

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

சிறப்பிதழ்

2014 டிசம்பர்

175

ஈழத்துப்

புலம்பெயர் இலக்கியம்

ஜூன் 2000ஆம் ஆண்டில் 'ஞானம்' சஞ்சிகையைத் தொடங்கிய நாம், அன்றிவ்ருந்து ந்தானமாகப் பயணித்து 50ஆம் இதழை 'பொன் மலரா'கத் தருவத்தோம்.

100ஆவது இதழை 'ஈழத்து நவீன இலக்கியச் சிறப்ப்தழா'க வெளிக்கொணர்ந்ததன் மூலம் எம்மை விர்வாக்கக்கொண்டோம்.

150ஆவது இதழை 'ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்ப்தழா'கவும் இந்த 175ஆவது இதழை 'ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியச் சிறப்ப்தழா'கவும் உலகத் தழி இலக்கியத்தற்றுச் சமர்ப்பிப்பதன் மூலம் எம்மை மெலும் விர்வுபடுத்தக் கொண்டுள்ளோம்.

நவீன தழி அரசியல் சமூகப் பண்பாட்டு முகத்தை உலக வெளியில் தெர்வக்கும் முதலாவது பெருஞ்சிறப்ப்தழாக வெளவரும் இவ்வ்தழி கவ்ரை தொடக்கம் கரை வரையும் கல்வ் தொடக்கம் கலை வரையும் அரசியல் தொடக்கம் சமூகம் வரையுமான ஈழத்துப் புலம்பெயர் தழிபுர்கரன் பன்முகக் கலாசாரத்தை, ப்றகலாசாரங்கரனாடான தழிபுன் ஊடாட்டத்தைக் காட்டிந்ற்கும். எதிர்காலத்தல் புலம்பெயர் நாடுகரல் ஈழத்தழிபுர்கரன் இனவரையை வரையத் தொடங்குவோருக்கு இலக்கிய மூலாதாரங்கரல் ஒன்றாக இச்சிறப்ப்தழி அமையும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற தழி இலக்கிய வகைமையனை ஈழத்தழிபுர் உருவாக்கனர் என்பரையும் உலகத் தழி இலக்கிய வரலாற்றுக்கு ஈழத்தழிபுர் இலக்கிய ஒன் பாய்ச்சனர் என்பரையும் இவ்வ்தழி வலுவாகக் காட்டிந்ற்கும்.

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

சிறப்பிதழ்

ஈழத்துப்
புலம்பெயர் இலக்கியம்

175

'பகிர்தவின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்'

வள்ளத்தின் வெண்கைக்யோல் கலைவெருக்கும்
கவிவெருக்கும் தேவடியின்,
மள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடவெல்லாம்
விழுவெற்றும் பதவிகொள்வர்

ஞானம் (175) – சிறப்பிதழ்
“ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்”

பிரதம ஆசிரியர்
தி. ஞானசேகரன்

இணை ஆசிரியர்
ஞானம் ஞானசேகரன்

நிர்வாக ஆசிரியர்
ஞா. பாலச்சந்திரன்

பதிப்பு
முதலாம் பதிப்பு, டிசம்பர் 2014

பதிப்பகம்
ஞானம் பதிப்பகம்
3B, 46^{ஆவது} ஓடுங்கை, கொழும்பு 6
இலங்கை
தொலைபேசி: + 94 11 2586013
தொலைநகல்: + 94 11 2362862
மின்னஞ்சல்: editor@gnanam.info
இணையத்தளம்: www.gnanam.info

GNANAM - 175th Issue
‘Elaththu Pulampeyar Ilakkiyam’

Chief Editor
T. Gnanasekaran

Co-Editor
Gnanam Gnanasekaran

Managing Editor
G. Balachandran

Published by
Gnanam Pathippakam
3B, 46th Lane, Colombo 6
Sri Lanka
Tel: + 94 11 2586013
Fax: + 94 11 2362862
Email: editor@gnanam.info
Web: www.gnanam.info

Pages
xxvi + 950

ISBN
978-955-8354-48-3

Price
SL Rs. 1800
US \$ 30

ஞானம் ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியச் சிறப்பிதழில் பிரசுரமான படைப்புகளின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

This licensed work is free to use, share, remix, and redistribute with attribution to Gnanam Pathippakam, but not permit for any commercial work

ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்

அன்பார்ந்த இலக்கிய நெஞ்சங்
களே!

வணக்கம்.

'ஞானம்' சஞ்சிகையானது இதழி
யல்சார் தாரமீகக் கடமையுடன், ஈழத்
தமிழினத்தின் இலக்கியக் குரலாக
2000ஆம் ஆண்டுமுதல் வெளிவரத்
தொடங்கியது.

தமிழியலில் நாட்டங்கொண்ட
அனைவரும் ஏற்றுப் பயன்கொள்ளும்
விதத்தில் காலத்துக்குக் காலம் ஞானம்
பலதரப்பட்ட இலக்கியப் பங்களிப்பு
களை வழங்கிவந்துள்ளது. அவற்றுள்
முக்கியமானதாக ஞானத்தின் சிறப்பிதழ்
வெளியீடுகள் அமைந்துள்ளன என்பதை
அனைவரும் அறிவர்.

ஈழத் தமிழினத்தின் உரிமைக்கான
போர் உக்கிரம்பெற்று விளங்கிய
காலகட்டத்தில் வெளிவரத் தொடங்கிய
ஞானம், தனது 50ஆவது இதழை
இலக்கியத்தரம்மிக்க பொன்மலராகவும்,
100ஆவது இதழை ஈழத்து நவீன
இலக்கியச் சிறப்பிதழாகவும், 150ஆவது

இதழை ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாகவும் வெளியிட்டது. தற்போது இந்த 175ஆவது இதழை 'ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்னும் மகுடத்தில், சிறப்பிதழாக வெளியிடுகிறது.

தமிழர் புலம்பெயர்ந்து கண்டங்களெங்கும் வாழ்வின் இருப்பைவேண்டி அலைந்ததும், உழன்றதும் ஈழத்தில் இடம்பெற்ற பெரும்போரினாலேதான் நிகழ்ந்தது. எம்மவர்களின் புலம்பெயர்வு அவர்கள் தமிழ் வாழ்வின்மீது கொண்ட தீராப்பெருவிருப்பால் 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற மகுடத்தில் தமிழியலை அகலச்செய்தது. ஈழத்தமிழினம் தமிழியலுக்கு அளித்த இலக்கியப் பெருங்கொடையைப் பாதுகாப்பதும் ஆவணப்படுத்துவதும் நமது வரலாற்றுக்கடமை. வருமொரு பெருங்காலத்துத் தமிழ்ச்சந்ததிக்கு எப்போதோ அளிப்பதற்காய் காலத்தின் கரங்களில் இப்போதே நாம் ஆக்கி அளிப்பதுதான் 'ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்' எனும் இப்பெருந்தொகுப்பு.

போர் இலக்கியமும் புலம்பெயர் இலக்கியமும்

போர் இலக்கியமும் புலம்பெயர் இலக்கியமும் ஒரே சூலில் கருக்கொள்ளும் இரட்டைக் குழந்தைகள்.

போர் இலக்கியம்

உலக வரலாற்றில் எங்கெங்கெல்லாம் போர்கள் இடம்பெற்றனவோ அங்கெல்லாம் போர் இலக்கியங்களும் புலம்பெயர் இலக்கியங்களும் தோன்றியிருக்கின்றன. முதலாம் உலக மகாயுத்தம், இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் ஆகியவற்றின் விளைவுகள் மட்டுமன்றி அதன்பின்னர் உலகெங்கும் நடைபெற்ற பல புரட்சிகளின் போதெல்லாம் இத்தகைய இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, ரஷ்ய இலக்கியங்களில் இத்தகைய இலக்கியங்களே பிரசித்திபெற்றன.

போர் இலக்கியம் என்ற தனியான பகுப்புமுறை முதலாம் உலக மகாயுத்தத்திலிருந்தே ஆரம்பமாகியது. முதலாம் உலக மகாயுத்தத்தில் ஈடுபட்ட அமெரிக்க, பிரித்தானிய படைகளில் கடமையாற்றிய படைவீரர்களில் சிலர் தமது அனுபவங்களை இலக்கியங்கள் ஆக்கினர். இவை 'போர் இலக்கியம்' (War Literature) என்றே வழங்கப்படுகின்றன.

போரிலக்கியங்களின் முக்கிய பரிமாணம் அவை போரின் சாட்சியங்களாக அமைவது தான். போர்க்காலத்தில் இடம்பெற்ற பெரும்பாலான விடயங்கள் போர் இலக்கியங்கள் மூலமே வெளிக் கொணரப்படுகின்றன. அவை போர்க்கால நிலைமைகளை வெளியுலகிற்கு தெரியப்படுத்துவதோடு எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கும் கையளிப்பனவாய் அமைகின்றன. காலங் கடந்துநின்று மக்களின் துயரங்களையும் இழப்புகளையும் வெளிப்படுத்தி உலகின் மனச்சாட்சியைத் தட்டி எழுப்பிய வண்ணம் யுத்தத்தின் சாட்சியங்களாக அமைகின்றன.

புலம்பெயர் இலக்கியம்

போர் இடம்பெறும் வேளையில் உள்ளாட்டில் இருப்பது தமது உயிர்ப் பாதுகாப்பிற்கு ஏற்றதல்ல என்று அஞ்சிப் பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சிதறுண்டு சென்றவர்கள் தமது நாட்டினைப் பிரிந்துசென்ற ஏக்கத்தினையும் சென்றடைந்த நாடுகளில் தமக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் நிறைந்த அனுபவங்களையும் புதிவுசெய்யும் இலக்கியங்கள் புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் என வகைப்படுத்தப்பட்டன. இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்போது ஹிட்லரின் நாசிப்படைகள் ஜேர்மனியில் மேற்கொண்ட யூத இன அழிப்புக் காரணமாக யூதர்கள் தமது உயிரைக்

காப்பாற்ற உலக நாடுகள் பலவற்றிற்கும் சிதறிப்போனார்கள். தங்களின் அடையாளத்தை மீட்கவும் தங்களுக்கு ஒரு நாடு இல்லையென்றும் பேசிய அந்தப்பின்னணியைக் குறிக்கும் சொல்லாக Diaspora என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் உபயோகிக்கப்படுகிறது.

Diaspora என்பது Dispersion எனும் கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து பிறந்தது. புலம்பெயர் இலக்கியத்தைச் சிலர் Exile Literature, Expatriate Literature, Emigrant Literature என்றெல்லாம் குறித்தாலும் Diaspora Literature என்பதே பெருவழக்காக உள்ளது. தமிழில் புகலிட இலக்கியம், புலம்பெயர் இலக்கியம், புலச்சிதறல் இலக்கியம், அலைந்துழல்வு இலக்கியம், எனப் பல வாறாக அழைத்தாலும் 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்பதே நிலைபேறாக்கம் பெற்றுள்ளது.

1948இலும் 1967இலும் நடந்த யுத்தங்களினாலும் பலஸ்தீனப் பிரச்சினைகளாலும் பெருந்தொகையான பலஸ்தீன மக்கள் அகதிகளாகப் புலம்பெயர்ந்தனர். இந்த மக்களின் பலஸ்தீன அரபு இலக்கியங்களும் புலம்பெயர் இலக்கிய வகை சார்ந்தவையே.

ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியமும் இவ்வகைமை சார்ந்த எழுத்துக்களே.

தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு

தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால வரலாற்றைக் கொண்டது.

சங்க காலத்தில் ஏற்பட்ட புலம்பெயர்தலை புறநானூற்றுப் பாடல்களில் காண்கிறோம். போர் காரணமாகப் பிற இடங்களுக்குச் சென்றதை முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை ஆகிய இலக்கியங்களில் காணலாம். ஆற்றுப்படை நூல்கள் பெரும்பாலும் புலம்பெயர் மக்களைப் பற்றியதாக இருக்கிறது.

பட்டினப்பாலை என்னும் நூலில் பூம்புகார் நகரானது வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த 'புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினிது உறையும்' (அடி:215) நகராகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

'அவன் உறை முனிந்த ஒக்லொடு புலம்பெயர்ந்து' என்று நற்றிணை கூறுகிறது.

'கலந்தருதிருவின் புலம்பெயர் மாக்கள்' எனக் கடலாடு காதையில் (வரி - 136) இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தமிழ்நாட்டில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்ததாக அவரது பெயரில் உள்ள அடைமொழி எமக்குக் காட்டுகிறது.

இவை பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் நாம் காணும் புலம்பெயர்வு பற்றிய செய்திகள்.

தமிழர்களின் அடுத்தகட்டப் புலம்பெயர்வு 18, 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்தில் இடம்பெற்றது. தமிழகத்திலிருந்து தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து மிகுதியாக இலங்கை, மலேசியா, பர்மா, இந்தோனேசியா, தென் ஆபிரிக்கா, பீஜித்தீவுகள், மொரீஷியஸ், ரீயூனியன் முதலிய நாடுகளுக்கு ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்களாகத் தேயிலை, இறப்பர், கரும்புத் தோட்டங்களுக்குப் பெருந்தொகையாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். சிறுதொகையினர், இந்நாடுகளுக்கு வியாபாரத்தின் பொருட்டும் சென்றனர்.

ஈழத் தமிழர்களின் முதலாவது புலம்பெயர்வு மலாயாவை நோக்கியதாக 1870இல் அமைந்தது. இது பெரும்பாலும் பொருளாதார நோக்கம் கொண்டதாக இருந்தது. இப்புலப் பெயர்வானது உலகமகாயுத்த காலம்வரை நீடித்தது. அதையொட்டிய காலப்பகுதியில் தமிழ் மொழியைப் பேண எண்ணியவர்களும் தமிழ் மொழிப்புலமை பெற விழைந்தோரும் தமிழ் நாட்டிற்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்றனர். சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, காசிவாசி செந்திநாதையர் உள்ளிட்ட பல தமிழ்ப் புலமையாளர் அவ்வாறு சென்றதை அறியமுடிகிறது. இது புலமைத்துவம்சார் புலம்பெயர்வாக அமைந்தது.

1960களில் அடுத்தகட்டப் புலம்பெயர்வு நிகழ்ந்தது. 1956இல் சிங்களமொழி மட்டுமே ஆட்சிமொழி என்ற சட்டம் இலங்கையில் இயற்றப்பட்டபோது, ஆங்கிலப்பலமையுடைய கல்விகற்ற சமூகத்தினர், வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள், வழக்கறிஞர்கள், எழுது வினைஞர்கள் போன்ற தொழில்களைப் பெற்று ஆங்கில நாடுகளான பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்றனர்.

ஈழத்தமிழரின் அடுத்தகட்டப் புலம்பெயர்வு 1980களின் பின்னர் தொடங்கியது.

1974இல் யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற தமிழாராய்ச்சி மாநாடு துயரில் முடிந்தது. பின்னர் 1977இலும் 1983 இலும் இடம்பெற்ற இனவன்முறைகளும் தமிழர்களின் வாழ்வில் துயரம் நிறைந்ததாகவே அமைந்தன. இதன்போதே பெரும் அலையாக மேற்கு நாடுகளுக்கு இளைஞர்கள் புலம்பெயரத் தொடங்கினார்கள். இலங்கையில் சுர்மையடைந்துவந்த இனப்பகை காரணமாகப் போராளி அமைப்புகளுடன் பெருமளவான தமிழ் இளைஞர்கள் இணைந்து செயற்பட்டபோது இலங்கை அரச படைகளால் தேடப்பட்ட நிலையிலும், கைது, சித்திரவதை என்ற நிலையிலும் புலம்பெயர்வேண்டியோராய் ஆயினர். இப்புலம்பெயர்வுக்குள்ளானவர்களில் பெரும்பான்மையானோர் ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காக தமிழ் சம்பந்தமான பிரச்சினையால் புலம்பெயர்ந்தவர்கள். அதில் சென்றவர்களில் 75 சதவீதமானவர்கள் இளைஞர்கள். அவர்கள் ஏதோ ஒருவகையில் போராட்டத்துடன் சம்பந்தப்பட்டு, சம்பந்தப்பட்டவர்களோடு தொடர்புபட்டு இந்தச் சூழலிலிருந்து விலகவேண்டுமென புலம்பெயர்ந்தவர்கள்.

தமிழர்களின் முன்னைய புலம்பெயர்வுகளிலிருந்தும் மேற்குறிப்பிட்ட 80களுக்குப் பின்னரான ஈழத்தமிழர்களின் புலம்பெயர்வானது தனித்துவமானது. புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கான பொருட்பரப்பைக்கொண்டு அமைவதும் இதுவே!

80களுக்குப் பின்னர் ஈழத்தலிருந்து புலம்பெயர்ந்தோர் ஈழனிய 'தமிழர்' அடையாளம்

80களிலும் அதற்குப் பின்னரும் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் தாம் புலம்பெயர்ந்த நாடு களில் காட்டிய சுய அடையாளப் பேணுகை என்பது அதற்குமுன்னைய காலகட்டங்களில் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் அடையாளப் பேணுகையிலிருந்து பெரிதும் மாறுபட்டது. 80களுக்கு முன்னர் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் 'இலங்கையர்' என்ற அடையாளத்தைக்காட்டி, 80களின் பின்னர் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் - இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கு பிரதேசங்களில் இருந்து புலம்பெயர்ந்தமையால் தமது இன அடையாளமாகிய 'தமிழர்' என்பதை அதிகம் முதன்மைப்படுத்தினர். இதன் காரணமாகத்தான் 80களின் பின்னரான Tamils Diaspora என்பது அதிகம் இனத்துவ அடையாளம் (Ethnic Identity) கொண்டதாக அவதானிப்புப் பெறுகிறது. நாடற்றவன் என்ற நிலையில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தம்மை இலங்கையராகக் காட்டாது தமிழர்களாக அடையாளப்படுத்த முனைந்தமை முக்கியமான ஒரு விடயமாகும்.

ஈழத்தப் புலம்பெயர் இலக்கியம்

புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்ற பதப்பிரயோகத்தை முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்திய பெருமை ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளரான அமரர் எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்களையே சாரும். 1989இல் இந்தக் கனதியான சொற்றொடரை அவர் மெல்பனில் நடந்த இலக்கிய விழாவில் முன்மொழிந்தார். இச் சொற்றொடர் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் முன்னர் ஒருபோதும் பயிலப்படவில்லை என்பது இங்கு கவனத்துக்குரியது.

புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்தான் 21ஆம் நூற்றாண்டின் சர்வதேசத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்குமெனத் தன் குரலை ஓங்கி ஒலித்தார், எஸ்.பொ!.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெவ்வேறு காரணங்களால் புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்கள் படைக்கும் இலக்கியங்களையும் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் எனக்கொள்ளப்படல் வேண்டும் என்ற வாதமும் சிலரால் முன்வைக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம் அவ்விலக்கியங்களிலிருந்து வேறுபட்டது; தனித்துவமானது. அதன் உள்ளடக்கம் வேறானது என்பதை இங்கு கருத்தில் கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

ஈழத்தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு தனியே புகலிடம் கோரலுக்கு உரிய ஒன்றாக மட்டுமல்லாமல் புகலிடம் கோரலின் ஊடாக சுய அடையாளப் பேணுகையையும் வலியுறுத்துவதாக இருந்தது. பணிபடர்ந்த நாடுகளுக்கு தூக்கிவீசப்பட்ட தமிழ்மக்கள் தமது இருப்புக்கான எத்தனிப்பை மொழியினூடும் இலக்கியத்தினூடும் சமயம் முதலிய பண்பாட்டு அம்சங்களோடும் ஏற்படுத்தலாம் என்று எண்ணத் தலைப்பட்டதன் விளைவாகவும் அவர்களது அனுபவத்தின் விசாலத்தைப் பதிவுசெய்வதற்கான முயற்சியாகவும் படைப்பிலக்கியத்தைக் கண்டடைந்தனர். தாம் வீசப்பட்ட கண்டங்களில் தமது வேரை மொழி முதலிய பண்பாட்டு அம்சங்களினூடாக ஸ்திரப்படுத்திக்கொள்ள முனைந்தனர்.

இவர்கள் தாம்சென்றடைந்த நாடுகளில் தமிழ் அடையாளத்துடன் வாழ்ந்து தமது அனுபவங்களையும் எண்ணங்களையும் படைப்புக்களாக வெளிக்கொணரத் தொடங்கினர். அவர்களில் பலர் தமிழைத்தவிர வேறு எந்த மொழிகளும் தெரியாதவர்களாக இருந்தனர். அவர்களது படைப்பிலக்கியங்களில் ஈழத்தமிழ் மொழிப்பிரயோகங்களே மேலோங்கிநின்றன. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றுப் பரப்பில் வேறெந்தக் காலத்திலும் இல்லாதவாறு பெருந்தொகையான இலக்கியப்படைப்பாளிகள் தோன்றியது இக்காலகட்டத்திலேதான். பெருந்தொகையான இலக்கியச் சிற்றேடுகள் தோன்றியதும் இக்கால கட்டத்திலேதான். இலக்கியப் படைப்பு முறைகளில் இலக்கண விதிமுறைகள் உடைக்கப்பட்டு உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் புதியவகை இலக்கியப் படைப்புமுறைகள் அறிமுகமாகின. எவ்வித சுயதணிக்கைகளமின்றி சுதந்திரமாகப் புலம்பெயர் இலக்கியவாதிகள் தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டனர். ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் நீட்சியாக அவை அமைந்தன.

புலம்பெயர் படைப்புக்களில் பயண அவலங்கள், தாயக நினைவு, புலம்பெயர் வாழ்வின் அவலம், கலாசாரக் கலப்பு மற்றும் முரண்பாடு, அகதிநிலை, நிறவாதம், புதிய சூழல்சார் வெளிப்பாடுகள், பெண்களின் விழிப்புணர்வு மற்றும் விடுதலை, அனைத்துலக நோக்கு, அரசியல் விமர்சனம் முதலியவற்றைப் பிரதான உள்ளடக்கக் கூறுகளாக அவதானிக்க முடியும்.

புலம்பெயர் தமிழர்கள் தமது அனுபவ நிலையை வெளியிடும் களமாகச் சஞ்சிகைகளைக் கொண்டிருந்தனர். குழுநிலைப்பட்ட வாசிப்புக்காகத் தமக்குள்ளேயே கையெழுத்துச் சஞ்சிகைகளை நாடாத்தியதிலிருந்து புலம்பெயர் இதழியற்செயற்பாடு ஆரம்பிக்கின்றது. 1981 நவம்பர் மாதம் பிரான்சிலிருந்து வெளியாகிய 'தமிழ்முரசு' என்னும் சஞ்சிகையே முதற்சஞ்சிகையாக அறியப்படுகிறது. எனினும் மேற்கு ஜேர்மனியில் இருந்து 1985 இல் மாத இதழாக வெளிவந்த 'தூண்டில்' சஞ்சிகையே இதழுக்குரிய கட்டமைப்புடன் வெளிவந்த கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை என்றும் கருதப்படுகிறது. புலம்பெயர் நாடு களில் அச்சுவடிவத்தில் 170ற்கும் மேற்பட்ட சஞ்சிகை மற்றும் பத்திரிகைகள் வெளிவந்தமை தமது படைப்புகளை வெளியிடும் மிகப்பெரிய வெளியீட்டுக் களமாகப் புலம்பெயர் படைப்பாளிகளுக்கு அமைந்தது. அதுமட்டுமன்றி விரிந்து பரந்த அவர்களது அலைந்துழலும் அனுபவங்களை வெளியிடுவதற்கு ஏற்ப விரிந்து பரந்த ஒரு பிரசுரகளம் இருந்தமையும்

அவதானிக்கத்தக்கது. இவற்றில்தான் கவிதைகள், கதைகள், தொடர்கதைகள், கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள், பத்தி எழுத்துக்கள் முதலிய பலவும் வெளிவந்தன.

ஐரோப்பியத் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம் 1986 இல் சில படைப்பாளர்களின் 11 சிறுகதை களை 107 பக்கங்களைக் கொண்ட நூலாக 'மண்ணைத் தேடும் மனங்கள்' என்ற பெயரில் தொகுத்து வெளியிட்டிருந்தது. இவ் ஆண்டிலேயே பார்த்திபனின் 4 சிறுகதைகளைக் கொண்ட 'நிஜங்கள்' என்ற தொகுப்பைத் தென்னாசிய நிறுவனம் வெளியிட்டது. இவையிரண்டினையும் ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் முதல் சிறுகதைத்தொகுப்புகளாகக் குறிப்பிடலாம். எஸ்.பொ. மற்றும் இந்திரா பார்த்தசாரதி தொகுத்த 'பனியும் பனையும்' என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பு 39 படைப்பாளிகளின் கதைகளைத்தாங்கி 1994இல் வெளிவந்தது. பல நாடுகளிலும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் பல்வேறு அனுபவங்களைப் புலப்படுத்தும் ஒரு குறுக்குவெட்டுமுகத் தோற்றமாய் இத்தொகுப்பு அமைந்தமை சிறப்பிற்குரியது.

70களில் புலம்பெயர்ந்த இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'ஒரு கோடை விடுமுறை' என்ற நாவல் 'அலை' வெளியீடாக யாழ்ப்பாணத்தில் 1981இல் வெளிவந்தது. எனினும் புலம்பெயர் தேசத்திலிருந்து வெளிவந்த முதலாவது நாவல் என்ற வகையில் 1987இல் வெளிவந்த பார்த்திபனின் 'வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்' என்ற நாவல் அமைகிறது.

கவிதையைப் பொறுத்தவரையில் அவை சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்துள்ளவெனினும் புலம்பெயர் நாட்டில் இருந்து வெளிவந்த முதல்தொகுப்பு என்றவகையில் 7 கவிஞர்களின் 23 கவிதைகளை உள்ளடக்கி நோர்வே சுவடுகள் பதிப்பகம் 1989இல் வெளியிட்ட 'துருவச் சுவடுகள்' என்ற தொகுதியைக் குறிப்பிடலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட யாவும் ஆரம்பகால முயற்சிகள். இதன்பின்னர் இற்றைவரை நூற்றுக் கணக்கான புலம்பெயர் இலக்கியப் படைப்புகள் நூலுருவம் பெற்றுள்ளன.

இவை மட்டுமன்றி ஆற்றுகைக் கலைகள், குறும்படங்கள், முழுநீளப் படங்கள், வானொலிகள், தொலைக்காட்சிகள் முதலிய ஈழத்தமிழரின் முயற்சிகளையும் புலம்பெயர் தேசத்தில் அவதானிக்கமுடிகிறது.

அத்தோடு புலம்பெயர் நாடுகளில் பல்வேறுபட்ட இலக்கிய அமைப்புகளுடாகவும் இலக்கிய முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

இலக்கியச் சந்திப்பு மலர்கள், புனைவுசாராப் படைப்புகள், மொழி பெயர்ப்பு முயற்சிகள், இலக்கியத் தொகுப்பு முயற்சிகள் எனப் பன்முகத்தன்மையான இலக்கியப் பண்பாடொன்றை புலம்பெயர் நாடுகளில் அவதானிக்க முடிகிறது.

தொகுப்பு முயற்சிகளாக, 'கிழக்கும் மேற்கும்', 'இன்னுமொரு காலடி', 'யுகம் மாறும்', 'கண்ணில் தெரியுது வானம்' ஆகிய நான்கு தொகுப்புகளை லண்டன் தமிழர் நலன்புரிச் சங்கத்தினூடாக பத்மநாப ஐயர் வெளிக்கொணர்ந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இவை தவிர 'தோற்றுத்தான் போவோமா', 'இனியும் சூல்கொள்', 'ஊடறு', 'பெண்கள் சந்திப்பு மலர்கள்', இலக்கியச்சந்திப்பு மலர்கள், 'திருச்சி புலம்பெயர்ந்த தமிழர் நல மாநாட்டு மலர்', யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற 41ஆவது இலக்கியச் சந்திப்பு மலர் 'சுவர்னிகா' முதலியவை வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் புலம்பெயர் படைப்பாளிகளின் கவிதை, கதை, கட்டுரை முதலியவை இடம்பெற்றன. சர்வதேச ரீதியாக இம்மலர்கள் புலம்பெயர் தமிழர்களின் பண்பாட்டு நெருக்கடியையும் அவர்கள் நிலைநிறுத்த முனையும் சுய அடையாளத்தையும் படைப்புக்களினூடாகப் புலப்படுத்தின.

அச்ச ஊடகங்களிலிருந்து படைப்பிலக்கியத்தின் பிரசுரகளத்தை மின்னியல் ஊடகத்திற்கு மாற்றியபெருமை புலம்பெயர் தமிழர்களுக்கேயுரியது. இணைய இதழ்கள் / மின்னிதழ்கள் (e-journals / e-zines), இணையத்தளங்கள் (Website), வலைப்பூக்கள் (Blogspot) முதலியவற்றி னூடாகப் பலர் தமது படைப்புகளை வெளியிட்டு வருகின்றனர். இத்தகைய மின்னியல் ஊடகங்களினூடாகப் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய மிகப்பெரும் உரையாடல் வெளியை ஈழத்தமிழர்கள் ஏற்படுத்தினர். கணத்துக்குக் கணம் நிகழும் மாறுதல்களை, வெளிவரும் படைப்புகளை, சிந்தனைகளை மின்னியல் ஊடகங்களினூடாக பகிர்ந்து உலகத்தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் புலம்பெயர் இலக்கியத்துக்கான வகிபாகத்தை உணரச் செய்தனர்.

புலம்பெயர் படைப்பாளிகளினுடைய படைப்புக்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு அவர்களுக்கான இலக்கிய அந்தஸ்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் பலர் பதிப்பகங்களை உருவாக்கினர். இதன் முன்னோடியாக எஸ்.பொ. அவர்களைக் குறிப்பிடலாம். அவரின் 'மித்ர' பதிப்பகம், புலம்பெயர் படைப்புகளை பரவலாக்கம் செய்து அவற்றுக்கான பரந்த வாசக தளத்தை உருவாக்கிக் கொடுத்தது. இதனைத் தொடர்ந்து பலர் பதிப்பகங்களை உருவாக்கி இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டனர்.

புலம்பெயர் தமிழர்களின் நூல்கள் மற்றும் சஞ்சிகைகளை ஆவணப்படுத்தியும் காட்சிப்படுத்தியும் சிலர் பங்களிப்பு செய்துவருகின்றனர். அவர்களில் நூலகர் என். செல்வராஜா, முல்லை அமுதன் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகளில் சிலர் புகலடைந்த நாடுகளின் மொழியை, பண்பாட்டை, வாழ்வியல் அம்சங்களை உள்வாங்கி மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியிலும் ஈடுபட்டனர். இது தமிழ்நிலைப்பட்ட அனுபவம் வேற்றுமொழிக்கு கையளிக்கப்படுவதும் வேற்றுமொழிநிலைப்பட்ட அனுபவம் தமிழ்மொழிக்கு கையளிக்கப்படுவதுமான இலக்கிய நிலைப்பட்ட அனுபவப்பகிர்வாகும். இதனால் தமிழ்ப் படைப்புலகின் எல்லை புதிய தளங்களை நோக்கி விரிந்து செல்லக்கூடிய சாத்தியம் ஏற்பட்டது. தமிழகம், ஈழம் என்ற புவியியல் மற்றும் அனுபவ எல்லைகளைத் தாண்டிய சர்வதேசமயப்பட்ட தமிழ்ப்படைப்புலகப் பரிமாணத்தினை தமிழ் எட்டியது.

இவர்கள் அனைவரதும் பங்களிப்பும் ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் வளம் சேர்த்தமையை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் தலைமுறையினர் படைப்புச் செயற்பாட்டில் ஈடுபடும்போது தாம் வாழும் நாட்டின் புவியியல் பண்பாட்டு அமைவுகளுக்கு ஏற்ப தமது அனுபவத்தை தமிழில் படைப்புக்களாக வெளியிட நேர்கையில் அத்தமிழ் இலக்கியப் படைப்புக்கள் குறித்த நாட்டின் பெயர்கொண்டு அழைக்கப்படும். அதாவது கனடியத் தமிழ் இலக்கியம், ஜேர்மனியத் தமிழ் இலக்கியம், அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கியம் என்றவாறு அவை அமையும்.

இதழின் கட்டமைப்பு

இந்தச் சிறப்பிதழானது கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், பத்திகள், ஓவியங்கள், ஓளிப்படங்கள், நேர்காணல்கள் என்பவற்றைக் கொண்டமைந்துள்ளது. புலம்பெயர் அனுபவத்தின் பன்முகத்தன்மையை உள்ளடக்கிய 125 கவிஞர்களின் கவிதைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இத்தொகுப்பில் அடக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஞானத்தில் ஏலவே வெளிவந்த 13 புலம்பெயர் கவிஞர்களின் கவிதைகளும் புலம்பெயர் வாழ்வனுபவம் மற்றும் கவித்துவச் சிறப்புக் காரணமாக இச்சிறப்பிதழில் மீள்பிரசுரமாகின்றன.

தேர்ந்தெடுத்த 85 புலம்பெயர் சிறுகதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு கதையும் ஒவ்வொரு முகத்தைக் காட்டுவதாய், புலம்பெயர் வாழ்வின் ஒவ்வொரு அனுபவத்தைப் பகிர்வதாய் அமைந்துள்ளது. உள்ளடக்க மற்றும் உருவ அமைதிகளால் சிறந்து நிற்கும் கதைகளே வகைமாதிரிக்காக இத்தொகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இக்கதைகளில் பல வரலாற்றைப் பதிவு செய்தலின் தேவைகருதி இங்கு மீள்பிரசுரம் செய்யப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஞானத்தில் ஏலவே வெளிவந்த புலம்பெயர் படைப்பாளிகள் 26 பேரின் சிறுகதைகள் அவற்றின் முக்கியத்துவம் கருதி இச்சிறப்பிதழில் மீள்பிரசுரமாகின்றன.

இந்த இதழில் இடம்பெறும் 50 கட்டுரைகளும் இச்சிறப்பிதழுக்காகவே எழுதப்பெற்றவை. புலம்பெயர் இலக்கியம், அதன் வரலாறு, புலம்பெயர் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் புனை கதைகள், கவிதைகள், ஆய்வுகள், திரைப்படங்கள் முதலியவை பற்றியவையாகக் கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. புலம்பெயர் தேசங்களில் நடைபெற்ற இலக்கிய முயற்சிகள் தொடர்பாக ஒவ்வொரு நாட்டினதும் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிய கட்டுரைகளும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

மேலும் கலை இலக்கியம் சார்ந்த இருவரின் நேர்காணல்களும் ஓவிய/ ஒளிப்படக் கலைஞர்களின் 22 படைப்புக்களும் இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன.

இத்தொகுப்பின் முக்கியத்துவம்

'ஞானம்' சஞ்சிகையின் முதலாவது இதழிலிருந்தே தொடர்ச்சியாகப் போர் இலக்கியம், புலம்பெயர் இலக்கியம் சார்ந்த எழுத்துக்களுக்கு நாம் முன்னுரிமை கொடுத்து வந்துள்ளோம். இவ்விலக்கியங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தமிழரால் தமிழிலக்கியத்துக்கு வழங்கப்பட்ட இலக்கிய வகைமைகள் ஆகும். ஈழத்திலிருந்து வெளிவருகின்ற இலக்கிய சஞ்சிகை என்ற நிலையில் இவற்றைத் தொகுப்பாக்கித் தமிழ் உலகிற்கு அளிக்க வேண்டிய தார்மீகக் கடமை எமக்கிருப்பதாக உணர்ந்தோம். அதன்காரணமாகவே ஞானம் சஞ்சிகையின் 150 ஆவது இதழை நாம் ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாக வெளிக்கொணர்ந்தோம். தற்போது 175 ஆவது இதழ் ஈழத்துப் புலம்பெயர் இதழாக வெளிக்கொணர்கின்றோம்.

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் தொகுக்கப்படல்வேண்டும். தொகுக்கப்படாத இலக்கியங்கள் காலவெள்ளத்தில் அழிந்துபோகும். Anthology எனப்படும் இத்தொகுப்புமுறை சங்ககாலம் தொடக்கம் சமகாலம்வரை தமிழில் இருந்துவருவதை ஆதாரங்கள் காட்டிநிற்கின்றன. சங்ககாலத்து தொகைநூல்கள் தொடங்கி இற்றைக்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தொகுக்கப்பெற்ற பதினென்சித்தர் பாடல்கள்வரை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக இடம்பெற்றுவரும் தொகுப்புமுயற்சிகளைத் தமிழிலே நாம் காணலாம்.

இத்தகைய பாரம்பரியத்திலே தொகுக்கப்பட்டதுதான் 'ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்னும் இப்பாரிய தொகுப்பாகும்.

எந்தவொரு தொகுப்பு முயற்சியும் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் முழுமையடைவதில்லை என்பதை நாம் அறிவோம். இத்தொகுப்பின் முழுமையை நோக்கிய பயணத்தின் எல்லைக்கோட்டை அண்மிக்க 976 பக்கங்களுடன் முயற்சித்துள்ளோம் என்பதை நாம் இங்கு அடக்கத்துடன் பதிவு செய்கின்றோம்.

ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்னும் இத்தொகுப்பிலே இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர்வின் பின்னர் வெளிவந்த ஆரம்பகால இலக்கியங்களிலிருந்து இற்றைவரையான இலக்கியங்கள்வரை வகைமாதிரியான படைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய முழுமையான படைப்புலகப் பரிமாணத்தை இவ்விதழ் வழங்கும். உதாரணமாக, கவிதைகளை எடுத்துக்கொண்டால்:

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” எனும் தனித்தமிழிலான தலைப்பைக்கொண்ட கவிதையும், “ஒரு Academic இன் ஆதங்கம்” என்ற மொழிக்கலப்புடன் கூடிய தலைப்பிலான கவிதையும், தமிழ் மொழிக்கூறுகளே இல்லாத “ஸ்கோல்!” என்னும் வேற்றுமொழியினாலான தலைப்பில் அமைந்த கவிதையும் உள்ளடங்கியமையைக் குறிப்பிடலாம்.

புலம்பெயர் சந்ததியினர் எதிர்காலத்தில் வேற்றுமொழிச் சூழலில் வாழ நேரிடுமெனினும் தமது மூதாதையரின் இலக்கிய வேர்களைத் தேடும்பொழுது அம்மூதாதையர்களின் இலக்கியச் சாட்சியமாக இத்தொகுதி காட்சியளிக்கும்.

ஈழத்தமிழன் தனது அடையாளத்தை மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் பனியுறையும் நாடுகளில் தக்கவைத்தான் என்பதற்கான சான்றாக இத்தொகுதி நிலைபெறும்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தஞ்சம்கோரி பாதுகாப்பாக இருந்தார்கள் என்ற சாதாரண சூத்திரத்திற்கு அப்பால், தொழில் செய்து பணம் சேர்த்தார்கள் என்ற வாய்ப்பாட்டுக்கு அப்பால், தமிழ்மொழிக்கும் தமிழினத்திற்கும் தமிழிலக்கியத்திற்கும் எத்தகைய பணி செய்தார்கள் என்பதை இத்தொகுதி பறைசாற்றி நிற்கும்.

இணையத்தில் தமிழும் இலக்கியமும் உலாவர புகலிடத்தமிழர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பை இத்தொகுதி கூறிநிற்கும்.

நவீன தமிழ் அரசியல் சமூகப் பண்பாட்டு முகத்தை உலகவெளியில் தெரிவிக்கும் முதலாவது பெருஞ்சிறப்பிதழாக வெளிவரும் இவ்விதழ் கவிதைதொடக்கம் கதைவரையும் கல்வி தொடக்கம் கலைவரையும் அரசியல் தொடக்கம் சமூகம்வரையுமான புலம்பெயர் தமிழர்களின் பன்முகக் கலாசாரத்தை, பிறகலாசாரங்களினூடான தமிழின் ஊடாட்டத்தைக் காட்டிநிற்கும். எதிர்காலத்தில் புலம்பெயர் நாடுகளில் ஈழத்தமிழர்களின் இனவரைபை வரையத் தொடங்குவோருக்கு இலக்கிய மூலாதாரங்களில் ஒன்றாக இச்சிறப்பிதழ் அமையும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ‘புலம்பெயர் இலக்கியம்’ என்ற தமிழ் இலக்கிய வகைமையினை ஈழத்தமிழர் உருவாக்கினர் என்பதையும் உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக்கு ஈழத்தமிழர் இலக்கிய ஒளி பாய்ச்சினர் என்பதையும் இவ்விதழ் வலுவாகக் காட்டிநிற்கும்.

ஞானத்தன் நன்றிகள்

இந்தச் சிறப்பிதழில் மீள்பிரசுரம் செய்வதற்கென நாம் பலரிடம் சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் கேட்டிருந்தோம். உரிய நேரத்தில் அவை எம்மை வந்துசேராததால் அவற்றில் சிலவற்றை எம்மால் சேர்த்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அதேபோன்று இச்சிறப்பிதழுக்கெனப் புதிதாக ஆக்கங்களை எழுதிய சிலரது படைப்புக்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளமுடியவில்லை. எமது வேண்டுகோளை ஏற்று தமது படைப்புகளை அனுப்பிவைத்த அத்தனை படைப்பாளிகளையும் ஞானம் தலைசாய்த்து வணங்குகிறது.

இந்த ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியச் சிறப்பதழை வெளியிடும் எண்ணத்தை நாம் வெளியிட்டபோது, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் செ. யோகராசா அவர்கள் மிக்க ஆர்வத்துடன் இந்த இதழுக்கான பல ஆக்கங்களைப் தேடிப்பெற்று எமக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

ஈழத்தமிழ் புலம்பெயர் இலக்கியத்தை ஆய்வு செய்துவரும் திரு. ச. குணேஸ்வரன், இந்தச் சிறப்பிதழுக்கெனப் பலரிடமிருந்து படைப்புகளைப் பெற்றுத்தந்ததுடன் இதழின் தயாரிப்பின்போது உடனிருந்து ஆலோசனை வழங்கிப் பலவழிகளிலும் எமக்கு உதவி புரிந்தார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகப் பணிபுரியும் திரு. செல்லத்துரை சுதர்சன் ஞானம் இலக்கியக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இந்த இதழுக்கென தமது சக விரிவுரையாளர்களிடமிருந்தும் சிறப்புத்துறை மாணவர்களிடமிருந்தும் கட்டுரைகளைப் பெற்றுத் தந்ததோடு இதழாக்கத்தின்போது கூடவிருந்து சகல வழிகளிலும் எமக்கு உதவியதோடு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்தவர்.

இந்தச் சிறப்பிதழுக்கென இலண்டனில் இருந்து திருவாளர்கள் பத்மநாப ஐயர், இளைய அப்துல்லாஹ், நூலகர் என். செல்வராஜா, வவுனியூர் இரா உதயணன், டென்மார்க்கிலிருந்து வி. ஜீவகுமாரன் ஆகியோரும் ஆக்கங்களைப் பெற்றுத்தந்து உதவினர்.

இச்சிறப்பிதழின் ஆக்கங்களுக்கான ஓவியங்களை வரைந்து உதவியவர்கள் தவம், புஷ்பா, அமரர் கௌதமன் ஆகியோர்.

திரு. மா. குலமணி அவர்கள் இவ்விதழில் இடம்பெற்றுள்ள சிறுகதைகளை மூலப்பிரதி களுடன் ஒப்புநோக்கித் திருத்தங்களை மேற்கொள்ள உதவியவர்.

இந்தச் சிறப்பிதழுக்கான கணினி வடிவமைப்புச்செய்ய உதவியவர் திருமதி சுதர்சினி கோபிரமணன்.

இவர்கள் யாபேருக்கும் எமது இதயங்களிந்த நன்றி என்றும் உரியது.

மேலும், இச்சிறப்பிதழில் சேர்த்துக் கொள்வதற்கென நாம் முன்னர் வெளிவந்த நூல்களிலிருந்தும், இலக்கியச் சஞ்சிகைகளிலிருந்தும், மாநாட்டு மலர்களிலிருந்தும், தொகுப்புக்களிலிருந்தும், இணைய இதழ்களிலிருந்தும் ஆக்கங்களைப் பெற்றுள்ளோம். அவ் ஆக்கங்களை எவற்றிலிருந்து பெற்றோம் என்ற விபரங்களை இயலுமானவரை படைப்புகளின் இறுதியில் குறிப்பிட்டுச் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துள்ளோம்.

ஞானம் இதழின் நிர்வாக ஆசிரியர் ஞா. பாலச்சந்திரன், ஞானம் இதழ்கள் ஒவ்வொன்றும் அழகோடும் இளமையோடும் மிளிர்ச்செய்து, இணையவழி உலகவலம்வர ஊக்கமுடன் உழைப்பவர். ஞானம் இதழின் முதுகெலும்பாக இருப்பவர். ஞானத்தின் நிமிர்வு அவரது உழைப்பு. இந்தச் சிறப்பிதழின் ஒவ்வொரு பக்கமும் அவரது உழைப்பின் கதைபேசும்.

நிறைவாக...

வாசகப் பெருமக்களே, படைப்பாளிகளே, விளம்பரதாரர்களே, நலன் விரும்பிகளே, எமது இலக்கியப்பயணத்தின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் எமக்கு தோள்தந்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வந்துள்ளீர்கள். நீங்கள் இல்லாது எமது இலக்கியப்பணி நிறைவு கொள்வதில்லை. அதனை நாம் என்றும் மறவோம். இந்தச் சிறப்பிதழை தமிழன்னையின் பாதுகாப்பில் சமர்ப்பிக்கும் இவ்வேளையில் எமது இதயங்கலந்த நன்றியை உங்கள் யாபேருக்கும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

புகிர்நலின் மூலம் விரிவு ஆழமும் பெறுவது ஞானம்..!

— த. ஞானசேகரன்

ஞானம் பிரதம ஆசிரியர்

உட்டுறைகள்

ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியம் : இயங்குநிலை மற்றும் எதிர்காலம் தொடர்பான வரலாற்றுக்குறிப்பு	கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் (கனடா)	1
புலம்பெயர் இலக்கிய ஆய்வுகளும் அவ்விலக்கியங்களின் எதிர்காலமும்	பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்	17
கோட்பாட்டுநிலையில் ஈழத்துப் புலச்சிதறல் (புலம்பெயர்) இலக்கியம்	பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா	29
விலக்கப்பட்ட கனிகளை உண்ணாதல் : புலம்பெயர் தமிழ்ப் பெண்களின் இலக்கியத்தில் பால்நிலையும் பால்மையும் : ஒரு வாசிப்பு	பேராசிரியை சித்திரலோகா மெனனகுரு	48
'துன்பியல்' மிகுந்த பெருங்கதையாகும்' புலம்பெயர் பயண அனுபவங்கள் : சில அபதானிப்புகள்	பேராசிரியர் செ. யோகராசா	70
புலம்பெயர் இலக்கியம் நனவிடை தோய்தல் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்	பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன்	99
அரபு மக்களின் புலம்பெயர்வும் அரபு இலக்கிய மறுமலர்ச்சியும்	முனைவர் மனோன்மணி சண்முகதாஸ்	125
புலம்பெயர்வும் புதிய அனுபவங்களும் கருணாகரமூர்த்தியின் 'பெர்லின்' நினைவுகள்' பற்றிச் சில குறிப்புகள்	பேராசிரியர் எம். எஸ். எம். அனஸ்	162
உலகம் தழுவிய ஓர் உன்னத முயற்சி 'முகங்கள்' தொகுதியை முன்கவந்து ஒரு நோக்கு	பேராசிரியர் எம். ஏ. நு.மான்	192
புலம்பெயர் சூழலில் புனைவுசாரா எழுத்துகள் கனடாவை மையப்படுத்திய பார்வை	பேராசிரியர் துரை மனோகரன்	206
	கலாநிதி கௌசல்யா சுப்பிரமணியன் (கனடா)	222

தமிழ்க் கவிதைகளின் உலகந் தழுவிய தன்மை	பேராசிரியர் தெ. வெற்றிச்செல்வன் (இந்தியா)	242
யேர்மனியில் தமிழ்மொழி இலக்கியம் சமயம் கலாசாரம்	தமிழ்மணி கே. கே. அருந்தவராஜா (மேழிக் குமரன்)	268
பெருநதியாகும் கிளைநதி புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாக்கத்தில் குணைஸ்வரனின் எழுத்துக்கள்	செல்லத்துரை சுதர்சன்	306
இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியத் தோற்றமும் மாற்றமும்	இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் (இள்கிலாந்து)	342
புலம்பெயர் படைப்புக்களில் அந்நியமாதல் திசோ, பார்த்திபன் படைப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பார்வை	சு. குணேஸ்வரன்	373
புகலிடக் கவிதைகளில் ஈழத்தவர்களின் அகதிவாழ்வு கனடாவில் தமிழ் இலக்கியம்	ர. தினுஷா	394
அ.முத்துலிங்கத்தின் 'வச்சவிருத்தி'யில் இணையும் மகாபாரதம்	அகில் (கனடா)	408
கூாங்கும் பனிநீரே (சினிமா)	செயமாலை பிறைசில்	438
புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியத்தின் இயங்கியல் நோக்கு	ஷோபாசக்தி (பிரான்ஸ்)	445
புலம்பெயர் நாடுகளில் முதியோர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளும் அதற்கான தீர்வுகளும்	சு. முருகானந்தன்	471
பிரான்ஸ் நாட்டில் புலம்பெயர்ந்த எம்மவர் வாழ்வியல் கலை இலக்கிய முயற்சிகள்.. !	சிசு. நாகேந்திரன் (அவுஸ்திரேலியா)	483
ஈழத் தமிழரின் புலம்பெயர் வாழ்வியலும் திரைப்படங்களும்	வி. ரி. இளங்கோவன்	499
அண்மைக்கால புலம்பெயர் பெண் எழுத்துக்கள்	திலகன்	528
ஜேர்மனிய புகலிடத் தமிழ் இலக்கியங்கள் - ஒரு நோக்கு	றஞ்சி (சுவிஸ்)	539
அனுபவங்களின் சுவாரஸ்யமும் விரிவடையும் கதைக்களமும்	த. மேகராசா	553
அ.முத்துலிங்கத்தின் சிறுகதைகள் மீதான வாசிப்பு	எம். எம். ஜெயசீலன்	574
ஆங்கிலம் பிறந்த கதையும் வளர்ந்த கதையும் செ.சிறீகந்தராசாவின் நூலை முன்வைத்துச் சிலகுறிப்புகள்	மு. நித்தியானந்தன் (இள்கிலாந்து)	589
பிரித்தானியாவில் புலம் பெயர்ந்தோரின் இலக்கிய முயற்சிகள்	வவுனியூர் இரா. உதயணன்	601

தமிழகத்தில் ஈழத்துப் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கிய முயற்சிகள்	கே. ஜி. மகாதேவா(இந்தியா)	623
புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் நாவல்கள்	கே. எஸ். சுதாகர் (அவுஸ்ரேலியா)	634
புலம்பெயர் தமிழ் அரங்கின் இருப்புக்கள்	ச. ஜெயப்பிரகாசன்	645
புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் புதிய தடங்கள் (மிக அண்மைய படைப்புக்கள் சிலவற்றினூடாக ஓர் பார்வை)	புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்	661
கனடிய தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் கால் நூற்றாண்டுகால மீள்நோக்கு	க. நவம் (கனடா)	676
பத்மா இளங்கோவனின் செந்தமிழ் மழலைப் பாடல்கள், செந்தமிழ் சிறுவர் பாடல் ஒரு பார்வை..!	கவிவாணன் இரா. சம்பந்தன் (ஜேர்மனி)	685
அவுஸ்திரேலியாவில் ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கிய முயற்சிகள்	பாடும்மீன் ச. ஸ்ரீகந்தராசா	692
புலம்பெயர் பெண் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள் சமூக பண்பாட்டு அடுக்குகள் மீதான வாசிப்பு	த. அஜந்தகுமார்	713
கனடா ஒன்றாறியோ மாகாணத்தில் தமிழ் மொழியை உபயோகிக்கும் சில சமூகசேவை நிறுவனங்கள்	கவிஞர் கந்தவனம்	725
செங்குடி தலைமகள் சியாட்டில் ஆற்றிய உரை	தமிழில் - மணி வேலுப்பிள்ளை (கனடா)	736
புலம்பெயர் இலக்கியம்: நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும்	பெருமாள் சரவணகுமார்	749
நியூசிலாந்தில் தமிழன் பதித்த தடங்கள்	தாமோதரம்பிள்ளை ஆறுமுகம் (நியூசிலாந்து)	759
பனிக்காட்டில் இருந்து (நோர்வே) தமிழ் இலக்கியம்	நோர்வே நக்கீரா	777
புலம்பெயர் எழுத்தாளர் ஜீவகுமாரனின் சிறுகதைகள்	சீனா உதயகுமார்	792
இலட்சுமணக் கோடுகளும் எல்லை தாண்டாத கலை இலக்கியங்களும்	யசோதா பத்மநாதன் (அவுஸ்திரேலியா)	801
கி.பி. அரவிந்தனின் 'கனவின்மீதி' காட்டும் புலம்பெயர் அனுபவங்கள்...	சக்திவேல் கமலகாந்தன்	817
வசூலிப்பு	தர்மினி	833
டென்மார்க் புலம்பெயர் இலக்கிய முயற்சிகள்	கலாநிதி ஜீவகுமாரன் (டென்மார்க்)	846
ஈழத்துப் புலம்பெயர்வு இலக்கியம் மலையக இலக்கியத்தை மூன்வைத்து..	மேமன் கவி	861

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் சமயம் கற்பித்தலில்
கையாளப்படும் - கையாளப்படவேண்டிய
அணுகுமுறைகள்

எம். ஜெயராம சர்மா 880
(அவுஸ்திரேலியா)

ஈழத்தமிழரின் புலப்பெயர்வு
இலக்கியச் செல்நெறியின் சில தடப்பதிவுகள்

என். செல்வராஜா (லண்டன்) 909

உரையாடல்கள்

தலைமுறை தாண்டிய காயங்கள்	ஆ.சி. கந்தராஜா (அவுஸ்திரேலியா)	13
கடன்	அ. முத்துலிங்கம் (கனடா)	23
ADIEU	எஸ். பொ. (அவுஸ்திரேலியா)	33
“உடலொன்றே உடமையா”	ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் (இங்கிலாந்து)	56
தேவதை சொன்ன கதை	ஷோபாசக்தி (பிரான்ஸ்)	63
கதறீனா	பொ. கருணாகரமூர்த்தி (ஜெர்மனி)	84
ஆலகாலவிஷமா அயிர்தமா?	யோகா பாலச்சந்திரன் (கனடா)	95
தெரிய வராதது	பார்த்திபன் (ஜெர்மனி)	106
தாவோவின் கதை	தேவகாந்தன் (கனடா)	113
கற்றுக்கொள்வதற்கு	கே. எஸ். சதாகர் (அவுஸ்திரேலியா)	119
சுனாமி 2014	வி. ஜீவகுமாரன் (டென்மார்க்)	131
தொடர்புகள்	ஸ்ரீதரன் (அமெரிக்கா)	139
போர்வைகள் மறைக்காத பார்வைகள்	தெ. நித்தியகீர்த்தி (அவுஸ்திரேலியா)	175
நாடோடிகள்	கி. பி. அரவிந்தன் (பிரான்ஸ்)	184
சின்னத் தூப்பாக்கி	குமார் மூர்த்தி (கனடா)	197
மூன்று நகரங்களின் கதை	க. கலாமோகன் (பிரான்ஸ்)	202
தடாகத் தவளைகள்	விமல் குமந்தைவேல் (இங்கிலாந்து)	213
எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்!	க. நவம் (கனடா)	217

ரகசிய ரணங்கள்	அருண் விஜயராணி (அவுஸ்திரேலியா)	231
நான் இங்கு நலம், நீங்கள் அங்கு நலமா?	சி. புஸ்பராஜா(பிரான்ஸ்)	236
திறப்புக் கோர்வை	சித்தார்த்த 'சே' குவேரா (அமெரிக்கா)	249
ஜேர்மனியில் ஒரு நகரம் ; பிறகு பிறேமன் நகரத்துக் காகம்	அ. இரவி (இலண்டன்)	254
சுப்பர் மார்க்கெட்	மாவை நித்தியானந்தன் (அவுஸ்திரேலியா)	264
காத்திருப்பு	மா.கி. கிறிஸ்தியன் (பிரான்ஸ்)	290
புதிய தலைமுறை	கோவிஷார் செல்வராஜன் (நோர்வே)	297
நாம் யார் ?	முல்லைபுரான்(டென்மார்க்)	302
பசி	வி. ரி. இளங்கோவன் (பிரான்ஸ்)	327
நானும் ஒகஸ்டினாவும் ஒரு பந்தயக்குதிரையும்	சக்கரவர்த்தி (கனடா)	330
விலங்குகுடப்போம்	சந்திரவதனா செல்வகுமாரன் (ஜேர்மனி)	353
இன்றொந் சாமியும்! நிபிள்கட்டர் சாமியும்!	கி.செ.துரை (டென்மார்க்)	366
மணுஷி	திருமாவளவன் (கனடா)	379
மே	நோர்வே நக்கீரா	386
ஒரு அப்பா, ஒரு மகள், ஒரு கடிதம்!	குரு அரவிந்தன் (கனடா)	399
சாவித்திரி ஒரு ஸ்ரீலங்கை அகதியின் குழந்தை!	வ.ந.கிரிதான் (கனடா)	403
இன்னும் கன்னியாக	பாடும்மீன் சு. ஸ்ரீகந்தராசா (அவுஸ்திரேலியா)	424
மாறியது நெஞ்சம்	விக்னா பாக்கியநாதன் (ஜேர்மனி)	432
கருச்சிதைவு	முல்லை அமுதன் (இங்கிலாந்து)	451
லண்டன் விசா	இளைய அபதுல்லாஹ் (இங்கிலாந்து)	458
அலையும் தொலைவு	கார்த்தி நல்லையா (பிரான்ஸ்)	464
அர்த்தமுள்ள மௌனம்	நிலக்கிளி பாலமனோகரன் (டென்மார்க்)	474
அன்புத் தங்கைக்கு...	வவுனியூர் இரா.உதயணன் (இங்கிலாந்து)	480

அல்லல்	தியாகலிங்கம் (நோர்வே)	492
கூடுகள் சிதைந்தபோது...	அகில் (கனடா)	509
அகதி அ...	செல்வமதிந்திரன் (சுவில்)	515
மெல்லுணர்வு	நடேசன் (அவுஸ்திரேலியா)	519
அகச்சுவடுக்குள் மீண்டும்	சுமதி ரூபன் (கனடா)	534
அடங்கிப்போகும் உணர்வுகள்	சுருதி (சுவில்)	544
மலர்வு	சிவலிங்கம் சிவபாலன் (பிரான்ஸ்)	547
அறம் செய்ய..	ஆவூரான் (அவுஸ்திரேலியா)	570
பொய்யாயின எல்லாம்..	நவஜோதி ஜோகர்ட்னம் (இங்கிலாந்து)	585
ஓர் இதயம் கல்லாகிறது	வீரகேசரி மூர்த்தி (கனடா)	595
துளிர்ப்பு	ச. தில்லைநடேசன் (பிரான்ஸ்)	619
தஞ்சம் தாருங்கோ	நிருபா (ஜெர்மனி)	630
விடுமுறைகள்	சு. கருணாநிதி (பிரான்ஸ்)	641
ஆண்பிள்ளை	தேவா	651
உதிரும் இலைகள்	தா. பாலகணேசன்	656
சருகாகும் பூக்கள்	லதா உதயன் (சுவில்)	672
சந்திப்பு	மனுவல் ஜேசுதாசன் (கனடா)	680
நான் நிழலானால்	ஸ்ரீரஞ்சனி (கனடா)	689
சுதந்திர அடிமை	வாசுதேவன் (அவுஸ்திரேலியா)	709
திருமணம்	பவதாரணி (சுவில்)	721
வலையில் விழுந்தவன்	துறைமயூரான் (கனடா)	731
கொள்ளிக் காசு	கே. கே. அருந்தவராஜா (ஜெர்மனி)	739
கூடுகளும்..	கலைச்செல்வன் (பிரான்ஸ்)	745
போலி முகங்கள்	மஞ்சி (சுவில்)	756
லா சப்பல் (La Chapelle)	ஜோதிலிங்கம் (பிரான்ஸ்)	768
ஓய்வுநாள்	யாழ் பாஸ்கர் (அவுஸ்திரேலியா)	772
கடவுள் செய்த குற்றமடி	சாந்தினி புவனேந்திரராஜா (அவுஸ்திரேலியா)	781
கியூவரிசை	புவனன் (பிரான்ஸ்)	786
தொலையும் முகவரிகள்	புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்	804

அடுத்த தரிப்பு	லோகா (ஒல்லாந்து)	815
சாப்பாடு	எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி (அவுஸ்திரேலியா)	823
வெள்ளைக்காரர்கள்	மாத்தளை சோமு (அவுஸ்திரேலியா)	826
சருகு மனிதன்	கடல்புத்திரன் (கனடா)	836
எல்லாம் இழந்த பின்னும்...	சாந்தினி வரதராஜன் (ஜெர்மனி)	839
முதிர்ப்பணைகள்	அகில் (நியூசிலாந்து)	851
'மகிழ்வறம்' வாழ்க்கையும் வெண்காயப் பொரியலும்	கோபன் மகாதேவா (இங்கிலாந்து)	857
பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன...	கல்லாறு சதீஸ் (சுவிஸ்)	866
காற்று	சந்திரா ரவீந்திரன் (இலண்டன்)	873
சகூரங்கம்	வசந்தி ராஜா	883
ஏலம்	முருகபதி (அவுஸ்திரேலியா)	888
குதிரவீணை	சாரங்கா தயானந்தன் (இங்கிலாந்து)	901
அலாரக்கதவு	மெலிஞ்சி முத்தன் (கனடா)	904
உளவாளி	இளங்கோ (கனடா)	929
மண்புழு	தி. ஞானசேகரன்	942

உலகமேகல்

இலையுதிர்கால நினைவுகள்	வ. ஜி. ச. ஜெயபாலன் (நோர்வே)	10
அகதி	வயவைக்குமரன் (நோர்வே)	20
நாராய் நாராய்	சி. சிவசேகரம் (லண்டன்)	22
பொய்மான் வேட்டை	செல்வமதிந்திரன் (சுவிஸ்)	22
அகதிகள்	பா. அ. ஜெயகரன் (கனடா)	26
பண்டமாற்று	பார்கவி	30
விடிவை நோக்கி....	நா. நிருபா (ஜெர்மனி)	39
பாலவனத் தேடல்கள்	முகில்வண்ணன் (ஜெர்மனி)	61
விசாரணையில் அகதி	வி. ரி. இளங்கோவன் (பிரான்ஸ்)	69
விழு	துஷ்யந்தன்	78

பகுவங்குழி முகவரிக்கு...	பாலமோகன் (சுவின்)	83
தந்தையர் நிலம்	சந்தன்	86
ஓடிதம் தமிழா	அம்பி (அவுஸ்திரேலியா)	98
சோக விருட்சம்	ஆவூராண் (அவுஸ்திரேலியா)	105
வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை...!	இணுவை சக்திதாசன் (டென்மார்க்)	112
நாம்	யதார்த்தினி	138
ஈழத்தமிழ் மக்களுக்காய்...	கண்ணன் (தென் கலிபோர்னியா)	142
என்ட புள்ளையிர வாப்பாவ..	சக்கரவர்த்தி (கனடா)	146
தூரத்திலிருந்தோர் கடிதம்	ஆனந்த சுரேஷ்	159
மௌனத்தின் முடிவும் மரணமே	சிறி	161
ஆண்மை	சுமதிநுபன் (கனடா)	169
தோழனுக்கு ஒரு கடிதம்	ரமணிதரன் (அமெரிக்கா)	180
நகர்வு	பிரியதர்சினி	183
பகுவங்கும் பரம்பரைகள்	மதனி (ஜெர்மனி)	191
மதுக்கிண்ணம் காலியாகும்வரை	நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன் (அவுஸ்திரேலியா)	195
நிலைமை இப்போது...	சு. கருணாநிதி (பிரான்ஸ்)	199
ஒரு அகநி விண்ணப்பம்	அர்ச்சுனா (நோர்வே)	201
நளாயினி கவிதை	நளாயினி தாமரைச்செல்வன் (சுவின்)	216
நிலவுக்குப் போதல்	தா. பாலகணேசன் (பிரான்ஸ்)	230
பள்ளி எழுமின்! பள்ளி எழுமின்!	இரா. ரஜீன்குமார் (ஜெர்மனி)	235
நம்பிக்கையான மௌனம்	தமயந்தி (நோர்வே)	235
மைதிலி கவிதை	மைதிலி (கனடா)	253
தூர்க்காவின் கவிதை	தூர்க்கா (கனடா)	263
ஜெகன் கவிதை	ஜெகன்	263
அழையா விருந்தாளிகள்	சக்தியா	267
பாதையில்லாத பயணங்கள்...	மட்டுவில் ஞானக்குமாரன்	289
இனக்கும் இரவும் புளிக்கும் பகலும்	தம்பா (நோர்வே)	301
தொலைத்த கிராமியம்	பொலிகை ஜெயா (சுவின்)	314
தலைப்பிடாத கவிதை	கம்சுறா (கனடா)	326
விதியா வினையா?	கல்கிதாசன் (கனடா)	329

அன்பு	கௌரி (கனடா)	332
ஒரு Academic இன் ஆதங்கம்	ஆனந்த் பிரசாத் (கனடா)	341
எறும்பின் ஓலம்	ந.சசீந்திரன் (ஜெர்மனி)	351
வேலைவாய்ப்பு அலுவலகம் விளையாடுகிறது	சுகன் (பிரான்ஸ்)	357
வீதியும் செம்மண் கால்களும்	மணிவண்ணன் (பிரான்ஸ்)	364
அந்நியத்தின் மழலைகள்	சங்கர் புஸ்பா	371
தனிமை	மு. புஷ்பராஜன் (இங்கிலாந்து)	384
சிதைந்த இரவிலொன்று	இளங்கோ (கனடா)	393
நிலம்	ஹம்சத்வனி (கனடா)	397
வெற்றி வாகை	ஆழியாள் (அவுஸ்திரேலியா)	402
ஆட்காட்டி புற்கூண்டில் வசிக்கின்ற இதயம்	த. சாரங்கா (கேம்பிறிட்ஜ்)	407
ஏனிந்த வித்தியாசங்கள்?	மல்லிகா	423
தடம் தீட்டு	வேதா இலங்காதிலகம் (டென்மார்க்)	429
பிரதீபா கவிதை	பிரதீபா (கனடா)	435
ஆத்மாவின் ஒரு ஓலம்	பாமதி பிரதீப் (அவுஸ்திரேலியா)	455
கடிதங்களில் வாழும் மனிதர்கள்	செல்வம் (கனடா)	461
வாழ்வழிக்கும் வார்த்தைகள் புதைந்தாலென்ன?	பானுபாரதி (நோர்வே)	470
இரண்டாவது பிறப்பு	அருந்ததி (பிரான்ஸ்)	478
அவலங்களின் சாட்சிகள்	இளைய அப்துல்லாஹ் (இங்கிலாந்து)	481
ஒரு கோடை அழைப்பு	ஷாரங்கிராமன்	488
உடலைத் தவிர்ந்து	மோனிகா (அமெரிக்கா)	493
தலைப்பிடாத கவிதை	ஆதவன் (டென்மார்க்)	505
வசந்தம்	எஸ். அருள்	514
தனிமை	ஜோர்ஜ். இ. குருசேவ் (கனடா)	516
வதைப்பார் என்றே அஞ்சுகின்றாள்	செ. சிறீக்கந்தராசா (இங்கிலாந்து)	526
ஒன்பது பெற்ற தாய்		
ஐரோப்பிய தெருக்களில்..	கலானேசன்	538
பத்தெட்டிக் .பாலஸீஸ்டியூரிங் எக்ஸைல்	ஹரி இராசலெட்சுமி	543
தேடுகை	திருமாவளவன் (கனடா)	545
அந்நிய இருப்பில் - ஒரு நிகழ்வு விவரணம்	அல்லைவ எஸ்.கவின (சுவீஸ்)	568

உஆழி	சேரன் (கனடா)	580
பூ-வி(லி)ருங்கு	நோர்வே நக்கீரா	584
அச்சம்	ஸ்ரீ	587
ஐரோப்பாவில் பெண்கள்	ஜெயா நடேசன்	593
பண்பாட்டுப் பொன்மகளை!	வி. கந்தவனம் (கனடா)	594
கீழ்ப் பிளக்கப்படுகிற உணர்வுகள்	கொப்பன்	618
அரவிந் அப்பாதுரை கவிதை	அரவிந் அப்பாதுரை (பிரான்ஸ்)	629
தான்யா கவிதை	தான்யா (கனடா)	629
அவன்	கோசல்யா (ஜெர்மனி)	633
கோடைகால அறிவிப்பு	வி. எஸ். சிவநாதன்வளவன் (டென்மார்க்)	640
கறுப்பு சரித்திரம்	தில்லை (சுவின்)	655
புதிய அர்த்தங்கள்	இளவாலை விஜயேந்திரன் (நோர்வே)	660
அந்த ஒருவனுக்காக காத்திருத்தல்	நெற்கொழுதாசன் (பிரான்ஸ்)	669
இரவு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது	டானியல் ஜீவா (கனடா)	671
அகதி வாழ்வு	குப்பினான் ஜெகன்	675
தொலைவில்	வாசுதேவன் (பிரான்ஸ்)	688
உன் தனிமை	மஞ்சனி	691
கட்டவிழ்ப்பு	விக்னா பாக்கியநாதன் (ஜெர்மனி)	702
விழுகுகள் உள்ள உராய்...	முல்லை அமுதன் (இலண்டன்)	708
எதுதான் எமக்குச் சாதகமாக?	கேதீஸ்	718
மௌனங்கள்	நவஜோதி ஜோகர்ட்னம் (இங்கிலாந்து)	722
நச்சு இயல்புள்ள குட்டையின் ஓரமாய் ஒதுங்கிய உன் குதிரைகள்	மஷ்மி (இங்கிலாந்து)	728
நாமும் மனிதராய்	மைத்ரேயி (நோர்வே)	744
புலம் பெயர்ந்த கொலை	சக்திசாந்தன்	755
அம்மாவுக்கு!	செழியன் (கனடா)	771
புலம்பெயர்ந்த உள்ளங்களே	கவிஞர் செ. நாகேந்திரன்	776
நாங்கள் எமது தேசத்தவர்...	கௌதமன் (நோர்வே)	780
சபிக்கப்பட்ட சீவிதம்	எம். பெளஸர் (இங்கிலாந்து)	785

இனி எழுந்து	தேவி கணேசன்	789
பொபிஸான்ட்ஸின் மரணம்	நா. சபேசன் (கனடா)	791
புரியாத புதிர்	சா. ஜெயந்தி	793
களிப்புடன் உலவிவந்தோம்!	எம். ஜெயராம சர்மா (அவுஸ்ரேலியா)	799
வெளவாலின் குரல்கொண்டு	மபூ மனோ (கனடா)	803
பிரச்சினைகளுக்கு முகவரியிருவோம்	சுகந்தினி சுதர்சன் (ஜேர்மனி)	810
தலைப்பில்லாத தகவல்கள்	அம்பலவன் புவனேந்திரன்	814
ஆண்	பாமினி (ஜேர்மனி)	816
பெற்றோல் நிலைய இரவு	கூடலசங்கமதேவன்	821
ஒரு இனத்தின் வரலாறு	தேவன்	822
ஸ்கோல் !	சன்தாமாடி (டென்மார்க்)	825
ஒற்றை நியாயங்கள்	கல்பாணி	829
யாகும் ஊரே யாவரும் கேளிர் !	பத்மா இளங்கோவன் (பிரான்ஸ்)	835
சீட்டுக்குருவிக்கு வயதாகிவிட்டது	பசுந்திரா சசி (இங்கிலாந்து)	838
பூதங்களின் எழுச்சி	ஸ்யாமபின்	843
நான் மன நோயாளியா ?	ரமேஷ் வவுனியன்	847
புரியாத புதிர்	சா. ஜெயந்தி	855
'திசோ'வின் கவிதை	திசோ	865
தலைப்பிடாத கவிதை	றொனா போல்	865
சுயம்	ஒளவை (கனடா)	877
நாளைய நாயகி	கலிஸ்ரா இராசநாயகம்	885
வரும் வழியில்	கி.பி. அரவிந்தன் (பிரான்ஸ்)	887
யுத்தமும் தர்மமும்	தர்மினி (பிரான்ஸ்)	890
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே....!	வேலணையூர் பொன்னண்ணா (டென்மார்க்)	905
படகில் நுழையாக்கடல்	த. அகிலன் (கனடா)	908
தலைப்பிடப்படாத கவிதை	தயாநிதி	934
மீண்டும் வருவேன்	கௌரிமனோகர் (பிரான்ஸ்)	939
பா(ழ்?)ல்... !	ஞா. பாலச்சந்திரன்	941

தேர்ச்சிப்பாடல்கள்

நாட்டிய கலாநிதி
கார்த்திகா கணேசர்
(அவுஸ்திரேலியா)
முல்லை அமுதன்
(இங்கிலாந்து)

நிகழ்த்தியவர் : 359
கலாபூஷணம்
ஞானம் ஞானசேகரன்
நிகழ்த்தியவர் : 893
இளைய அப்துல்லாஹ்

ஒவியங்கள் / ஒளிப்படங்கள்

ஒவியம்	சந்திரவதனா (இங்கிலாந்து)	12
ஒவியம்	வாசுகன் (பிரான்ஸ்)	62
ஒவியம்	வினோதினி (அமெரிக்கா)	94
ஒவியம்	ஆரதி (சுவீடன்)	118
ஒவியம்	அருந்ததி (பிரான்ஸ்)	174
ஒவியம்	அனுசியா	212
ஒவியம்	வாசுகன் (பிரான்ஸ்)	296
ஒவியம்	வினோதினி (அமெரிக்கா)	372
ஒளிப்படம்	ஐசீகரன் (சுவீடன்)	398
ஒவியம்	கே. கே. ராஜா (இங்கிலாந்து)	450
ஒளிப்படம்	தமயந்தி (நோர்வே)	508
ஒவியம்	ஆரதி (சுவீடன்)	546
ஒவியம்	சந்திரவதனா (இங்கிலாந்து)	600
ஒவியம்	மு. க. ச. சிவகுமாரன் (ஜெர்மனி)	650
ஒவியம்	றஷ்மி	684
ஒவியம்	அருந்ததி (பிரான்ஸ்)	730
ஒவியம்	ஆரதி (சுவீடன்)	758
ஒவியம்	கே. கே. ராஜா (இங்கிலாந்து)	800
ஒவியம்	சௌந்தர்	832
ஒவியம்	மு. க. ச. சிவகுமாரன் (ஜெர்மனி)	856
ஒவியம்	அருந்ததி (பிரான்ஸ்)	872
ஒளிப்படம்	தமயந்தி (நோர்வே)	900

ஈழத் தம்மூர்ன் புலம்பெயர் இலக்கியம்:

இயங்குநிலை மற்றும் எதிர்காலம் தொடர்பான வரலாற்றுக்குறிப்பு

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் (கனடா)

1. தோற்றுவாய்

தமிழிலே 'புலம் பெயர் இலக்கியம்' என்ற சொற்றொடர் பயிலத் தொடங்கி ஏறத்தாழ ஒரு தலைமுறைக் காலமாகிறது. ஈழமண ணிலிருந்து இனப்பிரச்சினைச் சூழலில் - குறிப்பாக ஏறத்தாழ 1980 களின் நடுப்பகுதி முதல் - பிறநாடுகளை நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்த தமிழர் சமூகத்தின் இலக்கிய முயற்சிகளைச் சுட்டும் ஒரு அடையாளக் குறியாகவே இத்தொடர் பயிற்சியில் உள்ளது. ஈழத்திலே இனப்பிரச்சினையானது 1970களின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஆயுதப்போராட்டமாக வடிவெடுக்கத் தொடங்கியது என்பதும் அச் சூழலின் வன்முறைகளினின்று உயிரையும் உறவுகளையும் உடைமைகளையும் காப் பாற்றிக்கொள்ளும் நோக்கில் பெருந் தொகையான ஈழத்தமிழர் தத்தம் வாழ்விடங்க ளிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து புகலிடங்கள் தேடி உலகெங்கும் அலைந்துலைந்தனர் என்பதும் வரலாற்று நிகழ்வுகள். இவ்வாறான அலைவுலைவுகளின் அடுத்த கட்டமாக அவர்கள் உலகநாடுகள் பலவற்றில் கால் பதித்து புதிய பண்பாட்டுச் சூழல்களின் மத்தியில் தம் வாழ்வையும் இருப்பையும் பேணிக்கொள்ளவும் முற்பட்டனர். இவ்வாறான 'அலைவுலைவு'சார் 'துன்ப - துயர்'ங்கள் மற்றும் புதிய சூழல்களின் வாழ்வியல் அநுபவங்கள் என்பவற்றின் பதிவுகளாக வெளிப்பட்ட இலக்கியப் பதிவுகளைத் தனியொரு பிரிவாக அடையாளப்படுத்தி இனங்காட்டும் நோக்கிலான ஒரு குறியீடாகவே 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற தொடர் பயன்படத் தொடங்கியது. இத்தொடருக்கு

மாற்றாகப் 'புகலிட இலக்கியம்' என்ற தொடரும் பயன் படுத்தப் பட்டு வரு கிறது. எனினும் 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற தொடரே பெரு வழக்காகி நிலைத்துவிட்டது.

இவ்வாறாக அடையாளப்படுத்தப்பட்ட இவ்விலக்கியப் பிரிவின் இயங்குநிலை மற்றும் இவ்வகை அடையாளப்படுத்தல் முறைமையின் எதிர்காலம் என்பன தொடர்பான சில முக்கிய குறிப்புகளை வரலாற்று நோக்கில் பதிவு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இம் முயற்சியிலே முதற்கண் இவ்விலக்கியப் பரப்பானது தனியொரு வகைமையாக அடையாளப்படுத்தப்படுவதற்கு அடிப்படை யாக அமைந்த முக்கிய அம்சங்கள் இங்கு முதற்கவனத்துக்குரியனவாகின்றன.

2. தனி அடையாளப்படுத்தலுக்கான அடிப்படைகள்

மேற்கூட்டிய வகையிலான இலக்கிய முயற்சிகள் தனியொரு பிரிவுசார்ந்தனவாக இனங்காணப்பட்டு புலம் பெயர் இலக்கியம் மற்றும் புகலிட இலக்கியம் ஆகிய தொடர்களால் அடையாளப்படுத்தப் பட்டமைக்கான அடிப்படை அம்சம் அவை தொற்றவைக்கும் 'புதுவகை அநுபவநிலை'கள் ஆகும். இவ்வநுபவங்கள் இருவகைப்படுவன. முதல் வகையின, 'புலம்பெயர்நிலை' சார்ந்த அநுபவங்கள். இரண்டாவது வகையானவை 'புகலிடச் சூழல்சார்' அநுபவங்களாகும்.

பாரம்பரியமான மண்ணிலிருந்து 'வேருடன் பிடுங்கியெறியப்பட்ட' அவலங்கள், பிரயாணநிலை அலைவுலைவுகள், பல்வேறு நாடுகளின் அகதி முகாம்களில் எய்திய துன்ப அநுபவங்கள் குடும்பங்கள் பிரிந்து சிதைவதால் ஏற்படும் மன உளைச்சல்கள் முதலியன 'புலம்பெயர்நிலை'சார்ந்த அநுபவங்கள் என்ற வகைமைக்குள் அடங்குவன. 'அலைந்துழல் நிலை'யில் தாய் ஒரு நாட்டில், தந்தை மற்றொரு நாட்டில், பிள்ளைகள் வேறொரு சூழலில் என்ற வகையிலான 'துன்ப - துயர்'ங்கள் பல குடும்பங்களில் ஏற்பட்டன. இந்த அலைவுலைவு அவலங்களை கவிஞர் வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் அவர்கள் "காற்றில் விதிக்குரங்கு கிழித்தெறியும் பஞ்சுத்தலையணை"யாக உருவகித்துள்ளார்.¹ புலம்பெயர்ந்தவர்களில் ஒரு சாரார் அந்நிய நாடுகளில் அவற்றின் கடவுச்சீட்டு முறைமை சார் சட்டங்களைக் கருத்துக் கொள்ளாமல் கால் பதித்தவர்கள். இதனால் சிறையிடப்படல், அகதி முகாம்களில் அடைபடுதல் மற்றும் சொந்த நாட்டுக்கே திருப்பி அனுப்பப்படுதல் முதலான இன்னல்களை அவர்கள் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது.

புகலிடச் சூழல்சார் அநுபவங்கள் என்றவகையில் அமைவனவற்றுள் ஒரு வகையின, புகலடைந்த நாடுகளில் 'வதிவிட உரிமை', 'குடியுரிமை' மற்றும் தொழில் வாய்ப்புகள் என்பவற்றைப் பெறுவதில் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள் சார்ந்தவையாகும். இவ்வகையில் அவர்கள் எதிர்கொள்ள நேர்ந்த பிரச்சினைகளில் ஒருவகையின, 'கறுப்பர் - வெள்ளையர்' என்ற நிறவேறுபாட்டுணர்வுகளால் எய்திய பாதிப்புகள் ஆகும். (புகலிட நாடுகள் பலவற்றில் இந்த நிறவேறுபாட்டுணர்வு வெவ்வேறு விகிதங்களில் நிலவிவருகின்றமை வெளிப்படை.)

புகலிடச் சூழல்சார் அநுபவங்களில் இன்னொரு வகையின, 'புதிய சூழல்களின் வாழ்க்கை முறைமைகள் மற்றும் பண்பாட்டு அம்சங்கள் என்பவற்றுடன் இசைவாக்கம் பெறுதல்' தொடர்பானவையாகும். இவ்வாறான இசைவாக்கம் சார் பிரச்சினைகளை முக்கியமான இரு வகைகளில் அடக்கலாம். இவற்றுள் ஒன்று, 'சூழல்சார் காலநிலை (Climate) ஏற்படுத்தும் பாதிப்பு' ஆகும். குறிப்பாக, 'தொடர்ந்து சில மாதங்கள் கடும் குளிரை ஏற்படுத்துகின்ற துருவப் பகுதி நாடுகளின் சூழல்கள் ஏற்படுத்திய

உடலியல்சார் தாக்கங்கள்' இவ்வகையிற் குறிப்பிடக்கூடியனவாகும்.

புகலிடச் சூழல்சார் இன்னொரு வகைப் பிரச்சினையானது, 'பண்பாட்டு அடையாளங்களைப் பேணிக்கொள்வது' தொடர்பானது ஆகும். குடும்ப உறவுகள் மற்றும் ஒழுக்கவியல் மதிப்பீடுகள் என்பவற்றை மையப்படுத்தியவை, இவை. குறிப்பாக, 'ஆண் - பெண் ஆகிய இரு பாலாரும் மிக நெருக்கமாகப் பழகுவதற்கு வாய்ப்பளித்துள்ள சமூக உட்பாட்டிச் சூழல்கள்', 'இனம் கடந்த காதுறுவுகள்' முதலியன இவ்வகைசார் முக்கிய பிரச்சினை அம்சங்களாகும்.

மேற்சட்டியவாறான புலம்பெயர்வு சார்ந்த பல்வேறு வகைப்பட்ட அநுபவங்களும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப் பாளிகளின் பதிவுகளாக கவிதைகள் மற்றும் புனைகதைகள் - குறிப்பாக, சிறுகதைகள் மற்றும் குறுநாவல்கள் - ஆகிய இலக்கிய வகைகளில் 1980கள் மற்றும் 90களில் பெருந்தொகையாகப் பதிவுபெறத்தொடங்கின. இவ்வகைப் புதிய அநுபவங்களின் பதிவுகளாக வெளிவந்த ஆக்கங்களை 'ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம்' என்ற தேசிய - புவியியல் நிலைப்பட்ட - வரையறைக்குள் அடக்கிப் பேசுவது பொருத்தமாக அமையாது என்பது அன்றைய தமிழிலக்கிய உலகில் உணரப்பட்டது. அதற்குப் பதிலாக அவ்வநுபவ நிலைகளுக்குப் பொதுவான ஒரு அடிப்படையம்சத்தைச் சுட்டி அடையாளப்படுத்த வேண்டிய இலக்கிய வரலாற்றுத் தேவை ஏற்பட்டது. 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' அல்லது 'புகலிட இலக்கியம்' ஆகிய தொடர்கள் அடையாளக்குறிகளாக அமைந்த வரலாற்றின் பின்புலம் இதுதான். இவ்வகையில் இவ்விலக்கியப் பிரிவானது ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் ஒரு 'நீட்சி' (extension) ஆகக் கருதப்பட்டு வருவதாகும்.

இவ்வாறாக அடையாளப்படுத்தப்படும் புலம்பெயர் இலக்கியத்துக்குத் தமிழ் இலக்கியப் பொதுப் பரப்பிலே ஒரு தனி அடையாளம் உளது என்பதும் இங்கு சுட்டப்படவேண்டிய முக்கிய வரலாற்றம்சமாகும். ஈழம், தமிழகம் ஆகிய அனைத்துத் தமிழ்ச் சூழல்களின் எழுத்துகளையும் உள்ளடக்கியதான தமிழ் இலக்கியப் பொதுப் பரப்பானது பல்வேறு பிரச்சினையம்சங்களை மையப்படுத்தியதாகும். இவ்வகையிலே, 'சமூக - பொருளியல்' ஏற்றத்தாழ்வு

நிலைகள், பாலின ஆதிக்கம் மற்றும் தலைமுறை மாற்ற வேறுபாடுகள் சார்ந்த உணர்வம்சங்கள் முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கி இவற்றின் மேலாக, சில தனி அடையாளங்களையும் கொண்டதாகத் திகழ்வதே புலம்பெயர் இலக்கியம் ஆகும். குறித்த ஒரு வாழ்நிலம் சார்ந்த மக்கள் 'தம் இருப்பிடங்களை சீழந்தும் உற்றார் உறவினர்களைப் பிரிந்தும் புதிய புகலிடங்களில் புதிய வாழ்வாதாரங்களை நாடுவதுமான, நெஞ்சு நடுக்குறும் பெருவலி'யே புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் தனி அடையாளம் எனச் சுட்டலாம். வேரோடு பிடுங்கியெறியப்பட்ட நிலையில் முற்று முழுதான புதிய சூழலில் - புதிய நிலத்தில் - வேர்கொள்ள முயலும் பயிரொன்றின் வலிசுமந்த இதயத்துழம்பின் பதிவு என்பதே புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பதற்கான பொது வரைவிலக்கணமாகக் கொள்வதே பொருத்தமாக அமையும்.

ஏறத்தாழ முப்பதாண்டுக்கால வரலாறு கொண்ட - 1980களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து தொடர்கின்றதான - இந்த இதயத்துடிப்புக்கு வரலாற்று நிலையிலான பல பரிமாணங்கள் உள். இவற்றை உருவாக்கச் சூழலும் இயங்கு நிலையும் என்பதான துணைத் தலைப்பில் நோக்கலாம்.

3. உருவாக்கச் சூழலும் இயங்குநிலையும் - வரலாற்றுப்பார்வை

3.1. உருவாக்கச் சூழல்

'புலம் பெயர் இலக்கிய'த்தின் தோற்றக்காரணி என்றவகையில் முதலிற் கவனத்துக்குவரும் அம்சம், புலம்பெயர்ந்தோர் தாம் புகலடைந்த நாடுகளின் வேறுபட்ட பண்பாட்டுச் சூழல்களின் மத்தியில் தமிழர் என்ற தமது பண்பாட்டு அடையாளத்தைப் பேணுவதில் கொண்டிருந்த தீவிரமான பற்றுறுதியாகும். 'தமிழைப் பேசவேண்டும்', 'தமிழை எழுதவேண்டும்', 'தமிழ்ப் பண்பாட்டைப்பேணித் தமிழராகவே வாழ வேண்டும்' என்ற வகையிலான இத்தீவிர உணர்வானது தாயகமான ஈழத்தோடும் தமிழகத்தோடும் மற்றும் புகலிடநாடுகளில் உறைந்த தமிழர்களுடனும் நெருக்கமான தொடர்புகளைப் பேணிக்கொள்ளத் தூண்டியது. இவ்வுணர்வுத் தூண்டுதலின் எழுத்தாக்க முயற்சிகளே 'புலம்பெயர் இலக்கிய'ங்களாக வடிவநிலை எய்தின.

புலம் பெயர்ந்து போனவர்களின் முதல் தலைமுறையினர் சிலரிடம் இருந்த எழுத்துத் துறை ஈடுபாடுகள் இவ்வகை முயற்சிக்கான தொடக்கநிலைச் செயற்பாடுகளாக அமைந்தன. தாம் புகலடைந்த புதிய சூழல்களில் தம் இயல்பான எழுத்தாற்றல்களை இவர்கள் தொடர்ந்து பேணிக்கொள்ள முற்பட்டனர். இதற்கு ஏற்றவகையில் இதழ்கள் (இணைய இதழ்கள் உட்பட), வானொலி, தொலைக்காட்சி மற்றும் திரைப்படம் ஆகிய தொடர்புசாதன வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்துவதில் இவர்கள் முன்னின்றனர். கணிப்பொறியின் அதிகபட்ச பயன்பாட்டைப் பெறுவதற்கான ஆற்றலையும் இவர்கள் வளர்த்துக்கொண்டனர்.

இவ்வாறான உணர்வுத்துல்களின் வெளிப்பாடுகள் என்ற வகையில் புகலிடச் சூழல்களிலிருந்து ஒரு கட்டத்தில் ஏறத்தாழ 100 தமிழ் இதழ்கள் வரை வெளிவந்துள்ளன. கனடா என்ற ஒரு புகலிடத்தளத்திலிருந்து மட்டும் 30க்கு மேற்பட்ட இதழ்கள் வெளிவந்தன என புலம் பெயர் சூழலின் முக்கிய இலக்கியவாதிகளுள் ஒருவரான க. நவம் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.² நான்காவது பரிமாணம், காலம் (கனடா), உயிர்நிலை, எக்ஸில் (பிரான்ஸ்) என இவ்விதழ்களின் பெயர்வரிசை நீண்டு செல்கின்றது. இவ்வாறு பெருந்தொகையாக வெளிவந்த இதழ்களுட் பல காலகதியில் நிறைவுபெற்று (நின்று) விட்டாலும் குறிப்பிடத்தக்க ஒருதொகை இதழ்கள் புலம்பெயர் சூழல்களிலிருந்து தொடர்ந்து வெளிவருகின்றன. அவற்றுட்சில இலக்கியத் துறையில் காத்திரமான பங்களிப்புகளைச் தொடர்ந்து செய்துவந்துள்ளன - செய்து வருகின்றன.

இதழ்கள் என்றவகையில் மட்டுமன்றி இலக்கியத் தொகுப்புகள் என்ற வகையில் புகலிடச் சூழல்களிலிருந்து பல ஆக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன. இலண்டனிலிருந்து இ. பத்மநாப ஐயர் தொகுத்தளித்த கிழக்குமேற்கும் (1997), ஓன்னுமொரு காலம் (1998), யுகம் மாறும் (1999), கண்ணில்நெறியு வாணம் (2001), பாரிசிலிருந்து சுகன் என்பார் தொகுத்தளித்த இருள்வெளி (1998), பெண்படைப்பாளிகளின் தொகுப்பாக வெளிவந்த ஊடறு (2002), பெண்கள் சந்திப்புக் குழுவின் தொகுப்பான பெண்கள் சந்திப்பு மலர்-9 (2005) மற்றும்

‘அலைவுலைவு’சார் ‘துன்ப - துயர்’ங்கள் மற்றும் புதிய சூழல் களின் வாழ்வியல் அநுபவங்கள் என்பவற்றின் பதிவுகளாக வெளிப்பட்ட இலக்கியப் பதிவுகளைத் தனியொரு பிரிவாக அடையாளப்படுத்தி இனங்காட்டும் நோக்கிலான ஒரு குறியீடாகவே “புலம்பெயர் இலக்கியம்” என்ற தொடர் பயன்படத் தொடங்கியது.

தொரன்றோவிலிருந்து தேவகாந்தன் தொகுத்தளித்த ஊர் (நான்கு தொகுப்புகள் 2009-12) முதலிய பலவற்றை இவ்வகையிற் குறிப்பிடலாம்.

மேற்கண்டவாறான இதழ்களும் தொகுப்புகளும் புலம்பெயர் படைப்பாளிகளின் எழுத்துகளுடன் ஈழத்து இலக்கியவாதிகள் மற்றும் தமிழக இலக்கியவாதிகள் ஆகியோரின் எழுத்துக்களையும் உள்ளடக்கியவனவாக அமைந்தன. இவற்றுட் பல புலம்பெயர் இலக்கியவாதிகள் மற்றும் தமிழக இலக்கியவாதிகளின் கூட்டுச் செயற்பாடுகளுடாகக் கட்டமைக்கப்பட்டவையாகும்.

இதேவேளை சமகால தமிழக மற்றும் ஈழ இதழ்களும் புலம் பெயர்ந்தோரின் எழுத்தாக்கங்களுக்கு முன்னுரிமை தந்து பிரசுரித்தன. தமிழகத்தின் முதல்வரிசை இலக்கிய இதழ்கள் சில (கணையாழி, காலச்சுவடு முதலியன) புகலிட நாடுகள் சார்ந்த சிறப்பிதழ்களைத் தயாரித்து வெளியிட்டுப் புலம்பெயர் தமிழர் மீதான தமது ஈடுபாட்டை உறுதி செய்தன. இவ்வாறான செயன்முறைகள் புலம்பெயர் இலக்கியத்தை தமிழிலக்கியத்தின் மைய நீரோட்டத்துடன் நெருக்கமாக இணைப்பதற்குப்பயன்பட்டன.

3.2. இயங்குநிலை

‘புலம்பெயர் இலக்கிய’த்தின் இயங்குநிலை என்றவகையில் இதன் உள்ளடக்கநிலையில் நிகழ்ந்துவந்த பரிணாமங்கள் இங்கு கவனத்துக்குரியன. இவ்வகை ஆக்கங்கள் தொடக்கத்தில், ‘புலம்பெயர்நிலை சார்ந்த ‘துன்ப - துயர்’ அநுபவங்கள்’ மற்றும் ‘புகலிடச் சூழல்சார் பிரச்சினைகள்’ என்பவற்றின் பதிவுகளாக வெளிப்பட்டன என்பதை முன்னரே நோக்கியுள்ளோம். புகலிடச் சூழல்கள் சார்ந்த பல்வகைப்பிரச்சினைகளையும் பதிவுசெய்து வந்த படைப்பாளிகள் பலரும் சமகாலத்தில்

தங்கள் தாய் மண்ணின் நினைவுகளையும் மன அவசங்களையும் சந்தர்ப்பம் வரும் போதெல்லாம் வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளார்கள். இவ்வாறான தாயக நினைவு மீட்பானது பலநிலைகளில் அமைந்தது. இவற்றுள் முக்கியமான ஒருநிலை, ‘மிரிந்து வந்த தாயகம்’ தொடர்பான ஏக்கம், உறவுகள் தொடர்பான மனச்சூஞ்சலம் சார்ந்ததாகும். ‘உற்றார் - உறவினர்’ரைப் பிரிந்து வருவதற்குக் காரணமாக அமைந்த மரணபயச் சூழல் பற்றிய மனநடுக்கங்கள் இவ்வகை ஆக்கங்கள் சிலவற்றில் தொடர்ந்து பதிவாகிவந்துள்ளன.

தாய்மண்சார் ‘நினைவு மீட்பு’களாக வெளிப்பட்ட இன்னொருநிலைப் படைப்பாக்க முயற்சிகள் அம்மண்ணின் சமூகக்குறைபாடுகள் எனக்கருதப்படும் சாதிமுறை, சீதனமுறைமை முதலான பிரச்சினை அம்சங்கள் புலம் பெயர் சூழல்களிலும் தொடர்வது பற்றிய விமர்சனங்களாக உருவானவையாகும். இந்த அம்சங்கள் புலம்பெயர் வாழ்வியலில் எத்தகு பிரச்சினைகளுக்குக் காரணிகளாக அமைந்தன என்பதை இவ்வகைப் படைப்புகள் வெளிக் கொணர்ந்தன.

மேற்கூட்டியவாறான பொருண்மைகள் பலவற்றையும் சார்ந்து பெருந்தொகையான கவிதைகளும் சிறுகதைகளும் பல குறுநாவல்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றுட் பல முதலில் இதழ்களில் பதிவாகிப் பின்னர் தொகுநிலையில் நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. படைப்பாளிகள் பலரின் ஆக்கங்களின் தொகுப்புகள் என்றவகையில் வெளிவந்தவற்றுள் தமிழின் மூத்த இலக்கியவாதிகளான இந்திரா பார்த்தசாரதி மற்றும் ‘எஸ்.பொ’ ஆகியோர் தொகுத்தளித்த பனியும் பனையும் (சிறுகதைத் தொகுதி - 1994) ப. திருநாவுக்கரசு என்பார் தொகுத்தளித்த புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதைகள் (2001) முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

இவ்வாறான இயங்குநிலை வரலாற்றில் அடுத்த கட்டமாக நம் கவனத்துக்கு வருவது ஈழம்சார் அநுபவங்களையும் புகலிடச் சூழல் சார் அநுபவங்களையும் ஒன்றோடொன்று இயைபுறுத்தும் வகையிலான பார்வையாகும். இப்பார்வை ஈழத்தின் இனப் போராட்ட உணர்வெழுச்சிக்காலச் சமூக நிகழ்வுகள், புலம் பெயர் அநுபவங்கள் மற்றும் புகலிடப் பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றை வரலாற்றின் தொடர்ச்சியாக ஒரே கதையம்சத்துக்குள் தொடர்புறுத்திக் காட்சிப்படுத்தும் படைப்புச் செயற்பாடுகளாக வடிவம் கொள்ளலாயிற்று. இவ்வாறான பல்தள வாழ்வியல் அம்சங்களையும் இணைத்துப் பேசும் படைப்புச் செயற்பாட்டுக்கு கவிதை மற்றும் சிறுகதை என்பவற்றை விட விரிந்த தளபரிமாணம் கொண்டதான நாவல் என்ற வகைமையே பொருத்தமானது என்பது உணரப்பட்டது. இவ்வாறான இயங்குநிலையின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தவற்றுள் முக்கியமானவையாக தேவகாந்தனின் கனவுச்சிறை என்ற ஐந்துபாக நாவல் (1998-2001) மற்றும் ஷோபாசக்தியின் கெரில்லா (2001) ஆகியவற்றைச் சுட்டலாம். போராட்ட இயக்கச் சூழலின் சமூகக் காட்சியை - சமூகத்தின் வரலாற்றியக்கத்தை - விமர்சனப் பாங்கிற் பேச முற்பட்டுள்ள கனவுச்சிறை நாவல் ஈழமண்ணின் அநுபவங்கள், தமிழக மண்ணின் அநுபவங்கள் என்பவற்றுடன் ஐரோப்பிய மண்ணின் அநுபவங்களையும் உள்ளடக்கி விரிந்து செல்வதைக் காணமுடிகின்றது. அகன்ற திரைச்சீலையில் புனையப்பட்ட ஓவியம்போல சமூக அசைவியக்கங்களை காட்சிப்படுத்தி நிற்பது, இது.

ஷோபாசக்தியின் கெரில்லா நாவல் ஈழத்தின் விடுதலை இயக்கச் செயற்பாடுகள் பற்றிய விமர்சன ஆக்கமாகவே வடிவம் கொண்டதாகும். போராளியாக இயங்கிநின்ற ஒருவரின் நேரடி அநுபவத்தின் ஊடாக - சுயவரலாறாக - உருவெடுத்த ஆக்கம் இது. உள்ளடக்க அம்சம் மற்றும் எடுத்துரைப்பு முறைமையின் புதுமை என்பன காரணமாக இந்நாவல் சமகாலத் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் பரவலான கவனிப்பையும் கணிப்பையும் பெற்றுள்ளது.

‘புலம்பெயர் இலக்கிய’ இயங்குநிலையில் அடுத்து நாம் கவனத்துக்கொள்ள வேண்டிய வரலாற்றம்சம், வாழ்க்கை பற்றிய பார்வையில்

நிகழத் தொடங்கிய மாற்றம் ஆகும். தமிழரின் குடும்பநிலை மற்றும் சமூக உறவுகள் என்பனசார்ந்த விழுமியங்கள் தொடர்பான பாரம்பரிய மற்றும் மதிப்பீடுகள் என்பவற்றின் தளத்தில் நின்று வாழ்க்கையை நோக்கும் நிலைக்குப்பதிலாக மேலைத்தேய சமூகச் சிந்தனைகளின் ஊடாக வாழ்க்கையை நோக்கும் போக்குகள் உருவாகியுள்ளமையே இங்கு மாற்றம் எனச் சுட்டப்படுகிறது. இவ்வாறான மாற்றங்கள் குறிப்பாக பெண்ணியம் மற்றும் சாதியம் ஆகிய உணர்வுத்தளங்கள் சார்ந்து தீவிரமாக வெளிப்பட்டுள்ளன. ‘பெண்ணியம்’ என்ற வகையில், ஆணாதிக்கத்தின் பல்வேறு வடிவங்களிலிருந்தும் தம்மை விடுவித்துக் கொண்டு சிறகடிக்கத்துடிக்கும் பெண்மையின் பிம்பம் புலம்பெயர் இலக்கியப் பரப்பில் தெளிவாகவே பதிவாகிவருகின்றது. சாதியம் என்ற வகையில் பாரம்பரியமான சமூக ஏற்றத்தாழ்வு மனப்பாங்குகளை முற்றாகவே மறுதலிக்கும் எழுச்சியானது புலம்பெயர் இலக்கியவாதிகளுள் ஒருசாரார் மத்தியில் முனைப்பாகவே வெளிப்பட்டு வருகிறது. இவர்கள் தமிழகத்தில் சமகாலத்தில் முனைப்புற்றுவரும் தலித்திய நிலைப்பட்ட சிந்தனைகளுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டு இயங்கிவருகின்றனர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

1990களின்நடுப்பகுதியிலிருந்தே இவ்வகை மாற்றப் போக்குகளை இனங்கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. குறிப்பாகப் பெண்ணியம் சார்ந்த மாற்றப்போக்கானது பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பே (2000த்தில்) இலக்கியவாதிகளால் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டிய வரலாற்றம்சமாகும். ஷோபாசக்தி அவர்கள் நிற்பிரிகை என்ற இதழில் ‘புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம் : ஓருள்வெளி’ என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையில், ‘தமிழ்க் குடும்ப நிலை சார்ந்த விழுமியங்களின் தளத்தில் நின்று பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளும் நிலை மாறியுள்ளது’ என்பதும், ‘மேலைத்தேய சமூக உரிமைச் சிந்தனைகளால் குடும்பம் பற்றிய புதிய கண்ணோட்டங்களுடன் இலக்கியம் படைக்கும் நிலை உருவாகி விட்டது’ என்பதுமான தமது அவதானிப்பைப் பதிவுசெய்துள்ளார்.³ இதற்குச் சான்றாக அவர், புது உலகம் எமை நோக்கி (1999) என்ற பெண்ணியம் சார்ந்த சிறுகதைத் தொகுதியைச் சுட்டுகிறார்.

பெண்ணியம் தொடர்பிலான எழுத்தாக்க முயற்சிகள் மற்றும் உலகமட்டத்திலான கலந்துரையாடல்கள் என்பன புலம் பெயர் இலக்கியவாதிகளால் தொடர்ந்து தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. பெண்படைப் பானிகளின் தொகுப்பாக அமைந்த ஊடறு (2002) என்ற ஆக்கம் புலம்பெயர் சமூகஞ்சார் பெண்ணியச் செயற்பாட்டின் 'பதச் சோறு' எனத்தக்கவகையில் கவனிப்புக்கு உரியதாகும்.

'புலம் பெயர் இலக்கியம்' தோன்றிய காலப் பகுதியில் இருந்த வரலாற்றுச் சூழல் இன்று இல்லை. 'அலைந்துழல்வு' மற்றும் 'புகலிட இசைவாக்கம்' என்பன தொடர்பான பிரச்சினைகள் இன்றுவரை தொடர்ந்து கொண்டிருப்பினும் அவை தொடர்பான 'உணர்ச்சிக் கொதிநிலை' அம்சங்கள் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பே எழுத்துகளில் ஆழமாகப் பதிவுபெற்றுவிட்டன, என்பது இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டிய முக்கிய வரலாற்றம்சமாகும். புகலிட வாழ்வு நிலைத்துவிட்ட நிலையில் அவ்வச் சூழல்களின் சமூக - பண்பாட்டுப் பார்வைகளை மையப்படுத்திநின்று, சூழலுக்கு ஏற்றவகைகளில் சுய பண்பாட்டம்சங்களை விமர்சிக்கும் பாங்கிலான மனமுதிர்ச்சி சார்ந்த படைப்புப்பண்பு முனைப்புற்று வருவது தெரிகிறது.

4. எதிர்காலம் தொடர்பாக.....

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் எதிர்காலம் எத்தகையதாக அமையும்? என்ற வினாவானது முக்கியமான இரு பகுதிகள் கொண்டதாகும். அவை:

அ. "இது நமது தலைமுறையுடன் நிறைவு பெற்றுவிட்ட போகிற ஒன்றுதானா? அல்லது

தனியொரு வகையையாக வரலாற்றில் இது தொடருமா? .

ஆ. "தொடரும் எனின் அவ்வாறு தொடரும் நிலையில் அது எத்தக்கூடிய பரிணாமங்கள் எத்தகையனவாக அமையக்கூடும்?" .

மேற்படி இருபகுதி வினாக்களுக்குமான விடைகளை ஊகிப்பதற்கு முன்பாக, இவற்றுக்கு அடிப்படையானவையாக அமையக்கூடிய மேலும் இரு வினாக்களை நாம் இங்கு எழுப்பிக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

மேற்படி இருபகுதி வினாக்களுக்குமான விடைகளை ஊகிப்பதற்கு முன்பாக, இவற்றுக்கு அடிப்படையானவையாக அமையக்கூடிய மேலும் இரு வினாக்களை நாம் இங்கு எழுப்பிக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

"புலம் பெயர் சூழல்களின் அடுத்துவரும் தலைமுறையினர் தமிழர்களாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்வார்களா?" என்பதும்,

"அவ்வாறு அடையாளப் படுத்திக் கொள்பவர்கள் கூட தமிழில் எழுத முற்படுவார்களா?" என்பதுமே அவ்வடிப்படை வினாக்களாகும். இவை 'புலம் பெயர் தமிழர்களின் பண்பாட்டு' நிலைகளின் எதிர்காலம் சார்ந்த வினாக்களாகும்.

புலம் பெயர் தமிழர்கள், தாம் எந்த நாட்டில் வாழ்கின்றார்களோ அந்த நாட்டின் 'சமூக - பொருளாதார' நிலைசார்ந்த 'வாய்ப்பு - வசதி'களைத் தாங்களும் தங்களின் அடுத்த தலைமுறையினர்களும் நிறைவாகப் பெற வேண்டும் என்றே விரும்புகின்றனர். அதற்காக அவ்வந்தநாட்டு மொழிகளைக் கற்பது மற்றும் 'அறிவியல் - தொழில்நுட்ப'த்திறன்சார் அறிவுகளைப் பெறுவது, புதுவகைக் கற்கை நெறிகளில் கவனம் செலுத்துவது என்பவற்றில் தமது அடுத்த தலைமுறையினரை இவர்கள் ஊக்குவிக்கின்றனர். இது இயல்பானது. அத்துடன் பெற்றோர் என்ற வகையில் இது அவர்களது முதன்மைக் கடமையுமாகின்றது. ஆயினும் இவ்வாறான ஈடுபாடுகளைத் தமிழர் என்ற பண்பாட்டுத் தளத்திலிருந்து விலகாமலே மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதே இவர்களுட் பலரின் உறுதியான உள்பாங்காகும். இந்த உள்பாங்கின் தளத்தில் நின்று புகலிட நாடுகளின் பல்லினப் பண்பாட்டுச் சூழல்களுக்குள் அவர்கள் தம்மைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள முயல்கின்றனர். இதுவே இன்றுவரையான வரலாறு. (புலம் பெயர் தமிழர்கள் மிக அதிகமாக வாழுகின்ற நாடுகளிலொன்றான கனடா நமக்குத்தரும் நேரடிக் காட்சி இதுவே).

மேற்படி உள்பாங்கின் அடிப்படையில் புலம் பெயர் சூழல்களில் பன்முகச் செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழை ஒரு முக்கிய பாடமாகப் ஆரம்ப வகுப்புகள் முதல் பல்கலைக்கழக நிலைவரை கற்பிப்பதற்கான செயல்திட்டங்கள் பல நாடுகளிலும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன. பாட நூல்கள் எழுதப்படுகின்றன தமிழ்ப்பாரம்பரியங்களை விளக்கியுரைக்கும்வகையில் கருத்தரங்குகள் பல நிகழ்த்தப்படுகின்றன. கல்வித் திட்டச் சார்பான மேற்படி செயற்பாடுகள் தவிர, தமிழர் கலைமரபுசார்ந்த அரங்க நிகழ்வுகள்

மற்றும் சமயம்சார்ந்த விழாக்கள் என்பன அடிக்கடி நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இவ்வாறான பல நிலைச்செயற்பாடுகளும் அடுத்த தலைமுறையினரைத் தமிழ் அடையாளத்தைப் பேணுபவர்களாகவும் தமிழிற் பேசவும் எழுதவும் வல்லவர்களாகவும் உருவாக்கும் என்பது இன்றைய தலைமுறையினரின் நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கை சரியானதுதான் என வரலாறு நிரூபித்தால் புகலிட நாடுகளில் வாழும் தமிழரின் அடுத்த தலைமுறையினர் தம்மைத் தமிழர்களாக அடையாளப் படுத்திக்கொள்வார்களா என்ற வினாவுக்கு விடை கிடைத்துவிடும். இவ்வாறு அடையாளப்படுத்திக் கொள்பவர்களில் ஒரு சாரார் தமிழில் எழுத - இலக்கியம் படைக்க - வல்லவர்களாகத் திகழ்வர். அந்நிலையில் அவர்களின் செயற்பாடுகளுடாக புலம்பெயர் தமிழர் மத்தியில் தமிழிலக்கியத்தின் வரலாறு தொடரும் எனவும் நாம் எதிர்வு கூறமுடியும்.

இத்தொடர்பிலே புலம்பெயர் இலக்கியவாதிகளுள் முக்கியமான ஒருவரான திரு. தேவகாந்தன் அவர்கள் பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கணையாழி இதழில் (அக்.2000) முன்வைத்துள்ள நம்பிக்கை தரும் வகையிலான ஒரு கருத்தை இங்கு நினைவில் மீட்பது பொருத்தம் எனக் கருதுகிறேன். ‘புலம்பெயர் தமிழர்களின் தமிழிலக்கியச் செயற்பாடானது தனக்குரிய தனி அடையாளத்துடன் எதிர்காலத்திலும் தொடரும்’ என்பதே. அவரது கருத்தின் சாராம்சமாகும்.’ பண்பாட்டு நிலைகள் மாறினாலும் தாய்மொழியின் பாதிப்பு பல தலைமுறைகளுக்குத் தொடரக் கூடியது என்ற மொழியியலாளர்களின் கருத்தை அவர் ஆதாரமாகக் கொள்கிறார். இவ்வாறான நிலையில் உருவாகப்போகும் இலக்கியம் ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாகவே அடையாளம் பெற்றிருக்கும் எனவும் அவர் கருதுகிறார்.⁴

இவ்வாறான எதிர்பார்ப்புகளுக்கு நேரெதிரான வரலாற்றுக்களும் தமிழிலக்கியச் சூழலில் நிகழ்ந்துள்ளன. குறிப்பாக தமிழகத்தின் முக்கிய இலக்கியவாதியான திரு.ஜெயமோகன் அவர்கள் மூன்றாண்டுகளின் முன்னர் ஈழத்தின் தினக்குரல்(3.1.2010) இதழுக்கு அளித்த நேர்காணலில்,

“புலம்பெயர் இலக்கியம் ஆழமான ஒரு தேக்க நிலையை அடைந்துவிட்டது” என்றும்,

“புலம்பெயர்ந்த எழுத்துக்கு என்ன எதிர்காலம் என்று (தனக்குத்) தெரியவில்லை” என்றும் கூறியுள்ளார். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் தலைமுறையினர்க்கு தமிழ் தெரியவில்லை என்பதும், தமிழ்மீது பெரிய ஆர்வமில்லை என்பதும் அவர்களிற் சிலர் எழுதவந்தால் தமது தமிழ் அடையாளத்தை அந்நாடுகளின் மொழிகளில்தான் வெளிப்படுத்துவார்கள் என்பதும் ஜெயமோகன் அவர்களுடைய கணிப்பாடும்.⁵

“புலம் பெயர் சூழல்களின் அடுத்தவரும் தலைமுறையினர் தமிழர்களாகத் தம்மை அடையாளப் படுத்திக் கொள்வார்களா? என்றும், “அவ்வாறு அடையாளப் படுத்திக் கொள்பவர்கள் கூட தமிழில் எழுத முற்படுவார்களா? ” என்றும் நாம் மேலே எழுப்பியுள்ள வினாக்கள் எம்மை நிறுத்தியுள்ள விவாதப் புள்ளி இதுவாகும்.

‘புலம்பெயர் சூழல்களில் தமிழிலக்கியச் செயற்பாடுகள் எதிர்காலத்திலும் தொடரும்’ என்ற முடிவுக்கு நாம் வந்தால் மட்டுமே அது எய்தக்கூடிய பரிணாமங்கள் எத்தகையனவாக அமையக்கூடும்?” என்றவினாவுக்கு விடைநாட முடியும். இந்நிலையில் இதனுடன் தொடர்பான இன்னொரு துணைவினாவும் எழுகின்றது. “இவ்விலக்கிய வகையானது ‘புலம்பெயர் இலக்கியம்’ அல்லது ‘புகலிட இலக்கியம்’ என்ற அடையாளம் சுழித்தான் ஓயங்குமா?” என்பதே அத் துணைவினாவாகும்.

புலம் பெயர் இலக்கியம் என்ற அடையாளப் படுத்தல் உருவான காலப்பகுதியில் இருந்த வரலாற்றுச் சூழல் இன்று இல்லை. ஆயுதப் போராட்டச் சூழல் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது.

“புலம்பெயர் தமிழர்களின் தமிழிலக்கியச் செயற்
பாடானது தனக்கூரிய தனி அடையாளத்துடன் எதிர்
காலத்திலும் தொடரும்”
- தேவகாந்தன் 2000

“புலம்பெயர் இலக்கியம் ஆழமான ஒரு
தேக்கநிலையை அடைந்துவிட்டது.

புலம்பெயர்ந்த எழுத்துக்கு என்ன எதிர்காலம் என்று
எனக்குத் தெரியவில்லை” - ஜெயமோகன் [3.1.2010]

அதனால் புலம்பெயர்வுசார்ந்த ‘அலை
வலைவு’கள் மற்றும் ‘புகலிட இசைவாக்கம்’
என்பன தொடர்பான பிரச்சினைகள் இன்று
ஒப்பீட்டளவில் பெருமளவு குறைந்துவிட்டன.
எனவே படைப்புநிலையில் ‘தம் கிருப்பிடங்களை
கீழ்த்தும் உற்றார் உறவினர்களைப் பிரிந்தும்
புதிய புகலிடங்களில் புதிய வாழ்வாதாரங்களை
நாடுவதுமான, நெஞ்சு நடுக்குறும் பெருவலி’ என்ற
அம்சம் இன்று முக்கியத்துவமிழந்துவிட்டது.
பல நாடுகளிலும் புகலடைந்தவர்கள் அங்கு
காலூன்றி நிலைத்துவிட்ட நிலையிலும்
அவர்களின் அடுத்த தலைமுறையினர் பல்
லினப் பண்பாடுகளுடன் இயைவுபெறத்
தொடங்கிவிட்ட நிலையிலும் அவற்றுக்கேற்ப
படைப்புகளின் உள்ளடக்க அம்சங்களில்
மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன என்பதை
மேலே நோக்கினோம். இந்நிலையில் புலம்
பெயர் சூழலின் இலக்கியமானது புலம்பெயர்
இலக்கியம் அல்லது புகலிட இலக்கியம் என்பதான
அடையாளங்களுடன் தொடருவதற்கான
தேவை இன்று இல்லை என்பதே இன்றைய
வரலாற்றின் நிதர்சனமாகும்.

இந்நிலையில் அவ்விலக்கியப் பரப்பா
னது உலகத் தமிழிலக்கியம் என்ற பொது
அடையாளத்துக்குள் வந்துவிடும் என்பதும்
அந்நிலையில் புகலிட நாடுகளின் புவிச்சூழல்
களை மையப்படுத்தியநிலையில் அவை
தனித்தனி அடையாளங்களைப் பெறக்கூடும்
என்பதுமே எனது ஊகமாகும். எதிர்வரும்
காலத்தில் புலம்பெயர்சூழலின் சமகால
தமிழ் இலக்கியவாதிகள் மற்றும் அவர்களைப்
பின்தொடருவோர் ஆகியோருட் பலரும்

உலகு தழுவிய நிலையில் தம் இலக்கியத்
தொடர்புகளை வளர்த்துக்கொள்ளப் போகின்
றார்கள் என்பது வெளிப்படை.

இவ்வாறான ஊகத்துக்கான காரணி
களையும் இங்கு சுருக்கமாகச் சுட்டு
வது அவசியமாகிறது. அவற்றள் ஒன்று,
படைப்புநிலையில் பல்வேறு நாடுகள்சார்
அநுபவநிலைகள் தமிழுக்கு அறிமுக
மாகிவரும் நிலையாகும். இவ்வகையில்
திரு.அ.முத்துலிங்கம் அவர்களின் எழுத்துகள்
முக்கியமானவை. ‘புலம்பெயர்இலக்கியச் சூழ்’லுடன்
இணைந்து இயங்கிநிற்கும் இவர் தமது பன்
னாட்டுப் பணிநிலைக்கால அநுபவங்களைத்
தமிழ் உலகுக்கு இட்டுவந்துள்ளதன் மூலம்
சமகாலத் தமிழிலக்கிய உலகுக்கு புதிய
அநுபவப் பரிமாணங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளார்.
தமிழகத்திலிருந்தும் புலம்பெயர் சூழல்களி
லிருந்தும் வெளிவரும் இலக்கிய இதழ்கள்
பலவும் இவ்வாறான அனைத்து உலகின்
பல்வேறு நாடுகள்சார் அநுபவங்களை உள்
வாங்கும் தேவைக்கேற்பத் தத்தம் தளங்
களை விரிவுபடுத்தியுள்ளன.

இவைதவிர, திறனாய்வுப்பார்வை மற்றும்
ஆய்வரங்கு முயற்சிகள் என்பவற்றினூடா
கவும் அனைத்துலகு தழுவிய பரிணாமத்தின்
அடையாளங்கள் சிறப்பாகப் புலப்பட்டுவரு
கின்றன. திறனாய்வுப் பார்வை என்றவகையில்,
கனடாவை மையமாகக் கொண்டிருக்கும் ‘தமிழ்
இலக்கியத் தோட்டம்’ என்ற அமைப்பு கடந்த
பல ஆண்டுகளாக உலகுதழுவியநிலையில்
படைப்புநிலை மற்றும் ஆய்வுநிலை என்பன
சார் ஆக்கங்களைத் தேர்வுசெய்து விருதுகளை

வழங்கிவருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவமுடையது. மேலும், தமிழகம், ஈழம், மலேசியா, அவுஸ்திரேலியா, கனடா, பிரித்தானியா முதலான நாடுகளிலே கடந்த சில ஆண்டுகளாக உலகு தழுவிய நிலையில் இலக்கியவாதிகளின் ஒன்று கூடல்களும் தமிழியல் ஆய்வரங்குகளும் நடைபெற்று வந்துள்ளன என்பதும் இங்கு நினைவிற்கொள்ளப்படவேண்டிய வரலாற்றம் சங்களாகும்.

இவ்வாறாக உலகத் தமிழிலக்கியம் என்பதான ஒரு பொது அடையாளத்தைப் பெறும் நிலையில் கூட இலக்கியங்கள் பிறக்கும், மண்ணையும் வாழ்வியற் சூழல்களையும் மையப்படுத்தி அவற்றை அடையாளப்படுத்தும் சிந்தனைகள் தொடரும் என்பதையும் நாம் மனங்கொள்ளவேண்டியதவசியமாகும். படைப்பாளிகள் பெரும்பாலும் தத்தம் மண்சார்ந்த - குறிப்பாக வாழ்வியல் சூழல் சார்ந்த அநுபவங்களை மையப்படுத்தியே இலக்கியப் படைப்பில் ஈடுபடுவார்கள் என்பது வெளிப்படை. அவ்வகையில் புலம் பெயர் எழுத்துகள் - குறிப்பாக, புலம்பெயர் தமிழர்கள் பெருந்தொகையாக வாழ்கின்ற கனடா, அவுஸ்திரேலியா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆகிய புவிச்சூழல்களை மையப்படுத்திய எழுத்துகள் - அவ்வந் நாடுகள் சார் அநுபவங்களின் பதிவுகளாக அமையப்போவதை உய்த்துணரமுடிகிறது. அந்நிலைகளில் அவற்றை அடையாளஞ்சுட்டி இனங்காட்ட முற்படும் ஆய்வாளர்களும் திறனாய்வாளர்களும், ‘அவுஸ்திரேலியத் தமிழிலக்கியம்’, ‘ஐரோப்பியத் தமிழிலக்கியம்’, வட அமெரிக்கத் தமிழ் இலக்கியம் அல்லது ‘கனடியத் தமிழ் இலக்கியம்’ முதலிய தொடர்களைப் பயன்படுத்தவேண்டிய நிலை ஏற்படுவது தவிர்க்கமுடியாததாகும். ஐரோப்பியத் தமிழிலக்கியம் என்ற பொதுச் சுட்டானது பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, சுவிற்சர்லாந்து, நோர்வே, டென்மார்க் முதலான ஐரோப்பிய நாடுகளின் ஆக்கங்களுக்கான பொது அடையாளமாக அமையலாம்.

மேற்குறித்தவாறான வகைப்பாட்டு முறை மைக்கான எண்ணக்கருவானது ஏற்கெனவே பணியும் பணையும் என்ற தலைப்பில் 1994இல் வெளிவந்த புலம்பெயர்ந்தோரின் சிறு கதைகளின் தொகுப்பில் அமைந்துவிட்டது

என்பதை இங்கு சுட்டுவது ஆய்வு நோக்கில் அவசியமானதாகும். அத்தொகுப்பை மேற் கொண்டவர்களான இந்திரா பார்த்தசாரதி மற்றும் ‘எஸ்.பொ’ ஆகிய இருவரும் அதில் இடம்பெற்ற 39 கதைகளையும் வகைப்படுத்தும்போது அவை எழுந்த கண்டங்கள் நிலையில் ‘அவுஸ்திரேலியக் கதைகள்’, ‘ஐரோப்பியக் கதைகள்’ மற்றும் ‘வட அமெரிக்கக் கதைகள்’ எனப் பெயரிட்டுள்ளனர். இவ்வாறான அவர்களது வகைப்பாட்டு முறைமையானது புலம்பெயர் சூழல்களில் எதிர்காலத்தில் உருவாகும் படைப்புகளை அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதற்கான பொருத்தமான முன்னோடி முயற்சி எனக் கொள்ளத்தக்கது.

நிறைவாக...

புலம் பெயர் இலக்கியம் என்ற வகைமையின் அண்மைக்காலம் வரையான வரலாற்றுச் செல்நெறியின் சுருக்கமான காட்சி இது. ஒரு தலைமுறைக்கு மேற்பட்ட காலப்பகுதியில் உருவாகி வளர்ந்து வந்துள்ள இவ்விலக்கியப் பரப்பின் மையப்படுத்தப்பட்ட வரலாற்றம்சங்களை இங்கு கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இத்தேவைக்கேற்றவகையில் சில முக்கிய சான்றுகள் மட்டுமே இங்கு எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

இத்தொடர்பில் மேலும் எழக்கூடிய சிந்தனைகளுக்கு வழிநடக்கி இக்கட்டுரை நிறைவெய்துகிறது.

குறிப்புகளும் சான்றுகளும்

1. வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், “இலையுதிர்கால நினைவுகள்-1989” கவிதை, புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதைகள் தொகுப்பாளர்: ப.திருநாவுக்கரசு, நிழல் வெளியீடு, சென்னை.2001. பக் 36-39
2. க.நவம் “கனடியத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளின் 25 ஆண்டுகால மீள்நோக்கு” தமிழர் தகவல் 19வது ஆண்டுப் பூர்த்திமலர், டொரண்டோ, கனடா. பெப்ரவரி. 2010. பக்.43-45
3. ஷோபாசக்தி ‘புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம்: இருள்வெளி’, நிற்பிறிகை 10வது இதழ் கும்பகோணம், தமிழகம். செப். 2000.ப.23-24)
4. தேவகாந்தன் கணையாழி. சென்னை, தமிழகம். அக். 2000. ப. 11-13
5. ஸ்ரீரஞ்சனி ‘ஜெயமோகன் - நேர்காணல்’, தினக்குரல், கொழும்பு. இலங்கை ஜனவரி 3 - 2010. ப.33

(07-01-2014)

இன்பக் கனவுபோல்
 தோன்றி மறைந்தது கோடை.
 காற்றுக் குதிரைகளில்
 குளிர்
 சாட்டை சொடுக்கி வரும்.
 வெய்யிற் சுகம் தேற
 வடதுருவப் பறவைகளும்
 என் தாய் நாட்டின் திசைநோக்கி
 தங்களது சிறகசைக்கும்
 வான்நோக்கி
 கையுயர்த்தித் தொழுகின்ற
 கறப்பூர்களைப்போல
 இலையுதிர்ந்து நிற்கும்
 ஓக் மரங்களின் கீழே
 தனித்தலையும் மக்பை ! பறவை ஒன்று
 இழிவாக எனை நோக்கும்,
 “மக்பாய் ! மக்பாய்
 எல்லாப் பறவைகளும்
 என்னுடைய தாய் நாட்டின் திசைகளிலே
 சூரியனைத்தேடிப் புலம்பெயரும்
 குளிர்நாளில்
 நீ மட்டுமிந்தத் துருவத்தில் தித்தெனின?”
 மக்பையோ உனக்கிவைகள் புரியாது
 என்பதுபோல் தலையசைக்கும்.
 “எனக்கிவைகள் புரியாதா?”
 “உனக்கெப்படிப் புரியும்?
 துருவத்துப்பறவைகளே தேடுமுந்தன் தாய்நாட்டை
 வழிப்போக்கன்

குளிர் மண்ணைத் தட்டுவது போல்
 தட்டிவிட்டு வந்தவன் நீ”
 மக்பை சொல் தீக்கோலாய்
 மனதில் குறிபோடும்.
 “நில் மக்பாய்” என்றேன்
 “நாமறிவோம்
 இலங்கைத் தமிழருங்கள் நாகரிகம்
 பிறருடைய பேச்சுச் சுதந்திரத்தை
 என்றோடும்
 ரசித்ததுண்டா நீங்கள்?”
 என்றபடி மக்பை
 எட்டப் பறந்து செல்லும்.

வானில் ஒரு யாதேசியோல
 குளிர்ந்துபோன சூரியனின் பரிதாபம்.
 மண்ணில்
 மஞ்சளாய் தலைநரைத்த மரங்களின் கீழ்
 பொன்னாய் சிறகசைத்து
 வண்ணத்துப் பூச்சியாய்ப் பகட்ட
 “பேர்ச்” இவைப் பழுத்தல் ஒன்று
 புல்லில் தரையிறங்கும்
 ஒரு புது சிகதி வந்தது போல்

உலகெங்கும்
 வாழ்வை சிறந்து வசதி பொறுக்குகின்ற
 மனிதச் சகுதிகளாய்ப் புரள்கின்றோம்

இலையுதிர்கால

என்ன எம் தாய்நாடு

ஓயாமல் இலை உதிர்க்கும்

உயிர்ப்பிழந்த முதுமரமா?

யாழ்நகரில் என் பையன்

கொழும்பில் என் பெண்டாட்டி

வன்னியில் என் தந்தை

தள்ளாத வயதிலே

தமிழ்நாட்டில் என் அம்மா

சுற்றம் பிறாங் பேட்டில்

ஒரு சகோதரியோ பிரான்ஸ் நாட்டில்

நானோ

வழி தவறி அலாஸ்கா வந்துவிட்ட ஒட்டகம்போல்

ஒஸ்லோவில்

என்ன நம் குடும்பங்கள்

காற்றில்

விதிக் குரங்கு கிழித்தெறியும்

பஞ்சுத் தலையையா?

பாட்டனார் பண்படுத்தி

பழமரங்கள் நாட்டி வைத்த

தோம்பை அழியவிட்டு

தொலைதேசம் வந்தவன் நான் -

என்னுடைய பேரனுக்காய்

எவன் வைப்பான் பழத்தோட்டம்?

வ. ஜ. ச. ஜெயபாலன்

(நோர்வே)

கடந்த வசந்தத்தில்

கின்னரங்கள் மீட்டி

எழிற் கன்னியர்கள் யாடுகின்ற

கனியாட்டரங்குகளில்

கின்னரங்கள் கொஞ்ச, மங்களம் சிறி

மது அருந்தும் வேளையிலும் சூட

மனமுடைந்தேன் யாதேசி.

இது சியற்கையே விரக்தியும்

இலையுதிர் காலம்.

இனி நீர்சூடக் கல்லாகும்

நீண்ட குளிர்காலம்.

இன்னும் எந்தனை நான்

இந்துக்கடல் மழயில்

வாடையும் மீட்டிசைக்கின்ற

மரகத வீணையென

வடகிழக்காய் நீண்ட என் தாய்நாட்டை

நெஞ்சில் சுமந்து சுமந்து நான் ஏங்குவது?

நாட்டேக்கம் என்னுமிரை

நஞ்சாய் சரிக்கிறதே...

“நெஞ்சம் கலங்காதே” என்றபடி

நெருங்கி வந்த மக்யை

“அதோ தெரியுது யார்” என்று

விமானத் துறையின் வழிகாட்டும்.

நிகைவுகள்

(துருவச்சுவடுகள்)

மக்யை | : குளிர் காலத்தில் இடம் பெயராத, ஒருவரைக் காக்கையின்பற்றவை.

சந்திரவதனா

துணைமுறை தூண்டிய காயங்கள்

ஆசி கந்தராஜா
(அவுஸ்திரேலியா)

ஹூறுத் என் அலுவலக அறைக்கு வந்தபொழுது மிகவும் மகிழ்ச்சியாகக் காணப்பட்டான்.

“மிக நல்ல செய்திசேர்..., கேள்விப்பட்டீர்களா....?” என்றான் பரபரப்புடன்.

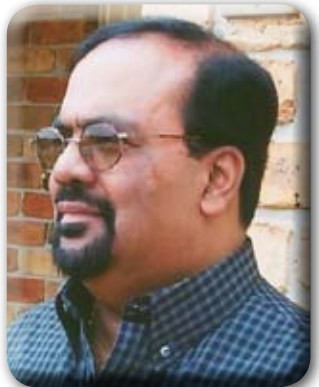
அவசரமாக நடந்துவந்த களைப்பில் மேல்மூச்சுவாங்க, இணையத் தளத்தில் தான் வாசித்த தகவலைச் சொல்லி, அதற்குச் சாட்சியாக தனது “ஐபாட்” அலைபேசியிலுள்ள “இணைய” செய்தியையும் காண்பித்தான்.

“இலட்சக் கணக்கான ஆர்மேனிய மக்கள் கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தை இனப்படுகொலையென்றும் (Genocide), அதனை மறுப்பது குற்றச்செயல் என்றும் கூறும் சட்டமூலத்தை, அன்றுகாலை (22 டிசம்பர் 2011) பிரான்ஸ் நாடாளுமன்றம் அங்கீகரித்துள்ளது. இதற்கு தனது எதிர்ப்பினைப் பதிவுசெய்ய, துருக்கி தன்னுடைய தூதுவரை பாரீஸிலிருந்து மீள அழைத்துக் கொண்டுள்ளது...” என அந்தச் செய்தி தொடர்ந்தது.

ஹூறுத் ஆர்மேனிய இனத்தவன். அவன் லெபனானிலுள்ள அமெரிக்க பல்கலைக் கழகத்தின் பெக்கா(Bekaa) பள்ளத்தாக்கு வளாகத்தில் என்னுடைய மாணவன். அவனுடைய முழுப்பெயர் ஹூறுத் ஆப்பிரஹாமியன். நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவனுடைய தாத்தா பீட்டர் ஆப்பிரஹாமியன் நடந்தே லெபனானுக்குப் புலம்பெயர்ந்துவந்து, குடியேறியதாக அவன் ஏற்கனவே எனக்குச் சொல்லியிருந்தான்.

அராபிய மொழியின் இலக்கணம் சற்றே வித்தியாசமானது. தமிழ் இலக்கணத்தில் அ.றிணையாகக் கருதப்படும் பலபொருள்கள், அராபிய மொழியில் சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆண்பாலாக அல்லது பெண்பாலாக மாறிவிடுவதுண்டு. ஜேர்மன் மொழியும் அப்படியே. அராபிய வசன அமைப்பில் சொற்களுக்கிடையே உள்ள “பால்” வேறுபாட்டை, முறைப்படி பிரயோகிக்காவிட்டால் கருத்து மாறுபட்டுவிடும். ஆர்மேனியர்கள், பல தலைமுறைகளாக அராபிய நாடுகளில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தாலும், அவர்கள் ஆண்பால், பெண்பால் பற்றிய இலக்கண நுட்பத்தை வசப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. இப்பிரச்சனை ஹூறுத்தை அதிகமாகவே கஷ்டப்படுத்தியது. இதனால் ஹூறுத் அராபியமொழி பேசும்பொழுது, அராபிய மாணவர்களின் கேலிக்கும் பரிகாசத்துக்கும் இலக்காவான்.

ஹூறுத் இதைச் சட்டைசெய்வதே இல்லை. “எனது தாய்மொழி ஆர்மேனியன். கல்விகற்கும் மொழி ஆங்கிலம். இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் எனக்குப் பாண்டித்தியமுண்டு. தொடர்பு மொழியாகிய உங்கள் அரபுபற்றி நான் அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளத் தேவை

இல்லை...போங்கடா, உங்கள் வேலையை நீங்கள் பாருங்கள்...!” என்பது அவனது வாதம். அவனுடைய நிலைப்பாடு யதார்த்தமானது.

ஹறுத்தை நான் சந்திப்பதற்கு முன்பு, ஆர்மேனியர்கள் பற்றி அதிகம் அறிந்திருக்கவில்லை. நான் இலங்கைத் தமிழன் என்று அறிந்தபின் அவன் என்னுடன் அதிகமாகவே வலிந்து ஒட்டிக்கொள்ள ஆரம்பித்தான். என்னைச் சந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் நேரம் காலம் பார்க்காது இலங்கையின் இனப் பிரச்சனைபற்றி அக்கறையுடன் விசாரிப்பான். சிலசமயங்களில் எனக்கு இது எரிச்சலை ஏற்படுத்தும். இதனால் அவன்மீது நான் கோபப்பட்டதுமுண்டு. நாளடைவில் அவனது இனப்பற்றின் ஆழத்தையும் விசுவாசத்தையும் புரிந்துகொண்டு, அவனுடைய கரச்சலைப் பொறுத்துக்கொண்டேன்.

ஆர்மேனியர்களது கலாசாரம் மிகத் தொன்மையானது. கிறிஸ்தவ சமையத்தை, நாலாம் நூற்றாண்டிலே “அரசமதமாக”

பிரகடனப்படுத்திய பெருமை ஆர்மேனிய இராச்சியத்திற்கே உரியது. முதன்முதலில் தோலினாலான காலணிகளை அணிந்தவர்கள் அவர்கள். “வைன்” என்னும் மதுவகையைப் பதப்படுத்தும் முறையை கி.மு. நாலாயிரம் ஆண்டளவிலே கண்டுபிடித்திருந்தார்கள்.

ஆனால் ஆர்மேனிய வரலாறோ மிகவும் சிக்கலானது. அதை முழுமையாக இங்கு சொல்லிவிடவும் முடியாது. எனவே இந்தக் கதைக்குத் தேவையானவற்றை மாத்திரம் இங்கு சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடுகிறேன்.

நாலாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலம் தொடக்கம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை பாரசீகர்களாலும், அராபியர்களாலும், மொங்கோலியர்களாலும், ஒட்டமான் துருக்கியர்களாலும் ஆளப்பட்டார்கள். முதலாவது உலகயுத்தத்தின் பின்னர், ஆர்மேனியர்கள் வாழ்ந்தபிரதேசம் “சோவியத்” கூட்டரசின் ஓர் மாநிலமாகி, 1991ம் ஆண்டு செப்டெம்பர்மாதம் 21ம்திகதி, சுதந்திர ஆர்மேனிய நாடாக விடுதலையடைந்தது.

பதினைந்து நூற்றாண்டுகளாக, மற்றவர்களால் ஆளப்படும் சிறுபான்மை இனமாக வாழ்ந்தபோதிலும் ஆர்மேனியர்களில் புத்தி ஜீவிகள் அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. முதலாம் உலகப்போரின் காரணமாக, ஐரோப்பாவின் நோயாளியாகக் கருதப்பட்டு, துருக்கியரின் மேலாதிக்கத்தின் கீழிருந்த ஒட்டமான் சாம்ராஜ்யம் சிதைவுற்றது. அப்பொழுது திட்டமிட்டவகையில் ஆயிரக்கணக்கான புத்திஜீவிகள் உட்பட, இலட்சக்கணக்கான ஆர்மேனியர்கள் துருக்கியர்களாலே கொல்லப்பட்டார்கள். நூற்றாண்டு காணவிருக்கும் இச்சம்பவம் இன அழிப்பல்ல (Genocide), இனக்கலவரம் என்றே துருக்கி இதுவரை சாதித்துவருகிறது.

எனது இனத்துக்கும் மனித நாகரிகத்தைப் பரப்பிவாழ்ந்த பெருமையுண்டு. நான் ஸீலங்காவில் பிறந்து வாழ்ந்த தமிழ் ஈழன். தமிழினம் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளதபற்றி, மனித உரிமைகள்பற்றி வாய்கிழியப் பேசும் உகைசமுகம் மெளனம் சாதிக்கிறது. அந்த மெளனத்தைக் குலைப்பதற்கு, தாத்தாக்கள் சுமந்தவலிகளைச் சொல்லி பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டுமென்ற உன் கருத்தை ஏற்கிறேன்....”

இதுவே ஹறாத் போன்று உலகமெங்கும் சிதறி, புலம்பெயர்ந்த சிறுபான்மையினராக வாழும் ஆர்மேனியர்கள், துருக்கியர்களை தங்கள் பரமவிரோதிகளாக கருதுவதற்குக் காரணமாகும். இந்தப் பரம்பரையான பகையை வைத்துக்கொண்டு, மத்தியகிழக்கு நாடுகளிலே வாழும் ஆர்மேனியர்களை அந்தந்தநாடுகள், தங்கள் சுயலபத்துக்குப் பயன்படுத்துவதாக ஹறாத் குறைபட்டுக்கொண்டான். இதன் காரணமாகவே துருக்கிய எல்லையின் பாதுகாப்பிற்கு, சிரியாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஆர்மேனியர்கள் அடங்கிய துருப்புக்களையே, சிரியா பயன்படுத்துவது நானும் அறிந்து கொண்ட செய்தியே.

துருக்கியில் ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தால் ஹறாத் அதனைக் கொண்டாடி மகிழ்வான். 23ஓக்டோபர்2011 அன்று, துருக்கியில் பாரிய நிலஅதிர்வு ஏற்பட்டது. நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் கொல்லப்பட்டு, ஆயிரக்கணக்கில் படுகாயமடைந்தார்கள். அந்தச் செய்தி இணையத்தில் வந்தபோது அவன் என்னுடைய விரிவுரையில் இருந்தான். விரிவுரை முடிந்தவுடன் நேரே கன்ரீனுக்குச் சென்று, அங்கு தாராளமாகவே இனிப்புகளை வாங்கி எல்லோருக்கும் கொடுத்துக் கொண்டாடிய பின்னர் என் அலுவலகத்துக்கு வந்தான்.

“ஹறாத், உனக்கு மனிதத்தன்மையே இல்லையா? மற்றவர்களின் துன்பத்தையும் மரணத்தையும் இப்படிக் கொண்டாடலாமா....?” எனக்கேட்டேன்.

ஹறாத் பதிலேதும் சொல்லாமல் சிறிதுநேரம் என்னைப் பார்த்து மௌனம் சாதித்தான்.

“எங்கள் இனத்துக்கு ஏற்பட்ட வலியை விடவா இது பெரியது...? எங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள காயங்கள் தலைமுறைகள் தாண்டியும் இன்னும் ரணமாக இருப்பதை எத்தனை மனித உரிமையாளர்கள் அனுதாபத்துடன் அணுகியுள்ளார்கள்....?” எனவெடித்தான்.

“ஹறாத், இது நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்தவிஷயம். இத்தகைய பகைமை உணர்ச்சி உனக்கே அதிகமாகப் படவில்லையா....?”

“சேர், எமது இன அழிப்புக்கும் படுகொலைக்கும் சாட்சியாக என்னுடைய

தாத்தா இன்றும் எங்களுடன் வாழ்கிறார். சமீபத்தில் இலங்கையில் நடந்த தமிழர்களின் இனக்கொலை பற்றிய சரியான தகவல்களை உங்கள் மகனுக்குச் சொல்லி வளர்த்திருந்தால், உங்கள் கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்லியிருப்பான்” என்று முணுமுணுத்தபடியே எனது அலுவலகத்திலிருந்து அவன் வெளியேறினான். அந்தச் செயல் அவனது வழமையான கோபத்தின் அடையாளம் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன்.

அடுத்தநாள் வழமைபோல “குட்மோனிங் சேர்” என்றபடி வந்தான். அன்று அவனுக்கும் எனக்கும் விரிவுரைகள் கிடையாது. பலதும் பத்தும் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது பிரான்ஸ் நாடாளுமன்றம் அங்கீகரித்துள்ள சட்ட மூலத்தைப் பற்றியும் கேட்டேன்.

“சேர்..., ஓட்டமான் துருக்கிப் பேரரசின்கீழ் 1915ம் ஆண்டளவில் இருபது இலட்சம் ஆர்மேனியர்கள் வாழ்ந்தார்கள். இவர்களுள் பதினைந்து இலட்சம் ஆர்மேனியர்கள் துருக்கியர்களால் இனப்படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். இரவோடு இரவாக பெண்கள் குழந்தைகள் என்ற பேதமில்லாமல் துருக்கிய இளைஞர்களால் வேட்டையாடப்பட்டார்கள். ஆனால் இன்றுவரை அமெரிக்கா உட்பட உலக நாடுகளெல்லாம் இதை இனப்படுகொலை என்று ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறது....! இது எந்தவகையில் நியாயம்....?”

நூறு வருடங்களுக்குப் பிறகு, இப்போது பிரான்ஸ் இந்தச் சட்டமூலத்தை இயற்றியிருக்கிறது. இதற்கு ஏதாவது அரசியற் பின்னணி இருக்கவேண்டுமல்லவா?”

பிரான்ஸ் இதைக் கையில் எடுப்பதற்குக் காரணம், பிரான்ஸில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஆர்மேனியர்களின் வாக்குகளுக்காக. அங்கு தேர்தல் வரப்போகிறதல்லவா? உலகம் “மானுடம் பற்றிப் பேசுவதெல்லாம் சுத்த ‘ஹம்பக்’ சேர்....!” - ஹறாத் ஆத்திரப்பட்டான்.

“ஆர்மேனியர்கள் இலட்சக் கணக்கில் இனப் படுகொலை செய்யப்பட்டார்களே. அவர்களுக்கும் துருக்கியர்களுக்கும் என்ன பிரச்சனை....?”

எனது இந்தக்கேள்வி அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பது அவனின் முகத்தில் தெரிந்தது.

**“உங்களை அவர்
“அவுஸ்திரேலியன்” என்று
சொன்னபோது அதை நீங்கள்
மறுத்திருக்க வேண்டாமா....?
நெஞ்சைநிமித்தி, நான்
ஸ்ரீலங்கன் என்று
சொல்லவேண்டாமா....? நீங்கள்
உங்கள் அடையாளத்தை இழப்பது
சரியல்ல.”
ஹூராத் நின்றுநிதானித்துச்
சொல்லிமுடித்த பின், என்னை
நிமிர்ந்து பார்த்தான்.
“ஹூராத், உன் தாத்தா
துருக்கியரா அல்லது
ஆர்மேனியனா....?”
“இதிலென்ன சந்தேகம்.
ஆர்மேனியன்....!”
“உன் தாத்தா
துருக்கியரில்லையென்றால்
நான் ஸ்ரீலங்கன் இல்லை. நான்
தமிழன்....!”**

என் கேள்வியை நான் முடிப்பதற்குள், “சேர்...., தமிழர்கள் இலங்கையில் ஏன் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள்....?” எனக் கோபப்பட்டவன், பின்னர் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு மேலே சொல்லத் துவங்கினான்.

“ஓட்டமான் துருக்கி பேரரசின்கீழ், ஆர்மேனியர்கள் மீது பிரத்தியேகவரி வசூலிக் கப்பட்டு, இரண்டாந்தரப் பிரஜை களாகவே துருக்கியர்களால் நடத்தப்பட்டார்கள். இருப் பினும் ஆர்மேனியர்கள் துருக்கியர்களுடன் சமாதானமாகவே வாழமுயன்றார்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஓட்டமான் பேரரசைச் சூழவுள்ளநாடுகளில் வாழ்ந்த மற்றைய சிறுபான்மையின கிறிஸ்தவர்கள் படிப்படியாக சுதந்திரம் பெறவே, முதன்முதலில் அரசமதமாக ஏற்றுக் கொண்ட கிறிஸ்தவ ஆர்மேனியர்கள் மத்தியிலே சுதந்திர உணர்வு தலைதூக்கியது. இதனால் இஸ்லாத்தின் கோட்டையாக விளங்கிய ஓட்டமான் துருக்கி பேரரசின்கீழ், ஆர்மேனியர்கள் தேசத்துரோகிகளாகவும் வேண்டப் படாதவர்களாகவும் துருக்கியர்களால் பார்க் கப்பட்டார்கள்....” ஹூராத்தால் மேலும் தொடர முடியவில்லை. குளிர்நட்டப்பட்ட எனது

அலுவலக அறையில் அவன் இருந்தபோதும், அவன் உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது.

அப்பொழுது சமீபத்தில் பணியில் சேர்ந்த பேராசிரியர் ஒருவர் என் அறைக்குள் வந்தார். தொழில் சம்மந்தமான பலவிடையங்களையும் பேசியபின், “நீங்கள் ‘அவுஸ்திரேலியன்’ என்று அறிந்தேன். எவ்வளவு காலம் அங்கு வாழ்கிறீர்கள்?” என்றுகேட்டுச் சகஜமான பின்னர், தன்னுடைய அவுஸ்திரேலிய பயண அநுபவங்களைப் பற்றிச் சுவைபட பேசினார்.

அவர் செல்லும் வரை காத்திருந்த ஹூராத் மீண்டும் வந்தான். “நான் சொல்வதையிட்டு நீங்கள் வருத்தப்படக்கூடாது சேர்....,” என்று பீடிகை ஒன்றுபோட்டு, என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

“பரவாய் இல்லை, சொல்....”

“உங்களை அவர் “அவுஸ்திரேலியன்” என்று சொன்னபோது அதை நீங்கள் மறுத்திருக்க வேண்டாமா....? நெஞ்சைநிமித்தி, நான் ஸ்ரீலங்கன் என்று சொல்லவேண்டாமா....? நீங்கள் உங்கள் அடையாளத்தை இழப்பது சரியல்ல.” ஹூராத் நின்றுநிதானித்துச் சொல்லிமுடித்த பின், என்னை நிமிர்ந்துபார்த்தான்.

ஹூராத், உன் தாத்தா துருக்கியரா அல்லது ஆர்மேனியனா....?

இதிலென்ன சந்தேகம். ஆர்மேனியன்....!

“உன் தாத்தா துருக்கியரில்லையென்றால் நான் ஸ்ரீலங்கன் இல்லை. நான் தமிழன்....!”

உங்கள் மூதாதையர்கள் கிறிஸ்தவத்தை அரச மதமாக ஏற்றுக்கொண்ட முதன்மையான வர்கள் என்று நீபெருமைப் படுகிறாய். எனது இனத்துக்கும் மனித நாகரீகத்தைப் பரப்பிவாழ்ந்த பெருமையுண்டு. நான் ஸ்ரீலங்காவில் பிறந்து வாழ்ந்த தமிழ் சமூகம். தமிழினம் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளது பற்றி, மனித உரிமைகள் பற்றி வாய்கிழியப் பேசும் உலகசமூகம் மௌனம் சாதிக்கிறது. அந்த மௌனத்தைக் குலைப்பதற்கு, தாத்தாக்கள் சமந்த வலிகளைச் சொல்லி பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டுமென்ற உன் கருத்தை ஏற்கிறேன்....” என் குரல் நெகிழ்ச்சியில் உடையலாயிற்று....!

ஹூராத் என் ஆசான்போன்று நிமிர்ந்து நிற்பதை உணர்ந்து, என் உடல் குறுகியது.

(ஞானம்: மார்ச் 2012)

□□□

புலம்பெயர் இலக்கிய ஆய்வுகள்

ஈழத்தமிழருடைய புலம்பெயர் படைப்புகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தன. 1994இல் பிரபல எழுத்தாளரும் அறிஞருமாகிய எஸ்.பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ.) வெளியிட்ட (மித்ர வெளியீடு) பனியும் பனையும் என்னும் நூலின் நுழைவாயிலில் எழுதியுள்ள கருத்துக்கள் ஈழத்தமிழ் புலம்பெயர் இலக்கியங்களின் சிறப்பிடத்தை விளக்கிக்காட்டுகின்றன:

‘இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கியம் சர்வதேச மயப்பும். அதற்குப் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் ஈழத்தமிழரின் புதிய படைப்பாற்றல் தலைமை தாங்கும், என்கிற சுவிசேஷத்தை என் இந்த யாத்ராவில் முன்வைத்தேன். பல வட்டங்களையும் சேர்ந்த இலக்கிய நேசர்களுடன் இது குறித்தும் பேசினேன், விவாதித்தேன். என் கூற்றினை எண்பிக்க புதிய படைப்பாற்றல்களின் கோலங்களின் வகையையும் வண்ணத்தையும் முன்வைக்கும் தொகுதிகளை வெளியிடுதல் அவசியம் என்பதையும் உணர்ந்தேன். இத்தொகுதிகளை வெளியிடும் முயற்சியின் முன்னோட்டமாகவும் பனியும் பனையும் அமைகிறது. ‘பனியும் பனையும்’ என்கிற தலைப்பே ஒரு குறியீடுதான். பனைமர மண்ணின் மணத்தையும் பண்பையும் உறவையும், தியானத்தை மறக்காத யரதேசிகள் நாங்கள் பனி பெய்யும் அந்நியச் சூழ்நிலைகளிலே, வாழ ஏர்வைப்பட்டுள்ளோம். புதிய நாடுகளிலே நமக்கு ஒரு புதிய கலாசார identity ஐத் தக்க வைக்கும் வேள்வியாகவும் நமது வாழ்க்கை அமைந்துள்ளது. எனவே நமது படைப்புகளிலே

பனையின் கலாசார வேர்களும், பனிக் குளிரின் புதிய நிர்யந்தங்களும் சங்கமிக்கின்றன. புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களுடைய சர்வதேசியப் பாங்கான இந்த முதலாவது தொகுதிக்கு இப்பெயர் நியாயமாகப் பொருந்தும். இத்தொகுதியைத் தொடர்ந்து ஆண்டுதோறும் இலக்கியத்தின் அனைத்துத் துறைகளிலும் நாம் யுணர்வுள்ள படைப்பு நேர்த்திகளைப் புலம்பெயர்ந்தும் தொகுதிகள் வெளிவருதல், அடுத்த நூற்றாண்டின் வாசகர்களைப் பதப்படுத்தவும் வசப்படுத்தவும் உதவும்”.

புலம்பெயர்ந்தவர்களின் இலக்கிய முயற்சி இலக்கிய மொழிபெயர்ப்புக்களுக்கு உதவும் என்னும் கருத்தினை நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா ‘புலம்பெயர் எழுத்து’ (உயிரோசை 12.09.2013) என்னும் கட்டுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

தமிழிலக்கிய வரலாறு இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களால் முக்கியத்துவம் பெறும். தாயக ஏக்கமும், குடியேற்ற நாடுகளில் அவன் சந்திக்கின்ற பிரச்சினைகளும் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்தில் ஒரு புதிய சாளரம். குடியேற்ற நாடுகளில் எழுதப்படும் புலம்பெயர்ந்த மக்கள் எதிர்நோக்கும் சமூகம் சார்ந்த பிரச்சினைகளான இனவெறி, நிறவெறி, பாலியற் பிரச்சினைகள் அந்தந்த நாடுகளில் மொழிபெயர்க்கப் படுவதற்கான சாத்தியங்கள் அதிகம். இச்சூழலில் எதிர்காலத்தில் தமிழிலக்கியத்தை மேற்கத்திய மக்களுக்குக் கொண்டுசெல்வதில் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் பங்கு கணிசமாகவிருக்கும் என்பது சத்தியம். மொழி

**புலம்பெயர்
இலக்கிய ஆய்வுகளும்
அவ்விலக்கியங்களின்
எதிர்காலமும்**

பேராசிரியர் அ. சண்முகநாள்
தகைசார் வாழ்நாட் பேராசிரியர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

பெயர்ப்பிலும் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் கணிசமான பங்கினை ஆற்றமுடியுமென நம்புகிறேன். எந்த எழுத்தையும் மொழிபெயர்க்கும்பொழுது, மூலமொழியைவாங்கிக்கொள்ளும் திறனும் சொந்த மொழியில் அதை வெளிப்படுத்தும் ஆளுமையும் அவசியம். மொழி அறிவோடு, மூல ஆசிரியனின் காலம், சமூகம், கலாசாரம் பற்றிய அழிப்படை அறிவியல் தெளிவாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாய்ப்பு புலம்பெயர்ந்தவர்களுக்குக் கருதலாக”

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த புலம்பெயர் இலக்கியப் பகுதியில் கணிசமான ஆய்வு வெளியீடுகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

இலங்கையிலே புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பாக உயர் பட்டத்துக்காக முதன்முதலாக ஆய்வு செய்தவர் திரு. ச. குணேஸ்வரன் ஆவார். அவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் என்னுடைய இளங்கலை மாணவராகவும் ஆய்வு மாணவராகவும் இருந்த காரணத்தால் அவருக்கு புலம்பெயர் இலக்கியத்துறை பற்றி இருந்த நீண்டகால ஈடுபாட்டினை நான் நன்கு அறிவேன். அவருடைய முதுகுத்துவமாணிப் பட்ட ஆய்வினையும் நான் வழிப்படுத்தினேன். வருங்காலத்தில் இத்துறையிலே இன்னும் விரிவான முறையில் முனைவர், முது முனைவர் பட்டங்களுக்காகவோ, ஆய்வு நிலைத் தன்னிறைவுக்காகவோ ஆராய் பவர்களுக்குக் குணேஸ்வரனுடைய ஆய்வே வழிகாட்டியாகவுள்ளது. இனி இலங்கைத் தமிழர் தொடர்பான புலம்பெயர் ஆய்வுகள் பற்றிப் பார்க்கலாம். ஆய்வுகள் எவையும் விளக்கப்படவில்லை. தகவலுக்காக ஆய்வு நூல்கள், கட்டுரைகள் ஆகியன நிரைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

குரும்பசிட்டி இரா. கனகரத்தினம், அலை கடல்களுக்கு அப்பால் தமிழர் (1973, கண்டி), இறியூனியன் தீவில் எங்கள் தமிழர் (1979, கண்டி), மொறிசியன் தீவில் எங்கள் தமிழர் (1980, கண்டி) என்னும் நூல்களை எழுதியுள்ளார். புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றி சித்திரலேகா மௌனகுரு “Immigrant Literature of Sri Lankan Tamils some Reflections” (1993, Pravada Vol.2 No.5, Colombo), என்னும் கட்டுரையினையும் இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியம் (1995, சுதந்திர இலக்கிய விழா அமைப்புக்குழு, நுகேகொட) என்னும் நூலையும் எழுதியுள்ளார். செ. யோகராசாவின் “புலம் பெயர் கலாசாரமும் புகலிட இலக்கியங்களும்”,

(1993, பண்பாடு 5:1) என்னும் கட்டுரையும் “புகலிட இலக்கியங்கள் - ஒரு கண்ணோட்டம்” (முத்தமிழ் விழா மலர், யாழ்ப்பாணம்) என்னும் கட்டுரையும் வெளியாகின. செ. யோகநாதன் “புலம்பெயர்ந்தோர் எழுத்து முயற்சி” (1996) என்னும் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். வ.ஜ.ச. ஜெயபாலன் கவிதைகள்-ஓர் ஆய்வு என்னும் இளமாணி ஆய்வுக் கட்டுரையினை (1997, யாழ். பல்கலைக்கழகம்) தி. சிவஞானசீலன் எழுதியுள்ளார். சுரேஷ் கனகராஜாவின் “ஈழத்துப் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்: கவிதை வழவம் - சில சிந்தனைகள்” என்னும் கட்டுரை பண்பாடு (1998: 19) இதழில் வெளிவந்தது. சுரேஷ் கனகராஜா “ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி”, (1998, இன்னுமொரு காலடி, தமிழர் நலன்புரிச் சங்கம், இலண்டன்) என்னும் கட்டுரையினையும் எழுதியுள்ளார். நா. சுப்பிரமணியம் “புலம்பெயர் இலக்கியங்களில் ஈழத்தமிழர் சமூகம்” என்னும் கட்டுரையினை 1999 இல் யாழ்ப்பாணம் விஞ்ஞான சங்கக் கருத்தரங்கில் சமர்ப்பித்தார்.

ஈழத்தமிழரது புலம்பெயர் கவிதைகள்-ஓர் ஆய்வு என்னும் இளமாணி ஆய்வுக் கட்டுரையினை (1999, யாழ். பல்கலைக் கழகம்) ச. குணேஸ்வரன் எழுதியுள்ளார். அ. முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள் - ஓர் ஆய்வு என்னும் இளமாணி ஆய்வுக் கட்டுரையினை (2000, யாழ். பல்கலைக் கழகம்) கங்காதரன் கங்காதர்சினி எழுதியுள்ளார். வ. வசந்தகுமார் ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர் சிறுகதைகள் - ஓர் ஆய்வு, (2001, யாழ். பல்கலைக் கழகம்) என்னும் இளமாணி ஆய்வினைச் செய்துள்ளார். செ. யோகராசாவின் “இலங்கைப் புகலிட நாவல்கள்” என்னும் கட்டுரை 2004இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகக் கலைப்பீட ஆய்விதழ் சிந்தனையில் 15ஆவது தொகுதி 2ஆவது இதழிலும் ம. இரகுநாதனின் “புலம்பெயர்ந்தோர் புனைகதைகள் புலப்படுத்தும் பண்பாட்டுச் சிக்கல்கள்” என்னும் கட்டுரை 3ஆவது இதழிலும் வெளியாயின. கி. விசாகரூபன் எழுதிய நூல் புலம்பெயர் கவிதை உருவம் உள்ளடக்கம் உணர்த்துமுறை (2004, யாழ்ப்பாணம்). ச. குணேஸ்வரன் இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களின் கவிதை, புனைகதை பற்றிய ஆய்வு (2006) என்னும் முது தத்துவமாணி ஆய்வேட்டினை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சமர்ப்பித்துப் பட்டம் பெற்றார். ஆதவன் தீட்சண்யா எழுதிய

“புலம்பெயர் இலக்கியம் - விவாதத்திற்கான புள்ளிகள்” என்னும் கட்டுரை கீற்று மின்னிதழில் (20.02.2008) வெளியானது. சு. குணேஸ்வரன், அலைவும் உலைவும் - புலம்பெயர் படைப் பிலக்கியம் குறித்த பார்வைகள் (2009) என்னும் நூலை எழுதியுள்ளார்.. செ. யோகராசா “புலம் பெயர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வடமராட்சியின் பங்களிப்பு”, என்னும் தலைப்பில் வேலாயுதம் மகா வித்தியாலயம் நிறுவனத்தின் நினைவுப் பேருரையாக வழங்கினார் (கொழும்பு, 07.08.2011).

சுர், கனடாக் கலை இலக்கிய மலரில் (2011) வ.ந. கிரிதரன் எழுதிய “புலம்பெயர்தலும், புலம்பெயர் இலக்கியமும் தமிழரும்” என்னும் கட்டுரை வெளியாகியது. ஜே.கே. எழுதிய “புலம்பெயர் ஈழத்துப் படைப்புகளின் பங்கு- வலைப்பூ” என்னும் கட்டுரை 13.05.2012 நடைபெற்ற ஆஸ்திரேலிய எழுத்தாளர் விழாவில் படிக்கப்பட்டதாகும். சூ.யோ. பற்றிமாகரன் எழுதிய “புலவர் சிவநாதனின் படைப்புகளில் புலம்பெயர் இலக்கியப் பண்புகள்” என்னும் கட்டுரை அயல்நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் (2012, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்) என்னும் தொகுதியில் வெளியானது. அகில் எழுதிய “புலம்பெயர் இலக்கியம்” கட்டுரை கணையாழியில் (சித்திரை 2013) வெளியாகியது. சு.குணேஸ்வரன் “புகலிடத் தமிழ்ப் புனைகதைகளின் வழுவம் - ஓர் ஆய்வு” (2013) என்னும் கட்டுரையினையும் எழுதியுள்ளார். எஸ். செல்வகுமரன் “ஈழத்தமிழர் வாழ்வு - புலம்பெயர் சிறுகதைகளை முன்வைத்து” (2013), த. அஜந்தகுமார் “புலம்பெயர் பெண் படைப்பாளிகளின் சமூக பண்பாட்டு அடுக்குகள் மீதான வாசிப்பு” (2013), Amuthu Joseph Chandrakanthan, “Global Tamil Diaspora and the Future of the Tamil Language: A Study of Tamil Creative Writings, Translation and Interpretation” (2013) என்பவை 2013 இலண்டனில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழியல் ஆய்வு மாநாட்டுக்கு வழங்கப்பட்ட கட்டுரைகளாகும். எதுவரை மின்னிதழ் 9 (பெப்ரவரி 2013) கே.எஸ். சுதாகர் எழுதிய “புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியத்தில் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் நாவல்கள்” என்னும் கட்டுரையினை வெளியிட்டது. இங்கு தரப்பட்டுள்ள புலம்பெயர் ஆய்வுகளின் நிரல்நிரை முழுமையானது எனக் கூறமுடியாது.

இதுவரையும் புலம்பெயர் இலக்கியங்கள்

ஈழப்பிரச்சினை காரணமாக உயிர் காப்பதற்காக பெருந்தொகையான ஈழத்தமிழர் தம் தாயகத்தை விட்டுப் பல பிற நாடுகளிலே தஞ்சம் புகுந்தனர். ஊரான ஊரை இழந்ததும், உறவுகளை இழந்து கூடு துறந்து வெவ்வேறு இடங்களிலே அந்தரிக்கும் குஞ்சுகள்போல தமிழ் மக்கள் திரிந்ததை வ.ஐ.ச. ஜெயபாலனும் உ. சேரனும் தங்களுடைய கவிதைகளிலே வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

ஊரான ஊரிழந்தோம்

ஒற்றைப்பனைத் தோப்பிழந்தோம்

பாராள வந்தவரே!

உம்மையும்தான் நாமிழந்தோம்.

கடலே நீ இரையாதே!

காற்றே நீ வீசாதே!

நிலவே நீ அவியாதே!

நெஞ்சமெல்லாம் தீயாச்சே!

ஆற்றோரம் மணல்மேடு.

மணல் மேட்டில் பட்டப்பூ

பட்டப்பூ யுத்திருக்கு

யார் வரவைக் காத்திருக்கு.

மேற்படி சேரனின் கவிதை தாய் மண்ணைத் துறந்து வந்தவர்கள் தம் மண்ணின் மீதான கழிவிரக்கத்தையும் தீயப்பட்ட நெஞ்சத்தினையும் சோகத்தையும் நன்றாகப் புலப்படுத்துகின்றது. பின்வருவது வ.ஐ.ச. ஜெயபாலனின் கவிதை:

யாழ்நகரில் என் பையன்

கொழும்பில் என் பெண்டாட்டி

வன்னியில் என் தந்தை

தள்ளாத வயதினிலே

தமிழ்நாட்டில் என் அம்மா

சுற்றம் பிராங் போட்டில்

ஒரு சகோதரியோ ப்ரான்ஸ் நாட்டில்

நானோ

வழிதவறி அலாஸ்கா

வந்துவிட்ட ஓட்டகம்போல்

ஓஸ்லோவில்.

ஈழ அரசியற் போராட்டம் தமிழ் மக்களை உலகின் பல்வேறு நாடுகளுக்குத் தூரத்திவிட்டது. அவர்களுடைய கையறுநிலையை குடும்பச் சீர்குலைவை ஜெயபாலனின் மேற்படி கவிதை நன்கு எடுத்துக்கூறுகிறது. சமதி ரூபனின் ‘யாதாமாதி நின்றான்’, ஷோபாசக்தியின் ‘தேசத்துரோகி’, அ. இரவியின் ‘காலம் ஆகி வந்த கதை’, ஆழியாளின் ‘துவிதம்’ என நாம்

பார்க்கக்கூடிய பல அருமையான புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் ஈழ மக்களின் அலைவினையும் உலைவினையும் நன்கு காட்டிவிட்டன. இனி இங்கிருந்து எங்கே? என்னும் வினாவே மனதில் எழுகின்றது.

இதுவரையும் புலம்பெயர்ந்து சென்று வேறு நாட்டிலே வாழும்போது செய்யும் இலக்கிய முயற்சிகளைப் புலம்பெயர் இலக்கியம் எனக் குறிப்பிடுவது வழக்கமாகவுள்ளது. ஆனால் புலப் பெயர்வு தமிழ்மொழியையும் தமிழரையும் பாதுகாக்க என நடைபெற்ற பிற்காலச்சூழல் வேறுபட்டது. அண்மையிலிருந்து ஏறக்குறைய 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வேறெக்காலத்தும் நடைபெறாத பாரிய புலம்பெயர்வை ஈழத் தமிழர் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. உலகின் பல்வேறு மொழிபேசும் நாடுகளுக்கு அவர்கள் புலம்பெயர்ந்து பண்டைய தமிழிலக்கியமான நற்றிணை குறிப்பிடுவதுபோல "அவண் உறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம்பெயர்ந்து" சென்றார்கள். ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் வட அமெரிக்க நாட்டிற்கும் பெருமளவாகச் சென்றனர். அப்படிச் சென்றவர்கள் அந்தந்த நாடுகளில் தம் இருப்பை நிலைநாட்டியதில் கால் நூற்றாண்டுக் காலம் கடந்துவிட்டது. அதன்பின்னர் தம் வாழ்க்கையில் நடந்தவற்றைத் தம் தாய்மொழியிலே பதிவுசெய்ய முனைந்தனர். தமிழ்மொழியைப் பேணும் எண்ணம் இருந்த போதும் எல்லோராலும் இப்பணியைச் செய்யமுடியவில்லை. எனினும் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் சிறுகதை, நாவல், கவிதை, நாடகம் எனப் பல்வேறு வடிவங்களிலே எழுத்தாக்கங்கள் செய்துள்ளனர்.

இத்தகைய எழுத்தாக்கங்களில் இரு வகைப்பட்ட நிலையைக் காணமுடிகிறது. ஒன்று தமது தாயக நினைவுகளின் பதிவு. மற்றது புலம்பெயர்ந்து வாழும்போது பெற்ற அனுபவங்களின் பதிவு. இவை இருநாட்டு இலக்கியப் பதிவுகளாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் ஒரு சிலரே பிறமொழி இலக்கியத்தைத் தமிழ் மொழியிலே மொழி பெயர்க்கும் முயற்சியிலீடுபட்டனர் இத்துடன் தாயகத்தவரும் புலம்பெயர்ந்தவர் வாழ் வியலைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு சில இலக்கியங்களை ஆக்கியுள்ளனர். எனவே தமிழில் புலம்பெயர் இலக்கியம் பல்வேறு தளங்களில் உருவாகியதை அறியமுடிகிறது.

அகதி

ஓம்.
ஓம்.

நில்லாதே ஓம்.
கடல்களைக் கடந்து
மலைகளைத் தாண்டி
பூமியின் எல்லைவரை ஓம்.
சக்கரத்தைச் சுழற்று.
ஐந்தால்
பத்தால்
இருபதால் வருக்கு.
முடிந்தால் நிலைகொள்.
அம்மாவுக்கு
ஆசையாய் எல்லோருக்கும்
இதை எழுது.
நான் ஒரு அகதிவென்று.
(16.10.89)

[துருவச்சுவடுகள்]

[நூல்]

வயவைக்குமரன்

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் எதிர்காலம் என்ன?

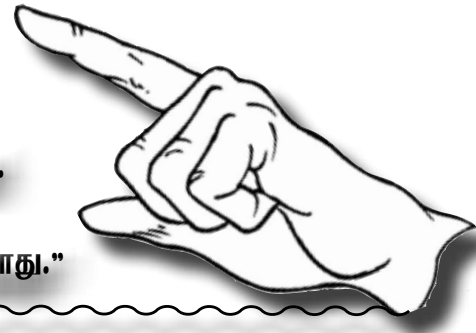
புலம்பெயர் இலக்கியங்களில் மொழி பெயர்ப்பு இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு வாய்ப்புகள் அதிகம் உண்டு. எனினும் அதற்கான சூழ்நிலை இன்னமும் உருவாகவில்லை என்றே கூறவேண்டும். புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழரது அடுத்த தலைமுறை வாழிடமொழிகளிலே பெற்ற புலமைத்துவத்தை இன்னும் தமிழ் மொழியிலே பெறவில்லை. அதற்கான தமிழ்மொழிப் பயிற்றலும், சில நாடுகளில் தவிர, சரியாக நடைபெறவில்லை. தமிழ்மொழியின் தரத்தைக் குறைத்துப் பயிற்றுகின்ற கற்கை மரபு ஒன்றும் ஒரு நாட்டிலே உருவாக்கப்பட்டுத் தொடர்கிறது. இது எதிர்காலத்தில் தமிழ் மொழியிலே இலக்கியம் தோன்றமுடியாத

“ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே ‘ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்’

என்னும் ஒரு பகுதி இடம்பெற்றே இருக்கவேண்டும்.

புலம் பெயர்ந்த ஈழத்துத் தமிழர்களின்

அலைவையும் உலைவையும் நாம் மறந்துவிட முடியாது.”

சூழலையே ஏற்படுத்தும். இவ்விடத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திலிருந்து தமிழகம் புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்களை மீண்டும் நினைவிற் கொணர வேண்டியுள்ளது. ஒரு மொழியின் பேணலுக்கு அம்மொழிப் பயில்கை தொடரவேண்டும். பண்டைய இலக்கியங்களைக் கற்பிக்கவேண்டும்.

உலகிலே எட்டுமொழிகள் தனித்துவமான செம்மொழிகள் எனச் சிறப்புப்பெற்றுள்ளன. அவை: சீனமொழி, சமஸ்கிருதமொழி, லத்தீன்மொழி, கிரேக்கமொழி, ஹீபுருமொழி, தமிழ்மொழி, பாரசிகமொழி, அராபிய மொழி என்பனவாகும். அவற்றுள் சமஸ்கிருதம், லத்தீன், கிரேக்கம் என்னும் மூன்று மொழிகளும் தற்போது பேச்சு வழக்கில் இல்லை. எனவே அம்மொழிகள் எதிர் காலத் தலைமுறையினரால் பேசப்படமாட்டா. அதேபோன்று தமிழ்மொழியும் புலம்பெயர் நாடுகளில் பேசப்படாத ஒரு நிலையிலே இளையதலைமுறையினரால் பயிலப்படுகிறது. எனவே எதிர்காலத்தில் புலம்பெயர் தமிழிலக்கியங்கள் தோன்றக்கூடிய வாய்ப்புகள் குறைவாகவே தென்படுகின்றன. புலம்பெயர் நாடுகள் பலவற்றிற்கு நேரடியாகச் சென்று கண்டுகொண்ட அநுபவமே இக்கருத்தை முன்வைப்பதற்குச் சான்றாக உள்ளது. அதனால் புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் தமிழறிஞர்கள் இதுபற்றி எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். புலம்பெயர்ந்து வாழும்போது தாய் மொழியான தமிழ் மொழியின் பழைமையையும் சிறப்பையும் ஆற்றலையும் எல்லோரும் அறியச்செய்ய வேண்டும். இதனை வண. பிதா தனிநாயகம் அடிகளும் கூறிச் சென்றுள்ளார். அதைச் செயற்படுத்த வேண்டிய கடப்பாடு புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழறிஞர்க்குரியது.

காலப்போக்கில், புலம்பெயர் தமிழிலக்கியம் என்ற கருத்துநிலை மாறி அந்தந்த நாட்டுக் குடியரிமை பெற்றவரது இலக்கியமாக அந்தந்த நாட்டுத் தமிழிலக்கியம் என்ற

மரபுநிலையும் தோன்றக்கூடும். நாம் அறிந்த வரையில் யேர்மனி தேசத்திலே அங்கு பிறந்து குடியரிமை பெற்ற தமிழ் கற்ற பிள்ளைகள் தமிழ் இலக்கிய ஆக்கங்கள் செய்கின்றனர். அவை புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் எனக் கூறப்படமாட்டா. அவை யேர்மனித் தமிழ் இலக்கியம் எனப்படும். ஐரோப்பிய நாடான ஜெர்மனியில் வாழிடமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் முறையான தகைமை பெற்ற நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இளைய வர்கள் (அங்கு பிறந்தவர்கள்) தமிழ் ஆசிரியர்களாகவும் பணியாற்றுகின்றனர். இவர்கள் மொழிபெயர்ப்புப் பணியிலும் விரைவில் தம் திறமையைக் காட்டுவதற்கு அங்குள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் உள்ள பேராசிரியர்கள் வழிகாட்டுவர் என நம்பலாம். சிங்கப்பூருக்கும் மலாயாவுக்கும் சென்ற தமிழ்நாட்டுப் புலம்பெயர் தமிழர்களின் வாரிசுகள் இலக்கியங்கள் படைத்து சிங்கப்பூர், மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை உருவாக்கியுள்ளார்கள். தமிழகத்திலிருந்து இலங்கை வந்து மலைநாட்டில் குடியேறிய தமிழகத்து மக்களின் வாரிசுகள் இலங்கை மலையக இலக்கியம் படைத்துள்ளார்கள். இது போல அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கியம், அமெரிக்கத் தமிழிலக்கியம், ஜெர்மனித் தமிழ் இலக்கியம், பிரான்சியத் தமிழ் இலக்கியம், பெரிய பிரித்தானியத் தமிழ் இலக்கியம், கனடியத் தமிழ் இலக்கியம் என்றெல்லாம் உருவாகலாம். இப்படியெல்லாம் தனித்துவமான இலக்கியங்கள் எழுந்தாலும், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே “ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்” என்னும் ஒரு பகுதி இடம்பெற்றே இருக்கவேண்டும். புலம்பெயர்ந்த ஈழத்துத் தமிழர்களின் அலைவையும் உலைவையும் நாம் மறந்துவிட முடியாது. அவற்றை நமக்கு எப்பொழுதும் எடுத்துக் கூறுவனவாக இந்த இலக்கியங்களே நின்று நிலைக்கப்போகின்றன.

□□□

நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்

பழம்படு பனையின் கீழங்கு மிளந்து
பயன்மிகு அறிந்த பனைசெறி நாட்டார்
வழிபல சென்றே பலதிசைப் பரந்தார்
வருகுவ தெந்நாள் அறிவையோ நாராய்

திரைகடல் ஓடித் தம்முயிர் பேணத்
தீர்ந்தவர் தமக்கோ எங்கணும் அவலம்
கரியவர் அயலார் எனவசை கேட்போர்
கவலைகள் நீயும் உணர்வையோ நாராய்

அகதியின் வாழ்வின் இழிநிலை தாங்கி
அந்நிய மன்னில் அண்டிக் கிடந்து
மிகநலி மாந்தர் தம்நகர் மீளும்
வகையென ஒன்றேன் மொழிவையோ நாராய்

பெருங்குளிர் வருமுன் கடல்பல தாண்டிப்
புலம்பெயர் புள்நீ சீனையுடன் மீண்டும்
வருகவை நின்மண் தவறுதல் இன்றிப்
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்

நாராய் நினக்கோ யாதும் ஊரே
நாராய் நின் இனம் யாவரும் கேளிர்
யாராய் எங்கள் மனிதரின் நிலையை
நாராய் நமக்கோர் நல்வழி கூறாய்.

- சி. சிவசேகரம்
(லண்டன்)

நாராய் நாராய்

(கிழக்கும் மேற்கும் மலர்)

பெரியதான் வேட்டை

பனிமலையில் கால்கள் சறுக்கும்
பாதாளம் பயங்கரம் காட்டி நிற்கும்
கைகள் விறைக்கும் - கடுங்குளிரின் கோரம்
கறுப்பு நிற இதழ்கள் கூட காயம்படும்

உடலொடுங்கிக் கூணும்

ஊணும் உறங்கும்

மாணும் உயிர்கொள்ளும்

கொடி சூயர் நிறைந்த

கிலை கிழந்த காடுகளுள்

கனவு சுமந்த சொந்தங்களின்

மூச்சை அடக்கிய பயணம்

விளக்குகளுடன் பாரிஸ்ரவரும்

பனிப்பாறையின் முகட்டில்

பார்வைக்குப் பதும்

வழிகாட்டி சொல்வான்

பொழுது விடிவதற்குள்

போய்ச் சேரலாமென்பான்

யார் போதாக்க காலமோ...

- செல்வமதி நீதிரன்
(சுவில்)

(ஓசை)

சீனவெடி வெடிக்குமுன் காதைப் பொத்திக் கொள்ளும் சிறுவன் போல் இவருக்கும் தற்காப்பு எச்சரிக்கை அதிகம். அதிகாலையிலேயே எழுந்து தயாராகிவிட்டார். அவருடைய மகன் வரைந்து கொடுத்த படம் பையிலே இருந்தது. இரண்டு நாள் முன்பாகவே வந்து ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டார். எந்த பஸ் பிடிப்பது, எங்கே இறங்குவது எல்லாம் மனப் பாடம். அதுதான் ஐந்து நிமிடம் முன்பாகவே வந்து காத்துக்கிடந்தார்.

அங்கே இன்னும் பலரும் இருந்தார்கள். வரவேற்புப் பெண் முகத்தில் புன்னகையை ஒட்டி வைத்திருந்தாள். ஸ்டிக்கர் பொட்டு போல. அவள் தோள்கள் முன்னறிவித்தல் இல்லாமல் திடீரென்று கழுத்தின் கீழே ஆரம்பமாகின. இவர் கேட்ட கேள்விக்குச் சாட்டிடைத் தொலைபேசி போல சிறிது நேரம் கழித்தே பதில் கூறினாள்.

இரண்டு பேரை இப்போது உள்ளே அழைத்துவிட்டார்கள். இவர் உள்ளங்கைகளை அடிக்கடி

துடைத்தபடி காத்திருந்தார்.

இவருக்குத் தெரியாமல் ஒரு சதி நடந்ததை இவர் அறியவில்லை. இந்தச் சதி நேற்றிரவு நடந்தது. அதில் அமெரிக்க அரசாங்கத்துக்கும் ஒரு கை இருந்தது. ஆனால் அவருக்குத் தெரியாது. பொறுமையாகக் காத்திருந்தார்.

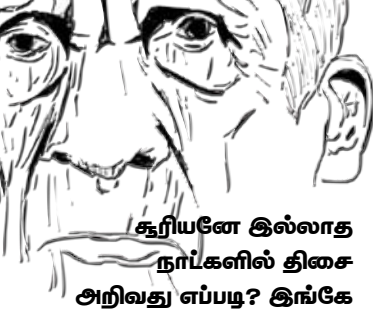
காத்திருப்பது என்பது பரம சுகமானது. இவர் நன்றாகக் காத்திருப்பார். அபூர்வமான பொறுமைசாலி. தயிர் கட்டியாகும்வரை காத்திருக்கும் பொறுமைசாலி.

அமெரிக்காவுக்கு முதல் முறை வருகிறவர்கள் பலவிதமான உற்பாதங்களை சந்திக்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும். இதில் முக்கியமானது வெற்றி என்று சொல்வார்கள். இவருடைய மகன் சாந்தன் இங்கே வந்து பத்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. அவனுடைய

வாழ்க்கை வெற்றிகரமாக நடைபெற்றாலும் மற்றவர்கள்போல அவன் தலைகால் தெரியாமல் நடக்கவில்லை. மிகவும் அடக்கமாக இருந்தான். எளிய வாழ்க்கை. இவருடைய இருப்பிட வசதிகளிலிருந்து சாப்பாடுவரைக்கும் மிகக் கவனமாகவே இவரை சந்தோசப்படுத்தப் பார்த்தான்.

எவ்வளவுதான் செய்தாலும் இந்த வயதில் அவருக்கு பெரிய உபத்திரவம் அவருடைய நாவினால்தான் ஏற்பட்டது. இங்கே வரும்போது அவர் அதைப் பற்றி அதிகம் யோசிக்கவில்லை. நாவடக்கம் என்று பெரியவர் சொன்னது இதுதானோ என்று சந்தேகம்கூட ஏற்பட்டது.

வயோதிபம் வந்ததும் கண் மங்கலாகிறது, காதும் மந்தமாகிறது. உடல் சுகம் தணிந்து விடுகிறது. மணக்கும் சுவையும் மடிந்துவிடுகிறது. ஆனால் இந்த நாவிருக்கிறதே இதன் ஆசை மட்டும் அணைவதில்லை. பிறந்ததிலிருந்து இந்த நாவானது ருசி தேடிப் பறக்கிறது. வயோதிபம்

**சூரியனே இல்லாத
நாட்களில் திசை
அறிவது எப்படி? இங்கே
இருக்கும் சாலைகள்
மிக நேராகவும்,
நேர்த்தியாகவும்
இருக்கும்.
ஒன்றையொன்று
செங்குத்தாக
குறுக்கறுத்து ஓடும்.
அதனால் அவற்றின்
நேர்மையின்மை
மறைக்கப்பட்டு
விடுகிறது. அநேக
நாட்களில் இவர்
அடைவிடமும், போக
விரும்பிய இடமும் வேறு
வேறாக இருக்கும்.
வழி தவறி
யாரிடமாவது உதவி
கேட்டால் வடக்காலே
மூன்று கட்டடம் போ,
பிறகு கிழக்காலே
இரண்டு கட்டடம்;
என்று பாதை விபரம்
சொல்கிறார்கள்.
திசைகள் இல்லாத
ஊரில் இது எப்படி
சாத்தியம். அழக்கடி
தொலைந்து போகாமல்
இருப்பதற்கு வீட்டு
நம்பரையும், வீதி
விபரங்களையும்
சட்டைப் பையிலேயே
காலிக்கொண்டு
திரிகிறார்.
வரைபடங்களை
மனப்பாடம் செய்வதை
இவருடைய மருமகள்
புன்னகையுடன்
பார்க்கிறாள்.**

நெருங்க நெருங்க இதன் வேகமும் அதிகரிக்கிறது.

திருப்பிச் சூடாக்கிய தோசை போல ருசியெல்லாம் கெட்டுவிட்டது. நாக்கின் சுவை மொட்டுகள் சுராகிவிட்டன. தயிர் பச்சடி கேட்கிறது. ஊறுகாய் தேடி வாய் ஊறுகிறது. கோப்பியின் ருசி கூட இங்கே அவருக்கு மட்டமாகிவிட்டது. இந்த நாளை அடக்குவது எவ்வளவு கஷ்டமான காரியம்.

சாமத்தியச் சடங்கும், முட்டைக் கோப்பியும் இப்ப உலக முழுவதும் பிரபலமாகிவிட்டது. இந்த முட்டைக்கோப்பிக்கு இங்கே என்ன பாடுபட வேண்டியிருக்கிறது. அவள் - தங்கம்மா - இருந்திருந்தால் எப்படிகெல்லாம் முட்டைக் கோப்பி போடுவாள். தங்க நிறத்தில் அதிகாலையில் கொண்டு வருவாள். இந்த முப்பது வருடங்களில் எத்தனை ஆயிரம் முட்டைகளை அடித்து அடித்து ஓய்ந்திருப்பாள்.

நேற்றிரவு முழுக்க நித்திரை இல்லை. தங்கம்மாவை மறந்து கொண்டிருப்பதிலேயே நேரம் கழிந்தது. இந்த மறதியும் ஒரு நோய்தான். அந்திமத்தின் இன்னொரு கொடுமை இது. தண்ணீரை எடுப்பார். ஆனால் அதைக் குடித்தது ஞாபகத்தில் இராது. மருந்து சாப்பிட்டாரா இல்லையா என்பது அடிக்கடி மறந்துபோகும். அவருடைய மூளையிலேயே ஓரவஞ்சகம் நடக்கிறது. தலைவிரிந்த கோலத்தில், வீதியோரத்தில் கிடத்திவிட்டு வந்த மனைவியின் ஞாபகம் மட்டும் அடிக்கடி வருகிறது. இந்த விசித்திரத்தை என்ன வென்பது!

இந்த மறதியால் ஒருமுறை மிக மோசமான தவறு வேறு நேர்ந்துவிட்டது.

அவசியமான சில பொருட்கள் வாங்க ஒரு நாள் சுப்பர் மார்க்கெட் போனார். ஒருவித அவசரமும் காட்டாமல் சாமான்களை ஆராய்ந்து, பொறுக்கி, வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு கீழும் மேலுமாக உட்பாதைகளில் அலைவது இவருக்குப் பிடிக்கும். அன்று இரண்டு பள்ளி மாணவிகள் இவருக்கு முன்னால் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். மிஞ்சிப் போனால் பதின்மூன்று பதினாலு வயதுதான் இருக்கும். இறுக்கமான வெள்ளை ரீ சேர்ட்டும் ஜீன்ஸும் அணிந்திருந்தார்கள். ஒருத்திக்கு சாம்பல் முடி மற்றவளுக்கு சிவப்பு தலை. சுத்தமாக வைரஸ் நீக்கப்பட்ட மென் தகடுபோல தகதகவென்று இருந்தார்கள். இருவரும் பிணைந்தபடி அசைந்தார்கள்.

ஒருத்தி சொன்னாள், “நீ அந்தப் பையனை விட்டுவிடு. நான் உனக்கும் ஒரு லொரிகாரனை சிநேகம் செய்து வைப்பேன். மணமானவன். தொட்டதுக்கெல்லாம் உன்னுடன் சண்டை போடமாட்டான்.” மற்றவள், மிகவும் கடுமையாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு, “கொஞ்சம் பொறு, எம் அம்மாவை கேட்டுச் சொல்கிறேன்” என்றாள். பிறகு இருவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். ஒருவரை ஒருவர் புஜங்களால் இடித்தார்கள். தள்ளுவண்டி இரண்டு பக்கமும் தள்ளாடியது.

அவர்களுடைய மெய்மறந்த நிலையைக் கெடுப்பதுபோல இவர் அவர்களைத் தாண்டிப் போனார். இவருடைய தோள்பட்டை சிவப்புத் தலை அழகியின் கூந்தல் கொத்தில் உரசி விட்டது. அவள் அடங்கிய குரலில் “Old fool” என்றாள். பிறகு மறுபடியும் சிரிப்பு.

கிழவன் என்றது மனதைப் பாதிக்கவில்லை. ஆனால் “முட்டாள் கிழவன்” என்று அவள் கூறியது இவர் மனதில் தைத்தது. நீண்ட வரிசையைத் தேடி நின்றார். பிறகு வழி நெடுக இதே சிந்தனை. வீடு வந்து சேர்ந்த போதுதான் அவள் கூறியது எவ்வளவு சரியானது

என்று அவருக்கு உறைத்தது.

அது தானாகவே பூட்டிக்கொள்ளும் கதவு திறப்பை மறந்து உள்ளே விட்டிருந்தார். மகனுடைய தொலைபேசி எண் ஞாபகத்தில் இல்லை. வேறு யாரை உதவிக்கு அழைக்கலாம் என்ற அறிவும் கிடையாது. வசந்தத்தை முற்றிலும் பிரிய மனமில்லாத குளிர் காற்று. ஆகாயம் சிவந்து கொண்டு வந்தது. சுப்பர் மார்க்கட் சாமான்களை அடைகாத்தபடி வாசல் படியிலே ஆறுமணி நேரம் கிடந்தார். சாந்தன் வரும்போது ஏறக்குறைய விறைப்பு நிலைதான்.

அதன்பிறகு மிக அவசியமென்றால் ஒழிய இவர் வெளியே வரமாட்டார். அப்படி வருவதாயின் ஒன்பதுமுறை ஒத்திகை பார்த்து, பையிலே திறப்பை நிச்சயப்படுத்தி, தொட்டுப் பார்த்துதான் வெளியே அடி வைப்பார்.

சூரியனே இல்லாத நாட்களில் திசை அறிவது எப்படி? இங்கே இருக்கும் சாலைகள் மிக நேராகவும், நேர்த்தியாகவும் இருக்கும். ஒன்றையொன்று செங்குத்தாக குறுக்கறுத்து ஓடும். அதனால் அவற்றின் நேர்மையின்மை மறைக்கப்பட்டுவிடுகிறது. அநேக நாட்களில் இவர் அடைவிடமும், போக விரும்பிய இடமும் வேறு வேறாக இருக்கும்.

வழி தவறி யாரிடமாவது உதவி கேட்டால் வடக்காலே மூன்று கட்டடம் போ, பிறகு கிழக்காலே இரண்டு கட்டடம்' என்று பாதை விபரம் சொல்கிறார்கள். திசைகள் இல்லாத ஊரில் இது எப்படி சாத்தியம். அடிக்கடி தொலைந்து போகாமல் இருப்பதற்கு வீட்டு நம்பரையும், வீதி விபரங்களையும் சட்டைப் பையிலேயே காவிக்கொண்டு திரிகிறார். வரைபடங்களை மனப்பாடம் செய்வதை இவருடைய மருமகள் புன்னகையுடன் பார்க்கிறாள்.

பிரசவ காலத்திற்கு முன்பே ஒரு சின்ன அறையை தயார் செய்வதில் மகனும் மருமகளும் முனைப்பாக இருந்தார்கள். இடநெருக்கடி கூடுகிறது. சிறு ஜாடைகளில் இவருடைய மனைவியைப் போலவே இருந்தாள் கிருத்திகா. மலேசியப் பெண், சாந்தனை அவள் மணமுடித்த போது ஊரில் போர் விளைவுகள் உச்சநிலையில் இருந்தன. இவரால் வரமுடியவில்லை. புதைக்கப்பட்டதில் பார்த்தது போலவே இருக்கிறாள். துள்ளும் கண்கள்.

சில வேளைகளில் மூளையில் ஏற்படும் குறுக்குத் தொடர்புகளால் "தங்கம்" என்று

அவளை அழைத்துவிடுவார். அவளும் ஒரு தினுசாக கண்களை சாய்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே 'என்ன மாமா?' என்பாள். ஒரு திரவத்தின் இழைவுடன் அவள் அசைவுகள் இருக்கும்.

தங்கமும் அப்படித்தான். அவளைத்தான் வீதி ஓரத்தில் விட்டுவிட்டு திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி வந்தார். புதைக்கவும் இல்லை எரிக்கவும் இல்லை. இன்றுவரை அது சாந்தனுக்குத் தெரியாது.

பெற்று வளர்த்த கடனை அடைப்பதற்கு அவன் சிறிதும் தயக்கம் காட்டவில்லை. நிலவறையில் இவருக்கு நிறைய வசதிகள். கோடையில் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. குளிர் காலத்தில் வெதுவெதுப்பாக இருந்தது. ஆனால் இரவு நேரங்களில் யாரோ இவரை அடிக்கடி அமுக்குவது போல இருக்கும். இது தவிர இன்னுமொன்றும் நடந்துவிடுகிறது. சில வேளைகளில். மிகச் சில வேளைகளில், இவர் அறியாமல் இவருடைய உடுப்பு நனைந்து விடுகிறது.

கால்களை சிறு சங்கிலியால் பிணைத்த மறியல்காரர்போல இவர் கால்களை நகர்த்தி நகர்த்தி தன் வேலைகளை செய்து கொண்டிருப்பார். அது சனிக்கிழமை காலையாக இருக்கும். கிருத்திகா சலவை வேலைகள் பார்க்க நிலவறைக்கு வருவாள். இதென்ன மாமா மணம்? என்று குழந்தைத்தனமாக மூக்கைச் சுருக்குவாள். இவர் படும் கஷ்டத்திலும் பார்க்க அதை மறைக்கும் காரியம் இவருக்கு பெரிசாக இருந்தது.

மகன் வேலை பார்க்கும் அலுவலகம் வெகு தூரத்தில் இருந்தது. அவன் அதி காலையிலேயே போய்விடுவான். அடுத்து மருமகள் செல்வாள். அநேகமாக இவர் எழும்பி மேலேவரும்போது கிருத்திகா பூசிய சென்டின நறுமணம் தான் அறையில் நிறைந்து இருக்கும். அவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். காலை ஆகாரம் தானாகவே செய்து இவர் தனிமையில் உண்பார்.

ஆனால் இவர் ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பது இரவு நேரங்களைத்தான். சாந்தனுடனும் கிருத்திகாவுடனும் சேர்ந்து உண்பது இவருக்கு பரம சந்தோஷம். சாந்தன் வரும்போதே "அப்பா" என்று அழைத்தபடிதான் வருவான். உணவு மேசையில், அன்று அலுவலகத்தில் நடந்த அத்தனை சம்பவங்களையும் ஒவ்வொன்றாக விவரிப்பான். கதைகளை ஜோடனையாகவும்,

அகதிகள்

பா. அ. ஜெயகரன்
(கனடா)

குளிர் இறங்க கார்கால மேகம்

மெல்லத் துமிக்கும்.

உறங்கி விழித்தெழும் சிசுபோல்

பனிக்கால மரங்களில் தளிர்கள் எழும்.

இருட்டிகளில் இருந்து வெளிக்கிளம்பி

இறகுகளை விரித்து உடல் உலுப்பி

இலைதளிர் காலக்கரையில் கால்கள் பதித்து

ஏதேதோ உரைக்கும் குருவிகள்.

நெஞ்சப் பூவெழத் திறந்து காற்று வாங்கி

வாகைப் பூதிக் குளினும், தெருவிவா நீர் சகதிக் குளினும்

ஓரங்கட்டி நனைந்த பாதுகைகளைத் தட்டி

மீண்டும் போழ்தினில்

குளிர் மட்டுமே குறைந்திருந்தது.

‘பொதிகள் இறக்கப்படும்’

என்ற நம்பிக்கையோடு

தலைப்பார்த்துடனும், மனச்சுவையுடனும்

நுந்து செல்ல முகிவிட்டோம்.

(நுன்றி - தூண்டில்)

விஸ்தாரமாகவும் வர்ணிப்பதில் அவன் சலிப்பதில்லை. சிரிப்புகளுக்கிடையில் இருவரும் கனிவுடன் பரிமாறுவார்கள். இவர்களும் எதிர்்பார்க்கும் பொழுது அது.

ஆனால் அநேகமாக அவர்கள் வரமாட்டார்கள். இரவு ஒன்பது மணி தவறினால் இவரை சாப்பிட்டுவிடும்படி மகன் கூறியிருந்தான். இப்படியாக வாரத்தில் பல தடவைகளை இவர் தனிமையில் சாப்பிட்டு படுக்கச் சென்று விடுவார். சில வேளைகளில் இரண்டு மூன்று நாட்கள் கூட அவர்களைக் காணாமலே இவர்கழித்ததுண்டு.

உணவு விஷயங்களில் கிருத்திகா மிகவும் புத்திசாலி. இவருடைய உணவு சிறு பெட்டிகளில் அடைத்து ஆழ்குளிரில் உறைந்து போய் இருக்கும். அதன் மூடிகளில் திங்கள், செவ்வாய் என்று கிழமைநாட்கள் மணி மணியான கையெழுத்தில் இருக்கும். அந்த நாளைக்கு அந்த பெட்டியை நுண் அலை அடுப்பில் போட்டால் இவருடைய சாப்பாடு தயார்.

இப்படி விபரமாக எழுதி வைக்கும் பெட்டிதான் ஒரு முறை பாரதூரமான சம்சயத்தை ஏற்படுத்தியது.

சாந்தனுடைய வீட்டுக்கு அண்மையில் நெடுஞ்சாலையும், சோலையுமாக மாறிமாறி இருக்கும். காலநிலை அனுமதிக்கும் வேளைகளில் வீட்டுக்கு சம்பத்தில் இருக்கும் சோலைக்குப் போவார். மனிதப் பாதைகள் வளைந்து செல்லும். கிளை இல்லாமல் நேராக வளர்ந்த பிரமாண்டமான ஓக் மரங்களையும், புகுபுகுவென்று ரோமம் கொண்ட அணில்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்.

திருப்பி தாக்கத் தெரியாத இந்த அணில்கள் மிக வேகமாக செயல்படும். ஓடியாடி ஓக் மரவிதைகளை அவைகளின் சிற்றறிவுக்குத் தோன்றிய இடங்களில் சாமர்த்தியாக ஒளித்து வைக்கும். இரண்டாயிரம் விதைகளை மாலை வருவதற்கிடையில் சேகரித்து விட வேண்டும் என்று அவற்றின் சுப்பர்வைஸர் கட்டளையிட்டது போல அவதியுடன் வேலை செய்யும். குளிர்காலம் வரும்போது இவற்றை மீண்டும் கண்டு பிடித்துவிடலாம் என்ற அசையாத நம்பிக்கை இருந்தது.

இங்குதான் ஒருநாள் இவர் ஆறு முகத்தை சந்தித்தார். அவருடன் ஒரு சிறுமி இரும்புக்கூட்டுப் பற்கள் பிரகாசிக்க நின்று கொண்டிருந்தாள். அறிமுகத்தின்பின்

இவருடைய ஊர்க்காரர் என்று தெரிந்தது. இவரைப் போலவே அவரும் மகனுடன் வந்து நாலு வருடங்களாக இருக்கிறார். இவருக்கும் இருக்கும் பலவித உபாதைகள் அவருக்கும் இருந்தன. இருவரும் தங்கள் பிரச்சினைகளை ஒருவித உவப்போடு பரிமாறிக் கொண்டனர்.

அப்போதுதான் இவர் ஒரு விஷயத்தைக் கண்டுபிடித்தார். பச்சை அட்டையின் மகிமை. அதில் ஓர் அங்கீகாரம் இருந்தது உதவிப் பணம் கிடைக்கும். முகம் மழிக்கக்கூட மற்றவர் தயவை எதிர்பார்க்கத் தேவையில்லை. மருத்துவச் செலவை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளும்.

ஆறுமுகம் தனியாகக் குடிபோவதற்குத் தீர்மானித்திருந்தார். இவரும் வந்தால் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருந்து கொள்ளலாம் என்றார். முக்கியமாகத் தனிமை இராது. தங்கள் தங்கள் உபாதைகளை சுதந்திரமாக அனுபவிக்கலாம் சிறுமைகள் இல்லை. அப்படித்தான் இரண்டு விருத்தாப் பியர்கள் கையடித்து சத்தியப் பிரமாணம் செய்துகொண்டார்கள்.

சொந்த நாட்டிலே இவர் பெரிய அதிகாரியாக இருந்தவர். அங்கே ஆட்களைக் காத்திருக்க வைத்தே பழக்கமானவர். இங்கே யென்றால் காத்திருப்பதற்காக ஆலாய்ப் பறந்தார். எங்கே வந்த காரியம் சீக்கிரம் முடிந்துவிடுமோ என்று பயந்தபடியே இருந்தார். சுப்பர் மார்க்கட் போனால் மிக நீளமான வரிசையைத் தெரிவு செய்து அங்கே போய் நின்று கொள்வார்.

இவருடைய மகன் சொல்கிறான். இவர் அடிக்கடி தனக்குள் கதைத்துக் கொள்கிறாராம். சொன்னதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்கிறார் என்று குற்றம் வேறு சாட்டுகிறான். சாப்பிடும் போது கடவாயில் சோற்றுப் பருக்கை ஒட்டியிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான். இவர் அதைத் தட்டி விடுவதற்குத்தான் இருந்தார், அதற்குள் அவனுக்கு அவசரம்.

இந்தக் கரைச்சலால்தான் ரீ.வி பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டார். இவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கிருத்திகா வந்து சத்தத்தைக் குறைத்து விட்டுப் போய் விடுகிறாள். பக்கத்து வீட்டாரிடம் பேச்சு வாங்காமல் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம்தான் காரணம். சத்தம் வராத சலனப் படம் இப்போது ஓடும். வாயசைவையும், முகட்டையும் சிறிது நேரம் பார்த்துவிட்டு அணைத்துவிடுவார்.

சிறுகச் சிறுக அவர் செயல்பாடுகள்

தளர்ந்தன. பாரம் தூக்குவதற்கு ஆயத்தப் படுத்துவது போல மிகச் சாதாரண காரியத்துக்கும் பலத்தை சேகரிக்க வேண்டி வந்தது. சட்டையிலே பொத்தான்கள் போடுவதற்கு மிகவும் சிரமப்பட்டார். சப்பாத்திலே நாடா கட்டுறதென்றால் நாக்கு வரண்டு விடுகிறது. கையெழுத்து போடுதற்குச் சரியாக ஐந்து நிமிடம் எடுத்துக் கொண்டார்.

தேகசாஸ்திர நிபுணர் ஆலோசனைப்படி இவருக்காக செய்த பிரத்தியேக கட்டில் ஒன்று இருந்தது. மிருதுவான, ஆனால் வளைந்து கொடுக்காமல் உறுதியாக இருக்கும் படுக்கை. தோட்டத்தில் தண்ணீர் விசிறிகள் அந்த நேரத்துக்கு வந்து அந்த நேரத்துக்கு தணிந்து விடுவதுபோல நிலவறை விளக்குகளும் தாமாகவே ஒளிர்ந்து தாமாகவே அணைந்து போயின. இரவு நேரங்களில் தொலைபேசியின் குரல் ஒலிகள் அமுக்கப்பட்டன. காசு கொடுத்து வாங்கிய சில்லிடாத தண்ணீர் இவருக்காகப் பக்கத்தில் காத்திருந்தது. இப்படி எல்லா சௌகரியங்களையும் மகன் செய்திருந்தான்.

ஆனால் இரவு நேரங்களில் திடீரென்று விழிப்பு ஏற்படும்போது நாலு ஓடுங்கிய சுவர்கள் பதுங்குகுழி சுவர்கள்போல நெருங்கிவந்தன. பேசுவதற்கு ஒரு துணை இல்லை. அப்பொழுதுதான் இவர் தனக்குள் பேச ஆரம்பித்தார். உண்மையிலே இவர் தங்கம்மாவுடன்தான் பேசினார்.

அங்கே சண்டைதான் நிரந்தரம் இடைக்கிடை சமாதானம் மூளும். இவருடைய வயதுக் காரர்கள் எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். வீட்டு நாய், மாதாகோவில் மணி, ஒற்றைப் பனைமரம் எல்லாம் தாண்டி இவர் உயிர் வாழ்ந்தார்.

பிளாஸ்டிக் வாளிகள் பாவிப்பதற்கு சட்டம் அனுமதித்தது. ஆனால் பிடிிகள் இரும்பில் இருக்கக்கூடாது. தங்கம்மா கயிற்றினால் பிடி செய்து போட்டிருந்தாள். விமானங்களின் இரைச்சல் மேலே, தண்ணீர் கொண்டு வரும் போதுதான் விழுந்தாள். சிவப்புச் சேலை உடுத்தியிருந்தாள் என்று நினைத்தார். உண்மையில் வெள்ளைச் சேலைதான் இப்படி சிவப்பாக மாறியிருந்தது.

எல்லோரும் ஓடும்போது இவர்களும் ஓடினார்கள். ஒரு மூட்டைகூட கட்ட நேரமில்லை. கால் மைல் தூரம்கூட கடக்கவில்லை. அவளுடைய கால் இழுத்தது. சரிந்துவிட்டாள். நீண்டதூரம் காவி வந்த மூட்டைகளைச் சிலர் போட்டுவிட்டு ஓடினார்கள். அதை பின்னால்

வந்த சிலர் தூக்கினார்கள். பிறகு அவர்களும் போட்டுவிட்டு ஓடினார்கள்.

தங்கம்மாவைத் தூக்குவதற்கு ஒருவரும் வரவில்லை. வீதியிலே கிடந்த அவளைத் தாண்டி ஓடிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். உடம்பு குளிர்ந்து வெகுநேரமாகியும் செய்வதறியாது கூட இருந்தார். பிறகு இவரும் ஓடினார். திரும்பிப் பார்த்தபோது ஒரு சிறுவன் அவளுடைய செருப்புகளைத் திருடிக் கொண்டு இருந்தான்.

இங்கேயும் ஒரு திருட்டு நடந்தது. இந்த பச்சை அட்டை விண்ணப்பம் பூர்த்தியாகும் தருணத்தில் இது சம்பவித்தது. இன்னும் சில விநாடிகளில் இவருக்கு அது தெரியவரும்.

இதற்காக இவர் மிகவும் கடுமையாக உழைத்தார். பல பாரங்களை நடுங்க நடுங்க நிரப்பினார். எவ்வளவோ காலம் இவரைக் காத்திருக்க வைத்து கடைசியில் இப்பொழுது தான் நேர்முகக் கடிதம் வந்தது. இன்றைய செவ்வியில் தேறிவிட்டால் இன்னும் சில வாரங்களில் இவருக்குப் பச்சை அட்டை கிடைத்துவிடும்.

முக்கால் மணிநேரம் கடந்துவிட்டது. இதில் ஏதோ சூது நடந்திருக்கிறது. மெதுவாகப் புன்னகைப் பெண்ணிடம் போனார். அவள் சொன்ன சேதி இவரைத் திடுக்கிட வைத்தது. இத்தனை நேரமும் இவர் கண்ணில் படாத மணிக்கூட்டை சட்டிக்காட்டினார். அது 11.30 காட்டியது. இவருடையது 10.30 காட்டியது. இவர் வரும்போதே இவருக்கு குறித்த நேரம் கடந்துவிட்டது. இவர் மிகத் தாமதமாக வந்திருப்பதாக அந்தப் பெண் குற்றம் சாட்டினார். இவரால் நம்பமுடியவில்லை.

அவள் விளக்க முற்பட்டாள். அதை உணரும் சக்தி இவரிடம் இல்லை. தன் மேலேயே கோபம் கோபமாக வந்தது. தன் மகனோ, மருமகனோ இது பற்றி மூச்சுவிடாதது இன்னும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. எல்லோரும் சேர்ந்து தன்னை ஏமாற்றுவதாக இவருக்குப்பட்டது. அதற்கு ஓர் அரசாங்கமும் துணை போனதை இவரால் தாங்கமுடியவில்லை.

“இன்று பார்க்க முடியாதா?” என்று பணிவுடன் விசாரித்தார். அதற்கு அவள் கையை விரித்துவிட்டாள். அங்கே காத்திருப்போரைச் சுட்டிக் காட்டினாள். இவருடைய பேரை இன்னொரு பதிவில் திரும்பவும் கூப்பிடுவதாக உறுதி கூறினாள்.

“அதற்கு எவ்வளவு காலம் எடுக்கும்?”

“விரைவிலேயே கூப்பிடுவோம் ஆறு மாதத்திற்குள் கூப்பிடுவோம்” என்றாள்.

ஆறுமுகம் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அமெரிக்காவில் பணிக்காலம் தொடங்கும்போது ஒக்டோபரில் வரும் நாலாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை நேரத்தை ஒரு மணித்தியாலம் பின்னுக்கு தள்ளி வைத்து விடுவார்கள். மறுபடியும் ஏப்ரல் மாதத்தில் வரும் முதல் ஞாயிறு அதிகாலை இரண்டு மணிக்கு ஒரு மணித்தியாலம் முன்னுக்கு தள்ளிவைத்து விடுவார்கள். இதுக்கு அது சரியாகிவிடும்.

நண்பர் சொன்னபோது இவர் அவ்வளவு சுவாரஸ்யம் காட்டவில்லை. இது ஏப்ரல் மாதத்து முதலாவது திங்கட்கிழமை. கடந்த இரவு இவரைக் கேட்காமல் இவரிடமிருந்து ஒரு மணிநேரம் திருடி விட்டார்கள். ஒரு முழு நாடே தனக்கு எதிராகச் சதிசெய்து தன்னை ஏமாற்றிவிட்டதாக இவருக்குத் தோன்றியது.

நேற்றிரவு இவர் நித்திரையாக இருந்தபோது அமெரிக்காவில் உள்ள அத்தனை அணுசக்தி மணிக்கூடுகளும் தங்கள் மணிகளை தாங்களாகவே ஒரு மணித்தியாலம் முன்னுக்கு தள்ளி வைத்துக் கொண்டன. லட்சக்கணக்கான கம்ப்யூட்டர்களில் தகவல்கள் பறந்தன. இன்னும் சில ஒரு மணி முன்னே தள்ளி வைக்கவும்' என்று செய்திகள் பரப்பின. வானொலிகளும் தொலைக் காட்சிகளும் இரவிரவாகத் தொடர்ந்து இதையே செய்தன. ஆனால் இவர் அந்தச் செய்திகளை அறியவில்லை.

அமெரிக்கா பெரிய கடனாளியாகிவிட்டது. இவரிடம் இருந்து எடுத்த ஒரு மணித்தியாலத்தை அது திருப்பிக் கொடுக்கவே இல்லை. அதற்கு சந்தர்ப்பம் வரவில்லை. ஏனென்றால் அடுத்த ஒக்டோபர் மாதம் நாலாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை வருமுன்னரேயே இவர் காலமாகிவிட்டார். ஒரு குளிர் காலம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னரான பொழுதில் நிலவறையில் இவருடைய உடல் விறைத்த நிலையில் காணப்பட்டது. இரண்டு நாள் கழித்து இவர் மகன் அந்தச் சடலத்தைக் கண்டான். குளிர் பெட்டியில் 'திங்கள், செவ்வாய்' என்று குறிய எழுத்துக்களில் எழுதிய சிறு பெட்டிகள் தொடாமல் கிடந்ததுதான் காரணம்.

['அ.முத்துலிங்கம் கதைகள்' தொகுப்பு]

கோட்பாட்டுநிலையில் ஈழத்துப் புலச்சிதறல் புலம்பெயர் இலக்கியம்

பேராசிரியர். சபா. ஜெபராசா

போரின் நீட்சி சிக்கலான சமூகத் தோற்றப்பாடுகளையும் நீடித்த பன்முக விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தவல்லது. போரின் நேரடிவிளைவுகளுள் ஒன்றாக அமைவது வாழ்விடங்களையும் ஆள்புலங்களையும் விட்டுச் சிதறிச் செல்லும் புலச்சிதறல் (Diaspora) ஆகும். அந்தச் சிதறலினூடே வாழ்விட அனுபவங்களும் போரின் குரூர வடுக்களும் பண்பாட்டு ஊறல்களும் காவிச் செல்லப்படுதலுண்டு. அவற்றோடு புகுந்த நாடுகளின் அனுபவங்களும் இடை வினை கொள்ளும்.

உடலையும், உள்ளத்தையும் உணர்வுகளையும் போர்க்கருவிகளுடன் இணைத்து மோதச் செய்வதே போராகின்றது. அது வன்செயலின் ஏகபோக உரிமையை நிலை நிறுத்தலுடன் இணைந்தது. உலகப்பெரும் போர்கள் தேசியம், தேசிய இனங்கள், முதலியவற்றின் அடையாளப்படுத்தலுக்கும் வலுவூட்டிவந்துள்ளன. இரண்டாம் உலகப் போர் காலனித்துவ நாடுகளின் விடுதலைக்கு விசையூட்டியமை போர்வழி எழும் நேர்நிலை அடையாளப் படுத்தலுக்குச் சான்றாகின்றது.

போர்கள் தோற்றம் பெறுவதைத் தடுக்கும் நிறுவனமாக ஐ.நா.அமையம் தோற்றம் பெற்ற பின்னரும் உலகில் போர்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தாலும், புலச்சிதறல் நிகழ்ந்த வண்ணமிருந்தலும் ஐ.நா.அமையம் மேலும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தலைப் புலப்படுத்துகின்றது. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த போர்கள் எல்லாம் வளர்முக நாடுகளிலேதான் இடம்பெற்றமை பிறிதொரு தாக்கமுறும் செய்தியாகும்.

போரின்போது நிகழும் மனித உயிர், உடல் மற்றும் உளவியல் தொடர்பான அழிவுகள்

போருக்கு நேரடியாகச் செலவிடப்பட்ட கிரயத்திலும் (Cost) கூடுதலாக இருக்கும் என பிரெஞ்சுப் பொருளியலாளர் ஜீன்ப்படிஸ்தே சே என்பவர் ஒரு சமயம் குறிப்பிட்டார்.

ஒரு புலத்தில் நிகழும் போர் குறித்த எல்லைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டதன்று. அது உலகளாவிய நிலையிலே தாக்கங்களை விளைவிக்கவல்லது. புலச்சிதறல் என்பது போரின் மனிதநிலை வெளிப்பாடாகும். அது போர் நிகழும் எல்லைகளையும் கடந்து செல்லும்.

முப்பது ஆண்டுகளாக இலங்கையில் நிகழ்ந்த போருடன் தொடர்புடைய அனுபவ எழுகோலம் தேசிய இனமும் அதன் அடையாளமும், அடையாள நெருக்கடிகளும் தொடர்பான இலக்கிய ஆக்கங்களை சிதறிப் பரந்து வாழும் நாடுகளில் உருவாக்கி வருகின்றது. ஈழத்துப் புலம் பெயர் அல்லது புலச்சிதறல் இலக்கியம் 'அடையாள நெருக்கடி' (Identity Crisis) என்ற எண்ணக்கருவுடன் தொடர்புபட்டு நின்றலைக் காணலாம்.

காலனித்துவ காலத்திலிருந்து இலங்கையின் தேசிய இனங்கள், மொழி நிலை, சமய நிலை, பண்பாட்டு நிலை ஆகியவற்றில் தமது அடையாளத்தை நிலை நிறுத்தமுயன்றன. அநகாரிக தர்ம பாலா, ஆறுமுகநாவலர், சித்திலெப்பை முதலானோரின் செயற்பாடுகள் அதனை அடி யொற்றியே மேலெழுந்தன.

அடையாளங்களை வலுப்படுத்தல் வாழ்விடங்களுடன் தொடர்புபட்டு நின்ற நிலையில் 'பிரதேச இலக்கியங்கள்' எழுச்சி கொள்ளத் தொடங்கின. பிரதேசங்களுக்குரிய பேச்சு மொழியும் பண்பாட்டுக்கோலங்களும் வாழ்க்கை முரண்பாடுகளும் பிரதேச இலக்கியங்களில் முன்னுரிமை பெற்றன. ஈழத்துப் புலச்சிதறல் இலக்கியங்களின் அடையாளம் சிதறி வாழ்வோரின் முன்னைய வாழ்புல அனுபவங்களின் நீட்சியுடன் தொடர்புடையது.

1930ஆம் ஆண்டளவில் 'பிரதேசவாதம்' (Regionalism) என்ற இலக்கிய இயக்கம் அமெரிக்காவிலே மேலேழுந்தது. அதுவும் பெரிய நகரங்களின் வளர்ச்சியோடுணர்ந்த இடப்பெயர்ச்சியுடன் தொடர்புடையது. நகர வாழ்க்கைக்கு எதிரான சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிய கலை இலக்கியப்பணைவுகள் பிரதேச வாதத்துடன் இணைந்திருந்தன.

கிரான் வூட் என்பவர் 'நகரங்களுக்கு எதிரான கிளர்ச்சி' என்ற கையேட்டை வெளியிட்டார். தத்தமது வாழ்விடங்களின் வாழ்க்கையைக் கலைஇலக்கியங்கள் வழியாகப் பிரதிநிதித்துவம் செய்வதன் பதிவுகளை அடியொற்றி அமெரிக்கப் பண்பாட்டின் காட்சியை உருவாக்க முடியும் என்ற கருத்தை அவர் முன்வைத்தார்.

ஆங்கில மரபில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரதேசங்களை முதன்மைப்படுத்தும் நாவல்கள் தோற்றம் பெற்றன. தமிழ் மரபிலே இந்திய விடுதலைப்போராட்டம் பிரதேச இலக்கிய நோக்கைக் குவியப்படுத்தியது.

இலங்கையில் மண்வாசனை, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பேச்சுமொழி முதலியவற்றைக் கோட்பாட்டு நிலையில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முன்னெடுத்தது. முக்கியமான கருத்தியல் விசைகளை அச்சங்கம் கொண்டிருந்தாலும் பின்னைய தமிழ்த்தேசியச் சூழலிலும், புலச்சிதறலிலும் அதன் பணிகள் ஒடுங்கிவிட்டன.

ஈழத்துப் புலச்சிதறல் இலக்கியத்தைப் பிரதேச இலக்கியப் பாங்கிலிருந்து பிரிந்து நோக்க முடியாது. அந்த இலக்கியப் பாங்கு இரண்டு முக்கியமான பரிமாணங்களைக் கொண்டது. ஒன்று, தெரிவு செய்யப்பட்ட புலத்தின் வண்ணம் (Colour) மற்றையது மக்களின் உரையாடல்களை உள்ளடக்கிய பேச்சுமொழி.

பண்டமற்று பாரகவி

கொர்த்து வைத்த மணிகளைப் போல்
நாற்புறமும் மலைத் தொடர்கள்
வெண்பனியை உருகவிட்டு புன்னகைக்கும்
செம்மஞ்சள்நிற கதிரவன்

கோடைகால வருகைக்காகக் காத்திருக்கும்
பனிபடர்ந்த வெண்ணிலங்கள்
மொட்டு விட எதிர்பார்த்திருக்கும் கீலை
உதிர்ந்த சிறு செடிகள்.

தீண்டாமல் தீண்டுகின்ற இன்பசுக
கிளர்நென்றல்.
மழலைகள் விளையாட மரத்தடியில்
நிற்கிறார்கள் நாய்மார்கள்.

ஓ.. கிளவனில் காலம் கிது!

கீயற்கையை நகைக்க வைக்கும்
கீயந்திரமாக நான்
வாழ்வை விற்று வாழ்வை
வாங்கித்தர
பணத்திற்காய் சிவகின்டேறன்.

சும்... ஈழத்துத் தங்கைக்கார
கனவனை வாங்கித் தர

(சுவடுகள்)

‘வண்ணம்’ என்பது பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கொண்டது. எழுதுபவரின் புலன்சார் காட்சிகளும், திரட்டிய அனுபவத்தேட்டங்களும், சமூகக் காட்சிகளும் அதில் இடம்பெறும். பொருண்மிய வாழ்க்கையிலிருந்து ஆன்மிக வாழ்க்கை வரையிலான நீட்சியை அது கொண்டிருக்கும்.

‘பேச்சு மொழி’ என்பது தனித்து மொழிக்களஞ்சியத்தை மட்டும் குறிப்பிடுவது அன்று. குறிப்பிட்ட புலங்களுக்குரிய ‘கதையுரைப்புக் கோலத்தையும்’ (Narrative Style) அது கொண்டிருக்கும் (தமிழ்ச்சூழலில் ஒவ்வொரு பிரதேசங்களுக்குமுரிய தனித்துவமான கதையுரைப்புக் கோலங்கள் இன்னமும் விரிவான ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை) ஈழத்துப் புலச்சிதறல் இலக்கியத்தின் தனித்துவத்தை விளக்கும் பொழுது இவை அனைத்தையும் தொகுத்து நோக்கவேண்டும்.

பிரதேச சிந்தனைகளின் பிறிதொரு நீட்சியாக பிரதேசக் கட்சிகளும் பிரதேச அரசியலும் முதன்மை பெறத்தொடங்கின. இந்திய அரசியலில் பிரதேசக்கட்சிகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வகிபாகத்தைக் கொண்டிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. மத்திய அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொள்வதிலும், அங்கே பிரதேசக் கட்சிகள் முக்கியத்துவம் பெற்று வருகின்றன.

இந்திய சூழலில் மட்டுமன்றி ஐரோப்பியச் சூழலிலும் பிரதேசக் கட்சிகள் சிறப்பார்ந்த இடத்தைப் பெறத்தொடங்கியுள்ளன. இஸ் பெயின் நாட்டின் தேசியவாதம் பிரதேச வாதத்துடன் இணைந்திருத்தலை ஆய்வாளர் சுட்டிக்காட்டுவார்.

பிரதேசங்களை முதன்மைபடுத்தும் பிறிதொரு கருத்தியலாக ‘சுயநிர்ணய உரிமை’ உருவாக்கம் பெற்றது. லெனினுடைய எழுத்தாக்கங்களில் அந்தக்கருத்தியலின் முக்கியத்துவம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் நவீன அரசியற்கருத்தாடல்களில் இடம்பெறும் எழுப்பொருளாக ‘சுய நிர்ணய உரிமை’ இருத்தலும் குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் தாக்கமும் ஈழத்துப் புலச்சிதறல் இலக்கியங்களிலே ஊறியுள்ளன. உலகின் பெரும் இலக்கியங்கள் போர் தொடர்பான அனுபவங்களில் இருந்தே மேலெழுந்தன. மகாபாரதம், இராமாயணம் போன்ற பெரும் இலக்கியங்கள் போர்கள் தொடர்பான வாய்மொழி மரபுகளில் இருந்தும்

தொன்மங்களில் இருந்தும் தோற்றம் பெற்றன. உலகப்பெரும் நாவலாகிய டால்ஸ்டாயின் ‘போரும் அமைதியும்’ போரை உள்ளடக்கியது. ஈழத்துப் புலச்சிதறல் இலக்கியம் போரையும் போரின் மனவிளைவுகளையும், தரித்திருக்கும் நாடுகளின் வாழ்வியற் கோலங்களோடு தொடர்புபடுத்துகின்றது. இணக்கமும், முரணும் கொள்ளும் அனுபவங்களைச் சமந்த நிலையிலே அவை காணப்படுகின்றன.

பழைய வாழ்வின் அவலம் புதிய வாழ்வின் நெருக்கடி, அவற்றோடு இணைந்த பதகளிப்பு, உள்ளச்சமநிலையின் குழம்பல், கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட காரணங்காணல் (Rationalisation) குழம்பிய புலக்காட்சிகள், மனிதப் பண்புகளுக்கும் எதிர்மனிதப் பண்புகளுக்கும்ிடையே நிகழும் மோதல், ஆதிக்கத்தின் நுண்ணலகுகள், நம்பிக்கைகளின் கண்ணாடிச்சிதறல், வடுக்களைக் காட்சிப்படுத்தல் முதலியவை புனைகதைநிலை, கவிதைநிலை, புனைகதை சாராநிலை முதலியதளங்களில் எழுந்துள்ளன.

போரோடு ஆரம்பமாகும் புலப்பெயர்வும், புலச்சிதறலும் எதிர்பாராத இலக்கிய உள்ளீடுகளைக் காவிவந்துள்ளன. விநோதப் படுத்தலும், பரிச்சயமற்றதாக ஆக்குதலும் (Defamiliarisation) இயல்பாகவே அவற்றில் இடம்பெற்று வருகின்றன.

இன்னும் விரிவாக நோக்குவோமாயின் அவ்வகை இலக்கியங்களில் ஆவணவடிவத்துக்கும் கலை வடிவத்துக்குமிடையே யுள்ள பிரிகோடு தகர்ந்து விடுதலையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. சேரனின் கவிதை ஒன்றினை இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம்.

“காய்ப்பட்ட ஓரண்டரை
வயதுக்குமுந்தையின் கைகளை
மயக்க மருந்தின்றி
சிறுக்கின்ற மருத்துவன்”

மேலும், ஈழத்துப்புலச்சிதறல் இலக்கியம் பன்மை நிலையைக் கொண்டது. எழுதுவோரின் தனித்தனி அனுபவங்களும், அவர்களின் கருத்தியலும் தனித்த ஆளுமைகளும் பன்மை நிலைகளை உருவாக்குகின்றன. அந்தப் பன்மை நிலைகளினூடே நிஜத்தை உள்ளடக்கிய ஆவண வெளியும், கலை வெளியும்

ஒன்றிணைந்து கொள்கின்றன. பா.அகிலனின் சமரகவிகள் தொகுதியிலே அதனைக் கண்டுகொள்ளமுடியும். தீபச் செல்வனின் 'பூதங்கள் புகுந்த தேசத்திலும்' (காலச்சுவடு, இதழ்:143) அதனைக் கண்டுகொள்ளலாம். புனைகதைகளில் ஆவண வெளியானது கதைப் பின்னலோடு இணைந்துள்ளது. புகலிட வாழ்வின் அனுபவங்கள் உளநிலை மோதலுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. புலச் சிதறல் அனுபவங்களோடு அவை கலந்து கொள்ளும்பொழுது வித்தியாசமானதும் தனித்துவ நிலையைக் கொண்டதுமான உளவியற் கோலங்கள் உருப்பெறுகின்றன. 'நம்பிக்கையேற்றம்' 'நம்பிக்கைவீட்சி' என்ற இருவேறுபட்ட மனவெழுச்சிகளின் மோதலும், பிரிதலும் எழுத்தாக்கங்களில் நீண்டு விசாலிக்கின்றன. அந்நிலையில் அனுபவங்களின் பிரயோகமும் பகுத்தறிவின் பிரயோகங்களும் ஒன்றிணைந்து கொள்கின்றன. அவ்வாறான இருவகைப் பிரயோகங்களையும் உள்ளடக்கியதாகவே ஈழத்துப்புலச்சிதறல் இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன.

தூய அழகியல்வாதிகள் இலக்கிய ஆக்கத்தில் அனுபவங்களின் பிரயோகத்தை மட்டும் குவியப்படுத்துவார். ஆனால் புலச்சிதறல் வாழ்வின் வழி எழும் இலக்கியங்களில் அறிவின் பிரயோகங்கள் தவிர்க்க முடியாததாகின்றன. அத்தகைய பிரயோகமே அவ்வகை இலக்கியத்தின் தனித்துவத்தை உருவாக்குதலிலும் பங்கு கொள்கின்றது. ஈழத்துப்புலச்சிதறல் இலக்கியத்தை அடையாளப்படுத்தலிலும் அது சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுக்கொள்கின்றது.

அவ்வகை இலக்கியம் சிந்தனை நிலையிலும், செயல்நிலையிலும் 'விளைவை' (Product) உருவாக்குதலை அறிந்தோ அறியாமலோ இலக்காகக் கொண்டுள்ளது. 'எழுத்தின் விளைவு' என்பது அது ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களுடன் தொடர்புடையது... தெரிந்தெடுத்த பொருளின் வீரியமும் கூறும் முறைமையின் அழகும் அவற்றோடு இணைந்த கருத்தியலும் விளைவை உருவாக்கும் விசைகளாகின்றன. அத்தகைய 'அமைப்பியலே' புலச்சிதறல் இலக்கியங்களுக்குரிய கவனக் குவிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன.

புலம்பெயர்தலும் புலச்சிதறலும் மனத்திலே அவல அனுபவங்களையும், நீடித்தமனக்

காயங்களையும் ஏற்படுத்தும் வேளை 'புலச் சிதறல் வரு' (Diaspora Trauma) என்ற உளவியல் நிலை தோற்றம் பெறுகின்றது. சொந்த வாழ்விடங்களை விட்டுநீங்கிய 'அந்நியமய' உணர்வு மனப்பதகளிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. அவ்வாறான மன அவலங்கள் நேர்நடத்தை அல்லது எதிர்நடத்தையைத் தோற்றுவிக்கும். நேர்நடத்தையின் வெளிப்பாடாக எழுத்தாக்கங்கள் தோற்றம் பெறுகின்றன.

ஈழத்துப்புலம் பெயர் அல்லது புலச்சிதறல் இலக்கியங்களின் அடையாளப்படுத்தலில் அரசியல் சிறப்பான வகிபாகத்தைக் கொண்டுள்ளது. தனித்துப்பொழுது 'போக்கு இன்பம்' என்ற ஒற்றைப் பரிமாணத்தை மட்டும் அவை கொண்டிருக்கவில்லை. போரும் புகலிட அனுபவங்களும் தொடர்பான ஒவ்வொருவருக்குமுரிய சுயஅரசியல் நோக்கு எழுத்துக்களில் வெளித்தோன்றியோ மறைபொருளாகவோ காட்சி கொள்வதை நோக்கமுடியும்.

ஈழத்துப் புலச்சிதறல் இலக்கியம் இந்நாட்டின் இருப்பை அடியொற்றிய தனித்துவங்களுடன் இணைந்தது. அந்தத் தனித்துவங்களும் புகலிடநாடுகளின் இருப்பை அடியொற்றிய தனித்துவங்களும் கலந்த நிலையில் உருவாகும் உளவரைபடங்களைத் (Mental Maps) தழுவி இலக்கியங்கள் ஆக்கம் பெறுகின்றன. வாழ்ந்த நாட்டுடன் தொடர்புடைய விசைகளும், புகலிட நாடுகளுடன் தொடர்புடைய விசைகளும் கலந்தநிலையில் இவ்வகை இலக்கியம் முகிழ்ப்புக் கொள்கின்றது.

ஒவ்வொரு நாட்டுக்குமுரிய புலச்சிதறல் இலக்கியங்கள் மேற்குறித்த இருவகையான விசைகளை அடியொற்றிய தனித்துவங்களுடன் மேலெழுகின்றன.

இலங்கையை நடுநாயகமாகக் கொண்ட தமிழின் நிலவரம், தமிழர் நிலவரம் (Condition) ஆகியவை ஈழத்துப் புலச்சிதறல் இலக்கியங்களிலே பலவாறு பேசப்படுகின்றன. ஒருவகையான 'அறிவுப்புத்தருகை' (Reportage) அவ்வகை இலக்கியங்களுடன் இணைந்துள்ளன. நிறைவாகக் கூறப்போனால் 'ஈழத்துப் புலம் பெயர் இலக்கியம்' என்ற தொடர் நீடித்த கருத்தாடல்களைத் தொடக்கிவைக்கின்றது.

“நேரம் சரியாய் இருக்கும் போலை...
Come let us Have Some Beer.”

பரநிருபசிங்கம் அங்கிள் உற்சாகமாகச் சொல்வது போலத்தான் காட்டிக்கொண்டார்.

அவருடைய குரலிலே இயல்புக்கு மாறான ஏதோ ஒன்றும் புரையோடிக் கிடப்பதாக பாலாவுக்குத் தோன்றியது.

“பாலா, நீர்தான் என்னோடை Air Port வரை வரவேணும்” என்று பரநிருபசிங்கம் அங்கிள் வற்புறுத்தியிருந்தார். அந்த உரிமை அவருக்குத் தாராளமாக இருந்தது. அவரும் பாலாவின் அப்பாவும் கொழும்பில் இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஒரே Department இல் வேலை செய்தவர்கள். எப்பொழுது துவக்கம் அவரை ‘அங்கிள்’ என்று கூப்பிடத் துவங்கியது என்பது அவனுக்கே ஞாபகமில்லாத ஒன்று.

ஆனால், வழியில்..

அப்பொழுதுதான் சந்தித்து அக்கம் பக்கமாக அமர்ந்து செல்லும் ரயில் பிரயாணிகளைப் போல Weather ஐப் பற்றிப் பேசினார்.

படுவார் என்கிற அளவுக்கு நெருக்கம். வேலைக்கு apply செய்யும் பொழுது அவரையே referee ஆகப் போடலாம் என்று நினைச்சார். போய்ப் பார்த்தால், medicare sign பண்ணுறதிலைதான் ஆள் குறியாக இருந்தான். “உவங்கள் இங்கை வைத்தியத்தொழில் பார்க்கிறாங்களோ? இல்லை, medicare ஐ வைச்ச பிஸினஸ் நடத்துறாங்களோ?” என்று கேட்டு, ‘பிறகு அவன்ரை முஞ்சையைக்கூட முழிக்க விருப்பமில்லை’ என்று முடிச்சார். ‘ஒரு லோயர். இலங்கையிலை மனித உரிமைகளுக்காக வெளிச்சம் பிடிச்சவர் என்று சொல்லித் திரியிறவர். Refugee application போடுறதுக்கு எங்கடை பொடியங்களிட்டை பொல்லாலை அடிச்ச காசு அடிக்கிறானாம். Legal aid காரன்களும் Refugee Advice and Casework காரரும் சும்மா செய்து கொடுக்கிறான்கள். எங்கடையவன் காசு பறிக்கிறான். இது வடிவே?” என்று அங்கிள் ஆதங்கப்பட்டார். “பாலசிங்கம் என்று ஒரு எக்வுண்டன்ற்

ADIBU

- எஸ். பொ. அலுவஸ்திரேலியா

பிறகு, சட்டென்று தான் தப்பாகப் பேசி விட்டதை உணர்ந்து, கொஞ்சத் தூரம் ‘உம் மன்னா’ மூஞ்சி பிடிச்சார்.

மெளனம்கூட அவர் சுபாவத்திற்கு அந்நியமானது.

திடீரென்று, உச்சாணிக் கொப்பிலே பவனி வருவதாக பாவலாக் காட்டும் சிட்னிவாழ் தமிழர் சிலரைப் பெயர் சொல்லிச் சாடினார். டாக்டர் ஜோசப் நீண்ட காலம், கொழும்பிலே, பரநிருபசிங்கம் அங்கிளின் குடும்ப டாக்டராக இருந்தவர். பார்க்காவிட்டால், மனஸ்தாபப்

கசவாரம். எப்பவும் தன்ரை மிதப் பிலைதான் கண். பொதுப்பணி எண்டால் தன்ரை பெயர் விளம் பரத் துக் காசு எப்பிட்யும் நுழைஞ்சிருவார். இந்தச் சொறிச் சேட்டைகளை ஊரிலையும் விட்டவர்.

இப்ப சிட்டுநியிலை தமிழர் பண்பாட்டைக் காக்கக் கச்சை கட்டிக் கொண்டு நிக்கிறாராம். மனசார இவனுக்கும் தமிழுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? தமிழருக்குச் சிரங்கு குத்தப்போறாரோ?" என்று பொருமினார். "உவங்களை விட்டால் தமிழன்களுக்குப் பாடை கட்டிப்போட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பான்கள்" என்று 'பிடிசாபம்' போட்டு அலுத்துக்கொண்டார்.

இந்த விமர்சனங்கள் கூட அவருடைய இயல்புக்குப் புறநடை.

எந்தக் காலத்திலும் அடுத்தவரை புழுகிக் கொண்டே இருப்பது பரநிருபசிங்கம் அங்கிளின் சபாவம். அவர் யாரையும் குறை சொல்வது கிடையாது. இன்றைக்கு அவருக்கு என்ன நேர்ந்தது?

வழக்கத்திற்கு மாறாக அவர் 'Lillte upset' ஆக நடப்பதாக அவன் சரியாகவே மதிப்பிட்டான்.

"பியரோ?"

'Why not, பாலா?'

பரநிருபசிங்கம் அங்கிளடன் சேர்ந்து குடிப்பது பாலாவுக்குத் தர்மசங்கடமானது. அங்கிள், அப்பாவுடன் சேர்ந்து குடிப்பது அவனுக்குத் தெரியும். வயசு இடைவெளிக்கு மரியாதை கொடுத்தே இதுவரையிலும் பழகியிருக்கிறான். கடந்த ஆறுமாத காலத்தில் அங்கிள் அடிக்கடி அவன் வீட்டுக்கு வருவார். அங்கிள் சாப்பிடுவதற்கு முன்னர் ஒரு பியர் 'உடைச்சு'க் கொடுப்பான், குடிப்பார். பாலாவைச் சேரும்படி அவர் கேட்டதுமில்லை. அவருடன் சேர்ந்து குடிக்கவேணும் என்று அவன் நினைத்ததுமில்லை.

ஆனால், இன்று, என்றுமில்லாத கூத்தாகச் சற்று வற்புறுத்தியே கேட்கிறார்.

இருவருக்குமிடையில் Communication மிகவும் dull ஆக இருந்தது. மனித வாழ்க்கையைச் சொல்லி இருக்கே? இனி, எப்பெப்ப சந்திக்கக் கிடைக்குதோ? இன்னொரு கோணத்திலே பார்த்தால் பிரிவு ஒரு பியரோடை நிகழ்வது நல்லது போலவும்பட்டது.

அவருடைய வீட்டுக்குப் போய்த்தான் அவரைத் தன்னுடைய காரில் ஏற்றியவன், அவருடைய மகனும் சன்இன்லோவும் கதவுக்கு வெளியே வந்து கையைக் காட்டினவை, பேசவில்லை.

பரநிருபசிங்கம் அங்கிள்மீது அவனுக்கு

எல்லையில்லாத இரக்க உணர்வு கசிந்தது. அவரைத் திருப்திப்படுத்த அவன் எதைச் செய்யவும் ஆயத்தமாக இருந்தான்.

கையில் Hand luggageஆன ஒரு கையடக்கமான 'பேக்'. பெரியது ஏற்கனவே, செக்கிங் - இன் கவுண்டரில் வைத்தே, உரிய சடங்குகளை முடித்துக்கொண்டு உள்ளே போய்விட்டது.

புறப்படும் விமானங்கள் பற்றியும், புறப்படும் உத்தேச நேரம் பற்றியும் கம்பி யூட்டர் பலகை மின்ஜோடனை செய்த வண்ணம் இருந்தது. கொழும்பு செல்லும் 'ஏயர் லங்கா' விமானம் இன்றைக்கு வல்லேட். ஆகக் குறைந்தது, ஒன்றரை மணி நேரமாவது ஆகலாம். இந்த நேரத்திலை ஆளை ஆளைப் பார்த்து மூக்கையே சொறியிறது? அங்கிள் சொல்லுறது போல, போய் 'பியர்' குடிக்கிறது தான் புத்தி.

பாலா 'பேக்'கை கையிலே தூக்கிக் கொண்டு Bar ஐ நோக்கி நடந்தான்.

Departure தளத்திலுள்ள Bar நிரம்பி வழிகிறது. அத்துடன், loby பக்கமாக அறிவித்தல் பெண்ணின் குரல் சன்மமாக ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது...

"கீழே போவமே... அது கொஞ்சம் வசதி" என்று பரநிருபசிங்கம் அங்கிள் இழுத்தார். இந்த இழுவை - தயக்கம் எல்லாம் எப்படி இன்றைக்கு அங்கிளுக்கு வந்தது என்பதை நிதானிக்க இயலாது பாலா குழம்பினான்.

"ஓமோம். கீழை சத்தமும் குறைவு. இஞ்சினை adults only காட்சியரும் நடக்கும். அரியண்டம் பிடிச்சவங்கள்... அங்கிளின் கோரிக்கைக்கு பாலா ஒரு நியாயம் கற்பிப்பது போலவும், 'லிப்ட்'பக்கம் போனவன் திரும்பி பார்த்தான்.

பரநிருபசிங்கம் அங்கிள் தம்மை மறந்த வராக escalator படியொன்றிலே நின்று கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தார். பாலா பறதி பறதியாக இன்னொரு படியிலே தொற்றிக் கொண்டான்.

இந்தத் தளத்திலுள்ள 'பாரி'லும் பிழையில்லாத கூட்டம். கொஞ்சம் அலட்டல் குறைஞ்சு கூட்டம். மெய்யாத்தான். அவுஸ்ரே லியாக்காரங்களுக்குக் குடி கண்ட இடம் கைலாசம். ஸ்ரீலங்கன்ஸும் உலகத்திலை திறம் குடிகாரர் என்று பேர் எடுத்திருக்கினம். காலியாக ஒரு மேஜை தென்பட்டது. அதன்

மேல் 'பேக்'கை வைச்சு, அங்கிளை ஒரு கதிரையில் அமர்த்தினான். 'நான்தான் pay பண்ணுவன்' என்று அங்கிளைச் சண்டித்தனம் செய்ய வைக்காமல், கவுண்டருக்குப் போன பாலா இரண்டு 'ஸ்கூனர்' பியருடன் மேஜைக்குத் திரும்பினான்.

தொண்டையின் வறட்சியைக் குளிர்ந்த பியரிலே தோய்த்து எடுப்பது போன்ற பல் வியத்தில், அரை கிளாஸ் பியரை உறிஞ்சிக் குடித்தார்.

பாலா, நீ என்றை மகனைப்போல... இல்லை. அதுக்கும் மேலை. அதுக்காகத்தான் உன்னை நான் Air portக்கு வரச்சொன்னான். Taxiக்குக் கொடுக்கிற ஒரு முப்பது நாற்பது டொலர் பெரிசெண்டே உன்னை வரச்சொன்னான்? எனக்கு என்ன நடந்தது என்று எனக்கே தெரியேல்லை. இந்தப் பயணத்தை எப்பிடிச் செய்து முடிக்கப் போகிறோம் என்கிற பயம். ஒரு விநோதமான பயம். எப்பிடிச் சொல்லுறது என்று எனக்கே விளங்காத உணர்வுகள். எல்லாம் குழம்பிக் கிடக்குது.

கொழும்பிலை இறங்கி, நான் என்றை சிநேகிதங்களுக்கும் மற்றவங்களுக்கும் எப்பிடி முகம் கொடுக்கப்போறன் எண்டதும் விளங்கேல்லை. அவுஸ்திரேலியாவுக்கு என்றை migration papers approve பண்ணப்பட்ட உடனை, கண்விண் தெரியாமல் நான் அடிச்ச நடப்புகள் கொஞ்சமே? சுவர்க்கத்துக்கே VISA கிடைச்சது போலை, மொக்குத் தனமாத்துள்ளிப்போட்டன். நான் இலங்கைக்குத் திரும்பி வந்ததுக்கு என்ன கதையைச் சொன்னால் நம்புவாங்கள்? எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான சனங்கள் - எங்கடை சனங்கள் - ஓடித் தப்பலாம் என்று தவம் கிடக்கிறாங்கள். கிடைச்சதும் வேண்டாம் என்று சொல்லிப்போட்டு வந்திருக்கிற என்னைப் பார்த்து 'மோடன்' என்று சொல்லுவாங்கள் என்கிறது எனக்குத் தெரியும். அதுக்காக?

இப்ப இவள் - என்றை சத்தியா - மட்டும் உயிரோடை இருந்தால் நான் ஒண்டுக்கும் கவலைப்படமாட்டன்.

என்றை சத்தியாவை அள்ளிக்கொடுப்பன் என்று நான் கனவுகூடக் கண்டதில்லையடா, தம்பி! உனக்கு சத்தியா அன்றியைத் தெரியுமல்லே? பாவம். எப்பவும் குழந்தைப் பிள்ளை மாதிரி. பால் வடியிற வஞ்சகமில்லாத முகம்.

நான் Office ஸிலை இருந்து 'லேட்டாப் போனாலும் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருப்பான். எனக்கு வாகீஸ் பொடியன், நிம்மி பொட்டை. அந்த இரண்டு பிள்ளையளோடை அவவையும் ஒரு பிள்ளையைப் போலதானே பாத்து வந்தனான்? அவளுக்கு இந்தச் சிங்கள அறுவான்கள் இப்பிடி அநியாயம் செய்வாங்களெண்டு சாத்திரம் பார்க்கிறதே?

அறுபதுகளில்தான் நான் கொழும்பிலை காணி வாங்கி வீடு கட்டத் துவங்கினனான். அவள் சீமாட்டி கொண்டு வந்த காசை அநியாயப் படுத்தக்கூடாது என்பதுக்குத்தானே? அப்ப தொடக்கம் நான் ஜே. ஆருக்குத்தானே வோட்டுப் போட்டனான்? காவாலிகளை எல்லாம் அரசியலுக்கை கொண்டு வந்தது பண்டாரநாயக்க அல்லோ? யூ.என்.பி.க் காரன்கள் படிச்சவங்கள் எண்டல்லோ அவங்களோடை நாங்கள் நிண்டனாங்கள்? புது Constitution கொண்டந்து ஜே.ஆர் ஐனாதி பதியானாப் பிறகு வந்த bye-election னிலை நான் அநூரா செபஸ்டியானுக்கு Open ஆ அல்லோ வேலை செய்தனான். என்றை கைக் காசைப் போட்டுச் செலவழிச்சனான். அந்த எலெக்ஷன் துண்டுக்க, செபஸ்டியன்ரை ஆக்கள் எத்தினை பேர் சத்தியா அவிச்சுப் போட்டதை முழங்கை வழிய வழியத் திண்டிருப்பாங்கள்.

1983 ஆம் ஆண்டு அமளியிலை அவங்கள் தானே துடிக்கத்துடிக்க சத்தியாவைக் கொண்டவங்கள்? என்றை காரிலை இருந்த பெற்றோலை எடுத்து ஊத்தியல்லோ அவளை எரிச்சவனுகள்? அவளின்ரை முகம்கூடக் கருகிப்போச்சு. இப்படி ஒரு கோர்ச்சாவு என்றை சத்தூராதிக்குக்கூட வாறதை நான் விரும்பமாட்டன். அப்ப, வாகீஸ் லண்டனிலை, தாயின்ரை சா வீட்டுக்கு வாற பொசிப்புக்கூட அவனுக்கு கிடைக்கேல்லை.

சத்தியாவின்ரை சாவுக்குப் பிறகுதான் எனக்கு எவ்வளவோ உண்மைகள் வெளிச்ச மாச்சுது. அவளை நான் குழந்தைப் பிள்ளை போலதான் பாத்தனான். அவளும் என்னை ஒரு குழந்தைப் பிள்ளையைப் போலதான் பாத்திருக்கிறாள். அவள் இல்லாத உலகத்திலை என்னால் ஒரு நாளேனும் வாழமுடியாது என்பதுபோல அப்பிடி ஒரு வெறுமை. ஆனால், நானும் போனால், எங்கடை இரண்டு

பிள்ளையாளுக்கும் என்ன கதி? அதிலும் நிம்மி, உருவத்தில் அவள் தாயை உரிச்சுப் படைச்சு-அசல் கார்பன் கொப்பி போலை!

நிம்மிக்குத் தெரிச்சுப் பார்த்து நல்ல மாப்பிள்ளையைக் கட்டி வைச்சிருப்பன், எனக்கு இல்லாத அறிமுகங்களோ? ஆண்டவனே எண்டு நல்லாச் சம்பாரச்சிருக்கிறன். இல்லை; ஒரு கதைக்குக் கேக்கிறன், உன்ரை அப்பாவிட்ட உன்னை மாப்பிள்ளையாகக் கேட்டிருந்தால் மறுத்திருப்பாரோ? ஏன் மகேனுக்குச் செய்து வைச்சனான்? அவன் இவ்வின்றை அண்ணன் மகன், அவனுக்குத்தான் நிம்மியைக் கட்டி வைக்கவேணும் என்று கதைப் பிராக்கிலை சத்தியா சொல்லுறவ.. அதுக்காகத்தான் அவ உயிரோடை இருக்கேக்க சொன்னதை நிறைவேற்றவேணும் எண்டதுக்காகத்தான்... - அவங்கள் கேட்டதை எல்லாம் அள்ளிக் கொடுத்தல்லோ செய்து வைச்சனான்? என்னத்திலை குறை வைச்சன்? எவ்வளவு பாடு பட்டு அவங்களை அவுஸ்திரேலியாவுக்கு அனுப்பி வைச்சனான்? சத்தியா உயிரோடு இருந்தால், எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவான் என்று புழுகிப்புழுகியல்லோ செய்தனான்?

இப்ப..

இதெல்லாத்தையும், பாலா, உனக்கு எப்பிடிச்சொல்றது? சொன்னாலும் உனக்கு விளங்காது தம்பி! நீயும் குடி.. நானும் குடிக்கிறன்.. குடிச்சால் உதுகளை எல்லாம் மறந்து கொஞ்சநேரம் நிம்மதியா இருக்கலாம்.

நீள் கயிற்றிலே, தான் தனிமையில் யோசிப்பது பரநிருபசிங்கம் அங்கிளுக்கு உறைக்கிறது.

“உன்மையாய் நான் இப்ப சந்தோஷமாய்

இருக்கிறன். மகளையும் சன்இன்லோவையும் விட்டிட்டு ஏன் உம்மை வரச் சொன்னனான் தெரியுமே?...”

“தெரியும். சொன்னீங்கள்தானே?”

நேற்றிரவு வீட்டுக்கு வந்திருந்தபொழுது, இதே கேள்வியையும் அதற்கான பதிலையும்.. ஓம்; நாலு தரத்துக்கு மேல சொல்லியிருப்பார்.. இப்ப ஏதாவது புதிசாகச் சொல்லப் போறாரோ என்று நினைத்து பாலா நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவர் தமது பியர் கிளாஸை காலி செய்து வைத்தபடி..

“I didn't want to create a scene here... அவையை வந்திருந்தால் நான் அழுதிருப்பன்!..” இதே பதிலை, இதே தொனியிலேதான் நேற்றும் சொன்னவர்.

பரநிருபசிங்கம் அங்கிள் ‘கோக்கு மாக்கு’ எதுவும் செய்யாமல் நிரந்தர வதிவிட அனுமதியுடன் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தவர். எதற்காக அவசரப்பட்டு இலங்கைக்குப் போறார்? மகன் வாகீஸ் குடும்பத்துடன் கனடாவில் குடியேறி இருக்கிறான். இவர் இங்கை இன்னும் இரண்டு மாசம் இருந்தால் இங்க Citizenship கூட கிடைச்சிருக்கும். ஒரு நாள், பேச்சுப் பராக்கில, “கொழும்பு வீட்டுக்கு ஒரு வழி செய்யிற வரைக்கும் பிரஜாவுரிமைக்கு apply பண்ணுறது பற்றி யோசிக்க வேணும்” என்று சொன்னவர். எதையும் யோசித்துச் செய்ய வேண்டும் என்கிற தொனி.. ஆனால், திடுதிப்பென்று ஒரு மாதத்துக் கிடையிலை திடீர்ப் பயணம் வைத்து விட்டார். இரண்டு வருஷத்துக்கிடையில் சிட்னி வாழ்க்கை வெறுத்துவிட்டதா? இவற்றைக் கேட்கவேண்டுமென்ற ஆசை

“வீட்டை maintain பண்ண விழுந்து விழுந்து சசலவழிக்கினம். ஏன்? சூதை எல்லாம் காட்டிப் புழுகிறதுக்கு மூன்று மாசத்திற்கு ஒரு Party. ‘சமர்’ எண்டா வசதி. வீட்டை விசக்காமல் சூதாட்டத்தில Barbecue party!... car யுற்றி.. அதன் make யுற்றி.. அதன் year யுற்றி... David Jones ஸிலோ Grance Brothers சூலோ வந்திருக்கிற சாமான்கள் யுற்றி.. சூலங்கை மறந்து யோச்சு. தமிழ் மறந்து யோச்சு. யூரீகம் மறந்து யோச்சு. சூலல்லாகத்தில சூலுந்து ‘சூதாப்’ யென்று சூல்கே விழுந்துவிட்டவை யோலதான் கதைகள்... சூந்த எடுப்புகளும் Investment கரீளா?”

பாலாவின் நாக்கு நுனிவரை வந்து காலை உதைக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் இருவருக்கும் இடையிலிருக்கும் மரியாதையும் வயசும் இவற்றைக் கேட்டுத் தெளிஞ்சு கொள்வதற்குத் தடையாக இருக்கின்றது.

அங்கிள் சொன்னதற்குத் தான் எதுவும் சொல்லவில்லை என்கிற நிதர்சனம் பாலாவின் மனதில் விழித்துக்கொள்ளுகிறது.

“அங்கிள், நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு feel பண்ணுறியிள்? அடிக்கடி வந்து போவியள் தானே?”

“அடிக்கடி வந்து போகக் கட்டுபடியாகுமே? பாலா, if you don't mind இன்னொரு பியர் எடுக்கிறீர்?”

பரநிருபசிங்கம் எழுந்தார்.

“அங்கிள், நீங்கள் இருங்கோ” இனி எப்பெப்பச் சந்திக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்குதோ? நான் போய் வாங்கி வாறன்..” என்று கூறிக் கொண்டே பாலா கவுண்டரை நோக்கி விரை வாக நடந்தான்.

கவுண்டரில் நிறையச் சனம். பாலா காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

பாலா, நிம்மியும் சன்இன்லோவும் எப்பிடி இங்கை வந்தவை எண்டு தெரியுமே? அது ஒரு story.

வாகீசனுக்கு லண்டனிலை படிக்கும் பொழுது ஒரு பொடிச்சியைப் பிடிச்சுப் போச்சு, 'காதல் கீதல்' எண்டு சொல்லக் கூச்சம். பொடிச்சி கட்டுவன் பக்கம். நல்ல பகுதி. அப்பிடி இப்படி எண்டு கிளறிக் கொண்டு போனால், தூரத்திலை சொந்தம் எண்டு கூடச் சொல்லலாம். முறையா மாப்பிள்ளை கேட்டு வந்தவை. இந்தக் காலத்திலை, அவனுக்குப் பிடிக்கிற சம்பந்தத்தை எப்படி வேண்டாம் எண்டு சொல்லுறது? பொடிச்சியின்ரை brothers எல்லாம் கனடாவிலை Settle பண்ணீட்டினம். வாகீஸ் கல்யாணம் முடிச்சோடனை கனடா விலை அவனும் Settle பண்ண வேணும் எண்டு அவை condition போட்டினம். அதுதான் எனக்கு அவ்வளவாப் பிடிக்கேல்லை. நாங்கள் செம்பாட்டு மண்ணிலை பிறந்தவங்கள். நில வுக்கு ஒளிச்சுப் பரதேசம் போறதோ எண்ட றாங்கி.

“உந்தச் சிங்கள உலுத்தன்கள், என்றை அம்மாலை பட்டப் பகலிலை, நடுறோட்டிலை வைச்சுக் கொண்டுபோட்டு, கொள்ளியும்

வைச்சவங்கள். உவங்களோடை எங்களுக்கு எப்பவும் சரிப்பட்டுவராது. அவங்கள் தங்கடை நாட்டை எப்பிடி எண்டாலும் ஊத்தை வாளியாக்கட்டும். அது அவங்கடை பாடு, நாங்கள் வாழவேண்டியவங்கள். எங்கடை உயிருக்கு இந்த நாட்டிலை security இல்லை. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் சாவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு வாழலாமே? எங்கையெண்டாலும் எங்களுக்கு ஒரு secure லை..ப்பை அமைச்சுக் கொள்ளவேணும். தங்கச்சியையும் உங்களையும் sponsor செய்து எடுப்பிக்கிறதுதான் என்றை நோக்கம்.. என்று கொம்பினான்.

அவன்றை நிலையிலை அவன் சொல்லுற திலையும் நியாயம் இருந்தது.

அப்பதான் migrate பண்ணவேணும் என்கிற ஆசை நிம்மிக்கும் வந்தது. இவைக்கு அவுஸ்ரேலியாவிடதான் ஒரு கண். வாகீ ஸினர் மனுஷியின்ரை சித்தப்பா ஒரு டொக்டர். அவர் செவிண்டலிலேயே இங்கை Settle பண்ணினவர். அவரைப் பிடிச்சுத்தான் இவை ஏதோ செய்விச்ச இங்கை வந்தவை.

நிம்மி குடும்பம் அவுஸ்ரேலியாவிலை. வாகீஸ் குடும்பம் கனடாவிலை, அந்தப் பெரிய கொழும்பு விட்டிலை, இவவும் இல்லாமல் சீவிக்கிறது பெரிய விசராய்க் கிடந்துது.

அப்ப நிம்மிக்கு மகனும் பிறக்கிற காலம்.

“உங்களுக்கு ஏன் வீண் அலைச்சல்? உங்களை ஆர் பார்ப்பினம்? வயசும் ஐம்பத் தைந்து ஆகுது, பேசாமல் retire பண்ணிப் போட்டு பேரனோடை இருக்கலாம்தானே?” என்று நிம்மி கடிதங்களும் எழுதினவள்.

நான் பசையடிக்கிறதைப் பார்த்து, நான் கனடாவுக்குப் போய் மகனோட இருக்க plan பண்ணுறனோ என்றும் பிழையா விளங் கீட்டினம்... கனடாவுக்குப் போற எண்ணம் இருந்தால் விட்டிடுங்கோ... அங்க சரியான குளிர் Temperature minus degree களுக்குப் போகும். அவுஸ்ரேலியாவில ஒரு மூன்று மாச winter. Snow இல்லை. சிட்டுநியில temperature plus பத்து degreeக்குக் கீழ் போகவே போகாது.. குளிர் மாசிமாத இரவைப் போல இருக்கும். அவ்வளவுதான்” நீங்கள் வந்து பேரப்பிள்ளையோட இருந்தால் எங்களுக்கு எவ்வளவு நிம்மதி. சந்தோஷம்” என்று நிம்மி call க்கு மேல் call எடுத்தவள்... நிம்மி குட்டி சத்தியா அல்லோ?

செம்பாட்டு மண்ணிலை என்ற அப்பு வின்ரை செல்லமாக அவரின்ரை விரலைப் பிடிச்சுக்கொண்டு நடந்தது நேற்று நடந்தது போல இருக்கு. கடைசி காலத்திலை பேர்ப் பிள்ளைகளோட அளைஞ்சு விளையாடுறதிலயும் பார்க்க வேற என்ன இன்பம் இருக்கு?

இனியும் பிரியம் காட்டுறது வடிவில்லை.

என்ரை migration papers எல்லாம் ஆறு மாசத்துக்குள்ள process பண்ணப்பட்டு, resident visa குத்தித் தந்தோடனை எல்லாரும் ஆச்சரியப் பட்டவங்கள்.

அப்ப நான் அடிச்ச நடப்புகள் கொஞ்சமே?

கொழும்பிலை இறங்கின கையோட அவங்கள் கேக்கப்போற கேள்விகளுக்கு என்ன பதிலைச் சொல்லப்போறன்? தலை விறைக்குது. பிளேனிலைதான் இதுகளை யோசிக்கவேணும்.

கவுண்டரில் நின்ற பாலாவின் மனம் பரநிருபசிங்கம் அங்கினின் கொழும்பு வாழ்க்கையை அசைபோட்டது.

கொழும்பிலுள்ள அங்கினின் வீடு மட்டும் பெரிசென்றில்லை. அவர் மனசும் மகா விலாசமானது. எந்தக் காக்கை குருவிகளுக்கும் அவர் வீட்டில் வரவேற்பு உண்டு. அவருக்கு அங்கு Inland Revenue Department தான் சம்பளம் கொடுத்தாலும், வேலை எல்லாம் பெரும்பாலும் வேறு கந்தோர்களிலேதான். வேறொன்றும் இல்லை. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வரும் ஊரவர், உறவினர்களுடைய அலுவல்களைக் கவனிப்பதிலே அதிகநேரம் போகும். ஒரு சப்ஜக்ட் கிளார்க் என்றாலும் சரி, போனிலே பேசி முடிப்பம் என்று நினைக்க மாட்டார். அவ்வளவு பவ்வியம்.

எந்த சீரியலான விஷயத்தையும் சுலபமாக சீரணித்துக் கொண்டு எப்படித்தான் இந்த மனுஷனால் எந்த நேரமும் கலகலப்பாக இருக்க முடிகிறது என்று கொழும்பில் இவரை அறிந்தவர்கள் வியப்பதுண்டு. பெஞ்சாதி இறந்து ஒரு மாதத்திற்கிடையில்.. அவருடைய வீடு சத்திரம் போலதான். வெளிநாடுகளிலை இருந்து விடுதலைக்கு வந்து அந்தரிச்ச சனங்களுக்கு எல்லா உதவிகளும் செய்தார்... இன்று?

அவருடைய குடும்பமே சர்வதேசியமாகச் சிதறிக்கிடக்கிறது.

சிட்னிக்கு வந்த காலத்தில், பரநிருபசிங்கம் அங்கிள் பழைய கலகலப்புகளுடன்தான் தோன்றினார். கடந்த ஆறுமாத காலமாக அவருடைய அந்த வடிவான குஞ்சிரிப்பு எங்கே மறைந்து விட்டது, என்னவோ தெரியாது. பாலாவுக்கு அப்படித்தான் தோன்றியது.

இரண்டு ஸ்கூனர் பியரைக் கொண்டு வந்து மேஜையில் வைத்தான் பாலா.

Bar இன் தடுப்புக் கண்ணாடி ஊடாக அடுத்த பக்கத்தில் Arrival பகுதி தெளிவாகத் தெரிகிறது. பலநிற மக்கள் - பலமொழி பேசும் மக்கள் - அக்கம் பக்கமாகக் கூடி நிற்கிறார்கள்.

எல்லோருடைய கவனமும் பயணிகள் வெளிவரும் கதவுப் பக்கந்தான் குவிந்திருக்கிறது.

சில இந்திய முகங்களும் சீன முகங்களும் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவுஸ்ரேலியாக் காரனுக்கு Asian என்றால், மஞ்சள் நிற முடைய சப்பை மூஞ்சியர் மட்டுமே, சீனர்களும் அவர்களைப்போல சாயல் உடையவர்களும் மட்டுமே! தென் ஆசியர்-அவன் சுத்த ஆரியரத்தம் ஓடும் பௌத்த சிங்களவனையானாலும், 'இந்தியர்கள்' என்றே அழைக்கப்படுகிறார்கள். அறுபதைத் தாண்டிய ஜோடி ஒன்று trolleyயில் அடுக்கி வைத்துள்ள பொதிகளைத் தள்ள முடியாமல் தள்ளிக்கொண்டு வருகிறது. அவர்கள் தமிழர்களாகவும் இருக்கலாம். இங்கு உடையை வைத்து இனத்தைச் சொல்லமுடியாது. மகனைக் கண்டுவிட்டார்கள். பாரத்தைக் கையேற்றுக் கதைத்துக் கொண்டே அவர்களை அழைத்துச் செல்கிறான்.

"போனகிழமை ஒவ்விலை ஒரு patry கொடுத்தனான். அப்பதான் நான் வேலையை மட்டுமல்ல, leaving the country for good என்று சொன்னனான்.

"என்ன? லஞ்ச் தானே?"

"லஞ்ச் தான். அண்டைக்கு நல்ல குடி. I paid all their bills.'

"எல்லாருக்கும் ஆச்சரியமா இருந்திருக்குமே?"

"ஓமோம். அவையவைன்றை பில்லை அவையவையள் கட்டுறதுதானே அவுஸ்ரேலிய

விடிவை நோக்கி....

தோழியே!
உடைந்த பொம்மைகளுக்காக
உன் விழிகள் சிந்தியது
ஆயிரங் கண்ணீர்த் துளிகள்
அன்று நீ
சிந்திக்கத் தெரியாத
சிறுமிள்ளை.

காலங்கள் உன்னை
கண்ணியாக்கியது.
சடங்கு நாடகத்தில்
நீயே பொம்மையாக்கப்பட்டாய்

மாலை சூடியவனை
மண்டியிட்டுத் தொழுதாய்
மெளனங்கனையே
வாழ்க்கையாக்கிக் கொண்டாய்

பாதிப்பை உணராமலேயே
நீ
பாவிக்கப்பட்டாய்.

மதங்கனையும், மரபுகளையும்
சுறியவர்கள்
உனக்கு
வாழ்க்கையின்
நிஜ வெளிச்சத்தைக்
காட்டவில்லை.
அதுனால்தான்
கின்னும் நீ இருட்டிலேயே...

விடுதலைக்கு நீயேன்
விடைக்கு போகிறாய்?
விழிவொன்று எங்களுக்கு
வேண்டுமென்று
விளங்கிக் கொள்.

வேடத்தைக்
கலைத்துவிடு.
மெளனங்களும் கின்னே
மரணிக்கட்டும்.

வெளியே வா.
வெளிச்சம் உனக்காகவும்தான்.

பாசையில் தடைகள் வரலாம்.
பய்யடாதே!
ஓதுக்கிவிட்டு முன்னேறு.

ஓதுங்கி விடாதே!

அதோ -
உனக்கு முன்னரே
முன்னேறிச் செல்கிறார்களே
அவர்களும்
விடுதலையை நோக்கி...

கிணைந்து கொள்.
கிணியேல்
வெற்றி உனக்கே.

(நன்றி: தூண்டல் -25)

நா. நிருபர்
ஜோமணி

முறை எண்டினம். I invited you for this party. I won't let you spend. That's Sri Lankan style எண்டு சொன்னன். நான் செய்தது சரிதானே?"

"நல்ல வேலைதான் செய்த னிங்கள். அப்பதான் எங்கடை பழக்க வழக்கம் என்ன எண்டு இவங்களுக்கு விளங்கும். இவங்களிலை சில பேர் எங்களைக் காட்டுமிராண்டிகள் என்று நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறாங்கள்."

"அன்றைக்குத்தான் சிலரோடை மனம் விட்டுக் கதைச்சன். ஒரு வருசம் வேலை செய்தும், அதுவரை ஒருத்தரோடையும் கந்தோர் அலுவல் தவிர வேறை ஒன்றும் கதைக்கேல்லை. எந்த நேரமும் வேலை தானே? என்ன இருந்தாலும் இலங்கை மாதிரி வருமே? What a wonderful time I had at the Inland Revenue Department!"

"நீங்கள் சொல்லுறது சரிதான். நானும் நியாயமான காலம் ஒரு ஒவ்விலை வேலை செய்யிறன். இரண்டு சைனீலை தவிர மற்றவையைப் பற்றி ஒண்டும் தெரியாது."

"எனக்கு இந்த இடம் சரிவராது. This Land is not ment for me."

அருகில் தனித்திருந்து விஸ்கி ஸிப் பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஒரு வன் - அவனுக்கு கிட்டத்தட்ட ஐம் பது வயதிருக்கும் - இவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பரநிருப சிங்கம் அங்கிள் அடிக்கடி பாவிச்ச ஆங்கில வாசகங்கள் அவனுக்கு விளங்கியிருக்கலாம்.

தம்பி, பாலா .. இந்த நாட்டிலை எத்தனை மொழி பேசுறவங்கள்.. உலகத்திலை உள்ள அத்தனை நாட்டவங்களும் இங்கை பிரஜா உரிமை பெற்று வாழுறாங்கள். வெள்ளைத் தோல்காரனாக இருப்பான். பேசினால், Don't know English! எண்டு சொல்லுவான். பீத்தல் சிங்களவன் இரண்டு மொழி பேசுற மக்களை வைச்சுக்கொண்டு வாழேலாது எண்டு எல்லாத்தையும்

போட்டு உடைச்சுக் கொண்டிருக்கிறான்... அவனோடை அடிபட்டுக் கொண்டு வாழலாம் போலவும் இங்கை உள்ளவங்களோடை அண்டலிக்க ஏலாது போல கிடக்கு! நான் வெள்ளைக்காரங்களையும் ஏசியன்களையும் சொல்லேல்லை. அவங்கள் தங்கடை பாடு. எங்கடை சோலி சுறட்டுகளுக்கு அவங்கள் வாறதும் இல்லை. சில பேருக்கு எங்கடை plight வடிவா விளங்கும். Sri Lanka Tamil என்றால் அடிபட்டு உதைபட்டு வந்தவை என்ற அனுதாபமும் சிலருக்கு இருக்கு. என்ற பார்டியில் ஒரு வெள்ளைக்காரன் எவ்வளவு வடிவா எங்கடை Problem களை analyse பண்ணிச் சொன்னவன் தெரியுமா?

ஆனால், எங்கடை சனங்கள் சிலரோடை அண்டலிக்கவே ஏலாது.

வெள்ளத்தோட அள்ளப்பட்டு வாற வால் பேத்தையளைப்போல பல ஊத்தைகளும் இங்க வந்து கிடக்குதுகள். பாலா, உனக்கு ஆக்களைத் தெரியுமே?

உன்ரை வீட்டுக்கு வாற புழுகுப்பெட்டி. ஓம்; அவன்தான் ரட்ணராஜா, நைஜீரியாவை ஆண்டு போட்டு வந்தவரைப் போலதான் அவரினர் கெப்பர் கதைகள், அவன் வாயைத் திறந்தாலே எனக்கு விசர்தான் வாறது... 'காப்பிலி'கள் தன்ரை காலைக் கழுவித் துடைச்ச விடுவாங்களாம்.. என்ன சொன்னாலும் எசமானுக்குச் செய்து விடுவாங்களாம்... அப்பிடி அடிமை குடிமைகளோட வாழ்றதுதான் சொர்க்கமாம். இந்த வடுவா எந்த நூற்றாண்டிலையும் எந்த உலகத்திலையும் வாழுறான்?...உவனைப் போன்றவங்களின்ரை list ஐ எடுத்து வைச்சு, வயித்துக்க இருக்கிற பீ வெளியால வாறதுக்குச் சிங்களவங்கள் மிதிச்ச எடுத்தாத்தான், இப்பிடிப்பட்ட பேய்க் கதையனை விட்டிட்டு இருப்பினம்.. எந்த party க்குப் போனாலும் காப்பிலிகள் கால் கழுவின கதை சொல்லுற இவங்களுக்கு மரியாதை குடுக்கிற சனங்கள் மத்தியில்... This land is not ment for me!

இன்னொரு பீத்தலன். அவருக்கு நினைப்பு New South Wales State ற்குத் தான்தான் Tax commissioner என்று! இத்தனைக்கும் என்ற departmentலில் எனக்குக் கீழ் தவண்டை அடிச்சிக் கொண்டு திரிஞ்சுவன். "அண்ணை, அண்ணை! யோனாலிவரைப் பிடிச்சு என்னை

நைஜீரியாவுக்கு அனுப்பி வையுங்கோ" என்று கெஞ்சினவன். தெரிஞ்சவங்களுக்கு உதவி செய்யத்தானே வேணும்? இல்லாட்டில் என்ன மனுஷ ஜன்மம்? Sokoto stateஇல் உத்தியோகம் எடுத்துப்போனவன். பெரிசா thank பண்ணிக் கடிதம் எழுதினவன்.. இவன் மிஸ் முருகேசு அந்தரிச்சப் போனான், தகப்பன் திடீரென்று மண்டையப் போட்டிட்டான். பெரிய குடும்பம்.

என்ற உதவியோட அவளுக்கு Sokoto வில் teacher வேலை கிடைச்சது. இவனும் அங்கதானே? இவனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொடுத்து விட்டன். பொடிச்சி வேலையில் சேரும் வரையிலும் உதவி செய்யச் சொல்லி. முருகேசுக்கு இவன்ரை மகளினர் வயசுதான் இருக்கும். லீவில் ஊரில் வந்து நிக்கேக்க நடந்ததை அமுதமுது சொன்னவன்... இந்தப் போக்கிலி தன்ர மனுஷியையும் மகளையும் தந்திரமா வெளியால அனுப்பிப்போட்டு, இந்த அபலைப் பொடிச்சியைக் கோழிமிதிக்கப் பார்த்திருக்கிறான்.. அக்கம் பக்கமிருந்த காப்பிலியளாலைதான் அவள் மானம் காப்பாத்தப்பட்டதாம். இந்த நாய், இப்ப சாய் செண்டர் வாசலிலை நிண்டுக்கொண்டு இந்த இடத்திலை காரை நிப்பாட்டாதேயுங்கோ..” என்று குலைக்கிறான். ஒவஸ்ரேலியன் கட்டின ரோட், தன்னைப்போல வெள்ளை வேட்டிக் கள்ளருக்கு முதிசொம் எண்ட நினைப்புப் போல....

சாய் பகவான் செய்யும் அளப்பரிய மனிதகுல சேவை உலகமெல்லாம் வியந்து பூஜிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றுதான். மெய்யா எனக்குத் தெரியும். அடுத்தவருஷம் நானும் ஒருக்கா புட்டப்பத்திக்குப் போகவேணும். ஆனால், உவனைப்போல கேடுகெட்ட பெண் பிடியன்கள்தான் சாய் செண்டரிலை பெரிய மனுஷங்களெண்டால், சாய் பகவானுடைய பேர்தானே கேவலப்படுமும்?... This country is good for him!

சாய் செண்டரிலை இந்த அறுவான்ற முஞ்சையைப் பார்க்கக்கூடாது என்று, வெள்ளிக் கிழமை முருகன் பூசைக்குப்போகலாம் எண்டா ரோட்டே நாறுது! ஐம்பது வயசுக்கு மேல போன எங்கட காய்கள் இரண்டு ஓடிப் பிடிச்ச விளையாடினம். அவருக்குத்தான் எம்ஜிஆர் எண்ட நினைப்பு போல.. உன்னாணை இவன் தன்னை எலிசபெட்டெய்லர் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டுதான் கூத்தாடுறான்.

டான்ஸ் ஆடுறது எண்டால் மேடையில் டான்ஸ் ஆடலாம். இல்லாட்டில், வேறை ஆரேன் பழக்கினை பொடிச்சியனை வளைச்சுப் பிடிச்சு அரங்கேற்றமும் நடத்தலாம். கோயில் நிதிக்கு டான்ஸ் என்று சொல்லிக் கொஞ்சம் காசைச் சுருட்டலாம். இதுகளை விட்டிட்டு, கொழும்புத் தொடுப்பு எண்டு சொல்லி சிட்னி றோட்டிலை டான்ஸ் ஆடுறவையளையும், சிட்னி யூனிவேர்சிட்டியிலை ஒரு தமிழ்க் கதிரையைக் கனவு கண்டுகொண்டு இந்த டான்ஸுகளுக்குத் தாளம் போடுறவையையும் நடுறோட்டிலை கிடத்திவைச்சுக் குறி கூடவேணும்.

இந்த அசிங்கங்களையும் அவலங்களையும் காணும் பொழுது எனக்குள் ஒரு ஆவேசம். ஒரு மூர்க்கம். ஓர சந்தமம். துஷ்ட நிக்கிரகம் நடத்தவேணும் எண்ட வெறி!

இந்த வெறியாட்டத்தை வீட்டிலை செய்ய முடியுமா? பியர் குடிச்சாலும் வெறிக்கும். இப்ப, beer is good for you and me... But this land is not ment for me!

மதுவின் போதையோ? மனத்தின் பாரமோ? இரண்டின் அமுக்கமோ?

சடுதியாக எழுந்து, பாலாவுக்கு எதுவும் சொல்லாமல், பரநிருபசிங்கம் அங்கின் 'பாரின் கவுண்டரை நோக்கி நடந்தார். தடுக்க யோசிக்கிறதுக்கிடையில் அவர் போய் விட்டார். கவுண்டருக்குப் போய் "நான் தான் இதுக்கும் pay பண்ணுவன்" என்று சொலறதும் வடிவில்லை. பாலாவும் எழுந்து போனால், வேறு யாராவது வந்து குந்தியும் விடுவினம். பரநிருபசிங்கம் அங்கினுடன் இதுதான் கரைச்சல். அவர் மற்றவர்களினர் காசில குடிக்கிறதுக்குக் கூச்சப்படுபவர்.

வரட்டும் என்று பாலா காத்திருந்தான்.

அங்கினின்றை மனசைப் போட்டு உலுக்கும் விஷயம் என்ன என்பதை பாலாவால் ஓரளவு ஊகிக்க முடிந்தது. ஆனால், தன் ஊகம் சரியாக இருக்குமோ என்கிற தடுமாற்றமும் அவனுக்கு இருந்தது. இரண்டாம்தரம் தனக்காக வாங்கி வந்த பியர் அப்படியே இருப்பதை பாலா கண்டான். இப்படி வைச்சிருக்கிறது வடிவில்லை என்ற நினைப்பில், பியர் கொஞ்சம் உறிஞ்சிக் குடித்து நிமிர்ந்தான்.

பாலா, பேயாடிப் பந்தலைப் பிரிக்கிறது போலத்தான் என்றை மனம் சந்தமாடுவது.

தமிழன், தமிழ்மொழி, தமிழ்ப்பண்பாடு எண்டு சொல்லிக் கொண்டு இவங்கள் செய்யிற சேட்டைகளைநினைச்சுத்தான் இந்தக் கொதிப்பு. இவ்வளவு காலமும் இந்தக் கொதிப்பும்-கோவமும் - ஆத்திரமும் - ஆவேசமும் எங்க போனது?... ஓமோம், இப்ப விளங்குது. எல்லாம் என்றை பிழை. எங்கடை பொட்டுக்கேடுகளை மூடி மறைக்கிறது. மற்றவங்கட பிழைகளைப் பற்றிக் கொக்கரிக்கிறது எங்கடை பழக்கம். பழக்கம் பெரிசோ? பரவணி பெரிசோ? ஊர் பளாயளை விட்டிட்டு நாங்கள் குடிப்பம்.

பரநிருபசிங்கம் அங்கின் கவுண்டரிலை நின்று மல்லுக் கட்டுகிறார்.

பாலாவின் புலன் இடப்பக்கமிருந்த Arrival பகுதியிலே மேய்கிறது.

இரண்டு குமரிகள்- Teenage ஆகவும் இருக்கலாம் early twenties ஸாகவும் இருக்கலாம் - வீடியோவுடன் யாருடைய வருகைக்காகவோ காத்து நிற்கிறார்கள். வெள்ளைக்கார 'ஓஸிகள்' போல நல்ல நிறம். இனத்தைக் கண்டு பிடிக்கிறதுக்கு மயிரின் நிறமும் முக அமைப்புந்தானே முக்கியம்.. சற்றுத் தள்ளி நின்ற சேலைகட்டிய பெண் தாயாக இருக்கலாம். இவை மலேசியாவிலிருந்து, இல்லாட்டில் தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து குடியேறியவர்களாக இருக்கவேணும். இவர் களுடைய Polish வேறமாதிரி.

தெரியாத முகத்தை வரவேற்கப் பெயர் தாங்கிய அட்டையுடன் சில வெள்ளைக் காரர்கள். அட்டையில் யப்பானிய மொழி, யப்பானுக்கு இங்கு நல்ல சந்தை. நிறைய invest பண்ணவும் யப்பான்காரர்கள் ஓடித் திரியிறானுகள்.

பல நிறங்கள். பல வகையான முகங்கள். தோட்டத்தின் ஒரே பாத்தியில் பல வகையான மலர்கள் இருக்குமே. வகைக்கு ஒன்று வண்ணத்துக்கு ஒன்று! அதைப் போல, மக்கள் கூட்டத்தினர்.

கும்பலாகச் சிலர். சோடிகளாகச் சிலர். தனித்தனியாகவும் சிலர்.

'Multi-culturism' என்று பேசப்படுகிற கோஷத்துக்கு ஓர் அர்த்தம் உண்டு என்பது இந்தக் கும்பலைப் பார்த்ததும் புலனாகின்றது.

இது இன்னொரு உலகம்.

"பாலா, அதை முடியுமன்... இஞ்சை கொண்டந்திருக்கிறன்."

“சிங்களவனோட அண்டலிக்க ஏலாது எண்டு சொல்லிக்கொண்டுதானே எங்களில பலபேர் வள்ளளைக்காரர் நாடுகளில சூடியேறி வாழ்றம்?... ஆனால் அந்த எளிய தமிழர்கள் இப்ப தமிழை மறந்து, மண்ணை மறந்து, தங்கள் வேர்களை மறந்து, தங்களையும் தங்கள் சுய கௌரவங்களையும் இழந்து, எக்காலத்திலும் வள்ளளையராக முடியாத, புதிய பறங்கிக் கூட்டம் ஒன்றை உருவாக்கும் கிஸ்சகேட்டில இறங்கியிருக்கிறம்”

பாநிருபசிங்கம் அங்கிள் இரண்டு ‘ஸ்கூனர்’ களை மேஜையில் வைக்கிறார்.

‘பார்’க்காரி வந்து மேஜை துடைத்து கிளாஸ்களை அப்புறப்படுத்துகிறார். முந்திய கிளாஸை அவசரமாகத் தன் வயிற்றுக்குள் empty செய்துவிட்டு, பாலா அவளிடம் கொடுத்தான்.

மேஜையில், இப்பொழுது அங்கிள் கொண்டு வந்து வைத்த நிரம்பிய இரண்டு கிளாஸ்கள் மட்டுமே. பாலா அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அங்கிளின் கண்கள் நன்கு சிவந்திருக்கின்றன. வெறியா? சே, அங்கிளுக்கு இரண்டு ‘ஸ்கூனர்’ பியர் என்பது முக்குப்பொடி போட்டதுபோல!

“பாலா, நான் ஏன் இங்கை கிடந்து அவதிப்பட வேணும்? உம்மைப் போல இளவயசெண்டால் பிள்ளைகளினர் எதிர் காலத்துக்காக இஞ்சை வாழலாம்”

“ஏன் உங்கடை பேரப்பிள்ளைக்காக இருக்கலாம்தானே?”

அவருடைய மனசைச் சிளறிவிட வேணும் என்பதற்காக பாலா அதைச் சொல்லவில்லை. பேரனின் பிஞ்சு முகத்தைப் பார்க்கும் கொள்ளை ஆசையிலேதான் அவர் அவசரப்பட்டு இங்கு வந்தவர் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

“பேரனைப் பார்க்க இருக்கலாம்தான். இரண்டு பேரும் வேலைக்குப் போக, நான் பேரனைப் பார்க்கலாம் எண்டுதான் நினைச்சன்...”

பேச்சை இழுத்து, இடையில் முறித்து, விழிக்கோடியில் பொக்களமிட்ட கண்ணீரை மறைக்க முயல்பவர்போல, Arrival பகுதியைப் பார்த்தார்.

யாப்பான் மொழியிலே எழுதப்பட்ட அட்டை, யப்பான் கோஷ்டி ஒன்றை வரவேற்கக் காட்டியது என்பது இப்பதான்

புரிகிறது. யப்பான்காரனுக்கு குள்ள உருவம். கூடி நின்று ஏதோ “காச்சு முச்சு” அவங்கள் கைகளையும் கால்களையும் ஆட்டுறதிலகூட ஒரு சுறுசுறுப்பு..

பாலா, என் இளமைக் காலநினைவுகள் அப்புவைச் சுற்றிய நினைவுகளாகவே இருக்கின்றன. அவர் எப்பவும் சுறுசுறுப்பு, கலட்டியைக் கமமாக்கிய உழைப்பாளி என்பார்கள். செம்பாட்டு மண்ணுக்கு மரகதக் கம்பளம்விரிக்கும் புகையிலைத் தோட்டம் அமைத்து, விடியச்சாமம் எழும்பி அவற்றுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்ச்ச சென்றுவிடும் கமக்காரன். ஐயா ஜுனியர் கேம்பிரிஜ் இங்கிலீசுடன் கொர்ணமேந்து உத்தியோகம் ஒன்று பிடிச்சு, சிங்கள ஊர்களின் தண்ணீர் குடிக்கப் போனவர். அம்மாவையும் எங்களையும் அப்புவின நிழலில் விட்டுச் சென்றவர். கிராமத்துப் பள்ளியில் மூன்றாம் வகுப்புடன் கல்வியை முடித்துக் கொண்டு, சாணகக் கடகத்தைத் தலையில் வைத்து வாழ்க்கையை எதிர்கொண்டவர் அப்பு. வைராக்கியமான உள்ளம்: வைரமான உடம்பு சின்ன வயசில, அவருக்குச் சிண் போல நான்! அவர் எங்கபோனாலும் அவரோட போக வேணும் எண்டுதான் சண்டைபிடிப்பன். என்ற சண்டித் தனத்துக்குத்தான் அவர் நல்லாப்பயப்படுவார். பனங்காய்க் காலத்தில பனை வளவுக்க பனங்காய் பொறுக்கப் போனாலும் ஒட்டிக்கொள்ளுவன். ஒரு தடவை இக்கிரி முள்ளுக்குத்திப் போட்டுது என்று அழத்துவங்கினன். என்னைத் தூக்கி அவர் இடுப்பில வைச்சுக்கொண்டு, குனியாமல், காலால எத்தி, பனங்காய்களைக் கையில் பிடிச்சு, தலையில் இருந்த கடகத்தில போடுற வடிவு... கமலா சர்க்கஸ்காரனாலும் இப்பிடிச் செய்யேலாது. அவரை மசிய வைக்கிறதுக்கு அமுகைதான் என் ஆயுதம். “இவனுக்கு

நீங்கள் வலுவாச் செல்லங்கொடுத்துப் பழுதாக்கிறியள்... அழகுணியாய் வளருகிறான்” என்று அம்மா இடைக்கிடை புறுபுறுப்பா. “ஓம், மேனை” நீ சொல்லித் தந்துதான் இனி நான் பிள்ளையளை வளர்க்கப் பழகவேணும்.. என்று அப்பு அனுங்கினால் போதும் அம்மாவின்ர வாய் அடைச்சுப் போகும். முற்றத்தில் வெண்மணல் பரப்பி, நிலவொளியில், என் பிஞ்சுவிரல் தேய்த்து, அப்புதான் எனக்கு “ஆனா.. ஆவன்னா” எழுதப் பழக்கினவர். இப்பவும் நான் பாடுற தேவாரங்களிலே பல, அப்பு சொல்லித்தந்து, நான் பாடமாக்கி வைச்சிருக்கிற தேவாரங்களே! வளரும் பருவத்தில் அப்புதான் என் இணைபிரியாத நண்பன்; ஆரூயிர்த் தோழன்.. அவரோட திரியிறது வலுமுன்பாத்தி... எப்பவும் அவருக்குக் கூழ் உறைப்பும் புளியும் சுள்ளிட இருக்கவேணும்.. அவரின்ர பலாவிலையிலதான் நானும் குடிப்பன் என்று சண்டை போடுவன். என் சொண்டுகள் சிவந்து போகும். அவர் பருக்கைகளை எல்லாம் சூப்பி, உறைப்பு நீக்கி, எனக்குத் தீத்துவார்.. அந்த இன்பம்! என் அப்பு என்னை வளர்த்தது போல, என் பேரனுக்கு நான் அப்புவாக இருந்து வளர்த்தெடுக்கவேண்டும்.. நான் பேரனாக, மகனாக, கணவனாக, தந்தையாக, குடும்பத்தலைவனாக I have played many roles in life... நான் அப்புவாக... I too to play the role of a grand-father...

எத்தனை இனிமையான நினைவுகளை எல்லாம் இந்த நெஞ்சிலே சுமந்து கொண்டு அவுஸ்ரேலியாவுக்கு வந்தேன்...”

இங்க. இங்க.. எனக்கு அழகை வரப் பார்க்குது.. பாலா, நான் ஆண்மகன். நான் அழக்கூடாது. அதுக்காகத்தான் கொழும்புக்கு ஓடுறன்.. இப்ப, குடியில பராக்குப் போனால் அழகை வராது.

“என்ன இழுக்கிறியள்”

Arrival இல் மேய்ந்த பார்வையை பரநிருப சிங்கம் அங்கிள் மேஜைக்குக் கொண்டு வந்தார்.

“என்ன கேட்டீன் பாலா?” என்று சுதா கரித்துக் கொண்டு பியரிலே கொஞ்சம் குடித்தார்.

“இல்லை. உங்கடை பேரனோடை இருக்கலாம் எண்டு”

“எங்கட விருப்பத்துக்குப் பிள்ளையள வளர்க்க ஆர் விரும்புகினம்? அவை பிள்ளையை Four dollars per hour படி ஒரு Australian lady baby sitterரிட்டைக் கொண்டு போய் விடுகினம்”

“ஏன் நீங்கள் இருக்கேக்க வேறை இடத்திலை விடுகினம்? இங்கை சனம் பிள்ளை பார்க்க வீட்டிலை ஆள் இல்லை எண்டு அந்தரப்படுகினம். அநியாயக் காசெல்லே?”

“அதில்லை, பாலா. இப்பவே வெள்ளைக் காரரோட வளர்ந்தாத்தானாம் பிறகு Schoolக்குப் போறது வசதியாக இருக்குமாம்”

பாலா, குறுக்காலை கேள்வி கேட்டுப் போடாதை.. இவள்- என் மகள் - நிம்மி செம்பாட்டு மண்ணில ஓடித் திரிஞ்சவள் தானே? பேத்தியை விட்டிட்டுக் கொழும்புக்கு வரப் பஞ்சிப்பட்டவள். அவளைக் கொழும்பு கொள்வெண்டில சேர்க்கும் பொழுது இங்கிலிஸ் கத்திப்பிடி..பேத்தி தமிழில தாலாட்டுப் பாடி, தேவாரம் பாடி வளர்த்தவ எண்டதினால் இங்கிலிஸ் பிறகு வரலேல்லையோ?... கடுக்கண்ட பிறகும் ஈஸ்டர் விடுமுறை எண்டால், யாழ்ப்பாணத்துச் செம்பாட்டு மண்ணுக்குப்போக முதலில சூட்கேஸ் Pack பண்ணுறது நிம்மிதான்.. மாம்பழங்கள் குடிக்கிறதில் அவ்வளவு கெடு. வயித்துக்க குத்துமெண்டாலும் பலாச்சுளைகள் முழுசு முழுசாக விழுங்குவாள்..இப்ப அவுஸ்ரேலியாவில தொண்டையில வழக்கிற இங்கிலீசு பேசிக்கொண்டு காலத்தைக் கடத்தேல்லையோ?... எல்லாம் நான் வளர்த்தெடுத்து, நான் கொடுத்த கல்விச் செல்வம். இப்ப அவை எனக்குக் கதைக்கிற கதை உனக்கென்ன தெரியும்?

பரநிருபசிங்கம் அங்கிள் முறிமுறித்துச் சொல்லும் செய்திகள் பாலாவுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. பதில் சொல்லத் தெரியாமல் தவித்தான். அங்கிள்தான் மெளத்தைக் கலைத்தார்.

“வீட்டிலை குழந்தையோட கொஞ்சினால், .. கரனோட இங்கிலீசில கதையுங்கோ” என்று சொல்லுறாள் மகள்.

“கரன் நல்ல பேர். வெள்ளைக்காரன் கூப்பிடச் சுகமாயிருக்கும்”

“எல்லாம் வெள்ளைக்காரன் விரும்பிற மாதிரிச் செய்யுங்கோ.. ஆனால், இந்த இத்தாலிக்காரன்களும், ‘யூகோஸு’லோவியாக்

காரண்களும் வாயில நுழையாத பெயர் எல்லாம் வைச்சிருக்கிறார்கள். கூப்பிடுறதுக்குச் சுகமா இருக்கும் பேர் எண்டதை வைச்சுக் கொண்டோ வெள்ளைக்காரன் இவையளுக்குக் கௌரவம் கொடுக்கப் போறான்? எங்கட ஆக்கள் வெள்ளைக்காரனை எப்படி எல்லாம் ஏமாத்தலாம் என்று திட்டம் போடுகினம் எண்டதை நினைச்சா சிரிப்பா இருக்குது”

பரநிருபசிங்கத்தார் சிரிப்பு ஒன்றினை முகிழ்ச்செய்ய முயன்றாராயினும், சிரிப்பு வரவில்லை.

பியர் கிளாஸை காலியாக்கி வைத்தார்.

barக்குள் இப்ப ஆக்கள் இடம் இல்லாமல் தவிப்பது போலவும் தெரிகிறது.. இவர்களுக்குப் பக்கத்தில ஒரு ஜோடி நின்று கொண்டே குடிக்கிறார்கள். காலியாக இருக்கும் அங்கிளின் கிளாஸை பார்த்து இவர்கள் சீக்கிரம் கிளம்பிவிடுவார்களோ என்று எதிர்பார்க்கிறார்களா? பரநிருபசிங்கம் சற்றே சங்கடப்படுவதுபோல நெளிந்தார்.

“இங்க அதிக நேரம் இருக்கிறது சரியில்லையோ?” அவரிடம் அசாதாரணத் தவிப்பு ஒன்று அலைமோதுவதை பாலா இனங்காணுகிறான்.

“இது Bar தானே? இன்னொரு பியர் எடுத்தால் சரி” என்று கூறியபடி பாலா எழுந்து, கவுண்டரை நோக்கி நடந்தான்.

பரநிருபசிங்கத்தாரின் கண்கள் மீண்டும் Arrival ஐ துழாவின.

யப்பான்காரக் கோஷ்டி போய் விட்டது. வீடியோ பெண்களின் எதிர்பார்ப்பு அதிகமாகின்றது.

சிறுவனோ வாலிபனோ என்று மதிக்க முடியாத ஒரு மகனைத் தாய் நீண்ட நேரமாகக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டு வரவேற்கிறாள். இதுகளை முத்தம் கொடுக்கிற சாங்கத்தை வைத்துச் சொல்லிப்போடலாம். உலகம் சுற்றி விட்டு வந்த மகனாக இருக்கவேண்டும்; வெளிநாட்டிலே ஏதோ சாதித்துத் திரும்பிய மகனாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் போக அவசரப்படவில்லை. அங்கேயே கதைத்துக் கொண்டு நிக்கிறார்கள்.

கவுண்டரிலே நின்ற பாலாவின் மனசைச் சுற்றி இப்பொழுது சில சந்தேகங்கள் வலம் வருகின்றன. கரன் விஷயமாக

அங்கிளுக்கும் மகளுக்கும் இடையில், அல்லது மருமகனுக்கும் இடையில் ஏதாவது தகறாரோ? அந்தத் தர்மசங்கடமான விஷயங்களைச் சொல்லக்கூடாது என்கிற தற்பாதுகாப்புக்காகத்தான் பியருக்குள் நுழைய நினைச்சாரோ? அண்மைக்காலமாக பாலாவுடன் நெருக்கமாகப் பழகுகிறார். அடிக்கடி சந்திக்கிறார். ஏதோ நெருக்கமான உறவு ஒன்றினைத் தேடுவதைப் போல.. பியர் குடித்தால், மனம் relax லாக இருக்கும். மனம் விட்டுப் பேசலாம் என்று நினைத்தாரோ? அவருடைய இறுக்கம் இலேசாக நெகிழ்வதை பாலா உணர்ந்தான்.

பாலா ஒரு ஸ்கூனர் பியருடன் மேஜைக்குத் திரும்பினான்.

‘It is not fair. நான் மட்டும் குடிக்கிறதே?’

“அங்கிள் என்ற கிளாஸ் அப்பிடியே கிடக்கு. நான் drive பண்ணிப் போகவும் அல்லோ வேணும்? இப்ப fine மட்டுமில்லை. Driving licenceஸில் pointஸும் கழிச்சுப் போடுவாங்கள்”

“இதைப்பற்றி நான் யோசிக்கேல்.. இல்லாட்டில் உம்மைப் பழுதாக்கி இருக்க மாட்டன்”

“அப்படி இல்லை அங்கிள். Companyக்கு இது இருக்கு.. நீங்கள் பறந்த பிறகு, காரை Air port parking கிலிருந்து இழுத்து, றோட்டிலை ஏத்துற நேரத்தில level கணக்கா இருக்கும்”

அருகில் நின்று குடித்த ஜோடிக்கு வசதியாக ஒரு மேஜை கிடைத்துவிட்டது.

“சும்மா வீட்டிலை கிடக்க முடியுமே? ஊரிலை எண்டா பம்பலான பராக்குகள். இங்கை விசர்தான்வரும். அதுதான் வேலைக்குப் போனான். என்னோடை சேர்ந்து பிள்ளையும் கெடத் தேவையில்லை”

“நீங்கள் வேலை செய்தால் கை நிறையக் காச வரும்.. அதுவும் ஒருவிதத்தில் நல்லது... ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் Social security என்கிறது pink படிதானே?... வேலையிலை இருந்தால் we are also tax payers...’ ஏதோ வெல்லாம் பேசி விஷயத்தைச் சடையப் பார்த்தான் பாலா.

“நான் உழைக்காத காசோ? இப்ப இங்க உள்ளவை dollar ரில் உழைச்சு, rupees ஸுக்கு convert பண்ணிப் பார்த்தல்லோ

பவிசு பேசுகினம்? என்ற கொழும்பு வீட்டை முப்பத்திரண்டு லட்சம் கேட்டும் நான் விற்கேல்.. ஒரு கட்டத்தில் விக்கலாமோ என்று யோசிச்சனான்தான்.. அந்த நல்லூர்க் கந்தன் தான் அதை விற்காமல் காப்பாத்தினவன்.. அதை விற்றிருந்தால், நான் இப்ப போய் றோட்டில் அல்லோ கிடக்கவேணும்?... எனக்குப் பிரச்சினை வேண்டாம்”

“வேலைக்கு நீங்கள் போனால், பிள்ளையின் பிரச்சினை இல்லைத்தானே?”

“பிள்ளைதான் பிரச்சினை என்றில்லை. எல்லாம் பிரச்சினைதான்.. நான் ஒருத்தருக்கும் சொல்லேல்.. ஊழியை போய் ஆருக்கேன் சொன்னால் எனக்குத்தானே வெட்கக்கேடு? ஆருக்கேன் சொல்லாட்டில் என்றை மனப் பூங்காரமும் அடங்காது”

பரநிருபசிங்கம் அங்கிள் சடுதியாக உடைஞ்சுபோனார்.

‘Now I'll tell you everything. Please keep it to yourself...’

‘if you trust me...’

‘I trust you.’

அங்கிள் பியர் குடித்தார். பாலா ஸிப் பண்ணினான்.

“அதில்லை. நீங்கள் சந்தோஷமாத்தானே இருந்தனீங்க”

“எல்லாம் வேஷந்தான். எவ்வளவைக் கொடுத்தன்? என்றை பிள்ளையருக்கு.. அதுவும் உவன் நிம்மிக்கு கொடுத்ததை அங்கை யாழ்ப்பாணத்தில் கஸ்டப்படுகிற சனங்களுக்குக் கொடுத்திருந்தால், கடைசி காலத்தில் ஒருவாய்க் கஞ்சி எண்டாலும் பாசத்தோட தந்திருப்பாங்கள்”

“மகள் உங்களை நல்லாக் கவனிச்ச மாதிரித்தான் எனக்குத் தெரிஞ்சது.”

“சிரட்டையைக் கவனிச்சவை. கவனிச்சா நான் இப்ப ஏன் போறன்? பாலா, இனி நான் மறைக்கேல்.. உன்ர வீட்டுக்கு வந்தாத்தான் நான் வயிறு நிறைய சோறு கறி சாப்பிடுறது. உன்ர மனுஷிக்கு அது வடிவாத் தெரியும். ஐம்பத்தைஞ்சு வயசுகவரை அந்தச் சாப்பாட்டில் வளந்த உடம்புக்கு இனி இந்தச் சாப்பாடு சரி வருமே?”

பாலா நான் உனக்கு எதைச் சொல்லுவன்? எதை விடுவன்? என்றை ஆத்திகேட்டுக்கு

Home Bush இலேயோ Chinese Restaurant இலேயோ ஒரு change க்கு take-away எடுத்துக் கொண்டு வந்து சாப்பிட்டால், நிம்மியின்ர முகம் நீண்டு போகும். சைன்ஸ் சாப்பாடு புது Carpet இல் மணக்கும் என்று புறபுறப்ப. எதைச் சொல்லுவன்?

“நான் போற வீடெல்லாம் சோறுதான் சமைக்கினம். இவை மட்டும் கண்டறியாத ஓஷஸ்ரேலியன் எடுப்பு எடுக்கினம். சாப்பாடுகள் :.பிட்ஜுக்கும் மைக்ரோவேவுக்கும் என்று மாறி மாறிப் போய்வரும். சோறு அவைக்கு விருப்பமில்லையாம். நேரமெடுக்குமாம். அப்பிடி என்ன அவசர வாழ்க்கை?”

“வீடு வாங்கினால் அப்பிடித்தான். ஓயாமல் உழைச்சாத்தான் லோன் கட்டி முடிக்கலாம்!”

பாலா நான் இங்க P.R. இலை வந்தனான். கொழும்பு வீட்டைத்தவிர மற்ற எல்லாச் சாமான்களையும் வித்துச் சுட்டு கொமியூட்டட் பென்ஷனையும் சேர்த்து இருபதினாயிரம் அமெரிக்கன் டொலர் கொண்டு வந்தனான்.. அந்தக் காசு முழுவதையும் இந்தவீடு வாங்கவும், அதை renovate பண்ணவந்தான் புதைச்சனான். பெத்த பிள்ளைக்குக் கொடுத்ததைச் சொல்லிக்காட்ட வெட்கமாக்கிடக்குது.

“பெரிய வீடுதான், பிரயாசைப்பட்டு renovate பண்ணிச்சினம். ஆனால், அதில் இருக்க அவைக்கு நேரம் இல்லை.”

“வீடு ஒரு investment தானே? அது appreciate பண்ணும். தேவையான நேரத்தில் அதை நல்ல விலைக்கு விக்கலாம்”

“எல்லாம் வேஷம்” எல்லாம் Hypocrisy... நல்ல விலையில ஒரு Leather Lounge வாங்கிப் போட்டிருக்கினம். அது எப்பவும் sheet ஆல முடிக்கிடக்குது. அவை இருக்கிறதில்லை. அதிலை தன்ரை சூத்தை வைச்சத் தேய்க்க எப்ப ஒரு வெள்ளைக்காரன் வருவான் என்று, காத்துக் கொண்டிருக்கினம்.. அவன் எப்ப வருவான்?

பாலாவுக்கு வாய் அடைத்துப் போய்விட்டதைப் போன்ற அவதி. பதில் சொல்ல முடியாது தவித்தான்.

“வீட்டை maintain பண்ண விழுந்து விழுந்து செலவழிக்கினம். ஏன்? இதை எல்லாம் காட்டிப் புழுகிறதற்கு மூன்று மாசத்திற்கு ஒரு Party. ‘சமர்’ எண்டா வசதி. வீட்டை பிசக்காமல் தோட்டத்தில் Barbecue party!... car

பற்றி.. அதன் make பற்றி.. அதன் year பற்றி... David Jones ஸிலோ Grance Brothers இலோ வந்திருக்கிற சாமான்கள் பற்றி.. இலங்கை மறந்து போச்சு. தமிழ் மறந்து போச்சு. பூர்வீகம் மறந்து போச்சு. மேல்லோகத்தில் இருந்து 'தொப்' பென்று இங்கே விழுந்து விட்டவை போலதான் கதையள்... இந்த எடுப்புகளும் Investment களோ?'

இனி, என்னால தாங்கேலாது... I can't also be a hypocrit... அவுஸ்ரேலியாவுக்கு good-bye சொல்லும் பொழுது, எல்லாத்தையும் போட்டு உடைக்கிறதுதான் என்றை மனசுக்கும் நல்லது.

"நீ என்ன நினைச்சாலும் நினை.. போன பொங்கல் அண்டைக்கு.. வீட்டில் பொங்கினாலும் carpet மணக்குமாக்கும். யாழ்ப்பாணத்தில் - ஏன் கொழும்பில் எண்டாப் போல என்ன-எவ்வளவு வடிவாப் பொங்கல் கொண்டாடுறனாங்கள்?... Bore அடிச்சாப் போல இருந்தது.. மெல்பேனில் இருக்கிற firend ஒருத்தனுக்கு call எடுத்துக் கொஞ்ச நேரம் கதைச்சனான். phone bill என்னாலை கூடிப்போகும் என்று நிம்மி எனக்குச் சொல்லுறான்.. அன்று காலமை தான் கைவியளமாக அவளுக்கு ஐநூறு டொலர் கொடுத்தான்.. அந்தக் "கோலுக்கு ஐஞ்சு டொலர் போயிருக்குமே? என்னத்தைக் கொடுத்தும் என்ன பிரயோசனம்?"

எந்தக் காலத்திலும் அடுத்தவரைப் புகழுகிக்கொண்டே இருப்பது பரநிருபசிங்கம் அங்கிளின் சுபாவம். எதிலும் silver lining கண்டு மகிழ்தல் அவர் சிறப்பு. ஆனால், இன்று? எல்லாவற்றிலும், எல்லோரிலும் குறை கண்டு பிடிக்கும் அளவுக்கு விரக்தி... நிம்மி.. என்கிற நிர்மலாவை அவர் எவ்வளவு ஆசை பெருமையாக வளர்த்திருந்தார். இன்று?

பாலாவுக்குத் தன்னுடைய நாக்கைத் தேட வேண்டிய ஆக்கினை..

'இவ்வளவுக்கும் பொறுத்தன். என்றை வளப்பில் பிழையெண்டு நினைச்சன். நான் என்ன செய்தாலும் குறை..' அவையளிர் எடுப்புகளைப் பார்த்துக்கொண்டு இனியும் என்னால சும்மா இருக்கேலாது!'

அவருடைய மனசு இலேசாகின்றது.

இமை விளிம்புகளிலே முட்டிக் கொண்டிருந்த கண்ணீர்த்துளிகள் சுகமாக

விடுதலை பெறுகின்றன. இலேசான கேவல். பரநிருபசிங்கம் அங்கிள் பச்சைக் குழந்தை யானார்! அவர் சுதாகரித்துக் கொள்வதற்கான அவகாசத்தைக் கொடுப்பவனைப் போல, பாலா தன் பார்வையை Arrival பகுதியிலே செலுத்தினான்.

அந்த இரு பெண்களின் விருந்தினர் வருகிறார் போலும். வீடியோவைச் சரி செய்து கொண்டு அருகில் செல்கிறார்கள். தாய், தன் கையிலிருந்த பையிலிருந்து எதையோ எடுக்கிறார். ஓ அது ஒரு பூங்கொத்து! ஒருத்தி படமெடுக்க மற்றவள் அவர் அருகிலே சென்று வரவேற்கின்றாள். பிறகு அவள் வரவேற்க இவள் படமெடுக்கிறாள். வெளியில் வந்ததும், தாய் பூங்கொத்தைக் கொடுத்து, அவன் தலையிலும் நெற்றியிலும் முத்தமிடுகிறாள். ஏதோ ஆரவாரமாகக் கதைத்துக்கொண்டே வெளியேறுகிறார்கள்.

Arrival பகுதி கூத்துமேடை போலவும், பழையவர்களைக் காணவில்லை; புதியவர்கள் தோன்றுகிறார்கள். இரண்டு சிங்களக் குடும்பங்கள். ஜெயசேகரா குடும்பத்தை பாலாவுக்குத் தெரியும். அவன் ஸாம்பியாவில் வேலை செய்த காலத்தில் அடுத்த அடுத்த வீடுகளில் அயலவர்களாக வாழ்ந்தவர்கள். "ஏயர் லங்கா Flight லாண்ட் பண்ணி இருக்கவேணும்" என்று பாலா நினைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

"நேரமாகுது... எழும்புவமோ?"

"பொறும். இதையும் கடைசியாக் கேளும். மகனைப் பாத்திட்டுப்போக பப்புவா நியூகினியிலிருந்து அம்பி வத்திருந்தவன். கண்டும் கனகாலம். போய்ப் பார்த்தன். பழைய கூட்டாளிகள். வாயைப் புளிக்க வைச்சுக் கொண்டே பேசுறது? கொஞ்சம் பாவிச்ச னாங்கள்தான். வீட்டை போக அதுக்கும் அவள் பேசுறாள்... "நீங்கள் வந்த பிறகு ஒரே பிரச்சினைதான். உங்களாலை நாங்களும் சண்டை. நீங்கள் வராமால் இருந்திருந்தால் நிம்மதியாக இருந்திருப்போம்... எண்டு சொல்லுறான். பிறகு இங்கை இருக்க முடியுமோ?"

பரநிருபசிங்கம் அங்கிள் கிளாலை காலிசெய்து வைத்தார். அவர் நல்ல composeலாக இருந்தார். கண்கள் செவ்வரியிலே பழுத்திருந்த போதிலும், பளபளத்தன. நிதானமாக எழுந்தார்.

“யோசியாதையுங்கோ.. கனடாவிலே இருக்கிற மகனோடை கொஞ்சக்காலம் போயிருந்தால் எல்லாம் சரிவரும்” அவருடைய மனதுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கும் முயற்சியில் பாலா ஏதோ சொல்கிறான்.

“நல்ல மாட்டுக்கு ஒரு குடு! கனடாவிலும் ஒரு கரன் உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறான்” வஞ்சகமில்லாமல் சிரித்தார். பழைய பரநிருபசிங்கம் அங்கின் துளிர்ந்து விட்ட கோலம். நடக்கத்துவங்கினார்.

மூன்றாவது ‘ஸ்கூன்’ ரில் பாதிக்கு மேல் மிச்சம் கிடந்தது. அதைக் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல். “பேக்”கை தூக்கிக்கொண்டு பின் தொடர்ந்தான். Departure தளத்துக்குச் செல்லும் escalator படியிலே அவர் நின்றார். அடுத்த படியிலே தாவி, பாலா பின் தொடர்ந்தான்.

கம்பியூட்டர் பலகை மின்ஜோடனை செய்த வண்ணம் இருந்தது. ஏயர் லங்கா Departure நேரத்தில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை. lobby யில் காணப்பட்ட வசதியான இருக்கையில் அவர் அமர்ந்தார். “பேக்”கை அவர் காலடியில் வைத்தான்.

“தம்பி பாலா, நாங்கள் Barரில் பேசின விஷயங்களை போறவழியில் மறந்து போயிடு. நல்ல பியர். இப்ப என்றை மூளை தெளிவா இருக்குது. சிங்களவங்களோட சண்டை பிடிச்சுக்கொண்டும் எங்கடை நாட்டில் வாழ்ந்தில் ஒரு அர்த்தம் உண்டு. “சுவர்க்கத்தில் அடிமையாக இருக்கிறதிலும் பார்க்க, மயானக்கரையிலே மனிதனாய் வாழ்ந்து மேல்’ என்று அன்றைக்கு அம்பி சொன்னவன். அர்த்தம் விளங்குதோ?”

சில விஷயங்களை விளங்காமல் இருக்கிறதும் நல்லதுதான். ஒருகாலத்தில, இலங்கையின் நான்காவது இனமாக, பறங்கியர் பெருமையுடன் வாழ்ந்தார்கள். அந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர் தான் பீட்டர் கெனமன், கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த அவர் எழுபதுகளிலே மந்திரியாகவும் இருந்தவர். அவங்களைப் பட்டம் தெளிச்சு, நாக்கு வழிக்கிறதில் எங்களுக்கு ஒரு மஜா ‘Forsaken by the West and unwanted by the East they are the remnants of old glory and prostitution’ என்று நாங்கள் அவங்களுக்குப் பின்னால் பகிடி பண்ணுறனாங்கள்.

1956ஆம் ஆண்டு தனிச்சிங்களச் சந்தத்தோட அநேகமான பறங்கிகள் ஒவ்வ

ரேலியாவுக்கு அள்ளப்பட்டு வந்தவை. அவர் களுக்கு என்ன? அங்கு வாழ்ந்தாலும் பறங்கியர் இங்கு வாழ்ந்தாலும் பறங்கியர். ஆனால், 1983 ஆம் ஆண்டுக் கலம்பகத்துக்குப் பிறகு அள்ளப்பட்டு வந்த தமிழர்...”

“சிங்களவனோட அண்டலிக்க ஏலாது என்று சொல்லிக் கொண்டுதானே எங்களில் பலபேர் வெள்ளைக்காரர் நாடுகளில் குடியேறி வாழ்றம்?... ஆனால் அந்த எளிய தமிழர்கள் இப்ப தமிழை மறந்து, மண்ணை மறந்து, தங்கள் வேர்களை மறந்து, தங்களையும் தங்கள் சுய கௌரவங்களையும் இழந்து, எக்காலத்திலும் வெள்ளையராக முடியாத, புதிய பறங்கிக் கூட்டம் ஒன்றை உருவாக்கும் கிலிசுகேட்டில் இறங்கியிருக்கிறம்”

இந்த மோடன்கள் எங்கட பழமொழியைக் கூட மறந்து போனார்கள். காகம் உயரப் பறந்தாலும் அன்னமாக மாட்டாது.

அங்கின் சொல்வது சாடை மாதையாக விளங்குது போலவும் இருந்தது பாலாவுக்கு ‘Passengers flying Air lanka UL 506 are requestad...’

இப்பொழுது ஒலிக்கும் பெண்ணின் குரல், மிருதுவான பட்டு உராய்வதுபோல வெளிவருகின்றது.

பரநிருபசிங்கம் அங்கின் எழுந்தார். Hand luggaggeஜ தூக்கினார். நடக்கத் துவங்கினார்.

பாலா பின் தொடர்ந்தான்.

‘I sincerely tell you, பாலா! புதிய பறங்கிக் குட்டிகளுக்குத் தாத்தா என்று சொல்லிக்கொண்டு வாழ்வதிலும் பார்க்க, பிறந்த மண்ணிலே தமிழனாகச் சாகிறது கௌரவமானது... Thank you for all what you have done. Good-bye!’

தடைக் கதவைத் தாண்டி நடக்கத் துவங்கினார்.

அவர் கண்ணிலிருந்து மறைந்த பிறருக்கும் பாலா நகரவில்லை.. யதார்த்த உலகை மறந்தவனாக. தான் பிறந்த மண்ணை நோக்கிச் செல்லும் விமானம் வானிலே பறந்து செல்வதைப் பார்க்கவேண்டும் என்கிற ஆசை பாலாவைச் சிறைபிடித்தது.

அறிமுகம்

புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் பெண்களின் கலை இலக்கியப்படைப்புகளில் கிளைவிடும் புதிய கருத்தோட்டங்களையும் இப்படைப்புகளில் அவர்கள் தமது வாழ்நிலை பற்றி எழுப்பும் வினாக்களையும் குறித்து உரையாட இக்கட்டுரை முயல்கிறது. இவ்வகையில் மனிதரின் சாராம்சங்களில் ஒன்றான பால்மை அல்லது பாலியல்பு (sexuality), மற்றும் பெண்களின் பால் (sex) காரணமாக நிர்ணயிக்கப்படுகின்ற பால்நிலை (gender) குறித்த அவர்களது கருத்துகளையும் வினாக்களையும் விமர்சனப் பார்வையையும் முன்னிலைப்படுத்த விரும்புகிறேன். இவ்வகையில் இக்கட்டுரை இரு பகுதிகளாக அமைகிறது.

அ) உலகப் பரப்பின் வட பகுதியிலிருந்து தென்பகுதிவரை தற்போது பல்வேறு நாடுகளில் பரந்திருக்கும் புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பகுதியினராகப் பெண்கள் உருவாகியமையையும் அவர்கள் மத்தியில் ஆரம்பித்த கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளையும் பற்றியது. இது சற்றுச் சுருக்கமானதாகவும் கட்டுரையின் பொருளுக்குரிய பின்னணியாகவும் அறிமுகமாகவும் அமையும்.

ஆ) புலம்பெயர் பெண்களின் இலக்கியப் படைப்புகளில் பால்நிலை, பால்மை தொடர்பான அவர்களின் பொதுப் பார்வையும் அவ்விவக்கியங்களில் இவ்விடயங்கள் குறித்து எழுப்பப்படும் வினாக்களும் பற்றியது. இவ்வகையில் இப்பகுதி பெண்களின் எழுத்துகள் எவ்வாறு பெண்கள் தம் வாழ்வில் திணிக்கப்பட்டுள்ள தந்தைமை விழுமியங்களையும் அதிகார அடுக்குகளையும் குறிப்பாகப் பால்மை தொடர்பான விடயங்களை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றனர், அவை தொடர்பாக எத்தகைய வினாக்களை எழுப்புகின்றனர் என்பதை ஆராயும்.

விலக்கப்பட்ட கனிகளை உண்ணாதல்: புலம்பெயர் தமிழ்ப் பெண்களின் இலக்கியத்தில் பால்நிலையும் பால்மையும்: ஒரு ஊர்ச்சியு

பேராசிரியை - சிந்திரவேகா மௌனசூகு

புலம்பெயர் பெண்களின் பிரச்சினைகள் குறித்து பெண்களை சிந்திக்கவும் செயலாற்றவும் துணிந்ததைக் காணலாம். இத்துணிவு வெவ்வேறு நாடுகளில் பெண்கள் அமைப்புக்களாகவும், பெண்கள் சந்திப்புக்களாகவும், நூல், சஞ்சிகைகள், வெளியீடுகளாகவும் தன்னை இனங்காட்டியது. முதல் பெண்கள் சந்திப்பு ஜேர்மனியில் ஹேர்ண் நகரில் நிகழ்ந்தது.

இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர்வு

இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர்வு குறித்து 1990களின் பிற்பகுதியிலிருந்து பல்வேறு ஆய்வுகள் நடந்தேறியுள்ளன. மானுவலியல், அரசறிவியல், பண்பாட்டியல் நோக்குகளின் அடிப்படையில் நடைபெற்ற இவ்வாய்வுகளில் ஒவிந்த் புலுல்கிறாட்(1999) வலன்ரைன் டானியல் மற்றும் தங்கராஜா, (2000) சேரன் மற்றும் ரவீந்திரன் (2000) மொரிசன் லைனு மற்றும் சேபாலிகுருகே முதலியோரின் (2000) ஆய்வுகள் குறிப்பிடக் கூடியவையாகும். புலம்பெயர் சமூகத்தின் உருவாக்கம், அதன் வகைகள், அதன் நிலைபேறாக்கம் போன்ற விடயங்கள் பற்றிய தகவல்களும் பகுப்பாய்வுகளும் இவற்றில் அமைந்துள்ளன. மேற்கூறிய ஆய்வுகளைச் சுருக்கமாக நோக்கின் பின்வரும் விடயங்களை அறிந்து கொள்ளலாம்.

அ) 1950ஆம் ஆண்டுகளிலிருந்தே இலங்கைத் தமிழரின் புலம் பெயர்வு குறிப்பாக பிரித்தானியாவுக்கு குடிபெயர்தல் ஆரம்பித்தது.

ஆ) பின்னர் 70ஆம் ஆண்டுகளை ஓட்டியும் 1983 இன வன்செயலை அடுத்தும் பெரும் எண்ணிக்கையில் புலம்பெயர்வு நிகழ்ந்தது.

இலங்கைத் தமிழர்கள் கனடாவுக்கு குடிபெயர்வதும் அறுபதாம் ஆண்டுகளில் ஆரம்பமானது. இங்கிலாந்துக்குக் குடிபெயர்ந்தோர் போன்றே இவர்களும் ஆங்கிலம் மூலம் கல்வி கற்ற தொழில்வல்லுனர்கள். வர்க்கத்தாலும் சாதியாலும் உயர்ந்தவர்கள். 1967ஆம் ஆண்டில் கனடிய குடிவரவுக் கொள்கைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து அந்நாட்டுக்குக் குடியேறியோரின் தொகை அதிகரித்தபோது இலங்கைத் தமிழரின் தொகையும் சற்று உயர்ந்தது.

1983 ஜூலை இன வன்செயலின் பின்னர் குடிபெயர்ந்தவர்கள் மிகவும் வேறுபட்ட சமூகப் பிரிவினராவர். 1970களின் பிற்கூற்றிலிருந்து கூர்மையடைந்த இனப்பகைமை நிலை 1979ஆம் ஆண்டுப் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம், தமிழருக்கு எதிரான இராணுவ வன்முறைகள் 1978,1983களில் நாட்டில் தென்பகுதியில் தமிழருக்கு எதிராக நிகழ்ந்த வன்செயல்கள் ஆகியவை 'ஓதுக்கப்படும் சிறுபான்மையினர்' என்ற உணர்வு நிலையைத் தமிழரிடையே

ஏற்படுத்தின. இத்தகைய பின்னணியிலேயே முன்னெப்போதும் இல்லாதவாறு பெருமளவில் குறிப்பாக இளைஞர்கள் புலம்பெயரத் தொடங்கினர்.

யாழ்குடாநாட்டில் வாழ்ந்தோர் மாத்திரமன்றி வடக்கின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்தும் கிழக்கிலிருந்தும் புலம் பெயர்தல் அதிகரித்தது. அத்துடன் குடிபெயர்வோரின் புவியியல் களம் திடீரென அகன்றது. பிரித்தானியாவிலேயே அதிகம் குடியேறிய நிலைமாறி ஜேர்மனி, சுவீட்சலாந்து, பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து, நோர்வே, டென்மார்க், சுவீடன் போன்ற வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிலும் கனடா, அவுஸ்திரேலியா என வேறு கண்டங்களிலும் குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையில் இவர்கள் குடியேறினர்.

புவியியல் களம் மாத்திரமல்ல குடிபெயர்ந்தோரின் சமூகப் பின்னணியும் அகன்றது. இவர்கள் 80ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் குடிபெயர்ந்தோர் போல ஆங்கிலக் கல்வி கற்றவர்கள் அல்லர். தமிழைத் தவிர வேற்று மொழி அறியாதவர்கள். பெரும்பாலானோர் க.பொ.த.சாதாரண அல்லது உயர்வகுப்பு வரையுமே படித்தவர்கள்; சமூகத்தின் பல மட்டங்களைச் சார்ந்தவர்கள். பொதுவாக மத்தியதர, கீழ் மத்தியதர வர்க்கத்தவர்கள், கிராமப்புற சிறு விவசாயிகள், சிறு வியாபாரிகள், எழுதுவினைஞர்கள், ஆசிரியர்கள் போன்றோராகத் தொழில் செய்யும் குடும்பங்களைச் சார்ந்தவர்கள்.

புலம் பெயர்ந்தோராகப் பெண்கள்

1980களுக்குப் பின்னர் பெண்கள் குடி பெயரும் நிலையும் கணிசமாக அதிகரித்தது. குடும்ப இணைவு என்ற கோதாவில் மனைவியர், மனைமகன்கள், அன்னையர் எனப் பல பெண்கள் குடிபெயர்ந்துள்ளனர். புலம் பெயரிகளாகவும் சொந்த நாட்டிலிருந்து வேற்றுநாடு ஒன்றில் குடிபெயரிகளாகவும் (migrants); உள்ள தமிழ்ப்பெண்கள் தமது பால்நிலை காரணமாக பல அசாதாரணமான விடயங்களை எதிர்கொள்கின்றனர். ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து அங்கு வாழும் பெண்கள் பல்வேறு வகையாகத் தம்மை அடையாளம் காண்கின்றனர். புதிதாகக் குடியேறியவர்,

கறுப்பினத்தவரின் அங்கத்தவர், தொழிலாளி என்கிற பல்வேறு அடையாளங்களுடன் 'பெண்' என்கிற பால்நிலையும் இந்த அடையாளம் காணலில் சேர்ந்துள்ளது. இத்தகைய பன் முகப்பட்ட அடையாளம் (multiple identity) ஒரு செழுமையை அளித்தாலும் சிக்கலையும் குழப்பத்தையும் தருவதுமாகும். இத்துடன் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாட்டில் தமிழ்க் கலாசாரத்தையும் மரபுகளையும் காப்பாற்ற வேண்டியவள் என்ற வற்புறுத்தல் ஏற்படுத்தும் சமையும் பெண்களுக்குப் பல சவால்களையும் சமூக, உளவியல் பிரச்சினைகளையும் உரு வாக்குகின்றன.

இந்நிலையில் புலம் பெயர் பெண்களின் பிரச்சினைகள் குறித்து பெண்களே சிந்திக்கவும் செயலாற்றவும் துணிந்ததைக் காணலாம். இத்துணிவு வெவ்வேறு நாடுகளில் பெண்கள் அமைப்புக்களாகவும், பெண்கள் சந்திப்புக்களாகவும், நூல், சஞ்சிகைகள், வெளியீடுகளாகவும் தன்னை இனங்காட்டியது. முதல் பெண்கள் சந்திப்பு ஜேர்மனியில் ஹேர்ண் நகரில் நிகழ்ந்தது.

“சொந்தநாட்டைப் பிரிந்து தூரத்தேசங்களுக்குச் சென்று அகதிகளாக வாழ்வவர்களில் பெண்களும் அடங்குவர். அந்நாட்டு அரசாங்கங்களால் அமூல் படுத்தப்பட்டிருக்கும் சட்டங்களாலும், எமது தாய்நாட்டின் துயரநிலை காரணமாகவும் ஏற்படும் விரக்தியுடன் கூடிய, நான்கு சுவர்களுக்குள் தனித்து, சமயம், குழந்தைகள், வீழியோய்நங்கள் என நாட்கள் தொடரவே அதிகமான பெண்கள் தம் வாழ்நாட்களைக் கழிக்கின்றனர்.

“எம்மால் ஒன்றும்செய்யமுடியாது” என ஒரு மூலைக்குள் முடங்கியிருக்கும் வரை, நிச்சயமாக எம்மால் ஒன்றும் செய்யமுடியாதுதான். ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் என்பதற்கு முதற்படியாக, ஜேர்மனியில் ஒவ்வொரு நகரமெனச் சிதறி வாழும் பெண்கள் சந்தித்து தமது கருத்துக்களை யறிமாறிக் கொள்வதற்காகவே பெண்கள் சந்திப்பு உருப்பெற்றது”.

(பெண்கள் சந்திப்பு மலர்: 1991:பக்1)

ஹேர்ண் நகரில் 1990 மார்ச் மாதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபெண்கள்சந்திப்பு, மூன்றுமாத இடைவெளிகளில் முறையே ஹேர்ண், வூப் பெற்றால், ஸ்ருட்காட் ஆகிய நகரங்களில் நடைபெற்றது. 1991இல் சந்திப்புடன் கூட மலர் ஒன்றும் வெளியிடப்பட்டது.

“ஒருவருட காலைநக நாம் சந்தித்து கலந்துரையாடியதன் விளைவாக, அருத்தபடியாக ஒருவருடத்திற்கொருமுறை

புலம்பெயர் சமூகத்தில் தமிழ்ப் பெண்களின் இலக்கியங்கள் பற்றிய விமர்சனவியல் பகுப்பாய்விற்கு இசைவிணைவுத்தன்மையை அளிப்பது யாதெனில் அதிகாரத்தின் ஆணை / தந்தைமை முறைமைகள் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் பொதியப்பட்டிருள்ள முறையை அல்லது அவற்றை குறியீடுகளில் இருந்து வெளிப்படுத்துவது ஆகும்.

ஒரு மலர் வெளியிடுவதன் மூலம், நமது கருத்துக்களை எழுத்துருபத்தில் வெளிக்கொணரலாம் என்ற அனைவரது விருப்பத்திற்கேற்பவே இம்மலர் வெளி வருகின்றது”.

(மேற்படி)

இரண்டாவதாக 1992இல் வெளியாகிய பெண்கள் சந்திப்பு மலர் பின்வருமாறு கூறியது:

“பெண்கள் ஏன் சந்திக்க வேண்டும்? அவர்களுடைய பிரச்சினைகள்தான் என்ன? சந்திப்பாளர்கள் மட்டும் பிரச்சினையுள்ளவர்களா? என்று தீன்மனம் கேள்விகள் எழுகின்றன. இதவிட சந்தித்துக்கொள்ளும் சகோதரிகளின் மீது சேற்றையும் வாரி இறைக்கும் ஆதிக்க உணர்வுகள் படைத்தவர்களையும் காண்கின்றோம்.... மணம் செய்யும் னோக்கில் வரவழைக்கப்பட்ட பெண் அழகற்றவள் அல்லது வற்றலாய் வாழியுள்ளாள் என்று திருப்பி அனுப்பப்படும் சம்பவங்களும், குடும்பத்தில் தமக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளமுடியாமலும், தன்னால் பிரச்சினைகளை வென்றெடுக்க முடியாது தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும் சம்பவங்களும், வீட்டினுள் நாளாந்தம் தாக்கப்பட்ட மனரீதியாகவும்,

உடலீர்தியாகவும், பாதிக்கப்பட்ட சம்பவங்களும், ஐரோப்பிய நாடுகளில் வாழும் இலங்கைப் பெண்களுக்கும் நிகழ்கின்றன.

இவை கண்டும் புறக்கணிக்கவேண்டிய சம்பவங்களா? அல்லது அடுத்தவர் பிரச்சினைகளும் ஒதுக்கப்பட வேண்டியவையா?

தன்னைப்பற்றிசிந்திக்கக்கூட அவகாசமின்றிநாளாந்தம் வீட்டுக்குரிய காரியங்களில் மூழ்கிப்போகும் நிலையில் சந்திப்புக்களும், தொடர்ச்சியான உரையாடல்களினால் உருவாகும் கருத்துப் பரிமாறல்களும் சிறந்த விடயங்களாகவிருப்பது உண்மையே”.

(பெண்கள் சந்திப்பு மலர்: 1992: பக்01)

இவ்வாறுதான் பெண்களது புலம்பெயர் பெண்களின் இலக்கியப் பிரவேசம் ஆரம்பித்தது சக்தி, ஊதா, கண் எனப் பெண்கள் சஞ்சிகைகள் வெளிவரத்தொடங்கின.

பால்மையை எழுதுதல்

தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் பெண்கள் சந்திப்பு மலர்களில் கூறப்பட்ட கருத்துக்குச் சமார் 15 வருடங்கள் கழித்து றஞ்சினி பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“எனது நோக்கம் பெண்கள் தமது எண்ணங்களை, ஆற்றலை, உணர்வுகளை எந்தக் கலாசாரக் கட்டுப்பாடுகளும் தடைகளுமின்றி யயமின்றி துணிந்து எழுத முடியுமென்ற சுதந்திரத்தை வலியுறுத்துவதே” (றஞ்சினி கவிதைகள் 2005 :பக்: 4)

மேற்கூறிய வசனத்தில் அவர் சொல்லாமற் சொல்வது பெண்கள் தமது பாலியல்பு பற்றி வெளிப்படையாகக் கதைக்க வேண்டுமென்பதாகும்.

“காலங்காலமாகப் பல ஆண்கள் பெண்களின் ஸ்தானத்திலிருந்து அவர்களின் உணர்வுகளைத் தங்கள் பாலியல் விருப்பங்களுக்கேற்ப தங்கள் பார்வையில் எழுதிவந்தார்கள் வருகிறார்கள். எந்த விமர்சனமுமின்றி இவர்களை அனுமதித்த அனேகர் பெண்கள் தமது உணர்வுகளை, ஆசைகளை சொந்த அனுபவங்களை, கொடுமைகளைத் தாமாகவே இருந்து தமது பார்வையில் எழுதுவதை ஆபாசம் என்கிறார்கள். கவிதை நடை குலைகிறது என்கின்றனர்”.

(மேற்படி: பக் 4)

இவ்விடத்தில் பெண்களின் பாலியல்பு அல்லது பால்மை பற்றி காதலின் மக்கின்னென் எனும் அமெரிக்கப் பெண்ணிலைவாதி மிகத் தெளிவாகவும் அழுத்தமாகவும் கூறியதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“மார்க்சீயத்துக்கு உழைப்பு எப்படியோ, அப்படித்தான் பெண்ணியத்துக்கு பாலியல்பு”

(மேற்கோள், மங்கை.அ.: 2005: ப.32)

மங்கை பாலியல்பு தொடர்பான விவாதங்கள் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“பாலியல்பு குறித்த விவாதம் பெண்ணிய அரசியலின் மையப்புள்ளியாகப் பெண்ணுழமைத்தனத்தைக் கருத வில்லை. பாலியல்பு சுதந்திரத்தைக் (பெண்/ஆண் இருபாலாருக்கும்) கொண்டாடுவது, உடல் வேட்கையை அங்கீகரிப்பது, மகிழ்ச்சியின் அரசியலை ஏற்பது ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பெண்ணிய அரசியலைக் கட்டுவதற்கான சாத்தியத்தை இக்கருத்தாக்கம் உருவாக்குகிறது”

(:2005:ப.34)

பாலியல்பு பற்றிய இத்தகைய கருத்து தோட்டங்களின் பின்னணியில் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் பெண்களின் இலக்கியப் படைப்புகளில் இடம் பெறும் சிந்தனைகளையும் கருத்துகளையும் சில உதாரணங்கள் மூலம் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். அத்துடன் ‘தமிழ்ப்பெண்மை’ ‘மேற்குலகக் கலாசாரம்’ ஆகிய எண்ணக்கருக்கள் ஒன்றில் ஒன்று குறுக்கிடும் பாதைகளும் அவற்றின் திருப்பங்களும் சிக்கலான பரிமாணங்களும் பண்பாட்டு உற்பத்திகளுக்கூடாக எவ்வாறு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன என ஆராய்வதும் முக்கியமானதாகும். இத்தகைய ஆய்வுகள் இவ்விடயங்கள் பற்றி மீள்சிந்தனை செய்வதற்கு உந்துதல் அளிக்கும். கட்டுரையின் சுருக்கம் கருதி இவற்றை விவரிக்க முடியாவிடினும் சுருக்கமான ஒரு பகுப்பாய்விற்காகச் சில சிறு கதைகளையும் கவிதைகளையும் எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்கிறேன்.

கனடாவில் இருந்து எழுதும் சுமதி ரூபனின் ‘யாதுமாகி நின்றாள்’ என்ற சிறு கதைத்தொகுதியில் சில கதைகள் தற்போது நிலவுகின்ற திருமண வாழ்க்கையை விமர்சிக்கின்றன. ‘ராஜகுமாரனும் நானும்’ என்ற கதை விமர்சனத்தை மாத்திரம் அல்லாது இதற்கு மாற்றாக வேண்டுவது யாது என்பதையும் முன்னிறுத்துகிறது. அன்பற்ற, ஆதிக்ககுணம் கொண்டவனாகவும் பாலுறுவுக்கும் தனது அன்றாட தேவைகளை நிறைவேற்றுவவளாகவே மனைவியை நோக்கும் கணவனை இச்சிறுகதையில் அவர் உருவாக்குகிறார். அவனது மனைவி

குழந்தைகள் உள்ள பெண், அவள் வீட்டுக்கு வெளியில் உழைத்து சம்பாதிக்கிறாள். வீட்டுவேலைகளைக் கவனிக்கிறாள். கணவன் இவற்றில் பங்கெடுக்காத, அவள்மேல் அனுதாபமற்ற ஒருவன். வேலைமுடிந்து குடித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வருவான். அவள் எவ்வளவு களைத்திருப்பினும் தனது பாலுறவுத் தேவைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பான். இந்த நிலைமைக்கு மாறாக அவள் கற்பனையில் தனது கணவனாக, காதலனாக இருக்கக் கூடியவனை உருவாக்கம் செய்கிறாள். அந்தக் கற்பனைக் காதலனுடன் அவள் இருக்கும் நிகழ்ச்சி களைக் கதையில் காட்டுகிறார் சமதி. என் ராஜகுமாரன் என்று அந்தக் கற்பனைக் காதலனை அறிமுகப்படுத்துகிறார். அந்த ராஜகுமாரன் பரிவும் காதலும் நிரம்பியவன். பெண்ணின் உடல்நிலையைப் புரிந்து கொள்பவன். இவ்வகையில் முற்றிலும் வேறுபடுகின்ற ஆண்களையும் அவர்கள் செயல்படும் சந்தர்ப்பங்களையும் உருவாக்கு கிறார். முதலாவது காட்சி ராஜகுமாரனுக்கும்

படுகிறது.

“என்ன? அதுக்கிடையிலை படுத்தி டீடியே?”

கேட்டவன் கணவன். அவனது குரலை வில்லன் குரல் என்கிறார்.

இக்கதையில் எழுத்தாளி கதாநாயகன் / வில்லன் என்ற இரு எதிர்தர்ப்பாத்திரங்களை உருவாக்குகிறார். காவியச் சூழலை மனோரதியச் சூழலை உருவாக்குகிறார். வெள்ளைக் குதிரையில் வரும் ராஜகுமாரன் எமக்கு sleeping Beauty. என்ற தேவதைக் கதையை நினைவூட்டுகிறது.

ராஜகுமாரனின் வீடு ஒரு மாளிகை.

“இன்று overtime செய்துவிட்டு வேலைகளை யெல்லாம் செய்து களைத்துப் போயிருப்பாய் இதைக்குழ” நீட்டினான் ஆவி யறக்கும் தேன்கலந்த பால் “காலையில் வேலைக்குச் செல்லவேண்டும் படுத்துக்கொள்”

“என்னை சூழ்த்து முத்தமிட்டு Goodnight என்றான். நான் மனம் நிறைந்துபோக நித்திரையாகினேன்”.

உண்மையான கணவன் வீட்டிலும் வெளியிலும் உழைத்து உடல் சோர்ந்திருக்கும் பெண்ணை அவளது நிலையைப் புரியாமல்

“மார்க்சீயத்துக்கு உழைப்பு எப்படியோ.

சிப்படித்தான் பெண்ணியத்துக்கு பாலியல்பு”

அவளுக்கு இடையிலான உரையாடல்: உண்மையான கணவனால் துன்பப்படும் பெண்ணைக் கண்டு அவள் துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் ‘அந்த உறவிலிருந்து வெளியேறும்படி’ ராஜகுமாரன் அவளைக் கேட்கிறான், தன்னுடன் வந்து விடு என்கிறான்.

“எதற்காக வதைபடுகிறாய்? போய்விடு, ஓடிவிடு இங்கிருந்து, என்னால் தாங்கமுடிய வில்லை”.

“உன்மாளிகையில் எனக்கு இடமுண்டா” என்று பெண் கேட்கிறாள். “நிச்சயமாக வந்து விடு என்னுடன், நான் மட்டுமா இல்லை, குழந்தைகளையும் சூழ்த்து வரவா? சூது என்ன கேள்வி? உன் குழந்தைகள் எனக்கும் குழந்தைகள் தானே?”

இந்த உரையாடலும் உறவாடலும் யதார்த்தமான குரல் ஒன்றால் இடைமறிக்கப்

தனது பாலியல் தேவைக்காக வற்புறுத்துபவன். மறுக்கும் பெண்ணை அவள் வேறு யாருடனோ தொடர்பு வைத்திருப்பதாகக் கூறி அவமானப்படுத்துபவன், கற்பனைக் காதலனுக்கு நேரெதிர்த் குணம் கொண்டவன்.

இவ்வாறு இருவரையும் இரு நிகழ்வுகளையும் யதார்த்தத்தையும் கற்பனையையும் மாறி மாறி உருவாக்குகிறார். இவ்வாறு மாறி மாறி உருவாக்குவதால் இருநிலைமைகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாடும் அவற்றின் நேரெதிர்த் தன்மைகளும் மேலும் கூர்மையாகின்றன.

இதேசமயம் அவள் விரும்புகிற, தனது கணவனாக இருக்க வேண்டுமென ஏங்குகிற ராஜகுமாரன் முழுக்கக் கற்பனையுமல்ல, அவனது முகம் அவளது மனதில் சலனத்தை ஏற்படுத்திய சில ஆண்களின் முகங்களின்

சாயல்களைக் கொண்டுள்ளது. அவர்களின் சாயல்கள் ராஜகுமாரனின் முகத்தில் கலவையாகக் காணப்பட்டன.

“போனவாரம் திரையில் பார்த்த ஜாடை கொஞ்சம், மூன்று நாட்கள் முன்பு வீடியோவில் பார்த்த முகம் கெஞ்சம், நண்பி வீட்டிற்கு வந்துபோன இளைஞனின் முகம் கொஞ்சம், சரியாக முடிவெடுக்க என்னால் முடியவில்லை, கொஞ்சம் பயமாகவும் இருந்தது. ஆனால் பிடித்திருந்தது”.

இவ்வாறு தனது மனதில் எழும் எண்ணங்களைக் கூறும் பெண்ணைக் கதையில் படைக்கிறார். தன்மை ஒருமையில் கதை கூறப்படுவதால் உண்மையான நிகழ்வு என்ற ஒரு தோற்றப்பாடும் எழுகின்றது. கற்பனைக் காதலனும் பெண்ணும் தழுவ முற்படும் நேரத்தில் குறுக்கிடுகிறான் உண்மையான கணவன்.

“கதவு திறந்து கொண்டது. தள்ளாமையுமே அவன் வந்தான் வில்லன். என் உடலில் உஷ்ணம் அடங்கிக் கொண்டது. கண் மூழேனன், இறுக என்னை அணைத்துக் கொண்டான். நான் விலக முயன்றேன். முடியவில்லை திணறினேன்”

பின்னர் ராஜகுமாரன் அழைத்து அவனோடு முயங்குவதாய் கதை முடிகிறது.

இரு பெண்களுக்கிடையிலான நேசமும் பரிவும் காதலாக மாறுவதை ‘ஆதலினால் நாம்’ என்ற கதை காட்டுகிறது. இச்சிறுகதையின் பாத்திரங்களான இரு பெண்களும் மணம் செய்தவர்கள்.. ஒருத்தி தனது பிள்ளைகளுடன் தனியே வாழ்கிறாள். மற்றவள் கணவனது வன்செயலுக்கு ஆளாகிறாள். இறுதியில் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி தனது தோழியின் வீட்டில் வசிக்கிறாள். இருவருக்குமிடையில் உருவாகின்ற காதல் பற்றியது இக்கதை. அக் காதலை நோக்கியே அவர் கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார். ஒருத்தி சுதந்திரமான, விடயம் தெரிந்த பெண், மணவாழ்க்கையினதும் கணவனதும் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தும் அதிகாரத்திலிருந்தும் வெளியேறி தனக்கென ஒரு சுதந்திரமான வாழ்க்கையை ஸ்தாபித்துக் கொண்ட பெண்.

“கை நிறையக் காசு, இருக்க ஒரு வீடு, ஓட்டுவதற்கு ஒரு காள். படுசுட்டியான இரு குழந்தைகள், வேறு என்ன வேணும். தலை முழுகி சமங்கலி விரதம் பிடித்து, மூன்று

வேளையும் வீட்டுச் சமையல் சாப்பிட்டு, சனிக்கிழமை ஜோடியாகத் திரையுடம் பார்த்து இத்துடன் சந்தோஷமா? அப்படி ஒரு காலம்தான் இருந்தது நினைவிற்கு வர சிரிப்பு வந்தது. நான் அப்போது சந்தோஷமாகவா இருந்தேன்? இல்லை இதுதான் வாழ்க்கையோ? என்ற யயத்தில் நமத்தேன். ஜயோ எனக்கு இதெல்லாம் தாங்காது என்றபோது விலகிக் கொண்டேன். இப்போது சந்தோஷமாக இருக்கிறேன்.”

(சுமதி ரூபன்:2003)

மேற்கண்டவாறு தனது தற்போதைய நிலையை திருமண அதிகாரத்திலிருந்து வெளியேறிய நிலையை அவள் விபரிக்கிறாள். ஆனால் அதேசமயம் நெருக்கமான உறவுக்கும் தோழமைக்கும் அவள் ஏங்குவதையும் அவளது எண்ணச் சிதறல்களாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

கதையின் இறுதியில் இருவரும் தமக்கிடையிலான காதலை உணர்ந்து அங்கீகரிக்கின்றனர். இவ்வகையில் கதை ஒருபால் உறவு பற்றியது. ஒளிவு மறைவாகப் பேசப்பட்ட, மறுக்கப்பட்ட, இயற்கைக்கு விரோதமானது எனப் புறந்தள்ளப்படுகின்ற, தண்டனைக்கும் சமூக எள்ளலுக்கும் உள்ளாகும் பெண்களது ஒருபால் உறவு இங்கு பொதுத்தளமாகிய எழுத்தில் இடம் பெறுகின்றது.

வசந்திராஜாவின் ‘வடிகால்’ என்ற சிறுகதை விவாகரத்துப் பெற்ற ஒரு பெண்ணுக்கும் மனைவியை இழந்த ஆணுக்குமிடையிலான நெருக்கமான உறவு பற்றிக் கூறுகிறது. அவர்கள் நட்புக்கொண்டு நெடுங்காலத்தின் பின் அந்த ஆண் திருமணம் செய்ய விரும்புவதாய்க் கூறுகிறார். ஆனால் பெண் தயங்குகிறாள். தானும் தனது பிள்ளைகளுமாய் வாழும் நிம்மதியான சுதந்திரமான வாழ்க்கையை எண்ணிப் பார்க்கிறாள். திருமணத்தால் அந்த வாழ்வுக்குப் பங்கம் வந்துவிடுமோ எனப் பயப்படுகிறாள். ஒரே வீட்டில் சேர்ந்து வாழ்வதால் ஏற்படும் சிக்கல்களை நினைக்கிறாள். ஆழ்ந்து சிந்தித்த பின்னர் திருமணம் செய்வதில்லை என்றும் ஆனால் உறவைத் தொடர்வதென்றும் தீர்மானிக்கிறாள். அதை அவரிடம் கூறுகிறாள். திருமணத்திற்குப் புறம்பாக ஆண் பெண் உறவை ஒழுக்கமற்றதாகக் கருதும் தந்தைமைக் கலாசாரப் பின்னணியில் இது ஒரு கலக்கார முடிவாகக் கருதப்படக்கூடியது.

‘என் ஜமேக்க காதலனுக்கு’ என்று தலைப்பிடப்பட்ட ஜேர்மனியில் வாழ்பவரான றஞ்சினியின் கவிதை பெண்களின் காதலுக்கும் ஆசைவெளிப்பாட்டுக்கும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

“ஓ!

என் கறுப்புக் காதலனை

ஒளிவீசும் உனது கண்கள்

முத்தமிடத் தூண்டும் உன் உதடுகள்

எனை வருகும் உன் திரண்ட தலைமுடி

என் தூக்கத்தைப்பறித்துவிட்டது

உன்னுடனான காதல் வினோதமானது

உனது எண்ணங்கள் உலகம் விரிந்தவை

உனது உணர்வுகள் மனிதம் நிறைந்தது

உனது பாடல்கள் புரட்சியானது

உயிர்கள் மீது நீ வைக்கும் அன்பு

சூயற்கை மீது நீ கொண்ட நேசம்

வாழ்வு பற்றிய உனது பார்வை

விந்தையானது, வியக்கத்தக்கது

ஓ என் காதலனை

இக்கணம் நான் கொண்ட காதல்

வார்த்தைகளை மீறியது

நானை விடியாதிருப்பதையே விரும்புகிறேன்”

(றஞ்சினி கவிதைகள்: 2005: ப.34.)

பெண்களின் காதலின் முக்கிய பண்பு ஒன்றை இக்கவிதையில் காணலாம். அவர்களின் ஆசையும் காதலும் உடலையும் உள்ளத்தையும் ஒருங்கே காண்பவை.

ஆனால் ஆண் பெண் உறவில் குறுக்கிடும் தந்தைமை விழுமியங்களும் ஆதிக்கமும் பெண்களின் காதலைப் பங்கப்படுத்துவதைப் பெண்ணியம் பேசுவோரும் பெண்களுக்கு ஆதரவானோர் என உரிமைகொண்டாடுவோரும் உணர்வதில்லை. றஞ்சினியின் ‘புரிதலின் அவலம்’ இப்படியாக அமைகிறது.

“முத்தங்களாக கலவியில் மயங்கி

சூறிக அணைத்து வியர்வையில் ஓட்டி

கரைந்து போகும் அடுத்த நிமிடமே

நீ ஆணாகிவிடுகிறாய்.

வக்கிரமாகிறது உனது கேள்விகள்

நான் வேண்டிய நீ முழுமையைக் காணாது

ஆணாக விஸ்வரூபம் எடுக்கிறாய்”

பால்நிலை அதிகார உறவுகளை நிராகரித்து ஆண் பெண் உறவு மேலெழ வேண்டும் என்ற விமர்சனக் கருத்தை முன்

வைக்கிறார் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து எழுதும் ஆழியாள்.

“நீயும் நானும்

வரையறைகளைக் கடக்கவேண்டும் - நான்,

உன் விவேகத்தோடும்

நீ என் வீரியத்தோடும்

கடக்க வேண்டும்.

எனினும்

என் கருவறையை

நிறைப்பது உன் குறியல்ல

என்ற புரிதலோடு

வா!

ஒன்றாய்க் கடப்போம்

நீ என் விவேகத்தோடும்

நான் உன் வீரியத்தோடும்”

(உரத்துப்பேச: 2000:பக்:10)

புலம்பெயர் சமூகத்தில் தமிழ்ப்பெண்களின் இலக்கியம் பற்றி நோக்குவதானது பெண்நிலை இலக்கியக் கோட்பாடு, விமர்சனம் ஆகியவை பற்றிய விவாதங்கள் மற்றொன்று விரிக்கும் வாதமுறையான பகுப்பாய்வு ஆகியவற்றின் பிரிக்க முடியாத பகுதியாக அமைய முடியும். கேட் மில்லற (Kate Millet) போன்ற பெண்நிலை இலக்கியக் கோட்பாட்டாளர்களது காலம் தொடக்கம் பெண்நிலை இலக்கியப் பகுப்பாய்விலும் (Feminist literary analysis) விமர்சனத்திலும் விவாதங்களிலும் பால்மை பற்றிய மேலாட்சியுள்ள சொல்லாடலுக்கு சவால் விடுவதிலும் அதனை இடம் பெயர்ப்பதிலும் பெண் எழுத்தாளரின் பங்கு ஒரு நடுநாயகமான அடிக்கருத்தாக இருந்து வந்துள்ளது. கேட் மில்லறரின் திருப்புமுனை என அமையக்கூடிய “Sexual Politics” (பாலின அரசியல்) என்ற நூல் டி.எச்.லோரன்ஸ், ஹென்றி மில்லர் போன்ற முக்கியமான ஆண் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைப் பெண் எழுத்தாளர்கள் என்ற நோக்கு நிலையிலிருந்து ஆராய்ந்தது, அவர்களது நாவல்களிலும் சிறுகதைகளிலும் பெண்களைப் பணிந்து போகும் பாலியல் சாதனங்களாகவும் (sexual objects) பெண்களது எதிர்மறையான படிமங்களின் மூலமும் விபரிப்பதை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தியது.

ஹெலன் சிக்ஸஸ் (Helene Cixous) போன்ற

பிரஞ்சு பெண்நிலைவாதிகள் இலக்கியத்தில் பெண் அல்லது பெண்மை பற்றிய விபரிப்பு/காட்சிப்படுத்தல் பற்றி விளங்கிக்கொள்ளும் வழியில் எம்மை மேலும் புதிய பாதைக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளனர். மனித விழுமிய முறைமைகளில் காணப்படும் ஆண் / பெண் என்ற இருமை எதிர்நிலைகளைப் பற்றி வினா எழுப்பினர். இத்தகைய பார்வைக்குச் சவால் விட்டனர். இந்த ஆண்நிலை / பெண்நிலை இருமை எதிர்நிலைக் கருத்துகளின் அடியாக அமைந்துள்ள ஆண் - மையத்தர்க்கத்தை பண்பாட்டிலும் இலக்கியத்திலும் எடுத்துக் காட்டினார். இத்தகைய ஒரு நோக்கு நிலை யானது, நான் இக்கட்டுரையில் மேலே விபரித்த பெண் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை மிகத் தெளிவாக விளங்குவதற்கு எம்மை இட்டுச் செல்லும். அத்துடன் இருமை முறைமைகளின் தர்க்கத்தைக் கடந்து சென்று ஆண்நிலை / ஆண் என்பவற்றை விடயங்களின் மையங்களில் இருந்து அகற்றப் பெண்கள் துணியும்போது ஏற்படும் சவால்களை விளங்கிக் கொள்ளும். இயலுமையை அளிக்கும். பெண்மை இலக்கியம் பற்றிய சிக்ஸஸின் கோட்பாடானது பெண்களது உணர்ச்சிகளையும் அனுபவங்களையும் பெண்களைப் பற்றி பெண்கள் எழுதும் செயற்பாடு, பெண்களை எழுத்துலகிற்கு கொண்டு வரல், சொல்லாடல்களின் ஊடகமாக பெண் உடலை நிலைநிறுத்தல் ஆகியவற்றை அழுத்திக் கூறுகிறது. மிது லாவின் நகைப்பு (The Laugh of the Medusa) என்ற கட்டுரையில் சிக்ஸஸ் ஆசையானது எவ்வாறு பார்வையை (gaze) நிபந்தனைப் படுத்துகிறது - அதே சமயம் சமூக ரீதியாக கனவுருவப் புனைவுகள் உருவாக்கப்படுவது, மொழியானது ஆசை பற்றிய விபரிப்பை எவ்வாறு தீர்மானிக்கிறது என்பவற்றை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

புலம்பெயர் சமூகத்தில் தமிழ்ப் பெண்களின் இலக்கியங்கள் பற்றிய விமர்சனவியல் பகுப்பாய்விற்கு இசைவினைவுத்தன்மையை அளிப்பது யாதெனில் அதிகாரத்தின் ஆண் / தந்தைமை முறைமைகள் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் பொதியப்பட்டுள்ள முறையை அல்லது அவற்றை குறியீடுகளில் இருந்து

வெளிப்படுத்துவது ஆகும்.

கதை சொல்லிகளாகவும் கவிதை சொல்லிகளாகவும் வாசகிகளாகவும் பெண்கள் மேற் கூறிய விடயங்களை வெளிப்படுத்துவதன் விளைவுகள், பெண் எழுத்தாளர்களின் இத்தகைய குறியாக்கத்தில் (encoding) ஈடுபடுவதின் சிக்கல்கள் பற்றிய கூர்மையான பகுப்பாய்விற்கு எம்மை இட்டுச் செல்லும்.

மேலும் இது நூற்றாண்டு காலப் பழமை வாய்ந்த மரபுகளைப் புறந்தள்ளல், விலக்கப்பட்டமை, மறுக்கப்பட்டமை ஆகியவற்றின் தடைகளை உடைத்தல் பற்றிய சிக்கலான, பல்பரிமாணத்தன்மை வாய்ந்த ஆழமான விளங்குதலை ஏற்படுத்தும். அத்துடன் எதிர்காலத்தில் பெண்களது கற்பனை, பெண்களது வலு பற்றிய தீர்க்கதரிசனம் ஆகியவற்றை உருவாக்குவதையும் விளங்கிக் கொள்ள வழிவகுக்கும்.

சான்றாதாரம்:

- ஆழியாள் (2000), உரத்துப் பேசு, சென்னை.
 மங்கை.அ (2005)பெண்ணிய அரசியல், சென்னை.
 சித்திரலேகா. மௌனகுரு (1989) "மேற்கு நாடுகளில் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் சில பொதுக்குறிப்புகள்", திசை 14.07.1989, யாழ்ப்பாணம்.
 சேரன் உ., ரவீந்திரன் வீ (2000) 'எதிர்க்காற்றில் அலையும் வாழ்வு: தேசியவாதம், தொலைபுலத்துத் தேசியவாதம் மற்றும் தமிழர் புலம் பெயர்வு', வளரும் தமிழ், 4:1. சென்னை.
 றஞ்சினி (2005) றஞ்சினி கவிதைகள், சென்னை.
 ரூபன் சுமதி (2003)யாதாமாசி நின்றாள், சென்னை.
 பெண்கள் சந்திப்பு மலர், 1991, 1992, ஜேர்மனி
 Daniel Valentine.E (1993) "The Nation in Sri Lankan Tamil Gathering in Britain", *Pravada*, 2:6, Colombo
 Fuglerud Oivind (1999) *Life on the Outside: The Tamil Diaspora and Long Distance Nationalism*, London.
 Fuglerud Oivind (2001) *Time and space in the Sri Lanka Tamil diaspor*, *academia. edu. htm*
 Hélène Cixous, (1976) "The Laugh of the Medusa," trans. Keith Cohen and Paula Cohen, *Signs* 1. 4
 Millett Kate (2000) *Sexual Politics*, Illinois.
 Morrison Lynnu, Guruge Sepali (etal) (1999), " Sri Lankan Tamil immigrants in Toronto: Gender, Marriage Patterns and Sexuality" *Gender and Immigration*, New York.

எவ்வளவு கலபமாகச் சொல்லிவிட்டான் நடேசன். “நான்... நான் நினைக்கவில்லை. சசீலா அவ்வளவு தூரம் போய் இருப்பாள் என்று. ஆனாலும் ஏன் மற்றவர்கள் ஒருமாதிரிக் கதைக்க இடம்கொடுக்கவேண்டும்?”

‘மற்றவர்கள் கதைப்பதைப் பற்றி இவன் கதைக்கிறான். இவன் யார் மற்றவர்கள் இல்லாமல்? என் மனைவி சசீலாவைப் பற்றி என்னிடம் கதைக்கும்போது இவன் மற்றவர்கள் இல்லாமல் யாராகிவிட்டான்?’

தியாகராஜன் மௌனமாக மேலெழும்பிக் கொண்டிருக்கும் ‘லிப்டை’ ஏறிட்டுப் பார்க்கிறான். 10-11-12 இலக்கங்கள் மஞ்சள் லைட்டில் கண்ணடித்து மறைய ‘லிப்ட்’ மேலெழும்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

சசீலா அவ்வளவு தூரம் போய் இருக்க மாட்டாளாம்.

சசீலா எவ்வளவு தூரம் போய் விட்டாள் என்று இவனுக்கு என்ன தெரியும்?

“I don't think that, Susila will get in to bed... with...with Raman, but..... but you know...they have done enough for, other people to see, to think, to talk”. Done enough?

இப்படித்தானே சொல்ல நினைத்திருப்பான் நண்பன்!

“Good lord, he is talking about my wife, my life. My life”

தியாகராஜனுக்குச் சத்தம் போட்டுக் கத்தவேண்டும்போல் இருக்கிறது.

சசி சசி.... என் அருமை சசீலா.

மென்மையான அவன் கிசுகிசுப்புகளுக்கும் அணைப்புகளுக்குமுரிய அவன் மனைவியின் பெயர் யாரோ வாயில் அருவருப்பாக அரைபடுகிறதை அவனால் நம்பமுடியாமல் இருக்கிறது. கொன்பிறன்ஸ் ஹோல் கிட்டத்தட்ட நிரம்பி வழிகிறது.

வாசலில் இருந்த லேபிள் ஒன்றை எடுத்துத் தன் பெயர், உத்தியோகம், வேலைசெய்யும் கொம்பனிப் பெயர் எழுதுகிறான்.

Mr.S. Thiyagarajan, Senior Engineer ஒன்றும் அர்த்தம் நிறைந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஒன்றையும் முழுதாக உணரத் தோன்றவில்லை. தியாகராஜா...

உலகமெல்லாம் ஆயிரங்கள் தியாகராஜாக்கள் இருக்கட்டும். இருக்கிறார்கள். எல்லோருக்கும்.. அல்லது என் வயது வந்த அதிகம்பேருக்கு மனைவி இருக்கலாம். காதலிகள் இருக்கலாம். அவர்களின் பெயர் சசீலாவாக இருக்கலாம்.

எல்லா சசீலாக்களும் என் மனைவிபோல் என் மனைவி போல.....Beautiful, Intelligent, Attractive.

“Dear Susi, dear Susi you are mine, hell with a conference.

அவனுக்கு வீட்டுக்கு ஓடவேண்டும்போல் இருக்கிறது.

மடையன் நடேசன்.

(இங்கிலாந்து)

ஏன் இதுவரைக்கும் இருந்துவிட்டு இப்போது சொல்கிறான்.

என் மனைவியை என் நண்பன் சிவராமனுடன் அடிக்கடி கண்டானாம்.

அவர்கள் சிரித்துப் பேசும்விதம், பார்த்துக் கொள்ளும் விதம் சாதாரணமாக இல்லையாம். எனக்குச் சொல்கிறான் என் மனைவியைப் பற்றி.

எங்கே கண்டிருப்பான் அவர்களை?

எங்கே கண்டிருப்பானா? லைப்ரரியில்? ஆர்ட் கலரியில்? என் மனைவி எங்கெங்கே போகிறாள் என்று எனக்குத் தெரிந்தாற்றானே கேட்பதற்கு.

‘Ladies, and Gentlemen.....’

கூட்டம் தொடங்குகிறது.

Conference அமைதியாக இருக்க உலகத்தின் எனோர்ஜி கிரைஸஸ் பற்றி ஒருவர் ஒப்பாரி வைக்கிறார்.

இவன் தன் கொம்பனி பிரதிநிதியாக வந்தவன்.

வரும் வழியில் நண்பன் நடேசன் பிக்கடெலி சேர்க்கிளுக்கு ‘லிப்ட்’ கேட்க இவன் தன் பியர்ட் காரைத் திறந்துவிட அவன் இவனின் வாழ்க்கையைத் திறந்து காட்டி விட்டுப் போய்விட்டான்.

உலகத்தில் என்ன ‘கிறைஸஸாகவும்’ இருக்கட்டும். யாராவது வந்து என் குடும்பக் கிறைஸஸைத் தீர்த்துவையுங்கள்.

விலையுயர்ந்த சூட்டும்கோட்டும் போட்ட மனிதர்கள். பெண்கள். லேடிஸ் அனட் ஜென்ட்டில்மென்! தங்களை உலகத்திலிருந்து தனிப்படப் பிரித்துக்கொண்ட பிரதிநிதிகள்!

உலகத்துப் பிரச்சினைக்கு வழிதேடும் உபதேசிகள். இவர்களில் எத்தனை பேரின் மனைவிகள் இப்போது இன்னொருத்தனுடன்...

யார் பிழை?

இவ்வளவு நேரமும் காதடைத்துப்போய் இருந்து இப்போதுதான் ஏதோ கேட்ட உணர்ச்சி. தியாகராஜா திடுக்கிட்டு உட்கார்ந்தான்.

யார் பிழை?

குழந்தைகள் பிழைவிட்டால் பெற்றோரின் பிழை. கணவன் குடிக்கத் தொடங்கினால் மனைவியின் பிழை.

அப்படித்தான் உலகம் சொல்கிறது. ‘சிவிலைஸ்டாக’ எங்கள் திருமணம் உடைந்து போவதற்கு யார் பிழைவிட்டார்கள்?

மதிப்பான உத்தியோகம்.

ஆங்கிலேயக் கொம்பனியில் சீனியர் போஸ்ட். அழகிய வீடு. ஆளுக்கொரு கார். இவளுக்கு என்னகுறை வைத்துவிட்டேன். ஐயருக்கு முன்னால் அக்கினி சாட்சியாக அமைதியாக இருந்து பூப்போன்ற என் கைகளைத் தொட்டவள் இப்போது.... இப்போது...

“Middle East war.....”

Conference பேச்சுக்கள் உலகப் பிரச்சினை யின் உச்சத்தில் இருக்கிறது.

இவன் என்ன கண்டு விட்டான். அந்த..... அந்த... சிவராமனிடம்.

“Stupid bastard sivaram”

நிச்சயமாக Stupid இல்லை.

சிவராமா முட்டான். நான்... நான்தான் சிவராம், சிவராமன்.

ஆறுமாதங்களுக்கு முன் தன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். பழைய சினேகிதன். ஒன்றாக யூனிவெர்ஸிட்டிக்குப் போனவர்கள் ஒரு காலத்தில்.

சும்மா இருக்கிற அறைதானே கொடுப்போம் என்றான் தியாகராஜா.

உங்கள் நண்பர் எனக்கொரு தடைய மில்லை என்றான் சுசீலா.

இப்போது...

இப்போது யார் நண்பனாம்? அந்த பாஸ்ரட்? என்ன கண்டுவிட்டான் அவனிடம்?

.....எல்லோரும் கை தட்டுகிறார்கள் கூட்டத்தில். தியாகராஜா திடுக்கிடுகிறான்.

தான் வாய்விட்டு அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு விட்டேனோ என்று தனக்குத்தானே யோசிக்கிறான். இல்லை கூட்டம் முடியவிட்டு அவர்கள் கைதட்டுகிறார்கள்.

தேநீர் வருகிறது.

பக்கத்தில் இருந்தவள் இவன் பெயரை வாசித்துவிட்டு தடுமாறி டியாகராஜா சொல்லி அழைக்கிறான்.

கனவுலகத்தில் இருந்து வந்து சம்பாசனைகளில் நுழைகிறது அவன் மனம். அரை குறையாக

கல்யாணமாகாத வாலிபர்கள் கல்யாணம் முடித்த நண்பர்களின் மனைவிகளுடன் Free யாகக் கதைப்பது தெரியும். அவனும் ஒரு காலத்தில் அப்படித்தான். திருமண வேலியைத் தாண்டத் தயங்கும் எங்கள் பெண்களுடன் “எதையும்” ஒரு அளவுக்குக் கதைக்கலாம்

என்ற உணர்ச்சிக்கு யார் விதிவிலக்கு.

அப்படி இருக்கலாம் சிவராமனும் சுசீலாவும்.

நாங்கள் படித்தவர்கள். எல்லோரும் சர்வ கலாசாலைகளுக்குள் போனவர்கள். (எங்கள் பெயருக்குப் பின்னால் இரண்டு மூன்றெழுத்தில் வால்களைப் பொருத்திக்கொண்டவர்கள்) லண்டனில் சீவிப்பவர்கள்.

நாகரீகமாகப் பழகத்தெரிந்தவர்கள்.

நாகரீகமாகப்.....

சிவராமன் சிவராமன்... சுசீலா மட்டுமென்ன எந்தப் பெண்தான் மயங்கமாட்டாள் அவனின் பேச்சில் சிரிப்பில்.

ஏன் சில ஆண்களுக்கு மட்டும் பெண்களைக் கவர முடியாமல் இருக்கிறது.

சில ஆண்களா?

பலபேர் சிவராமன் மாதிரியாகவா.. கவர்ச்சியாக... கலகலப்பாகப் பழகிக் கொண்டு.... தன் 'பிலோசபி' லெக்ஸரை லண்டன் யூனிவர்சிட்டியில் வைத்துக்கொள்ளட்டும்....

வீட்டில் கதவைத் திறக்கவும் "அவர்களின்" சிரிப்பு காதில் முட்டவும் சரியாக இருக்கிறது. இவ்வளவு காலமும் அவர்கள் தனிமையாக இருப்பதும் அவன் கதவைத் திறக்கும்போது கலகலவெனச் சிரிப்பதும் 'ஒரு மாதிரியாக' இருந்தாலும் இதெல்லாம் சாதாரணம் என்று தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்தியது ஞாபகம் வருகிறது.

கதவு படாரென்று சாத்துப்பட்ட சத்தத்தில் அவர்களின் சிரிப்பு 'சட்' என்று நிற்கிறது. அவள் சமையலறைக்குள்ளாலும் அவன் முன் அறைக்குள்ளாலும் இவனை எட்டிப்பார்க்க இவன் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாமல் தன் அறைக்குள் போகிறான்.

அவர்கள் இருவரும் ஒன்றும் புரியாமல் தங்களைப் பார்த்துக்கொள்வதை இவன் திரும்பிப்பார்க்க முடியாவிட்டாலும் உணர் முடிகிறது.

எப்படிக்கேட்பது இவர்களை உங்கள் உறவு என்ன என்று?

அப்படிக்கேட்டால் சுசீலா பெட்டி படுக்கைகளுடன் வெளிக்கிடத்தயங்கமாட்டாள். அதைவிட நாகரீகமாக எப்படிக்கதைப்பது? அல்லது எல்லாவற்றையும் மறந்து சிரிப்பதா? பெண்கள் எப்படித்தான் இருந்தாலும் நடேசன் போன்றவர்கள் இப்படித்தான் கதைப்பார்கள்

என்று இருப்பதா பேசாமல்...

மௌனமாகக் குளியலறைக்குள் போய் 'சுவரைத்' திறந்து விடுகிறான்.

அவர்களின் மௌனம் தாங்கமுடியாத வேதனையை உண்டாக்குகிறது.

தன் இனிய மனைவியை இப்படிச் சந்தேகிப்பது அவனுக்கும் அவமானமாக இருக்கிறது.

பேப்பரில் கையெழுத்துப் போட்டுத் தாலிகட்டிய குற்றத்துக்காக அவளை இன்னொரு ஆணுடன் கதைக்க முடியாது என்று சொல்லுமளவுக்கு எனக்கு உரிமை இருக்கிறதா?

வெளியில் மெல்லிய பனி கொட்டுகிறது. ஜன்னலில் பனிச்சிதறல்கள் காற்றில் அடிபட்டு வந்து தட்டுகிறது. படாரென்று கதவையடித்தபோது சட்டென்று மாறிய அவன் முகபாவம் ஞாபகம் வருகிறது.

சிவராமன் போனபின்?

நாங்கள் இருவரும் பழையபடி சாதாரணமாகப் போய் விடுவோமோ?

எங்கள் உறவும் உணர்ச்சிகளும் இருவரின் அன்பின் பிணைப்பில் சேருமா.. அல்லது... கோடானகோடி வருடமாக எங்கள் பிடிப்பில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு என்ன குறைந்துவிட்டது.

"எங்கள்" என்பது ஆண்வர்க்கத்தை மட்டும் குறிப்பிடுவது என்று நினைத்தபோது அவனுக்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது.

"எங்கள்" நிலை இந்தச் சமூகத்தில் எப்போதும் உயர்ந்த மட்டத்தில் இருப்பதான பிரமை.

"அவர்கள்" நிலையும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்கள் நிலையும் எப்போதும் எங்கள் தயவின் அடிப்படையில் நிர்ணயிப்பதான சுய பெருமை!

தியாகராஜா சாப்பாட்டு மேசையில் உட்காருகிறான்.

"எப்படிக்கொன்பிறன்ஸ்" தனக்கு எதிராக சிவராமன் இருப்பதை இப்போதுதான் கவனிப்பதுபோல் நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.

நிர்மலமான சிவராமனின் கண்களைச் சந்தித்தபின் குற்ற உணர்வுடன் குனிந்து கொள்கிறான் தியாகராஜா.

"பரவாயில்லை கொன்பிறன்ஸ்" அவன் வாய் முணுமுணுக்கிறது.

சுசீலா 'செஸ்' மேசையைத் துப்பரவாக்கு

கிறாள். பின்னேரம் வேலையால் வந்த பின் இருவரும் செஸ் விளையாடி இருக்கிறார்கள்!

அடங்கிக் கிடந்த கோபம் திரும்பவும் அக்கினிபோல எரிகிறது. கணவனின் மனத்தில் செஸ் விளையாட்டா அல்லது...

மெல்லிய சினுங்கல்கள், ரகசியமான - அந்தரங்கமான உணர்ச்சிகளைப் பரிமாறும் பார்வைகள்!

அவனுக்கு ஞாபகமில்லையா அவர்கள் செஸ் விளையாடியது.

யார் பிழை? அவர்களை ஒன்றாக விட்டது?

எத்தனையோதரம் அவன் சொல்ல வில்லையா சசீலா கேட்கும்போது தனக்கு நேரம் இல்லை என்று. இப்போது மட்டும் ஏன் அவர்கள் ஒன்றாய் இருந்ததற்காகவும் சிரித்ததற்காகவும் கதைத்ததற்காகவும் ஒப்பாரி வைக்கவேண்டும்?

நெளிவுகள், சுழிகள், நெருக்கமான உணர்ச்சிகள் அவன் நிமிர்ந்து பார்க்காமல் சாப்பிடுகிறான்.

அவள் கேட்கவில்லை ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறான்.. என்று. ஏன் கேட்பாள்? தெரிந்திருக்கவேண்டும்.

ஒரு நாளைக்கு வெடிப்பான் என்று.

‘சிவராமன்...’ பெயரைச் சொல்லிவிட்டுத் தயங்குகிறான் தியாகராஜா.

கைகள் இரண்டையும் மடித்துக் குவித்து நாடியில் தாங்கியபடி என்ன என்றபடி உட்கார்ந்து இருக்கிறான் சிவராமன்.

சசீலா மௌனமாய் சாப்பாடு போடுகிறாள் தன் கோப்பைகளில்.

“யூனிவர்சிட்டி ஹோஸ்டேலில் இடம் பார்ப்பதாகச் சொன்னாயே” தியாகராஜனுக்கே நம்பிக்கையில்லாமல் இருக்கிறது நேரடியாக விடயத்துக்கு வந்தது.

நடேசன் காரில் கதைத்துக்கொண்டு வந்தபோது உடனே வீட்டுக்குப் போய் சிவராமனின் கழுத்தில் கை வைத்து “get out my house” என்று கத்த நினைத்தவன் இப்போது நாகரீகமாக விடயத்தைத் தொடங்குவது அவனுக்கே வியப்பாக இருக்கிறது.

“Do you want me to go” சிவராமனின் குரலில் ஒரு ஏளனம் இருப்பதாகப்படுகிறது. வெறும் பிரமையாக இருக்கலாம்.

“You see.....” என்னவென்று சொல்வது! I know, I cannot live here for ever” சிவராமன் முடிக்கிறான். என்னென்று தெரியும் போகச் சொல்வான் என்று!

“For ever ?”

தியாகராஜன் மனைவியைப் பார்க்க வில்லை.

ஏன் திடீரென்று இப்படி உங்கள் நண்பரைப் போகச் சொல்கிறீர்கள் என்ற கேள்வி அவள் முகத்தில் இருக்கலாம்.

அல்லது...

உங்கள் நண்பரையும் என்னையும் பற்றி ஏதும் யாரும் சொன்னார்களா என்று சசீலா நேரடியாகக் கேட்கக்கூடியவள். கேட்டால் சிவராமனுக்கு முன்னால் பதில் சொல்ல அவன் தயாராயில்லை.

சசீலா என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று அறிய அவனுக்கு ஆவலாக இருந்தது.

என்ன நினைப்பது!

என் வீடு யாரையும் வைத்திருக்க உரிமையுண்டு; தனக்குத்தானே சமாதானம்.

என் வீடு

என் மனைவி

என் மனைவியும் வீட்டில் அடங்கிய.. வீட்டோடு சேர்ந்த உடமைகளில் ஒன்று! சிவராமன் கைகழுவிவிட்டு வந்து உட்கார்ந்து விட்டுச் சொல்கிறான்.

“நானே சொல்லவேண்டும் என நினைத்தேன்”

தியாகராஜன் நிமிர்ந்து உட்காருகிறான். என்ன சொல்ல....?

How to flirt with your friend's wife? உணர்ச்சியைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் நண்பனைப் பார்க்கிறான்.

“ஹோஸ்டலில் தற்செயலாக ஒரு இடம் கிடைத்தது. நேற்று ஒரு நண்பன் சொன்னான் அமெரிக்கன் யூனிவர்சிட்டிக்குப் போகிறான் என்று. அவர் அறையை நான் கேட்பதாக யோசித்திருக்கிறேன். உண்மையாக அடுத்தமாதம்தான் போகிறான். ஆனால் ஹோலிடேயில் ஸ்கொட்லாந்துக்குப் போய் விட்டான் இன்று. நான் எப்போதும் அறை மாறலாம்!”

சிவராமன் சொல்லிமுடிக்க ஒரு இனம் தெரியாத அரிப்பு தியாகராஜா மனதில்.

அவர்கள் இருவரும் தர்ம சங்கடத்துடன் நெளிவார்கள் என்பதை மறைமுகமாகப் பார்த்து ஆசைப்பட நினைத்த அவனுக்கு இப்படி சிவராமன் சொன்னது ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஏமாற்றமாக இருக்கிறது.

Good night சொல்லிவிட்டுப் போகும் நண்பனை ஒருவித எரிச்சலுடன் பார்க்கிறான் தியாகராஜா.

கொன்பிரண்சுக்குப் போன றிப்போர்ட் எழுதவேண்டும்.

சுசீலா படுத்து விட்டாள். ஒரு விதத்தில் அதிகம் அவள் பேசிக்கொள்ளாதது அவனுக்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது.

றிப்போர்ட் எழுதிவிட்டு வர அவள் நித்திரையாக இருப்பதைப் பார்க்க ஆறு தலாக இருக்கிறது. களங்கமற்ற அவள் முகமும் நிர்மலமான சிவராமனின் கண்களும் தான் குற்றவாளியோ என நினைக்கப் பண்ணுகிறது.

என்ன இருந்தாலும் என்ன? ஏன் சும்மா மனதில் நினைத்துப் புழுங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்?

அடுத்தநாள் அரித்துக் கொண்டிருந்த வீட்டு நினைவுகளால் வேலை ஓடவில்லை.

எவ்வளவு விரைவாக வரவேண்டுமோ அவ்வளவு விரைவாக வரவேண்டும்போல் இருக்கிறது.

சிவராமன் எப்போது போவேன் என்று சொல்லவில்லை. வீட்டுக்குப்போய் இருப்பானா இப்போது.

அதற்கிடையில் அவர்களைக் கவனிக்க வேண்டும்போல் இருக்கிறது.

தற்செயலாக சுசீலா சண்டைக்கு வந்தாலும் “புருவ்” பண்ண ஏதும் தடயம் கிடைக்காதோ என்ற நற்பாசை. தான் நினைத்தது சரியாக இருக்கவேண்டுமே! வீட்டில் யாரும் இல்லை!

வெறும் வீடு.

நேற்றுக் கதவைத் திறக்க கலகலவென்று சிரித்த சத்தம் காதில் கேட்பது போன்ற உணர்ச்சி எங்கே போய்விட்டார்கள்?

வெளியில் பனி கொட்டுகிறது.

சுசீலாவுக்கு இன்னும் வேலை விட்டிருக்காது.

ஆனால் சிவராமனின் லெக்ஸர் முடிந்திருக்கும். எங்கே போய்விட்டான்?

யார் பிழை?
குழந்தைகள் பிழைவிட்டால்
பெற்றோரின் பிழை.
கணவன் குடிக்கத்
தொடங்கினால் மனைவியின்
பிழை. அப்படித்தான் உலகம்
சொல்கிறது.
‘சிவிதைலாக’ எங்கள்
திருமணம் உடைந்து போவதற்கு
யார் பிழைவிட்டார்கள்?

ஒரு வேளை சுசீலாவைக் கூப்பிடப்போய் விட்டானோ?

நடேசன் சொன்னான் இருவரும் ஒன்றாய் வருவதாக.

சிவராமனுக்குக் கார் இல்லை. சுசீலாவின் காரில் வருவதுண்டு.

அதுதான் உண்மை.

ஆனால் தியாகராஜாவுக்குப் புரிய வில்லை. ஏன் அதை நம்பிக்கொண்டு சிவராமனைத் தன் மனைவியுடன் பார்க்கவேண்டுமென்று.

முன் ஹாலில் செஸ்போர்ட் இல்லை.

சிவராமனே இல்லாத உணர்ச்சி.

சிவராமனின் அறையை எட்டிப் பார்க்கிறான். வெறுமை! ஒரு சாமானும் இல்லை.

இனம் தெரியாத பயத்துடன் தன் படுக்கை அறைக்குள் போகிறான்.

சுசீலா ஓடிவிட்டாளோ சிவராமனுடன்? வெளியில் கதவு திறக்கும் சத்தம்.

சுசீலா! அப்பாடா நிம்மதி!

ஏன் நேரத்துடன் இவன் வந்தான் என்று அவள் நினைத்திருக்கவேண்டும். வியப்புக் கண்களில் தெரிகிறது. அசட்டுச் சிரிப்பு இவன் முகத்தில்.

“நாளைக்கு பேர்மிங்காம் போகிறேன். கொஞ்சம் றெஸ்ட் எடுக்கவேண்டும்” அவளுக்குத் தெரியும் அது காரணமில்லை என்பது இவனுக்குத் தெரிகிறது. அவள் மௌனமாகப் போகிறாள்.

என்ன நடந்துவிட்டது?

ஏன் மௌனமாக இருக்கிறாள்?

சிவராமனின் பிரிவோ! அவள் மௌனம்

பாவைவனத் தேடல்கள்

தொடுவானைத் தேடி
துறை அறியாது
சுற்றுக்கின்ற யடகுகள்.
இந்த அமாவாசை
இருள்களை
அழைத்துக் கொண்டதான்,
வெளிநாட்டுக்குள்
குடி பெயர்ந்துள்ளோம்.

வெள்ளையர்களுடைய
விரோதமாகப் பங்கும்
கறுப்பு மனிதர்கள்!

பணம் கொடுக்காமலே
பயணம் செய்யும்
புரலோக வாசிகள்!

செலவில்லாமலே
உலக நாடுகளுக்கு
தொலைபேசியில்
தொடர்பு கொள்ளும்
வாயு பகவான்கள்!

எல்லாத் தெருக்களிலும்
ஏறி கிறங்கும்
அவதார முருஷர்கள்!

கடைகளில்
மதுயூட்டிகளை
மாயமாய்க் கடத்தும்
மந்திரவாதிகள்!

சந்தியில் நின்று கொண்ட
சரசமாரும்
எங்களுர் மந்திரிமாரர்கள்!

கூலிக்கு அமர்த்தியட்ட
கொலைகாரக் கும்பல்கள்!

உயிர்வாழ வந்த
பறவைகளும்,
கூரை தேடிவந்த
பறவைகளும்
கிணத்தின் பெயரால்
கிவர்களோடு சேர்த்து
நிறுக்கியாகின்றது!

அறியாமையே இருளுக்குள்
குடி மூழ்கிய போகின்றது!
கிணவேனில் காலம்
எய்யாத் திருத்துவது!

(*அவல்கள் தொகுப்பிலிந்து)

- முகில்வண்ணன் (ஜோர்மனி)

உங்கள் நண்பர் போய் விட்டார். அவள் சொல்கிறாள். தன்னின் அணைப்பில் அவனின் ஞாபகம் அவளுக்கு வருவது இவனுக்கு எரிச்சலாக இருக்கிறது.

எவ்வளவு காலம் அவனை நினைத்துக் கொண்டிருக்கப்போகிறாள்? அவனுக்கு மறைமுகமான ஆத்திரம் பொங்குகிறது. நான் உன் கணவன் என்னுடன் இருக்கும்போது ஏன் மற்றவனை யோசிக்கிறாய் என்று கேட்க வேண்டும்போல் இருக்கிறது.

ஏன் கேட்கவேண்டும்? என்னுடன் இருக்கவேண்டும் அவள் முழுக்க முழுக்க என்னுடையவள் என்று புரிய வைக்கவேண்டும். உலகம், இன்னும் இருளவில்லை. ஜன்னல் திரைகளைப் போடுகிறாள். வேலைக்குப் போய்விட்டு வந்த உடுப்புகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்தவள் கணவனைத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள்.

டை கழட்டி, சப்பாத்துக்களை எறிந்து, சேர்ட் கழட்டிக்கொண்டிருக்கும் கணவனைப் பார்க்கிறாள்.

இவள் இரவு சாப்பாடென்ன என்ற கேள்விக்கு அவன் சொல்லப்போகும் பதில் அவளுக்குப் புரிகிறது. நீல ஜீன்சும், கருப்பு புல்லோவரும் கதிரையில் தவழ

இவள் அவனைப் பார்க்கிறாள்.

அவன் பார்வை உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் உயர்ந்து தவழும் மார்பகங்களில் நிலைக்கிறது.

“Do you want to use them” அவளின் குரலில் உள்ள எந்த உணர்ச்சியும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஏளனமும் எக்காளமும்.

“You are the Owner” அவளின் கண்கள் கலங்குவதை அவன் போன்ற கணவன்கள் எங்கே கவனிக்கிறார்கள்?

(யாவும் கற்பனையே)

வாசுகன் (பிரான்ஸ்)

நாங்கள் தேவதைகளின் நகருக்குள் இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதோ தேவதைகளின் நகரம் பாங்கொக் உங்களை வரவேற்கிறது.

இவன் பிரான்ஸில் ஏறி பாங்கொக்கில் வந்து இறங்கும்போது விமானத்தில் பாங்கொக்கை இப்படித்தான் அறிமுகப்படுத்திவைத்தார்கள். ஆனால் இந்தத் தேவதைகளைத் தேடித்தான் பாங்கொக் நகர வீதிகளிலே திரிவேன் என்று அப்போது இவன் கொஞ்சமும் நினைத்திருக்கவில்லை.

இவன் கல்யாணம் முடிக்கத்தான் பாங்கொக் வந்தான். ஆனால் கல்யாணம் குழம்பிப்போனது. உடனே திரும்பி பிரான்சுக்குப்போக இவனுக்கு விருப்பம்

நாளைக்குப் பிரான்சுக்குத் திரும்பிப்போக வேண்டும். ஆனால் காலை தொடங்கி மனதில் ஒரு சின்னக் குழப்பம். ஒரு தேவதையைத் தொட்டுப்பார்த்தால் என்ன என்று யோசித்தான். 'முப்பது வயசாப் போச்சுது வாழ்க்கையில் என்னத்தைக் கண்டன்' என்று பத்து நிமிடங்களுக்கு ஒருமுறை சொல்லிக் கொண்டான். 'இல்ல இது ஒரு மனச்சாட்சி இல்லாத வேல' என்றும் ஒருமணி நேரத்துக்கு ஒரு தடவை மெதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டான். இரவு எட்டு மணிக்குத் தங்கியிருந்த அறையைவிட்டு வெளியேவந்து வீதியில் இறங்கினான். 'எங்கே போகிறேன்?' என்று கேட்டுக்கொண்டான். 'சும்மா இப்படியே காலாற நடந்து வரப்போகிறேனாக்கும்'

தேவதை பெயர் கதை

—ஷோபாசகீதி
(மிரான்ஸ்)

இல்லை. அங்கே அறிந்தவர்கள் தெரிந்தவர்களிடமிருந்து ஆயிரம் கேள்விகள் வரும். ஆயிரம் கேள்விகளும் ஆயிரம் நாக்கினி புழுக்களுக்குச் சமனாயிருக்கும். இவனைப் போகவிட்டு முதுகுக்குப் பின்னால் சிரிப்பார்கள். ஒருமுறை தாய்லாந்தைச் சுற்றி வந்தான்.

தாய்லாந்தின் புராதன தலைநகரம் 'அயோத்தியா' வுக்குப் போனான். மலைகளின் ராணி 'உடப்போ' னுக்குப் போனான். தங்கக் கடற்கரை 'பத்தயா'வுக்குப் போனான். ஆனால் அலைகளிலும் மலைகளிலும் ரசிப்பதற்கு எதுவும் இருப்பதாக இவனுக்குத் தெரியவில்லை. வழிகளில் சில தேவதைகள் இடறத்தான் செய்தார்கள். அவர்களை வேடிக்கை பார்த்தான். சாடையாகப் பரிதாபப்பட்டான். அவ்வளவும்தான்.

என்று வாய்க்குள் முணுமுணுத்தான். ஏதோ இவனின் மூளை கட்டளையிடாமலே கால்கள் தாமாக 'சுத்திசான் வீதி'க்குள் நுழைவதாகவும் இது ஒரு மனோதத்துவப் பிரச்சினை என்றும் இதற்கு தான் கொஞ்சமும் பொறுப்பாளி ஆக முடியாதென்றும் நம்ப முயன்றான்.

பகல் முழுவதும் தூங்கும் 'சுத்திசான் வீதி' இருட்டி விட்டால் முகம் கழுவி எழுந்துவிடும். வீதியின் இரு புறங்களிலும் நூற்றுக்கணக்கான விடுதிகளும் ஆயிரக்கணக்கான தேவதைகளும். விடுதிக்குள் கண்ணாடிகளால் சூழப்பட்ட காட்சியறைக்குள் தேவதைகள் கூட்டம் கூட்டமாக இருப்பார்கள். தேவதைகளின் இதழ்கள் முப்பது விநாடிகளுக்கு ஒருமுறை 'தானியங்கி' முறையில் புன்னகைக்காய் விரிந்துமுடும். தேவதைகளின் மார்புகளில் அவர்களது அடையாள இலக்கம் குறிக்கப்பட்டிருக்கும்.

இவன் விடுதிக்குள் உள்ளிட்டு ஒரு மூலையாய் நின்றுகொண்டான். தேகம் ஒருமுறை நடுங்கிநின்றது. விடுதி ஏற்கனவே 'விழாக்கோலம்' கொண்டிருந்தது. நீலவிழிகள், பச்சை விழிகள், பூனை விழிகள், கருமை விழிகள் கண்ணாடி காட்சியறையை துளைத்துக் கொண்டிருந்தன. சில தேவதைகள் கைகளை உயர்த்தி அசைத்து 'என்னைக் கூப்பிடுங்கள்' என்னைக் கூப்பிடுங்கள்' என்று சைகை செய்தார்கள். இவன் மெதுவாக விழிகளை உயர்த்தி தேவதைகளை நோட்டம் விட்டான். இலக்கம் 80.. இலக்கம் 81.. இலக்கம் 82... இலக்கம் 83ல் கொஞ்சம் நிதானித்தான். அந்தத் தேவதை கண்களை இடமாகவும் வலமாகவும் வெட்டியபடியே கைகளை மார்புக்குக் குறுக்காகக் கட்டியவாறு உட்கார்ந்திருந்தான். அவள் அணிந்திருந்த ஆடைகள் அவளுக்குப் பொருத்தமில்லாமல் இருந்தன. இவள் மற்றைய தேவதைகளைப் போல பவுண் நிறமில்லை. நிறம் கொஞ்சம் குறைவாக இருந்தாள். கிட்டத்தட்ட ஓர் இந்தியன் சாயல் அவளில் இருந்தது. அந்த 'லுக்' இவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. இவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டான் என்பதை விடுதித் தலைவி ஊகித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவனை நெருங்கிவந்தாள். இவன் கடைசியாய் கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டு 'நம்பர் எயிற்றி திறி' என்று மெதுவாகச் சொன்னான். விடுதித்தலைவி, 'பற்சிப் சாம்' பற்சிப் சாம்.. என்று அந்தத் தேவதையின் இலக்கத்தை ஒலிவாங்கியில் அழைத்தாள். தேவதை திடுக்கிட்டவளாய் எழுந்து நின்றாள். கண்ணாடிக் கதவைத் திறந்துகொண்டு "டக்... டக்" என்று குதிக்கால் செருப்புகள் ஒலி எழுப்ப இவனுக்குப் பக்கத்தில் வந்துநின்றாள். "சேர் காலையில் எட்டுமணிக்கு இவளை விட்டு விடுங்கள்" என்று சொல்லிச் சிரித்த விடுதித் தலைவி இவனிடம் ஆயிரம் பாத்துக்கள் எண்ணி வாங்கிக்கொண்டாள்.

இவனும் தேவதையும் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தார்கள். அறைக்குள் எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் நிலைக்கண்ணாடிகளாகவே இருந்தன. தேவதை நிலைக்கண்ணாடிகளில் தெறித்து நூறாகத் தெரிந்தாள். அறையின் நடுவே பெரியகட்டில் இருந்தது. கட்டிலின் மேலே கூரையிலும் ஒரு பெரியகண்ணாடி தொங்கிக்கொண்டு கட்டிலைப் பிரதி எடுத்தது.

தேவதை ஒன்றும் பேசாமல் குளியறைக்குள் நுழைந்து குளிக்கத்தொடங்கினாள்.

இவன் ஒரு சிகரட்டைப் பற்றவைத்தான். 'இவள் கொஞ்சம் நல்ல ரைப் பெட்டையா தெரியறாள்' என்று யோசித்தான். ஆனால் இவன் தேவதைகளைப்பற்றி கதை கதையாய் கேள்விப்பட்டிருந்தான். வரும் போது பூனைமாதிரி வருவார்கள் என்றும் பின் தொடர்போகும்போது இன்னும் பணம் கேட்டுத் தொடவிடாமலே அழிச்சாட்டியம் செய்வார்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டிருந்தான். பாங்கொக்குக்குப் புதியவர்கள் என்று தெரிந்து கொண்டால் இடுப்பிலுள்ள அரைஞாண் கொடியையும் உருவிக்கொண்டுதான் விடுவார்கள் என்றுகூடக் கேள்விப்பட்டிருந்தான். எனவே தான் ஒன்றும் பாங்கொக்குக்குப் புதியவன் இல்லையென்று அவளுக்குக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பினான். தேவதை குளியலை முடித்துக்கொண்டு பாதங்கள் தரையில் படாமல் விரல்களால் நடந்துவந்து கட்டிலின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டாள். ஒரு சின்ன வெள்ளைத்துண்டை மட்டும் உடம்புக்குக் குறுக்காகச் சுற்றியிருந்தாள். இவன் 'சேர்ட்டைக் கழற்ற தேவதை அதை வாங்கி மடித்த வைத்தாள். இவன் 'கப் குன் மா கப்' என்று தாய்லாந்து மொழியில் நன்றி சொல்லி தான் தாய்லாந்துக்குப் புதியவனல்ல என்று நிரூபிக்க இவனுக்குக் கிடைத்த முதலாவது சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டான்.

இப்பொழுது தேவதை இவனுக்கு மிக நெருக்கமாக வந்து உட்கார்ந்துகொண்டாள். இவன் தேவதையைப் பார்த்து மெதுவாகச் சிரித்தான். தேவதையின் முகத்தில் உணர்ச்சி ரேகைகளே இல்லை. இவன் குரலுக்குக் கொஞ்சம் கம்பீரத்தைக் கொண்டு வந்து கேட்டான்.

குன் சீ அலாய் கப்? (உன் பெயர் என்ன?)

தொங் ஸீ யூ

ஆயூ தொளாய் கப்? (வயது என்ன?)

சிப் யெற் (பதினேழு)

இவன் இன்னும் சில தாய்லாந்து மொழிச் சொற்களை ஞாபகப்படுத்திப் பேச முயற்சிக்கையில் தேவதை இவனின் கையைப் பிடித்து 'புட் தாய் மிடாய் கா புட் இங்கிலிஸ்' (எனக்கு தாய்லாந்து பாஷை தெரியாது. ஆங்கிலத்தில் பேசங்கள்) என்றாள்.

இவன் கொஞ்சம் குழம்பிப்போனான். இவன் தன்னை ஏதோ புது 'ருட்' டில் ஏமாற்ற முயற்சிக்கிறாளோ? என்று யோசித்தான். தேவதை அப்படியே கட்டிலில் சரிந்து ஆடாமல் அசையாமல் படுத்துக்கொண்டாள். மூச்சுக் காற்றை அடிவயிற்றுக்குள் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டவள்போல் பற்களை வேதனையுடன் கடித்து முகத்தை இறுக்கிக்கொண்டாள். தேவதையின் கண்கள் மூடிக்கொண்டன. உதடுகளைச் சுழித்து "கமோன் சேர்" என்றாள். இவன் போய்விட்டான்.

நடுச்சாமத்தில் இவனுக்கு நித்திரை முறிந்தது. அப்படியே கண்களை மூடிக் கொண்டு படுத்திருந்தான். பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு மூச்சுவிடச் சிரமப்படுபவன் போல மூசினான். கையை பொத்திப் பிடித்து மெதுவாகக் கட்டிலில் குத்தினான். இவன் இப்படியான சேட்டைகள் செய்தால் ஆள் எதையோ நினைத்து வருத்தப்படுகிறான் என்று அர்த்தம். அரைக்கண்ணை விழித்து தேவதையைத் தேடினான்.

தேவதை அறையின் மூலையிலே அந்த வெள்ளைத்துண்டை இடுப்புக்கு மட்டும் கட்டிக்கொண்டு நிலத்தில் குந்தியிருந்தாள். இவன் விழித்ததை அவள் கண்டு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மேலே கூரையில் தொங்கிய சரவிளக்கையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு சிகரட் புகைத்துக்கொண்டிருந்தாள். இவனுக்கு இப்போது தேவதையைப் பார்க்க உண்மையிலேயே பெரிய பாவமாக இருந்தது. நெஞ்சிலே சின்னதாக வலி கிளம்பியது.

பாரிசில் தான் உண்டு, தன் வேலையுண்டு, தங்கையின் லண்டன் மாப்பிள்ளைக்குக் கொடுத்த சீதனத்துக்குப் பட்ட கடனுக்கு வட்டியுண்டு என்று எட்டடிக்குப் பத்தடி அறையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவனுக்கு லண்டன் தங்கைதான் முதல் வெடிவைத்தாள்.

"பாரிஸ் அண்ணைக்கும் முப்பது வயசாப் போச்சுது. நான் லண்டனில், பெரியண்ணை ஜேர்மனில், தம்பி சுவிலில்" பாரிஸ் அண்ணை தனியாளா கிடந்து கஸ்டப்படுறேர். தனிய இருக்கிற இளந்தாரியளுக்குக் கெட்டுப் போறதுக்கான் "சான்ஸ்" வெளிநாடுகளில் கூடுதலா இருக்கு. அதால பாரிஸ் அண்ணைக்கு கெதியா ஒரு கலியாணம் செய்துவைக்க வேணும்" என்று தங்கை தொலைபேசியில் ஜேர்மனிக்கு வெடிக்க ஜேர்மனி ஊடாக

சுவில், சுவில் ஊடாக கொழும்பு என்று இவனது திருமணப் பிரச்சினை சர்வதேச அளவில் வெடித்தது.

இவன் முதலில் கல்யாணம் வேண்டாம் என்றான். உழைக்கின்ற சம்பளத்தில் ஒரு தனிமனிதனே அறை வாடகை, வட்டி வரி, திறை, கிஸ்தி கட்டி மாதமுடிவில் கையறுநிலையில் ரயிலுக்கு ரிக்கட் எடுக்க சில்லறை பிராங்குகள்கூட இல்லாமல் ரயில் நிலைய தடைக்கம்பிகளுக்கு மேலால் உயரம் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறான். வரப்போகும் மனைவியையும் உயரம் பாய்ச் சொல்ல முடியுமா? எனவே "எனக்கு இப்போதைக்கு கலியாணம் வேண்டாம்" என்றான்.

இவனுக்கு மீண்டும் சர்வதேச மட்டத்தில் எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. அம்மா "இவன் மூலம் பேரன் பேத்திகளைக் காண்பதே, தான் இந்த பூலோகத்தில் அவதரித்ததன் நோக்கம்" என்று தொலைபேசி வழியே உள்ளத்தை உருக்கினாள். 'காய்ச்சல், துன்பம் வரும் நேரங்களில் மனைவியென்று ஒருத்தி இருந்தால் தேநீர் வைத்துத்தருவாள்' என்று ஒரே வரியில் தாம்பத்திய தத்துவத்தையே ஜேர்மனி அண்ணன் சுருக்கிக்கூறினார். 'இந்தக் கிழவன் கல்யாணம் செய்தால்தானே நான் கல்யாணம் செய்யலாம்' என்று சுவில் தம்பி லண்டன் அக்காக்காரியோடு புலம்பினான்.

இவன் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. அந்த எட்டடிக்குப் பத்தடி அறைக்குள் பெண்சாதி, கட்டில், பிள்ளை, தொட்டிலை கற்பனை பண்ணிப்பார்த்தான். 'சும்மா' ஒரு வரவு செலவுத்திட்டம் எழுதிப்போட்டுப் பார்த்தான். அரிசி, கறி, புளி, பால்மா, இனி எப்படியும் மனைவிக்கு இரண்டு மாதத்திற்கு ஓர் உடுப்பாவது வாங்கிக் கொடுப்பதுதானே ஆண்பிள்ளையாய்ப் பிறந்தவனுக்கு அழகு. இப்படியே நீட்டுக்கு எழுதிக் கணக்கை கூட்டிப் பார்த்தவன் தலையை ஒருமுறை சிலுப்பிக்கொண்டு சிரித்தான். சித்தார்த்தன் புத்தனாக மாறும்போதும் ஏறக்குறைய இப்படித்தான் ஒரு சிரிப்பு சிரித்திருப்பான்.

ஆனால் கலைவாணியைத்தான் இவனுக்குப் பேசி முற்றாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்தபோது இவன் கொஞ்சம் ஆடித்தான் போனான்.

கலைவாணி அடக்கம் என்றால் அடக்கம் அப்படியொரு அடக்கம். வெள்ளிக்

கிழமைகளின் மாலைகளில் “இட்ட அடி நோக எடுத்த அடி கொப்பளிக்க” தலையைக் குனிந்து கொண்டே ‘இனிச்ச புளியடி முருகன்’ கோவிலுக்கு வருவாள். ஐயன் ‘தேவாரமொழி பாடு’ என்று சொல்லி வாயை மூட முன்போ ‘காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி’ என்று உண்மையாகவே கண்களில் நீர் வழிந்தோட கலைவாணி கொஞ்சி கெஞ்சி பாடுவாள். கோவிலும் கூடவே அழும். இவனுக்கும் அழுகை வரும்.

காலையில் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகும் போதும் மாலையில் வரும்போதும் அல்லது வெள்ளிக் கிழமைகளின் மாலைகளில் மட்டுமே கலைவாணியை ஊரவர்கள் காணலாம். ஆனால் இவனுக்கு அப்படியல்ல. இவனின் வீட்டுக்கும் கலைவாணி வீட்டுக்கும் இடையில் உக்கிபோன பனை ஓலை வேலி ஒன்று மட்டும்தான் இருந்தது.

கலைவாணியின் வீட்டில் ஆடு குட்டி போட்டால் இளங்கொடி எடுத்து ஆலமரத்தில் கட்ட அல்லது கிணற்றுக்குள் தண்ணீர் அள்ளும் வாளி விழுந்தால் சுழியோடி எடுக்க கலைவாணியின் அம்மா இவனைத்தான் கூப்பிடுவாள். கலைவாணியின் வீடே ஒரு குட்டிக்கோயில் போலத்தான் இருக்கும். வீடு முழுவதும் சுவாமி படங்களாகவே இருக்கும். கலைவாணி இவனுக்குச் சில நேரங்களில் தேநீர் கொடுத்திருக்கிறாள். ஆனால் அவள் “பெரிய பிள்ளை” ஆன நாளிலிருந்து இவனோடு ஒரு வார்த்தையாவது பேசியதாக இவனுக்கு ஞாபகம் இல்லை.

அந்தக் கலைவாணியைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு வந்து இந்த எட்டடிக்குப் பத்தடி அறைக்குள் குடிவைத்தால் அவளின் குனிந்த தலை நிமிராத குணத்துக்கும் தெய்வ பக்திக்கும் கூடவே மகாலக்ஷ்மியும் இந்த அறைக்குள் குடிவருவாள் என்று இவன் உறுதியாக நம்பினான்.

அவ்வளவும்தான். அடுத்த மாதமே கலைவாணியும் கலைவாணியின் ஐயாவும் கொழும்புக்குவந்து ஏற்கனவே கொழும்பில் முகாமிட்டிருந்த இவனின் ஐயா, அம்மாவோடு சேர்ந்து கொண்டனர். கலைவாணி பாங்கொக் வருவதாகவும் இவனும் பாங்கொக் போய் கல்யாணத்தை எழுதுவதாகவும் இரகசியத் திட்டம் தீட்டப்பட்டது.

இவன் பாங்கொக் வந்து ‘சீலோம் வீதி’யில்

அறை எடுத்துத் தங்கினான். ஹோட்டலில் பெயர் பதியும்போது ‘மிஸ்டர் அன்ட்மிஸிஸ்’ என்று சொல்லித்தான் பதிந்தான். ‘மிஸிஸ் நாளைக்கு வருவா’ என்று ஹோட்டல்காரன் கேட்காமலேயே இவன் சொல்லி வைத்தான். அறைக்குள்போய் படுத்துக்கொண்டு ‘மிஸிஸ் நாளைக்கு வருவா’ என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிப் பார்த்தான். சரியான சந்தோஷமாக இருந்தது.

காலையில் எழுந்து கொழும்புக்குத் தொடர்பு கொள்ள முயன்றான். இணைப்புக் கிடைக்கவில்லை. தாய்லாந்து தொலைத் தொடர்புத் துறையை ஒருபாட்டம் திட்டிவிட்டு விமான நிலையத்துக்குப் போனான். ‘ஏயார் லங்கா’ இறங்கிக் கொண்டிருப்பதாக அறிவித்தார்கள். இவனுக்குள் இரத்தம் ஏறி இறங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு சிகரெட் பற்ற வைத்தால் பட்டம் குறையும் என்று நினைத்தான். இவனை சிகரெட்டும் கையுமாகக் கண்டால் கலைவாணி என்ன நினைப்பாளோ தெரியவில்லை. எனவே இரண்டு கைகளையும் இறுகக் கட்டிக்கொண்டு ‘அற்றேன்ஸனி’ல் நின்று கலைவாணியை வரவேற்கத் தயாரானான். ஆனால் கலைவாணி வரவில்லை.

இவன் துடித்துப்போனான். ஓடிப்போய் கொழும்புக்குத் தொடர்புகொண்டான். இவனின் சின்னத் தங்கைதான் தொலைபேசியை எடுத்தாள். இவனின் குரலைக் கேட்டவுடனே அவள் அழத்தொடங்கி விட்டாள்.

“ஐயோ சின்னண்ணை கலைவாணி யெல்லோ உங்க வரமாட்டன் எண்டு சொல்லிப் போட்டா. இரவு முழுக்கு இஞ்சை ஒரே சண்டை..”

“ஏனடி என்ன நடந்து?”

“கலைவாணியை உன்னட்ட அனுப்ப முன்னம் சீதனக்காச ரெண்டு லச்சம் ரூபாவையும் வைக்க வேணும் எண்டு எங்கிட ஐயா கலைவாணியினர் ஐயாவோட சண்டை பிடிச்சவர்”

“சீதனமோ? எடி நான் உங்களை சீதனம் வேண்டிச் சொன்னானோ?”

“அது எனக்குத் தெரியாது சின்னண்ணை. கலைவாணியினர் அண்ணா கனடாவில் இருந்து காச அனுப்புவாராம். ஆனால் சொன்ன டேற்றுக்க காச வரயில்ல எண்டு ஐயா கெம்பத்துவங்கிற்றார்”

“மெயார்து” எனிய மூதேசியள் எல்லாம்

உங்கிட எண்ணத்துக்குச் செய்யிறது. நானொரு விசரன் வேலையினக்கெட்டு பாங்கொக்கில வந்து நிக்கிறன் நீ கலைவாணியைக் கூப்பிடு. நான் கதைக்கிறன்.”

“அவையன் காலம்பிறையே வவனியாவுக்கு வெளிக்கிட்டுப் போயிற்றினம். பாவம் கலைவாணி என்னோட சொல்லி சரியாக் கவலைப்பட்டவ. அவவுக்கு இந்த சீதனப் பிரச்சினையே ராத்திரித்தான் தெரியுமாம்” இப்படி சீதனம் குடுத்துத்தான் கல்யாணம் கட்டுறது எண்டு முன்னமே தெரிஞ்சிருந்தாதான் கொழும்புக்கே வந்திருக்க மாட்டாவாம். சின்னண்ணை, உன்னை எண்டு இல்ல ஆரை எண்டாலும் அவ சீதனம் குடுத்துச் செய்ய மாட்டாவாம். இஞ்ச எல்லாம் மாறிப் போச்சு” ஆனா ஐயாவுக்கு விளங்குதில்ல. நான் எங்களுக்கு ஏன் பிறத்தியாற்ற காசு எண்டு கேட்டு ஐயாவோட சண்டை பிடிச்சன். ஒருநாளும் எனக்கு அடிக்காத ஐயா ராத்திரி எனக்கும் அடிச்சுப் போட்டார்.”

இவன் தொலைபேசியை அடித்து வைத்தான்.

மனுந்திச் சோழன் செய்தது போல இவன் தனது மனதுக்குள் ஒருதேர் செய்தான். அதன் உச்சியிலே கலைவாணியைக் கொண்டு போய் வைத்தான். ஐயாவை நடுச்சந்தியில் படுக்க வைத்து ஐயாவின் குரல்வளையை இரண்டு நெரிநெரித்தான்.

கலைவாணி வராமல் போனதும் நல்லதுக்குத்தான். கலைவாணி போனால் இன்னொரு நடனவாணியோ அல்லது ஒரு நாட்டியவாணியோ நமக்குக் கிடைக்காமலா போயிவிடுவாள். கலைவாணி ஒரு சீதனப் பழியிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றி விட்டாள் என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டான்.

ஆனால் இதோபார் நிலம் நோகாமல் நடந்த கலைவாணியை, கண்கள் இருப்பது பூமியைப் பார்ப்பதற்கே, கைகள் இருப்பது தேநீர் செய்வதற்கே, உதடுகள் இருப்பது முருகனைப் பாடவே என்று வாழ்ந்தவள் இன்று எங்களின் முகத்தில் அறைந்து விட்டாளே சின்னத்தங்கை சொன்னது மண்டையில் அறைந்தது. “இஞ்ச எல்லாம் மாறிப்போச்சு” மெய்தான். அங்கே ஒவ்வொரு குண்டுகளும் இவ்விரண்டு விலங்குகளாய் உடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நுகத்திலே

ஆனால் இங்கே ஒருபெண் தேவதையாக்கப்பட்ட, அரை நிர்வாணியாய் விறைத்துப்போய் இருக்கிறாள். ஆண்குறிகளும் மாத்திரைகளும் தின்னும் இவளின் இருட்ட நிமிடங்களில் ஒரு சின்ன “கிரேனைட்” வெடித்துப் பற்றாதா? தேவதையும் ஆயிரம் கைகளும் சூலமும் வேலுமாய் தேர்களில் ஏறாளோ? நல்ல உவமான உவமேயங்களோடதான் யோசிக்கிறேன். ஆனால் செய்யிறது முழுக்க கிலிசுகெட்ட வேலை, என்று கையைப் பொத்திப்பிடித்து மறுபடியும் கட்டிலில் குத்தினான். இந்தமுறை பலமான குத்து.

கொழுவியிருந்த கலைவாணிகள் ஆயிரம் கைகளும் சூலமும் வேலுமாய் தேர்களில் ஏறிவிட்டார்கள். தேர்களின் சக்கரங்கள் ஐயாக்களின் தலைகளை சுக்கு நூறாய் உடைக்கின்றன.

ஆனால் இங்கே ஒரு பெண் தேவதையாக்கப்பட்டு, அரை நிர்வாணியாய் விறைத்துப்போய் இருக்கிறாள். ஆண்குறிகளும் மாத்திரைகளும் தின்னும் இவளின் இருட்டு நிமிடங்களில் ஒரு சின்ன “கிரேனைட்” வெடித்துப் பற்றாதா? தேவதையும் ஆயிரம் கைகளும் சூலமும் வேலுமாய் தேர்களில் ஏறாளோ? நல்ல உவமான உவமேயங்களோடதான் யோசிக்கிறேன். ஆனால் செய்யிறது முழுக்க கிலிசுகெட்ட வேலை, என்று கையைப் பொத்திப்பிடித்து மறுபடியும் கட்டிலில் குத்தினான். இந்தமுறை பலமான குத்து.

தேவதை திடுக்கிட்டவளாய் இவனை

நிமிர்ந்து பார்த்தாள். வெள்ளைத்துண்டை மார்புவரை ஏற்றிக்கட்டிக்கொண்டே இவனுக்கு அருகில்வந்து படுத்தாள். இவன் தேவதையின் தலைமுடியை மெதுவாக வருடிவிட்டான். அப்பாடா தேவதை முதல் முறையாய் மெதுவாகச் சிரித்தாள். இவன் தனது 'உடைந்த' ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்,

“நீ தாய்லாந்துக்காரி இல்லையா?”

அவள் தனது 'பொறுக்கி' ஆங்கிலத்தில் சொன்னாள், “இல்லை சேர்”

“எவ்வளவு நாளாய் இங்கிருக்கிறாய்?”

இருக்கும் நாட்களை எப்போதும் எண்ணிக் கொண்டே இருப்பவளைப் போல படாரென்று சொன்னாள். “இருபத்தியொரு நாட்கள்.”

“இதற்கு முன்பு எங்கிருந்தாய்?”

தேவதை கொஞ்சநேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். தேவதையின் முகம் கோணிப்போக மார்புகள் ஏறி இறங்கின. இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் தலையணையில் விழுந்தது. இவள் பொய் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாளோ என்று இவன் கொஞ்சம் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டுவந்தான்.

ஆனால் அவள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது பொய்யாக இருக்கமுடியாது என்று இப்போது முடிவுசெய்தான். தேவதை எழுந்து கட்டிலில் சம்மணம் கட்டி உட்கார்ந்தாள்.

“இதற்கு முன்பு நான் எனது கிராமத்தில் இருந்தேன். அது ஒரு ஆண்மையில்லாத கிராமம். கிராமத்தின் முக்கால்வாசி நிலமும் டெங் கிழவனிடம் வந்துவிட்டது. உங்களுக்குத் தெரியுமா சேர், எனது பதினான்கு வயதில் நான் பாடசாலையிலிருந்து தூக்கிச்செல்லப்பட்டு டெங் கிழவனால் நாசமாக்கப்பட்டேன். கிராமத்தில் எல்லோரிடமும் சொல்லிப் புலம்பினேன். அதுதான் கோழைகளின் கிராமம் ஆயிற்றே.

பொலிஸ், கிராம நீதிமன்றத்தினர், சாதுக்கள் எல்லோருமே அவனின் கால்களை நக்கிக் கிடந்தார்கள். இரண்டு பசமாடுகளை எனது அம்மாவுக்குக் கொடுத்து என்னை டெங் கிழவன் வாங்கிவிட முயன்றான். அம்மா என்ன செய்வாள் பாவம்... என்னைக்கொண்டு போய் டெங் கிழவனிடம் தோட்ட வீட்டில் விட்டாள். இரண்டு வருடங்கள் “சேர்” முழுதாய் இரண்டு வருடங்கள் நான் அந்தத் தோட்ட வீட்டுக்குள்ளேயே செத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

கடவுள்கூட என்னுடன் இருக்கவில்லை. ஓர் இரவில் தப்பிவிட்டேன். முதல்நாளே டெங் கிழவனிடம் இருந்து கொஞ்சப்பணம் திருடியிருந்தேன்.

தப்பியோடி லாவோசுக்கு வந்து விட்டேன். தாய்லாந்தின் உயரக் கோபுரங்களும் கட்டடங்களும் தெரிந்தன. இடையில் ‘நொங் காய்’ ஆறு மட்டுமே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஓர் இரவு அதையும் தாண்டிவிட்டேன். ஆனால் இந்த எந்த உயர்ந்த கட்டடங்களும் கோபுரங்களும் எனக்கு ஒரு வேலை போட்டுத் தரவில்லை. உங்களுக்குத் தெரியுமா “சேர்” லும்பினி பூங்காவில் ஒருகிழமை பிச்சைகூட எடுத்தேன். பிறகுதான் ‘சுத்திலான் வீதி’ க்கு வந்தேன்.”

இவனுக்கு ‘உச்ச’ கொட்ட வேண்டும் போலயிருந்தது. ஆனால் இந்த ‘உச்ச’ தேவதைக்கு என்னத்தைச் செய்துவிடும் என்று யோசித்தான்.

“உனது கிராமம் எது?”

“ட்ரான்பாங் கிராமம். அது தென்வியட்நாமில் உள்ளது.”

இவனுக்குத் தனது தேர்க்கணக்கு எங்கேயோ சறுக்குவதாகப்பட்டது.

“உனது அம்மா ஒரு கேடு கெட்டவள். இரண்டு பசமாடுகளுக்காகவா உன்னை விற்றாள்?”

“சேர் அம்மாவை ஏசாதீர்கள். அவள் பாவம். எங்கள் கிராமத்தில் எல்லா அம்மாக்களும் என் அம்மா போலவே ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எதுவும் எதிர்த்துப்பேச முடியாது. தவிர அவளுக்கு முழங்கைகளுக்குக் கீழே இரண்டு கைகளும் கிடையாது”

“நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். அது எப்படி நடந்தது?”

“யுத்த காலத்தில் ட்ரான்பாங் கிராம எல்லையில் ஒரு அமெரிக்க இராணுவ வண்டித்தொடர் எங்கள் கெரில்லாக்களால் தாக்கி அழிக்கப்பட்டதாம். முதலில் வந்த வண்டிக்குள் இரண்டு கைகளிலும் வெடிகுண்டு களோடு அம்மாதான் பாய்ந்தாளாம்.”

(தேசத்துரோகி தொகுப்பிலிருந்து)

நீர்
எந்த நாட்டவர்.....?

நான்
இலங்கைத் தமிழன்...

அங்கு
எந்தப் பகுதி...?

வடக்கே
தீவுப்பகுதி...

அதிக விடயங்கள்
எழுதியுள்ளீர்...

உடலில்
காயங்கள் உண்டா..?

ஆமாம்
அதிகம் உண்டு....

இது என்ன...
தலையில் பெரிய வடு..?

கிரானுவம்
வைத்த குறி....

நீர்
வன்முறையாளனா...?

இல்லை..
தர்மத்திற்கு எதிரான
வன்முறையை
விரும்பாதவன்...

உமக்கு
இடது கைப்பழக்கமா...?

இல்லை..
கொஞ்சக் காலமாகத்தான்..!

வலது கைக்கு
என்ன நடந்தது..?

அதனால்..
எழுத முடியாது...

அன்று..
அது

எம் எட்டப்பர்
தந்த பரிசு...

பெற்றோர்
நலமே இருக்கிறார்களா...?

படைநகர்வொன்றின்போது
அவர்கள் வீட்டோடு
'ஓஜாதி' யில் கலந்தார்கள்....

சகோதரங்கள்...?

ஒரே ஒரு சின்னன்...
பாசத்தோடு தான்
பழகி வந்தேன்..
வன்முறை, கொலை
மலிந்தபூமி வேண்டாமென
ஈழத்தைவிட்டுப் போனவர்..
இன்றுவரை
சீதியில்லை,

அங்கு
உமக்கென்ன பிரச்சினை...?

அங்கு
எந்தப் பக்கத்திலும்
என்னால் இருக்க முடியாது...

நித்தமும்
துப்பாக்கி அர்ச்சனை..

தெருவாரம்
மனித உடல்கள்
சருகுகள் போல...

மனிதாபிமானம்
மருந்துக்குக்கூட
தேடவேண்டியுள்ளது....

நிம்மதியைத் தொலைத்து...
பிணங்களாக

அதிகாரி
புன்சிரிப்போடு
விசாரணையை
முடித்துக் கொண்டார்..!

விசாரணையில் அகதி

வீ. ரீ. இளங்கோவன், பிரான்ஸ்

[ஞானம் - 87-ஆகஸ்ட் 2007]

முன்னுரை

புலம்பெயர்ந்து குறிப்பாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குக் கள்ளத்தனமான முறையில் செல்பவர்கள் பலரும் உடனடியாகவோ தங்குதடைகளின்றி நேராகவோ தாம் செல்லக் கருதிய நாட்டிற்குச் சென்று சேர்வதில்லை. இடைவழிகளில் பல நாடுகளில் பல இடங்களில் தங்கி பல்வேறு சிரமங்களையும் சொல்லொண்ணாத அவலங்களையும் எதிர் கொண்டு நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னரே தாம் கருதிய நாட்டிற்குச் சென்று சேர்வது வழக்கமாகும். இப்புலம்பெயர் பயண அனுபவங்கள் குறித்த பதிவுகள் அதிகளவு இடம்பெறாவிடினும் இவ்வாறு வெளிவந்துள்ள கவிதைகள், சிறுகதைகள், பத்தி எழுத்துக்கள், கட்டுரைகள் என்பன கவனத்திற்குட்படுவது மிக அவசியமானது! ஏனெனில், கி.பி அரவிந்தன் கூறுவது போன்று “இந்தப் பயணங்களின் இடைவெளியில்தான் நமது சமூகத்தின் விழுமியங்கள் பெறுமானங்கள் ஏன் பௌத்திரங்கள் எல்லாமே உடைந்து நொறுங்கிப்போகின்றன”. ஆகவே இதுபற்றிய அவதானிப்பு அவசியமானதாகிறது.

மேற்கூறிய விடயம் தொடர்பாக எழுதியோருள் பின்வரும் படைப்பாளிகள் இவ்வேளை கவனத்திற்குரியவராகின்றனர்:

கவிதை: கி.பி.அரவிந்தன், செல்வ மதீந் திரன், பா.அ.ஜயகரன், சுகன், ஸ்யாமெயின்
சிறுகதை: பார்த்திபன், சுமதிருபன், ஷோபா சக்தி, கி.பி.அரவிந்தன். நிருபா, லோகா
பத்தி எழுத்து: இளைய அப்துல்லாஹ்
கட்டுரை: நிருபா

நாடுகள் / கடல்கள்:

இடைவெளிப் பயணநாடுகளாக, மேற்

குறிப்பிட்ட படைப்புகளில் இந்தியா, சிங்கப்பூர், ரஷ்யா, ஹங்கேரி, இத்தாலி, ஜேர்மனி, பெல்ஜியம், போலந்து முதலியனவும் கிரேக்கக் கடல், மத்தியதரைக்கடல், செங்கடல் முதலியனவும் இடம்பெற்றுள்ளன.

தங்குதல், எல்லைகடத்தல்

ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு விமானப் பயணம் மேற்கொள்வோர் சிங்கப்பூரில் சிலநாட்கள் தரித்துச்செல்வது வழக்கமாகும். எனினும் இந்நாட்டு அனுபவங்கள் பற்றி அதிகமாக எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஒரு குறுநாவலில் விமானத்தைத் தவறவிட்டு விமான நிலைய அதிகாரியொருவரிடம் அகப்பட்டு சிலர், குறிப்பிட்ட அதிகாரியின் கருணை காரணமாக தப்பிவிடுவது பற்றிய குறிப்பு மட்டும் இடம்பெறுகிறது: “வேறு யாராவது அதிகாரி பிடித்து உங்களைப் பொலிசில் குடுத்தானெண்டால் மூன்று வருஷங்கள் ‘உள்ள’ குந்தவேண்டி வரும். இங்க ஒரு நிமிஷமும் இல்லாமல் ஓடித் தப்புங்கோ” (ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம் - பொ. கருணாகரமுர்த்தி) ‘மாட்டியது சீனாக்காரன் என்றபடியால் தப்பியதாகவும் தமிழென்றால் நேரே பொலிசில் ஒப்படைத்து தனது உத்தியோகப் பெருமையைக் காட்டியிருப்பான்’ என்ற குறிப்பு மேலதிகமாக இடம் பெற்றுள்ளது.

ஐரோப்பிய நாடொன்றை அடைந்து விட்டால் குறிப்பிட்ட நாடுகளைக் கடப்பதற்கு சிரமமற்ற கார்ப்பயணம் பயன்படுகின்றது:

....ஹொலண்டில் இருந்து பெல்ஜியம் காற்ப் பயணம் நன்றாக இருந்தது. இடையில் போடர் தாண்டும்போது யாரும் எதுவுமே கேட்கவில்லை. என்னிடமும் விசா இல்லை. பிரான்ஸுக்கு வந்த

‘துஷ்பலம் குகந்த பெருங்கதையாகும்’

புலம்பெயர் பயண அனுபவங்கள்:

- பேராசிரியர். செ. யோகராசா

சில அவதானிப்புகள்

செங்கண் நாடுகளுக்கான விசா 15 நாட்களில் முடிந்துவிட்டது. பெல்ஜியத்தின் ஒரு வீட்டில் விட்டுவிட்டு நண்பன் பயணம் சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டான்

..அன்றைக்குப் புதன். நித்திரையில் வந்து எழுப்பினார்கள். “அவசரமாய் கழிசாணைப் போடுங்கோ” கழிசானுக்கு மேல் கழிசான். வேஷ்டுக்கு மேலால் மூன்று வேஷ்டுகள் போட வேண்டாமா? அதுதான் பை ஒன்றும் கொண்டுபோகவிடமாட்டார்களே, வேறென்னத்தைப் போடுவது? நான் இதனை எல்லாம் போடமுதல் நாறுபேரைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அவர்கள் இங்கிலாந்து போய்ச் சேர்ந்து அகதி முகாமில் அல்லல்படும் கதை தனி. பயணம் என்பது நரகத்தின் ஒரு துண்டு என்று முஹம்மது நபிகளார் சொல்லியிருக்கிறார். அதை அனுபவத்தால் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். என்னோடு காரில் இன்னும் மூன்று தமிழர்கள். தமிழர்களைத் தமிழர்கள் ஏமாற்றும் தமிழர்களைத் தனி. அவசரமாய் வரச்சொன்னார்கள். போனோம். கொண்டுபோனார்கள். காரில் இரண்டு மணித்தியாலங்கள் வரை. காரின் பின் ஆசனத்தில் நான்கு பேரை அடைத்து ஏற்றி இறக்கினார்கள். கற்கள், முடிகள், செடிகள் ஊடாக சுமார் ஒரு மைல் தூர மளவிறகு நடத்திக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள்...

(யுத்தி எழுத்து: இளைய அப்துல்லாஹ்)

மேற்கூறியவாறு ‘நாடுகாண் கார்ப் பயணங்கள் மட்டுமன்றி காடுகாண் நடைப் பயணங்களும் இடம்பெறுவதுண்டு. ‘பொய் மான் வேட்டை’ என்ற கவிதை அதனைத் திறம்படச் சித்திரிக்கின்றது:

‘பனிமலையில் நாங்கள் சறுக்கும்
பாதாளம் பயங்கரம் காட்டியதற்கும்
கைகள் விறைக்கும் - கருங்குளிரின் கோரம்
கறப்பு நிற இதழ்கள் கூட காயம்படும்

உடலொடுங்கிக் கூனும்
ஊனும் உறங்கும்
மானும் உயிர்கொள்ளும்
கொடி தயர் நிறைந்த
இலை இழந்த காடுகளுக்கும்
கனவு சுமந்த சொந்தங்களின்
மூச்சை அடக்கிய பயணம்
விளக்குகளுடன் பாரிஸ் ரவரும்
பனிப்பாறையின் முகட்டில்
பார்வைக்கும் படும்
வழிகாட்டி சொல்வான்

**பொழுது விழுவதற்குள்
போய்ச் சேரலாமெண்டான்
யார் போதாக்காலமோ?**

- செல்வமதிந்திரன்

எல்லை கடத்தல் பயணங்களுள் மிகக் கடினமானது - கொடுமையானது - கொண்டயினர் பயணங்களாகும். ஆதலின், இவை பற்றி விரிவாக எடுத்துக்காட்டுவது பயனுடையது:

உதாரணம்: I

“ஒருவன் போய் கொண்டயினர் நிற்கும் இடங்களை அவதானித்தான். ஏதோ ஆமி காம்பை தகர்க்கும் பாணியில் -

எல்லாம் சுழண்டு படுத்து அனுசூலம் பார்த்து ஒருவாறாக ஒரு நெக்ஸின் கொண்டயினரை அவிழ்த்து “ஓவ்வொருத்தராய் வந்து ஏறுங்கோ.” உத்தரவுப்பிரகாரம் வந்து ஏறினோம். “இங்கிலாந்து போவியள். இனி உங்கடை பாடுதான். சத்தம் போடாமல் இருக்க வேணும். இருங்கோ.” பக்குவமாய் வெளியில் காட்டினான். போய்விட்டான். உண்மையில் கள்ளமாய் இப்படிக் கொண்டயினரில் ஏற்று வதற்கும் எவ்வளவு திறமை வெண்டும்.

பலகைத் தட்டு ஊத்தைத் கொண்டயினர். படுக்க முடியவில்லை. முதுகெலும்பு வலியெடுத்தது. போகவேண்டும். ஆம், போகத்தான் வேண்டும். இங்கிலாந்துக்காவது.

காலையில் கொண்டயினரை எடுக்கிறான் சாரதி. ஓடுகிறது அது. ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. மூன்று மணித்தியால ஓட்டம். திடீரென்று நிற்கிறது. நெக்ஸின் சீற்றுக்குள்ளால் ஓட்டை போட்டு வெளியே பார்த்தான் வந்தவனில் ஒருத்தன்.

அதற்கிடையில் திடீரென்று நிற்பாட்டிவிட்டு வந்து பின் கதவைத் திறந்தான் கொண்டயினர் சாரதி. அதிர்ச்சி அடைந்தான். “இறங்கி ஓடுங்கோ” ஆங்கிலத்தில் திட்டினான். ஓடினோம். எங்கே என்று தெரியாமல் ஓடினோம். ஹைவேயால் ஓடினோம். பொலிஸ் பிடிப்பார்கள். ஒன்றாக ஆட்கள் சேர்ந்து ஓடினாலும் பிரச்சினை. பிரிந்து பிரிந்து இவ்விரண்டு பேராக ஓடி, ஒரு மாதிரி ஒரு சிறிய வங்கியைக் கண்டு பிடித்து காசு மாற்றினோம். அந்த வங்கியில் இருந்தவருக்கு ஆங்கிலம் மருந்துக்கும் தெரியாது. எங்களுக்கு பெல்ஜியம் மொழி தெரியாது. கையிலிருந்தது பவுண்ட். கை

பணி... ஓப்படியொரு பணியைக் கண்டதில்லை நாங்கள்.
 விறைத்துச் செத்தோம். விறைப்பு என்றால் ஐஸ் கோழிபோல..
 எங்களை மூடிப் பணிபெய்யும். பஞ்சுப் பொதி போல பணி கொட்டும்.
 உள்பெகிஸ்தானில் இருந்து எமக்கான துன்பகாலம் ஆரம்பமாகியது.
 ஒரு வீட்டுக்குக் கொண்டுவரக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றுதான் நினைத்தோம்.
 கொண்டுவரக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அது பன்றிகள் அடைக்கப்படும் இடம். மூன்று
 தட்டுகொண்ட பன்றிப்பட்டி. நிலத்தோடு கீழே வெள்ளைப்பன்றிகள்
 அடைக்கப்பட்டிருந்தன. நமத்தட்டில் ஒன்றுமில்லை. மேல் தட்டில்
 எங்களுக்கு ஒலை போன்ற ஏதோ காய்ந்த இலைகளைப் போட்டு
 இருக்கச் சொன்னார்கள். ஓப்பொழுது நாம் தமிழர்கள் மட்டும் ஒன்று
 சேர்ந்தோம்.

நிறையத் தந்தார்கள். பெல்ஜியம் பணத்தைச் சுத்தி சுத்தி சுப்பற்ற கொல்லைக்குள்ளேதான். ஆம், பெல்ஜியத்துக்குள்ளேதான் மனம் சலித்தது.

பொலிஸுக்கு பயந்தோம். பிடித்தா னென்றால் அந்த நாட்டுக்குள்ளேயே அகதியாய் அலைக்கழிப்பானே. பயம்தான். ரயில் பிடித்து மீண்டும் முதல் நாள் நின்ற அதே வீட்டுக்கு ஏஜன்டிடம் வந்து சேர்ந்தோம்...

உதாரணம்: 2

“ஒரு துறைமுகம் வந்தது. கொண்டன யினர்கள் நிறைய நின்றன. எந்தக் காவலும் இல்லை. ஆட்களும் இல்லை. ஆசவாசமாய்ப் போய் ஒரு கொண்டயினர் நாடாவை அவிழ்த்து விட்டு உள்ளே ஏறும்படி சொன்னான் ஒருவன். ஏறினோம். அப்பாடா, இதுவாவது லண்டன் போகுமா? அல்லது இங்கிலாந்தின் ஏதாவது ஒரு கரையையாவது தொட்டுப் பார்க்குமா?”

மனவலி, முதுகுவலி, அப்பாடா! ஏறினால் உள்ளே எல்லாம் எழுதும் காகிதங்கள். அல்லது அச்சடிக்கும் வெள்ளைக் காகிதங்களின் பெரிய பெரிய கட்டுக்கள். எங்களில் வந்த ஒரு

புத்திசாலி சொன்னானாக்கும்: “இது லண்டன் தான் போகிறது. சந்தேகமில்லை. எழுதும் காகிதம். அச்சடிக்கும் காகிதம் என்றால் லண்டனுக்குத்தானே போகவேண்டும்.

அடப்பாவி, உனக்கு எங்கே இருந்து இந்த மூளை வந்ததா? எனக்கு ஒன்றுமே சொல்லத் தோன்றவில்லை. படுத்தேன். சுகமாக இருந்தது. இலக்கியக்காரனுக்கு காகிதம் என்றால் அதன் மேல் படுத்தாலும் சுகம் வருமாக்கும். எனக்கு நித்திரை வரப் பார்க்கிறது. விடுகிறான்களில்லை. மற்றவர்கள் எழும்பு, உன்ரை குறட்டை எங்களையும் சேர்த்துக் காட்டிக்கொடுத்துவிடுமே என்று பயப்பட்டார்கள்.

“இப்ப நீ குறட்டை விடக்கூடாது. சத்தம் போட்டுப் பேசக்கூடாது. என்னண்டாலும் நீ எங்களின்ரை கொண்டயினர் கூட்டாளி. நாங்கள் சொல்லுறதை மட்டும் நீ இப்ப கேட்க வேண்டும். கொண்டயினரில் போறதுக்கெண்டு சில வழிமுறைகள் இருக்கு. சத்தம் போடக்கூடாது. மூத்திரம் பெய்யக்கூடாது. கக்கசுக்கு போகக்கூடாது. குறட்டை விடக்கூடாது.. இப்படி.... இப்படி...”

அப்படியா! கட்டுண்டேன். வழிப்படத் தானே வேண்டும். வழிப்பட்டேன். காலையில் கெண்டயினரை பூட்டிக்கொண்டு துறைமுகத்தை விட்டு வெளியில் எடுக்கிறான் சாரதி. இதாவது போகட்டுமே இங்கி லாந்துக்கு! ஒருவன் நெஞ்சை இடம்புறம் வலப்புறமாகத் தொட்டு சிலுவை யேசுவை பிரார்த்தித்துக் கொண்டான். மற்றைய இருவரும் கைகளைத் தலைக்குமேல் தூக்கி கும்பிட்டுக்கொண்டார்கள். என் னாகுமோ, எத்தனை நாளாகுமோ?கொண்டயினர் துறைமுக செக்கிங் எல்லாம் முடிந்து வெளியே ஓடுவது தெரிகிறது. ஆனால் அந்த செக்கிங்கில் நாங்கள் கண்டு பிடிக்கப்படவில்லை. எண்ணி அரை மணித்தியாலத்துக்குள் கெண்டயினரை நிப்பாட்டி விட்டு சாரதி வந்து பின் கதவைத் திறக்கிறான். திறப்பது தெரிந் தது, ஏறி எட்டிப் பார்த்தான். நாங்கள் நால் வரும் படுத்துக்கொண்டிருந்தோம். சாரதி எங்களைக் கண்டுவிட்டான். எங்களில் ஒருவன் எழும்பி சாரதியை கையெடுத்து கும்பிட்டான். அவனுக்கெங்கே கும்பிடு விளங்கப்போகிறது? எழும்பி மெதுவாக நடந்து வந்தோம். கொண்டயினர் அவ்வளவு நீளம்...”

உதாரணம்: 3

ஓடி.. ஓடி.. உலகப் பிரசித்திபெற்ற துறை முகத்துக்கு அருகில் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். ஏதோ ஒரு பெரிய அதிரடிப் பாணியில் எங்களுக்கு பயிற்சி தரப்பட்டது. தமிழ் ஏஜன்ட் ஒரு துருக்கிக்காரனுக்குப் பொறுப்பு கொடுத்திருந்தான். ஒரு சங்கிலித் தொடர்போல இந்த கொண்டயினரில் ஆள் கடத்தும் வேலை தொடருகிறது. துருக்கிக் காரன், சோமாலியாக்காரன், பாகிஸ்தானியன், பங்காளிகாரன், தமிழன் எல்லோரும் கலந்து கட்டி இந்த வேலையைச் செய்கிறார்கள் ஒற்றுமையாக.

கீழே மாகடல், கப்பல்கள் நிற்கின்றன. மேலே கம்பிவேலி. அப்பால் கொண்டயினர்கள் அடுக்கி நிற்கின்றன.

சரிவாய்க் கட்டிய சீமெந்துப்பாதையில் குனிந்து கொண்டு அரைமைல் தூரம் நடக்க வேண்டும். பின்னர் மேலேயும் ஒரு கம்பி கீழேயும் ஒரு கம்பி, சுமார் 20 மீட்டர் வரையில் கம்பியில் நடக்கவேண்டும். தவறி

விழுந்தால் கீழே ஆழ்கடல். அவ்வளவுதான், யாரும் காப்பாற்றமாட்டார்கள். கடலில் மூழ்கி செத்துப்போக வேண்டும். இப்படி ஆபத்துக்கள் தாண்டி வந்தால். ஒரு புறம் எங்களுக்கு நல்ல காலம். மற்றபுறம் ஏஜண்டுக்கு இலங்கைப் பணப் பெறுமதிப்படி தலைக்கு ஒரு லட்சத்து பதினோரயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் தேறுகிறது. இது 1998ஆம் ஆண்டுக் கணக்கு.

எட்டிப் பார்த்தான், எங்களை அழைத்து வந்தவன். துறைமுக செக்கியூரிட்டி எங்கே போனான்? அவனின் அறை மட்டும் திறந் திருக்கிறது. ஆளில்லை.

ஒண்டுக்கு இரண்டுக்கு போயிருப்பானாக் கும். வெள்ளைக்காரனே! உன் கண்ணில் கூட விரலைவிட்டு ஆட்ட எப்படிப் பழகிக் கொண்டான் என்னவன்!

வேலி ஏறிக் குதித்து ஒரு கொண்டயினர் அருகில் உயிரைக் கொடுத்து வந்து சேர்ந்தா யிற்று. கூட்டி வந்தவன் எல்லோரையும் அதன் கீழே படுக்கச் சொன்னான். பின்னர் கொண்டயினரைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்த பெரிய நாடாவைக் கழட்டி ஏறச் சொன்னான். ஏறினோம். அப்படி ஏறுவது மற்றும் ஏற்றுவது சட்டப்படி கிரிமினல் குற்றம். நாங்கள் தமிழர்கள் நால்வரோடு சேர்த்து ஒரு அல்பானியன். இன்னுமோரு பாகிஸ்தானியன். மொத்தமாக ஆறு பேர். உள்ளே ஏறினால் கொண்டயினரில் கொக்கோ கோலாவைப் பெட்டி பெட்டியாக நிரப்பி அடுக்கி இருந்தார்கள். ஒரு மணித்தி யாலமளவில் லண்டன் போவீர்கள் என்று சொல்லிவிட்டு கொண்டயினரை முதலில் இருந்தது போல கட்டிவிட்டு அவன் போய்விட்டான். இருக்க இடமில்லை. கிடைத்த சில இடைவெளிகளைப் பகிர்ந்துகொண்டு இடுப்பெலும்பு நோக நோக இருந்தோம். பசித்தது. உணவில்லை. தாகித்தது, கொக்கோ கோலாவை ஏற்றியனுப்பிய முதலாளியே! அல்லது நிறுவனமே! எங்களை மன்னித்து விடுங்கள். குடித்து குடித்தே தாகமும் பசியும் தீர்த்தோம், இரவும் பின்னரொரு பகலும்.

அடுத்தநாள் பகல் 12 மணியளவில் கொண்டயினரை எடுத்து கப்பலில் ஏற்றுவது தெரிந்தது. அதென்ன அப்படிச் சத்தம். இடி இடியென்று.. கப்பல் எப்படி இருக்கும்? எங்களுக்கெல்லாம் இருட்டு மட்டும்தான் துணை. என்னது ஒரு மணித்தியாலமா?

கப்பலே எங்கு போகிறாய்? எண்ணிக்கை தவறாமல் 13 மணித்தியாலங்கள் போகிறது கப்பல்.

இதென்ன இங்கிலாந்தைச் சுற்றி கடல் ஊர்வலமா? அதில் ஒருவன் சொன்னான், கொக்கோகோலாவை ஏற்றிக்கொண்டு கப்பல் என்ன சவுதிக்கா போகிறது? ஆருக்கு தெரியும் மாலுமிகளே! உங்களுக்கு தெரியுமா! இங்கு ஆறு உயிர்கள் ஆலாய்ப் பறப்பது?

ஒருவாறாகக் கப்பல் ஒரு துறைமுகத்தை அருகணைப்பது விளங்குகிறது. நங்கூரம் இறக்கப்படுகிறதோ என்னவோ! சத்தம் கர்ணகரூரமாக... எங்கே நிற்கிறோம்? தெரிய வேயில்லை. கொண்டயினரை ஒருவாறாகக் கொண்டுவந்து துறைமுகக் கரையில் நிப்பாட்டினார்கள். எனது மணிக்கூட்டில் பார்த்தேன். நேரம் அதிகாலை 3:15.

காத்திருந்தோம் வெளியில் எடுக்கும்வரை. பகலாச்சு. மற்றக் கொண்டயினர்களை வாகனம் வந்து கொண்டு போகிறது தெரிகிறது. நாங்கள் இருக்கிறோம், இருக்கிறோம், இருந்து கொண்டே இருக்கிறோம். எடுக்கிறார்களில்லை. மனம் சலித்துவிட்டது. பசியைப் போக்க எந்தக் கோலாவால் முடியும்? பொறுமையிழந்து அந்தப் புத்தி அல்பானியனுக்கு வந்தது. நெக்ஸீன் சீலையை வெட்டி இறங்குவோம் என்றான். சரியென்றோம்.

அல்பானியனும் பாகிஸ்தானியனும் முதலில் இறங்கிப் போய்விட்டார்கள். தமிழர்கள் நாம் நால்வரும் இறங்குகிறோம். முதலில் போனவர்கள் இரண்டு பேர் பொலிஸில் மாட்டுப்பட்டுவிட்டார்கள். துறைமுக கமரா எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது.

மேற்கூறியவாறான கொன்ரெயினர்களைச் செலுத்துவோர் பற்றி தமது பத்தி எழுத் தொன்றிலே இளைய அப்துல்லாஹ் பின்வருமாறு கூறியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது:

‘கொண்டயினர் சாரதிகள் தெரிந்தே அகதிகளிடம் பணம் வாங்கி விட்டு லண்டனுக்கு கொண்டுவந்து விடுகிறார்கள். பிடிபட்டால் பெரும் தண்டனை, கிறிமினல் குற்றம் என்று தெரிந்தே ஆட்களைக் கடத்துகிறார்கள். இமிக் கிறேசனில் எக்ஸ்ப்ரே கருவிகள், மோப்ப நாய்கள், காபனீரொக்கைசட்டை மணக்கும் கருவிகள் (ஆட்கள் இருந்தால் அவர்களின் சுவாசம் காட்டி கொடுத்துவிடும்) சகிதம்

யு. கே. போடர் ஏஜன்சிகாரர் இருபத்திநாலு மணி நேரமும் பிரிட்டனின் எல்லையில் காவலில் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் காவலையும் கடந்து இன்னும் ஆட்கள் வருகிறார்கள்.

சாமான்கள் கொண்டு வரும் கொண்டயினரைப் பரிசோதிக்கும்போது அதனுள்ளே மறைத்து பெட்டி போல செய்து ஆட்களை உட்கார வைத்து கொண்டு வருகிறார்கள். போடர் ஏஜன்சி கேட்டால் எனக்கு தெரியாது என்று மொட்டையான பதிலை கெண்டயினர் சாரதி சொல்லுவார். ஆனால் யு. கே. பி. ஏ. காரருக்கு தெரியும் அவர் பொய் சொல்கிறார் என்று. அவருக்குத் தண்டனை நிச்சயமாக இருக்கும்.’

சிறை வாழ்க்கை

எல்லையிலே பிழபுபவர்கள் ஒருநாளோ சிலநாட்களோ சிறையில் வைக்கப்படுவார்கள். இவ்வாழ்க்கை எத்தகையது?...

கைதாகிச் சிறைக்குள் இருப்பவர்களை எல்லைப் பொலிசார் மனிதர்கள் போன்று நடத்துவதில்லை. ஒழுங்கான சாப்பாடு இல்லை. சூடைகளையும் பாத அணிகளையும் வரும் வழியில் தொலைத்து குளிரில் நடுங்குபவர்களுக்கு பாத அணிகளோ உடைகளோ வழங்குவதில்லை. அவர்களைக் குற்றவாளிகளாகப் பார்ப்பதும் நடத்துவதும் மேலும் ஏஜென்டுகள் பற்றிய தகவல்களை அறிந்து கொள்வதற்காக கேள்விமேற் கேள்வி கேட்டு உளவியற் சித்திரவதைக்குட்படுத்துவதும் நிகழும்”

(நிருபர்)

நீண்ட கால அகதிகள்

கிழக்கு ஜேர்மனி ஊடாக வரும் பாதைகள் மூடப்பட்ட பின்னர், தமிழர்கள் ஜேர்மனிக்கு மட்டுமல்ல, மேற்கு ஐரோப்பாவிற்கு வருவதற்குக்கூட கிழக்கு ஐரோப்பாவே பாதையாக அமைந்தது. இப்படி வந்தவர்களில் ஏராளமானோர் நீண்டகாலம் தங்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. குறிப்பாக போலந்து, மின்ஸ்க், மொஸ்கோ. பிறாக், உக்ரைன், கீவ், செட்சாய். துருக்கி முதலான நாடுகளுக்கு ஏஜென்டுகளினால் கொண்டுவரப்பட்டு அங்கேயே தங்கவைக்கப்பட்டனர். இது போன்ற நாடுகளுக்கு வரும்போது அந்நாட்டுப் பொலிஸாரால் பிடிக்கப்பட்டால் சிறைக்குள் இருக்கவேண்டி ஏற்படும். அல்லது சிலர் இலங்கைக்கே திரும்பவும் அனுப்பப்படுவர்.

அவர்கள் மீண்டும் அந்த நாட்டிற்கோ மேற்குறிப்பிட்ட நாடு ஒன்றிற்கோ ஏஜென்டுகளால் கொண்டுவரப்படுவர்.

கி.பி.அரவிந்தனின் 'நாடோடிகள்' சிறுகதை மத்தியதரைக்கடல் அகதிகள் பராமரிப்பு நிலையத்தில் தங்கியிருந்த குடும்பமொன்றின் கதை. அவர்கள் வசிக்கின்ற பிரதேசத்து மக்கள் நாடோடி இனத்தவர்கள். இக்குடும்பத்தினர் வங்கி ஒன்றுக்குச் சென்றவேளை இவர்களும் நாடோடிகளாகக் கருதப்பட்ட நிலை மட்டுமன்றி, வயிற்றுப்பிள்ளையுடன் அந்நாட்டினை விட்டுச் செல்ல வேண்டிய நிலையும் பின்னர் அக்குடும்பத்திற்கு ஏற்படுகின்றது. அச்சிறுகதை இவ்வாறு முடிகின்றது. "இன்னமும் நாடோடிகள் சிலர் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களின் பயணங்கள் பாடல்களாகி பல நூறு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இனி எங்களின் பயணங்களும் பாடல்களாகும்"

தங்குமிடங்கள்....

கொண்டயினர் பயண அவலங்கள் போன்றதே தங்கவைக்கப்படுமிடங்களின் அவலங்களாகும். அல்லது அவற்றை விடக் கொடுமையானவை என்றுகூடக் கூறலாம். சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது. பின்வரும் நீண்ட பகுதி:

'ரஷ்யா ஆட்கடத்தல் காரர்களுக்கு ஒரு தங்குமிடம். அங்கிருந்துதான் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு ஆட்கள் பணத்துக்காகக் கடத்தப் படுகின்றார்கள். இந்த வல்லமை பாதாள உலகக் குழுவுக்கு இருக்கிறது. பணம் எல்லாம் பணம்.

'றெக்ஸீன் சூழப்பட்ட ஒரு கொண்டயினரில் அந்த வீட்டில் இருந்து நாங்கள் ஏற்றப்பட்டோம். வீதியில் பொலிஸ் செக் பண்ணும் என்பதனால் ரஷ்யாவில் இருந்து கொண்டயினரில் பயணம் ஆரம்பமாகிறது. அங்கிருந்து 2 நாள் பயணத்தில் உஸ்பெகிஸ்தான் சென்றடைந்தோம்.

பனி... இப்படியொரு பனியைக் கண்டதில்லை நாங்கள். விறைத்துச் செத்தோம். விறைப்பு என்றால் ஐஸ் கோழிபோல.. எங்களை மூடிப்பனி பெய்யும். பஞ்சுப் பொதி போல பனி கொட்டும். உஸ்பெகிஸ்தானில் இருந்து எமக்கான துன்பகாலம் ஆரம்பமாகியது. ஒரு வீட்டுக்குக் கொண்டு போகிறார்கள் என்றுதான் நினைத்தோம். கொண்டுபோனார்கள், அது

**உண்ணிக் கழியினால் உடல்கள்
புண்ணாகிப்போயின. கொடுமை
என்னவெனில், பெண்களுக்கு
மாதவிடாய் வந்து மிகவும்
துன்பப்பட்டார்கள். அப்படி ஒரு
அவலம். என்ன செய்வது
வழி தெரியவில்லை. எமது
பெணியனைக் கொடுத்து
உதவினோம். பெண்கள்
பெணியனை பனித்தண்ணியில்
நனைத்து நனைத்து
வைத்துக் கட்டினார்கள்.
இதயம் பிளந்துபோனது
எங்களுக்கு. இப்படி கஷ்டங்கள்
வரிசை வரிசையாக வந்து
கொண்டிருந்தன.**

பன்றிகள் அடைக்கப்படும் இடம். மூன்று தட்டு கொண்ட பன்றிப்பட்டி. நிலத்தோடு கீழே வெள்ளைப்பன்றிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. நடுத்தட்டில் ஒன்றுமில்லை. மேல் தட்டில் எங்களுக்கு ஓலை போன்ற ஏதோ காய்ந்த இலைகளைப் போட்டு இருக்கச் சொன்னார்கள். இப்பொழுது நாம் தமிழர்கள் மட்டும் ஒன்று சேர்ந்தோம்.

அந்தப் பன்றிக் குடிலில் ஏற்கனவே பதினொரு பேர் இருந்தார்கள். எல்லோரும் தமிழர்கள். பெண்கள் நான்கு பேர். ஐரோப்பாவுக்குத் திருமணம் முடிப்பதற்காக மூன்று பேரும் தன் கணவனுடன் சேருவதற்காக ஒருவருமாக, பெண்கள்.

முதல் நாள் ஒரு பெட்சீட் வீதம் எல்லோருக்கும் தந்தார்கள். அந்தக் குளிருக்கு பெட்சீட் தாங்காது. நாங்கள் சாதாரண சப்பாத்து மட்டும் போட்டிருந்தோம். சொக்

ஸ்க்குள்ளால் குத்தி குத்தி குளிர் உயிரைக் கொல்கிறது.

உஸ்பெகிஸ்தானில் தமிழர்கள் படும் துன்பம் சொல்லிமாளாது. ஒரு நாள் போய் விட்டது. வருவார்கள் வருவார்கள் எங்களைக் கொண்டுபோவதற்கு என்று காத்து காத்து இருந்தோம். மாலையில் 2 ரஷ்யர்கள் தான் வந்தார்கள்.

எங்களை அழைத்து வந்த தமிழர்கள் போய் விட்டார்கள். இரண்டு தடித்த ரஷ்யர்களைக் கண்டவுடன் பயந்து போனோம். மொழி தெரியாமல் சாப்பாடு தண்ணீர் சைகையால் கேட்டோம். போனவர்கள் தண்ணீருக்குப் பதிலாக வொட்கா VODKA என்ற சாராயமும் பெரிய வட்டமான றொட்டிகளும் கொண்டு வந்தார்கள். வெள்ளை நிறமான (VODKA) சாராயத்தை பச்சையாகக் குடித்தோம். வேறு வழி தெரியவில்லை. அவ்வளவிற்குத் தாகம். தொண்டை கிழிந்து போனது. வொட்காவைக் குடித்து ரொட்டியை மட்டும் உண்டோம். தொட்டுக் கொள்ள ஒன்றுமில்லை.

அந்த சாராயம் குளிர்நுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்தது. போதையில் இருந்தோம். பெண்கள் நான்கு பேரும் குடிக்கவில்லை. பழக்கமில்லாத ஒன்று அருவருத்தார்கள்.

இரண்டாம் நாள், மூன்றாம் நாள், ஒருவரும் வரவில்லை. நான்காம் நாள் பசி பசி கொல்லும்பசி... எங்களைக் கவனிக்க யாரும் இல்லை.

உஸ்பெகிஸ்தானில் நடடாற்றில் கைவிடப் பட்டோம். தமிழ் ஏஜெண்டுகள் எங்களைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள். ரஷ்யர்கள் வந்தார்கள் நாலாம் நாள் முடிவில், தண்ணீர் கேட்டோம். மீண்டும் வொட்கா மீண்டும் அதே ரொட்டி.

2 கிழமைகளாகக் குளிக்காத, உடுப்பு மாற்றாத உடல்களில் ஒருவகைப் பேன் போன்ற உண்ணிகள் பரவத் தொடங்கின. அந்த உண்ணிகள் மீது 'வொட்காவை' ஊற்றினோம் சிலதுகள் கழன்றன.

உண்ணிக் கடியினால் உடல்கள் புண்ணாகிப் போயின. கொடுமை என்னவெனில், பெண்களுக்கு மாதவிடாய் வந்து மிகவும் துன்பப்பட்டார்கள். அப்படி ஒரு அவலம். என்ன செய்வது வழி தெரியவில்லை. எமது பெணியனைக் கொடுத்து உதவினோம். பெண்கள் பெணியனை பனித்தண்ணீரில் நனைத்து நனைத்து வைத்துக் கட்டினார்கள். இதயம் பிளந்து போனது எங்களுக்கு. இப்படி கஷ்டங்கள் வரிசை

வரிசையாக வந்து கொண்டிருந்தன.

உஸ்பெகிஸ்தான் பன்றிக் குழலில் எழுதப் பட்டிருந்த வாசகம் இது "தமிழர்களே இந்தக் குழலில் இருந்து பதினாறு பேர் கஷ்டப்பட்டு பல துன்பங்களைச் சந்தித்தோம். உங்களுக்கும் துன்பங்கள் காத்திருக்கின்றன" யாரோ ஒரு தமிழன் எழுதிவைத்தது.

சரியாக இருபத்தோராவது நாள் றொட்டிகளோடு வந்த அந்த ரஷ்யர்கள் ஒரு இடத்துக்கு எங்களை ஒரு பெரிய வாகனத்தில் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். சரி. நாங்கள் ஐரோப்பா போகப் போகிறோம் எமக்கு விமோசனம் கிடைத்துவிட்டது என்று எண்ணினோம்.

நீண்ட நேர பிரயாணத்தின் பின்பு சொன்னார்கள் இது கிர்கிஸ்தான். இன்னும் ரஷ்யாவை விடும்போக எத்தனை நாளாகும் என்று யாரும் சொல்லவில்லை."

(பதி: ஶீளைய அப்துல்லாஹ்)

இறுதிப்பயணங்கள்

மேற்குறிப்பிட்ட பன்றிக் குடிவில் தங்கிய வர்கள் தொடர்ந்து இடம்மாறி பல்வேறு இன்னல்களை அனுபவித்த பின்னர்தான் அவர்களது பயணம் முடிவிற்குவந்தது. அவ்வேளை ஏற்பட்ட துயரங்களும் கஷ்டங்களும் நெஞ்சை நெகிழ்விப்பவை:

"கண்ணுக்கெட்டிய தாரம் வரை வெள்ளை வெளேரென்று பனிப்படலம், பனிப்பாறை, பனிமலை. சொன்ன திசையை நோக்கி நடக்கிறோம். ஒருவரும் கதைக்கவில்லை. நடைபிணமாய் நடக்கிறோம். ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தார்கள். இது பனி படர்ந்திருக்கும் ஆறு, கீழே தண்ணீர் மேலே பனிக்கட்டி, கூட்டமாக நடக்கக் கூடாது, தனித்தனியே இடம் விட்டு இடம் நடந்து கொண்டிருந்தோம். நாங்கள் பதினேழு பேர்.

கைகளும் உடலும் விறைத்து விட்டது. இரத்தம் உறைந்துவிட்டது. மனத்துணியில் மட்டும் நடக்கிறோம். இடையில் பனிக்கரடிகள் ஓடுகின்றன. அவை எம்மை ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆறு மணித்தியாலம் மட்டும் நடந்திருப்போம்.

எனக்குப் பின்னால் ஒரு முனகல்.. எல்லோருமே களைத்துப்போய்விட்டோம். செத்துவிடுவோமா என்ற பயத்தில் பார்த்தேன். எங்களோடு வந்த 40 வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர் ராசன் அண்ணா, பனிப்படலம் உடைந்து விழுந்து இடுப்பளவு பனி ஆற்றில் மூழ்கி விட்டார். "என்னை இப்படியே விடும்போங்கோ..

போங்கோ” என்று கத்தினார். நான் கிட்டப்போனால பனிப்படலம் இன்னும் உடையும் நானும் குளிர் தண்ணீரில் மூழ்கிச் சாகவேண்டியதுதான். ராசன் அண்ணை எமது கண்களுக்கு முன்னாலேயே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மூழ்கி விறைத்து செத்துப் போனார்.

அவர் சாவகச்சேரி என்று சொன்னார். இரண்டு பிள்ளைகளின் தந்தை என்றார். மனைவியின் நகை நட்டு மற்றும் கடனோடு வந்திருந்தார். “என்றை பிள்ளைகள் என்றை பிள்ளைகள்” என்று சாகும்போது புலம்பினார். அவரை அப்படியே விட்டு விட்டு நடந்தோம்.

களைப்பாகவும் விறைப்பாகவும் இருந்தது. நான் ஒரு கட்டை போன்ற ஒன்றில் உட்கார்ந்தேன். ஒருவரும் கதைக்கவில்லை.....எழும்பியபோது காலால் தட்டிய பார்த்தோம். நான் இருந்தது கட்டையல்ல, பனியில் விறைத்துச் சுருண்ட ஒரு மனிதன். ஐயகோ! அது ஒரு தமிழனா?

சுற்றி வர ராடார் கருவிகளும். ஒளிபாச்சும் மின் விளக்குகளும் இருந்தன. பெரிய வேலி போட்டு ரஷ்ய எல்லையில் இராணுவம் காவல்காக்கிறது. அந்த எல்லையைத் தாண்டித்தான் நாம் போகவேண்டும். அந்தப் பனிப்படலத்தில் கேட்டுக் கேள்வியில்லை, கைது செய்வதில்லை. இராணுவம் சுட்டுத் தள்ளி விடும்.

ரஷ்ய இராணுவத்தை விலத்திக்கொண்டு எல்லை கடந்தோம்..

(பத்தி எழுத்து: இளைய அப்துல்லாஹ்)

பெண்களின் அவலங்கள்

யுத்தம் ஏற்படுகின்றபோது அதிகம் பாதிக்கப்படுவர்கள் பெண்களே என்பதனைப் பலருமறிவர். இத்தகைய புலம்பெயர் பயணங்களும் அத்தகையனதாம்.

புலம்பெயர்ந்து செல்கின்ற பெண்களின் துயரம் கொழும்பைவிட்டு புறப்பட்டவுடனேயே ஆரம்பித்துவிடுகின்றது. (கொழும்பில் நிகழ்வன இக்கட்டுரை எல்லைக்குட்படாதவை) பின்வரும் அனுபவம் இந்திய மண்ணில் நிகழ்ந்தது.

டெல்கியில் நின்றபோது அவளின் முன்னும் பின்னும் திரிந்த ஏஜென்ஸிக்கு காசு கட்டிய பொய்யான்களின் பாடல்களும், நக்கல் கதைகளும். சிலவேளை ஏஜென்ஸிக்காரன் ஒருவித பார்வையும் பெரும் நரகம். ஒரு பெண்ணின் விருப்பு வெறுப்புக்களை அறியாது அவளைக் கட்டிவிட்டு அழைக்கும் ஆண்களின் வெட்கமற்றதனமும்

“பெண்களை குடிக்கச் சொன்னார்கள். அவர்களோடு செக்ஸ் சேட்டை செய்தார்கள். நாங்கள் பெண்களை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்று சிந்திக்க முதல் எங்களுக்கு பொல்வகனால் அடித்தார்கள். ‘வொட்கா’ மயக்கத்தில் இருந்த எங்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. பெண்களை அந்த இருவரும் கையில் பிடித்து ஆழ்த்திக்கொண்டு போனார்கள். எங்களால் தடுக்க திராணி இல்லை. பக்கத்தில் இருந்த ஒரு வீட்டில் வைத்து அவர்கள் வல்வறுவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்கள்.

அவளை அருவருக்க வைத்திருக்கின்றன.

தொடர்ந்து வரும் அவமானங்களினால் பெட்டி படுக்கைகளை எறிந்துவிட்டு சென்னைக்கு அம்மாவிடம் ஓடிவிட வேண்டும் போல் இருந்தது. பயணம் புறப்பட்டபின்னர் ஒவ்வொரு இரவுகளும் பயத்திடன்தான் கழிக்கின்றன. எங்களோடு வந்த பொய்யான்களும்சரி, ஏஜென்ஸியும்சரி, இவர்களுடன் போய்த் தங்கும் இடங்களின் ஆண்களும் சரி, எல்லோருமே வெறும் இச்சைக்கு அலையும் ஆண்களாகவே தெரிகின்றனர். தாய்க்குலம், தாய்க்குலம் என்று வாய்கிழிக்கத்தாம் இந்திய மண்ணிலும் இந்த ஆண்களின் வண்டலாளங்கள் என்னென்பது.

நேரம் இரவு பதினொன்று ஆகிவிட்டது. லதாவும், நளினியும் இந்த மூன்று மாத காலங்களில் இருவர் பற்றிய தங்கள் அனைத்து செய்திகளையும் பரிமாறிக்கொண்டனர்.

ஜேம்னி, பிரான்ஸிலிருக்கும் அண்ணன் மார்கள், அந்த இடங்களில் கலியாணம் பேசியிருக்கும் பொய்யான்கள் பற்றிய தெரிந்த தகவல்கள் இன்னும், இன்னும்...

ஆனால் பேசிக்கொள்ள இன்னும் ஏதோ இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது.

நளினிக்கு லதாவும், லதாவிற்கு நளினியும் தான் தற்போதைய பாதுகாப்பென்றாகி விட்டது.

அடுத்த தரிப்பு பாகிஸ்தானாம்..

வெளியே யாரோ கதவை அணைக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. மிக மெதுவாக இவர்களின் அறைக் கதவு தட்டப்படுகிறது. இருவருக்கும் என்ன செய்வதென்று

நிலமெல்லாம் வெள்ளையாய் பனி.

உடல் செத்துப் போனபின்னும்
உள்ளிருந்து ரத்தமாய் விழுந்துளி நிலத்தில்
அதையும் மிதித்தபடி
வெளிநாட்டவன்
கறுப்பன்
அகதி
பிச்சைக்காரன்
நாடோடி எனவரும் வார்த்தைகள்
பனியையும் கரைத்தபடி
நிலத்தில் வேளுன்றும்.

நான்
நீ
அவன்
அவள்
நாங்கள்

விழு
வாய்ந்தன்

நீங்கள்
இவைஎல்லாம் போய்
வெளிநாட்டவன்
கறுப்பன்
அகதி
பிச்சைக்காரன்
நாடோடி
இவை எல்லாம்
இலக்கணமாய் மாறும்
பனியே!
நிலத்தின் மேல்
விழுந்தது போதும்
இனி
மனிதர் மேல்
வெள்ளையாய் விழு
இனவாதம்
நிறுவாதம்
யாவும் கரைய
வெள்ளையாய்.

(நன்றி : மரபு)

தெரியவில்லை.

ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ள
மட்டும் முழுகிறது.

கதவை யார் தட்டினாலும் திறக்க வேண்டாம்
என்று ஏஜென்ஸி வேறு சொல்லியிருக்கிறார்.

இவர்களின் ரிக்கற் விடயம் சரிவந்தால் இரவு
வந்து சந்திப்பதாக ஏஜென்ஸி சொல்லி விட்டிருந்தார்.
அவராயிருக்குமோ?

‘ஏஜென்ஸி’ என்று லதாவைப் பார்த்து
வாயசைத்தாள் நளினி.

‘ஊசும், ஊசும் பொடியள்’ என்று மெல்லியதாக
மறுதலித்தாள் லதா.

ஏஜென்ஸி, அல்லது பொடியள் என்றால்
கட்டாயமாகப் பேர் சொல்லியிருப்பார்கள்.

நீண்டநேர இடைவெளிக்குப்பின் மீண்டும் கதவு
தட்டப்படுகிறது.

“யார்” எனக் கேட்டாள் நளினி. எதுவித பதிலு
மில்லை. ஆனால் தொடர்ந்து தட்டப்பட்டது, கதவு.

ஒருவித துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு
கதவைத் திறந்தாள் நளினி.

அதே பஞ்சாப்காரன் அதிகாரத்துடன் அறைக்
கதவைப் பூட்டினான்.

தொல்லை இரவுகள் மீண்டும் தொடர்கின்றன.
இவனிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு இன்னும்
எத்தனை எத்தனை இரவுகளும் தப்பித்துக்
கொள்ளலாம்?

(லோகா எழுதிய சிறுகதை)

கொன்றையினர் பயணங்கள் பெண்க
ளுக்குத் தரும் துயரங்கள் தாங்கமுடியாதவை.
உதாரணமாக, பின்வருமொன்றினைக் குறிப்
பிடலாம்.

“ஏறியவுடன் ஒரு கொன்றையினர் கூட்டாளி
மெதுவாக காதோரம் வந்து சொன்னார் எல்லா
ருக்கும். இஞ்சை பேசக்கூடாது. மலம் சலம் கழிக்கக்
கூடாது. நித்திரை கொள்ளாமல் இருந்தால் நல்லது.
எனக்கு மூத்திரம் வந்தது. அவர் சொன்னார்
“பொலிஸ் நாய்கள் மோப்பம் பிடித்துவிடும். ஆகவே
கவனம்” எவ்வளவு நேரத்துக்கெண்டு அடக்கிறது.
வருவது வரட்டும். பெய்தேன். ஓர் ஓரமாக... யாருக்கும்
தெரியாமல்.

அஸ்மியா என்னென்னவந்தாள். சொந்தக்காரப் பெண் என்று கொன்றையினர் கூட்டாளிகளுக்கு சொல்லியிருந்தேன். அல்லது அதுக்கு வேற சண்டை பிழம்பர்கள். யார் அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது என்று.

“அண்ணா” தயங்கினாள்

என்ன

எனக்கு.. எனக்கு.. என்ன உனக்கு

வந்திட்டிடுது

சரி பரவாயில்லை

கொஞ்சமிரு அங்காலை. கொஞ்சம் ஒரு இடம் இருக்கு. அதிலேயே எனது வேட் ஒன்றை கழட்டி கிழித்துக் கொடுத்தேன். இந்த நேரத்தில் அவள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டாள். அழுவயிற்று வலியால் தழுத்தாள். வேட்டைக் கழட்டிக் கிழித்துக் கொடுத்தபோது அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள்...”

(புத்தி எழுத்து: இளைய அம்முல்லாஹ்)

தங்குமிடங்களில் பெண்கள் எதிர்ப்போக்கும் பிரச்சினைகள் அளப்பரியன.

உதாரணம் :

“நேற்று கிறகரி நோட்டிலை உள்ள வீட்டொன்றில் விட்டுவிட்டார். அங்கை நான் மட்டும்தான் பொம்பிளை. சரியான கஷ்டமாக இருந்தது. எல்லோரும் பியர் குடிச்சினம். சிகரட் குடிச்சினம். பயந்து போய்விட்டன்.

ஏஜென்சிமார் தொந்தரவுகள் பெண்களைப் பொறுத்தளவில் இருவிதங்களில் நிகழ்கின்றன. ஒன்று, மிரட்டிப் பணம் பறித்தல். பணங்கட்டமுடியாவிடின் சிலசமயம் தற்கொலை கூட நிகழலாம். ரெலிபோன் உரையாடல், ஒன்று:

“ஆர்?

அது நான், சிவா கதைக்கிறேன்.

எந்த சிவா. இஞ்சை மஸ்கோவில் நிற்கிறேன்.

என்னபுதினம்?

கேட்காசு தராததாலை புனிதாவை கோட்டல்லை விட்டிட்டு வந்தனாங்கெல்லே.

அவளுக்கென்ன? றெட்டைட் ஏரியாவிலே கொண்டு போய் விட்டிட்டாங்களே?

அவள் செத்துப் போனாள். குறுக்கு நோட்டிலை கிடந்து பொலீஸ் சவத்தை கண்டுபிடித்திருக்கு”

(பார்த்தியின் சிறுகதை)

மற்றொன்று, பாலியல் சார்ந்தவை.

உதாரணம்:

“பெண்களை குடிக்கச் சொன்னார்கள். அவர்களோடு செக்ஸ் சேட்டை செய்தார்கள்.

நாங்கள் பெண்களை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்று சிந்திக்க முதல் எங்களுக்கு பொல்லுகளால் அடித்தார்கள். ‘வொட்கா’ மயக்கத்தில் இருந்த எங்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. பெண்களை அந்த இருவரும் கையில் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். எங்களால் தடுக்க திராணி இல்லை. பக்கத்தில் இருந்த ஒரு வீட்டில் வைத்து அவர்கள் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்கள்.

பசிக்களை, தாகம் இத்தனைக்கும் நடுவில் அவர்கள் செய்த அந்நீழியம் இது.

பெண்கள் நால்வரும் அழுது அழுது எங்களிடம் வந்து சொன்னார்கள். நம் பெண்கள் சீரழிந்து போனதை நேரில் கண்டு அழுதோம்.

அழுது அழுது இருந்துவிட்டு திருமணம் முடிக்க வந்தவரில் ஒருவர் தன்னிடம் இருந்த முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியை உடைத்து, தனது இரண்டு கைகளின் நரம்புகளையும் அறுத்தார். இரத்தம் ஒழுகிய போதுதான் எங்களுக்கு விபீதம் புரிந்தது. இரத்தம் பெருகப் பெருக.. மயக்கமாகிவிட்டார். கொஞ்ச நேரத்தில் அவரின் உயிர் பிரிந்தது. எனது கண்களுக்கு முன்னால் தற்கொலை செய்து கொண்ட அவரைப் பார்த்த நானும் மற்றவர்களும் பிரமை பிடித்து நின்றோம்.

பன்றிகளுக்குத் தவிர அழகுரல்கள் யாருக்கும் கேட்கவில்லை. மணம் வெதும்பினோம். பொருளாதாரம் தேட ஏஜன்டிடம் பணம் கொடுத்து வரும் அவலத்தை நாம் நேரடியாகக் கண்டு துடித்துப் போனோம்.

உதவிக்கு யாருமில்லாத அந்தப் பணிக்காட்டில் அவரின் பிரேதத்தைக் கொண்டு போய் வைத்தோம். கொஞ்ச நேரத்தில் அந்தப் பிரேதத்தைப் பனி மூடிக்கொண்டது அடையாளமே தெரியவில்லை. எங்களை அவர்கள் இருவரும் போதையில் வைத்திருந்தார்கள்.

உதாரணம்:2

“சாப்பாழல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை யண்ணா. ஆனா, இஞ்சை நிக்கிற பெய்யன் சேட்டை விடுராங்கண்ணே. அரியணைப்படுத்துராங்கள். காசு தரலாம் வா. வெளியில் நியூஸ் போகாது வா வெண்டு”

(சிறுகதை: பார்த்தியன்)

இவருக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்காமல் நான் விடப்போவதில்லை. எண்ணியவன் வாய் விட்டுச்சிரிக்க தொடங்கினான். “என்னடி சிரிக்கிறாய்?” கேள்வியோடு பல கெட்ட வார்த்தைகளும் சிவத்தின் வாயிலிருந்து வரத் தொடங்கியது. “ஓ.. உன்னைப்பற்றித்தான் எனக்கு நல்லாத் தெரியுமே. cheap ஆ ஆக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வாறன். எங்கட ஆக்களுக்கு help பண்ணவேணும் என்று சொல்லிப்போட்டு, தெரியாத இடங்களுக்கு பொம்பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போய், உன்ரை ஆசைக்குக் கட்டுப்படவேணும் இல்லாட்டி அங்கேயே விட்டிட்டுப் போய் விடுவன் என்று பொம்பிளையளைப் பலி போடுற ஆசாமி நீ. எத்தினை எத்தினை பொம்பிளைகள் பயத்தாலை உன்ர ஆசைக்குப் பாலியாச்சினம். கலியாணம் செய்தவரைக் கூட நீ விட்டு வைக்கேல்லை. உன்னால மனம்பாதிச்சுத் தற்கொலை செய்தாக்களைக் கூட எனக்குத் தெரியும். உன்ர விளையாட்டு எல்லாரிட்டையும் சரிவராது.

இந்த ஆர்த்தியைப் போலவும் சில ஆக்கள் இருக்கத்தான் செய்யினம். அப்ப உன்னட்டை அம்பிட்டுப் பயத்திலை பலியாகிப் போனது உண்மைதான். ஆனால் நீ இப்ப பாக்கிற ஆர்த்தி வேற. நான் எதுக்கும் துணிஞ்சிட்டன். உன்ர தம்பியைக் கலைச்சுக் கலைச்சு காதலிச்சன். பிறகுதான் தெரிஞ்சது. உன்னட்ட இருக்கிற எந்தக் கெட்டகுணமும் ராகுலிட்ட இல்லை. எனக்கு அவர்தான் புருஷன். உன்னாலை முடிஞ்சதைச் செய்துபார். ஆனால் ஒண்டு மட்டும் சொல்லுறன். ஏஜென்சி ஆக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வாறன் என்று இனி மேலும் சிங்கப்பூர் பக்கம் போனால் நான் சும்மா இருக்கமாட்டன். உன்னைப்பற்றின முழுவிபரமும் எழுதி என்ர .:பிரண்ட் இட்டக் குடுத்திருக்கிறன். எனக்கு ஏதாவது நடந்தால் அந்த லெட்டர் உடனடியாக போலீஸ் இட்டப் போகும். பேசாமல் போய் இனியாவது குடும்பத்துக்கு ஒரு நல்ல ஆம்பிளையா இருக்கிற அலுவலைப்பார்.” சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிப்பார்க்காமல் வேகமாக அலுவலகத்தை நோக்கி நடந்த ஆர்த்தியைப் பிரமை பிடித்தது போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சிவம்.

பலவகை மரணங்கள்:

சிலவகை மரணங்கள்பற்றி ஏற்கனவே கூறப்

பட்டுள்ளது. பின்வருவது மற்றொரு வகை:

“தெரிஞ்சு பெடியனிட்ட வேற சிற்றிக்குப் போறன். சிலவேளை அங்கேயிருந்து ஸ்விசுக்குப் போனாலும் போவன். போனா போன் பண்ணிறன்” என்று சிவகுமாருக்கும் பெய் சொல்லிவைத்தான்.

விமானம் இலண்டன் விமான நிலையத்தில் தரித்து, சிறிதாக இளைப்பாறி. மீண்டும் பறந்து பல நிமிடங்களின் பின் வானத்தில் வெடித்துச் சிதறி சிதையல்கள் லொக்கபே எனும் இடத்தில் வீழ்ந்தன.

இரவு முழுவதும், போதை வஸ்தும், கும்மாளமு மாய் இருந்து நேரம் கழித்து வந்துபடுத்து, இன்னும் எழும்பாமல் இருக்கும் கிரிஸ்டோபர் ரீலியைத் திட்டியபடி வாசலுக்கு வந்த அம்மா எலாக்பே விமான நிலையத்தில் கிரிஸ்டோபர் ரீலி இறந்துவிட்ட செய்தியை ஆழ்ந்த கவலையுடன் தெரிவிப்பதாக வந்த தந்தியை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு ஒன்றும் புரியாமல் குழம்ப -

பாலகிருஷ்ணன் எங்கே என்ற உண்மை தெரியாமல் அவன் சுவீஸ் போய் நிற்பதாக ஜேர்மனியில் இருந்த நண்பர்கள் நினைத்துக்கொள்ள இலங்கையில், நடு மூலையில் உழைத்துக் களைத்துத் தளர்ந்து போன அப்பாவும் ஓளவையாராகிக் கொண்டிருக்கும் அக்காவும், துப்பாக்கிகளுக்குப் பயப்பும் அண்ணாவும், எதிர் காலக் கனவுகள் பற்றிய ஆரம்பங்களுடன் தம்பி தங்கையும் பாலுனின் கழதம், பணத்திற்காக காத்திருந்தார்கள். காத்திருப்பார்கள்.

(தெரியவராதது)

நண்பர்களின் அகாலமரணங்கள் பற்றிய நினைவுகூரல் இதுவாகும்:

1.

உள்ளங் கைக்குள் உலகம் எல்லாமும் கண்பொழுதில் எத்தகைய பெய் இது. எப்போதேனும் சந்திக்கலாம் என்றிருந்த நண்பர்கள் நினைவுச் சுழற்சிக்குள் கனவுப் பொருளாகிப் போயினர். சந்திக்காமலேயே! எனக்கும் அவர்க்குமான இடைப்பட்ட பயணமோ உயிர் தறக்கும் தாரம் யார் அறிவார் இதனை? கிரேக்க கடலில் மூழ்கியும், ஹங்கேரி நெடுஞ்சாலையில்

பாரவண்டியுள் மூச்சு முட்டியும்,
பாதிவழியில் வழிந்தது
அவர் கனவின் மீதி..!

2.

முகில்!

விமான நிலையம் வரையில்
வழியனுப்ப வந்திருந்தாய்
'போகுமிடத்தில் பத்திரமாய் இரு
நலமாக நாளை நீ திரும்பி வா'
என்றுதானே சொன்னாய்.
இங்கு நான் வந்த பின்பு
திரும்பும் நாள் குறித்துள்ளேன்.
என்றதை நீ நம்பலாமா
நானிருக்கும் இடம் நாமும் புறப்பட்டாய்?
உள்ளங்கைக்குள் உலகம் சுருங்கியது
அகதிகளுக்கல்ல மச்சான்!
கிரேக்கக் கடல் மழயில்
குளிரில் நீ நிறைக்கையில்
என்னை நீ நினைத்தாயோ!
உன் பெயரை நான்
பத்திரிகைகளில் கண்ணுற்றேன்
கொப்பளித்து பொருமியது
வெடிக்காமல் போயிற்று நெஞ்சு!

3.

மகேஷ்

இந்தப் பெயர் உனக்கு
நான் தான் சூட்டியிருக்கக்கூடும்
அப்பெயர் என்னை ஈர்த்ததில்லை
அக்கறைப்பற்று வினாயக மூர்த்திதான்
என் நினைவில் வருகிறான்.
கால் எலும்பின் மச்சம்வரை
ஆறாக் காயம் பட்டிருந்தும்
சிறையிலிருந்து மண்ட நீ
களப்பணியில் முன் நின்றாய்.
நாம் தோழமை கண்ட மையம்
உளுத்துப் போனதால்
தனியராய் கலைந்து போனோம்.
அப்போதோ இல்லையேல்
அதற்கும் முன்போகூட
மயிரிழையில் பலமுறை
மரணத்தை எட்டி உதைத்திருந்தாய்
நான் அறிவேன்.
ஆனால் ஆறாயிரம் மைல் தொலைவில்
உயர்ந்து நின்றவென் கிராமம்
பேரழிவுச் சமையொழுகி
பெயர்ந்தே போயிற்று.

இக்காலை உடல் கருகிப்
பிரதேசங்கள் குழி நிறையும்
பாளம் வெடித்தெறித்து
நீர் அற்ற என் குளம்.
எரிகாலைப் பொழுதெறிக்கும்
எந்நாளும் தயர் மூடும்.
வயிற்றொட்டும் பட்டினி
உடலுருக்கும் நோய்வந்து
உயிருதறும்.
கந்தப் புகை மூடி
கருகியது என் கிராமம்.
சோலைச் சுவையெல்லாம்
சுவடிமுந்து போயிற்று.
வாலைப்பருவங்கள்
வற்றியிழிந் தாயிற்று.
தினச்சாவுக் கொடுரமும்
கொட்டும் பேரழிவும்
இல்லாவென் கிராமம்
என்று மீளும்?
போர் முடியப் புதுவாழ்வு
என்று யுக்கும்
என் கிராமம் எப்போது
மகிழ்ந்திருக்கும் மீண்டுமொருகால்?

முடியாவுரை:

தொகுத்து நினைவு கூரும்போது மீண்டும்
நினைவிற்குவருவது கி.பி. அரவிந்தனின்
பின்வரும் கூற்றுத்தான். "இந்தப்பயணங்களின்
இடைவெளியில்தான் நமது சமூகத்தின் விழு
மியங்கள் பெறுமானங்கள் ஏன் பௌத்தி
ரங்கள் எல்லாமே உடைந்து நொறுங்கிப்
போகின்றன".

எனினும், பார்த்திபனின் சிறுகதை யொன்
றின் ஒருபகுதியுடன் இத்தொடர் கதையை
முடிப்பது பொருத்தமானது:

"அடுத்தது வந்த நாட்களில் வாவோசிலிருந்து
புறப்பட்ட ஆதிகால உக்ரேன் கப்பல் ஒன்றில்,
பிள்ளைகுட்டிகளுடன் இருந்து முந்நூறுக்கும்
மேற்பட்ட தமிழர்கள் வண்ணக் கனவு கண்டு
கொண்டிருந்தனர். கொழும்பிலிருந்து பலர்
லாவோசுக்கு கொண்டு வந்து இறக்கப்
பட்டனர்" (இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை
செய்வோம்).

□□□

பதுங்குகுழி முகவரிக்கு..

குண்டுகள் விழுங்கிய
விமானத்தின் இரைச்சலில்
பொழுதிதான்று
பங்கருக்குள் வீசப்படும்.
நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்த
வானம்
கவிழ்ந்து
தலைமேல் கிடக்கும்
பயம் கௌஷம்

தென்றலுக்கும்
அசைந்தாட அஞ்சி
யணிதக் காட்டுக்குள்
அமைதி நிலவும்
உயிர்கள் ஓடிந்து
யிணமாய் வீழும்
ஐலங்கள் கேட்கும்
யிருகங்கள்
மோந்து திரியும்
அச்சம் கௌஷம்.

பாலமோகன்

மீண்டும் நீங்கள்
கூனிக் குறுகி
நடந்து திரிவீர்கள்
பேச யறுப்பீர்கள்
சோகங்களைச் சுயப்பீர்கள்

இங்கோர்
பரந்து விரிந்த வானில்
நட்சத்திரங்களை
கண்கள் தேடும்
பருவகாலங்கள் விரலசைக்க
நீள்வதும் குறுகுவதுமாய்

பொழுதுகள் இயங்கும்
கடிகார முள்ளில்
எம் வாழ்வு
தொங்கும்.
காலங்கள் தொலையும்.

நிறிவெறி எம்மை
துரத்தும்போது
துருவம்வரை நாம்
ஐட நினைப்போம்.

இடைவெளி நீளும்
நினைவுகள் யீள
மீண்டும்
கூனிக் குறுகி
நடந்து திரிவோம்.

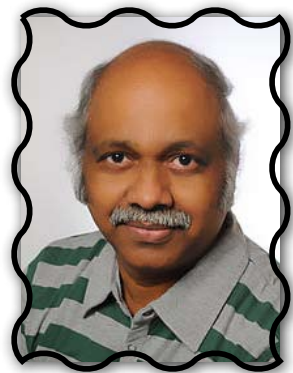
வேலையும்
நித்திரையும்
பொழுதைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளும்.

சிந்தனை மழுங்கி
உணர்வுகள் சாக
தேய்ந்து தேய்ந்து
ஐர் வளர்ச்சிக்காய்
இரகசியக் கனவுகளுடன்
நாம்,
ஐர் விடிவிற்காய்
நீங்கள் ஏங்குவது போல!

(மனிதம் 19 கார்த்திகை - மார்ச்சு 1992)

கதையீனா

- பொ. கருணாகரமூர்த்தி
(ஜேர்மனி)

அந்த இரவின் குளிர்நீர் பனிக்கட்டியாக உறைந்துபோக வேண்டிய குளிர்நிலைக்கும் தாழ்வாக பத்துப்பன்னிரண்டு பாகைகள் இருந்தது. நாம் நுழைந்திருக்கும் இறகுப் போர்வை தந்த கதகதப்பில் பாவனி பூனைக்குட்டியைப்போல் பக்கத்தில் முடங்கித் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள். படுக்கை அறை போன் உறுத்தாமல் கூக்காட்டுகிறது. அதற்குள் விடிந்துவிட்டதா என்ற ஆச்சர்யத்தில் மணிக்கூட்டைப் பார்க்கிறேன்..... இல்லை விடிந்திருக்கவில்லை, மணி ஒன்றரைதான் ஆகியிருந்தது. போனில் யாருடைய அழைப் பென்று பார்த்தேன். என் அலுவலகத் திற்கு வந்த அழைப்பொன்றே தன்னியக்க மாக என் போனுக்குத் தரப்பட்டிருக்கிறது. முன்பொருமுறை இப்படித்தான் ஒருவருக்கு அகாலவேளையொன்றில் போன்பண்ண நேர்ந்தபோது அவருடைய தானியங்கி பேசியது: “தோழரே உலகந்தான் பாதி யாகக் கிழிந்துபோனாலும் இவ்வேளையி ல் என்னால் ஒன்றும் ஆகப்போறதில்லை. ஆகையால் தயவுசெய்து நாளை காலை தொடர்புகொள்ளவும். நன்றி.”

இனி என்ன எழுப்பியதுதான் எழுப்பியா யிற்று..... பேசிவிட வேண்டியதுதான்.

“ஹலோ..... வணக்கம். இணைப்பில் இங்கே கணியன்.”

“வணக்கம்! திரு.கணியன்.... நான் ஜொகான் பம்பேர்க்.... ஹில்சென் பா. க்கிலிருந்து பேசுகிறேன். தங்களுக்குத் தொந்தரவாக இருக்கக்கூடிய வேளையில் போன்செய்ய நேர்ந்தமைக்கு முதலில் பொறுத்தாற்றவும்.”

“பரவாயில்லை..... அதுவும் என் தொழிலில் ஒரு பகுதிதான்..... நீங்கள் விஷ யத்தைச் சொல்லுங்கள்.”

“ஸ்ரீலங்கன் தமிழ் பிரஜை சம்பந்தப் பட்ட வழக்கொன்றுக்கு ஒரு தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளர் இங்கே உடனடியாகத் தேவைப் படுகின்றார்.”

“என்ன பொலீஸ் வழக்கா?”

“இல்லை..... இது கொஞ்சச் சொத்துக்கள் சம்பந்தமான குடிசார் வழக்கு..... இன்னும் சரியாகச் சொல்லப்போனால் ஒப்பந்தமொன்று.”

“சரி..... எங்கே எப்போது?”

“விண்டர்பேர்க் குடிசார்மன்றில் காலை பத்துமுப்பதுக்கு.”

“அது முன்னூற்றைம்பது கிலோமீட்டருக்கு மேலிருக்குமே ஏன் நீங்கள் முன்கூட்டித் தெரிவிக்கவில்லை?”

“முதலில் நீதிமன்றமே சீகன் சர்வதேச

மொழிபெயர்ப்பு பணியகம் மூலம் மொழி பெயர்ப்புக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தது. வெளி நாடு சென்றிருந்த அவர்களின் மொழி பெயர்ப்பாளர் உரிய நேரத்துக்குத் திரும்ப முடியவில்லையென்று 'பாக்ஸ்' கொடுத்த திருப்பதாக இப்போது அறிவிக்கிறார்கள்... அதனால்தான் பிரச்சனை... மன்னிக்கவும்.”

“தவணை எடுக்கவே முடியுமா?”

“காலதாமதம் மேலும் சிக்கல்களைத்தான் அதிகரிக்கும். சீக்கிரம் முடித்துவிடவே விரும்புகிறோம்.”

“சரி. பொறுங்கள்..... இன்றைய என்வேலைத்திட்டத்தைப் பார்க்கிறேன்.” நல்ல காலம். அன்றைக்கு அதிமுக்கியம் என்று கருதமுடியாதவையும் பின் போடத்தக்கவையுமான சில பணிகளே இருந்தன.

“ஓகே..... என்னால் சமூகமளிக்க முடியும்.”

“மிக்க நன்றி..... வணக்கம்.”

மீண்டும் படுக்கைக்குத் திரும்பினேன். டெலிபோன் சம்பாஷணையால் விழித்துக் கொண்ட பாவனி என் பக்கம் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டு விபரம் கேட்டாள்.

“என்ன கேஸாமோ? ”

“ஓம்..... கேஸ்தான்.”

“எங்கே..... எப்போ? ”

“விண்டர்பேர்க்கில்..... காலமை.”

“அது போலந்து பக்கமல்லே..... அதால போடர் பாய்ஞ்சுவந்த நம்ம சனம் யாரும் மாட்டிட்டுதோ?”

“இல்லை இந்த இடம் இன்னும் கொஞ்சம் தென்மேற்கே..... இதேதோ சொத்து சம்பந்தமான ஒப்பந்தமாம்..... இப்பதான் நம்ம ஆட்களும் நிறைய வீடு..... கடை..... நிலமென்று வாங்குகிறார்களே..... ஏதுமப்பேர்ப்பட்ட பிரச்சனையாகவிருக்கும். நான் போஸ்ல விபரம் கேட்கேல்லை..... 'தட்ஸ் அன் .பெயர்.”

“அவசரமாமோ? ”

“தவணைக்கு முடிக்க விரும்புது பார்ட்டி.”

“நாலைந்து மணிநேர டிறைவிங் வருமே..... ஏலுமேப்பா உங்களுக்கு? ”

“திடீரென்று ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளருக்கு முடியாமல் போறதால ஏற்படக்கூடிய சிக்கலைத் தவிர்க்க உதவுறதில் ஒரு சந்தோஷம். அதோட புதிசா ஊரிலேயிருந்து உதவியென்று வந்திருக்கிற கடிதங்களுக்கு இதில் வற்ற

“சோபனமும் இளமையும் மிக்க குமரியே..... உன்னோடு கொஞ்சவும் ஸ்பரிசிக்கவும் முயங்கவும் எனக்கு இச்சையாகவுள்ளது என்பதுதான் உண்மையும் நோக்கமுமாகவுமிருக்க அதை ஒப்பனை பண்ணி 'மயிலே உன்னிடம் மயங்குகிறேனென்றோ'..... 'அழகே உன்னை ஆராதிக்கிறேனென்றோதானே' பயலுகள் பசப்புறாங்கள்? சில பெண்ணியவாதிகள் மறுக்கிறார்கள் என்கிறதுக்காக பெண்ணினத்தின்மேல் ஆண்களுக்கு அநாதியிலிருந்தே வரும் ஆகர்ஷிப்பு மாறிவிடுமா? இப்போ நீர் என்னுடைய பெஸ்ட் ஃப்ரென்ட் என்கிறதால என்னுடைய உணர்வுகளை பூச்சில்லாமல் உம்முடன் பகிரந்துகொள்ளன்..... படுக்கை அறையில மாதிரி.”

சம்பளமும் டிராவலிங்பட்டாவும் உதவும்.”

“சரிதான்..... உங்களைத் தனியாய் விடுறதும் நிஸ்க்..... அப்போ நானும் வாறன்”.

“வாட்..... எ பிறிட்டி ஐடியா..... ஐ அப்பிறிசியேற் யுவர் பிளெஷர் கொம்பனி பார்லிங்..... காதலன் ஒருவனைக் கைப்பிடித்தே அவன் காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து.....”

“போதும்..... கவிஞரே போதும்!”

“நிச்சயம் என்னைப்போலவே அந்தக் கவிஞனும் அனுபவிச்சிருக்கவேணும்.”

“சரி சரி சரி..... குளிற்றதேபோதும் எக்ஸ்தரா வேணாம்..... எத்தனை மணிக்கு இறங்குகிறோம்? ”

“ஒருநாள்போல ஒருநாள் இருக்காது. ஸ்கூல் வக்கேஷன்ஸ் முடியிற டைம் 'ஹைவே 2'வில போக்குவரத்து இறுகச் சந்தர்ப்பமிருக்கு. ஒரு நாலரை ஐந்துக்கே இறங்கிவிடுகிறது சே.'ப் அன்ட் பெட்டர்.”

பாவனி வள்ளுவன் காலத்திலும் வாசுகியின் ஒன்றுவிட்ட சித்திமகளாகவேணும் கொஞ்சக்காலம் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

அக்காலத்தில் இருந்ததாக நம்பப்படும் வழக்கங்களின் எச்சங்கள் மிகமிக அதிகம். தானே அலாரம் வைத்து நாலுமணிக்கு

எழும்பிக்கொண்டு கொஞ்சம் பியர்ஸ் ஆப்பிள் பழவகைகளோடு வழிக்கொறிய லுக்கு உருளைக்கிழங்கு சிப்ஸும் பிளாஸ்க் கில் கோப்பியும் எடுத்துத் தானும் உடுத்தித் தயாராகிக்கொண்டு எனக்கு முகம் கழுவிய வுடன் குடிப்பதற்கான நெஸ்க்: பேயையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து தன் குளிர்ந்த கைகளை என் கண்களில் இதமாக ஒற்றி என்னை எழுப்பினாள்.

ஆனால் ஒன்று காருக்குள் ஏறினதுமே சீமாட்டிக்குக் கண்கள் வலிய டபிள் டோஸ் அடிச்சதுபோல ஒருமாதிரிச் சொருகிக்கொண்டு போகும். பாவனி எப்போதாவது நித்திரை வராமல் அவஸ்தைப்பட நேர்ந்தால் ஆளை காருக்குள் சும்மா உட்காரவைத்துவிட்டு அதை ஸ்டார்ட் பண்ணிவிட்டால் போதும்.... அடுத்த நிமிஷமே 'ஹொர்.. ஹொர்' கேட்கும்.

பாவனியின் கண்கள் தூக்கக்குறைவால் சிவந்து சொக்கிக் குறாவிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவளைப் பேசவைக்கிறமாதிரி ஏதாவது பண்ணிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அல்லது கிச்சக்கிச்ச மூட்டிக்கொண்டிருக்கவேண்டும் அல்லது கார் ஹைவேயில் ஏற முதலே அவள் 'ஸோலோ' வாசிக்கத் தொடங்கிவிடுவாள். காரை ஓட்டிக்கொண்டு இரண்டாவதைப் பண்ணமுடியாதாகையால் நான் முதலாவதைப் பரீட்சித்தேன்.

“முன்னாலை போகிற புதுமொடல் நிசான் மிக்கிறா தெளசனின் பின்பக்கத்தைப் பார்த்தீரா?”

அசுவாரஸ்யமாகப் பார்த்துவிட்டு “ஏன் உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச ஆட்களாருமதில போகினமோ?” என்றாள்.

“இல்லையப்பா காரினரை பின் ஷேப்பைப் பாரும்..... பார்க்க உமக்கு என்ன தோன்றுதென்று சொல்லும்?” கொட்டாவி விட்டபடி மீண்டும் எனது வில்லங்கத்துக்காகப் பார்த்தாள். பார்த்துவிட்டு

“ஏன் எப்பிடயிருக்கு?”

“அதின்ரை ஹூட்டும் பொடியும் சேர்ற இடம் ஒரு பெண்ணின்ரை இடுப்பு மாதிரி அழகாய் ஒடுங்கேல்லை?”

”அடLLLLLLA..... மிக்கிறா மினி மைனருக்கு இடுப்பு..... சிற்றோனுக்கு மூக்கு..... பீட்டிலுக்கு முழி..... மொண்டி யாவுக்கு சொக்கு..... சியாறாவுக்குச் சிரிப்பு தெருவிலபோகிற காருகளிலுமே உங்களுக்குப் பெண்டுகள் அம்சமாகவே தெரியுது. நல்ல ஒரு

ஒரு நுளம்புக்கு
எலிக்கு ஏறும்புக்கு
விசர் நாய்க்கு
நலமடித்த மாட்டுக்கு
மின் கம்பக் கம்பிகளுக்கிடையில் வெளவாவுக்கு

இருப்பதை விடவும்
முட்டுப்படக் கிட்டலாய்
என் சனங்களுக்கு மிக அருகில்
மரணம் அமர்ந்திருக்கு.

புள்ளி விபரங்களைத் தூக்கிக் குப்பையிற் போடு!

சீவித்திருப்பதற்கு முன் ந்பந்தனை
எப்பாடா? நன்னியா?
மருந்தா? அடையாள அட்டையா?
மன்னென்னவையா? மன்னாங்கட்டியா?

அதுக்கு முதல்

ஆயுதம் ஏந்தியோர் ஏந்தாதார்
இடையிலுள்ள பிரதான வித்தியாசத்தின்
நீளமென்ன?
அகலமென்ன?

முதலில் அதைக் கண்டு பிடி-

யார் சீவிக்கலாம்
யார் சாகலாம்
என்பதன் அடிப்படையிலே
தற்சமயம் அதுக்குள்ள தானிருக்கு.

இலங்கைத் தீவின் மேலை கிடக்கும்
வானத்தின் கீழும்
இலங்கை சனநாயக சோசலிசக் குடியரசின்
புரண அதிகாரம் அமுலிலிருக்கும்
நிலப் பரப்பெங்கிலும்
கடப்படக் கடத்தப்பட
கைது செய்யப்பட வன்புணரப்பட
குண்டு வீசப்பட

பட்டினியாற் சாக மருந்தில்லாமற் சாக
தமிழர் என்ற தகுதி மட்டும் போதுமானது.

(நன்றி : உயிர் தழல் - ஏசுப்பாபர் - டிசம்பர் 2006)

தந்தையர் நிலம்

சந்துஸ்

சைக்கியார்டிஸ்டைப் பார்த்து முதல் இதைச் சுகப்படுத்தலாமோவென்று கேட்கவேணும்.”

“இருக்கட்டுமே..... அது என்னுடைய சார்ப் சென்ஸ் ஒப் டேஸ்ட்..... ஒரு ஒப்பீடு..... ஒரு அழகியல் தரிசனம்..... அதை நானொரு பலவீனமாய் ஒருபோதும் நினைக்கேல். ”

“அப்பிடயே இருக்கட்டும் ராஜா..... இருந்தால் அதுகளை வெளியே பிணாத்தாமல் உனக்குள்ளேயே வச்சிரன் கண்ணா.”

“இந்தப் பூமியில் காதல் மயக்கங்கள் கல்யாணம் இதுகளெல்லாம் இன்னும் இருக்கு தில்ல?”

“ஸோ..... வாட்?”

“சோபனமும் இளமையும் மிக்க குமரியே.... உன்னோடு கொஞ்சவும் ஸ்பரிசிக்கவும் முயங்கவும் எனக்கு இச்சையாகவுள்ளது என்பதுதான் உண்மையும் நோக்கமுமாகவு மிருக்க அதை ஒப்பனை பண்ணி ‘மயிலே உன்னிடம் மயங்குகிறேனென்றோ....’ ‘அழகே உன்னை ஆராதிக்கிறேனென்றோதானே’ பயலுகள் பசப்புறாங்கள்? சில பெண்ணிய வாதிகள் மறுக்கிறார்கள் என்கிறதுக்காக பெண்ணினத்தின்மேல் ஆண்களுக்கு அநாதியிலிருந்தே வரும் ஆகர்ஷிப்பு மாறிவிடுமா? இப்போ நீர் என்னுடைய பெஸ்ட் ஃபிரெண்ட் என்கிறதால் என்னுடைய உணர்வுகளை பூச் சில்லாமல் உம்முடன் பகிர்ந்துகொள்ளன்..... படுக்கை அறையில் மாதிரி. ”

“கிழித்தீர்..... பூப்போல ‘பொண்ணு’ ஒன்று என்று எதிரல் பக்கத்தில வாற கார்கள் எதிலாவது சொருகிவிடாமல் நிதானமாய் ஓட்டப்பாரும்.”

உதடுகளைச் சுழித்தொரு வலிச்சம் காட்டினாள்.

“காரிகைகளின் அம்சங்களைப் பார்த்துத் தான் காரையே மனுஷன் இணக்கினா னென்கிறதைச் சொல்ற பரிபாடல் கவிதை ஒன்றிருக்கு தெரியுமோ?”

“பரிபாடலென்றால்...?”

“அழிஞ்சுபோகவிருந்த சங்கத்தமிழ் இலக்கியம் ஒன்று தற்செயலாகத் தமிழ்த்தாத்தா உ.வே.சாவாலே காப்பாற்றப்பட்டது.”

“வேண்டாமென்றால்விடவா போறியள்..... கொஞ்சம் எளிமையாய் விளங்கிற வகையா யிருந்தால் சொல்லுங்கோ.”

“நின் சொகுசும் தன்மையும் ‘என்ஸு’ள நின் நளிளமும் பார்த்தமும் ‘சிவிக்’குள நின் கந்தமும் ஜொலிப்பும் ‘கியா’வுள

நின் சந்தமும் இசையும் ‘மொறிஸு’ள நின் எளிமையும் மிருதும் ‘கோல்ஃபுள நின் சாந்தமும் காந்தியும் ‘மியட்’ருள நின் வேகமும் துழப்பும் ‘ஹேனோ’வுள நின் உழைப்பும் உறுதியும் ‘சாப்’புள நின் ஒளிப்பும் ஒண்மையும் ‘ஃபோட்’ருள. ”

“இப்படிச் சந்தமும் வேகமும் மிருதும் காருகளில் மட்டுமிருக்க நீங்கள் மட்டும் செளவ்ளே..... டொச்ச வைக்கல் லொறியள் மாதிரி விட்ட விட்ட இடத்திலேயே நகராமல் முக்கிக்கொண்டிருந்து மற்றவையின்றை உயிரை எடுப்பியளாக்கும்?”

“அதுதானே கிளி உங்களோடையே நாங்கள் சாகிறது?”

“முந்தி ஒருநாள் வாசவினர் வைப்ப் மாலதியை சின்ன மேக் எண்டாலும்..... மொறிஸ்மைனர் மாதிரிச் செக்ஸியாய் இருக்கிறாள் எண்டனீங்கள்..... இப்பிடித் தறிகெட்ட கற்பனைகளோட தெருவிலபோற காருகளிலேயே கிண்ணென்றிருக்கிற மாரைப் பார் மடியைப் பாரென்கிற மனுஷனென்று தெரிந்திருந்தால் பப்பா உங்களுக்கு என்னைத் தந்தேயிருக்க மாட்டார்..... மம்ம்ம்ம்ம்ம்.”

“இந்தக் கவிதைகள் எழுதிறவங்கள் இருக்கிறாங்களே அவங்களுக்குத் தோன்றுகிற கிறுக்கல்களை எதுக்கு நாலு பத்திரிகைகளுக்கும் அனுப்பி வைக்கிறாங்கள் தெரியுமே.... சிலவேளை தங்களைப்போலை கற்பனை வேறும் நாலுபேருக்கிருந்து ரசனையை ஏற்படுத்தினாலும் ஏற்படுத்தலாமென்றொரு ஆதங்கத்திலதானே?”

“இப்படி வந்து நடுவழியில் உங்களோட ராவுப்படறதுக்கு ‘ராமா’வென்று நான் வீட்டிலேயே இருந்திருப்பன்.” தலையில் அடித்துக்கொண்டாள்.

“நான் இல்லாதவேளை வீட்டுக்குவரும் யார் அந்த வில்லன்?”

“சாவக்கொல்லுவன். ”

“அப்ப நான் யாரோடை ராவிறதாம்?”

விரையும்சாலையிலிருந்துஎன்பார்வையை விலக்காமலே என் ஞானவலயத்தின் பக்கப் புலன்களால் பாவனி கண்களைச் சுழற்றி என்னைத் துளைப்பதை உணர்கிறேன்.

“வீட்டில் விட்டிட்டு வந்திருந்தால் உடனே ‘விசக்’கென்று ஒரு சேலையைச் சுத்திக்கொண்டு கோயிலுக்குப் போய் ‘அப்பனே மயூரபதியப்பா... என் கர்ப்பத்தை அநியாயமாய் இப்படித் தள்ளிக்கொண்டே

போறியே..... அந்தக் காலவெளியை ஈடு செய்யிற மாதிரி இரட்டைக் குழவிகள்ல மூன்றாய்க் கொடுத்திடப்பா' வென்று முட்டி யிருப்பீர்.”

நான் வண்டியை விரட்டுவதற்கு இடையூறில்லாமல் லேசாய் என் வலது தோளில் சாய்கிறாள். பின் இருவரிடையே வேண்டாததொரு மௌனம் கனக்கிறது. குழந்தை பற்றிப் பேச்சு வந்தால் பாவனி இப்படித்தான் அடிக்கடி மௌனமாகிவிடுவாள்.

காரை நூற்றிநாற்பதுக்கும் நூற்றி ஐம்பதுக்குமிடையில் விரட்டியதாலும்..... நவீன அறிவியலின் கைங்கரியமான ஆட்டோ நவிகேட்டரின் துல்லியமான வழிகாட்டலாலும் பத்து மணிக்கெல்லாம் குடிசார்தீர்ப்பாயத்தின் வளாகத்துள் நுழைந்துவிட்டோம்.

எங்கள் தலைக்கறுப்பைக் கண்டதுமே காத்திருந்த இரண்டு ஜெர்மன்காரர்கள் நேராக எம்மிடம் “குட்டன் மோர்கள்” என்றபடி வந்து கைலாகுத்து “நான் ஜொகான் பம்பேர்க்..... இவர் என் சகோதரர் திரு. கெவின் பம்பேர்க்..... இன்னும் ஒரு சகோதரர் திரு. மத்தியாஸ் ஸ்மிட்ட்தும் சகோதரி திருமதி. சப்றினா ஹொ.ஃப் மானும் கூட வந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் திரு. கணியன்..... கூடவந்திருக்கும் இளம்மாது உங்கள் உதவியாளராக இருக்கலாமென்பதும் எம்கணிப்பு.” என்றனர் விநயமாய்.

“அவர் என் மனைவியுங்கூட....” என்றேன்.

“முற்றிலும் பொருத்தமானவர்தான்” என்று முகமனுக்குக் கூறிவிட்டு எங்களை மேலே கூட்டிச்சென்றனர்.

“இன்னும் அரை மணிநேரம் இருக்கிறதே... நாங்கள் எதிரிலிருக்கிற கா.ஃபேர்றியாவில் ஒரு கோப்பி குடித்துவிட்டு வாறமாதிரி உத்தேசம்” என்றேன்.

“கவலையை விடுங்கள் காலை ஆகாரமே உங்களுக்காக மேலே தயாராகவுள்ளது.” என்று முதலாம் மாடியில் எங்களை ஒரு விசாலமான ஓய்வு அறைக்குள் அழைத்துச்சென்றார்கள். அறையின் மையமாக இருந்த பெரிய மேசையில் எம்க்கான காலை ஆகாரம் எங்களை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது. நாங்கள் காலை உணவை முடிக்கும்வரை நல்ல தாதியரைப்போலக் கூடவிருந்து உபசரித்தவர்கள் எம்மிடம் தேர்தெடுத்த வார்தைகளில் தந்திக்குரிய சிக்கனத்துடனும் விழிப்புடனும் அளவாகவே உரையாடினார்கள். சாப்பாடானதும் எடுப்புத்

தொலைபேசிகளை அணைத்துவிட்டு நேரே விசாரணை மண்டபத்துள் நுழையவே நேரம் சரியாயிருந்தது.

விசாரணை நடைபெறும் மண்டபவாசலில் இருந்த அறிவிப்புப் பலகையில் அன்று விசாரணைக்கு எடுக்கப்படும் வழக்குகளில் அது இரண்டாவது எனவும் இதர சுருக்க விபரங்களும் அச்சிடப்பட்டிருந்தன.

தேதி: 13.03.2002

வழக்கு இலக்கம் : 08 05 54

நேரம் 10:30 மணி

வாதிகள்: (1) திரு. ஜென்ஸ் பம்பேர்க். (2) திரு.கெவின் பம்பேர்க். (3) திருமதி. சப்றினா ஹொ.ஃப் மான்..... (4) திரு. மத்தியாஸ் ஸ்மிட்ட்த்.

வாதியின் சட்டநெறியாளர்: திரு.பீட்டர்ஸ் ஃபிறிடெறிக்.

பிரதிவாதி: திருமதி. கதறினா எலிசாராணி பம்பேர்க்

சட்டநெறியாளர்:

நீதிபதி : திருமிகு. கார்லோஸ் லுக்ஸம் பேர்க்

சரியாகப் பத்து முப்பதுக்கு உள் நுழை கிறோம். பிரதிவாதியான தமிழ்ப்பெண் எப்படி இருப்பாரோ என்று அறிய ஆவலாக இருந்தது. முன் நாற்பதுகளில் இருக்கக்கூடிய ஒரு பெண்ணை அழைத்துவந்து மண்டபத்தில் அமரச் செய்தார்கள்.

சாம்பல் நிறத்தில் பெரியகொலர் வைத்த புல்லோவரும் கணுக்காலுக்கு மேல் ஒரு சாண்வரை வரும் கறுத்த முக்கால் பாவாடையும் அணிந்திருந்தார். வழக்கு ஆரம்பிக்கும்வரையில் இரண்டு கைவிரல் களையும் கோர்த்துப் பின்னி நெஞ்சுக்கு நேரே வைத்துக்கொண்டு கண்களைமூடி தேவனுடன் எதையோ விசாரஞ் செய்பவரைப்போல முகத்தில் பரவும் விகாசத்துடன் இருந்த அவர் தோற்றம் அங்கி அணியாதவொரு கன்னியாஸ்திரி ஜெபித்துக் கொண்டிருப்பதைப் போலிருந்தது. ஓடிசலான தேகம் கறுத்தமுரசும் லேசான மிதப்புப் பல்வரிசையோடு ஒரு சந்நியாசினியைப்போலிருந்த அம்மாதை பம் போர்க் எனப்படும் ஜெர்மன்காரர் நிச்சயமாகப் பாலியல் நோக்கங்களுக்காகத் திரு மணம் செய்திருக்கமாட்டார்.

ஜெர்மன் நீதிமன்றங்கள் ஒன்றும் உயரமான ஒரு அரைவட்ட டெஸ்க் சாட்சிக் கூண்டுகளென்று இந்திய சினிமாக்களில்

வருவதைப் போலிருக்காது. ஒரு சிறிய கல் லூரி விரிவுரைமண்டபத்தைப் போலிருக்கும். நீதிபதிக்குச் சமதையாக அவர் எதிரிலேயே வாதி, பிரதிவாதி, சாட்சிகள், சட்டத்தரணி, மொழி பெயர்ப்பாளர்கள், பதிவாளர், எழுத்தர், உதவியாளர்கள், பொலீஸ் வழக்காயின் பொலீஸ்காரர்கள் அனைவரும் அமர்ந்து பேசலாம். விசாரணைகளின்போது யாரும் கைகட்டி நிற்பதோர் போலி பவ்யம் காட்டுவதோ இல்லை.

எதிரில் இருப்பவர்களை ஊடுருவித் துளைப்பது போன்றதொரு பார்வைகொண்ட நீதிபதி அவரது நீண்ட கறுத்த அங்கியைப் பெண்பிள்ளைகளைப்போல மடித்துக்கொண்டு தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்தவுடனேயே வழக்கு ஆரம்பிப்பதாக அறிவித்தார்.

பிரதிவாதியின் பக்கத்தில் எனக்கு ஆசனம் போட்டிருந்தார்கள். எனக்குப் பக்கத்தில் பாவனி. பார்வையாளர்களென்று எவருமில்லை. வழமைபோல் முதலில் வாதி களின் அறிமுகம். பின்னர் பிரதிவாதியின் அறிமுகம். அதைத்தொடர்ந்து வழக்கின் விபரத்தை நிறுத்தி நிறுத்தி ஒவ்வொரு வரிகளாக ஒரு உத்தியோகத்தர் வாசிக்கவும் நான் அதை பிரதிவாதிக்குத் தமிழ்ப்படுத்தப் பணிக்கப்பட்டேன். திருத்தங்கள் இருக்கு மாயின் பிரதிவாதி சுட்டிக்காட்டின் அவை கவனத்துக்கு எடுக்கப்படுமெனவும் நீதிபதி சொன்னார்.

“கதறினா எலிசாராணி செபஸ்டியான் புள்ளே என்னும் கன்னிப் பெயருடைய வரும்..... 1961ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 17ந்தேதி ஏத்துக்கால் நீர்கொழும்பு ஸ்ரீலங்காவில் பிறந்த இலங்கைப் பிரஜையுமாகிய நான்.”

“சரி.”

“1999ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 10ம் தேதி கொழும்பிலுள்ள ஜெர்மன் தூதுவ ராலயத்தில் கொழும்பு மத்தியபகுதி விவாகப் பதிவாளர் முன்னிலையில் ஜெர்மனி லூண பேர்க்கில் 1936ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 12ம் தேதியன்று பிறந்தவரும் பெர்லினர் வீதி. 25.... ஹில்சென்பா. கை வதிவிடமாகக் கொண்டவருமான திரு. வேர்ணர் பம்பேர்க் என்னும் ஜெர்மன் பிரஜையை விவாகப்பதிவு செய்துகொண்டதன் மூலம் திருமணம் செய்து கொண்டேன்.....”

“சரி.”

“17.08.2001 இயற்கை எய்திவிட்ட

திரு. வேர்ணர் பம்பேர்க்கின் பிள்ளைகளாகிய திரு. ஜென்ஸ் பம்பேர்க். திரு.கெவின் பம்பேர்க். திருமதி. சப்ரினா ஹெஸ்முட். திரு. மத்தியாஸ் ஸ்மிட்த் ஆகியவர்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்களுக்கு உபகாரமாகத்தரும் இரு பதினாயிரம் ஜெர்மன் மார்க்குகளைப் பெற்றுக் கொண்டு அதன் பிரதியுபகாரமாக திரு. வேர்ணர் பம்பேர்க்குக்குச் சொந்தமான அசையும் அசையாச் சொத்துக்களிலும்... அவரது பிற முதலீடுகளெதிலும் இனிமேல் பாத்தியதை அதாவது உரிமை கொண்டாடாமாட்டேனென்று இம்மன்றில் உறுதிமொழிகின்றேன்.”

மூன்றாவது நீண்ட வசனம் வாசிக்கப் பட்டதும் எனக்குள் தட்டிய பொறியில் வழக்கின் தன்மையும் அத்தோடு இருக்கக்கூடிய அனைத்துச் சதிகளும் ஓடி வெளித்தன.

கதறினாவை வேர்ணர் பம்பேர்க் என்கிற ஜெர்மன்காரர் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னர்தான் திருமணம்செய்துகொண்டிருக்கிறார்.

வாதி : 4 மத்தியாஸ் ஸ்மித் என்பவர் வாதிகளின் தந்தையான வேர்ணர் பம்பேர்க்கின் சட்டரீதியல்லாத இன்னொரு மனைவியின் புத்திரன்.

இறந்ததாகச் சொல்லப்படும் இந்த ஜெர்மன்காரரின் இந்த அப்பாவி விதவையின் பேதமையைப் பயன்படுத்தி அவரின் முதல், இரண்டாவது தாரத்துப் பிள்ளைகளாகச் சொல்லப்படும் இக்கிங்கிரர்கள் ஆளுக்கு இருபதினாயிரம் மார்க்குகள் என்றொரு சிறிய எலும்பை முன்னால் எறிந்துவிட்டு கிழவரின் அனைத்துச் சொத்துக்களையும் சுருட்டுவதற்கு கூட்டுச்சேர்ந்து சூழ்ச்சி பண்ணுகிறார்கள். வாக்குமூல ஒப்புதல் சட்டத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி என் கண்முன்னாலே கோழியைக் கேட்டுக் குழம்புவைக்கின்ற சதியொன்று அரங்கேற்போகிறது. இந்தப்பிரச்சனையில் என்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. இவ்வளவு கால வாழ்வனுபவமிருந்தும் இத்தனை பேதையாக இருக்குமவர்மீதெனக்குக் கோபம் கோபமாக வருகிறது. கூலிக்கு நூற்றுநட வந்தவன் எல்லைக்கு வழக்குப் பேசுவதெங்கனம்?

“அதென்ன தம்பி அசையும் அசையாச் சொத்துக்கள்?”

நிதானமாக விளக்கினேன்.

“பிற முதலீடுகளென்றென்னவோ சொன்னாங்களே.....?”

“அவர் ஏதாவது கொம்பனிகளிலே, தொழில் துறைகளிலே இன்வெஸ்ட்மென்ட் செய்திருப்பார்..... பங்குகள் வைத்திருப்பார். அந்தச் சொத்துக்களிலும் பங்கு கேட்கமாட்டேனென்று.”

சொல்லப்பட்ட விஷயம் எத்தனை வீதந்தான் புரிந்ததோ தெரிவில்லை. மனுஷி மலங்க மலங்க என்னையொரு கங்காருப்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

என் முகத்தை வெகு இயல்பாக வைத்துக் கொண்டு

“அம்மா.... இஞ்சை பாருங்கோ இவங்கள் உங்களை நல்லாய்ச் சுத்தப்பார்க்கிறார்கள்.... அவருக்கு எவ்வளவு சொத்து இருக்கென்று உங்களுக்குத் தெரியாதுதானே. அவர் சொத்துக்களின் முழுவிபரத்தை எனக்குத் தெரிவித்த பிறகுதான் அதுபற்றி நான் முடிவு சொல்லாமென்று சொல்லுங்கோ. இப்பவே முடிவுசொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை.... தாராளமாய்க் கால அவகாசம் கேட்கலாம்.... கேளுங்கோ.” உதவமுயன்றேன்.

நான் சொன்னவை அவரைப் பாதித்ததாகவோ நான் காட்டிய கோணத்தில் அவற்றை அவர் புரிய முயன்றதாகவோ தெரியவில்லை. தொடர்ந்தும் வெகுளியாகவே முழித்துக்கொண்டிருந்தார்.

“கண்ணின் மணிபோல என்னை வைச்சுக் காத்த என்ரை பம்பேர்க் மகராசனே இல்லை யாம்... எனக்கேன் தம்பி அவங்கட சொத்து..... அது அவங்கடதானே? ”

போச்சுடா..... அதைச்சொல்லிமுடித்ததும் அவருக்குப் பொலுக்கென்று கண்ணீர் கொட்டிற்று, டிஸுவை எடுத்து ஒத்திக் கொண்டார்.

நீதிபதி “பிரதிவாதி மிகவும் உணர்ச்சி வசப்படுகிறார் போலிருக்கிறதே என்ன விஷயம்?” என்றார் ஆர்வத்துடன்.

“அவருக்கு தன் கணவரின் நினைப்பு வந்துவிட்டதாம்..... அவர் எப்படித் தன்னைக் கவனித்துக் கொண்டாரென்பதைச் சொல்கிறார்.”

“பிரதிவாதி இவ்வழக்கு சம்பந்தமான விஷயங்களை மட்டுமே இங்கு பேசலாம்.”

“உணர்ச்சிவசப்படவேண்டாம்..... எங்கிறார் தலையாரி.” என்றேன்.

“ஐ குட் நொட் கீப் எவே ஹிஸ் தோடஸ் மை சண்.... இட்ஸ் இம்பொஸிபிள்.”

“அம்மா உந்தப் பாஷை அவங்களுக்கும் கொஞ்சம் விளங்கும்..... பிறகு கதை கந்தலாய்ப்போயிடும். எங்கட பாஷையில மட்டும் கதையுங்கோ.”

“எந்த மசிராண்டிக்கெண்டாலுந்தான் எனக்கென்ன பயம்? ”

திருமதி. கதர்னா பம்பேர்க் யாருக்கும் பயப்படவேண்டியதில்லைத்தான்..... அவர்தான் ஒப்பந்தமெதுவும் செய்துகொள்ளாமட்டேன் முடியாது என்று மறுத்துவிடுவாரோவென்று அவரை ஒரு நரிக்குரிய தந்திரப்பார்வையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வாதிகள்தான் உள்ளுக்குப் பயந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

‘இம்பொசிபிள்’ என்ற வார்த்தை காதில் விழுந்ததும் மனுஷி ஏதோகுறுக்கே இழுப்பதாகப் புரிந்துகொண்ட (வாதி:1) ஜென்ஸ் பம்பேர்க் கலவரமானான். அமைதி இழந்து கைகளைப் பிசைந்துகொண்டிருந்தான்.

நான் சூசகமாகச் சொல்வதைப் பற்றிக் கொள்ளும் வல்லபம் அவரிடம் அறவே இல்லை. நான் மனுஷியை மீண்டும் நாகுக்காக உசார்ப்படுத்த முயன்று முயன்று தோற்றுக் கொண்டிருந்தேன். மன்றில் அனைவரும் எங்களையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்குமேல் அவரோடு வலிந்து மல்லுக்கட்டி எதையும் புரியவைக்கமுடியாது. மேலும் இதிலுள்ள றிஸ்க் என்னவென்றால்..... அங்கு சொல்லப்படுவதைவிடவும் அதிகமான வார்த்தைகள் உபயோகித்து பிரதிவாதியுடன் உரையாடினனாயின் அதுநான் பிரதிவாதிக்குப் புத்திமதி சொல்வதான சந்தேகத்தை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திவிடும். அவ்வாறு ஏற்பட்டால் அவர்கள் என் மொழிபெயர்ப்பை முழுவதும் மறுதலிக்கலாம்.

நான் பணியை சரியாகத்தான் செய்தேனா என்பதை உறுதிப்படுத்தவும் இரண்டாவது ஒப்பீட்டுக்காகவும் அவர்கள் என் மொழிபெயர்ப்பை எனக்குத் தெரியாமலேயே ஒலிப்பதிவுசுடச் செய்யலாம். பிரதிவாதி சொல்வதை உடனடியாக அப்படியே பெஞ்சுக்குச் சொன்னனாயின் விஷயம் உடனேயே முடிவுக்கு வந்துவிடும்.

நான் எடுத்துக்கொண்ட சத்தியப் பிரமாணத்துக்கு முரணானதுதான்.... எனினும் என் ஆற்றாமையில் பிரதிவாதி சொல்வதை நீதிபதியிடம் சொல்வதுபோன்ற பாவனையுடன் சொன்னேன்.

“குழப்பமாகவுள்ளது..... நிதானமாகத்தான் முடிவுசெய்யவேண்டும் என்கிறார்.”

முதலாவது மகனுக்கு வந்த சினத்தில்தான் முகம் சிவந்தது. எழும்பி நாலரைக்கட்டைச் சுதியில் கத்தினான்:

“எங்கள் நிபந்தனைகளை ஏற்கெனவே அவருக்குச் சொல்லியிருந்தோம். அவர் தனக்குச் சம்மதம் என்றும் அதை இன்று சட்டமூலம் உறுதிசெய்வதாகவுந்தான் இங்கு வந்தார். இப்போ முரண்படுவது எங்களை ஏமாற்றுவதாகும்.”

“உவன் ஏனாமனை முக்கிறான்.....?” என்றார் கதறினா.

நீதிபதியிடம் கேட்டேன்.

“வாதி நம்பர்:1 என்ன சொல்கிறாரென்று பிரதிவாதி கேட்கிறார்.....?”

நட்பான தோரணையில் ‘சொல்லும்படி’ சைகை காட்டினார்.

“நீங்கள் தங்களுடைய நிபந்தனைகளுக்குச் சம்மதப்பட்டுத்தான் வந்தீங்களாம் என்கிறான். ஒன்றுக்கும் அவசரப்படாதையுங்கோ நிதானமாய் யோசியுங்கோ.... நிதானம். நிதானம்!”

“நான் மறுப்பேதும் சொல்லேல்லையே?”

அவரை நோக்கி முகத்தை மலர்ச்சியாக வைத்துக்கொண்டு

“அம்மா..... இதை நல்லாய் நுட்பமாய் கவனியுங்கோ..... இங்கே ஒருக்கால் ஒத்துக் கொண்டால் ஒத்துக்கொண்டதுதான் பிறகு மாத்திச் சொல்லவோ, வாபஸ் வாங்கவோ முடியாது. அவங்கள் செய்யவிரும்புகிற ஒப்பந்தத்தில் பாவிக்கிற வாசகங்களைப் பார்த்தால் உங்கள் கணவருக்கு நீங்கள் நினைக்கிறதைவிட அதிகம் சொத்துக்கள் இருக்குப்போலயிருக்கு. அவருக்கிருக்கக்கூடிய முழுச்சொத்துக்களில் சட்டத்தின்படியும், தர்மத்தின்படியும் ஐந்தில் ஒரு பங்காவது உங்களைச் சேர்ந்தாக வேண்டும். சொத்தின்ரை மொத்தப் பெறுமதி தெரியாமையிருக்கையில் இந்த

எண்பதினாயிரம் ஒரு மூக்குப்பொடியாய்க்கூட இருக்கலாம். முழுச்சொத்து விபரத்தையும் கேட்கிற அதிகாரமும், உரிமையும் உங்களுக்கு இருக்கு..... உங்களுக்கு இன்னும் நிறையச் சந்தர்ப்பமிருக்கு. இன்னும் நல்லா யோசிச்சு முடிவைச் சொல்றெனண்டு சொல்லுங்கோ?”

“பிறகேன் அப்பன் இன்னொருவாட்டி உலைவான்?”

இது சரிப்பட்டுவாற கேஸல்ல..... இப்போது எனக்குச் சங்கடமாகவிருந்தது.

அவர் ஒரு வழக்கறிஞரை நியமித்திருந்தால் அவன் விபரத்தைப் பிட்டுப் பிடுங்கியிருப்பான். “எவ்வளவு சொத்து காலஞ்சென்ற கனவான் வேர்ணர் பம்பேர்க்குக்கு இருக்கிறதென்று பிரதிவாதிக்குத் தெரியுமா” என்ற கேள்வி பெஞ்சிலிருந்து வராதவரை இக் கூட்டுச்சதிக்கு பெஞ்சும் ஒத்துழைப்பதாகவே எனக்குப் பட்டது. அட்டா.... இச்சந்தர்ப்பத்தில் நானொரு சட்டத்தரணியாக இல்லாதிருக்கிறேனே என்று ஆதங்கமாகவிருந்தது.

எதிர்க்கட்சிக்காரரிடம் தனியாய்பேசி அதிக பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு தான் ஒப்புக்கொண்ட வழக்கில் தாமே தோற்றுத் தன் கட்சிக்காரரை ‘அம்போ’வெனக் கைவிட்டு விடும் பல சட்டத்தரணிகளை நான் இங்கும் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஒரு அப்பாவித் தமிழ்ச் சகோதரி கண்முன்னே வஞ்சிக்கப்படுகிறாள். என்னால் எதுவுமே செய்யமுடியாதிருக்கிறது.

கண்ணை மூடி அரை நிமிஷம் சிந்தித்த பின்னால் கதறினா சொன்னார்: “அவங்கள் நாலு பேருமாய் வலியவந்து எனக்கு எண்பதினாயிரம் மார்க்குகள் தருகிறோமென்று சொல்லுறாங்கள். கர்த்தர் எனக்குத்தர விரும்புகிறது அதுதானென்றால் நான் எதுக்கு மல்லுக்கட்டவேணும்? அது சரியுமல்ல. ஒரு மீனுக்கே வகையற்ற அபலை நான். ஆண்டவனோ இந்த மனிதர்கள் ரூபத்தில்

இறந்ததாகச் சொல்லப்படும் இந்த ஜெர்மன்காரரின் இந்த அப்பாவி விதவையின் பேதமையைப் பயன்படுத்தி அவரின் முதல், இரண்டாவது தாரத்துப் பிள்ளைகளாகச் சொல்லப்படும் இக்கிங்கிரர்கள் ஆளுக்கு இருபதினாயிரம் மார்க்குகள் என்றொரு சிறிய எழும்பை முன்னால் எறிந்துவிட்டு கிழவரின் அனைத்துச் சொத்துக்களையும் சுருட்டுவதற்கு ஸ்டூட்சேர்ந்து சூழ்ச்சி பண்ணுகிறார்கள். வாக்குமூல ஒப்புதல் சட்டத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி என் கண்முன்னாலே கோழியைக் கேட்டுக் குழம்புவவக்கின்ற சதியொன்று அரங்கேறப்போகிறது.

ஒரு ஓடம் நிறைஞ்ச மீனுகளைத் தருகிறான். அதற்குமேலும் கடலிலுள்ள மீன் பூராவும் எனக்குத்தான் என்று ஆசைப்படுவது மகாதப்பு மகன்..... அதர்மம். எதைக்கொண்டு வந்தோம் கொண்டு போவதற்கு? எதைத்தான் இங்கு தேடினோம் இழப்பதற்கு? எவன் தந்தானோ அவனே கொள்வான். எதுவும் தங்காது..... நாம் எல்லாரும் ஓட்டைப்பாத்திரங்கள்தான் வைத்திருக்கிறோம் மகன். நான் என்னுடைய தென்றதுவும், அவர்கள் தங்களதென்றதுவும் எல்லாமே தேவனின் இராட்சியத்துக்கே உரியவை. அவனுக்குச் சம்மதமில்லாத எதுவும் எனக்குவேண்டாம். அவன் சித்தம் எதுவோ எல்லாம் அதன்படி நடக்கட்டும். எனக்கென்ன பிள்ளையா குட்டியா சொத்தை வைச்சுக்காக்க.....? விழுக்கிற இடத்தில புதைக்கப்படப்போகிற ஒரு அகதி. அந்த மனுஷன் பெற்றறக்களுக்கே பாத்தியதை யுள்ள பிதுரார்ஜிதங்களை நான் அனுபவிக்கிறது பரலோகத்துக்கே அடுக்காது. அந்த மனுஷனோட வாழ்ந்த சின்ன உறவுக்கு அவங்களாய் மனமொப்பித்தாறது எதுவேண்டாலும் எனக்கு சம்மதமெண்டு சொல்லு மகன்.”

பிரதிவாதி புரிதலோடு என்னுடன் ஒத்துழைப்பராயின் எதையாவதுசொல்லி ஒப்பந்தத்தை நிறுத்திவிடலாம். இது பலியாடே “சீக்கிரம் வெட்டு வெட்டு” என்கிறது. கீதையின் சாரத்தை ஒரு கிறிஸ்தவப்பெண் மொழிவது வியப்பாயிருந்தாலும் மறுபடியும் மறுபடியும் தரையிலே நின்றுகொண்டு ஒரு லௌகீகியாகவே சிந்திக்கும் எனக்கு அவர் முடிவைப் பாராட்ட முடியவில்லை. வீணாக அவசரப்பட்டு சூழ்ச்சியும் தந்திரமும்கொண்ட இந்த ஒப்பந்தத்தை மன்றில் ஒப்புக்கொள்வதால் அவருக்கு வரவிருக்கும் இழப்புக்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமலும், அதையடுத்து நடக்கவிருப்பவற்றை ஊகிக்கக்கூட முடியாமலுமிருக்கும் அவரின் அசட்டுத்தனத்தின்மேல் எனக்குத் தாளமுடியாத எரிச்சலே வந்தது. இனி எதுவும் என்னால் செய்வதற்கில்லை.

“இந்தக் குத்தியன்தான் குறுக்கேநிக்கிறான்” என்றொரு வார்த்தை இங்கிலீஷில் வந்துதேயென்றால் என்கதையும் தலைகீழாய்விடும். விஷயம் கைநழுவிப்போகிறதுதான். ஆனாலும் வேறுமார்க்கமில்லை. நான் எல்லைக்கு வழக்குப் பேசாமல், நாற்றை மட்டும் நாட்டி விட்டுப்போகும் முடிவுக்கு வந்தேன்.

அவரது பூரண சம்மதத்தை அப்படியே பெஞ்சுக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். வாதிகள் அனைவருக்கும் தம் வியூகத்தில் வென்றுவிட்ட ஆனந்தம். அதைக்கொண்டாட அவர்கள் வீட்டில் பெருவிருந்தே ஏற்பாடாகலாம். அனைவரும் மனஅழுத்தங்கள் குறைந்து றிலாக்ஸ் ஆனார்கள். அனைவர் முகத்திலும் அதுவரை இல்லாத ஒரு விகசிப்பு!

இறுதியாக அவ்வொப்பந்தத்தை திருமதி. கதர்னா பம்பேர்க் சுய அறிவுடனும்..... எவருடைய நிர்ப்பந்தம் இன்றியும்.... பிரக்கொ பூர்வமாகவும் செய்கின்றாரென அசகு பிசகு களுக்கு இடந்தராத சட்டநுணுக்கங்களுடனான வாசகங்களால் புனையப்பட்டு அக்குடிசார் தீர்ப்பாயத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டது.

எம்மைத் தனியறையில் தங்கவைத்தது..... அவர்களாகவே எமக்குக் காலைச் சாப்பாட்டு ஏற்பாடுபண்ணி வைத்திருந்தது..... எல்லாமே வழக்கு ஆரம்பிக்கமுதல் நாம் கதர்னா வைச் சந்தித்து அவர்களது ஒப்பந்தம் பற்றித் தெரிந்துவிடாமலிருக்கவும், அவரை உசார்ப்படுத்திவிடாமலிருக்கவும் வாதிகள் பண்ணிய மாயவியூகத்தின் பகுதிகளென்பது இப்பொழுதுதான் புரிகிறது.

மன்றில் சாந்தசொருபிபோல் தெரிந்த நீதிபதி, மழுங்க மழுங்கச் ஷேவ் செய்து உயர்ரக உடைகளில் கனவான்கள் போலத் தோன்றிய வாதிகள், அவர்கள் சட்டத்தரணி, எவர்மீதும் எமக்கு மரியாதை ஏற்படவில்லை. வழிப்பறிக்காரர்கள் போலவும்.... சவப்பெட்டி தூக்கிச்செல்ல வந்தவர்கள் போலவும் தெரிந்தார்கள். அம்மன்றின் நிழலில் நிற்கவே பிடிக்கவில்லை. சீக்கிரம் விட்டு வெளியேறினோம்.

தெளிவான வானம். அறலலில் பார்த்தாற் போல் சுருக்கங்கள் மடிப்புக்களுடன் மரகதப்பச்சை வெல்வெட்டைப் போர்த்திக் கொண்டு முடிவில்லாமல் நீளும் விண்டர் பேர்க்கின் மலைத்தொடர்கள்மேல் சூரியக் கதிர்கள் தடையல்லாது இறங்கி ஒளிர நாளும் நாடும் அழகாகவே இருந்தன. உயரமான குன்றுகளிலிருந்து கீழே பார்த்தால் பேர்லினைப்போலவே ஊர் முழுவதும் நீக்கமற தேவாலயங்கள் செறிந்திருப்பது தெரியவே கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்ட பாவனிக்கு அவ்வனைத்துத் தெய்வங்கள் தேவதைகளாலும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவள் போல் புத்துணர்ச்சியும் உற்சாகமும் பிறந்தன.

வின்தர்பேர்க்கை ஒரு வலம்வந்து அவ்வூரில் சிறப்பாக என்னென்னவெல்லாம் இருக்கென்று விசாரித்தோம். தங்களுந் திராட்சையில் கைத் தயாரிப்பிலான உலர் வைன் பிரசித்தம் என்றார்கள்..... வாங்கினோம் (செமை கிக்). மற்றும் பலபுராதன கோட்டைகளும், அரும் பொருள்களும் உள்ளன என்றார்கள். போய்ப் பார்த்தோம். மாலை மயங்கத் தொடங்க வயிற்றையும் கிள்ளத்தொடங்கியது. இத்தாலியன் உணவகமொன்றில் புகுந்து சலாத்தும் ஸ்பாகெட்டியும், லசானியாவும் சாப்பிட்டுவிட்டு பெர்லினை நோக்கிப் புறப் பட்டோம்.

கோவில்களின் செறிவைப் பொறுத்த வரையில் தமிழகத்துக்கு திருச்சியென்றால் ஜெர்மனிக்கு பெர்லின். இத்தனை போரழிவுகள் சிதைவுகளின் பின்னும் பூணைகள்..... ஆராதனைகளுண்டு இல்லையோ பெர்லின் நகர எல்லைக்குள் மாத்திரம் 160 தேவாலயங்கள் இருப்பதால் நகருள் எங்கு நின்று எத்திசையில் நோக்கினும் பார்வைப்புலத்துள் குறைந்தது இரண்டு தேவாலயக் கோபுரங்களாவது தென்படும். ஐந்தாவது மாடியிலிருக்கும் எம் .:பிளாட்டில் பாவனி அதிகாலையில் எழுந்து குளித்துப் பூசி காயத்திரி மந்திரத்தை செபித்துக்கொண்டு குசினி ஜன்னலினூடு தெரியும் 2 கோபுரங்களையும்..... வதியும் அறை ஜன்னலினூடு தெரியும் 3 கோபுரங்களையுந்தான் சேவிப்பாள்.

“மனுஷி கணவனோடு வாழ்ந்த காலத்தில் மனுஷனுக்கு என்னென்ன ஆஸ்திகள்.... என்னென்ன சேமிப்புகள் இருக்குதென்று விசாரிக்காமலேயே, அறியாமலேயே வாழ்ந்திருக்குதென்றால் ஆள் கொஞ்சம் வித்தியாசமான டைப்பான்.” என்றாள் பாவனி.

“நானும் உதைத்தானப்பா இப்ப யோசிச்சான்.”

“அந்தப் பெருங்குணத்துக்காகத்தான் கிழவன் மனுஷியைக் கட்டிச்சோ என்னவோ யார்கண்டது? நாலு பிள்ளைகளோடு ஒரு யாழ்ப்பணத்துத் தமிழ்க் கைம்பெண்ணைத் திருமணஞ்செய்து கொண்டு அப்பிள்ளைகள் அத்தனை பேரையுமே இங்கே அழைத்துப் படிக்கவைத்து, அவர்களையும் நல்ல நிலையில் வைத்திருக்கும் ஒரு ஜெர்மன்காரரை எனக்குத் தெரியும். இன்னொருவர் ‘ஒரு குடும்பத்தைத் திருமணஞ்செய்தேன்’ என்று நாவல்கூட எழுதியிருக்கிறார். அவருக்கும்

அப்படி அனுபவங்களாக்கும். ஒரு விஷயத்தைக் கவனித்தீரா... திருமணங்களுக்கு காரணங்கள் எப்போதும் ஒன்றாக இருப்பதில்லை. நம் பெரியாரைப் பார்க்கேல்லையா? வயதான பின் மனிதர்கள் திருமணம் செய்யிறது மேற்கில்தான் அதிகம். ஆர்ஜென்டினா எழுத்தாளர் ஜோர்ஜ் லூயி போர்ஹே தன்னோடு பலகாலங்கள் நண்பராகவும் 12 வருடங்கள் உதவியாளராகவும் இருந்த மரியா கோடமாவை தன் 84வது வயதில்தான் திருமணம் செய்தார்.”

அதிவேகச்சாலையில் வாகனங்கள் குறைவாகவிருக்கவே சவாரி சந்தோஷமானதாக இருந்தது.

“எனக்கென்றால் இனிமனுஷியை இருக்கிற வீட்டாலும் மெல்லக் கலைச்சப்போடுவாங்கள். தெருவில் தனிச்ச நின்று அந்தரிக்கப்போகுது என்றதுதான் கவலையாயிருக்கு.”

“நான் நினைக்க நீர் சொல்லுநீர்ப்பா..... இட்ஸ் ரியலி அமேஸிங்! நாமென்னதான் வேறை செய்யமுடியும்?”

“இப்படிப் பலதடவைகள் நமக்கு நடந்திருக்கின்றது. டாய்லெட்ல தனியக் கண்டபோது பின்னால் சிலவேளை உதவுமென்று எங்கட பிஸினெஸ் காட்டை மனுஷிக்குக் குடுத்தனான்.”

“..பன்டாஸ்டிக்..... பூ ஆர் அன் கொம்பெயறபிளி க்யூட் அன்ட் ஸ்மார்ட் டியர்.”

எனக்கு இப்போது அவள்மேல் முன்னெப்பொழுதையும்விட அதிகமாகக் காதல் வந்தது. ஒரு முன்னிலவுக்காலம் அது. நேரத்துடனேயே வந்துவிட்ட உழவார அலகு வடிவில் முற்றாதவொரு பிஞ்சுநிலவு மென்னூதா முகில்களினிடையே நீந்திக்கொண்டு அந்தக் குளிரோடும் வனிலா ஐஸ்கிறீமாய் உருகிக் கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பொழிகிறது.

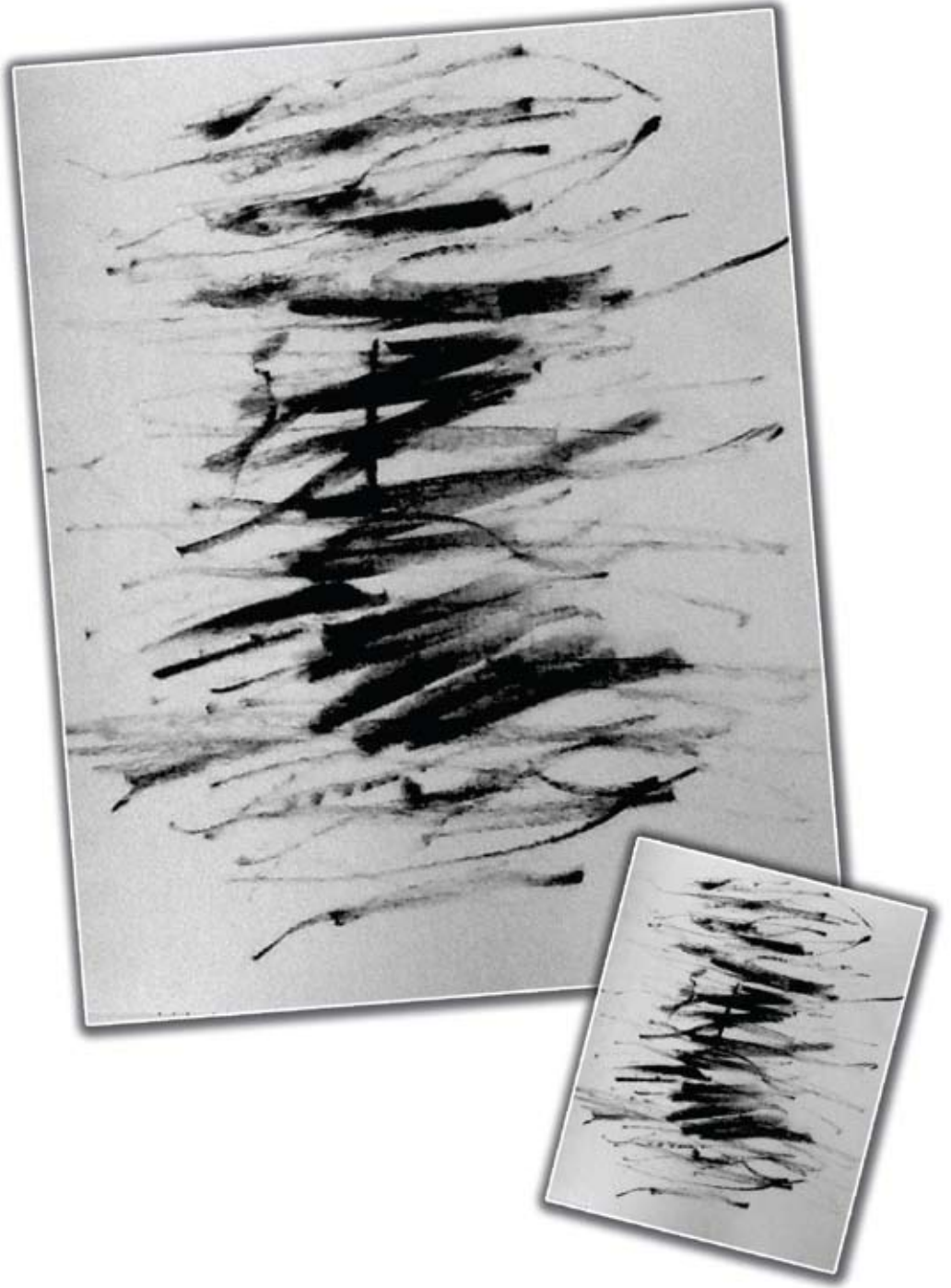
பாவனி கைகளை உயர்த்தி அழகாகச் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு ஒரு சுகமான தூக்கத்துக்குப் பூனைக்குட்டி மாதிரி தன் இருக்கையில் பலதினுசிலும் கோணங்களிலும் சாய்ந்தும் முடங்கியும் உட்கார்ந்து இசைவு பார்க்கிறாள்.

கோலம்போடும் பெண் அழகு

தலைவீவும் பெண் அருவி

சமர்த்தான பெண் புதையல்

□□□

வினோதினி (அமெரிக்கா)

ஆலகாலவிஷமா அமர்ந்தமா?

சிறுகதை

சியாகா பாலச்சந்திரன் (கண்டா)

“ஓரே கணவரோடு இருபது, முப்பது வருடங்கள் வாழ்வதா? அப்பாடி! நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. எவ்வளவு அருமையான சாப்பாடானாலும்கூட தினமுமா சாப்பிட முடியும்? வாழ்க்கை போரடிக்காதா? உங்களிடையே சண்டை சச்சரவு ஏற்படுவதே இல்லையா?” - தாளமுடியாத ஆச்சரியத்தால் அதிர்ந்து போகிறாள் இருபத்தைந்து வயதான கனேடிய மங்கை லிண்டா சிம்ஸன்.

யூத் சென்டரில் (இளைஞர் நிலையம்) குழுமி இருந்த பல்லின பெண்கள் மத்தியில் திருமதி. மனோகரி மகாதேவனின் பேச்சு ஒரு சிறு பூகம்பத்தையே உருவாக்கிவிட்ட தெனலாம்.

“உண்மையாகச் சொல்லுங்கள் மேடம், கணவரோடு வாழ்ந்த காலத்தில் ஒருமுறைகூட அவரிடமிருந்து ஓடிப்போக வேண்டும் என்ற நினைப்பு உங்களுக்கு எழவே இல்லையா? ஓரே விதமான வாழ்க்கை, உறவுமுறை உங்களுக்குள் ஒருபோதும் சலிப்பைத் தர வில்லையா?” இப்படிக்கேட்டவள் கறுப்பின அமெரிக்க கட்டழகி ஜூலியா.

“உங்களால் சத்தியமாய்ச் சொல்ல முடியுமா மிஸிஸ். மனோ, உங்கள் கணவரோடு வாழ்ந்த முப்பத்தைந்து வருடங்களில், ஒரு நிமிடந்தானும் உங்கள் மனம் வேறு எவரையும் நாடவேயில்லை என்று?” பூங்கொடி போன்ற தன் பொன்னுடலை, பம்பரமாய்க் குலுக்கி, ஆச்சரியத்தால் விக்கி நிற்கிறாள் டொரண்டோ அந்தனி ஆஸானா ரிச். இப்படி உண்மையைத் தேடும் கேள்விகள் பல திக்கிலுமிருந்து சுடுபாணங்களாய் மனோகரியைத் தைத்தன.

கேள்விகள் அனைத்தையும் கிரகித்து உள்வாங்கிய மனோகரி பதில் இறுக்கிறாள். “எங்களது தாம்பத்தியத்திலும் நிறையவே பிரச்சினைகள், புயல், சூறாவளி எல்லாமே இருந்தன. ஆனால் பிரச்சினைகள் எப்படியேனும் தீர்த்து வாழ்ந்தாக வேண்டும் என்பதே எமது பாரம்பரிய குடும்ப குறிக்கோளாக அமைந்ததால், சங்கடங்களைக் கண்டதும், கழன்று ஓடவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றவில்லை. கடைசிவரை ஒன்றுகூடியே வாழவேண்டும் என்பது இலக்கு, இலட்சணம் எல்லாமே என்று மனதார நம்பினோம். இப்போதும் அப்படித்தான் நம்புகிறேன். அதனால்தான், கணவரை விலக்கிவிட வேண்டும், குடும்பத்தை விட்டு ஓடலாம் என்ற நினைப்புகள் எமக்கு எழவில்லை. நாங்கள் தொட்டால் சுருங்கிகள் அல்ல!

போரடிக்காதா என்று நீங்கள் கேட்பது, பொதுவாக ‘செக்ஸ்’ - பாலியல் உறவு? - அப்படித்தானே?”

அங்கிருந்த அனைத்து தலைகளும் அமோகமாய் ஆமாம் என ஆடின.

மனோ ஒருவித நமட்டுச் சிரிப்போடு சொல்கிறாள். “பாலியல் உறவு என்பது எங்களைப் பொறுத்தமட்டில், வாழ்வின் ஒரு அங்கமே தவிர, அதுவே முழுவாழ்வுமல்ல. ஆனால் அதன், செக்ஸின் முழுச் சுவையையும் நாம் அநுபவிக்கத் தெரியாதவர்கள் என்று மட்டும் நீங்கள் தப்புக் கணக்குப் போடவேண்டாம். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற ‘காமசூத்திரம்’ எங்கள் பாரம்பரிய செல்வங்களில் ஒன்று. செக்ஸை நாங்கள்

கரும்பு தின்பதைப்போல அணுவணுவாய் அநுபவிப்போம். நாட் செல்லச் செல்ல எங்கள் தாம்பத்திய உறவு மென்மேலும் சுவையும் உரமும் பெறும். பொதுவாக, அன்றாட வாழ்வில் ஏற்படும் எத்தகைய கொடூர அனர்த்தங்களையும் குணமாக்கும் சஞ்சீவி மருந்து போன்றது 'செக்ஸ்'.

“குடும்பத்தில் சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்படும் போதும்.....?” பள்ளி செல்லும் மாணவி சுட்டிப் பெண் மொனிக்கா சந்தேகத்தில் வார்த்தைகளை இழுக்கிறாள்.

மனோ - “சண்டை சச்சரவு வேறு குடும்ப உறவு வேறு. ஒன்றோடொன்று கலக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“கோபித்து வெறுக்கும் நபரோடு உறவு கொள்வதெப்படி?” - பிஞ்சு மொனிக்காவிற்கு மேலும் விளக்கம் தேவைப்படுகிறது.

“சுவீட்டி (இனியவளே), குடும்பத்தில் தம்பதிகளுக்கிடையே கோபம் சந்தோஷம் என்பன எங்கள் நாட்டின் கோடையும் குளிரும் (சம்மர், விண்டர்) போல! எங்களுக்கு பகலில் விண்டர்! இரவில் சம்மர்! அடுத்து, நாம் கோபிப்பது, ஏதேனும் ஒரு விடயம், அல்லது செயல்மீதுதான். நபர் மீதல்ல. செய்த காரியம் பிழை. செய்தவரைத் திருத்த முயலவேண்டும்.”

“சமூகத்திற்குப் பயந்துதானே நீங்கள் இப்படி ஒரு பூரண சுதந்திரமில்லாத வாழ்க்கையை வாழ்கிறீர்கள்? உங்கள் நாடுகளில் பெண் சுதந்திரம் என்பதெல்லாம் ஓரளவு ஹம்பக் மாயைதானே? வாக்களிப்பது, தேர்தலில் நிற்பது, படிப்பது, தொழில் பார்ப்பது மட்டும்தான் பெண் சுதந்திரம் என்று நினைக்கிறீர்களா?” - மத்திய வயதுக் குடும்பப் பெண் டொரிஸ் விளக்கம் கோரினாள்.

“இல்லை, நிச்சயமாக இல்லை”-மனோவின் குரலில் சூடு தெரிகிறது. “சுதந்திரமென்பதை வளாந்திரத்தில் மிருகங்களுக்கிடையில் நிலவும் கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலமாக்க எங்களாலும் முடியும். அப்படி நினைப்போரும் எங்களிடையில் உள்ளனர். சொல்ல முடியாதளவு கொடூரமான கல்யாணங்களிலிருந்து இப்போது எங்களால் நிச்சயம் வெளியேற முடியும். பிடிக்காத பந்துங்களை உடைத்தெறியவும் எமக்கு சுதந்திரமுண்டு.

**“யாலியல் உறவு என்பது எங்களைப்
பொறுத்த மட்டில், வாழ்வின் ஒரு அங்கமே
தவிர, அதுவே முழுவாழ்வுமல்ல. ஆனால்
அதன், செக்ஸின் முழுச் சுவையையும் நாம்
அநுபவிக்கத் தெரியாதவர்கள் என்று மட்டும்
நீங்கள் தப்புக் கணக்குப் போடவேண்டாம்.
உகைப் பிரசீக்தி பெற்ற ‘காமகூத்திரம்’
எங்கள் பாரம்பரிய செல்வங்களில் ஒன்று.
செக்ஸை நாங்கள் கரும்பு தின்பதைப்போல
அணுவணுவாய் அநுபவிப்போம்.
நாட் செல்லச் செல்ல எங்கள் தாம்பத்திய
உறவு மென்மேலும் சுவையும் உரமும்பெறும்.
பொதுவாக, அன்றாட வாழ்வில் ஏற்படும்
எத்தகைய கொடூர அனர்த்தங்களையும்
குணமாக்கும் சஞ்சீவி மருந்து போன்றது
‘செக்ஸ்’.**

ஆனால் முடிந்தளவு ஆழமறிந்து காலை விடவும், காலை விட்டபின் கடைசிவரை நீந்திக் கரையேறவுமே மனிதர்களாகிய நாம் முயற்சிக்க வேண்டுமென்பது, எமது பாரம்பரிய மதங்களும் கலாசாரமும் காட்டிய தர்க்கானுகூலமான வழி. இதனால்தான் 21ம் நூற்றாண்டின் தலைவாயிலில் நின்றுகொண்டும் கூட, எமது பிள்ளைகளில் பலர் பெரியோரை, பெற்றோரை இன்றும்கூட ஓரளவேனும் மதிக்கிறார்கள். விடுதலையோடும், உரிமைகளோடும் பொறுப்புணர்வும் சேர்ந்து இரண்டறக் கலந்தது என்பதை நாம் இன்னமும் மறக்கவில்லை.” மனோவின் உணர்ச்சி தோய்ந்த பதிலால் அங்கிருந்த பெண்கள் குழாம் சில நிமிடங்கள் மௌனத்தில் மூழ்கி எழுந்தன.

சற்று வயதான செரலா (Serala) ஸ்மித் “இந்த மாதிரியான குடும்பக் கட்டுக்கோப்பை தொடர்ந்தும் காப்பாற்றமுடியும் என்று நம்புகிறீர்களா மனோ? உங்கள் பேரப் பிள்ளைகளும் குடும்பம், வாழ்க்கையில் ஒரே

துணை என்ற விடயங்களுக்கு எதிர்காலத்தில் மதிப்பளிப்பார்களா?”

சிரசை மேலே உயர்த்தி சில கணங்கள் சிந்திப்பதுபோல பாவனை பண்ணிய மனோகரி சொல்கிறாள், “உலகளாவி இப்போது பரந்து செறிந்து வாழும் எமது இன மக்களி டையே, எந்தளவிற்கு எமது பாரம்பரியக் கருத்துக்கள் தொடர்ந்தும் பேணப்படும் என்று சொல்வது கடினம். ஆனாலும் எய்ட்ஸ் பற்றி அறிந்தவர்கள் சுதந்திரமான பாலியல் மேய்ச்சலுக்கு இனிப்போகப் பயப்பிடலாம். எமது நாட்டிலும் குடும்பக் கட்டமைப்பு ஆட்டம் காணத் தொடங்கியுள்ளதை மறைப்பதில் பயனில்லை. முதியோரின் நிலையும் சற்று மாறி ‘மதர்ஸ் டே’ ‘பாதர்ஸ் டே’ யோடு (Mothers Day - Fathers Day) சுருங்கி விடுமோ என்று பயப்படுகிறேன். புதிய மிலேனியச் சிந்தனை எப்படி அமையப் போகிறதென்பதைப் பொறுத்தே, இன்று நாகரிகம், சுதந்திரம், தனிமனித ஆளுமை வளர்ச்சி, தனித்துவம் என்று சொல்லப்படும் விடயங்களில் மனிதருக்கு உருப்படியான தெளிவு விளக்கம் ஏற்படலாம். மனிதனது வாழ்வை மேலும் ஆத்மீக உணர்வியல் ரீதியிலும் சேர்த்து மேல்நிலைப் படுத்துவதுதான் அபிவிருத்தி, நாகரிக வளர்ச்சி என்பதன் அர்த்தம் சரி என்றால் நாம் எப்படி வாழவேண்டும் என்பது குறித்து தீர்மானம் வகுப்பதில் சிரமம் பெரிதும் இருக்காது.”

மனோகரியின் முத்தாய்ப்பை அடுத்து, இதுவரை பேசாமலே இருந்த ஒரு வெள்ளைக்கார யுவதி, நல்ல உயரம், கவர்ச்சியும், இளமை கிளுகிளுப்பும் உடலெல்லாம் கொப்பளிக்க மேடைக்கு அருகே வந்தாள். எவரும் சற்று எதிர்பாராத வகையில் மனோகரியைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமழை பொழிந்தாள். சபை ஏகமாய் கரகோஷித்தது. பின் தன்னை சுதாகரித்தபடியே நன்றி உரைக்கிறாள்.

“பிரண்ட்ஸ் (நண்பர்களே) இன்று இங்கே என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்பதைவிட எனக்கு இலவசமான சுவையான டின்னர் இராப்போசனம் கிடைக்குமே என்று நினைத்துத் தான் வந்தேன். உண்மையைச் சொன்னால் நான் நினைத்து இருந்ததைவிட அதிகமாக வாழ்க்கை, குறிப்பாக குடும்ப வாழ்க்கை,

தாம்பத்தியம் சுவையானது, பெறுமதி மிக்கது என்று உணர மனோவின் கருத்துக்கள் பயன்பட்டன. நான் அறிவறிந்த காலம் தொட்டு பல சங்கடங்களைச் சந்தித்தவன். என் தாயார் எனக்கு மூன்று வயதாக இருக்கும்போதே, என் உயிரியல் ரீதியான தந்தையை (Biological father) விவாகரத்துப் பண்ணிவிட்டு, இன்னொருவரை மணந்து கொண்டார். எனக்கும் ரிச்சர்ட்டுக்கும் (அம்மாவின் இரண்டாவது கணவர்) பொருந்தவே இல்லை. குடும்பத்தில் கிடைக்காத அன்பை, ஆதரவைத் தேடி வெளியே அலைந்ததில், பன்னிரண்டு வயதிலிருந்து பலரால் என் உடல் தவறாகப் பாவிக்கப்பட்டது. வீட்டைவிட்டு வெளியேறுகையில் எனக்கு வயது பதினைந்து. இந்த இருபதுக்கிடையில் நான் நால்வரை நண்பர்களாகச் சந்தித்தேன். எவரையுமே கணவராகத் தெரிவு செய்ய முடியாமலிருந்தது. சில சமயங்களில் மனவிரக்தியை, தனிமையைப் போக்க போதைவஸ்து, கும்பல்கோஷ்டி, மது எனக்கு உதவின. ஆனாலும் வாழ்க்கை பற்றி ஒரு நல்ல முடிவெடுக்க முடியாமலிருந்தேன். உங்கள் கருத்துக்கள் எனக்குப் பிடித்திருக்கின்றன. மனம் பெரிதும் தெளிவடைந்துள்ளது. மிக்க நன்றி.” - மனோகரியை மறுபடியும் கட்டிப் பிடித்து கொஞ்சிவிட்டு தனது நாற்காலியில் போயமர்ந்தாள்.

அடுத்து சபையின் பின் கோடியிலமர்ந்திருந்த ஒரு பேரிளம் பெண் ஐம்பதைத்

**“மிஸிஸ் மனோ!
உங்கள் பண்பும்,
பொறுமையும்,
கலாசார வாழ்வியலும்,
எங்கள் நாட்டு
அறிவியலும்
விஞ்ஞானமும் சேர்ந்து
‘புதியதோர் உன்னத
உலகம்’ பிறக்கட்டும்.
நாம் எல்லோரும்
அந்த அர்த்தமுள்ள
புது யுகத்திற்காய்
பிரார்த்திப்போமாக”**

தாண்டியவள் - கறுப்பின மங்கை முன்னால்
வந்து “நான் ஒரு அபலை, அநாதை. சிங்கிள்
மதர். எனக்கு இளம் வயதில் சற்றுப் பொறுமை
இல்லாதபடியால் கணவர், குடும்பம் என்ற
விடயங்களில் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.
எங்கெங்கோ சுற்றி ஐந்து பேரோடு வாழ்ந்து
பார்த்தேன். மகிழ்ச்சி, நிம்மதி, ஒருவரிட
முமில்லை. உடல் தாகம் தீர தன்னிசை
சேர்க்கையை இறுதியில் நாடினேன். இப்
போது என்னுடலில் எச்.ஐ.வி. வைரஸ்
குடிக்கொண்டுவிட்டன. விரைவில் எயிட்ஸ்
நோய் என்னை முற்றாக அழித்துவிடும்.
மரணத்தைக் கண்டு நான் அஞ்சவில்லை.
எப்படியும் எல்லோருக்கும் சாவு நிச்சயம்.
ஆனால் அருமையான வாழ்நாளை வீணாக்கி
விட்டேனே என்றுதான் கவலைப்படுகிறேன்.
எனது முன்னாள் கணவர்களில், ஜோன் மிக
நல்லவர். பரமசாது, மதப்பற்று மிக்கவர்.
அவரிடம் துடிப்பு, இளமைச் சாகஸம்
போதாது என்று அப்போது கருதி, அவரை
விலக்கினேன்.” கொஞ்ச நேரம் அழுகிறாள்.
மீளவும் பொங்கும் கண்ணீரைத் துடைத்த
படியே, “இனியொரு பிறப்பு புனர்ஜென்மம்
என்று இருக்குமேயானால், உங்கள் நாட்டில்
பிறக்க ஆவலாக உள்ளேன். கடவுள் எங்கள்
பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றட்டும். மிஸிஸ்
மனோ! உங்கள் பண்பும், பொறுமையும்,
கலாசார வாழ்வியலும், எங்கள் நாட்டு
அறிவியலும் விஞ்ஞானமும் சேர்ந்து
‘புதியதோர் உன்னத உலகம்’ பிறக்கட்டும்.
நாம் எல்லோரும் அந்த அர்த்தமுள்ள புது
யுகத்திற்காய் பிரார்த்திப்போமாக” - லோராவின்
(Laura) பிரார்த்தனையில் அத்தனை பேரும்
ஆத்மார்த்தமாகவே பங்கேற்றனர்.

ஆலயமணி ஆசுவாசமாய் ஒலித்தது.
சுடச்சுட இடியப்பமும், சொதியும், கிழங்குப்
பிரட்டலும், சோக்கான சம்பலுமாய் உணவு
பரிமாறத் தொடங்குகிறார்கள், அம்மன்
கோவில் அறநெறிப் பள்ளியைச் சேர்ந்தோர்.
கனேடிய குளிர்க்கு அந்த உணவுகள்
எத்துணை இதமும் சுகமுமாய் இருந்தன!

(வெறும் கற்பனையல்ல)

ஞானம்: டிசம்பர் 2000

□□□

ஆரம்பம்
தொடர்ச்சி

-அம்பி

இடிந்த தமிழா நீலநீ
ஒரு கணம் மனதைத் தட்டு
வீருநின் லூருன் சொந்தம்
வினைநிலம் நாடு விட்டாய்
தேடிய தெல்லாம் விட்டுத்
திசைபல செல்லும் வேளை
பாடிய தமிழை மட்டும்
பாதையில் விட்டிடாதே

இரத்தலை முறையின் பின்னே
உள்ளடி உறவினன் றேதும்
ஊர்லே அறியாப் பிள்ளை
உலகரங் கிள்ளே யாரோ?
தாரணி மீதில் நானோர்
தமிழினன் நறுதி செய்மின்
ஊர்வெயர் உடைகள் அல்ல
ஒண்டமிழ் மொழியே சாட்சி

சாட்சியாய் அகையடிச் சொந்தச்
செந்தமிழ் மொழியே மூன்னோர்
ஈட்டிய செல்லம் எங்கள்
இனவழிச் சீட்டாம் எந்த
நாட்டிலே வாழ்ந்த போதும்
நடைமுறை வாழ்வில் என்றும்
விட்டிலே தமிழைப் பேணும்
விதிசெயல் கடமை ஐய!

விட்டிலே தமிழைப் பேசும்
விதிசெயல் கடமை அல்லாம்
பாட்டனாய் வந்து பேரன்
பரம்பரை திரிதல் கண்டே
ஈட்டிய செல்லம் போச்சே
இனவழி போச்சே என்று
வாட்டு நெஞ் சுணர்வை வெல்ல
வழி பறி இதான்று மிக்கலை

(அம்பி கவிதைகள் - அஷுஸ்திரேலியா)

இலம்பெயர் நனவிடை கோங்கல்

பேராசிரியர்
வ. டிகேஸ்வரன்

இடப்பெயர்வு என்பது மிகவும் விரிந்த துறை. விலங்கினங்கள், பறவையினங்கள், தாவரங்கள் போன்றவற்றின் இடப்பெயர்வு அவ்வத்துறைகளின் ஆய்வில் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன. அதுபோன்றே மனித இடப்பெயர்வும் பல துறைசார்ந்த ஆய்வாகும். மனித இடப்பெயர்வை உள் இடப்பெயர்வு, வெளி இடப்பெயர்வு என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். உள் இடப்பெயர்வு என்பது, ஒரே மொழிப் பகுதியில் பெயரும் பெயர்ச்சியைப் பெரும்பாலும் குறிக்கும். வெளி இடப்பெயர்வு என்பது, மொழிப்பகுதி நாட்டுப் பகுதிக்கு வெளியே நிகழ்வது. இடப்பெயர்வு என்பது நாடோடி வாழ்க்கை, தொழில்முறை இடப்பெயர்வு, சுற்றுலா, பயணங்கள் போன்ற தற்காலிகப் பெயர்வில் இருந்து வேறுபட்டது. அதுபோன்றே நல்ல வாழ்க்கை தேடு வதற்காக தாமே இடப்பெயர்தல், அரசியல் பகைமை, அரசியல் மாற்றங்கள் போன்றவற்றால் வலுக்கட்டாயமாக இடப்பெயர்தல் என்ற நிலையிலும் பார்க்கலாம். இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் போர், படையெடுப்பு, பஞ்சம், பட்டினி, இயற்கைச் சீற்றம் போன்றவற்றால் நிகழும் குடிப்பெயர்வுகளையும் பார்க்கலாம் என்கிறார், **நாச்சிமுத்து (நாச்சிமுத்து, கி: அணிந்துரை, 2013)**

மனிதகுல வரலாற்றில் பல்வேறு விதமான இடப்பெயர்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. 1840இல் வட ஐரோப்பாவில் இருந்து அமெரிக்காவை நோக்கிய பெரும்பெயர்வு, 1880இல் கிழக்கு தெற்கு ஐரோப்பாவில் இருந்து அமெரிக்காவிற்கான இடப்பெயர்வு, 1980வரை அமெரிக்காவில் 3.70 கோடி மக்கள் குடியேறினர் என்று பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியம் விபரிக்கின்றது. மேலும், இரண்டு உலகப் போருக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இவ்வாறு இடப்பெயர்ச்சி நடந்தேறியது. வளர்முக நாடுகளில் இருந்து வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளுக்கு புலப்பெயர்வு நிகழ்ந்தது. காலனிய ஆதிக்க காலத்தில் அடிமை வியாபார முறைமை காரணமாக சுமார் இரண்டு கோடி மக்கள் குடிபெயர்ந்தனர். இவ்வாறு உலக வரலாறு முழுமையும் புலப்பெயர்வுகள் பல்வேறு காரணிகளால் இடையறாது நடந்தேறிக்கொண்டே இருக்கின்றன.

தமிழ் மரபில் புலப்பெயர்தல் என்பது ஒரு காலத்தில் இழிவாகக் கருதப்பட்டது. பரதேசி என்ற சொல்லால் 'இழிபொருட் பேறாக' இன்றும் நம்முள் நிலைப்பதை அவதானிக்கலாம். எனினும், உள்நாட்டு புலப்பெயர்வும் புலம் கடந்த புலப்பெயர்வும் தமிழ்ச் சூழலில் நடந்தேறியுள்ளன என்பதை இலக்கியச் சான்றுகள் வழியும் வரலாறு, நாட்டாரியல் சான்றுகள் வழியும் நிறுவலாம்.

இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில் புலம் - புலப்பெயர்வு - புலப்பெயர் இலக்கியம் என்ற

சொல்லாடல்கள் மிகவும் பரவலாகப் பேசப் படுகின்றன. புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பது தமிழில் இன்று ஒரு தனித்துறையாக அமைந்தும் விட்டது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை கருத்து வழியும், அரசுகள் வழியும், நிலங்களின் வழியும் கட்டமைத்த நாம், இன்று வினையாற்றல் வழியாகவும் கட்டமைக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டுள்ளது. இது தொடர்பான ஒரு பின்னோக்கிய உசாவலாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. புலம் என்பது நாடு ('பகைப் புல பன்னீர்' - புறம் : 374:2, 181: 9), பிறிது புலம் - 150 : 3) என்றும் இடம் (புலம் கெட - புறம் 16: 9), தென் புலம் (புறம் : 71:18) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று செம்புலம் என்றும் இடத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. தொல் காப்பியம் புறத்திணையியலில் 'வேற்றுப்புலக் களவு' என்ற சொல்லினூடு இடம், நாடு என்பனவற்றைக் குறிக்கிறது. அதுபோலவே பெயர் என்பது போக, நீங்க என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டது (புல்லென் மன்னர் புலத்தில் பெயர் (புறம் : 78: 8). மேலும் பெயர்தல் என்பது நீங்குதல் என்று தொழிற்பெயராகவும் காணப்படுகிறது. ஆகவே, ஒரு இடத்திலிருந்து அல்லது ஒரு நாட்டிலிருந்து நீங்கிச் செல்லுதல் என்பதுதான் புலம்பெயர்தல் என்பதன் பொருளாக அமைகிறது. ஆயின், நீங்கிச் சென்றவர்கள் இன்னொரு நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டு எழுதுகிற எழுத்துக்களைத்தான் நாம் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்று குறிப்பிடுகின்றோம். ஸ்தூலமாக உடம்பும் சூக்குமமாக நினைவுகளும் ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரிடத்திற்குப் பெயர்ந்தபோது அடைக்கலமான புலத்தில் இருந்து எழுதப்பட்டவைதான் புலம்பெயர் இலக்கியம் ஆகும்.

புலம்பெயர்தலும் புலம்பெயர்ந்த காலங்களில் படைப்புக்களை ஆக்குவதும் தமிழ்ச் சூழலில் நீண்டகாலமாக நிலவிவருகிறது எனலாம். குறிப்பாக தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ஓதல், தூது, பகைவயின், வினைவயின் பிரிவுகள் யாவும் ஏதோ ஒரு வகையில் புலம்பெயர்வையே குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றுள்ளும் குறிப்பாக முல்லை நிலத்திற்குரிய வினைவயிற் பிரிவு வேற்றுப்புலம் சார்ந்த பாசறைத் தொழிலாகக் காணப்படுகிறது. எனவே, பாசறைத்

தொழிலுக்குச் சென்ற தலைவர்கள் பாடும் பாடியாக அமைந்த அகப்பாடல்கள் ஒரு வகையில் வேற்றுப் புலத்தில் இருந்து பாடிய பாடல்களே.

வேளாப் பர்ப்பான் வாளரந் துமிந்த
வளை களைந்து ஒழிந்த கொழுந்தின் அன்ன
தளை பிணி அவிழா கரி முகப் பகன்றை
சிதரல் அம் துவலை நூவலின் மலரும்
தைநீ நின்ற தண் பெயல் கடை நான்
வயங்கு கதிர் கரந்த வாடை வைகறை
விசம்பு உரிவது போல் வியல் சூடத்து ஒழுகி
மங்குல் மா மழை தென் புலம் யடரும்
பனி சூருங் கங்குலும் தமிழன் நீந்தி
தம் உரோளே நன்னுதல் யாமே
கழ மதில் கதவம் யாழ்தலின் தொழி பிளந்து
நுதி முகம் மழுகிய மண்ணை வெண் கோட்டு
சிறு கண் யானை நெடு நா ஒண் மணி
கழிப் பிணிக் கறைத் தோல் பொழி கணை உதைப்பு
தழங்கு குரல் முரசமொடு முழங்கும் யாமத்து
கழித்து உறை செறியா வாளுடை எழுழ்த் தோள்
சூரவத் துயில் மழந்த தானை
உரவுச் சின வேந்தன் பாறையேமே

(அகம் : 24)

பாசறைத் தொழிலுக்குச் சென்ற தலைமகன் வேற்றுப் புலத்திலே பாசறைத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்கின்றான். ஆனால் வினைமுற்றி கார்கால மாலைக்காலங்களில் மீளுவேன் என்று தலைமகளுக்கு உறுதி கூறிவிட்டுத்தான் அவன் பாசறைத் தொழிலுக்கு வந்திருக்கின்றான். கார்காலம் வந்துவிட்டது. ஆயின், பாசறைத் தொழில் முடியவில்லை. தலைமகன் தன்னந்தனியளாக அந்த மாறிக் காலத்திலே ஊரிலே உள்ளான் என்ற நினைப்பு அவனை வாட்டுகிறது. ஆனால் போர் முடியவில்லை. அவன் உரவுச் சினவேந்தன் பாசறையில் உள்ளான். தன் தலைவி பற்றிய நினைவுகளை மீட்கவே அவனால் முடிகிறது. அவளுக்காக இரக்கப்படவே முடிகிறது. தன்னுடைய இயலாமையை நினைத்துத் தானும் இரக்கமடைகிறான். இதுதான் இப்பாடலின் தொனிப்பொருள். அன்றைய தமிழகச் சூழலில் இவ்வாறான பாடல்கள் புலம்பெயர் நினைவுகளாகவே அமைகின்றன.

பாரிமகளிர் பாடியதாகக் கூறப்படும் புறநானூற்றின் 112 ஆவது பாடல் இத்தகைய இன்னொரு களத்தை எமக்கு விரிக்கின்றது.

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
எந்தையும் உடையேம் எம்குன்றும் பிறர் கொளார்
இற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
வென்று எறிமுரசின் வேந்தர் எம்
குன்றும் கொண்டர் யாம் எந்தையும் இலமே!

பறம்பு மலையை விட்டு நீங்கிய பாரி மகளிர்
பாடியதாக இப்பாடல் அமைகிறது. பின்னாட்
களில் வந்த நவீன இலக்கியகாரர்களும்
புலம்பெயர் படிமமாகவே இதனைக் கருது
கின்றனர். கவிஞர் ச. வில்வரெத்தினம் தனது
'உயிர்த்தெழும் காலத்திற்காக' என்ற கவி
தைத் தொகுதியில் 'நிலவின் எதிரொலி' என்ற
தலைப்பில் எழுதிய கவிதை பாரிமகளிர்
பாடலின் மாற்றீடாக அமைகிறது.

வென்றெறி முரசம் வீழ்ந்த கையோடு
குன்றிலே

தொய்ந்த முகநிலவின் சோகம் யடர்கின்ற

ஒற்றையழிப் பாதையின் ஊடே

பாரிமகளிர் நடந்தனர்

மலையின் இறங்கிப் பெயர்ந்து

தானும் தளர்நடை நடந்தது நிலவும்

தள்ளாத வயதின் கபிலர் துணையோல

நடந்து

இளைத்து

தேய்ந்து

நரை விழுந்து போனது

வெண்ணிலவும்தான்

கபிலரும் தான்

பாரிமகளிரும் தான்

பறம்பு மலை வாழ்வும்தான்

என இவ்வாறு இக்கவிதை வரிகள்
அமைகின்றன. இழப்பின் அவலமும் சோகமும்
பெயர்வும் இப்பாடலின் உயிர்நாடியாக அமை
வதை இங்கு அவதானிக்கலாம்.

சிலப்பதிகாரத்திற்கூட உள்நாட்டுப் புலப்
பெயர்வு மிக விஸ்தாரமாக விபரிக்கப்
படுகிறது. கோவலனும் கண்ணகியும் சோழ
நாட்டில் இருந்து பாண்டிய நாடு வந்து, பின்
கண்ணகி சேர நாட்டில் தெய்வமாவது வரை
அது இரண்டு தமிழ்ப் புலங்களைக் கடப்பதாக
நிகழ்கிறது. இந்தப் புலப்பெயர்வை பண்பாட்டு
மானிடவியல் ஆய்வாளர்களான பிலவேந்திர
னும், ராஜ்கௌதமனும் விஸ்தாரமாக விபரித்
துள்ளனர் (பிலவேந்திரன், ச. 2013, ப.240.,
ராஜ்கௌதமன் 2009, ப.162.).

இடைக்காலத் தமிழ்ச் சூழலில் சமூக

வாழ்வு ஒருநிலைப்படாத ஒரு காலத்தில்
புலவர்களுக்கு அலைவும் உலைவும் ஏற்பட்
டிருக்கின்றன. தனிப்பாடல் திரட்டின் வழி
ஆய்வு ஒன்றை நிகழ்த்தினால் இடப்பெயர்வும்
அவலமும் தமிழ்ச் சூழலில் நிகழ்ந்ததைச்
சரியாக ஆவணப்படுத்தலாம். சத்திமுற்றுப்
புலவருடைய "நாராய் நாராய் செங்கால்
நாராய்" என்ற பாடல் பிற்காலத்து புலம்பெயர்
புலவன் ஒருவனுடைய பாடலாக அமைகிறது.
பாண்டிய மன்னனின் கூடல்மாநகரிலே பரிசில்
பெறச் சென்ற அவன், அப்பரிசில் பெறாது
வாழ்ந்த அவலச் சூழல் ஒன்றை அந்தப் பாடல்
நமக்குத் தெளிவுறுத்துகின்றது. இவ்வாறு
பண்டைய தமிழகத்தில் புலம்பெயர் செயற்
பாடுகளின் வழி பல இலக்கிய முயற்சிகள்
நடந்தேறியுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

இனி, வரலாற்றுக் காலத்தில் தமிழகச்
சூழலில் புலப்பெயர்வு நிகழ்ந்ததை கல்
வெட்டுச் சான்றுகள் புலப்படுத்துகின்றன. வரி
விதிப்பு, பாலியல் வன்முறை, எதிர்வினையாற்
றல் ஆகிய காரணங்களுக்காக வரலாற்றுக்
காலத்தில் பல புலப்பெயர்வுகள் நிகழ்ந்துள்
ளன. பல்லவ, சோழ, விஜய நகர அரசுகளின்
ஆட்சிக் காலங்களில் இவ்வாறான புலப்பெயர்
வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. ஊரவர், கைவினைக்
கலைஞர்கள், உழுகுடி மக்கள் எனப் பலர்
புலம்பெயர்ந்தனர்.

அ) சேலம் மாவட்டத்தில் உள்ள கருங்
காலி மலை சுக்கன் பூண்டி ஊரார் வரி
கட்ட முடியாமல் கி.பி 1200 வாக்கில் ஓடிப்
போயினர்

ஆ) திண்டிவனம் வட்டம் உலக்கையூர்
என்ற ராஜமகேந்திர நல்லூரில் வரி கட்ட
முடியாத கைக்கோளர்கள் ஊரை விட்டே
ஓடிப்போயினர் (தே.இ.க. 2 :375).

இ) திருவாமுத்தூரிலுள்ள கைக்கோளர்கள்
சிலர் வரிகளைச் செலுத்த முடியாமல்
இடம்பெயர்ந்தனர். (ARE 1921 - 22 : 10/52)

ஈ) மூன்றாம் இராசராசனின் பதினைந்தாம்
ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு (கி.பி. 1231)
கோயில் நிலங்களைப் பயிரிட்டு வந்தோர்
அதிகப் பங்கைக் கொடுக்க இயலாத நிலை
யில் ஊரைவிட்டு வெளியேறினர்.

உ) மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனின்
முப்பத்துநான்காம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று
கலகம் காரணமாக மக்கள் புலம்பெயர்ந்ததைக்

குறிப்பிடுகின்றது (தெ.இ.க. தொகுதி 1 : 46)
உ] எதிர்ப்பை வெளிக்காட்டும் ஒரு வழிமுறையாக குடியானவர்களின் இடப் பெயர்ச்சி நடந்துள்ளதாக ரொமிலா தாப்பர் குறிப்பிடுகின்றார் (பார்க்க : சிவசுப்பிரமணியன், ஆ. 2008, பக். 17 - 25)

பண்ணையார்களின் அதிகாரக் கெடுபிடிகள் தாங்க முடியாது போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் உழுசூடி மக்கள் பலர் ஊரைவிட்டுப் புலம்பெயர்ந்து கிறீத்தவ மதத்தைத் தழுவிக்கொண்டதாக கோ.கேசவன் குறிப்பிடுகின்றார்.

இனி, நாட்டார் வழக்காறுகள் குறிப்பிடும் புலப்பெயர்வுகளையும் இவ்விடத்தில் பதிவுது பொருத்தமானது. நாட்டார் வாய்மொழிக்கதைகள் பலவற்றில் இக்கூறுகளைக் காணலாம். மகண் மறுத்தல், ஜமீன் ஆதிக்கம், மதமாற்ற நெருக்கடி, பெண் மீதான பாலியல் வன்மம் முதலான காரணங்களால் நாட்டுப்புறங்களில் புலப்பெயர்ச்சி இடம்பெற்றதை அவதானிக்க முடிகிறது.

அ] திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள நந்த நந்தம் பட்டணம் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த ஏழு வீட்டுக் கோனார்கள் துலுக்கர்களுக்கு 'மகண் மறுத்தலால்' ஏற்பட்ட புலப்பெயர்வு

ஆ] திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பெருங் குடி கிராமத்தில் வெள்ளைக்காரத் துரைக்கு பெண் கொடுக்க மறுத்து சாம்பவர் குடும்பம் புலப்பெயர்ந்தது.

இ] இவ்வாறான காரணிகளுக்காக வடக்கன் குல கணிய இன மக்கள் புலம்பெயர்ந்தனர் எனப் பலவாறான கதைகள் தமிழகச் சூழலில் இடம்பெற்றுள்ளன (தாமரைப் பாண்டியன், ச. 2013, பக்.15 - 29)

இவைதவிர ஆந்திரம், கர்நாடகம் முதலான பிரதேசங்களில் இருந்தும் மகண் மறுத்த காரணத்தால் பல இனக்குழுக்கள் தமிழகத்தில் வந்து குடியேறினர். தெலுங்கு ஆசாரிகள், செட்டியார்கள், பிராமணர்கள், சக்கிலியர், கம்பளத்து நாயக்கர் முதலானோர் தமிழகத்துள் வந்து குடியேறியதாக பா. சிங்காரவேலன் குறிப்பிடுகின்றார் (பார்க்க : தாமரைப் பாண்டியன், ச. 2013, ப. 28).

கரிசல்காட்டு எழுத்தாளர் கி. இராஜ நாராயணனின் 'கோபல்ல கிராமம்', 'கோபல்ல கிராமத்து மக்கள்' ஆகிய ஆக்கங்கள்

இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து தமிழகத்துக்கு வந்த தெலுங்கு மக்கள் பற்றிய கதைகளாகவே உள்ளன என்பதை இவ்விடத்தில் பதிவு செய்வது அவசியம்.

மேற்குறித்த புலப்பெயர்வுகள் சமூக நினைவுகளாக மக்கள் மனதில் நிலைபெற்று பேணப்பட்டு வருவதையும் அவதானிக்கலாம். இராமநாதபுரம் ஜமீன்தாரர்களின் பாலியல் வன்மங்களுக்குப் பயந்து பெற்றோர்களால் கொலை செய்யப்பட்ட அல்லது தற்கொலை செய்துகொண்ட பெண்களின் நினைவாக அம்மன் வழிபாடுகள் பல ஏற்பட்டன. இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்கள் தாம் புலம்பெயர்ந்த பிரதேசங்களில் அந்த வழிபாட்டைப் பேணினர் என ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகின்றார் (சிவசுப்பிரமணியன், ஆ. 2008, ப.58). மேலும்,

அ] கொண்டையன் கோட்டை மறவர்கள் இராமநாதபுரத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து திருநெல்வேலியில் குடியேறிய நிகழ்வை இன்றும் சமூக நினைவாக எடுத்துரைக்கின்றனர்

ஆ] ஆப்ப நாட்டு மறவர்கள் வேம்பாற்றுர் கடற்கரைச் சிற்றூருக்கு புலம்பெயர்ந்தனர்.

இ] மதுரை நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் இலுப்பைக் குளத்தில் வாழ்ந்த அகமுடையார்கள் இராமநாதபுரம் மகண் மறுத்து புலம்பெயர்ந்து, பின் போரிட்டு அதில் இரு இளைஞர்கள் இறந்துபோக அவர்களுக்குக் கோயில்கட்டி அவர்களைத் தெய்வமாக வழிபட்டனர்

இவ்வாறான பல சமூக நினைவுக் கதைகள் நாட்டுப்புறங்களில் நிலவுகின்றன (சிவசுப்பிரமணியன், ஆ. 2008, பக்.58 - 68). பெரும்பாலான ஊர்களிலுள்ள பெண்தெய்வ வழிபாடுகள் இவ்வாறான சமூக நினைவுகளின் எச்சங்களாகவே உள்ளன. இந்த இடத்தில் இன்னுமோர் குறிப்பைக் கூறுவது அவசியம். இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்கள் தமது ஊரின் பெயர்களை மறக்காது தாம் புலம்பெயர்ந்த பிரதேசங்களில் உள்ள ஊர்களுக்கு இடுதலும் சமூக நினைவுகளின் அடையாளங்கள்தான் என்பதை பேராசிரியர் நாச்சிமுத்து தனது ஆய்வில் பதிவு செய்கின்றார் (Place names of Coimbatore District, Phd. Diss. Submitted to Kerala University in 1973) இந்தவகையில் இலங்கையில் வழங்குகின்ற இராமநாதபுரம்,

திருநெல்வேலி, நாகர்கோவில், நல்லூர் முதலான இடப்பெயர்களை இவ்வாறான சமூக நினைவுகளின் அடையாளங்களாக எண்ணத் தோன்றுகிறது. மேலும், இன்று மேற்குலகுக்கு புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்கள் பலர் தாம் வாழும் பகுதிகளில் நல்லூர்த் திருவிழாவையும் தூர்க்கையம்மன் திருவிழாவையும் நினைவு படுத்திக் கொண்டாடுவதை இந்த சமூக நினைவின் பாற்பட்டதாகக் கொள்ள முடியும். மன்னார் எருக்கலம்பிட்டியிலிருந்து போர்ச் சூழலினால் புலம்பெயர்ந்து புத்தளம் 'நாகவில்லு' என்ற இடத்தில் குடியேறிய முஸ்லிம் மக்கள் தாங்கள் வாழும் பகுதிக்கு எருக்கலம்பிட்டி என்று பெயரிட்டுள்ளனர். எதிர்காலத்தில் இந்தப் பெயர்கூட சமூக நினைவின் அடையாளமாக நிலைத்தல்கூடும்.

காலனித்துவ காலத்திலும் தமிழ்ச் சூழலில் இவ்வாறான புலம்பெயர்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. அக்காலத்தில் இந்திய உழைப்பாளர்கள் பலர் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக கரிபியன் கடல் தீவுகள், மொரிசியஸ், தென்னாபிரிக்கா, பிஜித் தீவுகள், இலங்கை, மலாயா முதலான நாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்தனர். புலம்பெயர்ந்த சமூகத்தில் இருந்து பாரிய இலக்கிய முயற்சிகள் ஒன்றையும் நம்மால் கண்டுகொள்ளமுடியாத போதிலும் சமயம், பண்பாட்டுக் கோலங்கள் ஆகியவற்றை அவர்கள் நீண்ட நாட்கள் பேணினர் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். இன்று மேற்குறித்த இடங்களில் அவற்றின் எச்சங்களை நாம் அவதானிக்கலாம். இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்கள் குறித்து பாரதியார் தனது 'கரும்புத் தோட்டத்திலே' எனும் கவிதையினூடாக ஆதங்கப்படுகிறார். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளை 'துன்பக்கேணி' என உருவகப்படுத்துகிறார். இதன் தொடர்ச்சியாக புதுமைப்பித்தன் இலங்கை தேயிலைத் தோட்டத்துக்குப் புலம்பெயர்ந்த வாசகன்பட்டி கிராமத்தைச் சேர்ந்த மருதி என்பவரின் வாழ்க்கையை துன்பக்கேணி என்ற சிறுகதையின் ஊடாக விபரிக்கின்றார். (இக்கதை இன்று தலித்துக்களின் மனதை புண்படுத்துகின்றது என்ற கோரிக்கையின்வழி சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்து பாடத்திட்டத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு அபத்தமான முடிவாகும்).

இவற்றைவிட குறிப்பாக இலங்கைக்குப் புலம்பெயர்ந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய வாய்மொழிமரபுப் பண்பாட்டை இலங்கையிலும் பேணினர். எனினும், தமது தாயக நினைவை அவர்கள் மறக்கவில்லை. தாம் புலம்பெயர்ந்து நின்ற தேசமொன்றில் நின்றுகொண்டு தமது இழப்பையும் சோகத்தையும் வெளிப்படுத்தும் ஒரு வாய்மொழிப் பாடல் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது :

உரான உரிமுந்தேன்

ஒத்தப்பன தோப்பிமுந்தேன்

பேரான கண்மூலே

பெத்த தாயும் நானிமுந்தேன்

என்ற மலையக வாய்மொழிப் பாடல் புலம்பெயர்ந்தவரில் அவலத்தையும் அபத்தத்தையும் சோகத்தையும் ஒரு சேரத் தருவதாக அமைந்துள்ளது. புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் முன்னோடி இலக்கியமாக இவ்வாறான வாய்மொழிப் பாடல்களைக் கொள்ளலாம் (மகேஸ்வரன், வ. 2007)

மலையக இலக்கிய முன்னோடி தேச பக்தன் கோ.நடேசையரையும் அவரது துணைவியாரையும் அவரது இலக்கிய முயற்சிகளையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கின்றபோது அவர்களையும் புலம்பெயர் இலக்கியகாரர்கள் என்ற அடையாளத்துக்குள் உட்படுத்தலாம்.

மேலும் மலாயா, சிங்கப்பூர் முதலான நாடுகளுக்கும் இக்காலத்தில் தொழில் நிமித்தம் புலம்பெயர்ந்த இந்தியத் தமிழரும் இலங்கைத் தமிழரும் அங்கு இலக்கிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். மலேசிய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நூற்றாண்டு காலப் பழமையானது எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். மலேசியாவின் விடுதலைக் காலம் வரையும் இலங்கை இந்தியக் குடியேறிகளினாலேயே மலேசியத் தமிழ் நாவல்கள் எழுதப்பட்டன என்றும் மலேசியாவில் முதல் தோன்றிய தமிழ் நாவல் 'மீனாட்சி அல்லது மலாய் நாட்டு மங்கை' (1916) என்றும் அந்நாவல் க.கந்தையாப்பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்டது என்ற குறிப்பையும் ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவர். இந்த நாவலின் பண்புகள் யாவும் இலங்கை, தமிழக நாவல்களின் பண்பையே ஒத்திருந்தது என்று அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர் (சபாபதி, வே. 2010, ப.2.).

சிங்கப்பூர் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றிக் குறிப்பிட வந்த நா. ஆண்டியப்பன், சிங்கப்பூரில் 1887இல் ஒரு தமிழ் நூல் 'சிங்கை நேசன்' என்ற வார இதழ் பதிப்பகத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது என்கிறார். அது நான்கு நூல்கள் கொண்ட தொகுதியாகும். சிங்கை நகர் அந்தாதி, சித்திரக் கவிகள், வண்ணை அந்தாதி, வண்ணைநகர் ஊஞ்சல் என்பவையே அந்த நான்கு நூல்களும் ஆகும். இவற்றை எழுதியவர் சி.என்.சதாசிவ பண்டிதர் என்னும் இலங்கைத் தமிழர் என்பதையும் அவர் பதிவு செய்துள்ளார் (ஆண்டியப்பன், நா. 2010, ப.37.). இதில் இரு விடயங்கள் அடங்கியுள்ளன. ஒன்று, சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிதை இலக்கியத்தின் முன்னோடி யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்த தமிழர் என்பது. இரண்டு, வண்ணை என்பது எதைக் குறித்தது என்பது. வண்ணை என்பது சிங்கப்பூரில் கோவில் அமைந்த ஓர் இடத்தைக் குறிப்பதாயின் அது அப்பிராந்தியத்தை மனங்கொண்டு எழுதியதாக இருக்கலாம். அல்லது அது யாழ்ப்பாணம் வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோவிலைக் குறித்ததாயின் அது புலம்பெயர் நினைவாக அமையலாம். மூலப் பனுவலே இதனைத் தீர்மானிக்க வல்லது.

மலேசியா, சிங்கப்பூர் தமிழ் இலக்கியம் அங்கு குடியேறியவர்களாலேயே ஆரம்பத்தில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது. அங்கு குடியேறியவர்களில் ஓரளவு கல்வியறிவுடன் வந்தவர்களும் நல்ல பதவிகளில் அமர்ந்தவர்களும் இருந்தனர். அவர்களுக்கு நல்ல மொழியறிவும் இருந்தது. எனவே, அந்த மொழியறிவு காரணமாக சிங்கப்பூர், மலேசிய தமிழ் இலக்கியம் வளர்ச்சி பெற்றது என்று அறிஞர் குறிப்பிடுவர் (சீதாலக்ஷமி 2010, ப.144.). புதுமைப்பித்தன் இலங்கைக்குப் புலம்பெயர்ந்து வந்த தமிழக மக்களின் அவலத்தை துன்பக்கேணி என நெடுங்கதையாக்கியது போல அகிலன் மலேயாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த இறப்பர் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளையும் அவலங்களையும் 'பால்மரக் காட்டினிலே' என்ற நாவலில் பதிவுசெய்துள்ளார். இதுபோலவே தமிழர் புலம்பெயர்ந்த பல நாடுகளிலும் இவ்வாறான

இலக்கிய முயற்சிகள் நடந்தேறியிருக்கக்கூடும். அவற்றை வரலாறு பதிவுசெய்யத் தவறி விட்டது. தென்னாபிரிக்காவில் கணிசமான தமிழர்கள் வாழ்ந்தபோதும் அவர்களது அரசியல், சமய வரலாற்றை அறிந்த அளவுக்கு இலக்கிய வரலாற்றை அறிய முடியவில்லை. கரிபியன் கடலில் உள்ள மேற்கிந்தியக் தீவுக் கூட்டங்களிலும் இந்தியர் பலர் குடியேறியுள்ளனர். அங்கு நிலவிய இந்து மதம் பற்றி விளக்க வந்த அமெரிக்க ஆய்வாளர் ஒருவர் இன்றும் அங்கு வாழ்கின்ற இந்தியர்கள் தமது சமய நினைவுகளை எச்சங்களாகவே நிகழ்த்தி வருகின்றனர் என்கிறார். மேற்கிந்திய கிரிக்கட் அணியில் பங்குகொள்ளும் வீரர்களின் பெயர்கள் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றன (காளிச் சரண், சிவ் நாராயண் சந்திரபோல்).

எனவே, மேற்குறித்த தகவல்களின் வழி நோக்குகின்றபோது தமிழ்ச் சூழலில் புலம்பெயர்ந்தவரும் பெயர்ந்த நாடுகளில் நிலை கொள்ளலும் நிலைகொண்ட பிராந்தியங்களில் தங்களுடைய தாயகம் பற்றிய நினைவுகளை மீட்பதும் நிலைகொண்ட பிராந்தியம் பற்றிய சித்திரிப்புகளை எடுத்துரைப்பதும் எழுதுவதும் என்ற கருத்தமைவு நீண்ட காலமாக நிலவி வந்துள்ளது. இதனுடைய தொடர் வளர்ச்சி யாகத்தான் ஈழத் தமிழர்களால் உருவாக் கப்பட்ட புலம்பெயர் இலக்கியம் என்கின்ற தொடரையும் இனங்காண முடியும்.

புலம்பெயர்தல் என்ற கருத்தமைவு உலக நாடுகளில் இன்று மிக கருத்தாழம் மிக்க சொல்லாடலாக நிலவுகிறது. இயற்கைச் சீற்றம், பஞ்சம், இன்னபிற காரணங்களுக்காக புலம்பெயர்ந்த சூழல் போய் கல்விக்காகவும் வேலைவாய்ப்புக்காகவும் புலம்பெயர்ந்து, பின்னர் அரசியல் நெருக்கடிகள் காரணமாக புலம்பெயர்தல் என்பது இன்றைக்குப் பொதுவான விதியாகிவிட்டது. ஈழத்தவர்களுக்கும் அது பொருந்தக்கூடியதாகிறது.

இலண்டன் சீமைக்கு பெரும் படிப்புப் படிப்பதற்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்ற காலம் ஒன்று இருந்தது.

பின்னர் வருவாய் தேடி மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்து சென்ற சூழலும் நமக்கு இருந்தது.

சோக விருட்சம்

அழுது மாறாத
காயங்கள் - என்
ஆழ்மனத் தூறலில்

விழுது போல்
மாற்பகம் எங்கும்
வியாபித்துக் கிடக்கிறது

எழுதி ஓயாத
ஏக்கங்கள் - என்
வியூஷோடையில்
ஒளித்து விளையாடும்
சின்னக் கால்கள் போல்
சிலாகிக்கின்றன

பச்சையம்
இளம் மஞ்சளும்
சூர்ய வர்ணத்தில்
முகம்காட்டும்
வெள்ளை நாரைகள்
சுமந்த வயல்வெளிகள்
செந்நீர்த்தூறல்களால்
குகுதிப்புணல் செய்கின்றன

புனை கதைகளிலும்
காணாத
வான்கைகளும்
வதைகளுமாக
நெஞ்சக் கூட்டுக்குள்
உயிர்ப் புழுவைச் சுமக்கும்
என்தேசத்து
மனிதப் பிரதாபங்களால்

அழுது மாறாத
காயங்கள் -என்
ஆழ்மனத் தூறலில்

(ஞானம் 100- செப்்டெம்பர் 2008)

- ஆரூர் (அவந்திரேயர்)

மூன்றாம் நிலையில்

அரசியல் நெருக்கடி காரணமாக பூமிப் பந்தின் பல யாக்களுக்கு புலம்பெயர் வேண்டிய அவலம் நேர்ந்தது. இந்த அவலம் இன்னொரு வகையில் நன்மையாகவும் அமைந்தது. ஒன்று, ஈழத் தமிழரின் பெரு வாதார வளம். இரண்டு, அவர்களால் முன் னெடுக்கப்படுகின்ற இலக்கிய முயற்சிகள். இந்த இலக்கிய முயற்சிகள் யாவும் பெயரில் தமிழ்ப் படைப்புக்களே. எனினும், அவை தமிழ் வழங்கும் தேசம் என்று பண்பாடானால் தொல்காப்பியத்துக்கு எழுதிய யாயிரக் கூற்றில் இருந்து மாறுபட்டு தமிழுவகு, உலகு தழுவி நிற்பதனால் இங்கெல்லாம் எழுந்த இலக்கியங்களையெல்லாம் புலம்பெயர் இலக் கியம் என்கின்ற அளவுகோலால் அளக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது எனலாம். அந்த நிர்ப்பந்தமே புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியமாக நிலைபெறு கொள்கின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்:

அய்யப்பன், கா. (ப.ஆ.) (2009) சிலப்பதி காரம் பன்முக வாசிப்பு, சென்னை : மாற்று வெளியீடு.

இராசா, கி. (2010) புறநானூற்று அகராதி, சென்னை : பாவை பப்ளிகேசன்ஸ்.

கார்த்திகேயன், ஆ., உதயசூரியன், சா. (ப.ஆ.) சிங்கப்பூர் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம், தஞ்சாவூர் : தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகம்.

குணேஸ்வரன், சு. (2009) அலைவும் உலைவும், யாழ்ப்பாணம் : திணைப்புணம்.

சிவசுப்பிரமணியன், ஆ. (2006) பஞ்சமனா பஞ்சயனா, சென்னை : பரிசல்.

செல்வராசு, நா. (ப.ஆ.) (2013) சிலப்பதி காரம் கவிதையியல் - பண்பாட்டியல் - மொழியியல் - அரசியல், புதுச்சேரி : புதுச் சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம்.

தாமரைப் பாண்டியன், சு. (2013) நாட்டார் வழக்காறுகளில் மக்கள் இடம்பெயர்வு வரலாறும், சென்னை : அருள் பதிப்பகம்.

முருகேசுபாண்டியன், ந. (தொ.ஆ.) (2008) அற்றைத் திங்கள், நாகர்கோவில் : காலச் சுவடு.

வில்வரத்தினம், சு. (2001) உயிர்த்தெழும் காலத்திற்காக, கோயம்புத்தூர் : விடியல் பதிப்பகம்.

மகேஸ்வரன், வ. (2007), புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் முன்னோடியாக மலையக நாட்டார் பாடல்கள், மத்திய மாகாண சாகித்திய விழா மலர்.

ஆரம்பிக்கும் போதிலிருந்த மனநிலை இப்போதில்லை. அதுபாட்டுக்குப் புல்லாகப், பூடாய், புழுவாகிப் பாணியில் எரிச்சலாகி சலிப்பாய் விரக்தியாய் முடிந்தது.

இது வழமைதான். வராவிட்டால் எங்கே என்று ஏங்கும். வந்தாலோ பழைய கதைதான்.

“பாவம் அதுகள். நான் உதவாம ஆர் உதவுறது? என்னை விட்டிட்டு அதுகளும் ஆரிட்டப் போறது” என்று கவலைப்படும் அவனுக்குப் பெயர் பாலகிருஷ்ணன். பாலு என்று வீட்டிலும் இங்கேயும் வசதிக்குச் சுருக்கிக் கூப்பிட்டார்கள்.

அடுத்த விசாப் புதுப்பித்தலுடன் வயது இருபத்தைந்து முடிந்துவிடும். தலைமுடி இதற்கும் பொய்ச்சாட்சி சொன்னது. உடம்பு ரெசிலிங் பார்க்கக் கூடப் பொருத்தமற்றிருந்தது. தொட்டு நெற்றியில் வட்டமாக வைத்துக் கொள்ளக் கூடியளவிற்கு கறுப்பு.

“இண்டைக்கெல்லே வரச் சொன்னவங்கள், நேரத்தோடு போவன். முதல் நாளே சுணங்கிப் போனியெண்டா கிழிச்ச மாதிரி தான்”

அறை நண்பன் சிவக்குமார் கோப்பியை உறிஞ்சிக் கொண்டு அறிவுறுத்தினான். ஐந்து வருடங்கள் தொடர்ச்சி யாக மேல் கீழ் கட்டில்களில் படுத்துறங்கும் சிநேகிதர்கள். இன்று சிவகுமாருக்கு விடுமுறை!

“வாறன் போட்டு”. படித்து முடித்த ஏரோகிறாமை எட்டாக மடித்து டெனிம் பின் பொக்கற்றில் வைத்துக்கொண்டு பாலு புறப்பட்டான்.

கதவுவரை போனவன் திரும்பிவந்து

“கோப்பி குடிச்சு முடிஞ்சு புத்தகங்களைத் தூக்கிப் போடாதே. ஒரு நாள் நிக்கிறனி. வடிவாய் சமைச்சு வை. பிறகு புத்தகங்களைப் கட்டிப் பிடிச்சுக்கொண்டு படு” என்று சிவ குமாருக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

சமூக உதவி அலுவலகம் தந்திருந்த தகர அலுவலரியில் பாதிக்கு மேல் புத்தகங்களால் நிரப்பி வைத்திருந்தான் சிவக்குமார். எல்லாமே மொஸ்கோ முன்னேற்றப் பதிப்பகமும், நியூசெஞ்சரியுந்தான்.

ஒருநாள் தப்பித்தவறி ஒன்றைத் தூக்கிப் பார்த்த பாலு இயக்கவியல், வரலாற்றுப் பொருள், கருத்து முதல் வாதங்கள் என்று போவதைப் பார்த்து தலையைப் பிய்த்து விட்டான். சிவகுமார் வெகு சாவகாசமாக அந்தப் புத்தகங்களுக்குள் இறங்கிப் போவதைப் பார்க்க அவனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கும்.

“சொல்லிப்போட்டன். கெதியில் மொட்டையாய் நிக்கப் போறாய். பிறகு இப்ப இருக்கிற மாதிரி பிரமச்சாரியாய் இருக்கப்போறாய்”

இப்போது பஸ்ஸில் போகும்போது அவையும் ரூபகத்துக்கு வந்தன. கூடவே இன்று போகும் காரியமாவது சரிவரவேண்டும் என்ற கவலையும் பிறந்தது. வீட்டிலிருந்து வரும் கடிதங்களை எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் எட்டாக மடித்து வைத்து கொண்டிருப்பது. அவர்கள் பாவம். அவர்களுக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்.

பள்ளிக்கூடங்களில் உயரத்தின்படி நிற்க வைப்பது போல் வீட்டிலிருப்பவர்கள் வரிசைக் கிரமமாக வந்து போனார்கள்.

அப்பா அஸ்பெஸ்ரஸ் கொம்பனி ஒன்றின் கேற்றில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கூண்டுக்குள் மண்ணிறக் காற்சட்டை சேட் போட்டு வேலை பார்த்தார். இப்படியான தொழில்காரர்களைப் போல் சம்பளத்துடன் கடனும் வாங்கியே சீவியம். சீட்டு, கைமாத்து என்று நாலு பிள்ளைகளையும் வளர்த்திருந்தார்.

முன்னூற்றி அறுபத்தி நான்கு நாட்களுக்கு அஸ்மா, டயாபிற்றிஸ் என்று அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த அம்மா ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு அவற்றின் ஒத்துழைப்புடன் இறந்துபோனாள்.

குடும்பப் பொறுப்பு சமன் பெண்கள் என்ற வாய்ப்பாட்டின்படி வீட்டுப் பொறுப்புகள் ஒட்டுமொத்தமாக அக்காவின் தலையில் வந்து குந்தின. சினிமாப் படங்களில் அல்லது சோக நாவல்களில் வரும் விதவைத்தாய்,

மூத்த சகோதரிகள் மாதிரி இருபத்தினான்கு மணித்தியாலமும் தையல் மெசினூடனோ, பத்து பாத்திரங்கள் தேய்ப்பதாகவோ அவள் இல்லாமல் தான் படித்தவற்றைக்கொண்டு அண்டை அயல் வீட்டுப்பிள்ளைகளுக்கு ரியூசன் சொல்லிக் கொடுத்தாள். அதிலும் சொந்தக்காரர் பிள்ளையருக்கு இலவசம் வேறு. இல்லையென்றால் கண்டறியாத உறவு முறிந்துவிடுமாம்!

அண்ணா எண்பத்தி மூன்று கலவர இயக்க சீசனில் துண்டொன்றும் எழுதி வைக்காமலே போய்விட்டான். போவதற்கு முன்வரை அவன் தகுதி சண்டியன். பிறகும் அதிக மாற்றமில்லையென்று கேள்வி.

இயக்கத்திற்குள்ளேயே உள்விரோதத்தில் முன்னால் போகவிட்டு, பின்னால் நின்று கட்டு, பிணத்திற்கு லெப்ரினென்ற பட்டம் கொடுத்து அஞ்சலித்தல், பதவிப் போட்டிக்காக வேறு இயக்கங்களால் தட்டப்படல் என்று எல்லாவற்றிலும் ஒரு மாதிரியாகத் தப்பி, விலகி இப்போது கொழும்பின் ஒரு மூலையில் ஒளிந்திருந்தான்.

தம்பியும், தங்கையும் திங்களிலிருந்து வெள்ளிவரை பள்ளி போய் ஏனைய நாட்களில் வெடிக்காவிட்டால், விளையாடினார்கள்.

இத்தனை பேருக்கும் அப்பாவினதும், அக்கா வினதும் உழைப்பு போதுமானதாக இல்லை. எல்லையைக் கணிசமானளவு தாண்டிப் போய்விட்டதால் கடன்கொடுப்பவர்களுக்கும் அவநம்பிக்கை வந்துவிட்டது.

“இப்பதான் குடுத்தனான்”
“சீ கொஞ்சம் முந்திக் கேட்டிருக்காதையன்”

“நாங்களே இப்ப கடன்” என்றெல்லாம் மறைமுகமாகவும், சில வேளைகளில் நேரடியாகவும் நிராகரித்தார்கள்.

சாப்பாடு உள்ளிட்ட வழமையான வாழ்க்கைச் செலவுகள் ஒரு பக்கம். அக்காவின் தலையில் வெள்ளிகள். அதனால் மகனே... என்ற அப்பாவின் நியாயமான கவலை இன்னொரு பக்கம். தவிர்க்க இயலாமல் இலங்கைக் கடிதங்கள் யாவும் பணம் தேவை என்றன.

“விருப்பந்தான். காசனுப்ப வேணுமெண்டு. எனக்கு மட்டும் பாசமில்லையோ? நிலைமையள் விளங்காதோ? எனக்கு விளங்கி என்ன? ஜேர்மன் அரசாங்கம் எல்லோ எல்லாத்தையும் கையுக்க வைச்சிருக்கு”

நீ அரசியல் தஞ்சம் கோரிய பம்மாத்து

அகதி. எப்படியோ இங்கு வந்துவிட்டாய். உன்னை இங்கே கொல்லப் போவதில்லை. வெடிக்காது. ஒரு மூலையில் இருந்துவிட்டு நாங்கள் பிடித்து அனுப்பும்போது நாட்டுக்குப் போய்ச்சேர் என்றது ஜேர்மன் அரசு. இதற்குப் பெயர் அரசியல் தஞ்சமாம்.

“இந்த நாட்டில் வாழ எங்களுக்கு உரிமை இருக்குது. இப்பிடியான முதலாளித்துவ அரசுகள் மூண்டாம் உலக நாடுகளைச் சுரண்டிச் சம்பாதிச்சு தங்களை வளத்துக் கொண்டிருக்குதுகள். அதுக்குள் தாங்கள் சுரண்டினதையே எங்களுக்கு பிச்சையாய் போடுறதுக்காண்டி வேலை செய்ய விடாமல் ஒண்டுக்கும் ஏலாததுகளாய் எங்களை ஆக்கிக் கொண்டிருக்குதுகள்” என்று சிவகுமார் நீளமாய் விளக்கமளித்திருந்தான்.

வந்த இரண்டாம் வருடமே சீனா றெஸ் ரோறண்டில் அவன் களவாக வேலை செய்யத்தொடங்கிவிட்டான். அங்கும் தான் சுரண்டப்படுவதைச் சொல்ல அவன் மறக்க வில்லை.

பாஸ் போட்டுக்கேற்ப மாறுவேடம் பூண்டு பிளைற்றில் கால் பதிப்பதற்குமுன் குறுக்கால் போனவர்கள் அவனைப் பிடித்துவிட்டார்கள். அதற்கான குற்றக் கட்டணத்தை அவன் இன்றும் கட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

பழைய வேலையும் போய்விட்டது. மனம் நொந்துகனகாலம் திரிந்தபின் இத்தாலிக்காரனின் பிற்சாக் கடையில் அகப்பட்டான். பன்னிரண்டு மணித்தியாலத்திற்கும் மேலாக நல்ல வெப்பநிலையில் வைத்து வாட்டிக்கொண்டு மணித்தியாலம் இரண்டு மாக் ஐம்பது பெனிக்படி சம்பளம் என்று கொடுத்தார்கள்.

எதுவும் செய்ய முடியாதநிலை. வீட்டுக்கு கடிதங்கள் அவனைப் போறணைக்கு முன் நிறுத்தியே வைத்தன.

இரண்டு வருடங்கள் பேசாமல் கழிந்தன. பிறகு மறுபடியும் கனடா ஆசை. வேறு பலர் வெற்றிகரமாகப் போய் இறங்கியதால் இன்னும் தீவிரமாகியது.

“டேய் போகாதே. போனமுறை போய் பிடிபட்ட பைன்காசு இன்னும் கட்டிமுடியேல்”

“... அங்கயிருந்த சனம் இஞ்ச வர.... இஞ்சயிருந்து காசு அங்க போக.... அதில அங்கயிருந்து சனம் இஞ்ச வர.... ஆக யாழ்ப்பாணத்துக்குள்ளயே ஒரு றொட்டேசன். உண்மையாய் நீயே சொல்லு, எங்கட நாட்டிலை ஆக யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமே பிரச்சினை? அங்க மட்டுமே சனம் இருக்குது?”

நியாயமாக வேலை செய்யச் சாத்தியமே இல்லாததால் பாலுவும் கறுப்பு வேலைக்கே அலைந்தான். எல்லா றெஸ்ரோறண்டுகளிலும் பன்றி பண்ணைகளிலும் ஏற்கெனவே தமிழர்கள் இருந்தார்கள்.

கடைசியாக கறாஜ் ஒன்றில் வேலை கிடைத்தது. குளிரில விறைத்தும், வெக்கையில் வியர்த்தும் ஒழுங்காகத்தான் வேலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அப்போதுதான் கனடா சீசன் ஆரம்பமாகியிருந்தது. தமிழர்கள் கப்பலில் கனடா போனதைப் பற்றி பெரும்பாலும் எல்லா நாடுகளும் அறிவித்தன.

வீட்டு நிலைமையைக் கணக்கிலெடுத்தபின் பாலுவையும் கனடா ஆசை தொற்றிக்கொண்டது. “இப்படிக்கஷ்டப்பட்டு எள்ளுப்போல சேக்கிறதைவிட கனடாக்குப் போனா வீட்டுக் கஷ்டத்தையும் முடிவுக்குகொண்டு வந்து எல்லாரையும் அங்கே கூப்பிட்டிடலாம்”

சேத்து வைச்ச காசு முழுவதையும் ஏஜென்சிக்கு கொடுத்து ஆறு மாசத்துக்கும் மேலாக ஓடித்திரிந்து கையில் கிடைத்த

“கனடா போய்ச் சேந்தா பைனும், மண்ணாங்கட்டியும்”

“போய்ச் சேந்தா எல்லோ?”

“உப்பிடி யோசிச்சா ஒரு அலுவலும் பாக்கேலாது”

“பிடிபட்டியோ பைன் காசு ரண்டு மடங்காகும். செய்தவேலை போகும். வீட்டுக்கு இப்ப அனுப்புற காசும் அனுப்பேலாம கைமாத்தில் திரிவாய்”

“போய் சேந்தா வீட்டுக் கடனுகள் அடைக்கலாம். அக்கான்ர கலியாணத்தை முடிக்கலாம். எல்லாரையும் கூப்பிட்டு ஒண்டாய் இருக்கலாம்”

இப்பிடி பிற்சாக் கடையில் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் மனச்சாட்சியும் அவனும் பேசிக் கொண்டார்கள். சலாட் போடுபவன் அடிக்கடி பாலுவை வித்தியாசமாகப் பார்த்தான்.

கடைசியில் கனடா ஆசையில் எதிர்ப்பு வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டது. ஆனால் சிவக் குமார் இலேசில் விடுவதாயில்லை.

“உன்னைப்போல் நடுத்தர வர்க்கத்தின்ரை குணாம்சமே உதுதான் ஒண்டிலயும் தன்னை

நீ அரசியல் தஞ்சம் கோரிய பம்மாத்து அகதி. எப்படியோ இங்கு வந்துவிட்டாய். உன்னை இங்கே கொல்லப்போவதில்லை. வெடிக்காது. ஒரு மூலையில் இருந்துவிட்டு நாங்கள் பிடித்து அனுப்பும்போது நாட்டுக்குப் போய்ச்சேர் என்றது ஜேர்மன் அரசு. இதற்குப் பெயர் அரசியல் தஞ்சமாம்.

நிலையாய் நிறுத்திக் கொள்ளாது. தனக்கு மேல இருக்கிறதைப் பார்த்து அதைப்போல தானும் ஆக அவாவோட அலைஞ்சு கொண்டேருக்கும்”

“தொடங்கியிட்டாய் நீ பிரசங்கம் பண்ண எங்கட வீட்டில கஷ்டம் இல்லாட்டி நான் ஏன் கனடா கினடாவெண்டு காசைச் செலவழிச்சுக் கொண்டலையிறன். வீட்ட இருக்கிற நாலு சீவனும் சாப்பிடவேணும், ஒளிச்சிருக்கிறது உயிர் தப்பவேணும். அக்காவுக்கு கலியாணம் செய்து வைக்க வேணுமெண்டுதானே இந்தப் பாடெல்லாம்”

“உதாதான்.... உதைத்தான் சொல்லுறன் மத்தியதரவர்க்க குணாம்சம் எண்டு. உன்னை விட உன்ரை குடும்பத்தைவிட கஷ்டப்படுறதுகள் நாட்டில இல்லையோ? அதுகளுக்கு என்ன தீர்வை சொல்லப் போறாய்”

“எனக்கே ஒரு வழியைக் காணேல. இதுக்க மற்றவைக்கு தீர்வு சொல்லண்டால் நானெங்க போறது?”

“தப்பப் பாக்காதை. நீயே யோசிச்சுப் பார். வெளிநாட்டுக்கு உன்னை அனுப்புற அளவுக்கு அல்லாட்டி அதுக்கு மாற்றி அளவுக்கு உங்கட வீட்டால் முடிஞ்சிது. இதுக்கு வசதியில்லாத சனங்கள் நாட்டிலதான் இருக்கு. அதுகள் என்னெண்டு சீவிக்கிறது?”

“எனக்குத் தெரிஞ்ச முக்காவாசிப் பேரும் வெளிநாடுகளிலதானிருக்கினம்”

“அந்த முக்காவாசிப் பேர் ஆர்? தொண்ணூற் றொன்பது வீதமும் யாழ்ப்பாணந்தான். அங்கயிருந்த சனம் இஞ்ச வர.... இஞ்சயிருந்து காச அங்க போக.... அதில அங்கயிருந்து சனம் இஞ்ச வர....ஆக யாழ்ப்பாணத்துக்குள்ளயே ஒரு றொட்டேசன். உண்மையாய் நீயே சொல்லு. எங்கட நாட்டிலை ஆக யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமே பிரச்சினை? அங்க மட்டுமே சனம் இருக்குது?”

பாலு பதில் சொல்லவில்லை.

“மற்றப் பகுதியளிலயும் சனம் சீவிக்கு தான? ஆக நீ இதுகள் ஒண்டையும் கணக்கில் எடுக்காம நீ உன்ரை குடும்பம் எண்டுதான் பாக்கிறாய்”

“நான் என்ன வானத்தில இருந்து குதிச்சு மண்ணைத் தட்டிப்போட்டு வந்தனானே. நானும் மற்றவையைப் போல சாதாரணமான ஆள்தான்”

“அப்பிடி இவ்வளவு நாளும் நாங்கள் நினைச்சது காணும். இனியெண்டாலும் மற்றச் சனங்களைப் பற்றியும் யோசிப்பம். அதுதான் உண்மையான வாழ்க்கையாயிருக்கும்”

“நான் போறன். தொடர்ந்து கதைச்சால் இப்பவே போரட போட்டுவா எண்டு பிளைற் ஏத்தி அனுப்பிப்போட்டுத்தான் நீ மற்ற வேலை பாப்பாய் போல இருக்கு”

அப்போது அப்படிப் பதில் சொன்னாலும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கையில் சிவகுமார் சொன்னதிலிருந்த உண்மை உறைத்தது.

“எங்க பாத்தாலும் யாழ்ப்பாணந்தான். மற்ற இடங்களில இருக்கிறது சனங்களில்லையோ? அதுகளை ஆர் கவனிக்கிறது?” என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தாலும் வீட்டுக்கடிதங்கள் ரூபகத்துக்கு வர எல்லாம் கரைந்து போயின.

அண்ணாவும் உயிராபத்து காப்பாத்து, அக்காவும் வயசு கூடக்கூட தொகையும் கூடுது என்ற அப்பாவின் கடிதங்கள் வேறு யோசனைகளை விரட்டி அந்த இடத்தில் மறுபடி கனடாவுக்குக் களம் அமைத்தன.

பாலு இரண்டாம் முறை முயற்சித்தபோது வேறுநாட்டுப் புத்தகத்தைத் திருப்பித் தேட வில்லை. கனடாவில் பாஸ்போட் கிடைத்த ஒருவனே வந்து கூட்டிச் செல்வதாக ஏற்பாடு.

வந்தவனுக்கு ஜேர்மன் சாமான்களை அன்பளித்து போத்தில் பருக்கி பிற்சா போட்டு உழைத்த காசுடன் கொஞ்ச கடனும் வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

இம்முறை ஜேர்மனி எயர்ப்போட்டுக் குள்ளால் தப்பியாயிற்று. ஆனாலும் ரான்சிஸ்டர் இடமான சோமாலியாவில் மோப்பம் பார்த்து பிடித்து அவனைப் பத்திரமாகத் திருப்பி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

குற்றக் கட்டணம் இரட்டிப்பாகியது. தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள் எல்லோரும்

“உனக்கேன் சரிவராத வேலை” என்று நக்கலடித்தார்கள். சிவகுமார் ஏதோ புத்தகத்திலிருந்து ஏதோ வரிகளை வாசித்துக் காட்டிப் புத்திமதி சொன்னான்.

மறுபடியும் மனம் நொந்து விரக்தியடைந்து பியர் குடிக்கப் பழகினான். அப்பாவின் கடிதங்கள் வந்தபோது அவருக்கு இதே பிறாண்ட் பியரை வாங்கி அனுப்பலாமா என்று யோசித்தான்.

கனடா முயற்சியினால் பிற்சா வேலையும் போய்விட்டது. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை எந்த வேலையும் இல்லை. அவனும் முயற்சிக்காமலில்லை.

நேற்று தற்செயலாக ஒரு றெஸ்ரோறண்டில் வேலை இருப்பதாகவும் முதலாளி இல்லாததால் இன்று மறுபடியும் வரும்படியும் சொல்லியிருந்தார்கள்.

அங்குதான் பலத்த நம்பிக்கையோடு பாலு இப்போது போய்க்கொண்டிருந்தான். பஸ் ஏறுவதற்கு முன் வாசித்த அப்பாவின் கடிதம் மனதில் மறுமதிப்புச் செய்தது.

“..... அக்காவுக்குச் சம்பந்தம் ஒன்று சரிவந்துள்ளது. பணம்தான் கூடக் கேட்கிறார்கள். இதையும் தவறவிட்டால் இனி நம்புவதற்கில்லை. மூன்று மாதம் காத்திருப்பதாகத் தவணை தந்திருக்கிறார்கள். அண்ணாவின் நிலைமை படுமோசம். அவன் இருந்த இயக்கம் அதற்கெதிரான இயக்கங்கள் அரசாங்கம் என்று எல்லோரும் அவனைக் கொல்லத்தேடுகிறார்கள். அவன் தங்கியிருக்கும் சிங்கள நண்பனின் வீடும் வெகுவிரைவில் பாதுகாப்பில்லாமல் போய் விடுமாம். அவனை எப்படியாவது நீதான் கூப்பிட்டு காப்பாற்ற....”

இந்தச் சம்பந்தமாவது அக்காவுக்குச் சரிவர காசனுப்பத்தான் வேணும். அண்ணையக் கூப்பிடவும் காசனுப்பத்தான் வேணும். இவ்வளவுக்கும் காசுக்கு நான் எங்க போறது? இந்த வேலையும் சரிவராட்டி....?

யோசனைகளுடன் பஸ்ஸை விட்டிறங்கி றெஸ்ரோறண்டுக்குப் போனான். இந்த நேரத்துக்கு அதிக கூட்டமில்லை.

முதலாளியைச் சந்தித்தபோது எதிர்பார்ப்பு சரிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு முதல்தானாம் யாரோ போலந்துக்காரன் வேலையில் சேர்ந்து கொண்டானாம். அவ்வளவுக்கு வேலைப் போட்டி அகதிகளை கறுப்பிலேயே வைத்து உறிஞ்சி முதலாளிகள் வீங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். றெஸ்ரோறண்டை

விட்டு வெளியே வந்ததும் இயலாமை ஆத்திரம், துக்கம் எல்லாம் வெடித்து வந்தது. பெட்டிக் கடைக்குப் போய் பியர் வாங்கி விட்டுக் கொண்டான். எதுவும் தணிவதாய் இல்லை. இனிமேலுக்கும் இஞ்சயிருக்கேலாது. ஜேர்மனியில் இனி எந்தச் சாத்தியத்துக்கும் இடமில்லை. இருந்தால் இப்பிட்யே பியர் அடிச்சுக்கொண்டிருக்க வேண்டினதுதான் எல்லாத்தையும் மறந்து போட்டு அதுகள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டே கனவு காணுங்கள்.

என்ன செய்யலாம்...?

திருப்பியும் கனடாதான். இதுதான் கடைசி முயற்சி. சரிவரேலயோ பேசாம நாட்டுக்குப் போய் அதுகளோட இருந்து ஒண்டாய் கஷ்டப் படலாம்.

முடிவுக்கு வந்துவிட்டான். இம்முறை செய்யும் முயற்சியை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் இரகசியமாகவே வைத்துக் கொள்வதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். தெரிஞ்சால் நக்கலடிக்குங்கள். ஏசுங்கள். பேசாம வெளிக்கிட்டு அங்க போய்ச் சேந்திட்டமெண்டால் கடிதம்போட்டு அறிவிக்கலாம் மிகவும் இரகசியமாகவும், தீவிரமாகவும் முயற்சியில் இறங்கினான். இம்முறை மற்றவர்களை நம்பாமல் தானே நேரடியாகத் தலையிட்டான்.

அமெரிக்காவில் சீவிக்கும் ஒரு கறுப்பனின் பாஸ்போட் எப்படியோ தனக்குரிய வழிகளில் கிடைத்தது. முகம் சுமாராகப் பாலுவைப் போலவே. தலை மயிர்கூடச் சுருட்டத் தேவையில்லை. சென்ற முறையின் பாக்கி இருந்தது. மொத்தத்தில் மாறுவேடம் இல்லாமல் அப்படியே போக இயலக்கூடியதாயிருந்தது.

பிரயாணத்திற்கான காசையும் தூர இருக்கும் உறவினரிடம் மாறினான். “பயப்பிடத் தேவையில்லை. இந்தமுறை எப்பிட்யும் சரிவரும்”.

ரிக்ஹ் பதிவு செய்தாயிற்று. எல்லா அலுவல்களும் பார்த்து முடித்து வைத்தாயிற்று. “தெரிஞ்சு பெடியனிட்ட வேற சிற்றிக்குப் போறன். சிலவேளை அங்கிருந்து சுவிசுக்குப் போனாலும் போவேன். போனா போன் பண்ணிறன்” என்று சிவகுமாருக்கும் பொய் சொல்லி வைத்தான்.

“மத்தியதரவர்க்கம் இப்....” என்று ஆரம்பித்த சிவகுமாரிடம் “நீ வேலை செய்து கொண்டு எதுகும் கதைக்கலாம். என்ரை நிலைமையில் இருந்தாத்தான் உனக்குப் புரியும். புத்தகங்களுக்கு அங்காலயும் உலகம்

இருக்கு” என்று எரிச்சலுடன் சொல்லி விட்டு, தூர இடத்திலிருக்கும் தன் நண்பனின் இடத்துக்கு வந்தான்.

அவனுக்கும் உண்மையைச் சொல்லாமல் சாமர்த்தியமாக மறைத்து, பறக்க வேண்டிய நாள் வர பிராங்க்பேட் எயாப்போட்டிற்கு வந்தான். தனக்கான பாஸ்போட்டுக்குரியவரின் பெயரை கிறிஸ்டோபர் பீலிக்ஸ் என்று மனப்பாடம் செய்து கொண்டான்.

இரண்டு முறை அனுபவங்களினால் இப்போது வியாக்க படபடக்க நடுங்கவில்லை. எல்லாம் கிளியர் ஆகி விமானத்தின் இருக்கையில் அமர்ந்தபோது வாழ்க்கையில் முதற் தடைவையாக தனது கறுப்பு நிறத்திற்காக அப்பா அம்மாவுக்கு மனப்பூர்வமாக நன்றி தெரிவித்தான்.

விமானம் பறக்கையில் சிந்தனையும் விரிந்தது. திடீரென சிவகுமார் தோன்றினான்.

“நாங்கள் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கலாம். அதுக்கு எல்லையே இல்லை. ஓடிக்கொண்டேயிருந்தா என்னத்தைச் செய்து முடிக்கிறது? நீ உன்ரை குடும்பத்தைக் கூப்பிட்டு அவையின்றை கஷ்டத்தைத் தீர்க்கலாம். ஆனா அதால நாட்டில இருக்கிற பிரச்சினை தீராது நாட்டில பிரச்சினை இருக்கிறவரைக்கும் உன்னைப்போல ஆயிரம் பத்தாயிரம் பேர் ஓடிக்கொண்டேயிருப்பினம். இந்த ஓட்டத்துக்கு ஏலாத சனங்கள் அவலப்படும் செத்துக்கொண்டுமிருக்கும்.”

உண்மைதான். என்ற குடும்பத்துக்கு விடிவு வாறதால எல்லாக் குடும்பத்துக்கும் விடிவு வந்திடாது. ஆனா எல்லாச் சனங்களின்றை கஷ்டத்துக்கும் பொதுவாய் கிடைக்கிற விடிவு தீர்வெண்டா அதுக்க எங்கட குடும்பமும் அடங்குதுதானே.

அப்ப என்னதான் செய்யிறது?

இஞ்சயிருந்து புத்தகங்களை வாசிச்சுக் கொண்டு அதில இருக்கிறதையெல்லாம் இப்பிடித்தான் செய்ய வேணும் என்று முரண்டு பிடிச்சு மற்றவையோட அந்நியப்பட்டு கடைசியா புத்தகமும் வேலையுமாய் சிவகுமார் மாதிரி தனிய இருக்கிறதோ?

நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போனாலும் தட்டுற பெருமை எங்களுக்குத்தான் வரவேணுமெண்டு எல்லாற்றை துவக்கும் அடிபடுகுது.

அப்ப என்ன செய்யலாம்?

மேற்கொண்டு யோசிக்க விடாமல் உழைத்துக் களைத்து தளர்ந்துபோன அப்பா ஓளவையாராக்கிக் கொண்டிருக்கும் அக்கா,

துவக்குகளுக்குப் பயந்து கொண்டிருக்கும் அண்ணா எதிர்காலக் கற்பனைகளின் ஆரம்பங்களுடன் தம்பியும் தங்கையும்...

முதல் யோசனைகள் கலைந்து போயின. கனடாவுக்குப் போய் சேர்ந்தபின்னான நடவடிக்கைகள் பற்றி எண்ணினான்.

விமானம் இலண்டன் விமான நிலையத்தில் தரித்து சிறிதாக இளைப்பாறி மீண்டும் பறந்த பல நிமிடங்களின் பின் வானத்தில் வெடித்துச் சிதறி சிதையல்கள் லொக்கபே என்ற இடத்தில் வீழ்ந்தன.

அனைத்து நாடுகளும் அவசரமாகச் செய்திகளை வெளியிட்டுக்கொண்டன. அமெரிக்க யுத்தக் கப்பல் ஈரானின் பயணிகள் விமானத்தைச் சுட்டு வீழ்த்தியபோது வெறும் செய்தி சொன்ன இந்நாடுகள் இப்போது இது ஈரானின் சதியென்று ஊகத்தில் ஏகமாய் திட்டின.

விமான நிலையப் பொறுப்பாளர்கள், விமானப் பொறுப்பாளர்கள், அமெரிக்க ‘பனம்’ அதிகாரிகள் எல்லோரும் பிரயாணம் செய்தோரின் விபரங்களை கொம்பியூற்றர்களின் உதவியுடன் அக்கறையாகத் திரட்டி உறவினர்களுக்கு மரணச் செய்திகளை அறிவித்தார்கள்.

இரவு முழுவதும், போதைவஸ்தும் கும்மாளமுமாய் இருந்துநேரம் கழித்து வந்து படுத்து இன்னும் எழும்பாமல் இருக்கும் கிறிஸ்டோபர் பீலிக்ஸைத் திட்டியபடி வாசலுக்கு வந்த அம்மா லொக்கபே விமானநிலையத்தில் கிறிஸ்டோபர் பீலிக்ஸ் இறந்துவிட்ட செய்தியை ஆழ்ந்த கவலையுடன் தெரிவிப்பதற்கு வந்த தந்தியை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு ஒன்றும் புரியாமல் குழம்ப....

பாலகிருஷ்ணன் எங்கே என்ற உண்மை தெரியாமல் அவன் சவிஸ் போய்விட்டதாக ஜேர்மெனியில் இருந்த நண்பர்கள் நினைத்துக் கொள்ள....

இலங்கையில், ஒரு மூலையில் உழைத்துக் களைத்துத், தளர்ந்துபோன அப்பாவும், ஓளவையாராகிக்கொண்டிருக்கும் அக்காவும், துப்பாக்கிகளுக்குப் பயப்படும் அண்ணாவும், எதிர்காலக் கனவுகள் பற்றிய ஆரம்பங்களுடன் தம்பி தங்கையும் பாலுவின் கடிதம், பணத்திற் காகக் காத்திருந்தார்கள்.

காத்திருப்பார்கள்....

(நன்றி: அ, ஆ, இ, ஒலர்ந்து 7-8-1990)

பட்டதாரிக் கேற்ற..

படித்த மாப்பிள்ளை எத்தனைவரையா

வந்தும்

தட்டிக் கழித்தபடி

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைதான்

வெண்பொருள் ஒற்றைக்காலில் நிக்கிறான் வெக்கை

நாடு வெட்டுப்போய்க் கிடக்கிறது

ஊர்வீட்டு ஊர்வோய்

ஒன்று கிடக்க ஒன்று நடந்தீடு தென்றால்

பதட்டப்பட்டார் தந்தை.

பதட்டம் எதுவுமே கிள்ளாமல்

வெளியாக

நான் குழந்தையில்கை குமர் என்றான் பிள்ளை

வெளியங்கல் நீள

குழியுக்களொரு வரிசையில்

நின்றனர் புறாக்கற்கள்.

எஞ்சியர் எக்கவண்டன் வெக்கவென

பட்டத்துக்கேற்ற வெண்பட்டியலுடன்

ஒட்டித்தான் கிடந்தன

மாப்பிள்ளையின் வெட்டோக்களும்.

தட்டிக்கொண்டே

வந்தான் வெட்டோக்களை

தட்டுப்பட்டது

புள்ளகையுடன் ஒருசுருள் தகையன்!

பட்டமும் அதில்கை

வெண்புறம்தகயில்கைத்தான்

வெட்டத்தைப் பார்த்தபடி.

வெக்கத்துப் போய் நின்றார் தந்தை.

வெண்பங்கல் ஏதும் கிடுக்குமோ?

சட்டுப்பட்டுவந்து நடந்தது

கலியாண ஏற்பாடு

மாப்பிள்ளை வென்மார்க் சிற்றிசனாம்

வெசாவும் வந்தது வெதயில

புறந்து வந்திருக்கினான் வெம்பினை

வெப்பவெக்கங்கள் எயாப்பொட்டின

பூக் வெகாத்துடன் மாப்பிள்ளை முன்னிற்க

ஏக்க வெடுகளுடன் தேடினான்

அறிமுகங்கள் வெய்து

தன்கையகையாளப்படுத்தினார் மாப்பிள்ளை

முன்பிருந்ததாம் முடி

கீப்ப வெட்டோவின் மட்டும்தானாம்

முன்பில்கையாம் குடி

கீப்ப முடியில்கைக் கவகையில்தானாம்

(குணம்- 167 ஏப்ரல் 2014)

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை...!

புள்ளிவெண் பாரவைக்கெட்டிய தூரம்வரை கொட்டிக் கிடந்தது. மரங்களும் பனி போர்த்திருந்தன. நீண்ட நெடுந் தார்ச் சாலைகளில் வெள்ளி மாலையின் கனதியோடு வாகனங்கள் சீறிப்பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒலி பின்னே எழுந்து கொண்டிருந்தது. துண்டாக்கி தனிமைப்படுத்தப்பட்டது போல் சலனமும் சத்தமும் அற்றுக்கிடந்த முன்புற வெளியில் ஜோர்ஜி றெஸ்ரோனரில் இருந்தபடி நான் பார்வை பதித்திருந்தேன்.

வெளியின் அசரங்களில் பரந்து கொண்டிருந்த என் பார்வையில் திடீரென சின்னதாய் ஓர் அசைவு. நான் பார்வையைக் கூர்ப்பித்தேன். பிரதான சாலையைத் தொட்ட சிறிய தொழிற்சாலை வீதியில் தாவோவின் சின்ன உருவம் வந்து கொண்டிருந்தது.

நான் வேலைசெய்யும் அதே தொழிற் சாலையில்தான் தாவோவும் வேலை செய்கிறான். ஒன்றாக வேலை செய்த அவனை கடந்த மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் அதே தொழிற்சாலையின் வேறு பகுதிக்கு மாற்றிவிட்டிருந்தார்கள். எனினும் எனக்கு வேலைமுடிந்த போதிலேயே அவனுக்கும் முடிந்திருக்கவேண்டும்.

இருந்தும் நான் முதலாவது போத்தில் பியர் அருந்தி முடிகிற நேரத்தில்தான் தாவோ அங்கிருந்து வருகிறான். நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. கடந்த சில மாதங்களாக தாவோ அவ்வாறே செய்து

கொண்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும்.

தாவோ அங்கு வேலைக்குச் சேர்ந்து ஒரு வருஷமாவது இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அண்மையில்தான் வேலை நிரந்தரமாக கப்பட்டிருந்தது. தொழிற்சாலை வேலைகளை தாவோ நன்கு செய்யக்கூடியவனாகவிருந்தும் பணி நிரந்தர மாக்கலின் மூன்று மாதத் தவணை முடிந்த பிறகு கூட நிர்வாகம் அவனுக்கு வேலை நிரந்தரம் கொடுக்கவில்லை. அடுத்த மூன்றுமாத தவணை முடிந்தபோது கூட நிர்வாகம் சணக்கியடிக்கவே செய்தது. அந்தத் தவணையிலாவது தனக்கு வேலை நிரந்தரம் கிடைத்துவிடுமென்று தாவோ பிடிவாதமாக நம்பிக் கொண்டிருந்தான். அதனாலேயே அளவுக்கு அதிகமாக வேலைசெய்தான். ஒன்பது மணிநேரத்தில் ஒரு நிமிடத்தைக்கூட தொழிற்சாலையில் விரயமாக்கியதில்லை. இரண்டு ஆள் வேலையை அவன் ஒருவனே செய்தான். இவையெல்லாம் அவனில் ஒரு பற்றையும் இரக்கத்தையும் என்னிடத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்தன.

வேலைக்குச் வந்து சேர்ந்த முதல்நாளிலேயே அவன் என் கவனத்தில் விழுந்தவன்.

அந்த நாள் இன்னும் எனக்கு ஞாபகமாயிருந்தது.

தாவோ சீனாவின் கிராமப்புறமொன்றிலிருந்து வந்திருப்பான்போல் தோன்றினான். மற்ற சீனக் குடியேறிகளைப் போலக்கூட அவனுக்கு ஆங்கிலம் பேசத் தெரியாதிருந்தது. இருந்தும் எல்லோருடனும் சளசளவென அவன்தான் அதிகமாகப் பேசித் திரிந்தான். சனிக்கிழமைகளில் புதிய குடியேறிகளுக்காக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்த ஆங்கிலப் பாட வகுப்புகளுக்குப்போக அப்போதுதான்

ஆரம்பித்திருந்தானாம். இத்தனைக்கு அவன் கனடா வந்து இரண்டாண்டுகள் முடியப் போகின்றன என்பது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

முதல்நாள் அவனை பிளாஸ்டிக் கழிவுகள் அரைக்கும் இயந்திரத்தில் வேலை செய்ய விட்டிருந்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் பாரம் தூக்கியேற்றும் இயந்திரத்தைக் கண்டுவிட்டு அதையே சுற்றிச்சுற்றிவந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க ஆரம்பித்துவிட்டான் தாவோ. சுப்பர்வைசர் பலமுறை வந்து அவனைக் கத்தியழைத்து வேலைசெய்விக்க வேண்டி யிருந்தது. அவன் தொடர்ந்தும் அவ்வாறேதான் செய்துகொண்டிருந்தான் இரகசியமாக.

மறுநாள் அவன் கண்காணிப்பாளரைக் கேட்டனாம், தனக்குக் காட்டித் தந்தால் தன்னால் பாரம் தூக்கியேற்றும் இயந்திரத்தை இயக்க முடியுமென்று. அவன் சீனாவில் உழவு இயந்திரம் ஓட்டியிருக்கிறானாம்.

அவனது அப்பாவித்தனத்தில் வழக்கமாக சிடு முகத்தோடு இருக்கும் சுப்பர்வைசர் சிரித்துவிட்டு, “நல்லது, எதற்கும் இந்த கையினால் பாரமிழுக்கும் பம் ட்றக்கை சில நாட்களுக்கு உபயோகித்துக் கொண்டிரு. இது அந்த போர்க் லிப்டின் சின்ன வடிவம்தான். இரண்டுமே பின் சக்கரங்களில் செலுத்து திசையைத் தீர்மானிக்கின்றவை. நீ இதில் நன்றாகத் தேர்ச்சிபெற்ற பிறகு போர்க் லிப்டை இயக்கத் தருகிறேன்” என்று கூறியிருக்கிறார். அதிலிருந்து அரைவை இயந்திரத்துக்கு அருகாக கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் றாத்தல் நிறையுடைய பெரிய பெட்டிகளையெல்லாம் இழுத்துச் செல்லவேண்டிய தருணங்களில் கைப்பாரமிழுப்பியான பம் ட்றக்கை உபயோகித்தே தன் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொண்டிருந்தான் தாவோ.

அதிலிருந்துதான் அதிகரித்தது அவன் மீதான அன்பும், அனுதாபமும்.

நான் தன்னில் மிக்க அனுதாபம் கொண்டிருந்தது தாவோவுக்கும் தெரிந்திருந்தது. தன் முதுகுக்குப் பின்னால் மற்றவர்கள் கேலிசெய்து சிரித்துப் பேசுவதை அறியாமல் இருந்திருக்கமுடியாது. அதனால் எவரையும்விட என்னோடு மிக ஓட்டுதலாக இருந்தான். வேலைமுடிய கூடிக்கொண்டு வெளியே வருவது, பஸ்ஸெடுக்க நடப்பது

எல்லாம் என்னோடு ஒன்றாகத்தான் செய்தான். இதே சிற்றுண்டிச்சாலையில் எத்தனையோ நாட்கள் ஒன்றாக அமர்ந்திருந்து பியர், சிலவேளை கோப்பி குடித்திருக்கிறோம். குடும்ப விஷயங்களைக்கூட என்னோடு பகிர்ந்துகொண்டிருக்கிறான் அவன்.

இந்தளவு அந்நியோன்னியத்தில் ஒரு நாள் தனது வீட்டுக்கும் கூட்டிப்போனான். மறுக்காமல் கூடிச்சென்றேன். ஒரே பஸ் பாதையில் அவனது வீடு இருந்ததால் எனக்கு மறுக்க சுலபமான காரணம் கிடைக்கவில்லை என்பதோடு, அவன் சிரித்துக்கொண்டே கேட்ட முறையும் என்னிடத்தில் மறுப்பதற்கான மனநிலையை அளித்திருந்தது.

பேஸ்மன்ஸ் வீடு. சின்னதுதான் என்றாலும் அளவான வசதியோடு அழகாக இருந்தது. மனைவி தேநீர் தந்து உபசரித்தாள். தனக்கு ஒரேயொரு மகள் என்றிருந்தான் தாவோ. அந்நேரம் வெளியே போயிருப்பாள்போலும். காணக் கிடைக்கவில்லை. அழகான மனைவி. ஒரு வாரிசு. அவளும் அழகாகத்தான் இருப்பாள். இந்த இல்லறத்துக்காகத் தாவோ எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும் தகுமென்று அப்போது நான் நினைத்திருந்தேன்.

தாவோ சிறிது நேரத்தில் வெளியே சென்று பியர் வாங்கிவந்தான். வீட்டிலேயே வைத்துக் குடித்தோம். சில தமிழ்ச் சனங்களின் வீடுகளில் போலன்றி முகம் சுளிக்காமல் தாவோவின் மனைவி முட்டை வறுவலெல்லாம் போட்டுத் தந்து அனுசரணையாக இருந்தாள்.

அன்று நான் வீடு திரும்பியபோதில் அந்தச் சீனத்தியின் கிலுக்கிட்டி நடையும், ஏனைய சீனப் பெண்களுக்குப் போலன்றியிருந்த அவளது தனங்களின் துள்ளலும்தான் என் மனக்கண்ணில் படிந்திருந்தன.

அவனது குதூகலமான மனநிலை, கலகலப்பான போக்குகளெல்லாம் சில வாரங்களில் திடீரென மாறத்தொடங்கிவிட்டன. நான் ஏனென்று கேட்கவில்லை. வீட்டுக்கு வீடு வாசல்படிதானே! ஆனால் தாவோ ஒருநாள் தானாகவே சொன்னான். தனது மனைவி ஊருக்குப் போய்விட்டதாக. ‘சீனாவுக்கா’ என்று கேட்டேன். ஆமென்று பதிலளித்தான். எப்போது திரும்பிவருவான் என்று நான் கேட்டதற்கு என்னை ஒருமுறை நிமிர்ந்து நிர்ச்சலனமாய்ப் பார்த்துவிட்டு, “ஐந்தாறு

மாதங்களில் வந்துவிடுவாள்” என்றான். அதை ஓர் உள்ளார்ந்த கோபத்தோடு அவன் சொன்னது போலிருந்தது எனக்கு. “அவ்வளவு காலமாகுமா?” என நான் கேட்க, “எப்போதாவது வரட்டும், அது பற்றி எனக்கு கவலையில்லை” என்றுவிட்டு, பள்ளி செல்லும் தனது ஒரே மகளை பாதுகாப்பாயிருந்து வளர்த்தெடுப்பதுதான் தான் தினசரி வேலைக்குப் போய்வந்துகொண்டிருக்கும் நிலையில் சிரமமாயிருக்கப் போகிறது எனவும் தொடர்ந்து தன்பாட்டில் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மேல் வந்த கிழமைகளில் அவனது மனநிலை இன்னும் மாறுதலடைந்து போனது. யாரோடும் பேசாதவனானான் தாவோ. அதைக் கண்டிருந்தாலும் அக்கறையெடுத்து விசாரிக்க நேரம் வாய்க்கவில்லை எனக்கு. பின் அவனும் பணி நிரந்தரமாக்கப்பட்டதோடு வேறு பகுதிக்கு மாற்றப்பட்டுவிட்டான். தொடர்பு குறைந்துபோனது. எப்போதாவதுதான் காண முடிந்தது. காணுகிறபோதும் நின்று பேச நேரம் கிடைப்பதில்லை.

அன்று கண்ணெதிரே அவன் வந்து கொண்டிருந்த நிலையில் அவன்பற்றி நிறைய யோசிக்க வேண்டும்போல் இருந்தது எனக்கு. அவன் எங்கேயோ நொறுங்கிப் போயிருக்கிறான்! எங்கே? எனக்குள் கேள்வி விழுந்தது. இதற்கான பதிலை நான் அவனது நடத்தைகளிலிருந்துதான் கண்டுகொண்டாக

வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அந்த முயற்சி களையெல்லாம் அவசியமற்றவை ஆக்கிக் கொண்டு தாவோவே நெஸ்ரோறன்ருக்கு வந்துவிட்டான்.

என்னை அங்கு எதிர்பாராதவன் ஒரு வெங்கிணாந்திச் சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டு எனது மேசைக்கு வந்தான். “என்ன குடிக்கப் போகிறாய், தாவோ?” என்று நான் கேட்டேன். “வழக்கம்போல கோப்பியா?”

“இல்லை. பியர்தான் குடிக்கப்போகிறேன். கொஞ்சம் குடிக்காவிட்டால் நித்திரை வராது” என்று கூறிய தாவோ, எனக்கு எதிரே நாற்காலியில் பாய்க்கை வைத்துவிட்டுப் போய் பியர் வாங்கிக்கொண்டு வந்து அமர்ந்தான்.

வீட்டிலிருந்து குளித்து வெளிக்கிட்டு வருவதுபோல் பளிர்ரென்று இருந்தான் தாவோ. இதற்காகத்தான் இவ்வளவு நேரத்தை வேலைத் தளத்தில் செலவழிக்கிறானா என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. வீடு செல்கிறவன் இவ்வளவு தூரம் கை கால் கழுவி, முகம் கழுவி, தலைவாரி வர வேண்டிய அவசியமென்ன? ஒருவேளை அவன் வீட்டுக்குப் போகவில்லையோ? கடந்த இரண்டு மூன்று மாதங்களாக அவன் இவ்வாறு செய்கிறானெனில், இத்தனை காலமும் வீடு போகாமலா இருக்கிறான்? ஏன்? வீட்டுக்குப் போகாவிட்டால் எங்கே தங்குவான்? ஒரு வேளை வேறுபெண் எவளுடனாவது தொடர்பு கொண்டு இருக்கிறானா? மகள் தனியாக இருப்பாளே என்று அவன்

நான் சொன்னேன்:

“தாவோவின்ரை மனிசி சீனாவுக்குப் போகேல்லை. இஞ்சைதான் எங்கேயோ இருக்கிறான். லுவைக்குள்ளை ஏதோ பிரச்சினை இருக்கு.”
என்ன பிரச்சினை என்று வனிதா கேட்டதற்கு,
“படுக்கைப் பிரச்சினைதான்”
என்றேன்.
“சும்மா விசர்க்கதை கதையாதையுங்கோப்பா”
என சள்ளென விழுந்தான்.

அன்றொருநாள் சொன்ன கரிசனையான பேச்சு இன்று என்ன ஆனது?

நான் என்னுள் விளைந்த கேள்விகளால் மேலும் மேலும் ஆச்சரியமாகிக்கொண்டிருந்தேன்.

பாதி பியர் குடித்தளவில் தாவோவுக்கு பேச்சு மூட்டம் வந்துவிட்டது. சளசளவெனப் பேசினான். பல விஷயங்களை அவனிடம் கேட்டறியவிருந்த எனக்கு வாயே மூடிக்கொண்டது போல் ஆயிற்று. ஆனாலும் அவன் வாயிலிருந்தே என் கேள்விகளுக்கான விடைகளின் கூறுகள் வெளிவருவதுபோல் தோன்ற இடையறுக்காமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

ஒருபோது தாவோ சொன்னான்: “எங்களு ரிலே ஒரு கதை இருக்கிறது. சிவா. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அங்கே இருந்த ஒரு ஞானி சொன்ன கதை இதுதான். எனக்கு இதை என் அம்மா சொன்னாள். தான் காணாத உலகையெல்லாம் கண்டுவர ஒரு மனிதன் தன் மனத்தை வெளியே அனுப்புகிறான். ஆனால் சலனப்பட்டு விடும் அந்த மனமோ தறிகெட்டு அலைகிறது. செல்லக்கூடாத இடமெல்லாம் சென்று, பார்க்கக் கூடாததெல்லாம் பார்த்து, நடக்கக்கூடாத விதமெல்லாம் நடக்கிறது அது. அதை அறிந்த அந்த மனிதன் கவலையில் செத்துப்போகிறான். மனம் திரும்பி வந்தபோது மனிதன் இறந்து போய்க்கிடக்கிறான். பிறகு தான் தன் நடத்தையின் பிழை அந்த மனத்துக்குத் தெரிகிறது. உடலற்ற அந்த மனம் பின்னால் ஒரு ஞானமாகக் காற்றில் ஏறிச் சஞ்சரிக்கத் தொடங்குகிறது. இன்றும் அந்த மனம் அலைந்து கொண்டே இருக்கிறதாக என் ஊரிலே நம்புகிறார்கள்.”

நான் அவனது தேர்ச்சியற்ற ஆங்கிலத்தைப் பின்தொடர முடியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தேன். உச்சரிப்பு விளங்காத வார்த்தைகளை விஷயத் தொடர்ச்சியிலிருந்தே கண்டடைய வேண்டி இருந்தது. அப்போது, “என் மனம் மட்டும் சலனம் அடையாது என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்? விழிப்பில்போல் நித்திரையிலும்கூட ஒரு சலனம் வந்துவிடக்கூடாது. அதற்குப் பயந்தே ஓடித்திரிகிறேன், சிவா. அலைச்சலோ அலைச்சல், அப்படியொரு அலைச்சல்” என்று ஒரு பெருமூச்சோடு முடித்தான் தாவோ.

தாவோ இதை ஏன் சொன்னான் என்று

எனக்கு விளங்கவில்லை. இனிமேலும் பேசாமல் இருந்துவிட முடியாதென்று அவனிடமே விளக்கம் கேட்டேன். “நீ சொல்வது சரிதான், தாவோ. ஆனால் இதை எதற்காக இப்போது என்னிடம் கூறினாய்?”

அதற்கு ஒரு போத்தல் பியர் முடிந்தளவில் மிழற்றும் நிலையிலிருந்த அவன், எனக்கு எப்படிச் சொன்னாலும் அது புரியாதென்றும், நானே அதுபோல ஓர் அனுபவத்தை அடைந்தால்தான் புரிவேன் என்றும் கூறி அந்த விஷயத்தை அத்தோடு முடித்துக் கொண்டான்.

மேலே எங்களிருவருக்காகவும் நானே ஒவ்வொரு போத்தல் பியர் வாங்கிவந்தேன். தாவோவின் பேச்சுதிகாரத்தில் நேரம் நகர்ந்தது. பியர் முடிய நாங்கள் புறப்பட்டோம்.

அதிகநேரம் காத்திருக்கத் தேவையற்று பஸ் வந்தது. போய்க்கொண்டிருந்தபோது தனது வீட்டுக்குப் போகலாம் என்றான் தாவோ. நான் மறுத்தும் விடவில்லை. வற்புறுத்தி அழைத்தான்.

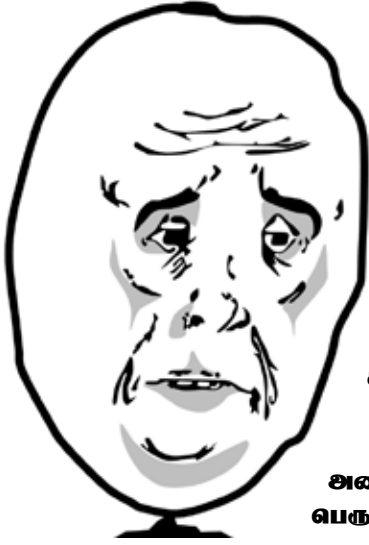
வீடு சென்றபோது அழைப்பு மணியின் அமுத்தத்தில் ஒரு பெண்வந்துகதவைத்திறந்தாள். அவளைக் கண்ட மாத்திரத்தில் நான் திகைத்துப் போனேன். எவள்கூட இல்லை, எப்போது வருவாளோ, வருவாளோ மாட்டாளோ என்று எனக்குச் சொல்லியிருந்தானோ, அந்த அவனது மனைவியே வீட்டில் இருந்து கொண்டிருந்தாள்.

தாவோ நான் திகைப்பதைப் பார்த்துவிட்டு “இது என் மகன்” என்றான்.

நான் அதிரந்து போனேன். ஒருவரின் இரு பிரதிமைகள்! ஒரே முகம், ஒரே உயரம், ஒரே நிறம், ஒரே மொத்தம், ஒரே சிரிப்பு, சுருள் விசைக் கம்பிகளில் நின்றிருப்பதுபோல ஒரே துள்ளல், ஒரே நெளிவு!

உள்ளே சென்று அமர்ந்த பிறகு கவனித்தேன், அவளது நடையும் தாயினது போன்றதாகவே இருந்தது. அதே கிலுக்கிட்டி நடை! அப்போது அவள் மார்புகள் குலுங்கிய விதமும் என் மனத்துள் ஆழக்கிடந்த அந்த இன்னொரு பிரதிமையின் நினைவையே மேலே இழுத்துவருவதாயிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் நான் புறப்பட்ட போவதாகச் சொல்ல, தாவோவும் எழுந்தான். வாசல் கதவுவரை வந்தான். நான் சொல்லிக்

**“என் மனம் மட்டும்
சலனம் அடையாது
என்பதற்கு
என்ன நிச்சயம்?
விளிப்பில்போல்
நித்திரையிலும்கூட
ஒரு சலனம்
வந்துவிடக்கூடாது.
அதற்குப் பயந்தே
உமத்திரிகிறேன்.
சிவா. அலைச்சலோ
அலைச்சல்,
அப்படியொரு
அலைச்சல்” என்று ஒரு
பெருமூச்சோடு முடித்தான்
நாவோ.**

கொண்டு நடக்க, வாசலிலே அந்த குளிர்ச்சிக்குள் நின்றபடி என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பஸ்ஸுக்கு நடந்து கொண்டிருந்தபோது நான் குழம்பியிருந்தேன்.

தாவோவின் நடத்தைகள், முகபாவங்களெல்லாம் பெரிதும் மாறுபட்டிருந்ததாக எனக்குத் தோன்றிக்கொண்டிருந்தது. சொந்த வீட்டில் அந்நியன் போலவே அவன் அன்று நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் தோள் பையும் எடுக்கப்படத் தயாராகப்போல் அவனருகிலேயே இருந்துகொண்டிருந்தது. நான் சொல்லிக்கொண்டு எழும்ப, தானும் கூடவரத் தயாரானவன்போல் அவசரமாகி பின் சட்டெனத் தன்னை அடக்கியிருந்தானே தாவோ, அது ஏன்? அவன் சொன்ன அலையும் மனத்தின் கதையினுடைய உள்ளார்த்தம் என்ன? அவனது அச்சமும், அதனாலான அலைச்சலும் எதிலிருந்து பிறந்தன?

எல்லாம் யோசிக்க கொஞ்சம் புரிவதுபோல இருந்தது.

அன்று வீட்டிலே ஹோலுக்குள் இருந்தபோது தாவோவின் மகள்பற்றி என் மனைவியிடம் கூறினேன். ஏற்கனவே தாவோ பற்றி நான் அவளுக்குக் கூறியிருக்கிறேன். மகள் நடந்து வந்தபோது அந்தத் துள்ளலும் தாயினதுபோல இருந்ததா என்று கேட்டுச் சிரித்தாள் அவள். “பகிடி விடாதே, சீரிய

லாய்த்தான் சொல்லுறன்” என்று நான் சினக்க, சிரத்தை காட்டினாள்.

நான் சொன்னேன்: “தாவோவின்ரை மனிசி சீனாவுக்குப் போகேல்லை. இஞ்சைதான் எங்கேயோ இருக்கிறாள். அவைக்குள்ளை ஏதோ பிரச்சினை இருக்கு.”

என்ன பிரச்சினை என்று வனிதா கேட்டதற்கு, “படுக்கைப் பிரச்சினைதான்” என்றேன்.

“சும்மா விசர்க்கதை கதையாதையுள் கோப்பா” என சள்ளென விழுந்தாள் அவள்.

“விசர்க்கதையில்லை, செல்லம். விஷயமான கதை. தாவோ சொன்ன கதைக்கு வேற அர்த்தமிருக்க ஏலாது. தாவோவும் இப்ப வீட்டிலை தங்குறேல்லையெண்டதுதான் அடுத்த விஷயம்.”

சிறிதுநேரம் எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருந்த வனிதா, “உங்கட நண்பருக்கு இங்கிலீஷ் பேச நல்லாய் வராநெண்டு சொன்னியள். அப்படியிருக்கேக்க இந்தக் கதையைத்தான் அவர் சொன்னாரெண்டு எப்பிடி அவ்வளவு நிச்சயமாய்ச் சொல்ல உங்களால் முடியுது?” என்று கேட்டாள்.

மிச்சம் மீதியிருந்த என் போதையும் உடனே இறங்கியது. தாவோ சொன்னதிலும், நடந்து கொண்டதிலுமிருந்து ஒரு கதையை நான் புனைந்து கொண்டேனோ? அல்லது தாவோ இந்தக் கதையைத்தான் சொன்னானா?

மனைவியினதும் அந்தத் தோற்றவொருமையில் அவன் மனச்சிதைவு அடைதல் ஏன் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடாது? அந்தச் சிதைவில் விளைந்தது அவனது மனைவியின் பிரிவெனில், அதே சிதைவின் ஒரு முகம்தான் அவனை வீட்டிலும் தங்கச்செய்யாமல் விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்று கொள்வதில் என்ன பிழையெனக் கேட்க நான் திரும்பியபோது வனிதா அங்கே இல்லை.

நான் சொன்னவற்றை முற்றிலுமாய்த் திரஸ்காரம் செய்துவிட்டாளா அவள்?

நான் நிலைகுத்தி யோசனையிலாழ்ந்தேன்.

யாருடைய கதை அது? தாவோ சொன்னதா? அல்லது அவன் சொன்னதிலிருந்தும், நடந்து கொண்டதிலிருந்தும் நானே புனைந்து கொண்டதா?

(ஞானம்: பெப்ரவரி 2010)

ஆரதி

முன்றுவார விடுமுறை கிடைத்தது. வியட்நாம் போவதற்கு விரும்பினேன். அவுஸ் திரேலியாவிற்கு புலம்பெயர்ந்த பின்பு புறப்படும் முதல் பயணம். வியட்நாம் - வல்லரசான அமெரிக்காவை நடுங்க வைத்து நிமிர்ந்த தேசம்.

ஆனால் நண்பன் 'வான்மான் நூஜ்ஜின்' அப்படியல்ல, எப்போதுமே எங்களைச் சிரிக்க வைப்பான். ஒவ்வொரு ஈஸ்டர் விடுமுறையின் போதும் அவனது அம்மாவிற்குச் சுகமில்லாமல் வந்துவிடும். அவனும் லீவைப் போட்டுவிட்டு அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து புறப்பட்டு தனது தாய்நாடான வியட்நாமிற்குப் போய்விடுவான். இந்தமுறை நானும் அவனுடன் கூடச் சென்றேன். போனவிடத்தில் அவனைப் பற்றிய ஓர் அதிர்ச்சியான செய்தி என்னை மலைக்க வைத்தது.

“அம்மாவின் கடைசிக்காலம். கட்டாயம் பக்கத்தில் இருக்க வேண்டும்” இப்படித்தான் நூஜ்ஜின் சொல்லுவான். நூஜ்ஜின் என்பது அவனது குடும்பப் பெயர். அதற்காக 'வான்' என்றோ 'மான்' என்றோ கூப்பிடலாமா? நூஜ்ஜின் சற்றே குட்டையான உருவமுடையவன். சப்பை மூக்குக் கொண்டவன். எப்போதுமே சின்னத்தாடி ஒன்று வைத்திருப்பான். சமயங்களில் அதற்கு மையும் தீட்டிக் கொள்ளுவான். அவன் கார் உற்பத்தித் தொழிற்சாலையில் பதினாறு வருடங்களுக்கும் மேலாக வேலை செய்கின்றான். நான் கடந்த நாலு வருடங்களாக வேலை செய்து வருகின்றேன். அம்மாவிற்கு எண்பத்தியேழு வயதாகின்றது எனவும் தொடர்ந்து படுத்த படுக்கையாக இருக்கின்றா என்றும் நூஜ்ஜின் கவலையுடன் சொல்லுவான். இதை

நான் விளங்கிக்கொள்ள மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் போனேன். அவனது வாயிலிருந்து வரும் வார்த்தைகளை விளங்கிக் கொள்வது மிகவும் கடினம். 'பிறதர்' என்பதை 'பிறடர்' என்பான். 'அமெரிக்கா' என்பதை 'மேரிக்கா' என்பான்.

நீண்ட நாட்களாக வேலை செய்பவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் 'லோங் சேர்வில் லீவை' பகுதி பகுதியாக எடுப்பான் நூஜ்ஜின். வருடத்திற்கு குறைந்தது இரண்டு தடவையாவது தாய்நாடு போய்விடுவான். இதுவரை காலமும் சிறுகச் சிறுகச் சேமித்து வைத்திருந்த லீவை, அவனுடன் கரைப்பது என்று முடிவு எடுத்தேன்.

நூஜ்ஜினிற்கு ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டு பிள்ளைகள். மனைவி எங்கோ 'றெஸ்ற்றோறன்'றில் வேலை செய்வதாகச் சொல்லுவான். அவனிற்கு 'ஹோச்சிமின் சிற்றியில்' பெரியதொரு வீடு வளவு இருக்கின்றது. அவுஸ்திரேலியாவின் மதிப்பீட்டில் எட்டு இலட்சம் தேறும் என்பான். அதை வாடகைக்கு விட்டிருப்பதாகச் சொன்னான்.

அவுஸ்திரேலியாவில் எந்த ஊரில் வசிப்பவர்களுக்கும், குறைந்தது இரண்டு அல்லது மூன்று இலவச 'லோக்கல் பேப்பர்கள்' வார மொருமுறை கிடைக்கும். அதைப் பிரித்துப் படிப்பவர்களுக்கு 'ஆஸ்மா வரும்' என்ற செய்தியைத் தவிர ஏனைய செய்திகள் எல்லாம் அதில் இருக்கும். குறைந்தது அந்தப் பேப்பரைப் படித்து முடிப்பதற்குள் பத்துப்

சிறுகதை

கற்றுக் கொள்வதற்கு

கே.எஸ்.சுதாசர்

அவுஸ்திரேலியா

பதினைந்து முறையாதல் தும்மல் வராவிடில், அவர் அந்தப் பேப்பரை முழுமையாகப் படிக்கவில்லை என்பது அர்த்தமாகும்.

இத்தகைய குணாதிசயங்கள் கொண்ட பேப்பரினால், அவித்த 'ஓக்ரா' எனப்படும் கிழங்கை (எங்கள் ஊரில் சீனி வத்தாழங்கிழங்கு) காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள் வைத்து அடிக்கடி வேலை செய்யுமிடத்தில் சாப்பிடுவான் நூஜ்ஜின். அடிக்கடி அதைச் சாப்பிடுவதால் ஒருவித நாற்றத்தில் கீழ்வாணமும் விடுவான். "எங்கள் இடத்தில் இதைப் புவர் பீப்பிள்தான் சாப்பிடுவினம்" என்று எனது சீன நண்பன் சொல்லுவான். அவன் 'புவர் பீப்பிள்' என்று சொல்லும் நாளினத்தில் இருந்தே அவனது நாட்டு ஏழைமக்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

தொழிற்சாலை நேடியோவில் எப்பொழுதும் ஆங்கிலப் பாடல்கள் பாடியபடி இருக்கும். குஜாலாக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் நூஜ்ஜின் 'வேற்றிக்கலாக' ஆசனத்தை உயர்த்தித் தாழ்த்தி ஆடுவதைப் பார்க்க மிகவும் ரம்மியமாக இருக்கும். நாங்கள் 'ரொயிலர்' போவதற்கு முன்பும் பின்பும் கைகளைக் கழுவுவோம். நூஜ்ஜின் அப்படியல்ல. கையில் கிளவ்ஸ் போட்டிருக்கும்போது கையை ஏன் கழுவ வேண்டும் என்பது அவன் வாதம்.

இரவு நேரத்தில் தொழிற்சாலையைத் துப்பரவு செய்ய ஒப்பந்த அடிப்படையில் வருபவர்களில் ஒரு நாற்பது நாற்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க பெண் இருந்தாள். அவளை காட்டி "மை கேர்ள் .:பிரண்ட்" என்பான். "நீ போன கிழமை இன்னொருத்தியைக் காட்டி மை கேர்ள் .:பிரண்ட் என்றாயே" என்று கேட்டால், "ஐ லைக் எனி கேர்ள்ஸ்" என்பான். விசித்திரப்பிறவி அவன். 'வாய் விட்டுச் சிரித்தால் நோய் விட்டுப் போகும்' என்பதை நடைமுறைப்படுத்த வந்தவனாகவே அவனை நான் நினைத்தேன்.

சிங்கப்பூரினூடாகச் சென்ற விமானம் 'ஹோச்சிமின் சிற்றி' எயாப்போட்டில் தரையிறங்கியதும் எங்களுக்காக ஒருவன் காருடன் காத்திருந்தான். அவனும் நூஜ்ஜினும் தமது மொழியில் ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள். கார் நூஜ்ஜினின் தாயாரின் வீட்டை நோக்கிப் போனது. பெரிய வீடு. முகப்பில் அவனது

தந்தையாரின் படம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. வீட்டிற்கு வந்ததும் முதலில் அம்மாவைப் பார்க்க ஓடோடிப் போனான் நூஜ்ஜின். அவனின் பின்னாலே மனைவியும் பிள்ளைகளும் கூட விரைந்தார்கள். அவனது வருகையின் சத்தம் அறிந்து தாய் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து கொண்டாள். ஓடிந்து விழுமாப் போன்ற தேகம். முதுகு கூனி கழுத்து நிரந்தரமாகக் கவிழ்ந்து கிடந்தது. "என்னடா மோனை எப்பிடி இருக்கிறாய்?" எண்டதுமாப்போல் தனது பாஷையில் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டாள். அவன் அம்மாவிற்காகக் கொண்டுவந்த பொருட்களை அவளது படுக்கை 'பெட் சீற்'றில் பரப்பினான். எண்பத்தி ஏழு வயதுடைய கிழவி ஐம்பத்தி மூன்று வயதுடைய தனது மகனை வாஞ்சையுடன் கட்டித் தழுவி அந்தக்காட்சி என் மனதை நெகிழ வைத்தது. அவனது துணையுடன் கட்டிலிலிருந்து கீழிறங்கினாள் அவள். மருமகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் கட்டித் தழுவிவிட்டு அவர்களுடன் நடை பழகினாள். 'உதுதான் இவ்வளவு காலமும் நடக்குது போல' என என் மனம் நினைத்தது. உது உப்பிடியே இன்னமும் தொடரப் போகின்றது. நூஜ்ஜினும் ஒவ்வொரு வருஷமும் வரத்தான் போகின்றான்.

நான் அவர்களது அறை வாசலில் நின்று விடுப்புப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். "கிழவி இவ்வளவுகாலமும் 'கூவர்' மாதிரி கொஞ்சம் கொஞ்சமா இழுத்து வைச்சிருந்த சங்கதிகளையெல்லாம் வெளியிலை கொட்டப் போகுது" என்று நூஜ்ஜினின் அண்ணனின் மனைவி எனக்கு சொல்லிவிட்டுப் போனாள்.

"என்னவாம் அம்மா சொல்லுறா?" நூஜ்ஜினைப் பார்த்துக் கேட்டேன். 'பக்கத்து வீட்டு மனிசி கண்டதையும் சாப்பிட்டுப்போட்டு ஹோஸ் பிட்டலிலை போய்ப் படுத்துக்கிடக்கின்றாளாம். அவள் இக்கணம் சாகப்போகிறாளாம் என்று அம்மா கவலைப்படுகின்றா' என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான் நூஜ்ஜின்.

"அம்மா! இவன் முருகன். என்னோடை வேலை செய்கின்றார். இன்னும் 'மரி' பண்ணேல்லை. வண் கேர்ள் வெயிட்டிங் சிறீலங்கா" என்று வாசலில் நின்ற என்னை தனது தாயாரிடம் அறிமுகம் செய்தான். தலை நரைத்துப்போன என்னை அவனது தாய் உற்று உற்றுப் பார்த்தாள். 'வண் கேர்ள்' என்று

அவன் சொன்னது பவானியைத்தான். பவானி எனது வீட்டிற்கு நாலு வீடு தள்ளி ஊரில் இருந்தான். சிறுவயதுப் பராயத்தில் அவளுடன் விளையாடுவேன். வளர்ந்த போதும் சிலபோது கதைத்ததுண்டு. அவள் அதைத் தப்பாக எடை போட்டுவிட்டாள். அம்மாவிற்கும் பவானியை நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. அம்மாவிற்கும் எனக்குமிடையே நடக்கின்ற ரெலிபோன் சம்பாஷணையைப் பாருங்கள்.

“என்னமாதிரி பவானியை கலியாணம் செய்யுறியா?”

“என்னமா நீ! எலி தான் போகக் காணேல் லையாம், எப்பிடி விளக்குமாத்தையும் தூக்கிக் கொண்டுபோறது?”

பவானி கட்டினால் என்னைத்தான் கட்டுவேன் என்று கொஞ்சக்காலம் காத்திருந்தாள். இரண்டு மூன்று வருஷங்கள்.

“சரி பவானியும் கலியாணம் செய்து கொண்டு போயிட்டாள். வேறையாரையும் ஊரிலை பார்க்கட்டா?”

பவானி திருமணம் செய்து நான்கு மாதத்தில் அவளது கணவன் குமார் இறந்துபோய்விட்டான். துணைப்படையில்

இருந்தபோது ஒருநாள் அகாலமாய் இறந்து போனான்.

“பவானியும் விதவையாகிவிட்டாள். நீ உங்கை ஆரையேனும் பார்த்துப் பிடிச்சா கலியாணம் செய்துகொள்.”

இப்பொழுதுகூட இங்கு வரும்போது நான் அம்மாவிற்கு ரெலியோன் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. சொன்னால் “நீ வியட்நாம் பெட்டையை ‘மரி’ பண்ணப் போறாய் போல கிடக்கு” என்றுதான் சொல்லுவா.

நாஜ்ஜினின் அண்ணன் மோட்டார் சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு வீட்டிற்குள் வந்தான். வந்ததும் வராததுமாக எனக்குக் கை குலுக்கிவிட்டு ‘ரமில் ரைகர்’ என்று சொல்லிச் சிரித்தான். மோட்டார் சைக்கிளிலிருந்த ‘பியர்’ போத்தல்கள் அடங்கிய பெட்டியை இறக்கி வைத்துவிட்டு நாஜ்ஜினுடன் குசுகுசுத்தான். எனக்கு ஒரு போத்தலை நீட்டியவாறே “ஐ லைக் ரமில்ஸ்” என்றான். பின் அவர்கள் தங்களது குடும்பக்கதைகளிற்குத் தாவினார்கள்.

“போரின் நிஜத்தைச் சந்திக்காமல் வாய் கிழியக் கதைக்கிறதில் அரித்தம் இல்லை. நான் போருக்குப் பயந்து தப்பி ஓடி வந்தவன். நீண்டகாலம் நீடித்த போரில் எத்தனை ஆயிரம்பேர் செத்துப் போனார்கள். எத்தனை மில்லியன் தொன் குண்டுகளைக் கொண்டுவந்து வான் வழியாகக் கொட்டியிருப்பான்கள். கை இடிந்தவர்கள். கால் இடிந்தவர்கள். கண் இடிந்தவர்கள். காணாமல் போனவர்கள். விதவையானவர்கள் சொல்லத் தேவையில்லை. என்னுடைய அம்மாகூட இளம் வயதிலேயே விதவையாகிப் போய்விட்டாள். வெளியில் இருந்து பார்க்கிறவர்கள் போர் முடிந்துவிட்டது என்றுதான் சொல்லுவார்கள். ஆனால் போர் உண்மையில் அதுக்குப் பிறகுதான் ஆரம்பமாகிறது. எங்கள் நாட்டைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டும். பொருளாதாரத்தை உயர்த்த வேண்டும்.

முதல்முன்று நாட்களும் 'ஹோச்சிமின் சிற்றி'யையும் அதைச் சூழவுள்ள இடங்களையும் பார்த்தோம். யுத்தத்தின் தாக்கம் இன்னமும் அங்கே தெரிகின்றது. தெருவெங்கும் மோட்டார் சைக்கிள்கள் நிரம்பி வழிந்தன. கார்ச்சாரதி மிகவும் சரளமாக ஆங்கிலம் கதைத்தான். தன்னை 'ஹா' என்று அறிமுகம் செய்தான். அம்மன் கோவிலுக்குப் போனேன். நிறைய வியட்நாம் மக்கள் வந்து கும்பிட்டுவிட்டுப் போனார்கள். பெரும்பாலான மக்கள் நட்புடன் பழகினார்கள். போருக்கு முன்பதாக நிறைய இந்தியர்கள் இருந்தார்களாம்.

வடக்கு வியட்நாம் பார்க்கப் போகும்போது தானும் மனைவியும் நின்றுகொண்டு பிள்ளைகளை எங்களுடன் அனுப்பிவைத்தான் நூஜ்ஜின். தனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருப்பதாகச் சொன்னான். பிள்ளைகள் அவுஸ்திரேலியாவில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். நான் சாரதிக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தேன். நூஜ்ஜினின் பிள்ளைகளான ருவானும் லிண்டாவும் அவர்களது ஒவ்வொரு நண்பர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

அமெரிக்கர்களை ஓடஓட விரட்டிய காடுகளையும், போரின் முதுகெலும்பாக விளங்கிய விவசாயிகளின் கிராமங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே பிரயாணம் தொடர்ந்தது. எங்களுடைய வன்னி நிலப்பரப்புக்கூட இப்பிடித்தானே இருக்கும்! "இந்தக் கிராமங்களிலும் மலைகளிலுமுள்ள மக்கள் தாழ்வாகப் பறந்த எதிரிகளின் விமானங்களைச் சுட்டு வீழ்த்தினார்கள் எங்கள் தலைவர்கள் எவரையும் அமெரிக்காக்காரர்களால் பிடிக்க முடியவில்லை" பெருமையாகச் சொன்னான் ஹா. எங்களின் தலைவர்களை எங்கடை ஆக்களும் சிங்களத் தலைமைகளுமே கொன்றொழித்து விட்டார்கள் என்பதை நான் பெருமையாகச் சொல்ல முடியாது.

"சிறீலங்காவிற்கு சீனாவும் இந்தியாவும் உதவி செய்கின்றனவாமே? பத்திரிகையில் பார்த்தேன்" என்றான் தொடர்ந்து. எங்களின் பிரச்சினையை யாரிடம் சொல்லி முறையிடுவது? 'சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாது' எண்டதுமாப்போல இந்தியா சம்பூரிலையும் சீனா புத்தளத்திலையும் அனல் மின்நிலையம் போடுகினம். இதுகளினர் அடிப்படையெல்லாம் இன அழிப்புக்குத்தான்.'

"எந்த நேரமும் சண்டை நடந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரம் ஒரு போதும் உயரப் போவதில்லை" என்றான் ஹா.

மலைகளும் பள்ளத்தாக்குகளும் மாலைச் சூரியனின் ஒளிபட்டுத் தகதகத்துக் கொண்டிருந்தன.

"நானைக்கு இந்த நேரம் நாங்கள் ஹோச்சிமின் சிற்றியில் இருக்கவேண்டும்" கார்ட் கண்ணாடியினூடாக பின்புறமிருந்த நூஜ்ஜினின் பிள்ளைகளைப் பார்த்துவிட்டு ஹா சொன்னான்.

"ஏன் என்ன அவசரம்? இன்னும் கொஞ்சம் இருந்து பார்த்துவிட்டுப் போகலாமே?"

"இல்லை, சற்றேடே போர்ட் மீற்றிங் இருக்கல்லவா?"

எனக்கு ஹா சொன்னது ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவனை வியட்டின் பார்த்தேன்.

"உங்களுக்கு நூஜ்ஜின் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையா?"

"சொல்லியிருப்பான். ஆனா விளங்கக் கூடிய விதத்தில் சொல்லியிருக்க மாட்டான்" நான் அவனது காதிற்குக் கிட்டக் குனிந்து மெதுவாகச் சொன்னேன்.

காரை ஒரு இளைப்பாறும் இடத்தில் நிற்பாட்டினான் ஹா. ருவானும் லிண்டாவும் நண்பர்களும் இறங்கிக் காலாற நடந்தார்கள். ஹா ஒரு சிகரட்டைப் புகைத்துக் கொண்டே இன்னொன்றை எனக்கு நீட்டினான். ஒரு முறை செருமிவிட்டு, நூஜ்ஜினின் சரித்திரத்தை சொல்லத் தொடங்கினான்.

நூஜ்ஜினின் இளமைக்காலம் மிகவும் கொடுமையானது. வறுமை. போர். நான்காவது வகுப்பு வரையுமே படித்திருப்பான். அவனது தந்தை வடக்கு வியட்நாமில் ஒரு விவசாயி, ஒரு போராளி. அவர்களுக்கு எட்டுப்பிள்ளைகள். அமெரிக்கப்படைகள் அவர்களின் கிராமத்தை எரித்தார்கள், மக்களைக் கொன்றார்கள். அவர்களின் பாதிக்கும்பம் போரிற்கு பலியானது. 1968ஆம் ஆண்டு போரின் உச்சக்கட்டம். போரின் கோரமுகங்கள் வியட்நாம் என்று பசுமை நிறைந்த நாட்டை சின்னாபின்னமாக்கின. நூஜ்ஜின் கூலி வேலைகள் பல செய்தான். ஆரம்பத்தில் சீமெந்து குழைத்தான். கல்லுகள் தூக்கினான், முட்டாள் வேலைகள் பல செய்தான். பிறகு ஒரு பெட்டிக்கடை, அது

பெரிதாக வீடுகட்டும் சாமான்கள் விற்கும் கடையாகியது. படிப்படியாக வாழ்க் கையில் முன்னேறினான். ஆனாலும் அவனால் படிக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

அமெரிக்கப் படைகளின் ஆக்கிரமிப்பிற்கு எதிராக வியட் கொங் போராளிகள் போராட்டம் நடத்தினர். போராளிகளின் கெரில்லா உத்திகள் அமெரிக்கப் படைகள் ஆட்டுவித்தன. மக்கள் போராளிகளாக மாறினார்கள் ஒற்றுமையாக படைகளைக் கட்டி எழுப்பினார்கள் யுத்தத்தை நடத்தினார்கள். கலப்பை ஒரு கையிலும் துப்பாக்கி மறுகையிலுமாகப் போராடினார்கள். வடக்கு தெற்காகப் போர். போரிலை மிக உச்ச இழப்பை இந்த உலகத்திலை நாங்கள்தான் சந்தித்திருக்கின்றோம் என்றான் ஹா.

அப்பொழுதெல்லாம் வியட்நாம் அரசு ஆக்களை நாட்டைவிட்டு வெளியேற அனுமதிக்கவில்லை. களவாக வெளிக்கிட்டு தப்பி ஓடியவர்களும், கடலிற்குள் அயல்நாட்டு மீனவர்களால் பலி வாங்கப்பட்டார்கள். ஆண்களைக் கடலிற்குள் தள்ளிவிட்டு பெண்களை தங்களின் இச்சைக்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். நூஜ்ஜினின் தந்தை போரினில் மடிந்தபோது நூஜ்ஜின் மலேசியாவிற்கு கப்பலில் தப்பி ஓடினான். அதன் பின்பு அங்கிருந்து அவுஸ்திரேலியா விற்கு வந்தான்.

வெள்ளிக்கிழமை மதியமளவில் வீட்டிற்குப் போய்விட்டோம். வீட்டின் பின்புறமிருந்த மரத்திற்குக் கீழே கதிரைகளைப் போட்டுவிட்டு சாப்பிடத் தொடங்கினோம். சூடான சாப்பாட்டுடன் பேச்சும் சூடு பிடிக்கத் தொடங்கியது.

“போரின் நிஜத்தை சந்திக்காமல் வாய் கிழியக் கதைக்கிறதில் அர்த்தம் இல்லை. நான் போருக்குப் பயந்து தப்பி ஓடி வந்தவன். நீண்டகாலம் நீடித்த போரில் எத்தனை ஆயிரம்பேர் செத்துப் போனார்கள். எத்தனை மில்லியன் தொன் குண்டுகளைக் கொண்டு வந்து வான் வழியாகக் கொட்டியிருப்பான்கள். கை இழந்தவர்கள், கால் இழந்தவர்கள், கண் இழந்தவர்கள், காணாமல் போனவர்கள், விதவையானவர்கள் சொல்லத் தேவையில்லை. என்னுடைய அம்மாகூட இளம் வயதிலேயே விதவையாகிப் போய்விட்டாள். வெளியில் இருந்து பார்க்கிறவர்கள் போர்

முடிந்துவிட்டது என்றுதான் சொல்லுவார்கள். ஆனால் போர் உண்மையில் அதுக்கு பிறகுதான் ஆரம்பமாகிறது. எங்கள் நாட்டைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டும். பொருளாதாரத்தை உயர்த்த வேண்டும்” நூஜ்ஜின் சொல்லிக் கொண்டே போக ஹா மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் வியந்து போனேன். நூஜ்ஜினா இப்படிக்கதைக்கின்றான்?

“ஐப்பானியர்கள் கடற்கரையில் மரக் கலங்களை நிறுத்தி விவசாயம் செய்கின்றார்கள். சிங்கப்பூர் பொருளாதாரத்தில் எவ்வளவோ முன்னேறிவிட்டது. எமது நாடு? அடுத்தவர்கள் வந்து எமது நாட்டில் வர்த்தகம் செய்வதைவிட நாமே அதைச் செய்வது நல்லது. கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைகள் கூட இப்ப இங்கே எவ்வளவோ தளர்த்தப்பட்டுவிட்டன.”

“இன்னொரு நாட்டின் பிரஜையாக இருந்துகொண்டு தன் சொந்தநாட்டையே நினைப்பதும் அதை முன்னேற்றுவதும் பிழையான சிந்தனையல்லவா?” நான் இடையில் குறுக்கிட்டேன்.

“நான் இரண்டு நாட்டினதும் பிரஜைதான். எங்கள் நாட்டைச் சுரண்டி குறையாடும்போது இந்தக் கேள்வியை யாரும் கேட்கவில்லையே? நான் உழைக்கின்றேன். என்னுடைய உழைப்புக்குக் கிடைக்கிற ஊதியத்தில் ஒரு பகுதியை, என் சொந்த நாட்டை முன்னேற்றுவதற்காகப் பாவிக்க நினைப்பதில் என்ன தவறு இருக்கின்றது?”

மாலையில் நூஜ்ஜின் எனக்கு ஒரு ஆடைத் தொழிற்சாலையைச் சுற்றிக்காட்டினான். கூடவே அவனது அண்ணனும் ஹாவும் வந்தார்கள். தையல் இயந்திரங்களின் சத்தங்கள் கேட்டன. கிட்டத்தட்ட இருநூறு பேர் மட்டில் வேலை செய்யும் அந்த ஆடைத்தொழிற்சாலையில் பெரும்பாலும் பெண்களே வேலை செய்தார்கள். அந்தப் பெண்களில் எண்பது சதவிகிதமானவர்கள் விதவைகள் என்றான்.

மனம் ஏதோ சமையில் கணப்பதுபோல இருந்தது. “எங்கள் நாட்டுப் பிரச்சனையும் கிட்டத்தட்ட வியட்நாமிற்கு ஒப்பானதுதான்” வீடு திரும்பும்போது சொன்னேன். “எனக்குத் தெரியும்” என்றான் நூஜ்ஜினின் அண்ணன். கார் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நானும் நூஜ்ஜினின் அண்ணனும் பின்புறம் இருந்தோம்.

“என்ன ஒரே சிந்தனையில் இருக்கின்றீர்கள்?” என்றான் ஹா.

“பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை. நாலாம் வகுப்புப் படித்த நூஜ்ஜினும் நாலு வருடங்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த நானும் ஒன்றாக ஒரே இடத்தில் வேலை செய்கின்றோம். அதை நினைச்சுப் பார்த்தேன்” இதை நான் வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நரம்பில்லாத நாக்கு வரம்பு மீறிவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நூஜ்ஜினின் முகம் கறுத்துப் போனதைக் கண்ணாடிக்குள்ளால் அவதானித்தேன்.

“ஒன்றுமில்லை. நூஜ்ஜினை நான் பெருமையாகத்தான் சொல்லுகிறேன். இங்கிலிஸ் நன்றாகத் தெரியாத நூஜ்ஜின் அந்த வேலையைச் செய்வதையிட்டு நான் பெருமைப்படுகின்றேன்” சமாளிக்கப்பார்த்தேன்.

“அந்த வேலை உண்மையில் எனக்குரியது. காரைத் துடைப்பதற்கும் பெயிண்டர் அடிப்பதற்கும் நாலு வருஷங்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்க வேண்டுமா?” தனக்கு வந்த ஆங்கிலத்தில் கோபமாகக் கத்தினான் நூஜ்ஜின். அவனுக்கு அப்படிக்க கோபம் வந்ததை இன்றுதான் பார்க்கின்றேன்.

“நீங்கள் உங்கள் நாட்டில் என்ன வேலை பார்த்தீர்கள்?” ஹா என்னிடம் கேட்டான். “ஆரம்பத்தில் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியராக இருந்தேன். பின்பு கல்வி அமைச்சில் பாடத் திட்டங்கள் தயாரிக்கும் குழுவில் இருந்தேன்”

“அப்படியென்றால் நூஜ்ஜின் சொல்வது தான் சரி. நீங்கள் ஏன் இந்த வேலைக்கு வந்தீர்கள்?”

“வயிறுதான். வேறொன்றும் இல்லை” என் வயிற்றைச் சுட்டிக் காட்டினேன். “முப்பது முப்பத்தைஞ்சு வருஷங்கள் நடந்த உங்கட நாட்டுப் பிரச்சினை எழுபத்தி மூண்டோடை முடிஞ்சது. உங்கட ஆக்கள் எல்லாம் எப்பவோ புலம்பெயர்ந்திட்டினம். எங்கட பிரச்சினை இன்னமும் தீர்ந்தபாடில்லை. நான் நேற்று வந்தவன். எனக்கு இந்த வேலைதான் கிடைக்கும்”

“அப்படியென்று இல்லை. நீங்கள் இந்த வேலையைச் செய்து கொண்டே இன்னமும் படிக்கலாம். படிப்பதற்கு எல்லை இல்லை. படித்து பெரிய பதவிக்கு வரலாம். நாலாம் வகுப்புப் படித்த என்னால் இவ்வளவு

செய்யக்கூடியதாக இருக்கு என்றால் உங்களால் எவ்வளவோ செய்யலாம்” நூஜ்ஜின் படபடவென்று பொரிந்து தள்ளினான். ‘நாலாம்வகுப்பு’ என்று சொன்னது அவனிற்கு சுட்டுவிட்டது.

“அமைதி. அமைதியாக இருங்கோ” என்று நூஜ்ஜினின் அண்ணன் சொன்னான். அதன் பின்பு ஒருவரும் கதைக்கவில்லை.

காரின் வேகத்தைவிட எனது சிந்தனைகள் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. பவானி ஒரு முறை மனதில் வந்து போனாள். அவரும் ஒருவேளை தையல் இயந்திரத்துடன் இப்பொழுது போராடிக் கொண்டு இருக்கலாம். ‘அடுத்தமுறை அம்மாவோடை கதைக்கேக்கை பவானியைப் பற்றியும் ஒருக்கா விசாரிக்க வேணும்.’

கார் வீட்டை அடைந்ததும் நூஜ்ஜின் இறங்கித் தன்பாட்டில் போனான். அவனது கோபம் இன்னமும் தணியவில்லை. நாளை நான் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு திரும்ப வேண்டும். அதற்கிடையில் இந்தச் சம்பவம் நடந்து விட்டதே எனக் கவலையாக இருந்தது.

எனக்கு ஒதுக்கித் தந்த அறையின் கட்டிலில் இருந்து ‘பாக்’கை அடிக்கிக் கொண்டிருந்தேன். கதவு தட்டப்பட்டது. ஒரு கையினில் ‘ரீ’ கப் ஒன்றை நீட்டிக் கொண்டு நூஜ்ஜின் வந்தான். “மன்னிக்க வேண்டும். அப்படி நான் நடந்து கொண்டதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்” சொல்லிக் கொண்டே வந்து கட்டிலில் என்னருகே இருந்தான். உண்மையில் நான் அல்லவா அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்?

“நன்றாகப் படியுங்கள். கற்றுக் கொள்வதற்கு நிறையவே இருக்கின்றன. எங்களுக்கு என்று இன்னொருவர் வந்து உதவி செய்யப் போவதில்லை” சொல்லிவிட்டுக் கட்டிலில் இருந்து எழுந்து செல்லும் பொழுது தெளிவான ஆங்கிலத்தில் கூறினான்,

“முருகன், ஐந்து நிமிடத்தில் போட மீற்றிங் இருக்குது. நீ பார்த்த ஆடைத் தொழிற்சாலை எனது சொத்து. அதனைவிட இன்னொரு ஆடைத் தொழிற்சாலையும் உண்டு”

(ஞானம்: ஜனவரி 2008)

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்

முனைவர் மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
முன்னாள் பேராசிரியர். வீரவரையாளர்
கக்சுயின் பல்கலைக் கழகம்
தோக்கியோ, ஜப்பான்.

முன்னுரை

தமிழ்மொழி இன்று உலகத்துச் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக உலகம் அறிந்த மொழியாகச் சிறப்புப்பெற்று விளங்குகிறது. அதனால் தமிழ் மொழி பற்றிய தேடல்களும் ஆய்வுகளும் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. எனினும் தமிழ்மொழி பற்றிய தேடல்களும் ஆய்வுகளும் மேலை நாட்டார் தமிழ் நாட்டிற்கு வருகை தந்தபோதே தொடங்கிவிட்டன. மதப்பரப்பல் பணியை ஏற்றுவந்த மதகுருமார் தமிழ் மொழி இலக்கியங்களையும் பயின்றனர். இக்காலகட்டத்தில் மேலைத்தேயக் கல்வி மரபும் ஆங்கிலமொழிக் கல்வியும் தமிழிலக்கியப் பயில்வினைப் புதிய செல்நெறியிலே ஆற்றுப்படுத்தின. கல்விப் பயிற்சியில் செய்யுள் மரபு கைவிடப்பட்டு புதிய உரைநடை மரபு செல்வாக்குப்பெற்றது. அச்சுயந்திரத்தின் வருகை தமிழிலக்கியங்கள் நூல்வடிவு பெற உதவின. இதனால் இலக்கியங்களை எல்லோரும் கற்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பண்டைய இலக்கியங்களின் வரலாறு பற்றிய ஆய்வும் ஒரு பயில்துறையாக அமைந்தது. இலக்கியங்களின் தோற்றக் காலம் அதற்கான சூழ்நிலை என்பன பற்றிய தேடல்களும் நடைபெறலாயின.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைக் காலப்பாடு செய்து நோக்கும் முயற்சியில் பலர் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் முன்னோடிகளாக றொபேர்ட் கால்டுவெல் (1856), சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை (1881), வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்த்திரி (1903), எம்.எஸ். பூரணலிங்கம்பிள்ளை (1904), எம். ஸ்ரீநிவாசஜயங்கார், கே.எஸ். ஸ்ரீநிவாசபிள்ளை (1922), மறைமலையடிகள், கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை (1930) போன்றோர் விளங்குகின்றனர். விளக்கத்தைக் கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை தமது நூலின் முகவுரையிலே வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

‘ஒரு மொழியின் இலக்கிய வரலாறானது அம்மொழியிலுள்ள செவ்விய நூல்களின் தோற்றத்தையும் தன்மையையும் காலமுறைக்கேற்ப வகுத்துக் காட்டி அம்மொழி பேசும் மக்கள் கருத்துகள் இலக்கியக் கூறுகள் எம்முறையிலமைந்துள்ளன வென்றும் அவர்களது மண வாழ்க்கையின் வரலாற்றினை அவர்கள் இலக்கியங்கள் எவ்வாறு விளக்கிக்காட்டுகின்றன என்றும் தெரிந்து இலக்கியம் என்பது மக்கள் வாழ்க்கைப்படம் என்று தெளிவுற அறிவுறுத்தும் கருவி நூலாகும்.’

இக்கருத்து இன்றுவரை தமிழிலக்கிய வரலாறுபற்றிய தேடல்களை மேற்கொள்வோருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது. இத்தகைய தமிழிலக்கிய வரலாற்றுத் தேட்டத்தில் கால ஓட்டத்தில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றிய தேடலும் தோன்றியது.

1. ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றிய தேடலும் புலம்பெயர்வும்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றிய தேடலை மேற்கொள்ளும்போது காலத்துக்குக் காலம் செய்யப்பட்ட சில பதிவுகள் துணையாக உள்ளன. அதனைப் பின்வரும் அட்டவணை விளக்கி நிற்கின்றது.

ஆண்டு**ஆசிரியர்****நூல்**

1. கி.பி. 1859	சைமன் காசிச்செட்டி	Tamil Plutarch
2. கி.பி. 1886	ஆணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை	பாவலர் சரித்திர தீபகம்
3. கி.பி. 1916	அ. குமாரசுவாமிப்பலவர்	தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்
4. கி.பி. 1922	ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை	ஈழமண்டலப் புலவர் சரித்திரம்
5. கி.பி. 1939	சி. கணேசையர்	ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்
6. கி.பி. 1967	மு. கணபதிப்பிள்ளை	ஈழநாட்டின் தமிழ்ச்சுடர் மணிகள்

மேற்காட்டிய நூல்கள் ஈழநாட்டிலே நடைபெற்ற தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளைப் பதிவுசெய்ய வேண்டும் என்ற நோக்குடன் ஆக்கம் பெற்றுள்ளன. தமிழ்நாட்டிற்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்று இலக்கிய ஆக்கங்களை மேற்கொண்டவர்களை இந்நூல்கள் இனம் காட்டுகின்றன. ஈழநாட்டிலே தமிழ் மொழிக்கான இலக்கியப் பணியைச் செய்ய முடியாத சூழல் 19ஆம் நூற்றாண்டிலே நிலவியது. மேலைத்தேச மொழியான ஆங்கிலமும் பண்பாடும் அதற்கு இடையூறாக இருந்தன. எனவே தமிழ் மொழியைப் பேண எண்ணியவர்களும் தமிழ் மொழிப் புலமை பெற விழைந்தோரும் தமிழ் நாட்டிற்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்றனர். ஏறக்குறைய இருபது தமிழ்ப்புலமையாளர் அவ்வாறு சென்றதை அறியமுடிகிறது. அவர்களில் சிறப்பாக எண்மர் ஏறக்குறைய சமகாலத்தில் புலம் பெயர்ந்து சென்று இலக்கிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். 19ஆம்நூற்றாண்டின் அரைவாசிப் பகுதியில் இவர்கள் புலம்பெயர்ந்து சென்றமையால் ஈழத்துத் தமிழறிஞர்களையும் அவர்களது தமிழ்ப் புலமையையும் தமிழ் நாட்டவர் நன்கறிய முடிந்தது. தமிழ் மொழிப் புலமையுடன் வட மொழிப் புலமையையும் அவர்கள் பெறமுடிந்தது. அவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து சென்று தமிழிலக்கியப் பணியை மேற்கொண்டவர்களில் சிறந்தவர்களையும் முன்னோடிகளையும் பின்வரும் அட்டவணை சுட்டிநிற்கிறது.

வாழ்வுக்காலம்**வயர்****பிறந்த ஊர்**

1. 1822 - 1879	ஆறுமுகநாவலர்	நல்லூர்
2. 1845 - 1895	கணபதிப்பிள்ளை	புலோலி
3. 1843 - 1881	கணேசபண்டிதர்	வண்ணார்பண்ணை
4. 1844 - 1907	நா. கதிரைவேற்பிள்ளை	புலோலி
5. 1843 - 1903	சபாபதி நாவலர்	கோப்பாய்
6. 1832 - 1901	தாமோதரம்பிள்ளை	சிறுப்பிட்டி
7. 1849 - 1901	திருஞானசம்பந்தபிள்ளை	நல்லூர்
8. 1830 - 1900	முருகேச பண்டிதர்	சன்னாகம்

மேற்படி அட்டவணை மூலம் தமிழகத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்கள் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த சான்றோர்களாக இருப்பதையும் அறியமுடிகிறது. ஆறுமுகநாவலர் தமிழகம் சென்ற பின்னரே ஏனையோர் சென்றுள்ளனர். அவ்வாறு சென்றோர் அனைவரும் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. கணபதிப்பிள்ளை சென்னை சென்று ஆங்கிலத்தையும் வடமொழியையும் பயின்றுள்ளார். அதனால் அவருடைய புலப்பெயர்வு மொழிப்புலமையையும் இலக்காகக் கொண்டிருந்ததெனலாம். கணேசபண்டிதர் இளையான்குடியிலே வாழ்ந்தவர். வடமொழிப்புலமை பெற்று மொழிபெயர்ப்புப் பணிசெய்தவர். நா. கதிரைவேற்பிள்ளை சென்னை சென்று வாழ்ந்தவர். ஆசிரியப் பணி ஆற்றியவர். தமிழில் சிறப்பாகப் பிரசங்கம் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். சதாவதானம் செய்து 'சதாவதானி' என்ற சிறப்புப் பட்டத்தையும் பெற்றிருந்தார். வடமொழிப் புலமையும் பெற்றார். தமிழ்மொழி அகராதியை இயற்றியவர். சபாபதிநாவலர் தமிழகம் சென்று தமிழ்ப் புலமையை வளர்த்ததுடன் திருவாவடுதுறை ஆதீனவித்துவானாகவும் பணி செய்தவர். சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலே பயின்று முதற் பட்டம் பெற்ற பெருமைக்குரியவர். ராவ்பகதூர் என்ற சிறப்பான பட்டத்தையும் பெற்றவர். கலித்தொகையை ஏட்டு வடிவிலிருந்து அச்சேற்றி நூலாக்கி அனைவரும் கற்க உதவியவர். இவரது இப்பணியே உ.வே. சாமிநாதையரது சங்க இலக்கிய நூற்பதிப்புக்கு உந்து சக்தியாக இருந்துள்ளது. திருஞானசம்பந்தபிள்ளை கும்பகோணத்திலும் சிதம்பரத்திலும் வாழ்ந்தவர்.

மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தவர். முருகேச பண்டிதர் கும்பகோணம், சென்னை போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்தவர். ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். இவ்வாறு இவர்கள் புலம் பெயர்ந்து இயற்றிய இலக்கிய நூல்களும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் பதிப்புச் செய்த நூல்களும் ஈழத்திற்குரிய இலக்கிய முயற்சிகளாக தமிழகத்தவரால் விதந்து பேசப்பட்டன. ஈழத்துப் புலமையாளர்களாக இவர்கள் தனித்துவமாக இனங்காணப்பட்டனர். இவர்களுடைய இலக்கிய முயற்சிகள் 'ஈழத்து இலக்கியம்' என்ற வரையறையைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே வகுத்துக் கொள்வதற்குப் பெரும் உதவியாக இருந்தன. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் பல்துறை முயற்சிகளாக அவை அமைந்தன. அவற்றை வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1. செய்யுள் நூலாக்கம்
2. உரைநடை நூலாக்கம்
3. உரைநூலாக்கம்
4. நூற்பதிப்பு
5. மொழிபெயர்ப்பு நூலாக்கம்
6. தமிழ்ச்சொல்லகராதி ஆக்கம்

எனினும் இப்புலமையாளரின் புலப்பெயர்வு இன்றைய புலப்பெயர்வுச் சிந்தனையோடு நோக்கப்படவில்லை. ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாறு பற்றிய கட்டமைப்பைச் செய்வதற்கு இவர்களுடைய இலக்கிய முயற்சிகள் வாய்ப்பளித்தன. இன்று 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற ஒரு கருதுகோள் தோன்றுவதற்குப் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்களின் பணி அடித்தளமாக அமைந்துள்ளது. ஆறுமுகநாவலர் காலத்திலிருந்து சபாபதி நாவலர் காலம் வரை (1822 -1903) முன்னைய புலம்பெயர் இலக்கிய முயற்சியை இனங்காணமுடியும். தமிழகத்திற்கு புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்களில் சிலர் மீண்டும் ஈழம் திரும்பவில்லை. அத்தகையவர்களில் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையும் நா. கதிரைவேற்பிள்ளையும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

2. ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியத் தளங்கள்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றுத் தேடலில் மரபான தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளை விட இன்று 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற புதியதொரு வகை தோற்றம் பெற்றுள்ளது. 1980க்குப் பின்னர் ஈழத் தமிழர் தாயகத்தில் வாழமுடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டபோது உயிர்ப்பாதுகாப்பு என்ற நிலையில் பெருந்தொகையினராகப் புலம்பெயர்ந்து சென்றனர்.

ஈழத்துப் புலம்பெயர்

இலக்கியப்படைப்புகளை உலக

அளவிலே வைத்து நோக்கும் காலம்

ஒன்றுவந்துவிட்டது.

ஈழத்திலே இலக்கிய

முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்த

எழுத்தாளர்களும் சீன்று புலம்பெயர்

நாடுகளில் பல படைப்புகளை எழுதி

வெளியிட்டுள்ளனர்.

எனவே புலம்பெயர் இலக்கியம்

பற்றிய தேடல்களில் அவர்களையும்

இனங்காட்டவேண்டியுள்ளது.

'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற

இலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்தை

ஆய்வுசெய்வோர் இதனைக்கருத்திற்

கொள்ளவேண்டும்.

எனவே அக்காலத்தைப்

பதிவுசெய்யவேண்டும் என

எண்ணிச் செயற்படுவோரின்

பணியாகவும் அது அமையும்.

ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் வட அமெரிக்காவிலும் புகலிடம் தேடினர். இவர்களில் பெருந் தொகையானோர் இளைய தலைமுறையினர். பெற்றோரையும் உறவினரையும் பிரிந்து வாழ வந்தவர்கள். அவர்கள் அந்தந்த நாடுகளில் புகலிடம் பெற்றுத் தம் குடும்பத்தவரையும் அழைத்து ஒன்றாக வாழும்நிலை உருவாக ஏறக்குறைய 30 ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன. இவ்விடைக்காலத் துன்பியல் வாழ்க்கையைப் பதிவுசெய்யும் முயற்சியாகவே சில சிறுகதைகள், கவிதைகள், குறுநாவல்கள் என்பன எழுத்தாற்றல் கொண்டவர்களால் படைக்கப்பட்டன.

இந்த எழுத்தாக்கங்களை இரு தளங்களிலே படைத்தனர். ஒன்று அவர்கள் தம் நெஞ்சிலே சமந்து வந்த தாயக நினைவுக் குவியல். மற்றது அவர்கள் வாழிட அவலநிலையின் மனப் பதிவுகள். இவை இரண்டினைப் பற்றியும் பல்வேறு படைப்புகள் தோன்றின. அந்தப் படைப்புகளை ஈழத்திலுள்ளவர்கள் படைத்தபோது அவற்றை ஈழத்து இலக்கியத்துள் அடக்காமல் 'ஈழத்துப் புலம் பெயர் இலக்கியம்' என்ற சிறப்புக் குறியீட்டில் அடக்கிவிட்டனர். இதனால் ஈழத்துக்கு வெளியே சென்ற மக்கள் அந்த இலக்கிய மாந்தராகப் பதிவு செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் வாழ்வியலும் பதிவுக்குள்ளாகியது. இன்னும் புலம்பெயர் நாட்டின் இலக்கியங்களைப் பற்றிய மதிப்பீடுகளும், தேடல்களும், ஆய்வுகளும் ஈழத்திலே தொடரலாயின. பல்கலைக்கழக இலக்கியப் பயிற்றலிலும் உயர்பட்டத்திற்கான ஆய்வுநிலையிலும் ஈழத்துப்புலம்பெயர் இலக்கியம் மதிப்பினைப் பெறலாயிற்று. அவை யாவும் இன்று உலக மட்டத்தில் அறியப்படும் வகையில் கருத்தரங்குகளும் மாநாடுகளும் இடம்பெறுகின்றன.

தாயகத்திலும் புலம்பெயர் மக்களின் வாழ்வியலைத் தளமாகவும் களமாகவும் கொண்டு பல இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன. அவை புலம்பெயர் மக்களின் வாழ்வியல் நடைமுறையை முழுதாக உணரமுடியாத நிலையில் பிழையான கற்பனைப் பதிவுகளாகவும் உள்ளன. புலத்தில் வாழும் தமிழர் வாழ்வியல் பற்றிய ஊடகத் தகவல்களை வைத்தும் சிறு கதைகள் ஆக்கம் பெற்றுள்ளன. புலம்பெயர் மக்களின் அலைவும் உலைவும் பற்றியே எழுத முனைந்துள்ளனர். கவிதைகளைப் பற்றிய விமர்சனங்களும் வெளிவந்துள்ளன.

ஆனால் ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியப்படைப்புகளை உலகஅளவிலே வைத்து நோக்கும் காலம் ஒன்று வந்துவிட்டது. ஈழத்திலே இலக்கிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்த எழுத்தாளர்களும் இன்று புலம்பெயர் நாடுகளில் பல படைப்புகளை எழுதி வெளியிட்டுள்ளனர். எனவே புலம் பெயர் இலக்கியம் பற்றிய தேடல்களில் அவர்களையும் இனங்காட்டவேண்டியுள்ளது. 'புலம் பெயர் இலக்கியம்' என்ற இலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்தை ஆய்வுசெய்வோர் இதனைக்கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். எனவே அக்காலத்தைப் பதிவுசெய்ய வேண்டும் என எண்ணிச் செயற்படுவோரின் பணியாகவும் அது அமையும்.

அடுத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் இன்னொரு புதிய தளமும் உருவாகியுள்ளது. புலத்தில் வாழும் தமிழர் தமது இலக்கிய முயற்சிகளைப் பற்றிய வலிவு, மெலிவு பற்றி எண்ணத் தொடங்கிவிட்டனர். தமது இலக்கிய முயற்சிகளைப் பதிவுசெய்வதற்குப் புலத்திலேயே

19ஆம் நூற்றாண்டில் புலம்பெயர்ந்துசென்ற தமிழறிஞர்களின் தமிழ்ப்பணிகளைப் புலம்பெயர் மக்களும் முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு சமயப்படுவதால் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் புதியதொரு இலக்கிய வகை தோன்றும் கூழல் உருவாகிவிட்டது. அதனால் 'ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற மரபுநிலையில் ஒரு மாற்றம் தோன்றும். மேலும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றிய பதிவுகளைச்செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணமும் புலம்பெயர்ந்த புதிய படைப்பாளிகளிடையே தோன்றி வலுபெற்று வருகிறது. அதனால் ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் பற்றியும் அவர்களுடைய இலக்கிய ஆக்கங்கள் பற்றியும் மீள்பதிவு செய்யும் முயற்சிகள் தோன்றியுள்ளன. புலம்பெயர்ந்தோரின் அடுத்த தலைமுறையினர் அவற்றைத் தேடும் காலம் சீன்று வரும் என்ற தொலை நோக்கான சிந்தனையும் புலம்பெயர்ந்த மக்களிடையே தோன்றிவிட்டது.

தமது பதிப்புப் பணிகளையும் தொடங்கிவிட்டனர். இலக்கியங்களில் குறிப்பாக கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை என்பவற்றைப் பிரசுரிப்பதற்குப் பல வார ஏடுகளும் சஞ்சிகைகளும் வெளியிடப்படுகின்றன. புலத்து மக்களின் படைப்புகளைப் புலத்து மக்களிடையே முதலில் அறிமுகம் செய்யும் மரபும் தோன்றிவிட்டது. வார ஏடுகளில் வெளியாகும் ஆக்கங்கள் புலம்பெயர்ந்த இலக்கியப் படைப்பாளிகளை அறிமுகம் செய்கின்றன. பருவ இதழ்களும் இப்பணியைச் செய்கின்றன. இன்னும் தாயக எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களையும் பிரசுரிக்கும் பணியையும் இவை மேற்கொண்டுள்ளன. சிறப்பாகக் கனடா நாட்டில் வெளியாகும் வார ஏடுகளும் சஞ்சிகைகளும் இப்பணியில் முனைப்பாகச் செயற்படுகின்றன.

19ஆம் நூற்றாண்டில் புலம்பெயர்ந்துசென்ற தமிழறிஞர்களின் தமிழ்ப்பணிகளைப் புலம்பெயர் மக்களும் முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு செயற்படுவதால் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் புதியதொரு இலக்கியவகை தோன்றும் சூழல் உருவாகிவிட்டது. அதனால் 'ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற மரபுநிலையில் ஒரு மாற்றம் தோன்றும். மேலும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றிய பதிவுகளைச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணமும் புலம்பெயர்ந்த புதிய படைப்பாளிகளிடையே தோன்றி வலுப்பெற்று வருகிறது. அதனால் ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் பற்றியும் அவர்களுடைய இலக்கிய ஆக்கங்கள் பற்றியும் மீள்பதிவு செய்யும் முயற்சிகள் தோன்றியுள்ளன. புலம் பெயர்ந்தோரின் அடுத்த தலைமுறையினர் அவற்றைத் தேடும் காலம் ஒன்று வரும் என்ற தொலை நோக்கான சிந்தனையும் புலம்பெயர்ந்த மக்களிடையே தோன்றிவிட்டது.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு இப்போது விரிவாக ஆராயப்படும் ஒரு நிலையை எட்டிவிட்டது. ஈழத்துச் சிறுகதை, கவிதை, நாவல், நாடகம், விமர்சனம், மொழிபெயர்ப்பு எனப் பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. உயர்ப்பட்டத்துக்கான ஆய்வுகள் பல நடைபெற்றுள்ளன. அந்த ஆய்வுகள் இப்போது புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுக்கும் தேடலுக்கும் வழிகாட்டியாகவுள்ளன. மேலும் தாயகத்தில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றை எழுதியவர்கள் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்துப் படைப்பாளிகளையும் இனம்காட்டியுள்ளனர். இம்முயற்சி ஏறக்குறைய ஒரு மாமாங்கத்திற்கு முன்னரேயே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, 'ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு' என்ற கலாநிதி க. குணராசா எழுதிய நூலில் இரு படைப்பாளிகள் பற்றிய பதிவைச் செய்துள்ளார்.

“புலம்பெயர்ந்தும் இலக்கிய முயற்சிகளைக் கைவிடாது செயற்படும் ஈழத்துத்தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்பாளி எஸ். பொன்னுத்துரை ஓவார். அவருடைய அண்மைக்காலப் படைப்புகள் 'ஆண்மை' என்ற பொதுப்பெயரில் பதினைந்து சிறுகதைகளாக வெளிவந்துள்ளன. அனைத்துச் சிறுகதைகளுக்கும் பெயர் ஆண்மைதான். எஸ்.பொ. ஒரு தனித்துவமான படைப்பாளி. கரு, நடை, உத்தி என்கிற அம்சங்களின் தனித்துவத்தைத் தன் படைப்பின் மூலம் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.”

அடுத்து அ. முத்துலிங்கம் பற்றி வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

“கனேடியப் பிரசையான அ. முத்துலிங்கத்தை ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் என்ற வகுப்பிற்குள் அடக்குவதிலுள்ள வாதப்பிரதிவாதங்களை விடுத்து அவரது எழுத்துக்கள் ஈழத்தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் எவ்வாறு சித்திரிக்கின்றன என்று நோக்கில் அவை சர்வதேச சமூகத்தினதும் மாணிடநேயத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தவரின் இலக்கியப் படைப்புகள் உலகப் பரப்பெங்கும் இன்று வியாபித்துள்ளன. அவ்வகைப் படைப்புகளில் அ. முத்துலிங்கம் முக்கியமானவர்.”

இவ்விரு பதிவுகளும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர் வரலாறும் இடம் பெறும் நிலையை விளக்கியுள்ளன. மேலும் இப்பதிவு புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு பற்றுக்கோடாகவும் அமையும்.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் படைப்பாளிகள் பற்றிக் கலாநிதி க. குணராசா 2011 ஆம் ஆண்டு ஒரு சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதியுள்ள அணிந்துரையிலே எதிர்காலப் புலம்பெயர்

எழுத்துப் பற்றிய ஒரு தொலைநோக்கான கருத்தை வருமாறு விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

“புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்கின்ற பழைய படைப்பாளிகளில் அ. முத்துலிங்கம், எஸ். பொன்னுத்துரை, லெ. முருகபூபதி, அ. பாலமனோகரன், நடேசன், தேவகாந்தன், ஆசி. கந்தராசா, யோகா பாலச்சந்திரன், அருண் விஜயராணி முதலியோரைவிட புதிய புலம்பெயர் படைப்பாளிகளான அகில், ஜீவகுமாரன், கருணாகரமூர்த்தி, ஞானக்குமாரன், சிறீஸ்கந்தராஜா, ஜோதிலிங்கம், துறையூரான், அரவிந்தன், கணேசலிங்கம், நவசோதி யோகரட்சுணம் முதலானோர் தாம் வாழ்கின்ற நாட்டில் தாம் அனுபவிக்கும் துயரங்களை எழுதி வருகின்றார்கள். முழுமையாகப் புலம்பெயர்ந்த எழுத்துகளைப் படிக்கும் வாய்ப்பு ஈழத்தவர்களுக்கு இல்லை என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். ஆனால் படிக்கக்கிடைத்த படைப்புகள் பிழத்துக்கொள்கின்றன. அதேவேளை அவை களையுய தமிழ் இலக்கியமாகவும் ஜேர்மனிய தமிழ் இலக்கியமாகவும் பிரான்சிய தமிழ் இலக்கியமாகவும் அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கியமாகவும் உள்ளன. புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம் இன்று எழுதுகின்ற பரம்பரையுடன் முற்றுப்பெற்று விடும். அதன் பின்னர் வருவது அந்தந்த நாட்டு மொழிகளில் ஈழத்தமிழரின் வம்சாவளியினரின் எழுத்துக்களாக அமையும். அவர்கள் தமிழில் எழுதப்போவதில்லை.”

(அகிலின் ‘கூடுகள் சிதைந்தபோது’ தொகுதிக்கு எழுதிய அணிந்துரை)

இக்கருத்து இப்போது பலருடைய எண்ணங்களிலே படிந்துள்ளது. கலாநிதி க. குணராசா கருத்தில் புலம்பெயர் நாட்டில் எதிர்காலத் தலைமுறை அதாவது புலம்பெயர் நாடுகளில் பிறந்து வாழிட மொழியிலே கல்விப் புலமை பெற்றுள்ள தமிழர் தலைமுறை தமிழிலே எழுதப்போவது இல்லையென்பது பொறுத்திருந்து பார்க்கவேண்டியது. புலம்பெயர் நாடுகளில் தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழி என்ற நிலையில் பயிலாது பிற மொழியாகப் பயிலும் இளைய தலைமுறை தமிழ் மொழிப் படைப்பாளிகளாக உருவாகவேண்டும் என்ற இலக்கு இன்னமும் புலம்பெயர் நாட்டுத் தமிழ் பயிற்றலில் இடம்பெறவில்லை. எனவே அதுபற்றிப் புலம்பெயர்வாழ் தமிழர் எண்ணிப் பார்ப்பதற்குக் கலாநிதி க. குணராசாவின் மதிப்பீட்டுக் கூற்று வாய்ப்பளிக்கலாம். இப்பணியில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்து மூத்த தமிழறிஞர்களும் படைப்பாளிகளும் பணியாற்ற வேண்டும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்னும் புலம்பெயர் மக்களின் தலைமுறையினர் அந்தந்த நாட்டுக் குடியரிமை பெற்றவர்களாக அந்தந்த நாட்டு மொழி, பண்பாடு என்பவற்றைப் பற்றிக்கொண்டு வாழும்போது ‘ஈழத்தமிழர்’ என்ற அடையாளத்தையும் கைவிட நேரும். அந்நிலையில் அவர்கள் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பில் ஈடுபட வாய்ப்பின்றிப் போகும். இத்தகைய மாற்றம் விரைவாக ஏற்படலாம். அப்போது ‘ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்’ என்ற இலக்கிய வகைப்பாடு ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு காலகட்டத்து இலக்கிய வகைப்பாடு என்ற நிலையில் மட்டுமே அமையும். எனினும் ‘புலம்பெயர் இலக்கியம்’ ஏனைய தமிழிலக்கியப் படைப்புகளை விட ஒரு சிறப்புத் தன்மையுடையது. அதன் தோற்றக்காலம், வகைகள், தோற்றத்துக்கான சூழ்நிலை, வளர்ச்சிநிலை என்பவற்றை வாழும் காலத்திலே காணவும் அறியவும் வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது. அந்த இலக்கியங்களில் புதிவாகியுள்ள விடயங்களும் வரலாறும் உண்மையானவை என்பதை உணரமுடிகிறது. பண்டைய இலக்கியங்களைப் படிக்கும்போது ஏற்படும் கற்பனை உணர்வு இன்றி மக்களின் உண்மையான வாழ்வியல் அனுபவங்களை நாமும் உணரமுடிகின்றது. ஆகையால் புலம்பெயர் இலக்கியத் தொகுப்புகள் விரைவாகச் செய்யப்படவேண்டும். தமிழர் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் அத்தொகுப்புகள் பேணப்பட வேண்டும். அவை எதிர்காலத்தில் உலக இலக்கிய வரலாற்றில் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் என்ற சிற்றாறிலிருந்து பிரிந்து நீரோடையாகி ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியமென ஓடியதை எதிர்காலத் தலைமுறைக்குத் தெளிவாக அறியத்தரும்.

வ். ஜீவகுமாரன்
(டென்மார்க்)

எல்லாமே என்றிருந்தது
எதுவுமே இல்லாமல்
போய்விடும் என்று நம்பு
கின்றேன்.

அப்படியே போய்
விடவும் வேண்டும் என
விரும்புகின்றேன்.

ஏன் சுனாமி வந்தது?...

ஏன் பிரளயம் வந்தது?...

ஏன் பூமி நடுக்கம் வந்தது என்று நதிமூலம்
ரிஷிமூலம் பார்க்க முடியாதோ அவ்வாறுதான்
இந்த முகநூல் காதல் எனக்கும் வந்தது.

35 வயது. 3 பிள்ளைகளின் தந்தை.
பாடசாலையின் உப அதிபர். அது கொடுத்த
மடிக்கணினி எக்ஸ்செற்றா... எக்ஸ்செற்றா
வசதிகள்...

பத்து வருடத்திற்கு முன் சாதி பார்த்து,
சாதகம் பார்த்து, சீதனம் பார்த்து, பெண்
பார்த்து, அம்மி மிதித்து அருந்தி பார்த்து
கோகிலாவுடன் செய்த திருமணம்தான்
எனது.

முதல் 5 வருடங்களுள் மூன்று பிள்ளை
களின் பிறப்பு வளர்ப்பு என்று மாறி மாறி
ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும் அடுத்த 5 வருடங்கள்
எந்த சந்த மாற்றங்களும் இன்றி தாம்பரம் பீச்
மின்சார றெயின் மாதிரி காலையும் மாலையும்
மாறி மாறி ஓடிக்கொண்டு இருந்தது.

மாதச்சம்பளம் மாதம் 25ஆம் திகதியே
முடிந்துவிட பால்காரன், கீரைக்காறி, மளிகைக்
கடன்காரன் என்று கடைசி ஐந்து நாட்களும்
கடனிலும், “அப்பா முதலாம் திகதிக்கு முதல்
நூர் போற காசு கட்ட வேண்டும்” ‘ரியூசன் ரீசர்
காசுக்கு நெருக்குகின்றா...’ என்று சின்னத்

இன்னமும் பத்து நாட்களே பாக்கி
இருக்கின்றது.

ஒரு பழக்கத்தினுள் எங்களை முற்றாக
ஐக்கியமாக்கிக் கொள்வதற்கு அல்லது அதி
லிருந்து விடுதலை பெற்றுக்கொள்வதற்கு
21 நாட்கள் கணக்கு என்ற ஒன்றை மனோ
தத்துவ உலகம் வைத்திருக்கின்றது. இந்த
21 நாட்களுக்கு பின்னால் அது பழக்கமாகி
விட்டுவிடும்.

மரண வீட்டின் கவலைகள், திருமண
வீட்டின் களைகள், குழந்தைப் பேறின் வலிகள்
அத்தனைக்கும் இந்த 21 நாட்கள்தான் கணக்கு.
அதிலிருந்து தேறிச் செய்யும் சடங்குகள்தான்
இந்த 31நாள் கணக்குகள். அந்தியேட்டி,
தாய்வீடு செல்லல், தூட்டுக்கழிவு, இன்னும்
பல இவ்வாறு தொடரும்.

இந்தக் கணக்கு உண்மையானால்
எனக்கு இன்னமும் பத்து நாட்கள் மட்டுமே
உண்டு - வைதேகியின் நினைவுகளை நான்
மறப்பதற்கு!

11 நாட்கள் போய் விட்டது. அல்லது
போக்கடித்து விட்டேன்.

இன்னும் பத்து நாட்கள் கடந்து விட்டால்

சின்னத் தவணைக் கடன்களும் கழுத்தை நெருக்க சாப்பாடு தொண்டைக் குழிக்குள் இறங்குவது கொஞ்சம் கஷ்டமாகவே இருக்கும்.

பொழுது போக்குகிற்கு ஒரு சினிமாப் படமோ அல்லது மெர்னா பீச்சுக்கோ செல்வதற்குகூட வீட்டின் எந்த மூலையைத் தடவினாலும் சில்லறைக் காசுகள்கூட இராது. முன்தெருவைக் கடந்து கொஞ்சம் சென்றால் இருக்கும் கற்பக விநாயர் கோயிலடிக்குக் காலாற நடந்து சென்று வந்தாலும் அங்கு காணும் நண்பர்களுடன் எத்தனை நேரம்தான் சல்லாபித்துக் கொண்டு நிற்பது.

அவ்வழியால் செல்லும் பால்காரன்சரி, கீரைக்காறிசரி சர்வசாதாரணமாகப் பார்த்துச் சிரித்தாலும் ஏதோ கடன்காரர்களைப் பார்த்து தலை குனிவது போலத் தோன்றும்.

இந்த சின்ன சின்ன சினிப்புகள் மூட்டும் சின்ன சின்ன பொறிகள் சிலவேளை எனக்கும் கோகிலாக்கும் இடையில் இலகுவில் பற்றி எரியத் தொடங்கும். பின் அது அணைய அடுத்த இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஆகும். அல்லது அடுத்து முதலாம் திகதி ஆகும்.

வருமானத்துக்கு எந்தப் புது வழியும் இல்லாது, செலவு மட்டும் அதிகரித்துக் கொண்டு செல்லும் என் போன்ற நடுத்தர குடும்பங்களின் பொழுதுபோக்கு நண்பனாக... அல்லது நண்பியாக அமைந்ததுதான் இந்த இன்றென்ற... முகநூல்... ரிவிற்றர் எல்லாமே. முகநூல்!

புதுப்புது நண்பர்கள்.. புதுப்புது அனு பவங்கள்.. புதுப்புது தகவல்கள்.... புதுப்புது பரிமாற்றங்கள்.... இரத்த நாளநாடிகளில் புதுவெள்ளம் பாய்ந்தது போல அப்படி ஒரு அனுபவமாய் இருந்தது.

முப்பது நிமிட மதிய இடைவெளியை பத்து நிமிடத்துள் குறைத்துக் கொண்டு மற்ற இருபது நிமிடமும் கணினி உலகத்துள்ளும் என் முகநூல் நண்பர்களுடனுள் சந்தான்.

முன்பெல்லாம் என் காலை மாலைப் புகையிரதப் பயணத்தின் பொழுதுபோக்கு யன்னல்கரைச் சீற்றும் அதில் இருந்தபடி வயல்கரைகளையும் பார்த்தபடி... அங்கிருந்து கை காட்டும் சிறுவர்களை ரசித்தபடி செல்வதும்தான். அல்லது கையில் ஒரு கல்கியினுள்ளேயோ அல்லது குமுத்தி னுள்ளேயோ மூழ்கியிருப்பேன்.

இப்போது எல்லாம் ஐபோனும் அதில் என் முகநூல் நண்பர்களும் நண்பிகளும்தான்.

நான் வேலைக்குச் செல்லும்பொழுது என் அமெரிக்க முகநூல் நண்பர்கள் தூங்கிக் கொண்டு இருப்பார்கள். அவுஸ்திரேலிய நண்பர்கள் மதிய உணவு இடைவேளைக்குப் போய் இருப்பார்கள்.

என் புதிய போக்கு வீட்டுக்குள் ஒரு புது அமைதியை கொண்டு வந்ததை கோகிலா கண்டும் காணாமலும் இருந்தாலும் ஒருநாள் அவளே சொன்னாள், “கவனம்பா.. உந்த பேஸ்புக்ஸால் அதிக பிரச்சனைகள் வருகு தாம்” என்று.

அதில் ஒரு எச்சரிக்கையும் என்மீது அக்கறையும் இருந்தது.

ஆனால் அதுகூட எனக்கு எரிச்சல் ஊட்டுவதாய் இருந்தது.

கோகிலாவை அழைத்து எனது தோழர் தோழிகள் விபரங்களை காட்டினேன்.

“பார்த்தியா?... உலகத்தில் எத்தனை பெரிய மனிதர்கள்... எத்தனை படித்தவர்கள்...”

அத்தனை பேரின் விபரங்களைக் காட்டிய பொழுது மௌனமானவே அவள் அவ் விடத்தில் இருந்து விலகி விஜய் ரி.வி.யின் மாகாபாரதத்தினுள் மூழ்கினாள்.

மீண்டும் நான் கணினியுள் மூழ்கிய பொழுது நண்பர் இணைப்புக் கோரி ஒரு விண்ணப்பம் வந்திருந்தது. பெயர் வைதேகி. அரசு உயர் அதிகாரி. கணவன் வைர வியாபாரத்தில் நொடித்துப்போன ஓது துணிக்கடை வியாபாரி. நான்கு பிள்ளைகள்.

அழைப்பை ஏற்ற மறுகணமே வைதேகி எனக்கு மாலை வணக்கம் சொல்லிக் கொண்டு கணினித்திரையின் மூலையில் நின்றிருந்தாள்.

நானும் பதில் வணக்கம் சொல்லிக் கொண்டேன்.

சாதாரணமாக தொடங்கிய உரையாடல் முடியும் தறுவாய் வந்தபொழுது நாகரீகம் காரணமாக ஆங்கிலத்தில் “றிகாட்ஸ் யுவர் பெற்றகாவ் (உங்கள் வாழ்வின் சரிபாதி உடையவருக்கு எனது வாழ்த்துகள்)” என ஓர் இடுகையை இட்டிருந்தேன்.

அடுத்த கணமே “எனது வாழ்க்கையில் அது கால்பகுதி மட்டுமே” என பதில் வந்திருந்தது.

“ஏன்?”

“அது தான் என் விதி”

எனக்குள் ஒரு குறுகுறுப்பு.

“உங்கள் திருமணம் காதல் திருமணமா?”

“இல்லை... பேசிச் செய்தது... ஏமாந்து விட்டேன்.. பிள்ளைகளுக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன்...”

“மன்னியுங்கள்.. உங்கள் சொந்த வாழ்வைக் கேட்டு மனதை நோகடித்து விட்டேன்...”

“இல்லை.. உங்களைப் போல் நல்ல மனிதர்களின் வார்த்தை எனக்கு ஆறுதலைத் தருகின்றது”

“நன்றி.. இரவு பத்தரை மணியாகின்றது.. நாளை தொடர்வோம்...”

“சுவீற் றீம்ஸ்...” என்றவாறு அவள் விடை பெற்றுக்கொண்டாள்.

எனக்குள் ஒரு கேள்வி!

கோகிலா செய்த எச்சரிக்கை இது தானா?

திரும்பி கோகிலாவைப் பார்த்தேன்.

அவள் மகாபாரதத்தினுள் தன்னை மறந்திருந்தாள்.

பாஞ்சாலி ஐவருக்குமே எனக் குந்தி சொல்லிக்கொண்டிருந்ததை கிருஷ்ணர் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

கணனியை அணைத்து விட்டுக் கட்டிலில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டேன்.

கண்ணை மூடிய பொழுது சுவீற் றீம்ஸ் என்ற எழுத்துகள் கண் முன்னேயும் காதுக்குள் அதன் குரலும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தமாதிரி ஒரு பிரமை.

கண்கள் தூங்க மறுத்த இரவு அன்று.

யாரும் எடுத்த எடுப்பில் சிகரட்டை வாயில் வைத்து சுரள் சுருளாக வளையம் விடுவதில்லை. கட்டாயம் முதல் சிலநாட்கள் புரைக்கேறியிருக்கும்.

அவ்வாறே யாரும் எடுத்த எடுப்பில் ஒரு ரம்ளர் தண்ணீரை உதட்டில் படாமல் தொண்டையினுள் ஊற்றிக் கொள்வது போல சாரயத்தை எடுத்து யாரும் வாயில் ஊற்றிக் கொள்வதில்லை.

அவ்வாறுதான் இந்த சற் சம்பாஷணை களும்.

சின்னச்சின்னத்தகவல்கள்.. சின்னச்சின்னத்திகட்டல்கள்.. சின்னச் சின்ன எதிர்பார்ப்புகள்.. சின்ன வார்த்தை விளையாட்டுகள்.. வார்த்தைகளில் உரசல்கள்.. அவை தரும் ஸ்பரிசங்கள்... என்னை நான் அதனுள் இழந்து கொண்டு போய்க்கொண்டிருப்பது எனக்கே நன்கு தெரிந்தது.

ஆனாலும் ஏதோ ஒரு எச்சரிக்கை மணியும் சிவத்த சமீக்கை விளக்கும் என்னை எச்சரிக்கை செய்துகொண்டே இருந்தது.

மனம் இழந்து கொண்டு போனாலும் வார்த்தைகளை இழக்காமல் ஒரு கயிற்றிழுத்தல் போட்டிபோல் சம்பாஷணை நடந்து கொண்டே இருந்தது - கால நேரம் தெரியாமல்.. காதலுக்கும் காமத்துக்கம் வேறுபாடு தெரியாமல்.... அது தொடர்ந்தது.

வைதேகியை முற்று முழுதாக நம்புவதா இல்லையா என தினம் தினம் யோசித்த பொழுது அன்றைய அவளின் வார்த்தைப் பரிமாற்றம் அவளை மேலும் நம்புமாறு இருக்கும்.

தான் என்னைப் போன்ற ஒருவரை எத்தனையோ வருடங்கள் தேடிக்கொண்டு இருந்தாளாம்.

மீண்டும் மீண்டும் கேட்டேன் - இத்துடன் உன் தேடல் முடியுமா என்று.

இமயத்தின் உச்சியில் நின்று இனி எதைத் தேடுவேன் என என் கால்களில் சரணடைந்தாள்.

அவளுக்கு தெளிவாகச் சொன்னேன்.

எனக்கு இது முதலும் முடிவும் என்று.

எனக்கு இது இறுதியும் முடிவும் என்று சத்தியம் செய்தாள்.

கணனித் திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு இருவரும் மோதிரம் மாற்றிக்கொண்டோம்.

மாலை மாற்றிக் கொண்டேன்.

ஒரு மாதம் சென்றபோது, தான் முழுகாமல் இருப்பதாகச் சொன்னாள்.

நான் பயந்து போனேன்.

“ஹ... ஹ... ஹ... ஹ... ஹ... எனச் சிரித்தாள்.” என்று உங்களை என் மனத்தில் சுமந்தேனோ அன்றிலிருந்து உங்கள் பிள்ளையை என் வயிற்றில் சுமக்கின்றேன்” கணினியில் எழுதியிருந்தாள்.

கவிதையின் இரு இறக்கைகள் என்னைத் தூக்கிச்சென்று இமயத்தின் உச்சியில்

வைத்தது போல உணர்ந்தேன்.

ஒரு பெண்ணின் முதல் ஸ்பரிசும் போல அந்த வரிகள் என் உயிரின் அடி வேரைத் தொட்டு என்னைக் குளிர வைத்தது.

அவளுடன் நான் கணினியுள் சம்பாவிக்கும் நேரம் அதிகமாகத் தொடங்கியது.

கோகிலா பிள்ளைகளின் பாடசாலை வேலைகளுடனும் மகாபாரத மற்றும் தாயுமானவன், தெய்வம்தந்தவீடு தொடர்களுடன் நடுகோலில் தனது காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டு இருந்தான்.

இரவு தூங்கச் செல்லும் பொழுதும் கோகிலாவின் வார்த்தைகளின் ஊடாக வைதேகியின் குரலே எனக்கு கேட்டது.

கோகிலாவின் அணைத்தலின்போது அது வைதேகியைச் சிறைப்பிடிப்பது போலவே உணர்ந்தேன்.

பாவம் கோகிலா!

முகம் தெரியாத முகநூல் காதலின் அடுத்த படிக்கு மனம் தாவினது. வைதேகியின் முகத்தைப் பார்க்க மனம் ஏங்கியது.

கை விரல்கள் கணினியில் விண்ணப்பத்தை அனுப்பியது.

“படத்தைப் பார்த்ததும் என்னை வேண்டாம் என்று சொல்லி விடுவீர்களா?”

“வாயும் வயிற்றோடை இருக்கிற பெண்ணை எப்படி வேண்டாம் என்று சொல்வது?”

மீண்டும் அதே ஹ.... ஹ... ஹ எனச் சிரிப்பு.

அடுத்த சில விநாடிகளின் மௌனம் என்னைத் துறுதுறுக்க வைத்தது.

“என்ன மௌனம்?”

“பொறுங்க கணினியில் என்படத்தை தேடிக்கிட்டு இருக்கிறன்...”

“ஆறு வயதுப் படம் எல்லாம் அனுப்பிற தில்லை”

“உங்களுக்கு ரொம்ப குசும்பு!”

“உங்களுடன் தானே.... குசும்பு பண்ணக் கூடாதா”

“இல்லை.. இல்லை.. நீங்க பண்ணலாம்”

அதே பதிலுடன் அவளது படம் வந்திருந்தது.

ஆபீசுக்கும் வீட்டுக்கும் ஓடி ஓடி

தன்வாழ்வை கடமைகளுடனும் களையுடனும் கழித்துவிட்டு ஒரு நடுத்தர குடும்பத்தின் படம் வந்திருந்தது.

“படம் வந்தது”

“பிடித்ததா?”

“ஊம்”

“என்ன பதிலில் உற்சாகம் இல்லையே”

“பின்னே எப்பிடிச் சொல்வது?”

“நல்லாய் பிடிச்சிருக்கு என்று சொல்லு விங்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன்.. இல்லாட்டி இத்துடன் சற்றை முடித்துக் கொள்வீர்கள் என்று நினைத்தேன்”

“எதுக்காக இப்படி தாழ்வு மனப்பான்மை.. நீங்கள் விரும்பியிருந்தால் வேறு ஒரு பெண்ணின் படத்தை அனுப்பி இருக்கலாம். நாங்கள் தான் எப்போதும் சந்திக்கப் போவ தில்லையே..”

“இல்லேப்பா... நேர்மையை உங்களிடம் இருந்துதானே கற்றுக்கொண்டேன்”

மனச்சாட்சி குத்தியது - ஹோலில் பிள்ளைகளுடன் இருக்கும் கோகிலாவை மறந்து அறையுள் இருந்து ஒரு பெண்ணுடன் சற் பண்ணும் என்னிடம் என்ன நேர்மையை அவள் கற்றுக் கொண்டாள்?

ஆனாலும் வைதேகியிடம் இருந்து விடுபட முடியவில்லை.

‘ஒரு நாளைக்கு இந்த நேர்மை உங்களைக் காலால் உதைக்கும்பொழுது தெரியும்’ என எழுதினேன்.

“அது பறவாயில்லை... இப்படி ஒரு பிறண்ட்சிப்பை எத்தனையோ வருடமாய் தேடிக் கொண்டு இருந்தேன் தெரியுமா?”

“ஆனால் நான் யாரையும் தேடவில்லை.. நீங்களாக வந்தீர்கள். நீங்கள்தான் எனக்கு முதல் சற் தோழி..”

“நீங்கள்தான் எனக்கு கடைசி சற் தோழன்...”

மனம் குளிர்ந்தது.

அவளது படத்தை மீண்டும் மீண்டும் கண்கள் பார்த்தது.

என் மனமும் சற் உலகத்தில் இதுதான் எனக்கும் முதலும் முடிவும் என உறுதி செய்தது.

அதை அவளுக்கு தெரிவித்த பொழுது, “இப்பவே நான் செத்திடனுமப்பா...” உருகினாள்.

நானும் உருகினேன்.

பின்பென்ன வீட்டில்.. ஒவ்வீசில்.. புகை யிரதத்தில் போகும்போது எல்லாம் சற்! சற்!! சற்!!!

என்னதான் கடுகதியில் செல்லும் புகையிரதம் என்றாலும் எங்கேயோ ஒரு புகையிரதநிலையத்தில் டீசல் நிரப்ப நிற்பது போல எனதும் வைதேகியின் இந்த விரைவுப் பயணத்தில் முதலில் எங்கேயோ ஒன்று இரண்டு நிலையத்தில் நின்று செல்லும் வண்டியாக சென்ற எங்கள் சற் பயணம் பின்பு நீராவி இயந்திர புகையிரதம் போல எல்லா எல்லா ஸ்டேசன்களிலும் நின்று நீர் நிரப்பி... கரி நிரப்பிச் செல்லும் புகையிரத வண்டி போல உணரத் தொடங்கினேன்.

ஒரு செய்திக்கும் அடுத்த செய்திக்கும் அதிக நேரம் எடுத்தது.

“ஏன்?”

“ரொம்ப கெவி வேர்க்.. இதைவிட எம்.டி. பக்கத்தில்...”

“ஓ... அப்படியா..”

“சொறி டியர்.. நான் என்ன செய்ய...”

நான் அதற்கு பதில்போட முதல் மறைந்து விடுவாள்.

பின் நான் எதிர்பார்க்காத சமயத்தில் கையில் தாமரையுடன் வந்து என்னை மகிழ் விப்பாள்.

எனக்கு பொறுமையில்லை.

‘எனக்கு மட்டுமா?... நானும் விரும்பியா??’

“இது எனக்கு புது உலகம் வைதேகி.. எனக்கு காத்திருக்கமுடியாமல் இருக்கின்றது என்பதுதான் உண்மை”

“அப்படி என்றால் உங்கள் பாடசாலைக்கு நான் ரீச்சர் வேலை தேடி வரவேணும்”

“சுத்தம்! என்னை நேரில் பார்க்காமலேயே என் பிள்ளையை வயிற்றில் சுமக்கின்றீர்கள். நாங்கள் இருவரும் சந்தித்தால் எங்கள் பிள்ளைகளாலேயே வகுப்பு அறை நிறைந்து விடும்.”

மீண்டும் ஹ.... ஹ.. சிரிப்பு.

வரும்போது ஆசையாக நாலு வார்த்தை பேசி என்னைக் குளிர வைத்தாலும் அடுத்த நாலு வார்த்தைகளுக்காக அடுத்த நாலு மணித்தியாலங்கள் காத்திருக்க வேண்டி யிருந்தது.

அதுவே ஒரு நாள் எங்களுக்குள் சண்டையாக வெடித்தது.

பயங்கரச் சண்டை.

எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது... அவளை நான் கோபிக்க?

ஆனாலும் கோபித்தேன்!

நீரோடையாக ஓடிக்கொண்டிருந்த என் வாழ்வில் தானாக நுழைந்து என்னுள் அவளாகி விட்டபொழுது என்னை அவளுக்கு கொடுத்த உரிமையில் கோபித்தேன் போலும்.

அந்த சனி, ஞாயிறு நாங்கள் இருவரும் சற் பண்ணிக் கொள்ளவில்லை.

திங்கட்கிழமை காலை இருவரும் வெள்ளைக் கொடியுடனும் வெள்ளைப் புறாக்களுடன் களம் இறங்கினோம்.

ஆளை ஆள் கட்டித் தழுவி அணைத்து ஆதரவு கொடுக்கும் அத்தனை அரவணைப்பும் எங்கள் வார்த்தைகளில் பொங்கி வழிந்தது.

அன்று முழுக்க கிட்டத்தட்ட சற்றில் இருந்தோம்.

அன்றைய நாள் முடிவில் நான் உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லப்போறன் என்று ஒரு பீடிகையுடன் வந்தாள்.

“சொல்லுங்கோ”

“சொன்னப் பிறகு கோபிக்கமாட் டீங்களை”

“இல்லைச் சொல்லுங்கோ”

“உம்...”

“சொல்லுங்கோ....”

“பயமாய் இருக்கு....”

“இல்லைச் சொல்லுங்கோ....”

“நான் ஒருவருடன் மின்னஞ்சல் சற்றில் 8 வருடமாய் இருக்கிறன்.... பல தடவை எங்கள் உரையாடல் எல்லை தாண்டிப்

என் புதிய போக்கு வீட்டுக்குள் ஒரு புது அமைதியை கொண்டு வந்ததை கோகிலா கண்டும் காணாமலும் இருந்தாலும் ஒருநாள் அவளே சொன்னாள், “கவனம்பா.. உந்த பேஸ்புக்ஸால் அதிக பிரச்சனைகள் வருகதாம்” என்று. அதில் ஒரு எச்சரிக்கையும் என்மீது அக்கறையும் இருந்தது.

போயிருக்கு. நேரில் சந்திக்க மனம் ஏங்கிய சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம். அது ஏதாவது தப்பில் முடியும் என்றதாலை விடுபடவும் முடியாமல் ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தேன்”

தனது மற்றைய முகநூல் நண்பர் ஒருவரிடம் தன்னை இழக்க இருந்ததை என்னிடம் சொல்லி என்னிடம் பாவமன்னிப்புக் கேட்டாள்.

எனக்கு உடம்பு எரிந்தது.

“நீங்கள் கடைசிவரை அவரை சந்திக்க வேயில்லையா”

“இந்தப் பாவத்தை மட்டும் நான் செய்யேல்லை... செய்திருந்தால் என்னை நான் இழந்திருப்பேன்”

“இப்போது எதுக்காக எனக்கு இதைச் சொல்லுறியள்...”

“முதலில் என்னை மன்னித்துவிட்டேன் என்று சொல்லுங்கள்...”

நானும் பாதிரியார் போல பாவமன்னிப்புக் கொடுத்தபடியே பாவக்கிணற்றில் இறங்கிக் கொண்டு இருந்தேன்.

“என்னை உண்மையாகவும் உரிமையாகவும் நேசிக்கிற ஒருவருக்கு நான் எல்லா உண்மையைச் சொல்லிப் பழைய எல்லா வற்றிலும் இருந்து வெளியேறவேணும்”

“வெளியேறுவதும் விடுவதும் உங்கள் விருப்பம் தானே”

“அவரிடம் இருந்து விலகுவதில் ஒரு சின்னச் சிக்கல் இருக்கு..”

“என்ன சிக்கல்?...”

“அவரிடம் கொஞ்சம் பணம் கடன் பட்டிருக்கிறன்... அதைக் கொடுக்கவேணும்”

எனக்கு எங்கேயோ இடித்தது.

என் விரல்கள் பதிலை யோசித்துக் கொண்டு இருக்கும்பொழுது அவளிடம் இருந்து, “ஆனால் இந்தப் பணத்தை உங்களிடம் வாங்கப் போவதில்லை”

“எப்படிக் கொடுப்பீர்கள்?”

“பாங்கில் லோன் கேட்டிருக்கின்றேன்.. அது இந்தக் கிழமையுள் கிடைத்துவிடும்”

இதன்பின் எனது ஆண்மை அவளைச் சந்தேகிக்க இடம்கொடுக்கவில்லை.

“நான் இப்போதே தருகின்றேன். திருப்பித் தருவதுபற்றி பின்பு யோசிப்போம்..”

“இல்லை பிளீஸ்... எனக்கு உங்களின்

காசு வேண்டாம்.

ஆனாலும் நான் கேட்கவில்லை.

அன்று வங்கிக்குப் போய்விட்டு சைக்கிளை மிகவிரைவாகவே மிதித்து வீட்டுக்கு வந்து கணினியைத் திறந்தேன்.

“உங்க மகன் சந்தோசத்தினால் ரொம்ப வயிற்றில் உதைக்கிறான்... இப்படி ஒரு அப்பாவா அவனுக்கு என என்மனம் ஆனந்திக் கிறது...” என்று இருந்தது.

வானத்தில் ஆனந்தத்தில் மிதந்தநாள் அது.

நேற்று பாடசாலையில் மாணவர்களுக்கு இறுதிப் பரீட்சை.

அவசரவசரமாக வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

கோகிலா எனது சாப்பாட்டுப் பாசலைத் தந்துவிட்டு ஒரு நிமிடம் நில்லுங்கள் என்றாள்.

என்ன என்று பார்ப்பது போல நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

இன்று சுமங்கலி பூஜை. தாலி மாற்றிக் கோர்க்க இருக்கிறன். அதுதான் என்னை ஆசீர்வதித்துவிட்டுப் போங்கள் என காலில் விழுந்து கும்பிட்டாள்.

மனச்சாட்சி எங்கோ உறுத்த அவளை குனிந்து தூக்கி நெற்றியில் முத்தமிட்டுவிட்டு வெளியேறினேன்.

வைதேகியிடம் இருந்து ஒரு தொலைபேசி வந்தது.

“நான் அவசர அவசரமாய் வீட்டை போறன். மகள் வயதுக்கு வந்துவிட்டாள் என்று தொலைபேசி வந்திருக்கு. ஒவ்வீசில் வடிவாய் கம்பியூட்டரைப் பூட்டினனானோ தெரியவில்லை. என்ரை பாஸ்வேட்டைத் தாறன். எங்கள் சற்றை தயவு செய்து அழித்து விடுங்கள்.”

“எப்படி என்னை நம்பி உங்கள் பாஸ்வேட்டைத் தருகிறிங்கள்?”

“வேறு யாரை இனி உலகத்தில் நம்புறது?”

“ஓகேடா! நீங்கள் போய் மகளின் அலுவல்களைப் பாருங்கள்.. நான் சற்றை அழித்து விடுகின்றேன்...”

பாடசாலை வரும்வரை நான் நானாக இல்லை.

எப்படி ஒருத்தி என்னை நம்பி தனது பாஸ்வேர்டைத் தந்தாள்? அவளையா காசு விடயத்தில் சந்தேகிக்க இருந்தேனே என்னையே நான் நொந்துகொண்டேன்.

மனச்சாட்சி உறுத்தியது.

அவளின் பேஸ்புக்கைத் திறந்து அவளும் நானும் முதல் நாள் செய்த சற்றை மீண்டும் ஒரு தடவை வாசித்துவிட்டு அழித்து விட்டு அவளின் முகநூல் பக்கத்தில் வெளியேற முயன்றபோது அவளுக்கு ஒரு நண்பரின் அழைப்பு வந்தது.

“ஏன் வைதேகி கைத்தொலைபேசியை எடுக்கவில்லை... சற்றிலும் இவ்வளவு நேரம் காணவில்லை... உங்களுக்குத் தெரியும்தானே இந்தநேரம் நான் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பேன் என்று...”

அதிர்ந்து போனேன்.

“நேற்றில் இருந்து உங்களுக்கு ‘ஏ’ ஜோக்கு சொல்லக் காத்திருக்கின்றேன்.. அவளது நண்பன் சற்பொக்ஸ்ஸினுள் தகவலை அனுப்பிக் கொண்டு இருந்தான்.

என்னையும் அறியாமல் என் கண்கள் அவளின் நண்பர்களின் வட்டத்தையும் அவளின் நண்பர்களுடன் அவள் செய்த சற்றையும் படிக்க மனம் ஏகியது.

சரி.. பிழை.. தவறு என்றதைத் தாண்டி அவளின் நண்பர்களுடன் அவள் செய்த சம்பாஷணைகளை வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

கைகள் நடுங்கியது.

மனம் படபடத்தது.

நான் அவளுடன் சற் பண்ண முடியாது தவித்த வேளைகளில்.. குறிப்பாக வேலை ரொம்ப கெவி.. எம். டி. நின்றிருக்கிறார் என்று பதில்போட்ட வேளைகளில் அவள் வேறு பலருடன் சற் செய்துகொண்டு இருந்திருக்கின்றாள்.

பலரிடம் எட்டுவருடக் கதை உருண்டிருக்கிறது.

நீங்கள்தான் என் தேடலின் முடிவு என்று சொல்லப்பட்டிருந்தது.

கணவன் கையால் ஆகாதவன் என்ற புராணம் ஓதப்பட்டு இருந்தது.

எனக்கு அதுக்கு மேல் எதுவும் செய்யத் தோன்றவில்லை.

எனது முகநூலில் இருந்து அவளை நீக்கி

விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தேன்.

கோயிலால் கோகிலா வந்திருந்தாள்.

கையில் குங்குமத்துடன் சோபாவில் அமர்ந்திருந்தாள்.

மாற்றிக் கட்டிய புதுநூலில் அவளின் பழைய தாலி மினுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

எனக்கு கண்கள் கலங்கிக் கொண்டு வந்தன.

“என்ன நடந்தது..?”

“ஒன்றுமில்லை...”

சோபாவில் போய் அவளருகே பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த நான் எனக்குள் புழுங்கிக் கொண்டு இருந்தேன்.

பிள்ளைகள் ரியூசனுக்குப் போய் இருந்தால் வீடும் மிக அமைதியாக இருந்தது.

கோகிலாவிற்கு நான் தன்னிடம் சொல்லாத ஒன்றிற்காக சங்கடப்படுகின்றேன் என்று புரிந்திருக்க வேண்டும்.

புத்தகத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு, “மடியில் படுங்கள்” என்றாள்.

அது எனக்கு பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது.

என் தலையை ஒரு கையால் கோதி விட்டபடியே மறுகையில் தனது கையில் வார இதழை வாசித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

நான் அவளது முழங்காலை இறுகக் கட்டியபடி சோபாவில் படுத்திருந்தேன்.

எனது படபடப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து கொண்டு வந்தது போலிருந்தது.

எனக்கு ஒன்று மட்டும் இன்றுவரை புரியவே இல்லை.

எதற்காக என்னிடம் தனது பாஸ்வேர்டைத் தந்து தனது முகநூலுக்குள் செல்ல அனுமதித்தாள்?

எதற்காக அவள் மற்றவர்களுடன் செய்திருந்த சற்றை அழிக்காமல் இருந்தாள்??

எதற்காக என்னிடம் காசுவேண்டாம் என்று சொன்னாள்??? அல்லது அது ஒரு தொழில்நுட்பமா????

என்னை அவள் தொடர்ந்தும் ஏமாற்ற விரும்பவில்லையா... அல்லது எல்லாவற்றிற்கும் விடை தெரியாது இருப்பதுதான் இந்த வாழ்வின் தாற்பரியமா?????

ஆனால் அவள் இப்போது என் முகநூல் நண்பி இல்லை.

மாமிசம் சாப்பிடுவதை நிறுத்தியபின்பு என்றே ஒரு நாள் நல்ல மீன் குழம்புடன் சோறு உண்ண மனம் ஏங்குவது போல... மதுபானம் அருந்துவதை நிறுத்திய பின்பும் என்றோ ஒருநாள் கோடை வெயில் காலத்தில் குளிர்ந்த பியரை மனம் நாடுவதுபோல இப்பவும் என் மனம் இடைக்கிடை வைதேகியின் முகப்புத்தகத்தை மனம் நாடத்தான் செய்கிறது.

அதில் அவளது நண்பர்களின் தொகை கூடிக்கொண்டே இருந்தது. அதிகமானோர் மிகவும் நாகரீகமானவர்களாய் இருந்தார்கள்.. தொழில் அதிபர்கள்.... படித்தவர்கள்... பக்தி மாண்கள்...

இன்னமும் பத்து நாட்களே பாக்கி இருக்கின்றது.

ஒரு பழக்கத்தினுள் எங்களை முற்றாக ஐக்கியமாக்கிக் கொள்வதற்கு அல்லது அதிலிருந்து விடுதலை பெற்றுக் கொள்வதற்கு 21 நாட்கள் கணக்கு என்ற ஒன்றை மனோ தத்துவ உலகம் வைத்திருக்கின்றது. இந்த 21 நாட்களுக்கு பின்னால் அது பழக்கமாகி விட்டுவிடும்.

இந்தக் கணக்கு உண்மையானால் எனக்கு இன்னமும் பத்து நாட்கள் மட்டுமே உண்டு - வைதேகியின் நினைவுகளை நான் மறப்பதற்கு. 11 நாட்கள் போய்விட்டது. அல்லது போக்கடித்துவிட்டேன். இன்னும் பத்துநாட்கள் கடந்துவிட்டால் எல்லாமே என்றிருந்தது எதுவும் இல்லாமல் போய்விடும் என்று நம்புகின்றேன். அப்படியே போய் விடவும் வேண்டும் என விரும்புகின்றேன்.

ஏன் சுனாமி வந்தது?... ஏன் பிரளயம் வந்தது?... ஏன் பூமி நடுக்கம் வந்தது என்று நதிமூலம் ரிஷிமூலம் பார்க்க முடியாதோ அவ்வாறுதான் இந்த முகநூல் காதல் எனக்கு வந்ததும்!... பின்பு அதே வேகத்தில் என்னை விட்டுச் சென்றதும்!!

ஆனால் அழிவின் சுவடுகள் ஆங்காங்கே இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

(ஞானம் ஜூன் 2014)

□□□

தொடர்புகள்

உள்ளரைவிட்டு வந்ததிலிருந்து, நிலவு வளர்ந்து தேய்ந்தது நூறு இருநூறு முறை இருக்கும். போட்டியாய் நகர் விளக்குகள் எரிந்து, நிலவு தோற்கும் இந்த ஊரில் யார் கணக்கெடுக்கப் போகிறார்கள்? வெய்யில் பதம் பண்ணிய செம்மண் மத்தியில் பனந் தோப்புகளுக்குப்பின்னால் சந்திரன் ஒளிவீசும் அழகையெல்லாம் விட்டுவிட்டு குளிர் நடுங்கும் பனிப்பிரதேசத்தில் வாழ்கிறேன் என்று நாட்களைக் கடத்தும் நிலைமையாகிவிட்டது.

எஞ்சினியர், ஆராய்ச்சியாளன்.

எப்படியிருந்தால் என்ன? நாளை வேலை நீக்க அறிவுப்புகள் வரக்கூடும். இதுவரைக்கும் என்னுடைய டிபார்ட்மெண்டில் ஆள்குறைப்பைப் பற்றிய கதையில்லை. திடீரென்று வருகிற ஆள்குறைப்பு அறிவிப்புகள் வராமல் இருந்ததில்லை. எங்கள் குழுவில் ஐந்து வெள்ளையர்கள், ஒரு ஆபிரிக்க அமெரிக்கன், ஒரு சீனன், மற்றது நான். ஒவ்வொருத்தருக்கும் மற்றவர்களைப் பற்றி ஒவ்வொரு கணிப்பு. நான் வேறெந்தவிதமாகவும் நடக்க முடியாது. அவர்களுடைய கணிப்பைப் பற்றி எந்த ஆய்வு நடத்தவும்முடியாது. இது பல்கீனமானவர்களுக்கான சமூகமில்லை. இந்தக் குழுவில் இருக்கும் ஒரே ஒரு ஆபிரிக்க அமெரிக்கன் என்றபடியால் தன்னைத் தூக்கமாட்டார்கள் என்பது

- ஸ்ரீகுரஸ் (அமெரிக்கா)

ஜிம் (Jim) உடைய யோசனை. சீனன் யங் (Yung) அவ்வளவாகப் பேசமாட்டான். இதனால் அவன் ஒரு அறிவுக்கடல் என்கிற கணிப்பு இருக்கிறபடியால் அவனுக்கும் ஆபத்தில்லை. அலெக்ஸ் (Alex) ஜெனரல் மனேஜருடைய வெள்ளை நண்பன். Golf விளையாடுபவன். அவனுக்கும் ஒன்றும் நடக்காது. மற்றது ரிச்சர்ட் (Richard), பிரெட் (Fred), டோனி (Tony), டான் (Dan). இந்த வெள்ளையர்களுடன் நான். இரண்டுபேரை நீக்கலாம் என்று கேள்வி. ஜிம்மின் கணிப்பும், யங்கின் கணிப்பும் தவறாகிப் போனதென்றால் நான் தப்பிக்கும் வாய்ப்புகள் அதிகமாகலாம். இந்தக் குழப்பம் காலை எட்டிலிருந்து மாலை ஐந்து வரை. வீட்டிற்குப் போனால் எனக்குள்ள தொல்லைகள்பற்றி என் மேலதிகாரி மாக்(Mac) இற்குத் தெரியாது. அவன் இந்தப் பிரதேசத்தையே தாண்டியதில்லை. யாழ்ப்பாணம் எங்கே தெரியப்போகிறது? இடைக்கிடை வரும் பத்திரிகைச் செய்திகள் வாசித்து, ஸ்ரீலங்காவில் யுத்தம் நடக்கிறது என்பதும்ட்டும் தெரியும். நான் ஒவ்வொரு முறையும் அவனுக்கு விளங்கப்படுத்துவது வழக்கம். மாக் கேட்பதில் தவறில்லை போல எனக்குத் தோன்றும். கம்பெனியின் விற்பனைப் பகுதியில் இருக்கும் தமிழ்நாட்டு மனிதன் கிருஷ்ணனுக்கே அங்கே நடப்பது என்னவென்று தெரியாது. ராஜீவ் காந்தியை கொலை பண்ணியது நான்தான் என்கிற மாதிரி அவர் என்னை நடத்திக்கொண்டு இருக்கிறார். கிருஷ்ணன் கர்நாடகக் கச்சேரிகள், தமிழ் சிரிப்பு நாடகம், மற்றைய இந்திய சினிமா நடந்தால் டிக்கெட் விற்பார். என் மொழியில் பேசும் போதெல்லாம் “தமிழில் சொல்லுங்க சார்” என்று சொல்லுகிறபோது சிரிப்பே வந்துவிடும். என் ஊர் அவலம் அவருக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது?

ஊர் அவலம் குடும்ப அவலமாகி என் தனி அவலமுமாகி அடுத்த கிழமை வரப்போகிற ஆள் குறைப்பு வெட்டிலும் முடியும். தெரிந்திருந்தால் ஊரில் நடக்கும் அவல யுத்தத்தில் சாவதற்கும் துணிந்திருக்கலாம்.

மாலை ஐந்து, ஐந்தரைக்கு என் வேலையிலிருந்து புறப்பட்டு குழந்தை பராமரிப்பாளரிடமிருந்து கதிரையும் செல்வியையும் கூட்டிக்கொண்டுபோக மாலை

ஆறாமணியாகிவிடும். கல்யாணிவர ஆறே காலாகும். வந்தவுடனேயே விவாதக் கச்சேரி தொடங்கிவிடும். நான் செய்யமற்றது போனவையும், மற்றப்படி செய்யாமற்போன பட்டியலும் கிடைக்கும். சிலவேளைகளில், பல வருடங்கள் முன்னே நியூயோர்க் விமான நிலையத்திலிருந்து அப்போது நான் இருந்த ஊருக்கு அவள் வந்த விபரங்களிலிருந்து தொடங்குவாள். அவள் ஒரு கம்பெனியில் அக்கவுண்டன்ட். அவள் சம்பளம் என் சம்பளத்தைத் தாண்டும் நாள் வெகு தூரத்திலில்லை. விவாதக் கச்சேரியில் இதுவும் அவ்வப்போது ஆலாபனைக்குள்ளாகும். பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடு மக்டொனால்ட்ஸில் இல்லாதபோது, வீட்டில் கொடுப்போம். செய்ய வேண்டிய வேலைகள் எல்லாம் பெரிய வேலைகளாகவே தோன்றுகின்றன. ஆறு வயதுக் கதிரையும் நான்கு வயதுச் செல்வியையும் வீட்டில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதும் இலகுவானதில்லை. என்னால் இந்த வயதில்தான் சொல்லக்கூடியவற்றைக் கதிரால் இப்போதே சொல்லமுடியும். வாழ்க்கை வெகு வேகமாகவே ஓடுகிறது. விலகமுடியாதென்று நினைத்திருந்த செம்மண்ணும் பனந்தோப்பும் மனத்திரையிலிருந்து தேய்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன.

காதிள் ஒலிக்கிற தமிழ்ப்பாட்டு மட்டுமே சுய உணர்வு தருகிறதாக இருக்கிறது. வெய்யில் காலத்தில் எல்லோரும் கண்ணாடியை இறக்கிவிட்டு காரில் போகிறபோது இந்தத் தமிழ்ப் பாட்டுகள், சமிக்ஞை விளக்குகளுக்காக கார் நிற்கிறபோது, எல்லோரையும் எங்களைப் பார்க்கத் தூண்டுக்கின்றன. கார்க் கண்ணாடிகளை உயர்த்தவேதோன்றுகிறது.

அன்று வெளியே குளிர்மட்டுந்தான். பனியில்லை. வேலைமுடிந்து கதிரையும் செல்வியையும் கூட்டிக்கொண்டு வரப்போய்க் கொண்டிருந்தேன். பெருஞ்சாலையில் கார்கள் கூட்டம் அதிகமாகி எல்லோரும் குறைவான வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள் இந்த ஆள்குறைப்பு விஷயத்தைப் பற்றி கல்யாணியிடம் இரண்டு கிழமைக்கு முன்னரே சொல்லியாகிவிட்டது. அவள் இதைப் பற்றி அவ்வளவாகக் கவலைப்பட்ட மாதிரி தெரியவில்லை. அவள் தாயும் தந்தையும் அடுத்த சில கிழமைகளில் இங்கிலாந்தில்

இருந்து வர இருக்கிறார்கள். அங்கே கல்யாணியின் தமையன் ஒருவர் மருத்துவர். அவள் இளைய சகோதரி கனடாவில் இருக்கிறாள். இங்கேவந்து ஒரு மாதமளவில் நின்றுவிட்டு ரொறன்ரோ போகப்போகிறார்கள். ஈழத்தமிழர் அவலத்தில் பிழைக்கிறவர்கள் ஆயுதத் தளபாடம் செய்கிறவர்கள், விற்கிறவர்கள் மட்டுமில்லை. இந்த விமானக் கம்பெனிக்காரர்கள், டெலிபோன் கம்பெனிக் காரருந்தான் என்று நண்பன் சற்குணம் சொல்வது சரிதான். கல்யாணிதான் டிக்கட் காசு அனுப்பினாள். என் தந்தை அடிக்கடி சொல்வதுபோல ஒரு பிள்ளைச் சீதனம். பஸ்சில் சுண்ணாகம், யாழ்ப்பாணம், சாவகச் சேரி என்று அலையுமாப்போல் விமானத்தில் ஏறிப் பறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். என் தந்தைக்கு திருச்செந்தூர் போவதைத் தவிர வேறெந்தப் பிரயாண நோக்கமும் இருந்ததில்லை. இரண்டு பிள்ளைகளைப் போர்க்களத்தில் பலி கொடுத்திருக்கிறார்.

அவரைக் கடைசியாகப் பார்க்க முடியாமலேயே போய்விட்டது. என்தாய் இங்கு வரமாட்டேன் என்கிறாள். தமக்கையுடன் எங்கோ வவுனியாப் பிரதேசத்தில் இருக்கிறாள். கல்யாணியின் விவாதங்கள் அங்கேயும் எட்டிவிட்டனவோ தெரியவில்லை. முதலில் தம்பி விமலன் போய்ச்சேர்ந்தான். எந்தக் களத்திலிருந்தோ உடலைக் கொண்டு வந்து காட்டிவிட்டு கொண்டுபோய் விட்டார்களாம். நான் அப்போது கலிபோர்னியாவில் மேற்படிப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். விபரங்கள் எங்கே தெரிகின்றன? விமலனைச் சைக்கிளில் கொண்டுபோவது மட்டுமே ஞாபகத்திலிருக்கிறது. வெய்யிலில் வேர்க்க வேர்க்க நல்லூர்த் திருவிழாவிற்கும் ஒருமுறை கூட்டிக்கொண்டு போய் அவன் வேட்டி சைக்கிள் சில்லில் மாட்டி உரிந்தது ஞாபகமிருக்கிறது. நான் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் போனபோது அவன் நண்பர்கள் அவனைச் சுவீகரித்துக் கொண்டார்கள். மற்றவன் ரமணன், அமைதிப்படை ஆத்திரப்படையாய் மாறியபோது நடந்த சண்டையில் இறந்துபோனான். தமிழ்நாட்டு நண்பர் கிருஷ்ணனுக்கு இவைகளைப் பற்றி எங்கே தெரியப்போகிறது? தம்பியர் இரண்டுபேரும் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போய் என்னைமாதிரி வருவார்கள் என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த என் தந்தையின் நம்பிக்கையில் மண்ணையும் அள்ளிப்போட்டுக் கொள்ளியும் வைத்து விட்டார்கள். நடந்தவையெல்லாம் யாருக்கும் தெரியப் போவதில்லை. என் மேலதிகாரி மாக், நண்பன் கிருஷ்ணன் இவர்கள் அறியாமையைப்பற்றிக் குறைப்படமுடியாது. ஆனால் கல்யாணி? இவரும் என்னைச் சாடுகிறாள்.

என் தமக்கை யோகராணி குடும்பத்தை கனடாவிற்கு அனுப்பலாம் என்று தெண்டித்தேன். பதினாறு பரப்புக் காணியில் வீடும் பத்து லட்சத்தோடும் வந்தவன், வரும் கடிதங்களுக்குப் பதிலெழுதவும் விடுவ தில்லை. என் மருமகன் குமாரும், மருமகள் விஜயராணியும் பதினாறு வயது எல்லையைத் தாண்டியிருக்கிறார்கள். அரசாங்கக் குண்டு வீச்சிலிருந்து உயிர் தப்பியிருப்பது பெரி தென்றால், ராணுவக் கொடுமைகளிலிருந்து தப்பியிருப்பது அதைவிடப்பெரிது. ஆயுதந் தாங்கும் போராளிகளாய் மாறாமலிருப்பது

நாடித்தமிழ் லக்களுக்காய்...

ஐந்து கர்த்துடனே அருள் வழங்கி காப்பற்றும்
எந்த விநாயகனே ஏறும் கணபதியே
உந்தன் அழியாமையே உறுதியாய் பற்றியிங்கே
எங்கள் தமிழினத்தைக் காத்திடவே கிறைஞ்சுகின்றோம்.

கலியுக வரதா கருணையிடு கதிர்வேனா
அழிய தழித்த கடலன் என்கே அவனியது போற்றுகின்றன
பெரியவையோ உனக்கு அங்கே சிதைந்தழியும் தழித்த கோலம் கீவலாமல் போகட்டும் கிறைவாய்
கீனியும் என்கே புன்முறுவல் எனமக் காக்க வாராயோ!

அன்பு செய்ய யாரும் கீவலை ஆற்றவாய் அயலும் கீவலை
அன்றாமல் அயலை மக்கள் அறிந்தாலும் கவலை கீவலை
வேதவையையே போக்கிடவே நிலையானும் நினைக்கவிலலை
சோதனைகள் போதுமையோ சுழி காப்ப எனமக் காப்பாயோ!

பாலுக்குப் பால்கள் வேண்டி அழுதிடவே
பாறகடலை ஈந்தளித்த பார்ப்பனே ஈர்வாரனே
பாலுமின்றி நீருமின்றி பரிதவித்தே பால்கர்கள்
ஓலமிடல் உன் காதுல் செலிக்கலையோ நீ செவிடோ!

மன்னவனின் கொடுங்கோலால் மனம் வெதும்பி அன்றாய்க்கே
மாயதனார் தனை எரித்த மாயகனே கண்ணகியே
கின்று உந்தன் கண் முன்னே கீக்கிசாளும நபக்குதங்கே
கிடை நயும் காணாயோ எனமக் காக்க வாராயோ!

பாலுடல் அன்னவனில்லை படுத்திருக்க மழயும் கீவலை
தேயிரும் விதியில்லாமல் செங்குருதி செந்தங்கே
தாம் வழந்த மண்ணில் மக்கள் தலை சிதறிய போதல் கண்டும் உலகாளும கிறைவாய் நீ உன் கருணை காப்பவலி!

வனவிலங்கின் வாழ்விரை வரைந்திடுவார் சப்பமதில்
கினை ஒன்றே அழியுதங்கே கிடை யாரும் காணாயிரா
மனம்சுழி அழுகின்றோம் மன்றாடி வேண்டுகின்றோம்
பெருங்கருணை வழவான பெருமான் கண் பாராயோ!

காருணியம் தனைச் சொன்ன கருணைவழி வாலவரின்
பேரிடிகாண்டு அரகானும் பெரியவர்கள் மனம் தன்னில்
நீ சென்று உரைக்காயோ நிம்மதியாய் எம் மக்கள்
வாழ்விவான்று தனைக் காண வழவேலா அருளாயோ!

மறுவைச் சிற்றியுடனே மறுதலும் குழந்தையின்
முதலைய நிலை கண்ட முதியவரும் பெண்களுமே
குருதிக்கடலினிலே குற்றியிராய்க் கிடப்பினதன்கே
கிடைநீ காணாயோ நின் விழியும் குருடாச்சோ!

நித்தம் அங்கே சாகின்றார் நெருத் துயரில் மாய்கின்றார்
கற்றவரோ மற்றவரோ கதை யே ரசிக்கின்றார்
உற்றவராய் யாரும் கீவலை உன் கருணை தான் கதியே
சித்தமது கிராங்கி அவர் சீரழியையே போக்காயோ!

உண்ண உணவும் கீவலை உரவாட யாரும் கீவலை
கண்ணர் விட்டு அழு கண்ணிலே நீரும் கீவலை
பெற்றே கண்ணிராய் சிந்துமவர் பெரும்புயரம்
போகட்டும் கிறைவாய் நீ ஆணையிடு!

ஆயிரமாயிரமாய் ஏதிலிகள் ஆகிவிட்டார்
அன்றாமல் உயிர் காக்க அரைந்தழன்று தவிக்கின்றார்
நாம் செய்த பாவமே நம்மினத்தின் தலை விதியோ
ஏவலன்று நாமையே கிறைவாய் நீ தானாயோ!

சின்னக்கு சிறகுகளும் சிதைந்து மண்ணில் கிடக்கின்றார்
சீர்நிறை நம் சோதிகை சீரழிந்து துழக்கின்றார்
பஞ்சமுடன் தோயும் பஸ்வமினார காவதங்கே
நெஞ்சமது வேகுதிங்கே நியாயக் காப்பாயோ!

நெஞ்சினிலே உன முற்றார் நிகழ்த்திவரும் வன்செயலால்
பெந்தமிழின் தேச மக்கள் தினை தினமும் உன முற்றே
வஞ்சகத்தால் வளையுறந்து வாழ்விந்து போதல் கண்டு
நெஞ்சமது ஏரிபுதிங்கே நீ தணிக்க காப்பாயோ!

அன்றாய் எம் காதுல் வந்துவிழும் சேதியில்லாமல்
அழக்குதிதங்கள் இயமதை ஆயிரமாய் எத்தியவாய்
சின்றாக நாம் ஊழ் உன் பாதம் பணிந்து விட்டோம்
கிறைவாய் நீ உன் கருணை காப்பவலி!

நாயக வந்தலனே தான்தோன்றி ஈர்வாரனே
சேபான நாங்கினலலாமல் செய்யாவும் பெருந்தருளு
தானாமல் மனம்வெதும்பி நாம் செய்யும் பெருந்தனைகள்
பாழாகிய போகாமல் பரிபுடன் நீ ஏற்றுகின்றாய்!

ஆண்டவனே அவர்கள் பும் அல்லல்கள் தீக்கி விடு
ஆற்றவாய் சீடு குறவை அவர்களுக்காய் செலிக்கவலிடு
தேயியமும் குழந்தையுமும் புன்னகையை பூக்கவலிடு
தேசநிலலாம் ஊழ்வார் சீர் காக்க உணர்ந்தவலிடு!

கிறைவாய் நீ ஆணையிடு கிறைவாய் நீ ஆணையிடு
எம்மினத்தின் துயர் துடைக்க கிறைவாய் நீ ஆணையிடு
கிறைவாய் நீ ஆணையிடு கிறைவாய் நீ ஆணையிடு
எம்மினத்தின் துயர் துடைக்க கிறைவாய் நீ ஆணையிடு!

(குணம்-109-ஊன் 2009)

- கண்ணன் - நென்கலியோர்னியாய்

அதைவிடப் பெரிதா? அக்காவிடமிருந்து வரும் கடிதங்கள் துன்பத்தைத்தான் தருகின்றன. அவள் கணவர் பத்மநாதனுக்கு அரசாங்கத்தில் டெக்னிக்கல் உத்தியோகம். என் வாழ்க்கை ஒரு தோல்வியென்று தோன்றினால் அவர் வாழ்க்கையை எப்படி வர்ணிப்பது? நான் கலிபோர்னியாவில் இருந்தபோது அவர் மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் வேலை தேடும் ஸ்தாபனத்துக்குக் கட்டிய ஆயிரம் டாலர்கள் வீணாகிப்போய் எல்லா அல்லல்களும் பட்டிருக்கிறார். அவர் குடும்பத்து அல்லல்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேறொர் அத்தியாயம் தேவை.

கல்யாணியின் போக்கு குரூரமாகவே இருக்கிறது. என்னுடைய கலிபோர்னியாப் பல்கலைக்கழகத்து மேற்படிப்புச் சான்றிதழையே இவள் கட்டியிருந்திருக்கலாம். அவள் தாய் ஒரு மருத்துவர். இப்போது ஓய்வுபெற்றுள்ள தம்பதிகள். யாழ் ஒரு யுத்தகளமாகிப் போனதும் தெரியாமல் வளர்ந்த குடும்பம். எண்பத்திமூன்றில் அவர்களுடைய கொழும்பு வீடு ஒரு மாதிரித் தப்பிவிட்டது. வருஷத்துக்கு ஒருமுறை உலகச் சுற்றுப் பிரயாணம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிற தம்பதிகள். டெலிபோனில் பேசும்போது என் தாய் தமக்கையைப் பற்றி ஏதாவது விபரம் தெரியுமா என்று கேட்பேன். கல்யாணிக்கு அவர்கள் மனிதர்களாகத் தோன்றியதில்லை. பயங்கரவாதிகள் குடும்பம் என்று நெடுகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள். மாமன் இங்கு வந்தால் புலிப்படை பற்றி என்னுடன் விவாதிக்க ஆரம்பித்துவிடுவார். எல்லாவற்றையும் இரண்டிரண்டாக வெட்டி இரு வேறாக்கித் தனித்துவம் கொடுத்து வித்தியாசம் காட்டி ஒன்று மற்றொன்றை விட உயர்வானது என்று உணர்வு படுத்தும்பாடாக இந்த வாழ்க்கை அமைந்து போயிருக்கிறது. கல்யாணிக்கு இங்கே மருத்துவர் பெரியதம்பி மனைவி கௌரியுடன் நட்பு. என்ன நட்பு என்று தெரியவில்லை. போட்டி நிறைந்த தொடர்பு. மருத்துவர் பெரியதம்பிக்கு மருத்துவர்கள் அல்லாதவர்களுடன் தொடர்புகொள்ள விருப்ப மில்லையா அல்லது தெரியவில்லையா என்று நெடுகவே புதிர். இருதயநோய் நிபுணர் பணத்தை என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நிற்கும் மனிதன். நான் ஒரு கார்க் கம்பெனியில் வேலை செய்வதால் எல்லாக் கார்களைப் பற்றியும் தெரியும் என்பது அவர் யோசனை. பென்ஸ்,

ஐசுவார், லெக்சஸ் மாதிரியான கார்களைப் பற்றியே என்னிடம் கதைப்பார். என்னுடைய துறை, வெப்பம் கடத்துவது (Heat Transfer). அமெரிக்கக் கார்கள் தரத்தில் கூடிக்கொண்டு வருகின்றன என்று சொல்லுகிறார்களே அதில் எனக்கும் பங்கு உண்டு. இரண்டு கண்டு பிடிப்புகளுக்கு பதிப்புரிமை எடுத்திருக்கிறேன். மருத்துவர் பெரியதம்பி பணத்தைத் தவிர எதைப்பற்றியாவது சிந்திப்பாரா என்று தெரியவில்லை. வருஷத்துக்கு ஒருமுறை உல்லாசப் பயணம் போவது வேலையிலிருந்து ஓய்வு எடுக்கவா அல்லது அதைப் பற்றி நண்பர்களுக்குச் சொல்லுவதற்கா, தெரியவில்லை. கௌரி, தங்கமும் வைரமும் நிறையவே சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். கல்யாணியிடம் காட்டுவாள். பெரியதம்பியின் வீட்டுக்குள் நீச்சல் தடாகமிருக்கிறது. கல்யாணியும் பிள்ளைகளும் அவ்வப்போது போய் நீச்சலடித்துவிட்டு வருவார்கள். கௌரியின் தாய் தந்தையர் அவர்களுடன்தான் இருக்கிறார்கள். சாயிபாபா பக்தர்கள், ஒவ்வொரு வருஷமும் புட்டபர்த்தி போய் வருகிறார்கள். சாயிபாபாவிடம்போவதால் பணம் சேருகிறதா அல்லது பணம் சேர்ந்ததனால் தான் சாயிபாபாவிடம் போகிறார்களா தெரியவில்லை. கல்யாணியும் சாயிபாபாவிடம் போகலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

வவுனியாவில் எங்கேயோ இருக்கிற என் தாயையும் என் சகோதரி குடும்பத்தையும் எப்போது பார்ப்பது? கம்பெனி வாழ்க்கை சீராகப் போய் லீவு எடுத்துக்கொண்டு போகலாம் என்றால் அது எங்கே நடக்கப் போகிறது? வேறு கம்பனியில் வேலைக்கு விண்ணப்பித்து இருக்கிறேன். முடிவுவர கிழமைக்கணக்கிலாகப் போகிறது.

கதிரையும் செல்வியையும் கூட்டிக் கொண்டு வீடு போகும்போது ஆறுமணியாகி விட்டது. கடிதப்பெட்டியிலிருந்து கடிதங்களை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டினுள் போனோம். கல்யாணி வீட்டில் இருந்தாள். 'என்ன கர்ச்சலோ தெரியவில்லை' என்று யோசித்துக் கொண்டே அவளைப் பார்த்தேன்.

“மறந்து போனீர்களோ? டாக்டர் மூர்த்தி வீட்டில் இண்டைக்கு Meditation meeting” என்றாள்.

இது நல்ல அறிகுறி. விவாதம் தொடங்காது போல இருந்தது.

“எத்தனை மணிக்கு” என்ற கேள்விக்கு, “ஏழரைக்கு” என்று பதில் சொல்லிவிட்டு மேல்மாடிக்குப் போய்விட்டாள். கையிலிருந்த கடிதக் கட்டைத் தேடியதில் அந்தக் கடிதம் இருந்தது. ராணி அக்காவிடமிருந்துதான். பணத் தேவைகளாக இருக்கலாம். வவுனியாவிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்து விட்டார்களா? மற்றக்கடிதங்களை வைத்து விட்டு அதைத்தான் முதலில் படிக்க ஆரம்பித்தேன். நினைத்தது சரிதான். கடைசியாக கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். கொழும்பு சொர்க்கலோகமா? தலைப்பக்கமாகக் குண்டு விழாது. அது ஒன்றுதான். மற்றப்படியான அவலங்களுக்குக் குறையில்லை. அக்கா கணவரின் தம்பியார் வீட்டில் தற்போதிருக்கிறார்கள். கனடாவிற்கு எப்படியும் இனி இழுக்கத்தான் வேண்டும். ராணி அக்கா விவரமாகத்தான் எழுதியிருந்தாள். நெஞ்சுச்சுமையை ஏற்றும் வண்ணமாய் கடிதக்குவியலில் வேறு முக்கியமாக ஒன்றுமில்லை.

கல்யாணி சேலை கட்டிக் கொண்டிருப்பாள் போலிருந்தது. செல்வியும் கதிரும் மேலே தாயுடன் போயிருந்தார்கள். கதிர் கீழே வந்து தாய் கூப்பிடுவதாகச் சொன்னான். மேலே போகும்போதே “லெட்டர் ஏதென் வந்ததா” என்று அவள் கேட்பது காதில் விழுந்தது. ராணி அக்காவிடமிருந்து என்பதைச் சொன்னேன்.

“கொழும்புக்கு வந்து விட்டினுமாம்.”

அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. “வேறு ஏதாவது கடிதங்கள் வந்ததா” என்று கேட்டாள். “வரவில்லை” என்று சொன்னேன். கிழமைக்கு ஒரு தரம் கொழும்புக்கு அவள் தாய் தந்தையுடன் டெலிபோன் செய்வதால் கடிதம் அங்கிருந்து வராது. கனடாவுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் டெலிபோன் செய்வதால் எனக்கு மட்டுந்தான் ஊரிலிருந்து கடிதங்கள் வருகின்றன. செம்மண் வாசனைதான், வாழ்க்கைப் போராட்டங்களைச் சமாளிக்கும் பலத்தையும் ஈழம் என்கிற பலவீனத்தையும் கொடுத்திருக்கிற மாதிரித் தோன்றுகிறது. ஊர்க் கடிதங்கள் நெஞ்சைக் கொத்தியெடுக்கின்றன.

“என்ன கூப்பிட்டனீர்” என்று கேட்டேன். “இண்டைக்கு அங்கே டின்னர். பெடியளுக்கு ஸ்நாக்ஸ் ஏதாவது குடுமன்”

எனக்குள்ளே சந்தோஷம் ஏங்கிக்
 ஈரமுடியும்? இன்னொரு ஈரமு ஏடுத்து
 சகிகாதுய்கள் சாகாமல், டாட்கு ஈடு
 ஔடாமல் பணயம் சீர்த்துக்குமாணம்
 சந்தோஷம் எனக்குள்ளேயுடுத்து
 ஈரமாம், ஏதாட்யுகள் ஏல்வாங்குறையு
 துயுத்துக் கொண்டால் ஏல்வெளி
 யுணம் ஏதாட்யுகளாம்.

என்றாள். கீழே பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் அவர்கள் கேட்டதைக் கொடுத்து டெலிவிஷனைப் போட்டேன். செய்திகள் தொடங்கியிருந்தார்கள். ஜனாதிபதி கிளிண்டனும் கிங்ரிச்சும் விவாதம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். டெலிவிஷனைப் போட்டாலே நித்திரை வருகிறது. ராணியக்காவின் கடிதத்தில் என் தாயின் சுகவீனங்களைப் பற்றியும் எழுதியிருந்தாள். ‘நடேசபிள்ளை மாஸ்டர் பெண்சாதி’ என்று மரியாதையாகவே ஊரில் இருந்து வந்தவள் என் தாய். எங்களைப் பற்றியெல்லாம் அவளுக்குப் பெருமை உண்டு. வெகுநிதானமாகக் குடும்பம் நடத்தியவளுக்கு நடந்ததென்ன? நாங்கள் போயிருந்தபோது இங்கே வரச்சொல்லிக் கேட்டோம். பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டாள். பழைய நினைவுகள் எத்தனை? கல்யாணி வெளிக்கிடுவதற்குமுன் என் நண்பன் ரிச்சர்டைக் கூப்பிட்டு வேலை நிலவரங்களைப் பற்றி விசாரித்துக் கொள்ளலாம் என்று அவனைத் தொலைபேசியில் அழைத்தேன். ரிச்சர்ட் குடும்பத்துடன் இரவுச்சாப்பாட்டை முடித்திருப்பான். பாணை, தட்டுகளை டிஷ் வோஷரில் போட்டும் முடித்திருக்கலாம். ரிச்சர்ட் முடித்திருந்தான் நல்ல வேளையாக.

“ஹலோ பாலா” என்றான். ரிச்சர்ட்டும்

நானும் கார் எஞ்சினில் பரிசோதனைகள் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நாங்கள் இன்னும் இரண்டு வருடங்கள் பின்னர் வரப்போகிற எஞ்சினை தயாரிக்கும் குழுவில் வேலை பார்க்கிறோம். கம்பெனி மனேஜ்மென்ட் இரண்டு பேரைக் குறைத்து அந்த வேலைகளெல்லாவற்றையும் மற்றவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டுச் செலவுகளைக் குறைக்கலாம் என்று பார்க்கிறது. என் மேலதிகாரி மாக்கிடம் என்னுடைய பரிசோதனைகளின் முடிவுகள் எல்லாவற்றையும் சொல்லி வைக்கவில்லை. என்னை நீக்கினால் எஞ்சின் டிசைனில் முன்னேற்றம் எதையும் காணமுடியாது. யார் இங்கே வேலைத்தரத்தைப் பார்க்கிறார்கள்? அரை நிர்வாண உடையில் ஹொலிவுட் நடிகைகளுக்கு அருகில் நிறுத்தினால் கார்கள் தன்னால் விற்கும். பத்துவீதத்தால் எரிபொருள் பாவிப்புக்களில் குறைவதைவிட இந்த ஆண்டு கம்பெனி இலாபம் கூடவேண்டுமென்பதே முயற்சி. ரிச்சர்ட்டுக்கு வேலை நன்றாகவே தெரியும். இதனால் ரிச்சர்ட்டுக்கும் எனக்கும் வேலை தொடர்பான நட்பு நீடித்திருக்கிறது. செய்து கொண்டிருக்கும் பரிசோதனைகள் பற்றிக் கேட்டேன். அடுத்தகிழமை ரிச்சர்ட் தன் குடும்பத்துடன் ஃப்ளோரிடாவுக்கு உல்லாசப் பயணம் போகவிருப்பதாகச் சொன்னான். அப்போதே இந்த வேலைநீக்க அறிவிப்புகள் வரவிருப்பதைப்பற்றி விசாரித்தேன். அதைப் பற்றி தான் கவலைப்பட முடியாதென்று ரிச்சர்ட் சொன்னான். “அவர்கள் என்னாவது செய்யட்டும். நான் உல்லாசப்பயணம் போகவே போகிறேன்” என்றான். சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டு வாருங்கள் என்பதைத் தவிர வேறென்ன சொல்லமுடியும்? ரிச்சர்ட் வேலையைத்தவிர வேறெதையும் பற்றிப் பேசியதை நான் கண்டதில்லை. அவனிடம் எஞ்சின்கள் பற்றி ஒன்று அல்லது இரண்டு நல்ல யோசனைகள் உண்டு. ஆனால் மாக் கேட்கமாட்டான். ரிச்சர்ட் மாதிரி இருந்தால் வாழ்க்கையை நன்றாகவே ஓட்டலாம். வெள்ளிக்கிழமைகளில் எல்லோரையும்போல அவன் ‘தண்ணியடிக்கப்’ போவதில்லை. நான் சொல்லுவது அவனுக்குத்தான் வழக்கமாகப் புரியும். முதலில் என்னைப்பற்றி மிகுந்த நம்பிக்கைக் குறைவுடன்தான் இருந்தான். போன வருஷம் எங்கள் குழு எஞ்சின் டிசைன்

உற்பத்திக்குப் போனபோதுதான் அவனுக்கு என்மேல் மதிப்பு உண்டாயிருக்கிறது. ரிச்சர்ட் கர்மவீரன். அவன் மனைவி லிண்டா (Linda) நெடுகச் சிரித்தபடியே இருப்பாள். நாங்கள் செய்த ஒரு எஞ்சின் உற்பத்தித் தவறுகளினால் உடைந்தபொழுது ரிச்சர்ட் தான் அவற்றையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டி தவறுகளைத் திருத்தியெடுத்தான். சைக்கிள் ஓட்டுவதும் நீச்சலடிப்பதுமான பேர்வழி. “நீ வேலையைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே” என்றான். சந்தோஷமாக இருந்தது. அது நீடிப்பதற்குள் “வெளிக்கிட்டாச்சோ?” என்று கல்யாணி கேட்டுக்கொண்டு மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தாள். என் வேலை நினைப்புகள் கலைந்தன.

மருத்துவர் மூர்த்தி வீட்டிற்குப் போகும்போது, கௌரியைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினாள். ஹவாய்த் தீவில் வீடு வாங்கியிருக்கிறார்களாம். மார்கழிக் குளிர் நாட்களில் போய் இருந்துவிட்டு வருவதற்காக. “அறுநூறாயிரம் டாலர்கள்” என்றான்.

ராணியக்காவின் ஞாபகங்கள் வந்தன. கொழும்பில் அவள் கணவரின் சகோதர வீட்டில் அவர்களுக்கே போதுமான இடமில்லை. என்ன செய்யலாம்? கல்யாணி பேசிக்கொண்டு வந்தது ஒன்றும் மனதில் பதியவில்லை. மருத்துவர் மூர்த்தி வீடு கொஞ்சம் தொலைவில் இருக்கிறது. கொஞ்சம் காதுகொடுத்துக் கேட்டால் கௌரி குடும்பத் தகராறுபற்றி சுவாரசியமாக ஏதாவது கிடைக்கும். என் மனம் மலிவான இன்பங்களைத் தேடும் நிலையில்லை. மருத்துவர் பெரியதம்பி ஹவாயில் வீடு வாங்கியிருந்தார் என்றால் மூர்த்தியும் எங்காவது வெகுவிரைவில் வாங்குவார் என்பது நிச்சயம். காகங்கள் உணவுக்கு அடிபடுமாப்போல் போட்டிபோடுகிறார்கள். என்னததுக்கு என்று தெரியவில்லை. பெரியதம்பிக்கு கார்கள், வீடுகள், முதலீடுகள், விஸ்கி இவற்றைத் தவிர வேறேதாவது தெரியுமா என்பது சந்தேகம்தான். மூர்த்தி இப்போது ஆன்மீகத்தில் இறங்கியிருப்பது இந்த நிலையையும் அவர் தாண்டியிருப்பதுதான். சேர்த்த பொருள் அளவில் சுவாரசியமான மனிதர். அவரின் இரண்டு பிள்ளைகளும் மருத்துவக்கல்லூரி மாணவர்கள். ஆன்மீகத்தில் இறங்க இதுதான்

என் முக்கிரமி வாய்ப்பாவி..

அதிகாரன் ஒரு பக்கம்
ஆளவந்தான் மந்தப்பக்கம்
கொள்ளிக்கட்ட ரெண்டு பக்கம்
சித்திராம்பூச்சி நானு
சீவந்தப்பும் வழி எந்தப் பக்கம்

கருவாடு காய வெக்க
கடக்கரைக்கு போன மகன்
மயண்டைக்க வந்துகிட்டா
வாப்பாண்டு சொல்லி
ஆர நான் காட்டுவன்
என்னந்த நான் செல்லுவன்

மவுத்தான கத செல்லுவனா
வழியெல்லாம் கார முள்ளுக்குத்த
அடம்பன் கொடி திரிச்சு
கட்டியிழுத்துப் போன கத
செல்லுவனா
ஒப்பாரி வெச்சி நான் கொளறி
மண்ணள்ளி
சாமுலைக்கெறிஞ்சாலும்
கொண்டுபோன அவர மறுகணியாரு
கொண்டு வருவா

டயர் போட்டு உசிரோட
பந்த வெச்சாரோ
அவரோட மடுவ அவர வெட்டி
உசிரோட பொதச்சாரோ
என்னந்த நான் செல்லுவன்

உடம்பு மாநிரியே ஒரு துவக்கு
ஊந்தப் பச்சை உடம்பும்
நாவுல வந்தவரு
ஆரெண்டு நான் அறியல்லையே

சக்கிரமி

பூதம் வந்து வாப்பாவ
புடிச்சித்துப் பொயித்தெண்டு
கத நான் சென்னா
பூதத்தோட சீவன் கால் கட்ட
வெரல்ல

இரிக்கெண்டு சொல்லி
பூதத்தைக் கொண்டு வாப்பாவ
மறுகணி உண்ட கொண்டு
வருவமெண்டு
வீரக்கத செல்லுமெ எண்ட புள்ள

ஆண்டாருக்கு அந்தப் பக்கம்
போய்
ஆண்டவனாரிட்ட நான்
கொளறி மொறயிடுவன்
புழுத்து நீ அழிஞ்சு போவாய்

மண்புட்டைக்கங்கால
இரிக்கவையே
மனமென்ன உங்களுக்கு
மண்ணாங்கட்டியாலயா
செஞ்சிரிக்கி
கறள்கம்பி கிழிச்சி சாகமுதல்
எண்ட புள்ளக்கி ஒள்ளம்
கண்ணில
வாப்பாவ காட்டிருங்க..

(நன்றி: சிதாரவே பறை - மூலக்கம் 2
2002 ஏப்ரல்)

நேரம். இந்தத் தியானம் உடம்புக்கும் நல்லது என்பது அவர்வாதம். எல்லா பெளதீகத் தொட்புகளையும் துண்டிப்பதுதான் தியானம் என்றால் யாரால் முடியும்? ஓடாத இயந்திரத்துக்கு எரிபொருள் எதற்கு?

தலையில் குண்டுமாரி பொழிந்து கொண்டேயிருக்குமானால் தியானம் முடியுமா? ராணியக்கா தன்குழந்தைகளுடன் நிலக்கிடங்கில் ஒளிந்துகொள்ளும் காட்சியே மனத்தில் ஓடுகின்றது. அவர்கள் உயிருடன் தியானம் செய்யவே முடியாது. கல்யாணி, “இங்கேதான் திரும்பவேணும்பா” என்றாள். மூர்த்தி வீட்டு அடித்தளத்தில் (basement) கூட்டம். சின்மயானந்தா மடத்தில் இருந்து வந்த காவிச்சட்டை எல்லோரிடமும் பேசிக் கொண்டிருந்தது. என் நண்பர் மருத்துவர் ரெடிங்கரும் அங்கேயிருந்தார். ரெடிங்கர் மூர்த்தியைவிட சுவாரசியமான மனிதர். கல்யாணியை கௌரி கையுடன் அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். பெரிய தம்பியர் மாயியைப்பற்றி ஏதாவது சொல்லி யிருக்கக்கூடும். செல்வியும் கதிரும் அவர்களை ஒத்த வயதுக்காரக் குழந்தைகளுடன் போய்விட்டார்கள். மருத்துவர்கள் கூட்டம் ஒன்றுசேர்ந்தது, ரெடிங்கரைத் தவிர. மருத்துவர் ரெடிங்கரைப் பார்த்து “ஹலோ” என்றேன். அவரும் எங்களைப்போல் இந்த மூன்றாவது கூட்டத்துக்கு வந்திருக்கிறார். அவர் மனைவியும் வந்திருந்தார். கார் எஞ்சின் டிசைன்பற்றி முதல் சந்திப்பில் விளங்கப்படுத்தினதிலிருந்து அவருக்கும் எனக்கும் சுவாரசியமான சம்பாஷணைகள் நடக்கும். அவருடையமுதல் பட்டப்படிப்பு, மெக்கானிக்கல் எஞ்சினியரிங். “புதினங்கள் என்ன” என்று கேட்டார். அப்போதுதான் இந்த ஆளுகுறைப்பு அலுவலைப் பற்றிச் சொன்னேன். புருவங்களை உயர்த்தித் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சுருக்கமாகவே சொன்னார். “கம்பெனி ஸ்ரொக்குகள்மேலே போக வேண்டும் என்ற குறுகிய நோக்குத்தான்.”

“நாங்கள் முதலில் மேலே போய்விடுவோம்” என்று மேலே கையைக் காட்டினேன். சிரித்தார்.

உயிருள்ளவற்றிற்கும் உயிரில்லாதவைக்கும் உள்ள வித்தியாசங்கள் பற்றி அவருடன்போன கூட்டத்தின்போது பேசிக்

கொண்டோம். ரெடிங்கர் பல நாடுகளுக்கும் போய்வந்த மருத்துவர். ஆபிரிக்காவில் ஐந்து வருடங்கள் மருத்துவராக இருந்தவர். உயிரில்தான் உலகமியங்கும் தத்துவத்தை அறியமுடியுமென்பது அவர்வாதம். அவர் பல கருத்துக்களையும் ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பார். உயிர் மூச்சுவிடுவது மட்டுமில்லை என்று அவருக்குத் தெரியலாம். சகமனிதனே துன்பம் தருவது தெரியுமா?

மருத்துவர் மூர்த்தி எல்லோரையும் வரவேற்று உட்காரச் சொல்லிவிட்டு, வந்திருந்த சுவாமியை அறிமுகப்படுத்தினார். சுவாமியார் சலோகங்கள் பலவஞ் சொல்லித் தன் பேச்சைத் தொடங்கினார். குழந்தைகள் மேலே போய் டெலிவிஷன் பார்க்கத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். பெண்கள் யாவரும் ஒன்றாக இருந்தனர். சுவாமி எல்லோரையும் அளவிட்டுக் கொண்டே பேசினார்.

அவரும் கதை சொல்லத்தொடங்கினார். ஒரு திருடனும் ஒரு வியாபாரியும் ஒன்றாக ஒரு நெடுந்தார ரயில்பிரயாணம் மேற்கொண்டார்களாம். திருடனுக்கு வியாபாரி பணம்கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தது. வியாபாரி தூங்கும்போது எல்லா இடமும் தேடினானாம். அவன் தேடிய விதங்களைப் பற்றிச் சுவாமியார் சுவாரசியமாக விபரித்தார். கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக வியாபாரி இறங்கும்போது திருடன் கேட்டானாம். எங்கே அவர் பணத்தை ஒளித்து வைத்திருந்தார் என்று. “உன் தலையணைக்கு அடியில்தான்” என்று வியாபாரி சொன்னானாம். சுவாமியார் இந்தக் கதையை நன்றாகவே சொன்னார். அந்தத் திருடனைப் போல நாங்கள் சந்தோஷத்தை வெளியே தேடுகிறோமாம். சந்தோஷம் எங்கள் மனதிலேயே இருக்கிறதாம். எல்லோரும் சுவாமியாரை இன்னும் கவனமாகக் கேட்க ஆயத்தமானார்கள்.

எனக்குள்ளே சந்தோஷம் எங்கே வரமுடியும்? இன்னொரு பிறப்பு எடுத்து சகோ தரங்கள் சாகாமல், நாட்டைவிட்டு ஓடாமல் பணமும் சேர்ந்திருக்குமானால் சந்தோஷம் எனக்குள்ளேயிருந்து வரலாம். தொடர்புகள் எல்லாவற்றையும் அறுத்துக்கொண்டால் வெட்டவெளிப் பயணம் தொடங்கலாம். சுவாமியார் பேச்சைமுடித்தார்.

“ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி”

புண்ணியமூர்த்தியின் மனைவி தன் கண்ணாமூலைய நுமிர்த்திக்கொண்டு கேட்டாள்.

“உங்களை மச்சாளை சூன்னும் ஆமிக்காறுர் விடிக்கேல்லியே?”

என்ன சசால்லுகிறாள் சூந்துக் கிழவி? என் கேடபம் தலைக்கேறியது. உயிரைக் கையில் விடித்துக்கொண்டு அலைபவர்களைப் பற்றி சூதைவிடச் சசால்வதற் கொன்றுமில்லையா?

“சூல்லையாம் கொழும்பில் எறிய வேண்டிய வைய சூன்னும் ஒன்றிரண்டு சூருக்குதாம். அது முடிஞ்சு ஆமிக்காரரிடம் தானே போறுகதண்டு சசால்லிக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று வையத்தேன்.

தியானம்

ஆரம்பித்தார்கள்.

கண்ணை மூடிக்கொண்டு சூன்யத்தில் நிலைக்க வேண்டுமென்பது சவாமி கள் வேண்டுகோள். முடிகிறதா? தந்தையுடன் மெயில் டிரெயினில் கொழும்பிலிருந்து தூங்கித்தூங்கி வருவதுதான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. தியானம் முடிந்து சாப்பிடத் தொடங்கினோம். மருத்துவர் பெரியதம்பிக்கு விஸ்கியில்லாமல் சாப்பாடிருங்காது. சைவச் சாப்பாடும் பிரச்சனையாகப் போயிருக்கும். அவரிடம் இதைப் பற்றிச் சொன்னேன்.

“இன்டைக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டந்தான்.”

“நான் எல்லாம் குறைச்சாச்சு” என்றார்.

கல்யாணி, கௌரியுடன் இன்னும் பல பெண்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். மூர்த்தி மும்முரமாகப் பலரிடமும் ஏதோ

சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அடுத்த சொற்பொழிவைப் பற்றியாயிருக்கலாம்.

ரெடிங்கருடன் மறுபடியும் பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவர் அரிசிச் சாப்பாடு சாப்பிடுவார். அவருக் கென்று மூர்த்தி உறைப்புக் குறைவாகச் சமைத்து வைத் திருப்பார். அதைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்.

“சந்தோஷத்தைத் தேடுகிறீர்களோ?” என்று கேட்டேன்.

“நீர் ஒரு ஆள்தான் அதைத் தேடாமலிருக்கலாம்” என்றார்.

“சவாமியார் செய்கிற மாதிரி சந்தோஷத்தை எங்க றுக்குள் தான் முதலில் தேட வேண்டுமென்றால் உங்கள் தட்டையே முதலில் பாருங்கள்” என்றேன்; சிரித்தார்.

“வெறுந்தட்டு” என்றார்.

எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு பின்னணி (context) இருப்பதாக அவரிடம் சொன்னேன். என்னால் ஈழத்துப் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசாமல் இருக்க முடியாது.

ரெடிங்கரிடம் ஈழத்துப் பிரச்சினைகள் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

“சவாமியார் சொல்வதை அகதிகள் முகாமில் சொல்லலாமா?” என்று கேட்டேன். ரெடிங்கர் என்னை உற்றுப்பார்த்தார். ஆபிரிக்க அகதிகள் முகாமில் வேலை பார்த்திருக்கிறார். அகதிகள் முகாமைப் பற்றி அவருக்குத்தான் தெரியும்.

“எனக்கு இவற்றில் நம்பிக்கையில்லை. சவாமியாருடன் சண்டை தொடங்கவும் விருப்ப மில்லை” என்றேன்.

ரெடிங்கர் “மனித உயிர் வாழ்க்கை பல்முகம் படைத்தது” என்று ஒரு நடுநிலை எடுத்துக் கொண்டார். மூர்த்தி வேகமாக எங்களை நோக்கிவந்தார். அடுத்த மாதக் கூட்டம் எங்கே நடக்கப்போகிறதென்று சொல்லிவிட்டுப் போனார். கௌரியின் தந்தை புண்ணியமூர்த்தி ஒரு ஓரமாக நின்று

கொண்டிருந்தார். அவர் மனைவியும் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். புண்ணியமூர்த்தி அமைதியான மனிதர்.

“ஊரில் நிலவரம் எப்படியாம்?” என்று கேட்டார்.

“கொழும்பில் பெடி பெட்டையளைப் பிடிச்சுக் கொண்டுபோறதுதான் பெரிய பிரச்சினையாம்” என்றேன். ராணியக்காவின் குடும்பநிலை பற்றிய யோசனைகள் மனமேட்டில் உலவ ஆரம்பித்தன. புண்ணிய மூர்த்தியின் மனைவி தன் கண்ணாடியை நிமிர்த்திக்கொண்டு கேட்டாள்.

“உங்களை மச்சானை இன்னும் ஆமிக் காறர் பிடிக்கேல்லியோ?”

என்ன சொல்லுகிறாள் இந்தக் கிழவி? என் கோபம் தலைக்கேறியது. உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு அலைபவர்களைப் பற்றி இதைவிடச் சொல்வதற்கொன்றுமில்லையா?

“இல்லையாம் கொழும்பில் எறிய வேண்டிய வெடி இன்னும் ஒன்றிரண்டு இருக்குதாம். அதுமுடிஞ்சு ஆமிக்காரரிடம் தானே போறதெண்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று வெடித்தேன்.

நேரே குழந்தைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு கல்யாணி யிடம் போய், “நாங்கள் போகலாம்” என்றேன். என் குரலில் இருந்த ஆத்திரத்தைப் பார்த்து கல்யாணி பயந்திருக்க வேண்டும். ஒருவரிடமும் பேசாமல் கோட்டு காலணியை மாட்டிக்கொண்டு காரில் ஏறி வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டோம். புறப்படும்போது, தலையைத் திரும்பிப் பார்த்தபோது, புண்ணியமூர்த்தி கிழவியிடம் ஏதோ சொல்லுவது தெரிந்தது. “என்ன பிரச்சினை?” என்று தொடங்கினாள் கல்யாணி.

“ஆமிக்காரர் பிடிக்கேல்லியோவாம் ராணியக்க ஆக்களை..... கிழவி கேட்கிறாள்” என்று கோபம் அடங்கவில்லை.

“பயங்கரவாதிகள் குடும்பம் என்றால் கேட்பாள் தானே!” கல்யாணி சாட்டையை வாயில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

“உங்கடை குடும்பத்தில் யாரேன் செத்திருந்தால் தெரியும்.” இக்கதையை ஒரு நியாயமான தளத்தில் கொண்டு நிறுத்துவதென்று முடிவெடுத்துச் சொன்னேன்.

“நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?” என்று கேட்டாள். நான் சொன்னதைச் சொன்னேன். கிழவியின் தமக்கையும் அவர் புருஷனும் கொழும்பில் அவர்கள் வீட்டுக்காவல்.

என்னுடைய நக்கல், கிழவிக்கு விளங்கா விட்டாலும் அவள் கணவனுக்கு விளங்கும். கல்யாணிக்குக் கோபம் வரத்தொடங்கியது.

“நான் சொன்னேன். இது ஒரு பயங்கர வாதிகள் குடும்பம் என்று. இந்த மாதிரிப் பயங்கர யோசனைகள் ஆருக்கு வரும்?” என்றாள்.

“பயங்கர யோசனைகள் இல்லாமல்தான் ஊரில் சிங்களவர் ஆமியை வைச்ச அடிக் கிறார்கள்”

“உங்கடை இந்த பயங்கரவாதிகள் இல்லாது போனால் கவண்மென்ற ஆமிக்கு என்ன வேலை?”

கல்யாணிக்குக் குருவியை விடச் சின்ன மூளை இருக்கிறதாகப்பட்டது. அதைச் சொல்லப்போக விவாதம் வளரத் தொடங்கியது. குழந்தைகள் பின்னால் அழத் தொடங்கின.

“இப்படிக்கதைச்சால் கெளரி எங்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பாள்?” கல்யாணியின் பிரச்சினையே அதுதான்போல இருந்தது.

“இவையள் கதைக்கிற மெடிடேஷன் கதையெல்லாம் நம்புறவையாக இருந்தால் இப்படிக்கதைப்பினமோ?”

“பயங்கரவாதிகள் என்னண்டு கடவுளை நம்புவனம்?”

“கடவுளை நம்புறதுக்கும் ஊருக்காகச் சண்டை பிடிக்கிறதற்கும் என்ன தொடர்பு? யோசிச்சுக் கதையுமன்.” இவளின் ஒருதலை நோக்கிற்கெல்லாம் அவள் தாய்தந்தையரின் அறிவுரைகள் ஒருபக்கம் மற்றது குருவி மூளை. “யோசிச்சுக் கதையுமென்” என்று திரும்பவும் சொன்னேன்.

வீடு வந்து சேர்ந்து குழந்தைகளைப் படுக்கப் போட்டு, நாங்கள் படுக்கப்போகும் வரை விவாதம் நிற்கவில்லை. நித்திரை லேசில் வருவதாக இல்லை.

சுவாமியாரின் அறிவுரைகள் திரும்பவும் மனதில் எழுந்தன. சந்தோஷம் எனக்குள்ளேதான் இருந்தால் அதைத் தட்டி எழுப்பத் தெரியவில்லை.

‘எல்லாவற்றையுமே மறந்தால்?’

நினைவுகள் எப்படிப்போகும்? நான் பயங்கர யோசனைகளை விட்டெறிந்தால்தான் சந்தோஷத்தைக் காண முடியுமென்றால் பயங்கர யோசனைகள் வருவதே என் மனம் விறாண்டுப்படுவதால்தானே? அது ஏன்

ஒருத்தருக்கும் தெரியவில்லை? படுக்கையிலும் விவாதம் தொடர்ந்தது.

‘கொழும்பில் வீடு எரிந்திருந்தால் தெரிந்திருக்கும். - நான்

“ஆட்கள் சாகிறது தெரியேல்லியோ?” - அவள்.

“எதுவும் சும்மா கிடைக்காது” - நான்.

“கண்டபடி கெளரியின் தாயோட இப்படிக்கதைச்சால், மரியாதை மானம் எல்லாம் போகுது.” - அவள்.

“அந்த மனுசி தேவையில்லாமல் என்ன விசர்க்கதை கதைக்குது? டொக்டர் தில்லையைப் பாருமன். இண்டைக்கும் அந்தாளும் அந்தாளின் குடும்பமும் ஊருக்காக உயிரைக் கொடுக்கவும் தயாராய் இருக்கினம். உங்களுக்கு சிங்களவன அண்டிப் பிழைச்சே பழகிவிட்டுது. இவ்வளவு தமிழர் சாகிறார்கள். விசர்க்கதை கதைக்கிறீர்.” - நான்

“ஒழுங்கான மனுசர் எண்டால் ஒத்து வாழத்தெரியும்.” - அவள்

“தலையில் ஆமிக்காறன் குண்டு விழுந்தால்தான் தெரியும்.” - நான்

“சிங்களவர்கள் வெல்லுகினம்.” - அவள்.

வாதம் நிற்பதாக இல்லை. என் இரத்தக் கொதிப்பு அடங்குவதாக இல்லை. தூக்கம் வருவதாகவும் இல்லை.

கல்யாணிக்கு என்ன தெரிகிறது? கீழே போய் டெலிவிஷனை போட்டேன். ஒவ்வொரு நிலையமாக மாற்றிப் பார்த்தேன். ஒன்றிலும் நல்ல நிகழ்ச்சி இல்லை. சோபாவில் படுத்தபடி சிந்தனைகள் தொடர்ந்தன.

எனக்குள்ளேதான் என்னை மகிழ்விக்கும் சக்தி இருக்குமானால் அதைத் தோண்டியெடுக்க வேண்டும்.

என்னுடைய வேலை நிலையாக இருப்பது என் கையிலில்லை. என்னுடைய தாய், தமக்கை இவர்களைப்பற்றி நான் எதுவும் செய்யமுடியாது. கல்யாணியிடம் இரக்க குணமோ அறிவோ எதையும் எதிர்பார்க்க முடியவில்லை.

நானை ரிச்சர்ட்டுடன் சைக்கிள் ஓட்டப் போகலாம். ஆனால் அவன் வேகத்தில் போகமுடியாது. எஞ்சின் சோதனைகளைத் தொடரலாம். ஆனால் குழந்தைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டு திரும்பிப் போகவேண்டும். கல்யாணி குலைப்பாள். எனக்குள்ளே அமைதி எங்கே

வரப்போகிறது?

கல்யாணியிடம் சொல்லவேண்டும் சந்தோசத்தைத் தேடத்தொடங்க வேண்டு மென்று. சைக்கிள் ஓடுவதுதான் சாத்தியமானது. ஆனால் தனியாகத்தான் போகவேண்டும்.

தூக்கம்வர ஆரம்பித்தது.

அடுத்த நாள் காலை. கல்யாணியும் நானும் குழந்தைகளை வெளிக்கிட வைத்து காரில் ஏற்றும் வரையும் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“இண்டைக்கு நீர்தான் போய்க் குழந்தைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வரவேண்டும்” என்றேன்.

“என்னால் முடியாது” என்றாள்.

இது வெறும்வாதம்.

“என்னாலும் முடியாது” என்றேன்.

குழந்தைகள் எங்களைப் பார்த்தன. என் குரலில் இருந்த தீர்மானம் அவர்களையும் உலுப்பியிருக்க வேண்டும்.

“Gosh dad” என்றான் கதிர்.

“Let us go” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டேன்.

கல்யாணி மற்றக் காரை எடுத்துக் கொண்டு போவாள். நான் அன்று காலை சாப்பிடவுமில்லை. பனியும் நல்லவேளையாக இல்லை. குழந்தைகளைப் பராமரிப்பாளரிடம் விட்டபோது செல்வி அழத்தொடங்கினாள். கொஞ்சம் நின்றுவிட்டு அலுவலகத்துக்குப் போகும்போது போக்குவரத்து அதிகமாகிவிட்டது. தாமதிக்கத் தான் போகிறது.

நான் போய்ச்சேர்ந்தபோது அலுவலகத்தில் ஒருவருமில்லை. கொம்பியூட்டரில் எனக்கு வந்த செய்திகளை கேட்டுவிட்டு, என் கணக்கீடுகளைத் தொடங்கினேன். எங்கள் குழுவின் கூட்டம் பத்து மணிக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். ஆள்குறைப்பு பற்றிய அறிவித்தல்கள் இந்தக் கூட்டத்தில் தெரிவிக்கப்படலாம். யோசனைகள் பெருகத் தொடங்கின. மற்றும் கம்பெனிகளிலிருந்து இன்னும் ஒரு பதிலும் வரவில்லை. கொம்பியூட்டர் என் கணக்கீடுகளைச் செய்து முடிக்க நேரமெடுக்கப்போவது தெரிந்தது. எஞ்சின் பரிசோதனை அறைக்குப்போய் அங்கியை மாட்டிக்கொண்டு பரிசோதனைகளைத் தொடங்கினேன். ரிச்சர்ட் அப்போதுதான் வந்தான். “கொம்பியூட்டர் செய்திகளைக் கேட்டாயா” என்று ரிச்சர்டைக் கேட்டபோது, “இல்லை” என்றான். கூட்டம் இருக்கிறதைப் பற்றியும் ஆள்குறைப்பைப் பற்றியுமிருக்கலாம் என்பதை சொன்னேன். “அதைவிடப் புதிதாக

என்ன இருக்கப்போகிறது” என்று சொல்லி விட்டு, எஞ்சின் பரிசோதனைகளைத் தொடங்கினான்.

“என்ன செய்யப் போகிறாய்?” என்று கேட்டதற்கு “பார்க்கலாம்” என்று வேலையில் இறங்கினான்.

“பயணம் இந்தக்கிழமை முடிவில் போகத் தான் போகிறீர்களோ?” என்று கேட்டேன்.

“நிச்சயமாக. இந்த மாதிரியான நேரத்தில் தான் மனத்தை சந்தோஷமாக வைத்திருக்க வேண்டும்” என்றான்.

சுவாமியாரைவிட இவன் பரவாயில்லைப் போல இருந்தது. கல்யாணியுடன் பயணம் போவதென்றால், அவளும் லீவு எடுக்க வேண்டும்.

எனக்கும் போக ஆசையாயிருந்தது.

பத்து மணிக்கூட்டத்துக்குப் போனோம். மாக் சிரிப்பேயில்லாமல் நின்று கொண்டிருந்தான். வழக்கம் போல, “நல்லசெய்தி முதலில், கூடாதசெய்தி பின்னர்” என்று தொடங்கினான்.

“நல்லசெய்தி - இரண்டு பேரைத்தான் எங்கள் குழுவிலிருந்து நீக்குவதாக அறிவித்திருக்கிறார்கள்.....”

கூடாதசெய்தி - நாங்கள் எல்லோரும் இந்த இரண்டு பேருடைய வேலையையும் சேர்த்தே பார்க்கவேண்டும்” என்று நிறுத்தினான் மாக். “இதென்ன கூடாதசெய்தி. நாங்கள் யாராவது வேலை ஏதேன் பார்த்தால் தானே?” என்று அலெக்ஸ் பகிடி சொல்லும் போதே, அவனுக்கு இவைகள் பற்றித் தெரிந்திருக்கும்போல இருந்தது. ஆனால் ஒருவரும் சிரிக்கவில்லை.

மாக் தொடர்ந்தான் “.....ஆளணிப் (Personal) பகுதியிலிருந்து இந்த இரண்டு பேருக்கும் இன்று மத்தியானத்துக்குள் அழைப்பு வரும். நீங்கள் எல்லோரும் உங்கள் காரியாலயத்துக்குப் போகலாம்.”

“அந்த இரண்டு பேரும் யார் என்று தெரியுமா?” எல்லோரும் ஆவலாகக் கேட்டார்கள், அலெக்ஸைத் தவிர.

“நாங்கள் ஒரு இலகுவான முறையைப் பின்பற்றினோம். யாரின் உழைப்புக்கும் ஊதியத்துக்குமான விகிதம் குறைவாக இருந்ததோ அவர்களை நீக்கியிருக்கிறோம். மாக்குக்கு தான் தப்பிட்டோம் என்கிற சந்தோஷம் மனத்தில் இருந்தது போன்று எனக்கும் தோன்றியது.

எல்லோரும் கசமுசுவென்று எல்லோரையும் திட்டியபடி அறையைவிட்டுத் தங்கள் காரியாலய அறைகளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

நானும் ரிச்சர்ட்டும் எஞ்சின் பரிசோதனை அறைக்குள் நுழைந்து பரிசோதனைகளைத் தொடர்ந்தோம். “செய்தி ஏதாவது இருந்தால் டெலிபோனில் பதிவாகட்டும்” என்று ரிச்சர்ட் சொன்னான். எஞ்சினில், ஒரு புது மாதிரியான எஞ்சினைக் குளிர்ப்படுத்தும் (Coolant) திரவத்தைப் பரிசோதனை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். எஞ்சினில் வெப்ப நிலையைக் காட்டும் கருவிகள் சத்தமில்லாமல் மின்பூச்சிகளைப் போல மாறிக்கொண்டிருந்தன. கொம்பியூட்டருக்குத் தன்னாலேயே போகும் வண்ணம் செய்து வைத்திருக்கிறோம். எஞ்சினை ஓட்டிவிட்டு அவ்வப்போது எல்லாம் ஒழுங்காக இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால் போதுமானது.

“ரிச்சர்ட், கம்பெனிக்காரரின் முடிவுகளை அறிய விருப்பம் உண்மையாகவே இல்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“பாலா, இங்கே பார். சிலவற்றைப் பற்றி நாங்கள் கவலைப்படலாம். சிலவற்றைப் பற்றி ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இந்த முட்டாள்கள் என்னை வேலையிலிருந்து நிறுத்தினால் நான் வேறு வேலை ஏதாவது தேடவேண்டும். அதைத்தான் நான் செய்யலாம். உனக்கும் ஏதாவது நடந்ததென்றால் எங்கேயாவது குடும்பத்தையும் அழைத்துக்கொண்டு போய்வா, உனக்கு நல்லது” என்றான். என் மனம் கொஞ்சம் அமைதியானது.

மறுபடியும் வேலையில் ஆழ்ந்தோம். பதினொன்றே காலானது பரிசோதனைகள் முடிவதற்கு. கொம்பியூட்டர் தாள்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு காரியாலய அறைகளுக்குப் போனோம். என் மனம் பதட்டப்பட ஆரம்பித்தது. போனில் செய்திகள் வந்ததற்கான விளக்கு எரிவதைப் பார்த்தவுடன் மனப்பதட்டம் அதிகரித்தது. போன் செய்திகளை ஒவ்வொன்றாக கேட்கத் தொடங்கினேன். முதலில் கல்யாணியின் செய்தி.

உடனடியாகத் தனக்கு போன் செய்யச் சொல்லி.

கௌரி ஏதாவது கல்யாணிக்குச் சொல்லி யிருப்பாள்.

ஆனால் காரியாலயச் செய்திகள் முக்கியமாக ஒன்றுமில்லை. தப்பினேன் என்று யோசித்துக்கொண்டு கல்யாணிக்கு போன் செய்தேன். கல்யாணிக்கு, நான் நினைத்ததைப் போலவே, கௌரி போன் செய்திருக்கிறாள்.

“உங்களுக்கு ஆரோட என்ன கதைக்கிற தெண்டு நிதானமில்லையா? கௌரி ஆட்கள் எங்களைப்பற்றி என்ன நினைப்பினம்?”

“அந்த மனுசி என்ன கதைச்சுதெண்டு சொல்லேல்லியோ? எங்கட ஓபீசில் ஆக்களை

தோள்களைக் குலுக்கியபடி.

“என்ன...?” என் கதிரையிலிருந்து எழும்பி விட்டேன்.

“இது நல்ல செய்திதான். நாங்கள் நாளைக்கே ஃப்ளோரிடா போகவேண்டியது தான். லிண்டாவால் இரண்டு நாள் அதிகமாக லீவு எடுக்கமுடியும். ரிச்சர்ட் அப்போதே புறப்படுவான்போல இருந்தது.

“இது பற்றி உனக்குக் கவலையில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

என்ன பிரச்சினை?” என்று தொடங்கினாள் கல்யாணி.

“ஆமிக்காரர் பிடிக்கேல்லியோவாம் ராணியக்க ஆக்களை... கிழவி கேட்கிறாள்” என்று கோபம் அடங்கவில்லை.

“பயங்கரவாதிகள் குடும்பம் என்றால் கேட்பாள் தானே!” கல்யாணி சாட்டையை வாயில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

“உங்கடை குடும்பத்தில் யாரேன் சேத்திருந்தால் தெரியும்.” இக்கதையை ஒரு நியாயமான தளத்தில் கொண்டு நிறுத்துவதென்று முடிவெடுத்துச் சொன்னேன்.

நிற்பாட்டுறதைப் பற்றி கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாங்கள். எப்ப எது கதைக்கிறதெண்டு தெரியாதா?...” என்று உரக்கச் சொன்னேன்.

என் அறைக்கதவை யாரோ தட்டினார்கள். உள்ளே வரச்சொல்லிக் குரல் கொடுத்தேன், போன் வாயை மூடியபடி. ரிச்சர்ட்தான்.

“கெல்லி போனில் பேசுகிறாள்” என்று அவனிடம் சொல்லிவிட்டு, நான் பிறகு கதைப்பதாக கல்யாணியிடம் சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தேன். கல்யாணி மறுமுனையில் ஏதோ சொல்வது கேட்டது. ரிச்சர்ட் முக்கியமான செய்தி ஏதாவது சொல்லக்கூடும். கல்யாணியை இங்கு எல்லோரும் கெல்லி (Kelly) என்று கூப்பிடுகிறார்கள்.

“கெல்லிக்கு ஆயிரமாயிரம் மற்றப் பிரச்சினைகள்” என்று ரிச்சர்ட்டிடம் சொன்னேன்.

“என்னை வேலையிலிருந்து நிறுத்தி யிருக்கிறார்கள்” என்றான் ரிச்சர்ட், தன்

“நான் உனக்கு முன்னரே சொல்ல வில்லையா? இது பற்றி என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. வேறுவேலை தேடுவது பற்றி வந்துதான் யோசிக்கவேண்டும். உனக்குத்தான் கவலைப்படுவது திருப்தியைத் தரும், எனக்கில்லை. என் சாமான்களை எடுக்க, வந்து ஒரு கைகொடுப்பாயா?” என்றான்.

ரிச்சர்ட் போவதுபற்றிக் கவலையாக இருந்தது. நல்ல மனிதன். தன் வேலை உண்டு தன் தேகாப்பியாசங்கள் உண்டு என்றிருக்கும் மனிதன். மாக், அலெக்ஸ் மாதிரி மேலதிகாரிகளுக்குப் பின்னால் போவதில்லை. சர்ச்சுக்கும் போவதில்லை, கொல்ஃப்ம் விளையாடுவதில்லை. விஷயங்கள் முற்றிக் கொண்டே வருகின்றன. இவன் போனால் யார் இந்த வெப்பநிலை கணிக்கும் கருவிகளைச் சரிபார்ப்பார்கள் என்று தெரியவில்லை. இவன் ஒரு நல்ல சக ஆராய்ச்சியாளன். அவன் காரியாலயத்துக்குப் போய் அவன்

புத்தகங்களை அட்டைப் பெட்டிகளில் அடுக்கத் தொடங்கினோம்.

மையாமியில் (Miami) 'போட்' (boat) ஒன்று வாடகைக்கு எடுக்கப்போகிறோம். மைக்குக்கு மீன் பிடிப்பதென்றால் சந்தோஷம்" என்றான். மைக், அவனுடைய எட்டுவயது மகன். அவனும் ஒரு நல்லபெடியன்.

ரிச்சர்டை நிறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்றால் என் கழுத்துக்கான கத்தியும் தீட்டப் பட ஆரம்பித்திருக்கலாம். மற்றும் சில கார், விமானம் செய்கிற கம்பெனிகளுக்கு விண்ணப்பித்திருக்கிறேன். எல்லோரையும் போனில் விசாரிக்கவேண்டும். ரிச்சர்ட் சொல்லுவதுபோல் எதைப்பற்றியும் கவலைப் பட முடியாது.

".....உனக்குத்தான் கவலைப்படுவது திருப்தியைத் தரும், எனக்கில்லை." ரிச்சர்டின் வார்த்தைகள் மனதில் திரும்பத்திரும்ப ஒலித்தன.

ரிச்சர்ட் போவது எனக்கு இழப்புத்தான்.

"...பிளோரிடா போய்விட்டு வா. நாங்கள் சந்திப்போம்" என்று சொன்னேன்.

"நிச்சயமாக" என்று சொல்லிக் காரில் ஏறிப் போய்விட்டான். என்மனம் உறுதிப்பட ஆரம்பித்தது.

திரும்பி காரியாலயத்துக்கு வந்தபோது டெலிபோனில் செய்திகளுக்கான விளக்கு திரும்பவும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. இது கல்யாணியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

அவள்தான் - தனக்கு உடனடியாக போன் செய்யுமாறு கேட்டிருந்தாள். அவளுக்கு போன் செய்தால் நல்லவேளையாக அங்கே அவள் மேசையில் இல்லை. என்னத்துக்காகக் கதைக்க கேட்டாள் என்று தெரியுமென்றும், வீட்டுக்குவந்து தொடரலாம் என்றும் அவளுக்கு செய்தி வைத்துவிட்டு, மறுபடியும் பரிசோதனை அறைக்குள் போய்விட்டேன். மாக் திரும்பவும் கூட்டம்போட்டு வேலைகளைத் திரும்ப ஒழுங்குபடுத்தத் தெண்டிப்பான் என்று தெரிந்தது. ரிச்சர்டை நிறுத்தினால் யாரை என்னுடன் போடுவார்கள்? அலெக்ஸ் என்றால் கஷ்டந்தான். அவன் ஒரு இனவெறியன். அவன் ஜெனரல் மனோஜின் நண்பன் என்பதால் மாக்கின் இடத்தையே அவனால் பிடிக்க முடியும். வேலைதான் நடக்காது. மனக்கவலை திரும்பவும் வரும்போல இருந்தது.

ரிச்சர்ட் வேலை செய்துகொண்டிருந்த

கருவிகளைப்பற்றி அறிவதில் அன்று பின்னேரம் செலவானது. வீட்டுக்குப் போன போது நினைத்ததைப் போலவே கல்யாணி வெடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கௌரி சொன்னாளாம், நான் அவள் தாயுடன் தேவையில்லாதகதைகள் கதைத்ததாக. நடந்தவற்றைத் திரும்பவும் சொன்னேன். கௌரியின் தாய் சொன்னவற்றை சொன்னேன்.

"அவ அப்படி சொல்லியிருக்க மாட்டா" என்றாள் கல்யாணி. நான் இன்று எந்த விவாதத்தையும் தொடருவதாக இல்லை. தோள்களைக் குலுக்கிவிட்டு என் அறைக்குப் போக ஆரம்பித்தேன்.

"இதுக்கு என்ன சொல்லிறியள்?" என்று கத்தினாள்.

"உம்முடைய பிரச்சினை என்ன தெரியுமா? உப்பிடி விவாதிக்கிறது உமக்குச் சந்தோஷமாக இருக்குது. அப்பிட்யெண்டால் இன்னும் கத்தும்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டேன். இன்னும் ஏதேதோ சொன்னாள் கேட்கவில்லை. பின்னேரச் சாப்பாடு செய்ய ஆரம்பித்திருந்தாளோ தெரியவில்லை. அதைப் பற்றியும் இப்போது விவாதம் ஆரம்பிக்கலாம். மேலே போய் முகம் கழுவிக்கொண்டு, இறங்கி வந்து டெலிவிஷனைப் போட்டேன். கல்யாணி டெலிவிஷனை நிறுத்தினாள்.

"நான் இந்த விவாதங்களால் சந்தோஷ மடைகிறேன் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? நான் இப்படிச் கத்துறது சந்தோஷமாகவோ?" என்றாள்.

"பின்னேரச் சாப்பாடு செய்யத் தொடங்குவோமா" என்று கேட்டேன். அதுக்கும் கத்தினாள். பிஸ்சா (Pizza) தான் ஓடர் பண்ணி எடுக்க வேண்டும்போல இருந்தது. வேறு கதைகளை வளர்க்காமல் பிஸ்சாவுக்கு போன் பண்ணினேன்.

ராணியக்காவின் கணவர் பத்மநாதனின் மச்சான் ஒருவர் கனடாவில் இருக்கிறார். கல்யாணியின் தங்கையும் குடும்பமும் ரொறொன்ரோவில் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஒருமுறை ரொறொன்ரோ போனபோது இரண்டு குடும்பத்தாரையும் பார்த்துவிட்டு வந்தோம். கல்யாணியின் தங்கையும் அவள் கணவரும் இருவரும் அக்கவுண்டன்ட் உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள். பத்மநாதன் மச்சான் சில்லறை உத்தியோகங்கள் பார்ப்பதால் கல்யாணிக்கு அவர்களைப் பிடிக்காது.

“இந்த மாதிரிச் சனங்களை இங்கு விட்ட படியால்தான் தமிழரின் மானம்போகுது...” என்பாள்.

“நீங்கள் மேல்மட்டக்காரரெல்லாம் எங்கே யும் போகலாம். சுருட்டுச்சுத்துற சனங்கள் வரக்கூடாதோ.”

“வரலாம். ஆனால், ரொறொன்றோ குப்பையாகிறதுக்கு அதிகநாள் எடுக்காது” என்றாள். தொடர்ந்து, “களவுக்கூட்டங்களும், திருட்டுக் கூட்டங்களும் இங்கே வந்து எல்லாற்றை மானமும்போகுது” என்று கத்தினாள். நெடுக இப்படியே கதைப்பாள்.

பிஸ்சா இன்னும் வந்துசேர்ந்த பாடாக இல்லை. கல்யாணியின் குரல் ஓங்கிக்கொண்டே வந்தது. “எங்கடை ஆக்களுக்கு பயங்கர வேலையள் செய்யிறது பழகிவிட்டுது...”

“அது சரி. நேற்றுச் சாமியார் சொன்னது என்ன? அதைக் கேட்டனீரோ?”

“என்ன சொன்னதைப்பற்றிக் கேக்கிறியள்” என்றாள்.

“சந்தோஷம் எங்கள் மனத்தில்தான் இருக்கிறது. அதை நாங்களே உணரவேணும் எண்டார்.”

“அதெல்லாஞ் சரி. அது மனிசர் மாதிரி இருக்கிற சனங்களுக்கு. உங்களுக்கென்னத்துக்கு?” என்று கடுமையாகவே சொன்னாள்.

“முதலில் உம்மிலேயே ஆரம்பியுமென்” என்றேன்.

“நான் சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கிறேன். நீங்கள் தான் பிரச்சனை” என்றாள் - முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்கும் வண்ணமாக.

“சந்தோஷமாக இருக்கிற மாதிரித் தெரியல்லியே” என்று சொன்னேன்.

இந்த விவாதம் முடிவடையாது. ஊர்ச் சண்டைகள் மாதிரித்தான். சண்டைகள் பிடிப்பதென்றே தீர்மானம் எடுத்திருக்கிறோம். இது நிற்காது. பிஸ்சா வந்துசேர்ந்து, சாப்பிட ஆரம்பித்தோம். குழந்தைகளுக்கு எங்கள் விவாதங்கள் பழகிவிட்டன. கல்யாணியின் விவாதங்களில் ஆழத்தைக் காணவும் முடியாது. அடக்கத்தையும் காணமுடியாது. என்னுடைய பதில்களும் பயங்கரவாதப் பதில்களாகிவிட்டன.

“இந்த விவாதங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேணும் எண்ட யோசனை இல்லியா

உமக்கு” என்று கேட்டேன்.

“இதுக்கு நீங்கள் மனிசர் மாதிரி நடக்கப் பழக வேணும்.”

“நீர்தான் மிருகம் மாதிரி இருக்கிறீர்.... நான் என்ன செய்யவேணும் எண்டு பாக்கிறீர்?” கல்யாணி முதல் வசனத்தால் இந்தமுறை ஆத்திரமடையவில்லை.

“கெளரியின் தாயிடம் மன்னிப்புக் கேளுங்கோ...”

“நான் செத்ததன் பிறகு கேட்கிறேன்...”

இந்த விவாதம் முடிவே அடையாது. “நான் இனி உங்கையெல்லாம் வர ஏலாது. இனி நீரே உங்கையெல்லாம் போய்வாரும்” என்றேன்.

போன் மணி அடித்தது. மருத்துவர் பெரியதம்பி. “என்ற மாமிட்ட நேற்று என்ன சொன்னீர்?” என்று நேரே தொடங்கினார். அவர் மாமி சொன்னதையுஞ் சொல்லி, என் மறுமொழியையுஞ் சொன்னேன். “ஏதென் பிழையோ?”

அவருக்கும் என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. “வயசு போனவையோட சரியாகக் கதைக்கவேணும்” என்றார்.

“வயசுபோன ஆக்களும் சரியாகக் கதைக்கவேணும்....” என்றேன். நான் இதை விடுவதாகவும் இல்லை.

“அங்கே ஊரில் சனங்கள் சாகினம். இங்கை இருந்துகொண்டு அங்கே சனங்கள் இன்னுஞ் சாகேல்லியோ எண்டு கேக்கிறது என்ன கலாசாரத்தில் சேர்ந்தது?” பெரியதம்பியால் எந்த ஆழமான சிந்தனையும் முடியாது.

“நீர் அவவிட்ட மன்னிப்பு கேக்கவேணும்...” என்றார். கௌரி ஒரு பலம்வாய்ந்த சக்தி. எத்தனை பேரை ஆட்டிப்படைக்கிறது?

“நீங்கள் முதலில் அவவை மன்னிப்புக் கேக்கச் சொல்லுங்கோ. எனக்கு வேறவேலை கிடக்கு. நான் போகவேணும்” என்று உடனே போனை வைத்துவிட்டேன். இந்த விவாதமும் முடியாது.

கல்யாணி யாருடன் கதைத்ததென்று கேட்டாள். “பெரியதம்பி” என்றேன்.

“உங்களுக்கு இந்த உலகநடப்புகள் ஒன்றுந்தெரியாது” என்றாள்.

கதிரும், செல்வியும் எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். கல்யாணி அவர்களை இழுத்துக்கொண்டு மாடிக்குப் போனாள்.

ரிச்சர்ட் :.ப்ளோரிடாவுக்குப் போய் விட்டானோ தெரியவில்லை என்று அவனை போனில் விசாரித்தேன். அடுத்தநாள் கிளம்ப இருக்கிறார்களாம்.

“எல்லாம் எடுத்து ‘வாணி’ல் வைத்து விட்டாயிற்று” என்றான். கதை முடிந்தபின்னர் சோபாவில் சரிந்தேன். என் வாழ்க்கையைச் சீர்பண்ண வேண்டும். விவாதங்களும், முரண்பாடுகளும், கவலைகளும், தொல்லைகளும் என்னை ஆட்டிப்படைப்பதை நிறுத்த வேண்டும். பலமும் நிறையவேண்டும் . . .

தூக்கம் வரலாயிற்று. கல்யாணியின் குரல் தொலைவில் கேட்டது.

அடுத்த நாள் காலை பனி பெய்து கொண்டிருந்தது. இரண்டு அங்குலம் விழுந்திருக்கும். காரியாலயத்துக்கு நாங்கள் குழந்தைகளை ஆயத்தப்படுத்தி, காலை உணவு அருந்தி வெளிக்கிடும் வரையில் கல்யாணி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நான் சோபாவில் சரிந்ததன்பின் கெளரி போனில் கதைத்திருக்கலாம். இதுபற்றி ஆய்வு நடத்த முடியாது.

காரியாலயத்திற்குப் போனபோது மாக் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“கூட்டம் (meeting) வைத்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டேன்.

“ஆம். இன்று காலைமுதல் வேலையாய். எட்டு முப்பதுக்கு.”

இன்னும் அரைமணித்தியாலம் இருக்கிறது. கொம்பியூட்டரைத் தொடக்கி முதலில் எனக்கு வந்த கடிதங்களைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். நண்பன் சிவராஜா சிட்னியிலிருந்து கடிதம் எழுதியிருந்தான். சிவராஜா என் பால்ய நண்பன். அவனுடன் சைக்கிளில் திரிந்த நாட்கள் எத்தனை? ஊருக்குப்போய் வந்திருக்கிறான். அதைப்பற்றியும் விபரமாக எழுதியிருந்தான். மனம் கவலையில் ஆழ்ந்தது.

எட்டரை மணிக்கூட்டத்துக்குப் போனபோது நான் பயந்தது போலவே அலெக்ஸை என்னுடன் வேலைக்குப் போட்டிருந்தார்கள். அலெக்ஸ் என்னமாதிரி எஞ்சினியராக வந்தான் என்றதே ஆச்சரியமானது. ஜெனரல் மனேஜரின் நண்பன் என்பதைத் தவிர வேறொரு தராதரமும் இல்லை.

“ஹலோ அலெக்ஸ்.....” என்றேன்.

“ஹலோ” என்றான். அவன் குரலில்

உற்சாகமில்லை. அவனுக்கு வெள்ளைய ரல்லாதவரைப் பிடிக்காதென்பது தெரியும்.

“எனக்கு இந்த ஆராய்ச்சிப் பகுதியையே பிடிக்காது” என்றான்.

“ஒரு கிழமைக்குப் பிறகு பார்” என்றேன். அடுத்து வந்த ஒருகிழமை நரகமாகவே அமைந்தது. அலெக்ஸுக்கு ஒன்றும் புரிவது மில்லை. வேலை செய்ய விருப்பமு மில்லை. பாதிநேரம் மாக்கின் காரியாலய அறையிலேயே நின்றான்.

அன்று வழக்கம்போல காலையில் கோப்பியைக் குடித்துவிட்டு பரிசோதனை அறைக்கு எட்டரை மணிக்கு வந்தான்.

“இந்த வெப்பநிலை மாற்றத்திற்கு ஏற்ற மாதிரி எஞ்சினைக் குளிர்ப்படுத்தும் திராவகம் ஓடுகிறதை மாற்றவேண்டும்.... வெப்பநிலை மாற்றத்தைப் பதிவுசெய்யும் கருவிகள் சரியாக வேலை செய்கிற மாதிரித் தெரியவில்லை. அதைச் சரி பார்த்துத்தா” என்று கேட்டேன்.

“முடியாது” என்றான் அலெக்ஸ்.

“அது உன்னுடைய கடமை” என்றேன்.

“இல்லை. இதுவெல்லாம் முட்டாள பரிசோதனைகள்” என்று சொல்லிவிட்டு, தொடர்ந்து “நீ ஒரு மூன்றாந்தர பேர்வழி” என்றான் நக்கலாக.

“நான் மூன்றாந்தரம் என்றால் உன்னை விபரிக்க வார்த்தையேயில்லை. நான் மைக்கிடம் சொல்லப்போகிறேன்” என்று கோட்டுடன் புறப்பட்டேன்.

“நீ உன் வேலை நிலைபெறப்படாது என்று யோசித்தாயானால் போய்ச் சொல்” என்றான்.

பரிசோதனையை நிறுத்திவிட்டு ஆத் திரத்துடன் மாக்கிடம் போனேன். மாக் எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு என்னுடன் வர ஆயத்தமானான். மாக்குடன் பரிசோதனை அறையை நோக்கிப்போனேன். அங்கு போனால் அலெக்ஸைக் காணவில்லை. பக்கத்துப் பரிசோதனை அறையிலிருந்த யங்கையும் டானையும் கேட்டோம். அலெக்ஸ் ஜெனரல் மனேஜரிடம் போவதாகச் சொன்னான்.

மாக் என்னைப் பார்த்தான். இனிக் கடவுள்தான் உன்னைக் காப்பாற்றவேண்டு மென்றான்.

கல்யாணியும் அந்தக்கிழமை ஓரளவு அமைதியாக இருந்தான். புயல் வருவதுக்கு

நேரமெடுக்காது என்று தெரிந்தது. கௌரியும் அவளும் இன்னும் போனில் பேசிக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள்.

என்னைத் திருத்தமுடியாது என்று தீர்மானித்திருக்கலாம். அல்லது வேறு யார் பிரச்சினையையோ விவாதித்துக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். இரண்டுமாகவும் இருக்கலாம். பெரியதம்பியிடமிருந்து வேறு ஒருகதையும் இல்லை. என் வேலைப் பிரச்சினைகளைச் சொல்லவும் ஒருவரு மில்லை. கதிரும் செல்வியும் இந்தப் புதிய அமைதியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு குதா கலமாகவே இருந்தார்கள். கதிரின் புது லேகோ (lego) செட்டைப் பொருத்த உதவி செய்துகொடுத்தேன். இந்த அமைதியைக் குலைத்தபடி அலெக்ஸின் காரியாலய விவாதங்கள் மனக்கொதிப்பை அதிகப்படுத்த ஆரம்பித்திருந்தன.

அலெக்ஸுடன் விவாதம் நடந்த அன்று வேலை முடிந்தபின் வீடு போகும் போதும் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. பனியும் பெய்து தெருவெல்லாம் கார்கள் சறுக்கிக் கொண்டிருந்தன. வீடு போனபோது பத்ம நாபனின் மச்சான் லிங்கத்திடமிருந்து போன் ரெற்கோடரில் செய்தி இருந்தது. தன்னை உடனடியாகத் தொடர்புகொள்ளச் சொல்லி.

லிங்கத்துக்கு போன் செய்தபோது செய்தி கிடைத்தது. என் மருமகன் குமாரை ராணுவத்தார் கொழும்பில் கைது செய்திருக்கிறார்களாம். மூன்று நாட்களாகி விட்டதாம் எங்கு பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்றும் தெரியவில்லையாம்.

“ஓண்டு அல்லது ஒண்டரை லட்சம் குடுத்தால் வெளிய எடுத்துப்போடலாம்” என்றார் லிங்கம்.

“இப்ப ஆருக்குக் காசை அனுப்புறது?”

“மச்சானுக்கே அனுப்புங்கோ” என்றார் லிங்கம்.

அதையும் வீணாக்கிவிட்டு நிற்கக்கூடும். ஆனால் வேறு என்ன செய்யமுடியும்?

“அங்கே கொண்டுபோய்க் குடுக்கிற ஆக்கள் இருக்கினமாம்?” லிங்கம் தனக்குக் காசை அனுப்பினால் தான் அனுப்ப ஏற்பாடு செய்கிறேன் என்றார்.

“நான் உடனே செக் அனுப்புகிறேன்” என்றேன்.

கல்யாணி “என்ன” என்று கேட்டாள்.

சொன்னேன்.

“இது ஒன்றும் சரிவராது” என்று தொடங்கினாள்.

“நீர் என்ன எண்டாலும் செய்யும். நான் அனுப்பவே போகிறேன்” என்றேன். ஏர்போட்டிற்கு அருகில் உள்ள பெடரல் எக்ஸ்பிரஸில் அனுப்பினால் நாளைக்குக்

கல்யாணியின் தங்கையும் குடும்பமும் ரொறொன்ரோவில் ஓடுக்கிறார்கள். நாங்கள் ஒருமுறை ரொறொன்ரோ போனபோது ஓரண்டு கும்பத்தாரையும் பார்த்துவிட்டு வந்தோம். கல்யாணியின் தங்கையும் அவள் கணவரும் ஒருவரும் அக்கவுண்டண்ட் உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள். பத்மநாதன் மச்சான் சிவ்வறை உத்தியோகங்கள் பார்ப்பதால் கல்யாணிக் க அவர்களைப் பிடிக்காது. “இந்த மாதிரிச் சனங்களை ஓங்க விட்டபடியால்தான் தமிழறினர மாணம் போகது...” என்பாள். “நீங்கள் மென்மட்டக்காரரெல்லாம் எங்கேயும் போகலாம். சுருட்டுச் சுத்தற சனங்கள் வரக்கூடாதோ.” “வரலாம். ஆனால் ரொறொன்ரோ துப்பையாகிறதூக்கு அதிக நாள் எங்காது” என்றாள். தொடர்ந்து, “கனவுக்கூட்டங்களும், திருட்டுக் கூட்டங்களும் ஓங்கே வந்து எல்லாற்றை மாணமும் போகது” என்று கத்தினாள். நெடுக ஓப்பறயே கதைப்பாள்.

கிடைக்கும். லிங்கத்திடம் உடனடியாக மூவா யிரம் டாலர்கள் எடுக்க முடியாது.

பெடரல் எக்ஸ்பிரஸைத் தேடி லிங்கத் துக்கு செக் அனுப்பிவிட்டேன். தமக்கை யோகராணியுடன் கதைக்கவேண்டும்போல இருந்தது. எப்படிக் கவலைப்படுகிறாளோ? தெரியவில்லை.

கல்யாணியின் தகப்பனைக் கேட்க முடி யாது. தமிழர்கள் எல்லாம் புலிகள் என்கிற பயத்துடன் வாழ்கிற சிங்கள அதிகார வர்க்கத் துடன் தொடர்பு வைத்திருக்கிற மனிதன். அரசாங்கம் புலிகளை வெல்லும் நாளில் கிடைக்கும் பரிசுகளை எதிர்பார்த்திருக்கும்

மனிதர். குமாரசை வெளியே கொண்டுவரத் தெண்டிக்கவும் மாட்டார். கேட்டாலும் இழிவுதான்.

இப்போது என்னால் முடிந்ததெல்லாம் பணம் அனுப்புவதுதான்.

நான் வெளியேபோய்த் திரும்பும்போது இரவு ஒன்பதரை இருக்கும். கல்யாணி போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். கௌரியிடம் இந் நேரம் செய்திகள் போயிருக்கும். தமக்கை, தமையன், தாய், தகப்பன் எல்லோருக்கும் இந்தச் செய்தி கிடைத்திருக்கும். இவளுடைய தாய் தகப்பன் வர இருப்பது இவளைப் பார்க்க. என்னைப் பார்ப்பதற்கு அல்ல.

கதிரும் செல்வியும் தூங்கப் போய்விட்டார்கள். குழந்தைகளை இவ்வாற இறுதியில் சினிமாப்படம் பார்க்கக் கூட்டிக்கொண்டு போவதாக உறுதியளித்திருக்கிறேன்.

என் தந்தையார் சினிமாப்படம் அவ்வளவாகப் பார்த்ததில்லை. எப்போதாவது கூட்டிக்கொண்டுபோவது உண்டு. யாழ்ப்பாணம் வெலிங்டன் தியேட்டரில் வெய்யில் வியர்வையுடன் பகல் காட்சிகளுக்குப் போவோம். என் குழந்தைகள் சினிமாவும் பார்த்து டெலிவிஷன் பார்ப்பதிலும் நேரத்தைச் செலவிடுகிறார்கள். இதைப்பற்றி ஒன்றும் செய்யமுடியாது. கல்யாணி ஏதாவது செய்யலாம்.

கல்யாணி பலவாறாகவும் நேரமில்லாத வளாக இருக்கிறாள். ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன், அவளைக்கட்டி இங்கு அழைத்து வந்தபோது, சந்தோஷமாகவே இருந்தோம். நாங்கள் பார்க்காத இடமில்லை. யாழ்ப்பாணம் யுத்தகளமாகமாறி, எங்கள் வீடு போய், நான் சகோதரங்களை இழக்க, ஊரில் மக்கள் பலவிதமாகவும், அல்லல்பட்டு வெளியேற, நாங்களும் விவாதம் செய்யும் வழக்கறிஞர்கள் மாதிரி ஆகிவிட்டோம். அவள் விவாதத்தில் பொருளில்லாமல் போய்விட்டது. வாழ்க்கை ஒரு ஓட்டப்போட்டி மாதிரி என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். எல்லாரையும்விட முன்னால் ஓடமுடியாது போனால், முன்னால் ஓடுகிற குழுவிலாவது இருக்க வேண்டுமென்று பார்க்கிறாள்.

“இந்தப் போட்டிக்கு என்னை இழுக்காதே” என்றால் கேட்கிறாளில்லை. நான் ஒரு வெற்று உருவமாகிவிட்டேன். நான் நாளையே ஒரு ஆயிரமாயிரம் டாலர் பணங்கொண்டு வந்தால்

மனிதனாகி விடுவேன். “கிடுகு வேலித்தனம்”; என்னைப் போன்று கிடுகு வேலிகளுக்குள் இருந்து வந்தவர்களுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. கொழும்பில் இருப்பவர்களுக்கு வேறு இதைவிட மோசமான வியாதிகள் வந்திருக்கின்றன.

போனில் கதைத்து முடித்துவிட்டு கல்யாணி என்னிடம் வந்தாள்.

“என்ன குழப்படி செய்து பிடிச்சுக்கொண்டு போயிருக்கிறார்கள் என்று தெரியுமா?” என்றாள்.

“கல்யாணி இங்கே பாரும். அங்கே பிடிபடுகிறதற்குத் தமிழன் என்றிருந்தால் காணும். உம்முடைய கொப்பர் கொம்மாவுக்கு உது தெரிய நியாயமில்லை. உமக்கு நான் வேணுமோ இல்லியோ என்று நீர் முடிவெடுக்க வேணும். நீர் இப்பிடி முட்டாள் கதையள், சிங்களவரின்ற நியாயம் மாதிரிக் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தால் சரிவராது. நான் இண்டைக்கே இப்பவே வெளியே போகத்தயார். நீர் ஒரு அட்டர்ணியுடன் கதையும், தேவையென்றால். என்னால் இனி இப்பிடிப் பிரச்சினைப்பட்டு சீவிக்க ஏலாது?”

கல்யாணி என்னை உற்றுப்பார்த்தாள். “பெரிய தம்பி உமக்கு போன் எடுத்தவரோ?” அப்போதுதான் எனக்கு விளங்க ஆரம்பித்தது.

“நீர் அப்ப இதைப் பற்றி சீரியசாகத்தான் இருந்திருக்கிறீர். கௌரி உம்முடைய வாழ்க்கையையும் கொண்டீரோல் பண்ண நிச்சிறாள். அதுநடக்க நீர் விட்டீர் எண்டால் எங்கட வாழ்க்கை சிதறிப்போகும். அது உம்முடைய விருப்பம்.”

என் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. “நான் வெளியே ஒருக்கா போய்வாறன், நீர் யோசிச்சு வையும்.”

நான் காலணிகளை அணிந்து கோட்டையும் போட்டுக்கொண்டு கார்த்திறப்பை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

“எங்கே போறீங்கள்?” என்று கேட்டாள். “ஏன் கேக்கிறீர்? நான் எங்கே போனால் என்ன?”

“நீங்கள் ஒரு இடமும் போகவேண்டாம்.”

“என்ற ஒபிசில் இருக்கிற கஷ்டங்கள் உமக்குத் தெரியும். என்ற குடும்பப் பிரச்சினைகள் உமக்குத் தெரியும். உமக்கு விஷயங்கள் எவ்வளவு இறுகிப்

போயிருக்கிறதெண்டு தெரியேல்லை. உம்மிட வாழ்க்கையில் நிம்மதியைத் தேடுவோமெண்ட யோசனையுமில்லை. என் மனம் ஆற, நான் காரில் போய்த் திரும்பி வாறன்” என்றேன். என் தாய் தந்தையர் என்னை வளர்த்த வளர்ப்பு. ‘தண்ணி’ அடிக்க, சிகரெட் குடிக்கப் பழக்கி இருந்தால் கொஞ்சமாவது நிம்மதி கிடைத்திருக்கும்.

நான் என்ற பாட்டில் காரில் ஏறிப் போய்விட்டேன். கல்யாணியின் பேச்சு ஒன்றையும் கேட்காமல்.

ஒரு போன் பூத்திற்குப் போய் ரிச்சர்டின் நம்பரைச் சுழற்றினேன். ரிச்சர்ட் எடுத்தான்.

“எப்போ திரும்பினீர்கள்” என்று கேட்டதற்கு “இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்” என்றான். “நான் உன்னிடம் இப்போது வரலாமா?” என்று கேட்டதற்கு, “என்ன நடக்கிறது?” என்று பதில் கேள்வி கேட்டான். “நான் வந்து சொல்லுகிறேன்” என்றேன்.

“சரி வா” என்றான்.

ரிச்சர்ட்டும் போனேன். விண்டாவும் நின்றான்.

“எல்லோரும் எப்படி?” என்று கேட்டான். “ஓ கே” என்றேன். ரிச்சர்ட்டுக்குக் கல்யாணியின் மனச்சிக்கல்களை விளங்கப்படுத்துமுன் என் மண்டை வெடித்துப்போகும். ஆபீஸ் பிரச்சினைகளை ரிச்சர்ட்டும் சொன்னேன்.

அலெக்ஸ் சண்டை பிடிப்பதைப் பற்றிச் சொன்னேன்.

“இதைப் பற்றி நான் ஆச்சரியப்படவில்லை” என்றான் ரிச்சர்ட்.

“உன்னுடைய வேலை தேடும் முயற்சிகள் எப்படி?” என்று கேட்டேன்.

“அடுத்த கிழமை இரண்டு மூன்று நேர்முகப் பரீட்சைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று லொஸ் ஏஞ்சலஸ். மற்றது அட்லாண்டாவில்” என்றான்.

“நானும் இந்தக் கம்பெனியை விட்டுப் போகலாமா என்று பார்க்கிறேன்.

“உன்னுடைய உதவி கட்டாயம் தேவை” என்றேன். ஒருவன் பெயரையும் போன் எண்ணையும் தந்து அவனை விசாரிக்கும்படி சொன்னான். எஞ்சின் பரிசோதனை விபரங்களைப் பற்றியும் பேசிவிட்டு நான் வீடு திரும்பும்போது பதினொன்றரையாகிவிட்டது.

“எங்கே போனீர்கள்?” என்று குறுக்கு விசாரணையில் இறங்கினாள் கல்யாணி.

என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். “ரிச்சர்ட்டும்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தூங்கப் போய்விட்டேன். அவளுடன் பேச சக்தியில்லை. எஞ்சின் பரிசோதனைகள் முக்கிய கட்டத்தில் இருக்கின்றன. அலெக்ஸுடன் சண்டை பிடித்ததும் பாரதூரமான விளைவுகளைக் கொடுக்கும்.

படுக்கும்போது அம்மா அக்காவின் ஞாபகங்கள் திரும்பவும் வந்தன. உயிருக்குத் தப்பி கொழும்பு வந்த நேரத்திலும் புது நெருக்கடி. நித்திரை வந்தேவிட்டது.

அடுத்த நாள் காலை எழுந்தபோது கதிரையும் செல்வியையும் நானே கூட்டிக் கொண்டு போய் குழந்தைப் பராமரிப் பாளரிடம் விட்டேன். கதிர் பின்னேரம் தனக்கு frosty வேணுமென்றான். செல்வி தனக்கும் வேண்டுமென்றான்.

“பின்னேரம் பார்க்கலாம்” என்று உறுதி யளித்தேன். காரியாலயத்துக்குப் போய் நேரே அங்கியையும் மாட்டிக்கொண்டு பரிசோதனை அறைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தேன். பரிசோதனை முடிவுகள் வந்திருந்தன. இருதயம் பலமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. இவ்வளவு காலத்தின் பின்னர் பரிசோதனைகள் நல்ல முடிவுகளைத் தந்திருக்கின்றன. எஞ்சின்கள் இன்னும் திறமாய் வேலை செய்யவே போகின்றன. மறுபடியும் கொம்பியூட்டரில் எல்லாமும் சரியாக இருக்கின்றனவோ என்று பார்த்து முடிவுகளை எடுத்துக்கொண்டு மாக்கின் அறையை நோக்கிப் போனேன். மாக் என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

பரிசோதனைகள் எல்லாம் வெற்றிகரமான முடிவுகளைத் தந்திருக்கிற விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

“உனக்குக் கூடாதசெய்தி வைத்திருக்கின்றேன்” என்றான். “எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை” என்றேன்.

“உன்னையும் வேலையிலிருந்து நிறுத்தத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்!” மாக்கிற்கு உண்மையில் இது கூடாதசெய்திதான். எஞ்சின் பரிசோதனைகள் முடிவுகள்பற்றிய விபரங்களை நான் அவனிடம் சொல்லப்போவதில்லை.

“உன்னுடைய வேலைகளை டானிடம் கொடு” என்றான். அவனுக்கே தெரியும் இது நல்ல முடிவில்லை என்று.

“பல ஆயிரமாயிரம் டாலர்களுடன்

தூரத்திலிருந்தோர்

கடிதம்

அன்புடன் அண்ணா
எனக்கு கல்யாணம் பேசியருப்பதாய்
கடிதம் எழுதியருந்தாய்.

மாப்ய்ள்கை
விலையையும்
மறக்காமல் எழுதியருந்தாய்.

அண்ணா
உன் கடமைகளுக்காக
எனதுணர்வுகளை
ஊறு போடாதே.

கிங்கு நாம்
தாய் வயற்றுச் ச்சு போல்
குறுகிய போய்
கிடைப்பதைமறந்து
எர்வுகளுடன்
அங்கவீனர்களாய்....

அண்ணா
கிலட்சங்களுக்கும்
கடித்தோர ஊல்க்கும்

என்
கன்கள் கழியத் தயாரில்லை
என்று சொல்.

எனதமைகளில்
நரை வழுந்தாலும்
வீழ்களில் வம்பங்கள்
உண்மையாய்...

அண்ணா
எனக்காக காத்திராதே
நீ தயாராக
உன்னை வற்புறந்து!

[நன்றி : தூண்டில்]

கம்பெனி என்னை ஒரு கோர்ட்டில் சந்திக்கட்டும்”
என்றேன். மாக் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. அலெக்ஸ்
சக்தி வாய்ந்தவன். போய் என் சாமான்களை எல்லா
வற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு, ஆளணிகளுக்குப்
பொறுப்பாயிருக்கிற பகுதியில் திறப்புக்களைக்
கொடுத்து, கையெழுத்து வைக்கிற இடங்களில்
கையெழுத்தை வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குப்
போனேன்.

ரிச்சர்ட்டுக்கு போன் செய்து அவனிடம் விபரங்
களைச் சொன்னேன்.

“கவலைப்படாதே. உனக்கு வேறு வேலை
எளிதில் கிடைக்கும்” என்றான்.

கல்யாணியிடம் சொல்வதா? விடுவதா?
அவளுக்கு போன் செய்தேன்.

“என்னை வேலையிலிருந்து எடுத்துப்போட்டார்
கள்” என்றேன்.

“நான் லீவு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”
என்றாள்.

வந்து என்னைத் திட்டக்கூடும். சோபாவில்
சரிந்தேன். வீடு மிகப்பெரிதாகத் தெரிந்தது. இந்த
இருநூற்றி ஐம்பதாயிரம் டாலர் பெறுமதியான
வீடு. இருபதாயிரம் டாலர் பெறுமதி வாய்ந்த
கார் எல்லாமே பாரமாகத் தெரிந்தன. மெல்லச்
சுதாகரித்துக் கொண்டு, போன் புத்தகங்களில்
அட்டர்ணிகளின் எண்களைத் தேட ஆரம்பித்தேன்.

கல்யாணி வந்துசேர்ந்தாள்.

“என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டாள். விபரங்களைச்
சொன்னேன். “உங்களுக்குக் கதைக்கத்
தெரியாது” என்றாள். அவளுக்கு இப்போதுதான்

விஷயங்கள் எப்படி முற்றிப்போயிருக்கின்றன
என்று தெரிந்ததுபோல இருந்தது. மேலும் ஏதேன்
கடுமையாகச் சொல்வாள் என்று பார்த்தேன். “நீர்
வேலைக்குப் போம். நான் சிலருக்கு போன் அடிக்க
வேணும்” என்று சொன்னேன்.

கௌரியிடம் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்ட
கணவனைப் பற்றிச் சொல்லமுடியாது போலி
ருந்தது.

“குழந்தைகளைப் போய்க் கூட்டிக்கொண்டு
வாருங்கோ நான் திரும்பவும் ஓபீசுக்குப் போயிட்டு
வாறன்” என்றாள்.

யோசனையுடன் வேலைக்குத் திரும்பவும்
போனாள். அவள்வர இன்று தாமதமாகப்
போகிறது.

முன்றரைக்கு கதிரை அவன் பள்ளிக் கூடத்தி
லிருந்து குழந்தை பராமரிப்பாளர் கொண்டு

வந்துவிடுவாள். மூன்றரைக்குப் போய் குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டுவரப் போனேன்.

கதிரையும் செல்வியையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் frosty வாங்கிக் கொடுத்து வீடு வர நாலேகாலகிவிட்டது. வீட்டுக்குள் வரும்போது செல்வியின் frosty விழுந்து சரிந்தது. அவள் கத்த ஆரம்பித்தாள். கதிர் அரைவாசி முடித்திருந்தான்.

“குடுங்கோ ராசா” என்று கேட்டுக் கொஞ்சத்தை செல்வியிடம் கொடுத்தேன். இருவரும் கத்த ஆரம்பித்தார்கள். இருவருக்கும், பிரிட்டிஜைத் திறந்து இன்னும் ஐஸ்கிரீம் கொடுத்த பிறகுதான் அழுகை நின்றது.

டெலிவிஷனைப் போட்டு கார்ட்டின்கள் பார்க்க நானும் செல்வியும் சோபாவில் உட்கார்ந்தோம். கதிர் தன் விளையாட்டுச் சாமான்களுடன் ஒரு மூலையில் ஒதுங்கினான். சோபாவில் உட்கார்ந்து கார்ட்டின்கள் பார்த்தாலும் மனம் வேறெங்கெல்லாம் அலை பாய்ந்தது. செல்வி முதுகுப் பக்கமாய்த் தோளில் ஏறி என் தலைமயிரைக் குழப்பினான்.

“இறங்குங்கோ குஞ்சு” என்று கெஞ்சினேன்.

“I love you daddy” என்றாள்.

மூலையிலிருந்து கதிரும், “Me too” என்று கத்தினான்.

திரும்பவும் எங்கேனும் வெளியே போகப்

போகிறீர்களா என்று கேட்டேன். “இல்லை” என்றார்கள். செல்வியை இறக்கிவிட்டு. கடிதங்களை எடுத்து வரப்போனேன். எல்லாம் கட்ட வேண்டிய காசுகளுக்கான கடிதங்கள். மின்சார பில், தண்ணீருக்கான பில். பணவசதி அட்டைக்கான பில்.... எல்லாம் ஒரே நேரத்தில். வேறு முக்கியமான ஒன்றுமில்லை. கல்யாணி அக்கவுண்டன்ட். இவைகளெல்லாவற்றையும் சமாளிக்க ஏதாவது செய்வாள்; செய்யத்தான் வேண்டும்.

திரும்பவும் அட்டர்ணிகளின் எண்களைத் தேடினேன். சிலரைக்கேட்டேன், போன் மூலமாக. நாலுமணிக்குப் பின்னர் வேலை செய்கிற வழக்குரைஞர்கள் இல்லைப் போலிருந்தது. அதுவும் களைப்பைத் தரலாயிற்று.

கல்யாணி வந்து இன்னொரு யுத்தம் ஆரம்பமாகலாம். கௌரியை உபிசிலிருந்து போன் செய்து விசாரித்திருப்பாள். இது ஒரு சுதந்திரநாடு. எவரும் எதை வேண்டுமென்றாலும் செய்யலாம். “மண்டை விறைச்சுப்போச்சு” என்று என் தந்தை சொல்வது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. மண்டை விறைத்து மனிதன் உயிர் போவது பற்றி எனக்குத் தெரிந்துவிட்ட உணர்வு தோன்றியது.

டெலிபோன் மணி அடித்தது.

யார் இந்த நேரத்தில்?

லிங்கம் ரொறொன்ரோவிலிருந்து பேசினார்.

“மனதைத் திடமாக வைச்சிருங்கோ” என்ற பீடிகையுடன் தொடங்கினார். மனம் அப்போதே

“கல்யாணி இங்கே பாறும்.

அங்கே பிடிபுகிறதுக்குத் தமிழன்

என்றிருந்தால் காணும். உம்முடைய கொப்பர்

கொம்மாவுக்கு உது தெரிய நியாயமில்லை. உமக்கு

நான் வேணுமோ இல்லியோ எண்டு நீர் முடிவெடுக்க

வேணும். நீர் இப்பிடி முட்டாள் கதையள், சிங்களவரின்

நியாயம் மாதிரிக் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தால் சரிவராது.

நான் இண்டைக்கே இப்பவே வெளியே போகத்தயார். நீர்

ஒரு அட்டர்ணியுடன் கதையும், தேவையென்றால்.

என்னால் இனி இப்பிடிப் பிரச்சினைப்பட்ட சீவிக்க

ஏலாது?”

திக் கென்றது.

“சிறையில், ஆமிக்காறர் குமாரசை சாக் கொல்லிப் போட்டார்கள்...” தனக்கு இப் போதுதான் செய்தி வந்ததாம்.

அக்கா, அவள் கணவர், அம்மா மற்றும் மருமகளைப் பற்றி விசாரித்தேன். “அவர்கள் சுகமாக இருக்கினாம்.”

லிங்கம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே கல்யாணி வீட்டிற்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தாள்.

“யார்?” என்று கேட்டாள்.

“ரொறொன்றோவிலிருந்து லிங்கம்” என்றேன். லிங்கத்திடம் வேறென்ன பேசுவது? பிறகு கதைப்பதாகச் சொல்லி, போனை வைத்தேன்.

கல்யாணி விபரங்களைக் கேட்டாள். என் மருமகன் குமாரசை ராணுவத்தினர் சிறையில் அடித்துக் கொன்றுவிட்டதைச் சொன்னேன்.

“நான் ஒருக்காப் போய் பார்த்துப்போட்டு வாறன்” என்றேன்.

“இல்லை இப்ப நேரஞ் சரியில்லை” என்றாள்.

சோபாவில் போய் உட்கார்ந்தேன். செல்வி, என் மடியில் வந்து அமர்ந்து நித்திரை கொள்ள ஆரம்பித்தாள். கதிர் தன் தாயை முத்தமிட்டபின் என் காலடியில் அமர்ந்து கொண்டாள். கல்யாணி தன் கோட்டையும் காலணியையும் கழற்றி எறிந்துவிட்டு என் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“I am sorry darling” என்றாள்.

கார்ட்டூனில் எலியும் பூனையும் மின்ன லோட்டம் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. என் தலையை கல்யாணியின் தோளில் சாய்த்துக்கொண்டு கண்ணை மூட, பனந்தோப்புக்கு ஊடாகப் பாய்கிற நிலவொளி தெரிந்தது. கல்யாணியும் தோளில் கையைப்போட்டு என்னை அணைத்துக்கொள்வதை உணர்ந்தேன். நித்திரைகொள்ள ஆரம்பித்தேன்.

31.03.1996

(ஸ்ரீதரன் கதைகள் தொகுப்பிலிருந்து)

□□□

சிறி மௌனத்தின் முடிவும் மரணமே

என் உணர்வுகள்
எங்கே செல்கின்றன
அன்னிய நாட்டில்
நடைப் பிணமாக நான்
உணர்வுகளை துறந்து
கியந்திரமாக நான்
சிந்திக்கும் என் உணர்வு
மீண்டும் எம்மண்களை சநாக்கி
சிந்திக்கும் என் உணர்வை அழிக்க
அகலையும் ஒரு கூட்டம்
மண்ணில் சிந்திக்க முயன்றவன் மீது
கிடுக்கப்பட்ட கட்டைகள்
மிக்சியது எது
மனிதப் பிணவாகடைய
மண்ணில் சொல்ல முடியாததை
சொல்ல நினைத்ததை
கிங்குமா மீட்டல்
கிது தான் வாழ்வா
ஒரு கணம் சிந்தித்ததை
ஒரே ஒரு கணமே
மரணம் பயமுறுத்த கண்டென்
மௌனத்தின் முடிவும் மரணமே
செயல் ஆற்றிப் புறப்பட்டென்
எனது மரணம் வகை
அதுவே எனது சுதந்திரம்
அதுவே மக்கள் விடுதலை

(நன்றி : சமர்- 07)

யூத வெளியேற்றம்

டயஸ்போரா என்பது கிரேக்க மொழியில் 'Dispersion' என்றும், அது ஹிப்ரூ மொழியில் 'Galut' (exile) 'வெளியேற்றம்' என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இதைக் குறிக்கும் யூத கதை ஒன்றுள்ளது. இக்கதை கி.மு. 587 ஆண்டில் ஆரம்பமாகியுள்ளது. யூத ராஜ்யம் பபிலோனியரால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டு ஜெருசலத்தில் இருந்த தேவாலயத்தைத் தகர்த்துப் பெரும்பாலான யூதர்களை பபிலோனியாவிற்கு வெளியேற்றிய சம்பவமாக இது குறிப்பிடப்படுகிறது. வெளியேற்றப்பட்டவர்களாக வாழ்ந்த யூதர்கள் இஸ்ரேலுக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்ற ஆவலை வெளிப்படுத்தி வந்தனர் என்ற உணர்வும் இக்கருத்தில் ஒன்று கலந்துள்ளது. தமது சொந்தத் தாயகத்திலிருந்து வெளியேறிய மக்கள் என்ற கருத்து இதில் முக்கியமானதாகும்.

வரலாற்று ரீதியாக பெருந்திரளான மக்கள் அவர்களின் விருப்பத்திற்கு மாற்றமாக

அவாவுற்றிருத்தல்.

அதை பராமரிப்பதற்காகவும், அதை மீளக்கட்டி எழுப்புவதற்காகவும் அர்ப்பணிப்புடன் நடந்து கொள்ளுதல். தமக்கான இன அடையாளத்தை வடிவமைத்தல். அதுதான் தமது தாய் மண் என்று நம்புதல். என்ற இந்த விதிகள் யூத டயஸ்போராக் கருத்தை ஒத்ததாக அமைந்துள்ளன.

இயான் பெருனா ஒரு கட்டுரையில் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார். 'வெளியேற்றம் என்ற உருவகம் யூதப் புலப்பெயர்விலிருந்து ஆரம்பமானதல்ல. முதலாவது வெளியேற்றம் எமது யூத மரபின்படி ஆதாம் ஏவாள் வெளியேற்றமாகும். ஏடன் நந்தவனத்திலிருந்து அவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டது பற்றி நாம் என்ன விதத்தில் வியாக்கியானம் செய்து கொண்டாலும் ஒரு விடயம் மட்டும் உண்மை.

பேராசிரியர் எம். எஸ். எம். அனஸ்

அரபு மக்களின் புலம்பெயர்வு இலக்கிய மறுமலரச்சியும்

வெளியேற்றப்படுதல் தொன்மை கிரேக்க மொழியில் டயஸ்போரா (Scattering) என்றும், கிரேக்க மொழியில் பைபிள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டபோது அஸ்ஸீரியர்களால் யூத இனத்தவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டவர்கள் என்ற பொருளிலும் இது பயன்படுத்தப்பட்டது. 1999இல் வில்லியம் ஸ். ரான் டயஸ்போராவை ஏனைய குடிப்பெயர்வுகளிலிருந்து வேறுபடுத்த பின்வரும் விதிகளை முன்வைத்துள்ளார்:

தமது தாய்நாடு பற்றிய உணர்வைக் கொண்ட குழுவினர் தமது முன்னோர்களின் பூமியைத் தமது தாயகமாகக் கருதுபவர்கள். தாயகத்திற்குத் திரும்ப வேண்டும் என்று

அதாவது இனி சொர்க்கத்திற்குத் திரும்ப முடியாது.

வெளியேற்றப்பட்டவர் என்பது ஒருவர்தனது நாட்டிலிருந்து கட்டாயக் கடத்தலை அல்லது தானே விதித்துக்கொண்ட வெளியேற்றத்தைக் குறிக்கின்றது. வெளியேற்றம் என்பது ஒருவர்தனது வாழிடத்தில் இருந்து வெளியேறுதல் மட்டுமல்ல. அந்தப் பௌதீக வெளியேற்றத்தால் ஒருவரின் உள்ளத்தில் எழும் உள் மன அவலம் அதன் முக்கிய அம்சமாகும். இது பல இலக்கிய உருவாக்கங்களுக்குத் தூண்டுதலாக இருந்துள்ளது. வரலாற்று ரீதியாக இஸ்லாத்தின் தோற்றத்திற்கு முன்னர் இருந்தே

‘வெளியேற்றம்’ ஒரு கருப்பொருளாக இருந்ததை யூத பபிலோனிய வரலாறுகள் கூறுகின்றன. அது நவீன காலம் வரை தொடர்கிறது. பலஸ்தீனிய அரசுக் கவிதைகள் வெளியேற்றத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது வெளியேற்றம் பற்றிய உரையாடலாக மட்டும் அன்றி பௌத்திக வெளியேற்றத்திற்கான காரணங்களையும் அவை ஆராய்கின்றன.

ஐரோப்பியக் காலனித்துவத்திற்கும் ஸியோனியஸத்திற்கும் எதிரான எழுச்சி பெற்ற அரசுத் தேசியவாதமும் அதனால் வெடித்த புரட்சிகளும் அரசு நாடுகளில் பல சமூக அரசியல் மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்தன. எகிப்திலும், சிரியாவிலும், அல்ஜீரியாவிலும், ஈராக்கிலும் காலனித்துவ எதிர்ப்பும், ஸியோனியஸ எதிர்ப்பும் நடந்த அதேவேளை எதேச்சதிகார அரசுகளும் தோற்றம் பெற்றன. சர்வாதிகார அரசு ஆட்சியாளர்கள் தமது மக்கள்மீது அடக்கு முறைகளையும், வன் முறைகளையும் கட்டவிழ்த்துவிட்டனர்.

சுதந்திரமும், ஜனநாயகமும், வாழ்வதற்கான உரிமைகளும் மறுக்கப்பட்ட நிலையில் மக்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறினர். அறிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும், சிறுபான்மை மக்களும் வெளியேறினர். 1948லும், 1967லும் நடந்த யுத்தங்களினாலும், பலஸ்தீனப் பிரச்சினை களினாலும் பெருந்தொகை பலஸ்தீன மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டனர். மத்திய கிழக்கு நாடுகள் முழுக்கவும் மேற்கு நாடுகள் பலவற்றிலும் பலஸ்தீன அரசு மக்கள் அகதிகளாகத் தஞ்சமடைந்தனர்.

பலஸ்தீன அகதிகளை அரசு நாடுகள் முறையாக நடத்தவில்லை என்ற சர்ச்சைகளும் ஆரம்பமாகின. தேசியவாத எழுச்சியினாலும், ஸியோனித்திற்கு எதிரான ஆர்ப்பாட்டங்களினாலும், ஆட்சியாளர்களுக்கும் மக்களுக்கும் இடையில் மோதல்கள் உருவாகின. நல்லாட்சி கோரிய மக்களின் நம்பிக்கைகள் முற்றாகச் சீர்குலைந்தன. அதாவது, புதிதாக ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய சர்வாதிகார ஆட்சியாளர்கள் நல்லாட்சியைத் தாபிப்பதில் தோல்வி கண்டனர். படிப்படியாக சொந்த மக்களைப் பழிவாங்கும் நாடுகளாக அரசு நாடுகள் மாறின.

1948 மற்றும் 1967 யுத்தங்களில் அரசு நாடுகள் தோல்வியடைந்தன. இது அரசு மண்ணில் பெரும் தோல்வி மனப்பான்மையைத்

தோற்றுவித்தது. ஆட்சியாளர்கள் மீது மக்கள் நம்பிக்கை இழந்தனர். சர்வாதிகாரத் தலைமைகளால் அரசு மண்ணையும், அரசு மக்களின் கௌரவத்தையும் காக்க முடியாது என்பது ஒரு கௌரவப் பிரச்சினையாக உருவெடுத்தது. இஸ்ரேலிய நாடு உருவாக்கப்பட்டதோடு இஸ்ரேலிய ஆக்கிரமிப்பிற்குள் அகப்பட்ட மக்களும் பலஸ்தீனத்தை விட்டு வெளியேறிய மக்களும் பல்வேறு துயரங்களை அனுபவித்தனர். கொலைப் பயமுறுத்தல், சிறைத் தண்டனை, சித்திரவதை எதையும் பொருட்படுத்தாது எதிர்ப்புக்கான பலஸ்தீனக் கவிதைகளை அவர்கள் எழுதினர்.

சித்திரவதைகளும் ஆக்கிரமிப்புக்களும் அதிகரித்த அதே வேகத்தில் பலஸ்தீனியரின் எதிர்ப்பும் இலக்கிய வேகமும் வீறு கொண்டெழுந்தன. அரசுலகின் எல்லா இடங்களிலும் அவர்களது வழிவந்த கவிஞர்கள் பலஸ்தீனத் துன்பியலினால் விழித்தெழுந்து அரேபியர்களை ஐக்கியப்படவும் கொள்ளை யடிக்கப்பட்ட நாட்டைத் திரும்பப் பெறவும் கோரிக்கைக் கவிதைகளை ஆயுதங்களாக்கினர். அவர்களது கவிதைகள் வெஞ்சினம் கொண்டதாகவும் உக்கிரமான சர்ச்சைகளுக்குரியதாகவும் வெளிவந்தன. (பார்க்க : கடார்கமி இ.டெ. எம். ஏ நு. மான், 2008)

1967 யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து காமில் நாஸிர், தவ்பீக் செய் பதுவா துக்கான் போன்ற கவிஞர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறினர். தமது அகதி வாழ்வையும், சொந்த மண்மீதான தாகத்தையும் இக்கவிஞர்கள் தமது கவிதைகளில் வடித்தனர். ஐக்கிய அரசு அமீரகப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த சாதிக் எம். கஹ்ஹார் கூறுவது போல் வெளியேற்றப்பட்ட பலஸ்தீனக் கவிஞர்கள் உடல் ரீதியாகவும், உள ரீதியாகவும் ஏற்பட்ட வலிகளையும், அவலங்களையும் தமது கவிதைகளில் வெளியிட்டனர். அத்தோடு தமது மரண அனுபவங்களையும், துயரங்களையும், தோல்விகளையும் அவர்கள் தமது கவிதைகளில் கொண்டு வந்தனர்.

இந்தக் கவிஞர்கள் வெளிநாடுகளில் அல்லது சிறைச்சாலைகளில் இருந்து தமது கவிதைகளை எழுதிய போதிலும், தமது தாயக உணர்வை ஒரு போதும் கைவிடவில்லை. பலஸ்தீனம் விடுதலையடையும்போது அந்த மண்ணைத் தாம் வந்து சேர்வோம் என்ற

நம்பிக்கையை அவர்கள் தொடர்ந்து பாடினர். தாயக மீட்சியும், தாயகம் மீதான தாகமும் அக்கவிஞர்களின் தாரக மந்திரமாக விளங்கின. மேலும், பலஸ்தீனப் புலம்பெயர் கவிஞர்கள் தாயக உணர்வோடு அரபு அடையாளத்தையும் உலகறியச் செய்வதில் உறுதி குலையாதவர்களாக விளங்கினர்.

பொருள்வளம் தேடி அரேபிய நாடுகளிலிருந்து மக்கள் வெளியேறிய ஒரு போக்கு காணப்பட்ட போதும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து அரபு நாடுகளில் ஏற்பட்ட அரசியல் கொந்தளிப்புக்கள் காரணமாகவும், அராஜக ஆட்சியாளர்களுக்கு அஞ்சியும், பெருவாரியான மக்கள் மேற்கு நாடுகளில் தஞ்சம் அடைந்தனர். இதன் விளைவுகளில் ஒன்றாக அரபு மக்கள் வாழத் தொடங்கிய நாடுகளில் தமது மொழியையும், இன அடையாளங்களையும் பாதுகாக்கும் இலக்கியம், மற்றும் கலாசார முயற்சிகளில் கவனம் செலுத்தினர்.

அரபு - அமெரிக்க இலக்கியம்

அரபு - அமெரிக்க இலக்கியம் 1800களில் ஆரம்பமாகியது. வட - அமெரிக்காவிற்கு அரேபியர் குடியேறிய ஆரம்ப காலத்திலிருந்து இதன் காலத்தை வரையறுக்கலாம். உதுமானியப் பேரரசின் ஆட்சிக் காலத்தில் சீரிய மாகாணத்திலிருந்து (இன்றைய லெபனான்) முதல் வெளியேற்றம் இங்கு நிகழ்ந்துள்ளது. ஆரம்பக் குடியேற்ற வாசிகளிடம் அரபு அடையாளம் முக்கியமானதாக இருந்தது. அமெரிக்காவில் பிறந்த புதிய தலைமுறையினரை எப்படி அரபு அடையாளத்துடன் வாழ வைப்பது என்பது பற்றிய கலந்துரையாடல்களும் பத்திரிகை வாயிலான கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் நடைபெற்று வந்தன.

1910களில் பல இலக்கியச் சங்கங்களும் சஞ்சிகைகளும் உருவாகின. 1920இல் 'அல்-ராபித்தா அல்-கலாமிய்யா' (எழுதுகோல் மன்றம்) உருவாக்கப்பட்டது. கலீல் ஜிப்ரான், அமீன் ரிஹானி போன்ற எழுத்தாளர்களும் இலக்கியவாதிகளும் உருவாகினர். இவர்கள் அரபு மொழியிலும், ஆங்கில மொழியிலும் எழுதினர். அரபு - அமெரிக்க இலக்கிய மரபை உருவாக்குவதில் இவர்கள் முன்னோடிகளாக விளங்கினர். அரபு இலக்கியத்தில் இவர்

களது எழுத்துக்கள் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. கிழக்கு மேற்கு இலக்கிய உறவிற்கும் இவர்களது எழுத்துக்களும், கருத்துக்களும் பாலமாக விளங்கின. அரபு - அமெரிக்கக் கருத்தியல்களுக்கிடையிலான மெய்யியல் உரையாடல்களையும் வளர்ப்பதில் இவர்கள் முன்னோடிச் சிந்தனையாளர்களாகச் செயற்பட்டனர்.

அரபுப் புலம்பெயர்தல்

அரபு உயஸ்போரா அல்லது புலம்பெயர்தல், குடியகல்வு, வெளியேற்றம் என்பன இஸ்லாமிய வரலாற்றில் ஹிஜ்ரி ஆண்டிலிருந்து ஆரம்பமாகின்றது என்பது முஸ்லிம்கள் முன்வைக்கும் விளக்கமாகும். யுத்தம், பயங்கரவாதம், இருப்பிற்கான அச்சுறுத்தல்களில் இருந்து விடுதலை தேடி மற்றொரு பிராந்தியத்தை நோக்கி நபி(ஸல்) அவர்கள் தலைமையில் நிகழ்ந்த (ஹிஜ்ரத்) வெளியேற்றப் பயணம் கி.பி. 622ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றது.

மத்திய கிழக்கில் தொடரும் போர், பயங்கரவாதம், அரசு பயங்கரவாதம், பொருளாதார நெருக்கடி, கல்வி நாட்டம் என்ற பல்வேறு அடிப்படைகளில் அரபு மக்களின் வெளியேற்றம் நிகழ்ந்து வருகின்றது. பிராந்தியத்திற்குள்ளும் அதேபோல் வெளிநாடுகளுக்கான வெளியேற்றமாகவும் இது நிகழ்ந்து வருகின்றது.

2011ல் ஆரம்பமான "அரபு வசந்தம்" புலம்பெயர் மக்கள் தொகையை ஆச்சரியப்படுமளவுக்கு அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது. அன்று முதல் இன்று வரை தொடரும் இந்த வெளியேற்றங்கள் பற்றி அரபு இலக்கியப் பதிவுகள் பல வடிவங்களில் இடம்பெற்று வருகின்றன. புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய தீவிர கவனம் அண்மைக்காலத் தோற்றப்பாடாக இருந்தாலும் அரபு எழுத்தாளர்கள் ஆங்கில மொழியூடாக நீண்ட காலமாக எழுதி வருகின்றனர். ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் மொழி பெயர்ப்புக்கள் வந்தவண்ணம் உள்ளன.

முன்னர் பின்னொதுக்கப்பட்டிருந்த புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற புதிய வடிவம் இன்று ஆய்வாளர்களினதும் பல்கலைக் கழகங்களினதும் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளன. 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஆங்கில மொழியூடாக அரபு எழுத்தாளர்கள் எழுத

ஆரம்பித்து விட்டனர். கடந்த சில தசாப்தங்களாக இதில் மேலும் அபிவிருத்திகள் நடந்துள்ளன. அரபு - அமெரிக்கா, அரபு - பிரித்தானியா, அரபு - அவுஸ்திரேலிய என்ற வெவ்வேறு ஆங்கில நாட்டு அடைமொழிகளுடன் அரபு எழுத்தாளர்கள் தமது வாழ்க்கையையும் விடுதலை உணர்வுகளையும் இலக்கியமாக வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர்.

குடியகல்வு, இனப் பிரச்சினை, பிந்திய காலனித்துவ உறவுகள் இன்று பிரான்சிய, ஜேர்மனிய ஆங்கில மொழிகளுடாக உலகை வந்தடைகின்றன. வெளியேற்றம், புலம் பெயர்வு என்பவற்றை அடிநாதமாகக் கொண்ட புலம்பெயர் இலக்கியவகை தமது சொந்த நாட்டினதும் தமது இனத்தினதும் மொழியினதும் அல்லது இவை அனைத்தினதும் பயன்பாட்டையும் தேவையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆங்கிலம், அல்லது பிரெஞ்சு மொழிகளின் வழியாக அரபு எழுத்தாளர்கள் இவற்றை வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர்.

சமூக விஞ்ஞானத்திற்கு புலம்பெயர்தல் என்ற வார்த்தை புதியது. 1980ற்கு முன்னர் இது மிகக் குறைந்த அளவிலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 1960களுக்கு முற்பட்ட குடியேற்ற வாசிகள் தமது இன அடையாளத்தைக் கைவிட்டு உள்நாட்டு விதிகள் அல்லது எண்ணங்களுக்குத் தம்மை ஏற்புடையதாகச் செய்துகொள்வதில் அதிக கவனம் செலுத்தினர். ஆனால், 1970ற்குப் பின்னர் இக்கருத்து வளர்ச்சியில் சில மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. தமது இனத்துவ மரபைப் பாதுகாப்பதையும், இன அல்லது மொழி மற்றும் சொந்த நாட்டு நிலைமையை வலியுறுத்துவதையும், வெளிப்படுத்துவதையும் இதில் அதிகம் காண முடிந்தது.

கேப்ரியல் ஷெஃபர், ஆம்ஸ்டீரோங் (Gabriel Sheffer, Amstrong 1976,) வெளியிட்ட கட்டுரையிலும், 'Modern diasporas in international politics' (1986) என்ற நூலிலும் யூத வெளியேற்றத்தில் இருந்து முதலாவது வெளியேற்றத்தை ஆரம்பிப்பது தவறான கருதுகோள் என்று வலியுறுத்தப்படுகின்றது. யூதர்களுக்கு முன்னரே நடுபெயர்ந்தும், / பீனீஷியரும், அஸ்ஸீரியரும் சொந்த வாழிடங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டுள்ளனர். 'டயஸ்போரா' என்பது இப்போது நாம் பேசும்

விடயங்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் சரிவரப் பொருந்தும் என்பது பற்றி கோட்பாடு மற்றும் எண்ணக்கரு ரீதியான விளக்கங்களும் வாதங்களும் நடந்துள்ளன.

டொலலியான், டயஸ்போராவுக்கு முன் வைக்கும் கருத்து அவதானத்திற்குரியது. டயஸ்போரா என்ற வார்த்தை ஒரு உருவக அடையாளம் (Metaphoric designation) என்று அவர் கூறுகின்றார். அதாவது, நாட்டை விட்டு வெளியேறி அரசியல் புகலிடம் கோருபவர்களைத்தான் இது குறிக்கின்றது என்பதாகும். பாதிக்கப்பட்ட அரபு மக்கள் புலம்பெயர்ந்தவர்களாக அல்லது அகதிகளாக அரபு அல்லாத நாடுகளுக்குச் சென்று குடியேறினர். தென் அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, வட அமெரிக்க, தென் ஆசிய, தென்கிழக்காசிய, கரீபியன் போன்ற நாடுகளிலும் கண்டங்களிலும் அவர்கள் வாழ்கின்றனர்.

சுழற்சிப் பொருளாதாரம்

13 மில்லியன் அரபிகள் இதுவரை புலம் பெயர்ந்துள்ளனர். வெளியேறிய அரபிகளால் நிதி மற்றும் மனித மூலதனம் பிராந்தியத்திற்குள் சுழற்சிப் பொருளாதாரமாக வந்து சேர்கிறது. அது பிராந்திய முன்னேற்றத்திற்கு முக்கிய பங்காற்றுகின்றது. 2009இல் அரபு நாடுகள் 35.1 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களை பண அனுப்பீடுகளாகப் பெற்றுக் கொண்டன. ஜோர்தான், எகிப்து, லெபனான் ஆகிய அரபு நாடுகளுக்கிடையிலும், ஏனைய அரபு நாடுகளுக்கிடையிலும் நடைபெறும் வர்த்தக லாபத்தைவிட இத்தொகை அதிகமானதாகும்.

லத்தீன் அமெரிக்காவிலும் அதேபோல் அமெரிக்காவிலும் இரு காலப்பகுதிகளில் அரபுக் குடியேற்ற அலை நிகழ்ந்துள்ளது. 1870 - 1920 களிலும் 1940களில் இரண்டாம் உலகமகா யுத்தத்தின் பின்னரும் என இக்காலப் பிரிவு வகுக்கப்படுகின்றது. இக்காலத்தில் அமெரிக்காவின் நகரமயமாக்கம், கைத்தொழில்மயம் என்பவற்றினால் ஈர்க்கப்பட்டு பொருள் ஈட்டும் நோக்கில் தற்காலிகமாகப் பல குடியேற்றங்கள் இங்கு நிகழ்ந்தன. சிறிது காலம் வாழ்ந்து பொருள் ஈட்டிய பின் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்புவது இக்காலத்தில் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால், 1950 பிந்திய குடியகல்வுகள் நிச்சயமாக யுத்தங்களினால்

நடந்தவை. பெருந்தொகையான மக்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறினர். 1991 கணக்கெடுப்பின்படி 200,000 அரேபியர் கனடாவில் வாழ்ந்தனர். ஆனால், தற்போது இது 375,000ஐயும் தாண்டியுள்ளது. இது கனடாவின் மொத்த குடித்தொகையில் 1.3 வீதமாகும்.

கனடாவில் அரபுக் குடியேற்றங்கள் 1892இல் ஆரம்பமாகி முதலாம் உலக யுத்தம்வரை சீரான வளர்ச்சி வேகத்தில் குடித்தொகை அதிகரிப்பு நிகழ்ந்தது. அரபு மக்களை வரவேற்பதில் கனடா வழங்கி வந்த நட்புறவு பிந்திய காலங்களில் அடிக்கடி பாதிப்பிற்கு உள்ளாகியது. மேற்குலகிற்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்டுவந்த மோதல்களும் ஐயங்களும் இதற்கான காரணங்கள் எனலாம். இதன் உச்சக் கட்டமாக அமெரிக்காவில் நடந்த செப்டெம்பர், 11 தாக்குதல் அமைந்தது. அரபு எதிர்ப்பு, முஸ்லிம் எதிர்ப்புக் கோஷங்கள் ஊடகங்களில் இடம்பெறத் தொடங்கின. மேற்கத்தேய நாடுகளுக்கும் அவற்றின் பெறுமானங்களுக்கும் அரேபிய முஸ்லிம்கள் எதிரானவர்கள் என்று அரசியல் உயர் மட்டங்களில் கருத்து வெளியிடப்பட்டது. அமெரிக்காவின் நிலைமை இதை விட மோசமாக இருந்தது. தமது இன, கலாசார, வர்த்தக அடையாளங்களைக் கைவிட அல்லது மறைக்க அரபு மக்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். கனடாவில் குடிவரவுச் சட்டங்கள் கடுமையாக்கப்பட்டன. பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அச்சுறுத்தற்காரர்களை நாடுகடத்தும் அதிகாரங்களையும் இன்று பாராளுமன்றத்தின் ஊடாக கனடா அரசு பெற்றுள்ளது.

09 / 11 தாக்குதலைத் தொடர்ந்து அதிக அளவிலான பிரித்தானிய முஸ்லிம் புலம் பெயர் மக்களும், அமெரிக்க அரபு முஸ்லிம் புலம்பெயர் மக்களும் பெரும் பீதிக்கும் அதிர்ச்சிக்கும் ஆளாகினர். இஸ்லாம் பற்றிய பெரிதும் கற்பனையான பீதிகளுக்கு மேற்குலகம் தள்ளப்பட்டது. உலக அளவில் எல்லா அரபு - முஸ்லிம்களும் இத்தாக்குதல் பீதியினால் பாதிக்கப்பட்டனர். அது இஸ்லாத்திற்கும் மேற்குலகுக்குமிடையிலான ஒரு பாரிய முரண்பாட்டின் அடையாளமாகவும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஆயினும், வரலாறு அதன் சுழற்சியில் பாதகமாக மட்டும் இயங்குவதில்லை என்பது அடுத்த சில வருடங்களில் நிருபணமாகியது.

2011 'அரபு வசந்தம்' இவை அனைத்தையும் மாற்றியமைத்தது. எகிப்து, டியூனிஷியா, பஹ்ரேன், சீரியா, லிபியா உட்பட மத்திய கிழக்கு நாடுகள் அரபு வசந்த புரட்சிக்குள் நுழைந்தபோது முஸ்லிம்கள் பற்றிய 9/11 நிகழ்வுகள் ஏற்படுத்திய தவறான கற்பிதங்களுக்கு விடை கிடைத்தது. அதாவது ஐரோப்பியரினதும் அமெரிக்கரினதும் முஸ்லிம் எதிர்ப்புணர்வுகளில் சில மாற்றங்களும் அனுதாபங்களும் நிகழ்ந்ததை அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஜனநாயகத்திற்காகவும், சமூக நீதிக் காகவும், சுதந்திரத்திற்காகவும் லட்சோப லட்ச அரபு மக்கள் வீதியில் கூடிய காட்சிகள் மேற்குலகை அதிர வைத்தது. நடுநிலை ஆய்வாளர்களும், ஊடகங்களும் மனத்திறந்து தமது அனுதாபங்களை உலகளவிற்குக் கொண்டு சென்றனர். அதுதான் அரபு வசந்தம் உலகிற்கு வழங்கிய பெரிய தூதா கும். சர்வாதிகாரத்தைத் தகர்ப்பது என்ற அரபு மக்களின் உறுதியும் இயல்பான மனித சுதந்திரத்தை பெற்றுத் தருமாறு அரபு மக்கள் உலக மக்களிடம் விடுத்த கோரிக்கையும் உலகின் மனச்சாட்சியை உறைய வைத்தது. உலகம் அரபு மக்களின் கோரிக்கைகளையும் துயரங்களையும் கேட்கத் தயாராகியது. துயரமும் கண்ணீரும், வறுமையும் விரக்தியும் எங்கும் நிலவும் பொது அவலம் என்பதை உலகம் உணர்ந்தது. அரபு மக்களின் கண்ணீரில் வரையப்பட்ட இக்கோரிக்கைகளை உலகம் கவனமாக ஆராய்ந்தது.

இவ்வித மனித உணர்வுகளையும், உலக மக்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளையும், பாலமாக்கிச் செயற்படுத்துவதில் இலக்கியங் களுக்கு ஒரு தனியான இடம் உண்டு. அதில் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் பண்பு முக்கியமானதாகும். அரபு - அமெரிக்க இலக்கியம் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்தது. அரபு - அமெரிக்க எழுத்தாளர்களை அமெரிக்கா கண்டுபிடித்தது என அரபு - அமெரிக்க பெண் எழுத்தாளர் அல்மாஸ் ஆபிநத்ர் கூறியிருப்பதை இங்கு நினைவுபடுத்தலாம். ஏனைய பல உலக இலக்கியங்களுக்கு நடந்ததைப் போல் புவியியல் ரீதியில் அரபு உலகிற்கு வெளியே அரபு இலக்கியத்தின் முன்னேற்றமும் நிகழ்ந்துள்ளது.

வெளிநாடுகளில் குடியேறிய இலக்கிய வாதிகளும் எழுத்தாளர்களும் தமது சொந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறியபோதும் தமது பண்பாட்டையும், அடையாளத்தையும், தாய் மொழியையும் பாதுகாக்க முயன்றனர். லெபனிய மற்றும் சீரிய மக்களின் வெளியேற்றமும் அமெரிக்காவில் அவர்களின் குடியேற்றமும் அரபு வெளியேற்றத்தில் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது.

இஸ்லாமிய ஆட்சிகள் வலிமை பெறுவதற்கு முன்னர் சீரியா, லெபனானையும் பலஸ்தீனத்தின் ஒரு பாகத்தையும் கொண்ட பெரிய பிராந்தியம். ஆரம்பத்தில் வெளியேறிய கவிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் சிறுபான்மைக் கிறிஸ்தவர்களும் இஸ்லாமிய உதமானிய (துருக்கிய) ஆட்சியினால் ஏற்பட்ட தகராறுகளினால் வெளியேற்றப்பட்டனர். உதமானிய சுல்தான் அப்துல் ஹமீதின் காலத்தில் சீரியா, லெபனான் பிராந்தியங்கள் இஸ்லாமிய ஆட்சி வரம்பிற்குள் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன.

19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அதிக அளவில் லெபனான், சீரிய மக்கள், உதமானிய (துருக்கிய கிலாபத்) ஆட்சிக்குப் பயந்து புதிய வாழ்விடம் தேடி நாட்டை விட்டு வெளியேறினர் என்று இதைச் சுருக்கமாகக் கூறலாம். புதிய ஆட்சியாளர்களின் அடக்கு முறைகளுக்கு அஞ்சி பலர் சொந்தப் பிரதேசங்களில் இருந்து வெளியேறினர். அடக்குமுறை, ஆரோக்கியமற்ற சூழல், கடினமான அணுகுமுறைகள், சுதந்திரமற்ற நிலை, பொருளாதார நெருக்கடி, சிறைத் தண்டனை போன்ற காரணங்களினால் மக்களின் இவ்வெளியேற்றம் நிகழ்ந்தது. முதலில் எகிப்திற்கும், வட - அமெரிக்காவிற்கும் பின்னர் தமக்குப் பொருத்தமான இடம் என்று வட, தென் அமெரிக்காவையும் அரபு மக்கள் தெரிவு செய்தனர்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியிலும் இந்த வெளியேற்றங்கள் அதிக அளவில் நடைபெற்றன. வட, தென் அமெரிக்காவில் குடியேறிய லெபனிய அரேபியர் 'மஹ்ஜர்' இலக்கிய இயக்கத்தின் மூலம் பல முன்னேற்றமான சாதனைகளை நிகழ்த்தினர். இவர்கள் அரபு மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதினர். போர்த்துகேய, ஸ்பானிய மொழிகளிலும் எழுதினர்.

புகழ்பெற்ற ஜிப்ரான் கலீல் ஜிப்ரான் (1883 - 1931) ஒரு லெபனிய - அமெரிக்க எழுத்தாளர். கலீல் ஜிப்ரான் 1893ல் லெபனானில் பிறந்தார். 1895ல் அவரும் அவரது குடும்பமும் பொஸ்டனில் குடியேறினர். பிறகு நியூயோர்க்கில் வாழ்ந்தனர். 'திருத்தாதர்' நூல் மூலம் ஜிப்ரானின் புகழ் உலகம் முழுக்கப் பரவியது. ஆங்கில மொழியில் கவித்துவ நடையில் 'திருத்தாதர்' நூலை அவர் எழுதியிருந்தார். மில்லியன் கணக்கான பிரதிகள் விற்பனையாகியதுடன் 20 உலக மொழிகளில் 'திருத்தாதர்' மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இதன் பின்னர் ஒரு அமைதி நிலவியது. ஓரளவு மௌனம் காத்தவாறு அமெரிக்க பண்பாட்டுடன் கலந்து செல்லும் போக்கு வளர்ந்தது. இக்காலத்தில் வெளிவந்த இலக்கியங்களில் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் சொந்த அரபு அடையாளத்தை வெளிப்படுத்துவதில் தயக்கம் காட்டினர். குடியேறிய நாட்டின் பண்பாடுகளுக்கு அதிகம் பரிந்துரை செய்யும் போக்கு அங்காங்கே பிரதிபலித்தது. இந்த வகையான அமைதியும் கலப்பும் ஆபத்தானது என்று இக்காலத்தில் சில ஆய்வறிவாளர்கள் எடுத்துரைத்தனர். நாவலாசிரியர் வேன்ஸ் மூர்ஜெய்லி தனது லெபனீய அடையாளத்தை மிகக் குறைந்த அளவில் காட்டியதாக அவரது நாவல் பற்றிய விமர்சனங்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளன.

1960களின் பின் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சமூக உரிமை மாற்றங்கள், கறுப்பரின் அரசியல் செல்வாக்கு, குடியேற்றக்காரர் களுக்கு வழங்கப்பட்ட புதிய வாய்ப்புக்கள் என்பவற்றின் பின்னணியில் இனத்துவ இலக்கியக் குரல்கள் எழுச்சி பெற்றன. ஆபிரிக்க - அமெரிக்கர், யூத அமெரிக்கா போன்ற இன அடையாள இலக்கிய கோஷங்கள் எழத் தொடங்கின. இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் அரபு - அமெரிக்க இலக்கியம் ஆரம்பமாகியதாகக் கருதப்படுகின்றது. அதில் தமது அரபு இன, மொழிப் பாரம்பரியங்களை அரபு மக்கள் வெளிப்படுத்தினர். நூல் விற்பனைக்கான வாய்ப்புக்களும் அதிகரித்தன. சுய வெளிப்பாட்டிற்கு இடமளிக்கும் இலக்கியங்கள் வெளிவந்தன. அதேவேளை அரபு இன மக்களின் குடிவரவும், மேலும் கூடிய

புலம் பெயர்வு என்பவற்றை அடிநாதமாகக் கொண்ட புலம்பெயர் இலக்கியவகை தமது சொந்த நாட்டினதும் தமது இனத்தினதும் மொழியினதும் அல்லது இவை அனைத்தினதும் பயன்பாட்டையும் தேவையையும் அடிப்படை யாகக் கொண்டவை. ஆங்கிலம், அல்லது பிரெஞ்சு மொழிகளின் வழியாக அரபு எழுத்தாளர்கள் இவற்றை வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர்.

விகிதாசாரத்தில் அதிகரித்துச் சென்றது. பல்வேறு அரபு நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்தக் குடியேற்றங்களில் கலந்திருந்தனர். இவர்கள் முன்னைய குடியேற்றகாரர்களை விட கல்வி அறிவும் அரசியல் உணர்வும் கொண்டவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இவர்கள் ஏற்கனவே குடியேறி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்களை விட அரசியல் மற்றும் பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளில் தீவிர கவனம் செலுத்தினர்.

இன்று அரபு - அமெரிக்க இலக்கியம் அதற்கென்ற தனி இடத்தை பெற்றுக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், முன்னொருகாலத்தில் இருந்தது போல் அமெரிக்க உள்நாட்டுக் கலாசாரத்துடன் இணக்கமற்ற தன்மையையும் சுய கலாசார அரசியல் கொள்கையையும் வலியுறுத்துவதிலும் பதற்றங்களை உருவாக்கும் விதத்திலும் இவை அமைந்துள்ளதாகவும், விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

மஹ்ஜர் இயக்கம்

அல் -ராபிதா அல் -கலமிய்யா (எழுதுகோல் மன்றம்) என்ற அரபு - அமெரிக்க இலக்கியக் கழகம் 1915ல் ஆரம்பமானது. இது அல் -மஹ்ஜர் இயக்கம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் 1920இல் கலீல் ஜிப்ரானின் தலைமையில் நியூயோர்க்கில் ஒரு கவிஞர் குழு ஒன்றிணைந்து செயல்பட்டது. மிக்காயில் நுஜுமி அதன் செயலாளராகப் பணியாற்றினார். வெறும் போலிப் பிரதியாக்கங்களாக மாறி சேற்றுக் குழிக்குள் புதைந்து கிடந்த அரபுக் கவிதைக்கு இவர்கள் உயிர் கொடுத்தனர். அரபுக் கவிதையின் நரம்புகளில் புதிய இரத்தத்தைப் பாய்ச்சுவதற்கு இந்தப் புதிய எழுத்தாளர் பரம்பரை தயாராகியது. அரபு தேசங்களைக் கட்டியெழுப்புவதற்கும், அதை ஒரு சக்தியாகப் பயன்படுத்துவதற்கும் இவ் எழுத்தாளர்கள் முன்வந்தனர்.

அரபிகள் தமது தாய் நாட்டை விட்டு குடிபெயர்ந்து வட அமெரிக்கா மற்றும்

இலத்தீன் அமெரிக்கா தேசங்களுக்கு வாழ்வு தேடிச் சென்றனர். அவர்கள் படைத்த இலக்கியங்கள் 'மஹ்ஜர்' (குடிபெயர்ந்தோர் இலக்கியம்) என்று கூறப்படுகிறது. கலீல் ஜிப்ரானோடு மீகாயில் நுஜுமா (1889), அப்தூல் மஸ்ஹ் ஹத்தாத் (1863), நஸீப் அரிதா (1897 - 1964) அமீன் அர்ரிஹானி (1876 - 1940) போன்ற கவிஞர்கள் இதில் முக்கிய இடம்பெறுகின்றனர்.

மீகாயில் நுஜுமா லெபனானைச் சேர்ந்தவர். 1906ம் ஆண்டு உயர் படிப்பிற்காக உக்ரைன் சென்று லெபனான் திரும்பிய மிகாயில் 1912ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவிற்குக் குடிபெயர்ந்தார். கலீல் ஜிப்ரானோடு 13 ஆண்டுகள் இவர் இலக்கியத் தொடர்புகளை வைத்திருந்தார். 'கண் விழியின் முனங்கல்கள்' என்ற பெயரில் அவரது கவிதைத் தொகுதி ஒன்று வெளிவந்தது. போர்களின் தோல்வியையும் வெற்றி பெறாத இலட்சியங்களின் வீழ்ச்சியையும், சொந்தங்களைப் பிரிந்த துயரையும், அவமானங்களையும், 'சகோதரா' என்ற கவிதையில் மீகாயில் நுஜுமா பாடியுள்ளார்.

மஹ்ஜர் இயக்கம் அரபுக் கவிதையில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும், மறுமலர்ச்சியையும் இலக்கிய வரலாற்றாய்வாளர் நதீம் நயீம் பின்வருமாறு கூறுகிறார். மனிதனையும் மனித சாரத்தையும் பற்றிய வெறும் மொழி அலம்பல்களிலிருந்து விடுவித்ததோடு, பழைய செந்நெறி மரபிலிருந்து புதிய யுக இலக்கிய மரபிற்கு மஹ்ஜர் இயக்கம் கட்டியம் கூறியது. (en.wikipedia.org 4.3 - 14)

இலக்கிய எழுச்சியோடு அரபு மொழியின் உயர்வும், அரபு அடையாள உணர்வின் வெளிப்பாடும், தொடக்க காலத்தில் இருந்தே மஹ்ஜர் இயக்கத்தின் அடிப்படை இலட்சியங்களாக இருந்துள்ளன. அரபு மொழி தேக்கமடைந்து விட்டதாகவும், மக்களைத் தொடர்புபடுத்தும் கருவியாக அது வளர்ச்சி பெறவில்லை என்றும் இவ்வியக்க

அங்கத்தவர்கள் கருதினர். அத்தோடு அரபு மொழிக்கு இளமை இரத்தம் பாய்ச்சப்படுவது அவசியம் என்ற நோக்கத்தையும் அவர்கள் வெளிப்படுத்தினர். குறிப்பாக, புதிய பரம் பரையினரின் பரிசோதனை முயற்சிகளுக்கு மஹ்ஜர் இயக்கம் முன்னுரிமை தந்தது.

உண்மையில் இது அரபு மொழி மறுமலர்ச்சியில் ஒரு தாக்கத்தை உருவாக்கிய தாக்கக் கருதப்படுகிறது. புதிய பரம்பரைக் கவிஞர்கள் பலர் உருவாகினர். தற்காலக் கவிஞர்களின் சிந்தனைகளிலும் பெருந் தாக்கம் செலுத்திய மஹ்ஜத் தர்வீஷ், சமீ அல் - காசிம் போன்றோரின் சிந்தனைத் தாக்கங்களின் மரபு உருவானது. சமீ அல் - காசிம் விடுதலை வீறு கொண்டு பல கவிதைகளைப் பாடினார். இப்பாடல்களால் ஆத்திரமடைந்த இஸ்ரேலிய இராணுவம் அவரை சிறையில் தள்ளியது. அக்காலத்தில் சமீ அல் - காசிம் பாடிய ஒரு கவிதை முழு அரபு உலகையும் மனிதாபிமான உள்ளங்களையும் உலுக்குவதாக அமைந்தது.

‘இழந்தவனின் அறிக்கை’ என்ற தலைப்பில் சமீ அல் - காசிம் இன் இக்கவிதையை எஸ். எம். பாறுாக் (பண்ணாமத்துக் கவிராயர்) 1976 இல் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். மல்லிகை இதழில் பிரசுரமான அக்கவிதையிலிருந்து சில வரிகள் வருமாறு.

முற்றும் முழுதாய் - என்
மண் விழுங்கி ஏய்யமிடு,
முதுசொத்தைச் சூறையிட்டென்
புத்தகங்கள் தீயிலிடு,
என் கிராமக் கூரைகளில்
கண்ணி வைத்து வேட்டையிடு
- விட்டுக் கொட மாட்டேன்.
இறுதி வரை
போரிடுவேன் !

கண் முன்னால்
மெழுகுவர்த்தி
யாவும் அணைந்தாலும்

குமுறும் வேதனைக்
குரல் ஒருங்கச் செய்தாலும்,
மழலை முகங்களின்
மலர்ச் சிறிப்பைப் பறித்தாலும்,

மனிதனின் விரோதியே
விட்டுக் கொட மாட்டேன்
இறுதி வரை போரிடுவேன்

காந்திய வாதம்

அரபு வசந்தத்தில் குறிப்பாக தஹ்ரீர் சதுக்க மக்களின் மாபெரும் எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களில் மகாத்மா காந்தியின் கருத்துக்கள் என்ன வகையில் செல்வாக்குச் செலுத்தின என்று கூறுவது கடினம். ஆனால், காந்தியின் சத்தியாக்கிரக ஒத்துழையாமை, அஹிம்சைப் போராட்ட அணுகுமுறைகள் 20ஆம் நூற்றாண்டு பின்னரைப் பாதியிலிருந்து உலக எதிர்ப்பு அரசியலில் ஒரு அங்கமாகச் சங்கமித்திருப்பதை மறுக்க முடியாது. ஆயுத எதிர்ப்பை விட வன்முறையற்ற எதிர்ப்பை அரசியல் ஆயுதமாக்கியதில் காந்தி இந்த யுகத்தின் மேதை ஆவார்.

எகிப்தின் தஹ்ரீர் சதுக்கப் போராட்டங்களில் பிரதிபலித்த நிராயுதபாணியான அமைதி வழி கோரிக்கை ஆர்ப்பாட்டங்களும், ஒத்துழையாமை மற்றும் சிவில் மறுப்பு நடவடிக்கைகளும் இந்த யுகத்தில் காந்தியத்தை நினைவுபடுத்தும் அரசியல் எதிர்ப்புச் செயல் பாடுகள் என்பதில் ஐயமில்லை.

எகிப்தியருக்குக் காந்தியத்தை தெரியாது என்று கூற முடியாது. கவிஞர்களின் அரசன் என்று புகழப்பட்ட எகிப்திய அரபிக் கவிஞர் ஷவ்கீ (1868-1932) காந்திஜி பற்றி எழுதிய கவிதை மிகப் பிரபலமானது. 1931ஆம் ஆண்டு காந்திஜி லண்டன் வட்டமேசை மாநாட்டிற்குக் கப்பலில் பிரயாணம் செய்தபோது அக்கப்பல் எகிப்தைக் கடந்து செல்கையில் ஷவ்கீ காந்தியின் அரசியல் போராட்டங்களைப் புகழ்ந்து ஒரு கவிதையை எழுதினார். அது ஒரு நீண்ட கவிதை. பின்வரும் வரிகளை மட்டும் இங்கு நோக்குவோம்.

ஓ எகிப்திய மக்களே

கொடிகளை அசைத்து

இந்தியாவின் எழுச்சி நாயகனை வாழ்த்துங்கள்

இச்சிறப்புக்குரியவரைப்

பெருமை செய்தல்

நமது கடமை

உங்கள் தோழர்

ஒரு சீரிய நோக்கத்தில்

தன்னை வருத்தி

துயரத்தைத் தாங்கிப் போராடுகிறார்.

இலட்சியத்திற்காகப் போராடும்

அவர் பெரிய தியாக வேங்கை

கண்ணீரும் கம்பலையுமாய்

ஆறாக் காயங்களோடும்

சிறை வாசத்தோடும்

தனது துன்பத்தைத் தொடர்கிறார்.

அவர் செல்லும்

கப்பலின் அருகே

எழுந்து நின்று வாழ்த்துங்கள்

தரைகளைப் பூக்களால்

நிர்ப்புங்கள்

கடல் நீர்ப் பரப்பை

மனமுடையதாகக்

ரோஜாக்களால்

நிர்ப்புங்கள்

காப்பாற்றுவதில்

நந்தூதர்களைப் போன்றவர்

மேலும் அவர்களின்

சத்தியத் தன்மைகளும் உழைப்பும்

ஒருங்கே கொண்டவர்

கீழ்த் திசையில் வசிப்பவர்களை

ஒரு நல்ல உன்னத நோக்கத்திற்காக

அழைக்கிறார்.

பகைமை மறந்து

வெறுப்பை விட்டு

பீழக்கப்பட்டவர்கள் தாங்களே

அந்நோக்கில் தங்களை இணைக்கின்றனர்.

ஓ காந்தியே

நைல் நதியின் வாழ்த்துமக்கு

இப்பூக்கள் என் அன்பளிப்பு

[க. மு. அ. அஹ்மது ஜாபர், 2009]

மீள் கட்டமைப்பு

மீள்கட்டமைப்புத் தொடர்பாக புலம்பெயர் மக்களின் தேவை எல்லாக் கட்டங்களிலும் முக்கியமானதாகும். ஆனால், தற்போது நடந்து கொண்டிருக்கும் செயற்பாடுகளை அவதானித்தால் புலம்பெயர் மக்கள் சமாதானத்தை உருவாக்குபவர்களையும், சமாதானத்திற்கு எதிரானவர்களையும் கொண்ட அணிகளாக மாறியிருக்கின்றனர்.

மோதலுக்குப் பிந்திய கட்டமைப்பில் தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதும் சமூக நீதியை நிலைநாட்டுவதும் ஜனநாயக நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதும் நடைபெற வேண்டும். இவை நடைபெறுவதில் தடங்கல்கள் உள்ளன.

தூர நாடுகளில் வாழ்வோர் சாதகமான முயற்சிகளுக்கு பங்காற்ற வேண்டியுள்ளது என்பதை அரபு வசந்த நிகழ்வுகள் தெளிவாக உணர்த்தி வருகின்றன.

லிபியாவில் கடாபி வீழ்த்தப்பட்டபோது அதன் பங்களிப்பில் டயஸ்போராவின் செல்வாக்குப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. தூரதேசங்களில் இருந்தவாறு அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் தொடர்பும் முக்கியமானதாக இருந்துள்ளது. அதாவது, லிபியா உட்பட பல அரபு நாடுகளின் பிரஜைகள் நாட்டை விட்டு வெளியேறி இருந்தாலும் நாட்டின் அரசியலிலும் தேசியவாத உணர்வுகளிலும் அவர்கள் தீவிர பங்கேற்று வருகின்றார்கள் என்பதை இது காட்டுகின்றது. போர்களில் மட்டுமன்றி சொந்த தேசத்தின் அல்லது மக்களின் பொருளாதார, சமூக, அரசியலில் அவர்களுக்கு இருக்கும் அக்கறைகளையும் அவர்கள் வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர்.

சொந்த நாட்டின் நிலையான அமைதி, அரசியல் முன்னேற்றம் என்பதில் புலம்பெயர் மக்களின் பங்கு பற்றி உலகிற்கு சாதகமான மதிப்பீடு உண்டு. மீள்கட்டமைப்பும் உறுதியான அபிவிருத்தியும் என்ற கருத்துத்தான் இங்கு முக்கியமானது. சமாதானத்திற்கான நல்ல பாதையாகவும் இதை ஒழுங்கமைக்க வாய்ப்புகள் உள்ளன.

வளர்ச்சிக்கும் மீள்கட்டமைப்பிற்கும் பாரிய மூலதனம் தேவை. உலக வங்கிபோன்ற சர்வதேச நிதி வழங்கும் நிறுவனங்கள் கூட உள்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தையும் முன்னேற்றத்தையும் கட்டியெழுப்புவதற்கு புலம்பெயர் மக்களின் நிதி உதவியில் நம்பிக்கை வைத்துள்ளன. அரபு நாடுகளைப் பொறுத்தவரை மீள்கட்டமைப்பு என்பது பரந்த பொருளில் பார்க்கப்பட வேண்டிய ஒரு கருத்து. ஜனநாயக மாற்றங்களுக்கும், நவீன அரசியல் செயற்பாடுகளுக்கும் நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட நவீன அரசியல் யாப்பிற்கும் இடமளிக்கக் கூடிய மீள்கட்டமைப்பு அரபு நாடுகளுக்கு காலத்தின் தேவையாகும்.

நடந்த அரபு வசந்தப் புரட்சி, கலாசார, வரலாற்றுப்பாரம்பரிய நிறுவனங்களை முற்றாக அழித்துவிடவில்லை. ஆனால், அவற்றைப் பாதுகாப்பதிலும் மீள்கட்டமைப்பிற்கு உட்படுத்துவதிலும் மக்களின் கவனத்தைப் புரட்சி தூண்டி உள்ளது. இவை பற்றிய

ஆர்வம் மக்களிடத்தில் காணப்படுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

நிலார் கப்பாணி

இவ்வாறு புதிய போக்கைத் தோற்றுவித்த ஏனைய கவிஞர்களில் நிலார் கப்பாணி (Nizar Gabbani - 1932-1998) முக்கியமானவர். 25கவிதைத் தொகுதிகளை அவர் வெளியிட்டுள்ளார். 'பின்னடைவு நூலுக்கு அடிக்குறிப்பு' என்ற அவரது நூல், கவிதை உலகில் முக்கிய தாக்கத்தைத் தோற்றுவித்தது. தற்கால அரபு இலக்கிய வரலாற்றில் ஜுன் இலக்கியம் என்ற இலக்கியப் போக்கை உருவாக்கிய கவிதைப் படைப்பாக அது கருதப்படுகிறது (எம். ஏ. நு.மான் 2008).

தோல்விக்கு வழிகாட்டிய அர்த்தமற்ற பழைமைவாதத்திற்கும் மடமைத்தனமான செருக்கிற்கும் எதிராக அவர் கவிதை படைத்தார். புனித்துப்போன பழஞ்சொற்களின் சிறைகளுக்குள் இருந்து அரபுக் கவிதைகளை விடுதலைசெய்ய முன்வருமாறு அவர் அறைகூவல் விடுத்தார். 1967 அரபுலக தோல்வியின் அவமானம் அவர் கவிதை முழுக்க ஆக்கிரமிப்புச் செய்திருந்தது.

நண்பர்களே பண்டைய சொல் மரணித்துவிட்டது.

பண்டைய நூல்கள் மரணித்துவிட்டன.

.....

எமது கவிதைகள் புனித்துவிட்டன.

பெண்களின் கூந்தலும்

கிரவுகளும் திரைச்சீலைகளும்

சாய்வு நாற்காலிகளும்

புனிப்படைந்து விட்டன.

எல்லாமே புனித்துப்போய் விட்டன.

கீழைத்தேய வார்த்தை ஜாலத்தால்

ஒருபோதும் ஒரு ஈயைக்கூடக்

கொல்ல முடியாத அந்தாரிய அகங்காரத்தால்

பிறல் ஔசையால்

முரசொலியால்

கிளர்ந்தெழுந்தோம்

யோரிடச் சென்றோம்

தோல்வியடைந்தோம்.

[நிலான் கப்பாணி,

நுஃமான், 2010 - அந்தாரிய அங்காரம்:

இஸ்லாத்திற்கு முந்திய கால அரபுக் கவிஞர்,

அப்பெயரை உடைய ஒரு காவிய நாயகன்

தோற்கடிக்கப்படமுடியாத வீரனின் குறியீடாவான்.]

பேரடும் அது ஏற்படுத்தும் அச்சமும், அச்சம் கடந்த துணிவும், பேரின் துயர விளைவுகளுக்கும் இலக்கிய மரபுகளில் பெரிய மரபற்றங்களைத் தேர்ந்துவிக்கின்றன. கவிதைப் பேர்ட்டுகளைக் கரட்டாறு பேரல் சீறிப்பாய வைக்கின்றன.

பேரடும் அது ஏற்படுத்தும் அச்சமும், அச்சம் கடந்த துணிவும், பேரின் துயர விளைவுகளும் இலக்கிய மரபுகளில் பெரிய மாற்றங்களைத் தேர்ந்துவிக்கின்றன. கவிதைப் போக்குகளைக் காட்டாறு போல் சீறிப்பாய வைக்கின்றன. 1920களில் மஹஜர் இயக்கம் ஏற்படுத்திய அந்த மாற்றங்கள் இத்தகையதாகும். 2011 அரபு வசந்தத்திலும் இது நிகழ்ந்தது. பேரின் வேகத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் அகதி வாழ்வையும் கவிஞர்கள், சீறிப் பாயும் இலக்கியங்களாகப் படைத்தனர். 2011லிருந்து இன்று வரை புரட்சியிலும், உள்நாட்டுப் போரிலும் முழுமையாகப் பாதிக்கப்பட்ட சீரியாவின் அகதிகள் அல்லது புலம் பெயர்ந்தோர் எழுதும் கவிதைகளில் வேகத்தையும், துயரத்தையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. தமது துயரங்களையும், உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்த அரேபியரிடையே கவிதை எப் போதும் முதலிடத்தில் இருந்துள்ளது.

‘கவிதை எப்போதும் சீரியாவின் மையப் பொருள்’ என்று புதிதாகப் பிரபல்யம் அடைந்துள்ள சீரியக் கவிஞர் காடா அலட்ராஷ் கூறியுள்ளதை இங்கு நினைவுபடுத்தலாம்.

காடா அலட்ராஷ் ஒரு சீரியா, கனேடிய பெண் கவிஞர். அவர் ஒரு பேச்சாளர். கதை சொல்லி, மொழிபெயர்ப்பாளர். கவிதை, இசை, கதை சொல்லல் மூலம் கிழக்கிற்கும் மேற்கிற்கும் பாலம் அமைத்து வருபவர். இந்த இலக்கிய ஊடகங்களின் ஊடாக உலக மனச்சாட்சிக்குத் தனது (சீரிய) மக்களின் துயரங்களை வெளிப்படுத்தி வருகின்றார்.

‘பயத்தின் இறுக்கம் கலைந்துவிட்டது. இதற்கு முன் சொல்லாதவற்றையும் சொல்லப் பயந்தவற்றையும் மக்கள் வெளிப்படையாகப் பேசுகின்றனர். கடந்த காலத்தில் கவிஞர்கள் உவமானத் திரைக்குள்ளும், சொல் அலங்காரக் கலைக்குள்ளும் மொத்தமாக மறைந்திருந்து கவிதை சென்னார்கள்’. ஏறத்தாழ, 1920ஆம் ஆண்டு கால மஹஜர் இயக்கவாதிகள் கூறியதைப் போல் இக்கூற்று அமைந்துள்ளது. உலக மனச்சாட்சிக்குத் தனது மக்களின்

துயரங்களை இலக்கிய ஊடகங்களினூடாகத் இவ்வாறு தான் அலட்ராஷ் தெரியப்படுத்தி வருகிறார்.

இன்று நாட்டின் உள்ளே வாழும் கவிஞர்களும், நாட்டிற்கு வெளியே வாழும் கவிஞர்களும் தாம் கண்டவற்றை நேரடியாக எழுதுகின்றனர். பல்வேறு வகை கற்பனைகளுடனும், தீவிரமான நேரடியான சொற்களுடனும் அவர்களின் கவிதைகள் இலக்கிய உலகை ஆட்சி செய்கின்றன. இது உலகப் பொது அடையாளத்தைப் போல் அமைந்த கருத்தாகும். ‘ஒரு கிறிஸ்தவனின் விண்ணப்பம்’ என்ற ஒரு தமிழ்ப் புலம்பெயர் கவிஞரின் கவிதையின் ஒரு பகுதியை இங்கு நினைவுபடுத்தலாம்.

எங்கள் பரம பிதாவே
 சீதனத்தின் பாதித் தொகை
 ஏஜென்ஸிக்குப் போய்விட்டது
 லிரை வருடச் சம்பளத்தின் மிச்சம்
 சீட்டுக் கழிவுக்குப் போய்விட்டது.
 ஒரு மாதச் சம்பளம்
 லூயக்கத்திற்குப் போன பின்
 எனக்கென்று லூனிச் செருப்புக் கூட
 வாங்க முடியாமலிருப்பதேன்
 உயிர்த்தெழுந்த யேசுவே..

தூக்கத்தில்
 லிருகில் லிருக்கும் பெண்ணின் மேல் சாய
 லிவள் சிரிக்க
 பதிலுக்குக் கூட சிரிக்க முடியாது
 வேலை என்னைத் தூர்த்துகிறது.
 எனது லூண்டவரே!

அரபுலகக் கவிஞர்களைப் பொறுத்தவரை, அவர்களின் பணி கடினமானதாக இருந்தது. அவர்கள் தமது நாட்டின் அரசுகளை நேருக்கு நேர் எதிர்ப்பதிலும், கண்டிப்பதிலும் தீவிர மனப்பான்மையுடன் செயற்பட்டனர். இவ்வாறு கவிதை பாடிய பல கவிஞர்கள் முகாம்களிலும், முகாம்களுக்கு வெளியேயும் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர், சித்திரவதைக் குள்ளாக்கப்பட்டனர். இந்தப் பின்னணியில் அலட்ராஷ் மொழி பெயர்த்துள்ள யூசு.‘ப் அபு

ஈஹியின் 'நான் சீரியன் என்ற கவிதையை' இங்கு நோக்கலாம்.

நான் சீரியன்
உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் அகதியாய் வாழ்வன்.
ஹரிய கத்தி மேல் நடப்பது போன்றது என் வாழ்வு.
நான் சீரியன்
நான் ஒரு ஹியா, நான் ஒரு ரூஸ்,
நான் ஒரு கிறிஸ்தவன்
நான் ஒரு குர்தியன், அதுமட்டுமல்ல
நான் ஒரு அலவியத்,
நான் ஒரு சுன்னி,
நான் ஒரு சேர்காஸியன்.
சீரியா எனது தாய்நாடு
சீரியா எனது அடையாளம்.
எனது சமயப் பிரிவுகள் தான் எனது மண்ணின் வாசம்.
சீரியா
மழைநீர் பட்ட மண்ணைப்போல்
சீரியாதான் எனது வழியாட்டின் மையம்.
ஓலிவ் மரங்கள் போல் மாதுளம் மரம் போல் நான்
இந்த மண்ணின் புதல்வன்
உங்கள் சிம்மாசனங்களால்
என்ன பயன்
உங்கள் அரபுவாத்தால்
உங்கள் பாடல்களால்
உங்கள் கவிதைச் செருக்குகளால்
எனது நாட்டை எனக்குத்
திருப்பித் தர முடியுமா?
செத்துமறந்தார்களே
அவர்களைத் திருப்பித்தர முடியுமா?
நான் அந்த பசுமை சுவர்க்கத்தின்
செல்லப் பிள்ளை
அதுதான் எனது நகரம்
ஆனால் நான் இன்று
பசியினால் வாடுபவன்
லெபனான், அம்மான் கட்டாந்தரைகளில்
அகதியாய் உழல்பவன்
ஆனால் எந்த நாளும்
எனது சீரியாவிற்கு ஈடல்ல
இந்த உலகின்
மேகங்கள் அனைத்தும்
மழையாய் வருஷித்தாலும்
அடங்காது என் தாகம்
சீரியா என் தேசம்.

சொந்த மண்ணை இழந்தவர் எண்ணங்
களில் பொதுமையான உணர்வுகளின் தாகமும்
சொற்களின் வேகமும் இடம்பெறுவதை
அவதானிக் க முடிக்கிறது. முஹம் மது

தர்வீஸின் புகழ்பெற்ற ஒரு கவிதையை இங்கு
நோக்கலாம்.

எழுதிக் கொள் இதனை
நான் ஓர் அராமியன்.
எனது அட்டையின் இலக்கம் 50,000
அகதிகள் பற்றிய தர்வீஸின் இவ் அரபுக்
கவிதை உலகை அதிர வைத்தது.
வட புலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட
தனது இனத்தின் துயரச் சரிதையையும்,
முகாம் வாழ்க்கையையும் முல்லை முஸ்ரிபா
பாடியதில் சமமான எதிரொலியை மீண்டும்
கேட்க முடிகின்றது.
பதினாறாடி தான் நீளம்
அகலம் பத்து..
குழல் செறிந்த
அக்கி முகாம் வெளியில்
வேகிற்று ஜீவிதம்
பதினாறாடிக்குள் முடங்கி
இடப் பெயர்வும் இழக்கப்பட்ட மண்ணும்
அவற்றால் ஏற்பட்ட அவமானங்களும், அவலங்
களும் முஸ்ரிபாவின் கவிதைகளில் வலம்
வருகின்றன. இழந்த மண்ணுக்கான ஏக்கமும்,
அதை மீளத்தரிசிக்கும் பேரவாவும் முல்லை
முஸ்ரிபாவின் கவிதைகளை மொழிகளைக்
கடந்த பொது மனித உணர்வுகளின் அடை
யாளங்களாகவும் மாற்றிவிடுகின்றன.
தோற்றுத்தானே போயின
நேற்றுவரை நிகழ்ந்தவான எல்லாமும்..
ஏகாந்த ராத்திரி வெளியாய்
விரிந்த பெருந்துயர் மீதிலில்
குறுகிற்று ஜீவிதப்பற்று
வா
மீண்டும் முகாமிருளில்
முகமும் முகவரியும்
தொலையப் புதைவோம்.

□□□

உசாத்துணை:

- அஹ்மது ஜுபைர் க. மு. அ., (2009) நவீன கால
அரபிக் கவிதைகள், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
பண்ணாமத்துக் கவிராயர், (1996), காற்றின் மௌனம்,
மலையக வெளியீட்டகம்: கொழும்பு.
விசாகரூபன் கிருஷ்ணபிள்ளை, (2004), புலம்பெயர்
கவிதை, யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்.
நு.மான் எம். ஏ., (2008), பலஸ்தீனக் கவிதைகள்,
அடையாளம்: திருச்சி மாவட்டம்.
en.wikipedia.org

அருந்ததி

பேற்றலவர்கள் மலையக்கரத் பேற்றலவர்கள் அ. சூத்தியசீர்த்தி

[அவுஸ்திரேலியா]

எனக்கு இல்லை. வெலிங்டன் விமான நிலையத்தில் இருந்து அந்த விமானம் எப்பொழுது புறப்படும் என்ற ஆவல் என்னை முழுக்க முழுக்க ஆக்கிரமித்திருந்தது. விமானப் பயணங்கள் எனக்குப் புதிதல்ல. எனது வேலை நிமித்தம் பல நாடுகளுக்குப் பலமுறை பயணம் செய்திருக்கின்றேன். ஆனாலும் இந்தப் பயணம் வித்தியாசமானது. என் மனதில் தூங்கிக் கிடந்த, உறைந்துபோன பல உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பி என்னைத் தடுமாற வைக்கிறது.

விமானம் ஓடுபாதையில் ஓடி மேலெழுந்து பறக்க ஆரம்பித்தது. விமான நிலையத்தின் மூன்று பக்கங்களிலும் கடல். கடல் கன்னியைக் கட்டியணைத்து விடைகொடுப்பது போல், அவளைத் தொட்டும் தொடாமலும் விமானம் பறக்கும்போது, கடலில் வீழ்ந்து விடுவோமோ என்ற அச்சம், பயணிகளுக்கு வருவது உண்டு. விமானத்தைவிட வேகமாக என் மனம் பயணமாகின்றது. இந்த மனதுதான் எத்தனை விந்தையானது. இதற்கு, நேரம், தூரம், காலம் என்று எந்தத் தடைகளும் கிடையாது. சுற்றியிருக்கும் சூழல்கூட அதனைக் கட்டிப்போட முடியாது. சிறைச்சாலையில் பூட்டி வைத்தாலும் மனம் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிப்பதை யார்தான் தடுக்க முடியும்?

என் மனம் பல வருடங்களைத் தாண்டிப் பின்னோக்கி ஓடியது. பல மைல்களைக் கடந்து ஈழ மண்ணில் காலைப் பதித்தது. அப்பொழுது எனக்குப் பதினெட்டு வயது. காதல் கவிதை வடிக்கும் வயது. பொறுப்புக்களை பெற்றோரிடமும் பெரியோரிடமும் விட்டு, சிட்டுக்குருவியாகப் பறக்கும் இளமைக்காலம். காற்றோடு போட்டியிட்டு எங்கள் துவிச்சக்கர வண்டிகள் வேகமாக ஓடும். 'பிளேக்' இல்லாத வண்டிகள், பாதங்கள் இரண்டாலும் சக்கரத்தை அழுத்தி 'கிறீச்' என்ற ஓசையுடன் வண்டியை நிறுத்தும் அந்த லாவகம், ஒரு வண்டியில் நான்கு பேரை ஏற்றிச் செல்லும் திறமை. அவை காலத்தால் அழிக்க முடியாத பசுமை நிறைந்தவை. அந்த நாட்களில் வசதியுள்ளவரின் இளம் பெண்கள் வாடகைக் காரில் பள்ளிக்கூடம் செல்வார்கள். எங்களைப்போல் பல்லினிக்கும் காவாலிகள் கண்களில் படக்கூடாது என்று பெற்றோர் பெரும் கவனம் எடுப்பார்கள்.

அப்படியொரு வாடகைக் கார்தான் காதல் வாடைக்காற்றை என்மீது வீசியது. அந்தக் கார் காலை 8.20 க்கு நாற்சந்தியைத் தாண்டி வட இந்து மகளிர் கல்லூரியை நோக்கித் திரும்பும். பனம் பாத்தியில் அடுக்கி வைத்த பனம் கொட்டைகள்போல் காரின் உள்ளே ஒரு பஸ்ஸில் செல்லக்கூடிய அளவு இளம் மாணவிகள். கடைசியாக அவள் ஏறுவதால் கதவோரம் அவளுக்கு. காரக் கதவின் கண்ணாடியில் அவள் முகம் பதிந்திருக்கும். சந்தியில் கார்

“தம்பி ஆருக்குச் சொல்ல? கலியாணங்கடடி கொழும்பில நல்லாத்தான் இருந்தவள். தாலி அறுத்த 83” அவர் முகத்தில் கோபம் கொப்பளித்தது. “கத்தி பொல்லோட காடையங்கள் வந்து வாசல் கதவை உடைச்சவங்கள். என்னையும் கலியாணியையும், அவளினர் புருசன் பாத்தூமில ஒளிக்கச் சொல்லிட்டு, வந்த அவங்களைத் திசை திருப்ப, பின் பக்கத்தால ஓடினார். அந்த இனவெறி நாய்கள் விட்டுதுகளை. பின்னால திரத்திப் போய்...” அவர் விம்மினார். “அதோட போனதுதான் அவளினர் வயித்தில இருந்த ஆறுமாதக் குழந்தையும்” விம்மலோடு வெடித்தன அந்த வார்த்தைகள்.

திரும்பும்வேளை என் துவிச்சக்கர வண்டியும் அந்தக் காரோடு திரும்பும். சந்தியில்தான் எங்கள் விழிகள் சந்திக்கும். அந்தச் சில வினாடிகளில் நாடி நரம்பெல்லாம் ஓடிச்செல்லும் இன்ப உணர்வுகளை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் இனிக்கும். இனிக்கும்பொழுதெல்லாம் அவளை நினைக்க வைக்கும். பள்ளிக்கூட நாட்களில் ஒரு நாள் தவறாது அந்தத் தேவி தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தது.

விமானம் மேலே மேலே பறந்து கொண்டிருக்கிறது, என் மனதைப்போல். மெல்பேர்ன் நோக்கிய இந்த விமானப் பயணம் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவளை நேருக்கு நேர் சந்திக்கப்போகும் முதற் பயணம். ‘கல்யாணி’. அவளின் அழகான பெயரை முணுமுணுப்பதில் ஏதோ ஓர் இனம்தெரியாத இன்பம். இத்தனை நாள் அது எங்கே மறைந்திருந்தது? அன்று ஏணி வைத்தும் எட்ட முடியாத உயரத்தில் அவளிருந்தாள். நானோ ஏழ்மையில் புரள் பவன். வழமையான காதல் கதைகள் போல் அவள் மாடிவீட்டுப் பணக்காரப் பெண். அவளைச் சந்திக்கவோ பேசவோ எனக்குச் சந்தர்ப்பங்களே கிடைத்ததில்லை. ஆனாலும் அந்தப் பார்வைகளின் சந்திப்பில் நாங்கள் பலநூறு கதைகள் பேசிக்கொண்டதாக எனக்கு நினைப்பு. அவளுக்கு எப்படியோ? அன்றைய பல இளங்காளையரின் கனவுக் கன்னியவள்.

சுருண்ட அவளது கேசம் நெற்றிப் பொட்டைத் தொட்டுக் கொஞ்சி விளையாடும். குமுதத்தில் லதா வரைந்த சாண்டில்யனின் யவனராணி என அவளுக்கு நாங்கள் பெயர் வைத்தோம். கடல்புறாவாக அவள் பறந்து விடுவாளென நான் எண்ணியதில்லை. ஒரு நாள் திடீரென அவள் மறைந்து விட்டாள். அவள் கொழும்பு சென்றுவிட்டதாகச் சிலர் சொன்னார்கள்.

குண்டுகளும், பதுங்கு குழிகளும், குழி களுக்குள் புதைந்த உடல்களும் வாழ்க்கையின் யதார்த்தங்களைப் புரிய வைத்தன. அவள் நினைவுகள் இதயத்தின் ஆழத்தில் புதைந்தன. ஈழம் எரிய ஆரம்பித்தது. சிறீலங்கா இன ஒழிப்பு பாளர்களின் குண்டுகள் வானத்தில் இருந்து பொழிந்தன. நாளாந்தம் சாவுச் செய்திகள். கிராமங்கள் சுற்றி வளைக்கப்பட்டன. தலை யாட்டிகள் முடி தரித்த காலம். இனவெறி இராணுவத்தோடு சேர்ந்து இயங்கும் இவர்கள் முகமூடி அணிந்திருப்பார்கள். யாரையாவது பார்த்து இவர்கள் தற்செயலாக தலை அசைத்தாலும் போதும், அந்த அப்பாவினை இராணுவம் பிடித்துச் சென்றுவிடும். என் நண்பர்கள் சிலர் இராணுவத்தினரால் பிடித்துச் செல்லப்பட்டார்கள். சிலரின் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட பிணங்கள் தெருவோரங்களில் வீசி எறியப்பட்டன. அவர்கள் நிச்சயமாக இறந்து விட்டார்கள் என்று தெரிந்துகொண்டோம்.

மற்றவர்களின் தலைவியை அறியமுடியாது சொந்தங்கள் தலையில் அடித்து அழுது கொண்டிருந்தன. இன்னும் அழுது கொண்டிருக்கலாம். அல்லது அழுதவர்களும் அழிக்கப் பட்டிருக்கலாம்.

இராணுவத்தின் அட்டுழியத்தைப் பார்த்து அழத்தான் என்னால் முடிந்தது. என்னை விட இளையவர்கள், இளம் பெண்கள், அங்கவீனர்கள் கூட விடுதலைக்குப் போராடுவதை பார்த்தபோது நான் வெட்கப்பட்டேன். ஆனால், ஆட்களை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பும் தரகர்களிடம் இருமுறை இருந்ததையும், இரவல் வாங்கியவையையும் இழந்தும் நாட்டைவிட்டு ஓடும் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. தாய்லாந்தில் அகதியாக இரண்டு வருடங்களைத் தள்ளினேன். அகதி என்பவன் காற்பந்து போலத்தான். யார் எங்கே எப்பொழுது உதைப்பார்கள் என்று தெரியாது. உதைப்பார்களோ என்றும் தெரியாது. விரக்தியின் உச்சக் கட்டம். விடுதலைக்காக உயிரை விட்டிருக்கலாமே என்று மனச்சாட்சி உறுத்தும். தன்மான உணர்வு தலைதூக்கும் போதெல்லாம் இதயம் வெடித்துச் சிதறும். மானுட உலகில் வேண்டப்படாத ஒரு ஜந்தாக கருதப்படுவோம். கொலை வெறியரிடமிருந்து தப்பி வந்த நம்மை ஆயிரம் கொலைகள் செய்த கொடியவனைப் போல் பல விழிகள் பார்க்கும். ஒவ்வொரு பார்வையும் விஷம் தீட்டிய ஊசிகள். கைதிக்குக்கூட தனக்கு எத்தனை ஆண்டு தண்டனை என்று தெரியும். புரியாத குற்றம். தெரியாத தண்டனை. நாளை என்று ஒன்று இல்லை என நாடி நரம்பெல்லாம் நம்பும் வாழ்க்கை. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அகதிகள் அன்புக் கரம் எப்படியோ என்னை அந்தச் சேற்றிலிருந்து நியூசிலாந்தில் கரைசேர்த்தது.

நியூசிலாந்து என்னை வாழவைத்த நாடு. முடிந்துவிட்டதாக நான் முற்றுப்புள்ளி வைத்த எனது வாழ்க்கைக்கு மீண்டும் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தை எழுத வைத்த நாடு. அங்கு படிக்க பல வாய்ப்புக்கள். கடுமையான உழைப்புக்கு ஏற்ற பலன். படித்தேன். பட்டம் பெற்றேன். ஒரு கொம்பனியில் தலைமை நிர்வாகியாகக் கடமையாற்றுகின்றேன். அன்றாட வாழ்க்கைத் தேவைக்கு மீறிய ஊதியம். நெற்றியில் சுருக்கங்கள். தலைக்கு கறுப்பு

மை பூசுவதா வேண்டாமா என்று மனதுக்குள் போராட்டம். வயது நாற்பத்தைந்தை தாண்டி விட்டது. வழியில் மனதில் சபலத்தை, ஆசைகளை ஏற்படுத்திய பல பெண்கள். ஆனாலும் என் கைக்கு எட்டாமல் யார் யாரையோ மணந்து குழந்தைகளோடு வாழ்கின்றார்கள். சிலர் என் நண்பர்களை மணந்து அவர்களையும் பறித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் வீடுகளுக்குப் போனால் சுவையான உணவு கிடைக்கும். 'ஜோனி வோக்கரை' நான் கொண்டு போவதால் அடிக்கடி போனால் மனைவியருக்குப் பிடிக்காது. அது இல்லாது போனால் நண்பர்களுக்குப் பிடிக்காது.

“உன்றை சாட்டிலையாவது குடிக்கலாமடா” என்று அங்கலாய்ப்பார்கள்.

இதனால் தனிமையை பல சமயங்களில் உணருவேன். அப்பொழுதெல்லாம் என் பால்ய நினைவுகளில் ஊறிப்போய் விடுவேன். அந்த நினைவுகளின் ஊடே கல்யாணியின் நிழல் ஓடும். மீண்டும் கேட்ட பழையபாடல் போல அது, பின்னர் மறைந்துவிடும். சென்ற வாரம்வரை அப்படித்தான் இருந்தேன். மெல்பேர்னில் இருந்துவந்த நண்பன் சுகுவின் தொலைபேசி அழைப்பு அதை மாற்றி விட்டது.

“டேய், உனக்கு நினைவிருக்கே, சங்கரப் பிள்ளையரின்காரில் போற கலியாணி. அவளைக் கண்டனடா”

எனக்கு உடல் சிலிர்த்தது. “எங்கடை வடகிண்டு கேர்ள்ஸ்..”

“ஓமடா. இஞ்ச மெல்பேர்னில்தான் இருக்கிறாள்”

எனக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை.

“என்னடா கார்ட் அட்டாக்கே? சத்தத்தைக் காணோம்.” வேகமாகத்தான் என் இருதயம் அடித்துக் கொண்டது.

“சுகு, எங்கேயடா கண்டன்? எப்படி இருக்கிறாள்?”

“நீ சனிக்கிழமை வாராய் தானே அப்பகதைப்பம்” அவன் தொலைபேசியை வைத்து விட்டான்.

எனக்கு எரிச்சல் வந்தது. சுகு அப்படித்தான். அந்த நாட்களில் சிரஞ்சீவி, மேதாவி, தமிழ்வாணன் மர்மக் கதைகளைப் படிப்பவன். எதையும் ஒரு ‘சல்பென்ஸ்’ வைத்துச் செய்வதில் இன்பம் காண்பவன். மற்றவர்களுக்கு அது சித்திரவதையானால் அதில்

அதிக மகிழ்ச்சி அவனுக்கு.

நான் திருப்பி அவன் தொலைபேசி இலக் கத்தை அழுத்தினேன். எடுத்தது அவன் மனைவி மாலினி.

“உவன் நியூசிலாண்ட் சிவாவே. நான் இல்லை என்று சொல்லு” அவன் கத்தினான்.

“சிவா அண்ணை அவர் சொன்னது கேட்டுதே” மாலினி சிரித்தாள்.

மனதுக்குள் திட்டியது வெளியில் வராது. நா காத்துக் கொண்டது.

“மறக்காமல் பிளைக் லேபலை வாங்கிக் கொண்டு வரச்சொல்லு” சுகு கத்தியது கேட்டது.

சுகுவும் மாலினியும் எனக்கு மெல்பேர்னில் பல ஆண்டுகளாகத் திருமணம் பேசுகிறார்கள். எனக்குப் பிடித்தால் பெண்ணுக்குப் பிடிப்ப தில்லை. பெண்ணுக்குப் பிடித்தால் எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. இருவருக்கும் பிடித்தால், சாதகம் பார்க்கும் சோதிடருக்குப் பிடிப்ப தில்லை.

நேரம் போனதே தெரியவில்லை. விமானத்தின் வேகம் குறைகின்றது, கீழே பார்த்தேன். மெல்பேர்ன் நகரின் இரவு நேர விளக்குகள் தரையில் நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த வானத்தை விரித்திருந்தன. விமானம் தரை தட்டியது. பயணிகள் எல்லோரும் பரபரப்பாக இறங்குவதற்கு ஆயத்தமாகிறார்கள். எனக்கும் என்றும்ல்லாத ஆவல். கல்யாணியைப் பற்றி பல கற்பனைகள். இத்தனை காலம் திருமணம் செய்யாது இருந்ததில் பலன் இருக்குமோ என்ற ஒரு நற்பாசை. அவசர அவசரமாக விமானத்தை விட்டு இடித்து மோதிக்கொண்டு இறங்கினேன். கடவுச்சீட்டு பரிசோதனைக்கு நிரையில் நின்றபோது பொறுமைக்கு ஒரு சோதனை. அது முடிந்த கையோடு ஓட்ட மாக ஓடி ‘ஜொனி வோக்கரை’ வாங்கிக் கொண்டேன். பின்னர் சத்துகின்ற சக்கரத்தில் எனது பெட்டி வரும்வரை காத்திருந்தேன். என்ன மண்ணாங்கட்டியைத் தான் இந்த விஞ்ஞானம் கண்டுபிடித்தது? இதை விரை வாக்க ஒருவழி தெரியவில்லையே என்று அயன்ஸ்டைனையும் திட்டித் தீர்த்தேன். சுங்க இலாகா அதிகாரிகளுக்கும் வீட்டில் சண்டை போலும். நீட்டி நிதானமாக கேள்விகளைக் கேட்ட வண்ணம் பெட்டியில் இருந்த என் உள்ளாடைகளையும் உதறிக் கொட்டினார்கள்.

எரிச்சலைக் கொட்டினால் இன்னும் இழுத் தடிப்பார்கள் என்று தெரிந்ததால், இயற் கைக்கு மாறான இனிய புன்ன கையை முகத்தில் ஓட்டிக் கொண்டேன்.

அவர்களை எல்லாம் கடந்து வெளியே வந்தபோது, சுகு என்னை நோக்கி விரைவாக வந்தான். கரிய நெடிய உயரம். உலகம் பிறந்தது எனக்காக என்பது போல் உலக இன்பங்களைத் தேடி அனுபவிக்கும் கவலை இல்லாத மனிதனாக நான் அவனைக் கருதுவேன். நண்பனை அன்போடு அணைத்துக்கொள்ள, பெட்டியைக் கீழே வைத்து கையை நீட்ட நினைக்கும் முன் அவன் ஓடி வந்து என் மறுகையில் இருந்த ஜொனிவோக்கர் பையைப் பறித்து நெஞ்சோடு ஒத்திக் கொண்டான்.

‘கல்யாணி’ என் நெஞ்சு முட்டி, தொண்டைக் குழிகளையும் தாண்டி நாவில் வந்த சொல் என் உமிழ் நீருக்குள் அமிழ்ந்து கரைந்து மீண்டும் உள்ளே சென்றது. மாலினியும் அங்கு நின்றதை அப்போதுதான் கவனித்தேன். என்னதான் நெருங்கிப் பழகினாலும் அவள் முன்னால் என் ஆசைகளைச் சொல்லமுடியவில்லை. மாலினியின் சுருண்ட அழகான கேசம் தோளோடு நின்று விளையாடியது. மணி, மணியாக வெள்ளியிலான காதணிகள் அவளைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தன. நீண்ட நீளக் காற்சட்டையோடு, மெல்லிய வெண் ணிற மேலணி, நெற்றியில் அழகான தீபத்தின் வடிவில் பொட்டு ஓட்டியிருந்தான்.

“சிவா அண்ணா எப்படி?” என்ற கேள்வி யின் பின்னால், சிமிட்டும் விழிச் சிரிப்பு, உங்கள் மனதில் ஓடும் கல்யாணியின் எண்ணம் எனக்குப் புரிகிறது என்று சொல்வது போலிருந்தது.

இவளுக்கு வீட்டில் வேலையில்லையோ? என்னையும் சுகுவையும் சிறிது நேரம் தனியாக விடக்கூடாதா? கல்யாணியைப் பற்றி அறிய ஆவலாக இருந்த எனக்கு இது சங்கடமாக இருந்தது. அதுவும் போதாதென்று,

“ஏனண்ணா, இந்தக் கண்களையெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு வாறியன்? இவர் குடிச்சக்.. குடிச்சக்..” என்று தொடங்கிய மாலினி சிறிது நேரம் காருக்குள்ளும் அதைத்தொடர்ந்தாள். திடீரென கதை மாறியது.

“அண்ணா இந்த முறையும் கலியாணம் வேண்டாம் என்று சொல்லாதேங்கோ, இந்தப்

பிள்ளையை கட்டாயம் உங்களுக்கப் பிடிக்கும்.. வடிவானது. கொஞ்சமும் பெருமையில்லை. நல்ல குணம்” மாலினி தொடர்ந்து என் ஆவலைத் தூண்டினாள்.

கார் அவர்கள் வீட்டை வந்து சேர்ந்த பின்பே அவள் புகழாரம் நின்றது. அவர்கள் தெருவோரத்தில் நிறைய வாகனங்கள் நிரையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. பக்கத்து வீட்டில் ஏதோ ‘பார்ட்டி’ என்று நினைத்தேன். மாலினி வீட்டுக் கதவைத் திறந்ததும், ‘பார்ட்டி’ அவர்கள் வீட்டில்தான் அதுவும் எனக்காக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது என்று தெரிந்தது.

எனது பழைய நண்பர்கள் பலர். இன்னும் அந்த பழைய “என்னடி ராக்கம்மா” பெரிதாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. கையில் ‘கிளாசோடு’ ஒரே ஆட்டம். மெல்லிய விளக்கொளி. அதையும் மறைக்கும் ‘சிகரெட்’ புகை மண்டலம்.

“எப்படியடா மச்சான்?” என்று ஏக காலத்தில் பல குரல்கள். ஜொனி வோக்கர் என்னையும் நிரப்ப ஆரம்பித்தது. பல பெண்கள் அங்குமிங்கும் உணவுத் தட்டுக் களோடு திரிந்து கொண்டிருந்தனர். கல்யாணி அவர்களுக்குள் இருப்பாளா என கண்கள் தேடின. மாலினி என் கதிரைக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள்.

“அங்க பார்த்தியளே அவள்தான்”

நான் ஆவலோடு பார்த்தேன். அந்தப் பின்புறமே தெரிந்தது. அவள் ஒருத்திதான் அங்கே சேலை கட்டியிருந்தாள். விரிந்த தலை முடி. திரும்பி எங்களை நோக்கி வந்தாள். கையில் தின்பண்டங்கள் நிறைந்த தட்டு. மெல்லிய விளக்கொளியில் அவள் சிவந்த முகம் மின்னியது. அது கலியாணியா? அந்தக் கண்களைத் தேடினேன். சாந்தமான இந்த விழிகள் கலியாணியுடையது அல்லவே.

“சுகுணா இஞ்ச வா” மாலினி அந்தப் பெண்ணை அழைத்தாள். என் மனதில் பெரிய ஏமாற்றம். “இவ டாக்டர் சுகுணா. இவர்தான் நான் சொன்ன சிவா”

“கலோ” என்ற சுகுணாவின் விழிகளை நான் சந்தித்தேன்.

நேரான பார்வை. வழக்கமான அறிமுக வார்த்தைகளின் பின் நாங்கள் தங்கு தடையின்றி பேச ஆரம்பித்தோம். அரசியல், இலக்கியம், சமூகப் பிரச்சனைகள் எனப் பல விடயங்கள் எங்கள் உரையாடலில் வந்து

போயின. அவளுக்குப் பல விடயங்களில் ஆழமான அறிவு இருந்தது. மாலினி எங்களைத் தனியாக விட்டுப்போனதை நாங்கள் கவனிக்கவில்லை. அவளது நிதானமான சிந்தனைத் தெளிவு என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. சரளமாக தங்கு தடையின்றி அவள் பேசுவதில் ஓர் அழகு இருந்தது. ஆனால் அவள் என் தனிப்பட்ட விடயங்கள் எதையுமே கேட்கவில்லை. மாலினி என்னைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கக்கூடும். வயது முதிர்ந்த தன் தாயோடு வாழ்கின்றாள். இன்னும் சில டாக்டர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு கிளினிக்கில் வேலை செய்கின்றாள். முக்கியமான விடயம் அவளுக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை. அவள் காதோரத்தில் இருந்த சிறிய நரைமுடியை மறைக்க முயலவில்லை. எனக்கு அவளைப் பிடித்தது. முதன் முறையாக இந்தப் பெண்ணோடு என் வாழ்க்கை இனிமையாக இருக்கும் என்ற எண்ணம் மேவியது. எல்லோரும் விடை பெற்றுச்செல்ல ஆரம்பித்தனர். சுகுணாவும் எழுந்தாள்.

மாலினி அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். அவர்கள் தங்களுக்குள் மெதுவாகப் பேசி சிரித்துக் கொண்டார்கள். இடை இடையிடையே என்னைப் பார்த்து மாலினியின் கண் சிமிட்டல், சிரிப்பு, சுகுணா முதன் முறையாக என் கண்களை நேராக ஏனோ பார்க்கவில்லை. அவளோடு இன்னும் சிறிதுநேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கலாமே என எனக்குத் தோன்றியது. இனந்தெரியாத ஒரு குழப்பம் மனதில்.

கலியாணியைப் பற்றி

அறியவேண்டும்

என்ற ஆவல்

மீண்டும்

துளிர்ந்துக்

கொள்ள

சுகுவைத்

தேடி

னேன்.

தோழனுக்கு ஒரு கடிதம்

இன்றுடன் ஆண்டு ஐந்து
கடல் கடந்து நாளைகள்;

தோழ,
உணர்விலோ, உலகம் இதன் மேலாய்
எம்பிடை நீண்ட கண்டது போல்.

காலத்தின் தூரத்தே
உன் தரம் இரவு பகலின்றி
நிலையியலிற் ள்தம்பிக்க,
எனதோ, இயக்கவியற்
காலைத் தொடக்கமே மாலைமுடிவாகி.

எனன நோக்கி நகர
மறுத்து உன் கொள்கை,
உனக்காய் நிறுவலின்றித்
தூரத்தலில் என் பறப்பு.

எனினும்,
இத்தனை சடசக்திச்
சமந்திர விகாரமுள்ளும்
ஒன்றுக்காய் முடிவிலி
ஒருங்கி நம் சிந்தனை;
ஆறு ஆண்டு அறித்துண்ட
ஒரு மாலைச் சூரியனடி,
மாதாசோவிற் சூசை கடை,
ஒரு சூராய் - இரு கிண்ணம்
வெறுந்தேனீர் நட்பு

ரமணிதரன்
(அவையரிசேசாயர்)

[எந்நிலைமை வரினும் நாடுவிட்டகலேன்
என்றிருக்கும் நண்பனுக்கு.]

[கின்னுமொரு காலடி]

அவன் மதுபோதையில் சோபாவில் சாய்ந்து நித்திரையாகிவிட்டான். மாலினியும், சகுணாவும் என்னை நோக்கி வந்தனர். மாலினி என் மனதை அறிந்து கொண்டாளோ என்னவோ,

“சகுணா, அந்தக் கலியாணி இவரின்ரை உற்தானாம். அவளைச் சந்திக்கவேணுமாம்”

“ஓ யேஸ், நோ பர்ப்ளம். நாளைக்குப் பத்து மணிக்குக் கிளினிக்கு வாங்கோ. அவ அங்க வருவா”

“கலியாணியைப் பார்க்க வேணுமென்று தான் சொன்னான். உன்னையில்லை” சகுணாவைப் பார்த்து மீண்டும் மாலினியின் கண்சிமிட்டுச் சிரிப்பு. சகுணாவும் விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

இரவு நன்கு தூங்கிவிட்டேன். காலையில் கையில் காப்பியோடு என் கட்டிலில் வந்திருந்து சகு, “டேய் எழும்படா” என்று சொன்னபோதுதான் கண்விழித்தேன்.

”என்னடா அதுக்குள்ளே எழும் பிட்டாய்?”

“நானேன் எழும்பினான்? உவன் படுக்க விட்டால் தானே? உன்னை கிளினிக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகட்டாம். என்ன வருத்தம் என்று கேட்டன். சிரிக்கிறாள். என்னடா உனக்கு?”

நேரம் 9.30 ஐக் காட்டியது.

“பொறடா, நான் பிரஸ் பண்ணிட்டு வாரன்” துள்ளி எழுந்தேன். அறையோடு இணைந்து குளியலறையும் இருந்தது. மாலினி எல்லா வற்றையும் சுத்தமாக வைத்திருந்தாள். எப்படி பெண்களால் இது முடிகின்றது. ஆண்களால் முடிவதில்லை என நினைத்துக் கொண்டேன்.

மருத்துவகூடம் மிக அருகிலேயே இருந்தது. சகுவும் நானுந்தான் காரில்.

“என்னடா கலியாணியைப் பற்றி நீ ஒன்றுமே சொல்லயில்லை”

கவலையில்லாத மனிதன் முகத்திலும் ஒரு சோகக் கீறல்.

“என்னத்தைச் சொல்ல?” அவன் குரலில் ஒரு மாற்றம். “அந்தச் சகுணா நல்ல பெட்டை நேரத்தை வீணாக்காதே. இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்படி ஜொனி வோக் கரைக் காவிக்கொண்டு வீடு வீடாய் திரியப் போறாய், பேசாமல் இவளைக் கட்டு.

இராத்திரி முழுக்கக் கனநேரமா கதைச்சியள், பிடிச்சதோ?”

நான் மெளனமானேன். சுகுணாவைக் காணவேண்டும் என்ற எண்ணமே என் மனதில் மேலோங்கியிருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. கலியாணியை அல்ல. என்ன முட்டாள்தனம்? என்னைக் கலியாணிக்கு நினைவிருக்குமா? ஒரு நாள் கூட நாங்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசியதில்லை. அந்த நாட்களில் திரையில் வரும் கதாநாயகிகளைக் கண்டு கனவுகாண்பது போல் இதுவும் ஒரு வீண் கனவு. இது காதல் அல்லவே. வெறும் வாலிப வயது மோகம். நான் ஒரு பைத்தியக்காரன். சுகுணா என் மனதை இப்பொழுது முழுதாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டாள். அவள் பேசிய அழகை அசைபோட ஆரம்பித்தேன்.

“நான் சொப்பிங் போயிட்டு ஒரு மணித் தியாலத்தில வாரன். நீ வெளியில் நில்” சுகு காரை நிறுத்தினான். பக்கத்தில் ஒரு பழைய கார் நின்றது. ஒரு பெரியவரும் ஒரு பெண்ணும் மருத்துவ கூடத்திலிருந்து அதை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். பெரியவரின் முகம் எனக்குப் பழகியது போலிருந்தது.

“டேய் சிவா, பார்த்தியே? அங்க கலியாணி...”

என் கண்கள் நம்ப மறுத்தன. கறுப்பும வெள்ளையுமான தலை. சீப்பையே என்றும் கண்டிருக்காததுபோல் கலைந்த கூந்தல். கனத்த உருவம். சேலை கட்டியிருந்தாள். சேலையின் ஒரு பகுதி இடையில் சரியாகச் செருகப்படாததால் நிலத்தை உரசிக்கொண்டிருந்தது. சேலை முழுவதும் கழன்றுவிழாதவாறு அவள் அதைக் கையால் பிடித்திருந்தாள். சதைகள் மடிப்புப் போடும் இடை. அவளா? கலியாணியா? நான் கண்களைக் கசக்கிப் பார்த்தேன். நான் காரில் இருந்து இறங்கிவிட்டேன். பெரியவர் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார். அந்நியர்களுக்காகத் தயாரிக்கப்பட்ட அசட்டுப் புன்னகை. அந்தக் கணம் கலியாணியும் என்னை நோக்கினாள். வெறித்துப்போன அவள் பார்வை ஒரு விநாடி என் முகத்தில் நிலைத்தது. வாடகைக் காரில் சென்ற என் கலியாணியின் பார்வையல்ல.

சுகு கையைக் காட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டான். அந்தக் கலியாணி தங்கள் காரில் ஏறிக் கொண்டாள். என்னைத் தாண்டி கார் நகர்ந்தது. கார்க் கதவுக் கண்ணாடியில் அவள் முகம் பதிந்திருந்தது. அவள் பார்வை என் மீது பதிந்திருந்தது. நிச்சயமாக அது காதல் பேசிய என் கலியாணியின் பார்வையல்ல.

“கலோ சிவா” என்ற வண்ணம் சிரிப்போடு சுகுணா மருத்துவ கூடத்திலிருந்து படிகளில் இறங்கி வந்தாள். அவள் நடையில் ஓர் அழகிருந்தது.

“இப்பத்தான் கலியாணி...” சுகுணா முடிக்கும் முன் நான் இடைமறித்தேன்.

“நான் அவளைப் பார்த்தனான். அவளுக்குச் சுகமில்லையோ”

“சுகமில்லாத ஆக்கள்தான் இங்க வரு வினம்” அவள் சிரித்தாள். “என்ர பேசண் டைப் பற்றி நான் கதைக்கக் கூடாது. எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சதுதான். அவள் மன நோயால பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றாள்”

அதற்குமேல் நானும் ஒன்றும் கேட்க வில்லை. அர்த்தமில்லாத ஒரு கற்பனைக் காதலை நெஞ்சில் கட்டிவளர்த்த என்னைத் திட்டிக்கொண்டேன்.

அன்றைய பொழுதின் பெரும் பகுதியை இருவரும் ஒன்றாகவே கழித்தோம். ஒன்றாக உணவுண்டோம். மெல்பேர்ன் பல பகுதிகளை சுகுணா எனக்குச் சுற்றிக் காண்பித்தாள். இத்தனைக்கும் அவள் என்னைப்பற்றி எதுவுமே கேட்கவில்லை. பொது விடயங்களையே நாங்கள் கதைத்தோம். கலியாணி என் ராடரில் இருந்து முற்றாக மறைந்து போனாள்.

அடுத்தடுத்த நாட்களில் எனக்கு அலுவலகம் சம்பந்தப்பட்ட வேலைகள் நகர்ப்பகுதியில் இருந்தன. அதனால் வசதியாக நகர்ப்பகுதியில் தங்கினேன். சுகு, மாலினி, சுகுணாவைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. வெலிங்டனில் எங்கள் ஊர் மிளகாய்த்தூள், கறித்தூள் அதிகம் கிடைப்பதில்லை. அங்குள்ள என் நண்பர்களின் மனைவியர் ஒரு பெரிய பட்டியலே தந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு வேண்டிய தூள் வகைகளை வாங்கிக்கொண்டேன்.

வெலிங்டன் நோக்கிய என் பயணத்துக்காக மெல்பேர்ன் விமான நிலையத்திற்கு ஒரு மணி நேரம் முன்னதாகவே சென்று விட்டேன். அங்கிருந்த காப்பிக் கடையில் எனக்குப் பிடித்த 'கப்பச் சீனோ காப்பியை' அருந்தியபடி 'தி ஏஜ்' பத்திரிகை ஒன்றை படிக்க ஆரம்பித்தேன். மெதுவாகப் பத்திரிகையிலிருந்து தலையை நிமிர்த்தியபோது பக்கத்து மேசையைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த வேலையாள் என்னை உற்று நோக்கினார். என் இதயம் உறைந்து போயிற்று. அது மருத்துவ கூடத்தில் நான் பார்த்த கலியாணியின் தந்தை.

“என்ன பார்க்கிறீர்? நீர் எங்கடை ஊரல்லே? என்ன? ஏரம்பரினர் மகன்தானே? நான் எஞ்சினியர் ஆறுமுகம். 'ரிடயர்ட்...'”

நான் எழுந்து கொண்டேன்.

“இரும், இரும். ஊர்ப் பிள்ளைகளைக் கண்டால் ஒரு சந்தோசம். ஏயர் நியூசிலண்ட் பிளைட்டோ?” அவர் என் மேசையில் இருந்த பயணப் பத்திரங்கள் கொண்ட உறையைப் பார்த்திருக்க வேண்டும்.

“தம்பி எனக்கு வேலை முடிஞ்சது. யூனி போர்மை கழட்டி வைச்சிட்டு வாரன். கொஞ்சம் கதைப்பமே” அவர் குரலின் தயக்கம் என்னை ஏதோ செய்தது.

“வாங்கோ ஐயா” என்றேன். ஊரில் அவர் தெருவில் நடந்ததை நான் பர்த்த தில்லை. அவர் கொழும்பில் வேலை செய்பவர் என்ற செய்தி மாத்திரமே எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவரை அந்தக் கோலத்தில் பார்க்க வேதனையாக இருந்தது. அவரோடு பேசவேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கும் இருந்தது. சில நிமிடங்களில் அவர் நல்ல வெள்ளைச் சேர்ட்டும், கறுப்பு ஜக்கட்டோடும் என் முன்னிருந்தார். என் நெஞ்சை உறுத்திக் கொண்டிருந்த அந்தக் கேள்வியோடு நான்தான் உரையாடலை ஆரம்பித்தேன்.

“கலியாணிக்கு என்ன நடந்தது? ஏன் அப்படி?”

பொட்டென்று ஒரு துளிக் கண்ணீர் மேசையில் விழுந்து தெறித்தது. அவர் அதைத் துடைத்துக் கொள்ளாமலே குளமான கண்களோடு என்னைப் பார்த்தார். ஏன்

கேட்டேன் என்று நான் என்னை நொந்து கொண்டேன்.

“தம்பி ஆருக்குச் சொல்ல? கலியாணங் கட்டி கொழும்பில் நல்லாத்தான் இருந்த வள். தாலி அறுத்த 83” அவர் முகத்தில் கோபம் கொப்பளித்தது. “கத்தி பொல்லோட காதையங்கள் வந்து வாசல் கதவை உடைச்சவங்கள். என்னையும் கலியாணியையும், அவளினர் புருசன் பாற்றுமில் ஒளிக்கச் சொல்லிட்டு, வந்த அவங்களைத் திசை திருப்ப, பின் பக்கத்தால ஓடினார். அந்த இனவெறி நாய்கள் விட்டுதுகளே. பின்னால் திரத்திப் போய்...” அவர் விம்மினார்.

“அதோட போனதுதான் அவளினர் வயித்தில இருந்த ஆறுமாதக் குழந்தையும்” விம்மலோடு வெடித்தன அந்த வார்த்தைகள்.

நான் அவர் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டேன். அவர் கண்களில் தாரை தாரை யாக கண்ணீர் ஓட ஆரம்பித்தது.

“அன்றைக்கு விழுந்தவள்தான் கலியாணி. அதுக்குப் பிறகு அவள் அப்பிடித்தான். என்னைத்தவிர வேறு ஒருத்தரோடையும் கதைக்கமாட்டாள். தன்னோடு படிச்ச பிள்ளைகளோடுகூடக் கதைக்கமாட்டாள்.”

இப்பொழுது மேசையில் தெறித்தது அவர் கண்ணீர்த்துளி அல்ல, எனது. அதற்குப்பின் அவர் என் நலனை, மறைந்துவிட்ட என் தந்தையைப்பற்றி ஏதோ விசாரித்தார். நாங்கள் என்ன கதைத்தோம் என்றுகூட எனக்கு நினைவில்லை. என் எண்ணமெல்லாம் கார்க் கதவுக் கண்ணாடியில் முகத்தைச் சாத்திச் சென்ற சிறுமியிலேயே இருந்தது.

நான் அவரிடமிருந்து விடைபெற்றேன்.

“தம்பி, சுகமாய்ப் போயிட்டு வாங்கோ. இந்தப் பக்கம் வந்தால் எங்களையும் வந்து பாருங்கோ. ஏலுமென்றால்”

நான் கையைக் காட்டி விட்டு பயணிகள் மாத்திரம் செல்ல வேண்டிய கதவருகில் வந்த போது அவரது குரல் மீண்டும் கேட்டது.

“கலியாணி சொல்லாவிட்டால் நீங்கள் எங்கடை ஊர்ப்பெடியன் என்று தெரிஞ்சிருக்காது.”

அந்தக் கணமிருந்து அந்த வார்த்தைகள் என் காதில் ஒலிக்க ஆரம்பித்தன. மருத்துவ

கூடத்தில் அவள் என்னைப் பார்த்த அந்தப் பார்வை நிழலாடியது.

“கலியாணி என்னை மறக்கல்லை” என்னை அறியாது நான் முணுமுணுத்தேன்.

என் முன்னால் நின்ற பயணி “ஆர் யூ டோக்கிங் டு மி?” என்றார்.

என் காற்சட்டைப் பையிலிருந்த தொலை பேசி பேசியது. சுகுதான் கதைத்தான்.

“என்னடா, உனக்கு சுகுணாவைப் பிடிச்சுத்தே. இவள் மாலினி இருக்க விடுறாளில்லை. உன்னைக் கேட்டுச் சொல்லட்டாம்.”

“நல்லாப் பிடிச்சது. எதுக்கும் நான் அவளோட போனிலை கதைக்கிறேன்”

“கேட்டியே மாலினி. அவருக்கு சுகுணான்ரை போன் வேணுமாம். அவளோடதான் கதைக்கப் போறாராம்” மாலினியின் சிரிப்பொலி கேட்டது.

என் மனதை மெல்பேர்னில் விட்டு விமானம் மேலே பறந்தது.

பின்சூழிப்பு:

இவையெல்லாம் நடந்து இப்போது இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. எனக்குத் திருமணமாகி வருகின்ற சனிக்கிழமை எங்கள் குழந்தையின் முதலாவது பிறந்த நாள். அதை நாங்கள் மெல்பேர்னில்தான் சுகு வீட்டில் கொண்டாட இருக்கின்றோம். இன்னும் கலியாணி முற்றாகத் தேறவில்லை. சுகுணாவைத் தவிர மற்றப் பெண்களோடு பேசத் தயங்குகின்றாள். என்னையும் தன் தந்தையையும் தவிர வேற ஆண்களோடு பேசவேமாட்டாள். சிறிது சிறிதாக மாறுவாள் என்று சுகுணா சொன்னாள். எங்கள் மகளுக்கு சுகுணா என்றே பெயர் வைத்திருக்கிறோம். சுகுணாதான் கலியாணியோடு பேசி எங்கள் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தவள். சுகுணா இப்பொழுது ஏழு மாதக் கர்ப்பினி. தன்னோடு வேலை செய்த ஒரு டாக்டரைத் திருமணம் செய்துகொண்டாள். எங்கள் மகளின் முதலாவது பிறந்தநாளை அவளோடும் சேர்ந்து கொண்டாலே மெல்பேர்னுக்குப் போகிறோம்.

(ஞானம்: டிசம்பர் 2007)

வீதிகளெங்கும் வெண்பனி
உறைந்திருக்கின்றது
அதிகாரிகளின் மனங்களைப் பேரல

இயங்கும் உடல்குள்
இயங்காநம்பிக்கைகளுடன்
ஒரு மூலையில் நாம்.

இரும்புச் சங்கிலிகளும்
சுப்பாத்தூக்களும்
உல்களை நசிக்கையில்
வலிபிறக்கிறது.

ஆனால்....
சிதறப்பட்ட எண்ணங்களினால்
உண்டாகும்
வலி அதிலும்
மெலரணது.

ஒவ்வொரு மூலையிலும்
தூங்கும் நம்பிக்கைகள்
உயிரற்று
சிதைந்து பேயினி.

நுகர்வு பிரியதர்சினி
(மறையாத மறுபாதி)

நேற்றென்று ஒருநாள் காலமாகிப்போக இன்றென்று ஒருநாள் விடிந்தது. அது ஒரு சனிக்கிழமை.

ஐந்தரைமணிக்கெல்லாம் விழித்துவிட்டேன். படுக்கையில் புரள்கின்றேன். எண்ணங் களும் பலவாறாய் உருள்கின்றன.

உடல் வெளிப்படுத்தும் இளஞ்சூட்டில் குளிர்காய்ந்தபடி அணைந்து உறங்கும் நானும் மனைவியும் உறக்கம் கலைந்த புரளலில் விலகினோம் போலும்.

விலகலிடையே குளிர் நிரவுகின்றது.

இருவரும் மீள மெல்ல அணைந்துகொள்கிறோம். இதமாக இருக்கின்றது.

தூடேவடிகளில்

கி.பி.அரவிந்தன்

விரான்ஸ்

குளிர் இறங்கிச் செல்கின்ற இளவேனிற் காலந்தானாலும் காலைநேரக் குளிரின் இறுக்கப்பிடி இன்னமும் தளரவில்லை. 'மாசிப்பனி மூசிப் பெய்யும்' என ஊரில் சொல்வதுண்டு. பனியா இது? மூச்சையே உறையச் செய்யும் இக் குளிரின் வீச்சத்தை எப்படி அழைப்பது?

போர்வையை அகற்றாதே அணைப்பைத் தளர்த்தாதே எனக் குளிர் எச்சரித்தாலும் அணைப்பில் சுகம்காணும் நாளல்ல சனிக்கிழமை.

“சந்தைக்குபோக எவ்வளவு நேரம் கிடக்கு... இப்பவே முளிச்சுக்கொண்டு.. என்னையும் உறங்கவிடாமல்...” உறக்கக் கலக்கத்துடன் மனைவியின் சினுக்கம்.

சனிக்கிழமை சந்தை கூடும்நாள். சந்தைகூடும் இடமும் எங்கள் குடிமனையில் இருந்து ஒருநடை எட்டும் தூரந்தான். இந்த ஊர் மையமிட்ட பிராந்தியமெங்கணும் இந்தச் சனிக்கிழமைச் சந்தை பிரசித்தமானது.

சந்தை கூடும் சனிக்கிழமைக்காகவே மற்ற நாள்களில் பலரும் உயிர் வாழ்கின்றனரோ எனும் சந்தேகம் இங்கு வந்துசேர்ந்த இரண்டரை ஆண்டுகளில் பலதடவை என்னுள் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

ஏனெனில் சனிக்கிழமை எப்போவரும் என்னும் தவிப்பு இப்போதெல்லாம் எனக்கு ஒரு வெறியாகவே மாறிவிட்டது. என்னைப்போல்தானே மற்றவர்களுக்கும் இருக்கும்.

வேலையற்றோரையும், சமூக உதவியில் வாழ்வோரையும் அதிகமாய்க்கொண்ட இந்த ஊரில் சனிக்கிழமைச் சந்தைநாள் கொண்டாட்டமாய் அமைந்துபோனது... இதுவும் இல்லையானால்?... நான் எழுந்துவிட்டேன். முகச்சவரம் செய்து, இளஞ்சூட்டு நீரில் உடல் நனைத்து பசுமையாகி, வாசனைத் திரவியம்பூசி மலர்ச்சியுறத் தொடங்கினேன்.

உற்சாகம் புரண்டெழுத் தொடங்கியது.

மனைவியும் தன்னாயத்தங்களைத் தொடங்கி இருந்தாள். இருவரும் அணியமாகும் அவசரம் எங்களிடையே சிறு உரசலையும் தோற்றுவித்திருந்தது.

யார் தேநீர் தயாரிப்பது என்பது இன்னமும் இழுபறியாகவே இருந்தது. குழந்தைகள் துயிலெழும் நேரமும் நெருங்கிவிட்டது. முழிக்கும்போது பால் தேநீர் தயாராக இருக்கவில்லை

யானால் காலை ஆலாபனையைத் தொடங்கிவிடும் கடைக்குட்டியை சாந்தப்படுத்த அன்றையநாள் போதாமல் இருக்கும். அதுவும் சனிக்கிழமை நாட்களில் இப்படி ஏதும் நிகழ்ந்து விடாதபடி மிகக் கவனமாக இருவரும் இருப்போம். வேலைப் பங்கீட்டில் சனிக்கிழமை நாளில் தேநீர் தயாரிப்பது என் முறையாக வரும்பொழுது இவ்வகை இழுபறிநிலை தோன்றிவிடும். சந்தைக்கு சென்று மீளும்வரை ஒருவித பதட்டம் என்னை ஆட்கொள்வதால் பல தடவைகளில் பால் பொங்கி பால் பாத்திரம் எரிந்து, அடுப் பெல்லாம் அணைந்து ஒரு வேலைக்கு இரு வேலையாகி, எனக்கும் மனைவிக்கும் முறுகல் நிலைதோன்றி, சனிக்கிழமை நாளின் உற்சாகத்தையே கெடுத்துக் கொண்டதுமுண்டு. ஆதலால், இதனை நான் தவிர்ப்பதுண்டு. தெரிந்தும் மனைவி இன்றைக்கு முரண்டு பிடிக்கிறாளா?

நான் சந்தைக்கு எடுத்துச்செல்லும் பண்டமாற்றுப் பொருட்களை தேடிச் சேகரிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பத்திரிகையைக் காணவில்லை. தமிழ்ப் படஒளி நாடாப் பிரதிகள் நான்கில் ஒன்று குறைந்திருந்தது. முடிந்தவரை தேடிவிட்டேன். மனைவியைத்தான் துணைக் கழைக்க வேண்டும்.

சமையலறையில் அவள் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். பத்திரிகை ஒளிநாடா பிரதி தேடியும் கிடையாத விடயத்தை மெதுவாகத் தொடங்கினேன்.

“எந்த அவசரமெண்டாலும் காலையில் வாசிக்கிற ஏதோ ஒன்றுடன் போவீங்களே அங்க பார்த்தீங்களா?” என்றாள் வெடுக்குடன் மனைவி.

அப்போதுதான் எனக்கு உறைத்தது.

ஒடிச்சென்று கழிப்பறையைப் பார்த்தேன். அங்கு இருந்தது. ஒளி நாடாவையும் நான் தேடிய இடத்தில் இருந்தே எடுத்துத்தந்தான்.

இப்படித்தான் நான் தேடும் நேரத்தில் அப்பொருட்கள் என் கண்ணில் தட்டுப்படாது. இதற்காய் மனைவியிடம் வார்த்தைகளால் குட்டுப்பட்டிருக்கிறேன். அதுவும் சனிக்கிழமை காலை நேரத்தில் எல்லாப் பொருளுமே எனக்கு உச்சக்காட்டிவிடும். சந்தைகூடும் நாளான சனிக்கிழமையின் முக்கிய நிகழ்வுகளில் ஒன்று

பண்டமாற்று. அதாவது கலாசார கொடுக்கல் வாங்கல்.

பல்வேறு தேசத்தார் வந்துறையும் அந்த ஊரில் நாங்கள் ஆறு குடும்பத்தாரும் வெளிநாட்டாராய் வசித்து வருகிறோம். எனது குடும்பந்தான் இந்த ஊருக்கு வந்துசேர்ந்த கடைசித் தமிழ்க் குடும்பம். நான் இங்குவந்து இரண்டு வருடமும் மூன்று மாதமுமாகின்றது. எங்களுக்குப்பின் புதிய வரவாய் தமிழ்க் குடும்பத்தார் எவரும் வந்துசேரவில்லை. ஆனால் வேறு தேசத்தார் அவ்வப்போது வந்துசேர்ந்த வண்ணமே இருக்கின்றனர்.

எனக்கு முன்வந்த ஐந்து குடும்பங்களும் மூத்தகுடி எனக் கூறிக்கொள்ளும் குடும்பம் வந்து சேர்ந்து ஆறு வருடமாகின்றது. ஆறுவருட வரலாறு கொண்ட இந்தக் குடும்பங்கள் எவர்க்கும் வேலைவெட்டி கிடையாது. வேலையற்றிருப்பது இந்த ஊரில் பெரிய விடயமூடில்லை.

ஆதலால் எங்களது அக்கறைக்கும் பொழுதுபோக்கிற்கும் உரிய விடயமாய் கலாசாரத்தைப் பேணுதல், அதற்கு மெரு கேற்றுதல், அச்சொட்டுத் தவறாமல் அதனைத் கைக்கொள்ளுதல் என்பன அமைந்துபோனது. தொலைதூரத்தில் இருந்து தமிழ்ப்பட ஒளி நாடாக்களை வரவழைத்து அதனைப்பரிமாற்றம் செய்து கண்டுகளிப்பது முக்கியமான கலாசாரக் கடமையாக எங்களுக்கு இருந்துவந்தது. இதில் இரு குடும்பத்தார் ஆளுக்கொரு தமிழ்ப் பத்திரிகையை வருவித்து தங்களுக்குள் பரிமாற்றம் செய்துகொள்வதுமுண்டு. நான் தமிழ்ப் பத்திரிகையுடன் சஞ்சிகைகளையும் வரவழைத்துப் படிப்பதன் மூலம் ஆறு குடும்பத்தாருள்ளும் ஓரங்குலம் உயரமாக என்னைக் காட்டிக் கொண்டேன்.

கடந்தவார சந்தைச் சந்திப்பில் வாங்கிவந்த பண்டமாற்றுப் பொருட்கள் அனைத்தையும் எடுத்து சந்தைக்குக் கொண்டு செல்லும் உருளும் சில்லுப் பொருந்திய இழுவைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டேன்.

முதல் சுற்றுப் பயணம் என்று டையது. இரண்டாவது சுற்றில்தான் குடும்பத்தார் வந்து சேர்வர். அதற்கு நேரமிருக்கின்றது. நான் இழுவைப் பையுடன் இறங்கினேன்.

காலை எட்டு மணிதான் நான் வழமையாக இறங்கும் நேரம். வெளியில் வந்துவிட்டேன்.

வெளியை நிறைத்திருந்தது கைத்தட்டுத் தாளத்துடன் கூடிய கூட்டிசைப் பாடல். இசையின் அடிநாதம் கூக்குரல் என்றாலும் பொருந்தும். எனக்கு இப்போதெல்லாம் மிகப் பரிச்சயமாகிவிட்ட பாடல் இது.

‘நாங்கள் பறவையைப் போன்றவர். எல்லைகள் இன்றியே பறப்பவர் நாங்கள்’

அவர்கள் பாடுவது இந்தப் பாடலாகவும் இருக்கலாம். அவர்களின் பல பாடல்களின் மெட்டு ஒத்ததன்மை கொண்டவை. தெருவோரத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த வாகனம் ஒன்றைச் சுற்றி நின்றபடி அவர்கள் இசைக் கின்றார்கள்.

அவர்களில் பலர் எனக்கு பரிச்சயமானவர்கள். அடிக்கடி சந்தித்து மரியாதை வணக்கம் தெரிவித்துக் கொள்பவர்கள். என் அயலவர்கள், இவர்களின் அறிமுகத்திலும் ஒரு கதை உண்டு. நான் எனது குடும்பத்துடன் மத்தியதரைக் கடலோரமுள்ள இந்த அகதிகள் பராமரிப்பு நிலையத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட போது ஒருவகை அச்சம் மனதில் பரவி இருந்தது. ஆனாலும் வதிவிடமில்லா

“உங்களுக்கும், இங்குள்ள நாடோடிகளுக்கும் தோற்று ஒற்றுமை இருக்குத்தானே. வங்கியாளன் உங்களுக்கும் நாடோடிகள்தான் என நினைத்துக் கணக்குத் திறக்க மறுத்துவிட்டார். நீங்கள் சிகதி இலங்கையார் என்று விளக்கமளித்த பின்தான் சம்மதித்தான். ஆனால் நாடோடிகள் இந்நாட்டு சமூகப்பிரிவினராக அரளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். பாருங்கள் இந்த வங்கியாளனை...? நாடோடிகள் இங்கு வந்து பல நூற்றாண்டுகளாகின்றன. எங்கள் சமூகம் அவர்களைத் தீண்டாதவராய் ஒதுக்கித்தான் வைத்துள்ளது.”

அலைச்சலுக்கு ஒரு தாவாரம் கிடைத்ததே என்ற திருப்தியும் பயத்துடன் கூடவே இணைந்திருந்தது. காணும் மனிதரெல்லாம் கரடு முரடானவர்கள்போல் தென்பட்டனர். சமூக உதவிப் பணியாளர்கள்தான் நம்பிக் கைக்கு உரியவர்களாகப்பட்டனர்.

எங்களுக்கான நிர்வாகப் பதிவு வேலைகள் நடைபெற்ற போதில்தான், வங்கிக் கணக்கைத் திறப்பதற்காக வங்கிக் கிளையொன்றுக்கு சமூக உதவிப் பணியாளர்கள் எங்களை அழைத்துச் சென்றனர்.

இந்நாட்டின் மொழியைத் தெளிவு

அறியாதிருந்த எனக்கு, வங்கியாளருக்கும் சமூக உதவியாளருக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலைப்பறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனாலும் வங்கியாளர் மறுப்புத் தெரிவித்ததும் உரையாடல் சூடாக மாறியதும், பின்னர் சமநிலையை அடைந்ததும் உய்த்துணர முடிந்தது. ஒருவாறாய் வங்கி வேலைகள் முடிந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கையில் தான் சமூக உதவிப் பணியாளர் நடந்தவை பற்றி விபரித்தார். அவரது குரலில் பாவனையில் கவலை தொனித்தது.

“உங்களுக்கும், இங்குள்ள நாடோடிகளுக்கும் தோற்ற ஒற்றுமை இருக்கத்தானே. வங்கியாளன் உங்களையும் நாடோடிகள்தான் என நினைத்துக் கணக்குத் திறக்க மறுத்துவிட்டார். நீங்கள் அகதி இலங்கையர் என்று விளக்கமளித்த பின்தான் சம்மதித்தான். ஆனால் நாடோடிகள் இந்நாட்டு சமூகப் பிரிவினராக அரசால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டனர். பாருங்கள் இந்த வங்கியாளனை...? நாடோடிகள் இங்கு வந்து பல நூற்றாண்டுகளாகின்றன. எங்கள் சமூகம் அவர்களைத் தீண்டாதவராய் ஒதுக்கித்தான் வைத்துள்ளது.”

சட்டென பாறாங்கல்லொன்றில் முகம் மோதிச் சிதறியது. நான் சமாளித்துக்கொண்டேன்.

அன்றைக்கே என் மூதாதையரை இவர்களில் அடையாளம் காணலாமோ என்னும் உணர்வு என்னுள் உறுத்தத் தொடங்கியது.

இப்போது இதோ என்முன் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றார்களே அவர்களின் தோள் வரை புரளும் சுருள் சுருளான தலைமயிரைப் பின்னிருந்து பார்க்கையில் ஊரில் நாட்டுக் கூத்து அண்ணாவிதான் கண்முன் வருகின்றார்.

எனது தாய்மாமனும் ஒரு அண்ணாவிதான். பணையில் இருந்து இறக்கிய புதுக் கள்ளைப் பருகிய படியே ‘ஞான சவுந்தரி’ கூத்தில் துயர்மிகு பாடலொன்றை இசைக்கும் இழுப்பில் என் நெஞ்சு பதறும். நிசப்தம் சூழும் சாமப்பொழுதினில் விவிலியத்திலுள்ள புலம்பல் பகுதியை பெருங்குரலெடுத்து ஒதும் பொழுதினில் அயலெங்கும் நெகிழ்ந்து கண்ணீர் உகுக்கும். இந்த நாடோடிகளின் பாடலிலும் அதே சாயல்தான். சாயலல்ல அது ஆறாக் காயம், சொல்லி மாளாத துன்பம்.

ஊரூராய், நாடுநாடாய், கண்டம்

கண்டமாய் துரத்தியடிக்கப்பட்ட முடிவுறாத அலைச்சலின் கதைகள் அவை. உலகத்தாரால் கைவிடப்பட்டோரின் அபயக்குரல் அது. ஏரோது மன்னனின் ஆணைக்குப் பயந்து, வயிற்றில் நிறைமாதக் குழந்தையுடன் கன்னி மேரி அலைந்தபோது, இன்று நாடோடிகளென அறியப்பட்டோரின் மூதாதையரிடம் அடைக்கலம் கேட்கிறாள். அவர்கள் மறுத்து விடுகின்றனர். ‘அலைந்து திரிவீர்’ என அவள் சாபமிடுகின்றாள். சாபம் பலவிதமாகி முடிவில்லாமல் நீங்கின்றது. அப்படியென நம்புகிறார்கள். அவர்கள் பாடுகின்றார்கள்.

நானும் நாடோடியாகினேனாகில் எனக்கிடப்பட்ட சாபம் யாதெனில்..?

சொந்த மொழி பேசியோனுக்கே ‘கள்ளத் தோணி’ எனப் பட்டம்கூட்டி காட்டிக்கொடுத்த சாபம் சூளுதோ?

“வணக்கம் நலமா..?” றொட்றிகோ கை கொடுக்கின்றார். என் சுற்றாடலில் வதியும் நாடோடிகளின் பிரதிநிதி அவர். “வணக்கம்...வணக்கம்.... யாரேனும் புதிதாக வந்துள்ளார்களா” என்கிறேன் நான்.

“எங்கள் குடும்ப உறுப்பினர் சிலர் கடந்த கோடையில் புறப்பட்டவர்கள். இந்த இளவேனில் தொடக்கத்தில் நலமே திரும்பி இருக்கின்றனர்...” என்கிறார் றொட்றிகோ.

பயணமாகி யார் வரும்போதும், புறப்படும் போதும் இப்படித்தான் பாடல் இசையுடன் உருகுகின்றார்கள். இதற்குக் காலநேரம் எதுவும் கிடையாது.

எப்போதும் கூட்டமாகவே தென்படும் இவர்கள் எப்போது சாப்பிடுவர், எப்போது உறங்குவர் என்பது விநோதமாகவே எனக்கு இருக்கும். றொட்றிகோ என்னை விடவும் பல வயதுகள் மூத்தவர். ஆனால் உற்சாகமும், உல்லாசமும், கொண்டவர். வசீகரக் கிழவன். றொட்றிகோ தன் சகாக்களுக்கு என்னை அறிமுகம் செய்யும்போது நம்ம சகோதரர் என்றே எப்போதும் கூறுவர். என்னிடம் பேசும் போது நகைச்சுவையாகக் கூறுவார். “நீங்கள் இந்தியாவின் காலில் இருந்து வந்தவர்கள். நாங்கள் இந்தியாவின் தலையில் இருந்து வந்தவர்கள். நாங்கள் முந்தியவர்கள் - நீங்கள் பிந்தியவர்கள்.”

முதல் தடவை இதனை அவர் கூறியபோது என்னால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

“எகிப்து வரைக்கும் தான் சிலர் எங்கள்

வரலாற்றைத் தேடுகின்றார்கள். ஆனால் இப்போதெல்லாம் எங்கள் வரலாறு இராஜஸ்தான் பாலைவனம் வரைக்கும் நீள்கின்றது. அதுவும் இந்திய நாட்டுக்காரர் தான் கண்டுபிடித்தார்கள். அங்கு உள்ள பாட்டும், இசையும், எங்க மாதிரியே இருக்கும். படம்பிடித்துக்கொண்டுவந்து காட்டினார்கள். பின்பு எங்கள் பாட்டையும் படம்பிடித்து இணைத்துள்ளார்கள். எந்த வித்தியாசமும் இல்லை.

எங்களை 'கலே' என்றும் அழைப்பதுண்டு. 'கல்தேஷ்' என்று எங்களில் ஒரு பிரிவுண்டு. சிலவேளை சிந்துநதிக்குள்ளாகப் புதையுண்டது உங்களதும், எங்களதும் தேசமாக இருக்கலாம் ஆனால் இன்றைக்கு தேசம் என்று ஒன்று எங்களுக்கு இல்லை. நாங்கள் எங்கேயும் இருக்கலாம். ஆனால் உலகில் நாங்கள் ஒரு தனிச் சமூகம்”

என அவர் உணர்ச்சிபடக் கூறியது அவர்களைக் காணும்போதெல்லாம் என் காதுக்குள் மீள ஒலிக்கும்.

றொடறிகோவிடமும், மற்றவர்களிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு சந்தையை நோக்கித் திரும்புகின்றேன்.

இளவேனிற்கால வனப்பிற்கு தன்னை ஆரவாரமின்றி தயார்ப்படுத்துகிறது இயற்கை.

கோடை நெருங்கிவர பெரும்பான்மையினர் பயணமாகிவிடுவர். அதிலும் இந்த நாடோடிகள் ஒருவர்கூட இரார். இந்த ஊரே வெறிச்சோடி விடும். கூடும் சந்தையிலும் பொலிவிருக்காது. ஏனோதானோவெனச் சிலர் கடைகளை விரிப்பர். முதன் முதல் இந்தச் சனிக்கிழமைச் சந்தையை காணநேர்ந்தபோது அதன் அமர்க்களம் என்னை ஈர்த்துக்கொண்டது. ஒரு திருவிழாக்காலக் கடைத்தெருவின் சாயல் அதில் இருந்தது.

நாங்கள் வருவதற்கும் ஒரு ஒன்றரை வருட இடைவெளியில் முன்வந்து சேர்ந்த பிரேம்-ராணி இளந்தம்பதியினர்தான் இவ்வூர் நிலவரங்களை எமக்கு அறியத் தந்தனர்.

தங்களது ஒருவயது நிறையாத குழந்தையை தள்ளு வண்டியில் வைத்து உருட்டியபடியே இச்சந்தைக்கு அழைத்து வந்தனர். அவர்கள் இத்தாலியில் வசித்தபின் அங்குள்ள அகதிகள் பராமரிப்பு சரிவராது என உணர்ந்ததால் வயிற்றில் குழந்தையுடன் எல்லைகடந்து வந்து சேர்ந்தவர்கள்.

அவர்கள்தான் இங்குள்ள மலிவுவிலைக் கடைகள், சமூகசேவை நிலையங்கள் என்பவற்றை இடம்காட்டி விட்டவர்கள். அந்த வகையில்தான் இந்த சந்தைக்கும் அழைத்து வந்தனர்.

எனது மனைவி பொட்டு வைத்திருந்தாள். சந்தையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது சிறுவர்களும், பெண்களுமான ஒரு கும்பல் எங்களை மொய்த்தது. எதிர்பாராத சுற்றிவளைப்பினால் நாங்கள் சற்று மிரண்டுபோனோம். ஆனால் அவர்கள் ஒருவகை நேசத்துடன்தான் விசாரித்தார்கள். நானும் மனைவியும் எதுவும் பேசவில்லை. அழைத்து வந்த இளம் தம்பதியினர்தான் பதிலளித்தனர். “பொட்டு வைத்திருக்கிறீர்களே நீங்கள் இந்தியரா? ஒரு பாட்டுப் பாடுங்களேன்..?” என்பதுதான் அவர்களது வேண்டுகோள். இவ்வளவுதானா என்பதுபோல் ஆகிவிட்டது எங்களுக்கு. நாங்கள் இலங்கையர் என்றதும் அவர்களும் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிவிட்டனர். “இதுகளோட சகவாசம் வைக்கக்கூடாது. இதுகள் இந்நாட்டினரில்லை. இதுகள் நாடோடிகள்”

எங்களை அழைத்து வந்தவர் இந்த விளக்கத்தைக் கூறியபோது அவர்களுக்காய் ஒரு பாட்டுப்பாடி இருக்கலாம் போல்பட்டது. நான் சந்தையை அடைந்துவிட்டேன். சத்த சந்தடியில் சந்தை மூழ்கிக் கிடந்தது.

ஓவ்வொரு காய்கறியின்மீதும், அதன் பூர்வீகம், அதன் விலை எழுதப்பட்டிருந்தது.

பெரு ஆலைக் கழிவுகளான துணி மணிகள், பாத்திரங்கள் மலிவுவிலையில் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. பாவித்த பழைய ஆடைகள் குப்பையாய் இறைந்துகிடந்தன. றேகே, ராய், றொக், றாப் ஒலிநாடாக்கள் விற்பனைக்காய் கூவி இரைந்து கொண்டிருந்தன.

மொறோக் -அல்ஜீரி போன்ற வட ஆபிரிக்க அரேபியரின் விருப்பங்கள் தேவைகளுக்கேற்ற கடைகள், ஆபிரிக்க நீக்கிரோக்களின் விருப்பங்கள் தேவைகளுக்கேற்ற கடைகள் என நிறைந்திருந்தன.

சரிகையும் மினுக்கு முலாமும் கொண்ட துணிவகைகளை முக்காடணிந்த அரேபியப் பெண்மணிகள் அள்ளிக்கொண்டிருந்தனர்.

சந்தைக் காற்றை ஆவல்தீர் இழுத்துக் கொள்கிறேன். எதிரே 'பாயிக்' தம்பதியினர்

வந்து கொண்டிருந்தனர். மலர்ந்த முகத்துடன் காலை வணக்கம் தெரிவித்த அவர்கள், 'வேலை கிடைத்ததா?' என்ற மரபான கேள்வியைக்கேட்டனர். வழமையான 'இல்லை' பதிலையே நானும் சொன்னேன். பொஸ்னியா முஸ்லிம்கள், அவர்கள் மொஸ்ரார் கிராமத்தை இனத்தூய்மையாளர் மொய்த்தபோது இரண்டு குழந்தைகளுடன் தப்பித்து வந்தவர்கள். இவர்கள் கிராமத்தைச் சேர்ந்த நான்கு குடும்பத்தார் இங்கு வாழ்கின்றனர்.

பாயிக் குடும்பத்தாரும் நாங்களும் ஏறத்தாழ ஒரே காலநேரத்திலே இங்கு வந்து சேர்ந்தவர்கள்.

நட்பானவர்கள் எங்கள் நன்றிக்குரியவர்கள். இவர்களால் எனது ஏழு வயது மகன் பலத்த அடிகாயங்களில் இருந்து காப்பாற்றப் பட்டிருக்கிறான்.

பாடசாலை வாரவிடுமுறை நாளான ஒரு புதன்கிழமை மதிய உணவின் பின் குழந்தைகளுடன் நானும் மனைவியும் கண்ணயர்ந்துவிட்டோம். ஏழுவயதான மகன் உறங்க மறுத்துவிட்டான். முன்னறையில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். பலநாட்களில் இப்படித்தான். கதவு தட்டப்படும் ஓசைகேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தோம். முன்னறையில் மகன் இல்லை. மகனின் விசம்பும் ஒலி வெளியே கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. மகனின் கையைப் பிடித்தபடி பாயிக் நின்றுருந்தார். மகனின் முகம் வீங்கியிருந்தது. எனக்குப் பதட்டம். நாங்கள் தூங்கிவிட்ட குற்றம் மனம் குறு குறுத்தது. பாயிக் உள் வந்தபோதும் உட்கார மறுத்துவிட்டார்.

"தனியே ஏன் விளையாட விட்டீர்கள். விட்டாலும் கவனித்து இருக்க வேண்டாமா? என்வீட்டிற்கு அருகே நடந்ததால் தற்செயலாகக் காண முடிந்தது. எனக்கு அந்தப் பையன்களைத் தெரியும், மோசமானவர்கள். நல்லா அடித்துவிட்டார்கள் போலத் தெரிகின்றது. பாருங்கள்..."

அவர் சென்றுவிட்டார். எங்கள் மீது இலேசான எரிச்சல். இது எங்கள் பிழைதான்.

பாயிக் சென்றதும் மகன் விக்கி விக்கி அழத்தொடங்கினான். அவனது தொடையில் காயங்கள் இருந்தன. 'என்னைப் பன்றி என்றார்கள். என் கால்சட்டையைக் கழற்றி குஞ்சாமணியைப் பார்த்தார்கள். பின்பு என்னைக் கம்புகளால் அடித்தார்கள். அவங்க

நாலு பேர். பெரிய பையன்கள். நான் ஓட அவர்கள் விரட்டிப் பிடித்தார்கள். நாடோடி நாயே எங்களிடத்தில் ஏன் விளையாட வந்தாய் என்று ஏசிணார்கள். முகத்தில் துப்பினார்கள். பாயிக் மாமா சத்தம்போடவே ஓடிவிட்டார்கள்.' என்றான் மகன். அவனின் குரலில் நடுக்கம் இருந்தது. அவனைத் தேற்றி முகமெல்லாம் கழுவி கீறல் காயங்களுக்கு மருந்திட்டோம். எனக்கு ஆத்திரமும் அழுகையுமாக வந்தது. மனைவி மகனைக் கட்டியணைத்து கண்ணீர் உகுத்தபடி இருந்தான்.

என் சக நாட்டவர் யாரையும் காணவில்லை. சந்தை சற்று விரிவானது. பெரியதிடல் அது. மற்ற நாட்களில் வாகனங்கள் நிறுத்துமிடமாகவும் வயதானவர்களின் குண்டு ருட்டு விளையாட்டு மைதானமாகவும் உள்ள அப்பகுதி சனிக்கிழமைகளில் சந்தைகூடும் இடமாக மாறிவிடுகின்றது. சல்மான் வணக்கம் சொன்னார். ஏழு பிள்ளைகள் புடைசூழ மனைவியுடன் வந்திருந்தார். கத்தோலிக்கத் துருக்கியர்கள் இவர்கள். துருக்கியில் கத்தோலிக்கர்கள் விரட்டப்படுகின்றார்கள். தாங்கள் தங்கள் பூர்வீகமான இரு வீட்டையும் பழத்தோட்டத்தையும் விட்டு விட்டு வந்ததாக எந்தக் கதையிலும் ஒரு தடவை கூறுவார். இவரது குடும்பக் கிளையொன்றே இங்கே வருகிறது. அவர்தான் கூறினார், 'உங்கள் உறவினரெல்லாம் பஸ்திரிப்பிற்கு அருகே கூடியுள்ளார்கள். ராணி அழுதுகொண்டிருக்கிறாள். ஏதும் துக்க செய்தியாக இருக்கலாம். நான் அங்கே செல்லவில்லை. நீங்கள் சந்திக்கவில்லையா?' என்றார்.

நான் சல்மானுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டேன். அட என்ன இந்தச் சனிக்கிழமை இப்படி.

இந்த பிரேம் - ராணி இளம் தம்பதியினர்தான் நாங்கள் முதன் முதலாக இங்கே வந்த போது அகதிகள் பராமரிப்பு நிலையத்தில் எங்களை வரவேற்று உபசரித்தவர்கள். நாங்கள் வரும்போது ஒருகுழந்தை. தற்போது இன்னொன்று வயிற்றில் உருவாகியிருந்தது. பிரேம் - ராணி குடும்பத்தினர் இன்னமும் அகதியாக ஏற்கப்படவில்லை. அவர்களது விண்ணப்பம் பரிசீலனையில்லாதான் உள்ளது. முதல் விசாரணையில் இவர்களது நியாயங்கள் ஏற்கப்படவில்லை. தற்போது மேன்முறையீடு செய்துவிட்டு முடிவிற்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

இது இறுதியானது. அவர்கள் முடிவை நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

என்னைத் தவிர்த்து மற்றைய குடும்பத்தார் அனைவரும் குழுமி நின்றனர். ராணி தலையைக் கவிழ்த்தபடி ஒரு இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தாள். பிரேம் கையைக்கட்டியபடி கவலையுடன் நின்று கொண்டிருந்தார். குழந்தை சற்றுத் தள்ளி மற்றக் குழந்தையுடன் விளையாடக்கொண்டிருந்தது.

என்னைக் கண்டதும் ராணி சற்று உரமாகத் கேவிக்கேவி அழத்தொடங்கினாள். எனக்கு மனசைப் பிசைந்தது. இழவு வீட்டிற்குச் செல்லும்போது ஒவ்வொருவரைக் காணும்போது ஒப்பாரி சொல்லி அழுகை கூடுமே அப்படி இருந்தது நிலைமை. 'நேற்று ராத்திரித்தான் வந்து சொன்னார்கள், எங்கள் மேன் முறையீடு நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டதாம். வரும் திங்களுக்குப் பின் இங்கு இருக்க இயலாதாம். இரா முழுதும் தூக்கமில்லை. செய்தி கேட்டதிலிருந்து ராணி அழுதபடிதான். தொலைபேசியிலும் யாருடனும் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. இன்றைக்கு இந்தச் சந்தையில் சந்திப்பம் தானே என்று.'

பிரேமின் குரல் தள தளத்து வார்த்தைகள் வெளியே வராமல் தடைப்பட்டன.

'இதுதான் எங்கடை கடைசிச் சந்தையோ..?' ராணி தலையை நமிர்த்திக் கேட்டாள்.

எல்லோரும் சந்தைப்பக்கம் பார்வையை ஓட விடுகின்றோம். எங்க வீடுகளில் நிக்கலாம் தானே.. சமாதானம் கூற முயன்றனர்.

'திங்கட் கிழமையின் பின்னால் இவர்கள் சட்டவிரோதக் குடியிருப்பாளர்கள். பொலிஸ் வந்து கைதுசெய்ய வாய்ப்புண்டு...' அந்தோனி பரமானந்திற்கு பதில் சொன்னாரா, உள்ளதைத் தெரிவித்தாரா தெரியவில்லை.

"இப்ப உங்கடை வீட்டிலை நிக்கப் போறமெண்டே சொன்னாங்க.." ராணி வெடித்தாள்.

பிரேம் ராணியைக் கடிந்துகொண்டான். உள்ள நிலைமைதானே. போனவாரம் நம்மடை கண்ணுக்கு முன்னாலைதானே சோமாலி குடும்பத்தைப் பொலிஸ் கொண்டு பொனது.

"எல்லாம் சரிவரும் வீடு தரப்போறாங்கள் என்று ஒரு வீட்டிற்குத் தேவையான சாமான்கள் எல்லாத்தையுமெல்லோ வாங்கிப்போட்டு அந்த நம்பிக்கையில்லாதானே வயிற்றிலை குழந்தையை வளரவிட்டனான்.' ராணி கேவிப் கேவிப் புலம்பினாள்.

எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

"ஊர் உறவையே விட்டுத் தொலைச்ச னாங்கள். இங்கை இல்லையெண்டால் இன்னொரு இடம் மாற்றிது பிரச்சினையே. எல்லாத்துக்கும் தயாராய் இருக்கோணும் நடக்கிறதைப் பாருங்கள்" என்றேன் நான்.

"நாடோடிகள் மாதிரி எல்லோ ஆகிப் போச்சு. இது இத்தாலியில் உண்டாகியது இங்கு பிறந்தது. இப்ப இங்க ஒன்று உருவாகி யிருக்கு. எங்க பிறக்கப்போகுதோ?" பிரேமின் கண்களிலிருந்தும் நீர் வழிந்தது. துடைத்துக் கொண்டார்.

"அம்மா.... சந்தை.... அப்பா...." குழந்தை சினுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். எங்களுடன் பழக்கமுள்ள ஏனைய நாட்டவரும் செய்தி அறிந்து எங்களைக் குழுமி நின்றார்கள்.

கவலை எல்லோரையும் குழந்திருக்கின்றது. எல்லோருக்கும் தெரியும் பிரேமும் ராணியும் இந்த ஊரை விட்டும் நாட்டை விட்டும் வெளியேறியாக வேண்டியவர்கள் என்பது.

சந்தை தன்பாட்டில் அமர்க்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இன்றையநாள் குதூகலத்தை நாங்கள் இழந்துவிட்டோம். இன்னும் சில மணி நேரத்தில் கடைகள் கட்டப்பட்டுவிடும். சந்தையும் கலைந்துவிடும்.

பின்னர் அவர்கள் இருப்பிடத்திற்கு வந்து சந்திப்பதாய்க் கூறி ஒவ்வொருவராய்க் கழரத் தொடங்குகின்றனர். பிரேமும் ராணியும் தம் குழந்தைகளுடன் சுமக்கக்கூடிய பாரங்களை மூட்டை முடிச்சுக்களாக்கக் கிளம்புகின்றனர். நான் சந்தைக் கடமைகள் எதையும் நிறைவேற்றாமலே வீட்டிற்குத் திரும்புகிறேன்.

இன்னமும் நாடோடிகள் சிலர் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களின் பயணங்கள் பாடல்களாகி பலநூறு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன.

இனி எங்களின் பயணங்களும் பாடல்களாகும்

[அப்பால் தமிழ் - பாரிஸ் கதைகள் தொகுப்பிலிருந்து]

பகாங்கும் பரம்பரைகள்

அஞ்ச வயது மகனை
நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொள்கிறேன்
அது நென்றல் தேடித்தீண்டிய
பஞ்ச நெத்தையில்லை
வேரன் மணம் வீசக்கடந்த
பதுங்குமுடியில் தான்

பசுத்த வயற்றை ஏமாற்ற
பாதியாய்க் கைகழுவி
ஒளித்துக் கொள்ளவும்
அரைக்கண்ணை மூடி
அயர்ந்த பொழுதிலும் தடுக்கீடு
தேடி ஒதுங்கவும்
இது மண் மார்பை
எங்கள் பாத நாளையும்
பாத இரவையும்
அடிக்கடி பங்கு போடும்
புகலிடம்

'இறந்தபின் தான் மண்ணுக்குள்'
இந்த வார்த்தைகளைப் பொய்யாக்க
வாழ்வதற்காகவே அடிக்கடி
இப்போது நாம் மண்ணுக்குள்.
உயர் துறந்த பின்
என்னைப் புச்சும் போகும் புழுக்களோடு
இப்போதே புரந்துணர்வுச் சந்திப்புக்கள்

உலோகச் சேர்க்கைகளின் சக்தி
என் ஊரை அதர் வைத்துக் கொண்டிருக்க
உள்ளுக்குள் என் உணர்வுகளும்
சதர், பின் சந்தக்கும்

மதுனி - ஜோமனி

(நன்றி: ஸை கவிதைத்தொகுதி-2007)

அராஜகமும் அரபியலும்
பறந்து தீர்ந்து பணம் மாற்ற
செயற்கையாய் அயுதம் செய்து
எதிர்ப்பின் இயற்கை வளம் கைப்பற்ற
இடக்கையால் சண்டையைத் தூண்டி
வலக்கையால் சமாதானம் பேச
சந்தர்ப்பவாதங்களாய்
சந்தத்துக் கை குலுக்கினர்
எற்கணைகளாய்
என் வீட்டுக்கும் எர்மழை அனுப்பினர்
நான் மண்ணால் குடை பிடித்தேன்

பத்து வருடங்கள் கடந்த பின்
நான் மட்டும்
என் கரையும் கண்ணீர்
பூமியை நனைக்க தனித்தருப்பேன்

என் மகன்,
நாட்டின் ஏதோவொரு மூலையில்
இன்னொரு கட்டங்கல்ருந்து
எதிர்க்கு குறி வைப்பான்
மீண்டும் என் பரம்பரை
அடிக்கடி புலம் பெயரும்
குழிகளில் ஒதுங்கும்
மண்ணுக்காய் சண்டையிடும்
முடிவில் மண்ணை உண்ணும்

ஆனால்...
பரிங்குத்தரைகளில் நடப்பவர்கள்
தொடர்ந்து பறப்பர்
பண்டமாய் பணம் மாற்றுவர்
தனித்தே தீர்மானியர்
தமக்காய்ப் போர்டு
எங்கள் மகன்களை அழைப்பர்
நாங்கள் தனித்தருப்போம்
அவர்கள் கனித்தருப்பர்

வெளியே குண்டு நலவெறக்கும்.
குழியில்
நாங்கள் நெழுக்களோடு நெழுக்காய்.

1980களின் பிற்பகுதியில் 'தூவானம் கவனம்' என்ற பெயரில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு நாவல் வெளிவந்தது. இலங்கைத் தமிழ் இளைஞர்கள் பலர் பொருளாதார அகதிகளாகவும் போர் அகதிகளாகவும் வெளி நாடுகளுக்கு ஏராளமான எண்ணிக்கையில் புலம்பெயர்ந்துகொண்டிருந்த காலகட்டம் அது. புலிகள் வட்டாரத்தில் புலம்பெயர்ந்து செல்பவர்கள் பற்றிய எதிர்மறையான கருத்து நிலவிய காலம். அந்நாவலில் வரும் போராளியான கோபியின் எச்சரிக்கைதான் தூவானம் கவனம் என்ற தொடர். யுத்தத்தைப் பெருமழையாகவும் சுதந்திர தமிழ் ஈழத்துக்குத் திரும்பிவரும் தமிழர்களைத் தூவானமாகவும் அவன் உருவகிக்கிறான். பெருமழையைவிட தூவானம் ஆபத்தானது. ஆகவே தமிழ் ஈழத்துக்கு நோயைக் கொண்டுவரும் தூவானம் பற்றிக் கவனமாக இருக்கவேண்டும் என்பது அவன் எச்சரிக்கை. போராளியின் சகோதரிதான் இந்நாவலின் பிரதான பாத்திரம். தங்களைப் பிரிந்து பொருள்தேடுவதற்காக வெளிநாடு சென்ற தன் கணவன் தன்னினச் சேர்க்கையில் ஈடுபட்டு எயிட்ஸ் நோயுடன் திரும்பிவருவதான மனக்கற்பிதத்தில் உழல் கிறாள் அவள்.

அபத்தமானது. வெளி நாட்டுத் தொடர் பினால் கலாசாரச் சீரழிவு ஏற்படக்கூடிய அபாயம் எப்போதும் உண்டு எனினும், மறு புறத்தில் அதனால் ஏற்படக் கூடிய அனுபவவிசாலம், அறிவு விருத்தி, தொழில் நுட்பத் தேர்ச்சி, மூலதன ஈட்டம், கலாசாரப் புரிந்துணர்வு போன்றவற்றினால் எதிர்காலத்தில் நமது சமூக பொருளாதார அமைப்பில் ஏற்படக்கூடிய சாதகமான விளைவுகள் பலவற்றை ஆசிரியர் காணத் தவறிவிட்டார். இது ஒருபக்கப் பார்வையின், ஆழ்ந்து அகன்ற சமூகவியல் நோக்கு இன்மையின் விளைவாகும்' (திசை, மே 1989)

இன்று சுமார் பத்து லெட்சம் புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், கனடாவிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் வாழ்கின்றனர். புலம்பெயர்ந்த ஆரம்ப காலத்தில் இவர்கள் பெருந் துன்பங்களை அனுபவித்திருந்தாலும், இன்று அவர்களில்

புலம்பெயர்வும் புதிய அனுபவங்களும்

கருணாகரமூர்த்தியின் 'பெர்லின் நினைவுகள்'

பற்றிச் சீல குறிப்புகள்

பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான்

இந்த நாவல் பற்றி நான் எழுதிய மதிப்புரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தேன்: 'பல்வேறு சமுதாய நிர்ப்பந்தங்களினால் அந்நிய நாடுகளுக்குப் பல்லாயிரக்கணக்கில் புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்கள் எயிட்ஸ் நோயோடு திரும்பிவந்து தமிழீழத்தைச் சீரழித்துவிடுவர் என்று கற்பனைபண்ணுவது

கணிசமான தொகையினர் தாங்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் ஓரளவு நிலைபெற்று அடைந்துவிட்டனர் எனலாம். இன்னும் சில தலைமுறைகள் கழிந்த பின்னர் இவர்களுள் எத்தனைபேர் தமிழ்ப்பேசும் தமிழர்களாய் எஞ்சி இருப்பர் என்பது ஐயத்துக்கு இடமானது எனினும், கடந்த கால்நூற்றாண்டு காலத்துள்

தமிழ் இவர்களால் பல நன்மைகளைப் பெற்றுள்ளது என்பதில் ஐயம் இல்லை. உலகமெலாம் தமிழ் ஒலிக்கச் செய்ததிலும், கணினித் தொழில் நுட்பத்துள் தமிழைக் கொண்டுவந்து தமிழுக்கு ஒரு அனைத்துலக ஏற்புடைமையைப் பெற்றுக்கொடுத்ததிலும் இவர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. புலம்பெயர் இலக்கியம் என அழைக்கப் படுகின்ற ஒரு இலக்கியத் தொகுதியின் உருவாக்கத்திலும் இவர்களின் பங்கு முக்கியமானது. பல்பண்பாட்டுப் பின்புலத்தின் வாழ்வனுபவங்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவரும் இவ்விலக்கியத் தொகுதி தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்ப்பது. எழுத்தாளர்களாகப் புலம்பெயர்ந்தவர்கள், புலம்பெயர்ந்த பின்னர் எழுத்துத் துறைக்கு வந்தவர்கள் என அநேகர் இன்று புலம்பெயர் வாழ்வனுபவங்களைத் தங்கள் படைப்புகளில் பதிவுசெய்கின்றனர். இவற்றுள் பல மூடுண்ட தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழலில் அதிர்வூட்டும் புதிய வரவுகளாகவும் உள்ளன.

நண்பர் கருணாகரமூர்த்தி முக்கியமான புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். யுத்த சூழல் முறுகலடைவதற்குச் சற்று முன்னர், 1980களின் தொடக்கத்தில் புலம்பெயர்ந்தவர். அரசியல் காரணங்களுக்காக அன்றி தொழில் தேடிப் புலம்பெயர்ந்தவர் என்பதை அவரே பதிவுசெய்துள்ளார். கடந்த சுமார் கால் நூற்றாண்டு காலமாக ஜேர்மனியில் வாழ்கிறார். ஒரு விமானியாக வரவேண்டும் என்று கனவு கண்டவர் ஒரு டாக்சி ஓட்டுநராக நிறைவு கண்டிருக்கிறார். புலம்பெயர் வாழ்வே அவரை எழுத்தாளராக உருவாக்கியது என்று நினைக்கிறேன். அகதி உருவாகும் நேரம், வாழ்வு வசப்படும், மாற்றம் ஆகிய அவரது குறுநாவல்களும், அவர்களுக்கென்று ஒரு குடி, கூடு கலைதல், பதுங்குசூழி, கிழக்கு நோக்கிச் சில மேகங்கள் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளும் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்து வாழ்வனுபவங்களும் புலம்பெயர் வாழ்வனுபவங்களும் அவற்றில் பதிவாகியுள்ளன. இவை கருணாகர மூர்த்தியை ஒரு குறிப்பிடத் தகுந்த படைப்பாளியாக இனங்காட்டுகின்றன.

இப்போது வெளிவரும் அவரது 'பெர்லின் நினைவுகள்' ஒரு புனைகதை அல்ல. ஒரு புனைகதைபோல் கற்பனைச் செறிவுள்ள சுய அனுபவக் குறிப்புகள். இதன்

சில பகுதிகள் பெர்லின் இரவுகள் என்ற தலைப்பில் உயிர்மைப் பதிப்பக வெளியீடாக ஏற்கனவே நூலுருப் பெற்றுள்ளன. இப்போது வெளிவரும் பெர்லின் நினைவுகள் அதன் விரிவாக்கம். தான் புலம்பெயர்ந்த சூழலில் தன் தொழில்சார் அனுபவங்களின் ஊடாக பெர்லின் வாழ்வின் ஒரு பக்கத்தை அவர் நமக்குத் திறந்து காட்டுகின்றார். இத்தகைய நூல்களுடாக வாசகரின் அறிவும் அனுபவமும் விசாலமடைவதற்கான வாய்ப்புகள் ஏராளம்.

இந்த நூலின் முன் அரைவாசி அவர் ஜேர்மனிக்குப் புலம்பெயர்ந்து, அகதி அந்தஸ்துப் பெற்று, தொழிலுக்காக அலைந்து பின்னர் அங்கு நிலைபெற்று வேரூன்றிய அனுபவங்களைப் பேசுகின்றது.

'கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டது போன்ற' தன் ஆரம்பகால புலம்பெயர் அனுபவங்களை, திருப்பி அனுப்பப்படாமல் புகலிட அந்தஸ்த்துப் பெறுவதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகளை, பத்திரிகை விற்பனையாளனாகத் தொடங்கி, ஓட்டல் பணியாளராகி, டாக்சி ஓட்டுநராகப் பரிணமித்த தன் தொழில் அனுபவங்களைச் சுவையாகச் சற்று நகைச்சுவையோடு அவர் விபரித்துச் செல்வதைப் படிக்கும்போது ஈழத் தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்த சூழலில் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்குப் பட்ட சிரமங்களையும் செய்த தில்லுமுல்லுகளையும் நம் மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இதுவரை பெர்லினுக்குப் போகும் வாய்ப்பற்ற என்போன்ற ஏராளமான தமிழ் வாசகர்களுக்கு பெர்லினின் வளத்தையும் வனப்பையும் மட்டுமன்றி, அந்த வாழ்வின் பல்வேறு அம்சங்களையும், அதன் நெளிவு சுளிவுகளையும், மனிதர்களின் குண சித்திரங்களையும் கருணாகர மூர்த்தியின் பார்வையின் ஊடாக அறிந்துகொள்ள இந்நூல் உதவுகின்றது.

ஜேர்மனி கலை, இலக்கியம் தொடர்பில் புகழ்பெற்ற நாடு. நூலாசிரியர் ஒரு எழுத்தாளர் என்றவகையில் இவைபற்றிய ஆசிரியரின் அனுபவங்களை, அபிப்பிராயங்களை ஒருவர் எதிர்பார்க்கலாம். அவ்வாறு எதிர்பார்த்து யாரும் ஏமாறவேண்டாம். 'பிரான்ஸ் கா.'ப்கா, குண்டாகிறாஸ் ஆகிய பெயர்கள் போகிற போக்கில் வேறு விடயங்களுடன் தொடர்புபடுத்திப் பேசப்படுகின்றன. எனினும், இந்நூலில்

கடந்த கால்நூற்றாண்டு காலத்துள் தமிழ் இவர்களால் பல நன்மைகளைப் பெற்றுள்ளது என்பதில் ஐயம் இல்லை. உகைமையை தமிழ் ஒலிக்கச் செய்ததிலும், கணினித் தொழில்நுட்பத்துள் தமிழைக் கொண்டுவந்து தமிழுக்கு ஒரு அனைத்துலக ஏற்புடையமைப்பை வழங்குகொடுத்ததிலும் இவர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. புலம்பெயர் இலக்கியம் என அழைக்கப்படுகின்ற ஒரு இலக்கியத் தொகுதியின் உருவாக்கத்திலும் இவர்களின் பங்கு முக்கியமானது. பல்பண்பாட்டுப் பின்புலத்தின் வாழ்வழிபாட்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவரும் இவ்விலக்கியத் தொகுதி தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்ப்பது.

அவற்றைப் பற்றிப் பேசுவது ஆசிரியரின் நோக்கமல்ல. ஆயினும், J. J. Karl Murphy என்ற இசைக் கலைஞன் பற்றிய நம் மனதை நெருடும் ஒரு சம்பவம் இந்நூலில் இடம் பெறுகின்றது.

ஆசிரியர் ஒரு க.:பேயில் வேலைசெய்து கொண்டிருந்த காலம். க.:பேயை முடிவிட்டு, இசைநாடாவை ஓடவிட்டு உள்ளே துப்பரவு செய்து கொண்டிருக்கிறார். வெளியே கார்ல் மாக்ஸ் போன்ற தோற்றமுடைய ஒரு கிழவன் வெகுநேரமாக கண்ணாடிக் கதவில் சாய்ந்துகொண்டு நிற்கிறான். வெளியே வைத்திருந்த வெற்றுப் புட்டிகளில் எஞ்சியிருந்த மதுத்துளிகளை நாக்கில் விட்டு ருசித்துக்கொண்டிருக்கிறான். இவருக்கு அவன்மீது அனுதாபம். கதவைத் திறந்து என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய் தோழர் என்று கேட்கிறார். “உள்ளே இருந்து ஒரு வித்தியாசமான இசை வந்துகொண்டிருந்ததே அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்” என்கிறான். இவருக்கோ ஆச்சரியம். வெள்ளைக்காரக் கிழவன் ஒருவன் கர்நாடக இசையை ரசிக்கிறானே என்ற ஆச்சரியம். அவனை உள்ளே அழைத்து உபசரித்து அவனுடன் உரையாடுகிறார். அவன் ஒரு நல்ல இசை ரசிகள், இசைஞன் என்று தெரிகிறது. ஆசிரியருள் மட்டுமன்றி நம்முள்ளும் அவன் உணர்வலைகளைக் கிளறிவிட்டு விடைபெற்றுச் செல்கிறான். அவனை அவர் மீண்டும் சந்திக்கவே இல்லை. ஒரு வருடத்துக்குப் பின்னர் பழைய பத்திரிகைளைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தபோது J. J. Karl Murphy என்ற இசைமேதை பற்றிய ஒரு கட்டுரையைப் படிக்க நேருகின்றது. அநாமதேயமாக 77 வயதில் மருத்துவமனையில் மாறடைப்பால் இறந்துபோன அந்த இசைமேதையின் சாதனைகளை அக்கட்டுரை விபரித்துச் செல்கிறது. தன்னிடம் ஒரு யாசகன்போல் வந்த அந்தக் கிழவன்தான் அந்த இசைமேதை

என்பதை அவர் கண்டுகொள்கிறார். இதுவே ஒரு கற்பனைக் கதைபோல் நம் மனதை உருக்குகிறது. இதை ஒரு சிறுகதையாகவும் அவர் எழுதியிருக்கிறார்.

இந்தப் புத்தகத்தின் பின் அரைவாசி, ஜெர்மானியரின் வெளிப்படையான பாலியல் நடத்தைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது. நம்மில் சிலருக்கு இது ஒரு கலாசார அதிர்ச்சியாகக் கூட இருக்கலாம்.

நவீன கால மேற்குலகை ‘திறந்த சமூகம்’ (open society) என்பதுண்டு. கார்ல் பொப்பர் ‘திறந்த சமூகமும் அதன் எதிரிகளும்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு புத்தகமே எழுதியிருக்கிறார். அது அரசியல் தத்துவம் பற்றிய நூல். எனினும், திறந்த சமூகம் என்ற தொடர் பாலியல் நடத்தைகளைப் பொறுத்தவரை மேற்குலகுக்கு மிகவும் பொருந்தும் என்று நினைக்கிறேன். விக்டோரியா கால பாலியல் ஒழுக்க விழுமியங்கள் எல்லாம் இன்று தலைகீழாக மாறிவிட்டன. கடந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கூட டி. எச். லோறன்ஸின் எழுத்துகளை ஏற்கமுடியாதிருந்த நிலைமை இன்று இல்லை. 1940களின் இறுதியில் வெளிவந்த ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் பாலியல் நடத்தைகள் பற்றிய கீன்சி அறிக்கைகள் இந்த மாற்றத்தை வெளிக் காட்டின. கற்பத்தடை உபகரணங்களின் கண்டுபிடிப்புக்குப் பின்னர் ஐரோப்பியரின் ஒழுக்க விழுமியங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றி Marriage and Morals என்ற தனது நூலில் பேர்டன் ரஸ்ஸல் விரிவாக ஆராய்ந்திருக்கிறார். இளைஞர்கள் மத்தியில் திருமணத்துக்கு முந்திய பாலுறவு சாதாரணமாகிவிட்டது. பள்ளி மாணவர்களைச் சுற்றுலாவில் அழைத்துச் செல்லும்போது பாதுகாப்புக்காக கருத்தடைச் சாதனங்களை வைத்துக் கொள்ளுமாறு ஆசிரியர்கள் அவர்களுக்கு ஆலோசனை சொல்வதாக மேற்கு ஐரோப்பிய நண்பர் ஒருவர் ஒருமுறை என்னிடம் சொன்னார்.

லோம்மன் தற்கால ஆங்கில அகராதியின் பழைய பதிப்பில் (1986) chastity (கற்பு) என்ற சொற்பொருள் விளக்கத்துக்குத் தரப்பட்டுள்ள Chastity before marriage is still demanded in some societies என்ற மேற்கோள் வாக்கியம் ஐரோப்பிய சமூக நிலைமையை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றது. பிந்திய பதிப்புகளில் இந்த வாக்கியம் நீக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு வெளி விமர்சனங்கள் காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

முதலாளித்துவ எழுச்சி எல்லாவற்றையும் பண்டமாக்கியதுபோல் பாலியலையும் ஒரு பண்டமாக்கிவிட்டது. பெரு நகரங்கள் பாலியல் வர்த்தக மையங்களாகவும் மாறின. பல்வேறு தரத்திலும், அளவிலும், பெயர்களிலும் சூதாட்டக் களரிகள், பாலியல் விடுதிகள் பெரு நகரங்களில் மலிந்தன. முன்னர் விபச்சாரிகள், பரத்தையர் என ஒதுக்கல் மனப்பான்மையோடு அழைக்கப்பட்டவர்கள்

பாலியல் தொழிலாளர் என்ற கௌரவம் பெற்றனர். 1960கள் வரைகூட ஒரு பிறழ்வு நடத்தையாக ஐரோப்பியரால் கருதப்பட்ட ஒருபால் காமம் பல்வேறு மேலை நாடுகளில் சட்ட அங்கீகாரத்தைப் பெற்றது. ஒருபால் காமம் பற்றிய ஆய்வுகளும், ஆய்விதழ்களும், கையேடுகளும், இலக்கியங்களும் பெருகின.

இவற்றின் தாக்கங்களை பாரம்பரிய விழுமியங்களைப் பேணிவரும் கீழ்த்திசை நாடுகளின் பெருநகரங்களிலும் ஓரளவு காணலாம். எனினும், அவை பெரிதும் சமூக ஏற்புடைமையும் சட்ட அங்கீகாரமும் அற்ற, வெளிப்படையாகப் பேசப்படாத, ரகசியமாகப் பேணப்படுகின்ற பேசாப் பொருள்களாகவே உள்ளன. இப்பின்னணியில், தன் வண்டியில் ஏற்றிச் செல்லும் ஆண், பெண் வாடிக்கையாளர்களின் பாலியல் நடத்தைகள் பற்றிய கருணாகர மூர்த்தியின் விபரணம் நமது வாசகர் சிலரை ஒரு கலாசார

மதுக்கிண்ணம் காலியாகும் வரை

கிழக்கு ஆஸ்திரேலியச் சிறுநகர் ஒன்றில்
மதுக்கடை ஒன்றில்
குளிர்காலம் தொடங்குகிற ஒருநாள் மாலையில்
D. H. Lawrence பிலியட்ஸ் விளையாடக் கண்டேன்

நெடுங்கூரிய நாசி
செம்பட்டைத்தாடி
கன்னிகளின் விரக ஆன்மாவை ஊடுருவும்
அதே 19ம் நூற்றாண்டு கடலோடிகளின் கண்களுமாய்
நெடுவல் ஒல்லி மேனியன்
D. H. Lawrence பிலியட்ஸ் விளையாடக் கண்டேன்

தங்கள் தலைமுறையையே சூதாடும்
தன் வயதொத்த ஆண்களோடு
பிலியட்ஸ் பந்துகள் அடிபடுகிற படுக்கைக்கும்
மதுக்கிண்ணம் திருக்கிற மேசைக்குமாய்
நீண்ட கோலோடு போய்க்கொண்டிருக்கக் கண்டேன்

என் மதுக்கிண்ணம் காலியாகும் வரை
D. H. Lawrence பிலியட்ஸ் விளையாடக் கண்டேன்

நட்சத்திரன்
செவ்விரந்தியன்
(அவுஸ்திரேலியா)

அதிர்ச்சிக்கு ஆளாக்கலாம். அதேவேளை பலருக்கு இது ஒருவகைக் கிளுகிளுப்பையும் விடுப்பார்வத்தையும் தூண்டலாம். “பொருட் பெண்களுக்கும் டாக்ஸிக்காரருக்கும் உள்ள உறவு அந்நியோன்யம் கொண்டது” என்று கூறும் கருணாகரமூர்த்தி, ஒரு டாக்ஸி சாரதி என்ற வகையில் தன் பணிக்காலத்தில் தான் சந்திக்க நேர்ந்த ‘பொருட் பெண்கள்’ (இது திருவள்ளுவரின் ‘பொருட் பெண்டிர்’ என்ற தொடரின் தழுவுவல்), சூதாடிகள், பெண்பித்தர்கள் பற்றிய பல தகவல்களைத் தருகிறார். அவர் விபரிக்கும் சம்பவங்கள் சுவையானவை மட்டுமன்றி பெருநகரங்களின் இரவுக் கலாசாரம் பற்றிய நேரடித் தரவுகளாகவும் உள்ளன. பெருமுதலாளித்துவம் வளர்த்துள்ள நுகர்வுக் கலாசாரம் தனக்கே உரிய ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளையும் உருவாக்கியுள்ளது. இது பாரம்பரிய நியமங்கள் அனைத்தையும் நிராகரிப்பது. இதனை ‘உடைபடும் புனிதங்கள்’ என பின்நவீனத்துவ உபாசகர்கள் போற்றுவர். ‘ஒரு மனிதருடைய மோரல்ங்கிறது ஒருத் தருடைய தனித்துவம். தனி உரிமை. உங்கள் மோரல் உங்களடையது, என் மோரல் என்னுடையது. ஒருத்தருடைய மோரல் பற்றிப் பேசும் உரிமை இரண்டாவது நபருக்கு இல்லை’ என்று வாதிடுகிறார் ஆசிரியர் காட்டும் ஒரு பொருட் பெண். முதலாளித்துவம் உருவாக்கி வளர்த்த அதி தனிமனிதவாதப் பண்பாட்டின் ஒழுக்கக் கோட்பாட்டின் சாரமாக இதனைக் கொள்ளலாம்.

பேர்லினில் சுமார் நாலு இலட்சம் பொருட் பெண்டிர் இருப்பதாக ஆசிரியர் தகவல் தருகிறார். சோவியத் உடைவுக்குப் பிறகும், கிழக்கு மேற்கு பெர்லின் இணைப்புக்குப் பிறகும் இது அதிகரித்திருப்பதாகவும் கூறு கிறார். சோவியத் உடைவுக்குப் பிந்திய கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து ஏழைக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் இதற்குப் பயன்படுத்தப்படுவதாகவும் அவர் தகவல் தரு கிறார். இது ஒரு பாரிய மனிதப் பிரச்சினை. முதலாளித்துவம் இத்தகைய பிரச்சினைகளை உருவாக்குமே தவிர அவற்றுக்குத் தீர்வு தராது.

கருணாகரமூர்த்தியின் நோக்கம் இந்த அரசியலை அலசுவதல்ல. இந்த மனிதர்களின் நடத்தையை வார்த்தைகளில் படம்பிடித்து நமக்குக் காட்டுவதே அவரின் முதன்மை

நோக்கம். அதை அவர் கச்சிதமாகச் செய்திருக்கிறார். பல்வேறு விதமான மனித குணசித்திரங்களை அவர் நமக்குக் காட்டுகிறார். அவரது சித்திரத்தில் கேலியும் கிண்டலும் இருந்தாலும் அதற்கூடாகவும் அவரது மனிதாபிமானம் இழையோடுகின்றது. ஒரு படைப்பாளி என்ற வகையில் தனிமனிதர்களின் உள் உலகம் பற்றிய அவரது தேடலும் பதிவும் என இந்நூலைச் சொல்லலாம். ஆசிரியரின் மனிதநேயத்தையும் ஒரு சூதாடிக்குள் இருக் கும் மனிதனையும் வெளிக்காட்டும் ஒரு சம்பவத்துடன் இக்குறிப்பை முடிக்கலாம்.

ஒரு சூதாட்ட நிலையத்தில் கைப்பொருள் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டு வெறுங் கையோடு ஒருவர் வெளியே வருகிறார். நள்ளிரவு தாண்டிவிட்டது. வீடு தொலைவில். கையிலோ பணமில்லை. வீட்டுக்குப்போய் பணம் தருவதாகச் சொல்லும் சூதாடியை டாக்ஸிக்காரர் ஒருவரும் நம்பவில்லை. கடைசியில் மூர்த்தியிடம் வருகிறான். அவன் ஏமாற்றுப்பேர்வளி என்றால் தன்னிடம் பணம் இல்லை என்பதை முதலிலேயே சொல்லமாட்டான் என அவருக்குத் தோன்று கின்றது. அவன் ஏமாற்றிவிட்டால்தான் என்ன? மனிதர்களுடனான என் அனுபவங் களில் ஒன்று அதிகமாகுமே தவிர குடி ஒன்றும் முழுகிப்போய்விடாது என அவர் நினைக்கிறார். அவனை எற்றிக்கொண்டு செல்கிறார். வழியில் அவனுக்குச் சிகறற் புகைக்கவேண்டும்போல் இருக்கிறது. சில்லறை கொடுத்து சிகறற் புகைக்க உதவுகிறார். வீடு வந்ததும் அவன் ஐந்து நிமிடத்தில் வருவதாகச் சொல்லிச் செல்கிறான். மூன்றே நிமிடத்தில் திரும்பிவருகிறான். வண்டிக் கூலி 50 மார்க்கைக் கொடுக்கிறான். நீ என்மீது கொண்ட நம்பிக்கைக்கு என்று மேலும் ஒரு 50 மார்க் கொடுக்கிறான். சிகறற் வாங்கித் தந்த மனிதநேயத்துக்கு என்று இன்னும் ஒரு 50 மார்க் கொடுக்கிறான். இப்படியும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்கிறார் ஆசிரியர். இப்படி எத்தனையோ வகையான மனித வண்ணங்களை இந்நூலில் காணலாம். புதியதொரு உலகத்தை நமக்குத் திறந்துகாட்டும் கருணாகரமூர்த்தி நமது பாராட்டுக்கு உரியவர்.

சின்னத் துப்பாக்கி

-குமாரசாமி
(கனடா)
சிறுகதை

குனிந்து குனிந்து மண்ணை வெட்டி வெளியே எறிந்து கொண்டிருந்தான் மணிவண்ணன். வியர்வைத் துளிகள் ஒன்றிரண்டு மண்வெட்டிப் பிடியிலும் வெட்டிய மண்ணிலுமாக விழுந்து கரைந்தது. வெளியே வெய்யில் எரித்துக் கொண்டிருந்தாலும், எந்த நோக்கமும் இல்லாமல் அலைந்து கொண்டிருக்கும் மேகங்கள் கொஞ்சநேரம் நிழலைக் கொடுப்பது அவனுக்குப் பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. வயதுக்கு அவன் வளர்ச்சி போதுமானதாகத்தான் இருந்தது. இன்னும் அவன் நீளக்களிசான் போட்டுக் கொள்ளத் தொடங்கவில்லை. போடுவதற்கு ஆசையில்லாமல் என்ன? இதற்காக அம்மா சிபாரிசு பண்ணியும் கூட அடுத்தவருடம் பத்தாம் வகுப்பில் போட்டுக்கொள்ளலாம் என்று அப்பா கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார். அப்பா எப்போதும் சரியானதையே செய்வார் என்று வீட்டில் இருந்தவர்களுக்கெல்லாம் இருந்த நம்பிக்கைபோலவே அவனும் இருந்துவிட்டான். மரவேரில் பட்டு மண்வெட்டி 'ணங்' என்று எகிறிக்குதித்தது. தடுமாறி

விழப்போனவன் சுதாரித்துக்கொண்டான். தண்ணீர்த் தாகத்தினால் வாய்க்குள் எச்சில் களிபோல திரண்டு திரண்டு வந்தது. கண்ணீரா, வியர்வைத் துளிகளா என்று பிரித்து அறிய முடியாதபடி அரும்பு மீசையூடாக வாய்க்குள் விழும் ஓரிரு துளிகள் உப்புக்கரித்தன. என்னைக் கொல்லப் போகிறார்கள். நான் சாகப் போகிறேன். இதோ இந்தக் குழியில்தான் என்னைப் புதைக்கப்போகிறார்கள் என்ற எண்ணம் மறுபடியும் வந்ததும் ஓவென்று கத்த வேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால் அது ஒரு கண நேரத்தில் கரைந்தது. சாவென்றால் என்ன? செத்தபின் எப்படி இருப்பேன். மேலோகத்தில் என்னவெல்லாம் கிடைக்கும்? தாத்தாவும் பெரிய மாமாவும் இருப்பார்களா? என்ற ஆராய்ச்சி எங்கேயோ தொலைதூரம் போய்விட்டது. தலையை லேசாக நிமிர்த்திப் பார்க்கிறான். மண் அள்ளிப்போடும் திசைக்கு எதிர்த்த திசையில் இப்போதும் முரளி அந்த சின்னத் துப்பாக்கியை இறுக்கிப் பிடித்தபடி பக்கத்தில் இருந்தவர்களுடன் சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆகா! எவ்வளவு அழகான துப்பாக்கி. கருகருவென்ற அதன் பிடியும்

கையடக்கமும்! மீண்டும் அவன் எண்ணங்கள் துப்பாக்கியைச் சுற்றி வட்டமடிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. அந்தத் துப்பாக்கியை சினிமாவில் பார்த்து ஏங்கிய காலம் நல்லூர்த் திருவிழாவின்போது பொம்மைத் துப்பாக்கி வாங்கித்தரச்சொல்லி அப்பாவிடம் கேட்டு, 'நறுக்' கென்று குட்டு வாங்கியது, பின் அண்ணாவுக்கு மாமா வாங்கிக் கொடுத்த துப்பாக்கியை திருடிப் பாடசாலைக்குக் கொண்டுபோனது. அண்ணனிடம் உதைப் பட்டது. எல்லாம் திரைப்படம்போல் வந்து போனது. ஆனால் அவன் உண்மைத் துப்பாக்கியை நேரில் பார்த்தநாளா, அது நடந்து எவ்வளவோ நாட்கள் ஆகிவிட்ட போதிலும் எப்படி மறக்கமுடியும்? அவன் லட்சியக்கனவின் ஆரம்ப நாளல்லவா அது.

தெருவை அடைத்துக்கொண்டு வியர்க்க வியர்க்க பந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த அந்த பொன்மயமான மாலைப் பொழுதில்தான் சயிக்கினில் வந்த வாலிபன் சாரத்திற்கு வெளியில் செருகியிருந்த அந்த சின்னத் துப்பாக்கியைக் கண்டான் மணிவண்ணன். மணிவண்ணன்தான் முதலில் கண்டவன். கண்டவுடன் திகைப்பூண்டில் மிதித்து விட்டவன் போல் உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. அடுத்த கணம் வெறிபிடித்தவன்போல் சயிக்கிள் வாலிபனைத் தூரத்திக்கொண்டு வேகமாக ஓடினான். மற்றச் சிறுவர்களுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. சயிக்கிள் வேகத்தைவிட அவனின் வேகம் அதிகமானதாகவே இருந்தது. ஆனால் சயிக்கிள் வாலிபனோ இவனைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. இதோ அவனின் லட்சியக் கனவுக்கும் அவனுக்கும் பத்தடி தூரம் ஆகிவிட்டது. அது குறுகி ஆறடி ஐந்தடி என்று வந்திருக்கவேண்டும். அவன் சர்வநாடியும் கண்களுக்கூடாக அந்தக் கறுத்த சின்னத் துப்பாக்கியை ஸ்பரிசித்தவேளை, கால்பெருவிரல் இரண்டாகப் பிளந்ததுபோல் ஒரு உணர்வு சட்... வெறுங்கல்லு.. சனியன் சபித்துக்கொண்டே காலைப்பார்த்தான். தூரத்தல் நாடகம் ஒரு வழியாக முடிவுக்கு வந்ததையிட்டு அவனுக்கு மகாகோபம். அந்தத் துப்பாக்கி அவன் கையில் இருந்திருந்தால் அந்தக் கல்லையே சுட்டுத்தள்ளியிருப்பான். ஆனால் துப்பாக்கி கண்காணாத தூரம் போயேவிட்டது.

முரளியின் கையில் இருந்த சின்னத்துப்பாக்கி அந்த வண்ணப்படத்தில் இருந்ததுபோல் சற்றுத் தள்ளிக்கொள்ள எத்தனித்தபோது அந்தச் சின்னத் துப்பாக்கி சின்னதாய்ச் சீறியது. குழிக்குள் இருந்து "அம்மா" என்றொரு சின்னக்குரல் குழியை விட்டு மேலெழும்பி மரத்தின் இலையைத் தொட்டபோது மரங்கள் அதைப் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டன.

அப்புறம் என்ன பள்ளிக்கூடத்தில் வகுப்பில் துப்பாக்கிதான் பிரதானமாக இடம்பிடிக்கும் கதாநாயகன். ஒருநாளாளுக்கு ஒரு தரமாவது துப்பாக்கி கதை கதைக்காவிட்டால் அவனுக்கு மண்டையே வெடித்து விடும்போல் இருக்கும். இப்படி எத்தனை நாள் அவஸ்தைப் பட்டிருப்பான் என்பது பற்றி சொல்லவேமுடியாது. ஆனால் அந்தத் துப்பாக்கியைக் கண்ட நாள்முதல் எதையோ பறிகொடுத்தவன்போல, வாழ்க்கையில் இருந்த எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டவன் போல, எப்போதும் மந்தமாகவே இருந்தான். அவன் கனவில், தெருவில் எல்லாம் துப்பாக்கி கிடப்பது மாதிரியும், மாடும் ஆடும் அதை ஏறி மிதித்துக் கொண்டு போவது மாதிரியும், நாயும் பூனையும் கடித்துக் கடித்து விளையாடுவது மாதிரியும் வரும். அதைப் பார்க்கும் அவனுக்கு தாங்கமுடியாத வேதனையாயிருக்கும். ஆனால் அப்பாவோ சற்றும் இரக்கமில்லாமல் கைகட்டிக் கொண்டு வேடிக்கை பார்ப்பார். பிறிதொரு கனவில் ஆளுக்கொரு துப்பாக்கி எல்லோரிடமும் இருக்கும். ஆனால் இவனிடம் இருக்காது. எல்லோரும், இந்தா என்று நீட்டுவார்கள். ஆனால் கொடுக்காமல் ஏமாற்றுவார்கள். அவனுக்கு அழுகை அழுகையாக வரும். எது எப்படியோ அந்தச் சின்னத் துப்பாக்கி

அவனை நன்றாகவே ஆக்கிரமித்துவிட்டிருந்தது. அவன் துப்பாக்கிப்பற்றி சிந்திக்காமல் இருந்தால் அவன் அவனையே சந்தேகிக்கும்படியாக ஆகிவிட்டது. சர்வமும் அதுதான். அது இருந்தால் சகலமும் காரிய சித்தியாகும். அதை ஆட்காட்டி விரலுக்குள் போட்டு சுழற்றிப் பெருவிரலால் பிடித்தால்.. என்று கற்பனை பண்ணும்போதே தேக்கு மரத்துக்கும் தென்னை மரத்துக்கும் மேலாக வெண்பஞ்சு மேகத்தோடு மிதப்பதுபோல இருக்கும் அவனுக்கு.

எப்போதென்று சரியாகச் சொல்ல முடியாத ரூபக மறதியாகிப்போன ஒருநாள். அவன் பாடசாலைக்குப் போகும்போது அதிகாலையிலேயே மாதா கோவில் சுவரில் ஓட்டியிருந்த அந்த சுவரொட்டி அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது. வழவழப்பான வண்ணப்படத்தில் வாட்ட சாட்டமான வாலிபன். இரண்டு கைகளாலும் சின்னத் துப்பாக்கியைப் பிடித்துக் குறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தன்னையே குறி பார்ப்பது போலப்பட்டதும் ஒரு கணம் திடுக்குற்று சற்று விலகிக் கொண்டான். பின் தன் அறியாமையையும், மடத்தனத்தையும் நினைத்து மனதுக்குள் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டான். அந்தத் துப்பாக்கியையும் அதைப் பிடித்திருந்த கைகளையும் விட்டு அவன் கண்கள் நகரவேயில்லை. வீடு, பாடசாலை, சூழல் எல்லாம் மறந்து அந்த சுவரொட்டி வாலிபனாகவே தன்னைப் பாவனை செய்து கொண்டான். கால் வலித்தபோது மாற்றி மாற்றி விட்டுக்கொண்டது உடம்பின் இச்சைச் செயல் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

சுவரொட்டிக்குக் கீழே எழுதியிருந்த வசனங்களைக்கூட அவன் பார்க்கவில்லை. எப்போதுமே அவன் அதைப் பார்த்ததில்லை. திடீரென காதில் ஏற்பட்ட வலிதான் அவனை இந்த நிஜ உலகத்துக்கே கொண்டுவந்த தெனலாம். அந்தக் காது முறுக்கலும்கூட அவனுக்குப் பரிச்சயமான ஒன்றுதான். அது வகுப்பு மாஸ்டருடையது. காதலியைப் பிரிந்த காதலன் போல் அன்று அவன் போனகோலம், பாடசாலை முடியும்வரைக்கும் அவன் தவித்த தவிப்பு.. அதை மறுபடியும் பார்ப்பதற்கு அவனிடம் இருந்த துடிப்பு.. எல்லாமே ஒரு கணத்தில் தவிடுபொடியாகிவிட்டது. யாரோ

நிலைமை இப்போது ...

தாத்தா இறக்கும் தறுவாயில் நான் வரவேண்டுமென்று வாஞ்சையுற்றாராம்.

எனக்கு விசா கிடைக்கவில்லை கிடைத்ததும் வருகிறேன் என்றேன்

அப்பா மரணப்படுக்கையிலிருந்து என்னைப் பார்க்கவிரும்பி அழைத்தார், அழுதார்,

விசா கிடைத்துவிட்டது டித்தம் ஓய்ந்தபின் வருகிறேன் என்றேன்.

டித்தம் ஓய்ந்தபின் ஒருக்கூர் வந்து பார்த்துட்டுப் போவனை அம்மா அழைத்தார்

பிரசாவுரிமை கிடைத்ததும் வருகிறேன் என்றேன்.

பிரசாவுரிமை கிடைத்ததும் அம்மாவைப் போய்ப்பார்க்க நான் விரும்பினேன்.

இப்ப வராதே சுவாசிக்கும் காற்றையும் நம்பமுடியாத நிலைமை ஸ்பிரிபாள்சரில் வர முடியுமென்றால் நான் வந்து பார்க்கிறேன் என்றார்.

ஞானம் -75- ஆகஸ்ட் 2006)

ச. கருணாநிதி, பிரான்ஸ்

பாவிக்கள் சாணி அபிஷேகம் செய்து அவனை ஏமாற்றி விட்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவன் உள்ளத்தில் எரியும் கொழுந்தை அவர்களால் அணைக்க முடியுமா? உலகம் எவ்வளவு வஞ்சகத் தனமானதென்பதை அன்று அவன் உணர்ந்துதான் இருந்தான். தன்னை வஞ்சிப்பதற்காகத்தான் இந்தச் சாணித் திருவிளையாடல் நடந்திருக்கிறதென்பதை அவன் திட்டவாட்டமாகவே உறுதிசெய்து விட்டான். எங்கெங்கெயோவான தேடல் முயற்சிகள், பரிமாற்றங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து அவனை ஒரு சின்னத் துப்பாக்கி வைத்திருப்பவனிடம் அறிமுகமாக்கியது. அந்தத் துப்பாக்கியை அவன் கையில் வாங்கியதும் அந்த இரும்பைப் போலவே அவனும் ஒரு கணம் ஜில்லிட்டுப் போனான். கண்கள் பளபளவென்று ஒளியைக் கக்கி, முச்சவிடுவதே ஒரு ஆனந்தமாக தன்னைப்போல் தன்னைச் சுற்றியுள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் சந்தோஷமாக இருப்பதாக, தன்னைப் பார்த்து எல்லாம் பணிந்து வணங்கிக் கொண்டிருப்பதாக, இவர்களெல்லாரையும்விட ஆயிரம் மடங்கு பெரிய பலசாலியாக தான் இருப்பதாகவும் அவன் சிறகடித்தான்.

வீட்டுக்கு வந்தபோது அப்பா ருத்ரதாண்டவம் ஆடினார். அவன் ஒரு நமட்டுச் சிரிப்புடன் குசினிக்குள் சென்று விட்டான். இரண்டொரு நாளில் அப்பா அடங்கிவிட்டார். அவர் அடங்கினாரா அல்லது அடக்கினார்களா? என்பதில் அவன் அவ்வளவாக அக்கறை கொள்ளவில்லை. ஆனால் அந்த சாகவதமான பொருள் இருந்தால் எந்தப் பெரிய எதிரியும் அடங்கிப்போவான் என்று கண்முண்ணே நிரூபணம் ஆகியவுடன் அந்தப் பொருளின் மேல் அவனுக்கு இன்னும் வாஞ்சை கூடியது. அது அவனின் எல்லாமுமே என ஆகிவிட்டதோடு உலகத்தின் எல்லாமுமே அதுவாகிவிட்டதாக அவன் நிச்சயித்துக்கொண்டான்.

“டேய் கெதியாய் வெட்டடா?” என்ற குரல் அவன் எண்ணத்தையெல்லாம் மீண்டும் குழிக்குள் கொண்டுவந்தது. சாகப் போகிறோமே என்கிற நினைப்பு மறுபடியும் வந்தவுடன் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. சிரிப்புக் கலந்த குரலில்தான் இப்போது முரளி சொன்னான் என்பதை

நினைத்தவுடன் மணிவண்ணனுக்கு கொஞ்சம் தெம்பு வந்தது. முரளி நல்லபொடியன் என்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டான். என்னை வெருட்டுவதற்குத்தான் இப்படிச் செய்கிறான். பின் விட்டு விடுவான் என்று அவன் மனம் ஒரு முறை பேதலித்து ஆசவாசப்படுத்திக் கொண்டது. அவனுக்கு முரளியை நீண்ட நாட்களாகத் தெரியும். நெருங்கிப் பழகாவிட்டாலும் அடுத்தடுத்த வகுப்புத்தான். கன்ரீனிலும், லைபிறி, பிளேகிறவுன்டிலும், சிரித்து ஓரிரு வார்த்தைகள் கதைப்பதுண்டு. ஆனால் பக்கத்தில் நிற்பவர்கள் கொஞ்சம் முரட்டுத்தனமாய் முன்பின் தெரியாதவர்கள். சிவா, கரி என்று பேச்சு வாக்கில் காதில் விழுந்தது மட்டும் ஞாபகம். ஆனால் அவர்களிருவரும் நீளமான துப்பாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். ஏதேதோ பேசிக் கொள்கிறார்கள். துரோகி, கைக்கூலி, எதிர்ப் புரட்சிக்காரன் என்று அடுக்கடுக்காகச் சொல்லிக் கதைத்துக்கொண்டார்கள். ஆனால் மணிவண்ணனுக்கு இது அவ்வளவாக விளங்கவில்லை. தனக்கும் இதுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதுபோல அவன் மனம் மீண்டும் சின்னத் துப்பாக்கியை நோக்கியே தாவினது.

பசியும், தாகமும், களைப்பும் மேலிட மணிவண்ணன் அண்ணாந்து கெடுக்பவனைப் போல் அவர்களைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் பஞ்சடைத்தது போல் வெளிநிறி ஓரங்களில் நீர்திரையிட்டது. முழங்கால்களும் கொஞ்சமாக மண்டியிட்டன. கைகள் இரண்டையும் கூப்பி தண்ணீர் கேட்கும் பாவனை காட்டியது வாய். ஏதோ காணக்கூடாத காட்சியைக் கண்டது போல் கண்கள் மிரட்சியுடன் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தன. அதே நேரத்தில் முரளியின் கையில் இருந்த சின்னத்துப்பாக்கி அந்த வண்ணப்படத்தில் இருந்ததுபோல் சற்றுத் தள்ளிக்கொள்ள எத்தனித்தபோது அந்த சின்னத் துப்பாக்கி சின்னதாய்ச் சீறியது. குழிக்குள் இருந்து “அம்மா” என்றொரு சின்னக் குரல் குழியை விட்டு மேலெழும்பி மரத்தின் இலையைத் தொட்டபோது மரங்கள் அதைப் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டன.

(முகம் தேரும் மனிதன்)

குளிர்க்கு அஞ்சி

தொலைதேசம் போன சூரியன்
துருவம் வந்தது மீண்டும்.

வெட்கத்துடன் ஜன்னல்கை முகம்காட்டி
தாயில் எழுப்பி
எத்தனை நாளாயிற்று என்று சொல்லிப்போனது அது.

காணாமடங்களில் ஒளி துலங்க
தாயில் கலைந்து எழுக்கிறது கோடைகாலத்து
துருவ உலகம்.

பனிபோர்த்த நீன்ற மரங்களின் தேகம்
மீண்டும் பூக்களின் வாசகம் தரும்.
மனிதரைப் போலவே
மரங்களும் செடிகளும் நிலமும் காற்றும்
கோடையில் உயிர் பெறும்.
ஆடை விலத்தி வெய்யிற் சூடு காணும்
பெண்கள் அழகு காணலாம் இந்தக் கோடையிலும்.

காற்று வெளியில் நீன்று உலாலலாம்.
கடல் நீரில் விழுந்து மகிழலாம்.
கோடை காலத்து துருவம் இப்படித்தான்.
நள்ளிரவுச் சூரியனோடு
குளிரை மறந்து அழகு துலங்கும்.

அர்ச்சனா
(நோர்வே)

(தமிழர் நலன்புரிச்சங்க
10ஆவது ஆண்டுமலர்)

கோடைக்கும் குளிர்க்கும் ஏற்றதாய்
வாழ்வை ரசிக்கும் மனிதரின் உலகில்
கோடை காலத்து சலனம் ஏதும்லலை
என்னிடம் தீன்று.
என் நினைப்பெல்லாம் முற்றுப்பெறாத
ஒரு அகத் விண்ணப்பம் பற்றியதாக
இருக்கிறது.

மழைக்காலப் பொழுதில் அகதியான
தேசத்தையும் மனிதரையும் கூட
மறந்து நாளாயிற்று.

மறுகரையில் காத்திருக்கும் மனைவிக்கு
முற்றுப்பெறாத என் விண்ணப்பம் பற்றி
புத்தாய்க்கூற ஒரு வாக்குறுதி தேவை
யார் தருவீர்?

மென்மையானவரே
கோடையில் துயருற்றிருக்கும் என்னையும்
ஒரு அகதியாய் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டீரோ?

ஒரு

சிகத

விண்ணப்பம்

அப்பா இறந்துவிட்டார் யாழ்ப்பாணத்தில். காலையில் தந்தி வந்தது. பாஸ் எடுத்து கொழும்பில் வந்துநிற்கும் உறவினர்களுடன் நான் உடனடியாகப் பேசவேண்டும் என்பதை தெரிவிக்கும் சிறு குறிப்பு: Contact Immediately. தந்தி கிடைக்குமுன் எழுதத்தொடங்கிய சிறுகதையின் பக்கங்கள் சில மேசையின் மீது அலங்கோலமாகக் கிடக்கின்றன. சிகரெட் விற்பனை நிலையமொன்றில் நுழைந்து சில ரெலிகாட்களை (பொதுத்தொலைபேசி நிலையத்திலிருந்து பேசுவதற்காக உபயோகிக்கப்படும் காட்கள்) வாங்கியபின், தொலைபேசிக் கூடமொன்றிற்குள் போய் கொழும்பிற்கு அடக்கின்றேன்.

“சாப்பிடப் போய்விட்டார்கள். ஒரு மணித்தி யாலம் கழித்து எடுங்கள். அவர்கள் வந்து விடுவார்கள்.” என்று சொல்லப்பட்டது.

கூடத்தைவிட்டு வெளியே வந்தபோது அப்பாவின் மரணம் ஏன் எனது விழிகளிலிருந்து கண்ணீரைக்கொட்ட வைக்கவில்லை ஏன் ஒருதடவை கேட்டுக்கொண்டேன். எனது கண்ணீர்க் கடல் வற்றிவிட்டதோ? ஒருவேளை அப்படியுமிருக்கலாம். பல இரவுகள் என்முன் படமாய் வந்துபோயின. இந்த இரவுகளில் முகம் தெரியாத பலரிடாக அழுதேன். இது அவர்கள் இறந்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக அல்ல. அவர்களது வாழ்வுகள் அநியாயமாகப் பறிக்கப்பட்டுவிட்டன என்பதற்காகவே. எனது கடல் இவர்களுக்காக அழுததில் வற்றிப் போய்விட்டது. அப்பா இயேசுநாதர் போல் புத்துயிர் பெற்றுவந்தால் என்னிடம் ஏன் தனக்காக அழவில்லை என்று கேட்டுச் சுய விமர்சனம்செய் என என்னை நிந்திப்பாரா?

அவர் அப்படிப்பட்டவரல்ல என எனக்குள் ஒரு தடவை சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

நான் இப்போது பாரிஸில் அகதியாக, பாதி உறவினர் கொழும்பிலும், மீதி யாழ்ப்பாணத்திலும். அருகே இருந்த bar ஒன்றிற்குள் புகுந்து ஒரு டெமி (பியர்) அடித்துவிட்டு மீண்டும் தொலைபேசிக் கூடத்திற்குள் புகுந்து கொழும்புக்கு அடக்கின்றேன்.

“ராமசுந்தரம் வந்துவிட்டாரே?” இது நான் “ஓம், ஓம் லைனிலை நில்லுங்கோ, நான் அவரை கூப்பிட்டுவிடுகிறேன்”

சில கணங்கள் காத்திருப்பை வெட்டும் வகையில், மறுமுனையில் பெரியமாமாவின் குரல்.

“நீ ஏன் உடனை ரெலிபோன் எடுக்கேல்லை. நான் இங்கை வந்து ஒருகிழமையாகுது”

“மாமா, உங்கடை தந்தி பிந்திதான் கிடைச்சுது. விடயத்தை சொல்லுங்கோ அப்பா என்னெண்டு செத்தவர்”

“அவருக்கு வருத்தமொண்டுமில்லை, சாப்பிட்டுட்டு விறாந்தைக்கு வந்தவர் திடீரெண்டு விழுந்தார். அப்படியே செத்துப்போட்டார். செத்த வீட்டாலை எங்களுக்கு கனக்கச் செலவு உடனை கொழும்புக்கு காசை அனுப்பிவை. நான் அதை அங்கை கொண்டுபோய்க் கொடுக்கிறேன். மாமி உன்னோடை கதைக்கப் போறாவாம். அவவிட்டைக் குடுக்கிறேன் கதை” ரெலிகாட் யூனிட்டுகள் முடிவுக்கு வந்ததால், அதனை இழுத்துவிட்டு இன்னொரு காட்டை நுழைக்கின்றேன். ஏற்கனவே நான்கு காட்டுகள் தின்னப்பட்டுவிட்டன.

“மாமி”

தங்கச்சியை எப்ப எடுக்கப்போறீர்?”

மீன்று

நகரங்களின்

கதை

“எடுக்கத்தான் வேணும் ஆனா.....”

“ஆனா வெண்டா.....”

“என்னிடை இப்ப காசில்லை. வேலையிலைருந்தும் நிப்பாட்டிப் போட்டாங்கள்...”

“நீர் இப்படி எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கப்போகிறீர் எப்படியும் அவவை உங்கை எடும். தம்பியும் (அவவின் மகன்) உங்கைதான் இருக்கிறான். அவன் உங்கை வந்து ஒரு வருஷம்தான். நாங்கள் எங்கடை கடன் எல்லாத்தையும் தீர்த்திட்டம். நாளைக்கு அவன் இங்கை 30 (முப்பது ஆயிரம் பிராங்) அனுப்பிறான். நீர் அவனிடைக் குடுத்தீரெண்டா அவன் தான் குடுத்தனுப்பிற கடையிலை குடுத்து அனுப்பி வைப்பான். உம்மடை தங்கச்சியின்றை ஆளும் அங்கைதான் இருக்கு. அவரோட கதைச்சு எப்படியும் அவவை அங்கை எடுக்கிற வழியைக் கெதியாப்பாரும். மாமா உம்மோடை கதைக்கப் போறாராம். கதையும்” றிஸீவர் மாமாவின் கரங்களுக்குச் செல்லும் சத்தம். தொலைவாகவிருந்த போதும் தெளிவாகவே எனது காதில் விழுகிறது.

“காசை உடனை அனுப்பிவை”

“ஓம்”

“அவவை உடனை அங்கை எடு”

“ஓம்”

“நாளைக்கு எனக்கு ரெலிபோன் எடு”

“ஓம்”

தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஏதோ பிராங் மெத்தையில் சயனம் செய்பவனைப் போல அனைத்துக்கும் “ஓம்” போட்டுவிட்டேன். இந்த ஓம்கள் எல்லாம் உண்மையா எனக் கேட்டபடி றூம் கதவினை அண்மித்தபோது எனக்கு முன்னே மரணம் வந்தது.

மரணம், முன்பெல்லாம் மரணங்கள் என வரும்போது சோகம் வாழப்படும். போர் பேசிய சமாதானமும், சமாதானம் பேசிய போரும் எனது உணர்வுகளுக்கு இருந்த உரிமைகளைக் கூட பறித்து எங்களையும் வேறு வாழும் பிணங்களாக்கிவிட்டதே. வாழ்விற்காக, மரணிக் காதவர்களையும் கொல்லும் வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கும் இன்னொரு உலகில் நாம். காசு, காசு, காசு, என்ற ஓலம்தான் மரண ஓலங்களையும் முந்தித் தலையை நீட்டுகிறது.

“ஓம்” போட்டவன் நான் தலைக்குமேலே வெள்ளம்போய்விட்டது. இனிச் சாண்போனால் என்ன முழும் போனால் என்ன என்ற

திடகாத்திரத்தோடு கதவைத் திறந்தால் காலை வங்கியிலிருந்து வந்து என்னால் உடைக்கப்படாதிருந்த கடிதம் தனது அச்சுறுத்தும் விழிகளைக் காட்டுகின்றது. எனது கணக்கிலிருந்த 300 பிராங்குகளையும் தின்று அதற்கு மேலும் தின்று விட்டேனாம். வேலையில்லாது இருக்கும் ஒருவர் இப்படி நடந்து கொள்வது வங்கிச் சட்டத்திற்கு முரணானதாம். எவ்வளவு விரைவில் நான் வங்கியின் பணிப்பாளரைச் சந்திக்க முடியுமோ அது நல்லதாம். இல்லையேல் “நீதிமன்ற நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்” என்ற மிகவும் நாகரீகமான குறிப்பு. முழமும் போனால் என்ன என்ற திடகாத்திரம் இருந்ததால் கடிதத்தைக் கிழித்து ஜன்னல் வழியாக எறிகின்றேன்.

இன்றிரவு நான் தூங்கவேண்டும். ஆனால் எப்படி? அதுவும் இவ்வளவு சுமைகளையும் தாங்கியபடி. எனது றூமிற்கு அருகிலுள்ள றூமில் இருப்பவன் ஒரு போர்த்துக்கல் தொழிலாளி. அவனிற்கு பிரெஞ்சு துண்டாகவே தெரியாது. ஆனால் ஒரு பிரெஞ்சுக்காரிக்கு மூன்று பிள்ளைகளைக் கொடுத்துவிட்டான். இதற்கெல்லாம் பாஷை இடையூறாக இருக்கவில்லை. முடிவில் பிரெஞ்சுக்காரி அவனைத் துரத்திவிட்டான். அவன் தனிக்கடை. தனக்குப் பிறகு மூன்று பிள்ளைகளையும் பார்த்து நான்கு வருடங்கள், என்னைக் கொண்டுதான் பிள்ளைகளுக்குக் கடிதம் எழுதுவான். பதில்கள் வரா. அவனோ, எனக்கூடாக சளைக்காமல் அவளுக்கும், பிள்ளைகளிற்கும் எழுதிக் கொண்டிருப்பான்.

காலை 4 மணிக்கு வேலைக்குப் போகுமுன் ஒரு பியர். மாலை 5 மணிக்குத் திரும்பி வந்தவுடன் வைனில் தொடங்கி விடுவான். எனது சுமையைக் குறைக்க ஏதாவது குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. அவனிடம் ஏதாவது இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் போய்க் கதவைத் தட்டுகின்றேன். திறந்தவனின் கையில் போத்தல். அதனைக் கண்டவுடன் எனது சுமையில் அரைவாசி உடனடியாகவே இறங்கியது.

“உது புதுசா வந்த வைன். திறம். குடி” கேட்காமலேயே, குறிப்புணர்ந்து உபசரித்தான். நான் மறுக்கவில்லை உபசரிப்பைத் தேடித் தானே நான் அங்குபோயிருந்தேன்.

“வடிவாக் குடி. இன்னும் மூன்று போத்தல் இருக்கு”

இருவரும் எமது சமைகளை இறக்கி இன்னொரு உலகை வாழ வெளிக்கிட்டோம். ஏற்கனவே பொரித்து ஆறிப்போன சார்டின் மீன்களைச் சூடாக்கி என் முன் டேஸ்ட்டுக்காக வைத்தான்.

அப்பா மீண்டும் என் நினைவில் முன் வந்தார். தந்தியோடு வந்த கடிதங்கள் பொக்கற்றுக்குள் இருந்ததால் தைரியமாக அவைகளை எடுத்து உடைத்தேன். “நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதே. நாங்கள் இப்படி யொண்டு நடக்குமெண்டு கனவிலை கூட நினைக்கேல்லை மனதை திடமாக வைத்திரு” இந்தச் செய்திகள் எனக்கு ஒத்தடத்தைத் தந்த வேளையில் கடிதங்களில் வாழும் யதார்த்தமும், தொலைபேசிக்கூடாக வாழப் படும் யதார்த்தங்களும் ஒன்றா என ஒரு தடவை கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

இரண்டு பக்கங்களிலும் போலித்தனம் இல்லை. ஒருவேளை அது என்னிடம்தான் உள்ளதோ? எது போலி? எது எதார்த்தம்? நான் வாழும்விதம்கூட யதார்த்தம்தான். என்னிடம் காசு இல்லை. காசு இருப்பது சிலரின் யதார்த்தமாக இருக்கும் போது என்னுடையதோ அதற்காகத் தவண்டையடிப்பது. இன்று ஒருமையில் பேசும் பலர் நாளை என் நிலைக்குத் தள்ளப்படும்போது “பாரும், எம்மடைபாடு இப்படியிருக்கு” என்று பன்மையில் பேசுவார்கள். எது ஒருமை எது பன்மை என்பதை விளக்கிக் கொண்டதுதான் எனது இருதலைக்கொள்ளி எறும்புநிலைக்குக் காரணம் என நான் ஒரு போதுமே சொல்லமாட்டேன். எனது ஒருமை பன்மைகளிற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கும் ஒன்று. ஒருமைகள் பன்மைகளாகி, பன்மைகள் பன்மைகளாகாமல், இன்னொரு ஒருமையில் வாழும் உலகில் நான்.

நான் மூன்று நகரங்களின் புத்திரன். எனது முதலாவது நகரம் யாழ்ப்பாணம். போர்த்துக் கல் நண்பனின் றூமைவிட்டு எனது றூமிற்கு வந்து கட்டிலில் களைப்புடன் விழும்போது இந்த முதலாவது நகரை நோக்கி எனது கால்கள் ஒரு தடவை ஓடுகின்றன.

தாழங்காய் பொறுக்கிய நாள்கள். ஊமைக் கடல் அடிக்கடி வற்றும். அதன்மீது கால் விரல்களால் கீறப்படும் ஓவியங்களைச் சூரியன் வந்து முத்தமிட்டுச் செல்வான். வளர்ந்தேன்.

வேலைகிடைத்து கொழும்பிற்கு, பாஸ் எடுக்காமல் போனேன். கொழும்பு, இது எனது இரண்டாவது நகரம். மூன்று வருடங்களின் பின் அகதியாகி, முதலாவது நகரிற்கு. இரண்டு சூட்கேஸ் நிறையப் புத்தகங்களைச் சமந்தபடி வந்தேன். வழியிலே என்னை மறித்த இளம் சிங்களச் சிப்பாய்கள் சூட்கேஸிற்குள் கிடந்த தமிழ்ப் புத்தகங்களைக்கண்டு “ஏன் நீ மஹாவம்சத்தை அவமதித்தாய்?” என விசாரணை ஏதும் செய்யவில்லை. முதலாவது நகரிற்கு வந்தபோது அங்கே நான் அகதி முகாமிலிருந்த விஷயம் தெரியாமல் செத்தவீடு வேறு கொண்டாடப்பட்டிருந்தது. நான் இறந்து உயிர்தேன். ஒருவேளை, யேசுவைப் போல் நானும் மீள உயிர்த்தவனோ? “பரமண்டலத்திலிருக்கும் பிதாவே எனது பாவங்களை அர்ச்சி” ஊரிலுள்ள அனைத்துக் கோவில்களிலும் என் பேரால் அர்ச்சனைகள், பூஜைகள் என்பன செய்யப்பட்டன. நான் மறுஜென்மம் பெற்று விட்டேன் என்பதற்காகத்தான்.

“நீ எங்களுக்கு உழைச்சுத்தர வேணாம். ஆனா கொழும்புக்குமட்டும் திரும்பிப் போகாதே”

வீடு, இப்படி என்னிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடிய போது கொழும்பு வீதிகளில் வாள்களோடு நின்று குங்குமப் பொட்டிடவர்களையும் காதில்துவாரங்களைக் கொண்டிருந்தவர்களையும் தேடிய அப்பாவிச் சிங்களக் காதையர்கள் மத்தியிலிருந்து எனது உடலைப் பௌத்திரமாகக் காத்த குணசேனாவின் நினைவு வந்தது. அவனும் ஒரு அப்பாவிதான். அப்பாவிகள் வாள்கள் தூக்க தூண்டுதலாக இருந்தது எது என்பதை என்னைப் போலவே புரிந்து கொண்டவன். யாழ்ப்பாணம் இங்கு எவ்வளவு நாள்கள் தான் வாழ்வது! இது மட்டுமென்ன நகரங்களே இல்லாத நகரா?.

வீட்டின் மன்றாட்டம், முடிவில் “வெளிநாடு போ!” என்று என்னைத் துரத்துவதில் வந்து நின்றபோது வியப்படைந்தேன். வெளிநாடு போவதா? எப்படி? நிறையக் காசு வேண்டுமே!

“போறதெண்டது சின்ன விஷயமே காசுக்கு எங்கை போறது?” இது நான்.

பதில் உடனடியாகக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் என்னை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டார்கள். நான் தப்பிவிட்டேன்.

உடல் எனது உடல். காசினால் காக்கப் பட்ட உடல். எனது உடல், கடல் கடந்து அகதியாகிவிட்ட உடல். மூன்றாவது நகரில் நான் இப்போது அகதி. முதலாவது நகரிலோ அகதிப் பெருமை கிட்டாமல் எத்தனையோ உடல்கள் மண்ணிடை மண்ணாய்ப் புதைந்த வண்ணம். தப்புதல், கருத்துடனோ கட்சியுடனோ கடவுளுடனோ சம்பந்தப்பட்ட விஷயமல்ல. காசுடன் சம்பந்தப்பட்டது என்பதை மூன்றாவது நகரில் காலடி எடுத்து வைத்த முதல் நாளிலேயே புரிந்துகொண்டேன். எனது மூன்றாவது நகரம் பாரீஸ்.

நான் மூன்று நகரங்களிற்கிடையே சிக்கிக் கிடக்கும் ஒரு புத்திரன். யாழ்ப்பாண போஸ்ட் ஓபிஸ் முத்திரை குத்தப்பெற்று கடிதங்கள் வருவது நின்றுவிட்டது. கடிதங்கள் சுற்றி வளைந்து வரும். அதுவும் கொழும்பு முத்திரை குத்தப்பட்டு வரும் கடிதங்களில் இப்படியொரு குறிப்பு இருக்கு. “உடனடியாக இந்த நம்பருக்கு எடு” என்னிடமோ ரெலிகாட் வாங்கக்கூட காசில்லை. இப்படியெனில் எப்படித் தொலைபேசியிலாவது வாழமுடியும்?

போனவாரம் எனது பிரெஞ்சுக் சிநேகிதியைச் சந்தித்தபோது, தனது பிறந்த தினத்திற்கு ஒரு புத்தகத்தில் சில கவிதை வரிகளை எழுதியாவது அன்பளிப்புச்செய்திருக்கலாமே என முகத்தைச் சுழித்தாள். நான் அனைத்து நாடுகளுக்கும் அனைத்து மனிதர்கட்கும் அந்நியமான, என்னிலிருந்து என்னைப் பிரித் தெடுக்கத் தெரியாத ஒரு மனிதனாக. என்னைத் தமது வீடுகளிற்கு வாடுவென நண்பர்கள் எனப்படுவோர் அழைக்கும்போது “ஓம் வருகின்றேன்.” என பொருளாதார நிலையை விளங்கிக்கொள்ளாமல் “அப்ப, உம்முடைய நூழுக்கு எப்ப வாறது.....” எனக் கேட்டு விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தினால்தான். எனக்கு வீடு இல்லை. நான் தூங்குமிடங்கள் எனது வீடுகளுமில்லை. வீடு என்பது அவசியமா என்ற விசாரணைக்குள் நான். சில வேளைகளில் இந்த மூன்று நகரங்களையும் தாண்டி வீடுகள் மனிதர்களும் இல்லாத நான்காவது நகரம் ஒன்று இருக்குமாயின் அங்கே போனால் என்ன என்று என்னிடம் கேட்டுக்கொள்வதுண்டு.

பெரியமாமா கேட்டுக்கொண்டபடி மறு நாள், நான் போன் பண்ணவில்லை. தூங்கி

விழித்து, மீண்டும் சில தினங்கள் தூங்கி, விழித்து ஒரு காலையில் எழுந்து பாரிஸிலிருக்கும் எனது ஒன்றவிட்ட தம்பிக்கு போன் பண்ணுகின்றேன்.

“உங்கடை மாமா கொழும்பில வந்து நிற்கிறார். உங்களோடை பேச வேணுமாம். உடனடியாக எடுங்கோ!”

“எந்த மாமா?”

“வேலு மாமா”

இவர் பெரிய மாமாவோ, சிறிய மாமாவோ அல்ல. இன்னொரு மாமா. ஒன்றவிட்ட தம்பி இலக்கணத்தை எழுதிவிட்டு சொற்ப யூனிட்களுடன் எஞ்சிக்கிடந்த ரெலிக்காட்டின் துணையுடன் கொழும்பிற்கு அடிக்கிறேன். வேலு மாமா பேசுகின்றார்.

“மருமோன் உம்மடை பெரிய மாமா கொழும்பிலையிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போயிட்டார். நீர் திரும்பவும் போன் எடுக்கிற தெண்டு சொல்லீட்டு எடுக்காமல் விட்டிடீர்” எண்டு குறையாச் சொன்னவர்.

“ஓம் மாமா. நீங்கள் சொல்லிறது சரி. என்னிடடைக் காசு வசதியில்லை. அதாலை தான் கொழும்புக்கு திரும்பவும் அடிக்கேல்லை. இங்கையிருந்து கொழும்புக்கு அடிக்கிற தெண்டா சரியான செலவு”

“ஓம் மருமோன். எனக்கு விளங்குது. எங்களுக்கு இங்கை கஷ்டம் இருக்கிறதைப் போல உமக்கும் அங்கை கஷ்டம் இருக்கும் தானே. எதுக்கும் கொஞ்சக் காசெண்டாலும் அனுப்பிவையும். நான் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போய் விஷயத்தை வடிவா விளங்கப் படுத்திறன்.”

“நீங்கள் எப்ப அங்கை திரும்புவியள்”

“5000 ரூபா குடுத்துப் பாஸ் எடுத்தனான். அடிக்கடி பாஸ் எடுத்துக் கொண்டு கொழும்புக்கு வர என்னடை வசதியில்லை. இங்கை கொஞ்ச அலுவல்கள் இருக்கு. அதுகளை முடிச்சிட்டுப்போக இன்னும் ஏழெட்டு நாளாகும்.”

மாமாவுடன் தொடர்ந்து பேச வேண்டும் போல எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது. அதற்குள் ரெலிக்காட்டினுள் இருந்த கடைசி யூனிட் ஒரு கிகீ போட்டுவிட்டுத் தனது இறுதி மூச்சை விடுகின்றது. சோகத்துடன் நூம் திரும்புகின்றேன்.

(நன்றி: பாரிஸ் முரசு - 29.04.1992)

இலங்கையில் இருந்து முதன்முதல் புலம்பெயர்ந்த ஓர் இலக்கியவாதியாக எம்மால் அறியக்கூடியவராக இருப்பவர், ஈழத்துப் பூதந்தேவனார். சங்ககாலத்தைச் சேர்ந்த இலக்கியவாதியான அவர், கி.பி. 3ஆம் நூற் றாண்டைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்றார். இலங்கையில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்ற அவர், தமிழ் நாட்டில் மதுரையில் வாழ்ந்து, தமது இலக்கியப் பணிகளைச் செய்திருக்கிறார். அதனால், மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்ற பெயரையும் அவர் பெற்றிருந்தார். அவர் பாடியனவாகச் சங்க இலக்கியங்களில் ஏழு கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. காலப் போக்கில் பல்வேறு இலக்கியவாதிகள் பல்வேறு காரணங்களுக்காகப் புலம்பெயர்ந்து வெவ்வேறு நாடுகளில் வாழ்ந்துவந்துள்ளனர். இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து செல்பவர்களின் தொகை 1983 இனக்கலவரத்தை அடுத்துப் பெருகத் தொடங்கியது. உலகின் பல பாகங்களுக்கும் புலம்பெயர்ந்து சென்ற பல்வேறு இலக்கியவாதிகளும், தாம் சென்று வாழத் தொடங்கிய இடங்களிலும் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுவந்துள்ளனர்.

இத்தகைய இலக்கிய முயற்சிகளின் ஒரு வெட்டுமுகத் தோற்றம் போல் அமைந்துள்ளது, 'முகங்கள்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி. சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் 'புலம்பெயர்வு' பற்றிய சிறுகதைத் தொகுதி என்ற குறிப்புடன் வெளிவந்த இச்சிறுகதைத்

தொகுதியை, விஸ்வசேது இலக்கியப் பாலம் சார்பாக வி. ஜீவகுமாரன் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார். 2011இல் இது வெளிவந்தது. இந் நூலை வடிவமைத்தவர், இவள் பாரதி. அட்டைப்படத்தையும், அனைத்துச் சிறுகதை களுக்குமான ஓவியங்களையும் வரைந்தவர், கௌதமன்.

இலங்கை, இந்தியா, நியூசிலாந்து, கனடா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, அவுஸ்திரேலியா, டென்மார்க், ஹொலன்ட், இங்கிலாந்து, மலேசியா, சிங்கப்பூர், சுவீடன், நோர்வே, சுவீற்ஸ்லாந்து, இத்தாலி, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த 50 எழுத்தாளர்களது சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியதாக இத் தொகுதி விளங்குகின்றது. பிரமிக்கவைக்கும் ஒரு பாரிய முயற்சியாக இத்தொகுதி அமைந்துள்ளது. இத்தகையதொரு தொகுதியை வெளிக்கொணர்வதில் பெரும் முயற்சியெடுத்த வி.ஜீவகுமாரனையும், அவருக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கியவர்களையும் நிச்சயம் பாராட்டித்தான் ஆகவேண்டும் நன்கு அறியப்பட்ட 45 எழுத்தாளர்களோடு, 5 புதிய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும் இத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன என்று தொகுப்பாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மொத்தமாக 551 பக்கங்களைக் கொண்டதாக இத்தொகுதி அமைந்துள்ளது.

இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ஒவ்வொரு சிறுகதையும் ஒவ்வொருவிதமான அனுபவத்தை வாசகருக்குத் தருகின்றது. ஒரே

உலகம் தழுவிய ஓர் உன்னத முயற்சி முகங்கள் தொகுதியை முன்வைத்து ஒரு நோக்கு

- டிராசிரியர் சூரை ஸ்ரீஜாகரன்

பார்வையில் புலம்பெயர் மக்களின் நோக்குகளையும், போக்குகளையும் உணர்வுகளையும் புரிந்துகொள்வதற்கான வாய்ப்பினை இத்தொகுதி வழங்கியுள்ளது. இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இருந்து நோக்கும் வாசகர்களுக்கு ஒரு புதிய உலக தரிசனத்தை இத்தொகுதி தருகின்றது. பல்வேறு வாழ்வியல் கோலங்களை வழங்குவதாகவும் இச்சிறுகதைத் தொகுதி விளங்குகின்றது.

இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள தேவ காந்தனின் பேரணங்கு என்ற சிறுகதை, இலங்கை இளைஞன் ஒருவனுக்கும், அஜர் பைஜான் யுவதி ஒருத்திக்கும் இடையே ஏற்பட்ட நட்புணர்வின் ஊடாக இருநாடுகளிலும் காணப்படும் இனப்பிரச்சினைகளை இனங்காட்டும் முறையில் அமைந்துள்ளது. இலங்கை போலவே அஜர்பைஜானும் உள்நாட்டு யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட நாடு என்பதையும் அந்நாட்டு யுவதி தன்நாட்டின் அவலநிலையால் மனம் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் காணப்படுவதையும் இலங்கை இளைஞன் உணர்வதைச் சிறுகதை காட்டுகிறது. அ. முத்துலிங்கத்தின் விருந்தோம்பல் என்ற சிறுகதை, மாசிடோனியன், கிரேக்க இனங்களுக்கு இடையிலான பகைமையை இனங்காட்டி, மறைமுகமாக இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையையும் உணர்த்துகின்றது. கலையரசனின் தற்கொலை, என்ற படைப்பு, அகதிகளாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தோரின் நிலையை வெளிப்படுத்துகிறது. வெளிநாட்டுக்கு அகதியாகப் புறப்பட்ட இளைஞன் இலங்கை அகதிகள் மட்டும்தான் அங்கிருப்பர் என நினைக்கிறான். போனபின் தான் பல்நாட்டு அகதிகளும் அங்கிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்கிறான்.

இலங்கையில் இடம்பெற்ற போர், எந்த அளவுக்கு ஒரு வயோதிபரை மனத்தால் பாதித்திருந்தது என்பதை உணர்த்துவதாக பாலமனோகரனின் அர்த்தமுள்ள மௌனம் என்ற சிறுகதை விளங்குகின்றது. 2009இல் டென்மார்க்கின் நகரமொன்றின் குடாக்கடலில் திமிங்கலம் ஒன்று திசைதவறி அல்லல்பட்டு இறந்ததைக் குறியீடாகக் காட்டி, அவ்வாண்டில் இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் அனுபவித்த இன்னல்களையும் உணர்த்துவதாகக் கதை அமைந்துள்ளது.

நவஜோதி யோகரன்னத்தின் (யோகரன் தினம்) தடைமுகாம் என்ற சிறுகதை, நாட்டிலும், வீட்டிலும் தடைமுகாமில் வாழ்வது போன்ற மன உளைச்சலைச் சந்தித்த இளம்பெண் ஒருத்தியின் நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றது. இலங்கையில் இராணுவத்தால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட அப்பெண், வெளிநாட்டில் தனது அண்ணியினால் கொடுமைப்படுத்தப்படுவதைக் காட்டுகின்றது.

எல்லாம் இழந்த பின்னும் என்னும் சாந்தினி வரதராஜனின் சிறுகதை, சொந்த ஊரில் பிறரை அடக்கி ஆண்டவர்கள், வெளிநாடுகளில் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு அடங்கி, அவர்கள் இட்ட வேலைகளைச் செய்வதைக் காட்டுகின்றது. சொந்த ஊரில் பிறரை அடக்கும் முறையும் வெளிநாட்டில் பிறருக்கு அடங்கும் முறையும் அழகாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

காலமாற்றத்தால் ஏற்படும் சிந்தனை மாற்றங்களை அழகாகக் காட்டும் படைப்பாக யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் அம்மா அம்மாதான் என்ற சிறுகதை விளங்குகின்றது. மதுராவின் அம்மம்மா, வெளிநாட்டில் இருந்து மேலைநாட்டு உடையில் வந்த தனது பேத்தியைப் பார்த்தபோது “பொம்பிளைப் பிள்ளையை இப்பிடி வளர்த்திருக்கிறாயே.. இது என்ன கோலம்?” என்று தனது மகளைக் கண்டிக்கிறாள். ஆனால், மதுராவின் அம்மா, வெளிநாட்டில் இருந்து மேலைநாட்டு உடையில் வந்த தனது பேத்திகளை பார்த்தபோது “என்றை பேரப்பிள்ளையைளைப் பார்த்தியளே! என்ன ஸ்ரையிலாய் ஸிமாட்டாய் இருக்கினம். நீங்களும் அந்த மாதிரி இருக்கப் பழகுங்கோ. அவையைளைப் போலை உடுத்து அவையைளைப் போலை பேசி” என்று மற்றவர்களுக்குக் கூறிப் பெருமைப்படுகிறாள். யாழ்ப்பாணக் கிராமிய மக்கள் கூடக் காலப் போக்கில் மேலைநாட்டுக் கலாசார முறைமைகளை ஏற்றுக்கொள்வதை இச்சிறுகதை அழகாகப் புலப்படுத்துகின்றது.

புலம்பெயர் நாடுகளின் நாகரிகத்தில் சிக்கிச் சீரழியும் இளைய சமுதாயத்தின் நிலையினைச் சில சிறுகதைகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஜோதிலிங்கத்தின் லா சப்பல்,

அகிலேஸ்வரனின் இது இவர்களின் காலம், அருண் விஜயராணியின் புதிய பாடம் ஆகியவை அத்தகையன. லா சப்பல் என்ற சிறுகதை, தாயின் சொல்லைத் தட்டிக்கழித்து, மேலை நாகரிகத்தில் மூழ்கி, தனக்குத் தானே கெடுதியை ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஒரு யுவதியின் கதையாக விளங்குகிறது. இத்தொகுதியில் உள்ள அருமையான படைப்புகளுள் இதுவும் ஒன்று.

இது இவர்களின் காலம் என்ற சிறுகதை, மேலைநாட்டு நாகரிகத்துள் மூழ்கிவிட்ட ஒரு யுவதியின் தறிகெட்ட வாழ்க்கை நோக்கையும் போக்கையும் காட்டுகின்றது. கல்லூரியில் படிக்கும்போது ஓர் இளைஞனை 'போய் பிரெண்ட்'டாகக் கொண்டிருந்த தீபா காலப்போக்கில் அவனை விட்டுவிட்டு இன்னொரு இளைஞனை 'போய் பிரெண்ட்' டாகக் கொள்கிறாள். இதனை அறிந்து, இரு வீட்டாரும் இருவருக்கும் திருமணம் செய்துவைக்க முயற்சிக்கின்றார்கள். ஆனால், திருமணத்தை விரும்பாத தீபா, அவனுடன் வாழ்ந்து பார்த்துவிட்டுத்தான், அவன் தனக்குத் தகுதியானவன்தானா என்று தீர்மானிக்கமுடியும் என்று கூறி வீட்டாரின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் பிரதீப் என்ற தன் காதலனுடன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவதாக ஆசிரியர் காட்டுகின்றார். புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் யுவதிகள் சிலரின் வாழ்வு பற்றிய கண்ணோட்டத்தை இச்சிறுகதை சிறப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றது.

அருண் விஜயராணியின் புதிய பாடம் என்ற சிறுகதையும், புலம்பெயர்நாடுகளில் வாழும் இளம்பெண்களின் வாழ்வில் எந்த அளவுக்கு வெளிநாட்டுக் கலாசாரம் புகுந்து, அவர்களைச் சீரழிக்கிறது என்பதை வேறொரு விதத்தில் சிறப்பாக உணர்த்துகிறது. டேவிட் - பிலோமினா தம்பதியரின் மகள் கத்தரின் ஒழுங்காக வளர்ந்துவந்தவள். காலப்போக்கில் அவளது நடை உடை பாவனைகளிலும், அவளது போக்கிலும் மாறுதல்கள் ஏற்படுகின்றன. பிலோமினா தாய்நாட்டுக் கலாசாரத்தையும், தமிழ்ப்பண்பாட்டையும் பற்றிக் கதைக்கும் பொழுதெல்லாம் கத்தரின் சீறி விழுவாள். "சும்மா..கற்பு..கற்பு" என்று ஓலமிடாததை

அம்மா. நான் இன்னமும் 'வேர்ஜின்' தான். இதை என்ற சிநேகிதிகளிடம் சொல்லப்போக சிரிக்கிறாளாவை. அப்பா, அம்மா பார்க்கிற மாப்பிள்ளைக்காக இருபத்துநாலு வயது வரையில் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு இரு எண்டு பகிடி பண்ணைக்கை எனக்கு எவ்வளவு வெட்கமாக இருக்குத் தெரியுமே? ஏன் பொம்பிளைப்பிள்ளைகளை இப்படி அடிமையாக நடத்துறீங்கள்? நில்..நட..இரு.. என்று எவ்வளவு காலத்துக்கு சொல்லிக் கொண்டு இருக்கப்போறீங்க அம்மா?" என்று ஒருமுறை கத்தரின் சொல்ல, தாய் பிலோமினா, "மகள்.. அது அடிமைத்தனம் இல்லை. பொம்பிளைப்பிள்ளைகளை பொத்திவைச்ச பாதுகாக்கினம் அவ்வளவுதான்" என்று பதில் கூறுகிறாள். வரவர கத்தரின் நடவடிக்கைகள் மோசமாகிக்கொண்டு வரவே அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்காத நிலையில் தாய் அவளை வீட்டை விட்டு வெளியேற்றுகிறாள். அருண் விஜயராணியின் இச்சிறுகதையும் புலம்பெயர் வாழ்வியல் தொடர்பான ஓர் அற்புதமான படைப்பு.

நமது நாடுகளில் பிள்ளைகள் தவறு செய்தால் சிறுதண்டனைகள் வழங்கி, அவர்களைத்திருத்துவது பெற்றோரின் வழமை. ஆனால், புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் அது முடியாத நிலையே காணப்படுகிறது. நல்ல நோக்கில் பிள்ளைகளைத் தண்டிக்க முனைந்தாலும் பிரச்சினைகள் தலைதூக்கும் என்பதை உணர்த்துவதாக ஸ்ரீரஞ்சனியின் தடம் மாறும் தார்ப்பரியம் (தாற்பரியம் என்பதே சரியானது) என்ற சிறுகதை அமைந்துள்ளது. கணவனும், மனைவியும் மூன்று பிள்ளைகளுமாக அமைந்த ஒரு குடும்பத்தில், சிறுபிள்ளையாகிய ஒரு மகன் செய்த தவறுக்காகத் தாய் தண்டிக்கப் போக, அவன் தனது ஆசிரியைக்கு முறையிட, ஆசிரியை சிறுவர் ஆதரவுச் சபைக்குத் தெரிவிக்க, சபையினர் தாயை வேறாகவும், தகப்பன் பிள்ளைகளை வேறாகவும் பிரித்துவிடுகின்றனர். வாரத்தில் ஒருமுறை மாத்திரமே தாயும், தகப்பன் பிள்ளைகளும் சிறுவர் ஆதரவுச் சங்கச் சுற்றாடலில் சந்திக்கலாம். கணவன் மனைவியின் விரக தாபம், தாய் - பிள்ளைகளுக்கு இடையி

லான பாசப்பிரச்சினை எல்லாம் குடும்பத்தை வெகுவாகப் பாதிப்பதை, இச்சிறுகதை நன்றாகச் சித்திரிக்கின்றது. 'இந்த வெள்ளையருக்கு என்ன தெரியும்? பதினெட்டு வயசானதும் இனி உன்ரை வேலையை நீ பார் எண்டு, தங்கடை பிள்ளையளை இவை கலைச்சவிடுற மாதிரியே நாங்கள் பிள்ளை வளக்கிறனாங்கள்?' என்று கணவன் கோபத்தோடு சொல்லிக்கொண்டு பிள்ளைகளுடன் நடந்துபோவதாகக் கதை முடிகிறது.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளவற்றில் கணிசமான படைப்புகள், மனித உறவுகள், உணர்வுகள் தொடர்பானவையாக விளங்குகின்றன. புலம்பெயர் நாடுகளின் பகைப்புலத்தில் இவை சித்திரிக்கப்படும்போது, புதிய அனுபவங்களை அவை தருகின்றன. அவ்வகையில், பொ.கருணாகரமூர்த்தியின் முட்டர் பாஸ், அருணாசலத்தின் அகலிகை, முருகபூபதியின் கணங்கள், வி.ஜீவகுமாரனின் நிர்வாண மனிதர்கள், நடராஜா முரளிதரனின் பிற்ஸா!, கஸ்தூரி வசந்தின் பணம், அவள் பாரதியின் இது எனது நகரம் இல்லை, சித்ரா ரமேஸின் யாவரும் கேளிர், அகிலின் முதிர்்பனைகள், நடேசனின் சலனங்களுக்கு வயதில்லை, தியாகலிங்கத்தின் அல்லல், சரோ வர்ணனின் இடியும் மின்னலும் முதலானவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

முட்டர் பாஸ் (தாய்மை அடையும் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் ஜேர்மனியில் கர்ப்பகாலக் கண்காணிப்பு மருத்துவரால் வழங்கப்படும் ஓர் ஆவணம்) என்ற சிறுகதை, ஜேர்மனியில் வாழும் ஒரு தமிழ்க்குடும்பத்தின் வாழ்வியல் கோலங்களைச் சித்திரிக்கிறது. காதலித்துத் திருமணம் செய்த ஒரு தம்பதியினர் காலப்போக்கில் பிரிந்துவிட, இரு பெண்பிள்ளைகளும், தந்தையோடு வாழ, பிரிந்து வாழும் மனைவி கர்ப்பமுறுகிறாள். பிள்ளைகள் அவ்வப்போது தாயைச் சந்திப்பதுண்டு. அந்நியோன்யமாக இருந்த தாய் தந்தையரின் பிரிவும், அவர்களது போக்கும் பிள்ளைகளுக்கு ஆச்சரியத்தை அளிக்கின்றன. வித்தியாசமான கதைப்போக்குக் கொண்ட சிறுகதையாக இது

இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ஒவ்வொரு சிறுகதையும் ஒவ்வொருவிதமான அனுபவத்தை வாசகருக்குத் தருகின்றது. ஓரே பார்வையில் புலம்பெயர் மக்களின் நோக்குகளையும், போக்குகளையும் உணர்வுகளையும் புரிந்துகொள்வதற்கான வாய்ப்பினை இத்தொகுதி வழங்கியுள்ளது. இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இருந்து நோக்கும் வாசகர்களுக்கு ஒரு புதிய உலக தரிசனத்தை இத்தொகுதி தருகின்றது. பல்வேறு வாழ்வியல் கோலங்களை வழங்குவதாகவும் இச்சிறுகதைத் தொகுதி விளங்குகின்றது.

விளங்குகிறது. பொ.கருணாகரமூர்த்தியின் படைப்பாற்றலைப் பாராட்டவேண்டும்.

அகலிகை என்ற கதை, புராணகாலத்து அகலிகை கதையை நவீன கோணத்தில் அணுகுவதாக அமைந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இளைஞன் சக்திவேல் கட்ரீனா என்ற அமெரிக்க யுவதியுடன் நீண்டகாலம் குடும்பம் நடத்துகிறான். ஒருமுறை அவள் அறியாமலே மதுமயக்கத்தில் சக்திவேல் என்று நினைத்து வேறு ஓர் ஆடவனுடன் படுக்கையைக் பகிர்ந்து கொள்கிறாள். அன்றில் இருந்து சக்திவேலும், கட்ரீனாவும் பிரிந்துவிடுகின்றனர். சக்திவேல் திருமணமாகி, கார்விபத்தில் மனைவியை இழக்கிறான். மீண்டும் ஒருமுறை கட்ரீனாவை அவன் சந்திக்க நேர்ந்தபொழுது, அவளுடன் இணைந்து வாழ விரும்புகிறான். ஆனால், தன்மீது முன்னர் சந்தேகம் கொண்டு பிரிந்த அவனுடன் கட்ரீனா சேர்ந்து வாழவிரும்பவில்லை. கலைத்துவத்தோடு படைக்கப்பட்ட ஒரு சிறுகதையாக அருணாசலத்தின் இச்சிறுகதை விளங்குகின்றது.

முருகபூபதியின் கணங்கள், இலங்கையின் கோரயுத்தம் அவஸ்திரோலியாவில் குடியேறி வாழத்தொடங்கிய ஒரு தமிழ்ப்பையனதும், சிங்களப் பையனதும் வாழ்வில்

ஏற்படுத்தியிருந்த சோகத்தை வெளிப் படுத்தும் படைப்பாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்ப்பையனின் தந்தை யுத்தத்தின்போது காணாமல் போய்விட, சிங்களப் பையனின் தந்தை தற்கொலைத் தாக்குதலில் பலியாக, இந்த இருவரின் நட்புக்குப் பின்னால் உள்ள சோகங்களை இணைத்து, கலைத்துவத்தோடு படைக்கப்பட்ட சிறுகதையாக இது விளங்குகிறது.

வி.ஜீவகுமாரனின் நிர்வாண மனிதர்கள் என்ற சிறுகதை, அருமையாகப் படைக்கப்பட்ட இன்னொரு படைப்பாகும். காதலில் தோல்வியுற்ற ஆண் திருமணமாகாமலும், பெண் திருமணமாகிக் கணவனோடும், மகளோடும் மீண்டும் அவனின் வீட்டிலேயே வந்து தங்கிப் பண்புடன் பழகுவது அழகாகக் காட்டப்படுகிறது. மனிதர்களின் நிஜங்களை விமர்சிக்க முயலும் கலைத்துவப் படைப்பாக இது விளங்குகிறது.

நடராஜா முரளிதரனின் பிற்ஸா! என்ற கதை, வித்தியாசமான குறிப்பிடத்தக்க கதையாக அமைந்துள்ளது. இரு வேறுபட்ட குணாதிசயங்களைக் கொண்ட இரு பாத்திரங்களை மையமாகக் கொண்டு இச்சிறுகதை படைக்கப்பட்டுள்ளது. “நான் இனிமேல் உம்மைக் காரில் ஏத்திறதாய் இருந்தால் நீர் குளிச்சு, தோய்ச்ச உடுப்புகளை மாத்திக்கொண்டு வரவேணும். அது வரைக்கும் என்னர காரில் உம்மை ஏத்தப் போறதில்லை” என்று ஒரு பாத்திரம் சொல்ல, “உங்களுக்கு எப்ப ‘வேர்க் பெர்மிட்’ (வேலை அனுமதிப்பத்திரம்) கிடைக்குதெண்டு சொல் லுங்கோ, அண்டைக்கு நான் குளிச்சுப் போட்டு என்ரை உடுப்புக்களைத் தோய்ச்சுப் போட்டுக்கொண்டு வாறன்” என மறுபாத்திரம் சொல்வது, பாத்திரங்களின் இயல்பையும் கதையின் போக்கையும் நன்கு இனங்காட்டுகின்றன.

கஸ்தூரி வசந்தின் பணம் என்ற படைப்பு சிறந்தவொரு சிறுகதையாக விளங்குகிறது. ஒரு தாயின் உயர்ந்த மனத்தைக் காட்டும் அரியதொரு படைப்பு! இவள் பாரதியின் இது எனது நகரம் இல்லை என்ற கதை, இலக்கிய நிகழ்வு ஒன்றில் முதன்முதல் சந்தித்த ஒரு தாத்தாவுக்கும், பேத்திக்கும் இடையிலான

அன்பினையும், இலக்கிய உறவையும் புலப்படுத்துகின்றது. தாத்தா, பாட்டியின் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்கு இயல்பாக அமையவில்லை. சித்ரா ரமேஸின் யாவரும் கேளிர் (கேளிர் என்று அச்சிடப்பட்டிருப்பது தவறு) என்ற சிறுகதையும் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாக அமைந்துள்ளது. சிறுகதை ஆசிரியைக்கு எழுத்தாற்றல் உண்டு. அகிலின் முதிர் பனைகளும் இத்தொகுதியில் உள்ள குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதையாகும். ஆரம்பத்தில் கதாசிரியர் கதை சொல்வதாகவும், பின்னர் திருமணமாகாத மூன்று ஆண் பாத்திரங்களும் தாம் திருமணம் செய்யாமைக்கான காரணங்களைத் தெரிவிப்பதாகவும் கலைத்துவத்துவடன் இச்சிறுகதை அமைந்துள்ளது. நடேசனின் சலனங்களுக்கு வயதில்லை, தியாகலிங்கத்தின் அல்லல், சரோவர்ணனின் இடியும் மின்னலும் ஆகிய சிறுகதைகள், மனிதர்களின் மன உணர்வுகளை அழகாகச் சித்திரித்துள்ள நல்ல படைப்புகள்.

இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ரவி அருணாசலத்தின் ஜேர்மனியில் ஒரு நகரம், ஜெயந்தி சங்கரின் சக்கரம், பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசாவின் எனக்காகவா நான் ஆகிய சிறு கதைகள், தாய் நாட்டிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டு புலம்பெயர் நாடுகளில் ஏமாற்றப்படுபவர்களின் நிலைமைகளைக் கலாபூர்வமாகச் சித்திரிக்கும் படைப்புகளாக விளங்கு கின்றன. ஜேர்மனியில் ஒரு நகரம் என்ற கதை இலங்கையில் ஆசிரியராகத் தொழில் பார்த்த ஒருவரை, அவரது உறவினர் ஒருவர் ஜேர்மனிக்கு அழைத்துவந்து சுத்திகரிப்பு வேலை வழங்கி, சம்பளத்தை முறையாக வழங்காது தாமே அபகரித்துக் கொண்டு நல்லன செய்பவர்போல நடடித்து ஏமாற்றுவதைக் காட்டுகின்றது. சக்கரம் என்ற சிறுகதை, தமிழ்நாட்டில் இருந்து அழகான இளம் ஏழைப்பெண்ணொருத்தியை அவளுக்குத் தெரிந்த பெண்ணொருத்தி ஏமாற்றிச் சிங்கப்பூருக்கு அழைத்துவந்து விபசாரத்தில் ஈடுபட வைக்கும் கொடூரத்தையும், பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் துயர நிலையையும் காட்டுகின்றது. ‘எனக்காகவா நான்?’ என்ற சிறுகதை, இலங்கையில் நன்றாக வாழ்ந்து, பின்னர் பொருளாதார

ரீதியில் பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணொருத்தி அவஸ்திரேலியாவுக்கு அழைத்துவந்து திருமணம் செய்விக்கப்படுவதையும், அவளது கணவனுக்கு ஏற்கனவே ஒரு சீனப் பெண்ணோடு தொடர்பு இருப்பதையும், இதனை அறிந்த பெண் விவாகாரத்துக்கு முயற்சித்தபோதிலும் இலங்கையில் தனது தங்கையின் நல்வாழ்வுக்காகத் தனது முடிவை மாற்றுவதையும் சித்தரிக்கிறது. இம்மூன்று சிறுகதைகளும், அவற்றின் ஆசிரியர்களது சிறந்த படைப்பாற்றலை புலப்படுத்துகின்றன.

இத்தொகுதியில் படைப்பாளர்களது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தக்கூடிய வேறு சில சிறுகதைகளும் உள்ளன. அவையும் உண்மையில் விரிவாகப் பார்க்கப்பட வேண்டியவையே. ஆயினும் கட்டுரையின் விரிவஞ்சி, அவற்றைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடவேண்டி உள்ளது. வசந்தனின் சாம்பல், இலங்கையில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட தாய் இறந்துவிட, மகளும், மருமகனும் அவளின் சாம்பலைச் சுவீடனில் வைத்துக்கொண்டு பட்ட பாட்டைச் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கிறது. பவதாரணியின் திருணம் ஒரு சுவில் திருமணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட அழகிய சிறுகதை. அஷ்ரப் சிஹாப்தீனின் இரண்டாம் யாஸிர் அரபாத், இத்தொகுதியின் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. எம். ரிஷான் ஷெர்வீவின் பேரழகியும் அரபுநாட்டு பாதனிகளும் ஒரு பேரழகியால் பாதிக்கப்பட்ட ஓர் இளைஞனின் கதையாக அமைந்துள்ளது. துறையூரானின் வலையில் விழுந்தவள், பாலியல் குற்றவாளி ஒருவனைக் கைது செய்வதற்கு உதவிய ஒரு யுவதியின் கதையாக விளங்குகிறது. மேழிக்குமரனின் வரம்பு உடைத்தல், தாய் ஒருத்தியின் தேவையற்ற பேராசைகளும், கற்பனைகளும், ஆணவமும் அவளது மகளை வேதனைப்படுத்துவதைக் காட்டுகிறது. கார்த்திகேசுவின் அம்ருக்கு இரண்டு கேக், குழந்தைகளின் இயல்பைக் காட்டும் நல்ல சிறுகதை. குப்பிளான் ரவிஜனின் வள்ளி ஆச்சி செத்துப்போனா, ஆணாதிக்க மனோபாவம் கொண்ட ஒரு மனிதனை அடையாளப்படுத்துகிறது. ஆசி.

கந்தராஜாவின் சாத்திரம் உண்டோடி! மீள்வாசிப்புச் செய்யப்படவேண்டிய சுவாரசியமான படைப்பு. சுந்தணரம்பாள் பாலச்சந்திரனின் ஆதலினால் காதல் செய்வீர்! சொந்த நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும் வாழும் முதியோர் நிலையினை அழகாக ஒப்பிட்டு நோக்குகிறது. கனடா மூர்த்தியின் யாகாவாராயினும் நாய்காக்க! கதையில் கனதி இல்லாவிடினும் சுவாரசியமான நடையில் அமைந்துள்ளது. கணேசலிங்கத்தின் நானும் மனைவியும் திருவள்ளுவரும் வாழ்க்கை ஓட்டத்தை அருமையாகப் படம்பிடித்துக்காட்டும் தரமான சிறுகதை. சிவனேசனின் அ..ஆ..இ.. வெளிநாடுகளின் (இத்தாலி) கல்விநிலையை எடுத்துக்காட்டும் கதை. நல்ல முயற்சியோகா பாலச்சந்திரனின் கலாச்சார அதிர்ச்சி (கலாச்சாரம் என்பதே சரியானது) சௌந்தரா அம்மாவைப் பிரசங்கபாணியில் பேசுவதற்குக் கதாசிரியை அனுமதித்திருக்கக் கூடாது. கோபன் மகாதேவாவின் தாடகையும் தண்டனையும் நடைச்சித்திரச்சாயலில் அமைந்த சிறுகதையாக விளங்குகிறது.

இந்தத் தொகுதியில் காணப்படும் மேலும் சில சிறுகதைகள் கட்டுரைப்பாங்கானவையாக அமைந்துவிட்டன. சில சிறுகதைகள் இன்னும் கனதியாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கலாம். காலப்போக்கில் அவர்களது படைப்பாற்றல் மேலும் செழுமை பெறும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

முகங்கள் என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியை மொத்தமாக நோக்கும்போது, புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதை முயற்சிகளினது சிறந்த அறுவடையாக விளங்குகிறது. உலகளாவியரீதியில் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களது சிறுகதை முயற்சிகளை ஒரே தொகுப்பில் பார்வையிடுவதற்கு முகங்கள் சிறுகதைத்தொகுதி வாசகர்களுக்கு நல்வாய்ப்பினை நல்கியுள்ளது. உண்மையில் இது உலகம் தழுவிய ஓர் உன்னத முயற்சியாகும். இத்தகைய முயற்சிகள் தொடர்ந்தும் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.

அனுசியா

காரிலிருந்து இறங்கி வாசலுக்குப் போய்க் கதவுத் துவாரத்துக்குள் சாவியைத் திணித்து திருகித் திறக்கும்போதே கவனிக்கின்றேன்...

நடு அறையில் பிள்ளைகளோடு ரெலிவிசன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாமி எழும்பி ஓடு கின்றார். நான் கதவைத் திறந்து உள்ளே போனபோது மாயமோகினிபோல் மாமி குசினிக்குள் மறைந்துவிட பேய் சாத்துவது போல குசினிக்கதவும் மூடப்படுகின்றது. நான் எதுவும் பேசிக்கொள்ளாமல் மேலே போய் விட்டேன்.

இன்று மட்டுமல்ல ஒருவாரமாகவே இப்படித்தான் நடக்கின்றது. என்னதான் நடந்திருந்தாலும் இப்போதெல்லாம் மாமி மேலிருந்த கோபம் போய் அவ்வில் பரிதாபம் தான் ஏற்படுகிறது எனக்கு.

வழமையாக நான் வேலை முடிந்து வந்தால் என்னைக் கண்டதும் எழும்பி சேலையை இழுத்து இறக்கிவிட்டு இடுப்பை மறைத்துக் கொண்டு “என்ன சாப்பிடுறியளோ இல்ல.. ரீ ஒண்டு போட்டுத் தாறதோ” என்பா. மகள் ரெலிவிசன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், “வேலை முடிஞ்சி களைச்சிப்போய் வந்திருப் பார் போய் என்ன எவடமெண்டு ரெண்டு வார்த்தை பேசாமல் உண்ட பாட்டுல படம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்,

சிறுநுக்கிட்ட கூட்டிப்போனன். ஆனால் வரும் போது நான் தனியாக வர மாமி பஸ்பிடித்து ரெயின் ஏறித்தான் வீடுவந்து சேர்ந்தா.

“இந்தக் குளிக்குள்ள வயதுபோன காலத்துல அம்மா ரெயின், பஸ் ஏறி இறங்கி வந்து கிடக்குறா, நீங்கள் அவவ விட்டுப் போட்டு தனிய வந்திருக்கிறயன்” என்ன விசயமெண்டு மனைவி கேட்போதிலும் எல்லாம் உன் அம்மா சொலிசிறுநுக்கிட்ட சொன்ன ஒரு வார்த்தைதான் காரணமென்று நான் அவளிடம் சொல்லவில்லை.

இந்த நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தவர்களின் எல்லா பொய்யும், புரளியும், சுத்துமாத்துகளும் இருத்தலுக்காகவும், வதிவிடத்துக்காகவும் தானே என்ற உண்மையை நான் உணர்ந்த போதுதான் மாமிமேல் எனக்கிருந்த கோபமும் விலகிற்று.

மாமிமையுமும், அவவின் கடைசி மகளையும் நான்தான் காசுகட்டி ஏஜென்சி மூலமாக இந்த நாட்டுக்கு கூப்பிட்டேன். நான் பெற்ற பிள்ளைகள் செய்யாததை நீங்கள் செய்திருக்கின்றீர்களே என்று மாமி சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பா.

மனைவியின் தங்கை இலங்கையில்

தபகத் வளைதர்

உமெல் சிஹ்நைவேல் (இங்கிலாந்து)

எழும்பி ஏதும் முட்டையக் கிட்டைய பொரியனம்மா” என்று மகளைப் பேசுவா.

எப்போதுமே என்னில் மரியாதை கலந்த இரக்கத்தோடு பழகும் மாமி ஒருவாரமாய் ஓடி ஒளிவதற்கான காரணம் எனக்கும் அவவுக்கும் மட்டும்தான் தெரியும். இல்லை மாமியின் சொலிசிறுநுக்கும் தெரியும்.

அண்டைக்கு நான்தான் மாமிய சொலி

இருக்கும்போது முதலில் இந்திய ஆர்மி கற்பழித்த தாகவும் பின்பு இலங்கை ஆர்மியும் கற்பழித்ததாகவும் கொழும்பு வந்தபோது மீண்டும் மீண்டும் யாரோ கற்பழிக்க முற்பட்டதாகவும், ஆகவே இனியும் அந்த நாட்டுக்கு திரும்பப்போகும் பட்சத்தில் அவர் மேலும் மேலும் கற்பழிக்கக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன. ஏனெனில் இவரைக் கற்பழிப்பதென்ற ஒன்றையே

இலங்கையில் உள்ளவர்கள் நோக்கமாக கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதுபோல்தான் கேஸ் பைல் பண்ண வேண்டு மென்பதே என் மனைவியின் ஐடியா.

கற்பென்று ஒரு பொருள் உடம்பில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதல்ல, அதைப் பல முறை அழிக்க, அது ஒன்றும் பேப்பரில் எழுதி நபரால் அழிக்கும் விசயமுமில்ல. வேண்டுமானால் பாலியல் வன்முறைக்கு உள் ளாக்கப்பட்டாள் என்று சொல்லலாமென்ற எனது திருத்த வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அப் படியே வழக்கும் தொடரப்பட்டுவிட்டது.

மூன்று வருடவாய்தாவுக்குப் பின்பு ஒரு நாள் நீதிபதி கூப்பிட்டு மனைவியின் தங்கையை உத்துறங்க பார்த்துவிட்டு இவள் கற்பழிக்கப் பட்டிருப்பாளென்பதை நம்புகிறேன் என்று சொல்லி அவளுக்கு நிரந்தர வதிவிட விசா கொடுத்து விட்டு தாயாரைப் பார்த்தது இவரைப் பற்றிய தகவலின்படி, டாக்டரின் கருத்தின்படி இவர் எந்தவித அதிர்ச்சி அடைந்ததாகவோ இவருக்கு எதுவித மனநோய் இருப்பதாகவோ நான் நம்புவதற்கு போதிய ஆதாரங்கள் இல்லை என்பதால் இவரின் வதிவிட விண்ணப்பத்தை நிராகரிப்பதுடன் இவர் கூடிய விரைவில் இந்த நாட்டைவிட்டு போகலாமென்றும் தீர்ப்பழிக்கின்றேன். என்று சொல்ல உண்மையிலேயே மாமி பயித்தியம் போலத்தான் ஆகிற்றா.

நீதவான் நல்லவன். இவன் சொலிசிற்றன் தான் கேஸ குழப்பிப் போட்டானெண்டும்

திரும்பவும் ஒருக்கா சொலிசிற்றன் சந்திப்ப மெண்டும் மாமி சொன்னதால்தான் நான் அண்டைக்கு கூட்டிப் போகவேண்டிய தாயிற்று.

சொலிசிற்றரும் எனக்குப் பழக்கப்பட்டவர் தான். அரசியல், இலக்கிய கூட்டங்களில் சந்திப்புக்களில் ஏற்பட்ட அறிமுகத்தால் எங்கு கண்டாலும் சினேகமாகப் பல விசயங்கள் பற்றியும் பேசிக்கொள்வதுண்டு.

மாமியைச் சொலிசிற்றரின் அறையில் விட்டிற்று வெளியால போயிற்று வாறதாகச் சொல்லிற்றுப்போன பத்து நிமிடத்துக் குள்ளேயே நான் திரும்பி வந்தபோது சொலிசிற்றர் அறைக்குள் மாமி சத்தமாக கதைப்பதும், அதற்கு சட்ட நுணுக்கங்களைச் சொல்லி தனது படிப்பின் மரியாதையை காப்பாற்றும் விதமாய் சொலிசிற்றர் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதும் என் காதில் பட, முன் விறாந்தைக் கதிரையில் குந்திக் கொண்டு உள்ளே கதைப்பவற்றுக்கு காதைக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் வெளியில் இருப்பது மாமிக்கோ சொலிசிற்றருக்கோ தெரியாது.

“இஞ்சு பாரும் தம்பி எவ்வளவு காசைக் கட்டி என்னை என்னுடைய மருமகன் கூப்பிட்டிருக்கிறார் தெரியுமே? திரும்பப் போகச் சொன்னால் என்னெண்டு போறது? கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தியளே?”

“இதென்னம்மா... என்னவோ நான்தான்

“என்ன சொல்லுறது. எவ்வளவு செலவெண்டாலும் பரவாயில்லை உங்களுக்குமேல் ஒரு நல்ல லோயர்ப்போட்டு புதுசா கேலொண்ட பைல் பண்ணுங்கோ”
“புதுசா கேலோ? என்னெண்டு?”
“என்னெண்டு என்ர மகளக் கற்பழிச்சவங்கள் என்னையும் கற்பழிச்சாங்கெண்டுதான்”

போகச் சொல்லுறமாதிரியெல்லோ கதைக் கிறயள். உங்களுக்கு மூளைப்பிசகெண்டு கேஸ் போடச் சொன்னியள் போட்டன், அத நீதவான் நம்பயில்ல. போகச் சொல்லிற்றான் அதுக்கு நான் என்ன செய்ய?”

“உங்க எத்தனையோ பேர் என்னென்ன சுத்துமாத்தெல்லாம் பண்ணுகினம் அதெல்லாம் உந்த வெள்ளைக்கார விசரன்களுக்கு தெரியாது. என்ற கேஸத்தான் பெரிசாக கண்டு பிடிச்சிற்றாங்கள்.”

“அம்மா... எங்கடையாக்களினர் சுத்து மாத்தெல்லாம் அவங்களுக்கு தெரியாமலில்ல, அவங்கள் கண்டும் காணாமல் இருக்குறாங்கள், ஏனெண்டால் இதுகளுக்கு பின்னாலெல்லாம் அலைய அவங்களுக்கு நேரமில்ல. அதுக்காக வெள்ளைக்காரங்கள் மண்டைக்குள்ள ஒண்டு மில்லாத விசரங்களெண்டு நினைக்கிறதால நம்மள நாம புத்திசாலியெண்டு நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறோம். அத விடுங்கோ இனி நடக்குறத பாருங்கோ.

“என்ன?... இனியும் என்ன நடக்க இருக்கு?”

சொலிசிறற்றின் நெஞ்சில் விரல் குத்தி கேள்வி கேட்டது போலதான் மாமியின் குரல் உயர்ந்து ஒலித்தது. “என்ன செய்யுறது உங்கட மகள் பாலியல் வன்முறைக்கு உள்ளாகியிருக்கலாமெண்டு நம்புனவங்கள் உங்களுக்கு விசர் எண்டு சொன்னத நம்ப மறுக்கிறாங்கள். எழுபது வயசுல நாட்டுக்குப் போய் வாழ்றதுல எந்தக் கஸ்டமும் இருக்காதெண்டுறாங்கள். அதோட வயசுபோன காலத்துல உங்களப் போல ஆட்கள் தங்கட நாட்டுக்குப் பாரமாக இருக்குற தாகத்தான் இவங்கள் கருதுறாங்கள். அதனால் நீங்கள் ஊருக்குப் போறதுதான் நல்லதெண்டு நான் நினைக்கிறன். அங்கயும் மகன், மகள் பேரப்பிள்ளைகள் இருக்கிறாங்கள் தானே ஊரோட போய்ச் சந்தோசமாக இருங்கோவன்”

“ம்... நல்ல கதையிது லட்சக் கணக்குல ஆட்கள் வாறாங்கள் அவையெல்லாம் இந்த நாட்டுக்கு பாரமில்ல நான் ஒருத்திதான் பாரமாயிற்றனாக்கும். எனக்கும் சட்டம் தெரியும் நாங்களொண்டும் கிணத்துத் தவளைகளில்லத் தம்பி.”

“சரி அம்மா நீங்கள் கிணத்துத் தவளைகள் இல்ல ஒத்துக் கொள்ளறன். இப்ப மேற் கொண்டு என்ன செய்ய வேணுமெண்டு நினைக்கிறயளோ அதச் சொல்லுங்கோ பிளீஸ்”

“என்ன சொல்லுறது, எவ்வளவு செல வெண்டாலும் பரவாயில்லை உங்களுக்கு மேல் ஒரு நல்ல லோயரப் போட்டு புதுசா கேஸொண்ட பைல் பண்ணுங்கோ”

“புதுசா கேஸோ? என்னெண்டு?”

“என்னெண்டு என்ற மகளக் கற்பழிச்சவங்கள் என்னையும் கற்பழிச்சாங்களெண்டு தான்”

சொலிசிறற்றரிடமிருந்து எந்த பதிலும் இல்லை. மாமியை எட்டி அறைந்து விட்டாரோ என்று நான் நினைத்த கணத்தில் கதவைப் பலமாக இழுத்துத்திறந்து கொண்டு வெளியில் வந்தவர் கைகள் நடுங்க படபடத்தபடி சிகரட் ஒன்றை எடுத்து பற்றவைத்துப் புகையை உள்ளே இழுத்து ஆசுவாசமாக வெளியிட்ட போதுதான் நான் உட்கார்ந்திருப்பது அவருக்கு தெரிந்தது. தலையைக் குனிந்து கொண்டேன்.

“நீரும் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறீரோ? கேட்டீரோ கதைய, கிணத்துத்தவளைகளில்லையாம் இவையள்... கூட்டிக்கொண்டு போய் வேறொரு லோயரப் புடிச்சுக்கும் ஐசே, நம்மள விட்டால் போதும்”

சொல்லிற்று ரொயிலட் பக்கம் போயிற்றார். வெளியில் சொலிசிறற்றர் யாரோடோ கதைப்பது கேட்டு மாமி கதவைத்திறந்து எட்டிப் பார்த்தபோது நான் படிகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

எல்லாமே வதிவிடமென்ற ஒன்றுக்காகத்தான் என்ற உண்மையை ஒரு வாரத்தின்பின் பாய் நான் உணர்ந்தபோதுதான் அதுவரைக்கும் எனக்கு மாமிமேல் உள்ள கோபம் விலகிற்று.

மேலேயிருந்து சாப்பிடலாமென்று வருகிறேன். நடு அறையில் ரெலிவிசன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாமி எனது காலடிச்சத்தம் கேட்டு மாயமோகினி போல் குசினிக்குள் ஓடுகின்றா.

“மாமி!”

“கூப்பிட்டயளே தம்பி?” திரும்பிப் பார்த்தேன்.

நீளச் செவ்வக கதவிடைவெளியில் பாதி யாக நின்று கொண்டிருந்தா மாமி, எனக்குள் சிரிப்பு.

(ஞானம்: ஜனவரி 2006)

நளாயினி கவிதை

விடியலை
நேரம் உணர்ந்தினாலும்
பனிதாறும் காலத்தில்
சூரியன் வருவதில்லை.

வழுமையான
உடல் நிறையை விட
ஆறு ஏழு கிலோவால்
என் நிறை உடை வடிவில்
என்னைத் துரத்தும்.

தொட்டிலுக்குள்
பார்த்தால்
எட்டு மாத செல்வ மகள்
கையால் முகம் போர்த்து
பஞ்சுக்குஞ்சாய்
துயிலும் அழகு.

வெளியில் இறங்கும் போது
நறு நறு என
என் காலடியில் உடையும்
பனிக்கண்ணாடிக் துண்டங்கள் போல்
என் மனசு.

கால்கள் நடுவீதியில் நடக்கும்போது
பூப்பூவாய் தேங்காய்ப்பூ
பனித்தாவலைகள்.

தொட்டுப் பார்த்தால்
வாய் நீர் வடித்துக்கொண்டே
தள்ளுவண்டிக்குள் உறங்கும்
குழந்தையின் கண்ணத்தின் மென்மை.

சிரித்து நின்ற
மரங்கள் எல்லாம்
என் உணர்வைப்போல்
மரத்துத்தான் கிடக்கிறது
விழிமைய மறைக்கும்
உப்பு நீரைப்போல்
மரங்களின்கிளை இலைகளை
மறைக்கும் பனித்துவிகள்
யாரும் ஆறுதல் கூறிவிட்டால்

உடைந்து விழுந்து
கண்ணக்கதுப்பை
ஈரமாக்கத் துடிக்கும்
உவர்ப்பு நீரைப்போல்
மரக்கிளைகளிலும்

கட்டிடக் கூரைகளிலும்
தொங்கும் பனிக்கண்ணாடிக்
சூர்முனைகள்.

ஊசியாய்க் சூவிர் என்னைத் தாக்க
போரில் கண்முன்னே
தாயை இழந்த குழந்தையின்
படபடப்புப்போல்
என் உடல் மெல்ல நடுங்கும்.

மெல்ல அணைத்து
ஒசையின்றி முத்தமிட்டு
காப்பகக்காரியிடம்
குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு
உணவு விடுதியில்
வேலையில் மூழ்கிறபோது
நெருப்பு

கொதி எண்ணெய் எல்லாமே
என் உடல்மேல் பட்ட வேதனை
இறைச்சி நீன் வெட்டும்
கூரிய கத்தி கொண்டு

என் உடலை யாரோ
அறுப்பது போன்ற உணர்வு
பீனும் இரத்தமாய்
என் உணர்வுகள் எல்லாம்
என்னைக் கொன்று தின்னும்.
சொல்லமுடியாத துயரம்
என்னைச் சூழும்.

ஓ!! என் செல்வ மகள்
என்னைத் தேடுவாரோ?
உடலில் உள்ள உரோமம்
எல்லாம் சேர்ந்து
ஒருவித சிலிர்ப்பைத் தந்து
யாரும் ஆறுதல் கூற முன்னமே
உடைந்து நொறுங்கும் மனசு.

நளாயினி தாமரைச்செல்வன்
[சுவீஸ்]

[நன்றி: பெண்கள் சந்திப்பு மலர்-2004]

இது ஒருவகை இயற்கையின் அவஸ்தை!

இந்த உபாதையை இனியும் தாங்கிக் கொள்ளமுடியாது. சிறுநீர்ப்பை வீங்கிப் புடைத்து வெடித்துவிடுமாப்போன்ற வேதனை!

ராத்திரி பூராவும் வருந்தியழைத்தும் வாராதிருந்த தூக்கத்தை வரவழைத்துவிய 'மோல்ஸன் பியர்' மூத்திரக் குடலினுள் முட்டி நிரம்பிக் கொடுமைப்படுத்துகின்றது.

கட்டிலைவிட்டு அவசரமாக எழும்புகிறேன்.

புத்த வலயம் ஒன்றிலிருந்து திக்குத் திக்காகச் சிதறிப்போன குடும்பத்தினராய், அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தூக்கி வீசப்பட்டுக் கிடந்த செருப்புக்களைக் கால்களால் தடவித் தேடிக் கண்டுபிடித்து, பாதங்களில் சொருகிக்கொண்டு 'வொஷ் றூம்' நோக்கி ஓடுகிறேன்.

.....

“அப்பாடா...!”

சிரமபரிகார சுகத்தைப் பரிபூரணமாக அனுபவித்துவிட்ட அசதியுடன் வெளியே வருகிறேன். போலிக் கம்பீரத்துடன் மேசைமீது நெஞ்சு நிமிர்த்தியபடி நிற்குகொண்டிருந்த

எல்லாப் பூர்ப்பும் அருந்தனைத்தேன்!

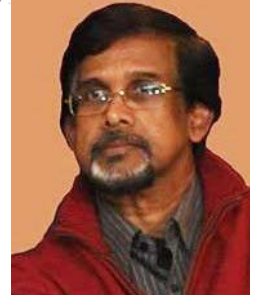

கி.ருவம் கனடா

'மோல்ஸன்' காலிப் போத்தல்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கட்டிலுக்கடியில், கண்ணில் படாதவாறு உருட்டிவிடுகிறேன்.

யன்னல் அருகாக வந்து திரையை மெல்ல விலக்கி, வெளியே எட்டிப் பார்க்கிறேன். பளிச்சென்று முகத்தில் அறைந்த வெளிச்சத்தை நேர்கொள்ள முடியாமல் தடுமாறிய கண்களுக்கு இமைகள் கவசமளித்தன.

கடைந்தெடுத்த கட்டித் தயிர்ச்சட்டியை வானத்திலிருந்து யாரோ கவிழ்த்துக் கொண்டியதுபோன்று, ரொறொன்றோ நகரம் 'ஸ்னோ'வுக்குள்

புதைந்து கிடக்கின்றது.

பொழுது விடிந்து நீண்ட நேரமாகி விட்டிருக்க வேண்டும்!

மூன்று நாட்களாகப் காணாமற் போய், இன்றுவந்து கண் சிமிட்டி நிற்கும் குழந்தைச் சூரியனின் பொற்கிரணங்கள், வெண்பனித் திட்டுக்களில் பட்டுத்தெறிக்க, கண்கள் கூசின.

யன்னல் திரையை இழுத்து மூடிவிட்டு, மறுபடியும் வந்து கட்டிலில் வீழ்ந்தேன். மார்கழிக் கடுங்குளிர்க் கொடுகலுக்கு ஏற்ற இந்தப் பஞ்சுப் பொதிப் போர்வைக்குள் உடலைச் சுருட்டிப் புதைத்து படுத்துக்கொள்வது ஒரு இதமான சுகந்தான்!

கொஞ்சநேரம் கூடக்குறையப் படுத்தாறுங்கினால் உலகம் என்ன உருண்டோட மறந்தா போய்விடும்?

“உறங்குகின்ற கும்பகரன் உங்கண் மாயவாழ்வெலாம் இறங்குகின்ற தென்றுகான் எழுந்திராய் எழுந்திராய்...”

என்று முப்படைகளையும் என்மேல் ஏவிவிட்டுத் தட்டி எழுப்ப, நான் ஏதோ குடம் குடமாய்க் குடித்துவிட்டு உறங்கும் இதிகாச நாயகன் கும்பகரணனா என்ன? இதனைச் செய்விக்கவும் எனக்கு அண்ணன், தம்பி, இனம், சனம் என்று எவருமே இங்கு கிடையாதே!

எழும்பி இருந்துதான் என்னத்தைக் கிழித்துவிடக் கிடக்கிறது?

போர்வைக்குள் சுருண்டு கொள்கிறேன்.

‘மோல்ஸன் பியர்’ போத்தலைப் பால் போச்சியாட்டம் சூப்பிச் சூப்பிச் சுவைத்தபடி அரசியலென்றும், அகதி வாழ்வென்றும், இலக்கியமென்றும் ஏதேதோ அலட்டிப் போகவென்று எனது நைஜீரியக் கறுவல் நண்பன் கப்றியேல் நேற்றிரவும் வந்து போனான். அவன் போனபின்னர், தனிமைப் பேயைத் துரத்தவேண்டிய தேவை எனக்கிருந்தது. நித்திரை அவசியமாகத் தேவைப்பட்டது. அதனால் கொஞ்சம் அதிக மாகத்தான் குடித்துவிட்ட ஞாபகம்.

நெற்றிப் பள்ளங்களில் மெல்லிய வலி!

தலைமாட்டில் சுவரோரமாகப் பொருத்தப் பட்டிருக்கும் ‘ஹீட்டர்’ அனல் காற்றை வேறு அள்ளி வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. அடித் தொண்டையிலும் நாசித் துவாரங்களிலும் இருந்து ‘பியர்’ நெடி, வெளிக்கிளம்பியபடி நாக்கு வரண்டு சொரசொரத்துக் கிடக்கிறது.

பல வருடங்களுக்கு முன்னொருநாள்
கனடாவின் நியூபவுண்லாந்து
மாகாணத்தில் நூற்றைம்பத்தாறு
இலங்கைத் தமிழர் படகில் வந்து
கரையொதுங்கியபோது. இங்குள்ள
ஊடகங்கள் யாவும் தொடர்ந்து
பல நாட்களாக அவர்களைப்
பற்றியே சுடச்சுட சர்ச்சைகளில்
காலம் கழித்தனவாம். பிறிதொரு
கிரகத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு
வந்திறங்கிய பிரகிருதிகள் என்றவாறு
இவர்களைப் பலர் அதிசயமாகப் பார்த்து
வியந்தார்களாம். ஒரு காலத்தில்
‘சிலோன்’ என்று அறியப்பட்ட
சிறுதீவுதான் இப்போது ஸ்ரீலங்கா
ஆகியிருப்பதாகவும். அங்கிருந்து வந்து
கரையொதுங்கிய ஓர் இனம்தான் இந்த
‘ரமிள்ஸ்’ என்றும். இவர்களைல்லாம்
அப்போதுதான் பூகோள ஞானப்பிரகாசம்
பெற்றுக்கொண்டார்களாம்!

‘எழும்பி ஹீட்டரைக் கொஞ்சம் குறைத் துவிட்டு, ஒரு கிளாஸ் குளிர்ந்த நீரைக் குடித்தால் இதமாயிருக்கும்’ மனசு ஆலோசனை சொல்கிறது.

இதுபோன்ற சின்னச் சின்ன உதவிகளைத் தன்னிலும் செய்து தருவதற்கு ஆளில்லாத அநாதரவான கையறுநிலை! உற்சாகத்தை இழந்துபோன உடலோ, மனசின் ஆலோசனைக்கு இசைய மறுக்கிறது. மனசுக்கும் உடலுக்குமிடையில் ஒத்திசைவே இல்லாத ஓர் அவல வாழ்க்கைதான் இந்த அகதி வாழ்க்கை!

மனம் வருந்தி அலுத்துக்கொண்டபோது - 'விஷ யூ எ மெரி கிறிஸ்மஸ்... விஷ யூ எ மெரி கிறிஸ்மஸ்...' வாத்தியங்களின் மெட்டு அடுத்த வீட்டு றேடியோவிலிருந்து கிளம்பி, எனது தலைமாட்டுச் சுவரையும் ஊடறுத்து வந்து காதில் இலேசாக ஒலிக்கின்றது.

'ஓ... மறந்தே போனேனே...! இன்று கிறிஸ்மஸ் அல்லவா?'

அன்பின் வடிவத்தை வையகத்துக்கு உணர்த்தியவர். அயலார் மீதும் அன்பு காட்டக் கற்பித்தவர். அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அன்பை அள்ளிப் பொழிந்தவர் - பாவப்பட்டவர் மீதான அன்பின் நிமித்தம், அவர்களை இரட்சிப்பதற்காக முன்முடி தரித்தவர் - சிலுவை சுமந்தவர் - அதே சிலுவையில் அறையப்பட்டு இறைவனானவர்...

அந்தத் தேவபாலன் அவதரித்த தினம், இன்றைய தினம்!

யேசுபிதா சொல்லிப்போன அன்பு, கருணை, இரக்கம் அனைத்தையும் மறந்து துறந்து, வெறுமனே உண்பதாலும் உடுப்பதாலும் குடிப்பதாலும் கும்மாளமடிப்பதாலும் அவரது பிறப்பு அர்த்தம் பெறும், என்று இன்றைய உலகு கருதுகின்றதோ என்று ஒரு கணம் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நெட்டி முறித்து நிமிர முனைந்த மனசும் இப்போது உடலோடு ஒட்டி இணைந்து சுருண்டு படுத்துக்கொண்டது.

ஊரில் ஒரு காலத்தில் கொண்டாடி மகிழ்ந்த கிறிஸ்மஸ் பண்டிகைகளை, சோம்பல் மனசு ஒருமுறை மீட்டுப் பார்க்கிறது.

யாழ்ப்பாணம் பெரியகடையிலுள்ள புத்த கக்கடையெல்லாம் ஏறியிறங்கி, ரொம்பவும் பணம் செலவு செய்து, அழகான கிறிஸ்மஸ் கார்ட் வாங்கி, ஒவ்வொரு கிறிஸ்மஸுக்கும் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தவள், ஜெஸிந்தா. மச்சாள் முறை சொல்லித் தாஜா பண்ணிக் கொள்ளவோ என்னவோ, என் தங்கையர் ஒவ்வொருவருக்கும் அவளிட்டுருந்து தனித் தனியே கார்ட் வரும். பிறர் கண்களில் சிக்கிக்கொள்ள விடாமல், அத்தனை வாழ்த்து மடல்களையும் தபால்காரனிடமிருந்து வாங்கி அழுக்கி விடுவேன். ஆரம்பத்தில் அவளது சிநேகிதிகள் வீடுகளிலும் பிற்காலங்களில் அவள் வீட்டாரிடமிருந்தும் எமது காதலுக்குப் 'பச்சைக் கொடி' காட்டப்பட்டதுடன் அவளது வீட்டிலும் எனக்கென்று எத்தனை கிறிஸ்மஸ் பார்ட்டிகள் இடம்பெற்றிருக்கும்!

மட்டக்களப்பிலிருந்தபோது 'அக்டிங் மஜிஸ்ட்ரேட்' லோறன்ஸ் வீட்டில் ஒவ்வொரு கிறிஸ்மஸுக்கும் எனக்கென்று 'ஸ்பெஷல் இன்விரேஷன்' தவறாமல் வரும். என்மீதான அளவிறந்த 'வாஞ்சை' காரணமாக, அவரது மூத்த குமாரி நிலாணி, அந்தக் குடும்பத்தில் எனக்குத் தேடித்தந்த செல்வாக்கின் பெறுபேறு அது!

கண்டியில் வாழ்ந்த காலத்தில் எத்தனை கிறிஸ்மஸ், யார் யாரோடு, எப்படியெப்படி யெல்லாம் கழிந்தன என்ற புள்ளி விபரங்களை, தலதா வீதி சூயன்ஸும், பேராதனை வீதி லியோன்ஸும்தான் கணக்குப் போட்டுச் சொல்ல வேண்டும்.

இன்றோ கண்டாவில் வந்துகரையொதுங்கிய நாளிலிருந்து, ஒரு சின்ன நேசிப்புக்கும், மனம் எங்கெங்கோ தேடியலைந்து யாசிக்கும்!

நாளைய பொழுதின் நிச்சயமின்மை நிமிடத்துக்கு நிமிடம் அச்சுறுத்திக்கொண்டிருக்க - நேற்றைய இனிய நினைவுகளே தஞ்சம் என்று அசைபோட்டு அசைபோட்டு, மனசு அங்குமிங்குமாய் அல்லாடிக்கொண்டிருக்க - இன்றைய பொழுதை இயலாமையில் கரைந்த ஏகாந்தம் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கண்கள் இறுக மூடியிருக்க, மனசு எதை யெதையோ எல்லாம் எண்ணி இலக்கின்றி அலைந்துகொண்டிருந்த தருணம் -

'டொக்... டொக்... டொக்...'

கதவில் யாரோ தட்டிக் கேட்பது போன்ற... ஒரு பிரமையா? அல்லது...!

மீண்டும் ஒருமுறை... உண்மையாகவே தட்டித்தான் கேட்கிறது! என்னுடைய கதவில்தானா? சொல்லாமல் கொள்ளாமல் என்னைத் தேடிவர யார்....? கப்றியேல் ராத்திரியே மொன்றியாலில் உள்ள தனது 'கேள்பிறெண்'டைப் பார்க்கப் போவதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டுவிட்டானே?

ஒருவேளை தபாற்காரனோ! சேச்சே... அவன் வழக்கமாகக் கதவிலுள்ள தபால் இடுக்கு வழியாக கடிதங்களைச் சொருகித் தள்ளிவிட்டுப் போய்விடுவானே! பதிவுத் தபால், பார்சல் ஏதாவது என்றால் மட்டும், கதவுச் சட்டங்கள் கழன்று கொட்டுப்பட - தட்டமாட்டான் - பலமுள்ளவரை குத்துவான். ஆனால் இன்றைக்குக் கிறிஸ்மஸ் விடுமுறை. அவன் ஏன் வரப்போகிறான்?

இது யாராக இருக்கலாம்...?

பொண்டிப்போயிருந்த கண்களைக் கசக்

கியபடி, மேசையில் அநாதரவாகக் கிடந்த மூக்குக் கண்ணாடியைத் தடவித் தேடிப்பிடித்து, மாட்டிக்கொண்டு கட்டிலை விட்டிறங்குகிறேன்.

தொடர்ந்து மணித்தியாலக் கணக்கில் படுத்துக் கிடந்தால், மாடு சூப்பிய பனங்கொட்டை மாதிரிச் சிலம்பிக் கிடந்த தலை முடியைக் கைகளால் கோதிவிட்டபடி, நாட்கணக்கில் சவரம் செய்யாததால் 'அறக்கொட்டி அடிச்சுப்போன்' வெள்ளாமை போலப் பாத்தி பாத்தியாய் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் துருத்திக்கொண்டு நிற்கும் தாடியை சொறிந்துகொண்டு, 'லென்ஸ்' பொருத்தப்பட்ட கதவுத் துவாரத்தினூடாக உற்றுப் பார்க்கிறேன்.

'கிளியோப்பெட்றா...!'

என்னால் நம்பமுடியவில்லை! முதன் முறையாக என் வீட்டுக் கதவின் முன்னால் வந்து நிற்கிறாள், எதிர் வீட்டு வெள்ளைக்காரி!

நான் இந்த 'ப்சலர் அப்பார்ட்மென்ட்'இல் குடியேறி ஏறக்குறைய ஏழுமூன்று மாதங்களாகி விட்டன. இந்தச் சிறிய தொடர்மாடிக் கட்டடத்துக்கு நேர் எதிர்த்தாற்போல, நோட்டுக்கு மறுபுறமாக உள்ள தனி வீட்டில் வசிக்கும் இவளை அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் நான் நேருக்குநேர் கண்டிருக்கிறேன்.

இவ்வளவு காலத்திலும் ஒருமுறை தன்னிலும் என்னை முகத்துக்கு முகம் நிமிர்ந்தே பார்க்காத இவளுக்கு இன்று என்ன தேவை ஏற்பட்டிருக்க முடியும்?

ஊரிலுள்ள எனது சொந்த பந்தங்களிடமிருந்து வரும் கடிதங்களை எதிர்பார்த்து, தினம் தினம் தபாற்காரனின் தரிசனத்துக்காக வாசலில் நான் தவம் கிடப்பதை -

இரு வாரங்களுக்கொரு தடவையாவது, என் ஒண்டிக் குடித்தனத்துக்கென்று அரசு தரும் பிச்சைக் காசுக்கு சாப்பாட்டுச் சாமான் களை வாங்கி 'பிளாஸ்டிக்' பைகளில் நான் சுமந்துகொண்டு வருவதை -

வாழ்வின் இனிமையான பக்கங்கள் கிழித்தெறியப்பட்ட சோகத்தை மறப்பதற்கென்று, எங்கெங்கோ எல்லாம் அலைந்து திரிந்துவிட்டு, ஏகாங்கியாய் நான் வீடு திரும்புவதை -

எதிர் வீட்டுக்காரியான இவள், தனது வீட்டு வெளிவிறாந்தையில் நிரந்தரமாகப் போடப்பட்டிருக்கும் 'லேலி போய்' எனப்படும், கதிரைக்கும் கட்டிலுக்கும் இடைப்பட்ட, அந்த ஆசனத்தில் சரிந்திருந்தவாறே தினமும்

மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் வீடுகளை, வீதிகளை மூடி மறைத்தவாறு மலை மலையாய் 'ஸ்னோ' கொட்டியபோது அவசரமாக வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த என் கண்ணில், தன்னந்தனியனாக நின்று தனது வீட்டு நடைபாதையில் இவள் 'ஸ்னோ' தள்ளிக்கொண்டிருந்ததை நான் கண்டும் காணாதவன் போலத் திரும்பியும் பார்க்காமல் வந்துவிட்டேன்.

என்னை ஒரு மனிதனாகத் தன்னிலும் பார்க்க விரும்பாத இவளுக்காக, நான் ஏன் இரக்கப்படவேண்டும்? இவளுக்கு நான் உதவவேண்டும் என்று என்ன தேவை எனக்கு?

பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். அப்போதெல்லாம் ஒரு சிறு புன்னகையைத் தன்னிலும் என் மனதில் முதலீடு செய்துவைக்க முயற்சிக்காதவள், இன்று எதற்காக எனது வாசல் தேடி...?

பல வருடங்களுக்கு முன்னொருநாள் கனடாவின் நியூபவுண்லாந்து மாகாணத்தில் நூற்றைம்பத்தாறு இலங்கைத் தமிழர் படகில்வந்து கரையொதுங்கியபோது, இங்குள்ள ஊடகங்கள் யாவும் தொடர்ந்து பல நாட்களாக அவர்களைப் பற்றியே சுடச்சுடச் சர்ச்சைகளில் காலம் கழித்தனவாம். பிறிதொரு கிரகத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு வந்திறங்கிய பிரகிருதிகள் என்றவாறு இவர்களைப் பலர் அதிசயமாகப் பார்த்து வியந்தார்களாம். ஒரு காலத்தில் 'சிலோன்' என்று அறியப்பட்ட சிறுதீவுதான் இப்போது ஸ்ரீலங்கா ஆகியிருப்பதாகவும், அங்கிருந்து வந்து கரையொதுங்கிய ஓர் இனம்தான் இந்த 'ரமிள்ஸ்' என்றும், இவர்களெல்லாம் அப்போதுதான் பூகோள ஞானப் பிரகாசம் பெற்றுக்கொண்டார்களாம்!

‘போட் பீப்பிள்’ என்று நாமகரணம் செய்து, அருவருப்புடன் எம்மவரைப் பார்த்த இவர்களுள், வழிதெருவில் கண்ட இடங்களில் திட்டித் தீர்த்த கிழடு கட்டைகளும் - காறி உமிழ்ந்த இனத் துவேஷிகளும் உண்டென்று நிறையக் கதைகள்.

என்னை ஓர் அற்ப ஜந்துவாகப் பார்க்கும் இவள்மீது எனக்கோ எப்போதும் ஒரு வெறுப்பு! ஆடை அணிகலன்கள், தலையில் ஓய்யாரமாய்க் குந்தியிருக்கும் இறகு குத்திய வெள்ளைத் தொப்பி, வயதுக்குப் பொருந்தாத குதி உயர்ந்த காலணி, கையில் எப்போதும் அநாயாசமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்த டம்பப் பை, அவளது சருமத்தை இளஞ்சிவப்பு நிறமாக்கிக் காட்டவல்ல ஒரு செந்நிறக் குடை என்பன சகிதம் அவள் வெளியே வரும்போதெல்லாம், விலையுயர்ந்த ‘பெர்பியூம்’ வாசனை, வீதியை நிறைத்து வியாபித்து நிற்கும்!

“இந்தக் கிழட்டு வயதிலையும், தானொரு ‘கிளியோபெட்றா’ என்ற நினைப்பாக்கும், இவளுக்கு” என்று ஒருநாள் கப்றியேல் இவளைப் பார்த்துக் கறுவிக் கொண்டதன் பின்னர், எங்கள் இருவருக்கும் இவள் நிரந்தர கிளியோபெட்றாவானாள்!

முன்று நாட்களுக்கு முன்னர் வீடுகளை, வீதிகளை மூடி மறைத்தவாறு மலை மலையாய் ‘ஸ்னோ’ கொட்டியபோது அவசரமாக வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த என் கண்ணில், தன்னந் தனியனாக நின்று தனது வீட்டு நடபாதையில் இவள் ‘ஸ்னோ’ தள்ளிக்கொண்டிருந்ததை நான் கண்டும் காணாதவன் போலத் திரும்பியும் பார்க்காமல் வந்துவிட்டேன்.

என்னை ஒரு மனிதனாகத் தன்னிலும் பார்க்க விரும்பாத இவளுக்காக, நான் ஏன் இரக்கப்படவேண்டும்? இவளுக்கு நான் உதவ வேண்டும் என்று என்ன தேவை எனக்கு?

இவள் இன்று என்னுடைய கதவில் வந்து தட்டுவதற்கு என்ன காரணம்?

நான் கதவைத் திறக்காமல் துவாரத்தி னூடாகப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதை உணர்ந்த அவள், மூன்றாவது முறையாகத் தட்டுகிறாள். இனியும் கதவைத் திறக்காதிருப்பது நல்லதல்ல. மெதுவாகக் கதவைத் திறந்தபோது பனிக் குளிரக் காற்று எனது வீட்டுக்குள் சில்லென்று ஊடுருவிப் பாய்கிறது!

முதன்முறையாக என்னைப் பார்த்துக்

குறுநகையால் குசலம் விசாரிக்கிறாள், அவள்! ஒரு வெள்ளைக் கடித உறையை நீட்டியபடி, “மெறி கிறிஸ்மஸ்” கூறி என்னை வாழ்த்துகிறாள்!

“மெறி கிறிஸ்மஸ்”

புன்னகையை வலிந்து வரவழைத்தவாறே பதிலுக்குக் கூறிய நான், காரண காரியங்களை உணரா இயந்திரமாய் அந்தக் கடித உறையைக் கை நீட்டி வாங்குகிறேன். அதை மேலுங் கீழுமாகப் புரட்டிப் பார்க்கிறேன்.

கனவிலிருந்து கண் விழித்தவன் போன்ற திகைப்புடன் அந்த உறையை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோதே அவள் தனது வீடு நோக்கி நடக்கலானாள்.

சீதளக் காற்று நேராகப் பாய்ந்துவந்து நெஞ்சில் குத்துகிறது!

கதவை மூடி, உட்புறமாக அதில் சாய்ந்து நின்றபடி, உறையைப் பிரித்துப் பார்க்கிறேன்.

உள்ளே அழகான ஒரு கிறிஸ்மஸ் வாழ்த்து மடல்!

முகப்பில் ஊற்றுப் பேனாவினால் முத்து முத்தான ஆங்கிலக் கையெழுத்தில் ‘மெறி கிறிஸ்மஸ் அண்டு ஹப்பி நியூ இயர்’ என்ற வாழ்த்து மொழிக்குக் கீழே ‘அன்பும் இரக்கமும் மிக்கவர்கள் ஒரு போதும் அநாதைகள் ஆவதில்லை’ எனப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மடலைத் திறந்தபோது -

ஐம்பது டொலர் நோட்டு ஒன்று காற்றில் அசைந்தாடியவாறு கீழே விழுகிறது!

வியப்புடன் அந்தச் சிவப்பு நோட்டைக் குனிந்து எடுத்துக்கொண்டு, அவசரமாகக் கதவைத் திறந்து வெளியே பார்க்கிறேன்.

அங்கே அவளது கதவு மூடப்படுவது தெரிகிறது.

நான் எனது வீட்டுக் கதவை மூடுகிறேன். கதவின் உட்புறமாக உடல் சாய்ந்து, முதுகு வழக்கிக் கீழிறங்க, நிலத்தில் அப்படியே உட்கார்ந்துகொள்கிறேன். அவள் தந்த பணத்தையும் வாழ்த்து மடலையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

இதயம் கனத்துப் பலமாக அழுத்துகிறது!

நானோ,.... எனக்குள்.... புல்லாகிப் பூடாகி புழுவாய் மரமாகி....

(ஞானம் : நவம்பர் 2009)

□□□

புலம்பெயர் சூழலில் கைவசாரா எழுத்துகள்

கனடாவை மையப்படுத்திய பார்வை

- கலாநிதி கௌசல்யா சுப்பிரமணியன் -
[கனடா]

தோற்றுவாம்:

“புலம்பெயர்” என்ற சொற்றொடரானது பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களிலொன்றான பட்டினப்பாலை என்ற சங்கநூற் பாடலில் முதலில் பயின்றுள்ளதைக் காண்கிறோம். பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் குடிபெயர்ந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை அடைந்து அங்கு குடியேறியிருந்த மக்களைக் குறிக்கும் வகையில், ‘புலம் பெயர் மாக்கள்..’ என்ற தொடரை அவ்விலக்கியம் பயன்படுத்தியுள்ளது. (அடி:215). இங்கு இக் கட்டுரைத்தலைப்பிலே அமைந்த புலம் பெயர் சூழல் என்ற சொற்றொடரானது இலங்கையில் போர் அனர்த்தங்களின் நிமித்தமாகத் தமது வாழ்விடங்களிலிருந்து உயிரைக்காப்பாற்றும் பொருட்டு, ‘சூறைக் காற்றால் பிடுங்கியெறியப்பட்ட செடிகள்’ போலச் சிதறியோடிய மக்களின் வாழ்வியற் சூழலைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்படுகிறது. போர்ச்சூழலுக்கு முன்னர் திட்டமிட்டு இலங்கையிலிருந்து குடும்பமாக வெளிநாடுகளிற்குச் சென்ற பலர் அவ்வநாடுகளின் பிரஜைகளாக வாழத் தலைப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்கள் கல்வி, அந்தஸ்து, பொருளாதாரம் என்பவற்றை உயர்த்திக் கொள்வதற்காகவும் மேலைநாட்டு நாகரிக வாழ்க்கையை வாழ்வதற்காகவும் விரும்பிச் சென்றவர்கள். இவர்களையோ அன்றி இவர்கள் வாழும் சூழலையோ நாம் ‘புலம் பெயர்’ என்ற சொற்றொடர் கொண்டு அடையாளப்படுத்துவதில்லை.

மேலே முதலில் சுட்டியவாறு போர்

அனர்த்தங்களால் சிதறிய மக்கள் உலகில் பல்வேறு நாடுகளிலும் தஞ்சம் புகுந்து, பின்னர் அவ்வநாடுகளில் குடியரிமையைப் பெற்றுத் தொடர்ந்து வாழத்தலைப்பட்டுள்ளார்கள். இவ்வாறு புகலிட நாடுகளிலே தஞ்சம் புகுந்தவர்களின் உணர்வுகளின் பதிவுகளாக அமைந்தவற்றையே பொதுவாக ‘புலம் பெயர் எழுத்துகள்’ அல்லது ‘புலம்பெயர் இலக்கியங்கள்’ என நாம் தனிப் பெயரிட்டு அழைக்கிறோம்.

இத்தொடர்பில் மேலும் ஒரு விளக்கம் இங்கு அவசியமாகிறது. போர் அனர்த்தங்கள் நிகழ்வதற்கு முன்னர் இலங்கைத் தமிழருள் ஒருசாரார் கல்வி நோக்கிலும் பொருளீடுவதற்காகவும் தமது குடும்பத்தை விட்டு வெளிநாடுகளிற்குச் சென்றிருந்தனர். அவர்களுட்பலர், பின்னர் உருவான போர்ச்சூழல் காரணமாக திரும்பவும் தமது குடும்பத்துடன் சேருதற்கு இலங்கை செல்ல இயலாத நிலை ஏற்பட்டது. அந்நிலையில் அவர்கள் இலங்கையிலிருந்த தமது குடும்பங்களைப் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் வெளிநாடுகளுக்கு வரவழைத்து வாழத் தலைப்பட்டனர். இவர்களும் புலம்பெயர்ந்தவர்கள்தான். இவர்கள் அந்நிய நாடுகளில் குடியரிமை பெற்று வாழ முற்பட்டதற்கும் ஈழத்தின் போர்ச் சூழலே முக்கிய காரணியாயிற்று. எனவே இவ்வகையினரின் எழுத்துகளும் மேற்படி ‘புலம்பெயர் எழுத்துகள்’ அல்லது ‘புலம் பெயர் இலக்கியங்கள்’ என்ற பொது அடையாளத்துக்குட்பட்டனவாகவே கணிக்கப்படுகின்றன.

மேற்கட்டியவாறு அடையாளப்படுத்தப் பட்டுள்ள புலம்பெயர் எழுத்துகளை ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஒரு 'பாய்ச்சலான நீட்சி'யாகவே நாம் கொள்கிறோம். இவ்வகை எழுத்துகளை நாம் இருவகைப்படுத்தலாம். ஒருவகையின 'புனைவுசார் எழுத்துகள்', இன்னொரு வகையின 'புனைவுசாரா எழுத்துகள்'.

கவிதை, நாவல், சிறுகதை, நாடக எழுத்துப்பிரதி மற்றும் திரைப்பட எழுத்துப் பிரதி ஆகியவை படைப்பாளிகளின் கற்பனைத் திறத்தினோடு கூடிய படைப்பாளுமை களுக்கேற்ப வெளிப்படுவன வாகும். இவை புனைவுத்தன்மையை அதிகமாகக் கொண்ட எழுத்துக்களாகும். இவற்றையே நாம் புனைவுசார் எழுத்துகள் என்கிறோம். இப்பண்புக்கு மாறாக, ஏற்கெனவே உள்ள ஆதாரபூர்வமான தகவல்களைக் கொண்டு அறிவுநிலைநின்று எழுதப்பட்ட ஆக்கங்களையே நாம் புனைவுசாரா எழுத்துகள் என்கிறோம். இதனை 'அபுனைவு எழுத்துகள்' என்ற பெயரிலும் சுட்டுவது வழக்கம். இவ்வகைமையில் மொழி, சமயம், மருத்துவம், அறிவியல், தத்துவம், சட்டம், கலை, அரசியல், சமூகவியல், உளவியல், வரலாறு, தனிமனித ஆளுமைத்திறன் முதலான துறைகள் சார்ந்து எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் மற்றும் நூலாக்கங்கள் என்பன அடங்கும். இவை அவ்வத் துறைகள்சார் உண்மைகளை அவரவர் அறிவுத் திறனுக்கேற்ப விரித்துரைப் பனவாகும்.

இவ்விருவகையான புலம்பெயர் எழுத்து களுக்கும் ஏறத்தாழ 30வருடகால வரலாறு உளது. இவ்வரலாற்றிலே, ஈழத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்த மக்கள் பெருமளவில் வாழும் கனடாச் சூழலை மையப்படுத்தி யமைந்த புனைவுசாரா எழுத்துகள் பற்றிய பார்வை யாகவே இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கனடாத் தமிழ்ச் சூழலின் புனைவுசாரா எழுத்துகளின் படிமுறை வளர்ச்சி

கனடாவில் மேற்படி புனைவுசாரா எழுத்துகளின் வரலாறு ஏறத்தாழ 1980களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து ஆரம்பமாகின்றதென லாம். இதனை நாம் மூன்று கட்டங்களாக வகைப் படுத்தி நோக்கலாம்.

முதற்கட்டமானது தாய்நாட்டில் எழுதிக்

இக் கட்டுரைத் தலைவிலே அமைந்த புலம் பெயர் சூழல் என்ற சொற்றொடரானது இலங்கையில் போர் அனர்த்தங்களின் நிமித்தமாகத் தமது வாழ்விடங்களிலிருந்து உயிரைக்காப்பாற்றும் பொருட்டு, 'சூறைக் காற்றால் பிடுங்கியெறியப்பட்ட செழுகள்' போலச் சிதறியோடிய மக்களின் வாழ்வியற் சூழலைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்படுகிறது.

கொண்டிருந்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் கனடாவிலும் அம்முயற்சியைத் தொடர்ந்த காலகட்டமாகும். இவர்களின் எழுத்துகள் புலம்பெயர் சூழலில் மட்டுமல்லாது தாயகம் மற்றும் தமிழகம் ஆகியவற்றில் வெளிவரும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் முதலியவற்றிலும் பதிவாகி வெளிவந்தன. அச்சமயத்தில் புலம்பெயர்ந்தோரின் சில நூலாக்கங்கள் தமிழகத்தில் அல்லது ஈழத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு அவ்விடங்களில் வெளியிடப்பட்டன.

இரண்டாவது கட்டமானது, புலம்பெயர் சமூகத்தினர் புதிய வாழ்விடச் சூழல்களில் தமிழர் என்பதான தமது அடையாளத்தைப் பேணுதற்பொருட்டு எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்ட காலமாகும். இவ்விரண்டாவது கட்டத்தில் புலம்பெயர் சமூகத் தமிழரிடம் கல்வி, பொருளியல்நிலை மற்றும் உலக நோக்கு முதலியவற்றிலே படிப்படியான மாற்றங்கள் ஏற்படத்தொடங்கியிருந்தன. அத் துடன் கனடாவின் பல்லினப் பண்பாட்டுச் சூழலிலே அவர்களின் வாழ்வியல் நடை முறைகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள் என் பவற்றிலும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழத் தொடங்கியிருந்தன. இந்நிலையிலே அவர்கள் தமது தமிழ் அடையாளங்களைப் பலநிலைகளில் பேணிக்கொள்ள முற்பட்டனர். இம் முயற்சிகளுக்கு மேற்கூறிய வாறான எழுத்துகள் ஒருவகையில் கைகொடுத்தன எனலாம்.

இக்கால கட்டத்திலே, ஏற்கெனவே எழுதிவந்தவர்கள் மட்டுமன்றிப் பல புதிய எழுத்தாளர்களும் உருவானார்கள். இவ் எழுத்தாளர்களை கனடாவில் வெளியிடப்படும் இலவச பத்திரிகைகள் மற்றும் சஞ்சிகைகள் ஊக்குவித்தன.

இவ்வாறான எழுத்துச் செயற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலகட்டங்களிலே,

“புலம்பெயர்ந்தோரின் இளந்தலைமுறையினர் எதிர்காலத்தில் இவற்றை உரியவாறு பேணிக்கொள்வார்களா?”

என்ற வினாவானது பலர் மத்தியிலும் எழுத்தொடங்கியது.

“புலம்பெயர் சூழலில் பிறந்து வளரும் பிள்ளைகள் தமிழ்ப்பண்பாட்டைப் பேணுபவர்களாகவும் தமிழ்மொழி பேசுபவர்களாகவும் திகழ்வார்களா?”

என்பதான ஐயமே மேற்படி வினாவின் அடிப்படை அம்சமாகும்.

இவ்வகை வினாக்களுக்கு விடைகாணும் நோக்கில் புலம்பெயர் சமூகத்தினரால் பண்பாடுசார்ந்த நடவடிக்கைகள் பல எடுக்கப்பட்டன. இன்றும் தொடர்ந்து இவ்வகை நடவடிக்கைகள் பல்வேறு தளங்களில் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இவ்வகை நடவடிக்கைகளில் முக்கியமான ஒன்று, 1 முதல் 12 வரையான வகுப்புகளில் மாணவர்களுக்குத் தமிழை ஒருபாடமாகக் கற்பிக்க முற்பட்டமையாகும். இச்செயற்பாட்டுக்கென பல தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் தோற்றம் பெற்றன. அவை பல்வேறு வகையான தமிழ்ப் பாடநூல்களையும் பயிற்சி நூல்களையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டன. இவை ஒவ்வொரு வகுப்புகளுக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட பாடத்திட்டத்திற்கமைய அமைந்திருந்தன. இந்நூல்கள், ஆசிரியர்களின் உதவியுடன் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டன. இவ்வகையான முயற்சிகள் தமிழர்கள் வாழும் பல நாடுகளிலும் எடுக்கப்பட்டன. எனவே இவற்றுக்கான அனைத்துலக நாடுகள் தழுவிய பொதுப் பாடத்திட்டங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு அவற்றுக்குரிய நூல்களும் தகுந்த கல்விமான்களால் எழுதப்பட்டு வெளியிடப்பட்டன. இவை தவிர, புலம்பெயர் சூழல்சார்ந்த சிறார்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையிலான

தமிழ் மரபுசார் கதைகள் மற்றும் பாடல்கள் அமைந்த நூல்களும் நிறுவனங்கள் சார்ந்தும் தனிப்பட்டவர்களாலும் வெளியிடப்பட்டன. இவ்வாறமைந்த நூல்கள் யாவும் புனைவுசாரா எழுத்துகள் என்ற வகைமைக்குரியனவாகும்.

மேற்சட்டியவாறான பல்வேறு முயற்சிகளின் பலனாக ஈற்றில், ‘பல்கலைக்கழக புகழுகத் திறமைச்சித்தி’ களுக்குரிய பாடப் பரப்பில் தமிழ்மொழி மட்டுமன்றி, தமிழர் பண்பாட்டைப் பேண உதவும் இசை, நடனம் ஆகியவையும் அரசால் அங்கீகரிக்கப்படும் நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் அப்பாடங்களைக் கற்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது.

புனைவுசாரா எழுத்துகளின் மூன்றாவது கட்டமானது, மேற்கூறிய சமூகப்பண்பாட்டு இயங்குநிலைகளின் இன்னொரு தள பரிமாணமாக அமைந்ததாகும். இக்கால கட்டத்தில் சிலதிட்டமிடப்பட்ட செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. மேற்கூறிய வாறான திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளில் முக்கியமானவையாக பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். அவற்றில் ஒன்று, ஏற்கெனவே பத்திரிகைகள் மற்றும் சஞ்சிகைகள் ஆகியவற்றில் எழுதப்பட்டு வந்தவற்றுள் சமூகத்திற்குப் பயன்படக்கூடியவற்றைத் தொகுத்து நூலுருவாக்கும் முயற்சிகளாகும். இம்முயற்சியிலே, தாயகத்தின் பல்வேறு தமிழ்ப்பிரதேசங்களின் வரலாறுகள் சார்ந்த தகவல்கள் மற்றும் அவ்வப் பிரதேசம் சார்ந்த கணிப்புக்குரியவர்களின் முக்கிய சமூகப் பணிகள் பற்றிய மதிப்பீடுகள் என்பவை சார்ந்த எழுத்துகள் முக்கிய கவனத்தைப் பெற்றன.

மேற்சட்டியவாறான திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளில் இன்னொரு வகையாக அமைந்தவை, ஈழத்தில் ஏற்கெனவே வெளிவந்து, பின்னர் போராட்டச் சூழலில் அழிந்து கொண்டிருந்த கிடைத்தற்கரிய முக்கிய நூல்களின் பிரதிகள் தேடியெடுக்கப்பட்டு அச்சேற்றப்பட்டமை மற்றும் அச்சேற்றப்படாதிருந்த பெறுமதி மிக்க கையெழுத்துப் படிக்களைப் பதிப்பித்துப் பேணும் முயற்சிகளுமாகும்.

இவ்வாறான செயற்பாடுகளில் முக்கியமான தொன்றாக நமது கவனத்துக்குவருவது இளந்தலைமுறையினரும் எழுத்து முயற்சிகளில் பங்குகொண்டமையாகும்.

“புலம்பெயர் சூழலில் பிறந்து வளரும் பிள்ளைகள் தமிழ்ப்பண்பாட்டைப் பேணுபவர்களாகவும் தமிழ்மொழி பேசுபவர்களாகவும் திகழ்வார்களா?”

கனடாவிலுள்ள கல்வியாளர்கள் பலர் மேற்கூறிய தொகுப்பு முயற்சிகள், பதிப்பு முயற்சிகள் முதலிய பலவற்றிலும் தனிநிலையிலும் குழுநிலையிலும் இணைந்து செயற்பட்டுவருகின்றனர். இவ்வகையில் குறிப்பாக ‘சைவசித்தாந்த மன்றம்’, ‘இந்துசமயப் பேரவை’, ‘நான்காவது பரிமாணம்’ மற்றும் ‘வல்வை வரலாற்று ஆவணக்காப்பகம்-கனடாக்கிளை’ முதலான நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

கனடாவில் வாழும் புலம்பெயர் தமிழர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வகைசார் செயற்பாடுகள் சமகாலத்திலே, புலம்பெயர் தமிழர்கள் பெருந்தொகையினராக வாழும் ஏனைய புகலிடநாடுகளிலும் நிகழ்ந்துள்ளன. புலம்பெயர் தமிழர் வாழும் பல்வேறு நாடுகளிலும் நிகழ்ந்துவந்த இவ்வகைச் செயற்பாடுகளுக்கிடையே பரஸ்பரம் கருத்துப்பரிமாற்றங்களும் நிகழ்ந்துள்ளன. அவ்வகையில் இம்முயற்சிகள் உலகுதழுவிய பரிமாணங்களையும் எய்தின. பல்வேறு நாடுகள் சார்ந்தோரின் எழுத்துகளையும் தொகுத்து வெளியிடுவதான முயற்சிகளாக இவை வெளிப்பட்டன. உதாரணமாக, பாரிஸிலிருந்து வெளியான இருள்வெளி(1998), லண்டன் தமிழர் நலன்புரிச்சங்க வெளியீடுகளான இன்னுமொரு காலடி(1998), யுகம்மாறும்(1999), கிழக்கும் மேற்கும்(1997), சுவில் தமிழ்நாடகக்கல்லூரியின் கட்டியம்(2002) முதலியனவும் அனைத்துலக மட்டத்திலான வெளியீடுகளாகும். கனடாவில் இத்தகைய செயற்பாட்டை முன்னெடுத்த வகையில் நான்காவது பரிமாணம், காலம் மற்றும் கூர் முதலான இலக்கியச்சூழல்களின் பங்களிப்புகள் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவ முடையனவாகும்.

கனடாத் தமிழ்ச் சூழலில் புனைவுசாரா எழுத்துகளின் வகைமைகளும் நூல்களும்

இவ்வாறாக கனடா மண்ணில் மூன்று கட்டங்களாக உருவாக்கம் பெற்றனவாக கவனத்துக்கு வந்துள்ள புனைவுசாரா எழுத்துகளுள் சிலவற்றை, முன்னர் குறிப்பிட்ட அவற்றின் வகைமைகளின் அடிப்படையில்

இங்கு நோக்குவது சிறப்புடையதாகும். மொழி, சமயம், மருத்துவம், அறிவியல், தத்துவம், சட்டம், கலை, அரசியல், சமூக வியல், உளவியல், வரலாறு, தனிமனித ஆளுமைத்திறன் முதலான வகைகள் சார்ந்த எனது பார்வைக்குக் கிட்டிய சில ஆக்கங்கள் தொடர்பான தகவல்களே இங்கு பதிவாகின்றன.

கனடா மண்ணில் தமிழ்மொழியை மாணவர் களுக்குக் கற்பித்தற்குத் தயாரிக்கப்படும் நூல்களனைத்தும் ‘மொழி’ சார்ந்த புனைவுசாரா எழுத்துகளின் வகைமைப்பாட்டில் அடங்குவனவாகும்.

வளர்ந்து வரும் தொழில்நுட்ப, விஞ்ஞான உலகில் குவியும் புதிய ஆங்கிலச் சொற்களுக்குப் பழைய சொல்லகராதிகளின் பயன்பாட்டின் போதாமையை உணர்ந்த அறிஞர்கள் சிலர் கனடாவில் புதிய தமிழ்ச் சொற்களை உருவாக்கும் முயற்சியில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வருகின்றனர். பல்வேறு புலமைத்துறைகள் சார்ந்த இவ்வறிஞர்களின் கூட்டுமுயற்சியால் உருவாக்கம் பெற்ற இப்புதிய சொற்கள் இருநூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. உ-ம்: சொல்புதிது (நான்காவது பரிமாண வெளியீடு(2006), சொற்கோவை(விளம்பர வெளியீடு(2010). இவையும் ‘மொழி’ சார்ந்த வகைமைப்பாட்டிலே நோக்குதற்குரியன.

அடுத்து, ‘சமயம்’ சார்ந்த புனைவுசாரா எழுத்துகளை நோக்கலாம். கனடாவிலுள்ள சைவ சமயசார்பான மன்றங்கள் வெளியிடுகின்ற காத்திரமான நூல்கள் மேற்படி சமயம் சார்பான ஒழுக்கநெறி முறைகளையும் தத்துவ அறிவினையும் ஊட்டக்கூடியவாறு அமைந்துள்ளன. உ-ம்: வி.கந்தவனம் அவர்களின் கந்தன் கதை- ஒன்றாரியோ இந்து சமயப் பேரவை(2002), சிவ.மகாலிங்கம் அவர்களின் சைவசித்தாந்த தத்துவமும் ஈழத்தவரின் பங்களிப்பும்-ஒன்றாரியோ இந்து சமயப் பேரவை(2013), நியூசிலாந்து வாழ் சிவயோகமதி கந்தவனம் அவர்களின் அருளாளர் தொண்டு - ஆலயம் வெளியீட்டகம்-சைவசித்தாந்த மன்றம் - கனடா (2013).

வேறு சில சிறந்த நூல்களும் இம்மன்றங்களால் மீள்பதிப்புச் செய்யப் பட்டுள்ளன. உ-ம்: காரைநகர் கார்த்திகேயப்பலவர் இயற்றிய திண்ணபுர அந்தாதி (மூலமும் உரையும்) - மூன்றாம் பதிப்பு - சைவசித்தாந்த மன்றம்-கனடா(2011).

கனடாவில் இம்மன்றங்கள் சாராதும் சில சமய நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. உ-ம்: 'ஆழ்கடலான்' முருகவே பரமநாதர் அவர்களின் ஈழத்துத் தபோதனர்கள் (2009), திருமதி லீலா சிவானந்தன் அவர்களின் அர்த்தமுள்ள ஆன்மிகம் (2013).

புனைவுசாரா எழுத்துகளின் வகைப்பாட்டில் மேற்கூறிய நூல்கள் தவிர, மன்றங்களால் வெளியிடப்பட்டு வரும் சமய சஞ்சிகைகளும் ஆண்டு மலர்களும் அடங்குவனவாகும். (உ-ம்: ஆத்ம ஜோதி - ஒன்றாறியோ இந்து சமயப்பேரவை, அன்புநெறி-சைவசித்தாந்த மன்றம், சைவநீதி-கனடா இந்து மாமன்றம்.) மேற்படி சஞ்சிகைகள் பொதுவாக கனடா விலும் பிற நாடுகளிலும் வாழும் சமயச் சான்றோர்களின் எழுத்துக்களையும் ஏற்கெனவே ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் முன்னர் வெளியிடப்பட்ட சிறந்த கட்டுரைகளையும் கொண்டு பிரசுரமாகின்றன.

சிறந்த மருத்துவ வசதிகளைக் கொண்ட கனடா நாட்டில் ஆரோக்கியமாகத் தமிழ்மக்கள் வாழ்வதற்குரிய வழிமுறைகள் பலவற்றை அறிவுறுத்தும் எழுத்துக்கள் வைத்தியர்களாலும் வேறுபல கல்வியாளர்களாலும் இங்குள்ள பத்திரிகைகள் மற்றும் சஞ்சிகைகள் போன்றவற்றில் காலங்காலமாக எழுதப்பட்டு வருவதைக் காண்கிறோம். இவற்றில் சில நூலுருப்பெற்றுள்ளன. இவையாவும் 'மருத்துவம்' சார்ந்த புனைவுசாரா எழுத்துகளாகும். கலாநிதி பால சிவகடாட்சம் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டதான தமிழர் மருத்துவம் அன்றும் இன்றும்(2006) என்ற நூலானது இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவ முடையதாகும். பழந்தமிழ் மக்களிடம் வழக்கிலிருந்துவந்த சிறந்த மருத்துவ முறைகளையும் இன்றுள்ள தமிழ் மருத்துவமுறைகளையும் இந்நூல் விரித்துரைக்கின்றது.

புனைவுசாரா எழுத்துகளில் 'அறிவியல்' சார்ந்த வகைப்பாட்டிலமைந்த எழுத்துக்கள் பத்திரிகைகளில் தொடராக ஓரிருவரால்

எழுதப்பட்டு வந்துள்ளன. நூலுருவாக்கச் செயற்பாடுகளும் நிகழ்ந்துள்ளன. உ-ம்:அதிபர்கனகசபாபதி அவர்களின் திறவுகோல்(2008), கனி விமலநாதன் அவர்களின் வேற்றுக்கிரக மனிதர்கள்(2005), பிரபஞ்சத்தைப்பற்றிய வியப்பான செய்திகள்(2006), இனந்தெரியாத பறக்கும் தட்டுகள்(2007), புவியீர்ப்புப்பற்றிய வியப்பான விஷயங்கள்(2009), வியத்தகு விண்மீன்கள்(2009) என்பனவும் சி.அ.சுரேஸ் (அகணி) அவர்களின் நினைவாற்றல்(2012) மற்றும் சின்னையா சிவநேசன் அவர்களின் விஞ்ஞானத்தின் விந்தைகள்(2013).

'சட்டம்' 'தத்துவம்' சார்ந்த வகைமைகளில் கட்டுரைகளே பெரும்பாலும் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. சட்டம் சார்ந்த வகையிலமைந்த கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் வங்கிகளில் கடன் எடுத்தல், வாகனங்களை ஓட்டுதல், மற்றும் வீடுவாங்குதல் பராமரித்தல் போன்றவற்றில் பேணப்படும் இந்நாட்டிற்கே உரியதான சட்ட திட்டங்கள் பலவற்றையும் சாதாரண மக்களும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் எழுதப்பட்டுவருகின்றன.

புனைவுசாரா எழுத்துகளில் 'கலை'சார்ந்த வகைப்பாட்டில் மாணவர்களுக்கான பாடத்திட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட நூல்கள் தவிர, ஈழத்துக் கலைஞர்கள் பற்றிய கட்டுரைகள் சில பத்திரிகைகள் மற்றும் சஞ்சிகைகளில் அவ்வப்போது வெளி வருவதைக் காண்கிறோம். இவை அரிதாகவே நூலுருப் பெறுவதைக் காண்கிறோம். இசைத்துறையிலே, இசை உருப்படிகள் சார்ந்து, காலஞ்சென்ற 'கலாபூஷணம்' இராஜமணி சிங்கராஜா அவர்கள் எழுதியுள்ள கந்தன் கீர்த்தனைகள்(2008) மற்றும் தெய்வீகக் கீர்த்தனைகள்(2011) ஆகிய இரு நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவமுடையனவாகும். இந்நூல்கள் இறையணர்வுடன் இயற்றப்பட்ட கீர்த்தனைகளைக் கொண்டவை. ஆசிரியராலேயே அமைக்கப்பட்ட ஸ்வர இராக தாளக்குறிப்புகளுடன் இக்கீர்த்தனைகள் நூலுருப்பெற்றுள்ளன.

கனடாவில் தமிழிசைத் துறையின் வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்காற்றிவரும் தமிழிசைக்கலாமன்றம் என்ற நிறுவனமானது ஆண்டுதோறும் விழாக்களை நடத்தி, இளங்கலைஞர்களை மேடைக் கச்சேரிகளுக்குத்

புலம்பெயர் எழுத்துகளை அழுத்து இலக்கியத்தின் ஒரு 'பாய்ச்சலான நீட்சி'யாகவே நாம் கொள்கிறோம். இவ்வகை எழுத்துகளை நாம் இருவகைப்படுத்தலாம். ஒருவகையின 'புனைவுசார் எழுத்துகள்', இன்னொரு வகையின 'புனைவுசாரா எழுத்துகள்'.

தயார்படுத்தி வருவதுடன் இசைத்தென்றல் என்ற இசைக் கட்டுரைகள் அடங்கிய ஆண்டு மலரினையும் வெளியிட்டு வருகிறது.

'கலை' சார்ந்த வகைப்பாட்டில் நாடகக் கலைசார்ந்து எனது பார்வைக்கு வந்த இரு நூல்களை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடலாம் எனக் கருதுகிறேன். அவை: கவிநாயகர் வி. கந்தவனம் அவர்களின் பவளவிழா வெளியீடாக அமைந்த நாடகஅனுபவங்கள்(2010), ப.ஸ்ரீசுந்தன் அவர்களின் அரியாலையூர் நாடக ஆளுமைகள்(2013)

'அரசியல்' சார்ந்த புனைவுசாரா எழுத்துகளில் சர்வதேச அரசியல் குறித்து க.நவம் அவர்கள் எழுதிய உண்மைகளின் மௌன ஊர்வலங்கள்-நான்காவது பரிமாண வெளியீடு(1991), இலங்கை அரசியல் சார்ந்து சு.இராஜரட்ணம் அவர்கள் எழுதிய தமிழீழம் நாடும் அரசும்(1995) உதயன் பத்திரிகையின் ஆசிரியத் தலையங்கங்களுள் ஒருபகுதியின் தொகுப்பாக வெளிவந்ததான ஆர்.என். லோகேந்திரலிங்கம் அவர்களின் 'இதுவரை' (2013) ஈழத்தவரான ந.இரவீந்திரனால் எழுதப்பட்டு கனடாவிலுள்ள அவரது உறவினர்களால் வெளியிடப்பட்டதான 'இரட்டைத்தேசியமும் பண்பாட்டுப் புரட்சியும்' (2013) ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

அடுத்து 'சமூகவியல்' சார்ந்த எழுத்துகள் நமது கவனத்துக்கு வருகின்றன. பல்லினப் பண்பாடுடைய நாடான கனடாவின் புலம்பெயர்ந்த தமிழர் மத்தியில் சமூகவியல் சார்ந்த சிந்தனைகள் பெரிதும் கவனத்தைப் பெற்றிருந்தன. இவ்வகையில் எழுதப்பட்டவற்றுள் ஒரு வகையின, தாயக சமூகம் சார்ந்த சிந்தனைகளைக் கொண்டவையாகும் உ-ம்: குறமகளின் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்கல்வி (2005), இலங்கையின் வாழ்வும் வடுவும் - நான்காவது பரிமாண வெளியீடு(2005), எஸ்.சந்திரபோஸ் எழுதிய எம்.சி. ஒரு சமூக விடுதலைப்போராளி(2008),

பிரேம்ஜி கட்டுரைகள்-நான்காவது பரிமாண வெளியீடு(2008)

இன்னொரு வகையின, கனடாவிலுள்ள தமிழர் சமூகம் சார்ந்தவையாகும். குறிப்பாக, இம் மண்ணின் பல்லினப் பண்பாட்டுச் சூழலுக்குள் தமிழர்கள் தம்முடைய அடையாளங்களைப் பேணிக்கொள்வதில் எதிர்கொள்ளும் பல்வேறு பிரச்சினைகளை மையப்படுத்திப் பெருந்தொகையான கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைக் கட்டுரைகளிற் பலவும் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலுமே பதிவாகியுள்ளன. இவ்வகை எழுத்துகளுக்குத் தளம் அமைத்த முக்கிய சஞ்சிகை தமிழர் தகவல் ஆகும். கடந்த இருபத்திநான்காண்டுகளாக தொடர்ந்து வெளி வந்துகொண்டிருக்கும் இவ்விதழிலே மேற்படி 'சமூகவியல்' சார் எழுத்துகள் பல தொடர்ந்து பதிவாகிவருகின்றன. சேரனின் உயிர்கொல்லும் வார்த்தைகள்(2001), கனடாத் தமிழீழச் சங்கத்தின் வெள்ளிவிழா வெளியீடாக 2003இல் வெளிவந்த மலரிலும் இவ்வகைசார் எழுத்துகள் பல பதிவாகியுள்ளன என்பதும் இங்குகுறிப்பிடப்படவேண்டிய செய்தியாகும்.

புனைவுசாரா எழுத்துகளில் அடுத்து, 'உளவியல்' துறை சார்ந்த எழுத்துகளை இரு கட்டங்களில் நோக்கலாம். கனடாவைப் புகலிடநாடாகக் கொண்டு வாழத்தலைப்பட்ட மக்கள் ஆரம்ப காலகட்டங்களில் பலவகையான மன அழுத்தங்களுக்குப்பட்டிருந்தார்கள். போர் அனர்த்தங்களின் பயங்கரமான சூழலில் இருந்து வெளியேறியவர்களுக்கு கனடாவில் வருடத்தின் பாதிக்காலத்தைப் பெருங்குளிரிலும் பனியிலும் கழிக்கவேண்டியிருந்தமை பெருஞ்சவாலாக அமைந்திருந்தது. அத்துடன், கனடாவின் சூழலுக்கேற்பத் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொள்வதற்கு மொழி, வேலைவாய்ப்பு மற்றும் பெற்றோரியம் முதலியன சார்ந்த பிரச்சினைகளுங்கூட பெருஞ் சவால்களாக அமைந்திருந்தன.

இவற்றால் பெரும்பாலான மக்கள் உளவியல் நிலையில் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். தாயகம் போலன்றி உயிருக்கு ஆபத்தற்ற இச் சூழலில் மேற்கூட்டிய ஏனைய பிரச்சினைகளை எதிர் கொண்டு வெற்றியீட்டுதற்குரியதான மன உறுதிப்பாட்டைக் கொடுக்கக் கூடியவகையில் பலர் 'உளவியல்' சார்ந்த கட்டுரைகளை எழுதினார்கள்.

இரண்டாவது கால கட்டத்தில், கனடா விலேயே பிறந்து வளரும் தமிழ்ச் சிறார்களை இம்மண்ணின் பல்லினப் பண்பாட்டுச் சூழலின் சீரழிவுசார் அம்சங்களிலிருந்து காப்பாற்றுதற்குப் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியதான அவசியம் ஏற்பட்டது. இவற்றுக்கு உளவியலினடிப்படையில் பெற்றோர்கள், சிறார்கள், இளம் பருவத்தினர் மற்றும் வயோதிபர் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் உள்ளவர்களை மையப்படுத்தியும் அவற்றைக் களநிலையில் ஆராய்தும் பலர் கட்டுரைகளை எழுதினார்கள்.

மேற்கூறிய இருகட்டங்களிலும் நடைபெற்ற நூலாக்கங்கள் வருமாறு. உ-ம்: எஸ். பத்மநாதனின் சிந்தனைப்புக்கள் - பாகம்1,2,3 -1996,2001,2010, எஸ்.விநாயகமூர்த்தி அவர்களின் பெற்றோர் அறியவேண்டியவையும் மாணவர்கள் பிரச்சினைகளும்(2009), அதிபர் பொ.கனகசபாபதி அவர்களின் பெற்றோர், பிள்ளை, உளவியல்(1998), மனம் எங்கே போகிறது (2008) என்பனவும் தங்கராசா சிவபாலு அவர்களின் பெற்றோர் அறிய வேண்டியவையும் மாணவர்கள் பிரச்சினைகளும்(2014), திருமணமுறிவுகளைத் தவிர்க்கும் வழிமுறைகள்(2014), சி.அ.சுரேஸ்(அகணி) அவர்களின் வெகுளாமை(2014), தமிழ் கற்பிக்கும் நிறுவனங்களிலொன்றான தமிழ்க் கலைக்கல்லூரியின் ஆண்டு மலரான ஊருணி(2007)யும் இவ்வகைக் கட்டுரைகள் பலவற்றைக் கொண்டதாகும்.

'வரலாறு' மற்றும் 'தனிமனித ஆளுமைத்திறன்' ஆகிய வகைமைகள் சார்ந்த நூல்களின் உள்ளடக்கங்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து அமைந்திருத்தலைக் காண்கிறோம். சில தனிமனிதர்களின் ஆளுமைத்திறன் சார்ந்த வரலாறுகள் சமூகம் சார்ந்த வரலாறுகளாக அமைந்து விடுவதுண்டு. இதேபோன்று ஒரு பிரதேச வரலாறானது அம்மண்ணில் வாழ்ந்த தனி

மனிதரொருவரின் ஆளுமையம்சப் பதிவாக வெளிப்படுத்தப்படுவதுமுண்டு.

எனது பார்வைக்குக் கிட்டிய 'வரலாறு' சார்ந்த புனைவுசாரா எழுத்துகளாக அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட சின்னையா சிவநேசன் அவர்களின் கனடாவின் கதை(2014), கதிர் பாலசுந்தரம் அவர்களின் சிவதலம் ஆவரங்கால் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரலாறு(2010), கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் திருத்தப்பட்ட மீள்பதிப்பாக வெளிவந்த ஈழத்து நாவல் இலக்கியம்(2010), சாமி அப்பாத்துரை அவர்களின் இரு நூல்களான புலம்பெயர்ந்த தமிழன்(1995), தரணியெங்கும் தமிழ்வளர்ப்போம்(1999) என் பவற்றைச் சுட்டலாம். வல்வெட்டித்துறை வரலாற்று ஆவணக்காப்பகத்தின் கனடாக்கிளையானது பல நூல்களை மீள்பதிப்புச் செய்துள்ளது. ஈழத்து வரலாற்று நூல்களாக மாதகல் மயில்வாகனப்புலவரின் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை(2004), முத்துராசாகவிராசரின் கைலாயமாலை(2009), க.வேலுப்பிள்ளையின் யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி(2001) முதலிய வற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

'தனிமனித ஆளுமைத்திறன்' சார்ந்த புனைவுசாரா எழுத்துகளில் நாவலர் மற்றும் விபுலாநந்த அடிகளார் பற்றிய நூல்கள் முக்கியத்துவமுடையவையாகும். நாவலர் பெருமானின் 125ஆவது குருபூசை தினத்தில் ஒன்றாறியோ இந்துசமயப் பேரவையின் 10ஆவது ஆண்டு நிறைவுவிழா மலராக நாவலர் பெருமான்(2004)என்ற ஆக்கம் வெளியிடப்பட்டது. இம்மலர், நாவலர் பெருமானது ஆளுமைத்திறனை வெளிப்படுத்தும் வகையிலமைந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும்.

கனடாவில் மீள்பதிப்புச் செய்யப்பட்ட விபுலாநந்தரின் யாழ்நூல்(2003), இவரின் கட்டுரைகளின் தொகுப்புக்களான கலாநிதி இ.பாலசுந்தரம் எழுதிய விபுலாநந்தம்(2004) மற்றும் விபுலாநந்தர் கலைமன்றத்தின் 10ஆவது ஆண்டு விழா மலரான வித்தகன்(2012) என்பன விபுலாநந்தரின் ஆளுமைத்திறனை வெளிப்படுத்தும் வகையிலமைந்த குறிப்பிடத்தக்க வெளியீடுகளாகும். இவற்றுடன், மகாகவி கம்பனின் ஆளுமைத்திறன்களை வெளிப்படுத்தும் கட்டுரைகள் கொண்டதான கம்பன்விழா 2008

என்ற மலரும் (மேருபுரம் ஸ்ரீமஹா பத்திர காளி அம்மன் தேவஸ்தான வெளியீடு) இங்கு முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய தொன்றாகும்.

மேலே குறிப்பிட்டவைகளுடன் வல்வை ஆவணப்பதிப்பகம் மீள்பதிப்புச் செய்த நூலான பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த ஈழத்துத் தமிழ்ப்புலவர் உடுப்பிட்டி அ.சிவசம்புப்புலவர் வரலாறும் அவரது ஆக்கங்களும்(2010) என்ற நூலும் ஆளுமைத்திறன் சார்ந்த வகையில் முக்கியத்துவமுடையதாகும். இவற்றோடு தமிழ்த்துது தனிநாயகம் அடிகள் நூற்றாண்டுவிழா சிறப்பு கட்டுரைத் தொகுப்பு(2013), செம்மொழிப்புலவர் ஈழத்துப் பூராதனார் கலாநிதி க.தா.செல்வராசகோபால் நினைவுப்பெட்டகம்(2010), எஸ்.சந்திரபோஸ் அவர்களின் எண்ணமும் எழுத்தும்(2011), திரு. சுப்பிரமணியம். இராசரத்தினம் அவர்களைப் பற்றியதான சித்தம் அழகியான்(2013) என்பன இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும்.

(மேலே 'சமூகவியல்' என்றவகைமையில் குறிப்பிடப்பட்டவையான வாழ்வும் வடுவும், பிரேம்ஜி கட்டுரைகள், எம்.சி.ஒருசமூக விடுதலைப் போராளி ஆகிய மூன்று நூல்களும் தனிமனித ஆளுமைத்திறன் என்பதான இந்த வகைமையிலும் அடங்குவனவாகும்.)

தனிமனித ஆளுமைத்திறன் சார்ந்தவை என்ற வகையிலே மேலே நாம் சுட்டியவை தவிர முக்கியமாகக் கவனத்துட்கொள்ளவேண்டிய ஒரு ஆக்கம் அதிபர் பொ.கனகசபாபதி அவர்களின் 'எம்மைவாழ வைத்தவர்கள்'(2012) என்ற நூலாக்கம் ஆகும். இந்நூல் தாயகத்தின் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் முதல்வரிசைக் கணிப்புக்குரியவைகளாகத் திகழும் கல்லூரிகள் பலவற்றில் அதிபர்களாகப் பணியாற்றிய கல்விமான்களின் ஆளுமையம்சங்களை எம் கண்முன் இட்டுவருவதாகும். அவ்வகையில் இவ்வாக்கம் தனிமனித ஆளுமைத்திறன்கள் சார்ந்ததாகிறது. அதேவேளை அந்நூலானது, யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் கடந்த ஏறத்தாழ இரண்டு நூற்றாண்டுக்கால கல்விவரலாற்றைத் திரட்டித் தொகுத்தளிக்கும் ஒரு தகவல்களஞ்சியமாகவும் திகழ்வதாகும்.

இலங்கையின் கடந்த இரு நூற்றாண்டுக் காலக் கல்வி வரலாற்றிலே, மேலைத்தேயங்களிலிருந்து வந்த மிஷனரிஸ்

எனப்படும் கல்விக் குழுக்கள் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்பு மிக முக்கியமானதொன்றாகும். மதம் பரப்பும் நோக்கை முன்வைத்து இலங்கையில் கால்பதித்த அக்குழுக்கள் அப்பணிக்குக் கல்வியை ஒரு ஊடகமாகப் பயன்படுத்தி அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் செயற்பட்டனர். அவ்வாறான அச்செயற்பாடுகளின் பங்களிப்பை உரியவாறு பெற்றுத் தன்னை வளப்படுத்திக் கொண்டது, யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் என்பது வரலாறு. அக் கல்வி வளமானது தலைமுறை தலைமுறையாகப் பேணப்பட்டுவந்துள்ள முறைமையை, அதை வழிநடத்திவந்துள்ள ஆளுமைகள் பற்றிய தகவல்களினூடாக தொகுத்தளித்துள்ள வகையில் திரு. பொ.கனகசபாபதியவர்களின் மேற்படி நூல் சமூகவரலாற்று முக்கியத்துவமுடைய தொன்றாகும். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கல்வி வரலாற்றை ஆய்வு செய்பவர்களுக்கு அரிய பல தகவல்களைத் தரும் நூலாக அமைகின்றதென்ற வகையில் இது ஒரு வரலாற்றாவணமாகவும் திகழ்கிறது. யாழ்ப்பிரதேச மக்களின் உயிர்த்துடிப்பான அம்சம் கல்வியே என்பதை இது உலகறியப் பறை சாற்றிநிற்கிறது. இவற்றை நோக்குகையில், கனடாத்தமிழ்ச் சூழலின் புனைவுசாரா எழுத்தாக்கங்களின் பரப்பில் முதல்வரிசைக் கணிப்புக்குரிய ஒன்றாக இவ்வாக்கத்தினைக் கொள்ளலாம்.

நிறைவாக

இக்கட்டுரையானது கனடா மண்ணிலே எனது பார்வைக்குக்கிட்டிய புனைவுசாரா எழுத்துகளை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும். இத்தலைப்பிலே இது ஒரு முன்னோடி முயற்சியென்றே நான் கருதுகிறேன். கனடாவில் வெளிவந்த புனைவுசார் எழுத்துகள் பற்றிய தகவல்கள் பலவகைகளில் கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டுவரும் இச்சமயத்தில், அம்மண்ணின் புனைவுசாரா எழுத்துகளும் தனிக்கவனத்திற் கொள்ளப்படவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தே இக்கட்டுரையை ஓர் ஆரம்ப முயற்சியாக நான் மேற்கொண்டேன். இக்கட்டுரையானது, இதில் விடுபட்ட தகவல்களையும் உள்ளடக்கியதாக எதிர்காலத்தில் விரிவுபெறவுள்ளது.

நிலவுக்குப் போதல்

தா.பாலகணேசன்

நான் குழந்தையாய் இருக்கையில்
அம்மா அழைக்க
மனைத்தேறி
மல்லினைப் பூ கொண்டு வரும்.

தினசெயல்வாய் ஒருங்கும்
மனிதர்களின் முக்கிசை
கமந்து வலியால்
உழலும் காற்று வெளியில்
கின்னும் கிடந்து காயும்

திருவிழா முடிந்த
கோயில் தெருவ்தி போல
என் நிலவு முற்றம் கிடக்கும்

கிணற்பனைகயால்
அடர்ந்த கந்தகப் புகை மூட்டத்தினூடு
பின் கிரகக் கால நிலவு
பெய்கின்ற நாதம்
நெஞ்சை பெயர்க்கிறது.

முயிக்குப் பாலாறு ஓடவார்ப்பது போல
பொழிகின்ற நிலவின்
கணன்று, சுடர்ந்த காதல் வாழ்க்கை
அந்திம காலத்தை நெருங்குகிறது.

என் வாழ்வோடுருந்த நிலவின்
நெருப்புப் பிடிக்கையில்
பிடிவ் வாசித்தவனின்
பேரப் பின்னையாகி
ஊரைக் கடந்தவன்

பெரும்புள்ளியும்
கரும்புள்ளியும்
குத்திக் குத்தி
மனது காயப்படுகிறது.

(செய்தி: தயிலன் கலஞ் புரிச்சல்க மலர்)

ஆண்டி
குண்டி மண்ணைத் தட்டி விடுகிறாற் போலவா
எல்லாம் முடிந்தது?

நேர்த்திக் கடன் பூண்ட
பெதில் காவடி ஆட்டிக்காரனைப் போல்
தேகமெல்லாம்
குத்தி இருக்கிற கோடி வதைகள்

பாதை தவறிய
என் கை இருக்குகையில்
தேம்பி அழுகின்றன
என் குழந்தைகள்
என் பாதி உயிரையும் எடுக்கிறார்கள்.

முருபனிக் குள்
சரிக் கப்பட்டு என் வாழ்வு-
மாட்சிபிக்க
மண்ணின் வாழ்வு
மன்கிய நிறுப்புகி் கருக்கொக
மணக் கண்ணில் விரிந்து
மாலுடத்தை சதா உறுத்தும்.
ஆயினும்
கின்னும் அகதி மனிதன் நான்
நிலவுக்குப் போகிற
கணவோடுதான் இருக்கின்றேன்.

கணவோடுருந்தாலும்
காத்திருந்தாலும்
எனைத் தொடர வண்ணம்
அகதி மனிதன் எனக்கு
நிலவுக்குப் போதல்
நிகழ்தல் வேண்டும்.

நிலவுக்குப் போதல்
நிகழ்தல் வேண்டும்.

‘அக்கா’ இதுதான் நான் எழுதற கடைசிக் கடிதம். இனி மேல் ஸ்பொன்ஸர் லெட்டருக் காகக் கெஞ்சமாட்டன். உன்னுடைய உறவும் இதோட சரி....

சாரதா அவளுக்கு எதிரில் நின்று பேசுவது போலிருந்தது வீணாவுக்கு.

அவள் எப்பவுமே அப்படித் தான். படபடப்பும், துடிதுடிப்பும் இயற்கையாகவே அவளுக்கு அமைந்துவிட்டது. அந்த அந்த நிமிஷங்களுக்காக வாழ்பவள். எதிர் காலத்தை சிந்தித்து.. சிந்தித்து நிகழ்காலத்தை வீணடிக்காத புத்தி சாலி..

கடிதத்தை மடிக்கக்கூடத் தோன்றாமல் அப்படியே அதனை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் வீணா. குண்டு மல்லிகை களை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கொட்டி விட்டதைப் போன்ற கையெழுத்து.. கண்ணில் எடுத்து ஒற்றிக் கொள்ளலாம் போன்று. கையெழுத்து மட்டுமல்ல.. அவள்கூட அத்தனை அழகுதான். இளைஞர்களை அலைக்கழிக்கும் அழகு. வீட்டுக்கு வந்து விட்டுப் போகும் எந்த இளைஞனும் போன் பண்ணி I love you என உளற வைக்கும் அழகு..

“சாருவின் கடிதம் வந்து ஒரு கிழமை யாகிவிட்டது. இன்னும் பதில் எழுதவில்லை. கட்டாயம் இண்டைக்கு முடிவு எடுத்துப் போட வேணும்”

“வ்வாக்... வ்வாக்”

விழுந்தடித்துக் கொண்டு பாத்ரூமிற்குள் ஓடினாள் வீணா.

நேற்றுக் குடித்த அத்தனை ‘விஸ்கி’யும் நாற்றத்துடன் வெளியேறிக் கொண்டிருக்க.. நிற்க முடியாமல் தள்ளாடிக் கொண்டு...

டவலை நனைத்து இதமாக முகம் முழுவதையும் இலேசான சுடு தண்ணீரினால் துடைத்து விட்டவள்... கைத்தாங்கலாகக் கொண்டு வந்து இருத்தினாள். சூடான கோப்பியை அவன் முன்னால் நீட்டிய பொழுது தான்.... பிரதீப் சுயநினைவுக்கு வந்தான்.

ரகசிய
நண்பர்கள்

“Officeஸுக்குப் போகேல்லயோ..வீணா?”

“இல்லை.”

“எனக்குத் தலையிடிக்குது... படுக்கப் போறன்”

அவன் பின்னே சென்றவள்.. அறையின் மது நெடி தாங்காமல் Air Freshnerஜ அடித்தாள். ஜன்னல் கேர்ட்டினை விலக்கிய பொழுது சூரியஒளி பாய்ந்து அறையின் இருட்டுப் பளீரெனத் தகர்ந்தது.

“கடவுளே... பளீரென இருந்த என்னுடைய வாழ்க்கையை நானே இருட்டாக்கிக் கொண்டு விட்டேனா?”

மடிப்புக் கலையாத உடுப் போடு... டிரைவர் கார் ஓட்ட.. பிரதீப் கந்தோருக்குப் போய் வந்த அழகு.. அவனுடைய திறமையும்.. உழைத்த உழைப்பும்...

எதில் குறைவைத்தான் பிரதீப்?

அருண் விஜயராணி
[அவுஸ்திரேலியா]

அவளைக் கொஞ்சுவதிலா... அவளுக்குத் தேவையானதை வாங்கித்தருவதிலா...

யோசிக்க.. யோசிக்க மூளையெல்லாம் வலித்தது.

Foreignற்குப்போக வேண்டுமென்ற ஆசை எப்படி என் மனதில் வந்தது?

“வீணா.. இது என்னுடைய Sister Londonஇல் இருந்து அனுப்பினது.. அங்க இப்ப latest fashion ஆம்”.

“வீணா... என்னுடைய Broker family next week.... America இல் இருந்து வாறார். Party ஒன்று organize ஆகிறது. கட்டாயம் வாரும்”

அத்தகைய partyகளிலே அவர்கள் வெளிநாட்டுப் பெருமைகளைக் கதை கதையாக அளக்கும்போதும்.. வெளிநாட்டில் வாழ்பவர்கள் எல்லாம் அதிர்ஷ்டசாலிகளாக மகிழ்வதும் வெளிநாட்டுக்குச் செல்வதே பெரிய ஒரு தகுதியாகப் பாராட்டப்படுவதும்.. வீணாவின் மனம் ஏக்கப் பெருமூச்சு விடும்.

மெல்ல மெல்லமாக வீணாவின் மனதில் துளிர்விட்ட ஆசை... வளர்ந்து, பெரிய மரமாகி, Foreign போகாவிட்டால் வாழ்க்கையே அர்த்தம் மற்றது என்பது போல...

“பிரதீப் நாங்கள் ஒஸ்ரேலியாவுக்குப் போனால் என்ன?”

“வீணாவுக்கு ஏன் இந்தத் திடீர் ஆசை? இங்கே என்ன குறை?”

“எனக்கென்னவோ.. ஒரு Changeக்கு வெளிநாட்டில் போய் இருக்க வேணும்போல இருக்குது. என்னுடைய friends கனபேர் போட்டினம் பிரதீப்.. அங்கபோய் நல்லாய் உழைத்து... வசதியாக இருக்கினாம்”

“அதில் என்ன பிழை வீணா? நாங்கள் இங்கை எவ்வளவு வசதியாக இருக்கிறம்? வெளிநாட்டுக்குப் போய் உழைத்துத்தான் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றில்லை.. இங்கை உழைக்க முடியாதவை அங்கை போய் உழைத்து நல்லாக வரட்டுமன். வெளிநாட்டுக்குப் போன எத்தனையோ பேர் கஷ்டப்படுகினம் என்றும் நான் கேள்விப்பட்டனாள்.

“அதெல்லாம் படிக்காதவதான் கஷ்டப்படுகினம். நீங்கள் ஒரு PhD. இங்கேயே உங்களுக்கு எவ்வளவு பெயர். ஒஸ்ரேலியாவுக்கு போன உடனே வேலை கிடைக்கும்.”

“இங்கை மாதிரி servants வைத்துக் கொண்டு சொகுசாக அங்கை வாழ ஏலாது..”

“எதுக்கு machines உண்டு. மற்றவைபோல manage பண்ணலாம் தானே? ஒஸ்ரேலியாவுக்கு migrate பண்ணுவம்.”

கொஞ்சிக் கொஞ்சி, வீணா கெஞ்சிய பொழுது பிரதீப் சம்மதித்து விட்டான்.

ஆனால் பிரதீபின் அப்பாவிடம் கேட்ட பொழுது அவர் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தார்.

“மகள் You are making the Wrong decision”

“இல்ல மாமா.. இங்க பிரச்சினைகளுக்குப் பயந்து கொண்டிருக்காமல் நாங்கள் போகப் போறம்.”

“பிரச்சனை எண்டைக்கும் உங்களைப் பாதிக்காது. உடன டிக்கட் புக் பண்ணி.. சிங்கப்பூருக்கோ.. இந்தியாவுக்கோ.. உங்களை அனுப்பிப்போடுவன்..”

“வீட்டை விட்டு Airport போற மட்டும் நாங்கள் உயிரோடு இருந்தால்தானே மாமா?”

அவர் வீணாவிடம் தோற்றுப்போனார். அவள் முடிவெடுத்துவிட்டது அவருக்கு நன்றாகப் புரிந்தது.

“வீணா.. Business விஷயமாக.. நான் வெளிநாடுகளுக்குப்போய் வந்தவன். நீ நினைப்பது போல் வெளிநாடு சொர்க்கபூமி.. வசதியில்லாதவர்களுக்குத்தான். உங்களுக்கு அல்ல. பிரதீப்பை எனக்குத் தெரியும். அவனுக்கு ஞாயமான superiority complex. யாருக்கும் பணியமாட்டான், அவனைவிட நான் மற்றப்பிள்ளைகளைப் புகழ்வதையே தாங்கமாட்டாதவன். அப்படிப்பட்டவனை ஒஸ்ரேலியாவுக்கு கூட்டிப்போக நினைக்கிறாய்.. நீ மனைவி. எதுவானாலும் இனி அனுபவிக்க வேண்டியவள் நீ...” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தார்.

ஆரம்பத்தில் அவுஸ்ரேலியா வாழ்க்கை தான் எவ்வளவு இனிமையாக இருந்தது? பிரதீப்புக்கு வேலை கூட உடனே கிடைத்தது.

“...How can he boss me around.... என்னுடைய Qualifications இல் கால்வாசி கூட இல்லை. என்னை டிக்டேட் பண்ணிக் கொண்டு...” முணு முணுக்க ஆரம்பித்தவன் ஒரு நாள் வேலையைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு வந்து நின்றான்.

அடுத்தடுத்த வேலைகளும் அதேபோல! எந்த வேலைக்குச் சென்றாலும் அவனால் நிலைத்து நிற்க முடியவில்லை. தனக்குக் கீழ் பல பேரை அதிகாரம் செய்து வேலை வாங்கிய மனது... இங்கே அடிபணிய மறுத்தது.

“வெள்ளைக்காரர்கள் எண்டால் கொஞ்சம் அப்படித்தானாம்...”

“அவன்ட தோல் வெள்ளையெண்டால் எனக்கென்ன? முதல் மூளைக்குள்ள விஷயத்தை தெரிந்து வைச்சுக்கொண்டு பிறகு என்னை Boss பண்ணச் சொல்லு...”

பிரதீப்பிற்குள் உள்ள Superiority complex விஸ்வரூபங்கொண்டது.

வேலையில்லாமல் குடும்பம் டோலில் ஆடியது.

அவனுடைய ஆரம்ப வேலையைக் கொண்டு Loan எடுத்து வாங்கிய வீடு Mortgage கட்ட முடியாமல், விற்றுவிட்டு வாடகை வீட்டுக்குப் போகவும் தன்மானம் இடம் கொடுக்காமல், பிள்ளைகளின் சினூங்கல் அதிகமாக, வாழ்க்கையின் தரம் குறைய ஆரம்பிக்க, பிரதீப் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபடக் குடிக்க ஆரம்பித்தான். “திரும்பக் கொழும்புக்கே போய் விடலாமா பிரதீப்?”

“நோ... அப்பா என்ன சொல்லுவார்? Friends எப்படிச் சிரிப்பார்கள்? Children can't adjust...”

தானும் adjust செய்வதுதான் வீணாவுக்கு வழியாக இருந்தது... குடும்பத்தில் கஷ்டம் நாளுக்கு நாள் மோசமாக...

ஏன் அம்மா, அப்பா வீட்டிலே இருக்கிறார்? வேலை கிடைக்கும் வரை ஏதாவது factory இல் Work பண்ணுகிறது தானே?”

பதினைந்து வயது மகன் கேட்ட ரோஷத்தில் பிரதீப் வேலைக்குப் போகவில்லை. அவன் தான் படித்த படிப்பையும் ஒதுக்கிவிட்டு Factory இல் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தான்.

அவன் வேலைக்குப் போய் இரண்டு மாதங்கள் தான். பிரதீப்புடன் படித்தவன், தன் பிள்ளையின் பிறந்த நாள் party ற்கு கூப்பிட்டான்.

Dinner முடிந்து ஆட்டமும் பாட்டமும் தொடங்கின. பிரதீப்பும் வீணாவும் நேரத்துடன் நண்பர்களிடம்விடைபெற kitchenற்குள் நுழைந்த பொழுது... “பெரிய பணக்காரன்... Ph.D எண்டிங்கள், அவருக்கு வேலையில்லையாம். அவ factoryஇல் work பண்ணுகிறவாம், இவையன் எல்லாரையும் கூப்பிட்டு... ஏன் என்ற மானத்தை வாங்குறீங்கள்” என்று வீட்டுக்காரி அலுத்துக் கொள்ளவும்,

“இல்ல மீரா அவன் Ceylon இல் Ph.D.தான்.

'He doesn't work....'

'He doesn't take you anywhere....'

'He doesn't do anything....'

'Do you still need him Amma....?'

'Why don't you divorce him?'

பிள்ளைகள் ஆத்திரத்துடன் கத்தும் பொழுது....

'I still love him.... I still love him....'

அவள் விம்மிக் கொண்டே கூறுவாள்.

நல்லாத்தெரியும்....” என்று பிரதீப் நண்பன் சமாதானம் சொல்லவும்...

சொல்லிக்கொள்ள வந்தவர்கள் சொல்லிக் கொள்ளாமலே வீடு திரும்பினார்கள்.

This is Rubbish.., how can they respect people by their work and wealth!" என்று புகம்பமாக வெடித்து நிறுத்தியவன்தான்.

அதன் பின் சத்தமே இல்லாமல் போய் விட்டான்.

வேலைக்குப் போவதில்லை. நண்பர்களிடம் போவதில்லை. யாருடனும் கதைப்பதில்லை. சிரிப்பதில்லை.

சரியாகச் சாப்பிடுவதுகூட இல்லை....

விடிய ஆரம்பிக்கும் குடி இரவு வரை நீண்டு... மயக்கமும் விழிப்புமாக...

அவனை ஆறுதல்படுத்த வீணாவால் முடியவில்லை. திருத்தவும் முடியவில்லை.

வீட்டு Mortgage பிள்ளைகளின் பள்ளிக் கூடச் செலவு, சாப்பாடு எல்லாமே ஒரு Factory சம்பளத்திற்குள் அடங்கிவிடுமா?

அவன் Public Exam எடுத்துப் பாஸ் பண்ணி வேலைக்குப்போகத் துவங்கினாள்.

'I don't know.... how.... you sleep next to him, he stinks'

மகள் ராது, மூக்கைப் பிடித்து, அபிநயம் காட்டிச் சிரிப்பாள்.

'My friend's dad who worked as a Doctor in china is working as a Taxi driver.... here. I don't know.... why he is making such a big fuss?'

மகன் முரளி பெரிய மனிதன் போல் பேசிப் பிரதீப்பை நோகடிப்பான்.

கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பாசமழை பொழிந்த அப்பா.... எல்லாம் அவர்கள் வரையில் கனவாகி.... குடித்து விட்டுச் சதா படுத்துக் கிடக்கும் அப்பாதான் நிஜமாகிப் போனார்.

அவர்களுக்குப் பிரதீப்பைப் பிடிக்கவில்லை.

"He doesn't work...."

He doesn't take you anywhere...."

He doesn't do anything...."

"Do you still need him Amma....?"

"Why don't you divorce him?"

பிள்ளைகள் ஆத்திரத்துடன் கத்தும் பொழுது....

"I still love him.... I still love him...."

அவள் விம்மிக் கொண்டே கூறுவாள். அம்மாவின் அழகை பிள்ளைகளுக்கு வியப்பாக இருக்கும்.

பிரதீப் அவள்மீது வைத்த ஆழமான அன்பை, அவளால் அவர்களுக்கு விளங்கப் படுத்த முடியாது. வேலையும் வீடும் மட்டும் வாழ்க்கையாகப் போய்விட்டபின்பும் கூட, அவன் குடித்தால்கூட, உயிரோடு தன் அருகே இருக்கிறான் என்ற சின்னச் சந்தோஷத்தில்தான் அவள் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கிறாள் என்பது அவர்களுக்குப் புரியுமா?

அவர்களுக்கு மட்டுமென்ன....? அவளுடைய அப்பா அம்மா... சாருவுக்குக்கூடத் தெரியாது. அதனால்தானே, சாருவும் ஆஸ்ரேலியா வரத் துடிக்கிறாள்? அவளுடைய sponsor letter இனால் கிடைக்கும் points ற்கு ஏங்கிக் கொண்டு....

Engineeringல், 2nd yearஇல் இருந்தவள். ஒரே நாளில் படிப்பைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு வந்து நின்றாள்.

"அப்பா நான் இனிமேல் படிக்கேல்ல."

"ஏன்மா?"

"நான் ஜனனை மாரி பண்ணப் போறன்."

"கல்யாணத்துக்கும் நீ படிக்கிறதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"நான் Love பண்ணுகிற ஜனன்....அவ்வளவு படிக்கேல்ல. Commercial bank இல் cashier work பண்ணுகிறார்."

"சாரு!"

"அப்பா.... நீங்கள் எவ்வளவு கத்தினாலும் உங்களுடைய விருப்பத்தோடதான் நான் ஜனனைக் கல்யாணம் செய்வன்."

அப்பா எவ்வளவு கெஞ்சியும் சாரு மேலே

படிக்க மறுத்துவிட்டான்.

அப்பாவுக்கு ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை.

முத்த மருமகன் ஒரு Ph.D

இரண்டாவது மருமகன் cashier.

பேசாமல் தன்னுடைய companyஇல் அவனை Manager ஆக்கிவிட்டு.... Wedding Invitation ஐ அடித்தார்.

Wedding Receptionஇல் சாருவும்.... ஜனனும் கை கோர்த்து நடந்தபோது ஊர்க் கண்ணைப் பட்டுவிடும் போலிருந்தது.

"எனக்காக தன் படிப்பையே தூக்கி எறிந்தவளாக்கும்!" ஜனனின் முகத்தில்தான் எவ்வளவு கர்வம்!

வசதியான வாழ்க்கையில் அவர்கள் அடித்த கும்மாளங்கள்.... கொண்டாட்டங்கள்தான் எத்தனை?

அந்த சொகுசான வாழ்க்கை இங்கு கிடைக்காமல் போய்விட்டால்?

Ph.D என்ற பட்டத்துக்குரியவனே இன்று ஏமாற்றம் தாங்காமல் குடிக்காரனாகி விட்டபிறகு, சாதாரணமான ஜனன்....

அப்பாவைப் போல Company Manager ஆக அவனைத் தூக்கிப்போட இங்கு யார் இருக்கிறார்கள்?

அவளைப் போல ஜனன் இடத்துக் கேற்பத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டாலும், பிரதீப்பைப் போலத்தானே சாருவும்? நினைத்ததெல்லாம் தனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று, தான் நினைத்த வாழ்க்கை தனக்கு அமைய வேண்டுமென்று தன் வாழ்க்கை அழகை மற்றவர்கள் பார்த்து வியந்த வண்ணம் இருக்க வேண்டுமென்று....

இப்படியெல்லாம் எதிர்பார்த்து வருபவளுக்கு ஒன்றுமே கிடைக்காமல் போய் விட்டால்?

Foreign வாழ்க்கையும், உடுப்புக்களும், holidayற்குப் போய் நின்றால் சொந்தக்காரர்கள் எல்லோரும் வாயைத்திறந்து பார்ப்பதில் கிடைக்கும் போலியான சுகமும் என்னைப் போலவே உன்னையும் மயக்க வேண்டாம் சாரு....

இந்த Australiaஇல் இன்னொரு பிரதீப்பும் வீணாவும் உருவாக வேண்டாம்.

(நன்றி: பனியும் பனையும்)

இரா. ரஜீன் குமார் (ஜேர்மனி)

என்றோ ஒருநாள் எழமனைத்தானோ
கீத்தனை காலம் தூங்கிக் கழிக்கின்றோம்

என்றோ ஒரு நாள் எழமனைத்தானோ
புகோளத்தின் எல்லாத் திக்கிலும்
தூசிப்படலமாய்....
அந்தந்த நாட்டினர் முகத்தைச் சுழிக்கும்
அகதிப் பிண்டமாய்....
மிதந்தலைகின்றோம்.

எப்போ எழமனை
நாளுமறிகிலோம்
எப்படி எழமனை
குறியறிகிலோம்
கூப்படி எழமனை
நுண்மான் நுழைபுலம் எதுவுமறிகிலோம்

எப்படி ஆயினும்
நூல்கள் மக்கள்!
திடமாய் கீருக்க உறுதி பூண்டனம்!

பள்ளி எழுமின்!
பள்ளி எழுமின்!

எல்லாவற்றையும் மறந்து பேசியும்
எல்லாவற்றையும் மறைத்துப் பேசியும்
எல்லாவற்றையும் திரித்துப் பேசியும்
எல்லாவற்றையும் பேசாதிருந்தும்
திடமாய் கீருக்க உறுதி பூண்டனம்
திடமனைப்படுகிற ஐதத்தொடு ஐமமாய்

எங்கெங்கு காணினும்
வரலாறென்பது கிரண்டாய் உள்ளது.
வார்த்தை கொண்டு எழுதப்படுவதும்
வாழ்வு கொண்டு எழுதப்படுவதும்

வாழ்வுகொண்டு எழுதப்படுவதால்
ஆழ்மனை அடிமைய ஆள்பவன் கவிஞன்.
என்றோ வேண்டாம் கின்றோ எழுக!
மரணுட விழுமிய கூறுகளனைத்தும்

**ந
ம்
பி
க்
கை
யா
ன மெளனம்**

துளிர்ப்புக் காலத்தை
எதிர்நோக்கி தவமிருக்கும்
பனிப்புலத்து
இலையுதிர் மரங்களைப் போல்
மெளனமாய்
எங்கள் இருத்தல்

தாமயந்தி (நேர்வே)

ஓர்
துளிர்ப்புக் காலத்தின் வருகைக்காக -

நம்பிக்கை -
எங்கள் வாழ்தற் கிளைகளில்
கோடுகள் கீறும் கிரணங்கள்
அந்தக் கோடுகளினூடு புலப்படும்
துளிர்ப்பு.
அதற்காகவே எங்கள்
மெளனமான காத்திருப்பு
[நன்றி - மெளனம்]

சிகரட்டை மூட்டி ஒரு மூன்று தம் இழுத்திருக்க மாட்டான்.

“டேய் கணேஸ்.... மசி ராண்டி. சிகரட்டா பத்திக் கொண்டு நிற்கிறாய். நான் நாயா கத்திறன் கேட்கவில்லையா?” வேணு ரெக்ஸ் ரைல்ஸ் முதலாளி கத்தினார்.

“இல்லையண்ணை சத்தியமா கேட்கவில்லை”

“சரி வா இஞ்சை. இந்த நோட்டீஸ்களை மெற்றோ வாசலில் நிண்டு கொடு. யாரையும் தவறவிடாதே. இப்ப தொடக்கம் பின்னேரம் ஏழு மணிவரை குடு. எங்கையாவது போனியெண்டால் என்றை குணம் தெரியுந்தானே”

லா சப்பல் மெற்றோ வாசலில் நிண்டுகொண்டு - வருவோர், போவோருக்கு - இந்திய இலங்கைத் தமிழர்களை அடையாளம் கண்டு - விளம்பர நோட்டீசு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான் கணேஸ். நோட்டீசை வாங்கியவுடன் கசக்கியெறிந்துவிட்டுப் போவோரும், வேண்டா வெறுப்புடன் வாங்குபவர்களும், கையைத் தட்டிவிட்டு போகிறவர்களுந்தான் அதிகம். ஒரு சிலரே என்ன விளம்பரம் எனப்பார்ப்பார்கள். கணேசுக்கு இதில் ஒன்றிலும் பாதிப்பில்லை. அவனுடைய வேலை தன்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட நோட்டீசை இந்திய, இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டியதுதான். தனது கடமையை எதுவித உணர்வுகளுக்கும் முக்கியம் கொடுக்காமல் செய்வான்.

“டேய் கணேஸ், நாளைக்கு வேலைக்கு வாறியே சாமான் கொஞ்சம் ஏத்தவேணும்” என்றார் விசயன் பலசரக்கு கடை முதலாளி.

“சரி அண்ணை, வாறன்”

“டேய் கணேஸ், ரெஸ்ரோறன்ட் வேலை நடக்குது. இடிச்ச உடைச்ச கல்லுகள், பலகைகள் அள்ளவேண்டும். இரண்டு நாளைக்கு வேலைக்கு வாறியே” - எம்பயர் சாப்பாட்டுக் கடை முதலாளி.

“சரி அண்ணை வாறன்”

“டேய் கணேஸ், வீட்டுக்குப் பேப்பர் ஒட்ட வேணும். கொஞ்சம் உதவி செய்யிறியே” - யாரோ ஒருவர்.

“சத்தியமாய் செய்யிறன். பயப்பிடாதேயுங்கோ”

லா சப்பல் எங்கும் மட்டுமல்ல. தமிழர்கள் புழங்கும் மார்கடே புவாசொனியே முதலிய இடங்களிலும், இந்த “டேய் கணேஸ்” ஓடி ஓடி வேலை செய்கிறான். ஆனால் கிடைப்பதோ, ஒரு வயிறு சோறு. ஒரு சில பிராங்குகள். அவன் உழைப்பு, அவன் இனத்தாலேயே சுரண்டப்படுகிறது. அவனுக்கும் இதைவிட்டால் வேறு வழியில்லை என்பதுடன் வேறுவழி தெரியவுமில்லை.

“டேய் கணேஸ், கவனமாய்ப் போ. எங்கையெல்லாம் மறந்து விடாதே” என்றனர் கொழும்புக்கு மெயில் ரெயின் ஏறும்பொழுது கண்கலங்கிய நண்பர்கள்.

“டேய் கணேஸ், பத்திரம். டொலர் வைத்திருப்பது ஒருத்தருக்கும் தெரிய வேண்டாம். போனவுடனை கடிதம் போடு. சீக்கிரம் உழைச்சுப் பிழைச்ச ஊருக்கு வந்துவிடு” - அண்ணர் அறிவுரைசூற அதை ஆமோதிப்பதுபோல, தலையாட்டியபடி அம்மா, அப்பா.

ஏஜென்சிக்காரன் பெரிசா ஒன்றும் ஏமாத்தவில்லை. குறிப்பிட்ட தவணைக்குள்

நான் இங்கு நலம், நீங்கள் அங்கு நலமா?

சி. புலம்பராஜா
(பிரான்ஸ்)

பிளேன் ஏற வைத்துவிட்டான். ஆனால் பேசினதைவிடக் கொஞ்சம் கூடுதலாகக் கறந்துவிட்டான்.

நிறைந்த கனவுகளுடன் பிளேனில் கால் வைத்தான் கணேஸ்.

பல காட்டுப் பகுதிகள் ஊடாக அங்கு பதுங்கி, இங்கு பதுங்கி இரண்டு மூன்று கார்கள் மாற்றப்பட்டு ஒருவாறாக ஏஜென்சிக்காரன்டை ஆள், பாரிசில் கொண்டுவந்து சேர்த்தான்.

அப்பாடா... சனியனெல்லாம் தொலைந்தது. இனி நல்ல காலமே. சந்தோசத்தில் பசியே எடுக்கவில்லை.

கணேசக்கென்றிருந்த நெருங்கிய நண்பர்களில் ஒருவர், பாரிசில் இருந்தான். அவனுடைய முகவரியுடன் வந்ததால் நேரேயே அங்கு வந்து சேர்ந்தான். நண்பனும் மனைவியும் அவனை இன்முகத்துடன் தான் வரவேற்றார்கள். நண்பனின் மனைவியை ஊரிலேயே கணேசக்குத் தெரியும்.

கணேசின் நண்பன் கதிரும், மனைவி சாந்தாவும் கலியாணம் கட்டின புதிசிலை சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஒருநாள் மத்தியான நேரம் கணேசின் வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள். கணேஸ் வீட்டில் எல்லோரும் பதறிப்போனார்கள். எட இந்தப் பிள்ளைகள் சொல்லாமல் வந்துட்டுதுகள். நல்ல விருந்தாகக் கொடுக்க வேண்டுமென கணேசின்ரை அம்மா பரிதவிக்க “நீ ஆயித்தப்படுத்தணை, நான் ஒரு கோழி புடிச்ச வாறன்” எனப்போன கணேஸ், தங்கடை வீட்டுச் சேவல் கோழியைக் கலைத்துக் கல்லால் எறிந்து பிடித்துவந்து மாப்பிள்ளைக்கும், பொம்பிளைக்கும் எதிர் பாராத விருந்து கொடுத்தான்.

கதிர் வெளிநாடு போக முயலுகையில் அவனுக்குப் பண நெருக்கடி எனக் கேள்விப்பட்ட கணேஸ், தாயிடம் கேட்டுப் பணம் வாங்கி டொலராக மாற்றிக் கதிரின்ரை கையில் திணித்தான். போனவுடன் அனுப்புவதாகக் கூறிச்சென்ற கதிரை இன்றுதான் காண்கிறான் கணேஸ்.

கணேஸ் வந்த அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக் கிழமை. ஓய்வு எண்டபடியால், கதிரும் மனைவியும் வீட்டிலிருந்தார்கள். கணேஸ் தொலைக்காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“டேய் கணேஸ், நல்ல சேர்ட்டுக்கள் கொண்டு வந்திருப்பாயே. இப்ப சிலோன்

சேர்ட்டு, ரீசேர்ட்டுக்கள்தானே ஸ்ரைலாம். கொஞ்சம் காட்டன்..” கதிர் கேட்டு வாய்மூடவில்லை. இரு வாறன் எண்டு போனவன் எல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து அவன் முன் கொட்டி, “நீ இதற்குள் பிடித்த இரண்டு, மூண்டை எடு” எனச் சொன்னான். சாந்தாவும் ஓடிவந்து, “அது நல்லாயிருக்கு, இது நல்லாயிருக்கு” எனச் சொல்லி வாயூறி நின்றான்.

கதிர் தடுமாறிப் போனான். எல்லாம் திறமாகத்தான் இருக்கு. இரண்டு சேர்ட்டை கணேசிடம் எடுத்துக் கொடுத்த கதிர், “டேய் கணேஸ், இதை நீ வைச்சுக்கொள். மிச்சத்தை நான் எடுக்கிறன். பதிலாக, இங்கத்தை சேர்ட்டு என்ன விலையானாலும் நான் உனக்கு வாங்கித்தாறன்” என்றான்.

கணேஸ் திகைத்துப் போய்விட்டான். கொழும்பு world market இல் அலைந்து ஆசையாக தேடித்தேடி விலை பாராது எடுத்த அனைத்தும் கதிர் மடக்கிவிட்டானே.

“சரி எனக்கு பிரான்சிலை அவன்தானே, அவனை நம்பித்தானே எல்லாம் இருக்குது.” என மனதை ஒத்திக்கொண்டான்.

இரவு சாப்பிடுவதற்கு முன், கதிரும் கணேசும் விஸ்கி குடித்தார்கள். அதிகம் பழக்கமில்லை. கணேஸ் அறுக்கத்தொடங்கினான்.

“நீங்கள் கொண்டுவந்த டொலர் எல்லாம் கவனமாய் வைத்திருக்கிறியள்தானே”

“ஓம் சாந்தா எழுநூறு டொலர். ஒண்டுகூட செலவழிக்காமல் அப்படியே வச்சிருக்கிறன்.” கணேஸ் உளறினான்.

“இஞ்சையப்பா நீங்கள் ஏதோ தேவைக்கு டொலர் வேணும். எண்டனியளல்லோ, கணேசிட்டை வேண்டிக்கொண்டு அதுக்குப் பதிலாப் பிராங் கொடுக்கலாம்தானே” சாந்தா முடிக்கவில்லை. கணேஸ் ஓடிப்போய் எழுநூறு அமெரிக்கன் டொலரையும் எடுத்து வந்து “சாந்தா இந்தா பிடி, எனக்குப் பிராங்காகப் பிறகு நீங்கள் தாருங்கோ, இனி ஏன் எனக்கு டொலர்?” கையிலிருந்த எழுநூறு அமெரிக்கன் டொலரைத் தொலைத்தான் கணேஸ்.

கணேஸ் வந்து இரண்டு மாதங்களாகியும், அவனுக்கு விசா போடவோ, அகதிக்கான விண்ணப்பம் கொடுக்கவோ கதிர் முயல்வில்லை. இது பற்றிய விபரங்களை வீதியிலும், கடையிலும், பூங்காவிலும் காணும் இலங்கைத் தமிழரிடம் கேட்டறிந்து வைத்திருந்தான் கணேஸ்.

“எனக்கு விசா போடவேணும். உனது வீட்டில் இருப்பதாக ஒரு கடிதம் தாறியே” ஒருநாள் கேட்டான்.

“இஞ்சை வா கணேஸ். நாங்கள் குடும்பமாக பிள்ளைகளோடு இருப்பதால் அலோகேஷன் பேமலியேல் பணம் தருது, உனக்குக் கடிதம் தந்தால், அதெல்லாம் பிழைச்சப்போய்விடும்.” பொய் சொன்னான் கதிர்.

“வேறே ஆரிட்டையெண்டாலும் வேண்டித் தாவன்.”

“எனக்கு ஆரையடாப்பா தெரியும்? தெரிஞ்சாலும் சரியான கஷ்டம். ஒருத்தரும் தரமாட்டாங்கள்.” கதிர் போய்விட்டான். கணேஸ் திக்குத்தெரியாத காட்டில்...

அதிகாலை வேலைக்குப் போய்விட்டு வந்த சாந்தா, “கணேஸ், காசு வைச்சிருக்கிறியே?” என்றாள். “என்னட்டை எங்கால காசு? டொலரையெல்லாம் உங்களிட்டைத்தானே தந்துட்டன்” என்றவனிடம் ஐந்து, பத்து, இருபது சென்றிம் (சதம்) சில்லறைக் காசுகளை அள்ளிக்கொடுத்து, கடையில் சாமான்கள் வாங்கிவரச் சொன்னாள்.

கணேஸ் தயங்கி நிற்பதைப் பார்த்து, “வெட்கப்படாதையுங்கோ.. இங்கை சில்லறை கொடுத்து சாமான்கள் வாங்குவது சகசம் போங்கோ”

ஒரு கைக்குட்டை நிறைய சில்லறையுடன் பக்கத்திலிருந்த அல்ஜீரிக்காறன் கடைக்குப் போய் சாந்தா சொன்ன சாமான்கள் வாங்கிவிட்டு, சில்லறைகளை மேசையில் கொட்டினான். திகைத்துப்போன கடைக்காரன் ஏதோ கத்தினான். கணேசுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அதனால் ஆங்கிலத்தில் விட்டான். ஆளுக்காள் விளங்காத மொழியில் பேசி, திட்டி, பின்பு ஒருவாறு கடைக்காரன் சில்லறைகளை எண்ணி எடுத்துக்கொண்டு மிஞ்சியதைக் கணேஸ் கையில் வீசினான். சாந்தா பொய் சொல்லிவிட்டாளே.

வர, வர கதிர் வீட்டில் தனக்கு மரியாதை குறைந்துகொண்டு வருவதை கணேஸ் உணர்ந்தான். அனேகமாகப் பகலில் சாப்பாடு இருக்காது. கதிரும் மனைவியும் வேலைக்குப் போவதால் சமையல் இருக்காது. கணேசைப்பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையில்லை. கணேசிடம் பணம் இருந்தாலாவது சமைத்தோ, அல்லது

கடையில் ஏதாவது வாங்கியோ சாப்பிடலாம். தினமும் பட்டினி என்றாகியது. சில நாட்களில், பசி தாங்கமுடியாமல், முதல்நாள் இரவு சமைத்த பாணைக்குள் இருக்கும் கருகிய அடிச்சோற்றை வெங்காயம், மிளகாய் அல்லது தேங்காய்ச் சொட்டுடன் சாப்பிடுவான்.

தினமும் இரவில்தான் சமையல். கணவனும் மனைவியும் முதலில் சாப்பிட்டுவிடுவார்கள். படுக்கப்போகும் பொழுது, சாந்தா “கணேஸ், வெட்கப்படாமல், வடிவா போட்டுச் சாப்பிடுங்கோ” எனச் சொல்லிப்போவாள். குசினிக்குள் போய்பார்த்தால், அடிச்சட்டியில் கொஞ்சம் குழம்பு (மீனோ, இறைச்சியோ எதுவும் இருக்காது. வெறும் குழம்பு மட்டும்) இருக்கும். பெயருக்குக் கொஞ்சம் மரக்கறி இருக்கும். அவர்கள் சாப்பிட்டபின், மிஞ்சுவது எதுவோ அதுதான் கணேசுக்குச் சாப்பாடு. பசி தாங்கமுடியாமல், வேறு வழியில்லாமல் சட்டியில் சோற்றைப் போட்டுப் பிசைந்து சாப்பிடுவதே கணேசின் தினசரி வேலையாச்சு.

கணேஸ் செலவுக்குப் பணம் கேட்டால், சினந்து ஏசுவான் கதிர். சிகரட்டுக்குக்கூட சில்லறை கொடுக்கப் பஞ்சிப்படுவான். டொலர் பற்றிக் கதையெடுத்தால் சீறிச் சினந்து, அதற்கு நாமம் போட்டு எத்தனை நாளாகிவிட்டது. இந்த மடையன் இன்னமும் அதைப் பற்றி நினைவில் வைத்திருக்கிறானே எனக் கோபப்படுவான்.

நாளடைவில்.. “டேய் கணேஸ் வீடெல்லாம் கூட்டி கக்கூஸ் எல்லாம் கழுவி நீற்றாக வை” - வேலைக்குப் போகும் கதிர்.

“கணேஸ், கோவிக்காமல் சட்டி பாணையெல்லாம் கழுவி, வீடெல்லாம் தூசி தட்டி வையுங்கோ” - தன் பங்குக்கு சாந்தா.

சனி, ஞாயிறு தம்பதிகள் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு ஆளுக்கொருவராகக் கணேசை ஏவிக்கொண்டிருப்பார்கள். “டேய் கணேஸ்! பிள்ளையளைக் கூட்டிக்கொண்டு பார்க்குக்குப் போய் வா. நல்லா விளையாட விடு” - கதிர்.

கணேஸ் பார்க்குக்கு போய் வந்ததுதான் தாமதம், “கணேஸ், கடைக்குப்போய் ஒரு மூட்டை அரிசி. ஒரு மூட்டை உருளைக்கிழங்கு, ஒரு மூட்டை வெங்காயம் வேண்டி வாறியளே” - சாந்தா.

கடீணஸ் அறையிலுள்ள பொடியளங்கு நன்றியுள்ள ஒரு நாயானான். காலையில் எழுந்து அனைவருக்கும் சீதிரீர் கொடுத்து, பின் சந்தைக்கு ஓடி, சாமான்கள் சீவண்டிவந்து சமைய்து, நானும் கொஞ்சம் சாப்பிட்டுவிட்டு, பொடியள் குவித்துவைத்த ஊத்தை உடுப்புகளை மெசினுக்குக் கொண்டுபோய்க் கழுவிவந்து, அறையெல்லாம் துப்பரவு செய்து, அவரவர் எழுதிய நபால்களைப் சீராஸ்ட் பண்ணி, பின் இரவு சமையல் பண்ணி- யாருக்கும் தெரியாமல் கண்ணீர் விட்டுத் தினமும் அவன் வாழ்வு கரைந்தது.

அகதிக்கான சீலம்முறையீடும்

நிராகரிக்கப் பட்டதுடன் நூலறுந்த பட்டமானான் கடீணஸ்.

வேலையால் வந்தவுடன் “டேய் கடீணஸ் நாயே, இப்படியாடா கக்கஸ் கழுவுறது. பள, பள எண்டு இருக்கவேணும்.” என்பான் கதிர். “வெட்கப்படாமல் போட்டுச் சாப்பிடுங்கோ” - சாந்தா.

“பிரான்சுக்கு வந்தால் கோவிக்கக்கூடாது. பொறுமையாக இருக்கவேணும்.” வேலைகளை ஏவிவிட்டுத் தினமும் கதிரின் ஓசி அடவைஸ்.

கடைத் தெருக்களில் அடிக்கடி காணும் இலங்கைத் தமிழ்ப் பொடியன் ஒருவன் கடீணசுக்கு நட்பானான். அவனும் அண்மையில்தான் பிரான்சுக்கு வந்ததாகவும், அவனுடைய அண்ணனுடன் இருப்பதாகவும் கூறினான். கவலையில்லாமல் இருந்தான். அவன்தான் சொன்னான், ‘ப்ளேஸ் இடாலி’ மெற்றோவுக்குப் போங்கோ. அங்கு ஏதாவது ஒரு வீதியின் பெயரையும் - ஏதாவது ஒரு வீட்டின் நம்பரையும் எழுதுங்கோ. நேரே அங்குள்ள பெரிய பொலிஸ் நிலையத்துக்குப் போய், பாஸ்போர்ட்டைக் கொடுத்து, ‘நான் இலங்கை அகதி இந்த முகவரியில்தான் இருக்கிறேன்’ என்று சொல்லுங்கோ. உடனே மூன்று மாதத்துக்கு விசா தருவார்கள். அதற்கிடையிலே வேறு இடம் பாருங்கோ. ஆனால் கவனம். ஏதாவது அலுவலகம். பொது இடங்களின் முகவரியை எடுத்துத் தொலைக்காமல். வீடுகளின் நம்பர் முகவரியா எடுங்கோ” முழு விபரங்களும், உற்சாகமும் கொடுத்தான் அவன்.

கடீணஸ் கனவிலைகூட நினைக்கவில்லை. போட்டோவும் ஓட்டி மூன்று மாத விசா அவன் கையிலை.

“நீங்கள் இனி ஆப்ராவுக்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டும். அதுதான் அகதிகளின் விண்ணப்பங்களை பரிசீலிக்கும் அலுவலகம். அந்த விண்ணப்பம் எழுத எங்கடை ஆட்கள் பலர் இருக்கினம். எனக்குத் தெரிந்தவர் இருக்கிறார். நூறு பிராங் காசும், ஒரு வைன் போத்தலும் மத்தியானச் சாப்பாடும் கொடுத்தால், இருந்த இடத்திலேயே எல்லாம் எழுதித்தருவார்.” நண்பர் அறிவுரை கூறினார்.

கடீணஸ் பிரான்சுக்கு எண்பத்தியிரண்டாம் ஆண்டு வந்தான். அப்போவெல்லாம் அகதி விண்ணப்பம் எழுத நூறு பிராங்கிலிருந்து அய்நூறு பிராங்குகள் வரையே விண்ணப்பம் எழுதுபவர்களின் கூலி.

ஆனால் பணத்துக்கு எங்கே போவது? விசா போட்டதையும், அகதி விண்ணப்பம் எழுதப் பணம் வேண்டும் என்பதையும் கூறிக் கதிரிடம் பணம் கேட்டான் கடீணஸ். “என்னடடே இப்போ காசில்லை. வேணுமெண்டால் உன்ரை விரலிலை இருக்கும் மோதிரத்தை வித்துத்தாறன்.” கதிர் சொன்னதை கேட்டுத் திகைத்துவிட்டான் கடீணஸ், தனது கையில் மோதிரம் இருப்பதை அவனே உணரவில்லை.

இவன் இதையெல்லாம் பார்த்து வைத்திருக்கிறானே.

மோதிரத்தை கழற்றிக் கதிரின் கையில் வீசினான் கணேஸ். “கோபம் மட்டும் பொத்திக் கொண்டு வந்துவிடும்” முணுமுணுத்த படி கதிர் போய்விட்டான்.

கணேசின் ஒரு பவுண் மோதிரத்துக்கு முந்நூறு பிராங்க் பணம் கொடுத்தான் கதிர். அநியாயந்தான். கணேஸ் பாரிசில் மனிதனாக வேண்டும் என்றால் வேறுவழி?

அகதிக்கான விண்ணப்பம் எழுதியாகி விட்டது. ஆனால் முகவரி முக்கியம். சும்மா ஒரு வீதியையும் இலக்கத்தையும் காட்டி எடுத்த விசாவின் முகவரியைப் பாவிக்க முடியாது. எத்தனையோ கடிதங்கள்.

அகதிக்கான பண உதவிகள் வரும். ஆகவே முகவரி மாத்த வேண்டும். வீதியிலும், கடைத் தெருவிலும் கண்ட நண்பன் தனது அண்ணனிடம் கூட்டிச் சென்றான்.

“நீங்கள் தாராளமாக எனது முகவரியைப் பாவியுங்கோ. ஆனால் உங்களுக்கு எனது அறையில் இடம் தர முடியாததுதான் என்கவலை”

“எனக்கு முகவரி தந்தாலே போதும்” - குறுக்கிட்டுச் சொன்னான் கணேஸ்.

கதிருக்கு மட்டுமல்ல, அவன் அண்ணன் தம்பி சொந்தம் என்று எல்லோருக்கும் கணேஸ் எடுபிடி வேலை செய்ய வேண்டியதாயிற்று. இதற்குமேல் பொறுக்கமுடியாது என்ற நிலையில் - வீதியில் கண்டவர்கள், தெரிந்தவர்களையெல்லாம் கெஞ்சி இறுதியில் - பல இளைஞர்கள் ஒன்றாக சேர்ந்திருக்கும் வீட்டில் இடம் கிடைத்தது.

வீடொன்றில் இடம் கிடைத்து, தான் போவது சம்பந்தமாக கணேஸ் கதிரிடம் சொன்னான். “உனக்குத் திமிர். இங்கே இவ்வளவு வசதியிருந்தும் போகப்போகிறேன் என்கிறாய்” கதிர் சொன்னதைக் கேட்கக் கணேசுக்கு மனதுக்குள் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“எனக்கு நான் தந்த டொலரிலை வர வேண்டியதிலை கொஞ்சம் பணம் தா”

“டேய் நாயே, சிகரட்டும், அடிக்கடி விஸ்கியும் என்று குடித்ததெல்லாம் ஆர் வீட்டுக் காசடா? டொலர்க் கணக்கெல்லாம் எப்பவோ முடிந்து போய்விட்டது. இங்கே நீயிருந்த சமறிக் காச வெகுவிரைவிலை தந்துவிடவேண்டும்” பரம்பரைத் திருடன்

போல் கணக்குக் காட்டினான் கதிர்.

கணேஸ் வந்துசேர்ந்த இடம், எட்டாவது மாடியில் சிறியதொரு அறையும், குசினியும் கொண்ட மிகச் சிறிய வீடு. வி. பட்டி கிடையாது. படிகளில் ஏறிப் போவதே பெரியதொரு போராட்டம். அது அனேகமாகக் கைவிடப்பட்ட கட்டிடமாக இருக்கவேண்டும். வெளித்தோற்றத்தைப் பார்த்தால் அது எந்த நேரத்திலும் இடிந்து விழுந்துவிடும் போல் தோன்றியது. அந்தச் சிறிய வீட்டில் கணேசுடன் சேர்ந்து ஏழுபேர். அறையில், குசினியில், நடைபாதையில் எனப் படுக்கவேண்டும். வீட்டின் நுழைவாயில் கதவுக்குப் பக்கத்தில் குவிந்திருக்கும் அனைவரினதும் பாதணிகளின் நாற்றம் குடலைப்பிடுங்கும். குளிர்க்காக யன்னல்கள் அடைக்கப்பட்டுக் காற்றுவசதி இல்லாமல். சமையல் மணம் நாற்றம் எடுக்கும். சமையலின் நாற்றம் வெளியே போடும் உடைகளில் பிடித்துவிடுவதால், மெற்றோ விலும், பஸ்ஸிலும், பொது இடங்களில் போகும்பொழுது நாற்றம் தாங்கமுடியாது. வெள்ளைச் சணங்கள் முகத்தைச் சுளிக்கும். அனேக தமிழர்களின் வாழ்க்கை இப்படித்தான் என்பதால், கணேஸ் தன்னுடன் இருப்பவர்கள் மீது வருத்தம் கொள்ளமுடியாது. வருத்தம் கொள்வதில்லை.

வேலை தேடும் அகதிக்கான உதவிப்பணம் மூன்றுமாதம் வந்திருக்கமாட்டாது. அவனது அகதி விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டு முகத்தில் வீசியது போல், தபால்பெட்டியில் வந்து விழுந்தது. அகதி அந்தஸ்த்து கோரி மேல்முறையீடு ஒரு மாதத்திற்குள் செய்ய வேண்டும்.

அகதி விண்ணப்பம் எழுதுவது, மேல் முறையீடு விண்ணப்பம் எழுதுவது, மொழிபெயர்ப்பு - என ஒரு கூட்டமே தரகர்களைவிட மோசமாக, மனச்சாட்சியே இல்லாமல், அதேவேளை - பெரிய மகாராஜாக்கள் மாதிரி வாய்ச் சவடால்கள் விட்டுக்கொண்டு இங்கு அலைகிறார்கள். இவர்களிடந்தான் கணேஸ் போயாக வேண்டும். எல்லாத்துக்கும் சேர்த்துக் குறைந்தது நாலாயிரம் வேண்டும். கணேஸ் எங்கே போவான், இந்தத் தொகைக்கு?

கணேசின் நிலையை உணர்ந்து ருமிலிருந்தும் ஒருவன், பாண்டிச்சேரி தமிழர் ஒருவரிடம் விபரம்சுறிக் கணேசுக்கு உதவி

கேட்டான். பிரெஞ்சு மொழியில் அவர் திறமையாகத்தான் இருந்தார். ஆனால் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனையோ, அகதி மேல் முறையீடு எப்படி செய்வது என்பது பற்றியோ தெரியாதிருந்தார். ஆனால் கணேசுக்கு வேறுவழியில்லை. எப்படியோ மேல் முறையீடு எழுதி அனுப்பியாயிற்று.

கணேசின் அகதி விண்ணப்பம் ஏற்கனவே நிராகரிக்கப்பட்டதால், அவனுக்கான உதவிப் பணங்கள் அனைத்தும் நிறுத்தப்பட்டன. இதற்கு முதலில் வந்த உதவிப்பணத்தில் பெரும் பகுதி சமறிக் காசு எனக் கதிர் வந்து பிடுங்கி எடுத்துவிட்டான். அறை வாடகையில் பகிர்ந்து கொள்ளவோ, உணவுச் செலவில் பகிர்ந்து கொள்ளவோ இயலாமல் வெட்கி நின்றான். ரூமிலுள்ள மற்றைய பொடியன்கள் அதுபற்றி பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளாவிட்டாலும், அந்தப் பலவீனத்தை நன்றாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார்கள்.

அனைவருக்கும் கணேஸ் சமையல்காரன் ஆனான். அனைவரதும் உடுப்புகள் தோய்த்தான். வீடு கூட்டி, கக்கஸ் கழுவினான். அவரவர் தேவைகளுக்கு அங்கும் இங்கும் ஓடினான்.

சிறுசிறு வேலைகள் கிடைத்தாலும் நிரந்தரமான விசா அவனிடமில்லாததால், மீண்டும் மீண்டும் அறையிலுள்ள பொடியனே அவனுக்குத் தஞ்சம்.

அகதிக்கான மேல் முறையீட்டு மன்றத்தால் கணேஸ் விசாரணைக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தான் ஒரு சட்டத்தரணி வைத்து வாதாட அவனிடம் பணம் இல்லை. மேல் முறையீட்டு மன்றத்தில் பேச, அவனுக்குப் பிரஞ்சு மொழியும் தெரியாது. கலங்கிப்போனான் அவன். அறையிலுள்ள பொடியன ஒன்றுசேர்ந்து பணம்போட்டு மொழிபெயர்ப்புக்கு ஒரு தமிழரையும் அவர் மூலம் ஒரு சட்டத்தரணியையும் ஏற்பாடு செய்தார்கள். கணேசின் நிலைமையை சொல்லி தாங்கள்தாம் உதவுவதாகப் பொடியன் சொல்லியும், சட்டத்தரணி பணம் - தனது பணம் - அது இது - என அந்த மனிதர், மனச்சாட்சியே இல்லாமல் பணம் பிடுங்கி யெடுத்துவிட்டார்.

கணேஸ் அறையிலுள்ள பொடியனருக்கு நன்றியுள்ள ஒரு நாயானான். காலையில் எழுந்து அனைவருக்கும் தேநீர் கொடுத்து,

பின் சந்தைக்கு ஓடி, சாமான்கள் வேண்டிவந்து சமைத்து, தானும் கொஞ்சம் சாப்பிட்டுவிட்டு, பொடியன் குவித்து வைத்த ஊத்தை உடுப்பு களை மெசினுக்குக் கொண்டுபோய்க் கழுவிவந்து, அறையெல்லாம் துப்பரவு செய்து, அவரவர் எழுதிய தபால்களைப் போஸ்ட் பண்ணி, பின் இரவு சமையல் பண்ணி - யாருக்கும் தெரியாமல் கண்ணீர் விட்டுத் தினமும் அவன் வாழ்வு கரைந்தது.

அகதிக்கான மேல்முறையீடும் நிராகரிக்கப்பட்டதுடன் நூலறுந்த பட்டமானான் கணேஸ். இவ்வளவு காலமும் களவாக வேலை செய்யக்கூடாது எனப்பயந்திருந்த வன், அந்தப் பயத்தை இப்போ பறணி லேற்றினான். எப்படியாவது, எங்காவது என்ன சம்பளத்துக்காவது வேலை செய்யத் துணிந்தான்.

எந்த வித விசாவுமில்லை. அகதிகளுக்கான பாதுகாப்பு அலுவலகம் மேல்முறையீடு மன்றம் என மீண்டும் மீண்டும் விண்ணப்பித்துச் சேர்ந்து போனான். கையில் பேப்பர் இல்லாமல் பொலிசுக்குப் பயத்தில் திரிந்தான் கணேஸ். போலிஸ் பிடித்தால் நேரே தமிழீழம் காண வேண்டியதுதான்.

கணேஸ் ஈழத்தமிழர்களின் மிகக்குறைந்த கூலியாகிப் பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படுவதை விட, திரும்பிப் போவதைவிட இது பரவாயில்லை என்றாகிவிட்டது அவனின் நிலை.

இலங்கை. இந்தியத் தமிழர்களின் வர்த்தக வீதிகளில் மிகக் குறைந்த கூலிக்குக் கணேஸ் அலைகிறான். சில நேரங்களில் அவனைத் தேடி அலைபவர்களும் உண்டு.

ஜெயகாந்தனின் 'யாருக்காக அழுதான்' சிறுகதையின் பிரதான பாத்திரமான சோசப்பு, அழைத்தவர்களுக்கெல்லாம் 'ஆண்டவனே' என முன்வந்து நிற்பான். நம்ம கணேஸ் 'அண்ணை' என முன்வந்து நிற்கிறான். சோசப்பு படிக்காதவன். கணேஸ் படித்தவன். சோசப்புவின் வாழ்வே அதுதான். கணேசின் வாழ்வு இப்படியாக மாறிவிட்டது.

கணேசின் குடும்பத்தவர்கள். நண்பர்கள் நலம் கேட்டு எழுதுகிறார்கள். கணேசும் நலமென எழுதுகிறான்.

(சி.புன்பராஜா படைப்புகள் தொகுதியிலிருந்து)

புத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தமிழ்க்கவிதை, ஆங்கிலேயருக்கெதிரான விடுதலைப் போராட்டம், திராவிட இயக்கப்போக்கு என்று வளர்ந்தபோது, ஈழத்தில் காலனிய எதிர்ப்புப் போராட்டம், மலையக வாழ்வியல் நிலைகொள்ளலுக்கான போராட்டம், தமிழீழ விடுதலைக்கான போராட்டம் என வளர்ந்ததைப் பார்க்கிறோம். தமிழ்விடுதாது, நாரை விடுதாது, அன்னம்விடு தாது போன்ற தூது இலக்கியம் தமிழகத்தில் வளர, ஈழயுத்த அரசியல் காரணமாக ஹெலிகாப்டர் விடுதாது, எறிகணைத்தாலாட்டு போன்ற கவிதைகள் யாக்கப்பட்டதை இந்தப்பின்னணியில் நின்று பார்க்க வேண்டும். இவற்றினுடைய நீட்சியாகத்தான் இன்று புகலிடக்கவிதையைப் பார்க்க முடிகிறது. புகலிடக் கவிதையால் தமிழ்க்கவிதை உலகந்தழுவிய தன்மையை (Universality) அடைந்துள்ளது எனலாம்.

இன்றைக்கு ஈழக்கவிதையும் மூன்றாம் உலகக் கவிதையும் கருப்புக் கவிதையும் (Block Poems) இருப்பு சார்ந்த போராட்டங்களிலிருந்து முகிழ்கின்றன எனலாம்.

‘இந்த இருப்பு சார்ந்த அடிப்படை காரணமாகவே பங்களாதேஷில் எழுதப்படுகிற வங்காளிக் கவிதையும், மேற்குவங்காளத்தில் எழுதப்படுகிற வங்காளிக் கவிதையும் வேறுபட்ட தன்மை கொண்டிருப்பதுபோல, தமிழகத்தில் எழுதப்படுகிற தமிழ்க்கவிதையும், ஈழத்தில் எழுதப்படுகிற தமிழ்க்கவிதையும், புகலிடத் தமிழ்க்கவிதையும் தனித்த போக்குகள் உடையனவான உள்ளன’.

புகலிடக் கவிதையாக்கத்தின் தனித்தன்மைக்குத் தமிழ் அகற்சியும், இருப்புசார்ந்த போராட்டமும் மையங்கொண்டதைக் கூறமுடியும். ஏனெனில் இந்திரன் சொல்வதுபோல

“தமிழ்க் கவிதையின் புவியியல் இன்றைக்கு மாற்றமடைந்துள்ளது.

வெறும் பனை மரங்களையும் காகங்களையும் கட்டு மரங்களையும்

தோணிகளையும் பாடிக்கொண்டிருந்த ஈழத்துக்

கவிஞர்கள் புலம்பெயர்ந்து செல்கிறபோது,

அவர்களது கவிதையின் நிலப்பரப்பு கூடிப்

போய், இக் கவிதைகளின் புவியியல்

ஒரு புதியபரிமாணம் கொண்டுவிடு

கிறது.”² என்கிறார்.

அது மட்டுமல்லாது ‘தெமள

வள்ள’ (தமிழ்நாய்) எனத்

தாயகத்தில் இழித்தொதுக்

கப்பட்ட தமிழர், ‘ஸ்வார்ஸ்’

(கருப்பர்) என்று புகலிடத்

தில் தாக்கப்படவும்,

கொல்லப்படவும் நேர்கிற

அவலம் தனித்தன்மை

யாகக் கருத்தில் கொள்ளப்

படுகிறது.

இந்தக் கருப்பொருள்

களோடு, “தாய்மண் திரும்பும்

வேட்கை, தரம் கடந்துவந்த பாதை

மீதான சுயவிமர்சனம், இழந்தவைகள்,

மீட்க முடியாது போனவைகள்

மீதான சுய விமர்சனம் போன்றனவற்றைக்

குறிப் பனவே இக்காலகட்ட எழுத்துகள் என்றும், யதார்த்தத்தின்

மீதான மனப்புனைவை வெளிப்படுத்தும் அதிர்வைத்தருவன, யுத்த

நிகழ்வின் நிர்பந்தம் எழுப்பும் ‘சமூக விழிப்புணர்வு’ அதன் காரணமாய்

‘முரண்’ போன்றவற்றுடன் விமர்சன நோக்கையும், அதிகார ஆயுத

வன்முறையின் பன்முகப் பார்வையையும், அதன் மதிப்பீடுகள்

தமிழ்க் கவிதைகளின்

பேராசிரியர் கெ. வெற்றிச்செல்வன்

[ஆந்தியா]

இழந்த குரூரத்தையும் குறிப்பன”³ என்றும் பார்த்திபன் எழுதுகிறார்.

ஆக இத்தகைய உள்ளீடுகளைக் கொண்டு எழுதப்படுகிற புகலிடக் கவிதையின் கற்பனை, அழகியல் இவை காரணமாகத் தமிழ்க்கவிதை, ஈழத்தமிழ்க்கவிதை ஆகியவற்றிலிருந்து முற்றிலும் புதிய பாய்ச்சல்கள் கொண்டவையாய்ப் புகலிடக்கவிதைகள் இருக்கின்றன.

இப்படியாகப் புகலிடக் கவிதையாக்கம், மொழிவழித் தனிமை, கலாசாரத் தனிமை, பால்வழித்தனிமை என்கிற பின்புலங்கள் தாண்டி முற்றிலும் புதிய களம், புதிய சிந்தனை வீச்சு, இணைய அச்சு ஊடகங்களின் மூலம், ஆக்கச் செழுமையான அழகியல் வடிவங்கள் இவற்றோடு நம்முன் விரிகின்றன.

ஒப்பீட்டாய்வு இன்றைய இலக்கிய உலகின் உலகந்தழுவி தன்மையினை (Universality) எடுத்துக்காட்டப்பெரிதும் பயன்தரத்தக்கதாகும். நடை, சொல்லாட்சி ஆகிய அழகியல் கூறுகளை, மற்றும் பேசுபொருள், அல்லது பாடுபொருள் குறித்த அரசியல் கூறுகளை முறையே வடிவ, உள்ளடக்க ரீதியாக ஒப்புமைப்படுத்தும்பொழுது மொழிகளுக்கிடையே இணைவகை உறவுநிலை, தாக்கம் காரணமாக ஒன்றையொன்று செழுமைப்படுத்திக்கொள்ளுதல் ஆக்கவகைப் பெறுகின்றது.

உலக இலக்கியப் படைப்புகளிலுள்ள இணைவு அல்லது ஒருமைப்பாடு (Unity), வளர்ச்சி (Growth), உயிர்த்துடிப்பு (life) ஆகியனபற்றி அறிவதில் மற்றும் ஒப்புமைப் பண்புகள் (Analogy) அடிப்படையில், புகலிடக் கவிதைகளை தமிழ்க் கவிஞர்கள் தங்க ளோடும், பிறமொழிப் புகலிடக் கவிஞர் களோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டிய தேவை நிறையவே உள்ளது. அந்த அடிப்படையில் இங்கு புகலிடக்கவிதைகளை அணுகலாம்.

இஸ்ரேலியக் கவிஞர் ஆபிரஹாம் ஸீட்ஸ்கேவர் நாஜிகளிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள ஒரு சவப்பெட்டிக்குள் புகுந்து பிணத்தின்மீது படுத்துக்கொண்டு எழுதிய ‘சவப்பெட்டியில் நான்’ கவிதையும், கற்குறாவின் கவிதையும் பல முனைத்தளங்களிலும் ஒப்பீடு செய்ய நிகரானவை.

‘என் சவப்பெட்டியில்

மர உடையில்

உயிர்த்தெழுக்கிறது என் பேச்சு

இசையாடுகிறது என்மொழி”⁴

இந்தக் கவிதையோடு அகதி வாழ்வின் மீதான கற்குறாவின் கவிதையை முழுப் பொருண்மையோடு ஒப்பிடலாம். ‘காற்றின் எதிர்த்திசையில் இழுபட, அடிபட்டு நார்நாராய்க் கிழிகிறது காலம்’ என்று தொடங்குகிற கவிதை தொடர்ந்து,

‘பிணங்களின் நடுவே

ஒருவன் ஒளிந்து கொள்கிறான்

விடு.

சூரியனை, கடல் அலையை, சந்திரனை, பூக்களை எப்போதாவது பாடுவான் அவன்

உனக்காக”⁵

என்று முடிகிறது. கற்குறாவின் கவிதை, அச்சு அசலாக அகதி வாழ்வு என்பது பிணங்களின் நடுவே ஒளிந்து கொள்வதாகவும், முன்னர் குறிப்பிட்ட ஆபிரகாம் ஸீட்ஸ்கேவரின் கவிதை, அகதி வாழ்வு சவப்பெட்டியில் வாழ்வதாகவும் வருணிக்கப்படுவதன் வழியாக புகலிட வாழ்வின் படிமமாக்கலைத் தெள்ளிதின் சுட்டி நிற்கின்றன.

துஷ்யந்தனின் ‘விழு’ கவிதை மற்றும் ரிச்சட் ரைட் என்கிற கவிஞரது ‘விழும்பனியில்’ (தலைப்பிலேயே ஒட்டுறவு) கவிதை ஆகியன ஒப்புநோக்கி ஆயத்தக்கனவாயுள்ளன.

‘நிலமெல்லாம் வெள்ளையாய் பனி’ எனத் தொடங்குகிறது துஷ்யந்தன் கவிதை. தொடர்ந்து, வெளிநாட்டவன், கறுப்பன், அகதி, பிச்சைக்காரன், நாடோடி எனவரும் வார்த்தைகள் பனியையும் கரைத்தபடி நிலத்தில் வேருன்றும் என்கிறார். பிறகு வெளிப்படும் அவரது வரிகள்தான் ரிச்சட் ரைட்டின் கவிதையோடு முற்றுமுழுத் தன்மைகொண்டு திகழ்கிறது.

“பனியே

நிலத்தின் மேல்

விழுந்தது யோதும்

இனி

மனிதர்மேல்

வெள்ளையாய் விழு

இனவாதம்

நிறவாதம்

யாவும் கரைய

வெள்ளையாய்”⁶

என எழுதுகிறார் துஷ்யந்தன்.

ரிச்சட் ரைட்டால் இரத்தினிச் சுருக்கமாக நூற்றாண்டுக்காலத் துயரங்களை நான்கு வரிகளில் எழுதிவிடமுடிகிறது.

“விழும் பனியில்
சிரிக்கும் பையன்
நீட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்
தன் கைகள் வெள்ளையாகும் வரை”⁷

எனவே மேற்சட்டிய இரு கவிதைகளின்
ஒரே தளப்பயணிப்பை வியப்புடன் உணர
முடிகிறது.

ரியாத்திலிருந்து எழுதிவரும் அ.ஜ.கானின்
'கூடுகளுக்குள் ஒரு கூடு' கவிதை, இள
வாலை விஜயேந்திரனது 'முத்தகுடி' கவிதை,
மார்ட்டின் நீய்மொல்லர் எழுதிய கவிதை
ஆகியன, கிடைமட்டமாகவும், குத்துக்
கோட்டிலுமாக வெட்டிக்கொண்டு ஒன்றை
யொன்று சந்தித்துக்கொள்ளும் கோணங்கள்
சிறப்புக்குரியவை.

“நான் மொஸ்ஸியன்
நான் குரோவியன்
நான் செர்பியன்

இல்லையில்லை நான் அிகதி”⁸

என்று எழுதுகிறார் அ.ஜ.கான்.

இளவாலை விஜயேந்திரனும் இதற்கிணை
யாகவே சிந்தித்திருக்கிறார். தான் புத்தா
ரானில்லை. ஆரியகுளத்தாரில்லை. கொட்டடி
யாருமில்லை. வன்னி மட்டக்களப்பு யாழ்ப்
பாணத்தவர் எதுவுமில்லை எனக்கூறிச் செல்
கிறவர் ஈற்றடிகளில்,

‘ஆனாலும் பாருங்கோ ரயில்சை சிங்களவன்
அடக்கி ஒடுக்கிறான் விருவானோ மறத்தமிழன்
வாங்கோ போரிடுவோம்’⁹

என்று வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும்
(Unity in Diversity) குரலை வெளிப்படுத்து
கிறார்.

இதே குரல்தான் வேறுபட்ட தொனியில்
ஒலிக்கிறது ஜெர்மனியக்கவி மார்ட்டின்
நீய்மொல்லர் கவிதையில். அவர்கள் யூதர்
களைத் தாக்கவந்தபோது நான் எதுவும்
பேசாமல் வாளாவிருந்தேன். ஏனெனில் நான்
யூதன் அல்ல. அவர்கள் கத்தோலிக்கர்களைத்
தாக்கவந்தபோது நான் எதுவும் பேசாமல்
வாளாவிருந்தேன். ஏனெனில் நான் கத்தோலிக்
கள் அல்ல என்று நீண்டு.

“அருத்து அவர்கள்

கம்யூனிஸ்ட்களை வேட்டையாடனார்கள்

நான் எதுவும் கூறவில்லை

ஏனென்றால்

நான் கம்யூனிஸ்ட் அல்ல.

கடைசியாக அவர்கள்

என்னைத் தாக்க வந்தபோது

எனக்காகக்

குரல்கொடுக்க

யாருமே இருக்கவில்லை!”¹⁰

என்று முடிகிறது. ஆக பிறர்க்குத்
தீங்கு விளையும்போது பார்த்துக்கொண்டு,
வாளாவிருக்கிற மனிதன் சமூகவிலங்காக
இருக்கமுடியாது. வெறும் விலங்காக அல்லது
அதனினும் கீழாகத்தானிருக்கமுடியும். தனிமைப்
பட்டு அழியமுடியும். எனவே போராடுவது
அவசியம் என்கிற கருத்தாக்கங்கள் பெறமுடி
கிறது இக்கவிதைகளிலிருந்து.

மஹ்முத் தர்வீஷின் பாலஸ்தீனக்
கவிதையாகிய 'பலியானவன் எண் 48' கவிதை
யில் போராளி ஒருவன் ஒரு கல்லின்மீது
இறந்துகிடந்த காட்சி வருணிக்கப்படுகிறது.
பிறகு அவன் தம்பி அகதியாக அலைகிறான்.
கடைசியில் தர்வீஷ்.

“என் நாட்டின்

குழந்தைகளை

நிலா செத்துப்போனது இப்படித்தான்”¹¹

என எழுதுகிறார். நிலா மட்டுமல்ல,
இயற்கையின் செயற்பாடுகள் எல்லாவற்றிலும்
துயரம் தங்கி நிற்கிறதாகத்தான் புகலிடக்கவி
யால் (இருப்பு சார்ந்து) சிந்திக்கமுடிகிறது
என்பதைத் தர்வீஷோடு சேர்ந்து சேரலும்
சொல்கிறார். ‘குழந்தைகளை யார் உருவாக்கு
கிறார்கள் என்று நான் கேட்டேன்’ எனத்
தொடங்கி, அவர்களின் குரலுக்கு சங்கீத
நரம்புகளைத் தருவதே என் வேலை எனக்
காற்றுச் சொன்னதாகவும், அவர்களுடைய
கண்களுக்கு ஆழமான நிறங்களை ஒளி
தருவதாகவும், அவர்களுடைய பிஞ்சுப்
பாதங்களுக்கு ஒரு புன்கையைச் செவ்வலரிப்பூ
தருவதாகவும், அவர்களுடைய இதயத்தின்
சுவர்களை காதலின் இழைகளால் கடல்
நெய்வதாகவும், அவர்களுடைய சிரிப்புக்குக்
காடுகள் மந்திரவலிமையைச் சேர்ப்பதாகவும்
நிரல்படுத்துகிறார். இறுதியில் அவர் கேட்கும்
கேள்வி, அப்படியானால் அவர்களுடைய
கைகளில் துப்பாக்கிகளையும் இடுப்பில்
வெடிகுண்டுகளையும் தந்தது யார் என்று
கேட்க, கவிதை முடிகிறது.

“காற்றும் கடலும் உறைந்தன

வெளியில்

உலர்ந்து நொருங்கிற்று

கண்ணாழத்துண்டுகளாக ஒளி

உகை இலக்கியப் படைப்புகளிலுள்ள இணைவு அல்லது ஒருமைப்பாடு (Unity), வளர்ச்சி (Growth), உயிர்த்துடிப்பு (life) ஆகியனபற்றி அறிவுதில் மற்றும் ஒப்புமைப் பண்புகள் (Analogy) அடிப்படையில், புகலிடக் கவிதைகளைத் தமிழ்க்கவிஞர்கள் தங்களோடும், பிறமொழிப் புகலிடக் கவிஞர்களோடும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கவேண்டிய தேவை நிறையவே உள்ளது.

ஒரு மின்னல் வெட்டும்

எரிய ஆரம்பித்தன பூக்களும் காடுகளும்.”¹²

இவ்விரு கவிதைகளிலும், நிலா செத்துப் போனதும், ஒளி நொறுங்கிப்போனதும், பூக்களும் காடுகளும் எரிய ஆரம்பித்ததும் ஒப்புநோக்கத்தக்கன. இக்கவிதைகளோடு பாப்பலோ நெருடாவின் ‘நேற்று மலர்ந்த லைலாக் பூக்கள்’ கவிதையும் ஒப்பிடப்பட நிறையத் தளவிரிவுகள் உள்ளன எனலாம். நேற்று மலர்ந்த லைலாக் பூக்கள் எங்கே என்று நீங்கள் என்னைக் கேட்கக்கூடும். மினுங்கும் சமுத்திரமும், மூலை முடுக்கெல்லாம் பூத்த ஜெரேனியம் பூக்களும் என்று விவரணை நீள, திடீரென்று முறிவு / திருப்பம் நிகழ்த்துகிறது கவிதை.

“ஒரு விழகாவைப் பொழுதில்

தீய்ப்பற்றி எரிந்தன இவையெல்லாம்

அந்தப்பொழுதிலிருந்து

நகரைச் சூழ்ந்தது குருதிவெள்ளம்”¹³

என்று எழுதுகிறார். ஆக, அது பாலஸ் தீன்மாயினும், ஈழமாயினும், ஸ்பெயினாயினும் வரலாற்று நிகழ்வுகள் ஒத்திருக்கும்போது படைப்பாக்கமும் ஒத்திருக்கிறது.

பாலஸ்தீனக் கவிதைகளுள் பல, ஈழப் புகலிடக் கவிதைகளுடன் ஒப்பீட்டாய்வுசெய்யப் பொருத்தப்பாடு கொண்டவை. குறிப்பாகச் சேரனின் ‘உயிர்ப்பு’ மற்றும் தெளபீக் சையத்தின் ‘ஓ பத்தாயிரம் கைதிகளே’ ஆகிய இரு கவிதைகளை உதாரணங் காட்டமுடியும்.

“அசையும் ஒரு சிறு காற்றிலும், ஒரு பூவிலும், ஒரு பச்சைப்புல் இதழிலும், ஓடும் நீரின் ஒரு சிறு தாரையிலும், இடையன் ஒருவனின் புல்லாங்குழலிலும், சூரிய ஒளியிலும், மௌனத்தின் அசையும் இறக்கைத் துடிப்பிலும் நான் வாழ்வேன் என்றும், உயிர்த்துடிப்புடன் இருப்பேன் என்றும் என் மூதாதையரின் தாய்த் திருநாட்டில் இறுதிநாள்வரை நான் மறுபிறப் பெடுப்பேன்”¹⁴ என்றும் பலஸ்தீனக் கவிஞர் தெளபீக் சையத் கூறுவதை ஒத்து, சேரன், ‘என் குருதி உறைந்த இம்மண்ணில் இருந்து நான் உயிர்ப்பேன்’¹⁵ என்று கூறுகிறார்.

இதே அடிப்படையில் ஈழத்திலிருந்து புகலிடவாசியாகக் கனடாவில் வாழும் சுகனின் ‘ஒரு கிறிஸ்தவனின் விண்ணப்பம்’ என்ற கவிதை மற்றும் பத்வா துகானின் ‘ஏசுநாதருக்கு’ என்ற கவிதை ஆகியனவற்றைப் பார்க்க முடியும். இரண்டிலும் தங்கள் நாடு குறித்த கவலை, அதற்கான இறைவேட்டல் ஆகியன வெளிப்படுகின்றன. முன்னதில் நாட்டின் கவலையுட்டும் நிகழ்வுகளும் நெருக்கடிகளும், பின்னதில் புகலிடப் பொருளாதார நெருக்கடியும், மன அழுத்தம் நிறைந்த வேலைநேர நெருக்கடியும் பதிவாகின்றன.

“பிரபுவே கருணை காட்டுங்கள் ஜெருசலேத்தின் மீது கருணை காட்டுங்கள் இந்தக் கசப்பான கிண்ணத்தில் இருந்து அதனைக் காப்பாற்றுங்கள்”¹⁶ பத்வாதுகானும், ‘மிகச்சிறந்த மேய்ப்பரே, உம்மிடம் இறைஞ்சிக் கேட்கிறேன் எனது தேசத்தில் என்ன நடக்கிறது இந்த நற்செய்தியை மட்டும் சொல்லியருளும் ஆமென்’¹⁷ என்று சுகனும் எழுதுகிறார்கள்.

ஏரிகளின் ஆழத்துக்குக் காரணம் கேட்டால், புவிப்பகுதி இயற்கைத் தோற்றமும், வெட்டி ஆழப்படுத்துவது / தூர்வாருவது போன்ற பிறகாரணங்களும் என்று பொதுவாய்க் கூற முடியும். ஆனால் ஏரிகளின் ஆழத்துக்கு வினோதமான காரணம் கூறுகிறார் Roberto Rivera Reyes.

“என் அன்பே

ஆன்மாக்கள் காணாமற்போய்

தாரகைகள் விழுந்து

சூரவில் மங்குகின்ற

சூருண்ட நீர்

அடர்ந்து ஆழமானது

எனவேதான்

எல்லாப்புனிதர்களும் ஏரி

கூப்போது

காணாமற்போன முகங்களாலான

ஆழமறிய இயலாத அழத்தளத்தையுடையது

என்கிறார்கள்”¹⁸

என்று செறிவுடன் தீட்டப்படுகிற காட்சி நுட்பமானது எனலாம். ‘காணாமற் போன

முகங்களாலான ஆழமறிய இயலாத அடித் தளத்தையுடையது ஏரி' என்று மிக ஆழமாகப் படிம உத்தியில் காணாமற்போனோரது துயரத்தை ஆழப்படுத்திப் பதிவு செய்கிறது கவிதை. இந்தக் கவிதை சிலே நாட்டிலிருந்து லண்டனில் புகல் கொண்டுள்ள Roberto Rivera Reyes ஆல் எழுதப்பட்டது. இந்தக்கவிதையுடன் ஈழத்திலிருந்து நோர்வேயில் புகல் கொண்டுள்ள வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் கவிதை நோர்வே, பின்லாந்து நாடுகளின் எல்லையிலுள்ள வட துருவ நதியாகிய 'தானா' நதியைத் தலைப் பாகக் கொண்டு தலைமறைந்த வாழ்வை உள்ளீடாக்கியிருக்கிறது.

“தொலைந்த சந்ததிகளை
தேடுகிறது அப்பால்
தறிபட்ட கலாசாரத்தின் விதை அது
நதிகளின் ஆழத்திலிருந்து மீள்கிறது
தலைமறைந்த வாழ்வு
தானாவின் சரணைக்கற் கரைகளில்
என் அகதி மனசு சிந்திக்கிறது”¹⁹

புகலிடக் கவிதைகளின், அது எந்த மொழியாயினும் சரி, பெரும்பாலும் அதன் மேற்கிளம்புகிற குரலாக வெளிப்படுவது, இருத்தல் குறித்த கேள்விகள், அச்சம், அவ நம்பிக்கை, துன்ப துயரங்கள் இவையே. இந்த நிலையில் வைத்து விஸ்லவா ஸிம்போர்ஸ் காவின் 'சித்திர வதைகள்' கவிதையையும் சுகனின் 'இருத்தலிற்காய்' கவிதையையும் ஒப்பிடமுடியும்.

எதுவும் மாறிலவில்லை. நதிகளின் ஓட்டமும் காடுகளின் தோற்றமும் கடற்கரைகள், பாலைவனங்கள், பனிச்சங்குக்குகள் மாறியதைத் தவிரவும் என்கிற ஸிம்போர்ஸ்கா சொல்கிறார்.

“சின்ன ஆன்மாவொன்று அந்நிலப்பரப்புகளில்
அலைந்து திரிகிறது
மறைந்துபோய்த் திரும்பவும் வருகிறது
பக்கம் வந்து தூரவிலகிப் போகிறது
தனக்கே அன்னியமாகி தப்பிப்போகிறது
சந்தேகமேயில்லாமல்
அதன் இருத்தல் குறித்தே நிச்சயமற்று”²⁰

இதே சிந்தனை, இதே தொனி, இதே குரல் சுகனின் 'இருத்தலிற்காய்' கவிதை வெளிப்படுத்துகிறது. அத்திலாந்திக், பசுபிக், கரீபியன் கடல் கட்டுச்சோறுமின்றி காற்றின் துணையுமின்றி கடப்பதறிவார்கள், அழிந்தது மறிவார்கள், எட்டிவைத்த கால்கள் தளர இறந்த

குழந்தைகள் கதையறிவார்கள் என்றெல்லாம் பதிவு செய்கிற சுகன், இருத்தல் குறித்த காத்திரவெளிப்பாட்டுடன் முடிக்கிறார்.

“தீவுகள் சமுத்திரம் பெருநிலப்பரப்புகள்
தீக்கொன்றாக இருக்கிற உறவுகள்
தேடியலைந்தும் தூரத்தப்பட்டும்
பைத்தியம் டிழத்தும் பாதியில் திரும்பியும்
திருப்பித் திருப்பி வெளிக்கிடுகின்றார்
விதிக்கெதிராக
இருத்தலிற்காய்”²¹

ஆக எவ்வளவு இடர்வரினும் எல்லாவற்றையும் எதிர்கொண்டு புகல் தேடி அலைகிற கூட்டத்தின் வாழ்முறை எவ்வளவு துயரமானது என்பதைக் கவிஞர் கூறாது கூறிவிடுகிறார். போர்க்கள வாழ்வில் மட்டுமல்ல புகலிடத்திலும் 'இருத்தல்' கேள்விக்குரியதுதான் எனவே இருத்தல் குறித்த தேடல் தொடர்ந்து வந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

இரண்டு வேறு வேறு மொழிக் கவிஞர்கள் சொல்லக்கூடிய உவமைகள்/படிமங்கள் கூட ஒத்திருக்கும் / ஒரே தளமுடையதாய் இருக்கும் என்பதற்கு உதாரணமாக எய்மேசெசேர் எழுதிய 'எனது சொந்த மண்ணுக்குத் திரும்பு தல்' மற்றும் சேரன் எழுதிய '29 ஜூலை 1987' ஆகிய கவிதைகளைச் சான்றாக்க முடியும்.

“ஆனால், தனது சட்டியில் ஒரு ஹாட்டென்டோட்டுடைய மண்டையோட்டைக் கண்டு திகைத்த ஒரு வெள்ளைக்காரியைப் போன்ற அழகிய முகமுடைய குற்றவுணர்வைக் கொன்றுவிடமுடியுமா?”²²

என்று கேட்கிற இடத்தில் 'அழகிய முகமுடைய குற்றவுணர்வு' செறிவாகத் தீட்டப்படுகிறது. (ஹாட்டென்டோட்டு - பழங் குடியினம்)

“கோப்புகளிலிருந்த தேநீர்
திரென்று குருதியாக மாறியதை
உணராமல்
இரண்டு தலைவர்களும்
கண்காணா அரசியலுக்குள்
காலம் சென்றார்கள்.
மானூட எலும்புகளிலிருந்து
வளையப்பட்ட கரண்டிகளும்
மண்டையோட்டு மூலங்களிலிருந்து
பிறந்த தட்டுகளுமாக
உருமாற்றம் பெற்ற
சாப்பாட்டு மேசை
எல்லாத் தொலைக்காட்சிக் கண்களும்
குருடாயின”²³

என்று சேரன் சொல்கிற இடமும் முந்தைய கவிதையின் அதிர்ச்சியூட்டும் படிமம் போலவே இடம்பெறுகிறது போலவே புகலிடத்திலிருந்து எழுதப்படுகிற கடிதங்களில் கூட மொழிவேற்றுமைக்கு அப்பாற்பட்டு ஒப்புமைப்படுத்தச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

பாலஸ்தீனக்கவிஞர் மஹ்முத் தர்வீஷின் 'அகதியின் குரல்' மற்றும் செழியனின் 'அம்மாவுக்கு' ஆகிய கவிதைகள் இந்த வகையில் அடங்குவன எனலாம்.

'எல்லோரும் சொல்கிறார்கள் அவர்கள் எல்லோரும் நலமென்று. ஆனால் என் அன்பு அம்மாவே நான் சோகமாயிருக்கிறேன். கெட்ட எண்ணங்களால் துரத்தப்படுகிறேன்'²⁴ என மஹ்முத் தர்வீஷும், 'உறவுகளை இழந்து மனம் தவிப்பு மட்டும் எஞ்சியிருக்கிறது. சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? அம்மா! பூக்களைப் பார்க்கின்றபோதும் புன்சிரிக்க முடியவில்லை'²⁵ எனச் செழியனும் எழுதுகிறார்கள் போலவே, Dionne Brand ன் 'Chronicles of the hostile sun' என்னும் கவிதை வரிகளுடன் 'அகதியில்லை அகதியில்லை' கவிதை வரிகள் நூறு விழுக்காடு ஒத்துப்போவது படிப்போரை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தும் எனலாம்.

"I am not a Refugee

I have my Papers

I was born in the Caribbean

Practically in the Sea

Fifteen deques above the equator

I have a Canadian passport

I have lived have all my adult life

I am stateless any way"²⁶

என்கிற கவிதையில், தான் அகதியில்லை என்பதையும், உரிய பத்திரங்கள் உள்ளன என்றும், பூமத்திய ரேகைக்குப் பதினைந்து பாகைகளுக்குமேல் கரிபியன் கடலில் பிறந்ததாகவும், தன்னிடம் கனடிய கடவுச்சீட்டு இருப்பதாகவும், தன் இளமை முழுவதுமே இங்கேதான் வாழ்ந்துள்ளதாகவும், இருந்தாலுமென்ன தான் நாடற்றிருப்பதாகவும் எழுதுகிறார் Dionne Brand.

இந்தக் கவிதையுடன் முற்றமுழுப் பொருத்தப்பாடு பெற்றுள்ள செழியன் கவிதை

"அகதியில்லை அகதியில்லை என்று சொல்லுங்கள் நமக்குமோர் தேசமுண்டு நிமிர்ந்து நில்லுங்கள் இந்துக் கடல்வெளியில் முரசொலிப்போம் இது எங்கள் தேசமென்று குரலெடுப்போம்"²⁷

ஆக, மேலது கரிபியன் கடலையும், கீழ்து இந்தியப் பெருங்கடலையும் குறித்து நிற்கிறது. இந்தக் கடல்களின் இரு பெயர்ச்சொற்கள்தான் வேறுபட்டிருக்கின்றனவே தவிர, நிகழ்வு, வரலாற்றுப் பதிவு, மையப்பட்டுள்ள பொருளாதாரம், இருப்புசார்ந்த சிந்தனை ஆகியவற்றில் ஒத்துப்போயுள்ளன எனலாம்.

கருப்பு இலக்கியத்தின் தந்தை எனப்படுகிற லாங்ஸ்டன் ஹியூக்ஸின் கவிதையொன்றில் தமது 'கருப்பு இயேசுநாதர்' கவிதையில் 'இயேசுவானவர் ஒரு கருப்பானாகத் திரும்பி வருவாரானால் அது நல்லதல்ல. இயேசுவே நீர் நிச்சயம் மீண்டும் சிலுவையில் அறையப்படுவீர்.'²⁸ என்று எழுதுகிறார். ஈழத்திலிருந்து கனடாவில் புகல் தரித்துள்ள செழியனும் "நீர் காணப்படுவீராயின் கைது செய்யப்படுவீர்"²⁹ என்று எழுதுகிறார். ஆக மேதைகளெல்லாம் ஒரே மாதிரியாகத்தான் சிந்திப்பர் என்கிற கூற்றை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அமைகின்றன இவர்தம் கவிதைகளும்.

முன்னவர்கவிதை, இயேசுவை ஒரு கருப்பனாகப்பார்த்து கருப்பர் இடர்பாடுகளையும், பின்வர்கவிதை இயேசுவை அகதியாகப்பார்த்து புகலிடப்பாடுகளையும் பேசுகின்றன. இயேசுவை கறுப்பராகவோ, அகதியாகவோ பார்க்குமிடங்கள் ஒரு பொதுமையம்கொண்டு திகழ்வதை ஒப்பு நோக்கமுடியும்.

இப்படி மொழி கடந்து நாட்டெல்லை கடந்து வாழ்வனுபவங்களின் பொதுமை கவிதை படைப்புக்கிடையிலான பொதுமையாக பரிணாமவளர்ச்சி பெறுவதை நாம் மனங்கொள்ள முடியும்.

செழியனின் நம்பிக்கை,

"ஒரு அதிகாஸையில் பனி யடர்ந்த புற்களின் மீது புதிய தலைமுறையொன்று குஞ்சுப்பாதங்கள் பதித்து எழும், வயல்களில் உழவன் குரல் எடுத்துப்பாடுவான் எங்கள் தேசத்தின் மனிதர்களும் நிமிர்ந்தே செல்வர்"³⁰

என்று தெரிவிக்கிறது. இதே நம்பிக்கை தான் Yilma Tafere கவிதையிலும் ஒலிக்கிறது. எத்தியோப்பியாவைச் சேர்ந்த Yilma Tafere என்கிற அகதிக் கவிஞனுக்கு, ஏன் நீ திரும்பிப் போக மறுக்கிறாய் என்று கேள்வி கேட்டால், எரிச்சல்வருகிறது. தயவு செய்து இப்படிக்கேட்காதே என்கிறார். நான் ஏன் எப்படி இங்கு வாழ்கிறேன்? உனக்குத் தெரியுமா? நான் என்ன இங்கே வாழ விரும்புகிறேனா? இரண்டுவார

ரேஷன் தானியங்களோடு பழந்துணிகளோடும் கழுவிக்குளிக்க சோப் இன்றி, மலேரியா, டைபாய்டு போன்ற நோயோடும் இந்தக் குகையில் கிடக்க எனக்கு விருப்பமா? என்பன போன்ற கேள்விகள் எழுப்பிக் காட்டப்படுகின்றன. கடைசியில் எழுதுகிறார்,

“Please, don’t kill my broken heart
by asking me
Why don’t you go back?
I will if I can
I wouldn’t stay a moment
When the new dawn comes.”³¹

ஆக புகலிடக்கவிதைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, பிறமொழிப் புகலிடக் கவிதைகளுடன், தமிழ்ப்புகலிடக் கவிதைகளும் வியப்பூட்டும் அளவுக்கு, பேசுகின்ற தொனிமுறைமையிலும், உள்ளீட்டு அடிப்படையிலும் ஒப்புமையுடையன என்பதை மிகுதியும் கண்டுகொள்ள இயலும்.

புகலிடக் கவிதையாக்கம் தமிழ்க் கவிதையுலகில் ஒரு அசைவியக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதைப் பார்க்கிறோம்.

“இங்கிலாந்திலிருந்து அமெரிக்காவிற்குச் சென்று குடியேறியவர்களின் தொடக்ககாலப் படைப்புகளில் இங்கிலாந்தின் பின்னணியே காணப்படுகிறது”³² என்று டாக்டர் மா.மதியழகன் கூறியிருப்பது போலவே, தொடக்கத்தில் தாயகப்பின்னணியைப் புகலிடக்கவிதைகள் கொண்டிருந்தாலும் தற்போது சர்வதேசப் பின்னணியும் புதியபோக்குகளுமாக புகலிடக் கவிதைகள் வளர்ச்சிப்போக்கை அடைந்துள்ளன எனலாம்.

எதிர்காலத்தில், உலகம் முழுவதும் பரவிக் கிடக்கிற தமிழ்த் தலைமுறை உலகின் பல்வேறு மொழிகளிலும் ஆளுமை பெற்று அந்தந்த மொழிகளில் சிந்திக்கவும் படைப்பாக்கம் நிகழ்த்தவும் பெரிய அளவுக்கு வாய்ப்புகள் இருப்பதனால் தமிழ் விழுமியங்கள் பல்வேறு நாடுகளுக்கும், பல்வேறு நாட்டு விழுமியங்கள் தமிழுக்கும் ஆன பரிவர்த்தனையோடு தமிழ்க்கவிதை மேலும் வளர்ச்சி பெறும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

குறிப்புதவி

1. தமிழவன், கங்கு கருத்தரங்க உரை, சென்னை, நாள் 15.09.2001
2. இந்திரன், கவிதைகள் அரவியல், ப.111
3. பார்த்திபன், ஈழமொழி நூல்கள், சொல் புதிது. ஜனவரி மார்ச் 2001, ப.31
4. ஆபிரஹாம் ஸ்டீஸ்கேவர் (இஸ்ரேல்), எஸ்.வி.ராஜ துரை, வ.கீதா (மொ.பெ), சுவீடன்புறம் நான் மண்ணும் சொல்லும் முன்றாம் உலகக் கவிதைகள், ப.80
5. கற்கறா, எக்ஸில், ஜூலை ஆகஸ்ட் 1998, ப.2
6. துஷ்யந்தன், விழு மரபு -17, இருமாத இதழ், ஆஸ்திரேலியா, மாதம், ஆண்டு. ப.கு.ப.வி.
7. ரிச்சர்டு ரைட், எல்.சண்முகம் (மொ.பெ) சுவடுகள், புரட்டாசி 1995, ப.2
8. கான் அ.ஜ. சுவடுகளுக்குள் ஒரு சுவடு, சுவடுகள் ஆனி 1995, ப.46
9. இளவாலை விஜயேந்திரன், மெனம் -4, பிப்ரவரி - மார்ச் 1994, ப.20
10. மார்ட்டின் நிய்மொல்லர், குஜராத் இனியூகொலை, பின்னடை
11. மஹ்முத் தர்வீஷ் இந்திரன் (மொ.பெ) யசீந்த தலைமுறை டிசம்பர் 1994, ப.50
12. சேரன் நீ இவ்வொழுது கிறங்கும் ஆறு. ப.176
13. பாபிலோ நெருடா, சுயமங்களா செப்டம்பர் 1995, ப.36
14. தெளபீக் சையத். நு.மாண், எம்.ஏ. (தொ & மொ. பெ.) மாலஸ்தீனக் கவிதைகள், ப.33
15. சேரன், நீ இவ்வொழுது கிறங்கும் ஆறு. ப.115
16. பத்வா துகான், மாலஸ்தீனக் கவிதைகள். ப.43
17. சுகன் டி.எ.கவிதைகள். ப.123
18. ரொபேர்ட்டோ ரிவேரா, மூன்றாவது மனிதன், 13 ஆகஸ்ட் டிசம்பர் 2001, ப.7
19. ஜெயபாலன் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் கவிதைகள் ப.49
20. விஸ்லவா ஸிம்போர்ஸ்கா, யமுனா ராஜேந்திரன் (மொ.பெ) மாலஸ்தீன் மீது மக்கள், ப.15
21. சுகன் சுவடுகள் 62, நோர்வே, டிசம்பர் 1994, ப.இ
22. எய்மே செசேர், எனது சொந்த மண்ணுக்குத் திரும்புதல், மண்ணும் சொல்லும் மூன்றாம் உலகக் கவிதைகள், ப.117
23. சேரன், நீ இவ்வொழுது கிறங்கும் ஆறு. ப.127
24. மஹ்முத் தர்வீஷ் இந்திரன் (மொ.பெ) யசீந்த தலைமுறை டிசம்பர் 1994 ப.50
25. செழியன், அதிகாலையைத் தேடி. ப.19
26. Dionne Brand, Chronicles of the hostile sun, கணையாழி, டிசம்பர் 2000, ப.32
27. செழியன், அதிகாலையைத் தேடி. ப.38
28. லாங்ஸ்டன் ஹயூக்ஸ் இந்திரன் (மொ.பெ) கருப்பு இயேசுநாதர், அறைக்குள் வந்த ஆயிரக்க வானம் ப.61
29. செழியன், அதிகாலையைத் தேடி. ப.35
30. மேலது ப.10
31. Yilma Tafere (Ethiopia), What Does it mean to be a Refugee Student, RSA, Inside of the Back Raper.
32. மதியழகன் மா.டாக்டர், ஆறாவது உலகத்தமிழ் மாநாட்டு மலர், 1987.

திறப்புக்கோர்வை

முன்கதை விரிவு 1.11:- கடந்த இரண்டு வருடங்கள்.

1. சாவிக்கொத்து என்று எல்லோராலும் வீட்டிற் செல்லமாய் அழைக்கப்படும் திறப்புக்கோர்வையை வைத்துப் பராமரிப்பது எப்படிப்பட்ட பொறுப்பான காரியம் என்பதை அது கையிலகப்பட்ட ஆரம்பகாலங்களில் நான் அவ்வளவு அறிந்திருக்கவில்லை. வீட்டு முன்வாயில் ஒற்றைச் சாவியாய்க் கிடைத்தது. பிறகு அலுவலகத் திறப்பு, மேசைச்சாவிகள், வீட்டு அலுமாரிச்சாவி, துவிச்சக்கரவண்டிப் பூட்டுச் சாவி, என்று நாளொரு சாவியும், பொழுதொரு திறப்பும் என்று வெவ்வேறு அளவுகளில் வளர்ந்து - முதல் குட்டிபோட்டு முழுவாரம் ஆக முன்னாடி எட்டுக்குட்டி போட்ட நாய்ப்போல - ஒரு திறப்புக் கோர்வை இருந்தாற்றான் ஓரளவு சமாளிக்கலாம் என்ற நிலைமைக்கு ஆக்கிவிட்டது.

அந்நேரத்திற்றான், சொந்த நாட்டுப் பட்டினங்களின் தங்கு வீதிப் பொறுப் பாளர்களும், குறுஞ்சிறுவர் பாடசாலை ஆசிரியைகளும் என்ன அவதிபட்டுத் தொலைத்திருப்பார்கள் என்பது மனத்திற்கு வெளிச்சமானது.

சாவிகள், நண்டுக்குளுவன்களாக வளர்ந்த செய்கை எனக்கு வயது போனதை அடிக்கடி எடுத்துச்சொல்லும் அளவுக்கட்டியாகிப் போனது. கடைசியில் என் அலுவலக அலுமாரிச்சாவிவினால் அரைமணி நேரம் முயன்றும் என்கைப்பெட்டியைத் திறக்கமுடியாது போய், பெட்டிசெய்த கொரியர்களின் வம்சத்தை வாயாற் துவம்சம் செய்தது மனைவிக்குப் பொறாமல், எனக்கு வயது சரியாக முப்பத்துமுன்றான நாள் அன்றைக்கு, ஒரு தட்டைப் பச்சை இதயம் சங்கிலியிற் கொளுவிக்கொண்ட சாவிகள் கோர்ப்பி வாங்கித்தந்ததோடு விட்டுவிடவில்லை. அதில், மாரியம்மன் கோவிற்பூசாரியின் குங்கும்பூச்சு, சமையற் பலசரக்குத் தூட் போத்தலுக்கு வெளியே எழுதப்பட்ட 'மஞ்சள்', 'மிளகாய்த்தூள்' 'மிளகு' என்ற அளவுக்கு ஒவ்வொரு சாவிக்கும் ஒற்றை எழுத்தில் நாமம் சாத்தி வேறு கைவசம் ஒப்பித்தான்.

இரண்டு பெரிய சாவிகள் (அலுவலக வெளிக்கதவு, வீட்டு வெளிக்கதவு); நான்கு நடுத்தரம் (அலுமாரிகள் மேசை வலப்புற இழுப்பறை, சாவி இல்லாமலே திறக்கக்கூடிய வீட்டுமேசை இடப்புற இழுப்பறை);

நான்கு சிற்றரம் (துவிச்சக்கரவண்டிப் பூட்டு வண்டி இருக்கும் வயோதிப நிலைக்கு, வண்டியை விட்டு விட்டு, அதன் காவற்புட்டை யாராவது களவாடிக் கொண்டுபோய் விடுவார்களோ என்ற எண்ணத்தில், பூட்டுக்கு ஒரு பூட்டுப் போடலாமா என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது இன்னொரு சமயம் இரண்டு மணிநேரம் பேசுவதற்கான விடயம்), கைப்பெட்டிச் சாவி இரட்டைகள், மனைவியின் உடுப்புப் பெட்டிச்சாவி இரட்டையின் ஒற்றை (தான் தொலைத்தாலும், கை காவலுக்கு இருக்கட்டுமென்று உதிரி என்னிடம், "சாவி தொலைந்தாற் சரி, உதிரி; நான் தொலைந்தால்... என்னாகும்?") என்று கேட்டு இரண்டு முறை அடி வாங்கியிருக்கிறேன். (முதல் முறையாக

சித்தார்த்த 'சே' குவேரா
(அமெரிக்கா)

முடிபட்டை முதலில் ஓர் எச்சரிக்கை...
கார்ப்புள்ளி, அரைப்புள்ளி, முக்கார்ப்புள்ளி கட்டுந்து முற்றுப் புள்ளிகளைக் கண்காண்புள்ளி உட்புகுதல் வேண்டாம்மென்று வரிகட்டீக்கும் வாக்கியங்கள்களுக்கு அஞ்சுபயரும் பணிக்ரு மச்சிரைப்புக்காரர்களும் உட்புகுதல் வேண்டாம்மென்று பலவந்தமாக வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டுள்ளார்கள். நன்றி.

உண்மையாகவே கத்தரிக்காய் வதக்கிய அகப் பையால். இரண்டாம்தடவை திறந்துவைத்த மிளகாய்த்தூள்போல காட்டம் குறைந்து, செல்லமாய், தொலைக்காட்சி விளம்பரத்திற் பார்த்து... கையாளல், அனுப்பற்செலவு உட்பட 535 இற்கு வாங்கிய தலையணையால்)

கடைசியாக, இவை எதுக்கும் அடங்காமல் எப்படி என் கைக்கோர்வைக்கு வந்து சேர்ந்தன என்று ஆக்கத்தின் ஆதியும் அந்தமும் அறியப் படாத ஆண்டவர் வகைச்சாவிக்கள் குத்து மதிப்பாக ஐந்தாறு.

ஆனால், அவளின் பெயரீட்டின் சுருக்கத் துக்குக் குறைந்தபட்சம் நான் சுருக்கெழுத்துப் படித்திருக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படைத் தகுதி கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பது, அடியேனுக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை; அம் மணிக்கும் அப்படியே. சும்மா சாவியின் மேல் 'அ' என்று வெகுவாய் பொதுப்பட, ஏதோ பெண் பிரச்சனைக்குள் அடிபட்ட இன்னோர் அமெரிக்க ஜனாதிபதி மாதிரி - பெயர் போட்டால், அலுவலகமா, அலுவாரியா என்று கண்டுகொள்ள, கையிலே கடதாசி ஒன்றில் 'அ' எனப்படுவது யாதென்றால். அ.'. தொன்றும் அலுவலக அலுவாரி சாவி அறிக', என்று நன்னூற்குத்திரம் மாதிரி எழுதிவைத்து, அடிக்கடி பலசரக்குக்கடையில் வாங்கும் பொருட்பட்டியல்போல எடுத்துப்பார்த்துக் கதவைத் திறப்பது என் வயதுக் கனத்துக்கும் வாழ்க்கை நேரத்துக்கும் அவ்வளவு அழகாகப் படவில்லை. அதற்குமேலே சிக்கலுக்கு, தான் வாங்கித் தந்த இதயத்தை அழுக்குப்படாது வைத்திருக்கிறேனா என்ற தினசரி உணர்ச்சி ரீதியான மனையாளின் வைத்தியப் பரிசோதனை, 'ஆவீன மழைபொழிய இல் வீழ அகமுடையாள் மெய் நோவ....' என்ற உயரத்திலே உள்ள கொடுமை.

போதாக்குறைக்கு, எனக்குக் காது குடைச்சல் எப்போது வரும் முதுகு சொறிவு எப்போது வரும் என்பது, நேரம்சார் இரண்டாம் மூன்றாம்படி, நாலாம் ஐந்தாம் இடுக்கு வகையீட்டுச் சமன்பாடுகளாற் சொல்லிச் சிக்கல் பிரித்து வைக்கமுடியாத சங்கதி. ஆக, சொறிவகைகளுள், பின் - முன்தலைச் சொறிவு மட்டுமே வரக்கூடிய (அதாவது தேவைப்படக்கூடிய) நேரம் இடம் என்பவற்றை ஓரளவு எதிர்வுகூறும் அளவுக்கு என்னோடு சிநேகிதமாக இருந்தது. அதனால்,

இந்த சொறிதலுக்கு எந்நேரமும் உதவியாகி இடுக்கண் களையும் சொறிந்து வைப்பான் கருவிகள், கையிலிருக்கும் சாவிக்களே. ஆனால், பெரிய சாவிக்களுக்கு இந்தச் சொறி வேலையில் அவ்வளவு பிடித்தமில்லை என்பது என் இங்கிதமற்ற சொறிகள், உருமாறாவடுக் குறிகளாய் மாறியதிலிருந்து கண்டுகொண்டேன். சிறுசாவிக்கள், பருவம் வராப்பிஞ்சுகள், இதம் தரச் சொறியத் தெரியாதவை; அவை பட்ட இடத்தில் வேறு தனியாகச் சொறியச் சொல்லி உணர்வேற்படல் வழமை என்றும் அறிந்திருந்தேன். அதனால், இடைத்தரச் சாவிக்களே அதிகமாகப் பயன்படுத்துவது உண்டு. இந்தக் காரணத்தினால், சாவி நெற்றி நாமங்கள் நிலைத்து நிற்காதது மட்டுமல்ல, அழுக்கு வேறு பட்டு, புதையற்தீவுப் பெட்டிச் சாவிக்கள் இரகத்துக்கு இடுக்கெல்லாம் களிம்பேறி, கறுப்பேறிப்போய் விட்டன.

அதனால், குத்துமதிப்பாக, முதலிருப்பது, சிறிய அவள் பெட்டிச்சாவி, பின்னால், என் பெட்டிச் சாவிக்கள், வீட்டுலுமாரிச் சாவி; மிகப் பெரியசாவி, வீட்டு வெளிவாசல்; வெளியே வந்தால், வண்டிச்சாவி, அடுத்தது; பின்னால் இருப்பது (வளையத்தில் என்ன பின் முன் என்கிறீர்கள்? அதுவும் சரிதான்.... என்றாலும், மனவசதிக்கு ஒருவகையில் இப்படி, பழக்கி வைப்பதுதான் நல்லது என்று படுகிறது) (அலுவலச்சாவி, அலுவல மேசைச்... இப்படியாக ஓர் ஒழுங்கு பண்ணி வைத்துக் கொண்டிருந்தேன் என்று மனைவியும் மகளும் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அங்கே எனது மனிதப் பொதுவுணர்வு சதி பண்ணிவிட்டது. வீட்டு வாசலிலும் விட, அலுவலக வாசல், பிரித்தானிய அலகில் அளந்தாலும் சரி, சர்வதேச அலகில் அளந்தாலும் சரி பரப்பளவில் மிகப் பெரியது; ஆனால், சாவி அளவிலோ, அலுவலகச் சாவி, வீட்டுச்சாவியிலும்விடச் சிறிது. காலை வீட்டு வாசலைவிட்டு வெளியே, அன்றைய மேலதிகாரியின் திட்டலுக்கு முன்தலையா, பின்தலையா, இடப்பக்கவாட்டுச் சிரமா, வெகு சிரமமாய்க் கரம் சொறிவது இந்த யோசனையில் முளையை விட்டால், இச்சையின்றி இயங்கும் உணர்வு, சின்னச்சாவியை வீட்டுக் கதவுச் சாவித் துவாரத்துள் விட்டு ஓர் ஐந்துநிமிடம், அறைக்கதவு அளவு தொடர்பு பண்ணி,

தேநீர்க் கோப்பைக்குள் அகப்பையினால் சீனி போட்டுக்கலக்கும் முயற்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்கும். அதனால், திறப்புத் தொடக்கம் எங்கே முடிவெங்கே என்று தெரிந்திருப்பது இலகுவாக, மகளின் யோசனையை (அவளுக்கு, அவள் அம்மாக்கும் தாங்கள் ஸிம்ஸன்ஸ் கேலித்தொடர்க் குடும்ப ஸிம்ஸன்ஸ் பெண்கள் என்பதாய் ஓர் உணர்வு இருக்கின்றதோ இல்லையோ தெரியாது; ஆனால் நிச்சயமாக நான், ஹோமர் ஸிம்ஸன் வகைப்படுமனிதன் என்பதில் எதுவிதக் கருத்து வேறுபாடும் சட்டைக்குத் துணி எடுக்கும்போது அவர்களுள் எழுவது போல எழுவதில்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயம்) அமுற்படுத்த முயன்றேன்; அதாவது, இயேசு மார்பிற் பிரித்துக் காட்டும் இதயம் தொங்கும் வளையச் சங்கிலிக்கு ஒரு புறம் வளையத்தில் முதலாவது திறப்பினை இட்டு, மிகுதியை ஒழுங்கில் இட்டுவைத்தால், கடைசியில் அலுவலக மேசைத்திறப்புக்குப் பின்னால், அடையாளம் காணப்படாத விதத்தில் அகப்பட்டு என்னிடம் வந்தடைந்த சாவிகள், சங்கிலியின் மறுபக்கத்தில் வந்து முடியும் என்பது கொஞ்சம் தொழில்நுட்ப ஆலோசனையிற் தரத்தினால் ஒருபடியால் உயர்த்தியான கருத்தாகவேபட்டது; ஆனால், அடுத்தநாள் காலை மனைவியின் உடுப்புப் பெட்டி, ஒரு முகவரியற்ற சாவியினால் பத்து நிமிடங்கள் திறக்கப்பட முடியாது போய், அவள் அலுவலக நிகழ்ச்சிக்கு 'சாதாரணமான' ஆடை அலங்காரத்துடன் போகவேண்டி வந்ததே, சாவிக்கு இன்றைய இடமே நாளைய வலமாகலாம், நாளைய இடமே இன்றைய வலமாயிருக்கலாம். இவை யிரண்டும் இல்லாமல் இன்று போலவே நாளையும் வலம் வலத்திலேயே வலம் வரலாம் என்ற 'சொதப்பல்' தத்துவத்தைச் சொல்லிவைத்தது.

இந்த நிலையில், இயலுமானவரை, பக்கத்தில் இருக்கும் சாவிகளைப் பார்த்து, எட்டாமல் எட்டாம் இடத்தில் இருக்கும் சாவிகளைப் பார்த்து, சாவிகளைத் திருடன் போலப் போட்டுத் திறக்கக் கற்றுக்கொண்டிருந்தேன். தற்செயலாக, அலுவலகத்தில் புது மேசை வருகிறதென்றாலோ, அல்லது, மனைவி இன்னொரு ஆடையலங்காரப் பெட்டி வாங்குகிறாள் என்றாலோ, பயமே பிடித்துக்கொண்டது.

மொத்தத்தில் நாய்க்குட்டிக்கு ஆள் பழகிக் கொள்கிற விடயம்போல ஆகிப்போனது புதுச்சாவிக்கு நான் பொருந்திப்போகிறது.

11 - அலுவலகச் சக உத்தியோகத்தன், வெஸ்லி கின்மேயர் சரியான 'அமெரிக்கத் தெற்குச் செங்கழுத்தான்' என்பான் குருஸ். அங்கே, நான், குருஸ், பாபாங்கிடா மூன்று பேரும்தான் அண்மைக்காலப் பொருளாதார அகதிகள்; தென்மெரிக்க, ஆசிய, ஆபிரிக்க வந்தேறுகுடிகள்.

"கொலம்பியா = கோப்பி + கொக்கேயின் + கடத்தல் + இடதுசாரிப்புரட்சி = கைப்பொருள்". இவ்வளவுதான் குருஸ் பற்றிய கின்மேயரின் கருத்தென்று குருஸின் கருத்து; இதிலிருந்து என்னைப்பற்றி அவன் என்ன சொல்வான் என்பதை ஊகிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அதனால், அதை அவன் வாயிலிருந்தே வருவிக்கும் முயற்சியில் என்றைக்கும் நான் பரிசோதனை பண்ணிப் பார்த்ததில்லை. ஆக, தொழில் நிமிர்த்தப் பேச்சுவார்த்தைகள் மட்டுமே நல்லகாலத்திற்கு, நான் திட்டமிடலும், வடிவமைப்புப் பிரிவு, அவன் களவேலைப்பிரிவு, நிறவுணர்வு மிக்க இவன், பாபாங்கிடாவுடன் எப்படி ஒரு சுமுகமான உறவை வைத்து இருக்கிறான் என்பது பற்றி எவருக்குமே சந்தேகம் இருந்ததில்லை. வருடாவருடம் இருவருமே மலைக்குப் போகும் சபரிமலை யாத்திரிகர் போல, அலுவலகத்துக்கு விடுமுறை எடுத்துவிட்டு, விமானம் பிடித்து ஹுஸ்டன் போயிறங்கி கூடைப்பந்து பார்த்துக் கூக்குரல் குரவை இட்டு வரும் பேர்வழிகள். ஆனால் ஹுஸ்டனில், இருவருமே ஒரே விடுதியில், ஒரே அறையில் தங்குகின்றார்களா இல்லையா, ஒரே மேசையில் இருந்து சாப்பிடுகிறார்களா, அல்லது வேறுவேறாய் நழுவிப்போய் விடுகின்றார்களா என்று 'சுற்றுப்படி தவறான' கேள்விகளைக் கேட்க எவரும் துணியவில்லை. பாபாங்கிடா, கின்மேயருடன்கூடி நடந்து போகும்போது, என்னால், பாபாங்கிடாவைப் பார்த்துச்சிரிக்க முடிவதில்லை. ஏதோ எதிரியுடன் கூடி நடந்து துரோகம் பண்ணியவனைக் காணும் உணர்வு உள்ளெழுந்தது. அப்படியான நேரங்களில், அலுவலகத்தில் உள்ள தாய் லாந்துச் சுவர் ஓவியத்தில் இருக்கும் பௌத்த பிக்குவின் தலையில் இரண்டு வாரங்களுக்குள்ளாக ஏதாவது தலைமயிர்

முளைத்த அடையாளம் தெரிகின்றதா என்ற சந்தேகம் அல்லது வரவேற்பாளர்பெண்கையிலிருக்கும் மோதிரம் நியூயார்க்கில் ட்வானியில் வாங்கியதா அல்லது அவளின் நான்கு வருடகாலம் முந்திய தென்னாபிரிக்க விஜயத்தில் வாங்கியதா என்ற வினாவின் பத்தாவது எழுச்சி என்பன என்னுட் கருவாகி வெளி உருவாகி, கரைந்துருகிக் கருகிக் கழியும். இஃது அவர்களுக்கு புரிந்திருக்கலாம் என்றுகூட எனக்கு சந்தேகம் உண்டு. ஆனால், தனியே இருக்கையில், பாபாங்கிடாவும், நானும் டெக்ஸாஸ் கிங்கின் இழுத்துப் பண்ணிய கொலையூடாக, டேவிட் டியூக்கின் புதிய நாட்சிசம்வரை விவாதித்து (அதாவது நான் தீட்டுவதை அவன் ஆமோதித்து, அவன் தீட்டுவதை நான் அங்கீகரித்து ஆளுக்காள் முதுகில் தட்டிக்கொண்டு). அவன் செங்கழுத்தானிடம் டெனிஸ் ரொட்மன் கார்மன் எலக்ராவைக் கல்யாணம் பண்ணியது பற்றிய கடைசியாக வெளிவந்த காதல்நிலை அறிக்கை அறியப்போக, நான் மின்வலைக்குள் ஏதாவது இயூடோரா முகவரியூடாக, கொசுவோ, சென்னியாவில் சிறுபான்மையினருக்கெதிராகச் சேர்பியா, இரஷியர் பண்ணுவது எவ்வளவு (அ) நியாயம் என்பதுபற்றி யாராவது விரலை வாய்க்குள் வைத்துவிட்டவையையும், கக்கவும் முடியாதவர்கள் தாங்கள் என்று மின் அஞ்சற் கையொப்பக்கோப்பு வைத்திருக்கும் அப்பாவிக்கிளை அவர்கள் செயல் வழியிலேயே தாக்கப்போய்விடுவது வழக்கம். ஆக, இரண்டு வருட காலத்தில், இப்படியானதோர் உள்ளொன்று வைத்து வெளியொன்று பண்ணும் ஒளித்துப்பிடித்து விளையாடல் அலுவலகத்துள் அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் நிகழ்ந்திருக்கும்.

பின்கதை சுருக்கம் 111, 1V

111 - நேற்று

வீட்டுக்குப்போகும் என் அலுவலக மேசையைப் பூட்ட நிகழ்த்தும் யுத்தம், அன்றன்றைய மனநிலையைப் பொறுத்து சக்கர வியூகமா? கருடவியூகமா, இல்லை சாதாரண கரப்பான்பூச்சி வியூகமா என்று அமைந்திருக்கும். நேற்றைக்கு திறப்புக்கோர்வை கையிலே நெருப்புக்குவையாக வைத்திருப்பது போல வைத்து, கோர்வையில் இதயம் தொங்கும் சங்கிலிக்கு இரண்டு பக்கமும் உள்ள

சின்னச்சாவிக்களில் இருந்து ஒவ்வொன்றாய், மனயாத்திரை வீட்டில் அவளின் பெட்டிச் சாவிவிலிருந்து சொல்லிக்கொண்டு வீடு அலுமாரியைப் பூட்டி, முன்வாசல் கதவைப் பூட்டி, வண்டியைத் திறந்து, அலுவலக வாசலுக்கு வந்து வண்டியைப்பூட்டி, திரும்ப அலுவலகம் திறந்து... இப்படி பூசலார் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், கிளின்மேயரின் முகத்தைக் கண்டால், பாபாங்கிடாவையும் வழமைபோலக் காணாமல் இருந்தது போல, மேசை இழுப்பறையினைத் திறந்து வெகு சிரத்தை காட்டுகையில், தலைக்குட் பொறி பறந்தது. பாபாங்கிடாபோல உருவிலும், என்னோடுனான பழகத்திலும் சிறியோன் ஆனாலும், அவனில் நான் கொள்ளும் வெறுப்பினால், முக்கியத்துவம் ஆகி, பாபாங்கிடாவின் மீதிருந்த நட்பு சிறுத்துப் போவது புரிந்தது. அதன்பின், நேற்றைக்கு மேசையினைத் திறப்பது மிகச்சலபமானதாக இருந்தது - பெரியசாவி, சின்னப்பரப்பளவு வீட்டு வெளிச்சாவி, இரண்டாவது பெரியசாவி, பெரியகதவுப்பரப்பளவு அலுவலகச்சாவி என்று கை பழக; அன்றைக்கு அது சம்பந்தப்படுத்தி, மிகுதி எந்த நிலையிலும் சாவிக்களை மாறிப் போட்டுச் சிக்கல் பண்ணாமல் வீடு போய்ச் சேர்ந்தேன்.

1v - இன்று

இன்றைக்குக் காலையிலும் சங்கிலி அருகிருந்து தொடங்காமல், பெரிய சாவி களை தாரமாக வைத்துச் சிக்கலின்றி வந்து சேர்ந்தேன். பாபாங்கிடாவையும், கிளின்மேய ரையும் கண்டபோது, சாவிக்களை முன்னே கையாண்ட எண்ணைச் சிந்தனையே மனதில் கிளின்மேயரின் நண்பன் பாபாங்கிடா என்ற உணர்வு செத்து, பாபாங்கிடாவின் தோழன் கிளின்மேயர் என்று பட்டது. காலை வணக்கம் இருவருக்கும் சொல்ல, கிளின்மேயர் முதலில் அதிர்ந்து பின்னால், பதில் வணக்கமும் வாழ்த்தும் சொல்லிப்போனான். நேற்றைய சாவிகள் இன்றைய நண்பராகிப்போக, நேற்றைய நண்பர்கள் இன்றைய சாவிக்களா னார்கள். இன்றைக்கு முழுவதுமே சாவிக்களும் அலுவலகமும் அவ்வளவு சிக்கலாக இருக்க வில்லை.

1

ஒவ்வொரு நாளும்
 ஏதோ ஒரு இழப்பு
 கைகளிலும் கால்களிலும்
 மனங்களில் உழல்பவையின்
 எச்சங்கள் பொருக்குகள்
 கருணையேதும்ற்று
 குரல்வளை நொறுக்கத்
 தயாராகிவிடுகிறாய் நீ
 இருளில்
 வசீகரமும் வன்மமும் ஒளிர்கின்றன
 கண்கள்
 தலையணைகளில்
 நுரைத்தொழுகும்
 எச்சில்
 அளவளாவுவது
 அன்பு கொள்வது
 ஏதுமில்லை
 பிடரிவழி திசுக்கள் கழன்றொழுக
 பேசுவது யாதென்ற
 புரிதலுமில்லை
 உரசிக்கொள்ளும் முதுகுகளின் முன்
 எனக்கும் உனக்குமான
 தனித்தனி உலகங்களில்
 தவித்துப் போய்விடுகிறோம்
 நாம்.

2

புராதனக் கோட்டைகளையும்
 இடிபாடுகளையும் மேவிச்செல்கிறது
 ஒரு துயரமான கண்ணீர்த்துளி
 'வந்துவிடு'
 கண்மூடி இறைஞ்சுகிறாள்
 இதழ்கள் பிளந்துருகும்
 முத்தத்தின் ஈரம்
 எனக்கும் உனக்குமே பரிச்சயம் கொண்ட
 பேரமைதி பெருகும் நீர்த்தடாகங்களிற்கு
 அழைத்துச் செல்கிறது
 ஒளியும் வர்ணங்களும்ற்றது
 என் உலகம்
 வர்ணப் பூச்சிகளிற்கு
 வாசனை மலர்களுக்கு
 பரிச்சயமற்றதும் என் உலகம்.
 குருதியும் தசையும்
 என்புகளும் உருகி
 உயிர்ப்பும் மூப்பும் வணப்பும்
 ஒருங்கிசைவது.
 'வந்துவிடு'
 ஆழமான நீர்த்தடாகங்களிலிருந்தும்
 வழுவி
 உறையாது ஒளிர்கிறது கண்ணீர்
 முலைகளும் இதழ்களாலும்
 பேணப்படுகிற உலகைக் காண
 குழந்தை தயாராகிவிடுகிறது.

மைதிலி கவிதை

(கனடா)

[காலம் 2005]

பி. இரவி [இலண்டன்]

ஜேர்மனியில் ஒரு நகரம்;

பிறகு

பிறமேன் நகரத்துக் கரகம்

ஒடிக்கொண்டிருந்தபோது பனி முகத்தில் அறைந்தது. நான் அப்போது பஸ்ஸைத் தவற விட்டுவிடுவேன் என்றஞ்சி ஒடினேன். பனிச்சேறு என் கால்களின் கீழே அப்பிக்கொண்டும், தெறிபட்டுக்கொண்டுமிருந்தன. மிக்க இருட்டான விடியற்புறத்தில் நான் ஓரெயொரு நிமிசத்தில் பஸ்ஸைத் தவறவிட்டுவிடுவேன். பிறகு அரைமணித்தியாலம் காத்திருக்கவேண்டும். நகரம் தன் வேலையில் அரைமணித்தியாலம் அதற்காகக் காத்திருக்காது.

சஞ்சயம், சஞ்சவும் என்னைத் தடியா என்றனர். சசி என்னைக் குண்டா என்றாள். இற்றைக்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன்னர் அப்படி அழைத்தனர். ஜேர்மனியின் உபசாரத்தில் மேலும் நான் தொக்கையாகிவிட்டேன்.

வீதியின் ஓரங்கள் சறுக்குவதற்கு ஏது வாகப் பனிப் பஞ்சப் பொதிகள் இறுகிப் பாறையாக மின்னின. நான் அதில் சறுக்கி 'தொபுக்கமர்' என விழுவேனாக இருந்தால், நாரி விட்டுப்போவது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். பிறமேன் நகரம் ஒருமுறை அதிர்ந்து குலுங்கும். லைற்றின் மஞ்சள் ஒளியில் பனித் துகள்கள் பொன்வண்ணத்தில் மின்னி ஒளிர்ந்து கீழிறங்குகின்றன.

என் ஓட்டம் கண்ட பஸ்சாரதி மெதுவாகப் பஸ்ஸை நிறுத்தத்திற்குக் கொண்டுவந்தான். நன்றிகூறி ஏறினேன். நானொருவனே பஸ்ஸில் இருந்தேன். வெளியில் பெய்கிற பனியின் குளிர்க்குப் பஸ்ஸினுள் இளங்குடு வெதுவெதுப்பாய் இருந்தது. போதாக்குறைக்குக் கையுறைகளைக் கழட்டிக் கைகளைத் தேய்த்தேன்.. ட்ராம் எடுத்து

அரைமணித்தியாலம் ஓட்டம். இருண்டுபோய் கிடக்கிற ரெஸ்ரோறண்டினுள் நான் கால் வைப்பேன்.

ஜேர்மனியர்கள் சுத்தமாகக் கால் வைப்பதற்கும், சுத்தமாக அமர்வதற்கும், சுத்தமாகக் குடிப்பதற்கும், சுத்தமாக உண்பதற்கும், சுத்தமாக சலம், மலம் கழிப்பதற்கும் நான் அங்கு தேவை. ஜேர்மன் மகளிர் தம் சுகயீன காலங்களின் கழிவுகளை வீசுவதற்கும் நான் தேவை.

யாவும் முடிய ரெஸ்ரோறண்ட் வாசனையுடன் பளிச்சென்றிருக்கும். இரண்டு மணித்தியாலம் ஆகிவிடும். வேலைமுடிந்து வெளியில் வருகிறபோது சுத்தமாகத் துடைத்து மின்னுகிற கண்ணாடியில் முகம் பார்ப்பேன். சரிதான், தெரிந்ததுதான் முகம் விகாரமாய் இருக்கும். பனிக்குளிரினுள் முகம் வியர்வை கசிந்து தெரியும்.

மாதம் முடிகிறபோது 300 மார்க் சம்பளமாக மகான் வாங்கித்தருவார். இந்த வேலையை மகான் எடுத்துத் தந்திருந்தார். மகானின் மனைவி என் நெருங்கிய உறவினர். கமலா அத்தையின் மகள். கமலா அத்தையின் சிரிப்பைப் போலவும், கமலா அத்தையின் சந்தோசத்தைப் போலவும் அவர் இருந்தார். இந்நகருக்கான என் வரவு இந்நகரில் பாய்கின்ற 'வெசர்' ஆறுபோல அவர்களுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தியது. சொந்தம் இல்லாது சூழ நண்பர்கள் மாத்திரமே வாழ்கின்ற இந்த ஊரில் என் வரவினூடாக நான் அவர்களுக்கு மகிழ்வையே ஏற்படுத்தினேன்.

“இந்த வீட்டை உங்களின்ரை வீடு மாதிரி

நினையுங்கோ” என்று மகான் அடிக்கடி இராச்சாப்பாட்டிற்கு அழைத்துச் சொன்னார். இரா சாப்பிட்டால் பால் குடிக்க வேண்டுமென்றார். “இஞ்சை படுக்கலாம்” என்று படுக்கைவிரித்தார். அவரின் அழகான சின்னுட்டி வாய் கொண்ட ஒற்றை மகளுக்கு ஏதும் வாங்கிச்செல்ல என்னிடம் அப்போது காசில்லை. நான் அதனால் மனம் நொந்திருந்தேன். இந்நகரின் கடைகள் இரவு ஆறரை மணிக்குப் பூட்டுவதும், இரவு ஏழு மணிக்குப் பிறகே மகான் வேலையால் வீடு வருவதும், அதன்பிறகே நான் அவர் வீடு செல்வதும் எனக்கு வாய்ப்பானதாக இருந்து. ஆனால் அப்படி இருந்துவிடமுடியுமா? முகாமில் சாப்பாட்டின் பின் தருகிற பழங்களைச் சேகரித்துப் போகிறபோது கையில் கொண்டுபோய்க்கொடுத்தேன். “மாமாவிட்டை வாங்கோ”

“எனக்கு உங்களின்ரை நிலைமை தெரியும். அதெல்லாம் வேண்டாம்” என்றுதான் மகான் சொன்னார். அதற்காகக் குழந்தை இருக்கிற இடத்தில் கையை வீசிச் சும்மா போகமுடியுமா?

ரெஸ்ரோறண்டில் கோப்பை கழுவுகிற வேலைக்கு இதுவரை நகர் முழுக்க நான் உலைந்துவிட்டேன். ஒரு சீனக்காரன் என் உருவத்தைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்துப் போன் நம்பர் தரச்சொன்னான். போன் நம்பருக்கு நான் எங்கு போவேன்? “இளைஞர்களுடன் உன்னால் வேலைசெய்யமுடியாது” என்றான் ஈராக்காரன். “இவ்வளவு வயதில் உன்னிடம் எவ்வாறு வேலைகளை ஏவுவது? என்று துருக்கிக்காரன் கேட்டான். இந்தியனின் கேள்வி இது: “எட்டுமணித்தியாலம் வேலை. இரண்டு மணித்தியாலம்தான் சம்பளம். ஏலுமோ?” ஆலோசனை சொல்ல ஜேர்மன்காரன் தவறவில்லை. “ஓழுங்காகப் பாஷையைக் கற்றுக்கொண்டுவா.”

இவ்வகைத் தூரத்தல்களுக்கும் அப்பால் இந்த வேலையை மகான் முதலாளியுடன் கதைத்து எடுத்துத்தந்திருந்தார்.

முதல் 15 நாட்கள் பயிற்சி என்றார் மகான். “அதுக்குச் சம்பளம் தரான். உங்களின்ரை வேலை பிடிச்சிருந்தால் தொடர்ந்துவேலை. நீங்கள் முதலாளியோடே ஒண்டும் கதைக்க வேண்டாம். உங்களின்ரை பாஷை அவனுக்கு

விளங்காது. நான் சம்பளம் வாங்கித்தருவன். 300 மார்க். இஞ்சை ஒருத்தனும் இப்பிடித்தரான். நல்லசம்பளம். நீங்கள் வேலை ஆக்களோடை சம்பளத்தைப்பற்றி ஒன்றும் கதைக்காதையுங்கோ. எங்களின்ரை சனம் பொறாமைபிடிச்ச நாய்ச்சாதி. தாங்கள் 200, 250 மார்க்கிற்கு குறைஞ்ச வேலை செய்வம் எண்டு கேப்பாங்கள். உதுகள் வெளிநாட்டுக்கு வந்தும் திருந்தாதுகள். யாழ்ப்பாணத்துப் புத்தியைக் காட்டுங்கள். சரி அதைவிடுங்கோ. நீங்கள் கவனமா இருந்தாச் சரி. இப்ப இந்த வேலையைச் செய்யுங்கோ. பிறகு நல்லதொரு வேலை பாப்பம்”

மகானின் வார்த்தைகள் மனசுக்குத் தென்பாக இருந்தன. அருமையான மனுசன். சம்பளம் எவ்வளவு என்று கூறாத என்னையிட்டு முகாமிலுள்ளவர்கள் திருப்திப்படவில்லை. அது தாங்காது சம்பளம்பற்றிக் கூறினேன் நான். ஆயினும் வேலை செய்கிற நேரத்திற்குச் சம்பளம் போதாது என்று கூறினர். புளுகுகிறான் என்று அயல் அறைகளில் புறுபுறுத்தார்கள்.

இதனால் மாத்திரம் நான் சஞ்சலமடைந்து போகவில்லை. ரெஸ்ரோறண்டில் அடிக்கடி நான் ஓங்காளிக்கிறேன். ஆரம்பத்தில் சிகரெட் கட்டைகள் இருக்கிற குப்பைத்தொட்டியைச் சுத்தப் படுத்துகிறபோது ஓங்காளித்தேன். ஆனால் தொடர்ந்தும் தீட்டுத் துண்டுகளைத் தூக்கி அப்புறப்படுத்துகிறபோது வருகிற ஓங்காளத்தைத்தான் கட்டுப்படுத்த முடியாமலிருக்கிறது.

இவற்றால் மாத்திரமல்ல. பிறகு இரண்டு மூன்றுமுறை இவ்வேலை செய்வது தொடர்பாக நான் தடுமாறினேன்.

வெளிப்புறம் முற்றத்தில் குவிந்து கிடக்கிற பனிச்சேற்றினை வாரிக் கொட்டுகிறபோது மகான் வந்தார். வேலை செய்யிறமுறை சரியில்லை என்று முதலாளி போன் அடித்ததாகப் பிரஸ்தாபித்தார். மிகச் சுத்தமாக வேலை செய்ததாகவே நான் நினைத்தேன். என் ஓங்காளச் சத்தம் சுவர்களில் பட்டிருக்குமோ என்று சுவர்களைத் துடைத்தேன். நான் கீழிறங்கும் படிகளில் கறுப்புப் படர்வது கண்டு உரஞ்சித் துடைத்தேன்.

இல்லை என் வேலையில் பழுதிருக்கிறது என்றுதான் மகான் அபிப்பிராயப்பட்டார்.

“அப்படி என்ன பிழை?” என்று நான் கேட்டேன். பிழை இன்னதென்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் பிழை இருக்கிறது என்று திரும்பத் திரும்ப சொன்னார்.

“உங்களுக்குத் தெரியாதண்ணை. உவங்கள் இப்பிடித்தான் சோனிகளை நம்ப ஏலாது. எவ்வளவு திறமாச்செய்தாலும் சரியில்லையெண்ணுவாங்கள். இவன் முதலாளி நிலத்திலை கொஞ்சம் மண்ணிருந்தாலும் நாக்காலை நக்கி எடுப்பான்.” இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு மகான் போனார்.

மகானின் குரல் தடித்துக் கரடுமுரடாயிருக்கிறது. அச்சுறுத்தும் வகையில் விழியுருட்டி மகான் கதைக்கிறார். அவர் மேல்வரிசைப் பற்களின் இடையே இடைவெளி இருந்தும் அதன் வழியாகப் பொய்களை உதிர்க்கவில்லை என நான் நம்பினேன். சிறுவயதில் நாக்கு வழிக்காததனால் குரல் தடித்து இருக்கிறதேயொழிய அந்நாக்குக் கரடுமுரடாய்கதைக்கும் என நான் நம்பவில்லை. அறியாப்பருவத்தில் பேய்களைப் பார்த்துப் பயந்ததாலோ என்னவோ விழிகள் முழியாகப் பெரிதாக இருக்கிறதேயொழிய மகான் விழியுருட்டிக் கதைக்கக் கூடியவரல்ல என நான் நம்பினேன். அவரைப்பற்றி எனக்கு நன்கு தெரியும்.

ஆனால் இதற்குமிஞ்சி எப்படிக்கவனமாகச் செய்ய வேண்டும் என எனக்குத் தெரியவில்லை. எப்படிக்கவனமாகச் செய்யலாம் என எனக்கு ஒப்பிப்பார் யாருமில்லை. நான் ஓடுகிற ட்ராமிலிருந்தபோதும் அழகிய பெண்கள் வந்தபோதும் வண்ணமயமான கடைகள் தெரிந்தபோதும் கவனஞ்சிதறாமல் இன்னும் எப்படி வேலையைத் திறம்படச் செய்யலாம் என்று யோசித்தேன்.

ஒரு நாள், குளிர் பிய்த்தெடுக்கிற அந்த விடியற்புறத்திலும் முதலாளி வந்தார். எல்லா இடமும் ‘சுவர்’ பிடித்தபிறகு மருந்து விட்டுச் சுடுதண்ணீரினால் ‘மொப்’ பண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது முதலாளி வந்தார். தன் நித்திரையை தியாகம் செய்துவிட்டு என் வேலையில் பிழைகண்டு ஏசுவதற்கு அவர் வருகிறார் என்பது நன்றாகத் தெரியும். ஒருவிதத்தில் சந்தோஷப்பட்டேன். பிழை இன்னதுதான் என்று தெரிந்தால் இனித்திருந்ததாகச் செய்யலாம். வந்தவர் அவசர

அவசரமாக லாச்சியினைத் திறந்து ஏதோ எடுத்தார். நான் வேலை செய்கிறதைப் பார்த்து ‘குட்குட்’ என்று விட்டுப்போனார்.

அவர் முகத்தில் திருப்தி நிலவியதாகக் கண்டேன். அவர் தொலைத்துவிட்டேன் என்று நம்பி, இராமுழுக்க விசனப்பட்டுக் கலங்கித் தேடிய பொருள் லாச்சிக்குள் இருக்கக் கண்டதால் முகத்தில் திருப்தி நிலவியது. அந்த நித்திரைத் தூக்கத்தில் விடியற்புறத்தில் என்குறை சொல்ல அவர் விரும்பவில்லை. நான் அப்படித்தான் நம்ப விரும்பினேன்.

இரண்டு கிழமை கழித்து மகான் ரெஸ்ரோறண்டிற்கு வந்தார். நான் கதிரை மேசைகளில் சிந்தியிருக்கிற கஞ்சல்களைத் தட்டிவிட்டு அலுமாரிகளின் இடுக்குகளில் இருக்கிற தூசிகளைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“வேலை சரியில்லையெண்டு என்னைத்தான் முதலாளி ஏசுறான்” என்றார் மகான். மெல்லெனவே நான் சொன்னேன். “போனகிழமை நான் வேலை செய்யேக்கை முதலாளி

வந்தவர். வேலை சரியில்லையெண்டு ஒண்டும் சொல்லேல்லை” என்றேன். மகான் சடக்கென தடுமாறுவது தெரிந்தது. முகம் கறுத்துப் போவதும் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

கதிரைசரியாக வைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இதில் கையை ஊன்றிய மகான் கதிரை சரியத் தடுமாறினார். அவ்வளவுதான் மகான் நின்ற இடம் வெளிச்சம் எத்துப்பட முடியாத இருட்டான பகுதி. விடிந்து வெளிச்சம் வராத நேரம். அதுதான் முகம் கறுத்துப்போனதாகத் தெரிந்தது அவ்வளவேதான்.

“சரியண்ணை. இனிக் கவனமாகச் செய்யுங்கோ” என்றார்.

“எனக்கு இவ்வளவுதான் செய்யத்தெரியும். கஷ்ட மெண்டால் இந்த வேலையை விடுவம்” என்று மட்டும் சொன்னேன்.

“நீங்கள் அங்கை மாஸ்ரரா இருந்தனீங்கள். வேலை செய்யத் தெரியாதெண்டால் எப்படி இருக்கும்? நான் நாலைஞ்சி நாளிலேயே ‘மொப்’ பண்ணப் பழகீட்டன். நீங்கள் நாலைஞ்சு கிழமையாச்சு. இன்னும் ‘மொப்’ பண்ணத் தெரியாதெண்டால்?” என்றார்.

எனக்கு இப்போது கொஞ்சமாக என்றாலும் சீற்றம் வந்தது. என்னில் கொஞ்சம் கோபமும் தெரிந்தது. “சிலபேர் சில வேலைக்கெண்டே பிறந்திருக்கினம்” என்றேன்.

அப்படிச் சொல்லியிருக்கக்கூடாது என்று தெரிந்தது. நான் சிறிதாக உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டேன். அதுதான் பிசகு. “இப்படிக்கதைக்காதையுங்கோ அண்ணை” என்றார் மகான். வெளிச்சத்தில் திரும்பியபோது மகானின் சட்டமுகம் தெரிந்தது. எனக்குப் பிறகு ஒன்றும் பேசத்தோன்றவில்லை. அப்பொழுதே மகான் “இரவைக்கு வீட்டை வாங்கோவன்” என்று அழைத்தார். எனக்கு அந்நேரத்தில் மறுக்கவும் தோன்றவில்லை. “மகான் எவ்வளவு அருமையான மனுசன்!”

இராச்சாப்பாடான பிறகு, மகான் பாலைக் குடித்துப் பிறகு சொன்னார்: “அண்ணை, நீங்கள் வேலை சரியாச் செய்யிறீங்கள்தான். ஆனால் முதலாளி நெடுகப் போன் அடிச்சி வேலை சரியில்லையெண்டிறான். என்னவோ உங்களை அவனுக்குப் பிடிக்கேல்லை.” பிறகு ஒருமிடறு பால் அருந்தினார். அதே மிடறு கதைக்க இன்னும் வலிமையைக் கொடுத்தது. பால் போலவே அவரதும் வெள்ளைச் சொற்

களாக இருந்தன.

“உங்களுக்கு எப்பிடி எண்சாத்திரத்திலை நம்பிக்கை இருக்கோ?” கேட்டு என் முகத்தைப் பார்த்தார். நான் ரீவியைப் பார்த்தேன்.

மகானே தொடர்ந்தார். “நான் அதை நல்லா நம்பிறன். ஏன்றை பெயரிலை ‘எச்’ சிற்குப் பதிலாக ‘கே’ போட்டாப் பிறகுதான் என்றை வாழ்க்கையிலை முன்னேற்றம் வந்தது. உங்கன்றை பெயரை எப்பிடி மாத்தலாம் எண்டு பாப்பம்.”

எனக்கு உடம்பு தொக்கையாகிவிட்டது. நான் பாலை மறுத்து கறுத்தக் கோப்பியை குடித்தபடி இருந்தேன். ஒரு மிடறு அருந்த வாய் வைக்கமுன், கசக்கிற அந்த மிடறை விழுங்கமுன் நான் ஒருவரி பேசினேன்.

‘எனக்கு உதிலை நம்பிக்கையில்லை’ என்கிற மாதிரி.

மகான் குன்றிப் போனார். என்னை நம்பவில்லை. “சாதகம், குறிப்பு ஒன்றிலையும் நம்பிக்கை இல்லையோ?” கேட்டார்.

“இல்லை” என்று மேம்போக்காக் கூறினேன். இவ்வாறு சொன்னதையிட்டு நான் பயந்தேன்... மகான் முகம் கறுத்துப்போனது. பாத்திரங்கள் உருள்கிற சப்தம் நின்று, கமலா அத்தையின் மகனும் குசினிக்குள்ளிருந்து எங்கள் கதைக்குக் காதுகொடுத்தார்.

“அதிமேதாவின்தான் இப்பிடிக்கதைப் பினம்” என்றார் மகான்.

“அப்படியா?” என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். ‘அவுஸ்வைவை’க் (அடையாள அட்டை) கேட்டார். கொடுத்தேன். புரட்டிப் பார்த்துவிட்டுத் திருப்பித்தந்தார். “ஏன் உங்களுக்கு இங்கிலிஷ் தெரியாதோ?” எனக் கேட்டார்.

“நான் தமிழன்” என்று மட்டும் சொன்னேன்.

“நீங்கள் இப்படித் தமிழிலை கையெழுத்து வச்சால் உங்களுக்கு இங்கிலிஷ் தெரியாதெண்டு டொச்சக்காரர் மதிக்கமாட்டினம்” என்றார்.

“ஏன் டொச்சக்காரர் இங்கிலிசிலையோ கையெழுத்து வைக்கினம்?”

“அது இங்கிலிஷ் எழுத்துத்தானே?”

“இங்கிலிஷ் வேறை. டொச் வேறை” என்றேன்.

இம்முறை மகானின் பார்வையில் பயம்

தெரிந்தது. கொஞ்சம் யோசிக்கிறார் போலப் பார்த்தார்.

கோப்பி முடிந்துவிட்டிருந்தது. எழும்பி நடக்கமுடியாமல் உடம்பு இளகி இருந்தது. விடிய வேலை இருப்பதாக நினைவும் வந்தது. புறப்பட்டேன். “போட்டு வாறன்.”

“ஓ மண்ணை” என்று குசினிக்குள்ளிருந்தும் மெல்லிய குரல் வந்தது. எப்போதும் அதுதான். கமலா அத்தையின் மகளை வந்தபோது காண்பதும், பிறகு அவர் மறைவதும், புறப்படும்போது “ஓமண்ணை” என்று குரல் கேட்பதுமாக இருக்கின்றது. சாப்பாடோ கூட்டபடியும் ருசித்துப் போயும் இருக்கிறது.

⊗ ⊗ ⊗

மரங்கள் யாவும் இலைகளை இழந்திருந்தன. இனி அடுத்த வசந்தம் வரும்வரை காத்திருக்கவேண்டியதுதான். இலைகளை இழந்த மரங்கள் மேகங்களைக் கூட்டி அப்புறப்படுத்த விளக்குமாறாக நின்றன. பிறகுதான் சூரியன் மெதுவாகத் தயங்கி முகிற்புகாரினூடாக எட்டிப்பார்க்க முயலும். நான் சூரியனை முழுமையாக இங்குதான் கண்டேன்.

திரண்டெழுந்த பனிப்புகார்களின் இடையே அதன் வட்டவடிவமான வெள்ளி விளிம்புகளுடன் சூரியனைக் கண்ணில் எந்தக் கூச்சமுமின்றிக் கண்டேன்.

எனினும் என் மனதில் சிறிது குழப்பம்தான் எஞ்சுகிறது. என்மேல் துயர் படிந்திருக்கிறது. நகரம் முழுவதும் வீதிகள் வரையும் புல்வெளிகள் யாவும் சிறு மரம், செடி, கொடிகள் மேலும், கூரைகளிலும், காரின் மேற்கூரைத் தகட்டிலும் சுண்ணாம்பு பூசியது போலப் பனித்துகள்கள் படிந்திருக்கக் கண்டேன். அவ்வாறே நானும் ஆகினேன். ஒன்றும் பேசாமல் மொட்டை

மரமாக, பனிக்காலத்து மரமாக நானும் நிற்க விரும்பினேன்.

நான் மென்மேலும் சஞ்சலப்படுவதற்கான ஏதுக்கள் என் வாழ்வில் நிகழ்ந்தன. நான் வார்த்தைகளை அளவோடு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதில் உன்னிப்பாகவும், கவனமாகவும் இருந்தேன். நான் கவனமாக இருப்பதற்குச் சாத்தியம் இல்லாமற்கூட சில கருமங்கள் நடந்தேறின.

மகான் அந்த ரெஸ்ரோறண்டின் சுவர்க் கண்ணாடிகளையும், கண்ணாடிக் கதவுகளையும், லைற் சேட்டுக்களையும் மாதத்திற்கு இரண்டு தடவை சுத்தமாகக் கழுவித்துடைக்கச் சொன்னார். அதற்கு மேலதிகமான 40 மார்க் என்றார்.

அதற்கென்று 3 மணித்தியாலம் போனது. சிறு ஏணி வைத்து ஏறிப் பளிச்சென்று துடைத்தேன். எனக்கே ரெஸ்ரோறண்டின் னொரு அழகாக இருந்தது. வெளியில் ஏணி வைத்து ஏறித்துடைத்தபோது விறைத்துப் போய்விட்டேன். என் கைச்செலவுக்கு, நான் எழுதும் கடிதங்களுக்கு, அனுப்பும் கதைகளுக்கு முத்திரை ஒட்டப்போதுமான அருமையான காசு.

ஆனால் அது வழங்கப்படவில்லை.

“ஏன்” என்று மகானிடம் கேட்டேன்.

“உங்கன்கரை வேலை சரியில்லை. கண்ணாடிகள் சரியாகத் துடைப்பதேல்லை. அதுதான் தரேல்லைப் போலை” என்று சாதாரணமாகச் சொன்னார்.

இம்முறை நான் கோப்பப்படுவதில் தேவை இருந்தது. “முதலாளியோடே நான் ஒருக்கா கதைச்சுப் பார்க்கிறேன்” என்றேன்.

“வேண்டாமண்ணை. கதைக்காதையுங்கோ. உங்களுக்கு டொச் தெரியாது. அவனுக்கு இங்கிலிஷ் தெரியாது. எல்லாத்தையும்

“உங்களுக்கு மகான்தானே காசு தாறவர்? போனமாசமும் மகானிட்டை “செவ்” 600 மார்க் குடுக்கேக்கை நான் பக்கத்திலை நிண்டனான். பிறகு கண்ணாடி துடைச்சதுக்கெண்டு 40 மார்க்கும் வாங்கினவர்.”
உயரமாக இருந்த ஞானி இதனைச் சொன்னான்.
“எனக்கு 300 மார்க்தான் தாறவர்” என்றேன்.
ஞானி ஆச்சரியப்படவில்லை. அப்படியாகும் என்று உலகித்தார்போல.
“நான் மகானிட்டை ஒருக்காக் கதைக்கிறன்.”

குழப்பிப் போடுவியள். மற்றதண்ணை இவங்கள் சரியான தொப்பி பிரட்டிகள். இவங்களை நம்ப ஏலாது. அடுத்தமுறை நான் கேட்டு வாங்கித்தான்.” என்றார். மகானின் முகத்தை இப்போது நான் அதிகம் கூர்ந்து கவனித்தேன்.

மகானின் குரல் தடித்துக் கரடு முரடாயிருக்கிறது. கண்கள் ஒளிவீசாது, உண்மைகள் அற்று, சந்தேகச் சாயல் படிகிறவைகளாக அவ்விழிகள் அக்கம்பக்கம் பார்த்துப் பேசுகிறவைகளாக இருக்கின்றன. அவரது மேல்வரிசைப் பற்களின் இடையே இடைவெளி இருந்தும் அதன்வழி பொய்களை உதிர்ப்பவராக அவரை நான் நம்பவில்லை. அவர் கைகள் கறுத்துப்போய் இருந்தன. கைகளில் கறைகள் இருந்தன. அவர் கண்ணின் வெள்ளை மணியில் கறுப்புப் புள்ளி இருக்க நான் கண்டேன். அது ஊரின் பீநாறி மரத்தடியோ, ஈச்சமுள்ளோ செய்த கொடூரம்.

என்னால் இப்போது ஒன்றையும் ஊகிக்க முடியவில்லை.

வேண்டாம் ஒன்றையும் ஊகிப்பதும், அதன்வழி முடிவெடுப்பதும் பிழை. மகானின் முகத்தை நான் ஊன்றிக் கவனிக்கவும் விரும்பவில்லை. என் ஊகத்தில் தவறு நடத்தச் சந்தர்ப்பம் உண்டு. நான் இவ்வலகில் வந்து 30 வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டால் என்ன? என் மூளை பெரிதாக விருத்தி அடையவில்லை. என் அறிவும் அவ்வளவாக விசாலமடையவில்லை. என் ஊகத்தில் தவறு நிகழ்கிற சந்தர்ப்பம் உண்டு. அப்படி நிகழ்ந்தது. பின்வரும் சம்பவத்தைக் கேளுங்கள்.

ஒவ்வொரு நாளும் ரெஸ்ரோறண்டை ‘மொப்’ பண்ணிவிட்டு ட்ராம் ஏற நான் வருகிற போதுகளில் அடிக்கடி ஒரு பாகிஸ்தானியைக் கண்டேன். ஒருவரின் உயரம், நிறம், தலைமயிர் இவைகளை வைத்து அவர் எந்த நாட்டவர் என்பதை என்னால் ஊகிக்க முடியும். அதன்படிக்கு அவன் ஒரு பாகிஸ்தானி. அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் அவனை நான் சந்தித்தேன்.

என்னைக் கடந்து போகிறபோது சிரிப்பமோ, விடுவமோ, என அவன் யோசிப்பது தெரிந்தது. இந்தக் குளிர்க்குள் சிரிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று நான் ஓடிப்போய்

ட்ராமில் ஏறினேன்.

‘அலாம்’ ஒருநாள் விடியற்புறத்தில் அடிக்காமல்விட்டது. பிந்திவிட்டது என்பதால் கக்கூஸ்கூட இருக்காமல் வெளிக்கிட்டு ரெஸ்ரோறண்டிற்கு ஓடினேன். அன்றைக்குத்தான் ரெஸ்ரோறண்டில் முதன்முறையாக ரொய்லட்டில் நான் குண்டி கழுவினேன். பாத்ரூமில் பளிச்சிட்ட கண்ணாடி அன்று என் முகத்தை விகாரமாகக் காட்டவில்லை என்று நான் நம்பினேன். அன்று ஆச்சரியப்படும்படியாக, நான் வழமையாகச் சந்திக்கிற பாகிஸ்தானி நான் சுத்தம் செய்கிற ரெஸ்ரோறண்டிற்குள் நுழைந்தான்.

“நீங்கள் இலங்கையோ?” என்று சுத்தத் தமிழில் கேட்டான். எனக்கு மிகுந்த ஆச்சரியம். “ஓம்” என்று பிறகு “நீங்கள்?” என்று இழுத்தேன்.

“நானும் இலங்கைதான். யாழ்ப்பாணம்” என்றான். என்னில் அசடுவழிகிறமாதிரி இருந்தது. நான் சொன்னேன். “நான் உங்களை ஒரு பாகிஸ்தானி என்று இவ்வளவு நாளும் நினைச்சன்.”

“நீங்கள் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்காமல் போகேக்கையே நான் வேறை நாட்டவன் என்று நீங்கள் நினைக்கிறது விளங்கிட்டுது. எல்லாரும் அப்படித்தான் நினைக்கிறது” என்று சிரித்தான். அவனது சிரிப்பில் அழகு இருந்தது; கள்ளம் இல்லை.

நான் ஒவ்வொரு நாளும் மேலும் அரைமணித்தியாலம் பிந்திவந்து அவனுடன் கதைப்பதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டேன். பாத்ரூம் கண்ணாடியும் என் முகத்தை விகாரமாகக் காட்டுவதாயில்லை. அவன் பற்றிய தகவல்களை நான் மேலும் சேகரித்துக் கொண்டேன்.

பெயர் ஞானி. வந்து 15 வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இன்னமும் அம்மாவிடம் போகவில்லை. அம்மாதான் அவனுக்குத் தெய்வம். பல நாடுகளில், பல நகரங்களில் உலைந்து, திரிந்திருந்தான். ‘பவுடர்’ அடிக்கிற பழக்கம் இருந்தது. ‘பவுடர்’ வியாபாரம் செய்தான். அதன் பலனை 4 வருடங்கள் சிறையில் கழித்தான். ஜோர்மனிக்காரியை மணமுடித்து பிள்ளையும் இருந்தது. அவள் சரியில்லை. அவளைவிட்டு இப்போ மாதாமாதம் பணம் கட்டுகிறான். இப்போது

இன்னொரு ஜேர்மன்காரியுடன் சீவியம். அருமையான பெட்டை அவள். இத்தாலியச் சமையலில் கைதேர்ந்திருக்கிறாள். இந்த ரெஸ்ரோறெண்டின் பிரதான சமையல்காரர். முதலாளி நல்ல சம்பளம் கொடுக்கிறார்.

“செவ்(f) அருமையான மனிசன். நல்ல சம்பளம், வலு ஒழுங்கு, நான் வேறே ரெஸ்ரோறெண்டிலை வேலை செய்தனான். இப்பிடி இல்லை” என்று இறுதியாகச் சொன்னான்.

“அண்ணை நீங்கள் வேலை செய்யாதையுங்கோ. நீங்கள் செய்யிறதைப் பார்க்கப் பாவமாயிருக்கு. உங்களுக்கு நான் வேறே யொரு வேலை எடுத்துத்தான்” என்றான் ஞானி.

அருமையான யாழ்ப்பாணத் தமிழில் ஊரில் கேட்குமாப் போல கதைத்தான் ஞானி. இவனையா நான் பாகிஸ்தானி என்று ஊகித்தேன்? எனக்கு அது கூச்சமாக இருந்தது.

சசி எழுதியிருந்தாள். ‘நீங்கள் ஒருத்தரையும் நம்பாதையுங்கோ. எல்லாரையும் உடனை நம்பிவிடுவீர்கள். உங்களுக்கு வந்த கஷ்டம் முழுவதற்கும் அதுதானே காரணம். ‘அம்மாவும், அதையொட்டியே தொடர்ந்தார். “ராசா நம்ப நட நம்பி நடவாதை. இனியாவது கவனமா இரப்பன். நான் உன்னையிட்டு வேண்டாத தெய்வமில்லை.” எனது அறையில் இருக்கிற ராஜனும் அதையே ஒருநாள்சொன்னான். “அண்ணை நீங்கள் எல்லாரையும் உடனை நம்பிறியள். என்றை உண்மையான பெயரை உங்களுக்குக்கூட நான் சொல்லேல்லை”

இவ்வெச்சரிக்கைகளுக்கும் அப்பால்தான் நான் ஒருமுறை மகானுக்குக் கூறினேன். “நான் மனிசரை நம்பிறன்.”

உடனே மகான் மறுத்துச்சொன்னார். “நான் மனிசரை ஒருக்காலும் நம்பமாட்டன். அதுவும் வெளிநாட்டுக்கு வந்தவங்களை நான் கடைசி வந்தாலும் நம்பமாட்டன். கடவுளை மாத்திரம்தான் நம்புவன்.” கடவுளை நம்புபவர்கள் பாவத்திற்கு அஞ்சுவார்கள். கடவுளை நம்புபவர்கள் மனிதரை நேசிப்பார்கள். அவர்கள் மனச்சாட்சிக்கு அஞ்சுவார்கள். மேலே ஒருவர் பார்த்து நிற்கிறார் எனும் உணர்வே அவர்களைப் பாவம் செய்யவிடாது. கூப்பிய கைகோபரம், கும்பிடும் நெஞ்ச ஆலயம்.

“கடவுளை நம்பாத நாட்களிலைதான்

நான் பாவம் செய்தனான். பவுடர் வித்தது அந்தக்காலம்தான். இப்ப அப்படியில்லை. இப்ப எனக்குக் கும்பிடவேணும் போலை இருக்கு. ஓடிப்போய் அம்மாவின்ரை காலிலை விழுந்து கும்பிடவேணும் போலை இருக்கு. அம்மாதான் கடவுள்.” ஞானி இதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறபோது நான் கக்கூஸ் பேசினையும், மூத்திர பேசினையும் கழுவிக்கொண்டிருந்தேன். பாத்ரூம் வாசலில் ஞானி நின்று சொன்னான்.

“உங்கன்ரை அம்மா, மனிசி, பிள்ளைகள் எப்பிடி இருக்கினம் அண்ணை? சுகமா இருக்கினமே? நீங்கள் எடுக்கிற 600 மார்க் என்னத்தைக் காணும்? நான் கொஞ்சக் காசு தாறன். அனுப்பிவிடுங்கோவன். பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமா எனக்குத் தாங்கோ. வேறே என்ன மாதிரி உதவலாம்? எது எண்டாலும் என்னட்டைக் கேளுங்கோ.”

ஞானி சொன்ன பிறகான வார்த்தைகளில் நான் அக்கறைப்படவில்லை. காற்றில் கரைந்த வார்த்தைகள் அவை. ஒரு வார்த்தை 600 மார்க் என்னத்தைக் காணும்? “600 மார்க்கோ? எனக்கு 300 மார்க்தான் தாறது” என்று சொல்ல வேண்டிய தேவை வந்தது.

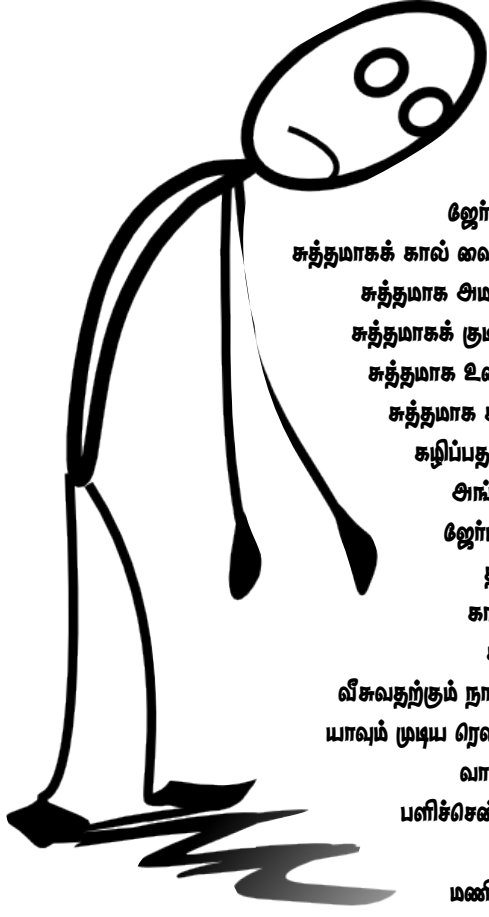
“உங்களுக்கு மகான்தானே காசு தாறவர்? போனமாசமும் மகானிட்டை “செவ்” 600 மார்க் குடுக்கேக்கை நான் பக்கத்திலை நிண்டனான். பிறகு கண்ணாடி துடைச்சதுக்கெண்டு 40 மார்க்கும் வாங்கினவர்.” உயரமாக இருந்த ஞானி இதனைச் சொன்னான்.

“எனக்கு 300 மார்க்தான் தாறவர்” என்றேன். ஞானி ஆச்சரியப்படவில்லை. அப்படியாகும் என்று ஊகித்தார்போல. “நான் மகானிட்டை ஒருக்காக் கதைக்கிறன்.”

“வேண்டாம் நான் கதைப்பன்” ஞானியால் சும்மா இருக்கமுடியவில்லை. மூடுண்ட வெக்கையான அடுப்புக்குள் ‘பிற்சா’ வெந்து கொண்டிருப்பதாக ஞானியின் மனமும் வெந்தது.

மகானுடன் ஞானி கதைத்துவிட்டான். மகான் இரண்டொரு நாளில் எதிர்ப்பட்டபோது தான் கதைத்துவிட்டதாக ஞானி சொன்னான். சொன்னபோது, ட்ராமின் ‘தடக் தடக்’ என் றொலி கேட்டது.

“தான் கிழமையிலை நாலுநாள் வேலை செய்யிறெண்டு எனக்குக் காதுகுத்தப்

ஜோர்மனியர்கள்
சுத்தமாகக் கால் வைப்பதற்கும்,
சுத்தமாக அமர்வதற்கும்,
சுத்தமாகக் குடிப்பதற்கும்,
சுத்தமாக உண்பதற்கும்,
சுத்தமாக சலம், மலம்
கழிப்பதற்கும் நான்
அங்கு தேவை.
ஜோர்மன் மகளிர்
தம் சகயீன
காலங்களின்
கழிவுகளை
வீசுவதற்கும் நான் தேவை.
யாவும் முடிய ரெஸ்ரோறண்ட்
வாசனையுடன்
பளிச்சென்றிருக்கும்.
ரூண்டு
மணித்தியாலம்
ஆகிவிடும்.

வேலைமுடிந்து வெளியில் வருகிறபோது சுத்தமாகத்
துடைத்து மின்னுகிற கண்ணாடியில் முகம் பார்ப்பேன்.
சரிதான், தெரிந்ததுதான் முகம் விகாரமாய் இருக்கும்.
பனிக் குளிரினுள் முகம் வியர்வை கசிந்து
தெரியும்.

பார்க்கிறார். நீர் வேலை செய்யிறதை நான்
ஒருநாளும் காணேல்லை என்று நான்
சொல்லீட்டன்” ஞானி வெப்பியாரத்துடன்
பேசினான்.

மகான் என்னைச் சந்தித்தபோது “நீங்கள்
உங்களின்ரை வேலையைச் செய்யுங்கோ.
மற்ற ஆக்களோடை தேவையில்லாத கதை
கதையாதையுங்கோ. உவங்கள் பொறாமை
பிடிச்சவங்கள். தேவையில்லாமல் கொளுவி
விடுவாங்கள்” என்று சொன்னார். அன்றிரா
மகானின் மனைவி தந்த சாப்பாட்டில் உறைப்பு
அதிகம் இருந்ததாக உணர்ந்தேன். சின்னுட்டி

வாய் கொண்ட அந்த அழகிய மகள் என்னுடன்
அதிகம் கதைத்தாளில்லை. அன்று மாத்திரமே
என்னை வெளியில் வழி அனுப்ப வந்த
மகான் “நீங்கள் உங்களின்ரை சம்பளத்தை
ஒருத்தருக்கும் சொல்லாதையுங்கோ. மொப்
பண்ணுறதுக்கு 300 மார்க் தாறது பெரிய காசு.
நீங்கள் சம்பளத்தைச் சொன்னால் நாங்கள்
குறையக் காசுக்கு வேலை செய்யிறம் என்று
மற்றாக்கள் போய் வேலை கேப்பாங்கள்”
என்றார். குளிர் அதிகமென்று மகானை
உள்ளே போகச் சொல்லி நான் புறப்பட்டேன்.
கட்டையான மகான் குனியச் சிரமமின்றிக்
கதவைத் திறந்து உட்சென்றார்.

வீதிவழியெங்கும் செம்மஞ்சள் பழங்கள்
எரிந்தும், ஒழுங்கை வழி வெள்ளி விளக்குகள்
ஒளிர்ந்தும் தெரிந்தன. கம்பங்கள் தவிர்ந்து
வெளியழாவி இருள் பனியில் தன்னைக்
கரைத்துப் பூசியிருந்தது. சில நாட்கள்தான்
ஆகியிருந்தன. மகான் எனக்குச் சொன்னார்.
“உங்களின்ரை வேலை சரியில்லையெண்டு
முதலாளி வேறை ஓராளைப் போடப்போறாராம்.
நீங்கள் இந்த 30ஆம் திகதி மட்டும்தான் வேலை
செய்யலாம்.” இதைச் சொன்னபோது என்
முகத்தை மகான் பார்த்தாரில்லை. ஆச்சரியப்
படவோ, அதிர்ச்சியடையவோ நான் வலிந்து
மறுத்தேன். “ம்” என்று கேட்டுவைத்தேன்.
“உங்களுக்கு வேறைவேலை எங்கயும் நான்
பாக்கிறன்” என்றார். கறுத்தக் கட்டையான
காரில் புதைந்து அவர் ஓடிப்போனார்.

ரெஸ்ரோறண்டின் முன்னே காய்ந்து
போயிருந்த பூமரங்களின் இடையில் இருந்த
கஞ்சல்களை இன்னும் நான் பொறுக்கவில்லை.
பொறுக்குவதற்காக குனிந்தபோது ஞானி
தலைகீழாக வந்தான். நிமிர்ந்து ‘மோர்கள்’
சொல்லிவிட்டு, ஞானியின் முகம் பார்த்தேன்.
“இந்த முப்பாதாம் திகதியோடை எனக்கு
வேலை இல்லை.”

“நல்லதண்ணை இந்த வேலையை
விடுங்கோ. நான் ‘செவ்’ வோடை கதைக்கலாம்.
ஆனால் மகான் எடுத்துத் தந்த வேலை.
நான் கதைக்கிறது சரியில்லை. மகான்
உங்களின்ரை சொந்தக்காரர் என்றீங்கள்.
இதுக்குள்ள நானொண்டும் கதைக்க
விரும்பேல்லை. அவர் உங்களை நல்லாச்
சுரண்டுகிறார். உங்களுக்கு நான் கட்டாயம்
வேறை ஒருவேலை எடுத்துத்தாறன். நீங்கள்

யோசிக்காதையுங்கோ” என்றான் ஞானி.

வேலை முடிந்து வெளிக்கிடுகிறபோது, ஞானி மிசினியிலிருந்து பாலை நுரைக்க வைத்துக் கோப்பிப் போட்டுத்தந்தான். ருசித்தது.

டிராம் போகிற திசைக்கு எதிர்ப்பக்கம் சீற்றில் நான் இருந்தேன். எனக்கு சீற் அப்படி வாய்த்தது. நகரம் என்னுடன் ஓடி வரமாட்டேன் என்றது. எதிர்த்து, எதிர்த்து அது என்னை விட்டு நகர்ந்து சென்றது. இரு தண்டவாளங்களும் தம்முடன்தாம் சேரமறுத்து, ஆயினும் என்னைத் தொடர்ந்து வந்தன. நகரம் இப்போது களைத்துக் கறுத்துப்போய்க்கிடந்தது. உயரமான கட்டிடங்களில் சோகத்தின் சாயல், மழை மேகமாகப் படிந்துகிடந்தது.

30ஆம் திகதி வேலைமுடித்து, திறப்பைக் கொண்டுபோய் மகானின் வீட்டில் கொடுத்தேன். மகான் இல்லை. மகானின் மனைவி கீழிறங்கி வெளிக்கதவுக்கு விரைந்து வந்து, “அவர் இல்லை. நீங்கள் திறப்பைத் தாங்கோ, குடுக்கிறீன்” என்றார். பட்டுப்போகிற மரமாக அவர் நின்றார்.

திறப்பைக் கொடுத்து, நான் அப்பால் நகர்ந்தேன்.

பிறகு வானம் குளிரைக் கக்கிக்கொண்டிருந்த மாலையில் மகான் என் முகாமிற்கு வந்து, “என்ன, அப்பிடயே திறப்பைக் குடுத்திட்டுப் போட்டீங்களாம். கோப்பியாவது குடிச்சிட்டுப் போயிருக்கலாமே” என்றார்.

குளிர் வீசுகிற தேசத்தில் கோப்பியை றோட்டில் நின்று குடிக்கமுடியாது. நான் சொல்ல இவ்வளவும் இருந்தது. கசக்கிற கோப்பியை என்வாய் தொடாது என்பது அம்மாவிற்கு மாத்திரம் தெரியும். போக, கோப்பியைத் தருவாரும் அங்கில்லை. ஆயினும் நான் மனதுள் சிரித்து, “நான் அவசரமாய்ப் போக வேண்டியிருந்தது” என்றேன்.

பேர்ஸைத் திறந்து “கடைசி மாதச் சம்பளம்” என்று தந்தார் மகான். கசங்கிய நோட்டுக்கள்.

“மற்றது முக்கியமண்ணை, இனி நீங்கள் வீட்டை வாறதெண்டால் எனக்குப் போன் பண்ணிப்போட்டு வாங்கோ” என்றார்.

“நீங்கள் சொன்ன நாளிலைதான் நான் உங்களின்ரை வீட்டை வந்தனான்.” என்றேன்.

“சரி, இனி அப்படிச் செய்யாதையுங்கோ” என்றார்.

அவர் வீட்டு வீதியில் இனி என் கால்கள் பயணிக்காது. அழகான, அன்பைப் பொழிந்து பரிமாறுகிற பெண்மகவை இனி நான் வருடமாட்டேன்.

× × ×

“வேலைக்கு ஆக்களிடம் சொல்லி வைச்சிருக்கிறீன். இரண்டு மூண்டு கிழமை செல்லும், விந்ரரும்தானே?” ஞானி சொல்லியிருந்தான்.

காத்திருப்போம். அதற்கிடையில் சுசி நான் எழுதிய கதைகளை அனுப்பியிருந்தாள். எவ்வித விக்கினமும் இல்லாமல், அவை என்னிடம் வந்தடைந்தன. மழை தூறிக் கொண்டிருந்த பின்னேரத்தில் நான் போன் பண்ணப்போனேன். “கிடைத்தன..” என்றொரு சொல் கூறவேண்டும். ரெலிபோன் கார்ட்டும் முடியும் தறுவாயிலிருந்தது. என் மகன் போன் எடுத்தான். சஞ்சயா, சஞ்சவா? தெரியவில்லை.

“அம்மா, போனிலை அப்பா! உடனே ஓடியாங்கோ” என்று கத்தினான்.

“சுசி கதைகள் கிடைச்சது.”

“எப்ப கிடைச்சது?”

இதற்கு நான் பதில் சொல்வதற்கிடையில் ரெலிபோன் தன் தகவலை அறுத்தது. பிறகு மெல்லிய கீச்சிட்ட சத்தம். எனக்குத் தெரியும். என் பதிலுக்காக அவள் ரெலிபோன் அருகே காத்துநிற்பாள். ஒரு ‘பெனிக்’ கையில் இல்லை. அவளை ஏமாற்றவேண்டிய நிலைக்கு ஆளானேன். இப்படித்தான் மெல்லிய ஏமாற்றத்தரும் தருணங்களை அடிக்கடி நான் அவளுக்கு அளித்தேன்.

முகாம் நோக்கித் திரும்பி வருகிறபோது கடும்துயர் என்னை ஆட்கொண்டது. “போனிலை அப்பா. உடனே ஓடியாங்கோ” மைந்தனின் குரல் என்னை பலமிழக்கச் செய்தது.

சரி, இனியாவது ஒருவாய் அழுவமோ என்று யோசித்தேன்.

(இன்னுமொரு காலம்)

□□□

துர்க்காவின் கவிதை

—துர்க்கா (கனடா)

வெண்புகள் இல்லாமல் எங்குமே கருமை
நெருக்கங்கள் அற்று சிதறிக் கிடந்தன
வெள்ளித் தகடுகள்
அசைவுகள் அற்றுக் கிடந்த மேகங்களுக்குள்
விழித்துக் கொண்டிருந்தது நிலவு
நினைவுகள் எதுவுமின்றி
இயல்புகள் மறந்து
எல்லாமே

ஆசைகள்
ஆவேசங்கள்
எதிர்பார்ப்புகள்
ஏமாற்றங்கள் எதுவுமின்றி
மனமும்

தனிமையின் கதறல்களையும்
காதலின் கண்ணீரையும்
தேக்கி இறுதியிருந்த மேகங்களின் நடுவே
பூமியை நோக்கி
விழுந்து கொண்டிருந்தது
ஒற்றைச் சிறகொழந்த குருவி ஒன்று -
அவன் காதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்
இன்னொரு இதயத்திடம்

நன்றி: உயிர்நிழல்

நண்பா!
பற்றை மேல்
ஓலை போட்டு
முட்டிய நெருப்பினிலே
கிழங்கைச் சுட்டுக் கருக்கி
சுற்றிவர இருந்து
சுவைத்து மகிழ்ந்ததுவும்

அயலவர் தென்னையில்
அடிவானம் சிவக்கும் நேரம்
'திருடய' இளநீரை
தித்திக்கக் குடித்ததுவும்

மீட்டும்போது
இனிமையான நினைவுகள்!

கிரவல் கார்டுடன் நின்ற
நானளாப்பிய
புகைப்படத்தைப் பார்த்து
சுதந்திரமும் சந்தோசமும்
தேடி மாத்திரம்
வந்து விடாதே!

ஆலை இயந்திரத்துடன்
நானாமோர் இயந்திரமாய்
வீடு வந்ததும்
என் உணர்வுகளைக்
கொண்டு தின்னும்
தனிமையான அறையுமாய்
என் காலம்.

நானிருக்கும் ஜோமனியில்
என் நகரம் தாண்டி
அடுத்த நகரம்
செல்லும்
சுதந்திரமும் மறுக்கப்பட்ட
நிலையில்
இங்கு நான்!

ஜெகன் கவிதை

‘சுப்பர் மார்க்கெட்’ என்றதும் சந்திரசேகரத்தின் மனதில்

படமாகத் தோன்றுவது தண்ணீர்ப்போத்தல்தான். சந்திரசேகரம் கொழும்பில் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருந்த காலத்தில்தான், அங்கு முதன்முதலில் இரண்டு சுப்பர் மார்க்கெட்டுகள் திறந்தன.

பொருட்காட்சி, கார்ணிவல், சினிமாப்படம் எதையும் முதலாம்நாளே போய்ப் பார்த்துவிடும் வழக்கமுள்ள அவன், அதுபோலவே சுப்பர்மார்க்கெட்டுக்கும் போனான்.

எல்லாம் கவர்ச்சியாகத்தான் இருந்தன. அவன் சீவியத்திலேயே கண்டிராத வகை வகையான வெளிநாட்டு உணவுப்பொருட்கள் - அழகான பெட்டிகளில், தகரங்களில், போத்தல்களில்.. ஒரு பொருட்காட்சியைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தான். மனைவியையும் கூட்டிக் கொண்டுவந்து காட்டவேண்டுமென்று யோசித்தான்.

கடைசியில் அமெரிக்காவிலிருந்து இறக்குமதியாகி, தட்டுகளில் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீர்ப் போத்தல்களைக் கண்டதும் ஆச்சரியத்தால் கொஞ்ச நேரம் அவனுக்கு மூளையே வேலைசெய்யவில்லை. அது உண்மையில் ‘பச்சைத் தண்ணீர்தான்’ என்பதை அங்கிருந்த ஒரு உதவியாளரிடம் கேட்டு உறுதிசெய்து கொண்டபின்னர் அவனால் அங்கு நிற்கவே முடியவில்லை. உடனே ஓடிப்போய் இந்த அதிசயத்தை மனைவிக்கும், காணுகிற எல்லாருக்கும் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று ஒரு ஆசைத்துடிப்பு.. இந்தத் துடிப்பாலும், ஆச்சரியத்தாலும் திக்குமுக்காடிக் கொண்டு சந்திரசேகரம் வெளியே நடையைக் கட்டினான்.

முதலில் தனியான ஒரு இடத்தில் போய்நின்று வேண்டிய மட்டும் வயிறு குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. சுற்றிவர ஆட்கள்.

இதற்குப்பிறகு சுப்பர் மார்க்கெட் என்றவுடன் எப்பொழுதும் தண்ணீர்ப் போத்தல்தான் அவனுக்கு ஞாபகம்வரும்.

சந்திரசேகரம் வெளிநாட்டுக்குக் குடிவந்தபிறகு, முதன் முதலாக சுப்பர் மார்க்கெட்டுக்குப் புறப்பட்ட போதும், அந்தத் தண்ணீர்ப் போத்தல்தான் முன்னால் வந்து நின்றுது. நாகரிகமான புது உலகத்துக்கு வந்துவிட்ட பிறகு இப்படித் தண்ணீர்ப் போத்தலை நினைத்துச்

சுப்பர்

மார்க்கெட்

மலை நிகழ்பொருள்
[அவுஸ்திரேலியா].

சிரிப்பது அசிங்கமென்று தன்னைத்தானே ஒருமுறை கடிந்து கொண்டான்.

அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே, கொழும்பு சுப்பர் மார்க்கெட்டும், இதுவும் எலிக்குஞ்சம் யானையும் போலிருந்தன. சங்கிலியால் கோர்த்திருக்கும் தள்ளு வண்டிகளை மற்றவர்கள் நாணயம் போட்டு எடுக்கும் விநோதத்தை ஒருபக்கமாக நின்று கொஞ்ச நேரம் அவதானித்தபிறகு, தானும் அதுபோலவே ஒருநாணயத்தைப் போட்டு வண்டிவை எடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு கம்பீரமாக நடந்தான்.

மனைவி எழுதிக்கொடுத்த பொருட்களின் பட்டியலை எடுத்துப்பார்த்தான். முதலாவது பொருள் கோப்பி என்றிருந்தது. கோப்பி எந்தப் பக்கத்தில் இருக்குமென்று தெரிய வில்லை. ஒரு திசையில் நடந்துபார்த்தான். எவ்வளவோ நேரம் தேடியும் கோப்பியை இன்னும் கண்டபாடிவில்லை. எரிச்சல் ஏற, ஓரிடத்தில் ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றபோது, விரக்தியால் கண்கள் ஒருமுறை மூடின. மீண்டும் அவை திறந்தபோது, என்ன ஆச்சரியம்! கோப்பிப் போத்தல்கள் நேரெதிரே தட்டில் மின்னலடித்தன. 'எட, பாரன், முன்னாலை நின்றுகொண்டு தேடுறன்' என்று சொல்லித் தனக்குள் ஒருமுறை சிரித்துக் கொண்டான் சந்திரசேகரம். அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடிக்க கொலம்பஸ் எவ்வளவு கஸ்டப் பட்டிருப்பான் என்ற யோசனையும் ஒருமுறை வந்துபோனது.

கோப்பி இருந்த தட்டை ஆராயத் தொடங்கினான். இதுவரை அவனுக்கு 'நெஸ்கபே' யைத்தான் தெரியும்.

இங்கு எத்தனையோ விதமான பெயர்களில் கோப்பி இருந்தது. எதை எடுப்பது? எதை விடுவது? பெரிய சிக்கல்.

அரசாங்கம் தரும் உதவிப் பணத்தில் வாழ்க்கை நடாத்தவேண்டியது நினைவுக்கு வந்தவுடன், சிக்கல் தானாகத் தீர்ந்துவிட்டது. விலை குறைந்த கோப்பி எதுவென்று தேடத் தலைப்பட்டான். ஒவ்வொரு போத்தலும் ஒவ்வொரு நிறையிலும், ஒவ்வொரு விலையிலும் இருந்தன. 500கிராம், 250கிராம், 175கிராம்.. மீண்டும் சிக்கல்.

ஒவ்வொரு கோப்பியிலும் ஒரு கிராம் என்ன விலை என்பதைக் கணக்குப் பார்ப்பதென்று தீர்மானமெடுத்தான். 'ஒருமைக்குக் கண்டு பண்மைக்குப் பெருக்கென்று' அடிச்சடிச்சப்

படிப்பிச்ச மணியம் மாஸ்டரும் ஒருமுறை 'பளிச்' செனத் தோன்றிமறைந்தார்.

எல்லாவற்றையும் மனதில் வைத்துக் கணக்குப் பார்ப்பது இயலாத காரியம். மனைவி பட்டியல் எழுதிக் கொடுத்த குட்டிக்கடதாசியில் சொட்டு இடமும் இல்லை. பக்கத்திலிருந்த தேயிலைப் பக்கற்றை எடுத்து, பின்பக்கத்தில் எழுதிக் கணக்குப் பார்த்தான். 500 கிராமுக்குப் பார்ப்பது சுகமாக இருந்தது. 175 கிராமுக்கு நெடும்பிரித்தல் செய்யவேண்டியிருந்தது.

கடைசியில், கோப்பிக்குக் கோப்பி இருக்கும் பெரிய விலைவித்தியாசம் சந்தேகத்துக்கிடமின்ற நிரூபணமாயிற்று. 'ஹ!' என்றான் ஒருவித இறுமாப்புடன். தெரிந்தெடுத்த போத்தலைத் தள்ளுவண்டிலுக்குள் தூக்கிப் போட்டான். ஆனால் இது இந்த அளவில் முடிகிற சங்கதியல்ல என்பது புலப்பட அவனுக்கு அதிகநேரம் எடுக்கவில்லை. பற்பசை வகைகளைத் தேடிப்பிடித்தபோது, மீண்டும் அதே பிரச்சினை.

ஒரு 'கல்குலேற்றர்' இல்லாமல் இது சரிக்கட்டக்கூடிய விஷயமில்லை என்று பட்டது. அன்றே ஒரு 'பொக்கெற் கல்குலேற்றர்' வாங்கிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். கல்குலேற்றரின் விலைக்கு மேலால் சுப்பர் மார்க்கெட்டில் மிச்சப்படுத்தும் பணமே வந்துவிடுமென்று பொருளாதார ரீதியில் செலவை நியாயப்படுத்தினான்.

மனைவி எழுதிக் கொடுத்த பட்டியலில் இருந்த ஒழுங்கின்படி ஒவ்வொரு சாமானாகத் தேடிக்கொண்டு திரிந்ததில் கால்கள் வலித் தன. சுப்பர் மார்க்கெட்டின் ஒவ்வொரு ஓடைக்குள்ளாலும் இதுவரை குறைந்தது பத்துப் பதினைந்து தடவைகளாவது நடந்து முடித்திருப்பான் சந்திரசேகரம். எதிர்காலத்தில் மேலும் நன்கு திட்டமிட்டுச் செயற்பட வேண்டுமென நினைத்தான்.

சிவப்பு வெளிச்சமொன்றைச் சுற்றி ஆட்கள் குவிந்து நிற்பதைக் கண்டு அங்கே ஓடினான். Expiry date நெருங்கிவிட்ட ஜாம் போத்தல்களும், பிஸ்கட் பக்கற்றுகளும் குவிந்திருந்தன. எல்லாம் அரைவிலை. சந்திரசேகரம் ஒருகணம் யோசித்தான். 'எங்கடை ஊரிலை வாங்கித் திண்டதெல்லம் என்ன? Expiry date முடியாத சாமான்களே? அங்கை date முடிஞ்சாலும் சொல்லான், பிஸ்கற் பக்கற்றுகளையும் தூக்கி வண்டிலுக்குள் போட்டுக்கொண்டான்.

மனைவி தந்த பட்டியலின்படி எல்லாம் வாங்கி ஆயிற்று. சந்திரசேகரம் வந்து க்யூவில் நின்றான். கவுன்ரரில் ஒரு அழகானபெண் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவனுடைய முறை வந்ததும், “ஹவ் ஆர் யூ ருடே?” என்று கேட்டு ஒரு புன்னகையையும் உதிர்த்தாள். கடையில் இப்படி அறியாத ஒருத்தி சுகம் விசாரிப்பாள் என்று அவன் கொஞ்சமும் நினைத்திருக்கவில்லை. “ஐ ஆம் வெரி வெல், தாங்க் யூ. அண்ட் யூ?” என்று நண்பன் நவரத்தினம் சொல்லிக் கொடுத்த வாசகங்களைக் கச்சிதமாக ஒப்புவித்தான். இறுதியில் பல ‘தாங்க் யூ’ பரிமாற்றங்கள்.

காலை ஒன்பது மணிக்கு உள்ளேபோன சந்திரசேகரம் வெளியே வந்தபோது நேரம் ஒருமணியைக் கடந்தாகிவிட்டது. கால்கள் இயந்திரகதியில் இயங்க ஆரம்பித்தன.

வீட்டை வந்தடைந்தபோது, மனைவி வாசலில் காத்துக்கொண்டு நின்றாள். “சமையலுக்குச் சாமானுக்குச் சொல்லிவிட, எங்கை போய்க் கிடந்திட்டு வாறியன்?” அவளுடைய குரல் தூரத்திலேயேகேட்டது.

சந்திரசேகரம் தன்னுடைய திறமைகளையும், பணம் மீதப்படுத்திய விதங்களையும் ஆரவாரமாகச் சொல்லியபடியே, சாமான்களைப் பைகளிலிருந்து ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வெளியே அடுக்கினான்.

திடீரென்று, தேள் கொட்டியவளைப் போல் மனைவி துள்ளி எழும்பினாள். “உதென்ன பேய் வேலை செய்திருக்கிறியன்? உந்த ‘நோ நேம்’, ‘ஹோம் பிராண்ட்’ சாமான்களெல்லாத்தையும் அள்ளிக் கொண்டந்திருக்கிறியன்.”

“ஏன், அதுக்கு இப்ப என்ன?”

“உதெல்லாம் குப்பையெண்டு தெரியாதே? மிசிஸ் நவரத்தினம் சொன்னவ, தான் ஒரு நாளும் உந்தப் பேரில்லாத சாமான்களை வாங்கிறேல்லையெண்டு.”

“வெள்ளைக்காரரெல்லாம் உதுகளைத் தான் வாங்கிக் கொண்டு போறாங்கள். பாத்திட்டுத்தான் வாங்கினான்.”

“எங்கை வாங்கிறாங்கள்? கொண்டு போங்கோ. போய்க் குடுத்திட்டு வாங்கோ. இஞ்சை வைக்கவிடன்” என்று இரைந்தாள் மனைவி.

இப்படி ஆரம்பித்த சுப்பர் மார்க்கெட் விஜயங்கள் சந்திரசேகரத்துக்கு மிகவும் ‘இன்றறெஸ்ட்டிங்க்’ ஆகவே இருந்தன. மனைவி எத்தனை முறை கேட்டாலும், முகம் சுளிக்காமல்

சிவப்பு வெளிச்சமொன்றைச் சுற்றி ஆட்கள் குவிந்து நிற்பதைக் கண்டு அங்கே ஓடினான். Expiry date நெருங்கிவிட்ட ஜாம் போத்தல்களும், பிஸ்கட் பக்கற்றுக்களும் குவிந்திருந்தன. எல்லாம் அரைவிலை. சந்திரசேகரம் ஒரு கணம் யோசித்தான். ‘எங்கடை ஊரிலை வாங்கித் திண்டதெல்லம் என்ன? Expiry date முடியாத சாமான்களே? அங்கை date முடிஞ்சாலும் சொல்லான்’

போய்ச் சாமான் வாங்கி வந்தான் புதிதாகச் சைக்கிள் ஓடப்பழகிய சிறுவன் போல.

பணம் கொடுக்கும் கவுண்டர்களில் உள்ள பெண்களின் தேக சுகம்பற்றிய விசாரிப்புகள் தான் அவனுக்கு என்னவோ அசௌகரியமாக இருந்தன. சொல்லிப் பரிச்சயப்படாத முகமன் வார்த்தைகள். போலியாகவும்பட்டன. அத்துடன், சந்திரசேகரம் கொஞ்சம் பதட்டப்படும் சுபாபமுள்ளவன். கவுண்டர் பெண்ணின் வழமையான கேள்வியை எதிர்பார்த்து, பதிலை எப்பொழுதும் வாய்க்குள் தயார்நிலையில் வைத்திருப்பான். இதனால் கேள்வி வரமுன்பே அவசரப்பட்டு “வெரி வெல், தாங்க்யூ” என்று மறுமொழி சொன்ன நாள்களும் உண்டு.

எங்கெங்கே என்னென்ன சாமான் மலிவு என்ற விபரமெல்லாம் அவனுக்குத் தண்ணீர்ப்பட்ட பாடமாகிவிட்டது. வீட்டுத் தபாற்பெட்டியில் போடப்படும் விளம்பரங்களுக்கெல்லாம் அவன் ஒரு விசுவாசமான வாசகனாக இருந்தான். நண்பர்களும் அவனுடைய சேவையை நன்றாகப் பயன்படுத்தினார்கள். ரெலிபோன் செய்பவர்களுக்கெல்லாம், தகவல்களும் ஆலோசனைகளும் சொல்வதில் அவனுக்கு ஒரு தனிப்பெருமை.

ஆனால் வீட்டில் ‘அரசியல் நிலைமை’ இப்படித் திடீரென்று மாறுமென்று அவன் எண்ணி இருக்கவில்லை. மனைவியின் சொற்கேளாமல் தொடர்ந்தும் மலிவான சாமான்களையே வாங்கிக்கொண்டு வந்ததால், சந்திரசேகரம் பதவி இறக்கம் செய்யப்பட்டான். இனிமேல் தானும் கூடப் போகவேண்டுமென்று மனைவி தீர்மானம் எடுத்துவிட்டாள். இதற்குப்பிறகு சந்திரசேகரம்

செய்ததெல்லாம் வண்டில் தள்ளும் வேலை ஒன்றுதான். அவன் எந்தப் பொருளையாவது தூக்கிப்போட்டால், அவன் உடனே திரும்ப எடுத்து வைத்துவிடுவான். அவனுடைய ஆலோசனைகளையும் ஒருபொழுதும் கேட்ட தில்லை. அவ்வளவு சந்தேகம் அவனில். இருந்தாலும் பொருட்கள் குவிந்திருக்கும் வண்டிலுக்குள், ஒளித்து மறைத்து தான் விரும்பும் எதையாவது திணித்துவிடுவதில் பரமதிருப்தி அவனுக்கு. இரண்டு மூன்று நாட்கள் இதனை அவதானித்துவிட்டபிறகு, அவள் கவனமாக இருக்கத்தலைப்பட்டாள். கவுண்டருக்குப் போகமுன், தான் போடாத பொருள் எதுவும் வண்டிக்குள் இருக்கிறதா என்று கிண்டிக் கிளறிப்பார்த்து, எடுத்து வெளியே வைத்துவிட்டுக் கெட்டித்தனமாக நிற்பாள்.

என்ன நடந்தபோதிலும், சுப்பர் மார்க்கெட்டில் நிறைவிலை ஆராய்ச்சிகளில் நேரத்தைச் செலவழிப்பது சந்திரசேகரத்துக்கு இப்பொழுதும் விருப்பமானபொழுது போக்குத் தான். இப்படி அவன் எங்காவது தரித்துநிற்கும் நேரங்களில் மனைவி எங்கோ போய்விடுவாள். பிறகு ஆளையாள் கண்டுபிடிக்க இருவரும் படும் கஷ்டத்துக்கு அளவில்லை. அதிலும், வண்டிவைத் தள்ளிக்கொண்டு அவளைத் தேடித் தேடித் திரிவது அவனுக்கப் பெரும் எரிச்சலாயிருக்கும்.

காலம் போகப் போக சுப்பர் மார்க் கெட்டில் சாமான் வாங்குவதில் இரண்டு பேருக்குமே ஆர்வம் கெட்டுவிட்டது. இரண்டு பேரும் தொழில் பார்ப்பதால், நேரத்துக்கும் பெரும் தட்டுப்பாடு. 'சுப்பர் மார்க்கெட் நேர மெல்லாத்தையும் குடிக்குது' என்று கத்தினான் சந்திரசேகரம்.

மனைவி சுப்பர் மார்க்கெட் பக்கம் போவதை முற்றாக நிறுத்திவிட்டாள். சாமான் பட்டியல் மட்டும் தயாரித்துக் கொடுத்தாள். அதையே பெரும் வேலையென்று முறையிட்டாள்.

சந்திரசேகரமும் அவள் விரும்பாத நோ நேம், ஹோம்பிராண்ட் சாமான்கள் வாங்குவதை நிறுத்திவிட்டான். விலை ஆராய்ச்சிகளையும் நன்றாகக் குறைத்துவிட்டான். சுப்பர் மார்க்கெட் டுக்குள் நுழையும்போது, வெளிக்கிட்டால் போதும் என்றிருக்கும்.

(நன்றி: பனியும் பனையும்)

□□□

சத்தியா நஷ்டநர்வாறு விருந்தாளிகள் அழைப்பு

வள்ளிப்பணி படித்த
கூலையுதிர்ந்த தெரு மரங்கள்
பெருங்கட்ட சாலைகளில்
எலும்பையும் ஊடுருவும்
ஊசிப் பணித்துளிகள்

உறைந்து விட்ட பனிப்பாளங்களில்
சூறும் சூத்திட
கைகளிலும் கால்களிலும்
நிணத்தாலான மூட்கள்

உருகிய தூர் வீதியில்
கால்கள் கைப்பளிக்க
நடந்த போதும்
நூம் பெற்ற
உண்மையான காற்பங்கள்.

அழையா விருந்தாளிகளான
எமக்கு
பாராமுக விருந்தோம்பல்

நினைவுகள் மட்டும் பசுமையாகி
கனவுகளைத் தொலைத்த
எமக்கு
நடப்புக்கள் எல்லாமே
வெம்மை.

மனிதம் எங்கே?
நாளையும் கூடுப்பேனா?
கேள்விக் குறிகளின்
புதாகர தெரிச்சலால்...

பனிச் சாரலில் -
நடுக்கும் கூதலில்
நீண்ட வரிசைகளில்
நூம் -

ஆயுட் தண்டனைக் கைதிகளாக...
அகதியான சூற்றுத்திற்கா?

[மறையாத மறுபாதி தொகுப்பிலிருந்து]

இலங்கையிலிருந்து பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக வெளியேறிய தமிழ்பேசும் மக்கள் இந்தியா மற்றும், ஐரோப்பா, கனடா போன்ற வெளிநாடுகளுக்குப் புலம் பெயரத் தொடங்கினர். தமது பாதுகாப்பு வேண்டிப் புலம் பெயர்ந்தவர்களில் அதிகமானோர் ஆரம்பத்தில் ஜேர்மனிக்கே வந்திருந்தனர். ஜேர்மனி என்ற நாடு தமிழ்பேசும் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் பூமிசாத்திரத்தில், சரித்திரத்தில் படித்துத் தெரிந்து கொண்ட ஒரு நாடாகவே இருந்தது. இதனை புகோளப் படத்திலேயே பார்த்துத் தெரிந்து வைத்திருந்தனர்.

யேர்மனியில் வாழும் மக்களின் யேர்மன் மொழி, கலாசாரம், பண்பாடு போன்றவை எந்த விதத்திலும் தமிழ் பேசும் மக்களுடன் தொடர்பில்லாதது. அவர்கள் இவற்றை முன்பு கேள்வி ஞானத்தில் அறிந்திருந்தாலும் நேரில் கண்டு அனுபவித்த தில்லை.

ஆனாலும் தமிழ்பேசும் மக்கள் ஏன் யேர்மனிக்கு வந்தார்கள்? இன்று உலகமெல்லாம் பரந்து வாழ்கின்ற தமிழ்பேசும் மக்கள்

பெரும்பாலானவர்கள் ஆரம்பத்தில் யேர்மனிக்கு வந்தே சென்றிருக்கிறார்கள்.

யேர்மனி ஏனைய நாடுகளுக்கான ஒரு நுழைவாயிலாக இருந்திருக்கிறது. யேர்மனி தமிழ்பேசும் மக்கள் வந்து தங்கி இளைப்பாறிச் சென்ற ஒரு சந்தியாக விளங்கியிருக்கிறது.

தமிழர்கள் இவ்வாறு 1980 முதல் வந்து சேர்ந்து ஜேர்மனியின் பலபாகங்களிலும் தமது அகதி வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்கள்.

உலகநாடுகளில் உள்ள மூன்றாம் உலக நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களே அதிகமாக அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்துள்ளார்கள். இவர்கள்

எல்லோருமே அரசியல் அகதிகளாகவும், பொருளாதார அகதிகளாகவும் உள்ளார்கள் என்பதே உண்மை. இதற்கு இலங்கை அகதிகள் ஒன்றும் விதிவிலக்கல்ல.

அதேவேளை இதுபோன்ற உள்நாட்டு யுத்தமொன்றில் அனைவருமே உயிர்ப் பாதுகாப்புத் தேடி அடைக்கலம் புகுவது தவிர்க்க முடியாததே.

யேர்மனியில் தமிழ்க் கல்வி

யேர்மனிக்கு வருகை தந்திருந்த தமிழர்கள் ஆரம்பத்தில் தாயகத்தோடு தொடர்

யேர்மனி
தமிழ்மொழி
இலக்கியம்
சமயம்
கலாசாரம்
(ஜேர்மனி)

பல்கலைச்சுடர் தமிழ்மணி
கே.கே.அருந்தவராஜா (மேழக்குமரன்)

புடையவர்களாக, தாயக நினைவிலேயே வாழ்ந்தனர். அன்றைய சூழ்நிலையில் விரைவில் திரும்பிவிடுவோம் என்ற எண்ணமே அநேகமானவரின் மனதில் குடி கொண்டிருந்தது. அதனால் தமது எதிர்காலம் தொடர்பாக எந்தத் திட்டங்களும் இல்லாமலேயே வாழ்ந்து வந்தனர்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல தாம் பிடுங்கி நடப்பட்ட நாற்றுகள். இங்குதான் தாம் வேரிட வேண்டும் என்பதனை உணர்ந்தனர். அப்போது வந்திருந்தவர்களில் பலபேர் இலங்கையிலிருந்து பிள்ளைகளுடன் வந்திருந்தனர். பலர்

புதிதாகக் திருமணம் செய்தனர். அவர்களுக்கு பிள்ளைகள் பிறந்தன.

பிள்ளைகள் யேர்மன் பாடசாலைகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கினார்கள். அவர்களுக்கு தாய்மொழியான தமிழ்க் கல்வி அவசியம் என்பதனை சமூகத்தின் மீது அக்கறையுள்ள அறிவியல் புத்திஜீவிகள் உணர்ந்தனர்.

அவர்களுக்கான தாய்மொழிக்கல்வியான தமிழை எப்படிக் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று பலரும் பலவாறு யோசித்தனர். இதில் அக்கறையுள்ள பலர் தத்தமது நகரங்களில் உள்ள ஹரிதாஸ் போன்ற அரசசார்பற்ற உதவி நிறுவனங்களின் உதவியுடன் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை உருவாக்கினர்.

ஜேர்மன் தமிழ்க் கல்விச்சேவை

இக்காலகட்டத்தில் தமிழ்மொழிப் புத்தகங்களோ, பாடப் புத்தகங்களோ கிடைப்பது கடினமாக இருந்தது. இவ்வாறான நிலைமைகளை உணர்ந்த சமூக அக்கறை கொண்டோர், ஆசிரியர்களையும், பெற்றோர்களையும் அணுகித் தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சிக்குரிய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுச் செயற்படவும், தமிழ்க் கல்விச்சாலைகளை உருவாக்கவும், அப்பாடசாலைகளை ஒன்றிணைத்துச் செயற்படவும் எண்ணங் கொண்டு உருவாக்கிய அமைப்பே “ஜேர்மன் தமிழ்க் கல்விச் சேவை” அமைப்பாகும்.

இக் கல்விச் சேவை 1989ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 18ந் திகதி டோட்முண்ட் நகரில் உள்ள கரிதாஸ் நிறுவனத்தின் உதவியுடன், அவர்களின் மண்டபத்திலேயே உருவாக்கப்பட்டது.

தமிழ்க் கல்விக் கழகம் - யேர்மனி (தமிழாலயம்)

தமிழினப் பற்றாளர்களின் கூட்டு முயற்சியினால் 1990 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதத்தில் இக் கல்வி நிறுவனம் உதயமாகியது. நிறுவனத்துக்கு உலகத்தமிழர் இயக்கம் என்ற பெயரும். கல்விநிலையங்களுக்குத் தமிழாலயம் என்ற சிறப்பான பெயரும் சூட்டப்பட்டது.

2012 ஆம் ஆண்டு யேர்மனி முழுவதிலும் 134 தமிழாலயங்கள் இயங்குகின்றன. அங்கே 6500 க்கு மேற்பட்ட தமிழ் மாணவர்கள் கற்று வருகின்றனர். இவர்களுக்கு 950 க்கு மேற்பட்ட ஆசிரியர்கள் ஊதியமற்ற முறையில்

யேர்மனியில் வாழும் தமிழ்க் கல்வியாளர்கள், இலக்கியவாதிகள், முற்போக்காளர்கள், கலைஞர்கள், உடைகவியலாளர்கள்

வொன்புத்திசிகாமணி: இலங்கையில் முல்லைத்தீவு வட்டுவாகலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் சுண்டேர்ன் (Sundern) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். தமிழ் ஆசிரியர், எழுத்தாளர், கவிஞர், பட்டிமன்றப் பேச்சாளர். சிறந்த ஓவியர். யேர்மன் தமிழ்க் கல்விச் சேவை, யேர்மன் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் ஆகியவற்றின் செயற்குழு உறுப்பினர்.

இராஜன் முருகவேல்: (சோழியான்) சூழிபுரம், யாழ்ப்பாணம், இலங்கை) எழுத்தாளர். ஜெர்மனியில் பிறீமன் (Bremen)நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். பல சிறுகதைகள், நாவல்கள் போன்றவற்றை பல்வேறு தளங்களிலும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். தமிழ்முதம் இணைய இதழின் ஆசிரியராகவும் இருக்கிறார்.

பொ. கருணாகரமூர்த்தி: இலங்கையில் யாழ் புத்தூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் பேர்லின் (Berlin) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். யேர்மனியில் எழுத்துப் பயணத்தை ஆரம்பித்தவர்களில் முக்கியமானவராகக் கருதப்படுகிறார்.

கனகசபாபதி சரவணபவன்: இலங்கையில் திருகோணமலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் கிலேவ (Kleve) நகரில் வசித்துவருகிறார். எழுத்தாளர், வரலாற்று ஆய்வாளர். இவர் பன்னிரண்டுக்கும் மேலான நூல்களை எழுதி உள்ளார். 1980களில் இருந்து யேர்மனியில் வசிக்கிறார்.

மூனா: ஜெர்மனியில் வசித்து வருகிறார். இவர் நாடக இலக்கியத்திலும், புனை கதைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். இவரது 200க்கும் மேற்பட்ட அரசியல் கேலிச்சித்திரங்கள் லண்டனிலிருந்து வெளிவரும் தமிழ்கார்டியன் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. லண்டனிலிருந்து ஒலிபரப்பாகும் ஐபிசி வானொலியில் இவரது, ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட வானொலி நாடகங்கள் ஒலிபரப்பாகி உள்ளன. ஆறு நாடகங்கள் ஜெர்மனியில் மேடையேறி உள்ளன.

**நபது பஸ்பாட்லடப் பேணுறகுறகு குழிப்ப
பாடசாலைகடீ, ஁ழ்பாட்லகு குலங்கடீ,
குழிப் நறுவறங்கடீ ஁பருப் ஁க்கறகு
஁குத்து ஁சயற்பட்லவருக்கடீறகு.
஁டூறாவும் நபது பஸ்பாட
நல்பறங்கடீ சீறது சீறகுறகு ஁லக்கீக்
஁காடீறப்பருக்கடீறது ஁டீறகு ஁சப்பாற
஁ஸீறபறய ந஁஁ ஁த்துக் ஁காஸீறகுறகு
஁க஁யேஸீறும்.**

தமிழ் ஁஁ழியைக் கற்பித்து வருகின்ற஁றர்கள்.
நா஁மு஁வதிலும் பரந்துள்ள தமிழ்஁ல
யங்களின் ஁சயற்பா஁களை ஁ருங்கிணைப்
பதற்கென 12 ஁சயற்பாட்ட஁ளர்களும், தமிழ்஁ல
யங்களுக்கெனத் தனித்துவ஁ான நிர்வ஁கமும்
நியமிக்கப்பட்டுள்ளதுடன் பெற்றோர்கள் ச஁ர்
ப஁கப் பெற்றோர் பிரதிநிதிகளும் தெரிவ஁கிச்
஁சயற்பட்டு வருகின்ற஁றர்.

க஁கன் (Hagen) நகரைச் சேர்ந்த திரு.஁ர஁
ந஁கலிங்கம் தமிழ்஁லயத் தந்தை என்று மதிக்கப்
படுகின்ற஁றர்.

஁வை தவிர திரு.஁ஜையக்கும஁ர் ஁வர
களின஁ல் ஁ரம்பிக்கப்பட்டு ஁ோர்ட் முண்ட்
நகரில் ந஁டாத்தப்பட்டு வரும் தமிழர் கலையகம்
ந஁டாத்தும்தமிழ்ப்பாடச஁லை, திரு.஁.வேல஁யுதம்
஁வர்களின஁ல் ஁ரம்பிக்கப்பட்டு ஁சன் நகரில்
ந஁டாத்தப்பட்டு வரும் ஁சன் தமிழர் கல஁ச஁ர
நற்பணிமன்றம் ந஁டாத்தும் தமிழ்ப் பாடச஁லை,
திருமதி. ஁ரவீந்திர஁ தெய்வேந்திரத்தின஁ல்
ந஁டாத்தப்பட்டு வரும் சோஸ்த் தமிழ்க் கல்வி
கல஁ச஁ர ஁மைப்பு ந஁டாத்தும் பாடச஁லை
போன்ற சில பாடச஁லைகள் யேர்மனி ஁ங்கும்
சுயம஁க ஁யங்கி வருகின்ற஁றர்.

஁ப்பாடச஁லைகள் நிறுவனமயப்படுத்
தப்ப஁டது தமது நகரங்களுக்குள்ளேயே
மட்டுப்படுத்தப்பட்டு ஁யங்குகின்ற஁றர். ஁வர்கள்
த஁மே பாடத்திட்டங்களைத் தய஁ரித்து த஁மே
பரீட்சைகள் ந஁டாத்தி வருகின்ற஁றர்.

**஁ரெளின் (Köln) பல்கலைக் கழகத்தில்
தமிழ்஁஁ழி**

யேர்மனியில் ஁ரெளின் (Köln) நகரில் ஁ள்ள
பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் நீண்டக஁லம஁க தமிழ்
கற்பிக்கப்படுகிறது. ஁துவும் தமிழ்஁லவ஁

யேர்மனியர் மற்றும் வேற்று நாட்டவரே தமிழ்
கற்கின்ற஁றர் ஁ன்பது ஁ச்சரியம஁ன விடயம்.

஁ப்பல்கலைக்கழகத்தில் பல்ல஁யிரம்
தமிழ்நூல்களைக் க஁ண்ட நூல்நிலையம்
ஒன்றுண்டு. ஁ங்கு தமிழின் மிகப்பழைமைய஁ன
஁லைச்சவடிக்கள் ப஁துக஁க்கப்படுகின்ற஁றர்.

஁ப்பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள தமிழ்ப்
பிரிவுக்கு பேர஁சிரியர் ஁ல்றிக்க நி்க்கலஸ்
஁வர்கள் ப஁றுப்ப஁கவுள்ள஁றர். ஁துதவிர
கல஁நிதி. தோமஸ் ம஁லரென் ஁வர்கள்
தமிழிலக்கிய ஁ய்வ஁ளர஁க ஁ள்ள஁றர்.

தமிழ் நூல்நிலையங்கள்

யேர்மனியில் பலப஁கங்களிலும் தமிழ்
நூல் நிலையங்கள் ஁யங்கி வருகின்ற஁றர்.
஁வற்றில் பெரும்ப஁ல஁னவை தனிநபர்களின்
முயற்சிய஁ல் ஁யங்குபவை. ஁ந்தந்த நகரங்
களில் ஁ள்ள யேர்மன் நூல்நிலையங்களில் தமிழ்
நூல்களுக்க஁ன பகுதியை பல தனிநபர்கள்
஁ருவ஁க்கி வைத்துள்ள஁றர்.

஁வற்றில் பல க஁லப் போக்கில்
஁யங்க஁மல் போய்விட்டன. ஏற்கனவே மேல்
குறிப்பிட்டது போல் ஁ரெளின் (Köln) பல்கலைக்
கழகத்தில் ஁ள்ள நூல்நிலையத்தில் மிகப்
பெரிய தமிழ் நூல் பகுதி ஁ண்டு. ஁ன஁ல்
஁ங்கு வெளிய஁ர் நூல்களைப் ப஁விக்க முடி
ய஁த சூழ்நிலை ஁ண்டு.

வ஁கும் தமிழ் நூல்நிலையம்

வ஁கும் (Bochum) நகரத்தில் ஁ள்ள
஁ற஁சாந்த் ஁ர஁ச஁ ஁ன்ற ஁டத்தில் (Kracht
Strasse -25) ஁ள்ள தமிழர்கள் வ஁ழும்
பகுதியில் தமிழ் நூல்நிலையம் ஒன்று நீண்ட
க஁லம஁க ஁யங்கி வருகிறது.

1988஁யும் ஁ண்டு ஁ந்நூல்நிலையம்
த஁டங்கப்பட்டது. ஁ங்கு வ஁ழும் ந஁கப்பர்
ந஁கேந்திரன் ஁ன்னும் தமிழர் ஁ந் நூல்
நிலையத்தைத் த஁டங்கி திறம்பட ந஁டாத்தி
வருகிற஁றர். ஁வர் ஁லங்கையில் ய஁ழ் ம஁வட்டத்
திலுள்ள திருநெல்வேலியைப் பிறப்பிடம஁கக்
க஁ண்டவர்.

சமூக ஁க்கறையுள்ள ந஁கேந்திரன஁ல்
த஁டங்கப்பட்ட ஁ந்நூல்நிலையம், ஁ரம்பத்
தில் 50 தமிழ்ப் புத்தகங்களுடனேயே ஁ரம்பிக்
கப்பட்டது. ஁ன்று 5000 தமிழ்ப் புத்தகங்
களுடன் சிறப்புடன் ஁யங்கி வருகிறது.

஁ந்நூல்நிலையத்தில் ந஁ள஁ந்த, வ஁ர஁ந்தத்

தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், மாதாந்தச் சஞ்சிகைகள் வாசிப்பதற்கான வசதியுண்டு. அதுதவிர நூல்களை எடுத்துச் சென்று வாசிப்பதற்கான வசதியுண்டு.

நூல்கள், வரலாற்று நூல்கள், தமிழ் அகராதிகள், இலக்கிய நூல்கள், சமய நூல்கள், சுகாதார நூல்கள், அரசியல் நூல்கள் எனப் பலவகையிலும் நூல்கள் இந்நூல்நிலையத்தில் உள்ளன. ஈழத்து நூல்கள், புலம்பெயர் படைப்பாளிகளின் நூல்கள் எனத் தனிப்பகுதிகளும் உண்டு.

ஆரம்பகாலங்களில் மாணவர்கள் தமிழ் படிப்பதற்காக இலங்கைப் பாடத்திட்டப் புத்தகங்களை இலங்கையிலிருந்து வருவித்துக் கொடுத்து மாணவர்கள் தமிழ் படிப்பதற்கு இந்நூல் நிலையத்தினூடாக நாகேந்திரன் பேருதவி புரிந்திருக்கிறார்.

400 பேர்வரையில் நூல் நிலைய உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். வாரந்தோறும் புதன் கிழமையிலும், சனிக்கிழமையிலும் 3மணிமுதல் 6மணிவரை நூல்நிலையம் திறந்திருக்கும்.

உறுப்பினர்கள் வருகை தந்து எடுத்துச் சென்று வாசித்து விட்டு திருப்பிக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். அத்தோடு யேர்மனியின் பலபாகங்களிலும் உள்ளவர்கள் தபால்மூலமாக எடுத்து வாசித்தும் பயன் பெறுகிறார்கள்.

நூல்நிலையத்துக்கான இடவசதியை பொகும் (Bochum) நகரசபை செய்து கொடுத்திருக்கிறது. வருடந்தோறும் இந்தியாவில், இலங்கையிலிருந்து புத்தகங்களை வாங்குவதற்கான செலவை Diakonisches Werk நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த die Innere Mission என்ற அமைப்பு உதவி வருகிறது.

தமிழ்க் கல்வியாளர் சிறிஜீவகன்

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளை எட்டிப் பிடிக்கும் யேர்மன் தமிழ்க் கல்விச் சேவை அறுபதுக்கு மேற்பட்ட பாடசாலைகளை தன்னுடன் இணைத்து ஐரோப்பாவெங்கும் கிளைபரப்பித் தனது பணியைத் தொடர்ந்து வருகிறது. அதற்கான அயராத உழைப்பை வழங்கி வருபவர் ஜீவகன். அவருடன் சேர்ந்து அவரது மனைவி. திருமதி கிளி ஜீவகன் மற்றும் பிள்ளைகள் குடும்பமாக, தமிழ் மாணவர்களுக்காக உழைத்து வருகின்றனர்.

அறுவை லோகநாதன்: இலங்கையில் நெடுந்தீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது நொய்ஸ் (Neuss) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். மார்க்சிச சித்தாந்தத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர். 1987இல் இவர் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த அறுவை என்னும் சஞ்சிகை வெளி வந்தது. முற்போக்கான எழுத்தாளர். சிறந்த குரல்வளமுள்ள பட்டிமன்றப் பேச்சாளர்.

கோடையிழக் குமரன்: இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பட்டதாரி ஆசிரியர். இப்போது ஸ்டூட்காட் (Stuttgart) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். சிறந்த பேச்சாளர். பட்டிமன்றங்களில் தலைமை வகித்தவர். சமூக ஆர்வலர்.

புராமாஸ்டர்: இலங்கையில் நல்லூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் ஸ்டூட்காட் (Stuttgart) நகரில் வாழ்ந்து பின் பேர்லின் (Berlin) நகரில் வாழ்ந்து தனது மூச்சை நிறுத்திக் கொண்டவர். இடதுசாரி சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்த பரா இடது சாரியாகவே வாழ்ந்துகாட்டியவர். சிந்தனை என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி பல முற்போக்கான கருத்துக்களை யேர்மன் தமிழர் மத்தியில் விதைத்தவர். இலக்கியச் சந்திப்பின் ஆரம்பகர்த்தாக்களில் ஒருவர்.

பாக்கியநாதன்: இலங்கையில் கொக்கு விலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இளங்கலைமாணி பட்டதாரியான இவர் இப்போது டோர்ட்முண்ட் (Dortmund) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். தமிழ்தேசியத்தின் மீதான அக்கறை யுள்ள இவர் கலைவிளக்கு என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராவார். பின்பு இச்சஞ்சிகை கலைவிளக்கு வீடியோப் பத்திரிகையையும் வெளியிட்டது.

இளவாலை அன்ரன்பூட்: இலங்கையில் இளவாலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது (Hanover) ஹனோவர் நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். எழுத்துத்துறையில் தனது அடையாளத்தைப் பதித்தவர். முற்போக்கு எழுத்துக்களில் ஆர்வம் கொண்டவர்.

த.ச.மணியம்: த.சுப்பிரமணியம் யேர்மனியில் சாலஸ்கவுசன் (Salzhause) நகரில் வாழ்ந்தவர். (இப்போது லண்டனில் வாழ்ந்து வருகிறார்) கவிதை எழுதுவதில் ஆர்வமுள்ளவர்.

என்.வி.சிவனேசன்: இலங்கையில் ஆனைக் கோட்டையை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் இசர்லோன் (Iserlohn) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். சிறுவர் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர். மலரும் மாலைகள் வீடியோப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர்.

யேர்மன் தமிழ்க் கல்விச் சேவையின் தலைவராக, யேர்மனி தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உபதலைவராக, டோர்ட்முண்ட் வள்ளுவர் தமிழ்ப் பாடசாலையின் பொறுப்பாசிரியராகக் கடமையாற்றிவரும் சிறிஜீவகன் அவர்கள் சிறந்த ஆசிரியர், எழுத்தாளர், கவிஞர், பட்டிமன்றப் பேச்சாளர், சிறந்த நிர்வாகியாவார்.

யேர்மனியில் தமிழர்களின் சமயங்கள்

யேர்மனியில் தமிழர்கள் சைவசமயம், கிறித்தவ சமயம், இஸ்லாம் சமயம் ஆகிய வற்றைப் பின்பற்றுவவர்களாக உள்ளனர். இது தவிர புதிய அப்போஸ்தலர்கள், யெகோவாவின் சாட்சி போன்ற பல சமயங்களிலும் தமிழ் மக்கள் இணைந்துள்ளனர்.

யேர்மனியில் முதலாவது இந்து ஆலயம்

யேர்மனியில் இன்று பல ஆலயங்கள் உருவாகியுள்ளன. ஆயினும் சுவெற்றா அம்பாள் ஆலயத்திற்கு ஒரு சிறப்பு உண்டு. யேர்மனியில் முதன் முதலில் உருவாக்கப்பட்ட ஆலயம் சுவெற்றா அம்பாள் ஆலயம் ஆகும்.

ஹம் (Hamm) ஸ்ரீகாமாட்சி அம்மன் ஆலயம்

யேர்மனியின் பல பாகங்களில் இந்து ஆலயங்கள் ஆங்காங்கு தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்போதும் பல ஆலயங்கள் உருவாக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனாலும் ஹம் (Hamm) ஸ்ரீ காமாட்சி அம்மன் ஆலயத்திற்கு மற்றைய ஆலயங்களைவிட பல சிறப்புகள் உள்ளன. குறிப்பாக மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்று ஆலயத்திற்குரிய சிறப்புடன் யேர்மனியில் அமைந்துள்ள ஒரேயொரு ஆலயம் இதுவாகும். ஏனைய ஆலயங்கள் மடாலயங்களாகவும், வழிபாட்டுப் பிரார்த்தனை மண்டபங்களாகவுமே திகழ்கின்றன.

தமிழ்க் கத்தோலிக்க ஆன்மீகப் பணியகம் - யேர்மனி

1986ல் யேர்மனிக்கு வருகை தந்திருந்த மூத்த அருட்பணியாளர் ஜே.பி. தேவராஜா அவர்கள் அங்குமிங்குமாக தமிழ் கிறிஸ்தவ மக்கள் அதிகம் வாழ்ந்த சில நகரங்களில் தமிழில் திருப்பலி ஒப்புக்கொடுத்து வந்தார். அந்த வேளையில் தமது கலாநிதிப் பட்டத்தை

உரோமில் பெற்று நாடு திரும்பும் வழியில் யேர்மனிக்கு வருகை தந்திருந்த அருட்கலாநிதி ஜெயசேகரம் அவர்கள் ஓஸ்நாபுறுக் ஆயரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, யேர்மன் ஆயர் சங்கத்தின் பணிப்பின்பேரில் தமிழ் கத்தோலிக்க ஆன்மீகப்பணியகத்தை உத்தியோகபூர்வமாக 02.02.1987இல் ஆரம்பித்து வைத்தார். 1987 செப்டம்பரில் யாழ் ஆயர் தியோகுப்பிள்ளை அவர்கள் யேர்மனி வந்தார். ஓபகௌசனில் இடம்பெற்ற திருப்பலிக்கு யாழ் ஆயருடன் அன்றைய யாழ் குரு முதல்வர் எஸ்.ஜே. இம்மானுவேல் வருகைதந்து அவரே அனைத்தையும் மொழி பெயர்த்தார்.

அன்று சிறு குழுவாக தியாக சிந்தையுடன் ஆரம்பித்த பணியே இன்று ஆல விருட்சமாக வளர்ந்துள்ளது எனலாம். கிறித்தவர்களின் தமிழ்ப் பத்திரிகையான தொடுவானம் ஆன்மீகப் பணியகத்தினரால் விநியோகிக்கப்படுகிறது.

(யேர்மன் ஆன்மீகப் பணியத்தின் தொடர்பாளர் திரு.கமிலஸ் துரைசிங்கம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து.)

யேர்மனியில் தமிழ் முஸ்லீம்கள்

இலங்கையில் ஏற்பட்ட போர்ச் சூழலால் ஏனைய தமிழர்கள்போல், அரசியல் காரணங்களுக்காவும், பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காவும் இலங்கைவாழ் முஸ்லீம் மக்களும் ஜேர்மனிக்கு வருகை தந்தனர்.

இன்று ஜேர்மனியில் சுமார் 300 முஸ்லீம் குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஜேர்மனிவாழ் இலங்கை இஸ்லாமிய ஜமாத் என்ற அமைப்பின் கீழ் ஒன்றிணைந்து இயங்கிவருகின்றனர். இவ்வமைப்பு 1992இல் பொக்கும் (Bochum) நகரில் உருவாக்கப்பட்டது. அன்று பொக்கும் நகரில் வசித்த திரு. முகமட் ஜவரின் இவ்வமைப்பு உருவாவதற்கு முன்னின்று உழைத்தார்.

ஓவ்வொரு வருடமும் ரம்ழான் தொழுகைக் காலங்களில் வருடாந்த ஒன்றுசூடல் ஒன்றை நடாத்தி வருகின்றனர். இதற்காக ஓவ்வொரு வருடமும் இலங்கையிலிருந்து மௌலவி வரவழைக்கப்படுவார். இந்நிகழ்வில் சிறுவர்களுக்கான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். 35 வரையிலான பிள்ளைகள் கலந்து கொள்கிறார்கள்.

மாறிவரும் உலகில் வேற்று மதத்தினரை, வேற்று இனத்தினரை திருமணம் செய்து கொள்வது தொடர்பான குழப்பமும் இவர்களிடம் உண்டு. கொள்கைரீதியாக ஒத்துப் போகிறவர்களை மணந்து கொள்வதினை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியும் என்ற கருத்துடன் செயற்பட்டு வருகிறார்கள்.

வேறு முஸ்லீம் அமைப்புகளின் மூலமான உதவியுடன் இறந்த பின்னரான மையத்துக்கான சடங்குகளைச் செய்தல், இறுதிச்சடங்கு செய்தல் ஆகியவற்றை செய்து வருகின்றனர்.

யேர்மனியில் தமிழர்களின் கலை, இலக்கியம்

யேர்மனியிலும் தமிழ்க் கலை வடிவங்கள் ஓரளவுக்கு அரங்கேறி வருகின்றன. நாட்டுக் கூத்து, நாடகம், பரதநாட்டியம், கர்நாடக சங்கீதம், வயலின், வீணை, மிருதங்கம், வில்லுப்பாட்டு, ஓவியம் எனப் பலவடிவங்களில் தமிழ்க்கலை சிறப்பு பெறுகின்றது.

நாட்டுக்கூத்து

சோஸ்ட் நகரில் உள்ள என்சபிறீமன் (Ense Bremen) என்ற கிராமத்தில் வாழும் கலைஞர் அ.யேசுதாசன். இலங்கையில் பாசையூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் யேர்மனியில் நாட்டுக்கூத்தினால் நன்கு அறியப்பட்டவர். நாட்டுக் கூத்தில் அண்ணாவியார் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். இவரைத் தவிர வேறு பலரும் இலைமறை காய்களாக உள்ளனர்.

நாடகம்

யேர்மனியில் நாடகம் என்றவுடன் எல்லோர் மனதிலும் வருபவர் நகைச்சுவை நடிகர் லூஸ் மாஸ்டர் புகழ் ஐசக் இன்பராஜா (Soest). நவாலியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

இணுவையூர் பூபதிபாலா (Frankfurt), புங்குடுதீவு திருமதி.ஹொன்சி நெஜினோல்ட், குரும்பசிட்டி க.சிவதாசன் (Dortmund), கு.யோகேஸ்வரன், சிறுவிளான் வரதன் (Frankfurt) ஆகியோர் குணசித்திரப் பாத்திரங்களில் நடித்து யேர்மனியில் நாடக உலகில் அறியப்பட்டவர்கள்.

டோர்ட்முண்ட் அமெச்சூர் நாடக வட்டம், தமிழீழ நாடக வட்டம், பிராங்போட் தமிழ்

எம்.பி.பரமேஸ்: ஈழத்து மெல்லிசை மன்னன் என்று கௌரவப் பட்டம் பெற்ற சிறந்த மெல்லிசைப் பாடகர். இசைத் தென்றல் மெல்லிசைக் குழுவின பிரதான வாத்தியக் கலைஞர், பாடகர், பாடல் ஆசிரியர், இயக்குநர். இசைக் கழகத்தை (1966 - 1977) இயக்கிய முன்னோடி. திருகோணமலையைச் சேர்ந்தவர். 1984 இல் இருந்து யேர்மனி (Korschenbroich) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

விக்கனா பாக்கியநாதன்: இலங்கையில் வேலணையில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் டோர்ட்முண்ட் (Dortmund) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். டோர்ட்முண்ட் ஹரிதாஸ் தமிழ்ப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். இப்போது டோர்ட்முண்ட் தமிழலாயத்தில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுகின்றார். கவிதை, சிறுகதை, நாடகங்கள் எழுதுவதில் ஈடுபாடு கொண்டவர்.

நகுலா சிவநாதன்: இலங்கையில் சிறுப் பிட்டியில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் செல்ம் (Selm) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். சிறுவர் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர். தமிழ் மணிப் பட்டம் பெற்ற ஆசிரியர்.

இராஜகருணா: இலங்கையில் அச்சவேலியில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் லூடன்சைட் (Ludenscheid) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். சமூக ஆர்வலர். எழுத்தாளர். ஈழம் என்ற தமிழ்ப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர். யேர்மன் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளராகப் பணியாற்றியவர். சிறுவர் பாடல்களைத் தொகுத்து இறுவட்டு ஒன்று வெளியிட்டுள்ளார்.

சின்ன இராஜேஸ்வரன்: இலங்கையில் கினிநொச்சியில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் வாழ்ந்து மறைந்தவர். சிறுவர் அமுதம் என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். சிறுவர் இலக்கியத்தில் யேர்மனியின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களில் ஒருவர்.

முருகதாசன்: இலங்கையில் தெல்லிப் பழையில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் ஓபகவுசன் (Oberhausen) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். இலக்கிய ஆர்வலர். ஏலையா என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர்.

ஆ.வேணாயுதம்: இலங்கையில் பருத்தித் துறையில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் எசன் (Essen) நகரில் வாழ்ந்து வந்தவர். இப்போது இலண்டனில் வாழ்ந்து வருகிறார். மார்க்சியக் கொள்கையில் ஈடுபாடு கொண்டவர். எசன் தமிழ்க் கலாசார மன்றத்தின் ஸ்தாபகர். வெகுஜனம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றியவர்.

**அன்றைய சூழ்நிலையில்
வரைவல் தரும்பலவேளாம் என்ற
எண்ணமே அநீருகமானவரன் மனதல்
குடிகொண்டிருந்தது. அதனால்
தமது எதிர்காலம் தொடர்பாக எந்தத்
தீட்டங்களுள் கில்லாமலேயே
வாழ்ந்து வந்தனர்.
நாட்கள் செல்லச் செல்ல
தாம் படுங்க நடப்பட்ட நாற்றுகள்.
இங்குதான் தாம் பேர்ட் வேண்டும்
என்பதனை உணர்ந்தனர்.**

மன்றம், ராட்டிங்கன் ஆதவா கலைமன்றம், பிறீமன் தமிழ்க் கலைமன்றம் ஆகியவை தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில் யேர்மனியில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன.

லூஸ் மாஸ்டர் புகழ் ஐசக் இன்பராஜா

சிறந்த நகைச்சுவை நடிகரான ஐசக் இன்பராஜா 1969ஆம் ஆண்டிலிருந்து நாடகங்களில் நடித்து வருகிறார். நாடகங்களில் மட்டுமல்லாது வில்லிசையிலும் சிறந்த நகைச்சுவையாளராகத் திகழ்ந்தவர்.

இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட நிர்மலா திரைப்படத்தின் இயக்குநரும் எட்டருமான அமரர் எஸ்.அருமைநாயகத்தை குருவாகக் கொண்டு அவரின் பாசறையில் வளர்ந்தவர்.

1985இல் யேர்மனிக்கு புலம்பெயர்ந்து வந்தது முதல் லூஸ் மாஸ்டர் என்ற தனிநடிப்பு நாடகம் பலமேடைகளில் மேடையேற்றப்பட்டு வரவேற்பைப் பெற்றது. நூறன்பேர்க் கேதீஸ், நவாலியூர் மோகன் ஆகியோரை இணைத்து 'நகைச்சுவைக் கதம்பம்' என்ற நிகழ்ச்சியை ஐரோப்பா முழுவதும் மேடையேற்றி வருகிறார்.

'கிளாலிக்குள் மாப்பிளை', 'வருவா வருகிறா வந்தாள்', 'சிற்பிசன் எடுத்தாச்சு' ஆகிய நாடகங்கள் யேர்மனியில் மேடையேற்றிய நாடகங்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை. எழுத்தாளர் புஸ்பராணி ஜோர்ஜ், திரு.ஜோர்ஜ், மற்றும் அபூர்வ சகோதரர் விளையாட்டுக் கழக

உறுப்பினர்கள் இந்நாடகங்களில் இணைந்து நடித்துள்ளனர்.

கலைவிளக்கு வீடியோப் பத்திரிகையில் 'விகடத்துளிகள்' என்ற மகுடத்தில் ஐசக் இன்பராஜா நகைச்சுவை நிகழ்ச்சியில் நடித்துள்ளார். இலங்கை வானொலி புகழ் 'முகத்தார் வீடு' என்ற நாடகம் பாரிசில் திரைப்படமாக்கப்பட்டபோதும் அதில் நடித்துள்ளார்.

இலங்கை வானொலி புகழ் அப்புக்குட்டி ராஜகோபால், முகத்தார் யேசுரட்ணம் ஆகியோருடன் இணைந்து முத்தமிழ்க் கலசம் என்ற நிகழ்ச்சியை நிகழ்த்தியுள்ளார், கல்யாணக் கதைகள் என்ற நாடகத்திலும் நடித்துள்ளார்.

1988ம் ஆண்டில் யேர்மனி கொமஸ்பார்க் அன்பர்கள் 'விகட விற்பன்னர்' என்ற பட்டத்தை வழங்கி ஐசக் இன்பராஜாவைக் கௌரவித்தனர்.

கர்நாடக சங்கீதம்

இசைக் கலைமணி. திருமதி.கலைவாணி ஏகானந்தராஜா (Weeze) இசைத்துறையில் சிறந்து விளங்குகிறார். சங்கீத ஆசிரியரான இவர் சப்தஸ்வரா இசைக்கல்லூரி என்ற இசைப் பாடசாலையை நடாத்தி வருகின்றார்.

சங்கீத பூஷணம். இசைக்கலைமணி திரு. செல்வசீரானன் (Bornheim), திரு.செல்வராஜா (Dortmund) திரு.அங்கப்பா குஞ்சிதபாதம் (Dietmannsried), திருமதி.சூரியகுமாரி பொன்னுத்துரை (Schwerte), இசைக்கலைமணி. திருமதி.ஞானாம்பாள் விஜயகுமார் (Castrop Rauxel), இசைக்கலைமணி திருமதி.தர்மினி தில்லைநாதன் (ஸ்வரராகா இசைக்கலாலயம்) (Neuss), திருமதி. விஜயகலா கிருபாகரன் (Hamm) போன்றோரும் சங்கீத விற்பன்னர்களாக மிளிர்கின்றனர்.

பரதநாட்டிய அரங்கேற்றங்களில் பாடகராகச் சிறந்து விளங்கும் திரு.கண்ணன் அவர்கள் மிகச்சிறந்த இசை வித்தகராவார்.

இது தவிர மெல்லிசைக் குழுக்களும் இயங்கி வருகின்றன. எம். பி. பரமேஸ் மெல்லிசையில் நாடறிந்த பாடகர்.

மிருதங்கம்

திரு. பிரணவநாதன் மிருதங்கத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றார். செல்வன் அனுசாந் விஜயன் (Essen), திரு.சிவரூபன் ஆகியோரும் மிருதங்கத்தில் பேசப்படுகின்றனர்.

வில்லிசை

திரு.நாச்சிமார் கோவிலடி ராஜன் (Bremen) வில்லிசையில் சிறந்து விளங்குகின்றார். ஆங்காங்கு பல தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் மாணவர்களால் வில்லுப்பாட்டு அரங்கேற்றப் படுகின்றது.

வில்லுப்பாட்டு இராஜன்

வில்லுப்பாட்டு இராஜன் என்று யேர்மனியில் அனைவராலும் அறியப்பட்டவர். வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியின் மாணவரான இராஜனின் முதலாவது வில்லிசை நிகழ்ச்சி, நயினாதீவு தீர்த்தப்பந்தலில் 1968இல் அரங்கேறியது. வண்ணை ராஜன் என்ற பெயரில் 'வன்தொண்டர்' என்ற தலைப்பில் வில்லிசையை நடாத்தினார். இவர் வண்ணை இராஜன் என்று எல்லோராலும் அறியப்பட்டபோது, ஸ்ரீகருணா வில்லிசைக்குழு என்ற பெயரில் நிகழ்ச்சிகளை நடாத்தி வந்தார்.

1972இல் நாச்சிமார் கோவிலடி இராஜன் என்ற பெயரில் இவரது வில்லிசை நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்தன.

1981இல் யேர்மனி வந்த இராஜன் 1994வரை 500 வரையிலான வில்லிசை நிகழ்ச்சிகளை அரங்கேற்றியுள்ளார். திருப்புகழ் ஆறுமுகம் நினைவரங்கில் "அவதாரங்கள்" என்ற தலைப்பில் 1994இல் இவரது 500வது வில்லிசை நிகழ்ச்சி அரங்கேறியது.

முதன்முதலில் தொலைக்காட்சியில் வில்லிசையை நடாத்திய பெருமை இவருக்குண்டு. அத்தோடு புகலிடச் சிறுகதைகளையும் வில்லிசையாக அரங்கேற்றியுள்ளார்.

2011இல் அவுஸ்திரேலியாவில் வில்லிசை நிகழ்ச்சிகளை அரங்கேற்றியுள்ளார். சிறு துளிகள், காசுமரமும் சாகாவரமும் ஆகிய தலைப்புகளில் இவ்வில்லிசை நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றன.

இவர் வில்லிசை வித்தகர் மட்டுமன்றி சிறந்த நாடகக் கலைஞருமாவார். நினைவு முகம், தயவுடன் வழிவிடுங்கள், யாரிவர்கள், பொறி, இப்படியுமா, நீர்க்கோலம் என இவரின் நாடகங்களின் எண்ணிக்கைகள் நீண்டுகொண்டே போகின்றன.

யாரிவர்கள் நாடகத்தை இயக்கியுள்ளார். இவரின் நீர்க்கோலங்கள் நாடகத்தினை ஈழவர்திரைக் கலைமன்றம் குறும்படமாக்கியது. கனவுகள் என்ற நாடகம் திரு.யோசப்

அ.அலெக்ஸ்: இலங்கையில் நீர்வேலியில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் சோஸ்ட் (Soest) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். மார்க்சிசக் கொள்கையில் ஈடுபாடு கொண்டவர். வெகுஜனம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றியவர். இடதுசாரி அரசியலுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு செயற்பட்டு வருகிறார்.

ரவி மாஸ்டர்: இலங்கையில் பருத்தித்துறை வியாபாரிமூலையில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் ஹம் (Hamm) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். பட்டிமன்றப் பேச்சாளர். யேர்மனியில் இயங்கும் ஈ.ரி.ஆர். தமிழ் வானொலியின் ஸ்தாபகர்.

அருட்தந்தை இம்மானுவல்: தமிழ் சமூகத்தின் மீதான அக்கறை கொண்டவர். உலகத் தமிழ்ப் பேரவையின் தலைவர். யேர்மனியில் றோசன் தான் (Rosenthal) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

புலனேந்திரன்: இலங்கையில் குரும்பசிடியில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் சுவெற்றா (Schwerte) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். சிவத்தமிழ் சமய சஞ்சிகையில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு இந்துசமயப் பரப்புரைகளை மேற்கொண்டு வருகிறார் ஆன்மீகத் தென்றல் புலனேந்திரன்.

பார்த்திபன்: இலங்கையில் குரும்பசிடியில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் டோர்ட்முண்ட் நகரில் (Dortmund) வாழ்ந்து வருபவர். சிறுகதை, நாவல் எழுத்தாளர். சமூக ஆர்வலர். தென்னாசிய நிறுவனத்துடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு செயற்பட்டவர். தூண்டில் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றியவர். நாடகத் துறையிலும் தடம் பதித்தவர்.

சிறிகாந்தன்: இலங்கையில் உரும்பிராயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் பேர்லின் நகரில் (Berlin) சிறி என்று அறியப்பட்டவர். இடதுசாரி அரசியலில் தன்னை ஈடுபடுத்தியவர். பேர்லின் நகரில் பல முற்போக்கான நிகழ்வுகளில் முன்னின்று உழைப்பவர்.

கனகநாதன்: இலங்கையில் குருநாகலில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் நொய்ஸ் (Neuss) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். நொய்ஸ் முத்தமிழ்க் கலைமன்றத்தின் தலைவராக இருந்து தமிழ்ப் பணியாற்றப்பவர்.

ரகுநாதன்: இலங்கையில் மாவிட்டபுரத்தில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் முல்கெய்ம் (Müllheim) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். தமிழ்சமூகத்தின் மீதான அக்கறையுள்ளவர். யேர்மன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்.

அவர்களின் இயக்கத்தில் இராஜன் கதா நாயகனாக நடிக்கப் படமாக வெளிவந்தது.

பரதநாட்டியம்

பரதநாட்டியம் இன்று தமிழ்ப் பிள்ளை களின் கலைவடிவமாக முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது.

திருமதி கிருபாநிதி இரத்தினேஸ்வரன் யேர்மனியில் முதலில் அறியப்பட்ட(1986) நடன ஆசிரியராவார். இவரது மாணவியான செல்வி.பவித்திரா செல்வகாந்தன் யேர்மனியில் பரதநாட்டியத்தில் அரங்கேற்றம் செய்த (1989) முதல் தமிழ் மாணவராவார்.

இன்று யேர்மனியில் நன்கு அறியப்பட்ட நடனஆசிரியர்களில் ஒருவர் திருமதி வானதி தேசிங்குராஜா (Siegen). டோர்ட்முண்ட் நகரில் வாணி நர்த்தனாலயம் (1986) என்ற நடனப் பாடசாலையை நிறுவித் தனது நடனப் பணியை ஆரம்பித்து இன்றுவரை தொடர்கிறார்.

திருமதி சாவித்திரி இம்மானுவல் (Herne), திருமதி ரெஜனி சத்தியகுமார் (ஆடற்கலாலயம்) (Krefeld), திருமதி சுபேந்தி வசந்தராஜா (சுபாஞ்சலி நடனாலயம்) (Duisburg), திருமதி ராதா சர்மா (Hanover), திருமதி டயானா ரதீஸ் (அபிநயதர்பணாப் பள்ளி) (Berlin) ஆகியோரும் நடன ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றி வருபவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த தர்சன் என்ற ஆசிரியரும் பேர்லின் நகரில் பரதநாட்டியம் கற்பித்து வருகிறார்.

வயலின்

இசைக்கலைமணி திருமதி பாலஜோதி அமிர்தலிங்கம் (Ennepetal), சுபபாஸ்கரன் (Hamm), செல்வி சோபிகா சிவராஜா (Grevenbroch), திரு.கந்தையா சுபாஸ்கரன் (Hamm) ஆகியோர் வயலினில் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

வீணை

இசைக்கலைமணி திருமதி வத்சலா கனக சுந்தரம் (Munster), சங்கீத பூசணம், இசைக் கலைமணி, திரு.செல்வசீராளன் ஆகியோர் யேர்மனியில் வீணை வகுப்புகளை நடாத்தி வருகின்றனர்.

தமிழ் ஓவியர்கள்

தமிழ் ஓவியர்களும் ஆங்காங்கு இலை மறை காய்களாக இருந்து வருகின்றனர். ஓவியர் கலாநிதி. எம்.கே.எஸ்.சிவகுமாரன் B.F.A (Lüdenscheid), ஓவியர் கிருபா (Neuss), ஓவியர் சேகர் (Frankfurt) ஆகியோர் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

குறும்படங்கள்

ஜேர்மன் பிறீமன் தமிழ்க்கலை மன்றம் ஈரோ சினி ஆர்ட்ஸ் கிரியேசன்சுடன் இணைந்து தயாரித்துள்ள படம் பொறி. ஈழத் தமிழரின் இன்னல்களில் ஒன்றான சீட்டுப் பொறிக்குள் சிக்குப்படுவதால் உண்டாகும் அவலங்களை இது பேசுகிறது.

இது சுவிசைச் சேர்ந்த அஜீவன் ஒளிப்பதிவு செய்ய ஜேர்மனி ரமேஷ் தொகுக்க நாச்சி மார் கோவிலடி ராஜனின் கதை வசனம் நெறியாள்கையில் வெளிவந்தது.

ராமகிருஷ்ணன் (கொலண்ட்) தங்கராசா, சித்திரா பெனடிற்றா, நவரட்ணராஜா, யோகநாதன், பிரசன்னா மோகன் ஞானச்செல்வன் ஜர்மி ஆகியோர் முக்கிய பாத்திரங்களில் நடித்தார்கள்.

ஈழவர் திரைக்கலை மன்றம் தயாரித்த குறும்படங்கள் நீர்க்கோலம், இப்படியுமா? கனவுகள், கலைக்கண் ஆகியவை பாலராஜா வின் வெளியீடுகளாகும்.

யேர்மனியில் தமிழ் மன்றங்கள்

யேர்மனியில் தமிழ் மன்றங்கள் ஆங்காங்கு நிறுவப்பட்டு தமிழ் மொழியையும், தமிழ்க் கலாசாரத்தையும் வளர்த்து வந்துள்ளன. அவற்றில் பிறிமன் தமிழ்க் கலைமன்றம், நொய்ஸ் முத்தமிழ் கலை மன்றம், பிராங்போர்ட் தமிழ்மன்றம், பேர்லின் நலன்புரிச் சங்கம், சோஸ்ட் நாவலர் தமிழழவை, ராட்டிங்கன் ஆதவகிருஷ்ணா கலைமன்றம் ஆகியவை குறிப்பிடத் தக்கவை.

பிறிமன் தமிழ்க் கலை மன்றம்

பிறிமன் நகரில் வாழ்ந்து வந்த 18 கலை ஆர்வலர்கள் இணைந்து 03.07.1992இல் பிறிமன் தமிழ்க் கலை மன்றத்தினை உருவாக்கினர்.

இதன் தலைவராகத் திகழ்ந்த வில்லிசைக் கலைஞர் நாச்சிமார் கோவிலடி ராஜன், எழுத்தாளர் ராஜன் முருகவேள் ஆகியோர் இம்மன்றத்தில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இம்மன்றத்தினர் ஆண்டுதோறும் சித்திரைக் கலை விழாவினை சிறப்பாகக் கொண்டாடி வந்தனர். இவ்விழா பின்னர் இளவேனில் கலைவிழா என்ற பெயரில் நடாத்தப்பட்டது. அத்தோடு தமிழ் சிறார்களுக்கான தமிழார்வப் போட்டிகளை நடாத்திச் சிறுவர்களை ஊக்கு வித்துள்ளனர்.

இம்மன்றம் மேடையேற்றிய நாடகங்களில் உறவுகள், எதிர்பார்ப்புகள், நீர்க் கோலம், சமைகள், யார் இவர்கள் ஆகிய நாடகங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. ராட்டிக் கன் ஆதவகிருஷ்ணா கலைமன்றம் நடாத்திய நாடகப் போட்டியில் பிறிமன் தமிழ்க் கலைமன்றம் பங்குபற்றி முதல்பரிசு பெற்றுள்ளமை சிறப்பாகும்.

பிறிமன் நகரில் இயங்கிவரும் யேர்மனியத் தொலைக்காட்சியில் வாராவாரம் அரைமணி நேரம் கலையோசை என்ற தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியை தமிழில் நடாத்தியுள்ளனர். (சில தகவல்: நாச்சிமார் கோவிலடி ராஜன்)

முத்தமிழ் கலைமன்றம் - நொய்ஸ்

நொய்ஸ் முத்தமிழ் கலைமன்றம் 1993 சித்திரையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் முதலாவது தலைவராக சக்தி கடைசமும், செயலாளராக “அறுவை” லோகநாதனும் பணியாற்றியுள்ளனர்.

இரண்டாவது தலைவராக பொன்னுத்துரை தர்மகுலசிங்கமும், செயலாளராக திருமதி கருணாவதி குமரனும் பணியாற்றியுள்ளனர். அதனைத் தொடர்ந்து 1995இலிருந்து தலைவராக நாகலிங்கம் கனகநாதனும், செயலாளராக மனுவல் துரைரட்ணமும் கடமையாற்றியுள்ளனர்.

1993 முதல் 2008 வரை தமிழ்த் திறானாய்வுப் போட்டிகளை நடாத்தி மாணவர்களை ஊக்குவித்துள்ளனர். குறிப்பாக திருவள்ளூர் புகழ்பரப்பும் திருக்குறள் போட்டிகளை நடாத்தியுள்ளனர். பெளர்ணமிக் கலைவிழா முத்தமிழ் கலைமன்றத்தின் சிறப்பான விழாவாகும். இதில் இவர்களது தமிழ்க் கலை நிகழ்ச்சிகள் மிகச் சிறப்பானவை.

நயினை விஜயன்: இலங்கையில் நயினா தீவில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் எசன் (Essen) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். தமிழ்ருவி பத்திரிகையின் ஆசிரியர். உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கத்தின் யேர்மனிக் கிளையின் பொருளாளராகப் பணியாற்றிவர்.

ஸ்ரீபதி சிவனாழியன்: இலங்கையில் சுருவில்லைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் பிராங்க்போர்ட் (Frankfurt) நகரில் வாழ்ந்து வந்தவர். இப்போது இலண்டனில் வாழ்ந்து வருகிறார். பிராங்க்போர்ட் தமிழ் மன்றத்தின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களில் ஒருவர். மன்றத்தின் தலைவராகக் கடமையாற்றியவர்.

சுசீந்திரன்: இலங்கையில் நெடுந்தீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் பேர்லின் (Berlin) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவர்.

நரசிங்கம்: இலங்கையில் பருத்தித்துறை தும்பளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் பேர்லின் (Berlin) நகரில் வாழ்ந்து வந்தவர். தமிழ் மக்கள் யேர்மனிக்குள் வந்த ஆரம்பக் காலங்களில் மிகச் சிறந்த சேவை செய்தவர். மொழிபெயர்ப்பாளராக மக்களுக்கு உதவியவர். முற்போக்கான வேலைத்திட்டங்கள் பேர்லினில் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர். இப்போது இலங்கையில் வவுனியாவில் சீட் (Seed) என்ற அமைப்பின் இயக்குநராக இருந்து யேர்மனி பஸ்க்ரிஸ்ட்ரி அமைப்புடன் சேர்ந்து விதவைகள் புனர்வாழ்வுத் திட்டங்களை செய்து வருகிறார்.

கனிக்கோ விஸ்வலிங்கம்: இலங்கையில் புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் கைலன்கிறிச்சன் (Geilenkirchen) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். இசையினிம்தும், கவிதையினிம்தும் ஆர்வம் கொண்டவர். உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு பணியாற்றியவர்.

கௌசல்யா சொர்ணலிங்கம்: இலங்கையில் புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் முல்கைம் (Müllheim) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். எழுத்தாளர், கவிஞர். பெண்கள் முன்னேற்றத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர். சர்வதேசப் புலம்பெயர் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஊடகவியலாளராகவுள்ளார்.

என்.ரி.ஜெகன்: இலங்கையில் நல்லூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் டோர்ட்முண்ட் (Dortmund) நகரில் வாழ்ந்து வந்தவர். இப்போது இலண்டனில் வாழ்ந்து வருகிறார். நாடறிந்த மேடை அறிவிப்பாளர்.

இவர்கள் பொங்கல் விழாவையும் நாடாத்தி வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

கரப்பந்தாட்ட விளையாட்டினை நொய்ஸ் வாழ் தமிழர்கள் மத்தியில் முத்தமிழ் மன்றம் ஊக்குவித்துள்ளது. 1994இல் இம் மன்றத்தின் ஆண்டுவிழா மலர் ஒன்றினை வெளியிட்டுள்ளனர்.

நாவலர் தமிழவை - சோஸ்ற்

சோஸ்ற் நகரில் 14.01.2004 இல் நாவலர் தமிழவை தொடங்கப்பட்டது. இது சோஸ்ற் நகரில் உள்ள சமூக ஆர்வலர்களின் ஆதரவுடன் இயங்கிவருகிறது.

நாவலர் தமிழவை தமிழ்ப் பாடசாலை ஒன்றினை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. இப்பாடசாலையில் முதலாம் வகுப்பு முதல் பதினோராம் வகுப்பு வரை தமிழ்மொழி கற்பிக்கப்படுகிறது.

இப்பாடசாலையின் ஆசிரியர்களாக திருமதி நவசோதி உதயகுமார், திருமதி சசிகலா அருள்செல்வம், திருமதி சுபாசினி யோகானந்தன், செல்வி சுகந்தினி அருள் செல்வம் ஆகியோர் பணியாற்றுகின்றனர்.

திருமதி சுனித்தா ஸ்ரீதரன், திருமதி இந்திராணி அருந்தவராஜா, திருமதி கோகுல ராணி இரட்ணசிங்கம், திருமதி இந்துமதி மரியதாசன் ஆகியோர் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றியுள்ளனர். இப்பாடசாலையின் சார்பில் வருடம்தோறும் நவராத்திரி விழா, ஒளிவிழா ஆகியவற்றை நாவலர் தமிழவை கொண்டாடுகின்றது. வருடம்தோறும் மாணவர்களுக்கான திருக்குறள் மனனப் போட்டி, திருக்குறள் எழுத்துப் பரீட்சை ஆகியவற்றை நாவலர் தமிழவை நடாத்துகின்றது. இப்பாடசாலை யேர்மன் தமிழ்க் கல்விச் சேவையுடன் இணைந்து செயற்படுகின்றது.

நாவலர் தமிழவையின் ஆண்டுவிழாக்களை திருவள்ளூர் விழாவாக நாடாத்தி வருகின்றது.

இவ்விழாக்களில் தமிழர்களின் கலாசார, பாரம்பரிய நிகழ்ச்சிகள் மாணவர்களால் மேடையேற்றப்படுகின்றன.

தமிழ் மன்றம் - பிரான்போர்ட்

பிரான்போர்ட்டில் உள்ள தமிழ்பேசும் மக்களை ஒன்றிணைத்து 10.12.1988இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது பிரான்போர்ட் தமிழ் மன்றமாகும். இதற்கு காரண கர்த்தாவாக விளங்கியவர் திரு.சிவனடியான் ஸ்ரீபதி அவர்களாகும்.

இம்மன்றம் பல ஆண்டுவிழாக்களையும், கலை நிகழ்ச்சிகளையும் நாடாத்தி வந்துள்ளது. இது பதிவு செய்யப்பட்ட அமைப்பாக இயங்கி வருவது சிறப்பாகும்.

1990ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாதம் என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டது. இச்சஞ்சிகை நீண்டகாலமாக வெளிவந்தது. இச்சஞ்சிகையின் தோற்றத்திற்கு திரு.ஐ.சொர்ணலிங்கம், ஓவியர் சேகர் ஆகியோர் முன்னின்று உழைத்தனர்.

1989ம் ஆண்டு ஓர் தமிழ்ப்பாடசாலையையும் ஆரம்பித்துநாடாத்தி வந்தனர். இப்பாடசாலையின் முதல் ஆசிரியராக திருமதி கமலா கனகசபை அவர்கள் கடமையாற்றியுள்ளார்.

இம்மன்றம் தமிழ் மாணவர்களுக்கான சங்கீதம், மிருதங்கம், நடனம், கீபோர்ட், கணனி போன்ற வகுப்புக்களையும் நாடாத்தி வந்துள்ளது.

திரு.சிவனடியான் ஸ்ரீபதி, திரு. பா.பாலசுப்ரமணியம், ஓவியர் சேகர், பூபதி பாலா, சிறுவிளான் வரதன் போன்றோர் இம்மன்றத்தினால் யேர்மனியில் நன்கு அறியப்பட்டவர்கள்.

[தரவுகள்: மன்றத்தின் பத்தாவது ஆண்டு விழா மலரிலிருந்து]

விஜயலக்ஷ்மி ஞாபகார்த்த சிறுவர் கழகம்

திரு.க.பத்மகுணசீலன் அவர்கள் தனது தாயாரின் ஞாபகார்த்தமாக, விஜயலக்ஷ்மி

இங்கு பிள்ளைகளுக்குப் பயந்தவர்களாகவே பல பெற்றோர் உள்ளனர். அதனால் பிள்ளைகள் சொல்லுகின்றபடியே பலர் நடந்து கொள்கின்றனர். அதனால் சடங்குகள் எல்லாம் தவிடுபொடியாகிவிடுகின்றன. வீடியோக்காரர் சொல்வதும், பிள்ளைகள் சொல்வதுமாகவே திருமணச் சடங்குகளாக மாறிவிட்டன. காலப்போக்கில் இவையே நமது திருமணச் சடங்குகளாகிவிடக்கூடும்.

ஞாபகார்த்த சிறுவர் கழகம் என்ற அமைப்பினைத் தொடங்கி சமூகசேவைகளைச் செய்து வருகிறார்.

கீல் (Kiel) நகரில் இயங்கிவரும் இக்கழகம் உலகளாவிய ரீதியில் திருக்குறள் போட்டியை நடாத்தி வருகிறது. அத்தோடு தாயகத்தில் ஊனமுற்றவர்களுக்கு செஞ்சிலுவைச் சங்கத் தினூடாக சக்கர நாற்காலிகளை அன்பளிப்புச் செய்யும் சிறந்த சேவையினை நடாத்தி வருகிறது.

யேர்மனியில் உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம்

1974 தை 10 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் உலகத் தமிழ் பண்பாட்டு இயக்கம் அங்குராற்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது.

1993இல் யேர்மனியில் அதன் கிளை தொடங்கப்பட்டு இயங்கி வருகிறது. துரை கணேசலிங்கம் இதன் செயலாளராக உள்ளார். மற்றும் நா.சி.கமலநாதன், வீ.சிவனேசன், நயினை விஜயன் போன்றோரும் இணைந்து இயங்கி வருகின்றனர்.

சென்னை தமிழ் மாணவர் மற்றும், மலேசிய தமிழ் இலக்கியக் கழகம் ஆகியவற்றுடன் உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம் இணைந்து வருடந்தோறும் தமிழ்மணி என்ற புலவர்மணிப் பரீட்சையை நடாத்தி வருகிறது. மூன்றாண்டுகள் கொண்ட இப்பட்டப் பரீட்சையின் இறுதியில் சான்றிதழும் வழங்கப்படுகிறது. அத்துடன் குறள் மணிப் பட்டப் பரீட்சையையும் நடாத்தி வருகிறது.

1996இல் தமிழ் எழுச்சி மாநாடு, 1998இல் எழுச்சித் தமிழ்விழா, 2000இல் வெல்லுந் தமிழ்விழா, 2003இல் வெற்றித் தமிழ்விழா என தமிழ்விழாக்களை பெரும் மாநாடுகளாக உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம் நடாத்தி வருகிறது.

(உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம் – Riegel Str - 26, 48431 Rheine)

வெண்கள் வட்டம்

1986-87களில் ஹேர்ன் நகரில் பெண்கள் வட்டம் என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இப்பெண்கள் வட்டம் என்ற அமைப்பு திருமதி

ஜெகநாதன்: இலங்கையில் புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் ஸ்டூட்டகாட் (Stuttgart); நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். தமிழ்த் தேசிய அரசியலிலும், முற்போக்கு அரசியலிலும் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு செயற்பட்டு வருகிறார்.

குலநாயகம்: இலங்கையில் சங்கானையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் பிறீமன் (Bremen) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். சமூகஆர்வலர். பசுமைப் வளத்திட்டத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர்.

இந்துமகேஷ்: இலங்கையில் புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் பிறீமன் (Bremen) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். பூவரசு சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். சிறுகதை, நாடல் எழுத்தாளர்.

கதிர்காமநாதன்: இலங்கையில் பருத்தித் துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் ராட்டிங்கன் (Ratingen) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். ஆதவகிருஷ்ணா கலை மன்றத்தின் ஸ்தாபகரில் ஒருவராகவும் தலைவராகவும் இருந்து நாடகப் போட்டிகளை நடாத்தியவர்.

சம்பந்தன்: இலங்கையில் புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் ராட்டிங்கன் (Ratingen) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். கவிதை எழுதுவதில் ஆர்வம் கொண்டவர். கவிதை நூல் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

நா.சி.கமலநாதன்: யேர்மனியில் றையின் (Rheine) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்க யேர்மனிக் கிளையின் தலைவராக இருந்தவர். அழலாடி நா.சி.கமலநாதன் கமலம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராவார்.

ரமேஸ் வவுனியன்: இலங்கையில் வவுனியாவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் ஈடார் ஓபஸ்ரயின் (Ider-Oberstein) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். புதுக்கவிதை எழுதுவதில் நாட்டம் கொண்டவர்.

இவரது மனைவி சாந்தி ரமேஸ் வவுனியனும் கவிதை எழுதுவதில் ஆர்வமுள்ளவர்

துரை கணேசலிங்கம்: இலங்கையில் புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் றையின் (Rheine) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்க யேர்மனிக் கிளையின் செயலாளராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றில், பல தமிழர்கள் வீடுகளில் கூட அறிவிக்காது போனால் தேரீர் கூடத் தரமாட்டார்கள். அந்நாடுகளில் ஆணும் பெண்ணும் பெரும்பான்மையாக வேலை செய்வதும், நேர மின்மையும் ஒரு காரணமாகிறது. ஆனால் யேர்மனியில் இன்னும் விருந்தோம்பல் என்பது சிறப்பாகவே உள்ளது.

தேவிகா கெங்காதரனின் முயற்சியால் ஹேர்ண நகரில் உருவாக்கப்பட்டது. Frauen Kreis Overweg str 31, 4690 Heme என்ற விலாசத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்பெண்கள் அமைப்பு 'பெண்கள் வட்டம்' என்ற ஒரு சஞ்சிகையையும் வெளியிட்டது. இது 1988லிருந்து நமது குரல் என்ற பெயரில் வெளிவந்தது.

தமிழ் மகளிர் மன்றம், ஸ்ருட்காட்

08.03.1986இல் ஸ்ருட்காட் நகரில் உருவாக்கப்பட்டது ஸ்ருட்காட் தமிழ் மகளிர் மன்றம். திருமதி மங்கயற்கரசி சிவராஜா, திருமதி கௌரி துரையப்பா, திருமதி ராஜி பெனடிக்ற் ஆகியோரின் முயற்சியில் இம் மன்றம் உருவாக்கப்பட்டது.

இதுபோல் எசன் தமிழ் மகளிர் அமைப்பு, பீலவில்ட் தமிழ் மகளிர் அமைப்பு ஆகியனவும் இந்நாட்களில் இயங்கிவந்தன.

பெண்கள் சந்திப்பு

மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு பெண் அமைப்புகளிலிருந்து பெண்களையும், இலக்கியச் சந்திப்பில் பங்கு கொள்ளும் பெண்களையும் இணைத்து திருமதி தேவிகா கெங்காதரன், உமா ஆகியோரின் முயற்சியால் 1990இல் ஹேர்ண நகரில் முதலாவது பெண்கள் சந்திப்பு இடம்பெற்றது. அந்நாட்களில் இப்பெண்கள் அமைப்பின் சந்திப்புகள் ஆரோக்கியமானவையாக அமைந்தன. இன்று வரை (21.10.2013) 30 பெண்கள் சந்திப்பை இவ்வமைப்பு நடாத்தியுள்ளது. (தகவல்: உமா. பேர்லின்)

இது ஓரளவுக்கு முற்போக்கான கலந்துரை யாடல்களை மேற்கொண்டது. அதன் வளர்ச்சிப் படியாக பெண்கள் சந்திப்பு என்ற அமைப்பில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டது. ஆனாலும் வழக்கமாக எமது சமூகத்தில் முற்போக்கு சிந்தனை கொண்டவர்களின் நடவடிக்கைகள்

வளர்ச்சியடையாது போவது போன்று இதுவும் பெரிய தாக்கம் ஒன்றையும் சமூகத்தில் ஏற்படுத்த முடியவில்லை. ஆனாலும் இச்சிறிய முயற்சியாவது மேற்கொள்ளப் பட்டமை பாராட்டுக்குரியது.

யேர்மனியில் தமிழ் இலக்கியத்துறை

யேர்மனியில் அகதிகளாக வந்த தமிழ் பேசும் மக்கள் தமது ஆரம்ப காலத்திலேயே இலக்கியப் பங்களிப்புகளை வழங்கி வந்துள்ளனர்.

இதற்காக இலக்கியவாதிகள் ஒன்றிணைந்து இலக்கியச் சந்திப்பு ஒன்றிணை நடாத்தி வந்துள்ளனர். இதில் பல ஆரோக்கியமான, முன்னேற்றகரமான கலந்துரையாடல்கள், விவாதங்கள், புரட்சிகரமான கலைநிகழ்வுகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

முதலாவது இலக்கியச் சந்திப்பு 24.09.1988இல் யேர்மனியில் உள்ள ஹேர்ண் (Heme) நகரில் இடம்பெற்றது. 23ஆவது இலக்கியச் சந்திப்பு பிரான்சில் நடைபெற்ற போது "இனியும் சூல் கொள்" என்ற இலக்கியச் சந்திப்பு மலர் வெளியிடப்பட்டது. பல ஆரோக்கியமான கட்டுரைகள், கவிதைகள் இம்மலரில் இடம்பெற்றன.

இன்று இந்த இலக்கியச்சந்திப்பு வளர்ச்சி பெற்று ஐரோப்பிய ரீதியில் நடைபெற்று வருகின்றது. இலக்கியச் சந்திப்பினூடாகப் பல இலக்கியவாதிகள் இனங்காணப்பட்டனர்.

20.07.2013இல் யாழ்ப்பாணத்தில் தனது 41ஆவது இலக்கியச் சந்திப்பை நடாத்தியுள்ளது. இச்சந்திப்பில் "சுவார்னிகா" என்ற பெயரில் மலர் ஒன்றையும் வெளியிட்டுள்ளது.

இது தவிர பல எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் தனித்து இயங்கியும் தம்மை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். பலர் ஐரோப்பிய தமிழ் வானொலிகள், தொலைக்காட்சிகள் ஊடாகவும் அறியப்பட்டுள்ளனர்.

இலக்கியங்கள் தாயக நிலையைச் சித்திரிப்பவையாகவும், யேர்மனியின் சூழலை, வாழ்நிலையை யதார்த்தமாக வெளிக்கொண்டு வருபவையாகவும் உள்ளன.

தாயகத்து நினைவுகளிலிருந்து விடுபட முடியாதவர்களாக உள்ள பெரும்பான்மைத் தமிழர்கள் இந்நினைவு வேர்களையே இன்னும் கருவாகக் கொண்டு தமது இலக்கிய வெளிப்பாடுகளைப் பிரசவிக்கின்றனர்.

எமது அடுத்த சந்ததியான தமிழ்ப் பிள்ளைகளில் தமிழ்மொழியைக் கற்றவர்கள் கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள் என்று தமிழில் எழுதத் தொடங்கியுள்ளமை சிறப்பான விடயமாகும்.

இலண்டன் வானொலியில் பங்கு கொள்ளும் மாணவர்களின் கவிதைகளைத் தொகுத்து நகுலா சிவநாதன் ஒரு சிறுவர் கவிதை நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

யேர்மனியில் தமிழ் கற்ற மாணவர்களை ஒன்றிணைத்து 'நாங்கள்' என்ற பெயரில் ஒரு கவிதை நூலை யேர்மனி தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் வெளியிட்டுள்ளது.

அம்பலவன் புவனேந்திரன், விக்னா பாக்கியநாதன், இரா.ரஜீன்குமார், கௌசல்யா சொர்ணலிங்கம், கீத்தா பரமானந்தன், கலைவாணி ஏகானந்தராஜா, சிறிஜீவகன், ரமேஸ் வவுனியன், பசுபதிராஜா, எழிலன், முகில்வாணன் போன்றோர் கவிதைகளில் தம்மை மிளிரச் செய்துள்ளனர்.

கவிச்சுடர் அம்பலவன் புவனேந்திரன்

யேர்மனியில் தமிழ்ப் பணியாற்றிவரும் தமிழ்க் கவிஞர்களுள் அம்பலவன் புவனேந்திரன் குறிப்பிடத்தக்கவர். மட்டக்களப்பு சத்துருக்கொண்டான் என்னும் ஊரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

கவிதைகளை எழுதுவது மட்டுமல்லாது மேடைகளில் கவிதை முழக்கம் செய்வதிலும் சிறந்து விளங்குபவர் கவிஞர் அம்பலவன் புவனேந்திரன்.

தீயின் வார்ப்புகள், கவிஞன், இன்னொரு ஜனனம், முடிவல்ல ஆரம்பம் ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகள் இவர் பிரசவித்த கவிதைகளைத் தாங்கி நூல்வடிவில் வெளிவந்துள்ளன.

யேர்மன் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின்

பரமானந்தன்: யேர்மனியில் முன்ஸ்ரர் (Münster) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். முன்ஸ்ரர் கலைவாணி தமிழ்ப் பாடசாலையில் அதிபராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

கனகசுந்தரம்: இலங்கையில் திருகோணமலையை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் முன்ஸ்ரர் (Münster) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். முன்ஸ்ரர் கலைவாணி தமிழ்ப் பாடசாலையில் கல்விப் பொறுப்பாளராகக் கடமையாற்றுகிறார். சமூக ஆர்வலர்.

இராஜேஸ்வரி லோகநாதன்: இலங்கையில் வல்வெட்டித் துறையில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் ஹனோவர் (Hannover) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். சமூகஆர்வலர். ஹனோவர் நகரில் யேர்மனிய வானொலி ஒன்றில் தமிழ் நிகழ்ச்சியை நடாத்தியவர்.

கலைவாணி ஏகானந்தராஜா: இலங்கையில் நல்லூரில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் வீசெ (Weeze) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். இசைக் கலைமணிப் பட்டம் படித்துப் பெற்றவர். கேளின் நகரில் "சப்தஸ்வரா" இசைப்பாடசாலையை நடாத்தி வருகிறார். சிறுகதை எழுத்தாளர், கவிஞர், வானொலிக் கலைஞர் என்று யேர்மனியில் தனது சமூகப் பங்களிப்பைச் செய்து வருகிறார்.

கவிஞர் எழிலன்: இலங்கையில் கொழும்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் முன்சன் (Muenchen) நகரில் வாழ்ந்து வரும் நாடறிந்த கவிஞர். பல இணையத்தளங்களிலும் கவிதைகள், கட்டுரைகள் எழுதி வருகிறார்.

மீனா சிவலிங்கம்: இலங்கையில் ஆனைப் பந்தியை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் ஹெனவ் (Hanau) நகரில் வசித்துவருகிறார். எழுத்தாளர் கவிஞர் என்று தன்னை விரிவுபடுத்திச் செயற்பட்டுவருகிறார்.

அன்ரனி வரதராசன்: இலங்கையில் யாழ்பலாலி வீதியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் டிசுல்டோர்வ் (Düsseldorf); நகரில் வசித்து வருகிறார். கவிதைத் துறையில் தன்னை ஈடுபடுத்தி எழுதி வருவதோடு, வானலைகளிலும் தனது முற்போக்கான கருத்துகளை கூறிவருகிறார்.

சுந்தரம்பாள் பாலச்சந்திரன்: இலங்கையில் மல்லாவி யோகபுரத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் டிவேற்றன் (Differten) நகரில் வசித்து வருகிறார். சிறுகதை எழுத்தாளராக எல்லோராலும் அறியப்பட்டுள்ளார்.

பொருளாளர், யேர்மன் தமிழ் கல்விச் சேவையின் செயற்குழு உறுப்பினர், ஓபகவுசன் அறிவாலயம் தமிழ்ப் பாடசாலையின் ஆசிரியர் அம்பலவன் புவனேந்திரன் இதுவரையில் ஆறு சிறுகதைகளையும், சுமார் 500 கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

பார்த்திபன், கருணாகரமூர்த்தி, சாந்தினி வரதராஜன், பொ.புத்திசிகாமணி, மேழிக்குமரன், விக்கிணா பாக்கியநாதன், சந்திராம்பாள் பாலச்சந்திரன், இராஜன் முருகவேல், இந்துமகேஷ் போன்றோர் சிறுகதை, நாவல் இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளனர். சிறுவர் இலக்கியத்தில் திருமதி நகுலா சிவநாதன் தன்னை இனங்காட்டியுள்ளார்.

தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் - யேர்மனி

ஜேர்மனியில் தமிழ்வளர்க்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்களை, கலைஞர்களை, ஊடகவியலாளர்களை, தமிழ்க் கல்வியாளர்களை இணைத்துத் தொடங்கப்பட்டதுதான் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் - ஜேர்மனி என்ற அமைப்பாகும்.

ஜேர்மனிய எழுத்தாளர்களை ஒன்றிணைக்கும் முகமாக 19.04.2003ம் ஆண்டு டிபுஸ்பேர்க் நகரில் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது.

இச்சங்கம் உருவாகுவதற்கு முன்னோடிகளாக, திரு.வ.சிவராஜா, திரு.சி.இராஜகருணா, திரு.மட்டுவில் ஞானக்குமாரன், திரு.வே.சிவநேசன் ஆகியோர் செயற்பட்டனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

டிபுஸ்பேர்க் நகரில் நடைபெற்ற முதலாவது பொதுக் கூட்டத்திற்கு தம்பையா ராஜன் (வில்லிசை ராஜன்) தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். சின்னத்துரை இராஜகருணா செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். தொடர்ந்து நிர்வாக சபை தெரிவு செய்யப்பட்டது.

அரசியல், இன, மத, பேதங்கள் இல்லாத, மனிதநேயத்தை, கருத்துச் சுதந்திரத்தை நிலைநிறுத்தி ஆதரிக்கும் சங்கமாக இச்சங்கம் செயற்பட்டுவருகின்றது.

தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கமானது யேர்மனியில் உள்ள இலக்கியவாதிகளை இணைத்துப் பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது.

தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்திலிருந்து அரசியல் காரணங்களுக்காக வெளியேறியவர்கள் “சர்வதேச புலம்பெயர் எழுத்தாளர் சங்கம்” என்ற பெயரில் ஒரு அமைப்பினை உருவாக்கி நடாத்தி வருகின்றனர்.

யேர்மனியில் தமிழ் ஊடகத்துறை

யேர்மனியில் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. முதலில் வெளிவந்த சஞ்சிகை “தென்றல்” ஆகும். இக்கால கட்டத்தில் எண்ணம் என்ற சஞ்சிகையும் வெளிவந்தது. இன்றுவரை வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகை “மண்” ஆகும்.

1985களிலிருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் காத்திரமான தாக்கத்தை அக்காலகட்டத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்தன. போராட்டச் சூழலின் தாக்கம் அனைத்துச் சஞ்சிகைகளிலும் காணப்பட்டன. அரசியலரீதியான, சமூகரீதியான விமர்சனங்கள் தமது கொள்கைகள் சார்ந்து ஆதரவாகவும் எதிராகவும் என்று ஆரோக்கியமானவையாக அமைந்தன.

யேர்மனியில் வெளிவந்த தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள்:

எண்ணம், தென்றல், சிந்தனை, கலைவிளக்கு, அறவை, மண், தூண்டில், வெகுஜனம், கடல் அலைகள், தேனீ, வண்ணத்துப்பூச்சி, ஏலையா, புவரசு, அப்பிள், பிரவாகம் பெண்கள் வட்டம், தமிழ்நாதம், கமலம், கலைக்கதிர், இளைஞன், மக்கள்சூரல், வளர்தமிழ், புதுமை, பணி, நமது சூரல் சிறுவர் அமுதம், பாப்பா, தளிர், கதிர் அத்தம், நாணல், அக்கினி, தமிழ் அகதி இளங்காற்று, மனிதம், அன்றில், ஈழமணி சிவத்தமிழ், வசந்தம், வெளிச்சம்

அதனைத் தொடர்ந்து பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன. ஈழமணி, ஈழம், தமிழருவி, வெற்றிமணி ஆகிய பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன. அவற்றில் வெற்றிமணி மட்டுமே இப்போது வெளிவருகின்றது.

ஈழம் பத்திரிகை லூடன்சைட் நகரைச் சேர்ந்த திரு.சி.இராஜகருணாவை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தது. தமிழருவி பத்திரிகை எசன் நகரைச் சேர்ந்த நயினை விஜயனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தது.

வெற்றிமணி பத்திரிகை லூடன்சைட் நகரைச் சேர்ந்த திரு.சிவகுமாரனை (கண்ணன்) ஆசிரியராகக் கொண்டு வாராவாரம் வெளி வருகிறது. சிவத்தமிழ் என்ற இந்துசமயச் சஞ்சிகை வெற்றிமணி நிறுவனத்தால் வெளியிடப்படுகின்றது.

பின்னர் தமிழ்த் தொலைக்காட்சி முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. திரு.செல்வநாயகம் அவர்களால் உலகத் தமிழ்த் தொலைக்காட்சி தொடங்க முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. அது கைகூடாது போகவே, வேறு தொலைக்காட்சிகள் தொடங்கப்படவில்லை.

இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளிலிருந்து ஒளிபரப்பாகும் தமிழ்த் தொலைக்காட்சிகளையே யேர்மனிவாழ் தமிழ் மக்கள் பார்க்கின்றனர்.

வானொலிச் சேவையும் நீண்டகாலமாக முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படாமல் இருந்தது. ஐரோப்பிய நாடுகளிலுள்ள தமிழ் வானொலிகளையே மக்கள் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். இப்போது ஹம் (Hamm) நகரிலிருந்து ஐரோப்பிய தமிழ் வானொலி தனது சேவையை நடைத்தி வருகிறது.

“மண்” சஞ்சிகை

14-01-1990 தைப்பொங்கல் தினத்தன்று. டியூஸ்பேர்க்கில் மண் சஞ்சிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்போது திரு.பே.அமிர்தநாதர், திரு.வ.சிவராஜா ஆகியோர் ஆசிரியர்களாக கடமையாற்றினர். இப்போது திரு.வ.சிவராஜா ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகிறார்.

ஆரம்பத்தில் ஒரு வருடமாக கையெழுத்துப் பிரதியாக வெளிவந்தது. ஐரோப்பா தேசமெங்கும் சுமார் 400 பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டது. கடந்த 23 வருடகாலமாக ஆயிரக்கணக்கான சிறுவர்கள் இளையோர்கள் எழுதி, படித்துப் பயன் பெற்றுவருகிறார்கள். கூடுதலான மாணவர்களுக்கு அஞ்சல் கல்வியாகப் பயன்பட்டு வருகின்றது.

யேர்மன் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவர், யேர்மன் தமிழ்க் கல்விச் சேவையின் செயற்குழு உறுப்பினர் திரு.வ.சிவராஜா அவர்கள் 2001இல் கல்லறைப் பூக்கள் என்ற சிறுகதை நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

ஜெயா நடேசன்: இலங்கையில் நெடுந்தீவை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் கவிக்ஸ்பெக் (Havixbeck) நகரில் வசித்து வருகிறார். எழுத்தாளர், கவிஞர்.

புனிதமலர் இராஜேஸ்வரன்: இலங்கையில் அளவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் எல்ஸ்டோர்வ் (Elsdorf) நகரில் வசித்து வருகிறார். சிறுகதை, கவிதை என்று தன்னை விரிவுபடுத்தியுள்ளார். இவரது கணவர் ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்ட சிறுவர் அமுதம் சிறுவர் சஞ்சிகையை கணவரின் மறைவுக்குப்பின் தொடர்ந்து வெளியிட்டவர்.

அன்ரன் இ.யோசப்: இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் முன்சன் (München); நகரில் வசித்து வருகிறார். ஆவணச்சேகரிப்பில் ஆர்வமுள்ளவர். சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள், நாணயங்கள், தமிழர்களின் தொல்பொருட்கள் ஆகியவற்றினை ஆவணப்படுத்தி கண்காட்சி நடைத்தி வருகிறார்.

ப.பசுபதிராஜா: இலங்கையில் நெடுந்தீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் வுப்பெற்றால் (Wuppertal) நகரில் வசித்து வருகிறார். சிறுகதை எழுத்தாளர், கவிஞர், நாடக நடிகர், வானொலிக் கலைஞர் என்று தன்னை விரிவுபடுத்திச் செயற்பட்டு வருகிறார்.

இராஜலக்ஷ்மி தில்லைநாதன்: இலங்கையில் கைதடி நாவற்குழியை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் நூறன் பேர்க் (Nürnberg) நகரில் வசித்து வருகிறார். தமிழ்மணிப் பட்டம் பெற்ற இவர் இலக்கியத்துறையில் தன்னை ஈடுபடுத்தியுள்ளதோடு தமிழ் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றி வருகிறார்.

சந்திரகௌரி சிவபாலன்: இலங்கையில் மட்டக்களப்பு ஏறாவுரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது சோலிங்கன் (Solingen) நகரில் வசித்து வருகிறார். இளங்கலைமணிப் பட்டம் பெற்ற பட்டதரியான இவர், கௌசி என்ற புனைபெயரில் கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதைகளை எழுதி வருகிறார்.

வேணி கிருபாகரன்: இலங்கையில் மட்டு விலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் வைசன் ஹொய்சர்ஸ் ரான்ட் (Weissen Haeuserstrand) நகரில் வசித்து வருகிறார். இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்ட இவர் பெண்விடுதலையில் ஆர்வமுள்ளவர்.

**யேர்மனியில் தமிழர்கள்
சைவசமயம், கிறித்தவ சமயம்,
இஸ்லாம் சமயம் ஆகியவற்றைப்
பின்பற்றுபவர்களாக உள்ளனர்.
இது தவிர புதிய அப்போஸ்தலர்கள்,
யெகோவாவின் சாட்சி போன்ற
பல சமயங்களிலும் தமிழ் மக்கள்
இணைந்துள்ளனர்.**

யேர்மனியில் தமிழ் வானொலி

1999 இல் ஜேர்மன் மண்ணில் ஒருசிறு வானொலிக் கலையகம் தோன்றியது. இந்தக் கலையகத்தில் இருந்து வாரத்தில் மூன்று நாட்கள், நாளுக்கு 45 நிமிடங்கள் அலைபரப்பு நிகழ்ந்தது.

2005 பெப்ரவரி 11இல் இந்த கலையகம் மேலும் சற்று வளர முற்பட்டது. நேயர்களை நேரடித் தொலைபேசித் தொடர்புகளால் இணைத்து, வானொலியுடன் தொடர்பு கொள்ளச் செய்தது. ஆனாலும் இன்னொரு வானொலியுடன் இணைந்துதான் அப்போது இந்த முயற்சியில் காலடி எடுத்து வைத்திருந்தது.

இந்த கலையகத்தின் வானொலி அலைபரப்பு ஒரு சோதனை முயற்சியாகத் தொடங்கியது செப்டம்பர் 6, 2006 அன்று. 2006 செப்டம்பர் 11 இல் ஐரோப்பிய தமிழ் வானொலி என்ற பெயரில் இருபத்தினான்கு மணிநேரம் வானொலி வழியே நேயர்களைச் சென்றடைந்தது.

இதுவே ஜேர்மனியில் தொடங்கிய முதன் முதலான இருபத்தினான்கு மணி நேர தமிழ் வானொலிச்சேவை.

செய்மதி ஊடாக வானொலிக்கு நிகழ்ச்சிகளை எடுத்து வந்த ஈ.ரி.ஆர் வானொலிக் கலையகம் இணையத்தளத்தின் ஊடாகவும் அலைபேசிகளில் முதலாவது தமிழ் வானொலியாக உலகெங்கும் பரந்து வாழும் தமிழ் மக்களைச் சென்றடைகிறது.

[தரவுகள் ஈ.ரி.ஆர். இணையத்தளம்]

ரவி மாஸ்டர் என்று எல்லோராலும் அன்பாக அழைக்கப்படும் தர்மலிங்கம் இரவீந்திரன் ஐரோப்பிய தமிழ் வானொலியின் இயக்கு நராகப் பணியாற்றி வருகிறார். இலங்கையில் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த ரவீந்திரன் இப்போது ஹம் நகரில் (Hamm) வாழ்ந்து வருகிறார்.

தமிழ் இணையத்தளங்கள்

யேர்மனியில் தமிழ் இணையத்தளங்கள் மிகவும் குறைவாகவே இயங்கி வருகின்றன. கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தேன் என்ற இணையத்தளம் இயங்கி வருகிறது. இது தவிர தமிழமுதம், ஈ.ரி.ஆர் வானொலி இணையத்தளம் ஆகியவையும் இயங்கி வருகின்றன. இவைதவிர தனியார் தமிழ் இணையத் தளங்களும் மற்றும் அரசியல் இயக்கங்களின் இணையத் தளங்களும் இயங்குகின்றன. இது தவிர 'உதவி' என்ற இணையத்தளம் இயங்கி வருகிறது. இது யேர்மனியிலிருந்து இலங்கையில் வாழும் ஆதரவற்றோருக்கான உதவிகளைச் செய்வ தற்காக சிறப்பாக இயங்கி வருகிறது.

தமிழ் இணைய மாநாடு

தமிழ் இணைய மாநாடு 2009இல் யேர்மனியில் 23ஆம் தேதி முதல் 25ஆம் தேதி வரை நடைபெற்றது. இது உலகத் தமிழ்த் தகவல் தொழில்நுட்ப மன்றமும், கோலென் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்தியியியல் மற்றும் தமிழ் ஆய்வு மையமும் (Insitute of Indology and Tamil Studies, University of Cologne) இணைந்து இந்த மாநாட்டை ஏற்பாடு செய்தன. இங்கு பல தலைப்புகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டன. இவற்றில் பெரும்பான்மை ஆங்கிலத்தில் மட்டும் அமைந்திருந்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் வீடியோப் பத்திரிகைகள்

ஐரோப்பாவில் தமிழ் வானொலிகள், தமிழ் தொலைக்காட்சி வசதிகள் ஏற்படுவதற்கு முன்பாக தமிழர்கள் தமிழ் வீடியோப் பத்திரிகை என்று ஒன்றை அறிமுகம் செய்தனர். இது தமிழ்நாட்டில் இருந்து வீடியோகசற் மூலமாக இங்கு வந்தது. தமிழர்கள் மத்தியில் அன்றைய காலகட்டத்தில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தது.

அதனைத் தொடர்ந்து யேர்மனியில் வாழும் தமிழர்களும் தாமே வீடியோப் பத்திரிகைகளை அறிமுகம் செய்தனர். கலைவிளக்கு, கலைக்கண், அனோஜன், பூவிதழ், மலரும் மாலைகள், தமிழருவி போன்ற பெயர்களில் வீடியோப் பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன. இவற்றில் கலைவிளக்கு வீடியோப் பத்திரிகை நல்ல வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தது.

விஞ்ஞான வளர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினால் இந்த வீடியோப் பத்திரிகைகள் நின்று போயின.

யேர்மனியில் தமிழர்களின் கலாசாரம், பண்பாடு

யேர்மனியில் புலம்பெயர்ந்து வந்த தமிழர்கள் தமது கலாசாரத்தைப் பண்பாட்டை முடிந்தவரை பேணி வருகிறார்கள். ஆரம்பத்தில் தாயகத்தில் கடைப்பிடித்த மாதிரியே கைக் கொண்டனர். ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல அதில் ஐரோப்பியக் கலாசாரத்தின் பகுதிகள் புகுந்து கொள்கின்றன. சினிமாவின் ஆதிக்கம் வேரூன்றி விட்டது.

நமது பண்பாட்டைக் கலாசாரத்தைப் பேணுவதற்குத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள், வழிபாட்டுத் தலங்கள், தமிழ் நிறுவனங்கள் பெரும் அக்கறை எடுத்து செயற்பட்டு வருகின்றன. ஆனாலும் நமது கலாசாரமும், பண்பாடும் நம்மை விட்டுச் சிறிது சிறிதாக விலக்கிக் கொள்ளப்படுகின்றது என்ற கசப்பான உண்மையை நாம் ஒத்துக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

நமது கலாசாரத்தையும் பண்பாட்டையும் நாம் பேண வேண்டுமா என்று இன்றைய இளைஞர்கள், மாணவர்கள் கேட்பது அவர்களுக்குள்ள குழப்பத்தையே காட்டுகிறது. ஆனால் கண்டறியதான கண்ட நம் புலம்பெயர்ந்த முதிய தமிழரில் சிலரும் இதே கேள்வியைக் கேட்பதுதான் ஆச்சரியமானது.

இனத்தின் அடையாளம்

கலாசாரம், பண்பாடு என்பது ஒரு இனக்குழுமத்தின் அடையாளம் என்னும்போது, நாம் அதனை உதறித் தள்ளிவிட்டு ஐரோப்பியக் கலாசாரத்தை, பண்பாட்டைப் பேணுவோமாயின், விரைவில் நமது இனத்தின் அடையாளத்தை இங்கு நாம் தொலைத்து விடுவோம். நாம் முகம் தெரியாதவர்களாய் வாழ்வது சரியானதா என்ற கேள்வியை நாம்

இராஜேஸ்வரி சிவராஜா: இலங்கையில் உரும்பிராயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் டியுஸ்பேர்க் (Duisberg) நகரில் வசித்து வருகிறார். எழுத்தாளர், கவிஞர். வானலைக் கலைஞர் கணவருடன் சேர்ந்து மண்சஞ்சிகையில் பணியாற்றி வருகிறார்.

கலாதேவி மகேந்திரன்: இலங்கையில் சுளிபுரத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் ஓபகவுசன் (Oberhausen) நகரில் வசித்து வருகிறார். யேர்மன் தமிழ்க் கல்விச் சேவையின் உபதலைவராக இருந்தவர். இப்போது செயற்குழு உறுப்பினராக இருந்து பரீட்சைக்குழுவில் பணியாற்றி வருகிறார். ஓபகவுசன் அறிவாலயம் தமிழ்ப்பாடசாலையின் ஆசிரியர்.

திரு. தர்மகுலசிங்கம், திரு. நித்தியானந்தன்: தர்மகுலசிங்கம் தெல்லிப்பழையை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர், நித்தியானந்தன் மல்லாகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் ஓபகவுசன் (Oberhausen) நகரில் வசித்து வருகின்றனர். இருவரும் இணைந்து ஓபகவுசன் அறிவாலயம் தமிழ்ப் பாடசாலையை கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக நடாத்தி தமிழ்ப்பணியாற்றி வருகின்றனர்.

ஓனியர் கண்ணன்: கண்ணன் என்றழைக்கப்படும் எஸ்.சிவகுமாரன் இலங்கையில் குரும்பசிட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் லூடன்சைட் (Ludenscheid) நகரில் வசித்து வருகிறார். யேர்மனியில் வாராவாரம் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் வெற்றிமணி பத்திரிகையின் ஆசிரியர். சிறந்த ஓனியர். சமூக ஆர்வலர். சிவத்தமிழ் என்ற சைவச்சஞ்சிகையையும் நடாத்தி வருகிறார்.

கீத்தா பரமானந்தன்: இலங்கையின் திருநெல்வேலி தெற்கைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஜேர்மனியில் வீசே (Weeze) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். கோக் (Goch) தமிழாலய ஆசிரியர். கவிதை எழுதுவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டிவரும் கவிஞர். வானலைக் கலைஞர்.

ஜெமினி: யேர்மனியில் ஸ்டூட்காட் (Stuttgart) நகரில் வசித்து வருகிறார். தேன் என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்து செயற்பட்டவர். இப்போது தேன் இணையத்தளத்தின் ஆசிரியராகச் செயற்பட்டு வருகிறார்..

பத்மாசினி மாணிக்கரட்ணம்: இலங்கையில் அளவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஜேர்மனியில் சிலாங்கன் (Schlangen) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். தமிழ்மணிப் பட்டம் பெற்ற இவர். எழுத்தாளரும் கவிஞருமாவார்.

கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியவர்களாகிறோம்.

யேர்மனியில் நமது அறைகுவல் என்பது தேசிய விடுதலை, சமூகவிடுதலை என்பவற்றுடன் நின்றுவிடக் கூடாது. நமது இனத்தை, நமது மொழியை, நமது கலாசாரத்தை, நமது பண்பாட்டைப் பேணுவதற்கான, காப்பாற்றுவதற்கான உளத்துய்யமையான அறைகுவலாகவும் இருக்க வேண்டும்.

யேர்மனியில் வாழும் நாம் இங்குள்ள காலநிலை, வேலையிடங்கள் போன்றவற்றால் நமது உடைகளை திசைரி எங்கும் அணிய முடியாதவர்களாக உள்னோம். ஆனால் நமது சடங்குகள், விழாக்கள், கோயில்கள் போன்ற நிகழ்வுகளில் நமது தேசிய உடையை அணிந்து செல்வதை நாம் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

யேர்மனியில் தமிழர்கள் தமது திருமணம் பேசி முடிவாக்கும் முறையை இலங்கையில் நடாத்திய அதே நடைமுறைகளைப் பின்பற்றியே முற்றாக்கி வருகிறார்கள். முக்கியமாக குலம், கல்வி, பொருளாதாரம் ஆகியவற்றில் முக்கிய கவனம் செலுத்துகிறார்கள்.

இன்னும் அதிகமான திருமணங்கள் பேசியே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. முதலில் தமது குடும்ப உறவுகளுக்குள் மாப்பிள்ளை அல்லது பெண் பார்ப்பார்கள். அங்கு திருப்தியாக அமையவில்லை என்றால் தமது உறவுகளில் இரண்டாவது வட்டத்து உறவுகளில் (இதனை தூரத்து உறவு என்பார்கள்) தேடுவார்கள். அதுவும் கிடைக்காத பட்சத்தில் தாம் வாழும் நாட்டில் தமது குலத்தில் உள்ளவர்களிடம் தேடுவார்கள்.

இது தவிர காதல் திருமணங்களும் நடைபெறுகின்றன. இவற்றில் தமது குலத்தை

முன்னிறுத்துகின்றார்கள். சில பெற்றோர் காதல் என்பது தீண்டத்தகாதது என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் நிராகரிக்கிறார்கள். இவற்றையும் தாண்டி காதல் திருமணங்களும் நடைபெறுகின்றன.

இன்று யேர்மனியில் திருமணம் என்பது தமிழர்களின் மிகவும் குறைவான சடங்குகளுடன், புதிய முறைகள் புகுத்தப்பட்டு தத்தக்க பித்தக்க என்று தட்டுத் தடுமாறி நடைபெறுகின்றது.

யேர்மனி மற்றும் ஐரோப்பியத் தமிழர் திருமணங்களில் வீடியோ, போட்டோ எடுப்பவர்களே முக்கிய இடம் பெறுகின்றனர். வீடியோ எடுப்பவர் சொல்வதுதான் இங்கு சடங்கு. அவர் பல இடத்துக்கும் செல்பவர் அவருக்கு எல்லாம் தெரியும் என்பது பொதுவான அபிப்பிராயம் அதனால் பல திருமணங்கள் பிழையான சடங்குகளுடனேயே நடைபெறுகின்றன.

இங்கு பிள்ளைகளுக்குப் பயந்தவர் களாகவே பல பெற்றோர் உள்ளனர். அதனால் பிள்ளைகள் சொல்லுகின்றபடியே பலர் நடந்து கொள்கின்றனர். அதனால் சடங்குகள் எல்லாம் தவிடுபொடியாகி விடுகின்றன.

வீடியோக்காரர் சொல்வதும், பிள்ளைகள் சொல்வதுமாகவே திருமணச் சடங்குகள் மாறிவிட்டன. காலப்போக்கில் இவையே நமது திருமணச் சடங்குகளாகிவிடும். இதுபோலத்தான் நமது சடங்குகள் கடந்த காலங்களில் பல பிழையானவற்றை உள்வாங்கி சடங்குகளாக வரித்துக் கொண்டு தமது வரலாற்றைப் பதிவு செய்து வைத்திருக்கின்றன.

தமிழர் விழாக்கள்

யேர்மனியில் தமிழர் விழாக்களின் ஒரு பகுதி பகீரதப் பிரயத்தனத்தின் மத்தியிலே தொடர்ந்து நடாத்தப்பட்டு வருகின்றன. தமிழ்க் கல்வி நிலையங்கள், தமிழ்ப் பாடசாலைகள், தமிழ் மன்றங்கள், கோயில்கள் ஆகியனவற்றில் தமிழ் கலை, கலாசார விழாக்களைக் கொண்டாடுவதற்கு முனைப்புக்காட்டி வருகின்றன என்பது வரவேற்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

ஆனாலும் இவ்விழாக்களில் தவிர்க்க முடியாமல் திரையிசை நடனங்கள் நமது கலைகள் என்ற பெயரில் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றன. பத்துப்பாட்டை போற்றி வளர்த்த

**இன்று யேர்மனியில்
திருமணம் என்பது
தமிழர்களின் மிகவும்
குறைவான சடங்குகளுடன்.
புதிய பல முறைகள்
புகுத்தப்பட்டு தத்தக்க பித்தக்க
என்று தட்டுத் தடுமாறி
நடைபெறுகின்றது.**

தமிழர் இன்று குத்துப் பாட்டுக்கு அடிமையாகி once more கேட்கும் இழிநிலை வருந்தத் தக்கது.

இன்று கோயில் திருவிழாக்கள் என்பது ஆராதனைக்குரிய இடமாக இல்லாது மக்கள் தமது உறவினர்களை, நண்பர்களை சந்திக்கும் இடமாகவும் வியாபார நிலையங்களாகவுமே மாறியுள்ளன. வியாபாரிகள் இந்தத் திருவிழாக்களுக்காவே காத்திருக்கின்றனர். திருவிழா என்பது இறைவனுக்குரியதாகையால் விழா என்பதற்கு திரு என்ற அடைமொழி சேர்த்துச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் வியாபாரிகள் தமது வியாபார விளம்பரங்களில் மலிவு விற்பனைத் திருவிழா என்று அறிவிக்கின்றார்கள். இதிலிருந்து நமது மொழியும் கலாசாரமும் எங்கு போகின்றது என்று தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

இன்று தமிழர்களின் மத்தியில் பிரபல்யமான ஒரு வியாபார விழா பிறந்தநாள் விழாவாக உள்ளது. மற்றவர்களின் விழாக்களுக்குச் சென்று 'மொய்' எழுதியவற்றை வாங்குவதற்கான வியாபார விழாவாகப் பிறந்தநாள் விழாக்கள் அமைகின்றன. பலபேர் கொண்டுவந்து தங்கச் சங்கிலியாகப் போடுவார்கள். அவற்றைச் சேர்த்து வைத்து மற்றவர்களின் பிறந்தநாள் விழாக்களில் போடுவது நமது மரபு என்றாகிவிட்டது.

இவை தவிர இருபத்தைந்தாவது திருமண நாள் கொண்டாடப்படுகின்றது. அதன் ஆடம்பரங்களைக் குறைப்பது சிறந்தது. ஆனால் ஒரு தம்பதியர் இருபத்தைந்து வருடங்களாக ஒன்றிணைந்து வாழ்வது என்பது யேர்மனியில் சாதனையாகவே பார்க்கவேண்டும். ஆகவே திருமணவெள்ளி விழா தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகின்றது. ஆனால் இவ்விழாவில் சில இடங்களில் தாலி பிரித்துக் கட்டுவது என்ற கோமாளித்தனமான நிகழ்வுகளும் இடம்பெறுகின்றன.

தமிழர் பண்பாடுகள்

யேர்மனியில் வாழும் முதலாவது சந்ததித் தமிழர்கள் ஓரளவுக்கு தமிழர் பண்பாடுகளை பெரும்பான்மையாகக் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற வாழ்வியல் பண்பாடு, விட்டுக் கொடுப்பு, உறவுகளைப் பேணல், பெரியோரைக் கனம் பண்ணுதல், விருந்தோம்பல் எனப் பலவகைப் பண்பாடுகள்

மலைமகள்: இலங்கையில் திருகோணமலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஜேர்மனியில் கார்ஸ்ட் (Kaarst) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். புதுகவிதைகளைச் சிறப்பாகப் பிரசவிக்கும் கவிஞர்.

வசந்தா ஜெகதீசன்: இலங்கையின் யாழ் மாவட்டத்திலுள்ள புங்குடுதிவு என்னும் ஊரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஜேர்மனியில் கைலன்கிறிச்சன் (Geilenkirchen) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். கைலன்கிறிச்சன் தமிழ்ப் பாடசாலை ஆசிரியர். கவிதை எழுதுவதில் ஆர்வமுள்ள கவிஞர். வானலைகளில் நன்கு அறியப்பட்டவர்.

பூதிபாலா: இலங்கையில் இணுவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் பிரான்போட் (Frankfurt) நகரில் வசித்து வருகிறார். சிறந்த நாடக நடிகர். தமிழ்த்தேசிய விடுதலையில் ஈடுபாடு கொண்டவர். பிரான்போட் தமிழ்மன்றத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு தமிழ்நாதம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றி வருகிறார்.

காசிலிங்கம்: இலங்கையில் பொன்னாலை யைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் மார்ஸ்பேக் (Marsberg) நகரில் வசித்து வருகிறார். வண்ணத்துப் பூச்சி சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். தமிழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிவரும் இவர் சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

சிறுவிளான் வரதன்: இலங்கையில் சிறுவிளானைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது யேர்மனியில் பிரான்போட்; (Frankfurt) நகரில் வசித்து வருகிறார். பிரான்போர்ட் தமிழ் மன்றத்துடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு தமிழ்ப்பணியாற்றி வரும் இவர் சிறந்த நாடக நடிகராவார்.

ஏ.யேசுதாஸ்: இலங்கையில் பாசையூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இப்போது சோஸ்ட் நகரிலுள்ள என்சபிறீமன் (Soest- Ense Bremen) என்ற கிராமத்தில் வாழ்ந்து வருகிறார். சிறந்த நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர். இசைக் கலைஞர். அண்மையில் தனது ஊரைப்பற்றிய பாசெய் ஊர் என்ற நூலை எழுதியுள்ளார்.

ஜோர்ஜ் டயஸ்: யேர்மனியில் ஹம் (Hamm) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். தமிழ்-யேர்மன் மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். தமிழ் சமையல் பற்றிய நூல் ஒன்றை யேர்மன் மொழியில் வெளியிட்டுள்ளார்.

நரேஸ் சோமசுந்தரம் (மட்டுவில் ஞானகுமரன்): இலங்கையில் மட்டுவில் பிறந்தவர். யேர்மனியில் வாழ்ந்து வந்தவர். இப்போது இலங்கையில் வாழ்ந்து வருகிறார். கவிஞர்

தமிழர்கள் மத்தியில் உண்டு.

தமிழர்களில் பெரும்பாலானோர் உறவுகளைப் பேணுவது, பெற்றோரைப் பாதுகாப்பது போன்றவற்றை மிகச் சிறப்பாகச் செய்து வருகின்றனர்.

பெரியோரை மதிப்பது என்பதும் தமிழர்களின் சிறப்பான விடயமாகும். பெரியோரை உறவுமுறை சொல்லியழைப்பது, அவர்களின் உபதேசங்களை செவிமடுப்பது. அவர்களின் வயதுக்கேற்ற அனுபவங்களை மதித்து அவர்களின் சொல்வழி நடப்பது. மாதா, பிதா, குரு என்போர் தெய்வத்துக்கு சமமானவர் என்பதனை உணர்ந்துமதிப்பளித்தல் தமிழர் களின் சிறப்பான செயற்பாடுகளாகும். அவை இன்னும் யேர்மனியில் தமிழர்களால் பின்பற்றப்படுகின்றது.

விருந்தோம்பல் என்பதும் தமிழர்களின் சிறப்பான பண்பாடாகும். அவை தாய்நாட்டில் இருக்கும்போது தெரிவதில்லை. இங்கு ஏனைய இனத்தினருடன் ஒப்பு நோக்கும்போது அதன் சிறப்பு விளங்குகிறது.

ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றில், பல தமிழர்கள் வீடுகளில்கூட அறிவிக்காது போனால் தேநீர் கூடத் தரமாட்டார்கள். அந்நாடுகளில் ஆணும் பெண்ணும் பெரும்பான்மையாக வேலை செய்வதும், நேர மின்மையும் ஒரு காரணமாகிறது. ஆனால் யேர்மனியில் இன்னும் விருந்தோம்பல் என்பது சிறப்பாகவே உள்ளது.

இவற்றையெல்லாம் நமது அடுத்த சந்ததி தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்குமா? இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு இவர்கள் தமிழர்களாகவே வாழ்வார்கள் என்பதெல்லாம் எமக்கு முன்னால் உள்ள வேதனையான கேள்விகளாகவே உள்ளன. அடுத்த சந்ததி இளைஞர்களின் பல்லினக் கலாச்சாரப் பழக்க வழக்கங்கள். நமது பண்பாடுகளும் கலாச்சாரங்களும் நாகரீகமற்றவை என்ற விளக்கமில்லாத ஒப்பு நோக்கல். தமிழ் படிக்க விரும்பாத மாணவர்கள், பெற்றோர்கள் ஆகிய காரணங்கள் நமது கேள்விகள் வலுவடைவதற்கு காரணங்களாக எம்முன்னே நிற்கின்றன.

□□□

கவிஞர் முகில்வாணன்: இலங்கையில் மட்டக்களப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் கார்ஸ்ட் நகரில் (Kaarst) வசித்து வருகிறார். கவிஞர் முகில்வாணன் அவர்களால் தமிழாலயம் என்றபெயர் சூட்டப்பட்ட முதல் தமிழ்ப் பாடசாலையானது யூச்சன் நகரில் தொடக்க விழாவுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இடப் பிரச்சினை காரணமாக நொய்ஸ் நகரிலில் 23.9.1989 லிருந்து இயங்கிவருகிறது.

இவரால் தொடங்கப்பட்ட இசைக் குழுவினால் இவரே எழுதி இசையமைத்த பல்வேறு எழுச்சிகீதங்கள் புலிகளின் புயலிசை என்ற இசைநிகழ்வுகள் மூலம் ஜேர்மனியின் பல்வேறு நகரங்களில் அரங்கேறியது. பின்னாளில் பல்வேறு காரணங்களால் தொடர்ந்து இவரது இசைப்பயணம் நின்றுருந்தாலும் இவரது சிலபாடல்கள் இறுவட்டுகளாக உலா வந்தன. இவரின் சிலபாடல்களின் தொகுப்பு ஜெயராகம் என்ற பெயரில் இறுவட்டாக வெளி வந்துள்ளது.

க.சிவதாசன்: இலங்கையில் குரும்ப சிட்டியை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் டோர்ட்முண்ட் (Dortmund) நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். டோர்ட்முண்ட் அமெச்சூர் நாடகவட்டத்தின் பொறுப்பாளராக இருந்து செயற்பட்டவர். சிறந்த நாடக நடிகர். யேர்மனியில் தமிழ் நாடகத்துறையில் இவருக்கு நிறையவே பங்குண்டு.

ச.உதயகுமார்: இலங்கையில் மானிப்பாயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் புக்ஸ்ரகூட (Buxtehude) நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். கடந்த இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக தமிழ்ப் பாடசாலையை நாட்டி அப்பகுதியில் வாழும் தமிழ் பிள்ளைகளுக்கு தமிழ்மொழி, கலாசாரம், பண்பாடு போன்றவற்றைக் கற்பித்து வருவதோடு பல தமிழ்க் கலைவிழாக்களையும் நடாத்தியுள்ளார்.

நடேசன் ஜோர்ஜ்: இலங்கையில் கொழும்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யேர்மனியில் ஹொஸ்லார் நகரில் வாழ்ந்து வருபவர். இங்குள்ள ஹாட்ஸ் தமிழர் ஒன்றியத்தின் ஆரம்பகர்த்தாக்களில் ஒருவர். கடந்த இருபது வருடங்களுக்கு மேலாகத் தமிழ்ப் பாடசாலையை நாட்டி அப்பகுதியில் வாழும் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கு தமிழ்மொழி, கலாசாரம், பண்பாடு போன்றவற்றை கற்பித்து வருவதோடு பல தமிழ்க் கலைவிழாக்களையும் நடாத்தியுள்ளார்.

□□□

பாதையில்லாத பயணங்கள்..

அந்தக் கண்டமே
பனிச்சேறுக்குள் உறங்கிப்போக
வெடவெடக்கும் குளிரிலும் எல்லைகளைத் தேடி
கீவர்கள் ஓழக் கொண்டிருப்பார்கள்.

கீடுகள்
நிறைந்த பாதைகள்
நாடுகள் தேடிய பயணங்கள்
கால்களோ கடந்தன எண்ணிக்கையற்ற எல்லைகளை
தாங்கினார்கள் ஏராளம் தொல்லைகளை.

கீவர்கள் வெளியூர் பயணத்தை விரும்பியா ஏற்றார்கள்.
சுற்றிவளைப்பிலே சிக்கி
நஞ்சுண்டு மாண்டான் கிளையவன்.
காணாமல் போனவர் பட்டயலில் ஒருவன்
எறிகனையில் சிதறிய மூத்தவன்.
மின்தானே கடைப்பெண் எனை அம்மா
வெளியூர் அனுப்பினான்.

அம்மா பெத்த முத்துக்களிலே
முதல் மூன்றை கீழந்து விட்ட மின்னர்தானே
பயணத்திற்கே விடை தந்தான்.

பயணங்களோ கடுமையாகத்தான் கீடுந்தன.
பசிமயக்கத்தைப் போக்க கிடைத்த கிழங்குகளோ
பெரு விருந்தாகவிருந்தன.

போலந்தும் பனிப்பாளங்களுக்கிடையே படுத்தோம்
உக்கரைன் நாட்டு மலைகளிலிருந்து
உருட்டி விடப்பட்டோம்
ஆனாலும் தொடர்ந்தன பயணங்கள்.

அவள் ஒரு ஆசிரியை
கலங்கரை விளக்காயிருந்தவளை
காலன் அழைத்தான் வெளியூர் பயணத்திலே
கீழ்பழத்தான் கீழ்ப்பயணங்கள் கடுமையானவை
கால்கள் விறைக்க
நகம் வெறத்து குருதி வழியும்
மீண்டும் ஓடுவோம்.
தாகம் வந்து மயங்கினாலும் தூக்க யாருமில்லை.

பனிப்புயலுக்குள் சிலர் புதைந்தாலும்
ஓரத்திலே மூடிவிட்டு பயணம் தொடரும்.
கீழ்த வேதனைகளை தாண்டி
வெளியே வந்தாலும்
பயண முகவர் வழவிலே துன்பம் தொடரும்.
உடல் பசி எடுக்கையில்
பூவையரில்
தரகர் பூனைகள் வாயை வைக்கும்.
நிர்ப்பந்தங்களை நிராகரித்தால்
பலவந்தங்களிலே உயிர் பிரியலாம்.

என் கீழ்த வேதனை
நாங்களென்ன நாடுகள் தேடியவையும் கடலோடிகளா.
கீல்லை தேசங்களை தேடியவையும்
கொள்ளைக்காரர்களா.
கீல்லையே
போர் ஓயும்வரை தற்காலிக புகலிடம் தேடுகிறோம்
சைபீரிய வாத்துக்களைப் போல.....!

(2004 இல் வெளிவந்த கவிதைத் தொகுப்பான "வசந்தம் வரும் வாசலில்" - இடம்பெற்ற கவிதை)

காத்தருப்பு

ம.கீ.கீ.சிவசுந்தரன் (பி.டி.எஸ்)

சோமசுந்தரத்திற்கு பிரான்ஸ் புகலிடத்துத் தமிழரின் சின்ன உலகத்தில் உள்ள நட்பையும் மரியாதையையும் எண்ணி ஏங்கி நெஞ்சு நிறையப் பெருமிதம் கொண்டவர்கள், இந்த வருடம் சோமண்ணின் நடை - உடை - மனமாற்றம் கண்டு பலருக்கு வியப்புடன் கலந்த கவலையை வீசி நின்றன. அவரது மனது கனதியாகச் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. பிரான்சுக்குள் வந்து பத்து ஆண்டுகளும் ஓயாமல் ஒருவகைத் துக்கக்கனப்பு மனசைச் சதா அழுத்திக்கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாகவும், ஏறும்புபோல் எந்த நேரமும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிய மனிசன் இப்போது 'வியாதிக்காரர்போல் ஆகிவிட்டார்!' வெளியில் அலைந்து திரிவதும் தன்பாட்டிற்குத் தனித்திருந்து வாய்க்குள் முணுமுணுப்பதுமாகவே இருக்கின்றார்! ஒரே வார்த்தையில் சொல்வதானால் 'இப்போது அவர் நடைப்பிணமாகவே ஆகிவிட்டார்!'

அது, அவரைவிட வயதுக்கு முத்தவர் களுக்கும் இளையவர்களுக்கும் விசித்திரமான விபரீத யோசனையைக் கொடுத்தது. அவரது மூளைக் குழப்பத்தைத் துழாவிக்கண்டு பிடித்துத் தக்க பரிகாரம் பண்ணவும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து உகந்த உதவிபுரியவும் நேர்த்தியுள்ள சிந்தனையுள்ள இளைஞர்கள் கரிசனையுடன் இருந்தனர்.

ஊரைவிட்டு பாரீஸ் வந்தகாலம் முதல் பலருக்கு ஏணியாகவே தாங்கிநின்றவர். வாழ்க்கையின் பிடிப்பை, கண்டிப்பை, கடமையை, பண்பை, பக்குவத்தை, நேர் நெறிகளை வாழ்வின் வாழ்வாக வாழ வழி சமைத்தவர். வாழ்வு இன்று கோணலாகப் போனதை எண்ணி எண்ணி இரத்த உறவுகள் பலர் உருகினார்கள். சிலர் உள்ளூர்ப் பொருமினார்கள்.

“பெஞ்சாதி பிள்ளைகளின் வரவின் தாமதமோ? பிள்ளைப்பாசத்தின் பத களிப்போ? மனைவியுடனான விரகதாபமோ? நரம்புக்கோளாறோ? மூளைப்பிசகுக் காரணமோ? என்று விமர்சனம் சூட்டினார். இன்னும் சிலர் மறைவாகக் காதுக்குக் காது

குசுகுசுப்பதும் அவருடன் நெருக்கமான வர்கள் காதுக்குக் கசப்பாகவே தென்பட்டது.

அன்று சனிக்கிழமை. காலை எழுந்ததும் ஒருவாரத்திற்கு மேலாகக் கழட்டாமல் கசங்கி ஊத்தை படிந்து பார்க்க அருவருப்பாகக் கிடந்த ஆடையுடன்... பலமான வருத்தத்துடன் வெளியில் புறப்பட எத்தனித்தவர் கதவுத் தாழ்ப்பாளைப் பிடித்தார். இந்தநேரம் அறைக்குள்ளிருந்து அன்பான அதட்டல் குரல் அக்கறையோடு தொனித்தது.

“என்னண்ணை! வெளிய போறீங்களா? ராத்திரி முழுக்கத் தூக்கமில்லப் போலிருக்கு?”

“தூக்கம் வரவில்லைக் கருணா!”

“போட்டிருக்கிற ஊத்தை உடுப்பையாவது மாத்திக்கொண்டு போங்களேன்.” பதில் சொல்லவில்லை! கதவை இழுத்துத் திறந்தவர் படிகள் இறங்கும் சத்தம் பெலத்துக் கேட்டது.

சோமண்ணன்! இன்னும் நாற்பத்தைந்து வயதைத் தாண்டவில்லை அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள்தான். ஆசைக்கு முத்தவள் பெண்ணாகவும் பெயரடிச்சுச் சொல்ல இளையவன் ஆணாகவும் பெற்று ஆனந்தமடைந்தவர். வாழ்வின் அகராதியில் அர்த்தம் பொதிந்து எழும். சூரிய ஒளிபோல் துலங்கும் எண்ணக் குவியல்களோடு சீரோடும் சிறப்போடும் நேர்த்தியான நெறி முறைப் பிடிப்போடும் நேர்வழி நடந்தவர். போனவருடன்தான் முத்தவள் 'பூப்பு' அடைந்துவிட்டாள் என்ற செய்தி கடிதம் மூலம் அறிந்து, ஆனந்தக்களிப்பில் அண்ட வெளியெங்கும் பறந்து ஆரவாரம் பண்ணி அமைதியடைந்தவர்.

இந்தவருடம் உடலும் உள்ளமும் தளர்ந்து, கண்முழிகள் பிரண்டு, நெற்றியில்

ஓடும் நரம்பில் இரத்தம் கண்டிப்போனதால் மேல் எழும்பிய நடுநெற்றியும் பளபளப்பற்று மேடுபள்ளமாய்க் கிடந்தது. பசி எடுப்பதுகூட இல்லாது.. ருசியறியும் நாக்கும் செத்துப் போய்விட்டது. வெளியில் சென்றுவந்தால் எங்கெங்கு போய்வந்தார் என்பதை மறந்து குழம்பிப் போய்விடுவார். உணர்ச்சிகளை அடக்கித் தன்னிலை மறந்து தடுமாறினார்.

தனியாக வீதியில் போகின்றவர்களையும், ஆண், பெண்ணாக ஜோடி சேர்ந்து போகின்றவர்களையும் குறிப்பாகத் தமிழர்களைப் பார்த்து விழிகள் பிதுங்க, றப்பர் பந்து கிழிஞ்சு சிரிப்பைச் சிந்தியபடி குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிப்பார். பாரீஸ் நகர நெருக்கமான வாகனப் போக்குவரத்து இரைச்சல்களும் மிதமிஞ்சிய வெப்பிசாரத்தைக் கொடுத்தன. இவற்றை எல்லாம் 'கருணாகரன்' மிகவும் உன்னிப்பாக அவதானித்திருந்தான். சோடனை பண்ணிச் சாட முடியாத துன்பத்திலும் தினமும் மிதந்திருந்த நல்ல ஆத்மா அகதிவாழ்வின் அவலத்தின் நிர்ப்பந்த அவஸ்தைக்குள்ளான பலருக்குத் துணைக்கரம் நீட்டியவர் என்பதால், பிறந்தகத்திலிருந்து விமானத்தில் பறந்து வந்த நாளமுதலாய் கருணாகரன் எனும் கருணா அவரோடு இருக்கின்றான். இதுவரை காலமும் அவரோடு இருக்கவேண்டிய கட்டாயக்கடமை கருணாவுக்கு யாருடைய வற்புறுத்தலாகவும் இருக்கவில்லை. கருணாவின் சந்தோசத்திற்கு சோமண்ணனால் எப்போதும் இடைஞ்சல் வந்ததில்லை. அவரோடு இருப்பதை பெரும் பாக்கியமாகவே கருணா கருதிவந்தான். சென்ற வருடங்களில் சோமண்ணனின் நல்லெண்ணம், பழகிய மகிழ்வான நிகழ்வுகள் கருணாவுக்குப் பெரிசாகவேபட்டது. கரிசனையோடு அவரது ஒவ்வொரு செயல் அசைவையும் அவ தானித்து வந்தான். இப்போது, சோமண்ணன் வியாதிக்காரர் போலாகிவிட்டது கருணாவுக்குத் தாளமுடியாத துன்பத்தைக்கொடுத்தது.

இப்போது சோமண்ணன் அறைக்குள் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த கருணாவைப் பார்த்து நக்கலாகச் சிரித்தார்.. அவரது சிரிப்பு கருணாவுக்கு வெப்பிசாரத்தைக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக பரிதாபத்தைக் கொடுத்தது. இந்தநேரம் பார்த்து சோமண்ணன் வார்த்தைகள் உடையப் பேசினார்....

“கருணா! நீ கருணையுள்ளவன்தான். சே.. சே... சரியா? தப்பா? நான் பேசியது தப்பா

கருணா? என்னடாப்பா கருணா சொல்லன்?”

இப்படியாகக் கைதட்டிச் சொல்லியபடி குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார். கருணா கருணைக் கண்கொண்டு நோக்கியபடி மெளனித்திருந்தான்.

யாரடிச்ச நீ அமுதாய் என்று கேட்கமுடியுமா? பல்கலைக்கழகம்வரை நுழைந்து பட்டதாரியாக வெளிவந்த புத்தி ஜீவியை அடித்து ஆராரோ பாடித் தூங்க வைக்கமுடியுமா? கருணாவால் அவரைப் பார்த்துச் சிரிக்கவும் அழவும்தான் முடிந்தது மெளனித்தின் மரணத்தாலும் நீள்துயர்தான் நீண்டது கருணாவுக்கு!

சோமண்ணன் திரும்பவும் வெளியில் போக எத்தனிப்பதைப் புரிந்துகொண்ட கருணா அவரோடு தானும்கூடவே பின்தொடந்து செல்வதற்கு ஆடைகளைச் சீக்கிரத்தில் மாற்றிக் கொண்டதும்... புறப்பட்டான்.

பாரீஸ் நகர வீதியில் நடந்துவந்தால் குறிப்பாக 'லாச்சப்பல்' வீதியில் அவருக்கு இருக்கும் மரியாதை அலாதியானது.

‘அண்ணன் எப்படிச் சுகமாக இருக்கிறீர்களா?’ என்றவாறு ‘அண்ணன்’ என்ற சொல்லை அமுத்தமாகச் சொல்லி அன்போடு நலம் விசாரிப்பார்கள் இன்னும் சிலர் சம்சாரிகள்...

‘அண்ணன் பெஞ்சாதி புள்ளைகள் வந்திட்டினமா? எப்பதான் வருகினம்?’

என்று இழுக்கும் இந்தக்கேள்வியில்தான் சோமண்ணன் உடல் உதறும். உள்ளம் உடைந்து கவலையில் ரேகைகள் உலகப் படமாக உருவெடுக்கும்! கண் இமைகள் துடிக்க நெற்றியில் சுருக்கங்கள் தோன்றும்! அந்தச் சுருக்கில் விழிகள் பிரண்டு வெருட்சி கொண்டபடி சர்வாங்கம் அனைத்தும் நடுங்கும். இந்த மனச்சஞ்சலம் நிறைந்த கேள்வியின் வேள்விக்காத்திருப்பில்தான்.. அவரது சித்தம் கலங்கிப்போனது. யாரோடும் எப்போதும் சல்லாபிக்கச் சங்கதி கிடைத்தாலும் இந்த நிலைத் தடுமாற்றத்தால் வாய்திறந்து பேச மாட்டார். பாரீஸ் நகரவாழ் தமிழர்கள் எல்லாரும் ஓர் அதிசய மனிதனைப் பார்ப்பதுபோலவே பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டனர். அவரது சிரிப்பில், சிந்தனையில், சிறப்பில், நடப்பில் கண்ட மாற்றம் சங்கடம் நிறைந்த திண்டாட்டமாகவே திண்டாடிக் கொண்டிருந்தது.

சோமண்ணன் பின்னால் வந்த கருணா, வீதியில்வரும் நண்பர்களுக்குக் கைகொடுத்து

அதிவீடும் கெட்டவன் நான்! பிரான்சுக்குள் என் மனைவி பிள்ளைகள் வருவதற்கான ஒழுங்குகள் செய்து ஓரண்டி வருடங்களுக்கு மேலாச்சு! ஏன்தான் இன்னமும் வரக்காணோம்? அவர்கள் உயிருடன் இருக்கின்றார்களா? உனக்குத் தெரியுதா? உமக்குத் தெரியுமா? வன்னியில் என்ன நடக்கின்றாவது தெரியுமா? அங்கு ஆகாரம் தண்ணீர் இல்லாமல் மக்கள்படும் பாட்டின் துன்பம் தெரியுமா? அவர்கள் உயிருடன் இருக்கின்றார்களா? நாட்டில் நடக்கும் சூனிய நிலைமையாவது புரிகின்றதா? எதிர்கால வாழ்க்கையாவது யாராவது வரிந்துகட்டி யோசிக்கின்றீர்களா? இந்த வாசகங்களுடன் சோமண்ணன் குரல் உச்சத்தொனியில் ஒலித்தது. சற்றி நின்றவர்கள் பார்வைகள் பணித்தன.

சென்று திரும்பிய கருணா, பின் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு தணிந்த குரலில் அக்கறையுடன் பேசினான்.

“அண்ணே! நம்ம தமிழ் கடைக்குள்ள போயிருந்து தேத்தண்ணி பலகாரம் ஏதும் சாப்பிட்டுக் குடித்துக்கொண்டு கதைப் போழுங்கண்ணை?”

மௌனமாகத் தலையாட்டியவர் பின் திரும்பி நடந்தார். அவரது நடையுரிந்த கருணா திரும்பவும் கதைக்கத் தொடங்கினார்.

“அண்ணை வாயைத் திறந்து என்னத்தை யாவது கதையுங்கோவேன்? கலகலப்பாகக் கருத்துள்ள கதைகளைக் கதைப்பீங்க... இப்ப யேனுங்க கதைக்கப் பஞ்சிப்படுகிறீங்க?... புன்சிரிப்புக்கூடவே பொசுங்கிப்போச்சு!... சிரியுங்கண்ணை! சிரிப்பில்தான் நிறைவு இருக்கண்ணை. மகிழ்ச்சியாக இருக்கச் சிரியுங்கண்ணை. முந்திய ஆளாக வாங்கண்ணை...”

இப்படியொரு இதயத் தொண்டை சொல்லடியை மூச்சுவிடாமல் பேசி முடித்த கருணாவை சாய்வுப் பார்வையில் பார்த்தபடி இழுப்புச் சிரிப்பை நனிமமாக நகர்த்தினார் சோமண்ணன். இந்தவேளையில் இருவரும் ஒருவர் ஒருவர் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டனர். சோமண்ணனின் செயல்வடிவம் சற்று வெட்கத்தைக் கொடுத்தாலும் பெரிது பண்ணவில்லை.

வணக்கம் சொல்லியபடியும் நலம் விசாரித்துக் கொண்டும் வந்தவர் விரைவாக வந்து சோமண்ணனுடன் ஓட்டிக்கொண்டார். சோமண்ணன் பின் கைக்கட்டோடு நெஞ்சு நிமிர்ந்த நடையுடன் நடந்தபடி பார்க்கும் பார்வையின் பக்கமே தன் கவனத்தையும் கணப்பொழுதும் பிசகாமல் நோக்கினான். கோடைகால வெள்ளையரின் கோலத்தையும், கவலைகளற்ற பறவைகளாகப் பாடிப்பறந்து செல்லும் சுதந்திரத்தையும்....

“எங்களைப்போன்ற வாழ்க்கை உங்களால் வாழ்ந்து காட்டமுடியுமா?” என்று கேட்பது போலவும் உலகில் உயர்ந்த தத்துவ முத்துக்களான சுதந்திரம் - சமத்துவம் - சகோ தரத்துவ கோட்பாட்டின் வாழ்வு நெறியோடு உங்களால் நிமிர்முடியுமா? என்ற எண்ணற்ற ஏற்ற இறக்கங்களோடும் தாயகப் பற்றின்பால் கொண்ட பாசத்திலும் பற்றாலும் தினம் தினம் நெஞ்சை நெருஞ்சி “முன்” குத்திக் குதறும். இன்னும் இதைவிட மேலானவற்றை அவர் நிலையில் நின்று அவரிடமே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இத்தகைய தடுமாற்ற நிலையில் நின்று சோமண்ணன் முன்

கருணா படிச்சவர், பண்பானவர் என்பதால் மேலும் கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டே மிகவும் நெருக்கமாக நின்றார். சோமண்ணன் வாய்திறந்தால் வரும்மொழிகள் தமிழிலும் சரி, ஆங்கிலத்திலும் சரி, பிரஞ்சிலும்சரி அகராதியின் ஆழம்நிறைந்த ‘பொய்யா மொழியாகவே’ தொனிக்கும். அத்தகைய அறிவார்ந்த ஜீவனின் மௌனத்தைக் கலைத்தது ஒரு பெண்ணின் கீச்சிட்ட குரல்.. நளினி கார் யன்னல் வழியாக சோமண்ணன் போகும் போக்கைப்பார்த்தாள்! அவரது போக்கு அவளுக்கு நிறைய மாறுதலைக் கொடுத்த பிரமிப்பை உண்டுபண்ணியது. அதனால் அவள் உணர்வு பாசமேலிடவே எழும்பித் தாழ்ந்தது. இந்த வேகத்தோடு உரத்த குரல் எடுத்துக்கூப்பிட்டாள்..

“சோமண்ணை... சோமண்ணை” அவர் திரும்பவில்லை! நளினி திரும்பவும் ஏறியதொனியில் கூப்பிட்டாள் “சோமண்ணை, நான் நளினி கூப்பிடுறேன்!” என்றாள். திரும்பவில்லை. தரித்து நின்ற கார்க்கதவைத் திறந்ததும் தன் இரண்டு குழந்தைகளையும் இருகைக் கொறையிழுவையாக இழுத்தபடி விரைந்து மூச்சுவாங்க வந்து சோமண்ணன் முகம்முட்ட நின்றாள். அவளது மூச்சு அவரது முகத்தில் படர்ந்தது. நளினியின் கைகளை உதறிப் பறித்த குழந்தைகள் இருவரும் நடைபாதையில் துள்ளிக் குதித்துக் குதூ கலித்தனர். நளினியின் கையில் கழுத்தில் கிடந்த பவுண் நகைகளையும் கட்டுக்கயிறு மொத்தத்தில்கிடந்த தாலியையும் நறுக் கெனப் பார்த்துவிட்டு சோகமும் தாபமும் மேலிடவே சித்தப்பிரமை பிடித்தவர் போன்ற சாயலின் இழுவைச் சிரிப்போடு பார்த்தார். நளினியின் மௌனத்தில் புதைந்த புகையை வெளிக்காட்டவே அழுகரலில் அனுங்கினாள்.

“சோமண்ணை எங்களைத் தெரியவில்லை யாங்க உங்களுக்கு?” இக்கேள்வியோடு திரும்பியவள், காரை வீதியோரமாக நிறுத்தி விட்டு விரைந்துவரும் கணவனைக் கூப்பிட்டுக் காட்டிவிட்டு,

“அவரை எனக்குக் கல்யாணம் பேசிக் கட்டிவைச்சதே நீங்கள் தானண்ணை! உங்களால்தானே இந்தவாழ்வு எனக்குக் கிடைத்தது.” என்றவள் இரு பிள்ளைகளையும் காட்டி கைகளை ஏந்தியபடி..

“ஏனாங்கண்ணை உப்படியாகியிற்றீங்க?

எங்களையே உங்களுக்குத் தெரியாமல் போச்சுதே. ஆண்டவா! இதுயென்ன சோதனை?” நளினியின் இரங்குதொனி லாச்சப்பல் (RUE LOUIS BLANC) றூலூயி புளோன்ஸ் வீதியால் போன தமிழர்கள் முளையில் தட்டி இமைகள் எழுப்பிய பார்வைகளோடு ஸ்தம்பிக்கப்பண்ணியது. அங்குமிங்குமாக முணுமுணுத்தபடி மிரண்ட சோமண்ணன் வாய்திறந்து பேசத்துடிப்பதை அருகில் நின்றவர்கள் கிரகித்துக்கொண்டனர். சோமண்ணன் புன்சிரிப்பை இழந்த நிலையில், குரல் தாழ்ந்து மேலெழுந்தது.

‘அதிஷ்டம் கெட்டவன் நான்! பிராண்குக்குள் என் மனைவி பிள்ளைகள் வருவதற்கான ஒழுங்குகள் செய்து இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாச்ச! ஏன்தான் இன்னமும் வரக்கானோம்? அவர்கள் உயிருடன் இருக்கின்றார்களா? உனக்குத் தெரியுதா? உமக்குத்தெரியுமா? வன்னியில் என்ன நடக்கின்றாவதுதெரியுமா? அங்கு ஆகாரம் தண்ணீர் இல்லாமல் மக்கள் படும்பாட்டின் துன்பம் தெரியுமா? அவர்கள் உயிருடன் இருக்கின்றார்களா? நாட்டில் நடக்கும் சூனிய நிலைமையாவது புரிகின்றதா? எதிர்கால வாழ்க்கையாவது யாராவது வரிந்துகட்டி யோசிக்கின்றீர்களா?’ இந்த வாசகங்களுடன் சோமண்ணன் குரல் உச்சத் தொனியில் ஒலித்தது. சுற்றி நின்றவர்கள் பார்வைகள் பனித்தன.

“நீளும் நெடுந்துயரில் - சுமையில் அவலத்தில் - எங்கே தமிழன் போகிறான் என்பதையாவது சிந்திக்கின்றோமா? சண்டை மூண்டநாள் முதல் திண்டாடும் தமிழனைப் பந்தாடும் இருபக்க இடிகளையும் நொடிகளையும் சிந்திப்பீங்களா? எந்தக்கழகம் வெல்லும் என்பது சங்கடம் நிறைந்த சமாச்சாரமாகவே புலப்படும்! நான் மாவீர்களை வணங்குகிறேன் அதிலும் மேலாக... என் மண் மக்களை என் மண்மக்களை..”

இப்படியே கத்திக் கொண்டவர் மயங்கிப்போனார். தாங்கிப்பிடித்த கருணா பதறிப்போனாள். அவன் கண்ணீர்பெருகி ஆறாய் ஓடின.. நெஞ்சை நாராய்க் கிழித்தன.. அழுகரலோடு அங்குமிங்கும் பரிதவித்த நளினி கணவன் கையிலிருந்த கைத்தொலைபேசியைப் பறித்தவள், இலக்கங்களை அமர்த்தினாள். அழுத்திய இலக்கங்களுடன் உரையாடல் முடியுமுன்னம். ‘இரைஞ்சுகொண்டு வந்து தரித்து நின்றன.... ‘அம்புலன்ஸ் - பொம்பியர்ஸ்’

சுற்றிநின்ற மனிதரெல்லாம் குதிக்கால் எத்தலோடு எக்கி எக்கி விழுந்தனர்.

சோமண்ணன் 'காட்ட நோட்' மருத்து மனையில் மூன்றாவது மாடிக் கட்டிடத்தில் 244ஆம் நம்பர் அறையில் கட்டிலில் மல்லாக்காய்ப் படுத்திருந்தார். அவரது மூக்கு இரண்டு ஓட்டைகளிலும் குழாய்கள் ஓட்டப்பட்டிருந்தன. அவரது கட்டிலைச் சுற்றித் தமிழர்கள் நின்றிருந்தனர். சிலர் பார்த்துவிட்டு நகர்கின்றனர். இன்னும் சிலர் தர்க்கம் புரிந்தபடி தங்களது அங்கலாய்ப்புக்களை வெளிப்படுத்தி வேசம் போடுகின்றனர். இத்தகைய நடப்புச் சதேசிகள் புகலிடமண்ணில் அதிகம் தென் படுகின்றார்கள். சோமண்ணனின் சோகம் இறுக்கிய மௌனம் கலையவேயில்லை! இப்படியே நாட்கள் கடந்துசெல்கின்றன.. நலம் காணவந்தவர்களும் நலம் விசாரித்துக் கவலையோடும் காரியத்தோடும் உரையாடிச் செல்கின்றனர்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை, கருணா டாக்டருடன் பதறிப் பதறிப் பிரஞ்சு மொழியில் தான் கொண்டுவந்த செய்தியைச் சொல்லி நல்லமுடிவு பெற்றிடத் துடித்து நிற்கிறான்.

“யார் நீ?” என்று கேட்டார் டாக்டர்.

“நான்தான் 244ஆம் நம்பர் அறையில் கிடக்கும் நோயாளி சோமசுந்தரத்தின் நூம்மேற் தம்பி என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்”

“இப்ப யாருடன் பேசவேண்டும்?”

“பெரிய டாக்டருடன்”

“நான்தான் பெரிய டாக்டர்!” என்றதும் கருணா பெருமூச்சை ஊதித்தள்ளிவிட்டு..

“அப்பாடா உங்களுடன்தான்” என்றவன் தன் இதயக்கனப்போடு கொண்டுவந்த செய்தியை டாக்டரிடம் பதறியது சிதறாமல் விபரமாக விளக்கினான்.

“டாக்டர்! 244ஆம் நம்பர் அறையில் கிடக்கும் சோமசுந்தரத்தின் மனைவி பிள்ளைகள் ஊரிலிருந்து இந்த மாதம் முப்பதாம் திகதி இங்கு வாராங்கள். டாக்டர் இந்தச் சந்தோஷச் செய்தியை அவரிடம் தெரிவிக்கலாமா?” என்றவன் ஏக்கத்தோடு டாக்டரின் வாயிலிருந்து வரும் வார்த்தைக்காகத் தவித்து நின்றான். டாக்டர் தன் அனுபவத்தை அதிக நேரம் செலவழிக்காது செக்கனுக்குள் பதில் சொன்னார்.

“நல்ல செய்திதான்; சோமசுந்தரத்தின் மனத்தளர்வினைப் போக்கக் கூடியதாக

இருந்தாலும் இருக்கலாம். அல்லது ஏக்கப் போக்கில் மேலும் தளர்வில் தடுமாற்றம் அதிகரிக்கலாம்! இப்போதைக்குச் சொல்ல வேண்டாம்!... அவரது குடும்பம் இங்குவந்து சேர்ந்ததும் முன்னாடி சொல்லிவிட்டு பின்னாடி அவர்களைக் கூட்டிவந்துகாட்டலாம்.”

டாக்டரின் அனுபவ அறிவை ஏற்றவனாகக் கருணா இமையெழுப்பியபடி மௌமாகத் தலையாட்டினான். இந்த நேரம் உதவி டாக்டர்களும் பக்கத்தில் வந்துநின்றனர்.

“டாக்டர் 244ஆம் நம்பர் அறை நோயாளியை மலைப்பிரதேசமான மருத்துவ மனைக்கு மாற்றவேணும் என்று குறிப்பில் எழுதி வைத்திருக்கின்றீர்கள்!” என்று ரூபக மூட்டினார் உதவி டாக்டர். இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட கருணாவுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது! நாக்குத்தளர வார்த்தைகள் உடைந்து விழுந்தன.

“டாக்டர்! தயவு செய்து இப்போதைக்கு வேண்டாம்... டாக்டர் அவர் குடும்பம் வந்தப்புறம் பார்த்துச் செய்வது நல்லதல்லவோ?”

கருணாவின் தயவான வார்த்தையில் நியாயம் இருப்பதை புன்சிரிப்போடு ஏற்றுக் கொண்ட டாக்டரின் தலையசைப்பு பதைப்பை அகற்றி மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.. அதன் பின்னர் இரண்டு டாக்டர்களும் தாதியும் கூடவே சோமண்ணன் அறைக்குள் போய்க் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பின்னாலேயே கருணாவும் உள்நுழைந்தான். கட்டிலில் நிமிர்ந்திருந்த சோமண்ணன் கருணாவைப் பார்த்துச் சிரித்தார்! சிரிப்பு மறையும் முன் தாழ்ந்த குரலில் பேசினார்....

“கருணா! நீ கருணையுள்ளவன்தான்ரா.. சே..சே.. நான் பேசியது சரியா தப்பா? நான் பேசியது சரியா தப்பா?” இப்போ அவர் சிரிக்கவில்லை! புன்சிரிப்போடு மௌனித்திருந்தார். டாக்டர்கள் கருணாவைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுக் கேள்வி கேட்க எத்தனித்து நின்றனர். பதிலுக்கு கருணா புன்முறுவல் பூத்திட “தேறியுள்ளார்” என்றான். பெரிய டாக்டர் சோமண்ணன் நாடியைப்பிடித்து அமைதியாக அவரது நினைவாற்றல் அறியும் ஆராய்ச்சியில் பலவித சம்பவங்களை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தார். இவ்வேளையிலும் சோமண்ணன் வாய்திறந்து எதுவுமே பேசவில்லை. தலையை மேலும் கீழுமாக ஆட்டினார். அவருக்கு யோசிப்பின்

காரணமாக காய்ச்சலும் பிதற்றலும் இருப்பதைக்கூறி இரவு மருந்து கொடுப்பது பற்றிப் பேசிக்கொண்டு வெளியேறினர். கருணா கட்டிலில் ஏறி இருந்துகொண்டான். கொண்டு வந்தசெய்தி தொண்டைக்குள் கிடந்து தொந்தரவு பண்ணியது. இப்போது வாய்க்குள் வந்து நாவெழ முடியாது தத்திங்கினத்தம் போடப்பண்ணியது. தடுமாற்றத்துடன் வெளியில்போக எழுந்தபோது.. கருணாவின் கைகளைப் பிடித்திழுத்தார். அவனுக்குப் பயம் கலந்த அதிர்ச்சி தோன்றியது! சோமண்ணன் குழந்தையைப்போல் சிரித்தார். அவரது புதிய முகத்தை புன்முறுவலோடு நோக்கினான். முந்தைய பாவச்சுருதி பிசகாத சந்தம் எழும் வார்த்தையைச் சிந்தினார்.

“கருணா நீ கருணையுள்ளவன்தான். என் புள்ளைகள் பெஞ்சாதி பற்றிய செய்தி ஏதும் கிடைத்ததா? நீ தப்பாய்ச் சொல்லமாட்டாய். சே..சே..நான் கேட்பது சரியா தப்பா?” என்ற வார்த்தைகள் முடியுமுன் குழந்தையைப் போல் விம்மிவிம்மி அழத் தொடங்கிவிட்டார். கண்கள் பொழிந்தமாரி மழையைக் கண் கொண்டு பார்க்கமுடியாதவன் இதயம் இரண்டாகப் பிளந்தது. உண்மை தெரிந்து தான் மனிசன் இப்படிக்கேட்டாரா? எனும் குற்றவுணர்வு உள்ளூர உதறக் கருணா வெளியேறினான்.

சொல்லத்துடிக்கும் செய்தியோடு நாட்கள் வாரங்களாகக் கடந்தன. நாளை திங்கட்கிழமை காலை சோமண்ணன் மனைவி பிள்ளைகள் வந்துவிடுவார்கள். அந்த வரவை எதிர்பார்த்த நாளும் வந்தது. பிரான்ஸ் ‘சான்ஸ் தி கோல்’ பன்னாட்டு விமான நிலையம். சோமண்ணனின் மனைவி பிள்ளைகளைச் சமந்துவந்த விமானம் இறங்கும் தளமும் குடிநுழைவுச் சீட்டுப் பகுதியும் அறிவிக்கப்பட்டது. கருணாவுக்கு இமை எழுப்பிய பிரமிப்புடனான மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் குதிக்கால் குத்திய உணர்ச்சியில் அங்கும் இங்குமாக ஆடித்திரிந்தான். குடி நுழைவுச் சீட்டுப்பகுதியில் வந்தவர்களைக் கண்டதும் கைகளை உயர்த்தி ஆட்டி ஆரவாரம் செய்தான். சோமண்ணனின் வளர்ந்த இரண்டு பிள்ளைகளும் ஓடிவந்து கருணாவைக் கட்டிப்பிடித்துக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டனர். தாயவள் ‘ஜோதி’ கைகூப்பியபடி சோகம் இழையோடிய முகத்துடன் கண்ணீர் முட்ட நின்றாள். சின்னச் சின்னத் துளிகள் மினு

மினுத்து நிலத்தில் விழுந்து அதிர்ந்தன. கருணாவால் எந்தவிதமான ஆறுதல் வார்த்தைகள் பகர மனசுக்குள் மசியவில்லை. அவர்களை உடன் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துப் போவதையே அக்கறையெனக் கொண்டான். அவசர அவசரமாக விமான நிலையத்தை விட்டுப்புறப்பட்டு கார் மருத்துவமனை வந்து தரித்துநின்றதும் ஜோதியையும் பிள்ளைகளையும் சற்று நிமிடம் தாமதப்படுத்தி வரும்படி கூறியது பாதி.. கூறாதது மிகுதியாக அவசர அகமகிழ்வோடு முதலில் டாக்டரிடமும் தாதியிடமும் ஓடினான். அவனது துடிப்பை ஊகித்து அறிந்துகொண்ட டாக்டர் அமைதியான குரலில் சொன்னார்.

“இப்பவே அவரை நீங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போலாம்” என்றவர் வார்த்தை முடியுமுன்னம் கருணா மின்னல் வேகத்தில் சோமண்ணன் அறைக்குள் புகுந்தான். சோமண்ணன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்! பிள்ளைகள் இருவரும் வலதும் இடதுமாகக் கட்டிலில் ஏறியிருந்தனர். ஜோதி கால்மாட்டில் நின்று கைகூப்பியபடி கண்ணீரை மழையெனப் பொழிந்தவள் சர்வாங்கம் அனைத்தும் நடுநடுங்கின. பிள்ளைகள் தகப்பனின் இருபக்கத் தோள்முட்டைப் பிடித்து ‘அப்பா... அப்பா’ என்று அனுங்கினார்கள். நடுகட்டிலாய் நாடியில் கைவைத்து நின்ற கருணா “அண்ணை.. சோமண்ணை கண்ணைத் திறந்து பாருங்கண்ணை! யார் வந்திருக்கினம் என்று பாருங்கண்ணை.” ஒரு கணம் அமைதி! மறுகணம் கண்கள் மெதுமெதுவாகத் திறந்தன! பார்த்துக்கலங்கி நின்ற விழிகள் அகலவிரிந்தன. காத்திருப்பின் கனப்பில் குதூகலித்தனர். சோமண்ணன் கட்டிலை விட்டெழுந்து மனைவி பிள்ளைகளை அணைத்தபடி அறையைவிட்டுப் போக நகர்ந்தார். இவ்வேளை!

“கருணா நீ கரிசனையும் - கருணையும் நிறைந்த உள்ளமடா; அப்பனே உயர்ந்த உள்ளடா” என்றவர் குரல் எழுப்பிப் பாராட்டிய படி உடம்பை ஆட்டிச் சிரித்தார். பின்னர் திரும்பிப்பார்த்தவர் தன்னைக் கவனித்த தாதியைப் நேர்குத்தநோக்கினார் தாதியும் அவரைப் பரிதாபமாகவே நோக்கிநின்றாள்.

(புலமும் புறமும் தொகுதியிலிருந்து)

வாசுகன்

சோபாவுக்குள் சுருண்டு படுத்த ஜோன்பாபுவுக்கு, தூக்கம் வரவில்லை. மன நிம்மதி இழந்து உழன்றான்.

நேற்றிரவு நடந்த சண்டையும், காட்சிகளும் மாறி மாறி அவன் மனசை வதைத்தன.

“வளர்ந்த மகளைக் கைநீட்டி அடிச்சது சரியில்லை” என்று மனசு நெருடிற்று.

“அடியாத மாடு படியாது. கெறு பிடிச்ச வள்” என்பது அறிவின் சமாதானம்.

ஆளுக்கு ஆள் தங்களுடைய நியாயங்களைத்தான் சொன்னார்கள். மனைவி ரஞ்சிக்குத் தன் நியாயங்கள். ஸ்டெல்லாவுக்குத் தன் நியாயங்கள். தமிழ் மண்ணிலே பிறந்து வளர்ந்த தன் நியாயங்களுக்கு இந்த மண்ணிலே இடமில்லையா?

மனம் வலிக்க மறுபக்கம் திரும்பினான்.

“அலாரம்” மணிக்கூடு அடிக்கத் துவங்கியது.

அதனை நிறுத்துவதற்கு மனைவி ரஞ்சி படுக்கை அறையிலிருந்து விரைந்து வந்தாள். அதற்கிடையில் பாபுவே எழுந்து அதை நிறுத்தினான். ரஞ்சியின் கண்கள் சிவந்திருந்தன. முகத்தில் சோர்வுடன் கூடிய வாட்டம். அவளும் தன்னைப்போல தூக்கமின்றி தவித்திருக்கக்கூடும் என்று தோன்றியது. இந்தச் சிந்தனைகளுக்கெல்லாம் இடம் கொடுக்காமல் அவன் அவசரமாகப் பாத்திரங்களுக்குள் நுழைந்தான். அவன் ஆறு மணிக்கு வேலைக்குப் போகவேண்டும். அவசரமாகப் புறப்பட்டால்தான் முடியும்.

பாத்திரமிலிருந்து வெளியே வந்த பாபு, அறைக்குள் சென்று அவசர அவசரமாக உடைகளை மாற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

ரஞ்சி கோப்பி கலந்து எடுத்துவந்து டைனிங் மேஜையில் வைத்தான்.

வேலைக்குச்செல்லும் உடைகள் அணிந்து, பாபு அறைக்கு வெளியே வந்தான்.

நேற்றிரவு விட்டிலே நடந்த சச்சரவுக்குப்பின் மயான அமைதி நிலவியது.

“கோப்பி

போட்டிருக்கிறன்.... குடியுங்கோ!” என்றான்.

அமைதியைக் குலைத்து சகஜ நிலையை

மீடவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

பாபு பேசாமல் கோப்பியைக் குடிக்கத் துவங்கினான்.

சடுதியாக, அந்த அதிகாலை வேளையில், வீட்டு அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

“இந்த நேரத்தில் யாராக இருக்கும்?” என்கிற கேள்வி தொக்க, இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

பாபு கதவைத் திறந்தான். இரண்டு நோர்வேஜிய போலீஸ்காரர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பாபுவும் ரஞ்சியும் உறைந்தார்கள். “குமோர்ண். வீ ஆர் பொலித்தி காள்ஸ்டபிள் ஒக் கொம்மர் பிரா ஒஸ்லோ பொலித்தி ஸ்ரகூன்....” என்று தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

(அவர்களுக்கு இடையில் நோர்வேஜிய மொழியில் நடந்த உரையாடல் வருமாறு)

“இங்க ஸ்டெல்லா என்ற பெண் இருக்கிறாளா?”

“ஆம். அவள் என் மகள்.”
“நல்லது. அவள் இரவு கொடுத்த முறைப் பாட்டின்படி உங்களை அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கிறோம்.”

“என்ன? என் மகள் முறைப்பாடு செய்தாளா?”

“பாபு, நேற்றிரவு நீங்கள் உங்கள் மகளை மோசமான முறையிலே அடித்திருக்கிறீர்கள் கொடுமைப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். இதுபற்றி ஸ்டெல்லா முறைப்பாடு செய்திருக்கிறாள்.”

இந்த உரையாடல் பாபுவுக்கு ஞானத்தை ஏற்படுத்தியது.

புது தலைமுறை

- கோவிலார் செல்வராஜன் (நோர்வே)

கோப்பி குடிக்கும் பொழுது போலீஸார் வந்துவிட்டனர். நோர்வேஜிய சட்டம் ஜோன் பரபுலுக்குத் தெரியாததல்ல. அச்சட்டத்தின்படி யார் யாரையும் அடித்துத் துன்புறுத்துவதற்கு இடமில்லை. கட்டிய மனைவி, பெற்றுப் பிள்ளை ஆகியவர்களைக்கூட அடித்துத் துன்புறுத்த முடியாது. யாராவது முறைப்பாடு செய்தால் சட்டம் தன் கடமைகளைச் செய்வும், ஸ்டெல்லா நோர்வேயில் பிறந்தவர். வளர்ந்தவர். புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர். சட்டத்தின் பாதுகாப்பினைத்தேடி அவளுக்கு உரிமை உண்டு. அந்த உரிமையை எடுத்துக் கொண்டுள்ளார். ஸ்டெல்லாவின் அறைக்குள் சென்ற போலீஸார் திரும்பினார்கள். அவரிடமிருந்து முறைப்பாட்டினை எழுதி வாங்கியிருக்கவேண்டும்.

நேற்றிரவு நடந்த சச்சரவில், “அடியாத மாடு படியாது” என்று மகள் ஸ்டெல்லாவுக்கு இரண்டு தட்டுத் தட்டினான் பாபு. அவள் அதனை ஆட்சேபிப்பதுபோல, “து ஹார் லோ ஓ ஸ்லோ மை” என்று நோர்வேஜிய மொழியில் ஆத்திரமாகப் பேசமுற்பட, பாபுவின் கோபம் கட்டுங்கடங்காது போனது. தன்னை மறந்த பாபு அவளைத் தாறுமாறாக அடிக்கவும், ஓடிச்சென்று தன் அறைக்குள் கதவைச் சாத்திக்கொண்டான். இடையிலே புகுந்த ரஞ்சிக்கும் நல்ல அடி.

போலீஸ்காரர்கள் மிகப் பண்பாக விசாரித்து அவர்களுடைய அனுமதியுடன் ஸ்டெல்லாவின் அறைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

அந்த இடைவெளியைப் பயன்படுத்துவது போல ஜோன்பாபு தன்னுடைய வாழ்வின் சில முக்கிய பக்கங்களைக் புரட்டினார்.

பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், ஜோன்பாபு ஒரு வெள்ளைக்கார சுவாமியாரின் உதவியால், நோர்வே நாட்டுக்கு ஒரு மாணவனாக வந்து சேர்ந்தான். முதலில் நோர்வே மொழி கற்று, பின்னர் அதே மொழியில் தொழிற் கல்விப்பட்டமும் பெற்றான். கல்வித் தராதரத்துக்கு ஏற்ற வேலையும் கிடைத்தது. நோர்வே பெண் ஒன்றைக் கல்யாணம் செய்யும் வாய்ப்பினைத் தவிர்த்து, தமிழ் அடையாளத்தைத் தன்னுடன் கல்லறைக்கும் எடுத்துச் செல்லவேண்டும் என்கிற தாகத்துடன், விடுமுறையில் ஊருக்குச் சென்று, ரஞ்சியைக் கல்யாணம்செய்து கொண்டான்.

ரஞ்சி ஊரிலேயே நர்ஸ் வேலை பார்த்த தால், ஓஸ்லோ வந்து சேர்ந்ததும், அவளுக்கு வேலையில் சேர்வது கஷ்டமாக

இருக்கவில்லை. ஒன்பது மாதத்திலேயே மொழியைக் கற்று, முதியோர் வைத்திய இல்லம் ஒன்றில் வேலை தேடிக்கொண்டான்.

கணவன்-மனைவி இருவருமே வேலை செய்ததால், வீடு - கார் - மற்றும் ஆடம்பர பொருள்கள் சேர்த்து வசதிகளுடன் கூடிய வாழ்க்கையை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

ஸ்டெல்லா பிறப்பை ஓட்டி ரஞ்சி மூன்று மாதம் பிரசவ விடுப்பில் நின்றான். தொடர்ந்து வேலை செய்தால் வளத்தினைப் பெருக்கிக் கொள்ளலாம் என்பது தீர்மானமாகவே, குழந்தை ஸ்டெல்லாவைப் பார்த்துக்கொள்ள ஒரு டாக் அம்மா (Dag mamma) தேவைப்பட்டது. அவளுடன் வேலை செய்யும் நோர்வேஜிய நர்சுகள், டாக் மம்மாவாகப் பல குழந்தைகளைப் பராமரிக்கும் ஒரு நோர்வேஜியப் பெண்மணியை அறிமுகஞ் செய்துவைத்தார்கள். ஸ்டெல்லாவை அவருடைய பராமரிப்பிலே சேர்ப்பதில் எவ்வித சிரமமும் இருக்கவில்லை. வேலைக்குச் செல்லும்பொழுது டாக் மம்மாவிடம் குழந்தையை ஒப்படைத்து, வேலையைவிட்டு வரும் பொழுது குழந்தையை அழைத்து வருவது ரஞ்சிக்கும் வசதியாக இருந்தது. ஸ்டெல்லாவும் நோர்வேஜிய டாக் மம்மாவின் பராமரிப்பில் வளர்ந்தான். பின்னர் “பாணஹாகென்” (BARNEHAGEN) என்று அழைக்கப்படும் குழந்தைகள் கூடத்திலே சேர்க்கப்பட்டான். இப் பொழுது “உண்டம்” ஸ்கூலில் சேர்ந்து, இன்று எட்டாவது படிக்கிறான்.

ஸ்டெல்லா இவ்வாறு நோர்வேஜிய பரா மரிப்பிலும், சூழலிலும் வளர்வது அவர்களுக்குப் பெருமையாகவும் இருந்தது. இருவரும் வேலை செய்து வளத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளவும் அது தோதாக இருந்தது. நோர்வேயில் வாழும் சுகதமிழர்களுக்கு தங்களுடைய அந்தஸ்தினைப் பறைசாற்றி விருந்துக் கேளிக்கைகளை வார இறுதி சிலவற்றிலே நடத்தி மகிழவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. எல்லாமே மகா சுழுகமாக நடைபெறுகின்றன என்று ஜோன் பாபு தம்பதிகள் கட்டிய கோட்டைதான் நேற்று மாலை நடந்த சம்பவம் ஒன்றினால் தகர்ந்தது.

நேற்று வேலையிலிருந்து திரும்பும் பொழுது, இரண்டு தமிழ் வீடியோ படங்களை எடுத்து வரலாம் என்று வீடியோ கடைக்குப் பாபு சென்றான். அவன் அங்கு நிற்பதைச் சட்டை செய்யாத இளவட்டக் கும்பல் ஒன்று அரட்டையில் ஈடுபட்டிருந்தது.

“ஆரு மச்சான், அந்த வெள்ளப் பொடிச்சி? முழு எடுப்பும் உந்த நோர்வேஜியன்காரியளைப் போல. விழுந்து விழுந்து, லோ சோஷல்! என்னாலை நம்ப முடியேல்லை மச்சான்!”

“எனக்கெண்டாப் போலை? அவளைத் தமிழ்பெட்டை எண்டே சொல்ல முடியாதாம். அவள் இங்கைதான் பிறந்து வளந்தவளாம். எங்கடை தமிழ்ப் பொடிச்சியனோடை பழக மாட்டாவாம். எல்லாம் நோர்வேஜிய பெடியன்களும் பெட்டையளுந்தான் அவவின்ரை பிரண்ஸ்மாராம்.”

“அவவின்ரை அப்பர் இங்கை ஸ்ருண்டாக வந்து, இங்கையே படிச்சவர் எண்ட எடுப்பு.”

“உமக்கு இன்னொரு விஷயம் தெரியுமே? அவை வீட்டிலையும் தமிழிலை கதைக்கிறேல்லையாம். நொஸ்கிலைதான் குசவும் விடுகினமாம், மச்சான்” என்று ஊத்தை பகிடையை விட்டுக் கடகடத்துச் சிரித்தான்.

“அவளின்ரை பெயர் என்ன மச்சான்?”

“ஸ்டெல்லாவாம்.... என்றை அண்ணனின்ரை மகள்கூட இவள் படிக்கிற “உண்டம்” ஸ்கூலில் தான் படிக்கிறாள். இன்னும் ரெண்டு மூண்டு தமிழ்ப் பிள்ளையளும் அங்கை படிக்கினம். அவங்களோடை இவள் கதைக்கவும் மாட்டாளாம்.”

“நான் கேள்வி மச்சான், இவள் நோர்வேஜிய பொடியனோடை சேர்ந்து பியரும் அடிக்கிறவளாம். அவள் வளையமாப் புகை விடுறதைப் பார்த்து நாங்கள் பிச்சை எடுக்க வேணும் மச்சான்....”

இதற்கு மேல் அவர்களுடைய சம்பாஷனையைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க ஜோன் பாபுவால் முடியவில்லை. பொடியன்கள் இவருடைய மகளைப் பற்றித்தான் “கமெண்ட்” அடிக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்துகொண்ட வீடியோக் கடைக்காரன் மசிந்தினான். பாபுவுக்கு உலகமெல்லாம் இருண்டு வருவது போல. தான் கட்டிக்காத்த கௌரவம் எல்லாம் றோட்டிலே அடிக்கப்பட்ட சிதறுதேங்காயைப் போல.... வீடியோ படமும் எடுக்காமல் உடனேயே திரும்பிவிட்டான்.

எங்கேயோ பிழை நடந்துவிட்டது!

எத்தகைய ஒரு மகத்தான வாழ்க்கையை அவன் தனது குடும்பத்துக்கு அமைத்துக் கொடுக்க உழைத்து கொண்டிருக்கின்றான்.

இந்த அந்நிய நாட்டிலும் கௌரவமாகப் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழலாம் என்கிற இனிய கனவுகள், காற்றிலே கலைந்த கடுதாசிக்கூட்ட மாளிகைபோல....

அவன் மனம் தூர்வாச முனிவனாக மாறியது.... நெஞ்சிலே கனன்று கொண்டிருந்த அக்கினியை யார் மீதாவது கொட்டித் தீர்க்க வேண்டும்....

இரவு ஏழு மணிக்கு ரஞ்சி வேலையிலிருந்து வீடுதிரும்பினான். அவன் வந்து கால்கூட ஆறவில்லை.

“இவள் ஸ்டெல்லாவை நீ எப்படி வளர்த்திருக்கிறாய்?”

ஏன்? என்னவாம்?” என்று அசிரத்தையுடன் கேட்டான்.

“தமிழ்ப் பொடிச்சிகளுக்குத் தேவையான அச்சம் - மடம் - நாணம் - பயிர்ப்பு வேண்டாம். கொஞ்சம் அடக்க ஒடுக்கமாவது வேண்டாமா?”

“அவளுடைய போக்குக்கு எப்பவும் நீங்கள் தானே “சப்போர்ட்”. இப்ப என்ன வந்தது?”

“றோட்டிலை நிண்டு கண்டவன் நிண்டவன் எல்லாம் பேசுறான். பியர் குடிக்கிறாளாம். சிகரெட்டாய் ஊதித் தள்ளுறாளாம். நோர்வேஜிய மனுஷி எண்ட நினைப்பிலை குதிக்கிறாளாம்....”

“உங்களுக்கு கூழுக்கும் ஆசை. மீசைக்கும் ஆசை. வேலைக்குப் போகாமல் அவளைக் கவனிக்கலாம் என்று நான் சொன்னன். நீர்சு வேலையிலை பொல்லாலையடிச்ச காசு வருகிதெண்டு நீங்கள்தான் சொன்னியள். பணம், பணம் என்று சேர்த்தீர்கள்.

நொக்ஸிலை அவள் விண்ணியானால் போதுமெண்டு குதிச்சீங்கள். இப்ப என்ரை வளர்ப்பைப் பற்றிப் பேச வந்திட்டியள்...” அவளும் தன் பங்குக்குப் பாய்ந்தாள். வேலைக்குப் போய் அவள் படும் சிரமம் அவளுக்குத் தெரியும்.

ஜோன் பாபுவுக்கும் ரஞ்சிக்கும் இடையில் வாய்த்தர்க்கம் சூடேறிக் கொண்டிருந்த பொழுது, ஸ்டெல்லா வீட்டுக்குள் மெதுவாக நுழைந்தாள்.

“உதிலை நிலிலும் நோனா. ஸ்கூல் விட்டு எவ்வளவு நேரம்? இவ்வளவு நேரமும் எங்கை உலாத்திப்போட்டு வாறாய்?” என்று ஸ்டெல்லா மீது பாய்ந்தாள்.

தகப்பனிடமிருந்து இந்தத் தாக்குதலை அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதான பதிலும் அவளிடம் இருக்கவில்லை. எதுவுமே நடக்காததுபோலத் தன்னுடைய அறைக்குச் சென்றாள்.

“வாடி இங்கை. அப்பா கேட்டுக்கொண்டு நிக்கிறார். கேட்டதுக்குப் பதில் சொல்லன்டீ!” என்று கத்தினாள் ரஞ்சி.

“வா சொம் சேட் போர் தேர இடாக்” என்று நொஸ்கிலே பேசிக்கொண்டு ஸ்டெல்லா தன் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

பாபுவுக்கு அவள் பேச்சையும் போக்கையும் தாங்க முடியவில்லை.

“தமிழிலை பேசடி. நொஸ்கில பேசறாளாம் நொஸ்கில! நீ என்ன நொஸ்கனுக்குப் பிறந்த வளா?” என்று இரைந்தாள்.

“ஏன்? என்ன நடந்தது? புதினமா தமிழ், நொக்ஸ் என்று பேசறியள்? இன்றைக்கு என்ன வந்திச்சீ?”

“ஊரிலை சந்திக்குச் சந்தி நிண்டு, நீ நோர்வேஜிய பெடி பெட்டையனோடை அடிக் கிற கும்மாளத்தைப் பற்றித்தான் பேசறாங்கள். அதுதான் கேக்கிறன். ஏன் இவ்வளவு நேரம் பிந்தி வீட்டுக்கு வாறாய்?”

“ஓ, அதுவா? அதுதானே பார்த்தன். இரண்டு பேரும் காலையில் எழுந்து வேலைக்கு ஓடுறீர்கள். வீட்டுக்குத் திரும்பினால், சமையல் - ரி-வி-வீடியோ - சாப்பாடு -உறக்கம்! எனக்குப் பேச-பழக-சிரிக்க- எல்லாம் ஸ்கூல் பிரண்ஸ்தான்! இது தெரியேல்லையா?” என்று ஏளனத் தொனியில் சொன்னாள்.

“பொத்தடி வாயை, உனக்கு நாக்கு நீண்டு போச்சு” என்று பாய்ந்து, ஸ்டெல்லாவுக்கு ஓர்

அறைவிட்டான் பாபு

இதனை ஸ்டெல்லா சற்றும் எதிர்பார்க்க வில்லை.

“ஸ்ரொப் து ஹார் இக்க லோ ஓ ஸ்லோ மை” என்று வலி தாங்கமாட்டாது கத்தினாள் ஸ்டெல்லா.

பாபு தன்வசம் இழந்தான். கைகளாலும், கால்களாலும் ஸ்டெல்லாவைத் துவைக்கத் துவங்கினான். விலக்குப்பிடிக்க இடையிலே புகுந்த ரஞ்சியும் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டாள்.

மழை ஓய்ந்தது.

ஸ்டெல்லா தன் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள். அவள் விசம்பும் சத்தம் நீண்ட நேரமாகக்கேட்டது.

சோபாவில் வந்து அமர்ந்த பாபுவுக்கு நிதானம் திரும்பியது. அவளுக்கு இப்பொழுது பன்னிரண்டு வயது. தந்தை தாயாக அவர்கள் ஸ்டெல்லாவுடன் செலவு செய்த நேரம் பற்றிய கணக்கெடுப்பும் நடந்தது. பிழை தங்கள்மீது உண்டு என்பது இலேசாக உறைக்கலாயிற்று. பணம் சம்பாதிப்பதிலே காட்டிய ஆர்வம். சில விஷயங்களை விட்டுக் கொடுக்கச் செய்து விட்டது.

சாப்பிடவில்லை. யாருடனும் பேசவில்லை. சோபாவில் சுருண்டு படுத்துவிட்டான்.

“யே பாத நோ கான் விட்ரா தில் பொலித்தி ஸ்டகுன்” என்றான் ஒருவன்.

தான் வேலைக்குச் செல்லவேண்டும், அன்றேல் வரமுடியாது என்று அறிவிக்க வேண்டும் என்று பாபு தயங்கினான்.

அதனை ஸ்டேஷனிலே ஒழுங்கு செய்ய முடியும் என்று அவர்கள் நாகரிகமாகச் சொன்னார்கள்.

ரஞ்சியால் எதுவுமே பேச முடியாமல் பிரமை பிடித்தவளைப் போல நின்றாள்.

ஸ்டெல்லா அறையைவிட்டு வெளியே வரவில்லை.

“ஸ்கால் வீ” என்று பொலீஸார் சொன்னதும், இயந்திர இயக்கத்தில் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான் பாபு.

புலம்பெயர்ந்த புதிய நாடுகளிலே புதிய தலைமுறை ஒன்றும் உருவாகி வருகின்றது என்கிற ஞானத்தினைப் பரப்பும் முன்னோடியாக ஸ்டெல்லா?

(நன்றி: விழாநாத சீரவர்கள் - சிறுகதைத் தொகுப்பு)

கிண்கும் கிரவும் புண்கும் பகலும்

போகை ஏறிய சனிநாள் ஒன்று
மாலையோரம் ஊரோப்பிய வீதியில்
சொர்க்கம் காணும் வெண் மனிதர்கள்.

கூனிக் குறுக்ப் பிற நாட்டான் ஒருவன்
கூடுநொக்கி வேகமாகப் பறந்தபடி
நானோ நமட்டுச் சீர்ப்பில்
பரம்பரைப் போகை தலை நின்றக்க
நிமிர் நடை போட்டபடி.

பொந்திட்ட கணம் கடின்றது.
வலிகொட்டிப் பிளந்தது தாகை
கூழ்ந்தது கொழும்பு
கடுக்கலும் கம்மலும்
குத்திட்ட முப்பன்றித்
தலைச் சோடகையோடும்
தினவெடுத்த நெடிய வெண்மலைகள்

நிமிடத்தில் நிகை சுதாரித்து,
“தப்பிப் போனது கணக்கு, நியுத்தம் !
உம்போள்நே நாணும் உயர்ந்தவன்
ஏரல் மனிதன் யூட்டி உழுதவன்
அடிமை, குடிமைகளுக்கு
காற்றில் கயிறுதீர்க்கக் கட்டளை

தம்பா (நோர்வே)
(சுவடுகள்)

கிருபவன்
கடவுளின் சீடனான
எனைத் தொழ வைத்தவன்
நிமிர்ந்த தலைக்கழுமரம் வைத்த
பெருமை எனக்குண்டு
நானோர் யாழ்ப்பாணத்து மெட்டுக்குடியாம்!
புறத்தால் வக்கில்லா கத்திர நாயும்
அரசியல் கயிற்றேறி வந்துள்ளது
முன்னாளோ, பின்னாளோ வரக்காணின்
தப்பாமல் சொல்வென்
உகையம், உகையம்
உம் கால் ஒற்றி மகிழ்வென்
எனைப் போக விரும்”

கீழ்போது
சந்திரனை கைதொட்ட மகிழ்வெனக்கு.

“கற்றுக்கொள் கறுப்புநாயே!
சாகப்பிறந்த பன்றியே
தொழுவத்தைவிட்டு ஏன் வந்தாய் வெளியே?
கறுப்புர் அழிந்தால் மட்டும்
புனிதமடையம் யூரி!”

ஒரே கணத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக
பூம் சுற்றும் அதிசயம் எப்படி?
நெற்றி பிளந்து
பெரி தொரிந்து.
கொட்டிப் பரவியது கிரத்தம்
வானம் வெண்பூ தூவியபடி
குற்றுயிராய் நிலம் சாய்ந்து நான்
என்னுள்ளே வெப்பம் உகைய
குளிர் பற்றி எரிந்து.

அது ஒரு அகதி முகாம். டென்மார்க்கின் ஒரு கிராமத்தின் ஒதுக்குப் புறத்தில் அமைந்திருந்தது. அந்தப் பெரிய கட்டடம். முன்னொரு காலத்தில் ஒரு இராணுவமுகாமாக இருந்ததாம். இராணுவத்தினர் குடிமனைகளை அண்டி வாழ்வதற்கோ பயிற்சிகளில் ஈடுபடுவதற்கோ டென்மார்க் சட்டங்கள் அனுமதிப்பதில்லை. அதேபோல வெளி நாட்டார்களுக்காக அமைக்கப்படும் அகதி முகாம்களும் குடிமனைகளை அண்டி அமைந்திருப்பதைச் சாதாரண டனிஸ் மக்கள் விரும்புவதில்லை. இப்போதுதான் தளிர்ந்து ஆகாயத்தை வியாபிக்கும் கரிய பெரிய மரக்காடுகள் சூழ ஒருமைல் தூரத்தில் அமைந்திருக்கும் ஒரு சிறிய புகையிரத நிலையத்தை இணைக்கும் ஒரு சிறிய தார் வீதியில் நடந்து செல்வதே அமைதி நிறைந்து கிடக்கும்.

இந்த அகதிமுகாமில்தான் நாங்கள் ஈழத்துத் தமிழர்களும் எங்களது அகதி விண்ணப்பம் முடிவுக்கு வரும்வரை வாழ்ந்து வந்தோம். இந்த முகாமில் லெபனான், பாலஸ்தீனர்கள், குருட்டிஸ்தான், ஆபிரிக்க நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று 500க்கும் மேற்பட்டவர்கள் வாழ்ந்துவந்தோம். ஆனாலும் தமிழர்களே பெரும்பான்மையானவர்களாக வசித்துவந்தார்கள். இதனால் அடிக்கடி தேவையற்ற காரணங்களுக்காக வெவ்வேறு இனத்தவர்களுடன் சின்னச்சின்ன அடிபாடுகளும் இடம்பெறுவதுண்டு.

இந்த முகாமில் எங்கள் எல்லோருடனும் சேர்ந்து ஒரு சிங்கள இளைஞனும் வாழ்ந்து வந்தான். அந்த முகாமில் பல அறைகள் உள்ளன. ஓர் அறையில் நாலுபேர் வீதம் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். ஆனால் அந்தச்

“அந்தச் சிங்களவன் சாடையாய்
தமிழும் கதைப்பானாம், உவன் கொழும்பில
வேலைசெய்த கொக்குவில் தமிழ்ப்
பொம்பிளை ஒண்டை கலியாணம்
செய்திருக்கிறானாம். அதால்
கொக்குவிலிலும் தாங்கள் இரண்டு பேரும்
குடியிருக்க ஏலாதென்றும், சிங்களப்
பகுதியிலையும் தாங்கள் இரண்டு
பேரும் சேர்ந்து வாழ முடியாதென்றும்
இதைவெச்சுத்தான் அகதி அந்தஸ்த்துக்
கேட்டு வழக்கைச் சோடிச்சிருக்கிறானாம்”

சிங்கள இளைஞனோ தானே விரும்பிக்கேட்டு தமிழர்களோடு சேர்ந்து வாழாமல் வேறு சில ஈராக் இளைஞர்களோடு வாழ்ந்துவந்தான்.

அந்த முகாமில் பல வசதிகள் இருந்தன. பொதுவான சாப்பாட்டு அறை, பொதுவான பெரிய குளியலறைகள், பொதுவான உள்ளக விளையாட்டறைகள் என்று ஏராளமான வசதிகள் இருந்தன. இதில் ஒரு பெரிய திரையரங்கும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தத் திரையரங்கில் இன்று மிகப் பிரபல்யமான உதைபந்தாட்ட நிகழ்ச்சியொன்று தொலைக்காட்சியில் ஒளி பரப்பப்பட இருந்தது. இந்தத் திரையரங்கினுள்ளோ அன்றேல் மற்றும் பொதுவான

முல்லையூரான்

[டென்மார்க்]

நாம் யார்?

இடங்களிலோ அந்தச் சிங்கள இளைஞனைக் காணமுடிவதில்லை. தானாகவே ஒதுங்கி வாழ்வதையும், அண்மையில் சூழ்ந்துள்ள காடுகளில் உலாச்சென்று வருவதையும் பலமுறை கண்டிருக்கிறோம். அவனைப் பற்றிய கிசுகிசுக்கள் பல அந்த முகாமில் உலா வந்தன. “அவன் ஒரு ஜே.வீ.பி.க் காரன், வலு கவனமாகப் பழகவேண்டும்” என்பதை விடவும் அடுத்த வதந்தி மிகவும் அச்சம் தருவதாக இருந்தது. அதாவது அவன் நல்லாகவே ஆங்கிலம் பேசுகின்றான் என்றும் அதனால் டென்மார்க் முகாமில் கடமை புரியும் டனிஸ்காரருடன் பேசித் திரிகின்றான் என்றும் இங்கு வாழும் தமிழ் அகதிகள் தொடர்பாக தகவல்கள் திரட்டி அரசாங்கத்திற்கு அனுப்புவதற்காகவே வந்திருக்கின்றான் என்றும் அதனால் ஒரு நாளைக்கு ‘நைற் அடி’ போட்டால் தான் நல்லது என்றும் பல தமிழர்கள் பேசிக்கொண்டனர்.

எங்களுடன் வாழ்ந்துவந்த யாழ்ப்பாணத்துச் சந்தை வியாபாரி ஏகாம்பரம் அண்ணர் கொச்சிக்காய்த் தூளை கண்களில் செய்தியாக எறிந்தார். அதாவது “அந்தச் சிங்களவன் சாடையாய் தமிழும் கதைப்பானாம், உவன் கொழும்பில வேலை செய்த கொக்குவில் தமிழ்ப் பொம்பிளை ஒண்டை கலியாணம் செய்திருக்கிறானாம். அதால் கொக்குவிலிலும் தாங்கள் இரண்டு பேரும் குடியிருக்க ஏலாதென்றும், சிங்களப் பகுதியிலையும் தாங்கள் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து வாழ முடியாதென்றும் இதைவைச்சத்தான் அகதி அந்தஸ்த்துக் கேட்டு வழக்கைச் சோடிச்சிருக்கிறானாம்” என்றும் சொல்லி அனைவரது கண்களையும் உயரவைத்தார்.

“உவங்களைக் காதலிக்கிற எங்கடை பெட்டையளை சந்தியில வைச்சுக் கடவேணும்...” எங்கட சனம் இன்னும் திருந்தேல்ல...” என்பது கூடவிருந்த திருவண்ணரின் விமர்சனம். என்னதான் இருந்தாலும் அந்தச் சிங்கள இளைஞனும் எங்களுடனேயே சேர்ந்தும் சேராமலும் கண்டால் மட்டும் ஒரு சிரிப்புடன் வாழ்ந்துவந்தான்.

இந்த முகாமில் வாழ்ந்து வந்த பல ஈழத்துத் தமிழர்களில் சிலர் இந்தக் காலகட்டத்தில் நேரடியாகவே தாயகத்திலிருந்து பல்வேறு காவல்தடைகளையும் விசாக் கெடுபிடிகளையும் தாண்டி வெற்றிகரமாக வந்து சேர்ந்தவர்கள். மற்றும் பலர் இந்தியத் தமிழகத்திலிருந்து

பம்பாய் ஏஜெண்டுகள் மூலமாக வந்தவர்கள். இன்னும் சிலர் ஏற்கனவே ஜேர்மன், பிரான்ஸ், போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளில் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர்கள். தத்தமது நாடுகளிலுள்ள பொருளாதார வசதிகளை விடவும் டென்மார்க்கில் வசதிகள் அதிகம் தரப்படுவதாக அறிந்து இரவோடு இரவாக பொலிசாரின் கண்களில் மண்ணைத் தூவி விட்டு எல்லைகளைக் கடந்து வந்தவர்களும் இருந்தனர். இவர்களில் பலரும் ஜேர்மனியிலிருந்து வந்தவர்கள். இவர்களை “யேர்மன் காய்கள்” என்று முகாமில் அழைப்பதுண்டு. பல ஆண்டுகளாக வதிவிட உரிமை பெறாது வாழ்ந்தவர்களும், டென்மார்க்கிற்கு வந்துவிட்டால் தத்தமது குடும்பத்தினரை தம்முடன் அழைத்துக்கொள்வதிலுள்ள இலகு நிலை கருதியும் டென்மார்க் நாட்டுக்குள் வந்தவர்கள்.

இப்போது அந்த முகாமில் உள்ள அகதிகள் எல்லோரும் அந்தத் திரை அரங்கத்தினுள் கூட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அதுவும் இன்று விசேட ஆட்டம் என்பதனாலும் டென்மார்க்கும் ஜேர்மனியும் எதிரெதிராக ஆடுவதனாலும் ரசிகர்களிடையே மிகப் பெரிய எதிர்பார்ப்பு கூடியிருந்தது. ஆதலால் அந்த முகாமிலுள்ள அனைத்து நாட்டு அகதிகளுமே கூடிவிட்டனர்.

இப்போதெல்லாம் எந்த நாடு வெற்றிபெறும் என்பது பற்றியும், எந்த நாடு தோற்கவேண்டும் என்பது பற்றியும் தத்தமக்குள் கதைத்துக் கொள்கின்றனர். எங்களது நாட்டைச் சேர்ந்த அந்தச் சிங்கள இளைஞனும் வந்து ஓர் ஓரமாக அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

ஆட்டம் ஆரம்பித்தது.

டென்மார்க் நாட்டு விளையாட்டு வீரர்களை அறிமுகம் செய்யப்படும்போது பலத்த கர கோஷத்துடனும், விசில் அடிப்புகளுடனும் அரங்கம் நிறைந்தது.

அதன் பின்னர்,

ஜேர்மனிய அணியின் வீரர்கள் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டபோது அதை விடவும் பலத்த ஆரவாரத்தில் அரங்கமும் அதிர்ந்தது. இந்த ஜேர்மன் நாட்டு அணிக்காக ஆரவாரித்தவர்களில் மிகப் பலரும் தமிழர்களாகவே இருந்தார்கள். அவர்கள்தான் ‘யேர்மன் காய்கள்’ என்று முகாமில் அழைக்கப்படும் ஜேர்மனியிலிருந்து டென்மார்க்கிற்கு வந்து அகதிப்புகலிடம் கோரிய ஈழத்துத்தமிழர்களாவர். ஆட்டம் விறு

விறுப்பாகவே நடந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த விடயத்தில் தமிழர்களே மிகவும் உற்சாகமாக இருந்தனர். இந்தப் போட்டி நிகழ்ச்சிகள் ஒரு போதைதரும் விடயமாகும். அந்தப் போட்டி நிகழ்ச்சியில் நேரடியாகக் கலந்து கொள்பவர்களைவிடவும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களே அதிகம் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள்.

அதிலும் இந்த உதைபந்தாட்டம் என்பது இருக்கிறதே ஓர் இனப் போதையை ஏற்படுத்தும் ஆட்டமாகும்.

ஆசிய நாடுகளில், பொதுவாக இலங்கையில் இடம்பெறும் பாடசாலை உள்ளக இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடைபெறும்போது எத்தனை மாணவர்கள் தமக்குள் தாமே அடிபட்டுக்கொள்வதும் வாய்த்தர்க்கத்தில் ஈடுபடுவதும், தத்தமது இல்லங்களுக்காக அயராது உழைப்பதும் ஒருவருடைய பச்சை இல்லத்தை அடுத்த சிவப்பு இல்லத்தினர் நெருப்பு வைத்துக் கொழுத்தும் சம்பவங்களும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

அதுவும் நாடுகளுக்கிடையே இத்தகைய உதைபந்தாட்ட இனக்குழு விளையாட்டு இடம்பெறும்போது கொலை, தற்கொலைகளில்கூட முடிவடைவதுண்டு.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் அந்த சமுதாய மக்களுடைய இன ஒன்றுகூடலுக்காக இத்தகைய உதைபந்தாட்டப் போட்டிகளே துணைசெய்கின்றன. வேறு எந்தவிடயங்களும் ஐரோப்பிய மக்களை இவ்வளவு தூரத்திற்கு ஒன்றிணைக்க உதவுவதில்லை' என்று ஓர் உளவியலாளர் கூறுகின்றார்.

இப்போது, ஆட்டத்தில் டென்மார்க் ஒரு கோலைப் போட்டுவிட்டது. ஒரே கரகோஷம்.

இப்போது கூட்டத்தில் சற்று அமைதி.

எங்கே ஜேம்னி தோற்றுப்போய் விடுமோ? என்ற ஆதங்கத்தில் ஏற்பட்ட அமைதியாகவும் அது இருக்கலாம்.

மேலும் உதைபந்தாட்டம் பற்றியும் இது ரசிகர்களிடையே ஏற்படுத்தும் உளவியல் சார்ந்த விடயங்கள் பற்றியும் அந்த உளவியலாளர் குறிப்பிடும்போது...

ஒரு குழுவை ஆதரிப்பவர்கள் ஏதோ ஒருவகையில் அந்தக் குழுவினரையோ அல்லது அந்த நாட்டை தெரிந்தவராகவோ, விரும்புவவராகவோதான் இருப்பார். அத்தகையவர் அந்நாட்டுக்குழுவை ஆதரிப்பார்.

அல்லது எதிர்மாறாக சம்பந்தப்பட்ட அந்த

சற்றுமுன்னர் அந்தத் தமிழர் ஏன்தான் அமர்ந்திருந்த கதிரையை உடைத்து ஆர்ப்பரித்தார்! ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. செஞ்சோற்றுக் கடனா! அப்படியும் இல்லை இது. ஆண்டாணை அழபணிந்து வாழ்ந்ததன் விளைவா! ஆம் இருக்கலாம்.

நாட்டைப்பற்றி ஏதும் தெரியாவிட்டாலும் அதற்கு எதிராக ஆடும் நாட்டைப்பற்றி ஏதாவது ஒரு விதத்தில் எரிச்சல் கொண்டவராக இருப்பார். ஆகவே அவர்கள் அந்நாட்டுக்கு எதிரான ஆதரவைக் கொண்டிருப்பார்கள். இதுபோலவே தாங்கள் ஆதரிக்கும் அணியில் ஓர் கறுப்பர் விளையாடுவாரேயானால் அதனையும் வெள்ளையின ரசிகர்கள் பெரிதும் விரும்புவதில்லை. ஆனாலும் அந்தக் கறுப்பர் அவரது நாட்டுக்காக விளையாடுபவராக இருப்பார்.

இவ்வாறு இது சிக்கல் நிறைந்த உளவியல் காரணகாரியங்களைக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஆனாலும் நாடு, இனம், நிறம், அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட நபர் சார்ந்தோ தமது ஆதரவை தெரிவிப்பவர்கள் ஒரு பொதுவான குழுவைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்கள் மிகவும் ஆபத்தான ரசிகர்கள்.

மேற்குறிப்பிட்ட எதிலும் ஒன்றிலாவது இணைந்திருக்காதவர்கள். தனித்து விளையாட்டையும், விளையாட்டு வீரர்களின் திறமைகளையும் விரும்பிப்பார்த்து ஒரு குழுவை ஆதரித்துக்கொள்வார்கள். இத்தகைய குழுவினர்கள் மிகக் குறைவானவர்களே. இவர்கள் ஆபத்தில்லாத ரசிகர்கள்'. என்று அந்த உளவியலாளர் கூறியிருக்கிறார்.

அதோ!

என்ன ஆச்சரியம்.

இப்போது மண்டபம் அதிர்ந்தது.

அதுதான்! ஜேர்மனி ஒரு கோலைப் போட்டுவிட்டது. ஒரு தமிழர் எழுந்து தான் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியைத் தரையில் அடித்து உடைத்தார்.

டென்மார்க்கைத் தூசணை வார்த்தைகளால் ஏசிவிட்டு தரையிலேயே உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இப்போதும் அவர் ஜேர்மன் மொழியில் ஏதோ சொல்லித்திட்டியபடியே இருந்தார்.

இப்போது அந்த உளவியலாளர் மீண்டும் ஞாபகத்தில் வந்தார். 'ஒரு விளையாட்டு ரசிகர் ஒருபோதும் அந்த நாட்டினத்தவராகவோ, அந்த மொழியைக் கொண்டிராதவரோ அல்லது அவர்களது நிறத்தை கொண்டிராதவரோ அந்த நாட்டுக்குமுவினருக்காக பயங்கரமான ரசிகராக இருப்பதில்லை. சாதாரணமாக அவர் ஒரு விளையாட்டு ரசிகராகவே இருப்பார். அத்துடன் போட்டி நிகழும்போதோ அல்லது போட்டி முடிந்தபின்போ அவர் ஒரு சாதாரண குணநலங்களை உடையவராக இருப்பார்'.

இப்படிப்பார்த்தால் சற்றுமுன்னர் அந்தத் தமிழர் ஏன் தான் அமர்ந்திருந்த கதிரையை உடைத்து ஆர்ப்பரித்தார்!

ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

செஞ்சோற்றுக்கடனா! அப்படியும் இல்லை இது.

ஆண்டாளை அடிபணிந்து வாழ்ந்ததன் விளைவா! ஆம் இருக்கலாம்.

இப்போதுதான் அது நடந்தது.

ஜேர்மன் அணியினர் அடுத்த கோலையும் போட்டுவிட்டனர்.

இப்போது பல தமிழர்கள் எழுந்தார்கள். கத்தினார்கள். கூக்குரலிட்டனர். மண்டபம் கிழிந்தது. இன்னும் சில தமிழர்களும் தமது கதிரைகளோடு எழுந்தனர்.

ஒரே கலவரம். மற்ற நாட்டு அகதிகள் திரையரங்கத்தைவிட்டுத் தலைதெறிக்க ஓடினர்.

வெளியே இருள் சூழ்ந்திருந்தது.

தொலைக்காட்சி உடைக்கப்பட்டது.

இப்போது தமிழர்களிடையேயான கலவரம் வெளியே நடந்து கொண்டிருந்தது.

உள்ளே கதிரைகள் முறிந்து கிடந்தன.

அம்புலன்ஸ் விரைந்து வந்தது. படுகாய முற்ற சில தமிழர்கள் அதில் ஏற்றிச் செல்லப் பட்டனர்.

எஞ்சியவர்கள் கொஞ்சப்பேர் இருட்டிடை

நின்றோம்.

இப்போதெல்லாம் அமையாதியாயிற்று. தனது இரத்தத்தை துடைத்தபடி கிருபா வந்தான்.

“உனக்கேனடா அடிச்சவங்கள்? உனக்கு ஏற்கனவே யாழ்ப்பாணத்தில் வைச்ச ஆமி அடிச்ச நெஞ்சு நோவுக்கு மருந்தெல்ல எடுக்கிறாய். இதுக்குள்ள நீ ஏன் போனாய்?” இப்படிக்கேட்டான் பாபு.

“என்ற மாமா, மாமி ஆக்கள் ஜேர்மனியில் கனகாலமாய் இருக்கினம். அதுதான் நான் ஜேர்மனிய ஆதரிச்சன் அடிச்சப்போட்டாங்கள்” என்ற கிருபாவின் பதிலைக்கேட்டு நாங்கள் அதிர்ந்துபோனோம்.

இப்போதுதான் அந்த இருட்டினுள் காடு சூழ்ந்திருப்பது இருளோடு இருளாகத் தெரிந்தது.

அந்தக் காட்டுமரங்களைத்தவிர அவை களிலுள்ள அழகிய மலர்களோ அதன் மேலுள்ள நீலவானமோ தெரியவில்லை. எல்லாமே இருட்டாக - நாங்களும் நமது நாடும் எங்கள் இனமும் தான்.

“இங்கிட்ட வந்தும் ஏன் மச்சான் தங்களுக்குள்ளய சண்டைய போடுறீங்க” இப்படிக்கேட்ட கொஞ்சதமிழ் குரலுக்குரியவன் அந்த சிங்கள இளைஞன்தான்.

தொடர்ந்து கேட்டான்.....

“ஏங்க மச்சான் இண்டைக்கு ஸ்ரீலங்காவும் டென்மார்க்கும் விளையாடி இருந்தா யாரை ஆதரிப்பீங்க? யாரை அடிச்சிருப்பீங்க? என்னையா?...” என்றபடி அந்த சிங்கள இளைஞன் இருளில் மறைந்தான்.

கேள்வி பலமாக நெஞ்சள் விரிந்தது.

இப்போதுதான் அந்தடனிஸ் உளவியலாளர் கூறியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

‘உதைபந்தாட்ட ரசிகர்கள் பலவகைப் பட்டாலும் ஒருபோதும் ஒருவரும் தனது நாட்டிற்கு எதிராக இருப்பதில்லை’ என்பதுவே அது.

அவ்வாறெனில்.... நாம் யார்? நமது நாடுதது?

நாம் ஸ்ரீலங்கா நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களா? இருளில் கலந்தோம் இருளாக.

மழை தூறத் தொடங்கியது.

(ஞானம்: செப்டம்பர் 2002)

பெருந்தியாகும் கிளைநதி

புலம்பெயர் தந்த இலக்கிய வரலாற்றுக்கத்தில்

குணைஸ்வரனின் அழுத்துக்கள்

-செல்லத்துரை சுதீர்சன்-

01. முதலரை

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாறு பற்றியதாக அதிலும் குறிப்பாக வரலாற்றாக்கம் பற்றியதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. வரலாற்றாக்கம், வரலாறு, வரலாற்றாக்கத்தின் அடிப்படை இயல்புகள், புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்தோர், சமூக பண்பாட்டுத் தளத்திலும் இலக்கியத் தளத்திலும் புலம்பெயர் சூழலை மையப்படுத்தி ஆய்வரீதியாக, வரலாற்று ரீதியாக முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்கள், புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதில் சு. குணைஸ்வரனின் எழுத்துக்கள் பெற்றுள்ள முக்கியத்துவம், புலம்பெயர் இலக்கியம் மற்றும் பண்பாடுபற்றிய அவரின் வரலாறுசார் ஆய்வுகள் முதலியவற்றை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. இலக்கியப் பிரதிக்கு வெளியே இலக்கியப் பிரதிகள் குறித்து நிகழ்ந்த முகவுரைகள், மதிப்பீடுகள், அறிமுகங்கள், விமர்சனங்கள், திறனாய்வுகள், அரசியல் சமூக கல்வி, கலை மற்றும் பண்பாடுசார் எழுத்துக்கள், ஆய்வுகள் ஆகியவற்றை இவ் ஆய்வு தனது அடிப்படை ஆதாரங்களாக வரித்துக்கொள்கிறது.

02. வரலாற்றாக்கமும் வரலாறும்

“வரலாற்றாக்கம்” என்பது வரலாற்றை எழுதும் செயற்பாடு அல்லது அச் செயற்பாட்டைப் பற்றிய ஆய்வு” என்பார், ஜான்.எச்.அர்னால்டு (2005:6)

பொதுவாக வரலாற்றாக்கம் (Writing of History) என்பதில் வரலாற்றை எழுதும் செயற்பாடு (Act of writing History), அச் செயற்பாட்டைப் பற்றிய ஆய்வு (A research of writing History) எனும் இரு

நிலைகளையும் அவதானிக்க முடியும். இலக்கிய வரலாற்றாக்கம் (Writing of History of Literature) என்பது வரலாற்றாசிரியனின் கருத்துநிலை சார்ந்த ஓர் ஆய்வுச்செயற்பாடு. இறந்தகாலம் பற்றிய எழுதுகையன்று வரலாறு, மாறாகப் பொதுப்புத்தியைக் கேள்விக்குள்ளாக்கி, தருக்கத் துணைகொண்டு பிரதிகளோடும் பிரதிகள் மீதான உரையாடல்களோடும் மாறிப் பயின்றுவரும் அரசியல் சமூக பண்பாட்டுக் கூறுகளோடும் சிந்தனாரீதியான ஊடாட்டம் கொள்வதால் நிகழ்வது.

இலக்கியப் பிரதிகள், பிரதிகளின் இடை வெளிகள், சிக்கல்கள், முரண்பாடுகள், நிச்சய மற்ற பகுதிகள் முதலியவற்றைக் கண்டு கொள்ளல், அழகியல் விபத்தாக அமையும் பிரதிகளை அடையாளங்காணல், தவறாகப் புரிந்துகொள்ளலில் இருந்து ஆரம்பித்துச் சரியானவற்றைக் காணவிளைதல், கிடைக்கும் சான்றுகளைச் சார்ந்திருக்காமல் அவற்றின் உண்மைத் தன்மையைச் சார்ந்திருத்தல், இலக்கியப் பிரதியிலிருந்து இலக்கிய வரலாற்று எழுத்துக் கையாளுகையை வேறுபடுத்தல் முதலியவை வரலாற்றாக்கச் செயற்பாட்டுக்கு அவசியமானவை.

பெருங் குழப்பமும் ஒழுங்கின்மையும் சிக்கலும் நிறைந்த கடந்தகாலத்திலிருந்து ஆர்வமூட்டக்கூடிய பயன்மிகு உரையாடலை, அர்த்தத்தை, இலக்கிய வெளியில் உரு வாக்குவதான கரிசனைமிக்க செயற்பாடாக இலக்கிய வரலாற்றாக்கம் விளங்குகிறது. இலக்கிய வரலாற்றாக்கம் பற்றிய இத்தகைய அடைப்படைப் புரிதலோடுதான் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கம்பற்றி நோக்க வேண்டும்.

03. புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கத்தின் ஆரம்பம்

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கம்சார் எழுத்துக்களை இலங்கை, இந்தியா மற்றும் ஈழத்தமிழர் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் படைப்பாளிகள், கல்வியியலாளர்கள், விமர்சகர்கள் எனப்படும் முன்வைத்துள்ளனர். இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கம் பற்றிய எழுத்துக்கள் தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பப் பகுதியில் இருந்துதான் வெளிவரத் தொடங்குகின்றன. கட்டுரைகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், மதிப்பீடுகள், அறிமுகங்கள், விமர்சனங்கள், முன்னுரைகள், அணிந்துரைகள் என்பவற்றினூடாக வரலாற்றாக்கம்சார் செய்திகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

ஆய்வு எனும் வகையில், ஆய்வாளர் மத்தியில் 1995இல் ‘இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியம்’ என்ற தலைப்பிலான மெள. சித்திரலேகாவின் 24 பக்கங்களைக் கொண்ட சிறிய நூலே முதல் வரவாகப் பலராலும் நோக்கப்படுகிறது. ஆனால் இத்துறையில் முதன்முதலாக வரலாறு சார்ந்த பார்வையுடன் வரலாற்றாக்கத்திற்கான அடிப்படை எழுத்துக்களை முன்வைத்தவர், சி.சிவசேகரம். அவரின் இரு கட்டுரைகள் இத்துறைசார் வரலாற்றாக்கத்திற்கான முன்னோடி முயற்சி என்ற வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை. ‘மாறியூட்டூலில் சுய அடையாளத்திற்கான தேடல்’ என்ற அவரின் முதலாவது கட்டுரை 13.11.1992 இலண்டன் தமிழோசையில் வெளியானது. புலம்பெயர் சூழலில் மாற்றம் பற்றிய நிச்சயமின்மை, சுய அடையாளத்துக்கான நிர்ப்பந்தம், சூழலின் பிரச்சினைகள், பொழுதுபோக்கும் கலை முயற்சிகளும், சுய அடையாளத் திணிப்பு போன்ற உப தலைப்புகளினூடாகப் பல முக்கிய விடயங்களை அவர் இக் கட்டுரையில் கூறுகிறார். புலம்பெயர் தமிழர் கலாசாரத்தில் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கேற்ற சிந்தனா மாற்றத்தை இக் கட்டுரை வாயிலாக அவர் வலியுறுத்துகிறார். ‘புலம்பெயர்வும் புதிய இலக்கியமும்’ என்ற அவரது இரண்டாவது கட்டுரை 18.12.1994 இல் திருச்சியில் நடைபெற்ற புலம்பெயர்ந்த தமிழர் நல மாநாடு சிறப்புமலரில் வெளிவந்தது. இக் கட்டுரையில் இலங்கைத்

தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு, மரபு - நவீனம் என்ற இரண்டிற்குமிடையிலான அவர்களின் வாழ்வு, மரபுசார் சிந்தனையிலிருந்து விடுபடாத தன்மை, அகதி நிலையின் அவலம், இதழியல் சூழல், இலக்கியப்போக்கு, படைப்பாளிகளின் கருத்துநிலை என்பன பற்றியெல்லாம் விரிவாக நோக்கப்படுகின்றது. இக் கட்டுரையின் ஓரிடத்தில்

“புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் படைக்கிறார்கள். சமூக - இலக்கியப் பத்திரிகைகளை வெளியிடுகிறார்கள். சீது எவ்வளவு தூரம் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமாக அமைந்துள்ளது என்பது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. பெருவாரியானோரின் எழுத்தில் ஈழமண்ணில் நிகழும் சம்பவங்கள், இளமை நினைவுகள் போன்றவற்றின் ஆதிக்கம் இன்னமும் மேலோங்கியுள்ளது”

(புலம்பெயர்ந்த தமிழர் நல மாநாட்டு மலர், 1994:77) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பது புலம்பெயர் வாழ்வனுபவத்துடன் தொடர்பானது. அது அவ் அனுபவத்தின் பிரதிபலிப்பு. புலம்பெயர் தமிழர் சமூகத்தின் வாழ்வனுபவத்திற்கு அடிப்படையான சூழ்மைவின் சித்திரிப்பு, பயணத்திலிருந்து தொடங்கி புகலிடத்தில் தங்கி அலைந்து உலைந்து வாழ்வதுவரையான அரசியல் மற்றும் சமூக அம்சங்கள் முதலாயவற்றைப் பிரதிபலிப்பதாகப் புலம்பெயர் இலக்கியம் அமையவேண்டும் எனப் புலம்பெயர் இலக்கியக் கருத்துநிலையின் விசாலத்தை அக் கட்டுரை விபரிக்கிறது, சிவசேகரத்தின் இவ் இரு கட்டுரைகளும் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கத்தின் முதல் முயற்சிகள் எனலாம்.

அகன்ற சமூகவியல் நோக்கினடிப்படையில் உருவான இலக்கியப் பிரதிகளை முன்வைத்து எழுந்த வரலாற்றாக்கம்சார் எழுத்துக்களை மட்டும் இங்கு சற்று விரிவாக எடுத்து நோக்கலாம்.

04. புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்க எழுத்துக்களின் முன்னோடிகளும் முயற்சிகளும்

புலம்பெயர் இலக்கியப் பிரதிகளைக் கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என்ற அடிப்படை

யிலும் எழுத்தாளர்கள் என்ற அடிப்படையிலும் ஆய்வுசெய்த எழுத்துக்கள் பல தமிழ்ச் சூழலில் உள. எனினும் காத்திரமான பிரதிகளா ஆய்வுசெய்யப்பட்டுள்ளன என்ற விவாதமும் தொடரத்தான் செய்கிறது. புலம்பெயர் இலக்கியப் பிரதிகள் என்று இன்று அடையாளம் காணும் முக்கியமான பிரதிகளை முன்வைத்து மேற்கொள்ளப்பட்ட இலக்கிய வரலாற்றாக்க எழுத்துக்களை முன்வைத்தவர்கள் என்ற வகையில் சி.சிவசேகரம், மொள.சித்திரலேகா, கா. சிவத்தம்பி, நா.சுப்பிரமணியன், செ. யோகராசா, யமுனா ராஜேந்திரன், சுரேஸ் கனகராஜா, வ. கீதா, எஸ்.பொ, சேரன், மு.பொ, அ. மாக்ஸ், என்.செல்வராஜா, கி. விசாகரூபன், ந.முருகேசபாண்டியன், கொ. றொ.கொன்ஸ்ரன்ரைன், ம.இரகுநாதன், வ.ந. கிரிதரன், வேதசகாயகுமார், சு. செல்வகுமாரன், வெற்றிச்செல்வன், க.பூரணச்சந்திரன் முதலி யோரைக் குறிப்பிடலாம்.

யமுனா ராஜேந்திரனின் ‘புலம்பெயர் இலக்கியம் கோட்பாடு பற்றிய மிர்ச்சினை’ (சுவடுகள் - நோர்வே - இதழ் 68) என்ற கட்டுரை இத் துறைசார் வரலாற்றாக்கத்தில் முக்கியமான ஒன்றாகும். புலம்பெயர் தமிழர்களின் வாழ்வியல் தளத்துடன் அதன் இயங்கியலுடன் அவர்களின் இலக்கிய வளர்ச்சியை இணைத்து நோக்குவதாக இக் கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

மொள.சித்திரலேகாவின் “இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியம்” (1995) என்ற நூல் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியத்தின் கலாசார முனைப்புகளில் ஒன்றாகப் புலம்பெயர் இலக்கியத்தை அடையாளப்படுத்துகிறது. புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் சமூக அரசியல் பின்னணி, இலக்கிய முயற்சிகள், இலக்கியம் வெளிப்படுத்தும் உணர்வுகள், எதிர்காலம் என்ற அடிப்படையில் வரலாற்றொன்றைக் கட்டமைக்க முனைகிறது.

புதுவைப் பல்கலைக்கழக சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற் புலத்தில் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் பற்றி எஸ். பொ ஆற்றிய பேருரை பின்னர் ‘புனிக்குள் நெருப்பு’ என்ற 112 பக்கங்களைக் கொண்ட நூலாக 2006 இல் வெளிவந்தது. இந் நூல் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றை ஒரு கதைசொல்லியின் அனுபவத்துடன் எடுத்துரைக்கிறது. Tamil Diaspora என்பதிலிருந்து தொடங்கி உலகம் தழுவிய பார்வையாக

விரிந்து, புலம்பெயர் தமிழிலக்கியத்தின் பன்முகத் தன்மையை எடுத்துரைக்கின்றது. ஒரு வரலாற்று ஆய்வானதுக்குரிய நெறிமுறையில் எடுத்துரைக்கப்படாவிடினும் வரலாற்றாசிரியனுக்குரிய பல தகவல்கள் இந் நூலில் பொதிந்துள்ளன. புகலிட இலக்கியம், அதன் மூன்று தலைமுறையினர், ரசானுபவம், சஞ்சிகைகள், பல்கலைக்கழக ஆய்வுகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் என்ற அடிப்படையில் எஸ்.பொ. வின் அனுபவத்தைப் பாதித்தவற்றை மட்டும் அவரோடு தொடர்புடையனவற்றை மட்டும் அந்நூல் கொண்டுள்ளது. எனினும் தமிழ்ச் சூழலில் இது ஒரு முக்கியமான வரவாகும். கி. விசாகரூபனின் ‘புலம்பெயர் கவிதை உருவம் உள்ளடக்கம் உணர்த்துமுறை’ (2004) என்ற நூல் புலம்பெயர் கவிதை தொடர்பாகப் ஈழத்தில் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் வெளிவந்த முதல்நூல் ஆகும். வெற்றிச் செல்வனின் ‘ஈழத்தமிழர் புலம்பெயர் வாழ்வும் படைப்பும்’ (2009) என்ற நூல் தமிழ்நாட்டில் வெளியான ஆய்வு நூல்களில் குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைகிறது. இந்நூல் புலம்பெயர் கவிதைகளைப் பெரிதும் முன்னிறுத்தி, அதன் உள்ளடக்கம் மற்றும் உருவ அமைதி முறையைப் பேசுவதாக அமைந்துள்ளது.

புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கம்சார் கட்டுரைகளில் முக்கியத்துவம் உடையனவாகப் பின்வருவன விளங்குகின்றன. வ.கீதாவின் ‘தொலைவும் நினைவும்’ (1994) யமுனா ராஜேந்திரனின் ‘இன்னொரு ஐரோப்பா- இன்னொரு லண்டன்- இன்னொரு தமிழன்’ (1994) ‘ஈர்த்திபின் பதினான்கு சிறுகதைகளை முன்வைத்து புலம்பெயர் தமிழிலக்கியம் குறித்த மறுவாசிப்பு’(1997), சுரேஸ் கனகராஜாவின் ‘ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைமீன் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சி’ (1998), ‘ஈழத்தமிழர் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் - கவிதை வழுவம் பற்றிய சிந்தனைகள்’ (2006), நா.சுப்பிரமணியனின் ‘புலம்பெயர் இலக்கியங்களில் ஈழத்தமிழர் சமூகம்’ (1999), என்.செல்வராஜாவின் ‘புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழரின் உலகளாவிய இலக்கியத் தேடல்’ (2008), செ.யோகராசாவின் ‘புகலிட இலக்கியங்கள் ஒரு கண்ணோட்டம்’ (1992) ‘புலம்பெயர் கலாசாரமும் புகலிட இலக்கியங்களும்’ (1995) ‘ஈழத்துப் புகலிட இலக்கிய வளர்ச்சி ஒரு நோக்கு’(2004), ம.இரகுநாதனின் ‘புலம்பெயர்ந்தோர் புனைகதைகள் புலம்புத்தும் பண்பாட்டுச் சிதைவுகள்’ (2004), கொ.றொ. கொன்ஸ்ரன்ரைன் ‘புலம்பெயர்தலும் புலம்பெயர்ந்த

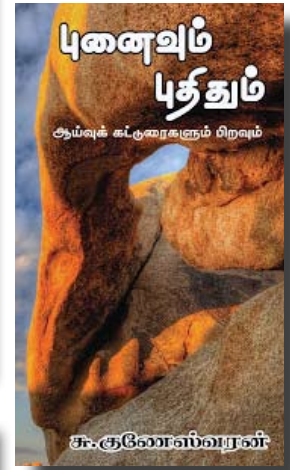
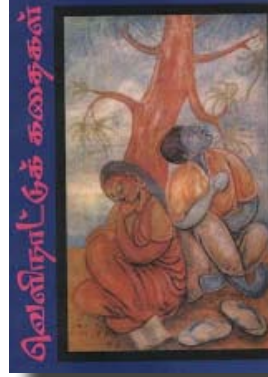
ஈழத்தமிழரின் இலக்கிய முயற்சியும்' (காலம், இதழ் 18), வ.ந.கிரிதரனின் 'புலம்பெயர்ந்தலும் புலம்பெயர் இலக்கியமும் தமிழரும்' (2011) 'புகலிடத் தமிழ் நாவல் முயற்சிகள்' (2014), க.அருணாசலத்தின் 'புகலிடக் கவிதைகள் சில குறிப்புக்கள்' (2003), க.பூரணச்சந்திரனின் 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' (2014) ந.முருகேசபாண்டியனின் 'புலம்பெயர்ந்தோர் நாவல் கள்: தமிழர் வாழ்நிலையை முன்வைத்து' (uyirrmmai/uyirosai.com) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடத்தக்க வரலாற்றாக்க முயற்சிசார் ஆய்வு எழுத்துக்கள் எனலாம்.

இவை கவிதைப் பிரதிகளையும் புனைகதைப் பிரதிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு புலம்பெயர் கலாசாரத்தை, அவை பிரதிபலிக்குமாற்றை ஆராய்வனவாக அமையும் அதேவேளை புலம்பெயர் இலக்கிய வளர்ச்சியை நோக்கவும் தவறவில்லை. இவற்றுள் சில வரலாற்றாக்கத்தைச் சமூகவியல் அம்சங்களுடன் இணைத்துப் பார்ப்பதில் பெரிதும் விலகியிருக்கின்றன என்று கூறுவதற்கப்பால் இலக்கியப் பிரதிகளை அவை அறிமுகம் செய்யும் பணியையும் மறுப்பதற்கில்லை. சிலரின் எழுத்துக்கள் மட்டும் சமூக அசைவியக்கத்துடன் கூடிய புலம்பெயர் சமூக வரலாற்றோடு இணைத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியப் பிரதிகளின் வளர்ச்சியைக் காட்ட முனைந்துள்ளன.

கா. சிவத்தம்பியின் புலம்பெயர் இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கு எழுதப்பட்ட முன்னுரைகள் சமூக வரலாற்றுடன் இலக்கிய வரலாற்றை இணைத்து நோக்குவனவாய் அமைந்துள்ளன. உதாரணமாக முல்லையூரனின் 'நிர்வாண விழிகள்'(1993) அ. இரவியின் 'காலம் ஆகி வந்த கதை'(2003), கி.பி. அரவிந்தனின் 'கனவின் மீதி'(1999) ஆகிய முன்னுரைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

05. புலம்பெயர் வரலாற்றாக்கத்துக்கு அழியப்படையான சமூக பண்பாட்டியல் ஆய்வுகள்

வரலாற்றாக்க எழுத்துக்களுக்கு அடிப்படையாக அமைபவை சமூக பண்பாட்டியல்சார் ஆய்வுகளாகும். புலம்பெயர் சமூகத்தின் பண்பாடுசார் ஆய்வெழுத்துக்கள் சிறிய அளவிலேயே இடம்பெற்றுள்ளன. சமூக பண்பாட்டின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படும் வரலாறு ஸ்திரத்தன்மை மிக்கது. சமூக பண்பாட்டுக்கும் இலக்கியத்துக்கும்

இடையிலான ஊடாட்டமும் கொள்ளலும் கொடுத்தலும் என்றும் நிகழ்ந்து வருபவை. அந்த அடிப்படையில் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கத்தை அல்லது வரலாற்றைக் கட்டமைக்கச் சமூக பண்பாடுசார் எழுத்துக்கள் பெரிதும் வேண்டப்படுவன.

புலம்பெயர் பண்பாடுசார் ஆய்வுசார்

கருத்துக்களை முன்வைத்தவர்களில் கா.சிவத் தம்பி, சி. சிவசேகரம், செ. யோகராசா, ஆ.கந்தையா, சேரன், அ.மார்க்ஸ், சுசீந்திரன், வி.நித்தியானந்தம், சுரேஷ் கனகராஜா, தமிழரசன், ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களது எழுத்துக்கள் புலம்பெயர் சமூக பண்பாட்டு வரலாற்றை, முதலாளித்துவ அரசியல் வெளியில், புகலிடக் கோரிகளான ஈழத்தமிழரின் அரசியல் சமூக பண்பாட்டு அசைவைக் கட்டமைப்பனவாக அமைந் துள்ளன. கா.சிவத்தம்பியின் ‘புலம்பெயர் தமிழர் வாழ்வு’(2000) என்ற கட்டுரை ‘புலம்பெயர் நிலை’ என்பதை இலக்கிய வெளியில் மட்டுமல்லாது பெரியதொரு பண்பாட்டு வெளியிலும் வைத்து நோக்குகிறது.

“உண்மையில் புலம்பெயர் நிலை என்று சொல்வது இலக்கியத்தை மாத்திரமல்ல சிது பல்வேறு விடயங்களை உள்ளடக்கியது. மிகப் பாரதூ ரமான காத்திரமான விடயங்களை சிது தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது” (முன்றாவது மனிதன், ஆகஸ்ட், 2000:29)

என்று கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார். சிறு சஞ்சிகை மட்டத்தில் இலக்கியம் பற்றியே அதிகம் உரையாடப்பட்டுள்ளது எனினும் அந்த உரையாடல் புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு அசைவுகளினூடாக நடைபெற வேண்டும் என அக் கட்டுரை முன்மொழிகிறது.

ஜெயசக்தியின் ‘முதலாளித்துவச் சுரண்டலும் ஈழ அகதிகளும்’ (1994) செல்வமதிந்திரனின் ‘சரியும் தொழில் வாய்ப்பைச் சமன்படுத்தப் புகலிடக் கலிகளை வெளியேற்ற முனையும் ஐரோப்பா’ (1994) அ.மார்க்ஸின் ‘புலம்பெயர்ந்தோர் குறித்துப் புரிந்து கொள்ளவேண்டிய உண்மைகள்’ (1994) உ.மாவின் ‘புகலிடத்தில் பணிகள் அமைப்பதால்’ (2010) அழகு குணசீலனின் ‘புகலிடத் தாய்மொழிப் போதனை: தவறுகள் - குறைபாடுகள் - முரண்பாடுகள்’ (1998) மா.சின்னத்தம்பியின் ‘புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர் வாழ்வு - கல்வி எதிர்காலம் குறித்து’ ஆகிய சமூக பண்பாடுசார் கட்டுரைகள் முக்கியமானவை.

வி.நித்தியானந்தத்தின் ‘புலம்பெயர்ந்த இலங் கைத் தமிழரின் பண்பாட்டுத் தனித்துவம் சில அவ தானியுக்கள்’ (2002) என்ற சிறிய நூலும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். பண்பாடும் புலம்பெயர்வும், பண்பாடும் சமூகமும், பண் பாட்டுப் பேணல் முயற்சிகள், நேர்க்கணிய

அம்சங்கள், பண்பாடும் தாய்ச் சமூகமும் என்ற தலைப்புக்களில் அவர் முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் முக்கியமானவை. புலம்பெயர் தமிழர் பண்பாடு என்பதை இலங்கைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டினதும் புகலிடப் பண்பாட்டினதும் இணைவுநிலை மாத்திரம் என்று கருதாது இந்திய, குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டின் பண் பாட்டுடனான இணைவுநிலையாகவும் அவர் காண்கிறார்.

1994 இல் திருச்சியில் நடைபெற்ற புலம்பெயர்ந்த தமிழர்நல மாநாட்டில் வெளியிடப்பட்ட சிறப்பிதழும் புகலிடத்தில் வருடாந்தம் நிகழ்த்தப்படுகின்ற இலக்கியச் சந்திப்புக்களின் ஊடாகக் கொண்டு வரப்பட்ட இலக்கியச் சந்திப்பு மலர்கள், பெண்கள் சந்திப்பு மலர்கள் ஆகியனவும், குறிப்பாக பத்மநாபஜயரின் முயற்சியினால் கொண்டு வரப்பட்ட கிழக்கும் மேற்கும் (1997) இன்னுமொரு காலடி (1998) யுகம் மாறும் (1999) கண்ணில் தெரியுது வாணம் (2001) ஆகிய தொகுப்பு மலர்களும் மற்றும் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் கூட்டுத் தொகுப்புக்கள் தனித்தொகுப்புக்கள் (கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், புனைவுசாராத படைப்புக்கள்) இதழ்த்தொகுப்புக்கள், பயணக் கட்டுரைகள் ஆகியனவும் முக்கியமானவை. அ. மார்க்ஸ் எழுதிய ‘வெள்ளைத்திமிர்’ (1996) பயணக்கட்டுரை குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னும் ஏ. சிவானந்தன், சியாம் செல்லத்துரை, செல்வா கனகநாயம், சுரேஷ் கனகராஜா, சுசீந்திரன், சேரன் எனப் பலர் தமது கட்டுரைகள்மூலம் புலம்பெயர் வரலாற்றாக்கத்துக்குப் பங்காற்றி யுள்ளனர்.

சமூக பண்பாடுசார் ஆய்வுகளின டிப்படையில் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற் றாக்கத்தைக் கட்டமைக்கும் எழுத்துக்கள் எமது ஆய்வுச் சூழலில் அரிது என்றே கூறலாம். இது பெரியதொரு இடைவெளியாகக் காணப்படுகிறது. புலம்பெயர் இலக்கிய ஆய்வு மற்றும் வரலாறுசார் இவ் இடைவெளியைக் குணைஸ்வரனின் எழுத்துக்கள் நிரப்பி வருகின்றன.

06. புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கத்தில் குணைஸ்வரனின் எழுத்துக்கள்

இத்தகைய வரலாற்றாக்கம் சார்

எழுத்துக்களுடன் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் புலம்பெயர் இலக்கியப் பிரதிகளை அறிமுகம் செய்தல், மதிப்பிடுதல், ஆய்வுசெய்தல் போன்ற பல்வேறு தளங்களில் ஈடுபட்டுவரும் சு.குணேஸ்வரனின் வரலாற்றாக்கம்சார் எழுத்துக்கள் அதிக முக்கியத்துவ முடையவை. அரசியல் சமூக பண்பாட்டுப் பின்னணியில் புலம்பெயர் இலக்கியப் பிரதிகளை வைத்துநோக்கி, தனது பல்துறைசார் எழுத்துக்களி னூடாகப் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கத்தைக் கட்டமைப்பதில் ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் மட்டுமல்லாது புலம்பெயர் நாடுகளிலும் கூட குணேஸ்வரனின் முக்கியத்துவம் நன்கு உணரப்பட்டுள்ளது.

இவர் தனது புலம்பெயர்சார் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் மூலம் தன்னைத் தனிநபர் என்பதற்கும் அப்பால் ஒரு இலக்கிய நிறுவனமாகவும் இலக்கிய இயக்கமாகவும் கலைக்களஞ்சியமாகவும் நிலைநிறுத்திக் கொண்டவர். இது பற்றிப் பலர் விதந்துரைத்துள்ளனர். நூலகவியலாளர் என்.செல்வராஜா பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

‘புலம்பெயர் வாழ்வில் பல்வேறு வாழ்வியல் அழுத்தங்களுக்குள்ளும் இலக்கியத் தாக்கத்தை தணிய விடாது மெருகேற்றித் தனது படைப்புக்களின் வழியாகத் தந்துவரும் புலம்பெயர் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களை ஆய்வுக்குட்படுத்தி, அவர்களது படைப்புக்களை மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தி, ஆரோக்கியமானதொரு உயிர்தர இலக்கியத் தொடர்பாடலை - கருத்துப் பரிவர்த்தனையைத் தனித்து நின்று ஒரு இயக்கமாக மேற்கொண்டு வருவதை என்னால் அவதானிக்கமுடிகின்றது’ (ஞானம், நவம்பர், 2013:31)

குணேஸ்வரன் 1990 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பான தீவிர வாசிப்பிலும் ஆய்விலும் ஈடுபட்டு வருபவர். ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் கவிதை, கட்டுரை, தொகுப்பு என்ற அடிப்படையில் பதினொரு நூல்களையும் வெளியிட்டவர். இணையத் தளங்களில் புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பாக எழுதிவருபவர். இவற்றில் பெரும்பாலானவை புலம்பெயர் இலக்கியப் பிரதிகள் தொடர்பானவை. புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பான

‘இன்று அனைத்துலகத் தளத்தில் இருந்து எழுதி வருகின்ற புலம்பெயர் படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் முக்கியமானவை. இருபதாம் நூற்றாண்டில் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்கி வரும் என்ற எஸ்.பொ விள் கூற்று வலிமையும் உயர்வும் பெற்றுள்ளது. இதற்கு இந்த இரண்டு தசாப்த படைப்புகள் மட்டுமல்ல தொடர்ந்து வரும் படைப்புகளும் அவற்றின் புதிய கதை வரைபுகளும் வாடிவர்த்தியான புரிதல்களுமே அடிப்படையாக இருக்கும். இவற்றின் வளர்ச்சி புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கப் போகின்றது. அதற்குரிய சில வெளிச்சங்கள் புலம்பெயர் படைப்புகளிலேயே உள்ளதென்பதை மிகச் சாதாரணமாகவேனும் மறுத்துவிட முடியாது’

ஆய்வுகளாக மதிப்பீடுகளாக அறிமுகங்களாக விமர்சனங்களாக பத்திகளாக அவரது எழுத்துக்கள் ஈழத்து இலக்கியச் சூழலிலும் புலம்பெயர் இலக்கியச் சூழலிலும் அதிக கவனத்தைப் பெற்றவை.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர்களான அ.சண்முகதாஸ், நா.சுப்பிரமணியன், எஸ்.சிவலிங்கராஜா, ம.இரகுநாதன், கி. விசாகரூபன் ஆகியோரின் வழிகாட்டலில் புலம்பெயர் இலக்கியத்தைக் கல்விப்புலம் சார்ந்து ஆய்வுசெய்யும் முறையியலில் தேர்ச்சி பெற்றவர். அவரது எழுத்துக்கள் புலம்பெயர் தமிழிலக்கிய வரலாற்றாக்கத்திற்குப் பெரிதும் உதவுபவை. பல்கலைக்கழக ஆய்வுசார் எழுத்துக்களாகவே புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய குணேஸ்வரனின் எழுத்துக்கள் அமைகின்றன.

இத்துறையில் வெளியாகிய அவரின் முதலாவது கட்டுரை புலம்பெயர் நாடுகளில் அரங்கச் செயற்பாடு குறித்ததாகும். ‘புலம்பெயர் நாடுகளில் ஈழத்தமிழரின் அரங்கச் செயற்பாடுகள்’ (தமிழோசை, 1999:128-131) என்ற கட்டுரை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெள்ளி விழாச்

சிறப்பிதழான தமிழோசையில் வெளியாகியது.

புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கம்சார் அவரது எழுத்துக்களை ஆய்வேடுகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள், அறிமுகங்கள் என்ற அடிப்படையில் பகுத்து நோக்கலாம்.

6.1 ஆய்வேடுகள்

பட்டப்படிப்புச் சார்ந்து அவர் இரு ஆய்வேடுகளை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைக்குச் சமர்ப்பித்துள்ளார். ‘ஈழத்தமிழரது புலம்பெயர் கவிதைகள் ஓர் ஆய்வு’ (1999) என்ற ஆய்வேட்டைத் தனது தமிழ் சிறப்புக் கலைமாணித் தேர்விற் காகச் சமர்ப்பித்தார். ‘இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களின் கவிதை, புனைகதை மற்றும் ஆய்வு’ (2006) எனும் ஆய்வேட்டை முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்திற்காகச் சமர்ப்பித்தார். அவரது ஆய்வுகள் தனியே இலக்கியப் பிரதிகளை முன்வைத்து எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவையல்ல. கவிதைத் தொகுப்புக்கள், சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள், நாவல்கள், குறுநாவல்கள், ஆண்டுமலர்கள், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், கட்டுரைகள், இணையத்தள இதழ்கள், பயணக் குறிப்புக்கள், நேர்காணல்கள் முதலிய பலவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. சமூக பண்பாட்டு இயங்கியலுடன் புலம்பெயர் இலக்கியத்தை, அதன் வளர்ச்சியை அணுகுவவையாக அவரது ஆய்வுகள் அமைந்தன. தனது ஆய்வுகளின்வழி அவர் கண்டுபிடிக்கும் விடயங்கள் முக்கியமானவை.

புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற அகன்ற பரப்பை ஆய்வுசெய்யும்போது அடையாளப்படுத்த வேண்டிய முக்கியமான விடயங்களைக் கூறியபின்னர் அதன் எதிர்காலம் வளர்ச்சி பற்றிய சிந்தனையைத் தன் ஆய்வுகளின் முடிவுகளில் பதிவு செய்கிறார்.

“இன்று அனைத்துலகத் தளத்தில் இருந்து எழுதி வருகின்ற புலம்பெயர் படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் முக்கியமானவை. இருபதாம் நூற்றாண்டில் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்கி வரும் என்ற எஸ்.பொ.வின் கூற்று வலிமையும் உயர்வும் பெற்றுள்ளது. இதற்கு இந்த இரண்டு தசாப்த படைப்புக்கள் மட்டுமல்ல தொடர்ந்து வரும் படைப்புகளும் அவற்றின் புதிய கதை வரைபுகளும் வடிவரீதியான புரிதல்களுமே அடிப்படை. இவற்றின் வளர்ச்சி புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கப்போகின்றது. அதற்குரிய சில வெளிச்சங்கள் புலம்பெயர் படைப்புலகிலேயே உள்ளதென்பதை மிகச் சாதாரணமாகவேனும் மறுத்துவிடமுடியாது” (2006:216)

என்ற அவரது கூற்று, புலம்பெயர் இலக்கியம்மீதான அவரது கரிசனையையும் அதன் எதிர்காலத்துக்கான ஆய்வுசார் எதிர்வு கூறல்களையும் புலப்படுத்துகின்றது.

6.2 ஆய்வுக்கட்டுரைகள்

‘புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம்’ (கரவெட்டி வடக்கு தெற்கு பிரதேச செயலகம் நடாத்திய ஆய்வரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை 31.10.2004) என்ற ஆய்வுக் கட்டுரை புலம்பெயர் இலக்கியத்தைப் பற்றிய ஓட்டுமொத்தமான வரலாற்று எழுதுகைக்கான சிறப்பான புறவரைபாக அமைந்துள்ளது. புலம்பெயர் இலக்கிய ஆய்வுகளில் அதிக தடவைகள் மேற்கோள் காட்டப்பட்டமையும் பல பத்திரிகைகளும் இணையத்தளங்களும் இதனை மீள் பிரசுரம் செய்திருந்தமையும் இக்கட்டுரையின் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகிறது. ஈழச்சூழலில் வெளிவந்த புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய எழுத்துக்கள்

வெறும் தகவல்நிலையிலும் பட்டியல் நிலையிலும் அமைந்திருக்க இவ் ஆய்வுக் கட்டுரை அதிலிருந்தும் வேறுபட்டு, புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் ஓட்டுமொத்த அம்சங்களை ஆரம்ப வாசகனிலிருந்து ஆய்வாளர்வரை செரித்துணரும்வகையில், ஆய்வு நோக்கில் எழுதப்பட்டுள்ளது. சொற்பொருள்நிலை, வரலாற்று அடிப்படையில் ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர்வு, புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், புலம்பெயர் படைப்புக்களின் உள்ளடக்கம் முதலிய உபதலைப்புக்களில் ஆழமாக ஆராய்கிறார். வரலாற்று அடிப்படையில் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் முக்கிய மாறுதல்களை ஏற்படுத்திய இலக்கியப் பிரதிகளை மையப் படுத்தியே பெரும்பாலும் அவரது இவ் ஆய்வு அமைந்துள்ளது.

“தமிழ் இலக்கியம் தன் அனுபவ வட்டத்தை உலகப் பரப்பில் பதிப்பதற்குரிய தொடக்கப்புள்ளிகள்” (2009:42) என முக்கியமான இலக்கியப் பிரதிகளை அவர் அடையாளப்படுத்துவது நோக்கத்தக்கது

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் விளை நிலங்களாகச் சஞ்சிகைகளே அமைகின்றன. அச்சஞ்சிகைகளின் கருத்து நிலைகளை, இயங்குதளத்தைப் புரிந்து கொள்ளும்போதுதான் நவீன இலக்கியங்களையும் புரிந்து கொள்ளமுடியும். இது புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கும் பொருந்தும். குணேஸ்வரனின் புலம்பெயர் இலக்கியப் பிரதிகள் மீதான வாசிப்பின் அடிப்படையாக எப்போதும் குறிப்பிட்ட பிரதிகளின் கருத்து நிலை நோக்கிய பயணம் அமைகிறது. இலக்கிய இயக்கம், கருத்துநிலை ரீதியாக ஒன்றிணையும் குழுக்கள், அவர்களின் வெளியீட்டுச் சாதனங்களான இதழ்கள், அவைகளில் வெளிவரும் இலக்கியப் பிரதிகள் ஆகிய யாவும் ஏதோ ஒரு கருத்து நிலையை மையப்படுத்திய அரசியல் சமூகச் செயற்பாடுகளாக விளங்கும் என்ற அறிவியல் சார் எண்ணத்துணிபு குணேஸ்வரனிடம் நிறையவே காணப்படுகிறது.

இதனையொட்டியதாகவே சஞ்சிகைகள் பற்றிய அவரது ஆய்வுகள் அமைகின்றன. புலம்பெயர் சஞ்சிகைகள் தொடர்பான அவரது ஆய்வுக்கட்டுரைகளில் ‘புலம்பெயர் சஞ்சிகைகள் - ஆய்வுக்கான ஓர் அறிமுகம்’ (கலைமுகம், இதழ்

- 47, 2008), ‘புகலிடச் சிற்றிதழ்களின் அரசியல்’ (உலகத்தமிழ் செம்மொழி மாநாடு, கோவை, 2010), ‘இலத்திரனியர் கூழலில் புகலிடச் சிற்றிதழ்கள்’ (சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு கொழும்பு, 2011) ஆகிய மூன்று கட்டுரைகளும் முக்கியமானவை.

‘புலம்பெயர் சஞ்சிகைகள் - ஆய்வுக்கான ஓர் அறிமுகம்’ என்ற கட்டுரையில் 176 சஞ்சிகைகள் மற்றும் பத்திரிகைகளைப் புகலிடத்திலிருந்து வெளிவந்தவையாக அவர் இனங்காண்கிறார். புலம்பெயர் நாடுகளில் இருந்து வெளிவந்த பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளை நாடுகள் வாரியாகப் பட்டியலிட்டு அவற்றினது கருத்துநிலை தொடர்பாக ஆராய்ந்துள்ளார். புகலிடத்தில் சஞ்சிகைகளின் தோற்றத்திற்கான பிரதான காரணத்தை அரசியல் பண்பாட்டு சமூகப் பகிர்வுக்கான ஊடக வெளிப்பாட்டின் தேவையாக அவர் கண்டுகொள்கிறார். அவருக்குக் கிடைக்கும் வெளியீடுகளில் பலமான கருத்துநிலைத் தளத்துடனும் காத்திரமான இலக்கியக் கனதியுடனும் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளை அவர் முக்கியமென அடையாளப்படுத்துகிறார். தூண்டில், சமர், அம்மா, உயிர்நிலை, எக்ஸில், சக்தி, கண், ஊதா, சிந்தனை, தேடல், மனிதம், கலப்பை, காலம், நான்காவது பரிமாணம், காற்று வெளி முதலிய சஞ்சிகைகளை அவர் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார். புலம்பெயர் சஞ்சிகைகள் வரலாற்றாக்கத்திற்கான முக்கியமான மூலாதாரங்கள் என்பதைக் குணேஸ்வரன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“புலம்பெயர் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் தோற்றுவாய்க்கு 80 களின் நடுப்பகுதியில் இருந்து தமது பணியை ஆற்றத் தொடங்கியுள்ளன. இன்று அவற்றில் பெரும்பாலானவை நின்றுபோன பிறகும் கூட அவை பதித்துச் சென்ற தடங்கள் முக்கியமானவை. அவற்றின் பழம்பழமான வளர்ச்சியினாலேயே ஈழத்தமிழர்களின் உணர்வுகள் பேசப்பட்டன. தமிழகம் தான்மீறும் அனைத்துலக மட்டத்திற்கு ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தை அவை கொண்டு சென்று சேர்த்துள்ளன. இவைவெல்லாம் புலம்பெயர் இலக்கியப் பரப்பில் சாதாரணமாகத் தட்டிக்கழிக்க முடியாதவை என்பதும் எதிர்காலத்தில் ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு வழிசமைக்கக்கூடியவை என்பதும் முக்கியமான குறிப்பாகும்” (கலைமுகம், இதழ் - 47, 2007:7)

அழகியுந்த அம்மிக்கல்
ஆடாத ஆட்டுக்கல்
மண் சட்டி பாணைய
எவர்சில்வர் ஒதுக்கியது

உடல் நலத்துக்கு
உதவிட்ட
உரல் உலக்கை
வீட்டுக் கோடியில்

கருகு மிளகு
கை வைத்தியம்
மேலைத்தேச
மருந்தால்
மங்கியே போனது

பைக்கற் பாலால்
பறந்து போனது
மாட்டுத்தொடாவம்

கற்பகத்தகு அழிப்பால்
கால்நடை வளர்ப்பு
காலாவதியானது

கோலாட்டம்
கிளித்தட்டு
கொன்றை வேந்தன்
கோட்டுவார்
எவருமில்லை

போர்த்தேங்காய்
அடிப்போட்டிவை
போர்
பறித்து விட்டது

ஒப்பாதி சொல்லி
அழுதிட
ஒப்பாதி தெரிந்தோர்
யாருமில்லை

கலைவடிவ
கூத்துக்கரை
தூர விவக்கியது
தூர தேச
சிளிமர

தன்னுரை
பறிகொடுத்த
தென்னம் தோப்பு
முண்டங்கொய்

நிலை தந்த
புங்கை விழுட்டும்
நின்ற இடம்
தெரியவில்லை

விற்றணைக்கு
துகிலுயிர்ப்பட்டு
சமாதியான
வினாநிலங்கள்

ராஜாவக் குடியிருப்பால்
எம் அழகிய
கிராமியம்
தொலைந்து
போனது.

வாலிகை ஜெயா
(சுவிஸ்)

விதானைத்த
கிராமியம்

‘புலம்பெயர் சிற்றிதழ்களின் அரசியல்’ என்ற கட்டுரை புலம்பெயர் தமிழ் இதழியற் சூழலில் முக்கியமான ஒன்றாகும். ஆயுதப் போராட்டத்தில் சம்மந்தப்பட்டவர்கள், இலங்கை அரசு படைகளின் அச்சுறுத்தல்களுக்கு உட்பட்டவர்கள், தமிழ்ப்போராளி இயக்கங்களின் முரண்பாடுகளில் சிக்கிக் கொண்டவர்கள் முதலானோர் அரசியலுடன் தொடர்புபட்டவர்களாக இருந்தார்கள். இதன் தொடர்ச்சியாகவே புலம்பெயர் சிற்றிதழ்களின் வருகையையும் அதன் அரசியலையும் குணைஸ் வரன் அவதானிக்கிறார். ஆசிரிய தலையங்கம் முதல் உள்ளடக்கம் வரை அவற்றின் அரசியலை அவர் விரிவாகப் பேசுகிறார். சிற்றிதழ்களின் பொருட்பரப்பு, தீவிரமான அரசியல் நிலைப்பாடு கொண்டவையாக இருப்பதை அடையாளம்காணும் அவர் ஈழத்துச் சாதிய அரசியலிலிருந்து புகலிட நிறுவாத அரசியல்வரை அவற்றில் இயங்குவதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

‘இலத்திரனியற் சூழலில் புகலிடச் சிற்றிதழ்கள்’ என்ற ஆய்வுக்கட்டுரை அச்சிதழ்கள் என்பதற்கு அப்பால் இணையத்தளத்தில் இயங்கும் இதழ்கள், அவற்றின் முக்கியத்துவம், புலம்பெயர் சூழலில் கணத்துக்குக் கணம் மாறும் சமூக நிகழ்வுகளின் பிரதிபலிப்புகளுக்கு ஏற்ப இலக்கியங்கள் உடனுக்குடன் பதிவாகும் தன்மை போன்றவற்றையும் மிகமுக்கியமாகப் புலம்பெயர் சிற்றிதழ்களில் “ஊடகவெளி மாற்றம்” என்ற கருத்தாக்கத்தை அவர் முன்வைப்பதும் நோக்கத்தக்கது. அச்சு ஊடகத்திலிருந்து இலத்திரனியல் ஊடகத்திற்குத் தமிழ் இதழியல்வெளி மாற்றமடையும் போது இலக்கிய வெளியில்

ஏற்படும் வடிவமாற்றத்தையும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

புகலிட இலக்கியம் மற்றும் பண்பாடு தொடர்பான இவரது ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் ‘புகலிட இலக்கியமும் பண்பாடும்’ (கிழக்குமாகாண தமிழ் இலக்கிய விழா ஆய்வரங்கு, 23.10.2010) என்ற ஆய்வுக் கட்டுரை குறிப்பிடத்தக்கது. கவிதை சிறுகதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு புலம்பெயர் பண்பாட்டை நோக்கும் அதேவேளை புலம்பெயர் பண்பாட்டி னூடாக, கவிதை மற்றும் சிறுகதைகளையும் அக்கட்டுரை நோக்குகிறது. புதிய நிலவமைப்பு, பல்கலாசார வாழ்வுப் பின்னணி, மொழிவேறுபாடு, புதிய சமூக அமைப்பு முதலியவற்றைப் புலம்பெயர்ச்சார் பண்பாட்டின் அடிப்படையாகக் கொண்டு புலம்பெயர் கவிதை, சிறுகதைகளில் அவற்றைக் கண்டுகொள்கிறார். பண்பாட்டு நெருக்கடி, பண்பாட்டு மனம் எதிர்கொள்ளும் மனித அவலங்கள், புலம்பெயர் வெளியில் உடல் உளச் சிதைவுகள் என்பவற்றை ஆராய்ந்து கருத்தை முன்வைத்தவர்களின் கா. சிவத்தம்பி, வி. நித்தியானந்தம், சி. சிவசேகரம், சேரன் ஆகியோரின் வரிசையில் குணேஸ்வரனும் குறிப்பிடத்தக்கவர். “சில தலைமுறைகளுக்குப் பின்னர் தமிழ்ப்பண்பாடு அதன் அடையாளமாகப் பேணுவது தொடரக் கூடும். அது தமிழ்மொழியினூடாக அல்லாத அந்தந்த நாட்டு மொழிக்கூடாகவே தொடர வாய்ப்புண்டு.” (மேற்படி கட்டுரை, pathivukal.com) என்ற அவரது கூற்று தமிழ்மொழியைப் பயன்படுத்தாத வேற்றுமொழிச் சூழலில் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் நிலைபேற்றைப் புலப்படுத்தும் ஆழ்ந்த உண்மையாகும். மொழி, பண்பாட்டைப் புலப்படுத்தும் என்ற நிலைமாறி பண்பாடு மொழிநிலைபெறும் என்கிறார்.

சிங்கப்பூர் தமிழ் இலக்கியக் களமும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனமும் இணைந்து நடாத்திய மாநாட்டுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட “கருணாகரமூர்த்தியின் படைப்பில் வெளியடிகின்ற கலாசாரத் தந்தனியு” (pathivukal.com, 2014) என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையில் கலாசாரம், தமிழ்மனம், தத்தளிப்பு ஆகிய மூன்று விடயங்களை இணைத்துப் புலம்பெயர் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் மனப்பாங்கை ‘வாழ்வு வசியமும்’ குறுநாவல் பிரதியின் ஊடாக வெளிப்படுத்துகிறார். அந்த ஆய்வுக்கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“மொழி, சமயம், திருமணம், பழக்கவழக்கம், பொழுதுபோக்கு, பாலியல் சார்ந்த பல விடயங்களில் எமது தமிழ்ப்பண்பாட்டுக்கூறுகளுக்கு இருக்கக் கூடிய தனித்துவமான அம்சங்களோடு புலம்பெயர்ந்த நாட்டின் மொத்தப் பண்பாட்டில் உயண்பாட்டுக்கூறு ஒன்றினையும் உருவாக்கி இன்று வாழ்ந்து வருகின்றனர். எவ்விதத்திலும் முற்றுமுழுதாக, தமிழ்ப்பண்பாட்டு மனம் என்ற நிலைமாறி ஒத்துப்போகக்கூடிய அல்லது மாற்றத்தை எதிர்கொள்கக்கூடிய நிலையிலேயே இன்று புகலிடத்தமிழர்கள் இருக்கின்றனர், அது உணர்வுபூர்வமான மொழிவழியான தமிழ் அடையாளமாக முற்றுமுழுதாக அல்லாமல் வெறும் தமிழ் அடையாளமாகவே மூன்றாம் தலைமுறையினரிடத்தில் இருக்கக்கூடும். இதற்கு இன்றைய மொறீசியஸ் நல்ல உதாரணம் ஆகும்.” (கலைமுகம், இதழ் - 58, 2014:23)

‘ஈழத்தமிழர் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழ்க்கல்வி’ (2012) என்ற தலைப்பில் சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரையும் பண்பாட்டு அரசியலின் விளைவான கல்விநிலையை வலியுறுத்துகிறது. கல்வியியலும் பண்பாட்டியலும் இணைந்த ஆய்வு நோக்கில் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. தமிழ் கற்றல் என்பதும் தமிழ்க்கல்வி பற்றிய ஊடாட்டம் என்பதும் சுகமானது என்பதற்கு அப்பால் சமையாக மாறுகின்ற சூழலை யதார்த்தரீதியாகக் கோட்டுக் காட்டுகிறார்.

“ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகளைப் பொறுத்த வரையில் வீட்டுமொழியாகக்கூட தமிழ் இல்லாத வேளையில் தமிழ் கற்பதற்கான வாய்ப்பு மிக அரிதாகவே உள்ளது. மாறாக ஜெரீப்பிய நாடு ஒன்றில் கல்விக்கற்கும் பிள்ளை, முதல் மொழியாக அந்நாட்டு மொழியையும் இரண்டாம் மொழியாகச் சர்வதேச மொழியையும் கற்றுக்கொள்கிறது. மூன்றாம் மொழியாகத்தான் தமிழ் கற்கிறது. இங்கு பிள்ளைக்குத் தமிழ் சமையாக அமைகிறது.” (உயிர்நிழல், இதழ்-35, 2012:89)

லண்டன் தமிழியல் மாநாட்டுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ‘புகலிடத் தமிழ்ப்புனைகதைகளின் வடிவம்’ (2013) என்ற கட்டுரை அ. முத்துலிங்கம், ஷோபாசக்தி, செழியன், கலாமோகன், அ. இரவி, அளவெட்டி சிறிசுக்கந்தராசா ஆகியோரின் புனைவுகளை மையமாகக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. சர்வதேச ரீதியிலான புனைகதையின் வடிவங்களைப் புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகள் கையாண்டமை

பற்றி இக்கட்டுரை எடுத்துக்காட்டுகிறது. சுரேஷ் கனகராஜாவின் 'ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை: அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி' (இன்னுமொரு காலடி, 1998) என்ற கட்டுரை புலம்பெயர் கவிதைகளில் வடிவமாற்றம் பற்றிய முதல் முயற்சி எனில் குணேஸ்வரனின் 'புகலிடத் தமிழ்ப்புனைகதைகளின் வடிவம்' என்ற கட்டுரை புலம்பெயர் நாவல், சிறுகதை ஆகியவற்றின் வடிவவியல் தொடர் பான முதல் ஆய்வுமுயற்சி எனலாம்.

புலம்பெயர் படைப்பாளிகளில் முக்கியமானவர்களைத் தன் ஆய்வுகள் மூலம் அடையாளப்படுத்தியுள்ள குணேஸ்வரன், அவர்களின் பங்களிப்பால் புலம்பெயர் படைப்புலகில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் காணத் தவறவில்லை. தமிழ்ச்சூழலில் பார்த்திபனின் படைப்புக்கள் பற்றி முதல்முதலாக யமுனா ராஜேந்திரன் 'பார்த்திபனின் பதினான்கு சிறுகதைகளை முன்வைத்து புலம்பெயர் இலக்கியம் குறித்து..' (1997) என்ற கட்டுரையை எழுதினார். அதன்பின்னர் பார்த்திபனின் 'என்பதுகளில் புகலிடப் புனைகதைகள் - பார்த்திபனின் படைப்புக்களை மையமாகக் கொண்ட பார்வை' (2011) என்ற குணேஸ்வரனின் ஆய்வுக்கட்டுரை பார்த்திபனின் ஓட்டுமொத்தமான படைப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட விரிவான ஆய்வாக அமைந்துள்ளது. பார்த்திபனின் குறுநாவல்கள், சிறுகதைகள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராயும் இக்கட்டுரையில் பார்த்திபனை உலகத்தின் தரமான சிறுகதையாசிரியர்களுக்குச் சமனாக வைத்து நோக்குகிறார்.

யமுனா ராஜேந்திரன் தனது கட்டுரையில் "பார்த்திபன் தேர்ந்துகொள்ளும் புலம்பெயர் வாழ்வின் பிரச்சினைகள், இங்கு வாழ்நேர்ந்த புலம்பெயர் மனிதர்கள் அனைவருமே எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள். நான் வாசித்த பிறமொழி எழுத்தாளர்களின் படைப்புலகமும் பார்த்திபனின் படைப்புலகமும் ஒன்றுதான் என்ற அவதானிப்பைப் பெற்றேன்." (கிழக்கும் மேற்கும், 1997:24)

என்றுகூற, குணேஸ்வரன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"இன்று உலக அளவில் அதிகாரத்தாலும் ஆயுதத்தாலும் ஒருக்கப்படுகின்ற மனித குழுவும் நாடோடி வாழ்வுக்கும் மனித குல அழிவுக்கும் அடையாள இழப்பிற்கும் ஆளாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் துயரங்களையெல்லாம் கடந்து செல்லக்கூடிய சில படைப்புக்கள் பார்த்திபனிடம் வந்து சேர்ந்துள்ளமை புலம்பெயர்

படைப்புக்களின் வலிமையாகக் கொள்ளமுடியும்" (கலைமுகம், இதழ் 51, 2011:10)

'அ. முத்துலிங்கத்தின் உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புக்கள்' (2013) என்ற ஆய்வுக்கட்டுரை தனிநாயகம் அடிகள் நூற்றாண்டு விழா ஆய்வரங்கச் சிறப்பிதழில் வெளியாகியது. உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புக்கள் என்ற படைப்பு நாவலா, சிறுகதையா என்ற சர்ச்சையை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இது படைப்பின் வடிவம் சார்ந்த சர்ச்சை. பொ. கருணாகரமூர்த்தி, அருண்மொழிவரமன் முதலிய பலர் இந்நாவலின் வடிவம் தொடர்பான வேறுபட்ட கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளனர். இதனைச் 'சுயசரிதைத் தன்மையான நாவல்' என்று முத்துலிங்கம் கூறும் கருத்தோடு குணேஸ்வரன் உடன்படுகிறார். அதற்குரிய ஆதாரங்களாகப் படைப்பில் காணப்படும் பாத்திரங்களின் தொடர்ச்சி, களங்களின் தொடர்ச்சி, சம்பவங்களின் தொடர்ச்சி, நிலவமைப்பு மாறுவதனூடாகச் சந்திக்கும் மனிதர்கள், அவர்களின் பண்பாடுகளின் தொடர்ச்சி, அனுபவங்களின் தொடர்ச்சி என்பவற்றைக் குணேஸ்வரன் முன்வைக்கிறார்.

ஷோபாசக்தியின் 'கொரிண்டா', 'ம்' ஆகிய நாவல்கள் பற்றிய குணேஸ்வரனின் ஆய்வுக்கட்டுரை, ஷோபாசக்தியின் புனைவுகளில் பொருட்பரப்பை மட்டுமன்றிப் பின்நவீனத்துவ இலக்கியப் போக்கு, அதற்கேற்ற சொல்லாடல் முதலியவற்றையும் ஆய்வுசெய்கிறது. புலம்பெயர்ந்தோரின் தமிழ்ப்புனைவுகளில் அரசியலாலும் அழகியலாலும் பெரிதும் வித்தியாசப்பட்டிருப்பன ஷோபாசக்தியின் புனைவுகள். இவ் இரண்டு நாவல்களும் இலக்கிய உலகில் அதிக கவனத்தைப் பெற்றவை. இதற்குரிய காரணம். இலக்கியத்தின் அரசியலில் பேசாப்பொருளைப் பேசு துணிதலும் வடிவப் புதுமையும் என்கின்ற ஷோபாசக்தியின் உயர் படைப்பாளிமையே. இதனைக் குணேஸ்வரன் பின்வருமாறு கண்டு கொள்கிறார்.

"நாவல்கள் இரண்டும் நேர்கோட்டிலான கதைசொல்லலைச் சிதைக்கின்றன. சோஷா சக்தியிடம் இந்த வடிவமாற்றம் அவரது இரண்டு நாவல்களிலும் மிக வலுவாகத் தெரிகின்றது. அதேபோலச் சிறுகதைகளிலும் பின்நவீனத்துவ உத்தியில் இந்த வடிவச்

சிதைப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டிருள்ளது. இந்த வழவ மாற்றத்தைப் புறநிலையிலும் அகநிலையிலும் கண்டுக்கொள்ளமுடியும்.” (2013:53)

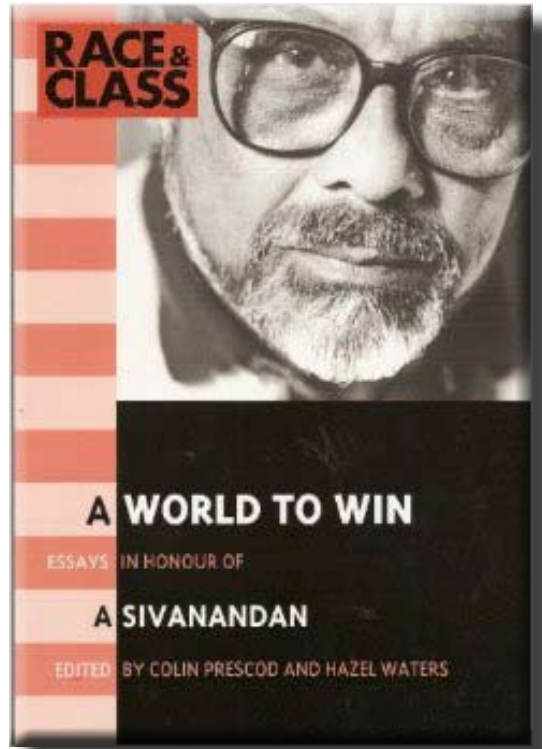
ஆதவனின் ‘மண்மனம்’ என்ற நாவலை மீள்கண்டுபிடித்தவர் என்ற வகையில் குணேஸ்வரன் முக்கியமானவர். புகலிடத்திலிருந்து எழுதிய ஆரம்பகால நாவலாசிரியர்கள் என்ற வகையில் யாந்தியன் (வித்தியாசப்பும் வித்தியாசங்கள் - 1986), இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் (தில்லையாற்றங்கரை- 1987) ஆதவன் (மண்மனம் - 1989) ஆகிய மூவரையும் குறிப்பிடலாம். இவர்களின் நாவல்கள் குறிப்பாகத் தாயக நினைவு சார்ந்தவையாக அமைந்துள்ளன. ஆதவனின் இந்நாவல் குறிப்பாக விடுதலைப் போராளிகளின் ஆரம்பகாலச் செயற்பாட்டை மக்களின் வாழ்நிலையுடன் இணைத்து எடுத்துரைக்கும் புலம்பெயர் படைப்பு என்ற வகையில் முக்கியமானது. இதுபற்றிக் குணேஸ்வரன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“ஆது 80களின் இறுதிக்காலகட்ட விடுதலைப் போராளிகளின் செயற்பாடுகளை மக்களின் வாழ்வு நிலையில் ஒரு பகுதியை குறுக்குவெட்டுமுகமாகப் பேசுகிறது. இந்நாவல் குறிப்பிடும் காலத்துடன் ஒப்பிடுவதற்கு வேறு பல படைப்புகள் தமிழ்நாட்டிலிருந்தும் ஈழத்திலிருந்தும் புகலிடத்திலிருந்தும் வந்துள்ளன. எனினும் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் மத்தியிலிருந்து வெளிவந்த ஆரம்பகால நாவல்களில் ஒன்று என்ற வகையில் மண்மனம் கவனத்திற்குரியதாக அமைந்துள்ளது.” (2013:63)

‘மண்மனம்’ புகலிடத்திலிருந்து வெளிவந்த ஆரம்பகாலச் சிற்றிதழ்களில் ஒன்றாகிய நோர்வேயில் இருந்து வெளிவந்த ‘சுவடுகள்’ இதழில் வெளிவந்தது. அங்கிருந்து வெளிவந்த இதழ்களில் மண்மனம் போன்ற ஏராளமான தொடர்கதைகள் வெளிவந்துள்ளன. எனினும் அவை நூலுருப் பெறுவதோ கவனத்திற்குட்படுவதோ மிக அரிது. ஏறத்தாழ 5 வருடம் கால ஒழுங்கின்றி வெளிவந்த ‘மண்மனம்’ பிரதிகளைத் தேடியெடுத்து ஆதவனின் அனுமதியுடன் ஒரு மின்னூலாக்கி (issuu.com/thinaippanam) இணையத்தில் வாசிப்புக்கும் வகைசெய்துள்ளார், குணேஸ்வரன்.

6.3 கட்டுரைகள்

குணேஸ்வரனின் கட்டுரைகள் பல ஈழத்திலும் புகலிடத்திலும் வெளிவந்த பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் இணைய

இதழ்களிலும் வெளிவந்தவை. இவை புலம்பெயர் படைப்பின் பல்வேறு அம்சங்களை, தனித்துவத்தை, முக்கியத்துவத்தை, பரந்த வாசகர்களுக்கு எடுத்துச் செல்வனவாய் அமைந்துள்ளன. எனினும் கட்டுரையாளர் அடிப்படையில் ஓர் ஆய்வாளன் என்றவகையில் ஆய்வுநெறிமுறைக்குட்பட்ட கருத்தினையும் அவற்றில் அவதானிக்கமுடிகின்றது.

குணேஸ்வரன் எழுதிய கட்டுரைகளில் ‘புலம்பெயர் தமிழ்ப்படைப்புலகில் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்’ (தினகரன், 08.05.2005), ‘புலம்பெயர் தமிழ்ப்படைப்புலகில் பிறதேசச் செல்வாக்கு’ (ஞானம் 100 வது இதழ் - 2008), ‘கருணாகரமுர்த்தியின் படைப்புகள் - ஒரு யா்வை’ (தினகரன் - 28.08.2005) ‘ஆசி கந்தராஜாவின் படைப்புலகம்’ (தினகரன் 06.03.2005) ‘க. கலாமோகனின் கதைகள் குறித்து - ஒரு முன்குறிப்பு’ (எதுவரை - லண்டன் இதழ் 1, 2009) ‘கி. செ. துரையின் இரண்டு நாவல்கள்’ (நமது ஈழநாடு 10.10.2005) ஆகியவற்றை முக்கியமான கட்டுரைகளாகக் குறிப்பிடலாம். இதற்குக் காரணம் கருணாகரமுர்த்தி, ஆசி. கந்தராஜா, கலாமோகன், கி. செ. துரை ஆகிய புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ப்படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களை ஈழத்துச் சூழலுக்கு விமர்சன ரீதியாக அறிமுகப்படுத்தியமையே.

**“இன்று புலம்பெயர்
என்ற சொல்லானது
ஈழ நாட்டிலிருந்து
செல்பவர்களைக் குறிப்பதாக
அமைகிறது. பண்டைய
இலக்கியங்கள் குறிக்கும்
புலம்பெயர் என்பதன்
பொருள் இதிலிருந்து
வேறுபட்டது. இந்த வகையில்
புலம்பெயர்வு என்பது
ஒரே அரசியல் பூகோள
எல்லையைவிட்டுப் பெயர்ந்து
சமூக அரசியல் பண்பாட்டுச்
சூழ்நிலைகளால் பெரிதும்
வேறுபட்ட பிரதேசத்தில் வாழ
நேரிடுகின்றவர்களைக்
குறிப்பது.” (2006:10)**

6.4. அறிமுகங்கள்

புலம்பெயர் தமிழ்ப்படைப்புகளைச் சிறு சஞ்சிகைச் சூழலின் வாயிலாக அறிமுகம் செய்யும் பணியை 90களின் பிற்பகுதியில் இருந்து மேற்கொண்டு வருபவர், குணேஸ்வரன். அவருடைய நூலறிமுகங்கள் காத்திரமான புலம்பெயர் படைப்புக்களுக்கு ஒரு ஜனரஞ்சகத் தன்மையைப் பெற்றுக்கொடுத்தவை. அவர் கருத்துநிலை ரீதியாகவும் இலக்கியத்தரத்திலும் உயர்ந்தவை என்று கருதும் படைப்புக்களையே அறிமுகம்செய்து வைக்கிறார். இவருடைய அறிமுகம்சார் எழுத்துக்களில் படைப்பாளியின் மனத்தையும் விமர்சகனின் தீவிரத்தையும் ஆராய்ச்சியாளனின் ஆய்வுநிலையையும் அவதானிக்கமுடிகிறது. இவருடைய அறிமுகம் சார் எழுத்துக்களைக் கி. விசாகநுபன் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“புலம்பெயர் இலக்கியத்தைச் சுவைத்து அதனைச் சாதாரண வாசகர் முதற்கொண்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள்வரை அறிமுகப்படுத்துவதில் குணேஸ்வரன் முக்கியமானவர். தாய்ப்பறவை இரையைத் தின்றபாற்று தன் குஞ்சுகளுக்கு ஊட்டுவதைப்போல, பலபோது செயற்படுகிறார். படைப்பாளி, விமர்சகன், ஆராய்ச்சியாளன் என்ற

பன்முக ஆளுமை இவருக்குரிய மிகப்பெரிய பலம்.” (புனைவும் புதிதும், 2012:08)

எழுத்தாளர் இராகவன், குணேஸ்வரனின் அறிமுக எழுத்துக்களைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இன்றைக்கு நவீன புலம்பெயர் இலக்கிய வெளியில் அ. முத்துலிங்கம், ஹோபாசக்தி, கலாமோகன், பார்த்திபன், சக்கரவர்த்தி போன்றோர் தவிர்க்கவியலாத முக்கியத்துவமுடையோராகி விட்டனர். இவர்களுடையல்லாம் ஈழத்தில் முறையாக அறிமுகம் செய்து வைத்து வாசிக்கத் தூண்டியவர்களுள் குணேஸ்வரனுக்கு முக்கிய பங்கிருப்பதை மீள்கே குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இதேபோல் அம்மா, எக்ஸில், உயிர்நிழல், தூண்டல், ஹர் எனப் பெரும்பாலான புலம்பெயர் சிற்றிதழ்களை எமக்குப் பரிசீலய்ப்படுத்தியவரும் இவர் என்பது கவனிப்புக்குரியது”. (சமகாலம், 2014 - மே, ப.64)

குணேஸ்வரனின் “தோலுரித்துக்காட்டும் ததரியம் - ஹோபாசக்தியின் தேசத்துரோகி” (புதியதரிசனம், இதழ் 4, 2004) “பாறில் கதைகள் - அறிமுகக் குறிப்பு” (வீரகேசரி 05.06.2005) ‘அ. இரவியின் ‘காவம் ஆகி வந்த கதைகள் - அறிமுகக் குறிப்பு’ (புதிய தரிசனம், மே-யுன் 2005) ஆ. கந்தையாவின் ‘ஆஸ்திரேலியாவில் தமிழ்மொழி கற்பித்தல்’ (புதிய நூலகம், இதழ் 8, 2011)

இவ் அறிமுகங்கள், புலம்பெயர் படைப்புக் களை, படைப்பாளிகளைக் கருத்துநிலை வேறுபாட்டுக்கு ஏற்ப இவ்வாறுதான் வாசிக்கவேண்டும் என்று வாசகமனத்துக்குச் சொல்லாமல் சொல்லிவிடுகின்றன.

6.5 விமர்சனம்

புலம்பெயர் இலக்கியப் படைப்புகள் தொடர்பாக குணேஸ்வரன் எழுதிய விமர்சனங்கள் படைப்பு மனமும் ஆய்வுமனமும் ஒன்றித்தவையாக அமைகின்றன. அவர் எழுதிய விமர்சனங்களில் “பேசியபாத கதைகள் - சுமதிருபனின் யாதுமாகி நின்றான்” (தினகரன், 19.06.2007) ‘பெண்மொழியோடு ஒரு கவிதைப்பயணம் - ஆழியானின் துவிதம்’ (Thinnai.com.16.12.2007) ‘ஆழியானின் மொழியெயர்ப்புக் கவிதைகள் - கருநாவு கவிதைத்தொகுதியை முன்வைத்து ஒரு குறிப்பு’ (pathivukal.com, 2013) ஆகிய மூன்றும் முக்கியமானவை.

புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பான குணேஸ்வரனின் விமர்சனப் பங்களிப்பை

என். செல்வராஜா பின்வருமாறு பதிவுசெய்கிறார்.
“திறனாய்வுகளின் மூலம் எமது புகலிடப் படைப்பிலக்கியத்தைச் செழுமையுறச் செய்ய வேண்டும். அர்த்தமற்ற சிறுகதைகள் போன்று இன்று கட்டுரையா கவிதையா என்று குழப்பங்களைத்தரும் கவிதைத்தொகுதியின் வருகையும் புகலிடத்தில் பெருகியுள்ளன. தரமான நூல்களை விதந்து போற்றுவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது தரமற்ற வளர்முகப் படைப்பாளிகளின் நூல்களையும் பெற்று குணேஸ்வரனையொத்த தீவிரமான நேரிய திறனாய்வாளர்கள் விமர்சித்து அவர்கள் திருந்த வழிகாட்டி எதிர்காலத்தில் தரமான கவிதைகளைத் தரும் நோக்கில் ஆழமான தேடலையும் வாசிப்பையும் பெற்றுக்கொள்ள வழிசமைக்கவேண்டும்” (ஞானம், நவம்பர் 2013:31)

6.6. ஆய்வுமுடிவுகள்

புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பான வரைவிலக்கணம், ஆய்வாளர் பலரின் நோக்கு நிலைக்கேற்ப பல்வேறு விதமாய் அமைந்து காணப்படுகின்றது. புலம்பெயர் இலக்கியம், புகலிட இலக்கியம் என்ற இருவேறுபட்ட பதங்களைப் பயன்படுத்தும் நிலை காணப்படுகிறது. புகலிட இலக்கியம் என்பது அதிக அரசியல் அழுத்தம் கொண்டதாக அமைய புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பது பரந்த பொருள் தழுவினதாக அமைந்துள்ளது. கா.சிவத்தம்பி, நா.சுப்பிரமணியன் ஆகியோர் புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பாகக் கூறும் கருத்துக்களுடன் ஒத்துச்செல்வதாக குணேஸ்வரனின் கருத்தும் அமைந்துள்ளது. பொதுவாகத் தமிழியல் சார்ந்த எந்தவொரு ஆய்வினதும் தொடக்க காலமாக ஆய்வாளர் பலரும் சங்க காலத்திற்குச் சென்று திரும்புவது வழக்கம். இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழர் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பது இதற்கு மாறானது. அது நவீன அரசியல் சார்ந்தது. நவீன பண்பாட்டு முகத்தின் பதிவுகளைக் கொண்டது. இதனைக் குணேஸ்வரன் தனது ஆய்வில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“இன்று புலம்பெயர் என்ற சொல்லானது ஈழ நாட்டிலிருந்து செல்பவர்களைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. பண்டைய இலக்கியங்கள் குறிக்கும் புலம்பெயர் என்பதன் பொருள் இதிலிருந்து வேறுபட்டது. இந்த வகையில் புலம்பெயர்வு என்பது ஒரே அரசியல் யுகோள எல்லையை விட்டுப் பெயர்ந்து சமூக அரசியல் பண்பாட்டுச் சூழ்நிலைகளால் பெரிதும்

வேறுபட்ட பிரதேசத்தில் வாழ நேரிடுகின்றவர்களைக் குறிப்பது.” (2006:10).

வரலாற்று அடிப்படையில் ஈழத்தமிழர் களது புலம்பெயர்வினை ஐந்து கட்டங்களாகக் குணேஸ்வரன் மிகத் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார். ஈழத்தமிழர்களின் புலம்பெயர் வரலாறு காலத்துக்குக் காலம் இடம்பெற்ற தன்மையினைத் தனது ‘புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம்’ என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். (2009:06)

1. 60 களிலிருந்து மலேசியாவுக்கான புலம்பெயர்வு
2. அதன்மீள் ஆங்கிலமொழிசார் நாடுகளுக்கான புலம்பெயர்வு
3. 70களில் மத்தியகிழக்கு நாடுகளுக்குத் தொழிலாளர் புலம்பெயர்வு
4. 80களிலிருந்து மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கான புலம்பெயர்வு
5. இந்தியாவில் தமிழகத்தை நோக்கியதான புலம்பெயர்வு

1980 களுக்கு முன்னர் இலங்கையைவிட்டுப் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் கருத்துநிலை ரீதியாக அரசியல் தளத்தில் பெரியளவு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை என்பதையும் அதற்கான காரணங்களாகக் குறைந்த எண்ணிக்கையானவர்கள் புலம்பெயர்ந்தமை, சமூகநிலையில் ஒரே படிநிலையில் இருந்தவர்கள் புலம்பெயர்ந்தமை, ஒப்பந்த அடிப்படையில் புலம்பெயர்ந்தமை, தம்மை நிலைநிறுத்தும் தகுதியைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் புலம்பெயர்ந்தமை முதலிய வற்றை முன்வைக்கின்றார், சி.சிவசேகரம், எம்.ஏ.நு.மான், கா.சிவத்தம்பி, சேரன், மெள. சித்திரலேகா முதலியவர்களின் வழியில் 80களின் பின்னராக புலம்பெயர்வுக்கே குணேஸ்வரன் அதிக அழுத்தம் கொடுக்கிறார். மேற்கு ஐரோப்பிய ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகள், அமெரிக்கா, கனடா மற்றும் அவுஸ்ரேலியா ஆகிய தேசங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்களையும் அவர்களது சமூக இலக்கிய நடவடிக்கைகளையும் பெரிதும் அவதானிப்பவையாக அவரின் ஆய்வுகள் அமைந்துள்ளன.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் கவிதைப் பிரதிகள் தொடர்பான குணேஸ்வரனின் மதிப்பீடுகள் ஆரோக்கியமான கவிதை உரையாடலை வளர்த்தவை. புலம்பெயர் கவிதைகளில் புதிய வடிவத்துக்கான

புலம்பெயர் கவிதைகள் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சிக்கும் பாங்களிப்புச் செய்துள்ளன என்று குணேஸ்வரன் குறிப்பிடுகின்றார். புலம்பெயர் கவிதைகளின் பொருட்பரப்பு, புதிய உணர்வு உள்வாங்கல், வெளிப்பாட்டு உத்தி ஆகியன ஈழத்துக் கவிதை மரபின் வளர்ச்சிக்கும் அடுத்த கட்ட நகர்விற்கும் உதவியுள்ளன

சாத்தியப்பாடுகள் அதிகம் தென்படுகின்றன என்றும் அந்த வடிவம் புதிய உணர்வு உள்வாங்கலினூடாகவே உருவாக்கப் படுகின்றது என்றும் அவர் கருதுகின்றார். அவரது கருத்து, சுரேஷ் கனகராஜாவின் பின்வரும் கருத்துடன் ஒத்துச் செல்கின்றது.

“நானடைவில் இக் கவிதை ஒரு புதிய கலைவழவமாக அல்லது கவிதை வழவமாக (Genre) உருப்பெறுவதற்குப் பல சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன என்றே கூறல் வேண்டும். ஏனெனில் ஒரு புதிய உணர்வுச் செவ்வி (Sensibility) அனேகமாகத் தனக்கே ஏற்ற வழவத்தையும் வேண்டி நிற்கின்றது” (பண்பாடு, மலர் 9, 1999:22) என்று சுரேஷ் கனகராஜா ‘ஈழத்தமிழர் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் - கவிதை வழவம் பற்றிய சிந்தனைகள்’ என்ற தனது கட்டுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். குணேஸ்வரன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“புலம்பெயர்ந்தோரின் கவிதைகள் உள்ளக் கத்தில் புதிய பொருட்பரப்பை உள்வாங்கியுள்ள அதேவேளை புதிய உணர்வு உள்வாங்கலிலும் பரிமாணத்தினை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. இது புலம்பெயர் கவிதைகளின் வழவம் சம்பந்தமான சிந்தனைகளுக்கு இடங்கொடுக்கின்றது” (2006:176)

புதிய நிலவமைப்பு, அதற்கேற்ப இயற்கைச் சூழல், பல்கலாசார வாழ்வுப் பின்னணி, மொழி வேறுபாடு, வளர்ச்சியடைந்த சமூகம் ஆகியவற்றைப் புரிந்துகொள்ளும்போதுதான் புலம்பெயர்ந்தோரின் படைப்புக்களையும் அந்தப் படைப்புக்கொண்டிருக்கும் வடிவ அமைதியையும் அதற்கான காரணத்தையும் விளங்கிக்கொள்ளமுடியும் என்று அவர் கருதுகின்றார். இந்த அடிப்படையில் திசோ, வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், தம்பா, சேரன், கி.பி. அரவிந்தன், மு.புஸ்பராஜன், செழியன், கற்குறா, தேவிகணேசன், சுகன், ரமணிதரன், ஆழியாள், ரஞ்சினி ஆகியோரை அவர் தனது ஆய்வில் (2006) முதன்மைப்படுத்துகிறார். இவர்களின் கவிதை மூலம் நாட்டைவிட்டுப் பிரிவடைந்த மனநிலையை மட்டுமல்லாது

புலம்பெயர் நாட்டில் ஓட்டியும் ஓட்டாமலும் வாழும் மனநிலையை மட்டுமல்லாது மனிதன் தனக்குள்ளேயே பிளவடைந்து நிற்கும் மனிதனையும் கண்டு கொள்வது முக்கியமானதாகும் என்றும் அவர் கருதுகின்றார்.

புலம்பெயர் கவிதைகளின் தனித்துவமான பண்புகளாக அவர் ஏழு பண்புகளைத் தன் ஆய்வின் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார். அவை வருமாறு (2006:183)

1. வித்தியாசமான இயற்கை அம்சங்களைப் பாடுதல்
2. பிறமொழிகளின் செல்வாக்கு, கவிதைகளில் இடம்பெறுதல்
3. அந்நிய உணர்வுநிலை கவிதைகளில் செல்வாக்குச் செலுத்துதல்
4. தொழில் தளத்தை மையப்படுத்திய அனுபவங்கள்
5. அகதிநிலை, தாயகநிலை கவிதைகளில் இழையோடுதல்
6. அந்நிய கலாசாரத் தாக்கம் புலப்படல்
7. சுதந்திரமும் எதிர்ப்புணர்வும் மேலோங்குதல்

புலம்பெயர் கவிதைகளில் வெளிப்படும் முக்கிய போக்கினை அவர் மூன்று கட்டங்களாக வகுத்துப் பார்க்கின்றார். 1980 - 1987 வரை இனப்படுகொலை, தமிழர் மீதான ஒடுக்குமுறை, தமிழ்த்தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் நியாயப்பாடு, அதற்கு ஆதரவான குரல்கள் என்பவற்றை முதற்கட்டமாகவும் 80களின் பிற்பகுதியில் இருந்து இயக்க அரசியல் முரண்பாடுகள், அரசின் வன்முறைகள் புதுவடிவம் பெறல் முதலியவற்றை இரண்டாம் கட்டமாகவும் 90களிலிருந்து போர் எதிர்ப்பு, அரசியல் விமர்சனம், புலம்பெயர் வாழ்வனுபவம், புதிய உணர்வு வெளிப்பாடு ஆகியவற்றை மூன்றாம் கட்டமாகவும் அவர் தனது ஆய்வில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். (2006:184)

ஒட்டுமொத்தமான புலம்பெயர் கவிதைப் போக்கிலிருந்து மைத்திரேயி, ஆழியாள், ரஞ்சினி, கோசல்யா, விக்னா பாக்கியநாதன், சாந்தி ரமேஸ், பிரதீபா ஆகிய பெண்

கவிஞர்களது கவிதைப் போக்குத் தனித்துவம் பெறுவதையும் குறிப்பிடுகின்றார். பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான குரல், பெண்கள் தமது தனித்தன்மையை வலியுறுத்துதல், பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மனோபாவங்களை, மரபுகளை கேள்விக்குட்படுத்தல், புதிய அகல் தளத்துப் பார்வை முதலிய நான்கு பண்புகளையும் புலம்பெயர் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் அவர் இனங்காண்கின்றார். (2006:188-189)

மு.புஸ்பராஜனின் 'மீண்டும் வரும் நாட்கள்' என்ற தொகுதியை இவர் மதிப்பிடுவது போலவே மு.பொ, யமுனா ராஜேந்திரன் ஆகியோரும் மதிப்பிடுகின்றனர். 'தன் ஆத்மநர்த்தப் பார்வையை யடவிட்டு அவற்றின் ஒளியில் தன் விருதலை எழுச்சிக்குப் புலம் தேரும் கவிதைகள்' (2004:23) என்று மு.பொ குறிப்பிடுவதற்கொப்பானதாகவே குணேஸ்வரனின் பதிவு அமைந்திருந்தது. "இவர் (மு.புஸ்பராஜன்) புலம்பெயர் கவிஞர்களில் ஒருவரும் ஒரு சூடமாகக் கருத்தியல் நிலையாமையைத் தனது கவிதைகளில் வெளிப்படுத்துகின்றார்" (2006:192) என்று குணேஸ்வரன் அடையாளப்படுத்துகின்றார்.

புலம்பெயர் கவிதைகள் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சிக்கும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன என்று குணேஸ்வரன் குறிப்பிடுகின்றார். புலம்பெயர் கவிதைகளின் பொருட்பரப்பு, புதிய உணர்வு உள்வாங்கல், வெளிப்பாட்டு உத்தி ஆகியன ஈழத்துக் கவிதை மரபின் வளர்ச்சிக்கும் அடுத்த கட்ட நகர்விற்கும் உதவியுள்ளன என்பது அவரது முடிந்த முடிபாகும்.

புனைகதைகள் தொடர்பான இவரது ஆய்வு முடிவுகள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியவை. இது பற்றி பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"சு. குணேஸ்வரன் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றி இலங்கையிலேயே தொடர்ந்து ஆய்வு செய்து வருபவர். சித்திரலேகாவுக்குப் பின்னர் குணேஸ்வரன் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வருகிறார். பெருந்தொகையான தகவல்களைத் தேடிச் சேர்த்துள்ளார்." (ஞானம், செப்டம்பர், 2008:68)

குணேஸ்வரன் சிறுகதை, நாவல் ஆகிய இரண்டு இலக்கிய வடிவங்களையும் கருத்துநிலை அடிப்படையில் ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தியவர். புலம்பெயர் புனைகதை சொல்லிகளான அ. முத்துலிங்கம், க. கலாமோகன், ஷொபாசக்தி, அ.இரவி, அளவெட்டி சிறிகக்காந்தராசா, அமுதன், பிரதீபா, பார்த்திபன், கருணாகரமூர்த்தி, செழியன் முதலிய பலரை முக்கியமான படைப்பாளிகளாக

புகலிடப் புனைகதைகளின் உள்ளடக்கப் பண்புகள்

"யண அனுபவம், அகதி அனுபவம், புதிய வாழ்வனுபவங்கள், பிறநாட்டாருடன் ஏற்படும் முரண், வாழ்விடப் பிரச்சினைகள், நிர்வாக நெருக்கீடுகள், தொழிற்சாலை அனுபவம், எதையும் போட்டு அலட்டிக் கொள்ளாத மேலைத்தேய வாழ்வு, சந்தேகத்திற்கு அம்யாற்றீட்ட வாழ்வு, ஏஜென்சிகளின் பாடுகள், நாடுகளுக்குள் நுழைய எடுக்கும் பிரயத்தனங்கள், நாடுகளுக்கிடையிலான எல்லையில் (போட்டில்) யண்கள்படும் அவலம், அகதி அந்தஸ்த்தும்பெறும்படும் பாடுகள், நாடு மாறாதல், நாடற்றவராக அலைதல், தெருவும் மனிதர்களும் அசிங்கங்களும், மொழிப் பிரச்சினை, புதிய தலைமுறைகளின் குழம்பங்கள், பண்பாட்டு முரண்பாடு, பண்பாட்டுக் கலப்பு, மரணம் பேணுவதில் உள்ள சிக்கல்கள், குடும்பத்திலும் கூழலிலும் வன்முறைகள், சூயந்திர வாழ்வு, உறவுகள் அர்த்தமிழந்து போதல், குடும்பம் மிணக்குகள், ஆண் யண உறவுநிலை, விவாகரத்து, குடும்பங்களிலிருந்து தனித்து வாழ்தல், பாலியல் சுதந்திரம், முறையற்ற பாலியல் நடத்தைகள், முதியோர் நிலை, யண்கள் பிரச்சினைகள், யணணிய நோக்கு, கலப்புத் திருமணம், மனக்குரோதமான செயற்பாடுகள், பிரபலத் தேடல், பகட்டு வாழ்வு, குட்டு நம்பிக்கை, போதைப் பொருட் பாவனை, புதிய நிலவமைப்பு, தனிமைபுணர்வு, அந்நிய மனப்பான்மை, யாருக்கும் தெரியவராது யோன சாவுகள்"

(2006:204-206)

A. SIVANANDAN

அவர் தன் ஆய்வில் அடையாளங் காண்கிறார். ஒவ்வொரு படைப்பாளியின் படைப்புப் பற்றிய தனித்துவமான அம்சங்களை, உள்ளடக்கத்தின் அரசியலை, உணர்த்து முறையின் சிறப்பினைக் குணைஸ்வரன் ஆராயும்விதம் அலாதியானது.

புலம்பெயர் புனைகதைகளில் வடிவ மாற்றம் பற்றிய அவரது ஆய்வு முடிவுகள் முக்கியத்துவம் உடையவை. படைப்பின் புறநிலைவடிவம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது கதைப்போக்கின் அகநிலையிலும் அது மாற்றத்தை உண்டுபண்ணுகிறது என்று கூறுகிறார். புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் பற்றி ஆராய்ந்தவர்கள் புனைகதையில் வடிவமாற்றம் முதல்முதலாக எங்கு ஆரம்பிக்கின்றது என்று அடையாளம் காணவில்லை. குணைஸ்வரன் இந்த இடைவெளியை நிரப்புகிறார். அவரது ஆய்வில் இருந்து இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு

“வேறாய்ச்சத்தியின் கொரில்லா,ம் ஆகிய இரண்டு நாவல்களிலும் இந்த வடிவமாற்றம் உள்ளமை கவனத்திற் குரியது. இதுவரை ஈழத்து நாவல்கள் நடைபோட்ட வடிவத்தில் இருந்து மாறுபட்டதாய் இந்த மாற்றம் வருகிறது. அதுவும் புலம்பெயர் நாவல்களில் முதல் மாற்றம் கொரில்லாவிலேயே வருகிறது” (2006:201)

“வடிவத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த

வினைபுரல்களில் கலாமோகன். வேறாய்ச்சத்தி ஆகிய இருவரும் முக்கியமானவர்கள். அவர்களின் படைப்புகள் வடிவ மாற்றத்தைக் காட்டி நிற்கின்றன. தொகுப்பாக அல்லாமல் தனியாக வெளிவந்தவற்றுள் அமுதன், பிரதீபா ஆகிய இருவரது சிறுகதைகளும் கவனத்திற்குரியவை. மறுபுறத்தில் தனித்த ஒரு வடிவத்தில் வருபவராக முத்துலிங்கத்தைக் கருதலாம்.” (2006:203)

புனைகதைகளின் உள்ளடக்க அரசியல் குறித்து ஆராயும்போது தாயகம் தழுவிய புனைகதைகள், புகலிடம் தழுவிய புனைகதைகள், சர்வதேசம் தழுவிய புனைகதைகள் என அவற்றை மூன்று வகைப்படுத்துகிறார். இம்மூன்றினுள்ளும் சர்வதேசம் தழுவிய புனைகதைகளைச் சமகாலத் தமிழ்ப்புனைகதையுலகின் சிகரங்களாக அவர் அடையாளம் காண்கிறார்.

புகலிடப் புனைகதைகளின் உள்ளடக்கப் பண்புகளாக

“பயண அனுபவம், அகதி அனுபவம், புதிய வாழ்வுவாழ்க்கை, மிறநாட்டாருடன் ஏற்படும் முரண்பாடு, வாழ்விடப் பிரச்சினைகள், நிர்வாக நெருக்கீடுகள், தொழிற்சாலை அனுபவம், எதையும் போட்டு அலட்டிக் கொள்ளாத மேலைத்தேய வாழ்வு, சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வாழ்வு, ஏஜென்சிகளின் பாடுகள், நாடுகளுக்கும் நுழைய எடுக்கும் பிரயத்தனங்கள், நாடுகளுக்கிடையிலான எல்லைமீறல் (போடரிஸ்) பெண்கள்படும் அவலம், அகதி அந்தஸ்த்துப் பெறப் படும்பாடுகள், நாடு மாறுதல், நாடற்றவராக அலைதல், தெருவும் மனிதர்களும் அசிங்கங்களும், மொழிப் பிரச்சினை, புதிய தலைமுறைகளின் குழப்பங்கள், பண்பாட்டு முரண்பாடு, பண்பாட்டுக் கலப்பு, மரபைப் பேணுவதில் உள்ள சிக்கல்கள், குடும்பத்திலும் கூழலிலும் வன்முறைகள், சூயந்திர வாழ்வு, உறவுகள் அரித்தமிழ்ந்து போதல், குடும்பப் பிணக்குகள், ஆண்பெண் உறவுநிலை, விவாகரத்து, குடும்பங்களிலிருந்து தனித்து வாழ்தல், பாலியல் சுதந்திரம், முறையற்ற பாலியல் நடத்தைகள், முதியோர் நிலை, பெண்கள் பிரச்சினைகள், பெண்ணிய நோக்கு, கலப்புத் திருமணம், மனக்குரோதமான செயற்பாடுகள், பிரபலத் தேடல், பகட்டு வாழ்வு, குருட்டு நம்பிக்கை, போதைப் பொருட் பாவனை, புதிய நிலைமைப்பு, தனிமையுணர்வு, அந்நிய மனப்பான்மை, யாருக்கும் தெரியவராது போன சாவுகள்” (2006:204-206)

ஆகிய 43 பண்புகளை அவர் அடையாளம்

காண்பது, அவரது தீராத தேடல் மற்றும் வாசிப்பின் விளைவாய், அவர் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றாக்கத்திற்கு வழங்கிய ஒப்பற்ற கொடை என்றே கூறல்வேண்டும்.

உலகம் தழுவிய புலம்பெயர் புனைகதைகளின் பண்புகளை அவர் ஒட்டு மொத்தமான புனைகதைகளின் விசாலிப்பாகக் காண்கிறார்.

“பிறநாட்டவரும் அகதியாக அலைதல், உலகப் போரின் பாதிப்பு/உள்நாட்டுப் போரின் பாதிப்பு, வெளிநாட்டவர் மீதான இனவாத / நிறவாத நெருக்கதிகள், ஏழைகள், பிறநாட்டுக் கலாசாரம், அடையாளப் பிரச்சனை, மானிட நேயம், உயிர் நேயம், பெண்கள், இளைஞர் நிலை, பல்கலாசாரத் தாக்கம்” (2006:206)

ஆகியவற்றைச் உலகம் தழுவிய புலம்பெயர் புனைகதைகளின் பண்புகளாக அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

உலகம் தழுவிய புலம்பெயர் புனைகதை சொல்லியான அ.முத்துலிங்கத்தைக் குணைஸ்வரன் பின்வருமாறு மதிப்பிடுகிறார்.

“அ. முத்துலிங்கம் உலக அனுபவங்கள் ஊடாகக் கதை சொல்பவர்களில் முதன்மையானவர். இவரிடம் தாயக வாழ்வு பற்றிய ஏக்கத்தையோ, கழிவிடுக்கத்துடன் கூடிய புலம்பெயர் வாழ்வையோ ஏனைய படைப்பாளிகளிடம் எதிர்பார்ப்பதுபோல் எதிர்பார்க்கமுடியாது. ஆனால், தனது தொழில் காரணமாக உலகமெல்லாம் பயணப்படும் முத்துலிங்கம் எமக்குக் காட்டும் உலகம் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதிது. ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, ஆசியா உள்ளிட்ட கண்டங்களுக்கு ஊடாகப் பயணம் செய்து வித்தியாசமான நிலை வமைப்புடைய நாடுகளின் அனுபவங்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வருகின்றார். முத்துலிங்கம் தனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களை, புதிய மனிதர்களின் வாழ்வு முறைகளை, புதிய உயிரினங்களை, தாவரங்களை, இயற்கையை, கலாசாரத்தைத், தனது கதைகளில் கொண்டு வருகின்றார்.”(2006:206)

அ. இரவியின் ‘காலம் ஆகி வந்த கதை’ தொகுப்பை மதிப்பிடும்போது சிறுகதைக் குரிய வடிவப் பிரக்கூடிய அமையாமல் சுயவரலாறு, விவரணை ஆகிய அம்சங்களை உள்வாங்கி மிக எளிமையான மொழிநடையில் வந்துள்ளது என்றும் நவீன கதைக்குரிய எந்த உத்திகளையும் இத்தொகுப்பில் காணமுடியாது என்றும் நாட்டார் கதைகளின்

அம்சத்தை உள்வாங்கி, கதை சொல்பவர் கேட்பவர் என்றவாறு இரவியின் தொகுப்பு அமைந்துள்ளது என்றும் ஷோபாசக்தியிடம் இந்த வடிவமாற்றம் மிக வலுவாகத் தெரிகின்றது என்றும் புறநிலையான இந்த மாற்றத்தை அவரது ‘தேசத்துரோகி’ (2003, அடையாளம், புத்தானந்தம்) சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில் அவதானிக்க முடிகின்றது என்றும் ஷோபாசக்தியின் ‘கொல்லா, ம்’ ஆகிய இரண்டு நாவல்களிலும் இந்த வடிவமாற்றம் உள்ளமை கவனத்திற்குரியது என்றும் இதுவரை ஈழத்து நாவல்கள் நடைபோட்ட வடிவத்திலிருந்து மாறுபட்டதாய் இந்த மாற்றம் இங்கு வருகிறது என்றும் அளவெட்டி சிறிசுக்கந்தராசாவின் ‘சிறிசுவின் சில கதைகள்’ தொகுப்பிலுள்ள 14 கதைகளிலே 5 கதைகளில் புறநிலை வடிவம் சார்ந்த பரிசோதனைகளைக் காணமுடியும் என்றும் சில படைப்பாளிகள் ஏற்கனவே இருந்த சிறுகதைக்குரிய வடிவத்தைக் குலைக்காமல் உப தலைப்புக்கள் இட்டு நேர்கோட்டுப்பாணியில் கதைகூறுபவர்களாக உள்ளனர் என்றும் இவை பாரதூரமான மாற்றம் என்று கூறமுடியாது என்றும் ஆனால் நேர்கோட்டுப்பாணியில் கதைசொல்லுதலைத் தவிர்த்துப் புறநிலையில் மாத்திரம் அல்லாமல் அவற்றின் இலக்கியப் போக்கிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்போது அவை வடிவம் பற்றிய சிந்தனைகளுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன என்றும் (2006 - 214) குணைஸ்வரன் விமர்சன பூர்வமாக எழுதுகிறார். அவரது இத்தகைய எழுத்துக்களில் புலம்பெயர் புனைகதைகளில் வடிவவியல் சார்ந்த வரலாறும் அமைந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

உலகளாவிய அனுபவத்துடன் அருகருகாக வரக்கூடிய மேலும் இருவர்தான் கருணாகரமூர்த்தியும், பார்த்திபனும் என்றும் இவர்கள் இருவரும் தமது படைப்பு நெறி, அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் கதை மாந்தர்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபடுபவர்கள் என்றும் முத்துலிங்கத்துடன் ஒப்பிடமுடியாதவர்கள் என்றும் வேறு வேறு எல்லைகளையுடையவர்கள் என்றும் எனினும் உலக அளவில் மானிட நேயத்தின் அவசியம் பற்றிய கருத்துடன் அருகே வரத்தக்கவர்கள் (2006 - 215) என்றும் மதிப்பிடுகிறார்.

புலம்பெயர் வாழ்வனுபவத்தினூடாகச் சில

முக்கியமான படைப்புக்களைத் தருபவர்களில் அடுத்துக் குறிப்பிட வேண்டியவர்கள் கலாமோகனும், ஷோபாசக்தியும் என்றும் இருவரிடமும் கதை, கதைமொழி, கதைக்குரிய வடிவம் என்பவற்றில் அதிக ஒற்றுமை காணப்படுகிறது என்றும் (2006) எழுதுகிறார்.

தமிழர் ஒழுக்கவியல் மரபின் சரிவுகளைப் புலம்பெயர் படைப்பில் கொண்டு வந்தவராகக் கலாமோகனைக் குணேஸ்வரன் அடையாளம் காண்கிறார்.

“தமிழ்ப் பண்பாட்டால் கட்டமைக்கப்பட்ட மாந்தர்களின் ஒழுக்கவியல் மரபினை உலுக்கி விடக் கூடியவையே இவரது சிறுகதைகள். ஆண்பெண் உறவுநிலை குறித்தும், சமூகத்தில் மறைந்திருக்கும் பிறழ்வான நடத்தைகள் குறித்தும், இவரின் கதைகள் கேள்வி எழுப்புகின்றன. அவற்றை எந்தவித விமர்சனமுமின்றி, யூகமுமின்றி சமூகத்தின்முன் வைக்கும் கலாமோகன், பலத்த விவாதங்களுக்கூரிய களங்களையும் தோற்று வித்திருக்கின்றார்.” (2006-218)

பயண இடைவெளியில் பெண் உடலும் உளமும் சிதைக்கப்படல், முதல் முதலில் ஷோபாசக்தியின் ‘தனது மற்றது நான்காம் பிரஜை’, சுமதிருபனின் ‘யாதுமாகி நின்றான்’, பார்த்திபனின் ‘வந்தவள் வராமல் வந்தான்’ ஆகியவற்றில் வெளிப்படுகிறது (2006-220) என்கிறார், குணேஸ்வரன். உலகமயமாக்கல் கலாசாரத்தின் பாதிப்புக்களைத் தமது எழுத்துக்களில் கொண்டுவருபவர்களில் சித்தார்த்த சே‘ குவேரா, சிறீதரன், பிரதீபா ஆகிய மூவரையும் குறிப்பிடலாம் என்று கூறும் குணேஸ்வரன், ஈழத்துப் போர்க்கால அவலவாழ்வின் தொடர்ச்சியை அரசியல் விமர்சனத்துடன் கூடிய எழுத்துகளில் மிக வலுவாகப் பதிவு செய்தவர்களாக சக்கரவர்த்தி, குமார்மூர்த்தி, திருமாவளவன், மு. புஷ்பராஜன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடுகிறார். அத்துடன் போர் எதிர்ப்பு ஒன்றையே பிரதான கதைக்கூறாகக் கொண்டு போருக்குள் ஒரு போராக ஈழப்போராளிகளுக்கு இடையில் நிகழ்ந்து விட்ட பிணக்குகளையும், மற்றும் இலங்கை இனவாத அரசியலின் காரணமாக ஏற்பட்ட மனிதப் படுகொலைகள், மக்களின் அவல வாழ்வு என்பவற்றை எதிர்த்தும் மானிட நேயத்தை வலியுறுத்தும் விதமான படைப்புக்களைத் தந்தவர்களில்

குமார்மூர்த்தியும் சக்கரவர்த்தியும் கவனத்திற்கு உரியவர்கள் என்றும் இவர்களிடம் தொழிற்தள அனுபவம், புலம்பெயர் வாழ்வனுபவம், என்பவற்றுடன் கூடிய கதைகள் உண்டெனினும் அவை எல்லாவற்றையும் பின்தள்ளி விட்டுப் போர்எதிர்ப்பை முன்னிறுத்தி நகரும் படைப்புக்கள் மிக வலுவாக உள்ளன என்றும் குறிப்பிடுகிறார். (2006)

07. விரிவடையவேண்டிய ஆய்வுப் பரப்பு

தாயக நினைவுசார்ந்த விடயங்கள் புலம்பெயர்ந்த முதல் தலைமுறையினரால் இன்னமும் எழுதித்தீர்க்கப்படாத எழுத்துக்களாகவே உள்ளன. இன்னமும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் படைப்புக்களை வைத்துக் கொண்டு இவற்றை மதிப்பிடுதல் அவசியமானது. புலம்பெயர் எழுத்துக்களில் ஆழமாக ஆராய வேண்டிய மற்றொரு அம்சம் புனைவுசார எழுத்துக்கள். புனைவுசார எழுத்துக்களில் அரசியல்சார் எழுத்துக்கள் முக்கியமானவை. அவைபற்றி விமர்சன

ரீதியான மதிப்பீடுசெய்தல் ஆரோக்கியமானது. புகலிடத்தில், அங்கு வாழும் புதிய தலைமுறைக்கும் முதிய தலைமுறைக்கும் இடையிலான பண்பாட்டு இடைவெளியும் அதனால் மொழியில், நடையுடை பாவனையில், உறவுமுறைகளில் காணப்படும் வேறுபாடுகளும் நோக்கப்படவேண்டியவை.

புலம்பெயர்ந்த முதலாம் தலைமுறையினரும் அவர்களைத் தொடர்ந்து புலம்பெயர்ந்த இளைய தலைமுறையினரும் அண்மைக் காலத்தில் தீவிரமாக எழுதிவருகின்றனர். உதாரணமாக சயந்தனின் 'ஆறாவூ' (2011), அகிலின் 'கூடுகள் சிதைந்தபோது' (2012), மெலிஞ்சி முத்தனின் 'அத்தாங்கு' (2012), திருமாவளவனின் 'முதுவேனில் பதிகம்' 2013, இளங்கோவின் 'சாம்பல் வானத்தில் மறையும் வரைவி' (2012), பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் 'எய்லின் நினைவுகள்' (2014), 'அனைத்தின் டயரி' (2014), நடேசனின் 'அசோகனின் வைத்தியசாலை' (2013), நெற்கொழு தாசனின் 'ரகசியத்தின் நாக்குகள்' (2013), புஷ்பராணியின் 'அகாலம்' (2012), அ. இரவியின் 'வீடு நெருந்தூரம்' (2012) சுமதிருபனின் 'உறையும் பனிப்பெண்கள்' (2010) போன்ற சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இது போன்ற படைப்புக்களை வரலாற்று ரீதியாக ஆராயவேண்டும்.

புலமைத்துவ மரபுசார் புலம்பெயர் எழுத்துக்களும் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். இந்த வகையில் ஏ. சிவானந்தன், சுரேஷ் கனகராஜா, செல்வா கனகநாயகம், சியாம் செல்லத்துரை, சேரன் முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

08. முழவுரை

செ.யோகராசா குணேஸ்வரனின் "உள்ளும் வெளியும்"(2014) என்ற நூலுக்கு எழுதிய அணிந்துரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். "புகலிட இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் பெருமளவு நிகழாமையே காரணம் அவ் இலக்கியங்களைத் தேடிப்பெறுவதென்பது பகீரதப் பிரயத்தனமானதென்பதே. இவ்விடத்திலேதான் இந்நூலாசிரியரது தேடல், அதன் ஆழம், அதன் வீச்சு, அதன் படர்ச்சிஎன்பன பாராட்டும்படியாக இருக்கின்றன. புகலிட இலக்கியம் என்றால் குணேஸ்வரன்தான் என்பது இந்நூலினூடாக மீண்டுமொருநடவை உறுதியாகின்றது"(2014:7)

செ. யோகராசா மட்டுமன்றி அ. சண்முகதாஸ், கி.விசாகரூபன், என் செல்வராஜா. வ.ந கிரிதரன், ம. இரகுநாதன், இராகவன், அந்தனிஜீவா, தெளிவத்தை ஜோசப் (ஜேயார்), லெனின் மதிவானம் முதலிய பலரும் குணேஸ்வரனின் புலம்பெயர் இலக்கிய ஆய்வு மற்றும் வரலாறாக்க முயற்சிகளைப் பல இடங்களில் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் மிகுந்த அர்ப்பணிப்போடு தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய வாழ்நாள் உரையாடலாளராகவும் ஆய்வாளராகவும் ஆழ்ந்து அகன்ற பார்வையுடன் பதர்களை விலத்தி மணிகளைத் தெரிவிக்கும் அவரது ஆய்வுச் செயற்பாட்டின் முக்கியத்துவம் பலராலும்

உணரப்பட்டுள்ளது. ஒரு நிறுவனம் பண்பலத்து டனும் அதிகார மேட்டிமையுடனும் இருந்து ஆற்றக்கூடியவற்றை எந்தவித முற்சாய்வும் இல்லாமல், தனிநபராக நின்று, புலம்பெயர் எழுத்துக்களுக்கான கவன ஈர்ப்பை ஈழத்தில், கல்விப்புலத்திலும் அதற்கு வெளியிலும் மட்டுமல்லாது சாதாரண வாசக மட்டத்திலும் கூட பெற்றுக் கொடுத்தவர் குணேஸ்வரன்.

புலம்பெயர் படைப்புக்கள் பற்றிய தேடல், அப்படைப்புக்களின் கருத்துநிலை மற்றும் இலக்கிய அம்சங்களைப் புரிந்து கொள்வதனூடாக ஏற்படும் ஆழம், காத்திரமானவற்றை மட்டும் துணிவோடு முன்வைக்கும் இலக்கிய நேர்மை, அரசியல், சமூக பண்பாட்டம்சங்களின்மேல் இலக்கியத்தை வைத்து வாசிக்கும் போக்கு முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தனது எழுத்துக்களைக் குணேஸ்வரன் முன்வைத்துள்ளார். அவரது ஆய்வேடுகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள் கட்டுரைகள், அறிமுகங்கள் ஆகிய யாவற்றிலும் ஒரு சிறப்புப்பண்பை அவதானிக்கமுடிகிறது. அச்சிறப்புப் பண்பு யாதெனில் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றுத்தன்மை. புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம், உருவம், புனைதிறன் முதலியவற்றை ஒரு வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியில் வைத்துப் பார்க்கும் தன்மையை, சமூக வரலாற்றோடு இணைத்து நோக்கும் சிறப்பை அவரது எழுத்துக்களில் அவதானிக்க முடிகிறது. தனியொரு படைப்பாளியை ஆய்வுசெய்யும்போதும், குறிப்பிட்ட சில படைப்புகளை ஆய்வு செய்யும்போதும் குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியை ஆய்வு செய்யும்போதும் குறித்த நாட்டின் படைப்புக்களை ஆய்வு செய்யும்போதும் விமர்சன ரீதியாக ஒரு வரலாற்றைக் கட்டமைக்கும்போக்கு அவரது எழுத்துக்களில் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்பது ஒரு பெருந்தி. அந்தப் பெருந்தியின் கிளைநதிதான் புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம். இன்று அக்கிளைநதியே பெருந்தியாகியுள்ளது. பெருந்தியாகித் தொடரும் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதில் குணேஸ்வரன் அதிக

முக்கியத்துவம் பெறுகிறார். அவரிடமிருந்துதான் புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைக் காலம் வேண்டிநிற்கிறது.

தலைப்பிடாத கவிதை

என்னிடம் எதைக் கேட்கிறாய் இன்னும்?

கணங்களின் இடுக்கில்
எரிந்து
சாம்பலாகிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

கருக்குவது நான்தான்.

காற்றின் எதிர்ந்திசையில்
இழுபட,
அடியட்டு
நாநாராய்க் கிழுகிறது காலம்.

நியித்திப் பிடிக்க,
எடுக்கும் வாந்திகளில் எல்லாம்
சிந்திக் கொண்டிருக்கிறது உடல்.

உரியவர்கள் யொறுக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

பிணங்களின் நடுவே
ஒருவன் ஒளிந்து கொள்கிறான்
விடு.

சூரியனை, கடல் அலையை, சந்திரனை, பூக்களை
எப்போதாவது யாடுவான் அவன்.

உனக்காக.

29-3-1998
(நன்றி : எக்ஸில் - 1998)

-கஞ்சநா

யசு

2.1-
இளங்கோவன்
சொன்ன

சுனாமிப் பேரலை அடித்து..... ஆறு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. ஊரில் எனக்குத் தெரிந்த சிலர் விபரமாகக் கடிதங்கள் எழுதியிருந்தனர். அன்று..... தொலைக்காட்சி மூலம் செய்தியறிந்ததும் உடனேயே தொலைபேசி எடுத்து கொழும்பில் சகோதரர்களிடம் பேசி விபரங்கள் தெரிந்து கொண்டேன்.

தொலைக்காட்சியில் மீண்டும் மீண்டும் காட்டப்பட்ட அழிவுகளைப் பார்த்து இதயம் படபடத்தது.

இன்றும் அதனை மறக்கமுடியவில்லை...

நித்திரைக்குப் போனால்... .. இராட்சத அலைகள் பேரிரைச்சலோடு... .. ஆயிரக் கணக்கானவர்களோடு சேர்ந்து ஓடும் என்னையும் கலைத்துக்கொண்டு வருகிறது... ..

என்ன அவலம்... ..

நேற்று ஒரு கடிதம் வந்தது.

எழுபதுகளில் என்னுடன் பழகிய ஒரு தோழர்... ..

எண்பத்தோராம் ஆண்டு நடந்த அவன் திருமணத்திற்குக் கூடப் போயிருந்தேன்.

அன்பான மனைவி.

அழகான இரு பெண் குஞ்சுகள் பிறந்தன.

அவன் நல்ல இலக்கிய இரசிகள்... ..

கவியரங்குகளின்போது என் கவிதைகளை இரசித்துக் கேட்டுப் பாராட்டியவன்.

‘வேல்டிங்’ ஒட்டுவேலை செய்து உழைத்து வந்தவன்.

கபடமற்ற மனத்தினன்... ..

இராணுவ நடவடிக்கைகளால் பல இடங்களுக்கு அவன் இடம்பெயரவேண்டி யிருந்தது.

ஆனாலும் ஒரு நாள் ‘இனந்தெரியாதோரின்’ துப்பாக்கி அவனைப் பலிகொண்டு விட்டது.

சில மாதங்களுக்குப் பின்னர்தான் செய்தி அறிந்தேன்.

அப்போதுங்கூட அவன் குடும்பத்தினர் எங்கே இருக்கின்றனர் என்ற விபரம் கிடைக்க வில்லை... ..

நேற்று வந்த கடிதம் அவன் மனைவி எழுதியதுதான்... ..

‘அன்புள்ள அண்ணர் அறிவது,

உங்கள் நண்பர் இறந்து வருடங்கள் பல ஆகிவிட்டதனை அறிந்திருப்பீர்கள்.

என் கடிதம் உங்களுக்கு ஆச்சரியமளிக்கும்.

**கிடைக்கும் சம்பளத்தில்
வங்கிக்கடன் கழித்து,
வீட்டு வாடகை, மின்சாரம்,
தண்ணீர் எனப் பலவற்றுக்கும்
வெட்டினால் மாதம் முடிய
கையில் சில்லறைக் காசுகூட
மிஞ்சுவது கஷ்டம்...**

**உதவிசெய்ய
மனம் துடிக்குது...
என் செய்வேன்...
பணமில்லையே... ...!
யாரிடமும் கடன்
பெறவும்
முடியாது... ...!**

**இங்கு பணம்
வைத்திருப்பவர்கள், மேலும்
மேலும் பணம் தேடவும், வீடு
வளவு, வாகனம், வசதி
தேடவும், வங்கிக்கணக்கில்
பணத்தை நிரப்பவும் ஆலாய்ப்
பறக்கிறார்கள்... ...
மனச்சாட்சி
மனிதாபிமானத்தை
அவர்களிடம் எதிர்பார்க்க
முடியாது...**

உங்கள் குடும்ப நிலைமை எப்படியோ
எனக்குத் தெரியாது.

உங்களைத் தெரிந்த நல்ல மனிதர்
ஒருவர் தான் உங்களது பாரிஸ் முகவரியைத்
தந்துதவினார்.

எங்களுக்கு இரு பெண் பிள்ளைகள்.

உங்களுக்கு அவர்களைச் சின்னஞ்சிறுசு
களாகக் கண்டு ஞாபகமிருக்கலாம்.

எங்கள் வாழ்க்கை நிலைமை மோசமாகி
விட்டது.

எங்கள் வீடு வளவு இராணுவ வலயத்திற்
குள் சிக்கிவிட்டதை அறிந்திருப்பீர்கள்.
அங்கு போய்க்கூட பார்க்கமுடியாது. பல
இடங்களில் இடம்பெயர்ந்து வசித்து,
தற்போது வட்டுக்கோட்டையில் ஒரு வீட்டுக்
காரரின் புண்ணியத்தில் அவர்களது சிறிய
வீட்டின் கோடித் தாழ்வாரமாகப் பத்தி இறக்கி
இருக்கிறோம்.

கடந்த ஒரு வருடமாக இங்குதான் இருக்
கிறோம். அவர்களும் தங்களுக்கு இடைஞ்சல்
என்றும் விரைவில் வேறு இடம் பார்த்துப்
போகுமாறு கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டனர்.

பிள்ளைகள் இருவரும் பெரிய பிள்
ளைகள்...

பொத்திப் பொத்தி வளர்த்தனான்.

நிவாரண உதவியெண்டு கொஞ்சம்
தந்தாங்கள்... இப்ப அதுவும் நிப்பாட்டிப்
போட்டாங்கள்.

நகை நட்டு ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம்
வித்துத்தான் பிள்ளைகளின் படிப்பையும்
கவனித்து, உயிரையும் மானத்தையும் இது
வரை காப்பாத்தி வந்தோம்.

பிள்ளைகள் இருவரும் 'ஐ. சி. ஈ.'
சாதாரணதரம் சித்தியடைந்துவிட்டார்கள்.
மேலே படிக்க வசதியில்லை.

நானும் பிள்ளைகளும் தையல்வேலை
செய்தும் பலகாரம் செய்து விற்றும் ஒரு
மாதிரி உயிரைப் பிடிச்சு வைச்சிருக்கிறம்...

தற்போது நிலைமை மோசமாகிவிட்டது.
அரைப் பட்டினி... வாழ்க்கை... மாத்திகட்ட
துணியில்லாத நிலைமை... ... பிள்ளைகளைப்
பற்றி நினைக்க நினைக்க நித்திரையில்லை...

சின்னச் சின்னக் கடன் தொல்லைகள்
வேறு... ...

இனிமேல் பொறுக்கமுடியாத நிலை... ...

ஆரிடமும் உதவி கேட்க முடியவில்லை.

மருந்து மாயம் குடிச்சோ, கிணத்தில,
குளத்தில விழுந்தோ சாகவேணும் போலிருக்
கும்... ஆனால்... அவர் தந்த வாழ்க்கைப்
போதனைகள்... எம்மைக் கோழைகளாக்கி
விடவில்லை... தைரியத்தோடு...

பிள்ளைகளை மானத்தோடு வளர்க்க
வேணும்... ... எத்தகைய துன்பம்வரினும்
கேவலமாக வாழமுடியாது... ...!

உங்கள் நண்பரின் நல்ல மனசும்,
தன்மன்பிக்கையும் உங்களுக்கு விளங்கும்
தானே...!

அவரின் நினைவுகள்தான் எம்மைக்
காப்பாற்றி வைத்திருக்கின்றன... ...

உங்கள் நண்பருக்காகவும், உங்கள்
உடன் பிறவாச் சகோதரி, பிள்ளைகளாக
எங்களை நினைத்தும் உங்களால் ஏதும்
உதவமுடியுமா...? நாங்கள் வேறு ஒரு வீடு
பார்த்துப் போகவேண்டும்.

ஏதாவது சிறு வேலை, தொழில் செய்து

பிழைக்கவேண்டும். பிள்ளைகளை மானத் தோடு வாழவைக்க வேண்டும். என் செய்வேன் அண்ணா...?

உங்களால் இயன்ற உதவியை எதிர்பார்க்கிறேன். மேற்கண்ட முகவரியில்தான் இம் மாதம் முடியும்வரை தங்கியிருப்போம்... ..

என் முன்னால் என் நண்பன் குடும்பம் தெரிகிறது.

அந்தக் கடிதம் எனது 'கோட் பொக்கற்றில்' தான் இன்னும் இருக்கிறது. கொழும்பில் எனக்குத் தெரிந்தவரின் பெயருக்கு நூறு 'ஈரோ' அனுப்பி அதனை அங்கு உடன் கிடைக்க ஆவனசெய்யுமாறு சொல்லிவிட்டேன்.

அந்தப் பணம் அங்கு பன்னிரண்டாயிரம் ரூபா வரையில் கிடைத்திருக்கும்.

ஆனால்... .. என் மனம்...

அந்தப் பணம் அவர்களுக்குச் சிறிய தேவைக்குத்தானும் போதுமா...?

எனது நிலைமை அவர்களுக்குத் தெரியுமா?

எனக்கும் இரு பெண் பிள்ளைகள்... .. பெரியவர்கள்...

முன்னர் தனியாகத் தொழில் செய்யவென வங்கிக்கடன் எடுத்திருந்தேன்.

தொழில் நடடத்தில் முடிந்துவிட்டது. வங்கிக்கடன் முடியவில்லை.

தற்போது உணவகமொன்றில் வேலை.

கிடைக்கும் சம்பளத்தில் வங்கிக்கடன் கழித்து, வீட்டு வாடகை, மின்சாரம், தண்ணீர் எனப் பலவற்றுக்கும் வெட்டினால் மாதம் முடிய கையில் சில்லறைக் காசுகூட மிஞ்சுவது கஷ்டம்...

உதவிசெய்ய மனம் துடிக்குது... .. என் செய்வேன்... பணமில்லையே... ..! யாரிடமும் கடன் பெறவும் முடியாது... ..!

இங்கு பணம் வைத்திருப்பவர்கள், மேலும் மேலும் பணம் தேடவும், வீடு வளவு, வாகனம், வசதி தேடவும், வங்கிக் கணக்கில் பணத்தை நிரப்பவும் ஆலாய்ப் பறக்கிறார்கள்... ..

மனச்சாட்சி மனிதாபிமானத்தை அவர்களிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது...

இரவு வேலை முடிந்து, பஸ் எடுப்பதற்கு கொஞ்சத் தூரம் நடக்கவேண்டும். நேரம் நள்ளிரவுக்கு இன்னும் பத்து நிமிடங்களே இருக்கின்றன. இதுவே கடைசி பஸ். எட்டி நடக்கின்றேன்.

வீதிக்கரையில் பெரியமரத்தின் கீழ் நின்று,

சுமார் பதினைந்து வயதுடைய பொலிவான தோற்றமுள்ள சிறுமி ஒருத்தி புன்சிரிப்புடன் என்னை நோக்கி வருகிறாள்.

இவளது வாழ்க்கைக்கும் என்ன தேவையோ...?

அவளைப் பார்த்தும் பாராததுபோல்... மனம் அலைபாய... நள்ளிரவு பஸ் புறப்படும் இடத்தை நோக்கி மிகவேகமாக நடக்கின்றேன்.

(ஞானம் - நவம்பர் 2006)

□□□

விதியா வினையா?

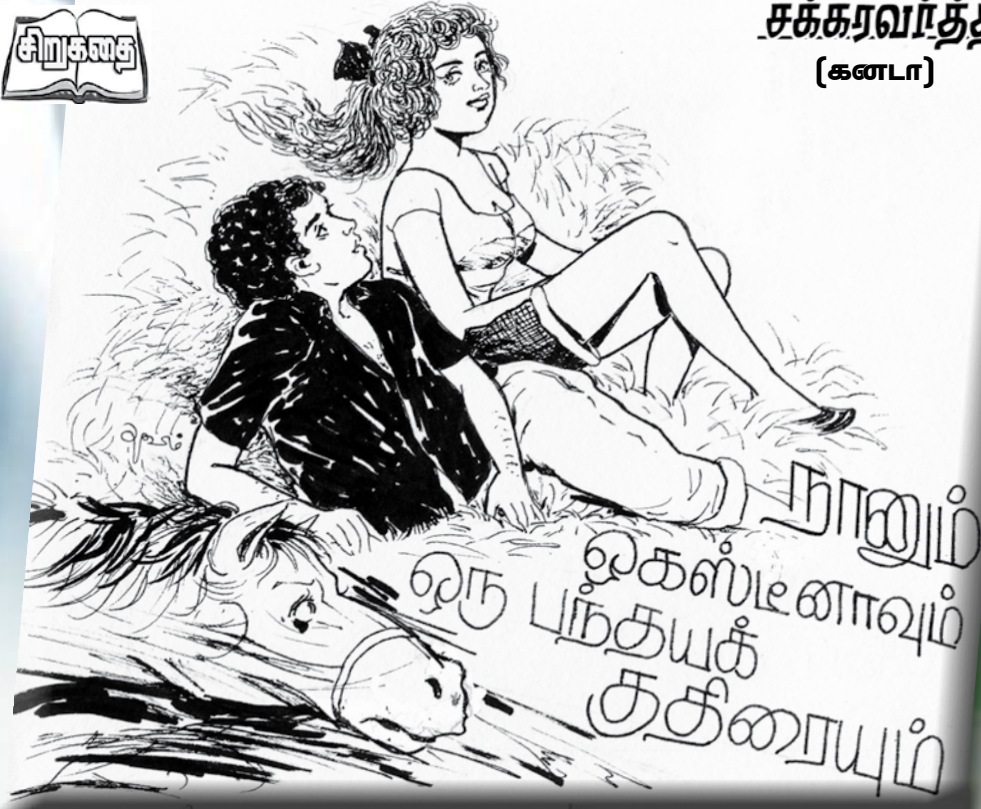
பிள்ளையினுயிர் போய் விட்டது வாய் பேசாமலுடல் சாய்ப்பட்டது
கொள்ளையின் பமினி யேதென் பேன் கோரப் போர்களினால் பயனே தென்பேன்?

வரம்பெற்றுப்பிறந்த மகன் சீன்று உரம்பெற்றுப் போனதே மண்ணுக்கு சிரம்தாழ்ந்து சென்றானே யவன் கரம் பிடிக்க விழைகின்றேனே!

நாடுவிட்டு நாடு தேடினான் ஒரு நாய்பாடாய் நானலைந்தேன் மாடுகன்று யாவும் விற்றேன் மனையாள் மானைதானையும் விற்று வந்தேன்

கூடுவிட்டுப் பறந்து சென்றேன் ஒரு குருவிதன்னு முதவிக் கின்றி வீடுவிட்டு விரைந்து சென்றேன் சீது விதியா வினையா விளங்கலையே!

(-கல்கிதாசன் கவிதைகள் (கனடா)

அறிமுகம் ஒன்று:- நான்

நான் என்பது நான்! அதாவது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்த அதே நான்....! நான் வேலை பார்ப்பது ஒரு குதிரைப் பண்ணையில். "மில்டன் சிட்டி" யில் இருந்து "ஜார்ஜ் டவுன்" போகும் வளைவுப் பாதையில் இருக்கிறதே சின்னதாக ஒரு மலை.... அந்த மலையின் அந்தப் பக்கம் நான்கு மைல்கள் நடந்து போனால் அடிவாரம் வரும். அங்குதான் குதிரைப் பண்ணை இருக்கிறது. எனக்கு கொஞ்சம் கிறுக்குப் புத்தி. (தெரிந்திருக்கலாம்) விபரீதமான யோசனையெல்லாம் அடிக்கடி வருவதுண்டு. (மரணத்தை மகிழ்ந்து பார்ப்பது உட்பட) ஓர்நாள் இந்தக் குதிரைக்கெல்லாம் ஆற்றிவு வந்து டானியலுக்கு ஐந்தறிவு வந்தால் எப்படி இருக்கும் என யோசனை வந்தது. விளைவு சிரிப்பு. சிரிப்பின் விளைவு ஓகஸ்டீனா அறிமுகம்.

அறிமுகம் இரண்டு:- ஓகஸ்டீனா

17ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில்

உலகப் புகழ்பெற்ற சிவப்பு அழகியும் கிரேக்க தேசத்து இளவரசியுமான .:சோபியா இவளைப் போன்றுதான் இருந்திருப்பாள் என்பது என் அபிப்பிராயம். தாய்மொழி ஆங்கிலம். அம்மா பிரஞ்சுக்காரி. ஆங்கிலம் தவிர்ந்து தெரிந்த பாசை "சூலு" அந்தப் பாசையில் கவிதைகள் கூட எழுதுவாளாம்.(?) வயது என்னைவிட இருபத்தி ஏழு மாதங்கள் குறைவானவள். இவளுக்கு "பொணிடெயில்" மிகவும் எடுப்பாய் இருக்கும். குதிரையில் இவள் பயணிக்கும் போது பார்ப்பதற்கு அழகுணர்ச்சி அவசியம் தேவை.

அறிமுகம் மூன்று:- பந்தயக் குதிரை (வைந் லக்கி)

வயது ஐந்து. வெள்ளை நிறம். இதனுடைய வால் ஓகஸ்டீனாவின் கூந்தல் போன்று அல்லாது மிக நீண்டு சடைத்திருக்கும். ஆயினும் கூட அழகாய் தோன்றும். எத்தனை அழகு இருக்கோ- இந்தக் குதிரைக்கு அதே அளவு திமிரும் உண்டு. காரணம் ஓகஸ்டீனா மாத்திரமே இதில் சவாரி செய்வதனாலோ என்னவோ?

இதுவரை பந்தயத் திடலில் ஓடாததால் உடலில் ஒருவகை சொல்லவொண்ணா மென்மை.

வண்ட விட கொஞ்சம் சின்னதா இருக்கும் அந்த கொசுவோட உருப்படி. வைறலக்கியோட முக்குக்கு கிட்ட போய் நாலஞ்சிதரம் வட்டம் போட்டுச்சி. தலய சிலுப்பிப் போட்டு ஒரு மாதிரியா மூக்கால வைறலக்கி சீற, அந்தக் கொசு மேல எழும்பி காணாம போயிட்டுது எண்டு நான் நினைக்க - திரும்ப வந்து முதுகில குந்திச்சுது.

ஒரு முப்பது செக்கன் இருக்கும். அந்த கொசு அசையவே இல்லை. அதோட வயிறு நெறும்பும் வரைக்கும் ரெத்தம் உறிஞ்சி எடுக்கும். அதுவரைக்கும் அசையாது “நச்” செண்டு ஒரு அடி. வாலாலதான்! “வைறலக்கி” யோட குறி தப்பயில்ல. உறுண்டு கொசு கீழே விழுந்திச்சி.

“ஹேய்..... பாப்....”

கொசுவுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் உயிரு இருந்திச்சு.

“ஹேய் பாப் இங்கே வா!”

உறுமல் சத்தத்த வச்சே தெரிஞ்சி போச்சு. டானியல் தான்! பண்ணக்கி சொந்தக் காரன். அறுபது அறுபத்தி அஞ்சு வயது இருக்கும். இந்த வயதிலையும் ஓடி ஆடி வேலை செய்வான். இவனுக்கு சொந்தம் எண்டு ஓகஸ்டினாவைத் தவிர ஒருவரும் இல்லப்போல.... நானும் காணயில்ல.

“விரைவாய் வா மனிதா!”

டானியல் உசார்படுத்த - கொள்ளுக்குழச்சு கைய கழுவாமலேயே அவனுக்குகிட்ட ஓடிப்போய் நிண்டன். சாம்பல் நிற குதிர ஒண்டோட புடறி மயிர கத்தரிக்கோலால் வெட்டிக்கொண்டே-

“குதிரையுடன் நெருக்கமாய் உள்ளவன் - குதிரை வேகத்தில் இருக்கவேண்டும்” எண்டான்.

அவன் பகிட்யாகத்தான் சொல்லான் எண்டு எனக்குத் தெரியும். எண்டாலும் எனக்கு என்னவோ கஸ்டமா இருக்கு.

“இன்று உனக்கு பண்ணையில் வேலையில்லை. ஓகஸ்டினாவுடன் மில்டன் நகருக்குள் போய் வா! அவள் சில ஒப்பனைப் பொருட்கள் வாங்கவேண்டுமாம்.”

இப்பிடி என்னட்ட சொல்லிப்போட்டு ஜீப்போட திறப்ப குதிரைக்கு பின்னால்

நிண்ட ஓகஸ்டினாட்ட எட்டிக் குடுத்தான். நான் சரியெண்டு மண்டய மண்டய ஆட்டிப்போட்டு பண்ண வீட்டுக்குப் பின்னால் இருக்கிற “கிறீன் கவுஸ்”சுக்குள் போய் அங்க இருக்கிற பைப்ப திறந்து கைய கழுவ - எனக்குப் பின்னால் என்னவோ அசைகிற மாதிரி இருந்திச்சி. நான் திரும்பிப் பார்த்தன். கைய நெஞ்சுக்கு குறுக்கா கட்டிக்கொண்டு என்ன பாத்துக் கொண்டு நிண்டான் ஓகஸ்டினா.

நான் லேசா சிரிச்சன். அவளும் லேசா சிரிச்சப் போட்டு - “இன்று எப்படி இருக்கிறாய்” எண்டான்.

“நேற்றயப் போலவே.... நீ?”

“எல்லா நாட்களையும் விட...” எண்டு ஒரு மாதிரியாய் இழுத்தான். நான் என்னோட இமய லேசா சுருக்கிக் கேள்வி மாதிரி அவள பாக்க.

“சந்தோசமாய் சொல்ல வொண்ணா புத்துணர்வாய்” எண்டு சந்தோசமாய் சொல்லிப்போட்டு பயந்துபோய் திரும்பிப் பார்த்தான். டானியல் தூரத்தில் தொழுவத்தில் நிண்டான்.

கிழவன் இருக்கேக்க ஓகஸ்டினாவோட கதைக்க கொஞ்ச நாளா பயம். கைய கழுவற மாதிரி கழுவிக்க கொண்டு “நீ மகிழ்வாய் இருக்க காரணம் என்ன?” எண்டன்.

“நீயும் நானும் எதிர்வரும் தனிமையும்” எண்டான்.

என்ன அர்த்தத்தில் சொல்லான் எண்டு எனக்கு விளங்கவில்லை. கைய வடிவா கழுவித் துடைச்சிப்போட்டு ஒண்டுமே கதைக்காம ஜீப்புக்குள்ள ஏறி இருந்தன். ஓகஸ்டினா ஸ்ராத் பண்ணி ஓடினான்.

இப்பிடி நானும் இவளும் நெருக்கமாகுவம் எண்டு நான் கனவுல கூட நினைச்சுக்கூட பாக்கயில்ல. மூணு மாதத்துக்கு முதல்-ஓகஸ்டினாவும் கனவுலவாற தேவதையும் ஒண்டுதான் எனக்கு. பார்க்கலாம். ரசிக்கலாம். கண்ண மூடி கலவிகூடப் பண்ணலாம் ஆனா தொட ஏலாது. ஓகஸ்டினா எண்டால் கனவுக் கன்னி அவ்வளவுதான்!

“வைறலக்கி”ல இருந்து ஓகஸ்டினா இறங்கிப் போனதுக்குப் பிறகு அதோட முதுகக்கூட தொட்டுப் பாத்திருக்கிறன். அவ்வளவுதான். அதிகபச்சம் அவளால நான் அடஞ்ச சந்தோசம். மத்தப்படி அவள விதம்

விதமா கற்பன பண்ணிப் பாக்கிறது. மடிசார்கட்டி ஸ்ரீரங்கத்து பாப்பாத்தி மாதிரி. சீல கட்டின என்னோட அம்மா மாதிரி. சுடிதார் போட்டு, பட்டுக்கட்டி, நான் அவளுக்கு தாலிகட்டி, அவள் எனக்கு சோறாக்கித் தந்து, புள்ள பெத்துத் தந்து, தமிழ் கதைச்சு, அவளோட இலங்கைக்குப் போய், படுவாண்கரையெல்லாம் சுத்திக்காட்டி அங்கேயே காலம் முழுக்க தங்கி நான் போடியாராகி அவள் போடியார் பொண்டாட்டியாகி.... இப்பிடி விதம்விதமா கற்பன பண்ணி சந்தோசப்பட்டு காலம் கடத்தின காலம் பொயிட்டுது.

இப்பிடித்தான் ஒருநாள் குதிரையெல்லாம் குளிப்பாட்டி புல்லுப்பக்கம் மேயிறுதுக்கு அனுப்பிப் போட்டு அதுகளோட சாணத்தையும் அள்ளி மடுவில கொண்டு கொட்டிப்போட்டு - லயத்தையும் நல்ல வடிவா சுத்தமா கழுவிப்போட்டு புல்லுக்கட்டுக்கு மேல ஏறி வசதியா மல்லாக்கப் படுத்துக் கொண்டு கனவு காணத் தொடங்கித்தன்...

புதுசா வித்தியாசமான கனவு ஒண்டும் இல்ல. பிருதிவிராஜன் கனவு. வைறலக்கில நான் வாறன். தோள்வரைக்கும் வளர்ந்த சுருள் முடி. இப்ப இருக்கிற தாடிய விட இன்னும் கொஞ்ச வளர்ந்த தாடி. முறுக்கின மீச. இடுப்பில மட்டும் வேட்டி. சட்ட போடாத வெறும் உடம்பு. முறுக்கேறின உடம்பு. இடையில் வாள் தொங்கிது. நான் வேகமா வைறலக்கியில வாறன். ஓகஸ்டீனா ஆவலா என்ன பாக்கிறாள். நான் வாற வேகத்தில் எனக்கு பின்னால புழுதி கிளம்புது. ஓகஸ்டீனா என்னப்பாத்து ஓடி வாறாள். டானியல் அவள ஓடிவந்து புடிக்கிறான். திமிறிப் போட்டு ஓடிவாறாள். ஓடி வந்தவள அலாக்கா தூக்கி எனக்கு முன்னால வைறலக்கில வைச்சுக் கொண்டு பண்ணையில் இருந்து தப்பிப் போறன்.

சோக்கான கற்பன சுகத்தில். சிங்கார மயக்கத்தில் வாய் நிறைய புன்னகையோட கண் சொக்க கெறங்கிப் போய் - புல்லுக்கட்டுக்கு மேல கிடந்தன். மூடின கண்ணுக்கு முன்னால நிழல் மாதிரி என்னவோ அசைந்திது. பயந்து போய் கண்ணைத் திறந்தன். ஓகஸ்டீனா எனக்கு முன்னால நிண்டாள். என்னப்பாத்து அவள் நட்பா சிரிச்சாள். நானும் சிரிச்சன்.

“குதிரைக்கு ஆற்றிவு வந்தது போன்று

அன்பு

பிரியமுள்ள அக்கனெஸ்
கீப்போறு

லண்டனில் 'Aut'umn'
வசந்தத்தில் குளிக்கும் மாநகரம்
மகிழ்ச்சியால் சிலிரிக்கம் மக்கள்.

நீ மட்டும்

யார் யாருக்காகவோ
ரோஜாக்களை மலர்த்திய 'Oxford' வீதியில்
சோகத்தில் வெளும்பிய மனதுடன்
பனித்துகள்கள் மீடல் பாதம் பதிக்கலாம்

'West London College' ன்
கண்பூட்டப்பட்ட வகுப்பறை ஒன்றில்
கண்ணீர் உப்புக்களால்
புத்தகத்தை கரைத்தபடி
மனதைக் கீறலாய் கீறலாம்

எனக்காக மட்டும் கண்ணுக்குள்
எதிர்காலத்தை விரித்தபடி
'Heathrow' விமான நிலையத்தில்
தினமும்
உன் சிவந்த உதடுகளை
ஈரப்படுத்தியபடிக்கு
கனவுகளை சாகடிக்கலாம்.

ஆயினும்
நிலம் நோக்காத சூரியகாந்தி பூக்களை போல்
எதிர்பார்த்திரென்று கூறமுடியாவிடினும்
எனக்குள் ஒன்றை மட்டும்
முறுமுறுத்துக் கொள்கின்றேன்.

அன்பு வீணாயிற்றே என்று கலங்காதே.
அன்பு அது வீணானதே இல்லை.

22.12.1987

கௌரி (கனடா)

(சோகங்கள்லும் துயரமானது)

வேறு ஏதேனும் இனிப்புக் கனா காண்கிறாயா?”

ஒரு மாதிரியா என்ன பாத்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

முக்கால் தொடை தெரியிற மாதிரி காச்சட்டை போட்டிருந்தாள். அதக்கூட மேல் பக்கமா சுருட்டி விட்டிருந்தாள். உள்ளூக்க கறுப்பு “பிறா” போட்டிருக்காள் போல.... வெள்ள வெனியனுக்கு மேலால லேசா தெரிஞ்சிது. எனக்கு சங்கடமாயும் இருந்திச்சு. சந்தோசமாயும் இருந்திச்சு.

“சொல்லேன் ஏதேனும் கனவு கண்டாயா?” கண்ண அகட்டிக் கேட்டாள்.

தலையை லேசாய் நான் ஆட்டினேன். இதோட அர்த்தம் ஓமா, இல்லையா என்று எனக்கே விளங்கையில்ல.

“எனக்கும் சொல்லு.”

நான் பேசாம நிண்டன். பச்ச புல்லொண்ட எடுத்து ரெண்டு துண்டா கடிச்சி கீழ போட்டன். அவள் எண்ட வயித்தில் குத்தினாள். எனக்கு ஒரு மாதிரியா இருக்க தள்ளி நிண்டன்.

“முன்னேறு பாப்.... டானியல் பண்ணையில் இல்லை.”

“நீ டானியலிடம் சொல்வாய். நான் மாட்டேன்.”

நான் சொல்ல பேசாமல் நிண்டாள். அழுவாள் மாதிரி இருந்திச்சி. கொஞ்ச நேரம் கண்ண இமைக்காம என்ன பார்த்தாள். மறுகா ஒண்டும் பேசாம வீட்டுப்பக்கமா நடக்க துடங்கினாள். எனக்கு அவள பாக்க பாவமா இருந்திச்சி.

“ஓகஸ்லீனா”

நான் கூப்பிட்டேன்.

“ஓகஸ்லீனா”

பேசாம நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

“நான் சொல்கிறேன்” என்று நான் சொல்ல எனக்கு கிட்ட ஓடிவந்து என்ன புல்லுக்கட்டுக்கு மேல தள்ளிப் போட்டுத்து லேசா கண்ணால் மட்டும் சிரிச்சாள். ஆனா கண் கலங்கித்தான் இருந்திச்சி.

“எனக்கு சொல்.. எனக்கு சொல்....” என்று ரெண்டு தரம் கேட்டாள். பிறகு

“என்ன கனவு” எண்டாள்.

“பிருதிவிராஜன் கனவு” எண்டன்.

“யார் கனவு?”

“பிருதிவிராஜன்”

“யார்?”

“பிருதிவிராஜன்”

“யார்? அது பாத்திரமா? இல்லை மனிதனா?”

சுவாரஸ்யமாகி கண்ணெல்லாம் அகட்டி கேட்டாள். கண் இமை வடிவா இருக்கிறதுக்கு போடுற “மஸ்கரா” லேசா கரைஞ்சி இருத்திச்சி.

“நிஜ மனிதன், பாத்திரம், ஒரு ராஜா, எங்கள் இலக்கியத்தில் உள்ளது.”

“சொல்”

நான் சுவாரஸ்யம் அடைகின்றேன்.

“நீ இலக்கியம் அறிவாயா? நான் கூட “சூலு” இலக்கியம் மற்றும் ஆங்கில இலக்கியமும் அறிவேன்.”

சொல்லிக்கொண்டே என்ன உரசிக் கொண்டு புல்லுக் கட்டுல இருந்தாள். அவளோட தொட எண்ட கையில லேசா பட்டிச்சி. குளிர் மாதிரியும் இருந்திச்சி. சுட்ட மாதிரியும் இருந்திச்சி.

“முன்னர் ஓர் காலத்தில் பாரத கண்டத்தின் வடதிசையில் கன்னோசி என்றோர் நாடு இருந்தது. அந்த தேசத்தை ஆண்ட ஜெயச்சந்திரன் என்கின்ற ராஜாவுக்கு சமயுக்கை என்ற ஓர் மகள். அழகில் சிறந்த இளவரசி. அவள் மேல் பிருதிவிராஜா என்கின்ற ராஜபுத்திர வீரவம்சத்தில் வந்த இன்னோர் ராஜாவுக்கு காதல். காதலுக்கு ஜெயச்சந்திரன் தடைபோட, சமயுக்கையை குதிரையில் வந்து கவர்ந்து சென்று மணம் முடித்தான் பிருதிவிராஜா.”

ஒரு அரைமணிநேரம் அவளுக்கு சுவாரஸ்யம் குறையாம கதையைச் சொன்னன். இடையில் எதுவும் கேக்காம கதையக் கேட்டாள். பிறகு ஒரு ஐஞ்ச நிமிசம் அப்பிடியே அசையாம அப்பிடியே இருந்தாள். கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி திடீரென்று என்ன ஒரு மாதிரியா பாத்துப்போட்டு....

“சரி. இந்த இலக்கியக் கனவில்.... இப்பொழுது.... ஜதார்த்தத்தில் யார் யார் எந்த எந்த பாத்திரம் ஏற்றார்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“நீ சமயுக்கை, அந்தக் குதிரை நமது அதிஸ்டவெள்ளை, நான் பிருதிவிராஜன், ஜெயச்சந்திரன்தான் உனது தாத்தா டானியல்”

நான் சொல்லி முடிச்ச உடன ஓண்டும் கதைக்கயூமில்ல, பேசயும் இல்ல. லயத்தை விட்டு ஓடிப்போய் “கிறீன் கவுஸ்”சுக்குள்ள பூந்தித்தாள். அவள் எழும்பி போகேக்க அழுகிற சத்தம் வந்த மாதிரி இருந்திச்சி. அவள் அழுகிறாளா எண்டு நிச்சயமா என்னால கண்டுபிடிக்க ஏலாம போயிட்டுது. எனக்கு பயம் புடிச்சித்து. தேவையில்லாம அவளிட்டு சொல்லிப்போட்டன். இண்டயோட வேல காலி. கட்டாயம் டானியலிட்ட சொல்லிப் போடுவாள். நான் ஒரு கூலி வேலக்காறன். குதிர கழுவுறவன், அதுவுமில்லாம கறுப்பன். நான் கனவு காணலாம். ஒரு வெள்ளக்காறிய நினைச்சு. அதுவும் இந்தப் பெரிய பண்ணக்கும் முப்பத்தேழு குதிரைக்கும் சொந்தக்காரிய. டானியல் கிழவன் விசயத்தைக்கேட்டுப் போட்டு சிரிக்கிறானோ, அடிக்கப்போறானோ தெரியாது. எதுக்கும் டானியல் கிழவன் வரமுதல் நான் இஞ்ச இருந்து ஓட்டம் பிடிக்கிறது தான் நல்லது. எண்டு நான் யோசிச்சுக்கொண்டு இருக்கேக்க ஓகஸ்லீனா கைப்பா சிரிச்சுக்கொண்டு எனக்கு கிட்ட மறுகாயும் வந்து நிண்டாள். நான் ஓண்டும் பேசாம வைறலக்கிய பாத்தன். அது வால வால ஆட்டிக்கொண்டு நிண்டிச்சி.

“நீ எப்போது அப்படி வருவாய்...? வந்து எப்போது நிஜமாகவே என்னை நீ கடத்திக்கொண்டு (கவர்ந்து) செல்வாய்?” எண்டு ஒரு ஆதங்கத்தோட கேட்டாள்.

“இல்லை. அது வெறும் கனவு”

“கனவாகவே இருக்கட்டும் அது. ஆயினும் என்னை எங்கேனும் இங்கிருந்து மீட்டுச் செல்லாயோ?” எண்டு கேட்டு எண்ட சேட்ட புடிச்சி உலுக்கினாள்.

நான் தெகைச்சிப் போய் நிக்க புல்லுக் கட்டுக்கு மேல சாய்ச்சிகொண்டு கேவிக் கேவி அழுதாள். கன நேரமா அழுதாள். வைறலக்கி ஒரு மாதிரியா திரும்பி அவளப் பாத்திச்சி. பிறகு கனைச்சிது. எனக்கு ஓகஸ்லீனாவைப் பார்க்க பாவமா இருந்திச்சி. பிறகு புல்லுக்கட்டுல சாய்ச்சி நிண்டுகொண்டே கண்ணை தொறைச்சாள். நான் அப்பயும் பேசாமத்தான் நிண்டன். அவளோட சட்டையில புல்லொண்டு ஓட்டிக்கொண்டிருந்திச்சி. அத எடுத்துக்கொண்டே “நீ நினைப்பது போன்று டானியல் ஒன்றும் என் பாட்டனார் இல்லை.”

எண்டு ஒரு மாதிரியான விரக்தியா சொன்னாள். எனக்கும் ஒரே ஆச்சரியமா இருந்திச்சி.

“ஹேய் பாப்”

காத்து முகத்தில் நல்லா பட்டிச்சி. ஓர வாக்கில திரும்பினன். ஓகஸ்லீனா நல்ல ஸ்டைலா ஜீப் ஓட்டிக்கொண்டு இருந்தாள்.

“பாப்... ஏதேனும் கனவு காண்கின்றாயா?”

நான் தலய ஆட்டினன்.

கலியாணம் முடிக்க முதல் இவளுக்கு ஒழுங்கா எண்ட பேர பாபு எண்டு உச்சரிக்க சொல்லிக் குடுக்கவேணும். டானியல் மாதிரி இவளும் “பாப்... பாப்” என்னுறது ஒரு சாங்கமாய் இருக்கி.

“பின் எதற்காய் மெளனமாய் இருக்கின்றாய்?”

“ஒன்றுமே இல்லை.”

“வாயேன் நாம் இப்படியே ஓடிப்போய் விடலாம். இந்த வாகனத்தை இதே இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு யாரிடமாவது உதவி கேட்டால் ரொறண்டோ நகருக்குள் கொண்டுபோய் விடுவார்கள். நாம் அங்கு இலகுவில் தொலைந்துவிடலாம். டானி யலுக்கு தெரியாமல்! உணவு விடுதியில் பாத்திரம் கழுவியோ, மலசலகூடம் துப்பரவு பண்ணியோ நாம் பிழைத்துக் கொள்வோம். ரொறண்டோ நகருக்குள் போய்விட்டால் நம்மை டானியலால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. உனக்கு நான் குழந்தை பெற்று தருகின்றேன். தேவைக்கதிகமாய் காதல் புரிகின்றேன். வா ஓடிப்போயிடலாம்! டானியல் முட்டாள் நம்மைத் தேட்டும். உனக்கு குழந்தை என்றால் பிரியம் இல்லையா?”

கேள்விக் குறியோட ஜீப்பையும் றோட்டோ ரமா நிப்பாட்டினாள்.

“இரண்டு வாரங்கள் பொறுமையா இரேன். நான் இப்போது பிரம்மச்சாரிகளுடன் தான் தங்கி இருக்கின்றேன். சிறிது நாட்கள் கொடுத்தாயேயானால் நாம் வாழ்வதற்கு ஒரு இடம் ஏற்பாடுபண்ணிவிட்டு உன்னை அழைத்துச் செல்கின்றேன். என் தேன் அல்லவா நீ!”

எண்டு நான் அவளுக்கு ஆதரவா சொல்ல எண்ட தோள்ள சாஞ்சி கொண்டு அமைதியா இருந்தாள். நான் அவளோட தலய லேசா தடவி விட்டன். அவளோட கண்ல இருந்து லேசா கண்ணீர் வந்திச்சி.

“டானியலின் கொடுமை தாங்க முடியவில்லை பாப். இரவாகிவிட்டால் மிருகம் மாதிரி இயங்க ஆரம்பித்துவிடுகின்றான் தப்பு வழியில் பிறந்த அந்த வேசிமகன். இத்தனை வயதாகியும் எப்படி இவனால்.... நான் ஒரு மனிசி என்கின்ற எண்ணமே இரவானால் அவனுக்கு வரமாட்டேன் என்கின்றது. மூன்று நாட்கள் தவிர்த்து மற்றய நாட்கள் எல்லாம் நான் இறந்து விடுகின்றேன் பாப்.”

குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். எனக்குக் கூட அடக்க முடியாம அழுகையா வந்திச்சி. அவந்து கெடந்த அவளோட கூந்தல லேசா கோதிவிட்டன்.

“நன்றி அன்பானவனே!”

லேசா முணுமுணுத்தாள்.

எனக்கு இவளப் பாக்கப்பாக்க பாவமாய் இருந்திச்சி. இவ்வளவு சின்ன வயதில் ஒரு பொம்புளக் புள்ளைக்கி இவ்வளவு கஸ்டம் வரப்போடாது. ஓகஸ்டினா சரியான பாவம்!

முன்பெல்லாம் இவளப்பத்தி எனக்கு அவ்வளவு நல்ல அபிப்பிராயம் இல்ல. என்னவோ பெரிய அழகு ராணி என்ற நெனப்பு இவளுக்கு எண்டு மனசுக்குள்ள புழுங்கியவன்.... வைறலக்கி மாதிரி இவளுக்கும் திமிர் எண்டு அடிக்கடி நினப்பன்....அந்த நெனப்பு புல்லுக்கட்டுல அவள் சரிஞ்சுகொண்டு அழுகிறவர இருந்திச்சி. அதுக்குப்பிறகு இரக்கம் வரத் தொடங்கிட்டு. அந்த இரக்கம் வர அவள்ள இருந்த அபிப்பிராயம் மாறி காதல் வரத் தொடங்கிட்டு. அந்தச் சம்பவத்த இப்ப நெனச்சாலும் இதயத்தில நட்டுவாக்காலி நடக்கிறமாதிரி இருக்கும்.

“நீ நினைப்பது போன்று டானியல் ஒன்றும் என் பாட்டனார் இல்லை.” எண்டு ஒரு மாதிரியான விரக்தியாச் சொன்னாள்.

எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமாய் இருந்திச்சு.

“ஓகோ....காலம் கடந்து பிறந்தவளா நீ? அப்பா தாத்தா வயதில் இருக்கிறாரே என்று உனக்கு கவலை போலும் இல்லையா?”

“முட்டாள”

எங்கேயோ பாத்துக்கொண்டு என்னத்தான் அப்படிச் சொன்னாள்.

“நீ நினைப்பது போன்று டானியல் எனக்கு தாத்தாவும் இல்லை. அப்பாவும் இல்லை.”

உச்ச தொனியில் தொடங்கி மெல்ல முடிச்சாள்.

வாயேன் நாம் இப்படியே ஓடிப்போய்விடலாம். இந்தவாகனத்தை இதே இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு யாரிடமாவது உதவிகேட்டால் ரொறண்டோ நகருக்குள் கொண்டுபோய் விடுவார்கள். நாம் அங்கு இலகுவில் தொலைந்துவிடலாம். டானியலுக்குத் தெரியாமல்! உணவு விடுதியில் பாத்திரம் கழுவியோ, மலசலகூடம் துப்பரவு பண்ணியோ நாம் பிழைத்துக்கொள்வோம். ரொறண்டோ நகருக்குள் போய்விட்டால் நம்மை டானியலால் கண்டுபிடிக்கமுடியாது. உனக்கு நான் குழந்தை பெற்று தருகின்றேன். தேவைக்கதிகமாய் காதல் புரிகின்றேன். வா ஓடிப்போயிடலாம்! டானியல் முட்டாள நம்மைத் தேட்டும். உனக்கு குழந்தை என்றால் பிரியம் இல்லையா?”

எனக்கு இன்னும் ஆச்சரியம். மெல்ல திரும்பி அவளப் பாத்தன். அப்படியெண்டா? “நீ வளர்ப்புப் பேத்தியா?” எண்டு கேக்க வேணும் போல இருந்திச்சி. எண்டாலும் கேக்காம நிண்டன்.

“எனக்கே தெரியவில்லை பாப்....”

லேசா அழுதாள். கொஞ்ச நேரம் பேசாம இருந்தாள்.

“டானியல் எனக்கு என்ன உறவு என்று தெரியவில்லை பாப். டானியலை பொறுத்த வரைக்கும் தசையும் அழகும் இளமையும் கொண்ட அற்புத இயந்திரம் நான். அவ்வளவே....”

ஓகஸ்டினாவில் லேசா கோவம் வந்திச்சி

“அப்படியெனில் நீ பணத்துக்காய் சுகம் கொடுக்கும் பெண்ணா?”

எண்டன் ஆச்சரியத்தோடும் ஆத்திரத் தோடும்.

“நீ என்னை தவறாகவே புரிந்து

கொள்கிறாய் பாப். நான் சிறை பிடிக்கப்பட்ட மாதிரி... அடிமையாக்கப்பட்ட மாதிரி... வேறுவழி தெரியாது மல்லாக்கப்படுத்து இரவு தோறும் மிருகத்தின் வேட்டைக்கு இரையாகின்றேன்.”

“டானியல் அப்படிப்பட்டவனா?”

“.....”

“நீ எப்படி அப்படி ஆனாய்?”

“ஒரு டால்மேசன் நாயால்”

“டால்மேசன் நாயா?”

“ஆமாம் வெள்ளை நிறத்தில் உயரமாய் உடல் எங்கும் கறுப்பு புள்ளி போட்டு இருக்குமே... அந்த உயர்வகை ஜாதி நாய் ஒன்றுதான் என் இந்த கொடிய வாழ்க்கைக்கு காரணம், என்றால் உனக்கு ஆச்சரியமாய் உள்ளது அல்லவா? ஆமாம் பாப் நாய் ஒன்றுதான் என் வாழ்வு சிதைய காரணம்.” எண்டு சொல்லிப்போட்டு கொஞ்ச நேரம் பேசாம இருந்தான்.

“என் துன்பத்தை யாரிடமாவும் சொல்ல வேண்டும் போல் இருக்கிறது. சொன்னால் பாப் கேட்குமா? பாப் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லுமா? தயவுசெய் என் நண்பா” நிமிர்ந்து அவளப்பாத்தன். அந்தப் பார்வையில் ஆதரவு தடவி இருந்தது. அவள் விளங்கிக் கொண்டாள்.

“நன்றி நண்பனே... நீ அறிவாயா? நான் இந்த நாட்டை சேர்ந்தவளே இல்லை. எனது சொந்த ஊர் தென் ஆபிரிக்காவில் உள்ள ஒரு சிறிய பட்டணம். எனது பாட்டனார் நூறு வருடங்களுக்கு முன் லண்டன் நகரில் இருந்து வந்து குடியேறியவராம். என் அம்மா அப்பாவுக்கு நான் ஒன்றுதான் வாரிசு என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால், அவர்களுக்கு ஒரு நாய்கூட வாரிசு என்பது எனக்குத் தெரியாது போனது. ஆமாம் பாப். எங்கள் வீட்டு நாய் பக்கத்து வீட்டு கறுப்பு இனத்தவருடைய ஆண் நாயுடன் கலவியில் ஈடுபட்டுவிட்டது. இதைக் கண்ட என் முட்டாள் அப்பா என்ன செய்தார் தெரியுமா? பக்கத்து வீட்டு கறுப்பு இனத்தவனை அடித்தே கொன்றுவிட்டார். இப்படி ஒரு கொடுமை எங்கேனும் இருக்குமா என்று புரியவே இல்லை. கறுப்பு இனத்தவர் என்றால் அடிமைகள் என்று அர்த்தமா? உணர்ச்சி இல்லாதவர் என்று அர்த்தமா? அவர்களும் பதிலுக்குப் பழிவாங்கிவிட்டார்கள்.

அங்கு ஒரு தீவிரவாத இயக்கம் உள்ளது. போதைவஸ்து வியாபாரிகளை வீதியில் வைத்து உயிருடன் எரித்துவிடுவார்கள். இந்த இயக்கத்தின் பெயரைச் சொல்லி என் பெற்றோரை உயிருடன் வீதியில் வைத்து எரித்துவிட்டார்கள். நான் எப்படியோ தப்பித்தேன். அதுதான் யேசு.. எனக்கு செய்த கொடுமை...”

அவள் சொல்ல எனக்கு ஆச்சரியம் எண்டா ஆச்சரியம். இந்த ரெண்டு விசயமும் மூன்று வரிசத்துக்கு முதல் பேப்பரியையும் ரெலிவிசனிலையும் செய்தியா படிச்சதும் பார்த்ததும் ஞாபகத்துக்கு வந்திச்சி.

“ஏன் பாப் மெளனமாய் உள்ளாய்? என் கதை உனக்கு இரக்கத்தை உண்டுபண்ண வில்லையா?”

சிரிச்சிக் கொண்டே கேட்டாள்.

எப்படி இவளாலை சிரிக்க முடியுது.

“எனது பெற்றோர்கள் உயிருடன் எரிக்கப்பட வேண்டியது நியதி - நியாயம் - அது பாவத்தின் சம்பளமும் கூட. நான் ஏன் தண்டிக்கப்படுகிறேன் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.”

“நீ எப்படி டானியலிடம் மாட்டிக்கொண்டாய். தென் ஆபிரிக்காவில் இருந்துகொண்டு?”

“இல்லை பாப். நான் இந்த நாட்டுக்கு அகதியாய் ஓடிவந்தவள். என்னையும் கொன்று விடுவார்களோ என்று பயந்து இந்த நாட்டுக்குத் தப்பி ஓடி வந்தவள். இப்போது புகிறது அப்படி வந்தது தவறு என்று. அங்கேயே எரிந்து தொலைந்திருக்கலாம். டானியலுக்கு ஒரு கிராமிய நடன அரங்கம் ஜார்ஜ்ஷவுனில் இருக்கிறதே தெரியுமா உனக்கு?”

“தெரியும் நான் கூட அங்குதான் வேலை பார்த்தேன். என்னை டானியலுக்கு மிகவும் பிடிக்கும் அதனால் இங்கு கூட்டி வந்தான். எதற்கு கேட்கிறாய்?”

“அங்குதான் டானியலிடம் மாட்டிக் கொண்டேன்.”

“அங்கேயா? எப்படி?”

“நான் இந்த தேசத்துக்கு புதிது என்பதை புரிந்துகொண்டு ஏறக்குறைய கடத்திக்கொண்டு வந்தமாதிரி - மதுவை அளவுக்கு அதிகமாய் அருந்தவைத்து - கட்டாயப்படுத்தி - பயம்காட்டி இங்கு கொண்டுவந்துவிட்டான்.”

“நம்ப முடியாமல் இருக்கின்றது. டானியல்

மிக நல்லவன் அல்லவா?”

“இல்ல பாப் நீ டானியலைப்பற்றி தெரிந்து வைத்துக்கொள்ளவில்லை. அவன் மாபியா இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன். இத்தாலியில் இருந்து நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் தப்பி ஓடி இங்கு வந்தவன். இத்தாலியக் காவலர்களின் கெடுபிடிக்குப் பயந்து இங்கு ஒளிந்து வாழ்கிறான். இப்போதும் கூட இரவில் சிலர் வந்துபோவார்கள். நீ இங்கு தங்காததால் உனக்குத் தெரிவதில்லை.”

எண்டு சொல்லிப்போட்டு வைறலக்கிய பாத்தான். வைறலக்கி ஒரு காலத் தூக்கி உதறிச்சிது. நான் அவளோட தோள்ள கைய வைச்சன். தலைய சரிச்சு கன்னத்த என்னோட புறங்கையில் வைச்சான். கன்னம் ஈரமா இருந்திச்சி. ஓகஸ்னாவை எப்படியும் காப்பாத்த வேணும் என்று என்ற மனசில எண்ணம் வரத் தொடங்கிட்டுது.

ஓகஸ்னாவோட மில்டன் சிற்றிக்குள்ள போய் சாமான் எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு பண்ணக்க வரேக்க பொழுது லேசா சாஞ்சிகொண்டு இருந்திச்சி. கிறீன்கவுசுக்குக் கிட்ட ஜீப்ப நிப்பாட்டினான். வைறலக்கி கொள்ளுச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு கிறீன்கவுஸ் மூலையில் நிண்டிச்சி. அதப் பாக்க என்னவோ வித்தியாசமா இருந்திச்சி. ஓகஸ்னாவும் அத கவனிச்சிட்டான் போல.... ஓடிப்போய் கிட்டப் பாத்தான். நானும் பாத்தன். சடையா நல்ல வடிவா இருக்கிற அதோட புடறி மயிர் ஒட்டவெட்டி இருந்திச்சி. ஓகஸ்னா கவலையா அதோட புடறிய தவ - டானியல் பின்பக்கம் இருந்து வந்தான்.

“தேனே.... உனது அதிஸ்ட வெள்ளை நாளை பந்தயத் திடலில் ஓடப்போகிறது” எண்டான் டானியல். ஓகஸ்னாவோட தோள்ள கை போட்டுக்கொண்டு.

“ஹேய் பாப்.... இன்று போய் நாளை வா! நாளை நாங்கள் யாருமே பண்ணையில் இருக்கப் போவதில்லை. பண்ணையை பத்திரமாய் பாத்துக்கொள்”

எண்டு என்னட்ட சொல்லிப்போட்டு ஓகஸ்னாவை தோளுக்கால கை போட்டு வீட்டுக்குள்ள கூட்டிப்போனான். எதேச்சையா திரும்பிப் பாக்கிற மாதிரி ஓகஸ்னா என்ன பாவமா பாத்தான்.

டானியல் வெட்டிக் கொல்லவேணும்

போல ஆத்திரம் வந்திச்சி. மனசுக்குள்ளயே கறுவிக்கொண்டு பஸ் புடிச்சி வீட்டுக்குப் போக மலைக்கு அந்தப் பக்கம் நடக்கத் தொடங்கினன்.

ராவு முழுக்க நித்திர வரயில்ல.... ஓகஸ்னாவ டானியல் இப்ப என்னென்ன செய்வான் என்று கற்பன பண்ணிப்பாக்க பயம் பயமாவும் பாவமாகவும் வந்திச்சி. விடியப் பண்ணக்கி போய் சேரேக்க ஒம்பது மணியாயிட்டுது. ஒருவரும் இருக்க மாட்டாங்க என்று நெனச்சு போன எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். ஓகஸ்னா வாசல்லேயே நிண்டான். என்னக் கண்ட உடன ஓடிவந்து எனக்கு கிட்ட நிண்டு கண்ணால் சிரித்தான். இவள பாக்க மனசுக்கு எவ்வளவு சந்தோசமா இருக்கு. எவ்வளவு மென்ம இவளோட சிரிப்புல.

“நீ பந்தயத் திடலுக்குப் போக வில்லையா?”

“இல்லை. உடம்புக்கு முடியவில்லை என்று மறுத்துவிட்டேன். இன்று உன்னுடன் தனிமையில் இருக்கவேண்டும் என்று இரவே திட்டமிட்டுவிட்டேன்.”

சிரிச்சான். இண்டக்கி மாதிரி இவளோட முகத்தில் நான் எப்பையுமே சந்தோசத்த பாக்கயில்ல.

“ஏன் நீ தாமதித்து வந்தாய்?”

சிரிச்சுக் கொண்டு ஆனா கோவமா கேட்டான்.

“நீ இருப்பாய் என்று எனக்குத் தெரியாதே.”

“வா பாப்! நான் உனக்கு உதவுகிறேன். இருவருமாய் லயத்தை துப்பரவு பண்ணிவிட்டு அந்த மலையடிவாரம்வரை உல்லாசமாய் போய் வருவோம்”

என்னோட சேர்ந்து எல்லா வேலையும் செஞ்சு தந்தான். எத்தனை பரிவான புள்ள இவள்.

“பாப் உனக்கு நான் ஒரு “சூலு” மொழிக் கவிதை ஒன்று படித்துக் காட்டட்டுமா?”

எண்ட கழுத்துக்குள்ளால ரெண்டு கையையும் போட்டு இறுக்கிக் கொண்டு கேட்டான். அவளோட வாயில இருந்து ஏதோ ஒரு நல்ல வாசம் வந்திச்சி. அவளோட உதடு எண்ட வாய்க்கு கிட்ட இருக்கிறதால கிஸ் பண்ண வேணும் போல இருந்திச்சி, ஆனா பண்ணயில்ல.

“எனக்கு “சூலு” பாசை தெரியாதே.”

நான் சொல்ல சிரிச்சாள்.

“நான் சூலு பாசையில் சொல்லவில்லை. உனக்கு புரியும்படியாய் மொழி பெயர்த்துச் சொல்கின்றேன்.”

“சரி படித்துக்காட்டு.”

புல்லுக்கட்டுல போய் இருந்தாள். நான் அவளுக்கு முன்னால நிண்டன். என்ன இழுத்து அவளுக்கு பக்கத்தில இருத்தி தோள்ள சாஞ்சு கொண்டு கவிதை சொன்னாள்.

சூரியன் சிறந்து விட்டான்

அவன் சின்தும் சமரற்றவில்லை

எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

காத்திருப்பின் அரித்தம்

அரித்தமற்றதாகவே போய்விடக்கூடும் என்று

சூருட்டு சொல்லிற்று

கல் ஒன்றை வீச

உணமான நிலா

உடைந்து சிதறியது..... ஓடை நீரில்

நான் நம்பிக்கை சூழக்கவில்லை.

அண்ணாந்து பார்க்கின்றேன்

நட்சத்திரங்கள் புன்னகைத்துக் கொள்கின்றன

வலுத்தவன் உடைந்து சிதறியதில்

முழுதாய் சூருட்டிற்று.

நம்பிக்கை சின்னமும்

பகல் நேர வளவால் வழவில்.

ஒற்றை ரோசாய் பூவும்

ஒவ்வொரு சிதழ்களாய்

ஓடை நீரில் உதிர்ந்து ஓடிற்று

காய் முத்திரமே என் கையில்....

அவன் வருகை

சின்னமும் என்னால் நம்பப்படுகிறது.

மறுபடி மறுபடிவரும்

மாலைப் பொழுதில்

ஒற்றை ரோசாய் பூவும்

ஓடைக் கரையும்

என் காதலும்

உயிர்ப்புடனேயே சூருக்கும்

சூரியன் சிறந்து விட்ட போதிலும்

“எப்படி உள்ளது பாப்?”

எனக்கு கருத்துச் சொல்ல தெரியல்ல....

அதால் பேசாமலேயே இருந்தன். ஆனா

மனசுக்குள்ள என்னவோ கெடந்து அடிக்கிற மாதிரி பாரமா இருந்திச்சி.

“வாயேன் மலையடிவாரம் போய் வருவோம்.”

நான் சரியெண்டு போட்டு நடக்கத் தொடங்கினேன். எண்ட கைய புடிச்சிக்கொண்டு கொஞ்ச தூரம் நடந்து வந்தாள். மறுகா பருந்து மாதிரி கைய அகலமா விரிச்சிக் கொண்டு ஓடுனாள். புல்லுல மல்லாக்கா வானம் பாத்து படுத்தாள். மறுகா ஓடிவந்து எண்ட கைய புடிச்சிக் கொண்டு நடந்து வந்தாள். பாவம்! இந்தக் குழந்தைக்கு இவ்வளவு கஷ்டம்வர என்ன பாவம் பண்ணுனாளோ. நான் இவளுக்கு கனக்கயா அன்புகாட்ட வேணும். கல்யாணம் முடிச்சி கண்கலங்காம பாத்துக் கொள்ள வேணும்.

“பாப் இப்பிடி தரையில் அமர்ந்து கொள்ளேன்.”

புல்லு தரய காட்டினாள். நான் கட்டுப்பட்டு புல்லுத்தரயில இருந்தன். அவளும் எனக்கு கிட்ட இருந்து கொண்டு மடியில தலய வச்சு படுத்தாள்.

“பாப் உனக்கு சிரமம் இல்லையா?”

தலய ஆட்டினாள்.

“என் தலையை தடவிக் கொடேன்.”

தடவிக் கொடுத்தேன்.

“ஏதேனும் கவிதை பாடேன்”

“உனக்கு புரியும் படியாய் கவிதை பாட எனக்கு போதிய படிப்பறிவு கிடையாதே”

“இல்லை பாப் உன் மொழியில்.... உனக்குத் தெரிந்த கவிதை பாடு. பாடும்போது என்னை இறுக்க அணைத்துக்கொண்டு மார்பில் தலை வைத்துக்கொண்டு பாடு....”

அந்த நேரமும் நின்மையல் ஏறுதழ

குறவள்ளி! சிறுகள்ளி!

சூந்த நேரத்திலே மலை வாரத்திலே நதி

யோரத்திலே யுனைக் கூடி நின்றவன்

வீரத் தமிழ் சொல்லின் சாரத்திலே

மன மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டாடி

குழல் பாரத்திலே சூதழீரத்திலே முலையோரத்திலே

யன்பு கூடி - நெஞ்சம்

ஆரத் தழவி யமர நிலை பெற்றதன்

பயனையின்று காண்பேன்.

நான் பாடி முடிய அழுதாள். நான் இறுக்கமா கட்டிப் புடிச்சன். தேம்பி தேம்பி அழுதாள்.

“பாப் நான் உனக்கு வேண்டுமா?”

அவள விலத்தி முகத்த பாத்தன். என்னோட
விரசம் அவளுக்கு விளங்கிட்டுது போல.

“என்னை எடுத்துக் கொள் பாப்”

சொல்லிக் கொண்டே புல்வெளியில்
என்னில அந்த வெள்ளைக்கொடி படந்திச்சி.

தீட்டிய வார்த்தைகளை தூரவிட்டு

நுனி நாவால்

கிமை நுனியால்

முலை முளையால்

கிதழால் என் உடல் மீட்டினாய்

இருளின் வெளியில் எங்கோ புதைந்திருந்த

கறுப்பின் வண்ணங்கள் கிளர்ந்தன

.....

இன்று,

எது இந்த மாய அழகு?

சென்று,

எங்கு பரந்தது உயிருடன் காதல்

உறைந்த நம் நிலம்?

இந்த மதுக் கிண்ணத்துள்ளா?

குருதி சுக்கிலம் செம்மவு

தோய்ந்த குறி

எல்லாக் கடவுளையும் துவசம் செய்யுது

எழுகிற யோது

பழமை வீரம் உலர்ந்து போகிறது

நிலவும் பரிதியும் இரவும்

கூடும் அழகே அழகு

நம் மொழியில் செறிந்த

விரசம் வாழும் உலகே உலகு.

மாப்புக் குவட்டன் வியர்வைத் துளிப்பின்

உப்புக் கரிப்பில் துளிர்க்கும் முறுவலில்

இறுகிய பழமம்

கிணைகரம்

மூடிய கண்களுள் மஞ்சல் பாலை வளத்தில்

காற்று வரைகிற கோலங்கள்.

முதுகு வழியா வேர்வ ஓடி கீழே விழுகிற
உணர்வு மட்டும் இருந்திச்சி. மத்தப்படி புத்தி
முழுவதும் சுடாத நெருப்பு சுவாலைக்குள்ள
தியானம் செய்து கொண்டு இருந்திச்சி.
உடலும் மனமும் பிரம சுகத்த கண்டதும்
மெல்லச் சரிஞ்சு உடுப்ப எடுத்து அவள
போத்திவிட்டன். உடுப்ப நெஞ்சோடு சேத்து

அண்ச்சிக் கொண்டு நிமிர்ந்து இருந்தாள்.
புல்லு நுனி குத்தி ஓகஸ்ஸனாவோட முதுகு
முழுவதும் புள்ளி புள்ளியா ரெத்தம் கண்டி
சிவந்து தெரிஞ்சிது. டானியல் நாய வெட்டிக்
கொல்ல வேணும்.

“ஓகஸ்ஸனா இன்று முன்னதாகவே
வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். வா பண்ணைக்கு
போகலாம்.” எண்டன் மல்லாக்காப் படுத்துக்
கொண்டே.

“பாப் என்னை இன்று அழைத்துச்
சென்றுவிடேன். இரவுவரும் என்பதை நினைத்
தால் திகிலாய் இருக்கிறது”

“இன்று முன்னதாக போவதற்கு காரணமே
நமக்கு ஒரு வீடு தேடுவதற்காகத்தான். இன்று
ஒரு நாள் பொறுத்துக்கொள் நாளை நிச்சயம்
உன்னை அழைத்துப்போகிறேன். இனியும்
உன்னை நான் அந்தக் கொடியவனிடம்
விட்டுவிடமாட்டேன்.” நடந்துகொண்டே சொன்
னேன்.

பண்ணைக்குள்ள நடந்துபோக கொஞ்ச
நேரம் எடுத்திச்சி. அங்க போனா வெறி பிடிச்
சவன் மாதிரி கத்திக்கொண்டு நிண்டான்.
கெட்ட கெட்ட வாத்தையால வைறலக்கிய
திட்டினான். வைறலக்கி வழமைக்கு மாறா
தலய தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு நிண்டுச்சி.
முதல் இருக்கிற அதோட திமிர் கொஞ்சமு
மில்ல அதில.

“என்னை ஏமாற்றுகின்றாயா பேயே?...
ஏன் பேயே என்னை ஏமாற்றினாய்.”

பெரிய இரும்புக் கம்பியால வைறலக்கியை
அடிச்சான். அது கனச்சிது.

ஓகஸ்ஸனாவுக்குக் கோவம் வந்திட்டுது.

“ஏய் டானியல் அதையேன் இம்சிக்கின்
றாய்?”

“இந்தப் பேய் என்னை ஏமாற்றிவிட்டது.
பந்தயத்திடலில் ஓட முடியாது என்று அமர்ந்து
விட்டது. ஓடித் தோற்று இருந்தாலும் கூட
கவலை இல்லை. எனக்கு எத்தனை அவ
மானம் இந்தப் பேயால்”

எண்டு சொல்லிக்கொண்டே என்னையும்
ஓகஸ்ஸனாவையும் ஒரு மாதிரியா பாத்தான்
டானியல்.

“ஏய் ஓகஸ்ஸனா இவனுடன் நீ எங்கே
இந்தப் பக்கம். அதுவும் மலையடிவார பக்க

மாய் இருந்து வருகின்றாய்?”

ஓகஸ்லீனா பேசாம நிண்டாள் எனக்கு திக்கு திக்கு எண்டு இருந்தது.

“நீயும் என்னை ஏமாற்றுகின்றாயா பெண் நாயே?”

ஆத்திரமா கேட்டு ஓகஸ்லீனாவோட கழுத்த வலக்கையால இறுக்கிப் புடிச்சான். எனக்கு பே அறஞ்ச மாதிரி இருந்திச்சி. அவன தடுக்க வேணும் போல உணர்வு வர டானியல் என்ன நென்சானோ ஓகஸ்லீனாவை கழுத்தில இருந்த கைய எடுத்து அவளோட தோளுக்கால போட்டு அவளோட அணைச்சக் கொண்டான்.

என்னப் பாத்து

“ஹேய் பாப் நீ இப்போது போய்விட்டு நாளை வந்துவிடு.” எண்டான்.

வீட்டுக்கு வந்து என்னால ஒண்டுமே செய்ய முடியல்ல. உடம்பெல்லாம் மல்லிகைப்பூ மணக்கிற மாதிரி இருந்திச்சி. ஓகஸ்லீனாவோட வெறும் உடம்பு பட்ட இடத்தையெல்லாம் தொட்டு தொட்டுப் பாத்தன். கனவு கனவா வந்தச்சி. கனவோடு சேந்து கவலையும் வந்திச்சி.

ஓகஸ்லீனாவோட கழுத்த டானியல் புடிச்ச முற அவ்வளவு நல்லா இல்ல.... எனக்கும் அவளுக்கும் இருக்கிற தொடர்பு தெரிஞ்சி போயிட்டுதோ தெரியல்ல.... தெரிஞ்சா என்ன செய்வான்? அடிச்சிப் போட்டு தொரத்தி விடுவானோ? இல்லாட்டி இதெல்லாம் சகசம் தானே எண்டு லேசா எடுத்துக் கொள்ளுவானா? டானியல் வெள்ளக்காறன் தானே. அப்பிடித் தான் எடுத்துக்கொள்ளுவான்.

விடியப் பண்ணைக்குப் போகேக்கை லேசான பதட்டம் இருக்கத்தான் செய்தது. ஏழு மணிக்கெல்லாம் போய்ச் சேந்திட்டன். என்னவோ தெரியல்ல பண்ணையப் பாக்க பயமா இருந்தச்சி. ஓகஸ்லீனாவைப் பாக்க வேணும்போல ஒரே ஆவலா இருந்தது. இரவு கொடுமப்படுத்தினானா எண்டு கேட்டு ஆறுதல் சொல்லவேணும். இண்டைக்கு ஓகஸ்லீனாவை கூட்டித்து ஓடிவேணும். இண்டைக்குத்தான் கடைசினாள் இந்த பண்ணக்கி வாறதா இருக்க வேணும். தயங்கித் தயங்கிப் போய் வீட்ட எட்டிப் பாத்தன்.

“ஹேய் பாப் இங்கே வா”

டானியல் லயத்துக்குள்ள நிண்டு கூப் பிட்டான். அவன பாக்க சரியான வித்தி யாசமா இருந்தான். வைறலக்கி முடங்கிப் போய் நிண்டிச்சி. அதோட உடம்பெல்லாம் காயம். ரத்தம் வழிஞ்சு கொண்டும் இருந்திச்சி. கிட்டப் போனன். டானியல் கையில் சின்னதா ஒரு துவக்கு வச்சிருந்தான்.

“எனக்குத் துரோகம் செய்பவரை பிடிக்க காது பாப். நீ வீட்டுக்குள் போய் இரு. உன்னுடன் பேச வேண்டும். இந்தக் குதிரையைக் கொன்றுவிட்டு வருகிறேன்” எண்டான்.

எனக்குப் பயம் புடிச்சித்து வைறலக்கிய கொல்லப் போறானா? இத எப்படியாவது தடுக்க வேணுமே. ஓகஸ்லீனாட்ட சொல்லி எப்படியும் தடுக்க வேணும். ஓகஸ்லீனாட்ட சொல்ல வீட்டுக்குள்ள ஓடிப்போய்

“ஓகஸ்லீனா..... ஓகஸ்லீனா.....”

எண்டு கத்தினன். அவள காணயிலில்.... வீட்டுக்குள்ள ஒவ்வொரு அறையாத் தேடுனன். காணவில்ல அவள. கிறீன் கவுசுக்குள்ளயும் போய் பாத்தன். அங்கயும் அவள் இல்ல. ஜீப் வேற வெளிய நிக்கிது. எங்க போய் இருப்பாள் இவள். பதட்டத்தோட அவளோட அறைக்குள்ள ஓடிப்போனன். அறைக்குள்ளயும் அவள் இல்ல. அவளோட கட்டில்ல என்னவோ சிவப்பா தெரிய உற்றுப் பாத்தன். அது ரத்தம். திட்டுத் திட்டா கட்டில தலவாணி எல்லாத்திலையும் ரத்தம். அப்பிடி எண்டால் ஓகஸ்லீனாவை.... எண்ட கடவுளே.... என்ன கொடுமை இது.

தல சுத்தி மயக்கம் வாற மாதிரி இருந்திச்சி. நான் இந்த இடத்தைவிட்டு ஓடுறதா? இல்லாட்டி என்னையும் என்னெண்டான செய்யட்டும் எண்டு போட்டு இவடத்தேயே இருக்கிறதா? லயத்துக்குள்ள துவக்கு வெடிக்கிற சத்தம்.... வைறலக்கி ஈனமா கனச்சிது....

கவிதை உதவி: - சுப்பிரமணிய பாரதி

உ. சேரன்

கரவேலாக்கி ஓக்வான்

(‘முகரம்’-ஆனி-1997)

ஒரு Academic இன்

ஆதங்கம்

போன முதல்நாள்
புதுப்பழக்கம் என்றாலும்
ஆனவரை பாடுபட்டேன்
ஆகா அனுபவந்தான்
வெங்காயம் தோலுரிக்க
வெகுநேரம் ஆனதென
அங்கொருவன் போயித்தான்
அதற்கும் நான் புதுசு
கிழங்கின் தோல் சீவுங்கால்
கிழுகிழும்பாய்த் தாவிருக்கும்
முழங்கையில் லேசாய்
மூட்டிலுமோர் மெல்லியதாய்
வலித்தாலும் மெல்ல
வழக்கத்தில் கொண்டுவரல்
பலிக்காதோ பார்ப்பம்!
பத்து மணிபோல
'மப்பா' அடிக்கையிலோர்
மகத்தான கலைநுட்பம்
தப்பாமற் செய்தால்
தாக்காது இடுப்பதனை
இல்லையேல் உபத்திரவம்
இதுவெல்லாம் பெரிதில்லை

-ஆனந்த் பிரசாத்
(கனடா)

நானாறு பாகை
நரகக் கொதிநிலையில்
தானூறி வருகின்ற
பீங்கானும், கோப்பைகளும்
முக்காலுந் தானுணர்ந்த
முனிவர்கள் தான்வளர்க்கும்
அக்கினியின் கர்ப்பத்தில்
அவைசுத்த மாகிவர
கையாற் தொடமுடியாக்
கருமம் பிடிச்சு கொதி
மெய்யாலும் சூடேறி
மெலிகின்ற நேரத்தே
குளிப்பதன அறையினிலோ
குதூகலந்தான் - பழவகைகள்
தளிரிலைகள் தின்று
தாகந் தணிந்திடலாம்.
குக்மாரின் பேயறுவை
குறிப்பறிந்து சிரித்தாலோ
அற்புதமாய் ஒருணவு
அன்பளிப்பாய் விற்றிருக்கும்
சற்றே இளைப்பாறி
சலாட்டையோர் கைபார்த்து
மீண்டும் உயிர் பெற்று
மெசினருகே போனாலோ
கோப்பை நிறைந்து
குவிந்து வழிந்திருக்கும்
சாப்பிட்ட யாவுமே
சடுதியில் மறைந்துவிட
தட்டிற் கிடப்பதைத்
தட்டிவிடும் போதெல்லாம்
பட்டப் படிப்பின்
சான்றிதழ்க் ஞாயத்தெரியும்

(ஒரு கயதநிசைல்)

இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியத் தோற்றமும் மாற்றமும்

சீராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்
MA (Medical Anthropology), BA(Hons) Film and Video,
Cert in Health Ed, RGN, RSCN [இங்கிலாந்து]

ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டுப் பரிமாணங்களை முன்னெடுக்கும் இயல், இசை, நாடகங்கள், சமூகக் கோட்பாடுகளை வளர்க்கும் சமூகச் சடங்குகள், அவர்கள் வாழும் காலகட்டத்தின் அரசியல், சரித்திர மாற்றங்கள் என்பன அந்தச் சமூகத்தில் வாழும் கலைஞர்களாலும், எழுத்தாளர்களாலும் படைக்கப்படுகின்றன. அவை சாகாவரம் பெற்ற சரித்திரத் தடயங்களாகின்றன.

இன்று இலங்கைத் தமிழ் மக்களில் கிட்டத்தட்ட 13 இலட்சம் மக்கள், இங்கிலாந்து, கனடா, ஐரோப்பிய நாடுகள், அவுஸ்திரேலியா, நியூசீலாந்து, இந்தியா, மலேசியா, அமெரிக்கா போன்ற கிட்டத்தட்ட நாற்பது நாடுகளில் வாழ்கிறார்கள். போன இடங்களில் எல்லாம் தங்கள் மொழி கலை கலாசாரங்களைப் பரப்ப பல தமிழ்ப் பாடசாலைகள், கோயில்கள், கலை கலாசார அமைப்புக்களை அமைத்திருக்கிறார்கள். தாங்கள் சென்ற நாடுகளில் அரசியல் துறையில் பலர் காலடி எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில், இலங்கையின் அரசியல் நிர்வாகம், கல்வித் தலைமையில் முன்னணி வகித்த இலங்கைத் தமிழர்களின், புகலிடம் வாழும் இரண்டாம் தலைமுறையினர் பலர் தாங்கள் வாழும் நாடுகளில் பலதரப்பட்ட துறையிலும் கல்வித் தலைமையில், அந்நாட்டு மேதைகள் மெச்சும்படி மேன்மையடைகிறார்கள்.

இன்று மேற்கு நாடுகளில் கல்வித்

திறத்தில் மேல் மட்டத்தில் பலர் ஆசிய நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாகவிருக்கிறார்கள். கணினி, போன்ற துறையில் இவர்களின் திறமை இன்றியமையாதாக உள்ளது, இந்தத் துறைகளில் இலங்கைத் தமிழர்களின் இரண்டாவது தலைமுறை தன்பிடியை ஆழமாகப் பதிய வைத்திருக்கிறது.

உதாரணமாக, இங்கிலாந்தில் 330 மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழ்கிறார்கள்.

அவர்களால் சரிசமமாக, மேற்கத்தியக் கலாசாரங்களோடு போட்டிபோட முடியாவிட்டாலும் தங்கள் கலை கலாசாரங்களை வளர்ப்பதிலும் பராமரிப்பதிலும் புலம்பெயர்ந்த அத்தனை சமுதாயமும் பாடுபடுகிறது. பிரித்தானியாவில் குடிகொண்டிருக்கும் பெரிய சமூகமான இந்தியரின் இந்தியக் கலை கலாசாரங்கள் உணவு வகைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிரித்தானியரின் கலாசாரத்தோடு இணையத் தொடங்கிவிட்டன. சோறும் கறியும் பிரித்தானியரின் தேசிய உணவுகளில் ஒன்றாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. யோகாசனம், ஆயுர்வேத வைத்தியம் என்பன இந்தியாவை ஆள்மை கொண்டிருந்த இங்கிலாந்து மட்டுமல்லாது, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளிலும் பரந்த அளவிலாக மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு நாட்டில் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்த மக்கள் புகலிடம் செல்லப் பல காரணிகள்

உள்ளன. மனித சரித்திரத்தின் பண்டைய காலத்திலிருந்து, தாங்கள் பிறந்தவிடத்தை விட்டுப் புகலிடம் தேட, இயற்கை அனர்த்தங்கள், அரசியல் மாற்றங்கள், இனங்களுக்குள்ளான பிணக்குகள், சமயப் பிணக்குகள், தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையை மேம்படுத்த எடுக்கும் பொருளாதார, கல்வி மேம்பாடு நோக்கங்கள் என்பன காரணிகளாக அமைகின்றன.

மனித குலம் ஆபிரிக்கக் கண்டத்தில் பரிணமித்ததாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகிறார்கள். அந்த மக்கள் தங்கள் இடங்களை விட்டு உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் இடம் பெயர மேற்கூறப்பட்ட சிலவும் காரணிகளாக அமைந்தன என்று ஆராய்ச்சிகள் சொல்கின்றன.

ஆதிகாலத்தில் கிரேக்கர், உரோமர் செய்ததுபோல் பிரித்தானியர்களும் தாங்கள் அடிமைப்படுத்திய நாடுகளிலெல்லாம் குடியேறினார்கள். தங்கள் மொழியையும் கலை கலாசாரத்தையும், தாங்கள் அடிமை கொண்ட மக்களிடையே பரப்பினார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் பல கால கட்டங்களில் பல காரணங்களால் இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து இலங்கைக்கு வந்து குடியேறினார்கள். ஆதிகாலத்திலிருந்தே இந்தியாவுடன் கல்வி, கலாசார வியாபாரத் தொடர்புகளை வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் வந்தபோது தங்களின் கலைகலாசார விழுமியங்களைப் பாதுகாக்கப் பல படைப்புக்களைப் படைத்தார்கள். கோயில்களை நிர்மாணித்தார்கள். அவர்களுடன் பிணைந்திருந்த பலதரப்பட்ட சமய சமூகக் கோட்பாடுகள் இன்றும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன.

உதாரணமாக, இலங்கையின் கிழக்குப் பகுதித் தமிழ் மக்களின் சரித்திரம் கி.மு. 261லிருந்து ஆரம்பிக்கிறது. இந்தியாவில் அசோக மன்னனுக்கும் கலிங்கராஜனுக்கும் நடந்த போரில் கலிங்க மன்னன் தோல்வி கண்டபோது, கலிங்க மன்னனின் விசுவாசிகள் 150,000 பேர் அசோக மன்னனால் தென்னாசியாவின் பல நாடுகளுக்கும் நாடு கடத்தப்பட்டார்கள். அசோகன் ஆரியன். கலிங்க மன்னன் திராவிடன், சிவனை வணங்கியவன். கலிங்க பரம்பரையில், கலிங்க மன்னனுக்கு முக்கியமான மக்கள், அசோகனால் நாடு

கடத்தப்பட்டார்கள். அவர்களின் பாரம்பரியம் இன்னும் மலேயா, பாலி, இந்தோனேசியத் தீவுகளில் “கலிங்க” மக்கள் என்று அழைக்கப் படுகிறார்கள். இலங்கையின் அன்றைய மன்னன் இலங்கையில் புத்த சமயம் வரக் காரணமாயிருந்த தேவநம்பியதீசனாவான். அவனின் தந்தையார் முத்துசிவன் அசோகனின் நண்பனாவான். அசோகன் தன்னால் நாடுகடத்தப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான கலிங்க மக்களை அகதிகளாக ஏற்கும்படி தேவ நம்பியதீசனைக் கேட்டுக்கொண்டதாகவும், அவன் அந்த அகதிகளை கிழக்குப் பகுதியிற் குடியேற்றினான் எனவும் சரித்திரம் சொல்கிறது. அவர்கள் சைவசமயத் திராவிடர்கள். இலங்கையில் அப்போது சைவ சமயம் பெரிதாக வளர்ந்திருந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் அமைக்கப்பட்ட கோயில்கள் இன்றும் கிழக்கின் பல பகுதிகளான தாண்டவன்வெளி, கொக்கட்டிச்சோலை போன்ற இடங்களில் புகழுடன் திகழ்கின்றன. இவை புத்த சமயம் இலங்கைக்கு வரமுதல் கட்டப்பட்டவை. புத்தசமயம் வரமுதலே தங்கள் சமயம் பண்பாடுகளுக்கு அடித்தளம் படைத்தவர்கள் கிழக்குவாழ் தமிழ் மக்கள்.

அவர்கள் இன்றும் இலங்கையின் கிழக்குப் பகுதியில் கலிங்கராஜன்குடி மக்கள் என்றே அழைக்கப்படுகிறார்கள். இவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளும் (தாய்வழி மரபு) கலாசார, பண்பாடுகளும் இலங்கையின் வடக்கின் நடைமுறைக் கலாசாரத்துக்கு வேறுபட்டவை. உதாரணமாக கிழக்கில் வாழும் கலிங்கராஜன்குடி மக்கள் மட்டுமல்லாது மற்றைய குடி மக்களினதும் பழக்க வழக்கங்கள், மூலிகை வைத்தியப் பண்பாடுகள், மந்திர தந்திரங்களிலுள்ள நம்பிக்கை, சமயச் சடங்குகள், (பேயாடல், மடைவைத்தல்), சமையல் முறைகள் என்பன வடக்குத் தமிழரின் பண்பாடுகளிலிருந்து வேறுபட்டவை. இதற்குக் காரணங்கள், கிழக்கிலங்கை, கலிங்க தேசத்துப் பண்பாடுகள் மட்டுமல்லாது, பண்டை தொட்டுப் தென்னாட்டுத் தொடர்பு காரணமாகப் பல தமிழ் சிற்றரசர்களால் ஆளப்பட்டதால் அந்த நாடுகளின் பண்பாடுகளும் ஊடறுத்திருக்கின்றன.

1564ல் நடந்த இந்திய மன்னரின்

படையெடுப்புக்குப்பின் கிழக்கு கண்டிய மன்னரின் ஆட்சிக்குள்ளானது. தமிழ் நாட்டுப் பண்பாடுகள் மட்டுமல்லாது, கண்டிய மன்னர்கள் கேரள நாட்டிலும் பெண் எடுத்த தும் அதனால் வந்த கலாசார மாற்றங்களும் என்று எடுத்துக்கொள்ளலாம். இதற்கு உதாரணமாகத் தமிழ் மக்களால் மட்டுமல்லாது சிங்கள மக்களாலும் நம்பப்பட்டு நடைமுறையிலிருக்கும், பில்லி, சூனியம், மந்திரம் போன்றவையாகும். தென்னிந்தியக் கலாசாரங்களில் வளர்ந்த கிழக்கில், பழைய காலத்தில் வடக்கில் புத்த சமயம் வளர்ந்தது போல் கிழக்கிலங்கையில் ஒரு நாளும் புத்த சமயம் காலடி எடுத்து வைக்கவில்லை. சைவசமயத்தில் மக்களுக்கிருக்கும் மதிப்பு இன்றும் தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

புலம் பெயர் மக்களின், வாழ்க்கை எப்படி மாறுபடுகின்றது என்பதற்கு இப்படிப் பல உதாரணங்களைச் சொல்லலாம். ஆபிரிக்காவிலிருந்து அடிமைகளாக அமெரிக்காவுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட கறுப்பு இன மக்களால் இன்று பலராலும் விரும்பப்படும் யாஸ் இசை வளர்ந்தது என்பது இன்னுமொரு உதாரணமாகும்.

இலங்கைத் தமிழரின் புலம் பெயர்வுக்கு 1940-50 ஆண்டுக் காலகட்டங்களில் ஆங்கிலக் கல்வி முக்கியமானதாகவிருந்தது. 1948ஆம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதும் ஆங்கிலம் படித்த மேல்மட்டத்தினரில் ஒரு பகுதியினர் இங்கிலாந்துக்கு வந்தார்கள். ஆனால் 1956ல் பண்டாரநாயக்கா அரசு சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததால் ஆங்கிலம் மட்டும் தெரிந்த கொழும்பு வாசிகளான பல தமிழர்கள் லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

1940-50 களில் இலங்கைத் தமிழர்களில் (புலம்பெயர்) இலக்கியம் என்று படைத்தவர் அழகு சுப்பிரமணியமாவார். இவர் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே சிறுகதைகளை எழுதினார். அதனால் தமிழர்களிடையே தெரியப்படாதவராக இருக்கிறார். எனது லண்டன் வாழ்க்கை 1970ல் தொடங்கியது. அப்போது, லண்டனில் தமிழில் யாரும் எழுதிக் கொண்டிருக்கவில்லை. புலம் பெயர் இலக்கியம் என்ற கோட்பாடே பிறக்காத

காலமது. ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் வந்திருந்தாலும், அவர்கள் மேற்படிப்பு விடயங்கள், தங்களுக்கான உத்தியோகம் என்று கவனமாக இருந்தார்களே தவிர எவரும் இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைக்கவில்லை.

லண்டனுக்கு வரமுதல், யாழ்ப்பாணத்தில் மாணவியாக இருந்தபோது, மல்லிகை. வசந்தம், வீரகேசரி போன்ற பத்திரிகைகளில் எழுதியிருக்கிறேன். எனது எழுத்துக்கள், பெண்ணிய, சமுதாய நோக்குகளுடன் இருந்ததால் முற்போக்குவாதிகள், இலங்கையிலும், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலும் எனது எழுத்தை வரவேற்றார்கள்.

உதாரணமாக, “சித்திரத்தில் பெண்ணெழுதி” - வசந்தம் 1965, (பெண்ணியம்)

“ஏழையின்பாதை” - சிந்தாமணி 1970 (சமுதாயப் பார்வை), போன்ற சிலவாகும்.

லண்டனுக்கு வந்ததும் பழைய கால சிந்தனைகளும் மனிதர்களுக்குப் பல்லாண்டு களுக்கு பழைய நினைவோடு ஓட்டி நிற்கும். அப்போது இலங்கைப் பத்திரிகைகள், ஆங்கில நாட்டில் எனது அனுபவங்களை இலக்கிய உருவில் வெளியிட்டார்கள்.

“மாமி” வீரகேசரி, “நண்பன்” (வீரகேசரி 1971), “ஒற்றைப்படகு” சிந்தாமணி 1974, “இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை” வீரகேசரி 1976, “வாழ்வில் சில நடிகர்கள்” சிந்தாமணி 1980 போன்றவை சிலவாகும்.

நாங்கள் லண்டனுக்கு வரும்போதிருந்த லண்டனில் வாழ்ந்த தமிழர்களிற் பலர், இலங்கையில் ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்கள். 1962ல் திருமதி பண்டாரநாயக்கா அமுல் படுத்திய சிங்களம் மட்டும் சட்டங்களால் பல நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் மாணவர்கள் லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களில் தமிழும் சைவசமயமும் லண்டனில் வளரக் காரணமாயிருந்தவர் திருவாளர் சபாபதிப் பிள்ளையும் அவரின் மகன் சதானந்தமும் ஆவார். அவர்களையும் புலம்பெயர் தமிழர்கள் என்றும் மறக்கக்கூடாது.

1970ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் திரு. சபாபதிப்பிள்ளை அவர்கள் சைவக் கோயில் அமைக்கும் பணியைத் தொடங்கினார். அதுவரைக்கும் அன்று வாழ்ந்த தமிழர்கள் ஒரு பொது மண்டபத்தில், அவரால் கொண்டு

வந்து வைத்திருந்த கடவுள் சிலைகளை வணங்குவோம்.

1970ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் திரு. சபாபதியின் மகன் சதானந்தம் அவர்கள், திரு. சச்சிதானந்தன் போன்றோர் உதவியுடன் லண்டனில் முதல் முதலாகத் தமிழ்ப் பத்திரிகையான “லண்டன் முரசை”த் தொடங்கினார். சதானந்தன் ஊடகவாதியல்ல, லண்டனுக்கு மேற்படிப்புக்காக வந்தவர், தமிழ் ஆர்வம் கொண்டவர். அதனால் ஆரம்பகாலத்தில் “லண்டன் முரசு” பத்திரிகையில் இலக்கியப் படைப்புக்கள் வெளி வரவில்லை. அன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழில் எழுதக்கூடிய யாரும் லண்டனில் இருக்கவில்லை. 70ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில், அவரைச் சந்தித்தபோது. “லண்டன் முரசுக்கு” எழுதும்படி வேண்டிக் கொண்டார்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் மேற்கு நாட்டுக்குப் படிக்கவரும் மாணவர்களுக்கு அவர்களின் குடும்பங்கள் பெரிய சீதனத்தில் கல்யாணம் பேசுவது வழக்கமாகவிருந்தது. தனிமனித ஆசாபாசங்களுக்கு முன்னிடம் கொடுக்காமல் பணத்துக்காகத் திருமண ஒப்பந்தங்கள் செய்வது, அப்படித் திருமண மாணவர்களின் வாழ்க்கையில் சந்தோசத்தைக் கொடுத்ததில்லை என்பதைப் பலரின் திருமணவாழ்க்கையின் மூலம் கண்டு கொண்டதால், அந்த விடயம் பற்றி “ஒருவன் விலைப்படுகிறான்” என்ற பெயரில் ஒரு சிறு கதையை எழுதினேன்.

அந்தக்கதை முற்போக்கானவர்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, “உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள்” என்ற பெயரில், அரசியல் சமுதாயம் பற்றிய விவாதங்களை உள்ளடக்கிய எனது முதலாவது தொடர்கதை லண்டன் முரசில் வெளிவந்தது. இலங்கையில் நடைபெறும் இனத் துவேசத்தால் பாதிக்கப்பட்டு லண்டன் வந்த மாணவர்களையும் அவர்களின் உணர்வுகளைத் தங்களின் அரசியல் இலாபத்துக்குப் பாவிக்கும் சந்தர்ப்பவாதத் தலைவர்களையும் அடையாளம் காட்டும் நாவலாக அது இருந்ததால் தமிழ் மாணவர்களிடையே அது பிரபலமாகப் பேசப்பட்டது.

அந்தக் காலகட்டத்தில், லண்டனில்

77ம்ஆண்டில் நடந்த இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் துயரும் புலம் பெயர்ந்த நாட்டின் முதலாவது படைப்பான “ஒரு கோடை வரு முறை” என்ற எனது நாவல் “புலம் பெயர் நாவலாக” இலங்கையில் 1981ம் ஆண்டில், வெளிவந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில், கொழும்புவாழ் தமிழ் எழுத்தாளர் வைத்தய்யர் த. ஞானசேகரன் அவர்களின் “குருதமலை” யும் (1979) எனது “ஒரு கோடை வரு முறையும்” இலங்கையில் தம்முருக்கு எதிராக நடக்கும் இன்புரு கொலைகளையும் அடக்கு முறைகளையும் எதிரொலக்கும் இலக்கியப் படைப்புக்களாகக் கருதப்பட்டன.

ஆரம்பமான முதலாவது அரசியல் குழுவான ஈரோஸ் அமைப்பின் முக்கியஸ்தரான திரு. இராஜநாயகம் அவர்களின் வீட்டில் 1976ஆம் ஆண்டளவில் பல இலக்கியக் கருத்தரங்குகள் நடத்தப்பட்டன. இந்திய, இலங்கை எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் விமர்சனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. இலங்கைத் தமிழ் மாணவர்கள் தங்கள் கல்லூரிகளில் நடத்தும் கலாசார விழாக்களில் இலக்கியம் பற்றிய விவாதங்கள் இல்லாவிட்டாலும் தமிழ்க் கலைகள், அரசியல் பற்றிய நிகழ்ச்சிகள் தாராளமாகவிருக்கும்.

1977ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் நடந்த கலவரத்தால், மாணவர்களாக மட்டுமல்லாமல், சிங்களப்பகுதிகளிலும் கொழும்பிலும் வேலை

செய்து பாதிக்கப்பட்ட பல தமிழ் உத்தியோகத்தர்கள் தங்கள் குடும்பங்களுடன் பெருவாரியாக லண்டனுக்கு வந்தார்கள். லண்டன்வாழ் தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் பல மாற்றங்கள் தொடங்கின.

இலங்கையில் தமிழர்களுக்கெதிரான பல கெடுபிடிகள் இலங்கை அரசாங்கத்தால் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

1981ஆம் ஆண்டில் தென்கிழக்காசியாவின் மிகப் புராதனமான நூலகமாகக் கருதப்பட்ட யாழ்ப்பாண நூலகம் எரிக்கப்பட்டு (31.5.81) இலங்கைத் தமிழரின் பழைய அரிய பொக்கிசங்களான 90,000க்கும் மேலான புத்தகங்கள் அழிக்கப்பட்டன.

இலங்கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், தமிழ் விடுதலை பற்றிய பதிப்புக்கள், அரசாங்கத்தால் மிகவும் கண்காணிப்புக்குள்ளானது. அந்தக் காலகட்டத்தில், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த “அலை” பத்திரிகையில் “பேய்களுக்கு யார் பயம்” என்ற எனது சிறுகதையும் வந்தது.

1980ஆம் ஆண்டு, இலங்கை போயிருந்த போது, அங்கு கண்ட அரசியல் ஒடுக்கு முறையும், 77ஆம் ஆண்டில் நடந்த இனக் கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் துயரும் புலம் பெயர்ந்த நாட்டின் முதலாவது படைப்பான “ஒரு கோடை விடுமுறை” என்ற எனது நாவல், இலக்கிய ஆர்வலர் பத்மநாப ஐயர், நித்தியானந்தன், போன்றோரின் முயற்சியால் “புலம்பெயர் நாவலாக” இலங்கையில் 1981ஆம் ஆண்டில், வெளி வந்தது. அந்தக்கால கட்டத்தில், கொழும்பு வாழ் தமிழ் எழுத்தாளர் வைத்தியர் தி. ஞானசேகரன் அவர்களின் “குருதிமலை”யும் (1979) எனது ஒரு கோடை விடுமுறையும் இலங்கையில் தமிழருக்கு எதிராக நடக்கும் இனப் படுகொலைகளையும் அடக்கு முறைகளையும் எதிரொலிக்கும் இலக்கியப் படைப்புக்களாகக் கருதப்பட்டன. “ஒருகோடைவிடுமுறை” மிகவும் பரவலாக இலங்கையில் வாசிக்கப்பட்டதுமட்டுமல்லாமல், இந்திய எழுத்தாள வாசகர்களுக்கும் இலங்கையின் கொடுமைகளைச் சொல்லிய நாவலாகக் கருதப்பட்டது.

லண்டனில், ஆங்கிலம் படித்தவர்களின் படைப்புக்களுக்கும் வாசிப்புக்கும், தமிழரின்

முதலாவது ஆங்கிலப் பத்திரிகையான “தமிழ் ரைம்ஸ்” 1981ல் தொடங்கப்பட்டது. இலங்கை பற்றிய பலதிறமான ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தளமாக இயங்கிய அந்தப் பத்திரிகையில், ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட எனது சில கட்டுரைகளும் “த றவுண்ட் அப்” த “மதர்ஸ் ஒவ் சிறி லங்கா” போன்ற சில கதைகளும் 80-90 களின் நடுப்பகுதிகள் வரைக்கும் வெளிவந்தன.

அப்போது, இலக்கிய ஆர்வலரான நேமிநாதனும் தனது உத்தியோக நிமித்தமாக பேராசிரியர் சிவசேகரமும் லண்டனிலிருந்தார்கள். அவர்களின் ஆதரவால் இலங்கை மக்களால் மட்டுமன்றி இந்தியப் புத்திஜீவிகளாலும் மிகவும் மதிக்கப்படும் எனது “தில்லையாற்றங்கரையினில்” நாவல் உருவானது.

மேற்கத்திய நாடுகளில் தமிழ் மக்கள் குடிபுகுந்ததால் தமிழ் கலை கலாசார, பத்திரிகைகளின் தோற்றம் பரவியது. சமயத் தலங்கள் உருவாகின. பலதரப்பட்ட அமைப்புக்கள் உருவாகின.

1983ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடந்த கலவரத்தினால், பெருவாரியான தமிழ் மக்கள் புலம் பெயர்ந்தார்கள். பல தரப்பட்ட கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், புத்திஜீவிகள் என்போர் இலங்கையை விட்டுப் பல கால கட்டங்களில் புலம்பெயர்ந்தார்கள்.

கணிசமானவர்கள் இந்தியா சென்றார்கள். இலங்கையில் நன்கு தெரியப்பட்ட பழைய எழுத்தாளர்களான செ. கணேசலிங்கம், செ. யோகநாதன் போன்றவர்கள், இந்தியாவைத் தஞ்சமடைந்தார்கள். மாத்தளை சோமு, அருண் விஜயராணி போன்றோர் அவுஸ்திரேலியா சென்றார்கள்.

ஒரு சமுதாயத்தின் நாகரிகத்தைப் பிரதிபலிப்பது, அந்தச் சமுதாயத்திலுள்ள எழுத்தாளர்களால் படைக்கப்படும் படைப் பிலக்கியமாகும். ஐரோப்பாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்களில் ஒரு சில முற்போக்குவாதிகளால் ஒரு புதிய இலக்கியக் கலாசாரம் உருவாகியது. இலங்கை அரசாங்கத்தால் அவிழ்த்து விடப்பட்ட அடக்கு முறைகளை எதிர்த்துப் பல இலக்கியங்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் உருவாகின.

1985 - 86 வரையுமான காலகட்டத்தில் இலங்கையில் தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களிடையே நடந்த மோதல்களால் பல தமிழ் இளைஞர்கள் புலம் பெயர்ந்தோடி வந்தார்கள். அவர்களிற்கணிசமானோர் இலங்கையில் இலக்கிய உலகோடு பரிச்சயமானவர்கள், அல்லது இலக்கியத்தில் ஆர்வமுள்ளவர்கள், அவர்கள் தங்கள் எதிர்ப்புக்கள், எதிர்பார்ப்புக்களைப் பிரதிபலித்துப் பல படைப்புக்களைச் செய் தார்கள்.

புலம்பெயர் இலக்கியம் ஒரு புதிய பரிமாணத்தைக் கண்டது. தங்களது சுதந்திர சிந்தனைகளை இலக்கியமாகப் படைத்தார்கள். கனடா தொடக்கம் அவுஸ்திரேலியா வரையு மான பெரும்பாகத்தில் தமிழர்களால் நடத்தப்பட்ட கிட்டத்தட்ட 40-60 க்கு மேலான இலக்கியப் பத்திரிகைகளில் ஏராளமான இளம் எழுத்தாளர்கள் கதைகளையும் கவிதை களையும் கட்டுரைகளையும், ஆய்வுக் கட்டுரை களையும் எழுதினார்கள்.

80ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியிலும் அதன் பின்னர், 87ல் இந்தியப்படை இலங்கைக்கு வந்து தமிழருக்குப் பல கொடுமைகள் செய்து வந்தகாலகட்டத்திலும் அதன் பின்னரும் இன்னும்பல இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மட்டுமன்றி இலங்கையில் பல காலம் எழுதிக்கொண்டிருந்த, மாவை நித்தியானந்தன், முருகபூபதி, போன்றோர் அவுஸ்திரேலியாவுக்கும், நவரத்தினம் (நவம்), சேரன், செழியன், “காலம்” செல்வம், மணியம், குறமகள், போன்றோர் கனடாவுக் கும் சென்றார்கள்.

கவிஞர் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் நோர்வே சென்றார், எழுத்தாளர் சமுத்திரன் நோர்வேயில் வாழத் தொடங்கினார்.

எழுத்தாளர்கள் மட்டுமல்லாது, நாடகக் கலைஞர்களான தாசியஸ் மாஸ்டர், பாலேந்திரா தம்பதிகள் லண்டனை வதிவிட மாகக் கொண்டார்கள்.

இளவாலை விஜயேந்திரன் போன்றோரும் ஐரோப்பாவுக்கு வந்தார்கள்.

புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களுக்கு சிறுபத்திரிகைகள் மூலம் தளம் கொடுத்த நாடுகளில் முதலிடம் வகித்தது ஜேர்மனியாகும். அங்கு 80ஆம்

ஆண்டின் முற்பகுதியிலிருந்தே பலதரப்பட்ட சிறு பத்திரிகைகளும் வெளியாயின. 1977ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின்பின் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஜேர்மனிக்குப் புலம் பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கிடையேயுள்ள புத்திஜீவிகளால் பல சிறுபத்திரிகைகள் ஆரம் பிக்கப்பட்டன.

ஜேர்மனி:

ஜேர்மனியில், 1980ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், தூண்டில் பத்திரிகை ஆரம் பிக்கப்பட்டது, இதைக் கடலோடிகள் என்ற ஆசிரியர் குழுவினரான பார்த்தீபன், செல்வராசா, சிவசோதி, ஜோசப் மோகன் என்போர் நடத்தினார்கள். பார்த்தீபன் பிரதம ஆசிரியராகவிருந்தார். அதைத் தொடர்ந்து அழகலிங்கம், வாசுதேவன், சிவராசா போன்ற வர்களால், “எண்ணம்” என்ற சிறு பத்திரிகை வந்தது.

‘மண்’ என்ற பத்திரிகை, கலை இலக்கியம் மட்டுமல்லாது, இலங்கை அரசியல் நிமித்தமாக அகதிகளாக இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்களின் தகவல்களுடன் சிவராசா என்பரால் வெளியிடப்பட்டது.

‘கலை விளக்கு’ என்ற சிறு பத்திரிகை, தமிழ்க்கலைகளை, கலாசாரத்தை முன் னெடுத்து பாக்கியநாதன், விக்கினா பாக்கிய நாதன் தம்பதிகளால் நடத்தப்பட்டது.

அதைத் தொடர்ந்து, ‘சிந்தனை’ என்ற சிறு பத்திரிகையை பேர்லின் நகரில் தனது குடும்பத்துடன் வாழ்ந்த இடதுசாரியும் இலக்கிய ஆர்வலருமான பரராஜசிங்கம் 1985ல் தொடங்கினார்.

1986ஆம் ஆண்டில் சினி லோகநாதன் என்பவர் “அறுவை” என்ற சிறுபத்திரிகை யைத் தொடங்கினார். அந்தக் காலகட்டத்தில், “யாத்திரை” என்ற பத்திரிகை திருநாவுக்கரசு என்பாராலும், “நம்நாடு” என்ற பத்திரிகை கிருஷ்ணநாதன் என்பவராலும் வெளியிடப் பட்டன. அத்துடன் “வண்ணாத்திப்பூச்சி”, என்ற கலை இலக்கியப் பத்திரிகையும், முருகதாஸ் என்பவரால் “ஏலையா” என்ற ஏடும் வெளிவந்தன.

கவிஞர் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலனின் சகோதரர் களும் உறவினர்களும், பாரதிதாசன்,

வாணிதாசன், ரஞ்சினி, ராகவன் என்போரால் “புதுமை” என்ற கலை, இலக்கியச் சிறு பத்திரிகை 1988ஆம் ஆண்டிலிருந்து வரத் தொடங்கியது.

88ஆம் ஆண்டின் கடைசிப்பகுதியில், புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் சேர்ந்து கலந்து விவாதிக்கும் களமாக ‘இலக்கிய சந்திப்பு’ தூண்டில் ஆசிரியர் பார்த்தீபன், பீட்டர் ஜெயரத்தினம் போன்றோரால் ஜேர்மனியில் தொடங்கப்பட்டது. அத்துடன் பெண்களின் படைப்புகள் பற்றிக் கலந்துரையாடவும், விமர்சிக்கவும் “பெண்கள் சந்திப்பு” கள மிட்டது. இந்தக்களங்கள் நல்ல இலக்கியப் படைப்புக்களை அடையாளம் கண்டு வரவேற்கும் தளமாகக் கருதப்பட்டன.

ஐரோப்பாவில் தொடங்கிய ‘இலக்கிய சந்திப்பு’ ‘எழுத்தாளர்கள் சந்திப்புக்கள்’ பெண்கள் சந்திப்பு என்பன, ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளிலுமிருந்த இலக்கிய ஆர்வலர்கள், சமூகநலவாதிகள், அரசியல் ஆய்வாளர்களை ஒன்றுபடுத்திய களங்களாகவிருந்தன. தமிழர்கள் பெரும்பாலாகவிருந்த லண்டனுக்கு ஐரோப்பிய அகதித் தமிழர்கள் வருவதற்கு விசா போன்ற கெடுபிடிகள் இருந்ததால் அவர்கள் லண்டனுக்கு வர முடியவில்லை. பெரும்பாலான சந்திப்புக்கள் ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளிலும் அடிக்கடி நடந்தன. அவை தமிழ்ப் புத்திஜீவிகளின் இலக்கிய, அரசியல், சமூகவிடயங்களை மனம் திறந்து விவாதிக்கும் ஒரு சிந்தனைக்களமாகக் கருதப்பட்டது.

1989ஆம் ஆண்டு சந்துஸ் ஜெமினி கங்காதரன் போன்றோரால் “தேனி” பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து பிரிந்த ஜெமினி, “அக்கினி” என்ற பத்திரிகையைத் தொடங்கினார்.

பெண்களின் சிறு பத்திரிகைகளாக “நமது குரல்” என்ற பத்திரிகை 1986ல் தேவிகா கங்காதரனாலும், “ஊதா” என்ற பத்திரிகை உமா பரராஜசிங்கம், நிருபா, ரஞ்சி போன்ற பெண்களாலும் 1994ல் தொடங்கப்பட்டன.

இலங்கையிலிருக்கும் சாதிக்கொடுமைகள் தழுவி, “வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்” என்ற நாவலைப் பார்த்தீபன் 1987ல் வெளியிட்டார். அதைத் தொடர்ந்து பார்த்தீபனின், “பாதி உறவு” என்ற நாவல் 88ல்

வெளிவந்தது. அதன்பின் “ஆண்கள் விற்ற பனைக்கு” என்ற நாவலை 1989ல் வெளியிட்டார்.

இலங்கை எழுத்தாளரிடையே தெரியப்பட்ட புலம்பெயர்ந்த இளம் எழுத்தாளராகப் பார்த்தீபன் கணிக்கப்பட்டு அவரின் எழுத்துக்கள் பரவலாக வாசிக்கப்பட்டன.

புலம் பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் கணிசமாக ஆரம்ப கால கட்டத்தில் வெளிவந்த நாடு ஜேர்மனியாகும். அங்கு பல சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் பொ. கருணாகர மூர்த்தியின் பல படைப்புக்கள் அக்கால கட்டங்களில் வெளிவந்தன. அவரின் “கிழக்கு நோக்கிச் சில மேகங்கள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதி 87லும், அதைத் தொடர்ந்து, “ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்” என்ற மூன்று நாவல்களின் தொகுதியும் “அவர்களுக்கு என்றொரு குடி” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும் வந்தன.

பாரிஸ்:

ஜேர்மனியின் பல நகரங்களிலும் 1979ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதிக் காலகட்டம் தொடங்கி புலம் பெயர்ந்து குடியேறிய இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் பல கால கட்டங்களில் பல சிறு பத்திரிகைகளைத் தொடங்கியதுபோல் பாரிஸ் நாட்டிற்குப் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் இளைஞர்குழாம் புலம் பெயர் தமிழர் இலக்கியத்தில் 1985ஆம் ஆண்டிற்குப் பின் ஒரு பெரிய தாக்கத்தையுண்டாக்கினார்கள்.

அதே காலகட்டத்தில் பல தமிழ்ப் புத்திஜீவிகளால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு குழுவின் சார்பில் ‘தமிழ் முரசு’ சிறு பத்திரிகை வரத் தொடங்கியது. அரசியல் மாற்றங்கள், அபிப்பிராயபேதங்களால் பலர் அக்குழுவிலிருந்து பிரிய, இடது சாரியும் அரசியல் ஆய்வாளருமான (காலம் சென்ற) உமாகாந்தன் அவர்களால் ‘தமிழ் முரசு’ பத்திரிகை தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டது.

இலங்கையில் நடந்த தமிழ்க் குழுப் படுகொலைகளுக்குத் தப்பி ஓடிவந்த பல இளைஞர்கள் 1980ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் பாரிசில் பல சிறு பத்திரிகை களையுண்டாக்கினார்கள். ஈ.பி. ஆர். எல். எவ், புளட் அமைப்புக்களின் ஆதரவாளர்கள் பலர்

இதில் முன்னணியில் நின்றார்கள். ஈ.பி.ஆர். எல்.எவ் வைச் சேர்ந்த மனோகரன் என்பரால் “ஓசை”, “அம்மா” ஆகிய சிறு பத்திரிகைகளைத் தொடங்கினார். பலகாலம் கலை, இலக்கியப் படைப்புக்களை தந்த பாரிஸ் பத்திரிகைகளில் ‘அம்மாவும்’ ஒன்றாகும்.

“தேடல்” என்ற பத்திரிகையை, அருந்ததி, சுகன், காலம்சென்ற கலைச்செல்வன் போன்ற புத்திஜீவிகள் ஆரம்பித்தனர். பின்னர் “பள்ளம்” என்ற சிறு பத்திரிகை சுகன், கலைச்செல்வன் போன்றோர் ஆரம்பித்தனர்.

‘எக்ஸில்’ என்ற பத்திரிகை பாரிஸிலிருந்து, லக்ஷ்மி. விஜி, கற்சுறா, ஞானம் போன்றோரால் தொடங்கப்பட்டது. பின்னர் அதிலிருந்து பிரிந்த லக்ஷ்மி போன்றோரால் “உயிர் நிழல்” பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

‘கண்’ என்ற பெண்கள் சஞ்சிகையை லக்ஷ்மி நடத்தினார்.

இன்று கனடாவில் வாழும் செல்வம் அவர்கள் 80ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் பாரிசில் வாழ்ந்தபோது, ‘கட்டிடக்காடுகள்’ என்ற கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டார்.

தமிழிலும் பிரெஞ்சு மொழியிலும் கலா மோகன் பல கவிதைகளைப் படைத்தார். சில தொகுதிகளையும் வெளியிட்டார். பாரிஸ் வாழ் அருந்ததி மாஸ்டரால் “எரிந்ததேசம்” கவிதைத்தொகுதி, சபாலிங்கத்தால் ஆசியாஸ்தாபன வெளியீடாக 88இல் வெளியிடப்பட்டது.

“மறையாத மறுபாதி” என்ற கவிதைத் தொகுப்பைக் கலைச்செல்வன் 1992ல் வெளியிட்டார்.

94ல் கொலை செய்யப்பட்ட சபாலிங்கத்தின் ஞாபகார்த்தமாக, புஸ்பராஜா(காலம் சென்ற) அவர்களால் “தோற்றுத்தான் போவோமா” என்ற தொகுப்பு மலர் 2002ல் வெளியிடப்பட்டது.

ஷோபா சக்தியவர்களின் படைப்பான “கொரில்லா” 2000ஆம் ஆண்டும் அதைத் தொடர்ந்து “ம்” என்ற படைப்பும் வெளியிடப்பட்டன.

லண்டன்:

இலங்கையிலிருந்து பத்திரிகையாளராக

புலம் பெயர் இலக்கியம்
ஒரு புதிய பரிமாணத்தைக்
கண்டது. தங்களது சுதந்திர
சிந்தனைகளை இலக்கியமாகப்
படைத்தார்கள். கனடா தொடக்கம்
அவுஸ்திரேலியா வரையுமான பெரும்
பாகத்தில் தமிழர்களால் நடத்தப்பட்ட
கிட்டத்தட்ட 40-50 க்கு மேலான இலக்கியப்
பத்திரிகைகளில் ஏராளமான இளம் எழுத்
தாளர்கள் கதைகளையும் கவிதை
களையும் கட்டுரைகளையும்,
ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும்
எழுதினார்கள்.

லண்டனுக்கு புலம் பெயர்ந்த இராஜகோபால், மகாலிங்கசிவம் (மாலி) போன்றோரால் ‘புதினம்’ பத்திரிகை லண்டனில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அந்தப் பத்திரிகையிலிருந்து பிரிந்துபோன மாலி ‘நாழிகை’ என்ற கலை இலக்கிய பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார் 90ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் சபேசன் போன்றோரின் ஆர்வத்தால் ‘பனிமலர்’ பத்திரிகை வெளிவந்தது.

நோர்வே:

நோர்வே நாட்டிலிருந்து ‘சுவடு’ என்ற பத்திரிகையும், 80ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதி களில் ‘சக்தி’ ‘கலைமகள்’ என்ற சிறுபத்திரிகை களும் வெளிவந்தன. 2005ஆம் ஆண்டிலிருந்து, தமயந்தி என்பவரால் ‘உயிமெய்’ என்ற பத்திரிகை வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறது.

ஹொலன்ட் / நெதர்லாந்து:

சார்ள்ஸ், பத்மமனோகரன் போன்றோரால் ‘ஆனா ஆவன்னா’ (அ, ஆ, இ) என்ற பத்திரிகை நடத்தப்பட்டது.

டென்மார்க்:

‘சஞ்சீவி’ ‘இனி’ என்ற சிறு பத்திரிகைகள் டென்மார்க் நாட்டில் வாழ்ந்த தமிழ் புத்தி ஜீவிகளால் நடத்தப்பட்டன.

அவுஸ்திரேலியா:

டாக்டர் நொயல் நடேசன், முருகபூபதி அவர்களுடன் சேர்ந்து பதினைந்து பேர் கொண்ட குழுவுடன் 'உதயம்' சிறுபத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் தொடங்கப்பட்ட பல சிறு பத்திரிகைகள் முகம் கொண்ட பல எதிர்ப்புக்களைச் சந்தித்தாலும் 'உதயம்' பத்திரிகை இன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது.

இப்படிப் பத்திரிகைகளைத் தொடங்கிய பெரும்பாலானோர் இளம் எழுத்தாளர்கள் என்றாலும் இலங்கையிலிருந்து முற்போக்கு இலக்கிய பாரம்பரியம் இவர்களின் எழுத்துக்களில் பிரதிபலித்தன.

கனடா:

'நவம்' நவரத்தினம், நடத்திய "நான்காவது பரிமாணம்", குருஷேவால் நடத்தப்படும் "தாயகம்", அத்துடன், செல்வம் அவர்களால் நடத்தப்படும் "காலம்" என்பன ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

அங்கு நடத்தப்பட்ட "தேடல்" பத்திரிகையின் முயற்சியால் சேரன், வ.ச ஜெயபாலன் போன்ற பலரின் கவிதைத் தொகுதிகள் வெளியிடப்பட்டன.

பெண்கள் சந்திப்பைத் தொடர்ந்து பல காலம் பல மலர்கள் வெளியிடப்பட்டன. "புது உலகம் எமை நோக்கி" என்ற மலர் சக்தி வெளியீடாக வந்தது. இதை, சவிஸ் றஞ்சி, நோர்வே தயாநிதி, போன்றோர் பொறுப்பெடுத்து வெளியிட்டார்கள். "ஊடறு என்ற தொகுதியை, சவிஸ் றஞ்சி, பாரிஸ் விஜி, ஜேர்மன் தேவா ஹறோல்ட் போன்றோர் முன்னின்று வெளியிட்டார்கள்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் எனது பல படைப்புக்கள் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலிருந்து வந்த 75 விகிதமான பத்திரிகைகளில் வெளி வந்தன. அகதிகளாக வந்த பெண்களின் துன்பத்தை விளக்கும் "வளர்மதியும் வாஷிங் மெசினும்", "றோலா லஷ்சம்பெர்க் ஸ்ரா", அரசியல்வாதிகளின் இரட்டைத்தனத்தை விளக்கும், "இரவில் வந்தவர்", "அட்டைப்பட முகங்கள்", சகோதரப் படுகொலைகளை அடிப்படையாக வைத்து எழுதிய "நேற்றைய நண்பன்", "ஆனா ஆவன்னா", "ஒரு சரித்திரம் சரிகிறது" இலங்கை அரசு தமிழருக்குச்

செய்த கொடுமைகளை அடிப்படையாக வைத்தெழுதிய "சுற்றி வளைப்பு", "அரைகுறை அடிமைகள்", "ஓநாய்கள்", பெண்ணியம் பற்றி எழுதிய "நாளாளைக்கு இன்னொருத்தன்" "முதலிரவுக்கு அடுத்த நாள்", "இன்னும் சில அரங்கேற்றங்கள்" போன்ற பிரபலமான எனது சிறுகதைகள் பல புலம் பெயர் நாடுகளிலிருந்து வந்த சிறு பத்திரிகைகளில் பிரசுரமானவையே.

1990ஆம் ஆண்டுக்குப்பின், இலங்கையரின் புலம் பெயர்ந்த இலக்கியம், இந்திய இலக்கியத் துறையில் களமிறங்கியது. இலங்கைத் தமிழரின் புலம் பெயர்ந்த இலக்கியம் ஒட்டு மொத்தமான, தமிழ் இலக்கியத் துறையில் ஒரு மாபெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தது. புலம் பெயர் இலக்கியத்தில் காணப்பட்ட பன்முகப் பார்வை இந்தியாவின் பல பத்திரிகையாளர்களைக் கவர்ந்தது.

புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள் இந்திய வாசகர்களுக்கு அறிமுகமானார்கள். எனது படைப்புக்கள் இந்தியாவின் பல தரப்பட்ட பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தன. பல விருதுகளையும் பெற்றன. ஜேர்மனி கருணாகர மூர்த்தியும், கனடிய முத்துலிங்கமும், பாரிஸ் ஷோபாசக்தியும், லண்டன் இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியமும் இந்திய எழுத்தாளர்களால் விரும்பி வாசிக்கப்பட்டார்கள். "இந்தியா ருடே" பத்திரிகையின் விசேட பக்க எழுத்தாளர்களாக முத்துலிங்கமும் நானும் கௌரவிக்கப்பட்டோம்.

லண்டனிலுள்ள தமிழர்களின் தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்தில் முதன் முதலாக எனது புலம் பெயர் நாவல் 1981ல் இலங்கையில் வெளியிடப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து எனது ஏழு நாவல்களும், ஆறு சிறுகதைத் தொகுதிகளும், இரண்டு மருத்துவப் புத்தகங்களும், முருகக் கடவுள் பற்றிய ஆராய்ச்சிப் புத்தகமும் வெளியாயின. அதேபோல் வேறு பலரின் படைப்புக்களும் தொடர்ந்து வெளியாகத் தொடங்கின. எனது நாவல்கள் லண்டனில் மட்டுமல்லாது, பாரிஸ், இந்தியா போன்ற இடங்களிலும் வெளியாயின. ஐரோப்பாவின் பலநாடுகளிலும் நடந்த இலக்கியக்கூட்டங்கள் பலவற்றில் கலந்துகொண்டது மட்டுமன்றி, அவுஸ்திரேலியா, கனடா போன்ற நாடுகளிலுமிருந்தும் அழைப்புக்கள் தந்து இலக்கிய ஆர்வலர்கள் கௌரவித்தார்கள்.

வனும்பின் ஓலம்

-ந.சுந்தரன்

(ஜோயனி)

இப்போது
எங்கள் வீட்டின்
பின்புறக் குப்பையில்
காசித்தும்பை புத்திருக்காதா?

அதற்கும் பின்னால்
குழிக் கக்கூசும்
கோழிகள் படுக்கும்
ஆலமரமும்
எப்படியிருக்கும்?

குழிக் கக்கூசும்
கோழிப்பீ மணமும்
இன்னும் என் மூக்கில்!

முற்றத்துத் தென்னம்பிள்ளை
பெரிதாக வளர்ந்துவிட்டதாக
வந்தவர்கள் சொன்னார்கள்.

எல்லாம் மாறியிருக்கும்.
நானும்தான் மாறிவிட்டேன்.

சிறுவனாய் ஓடித்திரிய
நான் இனிக் கொடுத்து
வைக்கவில்லை.

வலையடிக்கவும்,
சூழ் கொளுத்தவும்
களவாய் இருட்டில்
கள் இறக்கவும்....
எதுவும் இல்லை.

மக்கள்தான்
இறந்தும் எஞ்சியும்
எங்கெங்கோ
அகதிகளாயினரே!

என்றோ ஒருநாள்
திரும்புவேன் என்று
நம்பியிருப்பாள் எனது அன்னை.
நானும்தான் நம்பியிருக்கிறேன்.

முதுமை தந்த வாலிபம்
ஓடி ஒளிந்துகொண்டது.

சூனிய வெளியில்
நானும் என் நாடும்.

நாடு திரும்புவேன் என்பதில்லை.
இங்கிருப்பேன் என்பதில்லை.
“இன்னொரு நாடு” அதுவுமில்லை.

கடந்தகால நிகழ்வுகள் மட்டும்
இன்னும் இருப்பாய்....
இருப்பின் இருப்பாய்!

பின்புறக் குப்பையில்
காசித்தும்பை புத்திருக்காதா?
ஆலமரத்தின் உச்சியிற் கோழிகள்?
குழிக் கக்கூசும், கோழிப்பீ மணமும்
இன்னுமென் மூக்கீல்!

[நன்றி: தூண்டில் - 42]

ஐரோப்பிய நாடுகளில் நடக்கும் இலக்கியச் சந்திப்பு, பெண்கள் சந்திப்பு சார்பாகப் புலம் பெயர் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களைத் தாங்கிய பல மலர்கள் வெளியிடப்பட்டன.

இலக்கியச் சந்திப்பு சார்பாக புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களைத் தாங்கிய “இனியும் சூல் கொள்” (1998) என்ற மலரும் பெண்கள் சந்திப்பு மலராக “புது உலகம் எமை நோக்கி” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பும்

1991ல் வெளியிடப்பட்டன.

90ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில். இலங்கை இலக்கிய ஆர்வலரான பத்மநாப ஐயர் லண்டன் வந்து சேர்ந்தார். லண்டனில் தமிழ் அகதிகளுக்கான “நலம்புரி அமைப்பொன்றில்” பணி புரிந்த காலகட்டத்தில், அந்த ஸ்தாபனத்தின் பத்திரிகையின் வருடாந்த இதழில் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் பலரின் படைப்புக்களுக்கும் இடம் கொடுத்தார். “அகதி”

என்றொரு பத்திரிகையைத் தொடங்கிப் பல இலக்கியப் படைப்புக்களை வெளியிட்டார். அவரால், முதற்தடவையாக, புலம் பெயர் எழுத்தாளர்களின் படைப்பிலக்கிய மலர் “கிழக்கும் மேற்கும்” 90ஆம் ஆண்டுகளின் நடுப் பகுதியில் இந்தியாவில் வெளியிடப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, “இன்னுமொரு காலடி”, “கண்ணில் தெரியுது வானம்” என்று மேலுமிரு புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களின் தொகுதிகளையும் வெளியிட்டார்.

அதேபோல் அவஸ்திரேலியாவிலிருக்கும் முருகபூபதி, எஸ். பொன்னுத்துரை போன்றோரால் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் படைப்புக்கள் அவஸ்திரேலியச் சிறப்பு மலராக வெளியிடப்பட்டன. தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களால் மட்டுமல்லாது, புலம் பெயர்ந்த தமிழரின் படைப்புக்களை பாரிஸ் கலாசார ஸ்தாபனம் ஒன்றும் பிரான்ஸ் மொழியில் 2000ஆம் ஆண்டு தொகுத்து வெளியிட்டது. நீண்ட நாட்களுக்குப் பின், 2013இல் இலங்கையில் நடந்த “இலக்கிய சந்திப்பு” கூடலில் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் பலரின் படைப்புக்களோடு “சுவர்னிக்கா” மலர் வந்திருக்கிறது. இதில் 60க்கும் மேற்பட்ட இலங்கை எழுத்தாளர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

80ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து 90ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதிவரை மிகத் திறமையாகச் செயற்பட்ட புலம்பெயர் தமிழர்களின் இலக்கியத்துறை சட்டென்று பல பிரச்சினைகளை முகம்கொடுக்கத் தொடங்கியது. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் நடந்த வன்முறைகளால் புலம் பெயர் இலக்கியத்தில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 80ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து புலம் பெயர் எழுத்தாளர்களுக்குப் பயமுறுத்தல்கள் விடப்பட்டன.

கனடாவில் “தாயகம்” பத்திரிகை ஆசிரியர் அவரின் கருத்துக்களைத் தாங்க முடியாதவர்களால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டார். பாரிஸ் நகரத்தில் இலக்கியவாதியான சபாலிங்கம் கொலை செய்யப்பட்டார் (1994). சபாரத்தினத்தின் கொலை பல எழுத்தாளர்களின் மனதில் பீதியை உண்டாக்கியது. பல சிறு பத்திரிகையாளர்கள் பயமுறுத்தப்பட்டார்கள்.

1995ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் சிறு பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சி படிப்படியாக அழியத் தொடங்கியது.

இன்று, தமிழர்களின் படைப்புக்கள் பெரிதாக வளர்வதாகச் சொல்ல முடியாது. தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்கள் விமல் குழந்தைவேல், பொ.கருணாகரமூர்த்தி போல் ஒரு சிலராக மட்டும் குறைந்து விட்டார்கள். அத்துடன் இணையத்தளம் வந்து விட்டதாலும் பலதரப்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களாலும், இன்றைய புலம்பெயர்ந்த தமிழரின் இலக்கிய உலகம் வித்தியாசமாக மாறிவிட்டது. பன்முகத்தன்மையுடன் ஆரோக்கியமாகக் கலந்துரையாடப்பட்ட இலக்கிய சூழல் மாறிப்போய் ஒருமுகப் படுத்தப்பட்ட கருத்துக்களைப் படைக்கவும், விவாதிக்கவும் காலகட்டம் நிர்ப்பந்திப்பது, ஆரோக்கியமான இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கோ, வளர்ச்சிக்கோ உதவி செய்யாது.

அத்துடன் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிற் பிறந்து வளரும் குழந்தைகள், தங்களுக்குப் பரிச்சயமற்ற தமிழ் இலக்கியத்தில் எவ்வளவு தூரம் அக்கறை காட்டுவார்கள் என்பதும் கேள்விக்குரிய விடயமாகும். ஆனால், புலம் பெயர்ந்த தமிழரின் படைப்புக்களில் இலங்கைத் தமிழர்கள் அக்கறை காட்டுகிறார்கள். புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்பில் காணும் பன்முகத் தன்மையை அவர்கள் விரும்பிப் படிக்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது.

கலிங்க நாட்டிலிருந்து, அரசியல் அகதிகளாக புலம் பெயர்ந்து வந்த தமிழர்கள், கிழக்கிலங்கையில் தங்கள் கலாசார, சமய விழுமியங்களை பாரம்பரியமாகக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பதுபோல், இலங்கையிலிருந்து வெளிநாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களும் தங்களின் பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பாதுகாப்பார்கள். ஆனால், எதிர்காலத்தில் தமிழ் மொழி மூலம் இலக்கியம் படைப்பார்களா என்பது கேள்விக்குறியான விடயமாகும்.

விலங்குகுடைப்பாடம்

-சந்திரவதனா செல்வகுமாரன் (ஜேர்மனி)

சங்கவி மெலிதாக திரைச்சீலையை விலக்கிப் பார்த்தாள். ஓ... கண்ணுக்குத் தெரிந்த தூரம்வரை நிலம், மரங்கள், வீட்டுக் கூரைகள்... என்று எல்லாவற்றையும் வெண்பஞ்சு போன்ற வெள்ளைப் பனி போர்த்தியிருந்தது.

ஆர்ப்பரிக்கும் கடல் அலையின் மெலிதான ஓசை, ஆலும் அரசமாய் குடை விரித்திருக்க, அலரிகளால் எல்லை போட்டு அழகாய் அமைந்திருக்கும் ஆத்தியடிப் பிள்ளையார் கோவில்... என்று எமது மண்ணுக்குரிய வாசனைகளும், அழகுகளும் ஒரு புறமும், கடந்த சிலவருடங்களாக இராணுவமும், ஷெல்களும், கிபீர்களும் அக்கிரமங்களும், தமிழர்கள்மீது பொழியப்படும் அநியாங்களும்.. என்று போரின் கோலங்கள் இன்னொரு புறமுமாய் பழக்கப்பட்டுவிட்ட சங்கவிக்கு ஜேர்மனியின் மார்கழிமாதப் பனியும் அழகாகத்தான் தெரிந்தது.

அந்த அழகில் மனம் ஒருகணம் லயித்தது. இதுவே இரண்டு கிழமைகளுக்கு முன்னதாக இருந்திருந்தால் அவள் சேகரையும் இழுத்துக் கொண்டு ஓடிப்போய் அந்தப் பனியில் துள்ளி யிருப்பாள். அப்படியொரு அழகு அந்தப் பனிக்கு.

அவளின் வீட்டுப் பல்கணிவரை, கிளை பரப்பியிருக்கும் காசல் நடஸ் மரம், அவள் இங்கு ஆவணியில் சேகரிடம் வந்தபோது காசல் நடஸ் காய்த்துக் குலுங்க பச்சைப் பசேலென்று இலைகளுடன் குளிர்ச்சியாக அழகாக இருந்தது.

பின்னர் இலைகள் மஞ்சளாகி... இலை களே இல்லாமல் மொட்டையாகி... அதுகூட அழகாகத்தான் இருந்தது. இன்று அது பனி யால் மூடப்பட்டு, ஒவ்வொரு கொப்பிலும் பனித்துளிகள் குவிந்து, பரந்து அழகே

அழகாய்...

மனசுக்குள் சுமையாக அழுத் தும் சோகத்தையும் மறந்து சங்கவி சில நிமிட நேரங்கள் அந்த அற்புத அழ கில் லயித்துப் போயிருந்தாள்.

அந்த லயிப்பில்

ஏற்பட்ட சந்தோசத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளக் கூட யாருமில்லாமல் தனித்துப்போய்விட்ட உணர்வு மனதில் தோன்ற மீண்டும் அவள் சோகமானாள்.

அவளுக்கும், சேகருக்கும் இடையில் மௌனப்போராட்டம் தொடங்கி இரண்டு வாரங்களாயிற்று. அவளுக்கு சேகரைப் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை. சேகரின் அருகில் படுக்கவும் பிடிக்கவில்லை. படுக்கையறைப் பக்கமே போகாமல் விருந்தினருக்கான அறையிலே படுக்கத்தொடங்கியும் இரண்டு வாரங்களாகிவிட்டது.

இந்த இரண்டு வாரங்களும் தூக்கம் அவளைவிட்டுத் தூர விலகிப்போயிருந் தாலும், சேகர் காலை எழுந்து போகும்வரை அந்த அறையைவிட்டு வெளியே வராமல் 'அவன் முகத்தைக்கூடப் பார்க்கக்கூடாது, அவன் விழிகளில் விழிக்கக்கூடாது' என்ற வைராக்கியத்துடன் அடைபட்டுக்கிடந்தாள்.

ஆனால் மீண்டும் திங்கட்கிழமை சேகர் வேலைக்குப் போனதும் வழமைபோல் வெளியில் வந்து சமைத்து, தானும் அரை குறையாகச் சாப்பிட்டு, சேகருக்கும் வைத்து விட்டு அழுதாள். வானொலி கேட்டாள். நகர மறுக்கும் நேரத்தைச் சபித்தாள். சேகர் வீடு திரும்பும் நேரத்திற்கு அரைமணி நேரம்

முன்னதாக மீண்டும் அந்த அறைக்குள் புகுந்து, கதவைத் தாளிட்டு முடங்கிக்கொண்டாள்.

இப்படியே நாட்கள் நத்தையாய், சோகமாய் நகர்ந்தன. எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு ஓடுமளவுக்கு சங்கவி ஒன்றும் புதுமைப் பெண்ணல்ல. மிகமிகச் சாதாரண பெண். எல்லாப் பெண்களைப் போலவும் சின்னச் சின்னக் கனவுகளும், ஆசைகளும் இவளிடமும் இருந்தன. அந்தக் கனவுகளுடனேயே ஜேர்மனி வரை சேகரிடம் வந்து சேர்ந்தவள்.

தாலியைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்ளும் அசட்டுத்தனம் அவளிடம் இல்லாவிட்டாலும், தாலி பெண்ணுக்கு அவசியம் என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை இருந்தது.

நாற்குணம் என்றும், நற்பண்பு என்றும் வேலிகள் போட்டு பெண்ணை வீட்டுக்குள் அடைத்தோர் நாணும்படியாக போர்க்கொடி ஏந்தி நாட்டினைக் காக்கின்ற வீரப் பெண்கள் வாழ்கின்ற ஈழத்திலிருந்து வந்த சங்கவி தனக்குத்தானே சிறைபோட்டுக் கொண்ட பேதைத்தனம் வித்தியாசமாகத்தான் இருந்தது.

அதனால் தானோ என்னவோ 'விட்டுப் பிடிப்போம்' பாணியில் 'வழிக்கு வருவாள்' என்ற நம்பிக்கையுடன் அமைதியான காத்திருத்தலுடன் சேகர் நாட்களைக் கழிக்கிறான். அத்தோடு இவளின் இந்தச் சிறைவாசம் எந்த விதத்திலும், எந்த விதமான அவமானத்தையும் அவனுக்கு ஏற்படுத்தாது என்பதிலும் நிம்மதியாக இருந்தான்.

ஆனாலும் பல தடவைகள் அறைக் கதவைத் தட்டி, "சங்கவி வெளியாலை

வாரும், நான் எல்லாம் விளங்கப் படுத்துறன்" என்று கேட்டுப் பார்த்துவிட்டான். பதிலாக சங்கவியின் விசும்பலைத் தவிர வேறெதுவும் அவனுக்குக் கேட்பதில்லை.

பூட்டிய அறைச் சுவரில் அழகாக, நேர்த்தியாக மாட்டப்பட்டிருக்கும் மகாபாரதக் காட்சிகளைப் பார்த்துப்பார்த்து சங்கவிக்கு அலுத்துப்போயிருந்தது. தேர்ச்சில்லுகளைப் பார்த்து, எண்ணி.. போதும் என்றாகிவிட்டது. கதவுக்கு நேரே மேலே சுவரில் கண்ணனின் மடியில் ஓய்மாய் சாய்ந்திருக்கும் ராதையையும், கண்ணனையும் பார்த்து, அதை அத்தனை அழகிய வர்ணத்தில் தீட்டியிருந்த ஓவியனையும் நினைத்து நினைத்து வியந்தாயிற்று. அம்மாவிற்கும், அக்காவிற்கும் கடிதம் எழுதத் தொடங்கி கிழித்துக் கிழித்துக் குப்பைக்கூடையில் போட்டாயிற்று.

இன்னும் என்ன செய்வது இந்த அறையினுள். மீண்டும் திரைச்சீலையை விலக்கிப் பார்த்தாள். வெண்பனியில் கால்கள் புதைய சிலர் வேலைக்கு விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கதவு அடித்துச் சாத்தப்படும் சத்தம் கேட்டது. சேகர் வேலைக்குப் போகிறான் என்பது தெரிந்தது. சேகர் காரை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பும்வரை யன்னலில் காத்திருந்தாள். சேகரின் கார் இன்னும் தெரியவில்லை. 'காரில் படிந்துவிட்ட பனியைச் சுரண்டுகிறானோ..'

சில நிமிடக் காத்திருத்தலில் சில்லு பனியுள் புதைந்து, மோட்டார் உறுமி, சில்லுகள் சுழன்று

“சங்கவி, நான் உமக்குச் சொல்லுறதுக்கு எத்தினையோ தரம் எத்தனிச்சனான். நீர் எந்தளவுக்குத் தாங்குவீர் என்கு தெரியாததலைதான் எனக்குத் தயக்கமா இருந்தது. எனக்கும் ஒரு ஜேர்மனியப் பொம்பிளைக்கும் ஏற்பட்ட உறவிலை எனக்கு இரண்டு பிள்ளையள், ஆறு வயசிலையும், நாலு வயசிலையும். இப்ப எனக்கு அவனோடை ஒரு தொடர்பும் இல்லை. என்ன இருந்தாலும் எங்கட சிறீலங்காப் பொம்பிளையள்போல இவையள் இருப்பினையோ.. அதுதான். மாதத்தில ஒரு நாளைக்குப் போய் பிள்ளையளைப் பார்த்திட்டுவருவன். இரண்டு பிள்ளையளுக்குமாய் 900மார்க் மாசம் மாசம் கட்டுறன். அவ்வளவுதான்.”

புகார் படிந்த கண்ணாடிகளுடன், பனிகள் சிதறிப் பறக்க சங்கவியின் கண்களிலிருந்து கார் மறைந்தது.

கூண்டுக்குள் இருந்து வெளியே பறக்கும் பறவையின் துடிப்புடன் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தாள் சங்கவி. சிறுகுழந்தையைப்போல் வீட்டுக்குள் ஓடித்திரிந்தாள். வானொலியை முடுக்கினாள். குளியலறைக்குள் சென்று பல்துலக்க முற்பட்டவள் கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அழுது அழுது சிவந்திருந்த கண்களைச் சுற்றி இலேசான கருவளையம் தெரிந்தது. கன்னங்கள் சற்று உள்ளே போயிருந்தன. அவளுக்கு மீண்டும் அழகை வந்தது.

‘வந்திருக்கக் கூடாது, இங்கை வந்திருக்கக் கூடாது. யாரையும் நம்பி வந்திருக்கக்கூடாது’ மனம் நொந்து முனகினாள்.

‘எப்பிடி ஏமாந்தன்?’

அன்றையநாள், அவளை இந்தச் சிறை வரை இழுத்துவந்த நாள் மீண்டும் அவள் மனத்திரையில் ஓடியது.

நெல்லண்டைப் பத்திரகாளி அம்மன் கோவில் முன்றலில் பூத்திருந்த கொன்றைப் பூக்களைவிட அழகாகச் சிரித்தது சந்தோச வெள்ளத்தில் மிதந்த சங்கவியின் மனம்.

சில நிமிடங்களுக்கு முன்புதான் நெல்லண்டையில் புதிதாகத் திறக்கப்பட்டிருக்கும் தொலைத்தொடர்பு நிலையத்தில் இருந்து ஜேர்மனியில் இருக்கும் சேகருடன் முதன் முதலாக தொலைபேசியில் கதைத்துவிட்டு வந்திருந்தாள். அவளது மனதிற்குள் வர்ணம், வர்ணமாய்க் கவிதைகள் பூத்தன.

நிறந்தெரியா

உன் முகம் காண

மனம் ஏங்குதே!

உன் குரல் தந்த ஸ்யரிசத்தில்

சிலிர்த்தேங்குதே!

சேகரின் குறும்பான பேச்சும், சிரிப்பும் அவளை எங்கோ அழைத்துச் சென்றிருந்தன. போனமாதமே அவளின் அக்கா கொழும்பிலிருந்து அம்மாவுக்கு கடிதம் போட்டிருந்தாள். ‘அம்மா, ஜேர்மனியிலை சங்கவிக்கு ஏற்றதா ஒரு மாப்பிளை இருக்கிறார். நல்ல பெடியனாம்.

குடிகிடி, சிகரெட் ஒண்டும் இல்லையாம். பெயர் சேகர். விபரமா எல்லாம் அறிஞ்சிட்டுத்தான் எழுதுறன். என்னோடை சிலதடவைகள் கதைச்சவர். சங்கவியின்றை போட்டோவை அவருக்கு அனுப்பினான். அவருக்கு நல்லாப் பிடிச்சிட்டுதாம். அவற்றை போட்டோவை அனுப்பியிருக்கிறார். அழகாத்தான் இருக்கிறார். நீங்கள் சங்கவியைக் கூட்டிக்கொண்டு கொழும்புக்கு வாங்கோ. ஏஜென்சி சரிவந்த உடனை அவள் ஜேர்மனிக்குப் போயிடலாம். செலவையெல்லாம் அவரே பார்க்கிறாராம்’

கடிதம் கண்ட உடனேயே அம்மா பரபரப்பாகிவிட்டாள். போட்டது போட்டபடி விட்டிட்டு உடனேயே கொழும்புக்குப் பயணம் செய்ய முடியாவிட்டாலும் பயணத்துக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கி விட்டாள். ஆனால் அக்காவின் கடிதமோ, அம்மாவின் பரபரப்போ சங்கவியிடம் எந்தவித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அந்தநேரம் அவளிடம் கல்யாணக் கனவுகள் இருக்கவில்லை. நாட்டின் நிலைமைகளினால் மனம் அழுத்தப்பட்டிருந்தது. அதைவிட கொழும்புக்குப் போவது பற்றி இலேசான பயம்கூட இருந்தது. பருத்தித்துறையில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் போவதற்கிடையில் எத்தனை சோதனைச் சாவடிகள்.

ஒரு நம்பிக்கையற்ற, எதிர்பார்ப்பற்ற நிலையில் அவள் இருந்தபோதுதான் அன்று காலை நெல்லண்டைத் தொலைத்தொடர்பு நிலையத்தில் இருந்து ஒருவர் வந்து சேகரிடம் இருந்து அழைப்பு வந்தது பற்றியும், இன்னும் இரண்டு மணித்தியாலங்களில் மீண்டும் அழைப்பு வரும் என்றும் சொல்லி, அவளது பெயர் எழுதப்பட்ட துண்டைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றார்.

சலனமற்ற சங்கவியின் மனம்கூட படபடத்தது. மகிழ்ச்சியுடன் காணப்பட்ட அம்மாவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சைக்கிளை உருட்டியபடி ஆத்தியடிப் பிள்ளை யார் கோவில்வரை நடந்தே போனவள், பிள்ளையாரை வணங்கிவிட்டு மீண்டும் வெள்ள வாய்க்காலுக்குள் இறங்கி ஏறினாள். திரும்பி, பிள்ளையாரைப் பார்த்து நெற்றியில் தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டு சைக்கிளில் ஏறி உழக்கத் தொடங்கினாள்.

சேகரின் அழைப்புக்காக அரைமணித்தியாலம் காத்திருந்தபோது சேகரைப் பற்றிய கனவுகள் எதுவும் இல்லாவிட்டாலும் என்ன கதைப்பது என்ற பயம் அவளுக்குள் இருந்தது. எதிர்பார்த்த அழைப்பு வந்தபோது ஒரே படபடப்பாக இருந்தாள். ஆனால் சேகரோ மிகவும் இயல்பாக, குறும்பாக, பொறுப்பாகக் கதைத்தபோது அவளும் இயல்பாகி விட்டாள்.

சேகருடன் கதைத்தபின், சங்கவியின் மனம் சேகரைக் கணவனாக்கிக்கொள்ள முழுமையாக சம்மதம் கொண்டிருந்தது. அந்த சந்தோசம் மனத்தை நிறைக்க தொலைத்தொடர்பு நிலையத்திலிருந்து நேரே நெல்லண்டைப் பத்திரகாளியம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று நன்றியுடன் வழிபட்டாள். நெஞ்சு நிறைந்த சந்தோசத்துடன் வீடு திரும்பியவள் அம்மா, தங்கையை தனியே விட்டுப்போவதை நினைத்துக் கவலைப்பட்டாள். தடுமாறினாள்.

ஆனால் தொடர்ந்த நாட்களில் அடிக்கடி சேகர் தொலைபேசியில் அழைத்துக் கதைத்தான். பருவமும், சேகரின் குறும்பான, இதமான கதைகளும் சேர இனிய கனவுகளில் மிதக்க ஆரம்பித்தான்.

சேகர் பணம் அனுப்ப, சங்கவி விமானத்தில் கொழும்பு போவது தீர்மானமான போது அம்மா மிகவும் சந்தோசப்பட்டாள். எல்லோரும் விமானத்தில் செல்ல நிதி நிலைமை சரிவராது என்பதால் சங்கவி மட்டும் தனியாக அம்மா தங்கையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கொழும்புக்குப் பயணமானாள்.

கொழும்பில் அக்காவிடம் வந்து சேர்ந்த போது, அம்மா தங்கையின் பிரிவில் மனம் கலங்கினாலும் சேகரின் புகைப்படத்தைப் பார்த்ததிலும், அவன் அடிக்கடி தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்வதாலும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தாள்.

மூன்று மாதங்களில் எல்லாம் சரி வந்தது. அக்காவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு விமானத்தில் பறந்தபோது சங்கவியின் மனத்தில் சேகரின் நினைவு ஒருவித சந்தோச எதிர்பார்ப்பைத் தந்தாலும், அம்மா சகோதரர்களின் நினைவு பொங்கிப் பொங்கிவந்தது.

பாரிஸ் விமான நிலையத்தில் இறங்கி தன்

முகத்தை ஓத்த வேறொருவரின் பாஸ்போர்ட் காட்டி ஏற்கெனவே பிரெஞ் பாஷையில் பாடமாக்கிக்கொண்டு வந்தபடி, அவர்கள் கேள்விகளுக்கு ஒருசொல் விடைகளாக அளித்து வெளியில் வந்தாள். இருவர், தாம் சேகரின் நண்பர்கள் என்று சொல்லி முதலில் தீர்மானித்தபடி ஒருவீட்டுக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

கணங்கள் யுகங்களாக, ஒருபகலும், இரவும் கழிய சேகர் வந்துசேர்ந்தான். சேகரைப் பார்த்ததும் சங்கவிக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. புகைப்படத்திலும், நேரிலும் நிறைய வித்தியாசங்கள் தெரிந்தன. முன்பக்கம் தலையில் வழக்கை விழுந்திருந்தது. ஆனாலும் அழகாகச் சிரித்தான். குறும்பாகக் கதைத்தான். இதமாக அணைத்தான்.

அன்றே காரில் பயணமாகி சேகரின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது நேர்த்தியாக அடுக்கப்பட்டிருந்த சேகரின் வீடு சங்கவியை வரவேற்றது. அதுவே சங்கவிக்கு சேகரின் மீது ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்தியது. சேகர் சீடிஸ்ராண்டில் இருந்து ஒரு சீடியை எடுத்து வானொலியில் போட்டபோது இனிய பாடலொன்று ஒலித்தது. இனிமையான பாடலும், சேகருடனான நெருக்கமும் என அன்றைய பொழுது இனிமையாகக் கழிந்தது.

இப்படியே தொடர்ந்த சந்தோசங்களுக்கு மத்தியில் சேகர் அங்கோடி இங்கோடி எல்லா விடயங்களையும் பார்த்து சங்கவிக்கு ஜேர்மனியில் ஒரு நிலைப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கான அலுவல்களையும் செய்து கொண்டிருந்தான். ஒரு நாளைத் தேர்ந்தெடுத்து, மண்டபம் எடுத்து, நண்பர்களை எல்லாம் அழைத்து, சங்கவியின் கழுத்தில் தாலியும் கட்டினான். நண்பர்களில் அனேகமானோர் குடித்துக் கும்மாளமிட்டபோதும் சேகர் மட்டும் மதுவிலிருந்து ஒதுங்கிநின்றபோது சங்கவி பெருமையின் உச்சத்தில் நின்றாள். சேகரின் புகழ்பாடி அம்மாவுக்கும், அக்காவுக்கும் கடிதங்களாக எழுதித்தள்ளினாள்.

இனித்த அவள் வாழ்க்கையில் கிணற்றில் விழுந்த கல்லாய் ஒருசெய்தி காதில் வீழ்ந்து சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. அன்று சேகரின் நண்பன் ஒருவனின் கல்யாண விழாவில்

சீக்கர் பிராணம்

எனது வேலையின்மை உறுதிப்படுத்தும்
மாதாந்த பதிவு அட்டை நவறியபோது
உங்கள் அலுவலகத்திலிருந்த கிழவி
அதற்கான மீள் பதிவைச் செய்திருந்தார்.
பதிவு செய்யப் படவில்லையென
ஓப்போது மறுக்கிறார்.

மரசம்பர் - ஜனவரி மாத உதவித் தொகையை
நிறுத்தும் முடிவு எந்த நியாயாதிபத்தியத்தின்
வரைவிற்குள்ளும் அடங்காது ஐயா!
துக்கலாளிலும் கல்யாணம், துடியலாளிலும் கலியாணம்
நாய் அங்கு ஓடியும் கெட்டது. இங்கு ஓடியும் கெட்டது.
உங்கள் முடிவின் பின்னர் என் மனோநிலை
மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருப்பது
எனக்கே தெரிகிறது.

எந்த கடனுக்கு வட்டிவளமும் போது
புத்தட்டில் இருக்கும் பத்து சென்ரிம்*
பரம்பரைக்கு உதவாது.
வாழ்வின் அர்த்தம் அந்தகைக்குக் குறைகிறது.
அர்த்தமின்மைக்கான இன்னொரு தரவு
அடுத்த மாதாந்தப் பதிவுவரை காத்திருக்க நியாயமில்லை.
விரக்தியின் கோம்பிளிவளைச் சிற்றாறு.
செயின் நதி பெரியது.

[நன்றி - அ. ஆ. இ.]

*பத்து சென்ரிம் - ஸ்ரீமதியற்றதாசி
விமருக்கும் பிரெஞ்சு நாணயம்

எல்லோரும் கலகலப்பாக இருந்தபோது,
இரு பெண்கள் “சேகரின்றை பிள்ளையளைப்
பற்றி சங்கவிக் கு ஏதாவது தெரியுமோ?
என்னெண்டாலும் அவன் பயங்கரக் கெட்டிக்
காரன்தான். இரண்டு குழந்தையளையும்
வைச்சுக் கொண்டு ஒரு இளம் பிள்ளையையும்
கூப்பிட்டுக் கட்டிப்போட்டான்” என்று குசுகுசுத்
தது, சங்கவியின் காதுகளில் நாராசமாய்
விழுந்தது.

சந்தோசத்தைக் கலியாண வீட்டில்

தொலைத்தவள் ‘அவர்கள்
கதைத்தது என் சேகரைப்
பற்றியல்ல’ என்று தனக்குத்
தானே சமாதானம் கூற
முனைந்தாள். ஆனாலும்
எதுவோ அவளைக் குழப்
பியது.

அவளுக்கு மேற்
கொண்டு கலியாண வீட்டில்
நிற்கவே பிடிக்கவில்லை.
சேகரிடம்சென்று “எனக்கு
ஒரேயடியா தலை இடிக்குது.
வீட்டை போவமோ?” என்
றாள். புரிந்துணர்வு உள்
ளவனாய் சேகர் நண்பர்
களிடம் விடைபெற்றான்.

“இவன் ஏதும் தப்புக்
செய்வானா?” எடைபோட
முடியாமல் தடுமாறினாள்.
தனக்குள்ளேயே மேலும்
போராடமுடியாமல் காருக்
குள்ளேயே வெடித்தாள்.
அதிர்ந்த சேகர் ஆரம்பத்தில்
மறுத்தாலும், வீட்டுக்கு
வந்ததும் மெதுமெதுவாக
உண்மைகளைச் சொல்லத்
தொடங்கினான்.

“சங்கவி, நான் உமக்
குச் சொல்லுறதுக்கு எத்
தினையோ தரம் எத்த
னிச்சனான். நீர் எந்தள
வுக்குத் தாங்குவீர் என்று
தெரியாததொலைதான் எனக்
குத் தயக்கமா இருந்தது.
எனக்கும் ஒரு ஜேர்மனியப்
பொம்பிளைக்கும் ஏற்பட்ட

உறவிலை எனக்கு இரண்டு பிள்ளையள்,
ஆறு வயசிலையும், நாலு வயசிலையும். இப்ப
எனக்கு அவளோடை ஒரு தொடர்பும் இல்லை.
என்ன இருந்தாலும் எங்கட சிறீலங்காப் பொம்
பிளையள்போல இவையள் இருப்பினையோ..
அதுதான். மாதத்தில் ஒரு நாளைக்குப் போய்
பிள்ளையளைப் பார்த்திட்டுவருவன். இரண்டு
பிள்ளையளுக்குமாய் 900மார்க் மாசம் மாசம்
கட்டுறன். அவ்வளவுதான்.”

அப்படியெதுவும் இல்லையென்றுதான் சேகர் சொல்லுவான் என எதிர்பார்த்த சங்கவி, சேகரின் வார்த்தைகளால் கொதிப்படைந்து சீறினாள். “நீங்கள், முதலே சொல்லி இருக்கலாந்தானே. நான் அங்கை அம்மா வோடை நிம்மதியா இருந்திருப்பன். நீங்கள், என்னை ஏமாத்தீட்டீங்கள். உங்களோடை என்னாலை வாழேலாது..” தாங்க முடியாத ஆத்திரமும், வேதனையும் சங்கவியிடம் இருந்து வெளியேறி நெருப்பு வார்த்தைகளாகச் சேகரைச் சுட்டன.

‘சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது’ என்பதை அன்றுதான் சேகர் கண்டான். அதிர்ந்துகூடப் பேசத்தெரியாத சங்கவி உருத்திர தாண்டவம் ஆடினாள். அவளின் தாண்டவத்தை எதிர்கொள்ள முடியாத சேகர், வேறுவழியின்றி அவளைப் பளாரென அறைந்தான்.

“என்னை மிருகமாக்காதை. உனக்கு ஜேர்மனியிலை இப்பிடி ஒரு வாழ்க்கை கிடைக்கிறதுக்கு, நீ குடுத்து வைச்சிருக்கோணும். ஊர் உலகத்தில இல்லாததையே நான் செய்திட்டன்!”

சேகரின் வார்த்தைகளில் சங்கவி விக்கித்துப்போனாள். அவன் செய்த தப்பை விட, அவன் அதை நியாயப்படுத்தியது அவளை இன்னும் வெகுண்டெழச்செய்தது. கோபமாக, அந்த இடத்தை விட்டு ஓடிப்போய் விருந்தினர் தங்குவதற்கான அறையில் புகுந்து தாழிட்டுக் கொண்டாள். ஏதாவது ஏடாகூடமாக நடந்து விடுமோ என்று பயந்த சேகர், “சங்கவி வெளியிலை வாரும். கதவைத் திறவும்...” என்று எத்தனையோ தரம் முயன்றான். சங்கவியின் விசம்பலைத் தவிர வேறெதுவும் வெளியில் கேட்கவில்லை.

பின்னர் சேகர் என்ன நினைத்தானோ.., ‘இவளை விட்டுத்தான் பிடிக்கவேண்டும்’ என்று நினைத்தானோ. வெளியே வரும்படி அதிகமாக வற்புறுத்தாமல் திரிகிறான்.

கழுத்தில் தொங்கும் தாலிக்கொடியைக் கைகளால் பிசைந்தபடி நினைவுகளில் மூழ்கிப் போயிருந்த சங்கவி நினைவுகளில் இருந்து விடுபட்டவளாய் சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அவள் வீட்டு வானொலியின் ஊடாகவும் இசை பரப்பிக் கொண்டிருந்த ஐரோப்பிய வானொலி ஒன்றின் செய்திச் சுருக்கம் ஆரம்பமாகி இருந்தது. அந்தச் செய்திகளிலும் மனம் நாட்டம் கொள்ளாமல் இருக்க, அவள் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வெளியில் வந்தாள்.

செய்திச் சுருக்கம் முடிந்து விளம்பரங்கள் ஒலித்து அடுத்து ‘புதுமைப்பெண்’ என்ற நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகப் போவதாக அறிவித்தது. அதுபற்றி எதுவுமே அலட்டிக் கொள்ளாமல் சங்கவி தேநீரை உறிஞ்சினாள்.

இனிய பெண் குரல் ஒன்று பெண்களுக்குத் துணிவுதரும் வகையில் பல நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. தேநீரையும் மறந்து சங்கவி அந்தக் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

தொடர்ந்த நாட்களில் அவள் சிந்தனைகள் மாறியிருந்தன. ஒருவித தன்னம்பிக்கையான எண்ணங்கள் அவளுள் ஓடின. ‘எனக்கு நானே இந்த அறையைச் சிறையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேனே! என்ன ஒரு பேதைத்தனம் எனக்கு! நான் என்ன தப்புச்செய்தேன்? சிறை வைக்கப்பட வேண்டியவன் என் கணவன் சேகர் அல்லவா! இல்லையில்லை சேகர் என் கணவன் இல்லை. தாலி கட்டினால் உடனே கணவனா? அப்படியானால் அவன்..? அந்த ஜேர்மனியப் பெண்..? அவளுக்கு இவன் யார்? தாலி கட்டாத கணவனா?’

பலமாகச் சிரிக்கவேண்டும் போல இருந்தது சங்கவிக்கு. கழுத்தில் தொங்கிய தாலி ஆண்கள் பெண்களை அடிமைப்படுத்த எழுதிய சாசனத்தில் கையெழுத்திடப்பட்ட முத்திரைபோல அவளுக்குத் தெரிந்தது. ஏதோ யோசித்துக் கொண்டவன் தாலியை நிதானமாகக் கழற்றி மேசையில் வைத்தாள். கூடவே சேகர் என்ற உறவையும்..

பிரசுரம்: சக்தி
(April-June 1999)

பிரசுரம்:
புது உலகம் எமை நோக்கி (10.7.1999)

நோர்காணல் :

சந்திப்பு: 'கல்யாணக் குழு' ஜூன் 2014

வணக்கம். தாங்கள் புலம்பெயர்ந்து விரித்தானியா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் வாழ்ந்த அனுபவம் உள்ளவர். எமது கலாசாரத்தைப் பேணுவதற்கு புலம்பெயர் நாடுகளில் நம்மவர்கள் எடுக்கும் முயற்சிகள் பற்றி ஒரு சிறிய அறிமுகத்தைக் கூறுங்கள்.

தமிழர்களாகிய நாம் இன்று உலகின் பல பாகங்களிலும் குடியேறி வாழ்கிறோம். நாம் வாழும் இடங்களில் எமது கலாசாரம் அழிந்துவிடாது பாதுகாக்க எம்மவர் எடுக்கும் முயற்சிகள் பல. இந்துக் கோயில்கள் அமைத்து நிர்வாகத் திறமையுடன் நடத்தி வருகிறார்கள். தமிழ் மொழியை எமது வாரிசுகள் இழந்துவிடக்கூடாது எனத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள், அது மட்டுமா கருத்தரங்குகள், விவாத மேடைகள், தமிழ் நூல் வெளியீடுகள் என எமது கலாசாரம் வளர எடுக்கப்படும் முயற்சிகள் பல.

கலைகளிலே சிறந்து விளங்கிய சமூகம் நாம். எமது பாரம்பரிய லலித கலைகளான இசை நாட்டியத்தைக் கற்பிப்பதற்குப் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே போதியளவு வசதிகள் உள்ளன.

தாங்கள் ஒரு பரத நாட்டியக்கலைஞர். புலம்பெயர் நாடுகளில் பரதநாட்டியத்தைக் கற்பித்தும் வருகிறீர்கள். முதலில், பரதம் அதன் தோற்றம் - பரம்பல் பற்றிய சிறு அறிமுகத்தைத் தாருங்கள்.

பரதம் ஓர் இந்திய ஆடற்கலை. தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களிலே ஆடிய தேவதாசிகளின் ஆடலில் இருந்தே பரிணமித்தது பரதம். ஆனால் இன்று பரதநாட்டியம் என்ற நளிமான ஆடல் உலகம்பூராவும் பிரபல்யமான

மேற்கு நாடுகளில் பரதம்

நாட்டிய கலாநிகி

காத்தி கக கணைசு

(அவுஸ்திரேலியா)

சாஸ்த்திரிய ஆடற்கலையாகியுள்ளது. இன்று பரதநாட்டியம் தமிழின் ஆடல்கலை மட்டுமல்ல, இந்தியக் கண்டத்தின் ஆடலாகவும் மாறியுள்ளது. 50களில் இருந்து தமிழின் பரதக்கலை குஜராத்திலே ஆடப்பட்டுவருகிறது. இங்கு பரதம் குஜராத்தியரின் கலாசாரத்திற்கு ஏற்ப மாறியுள்ளது. அங்கு குடிபுகுந்த சிறந்த நட்புவனர்கள் குஜராத்தி மொழியுடன் பரதத்தை மிக மிக அழகாக இணைத்துள்ளனர். குஜராத் பல்கலைக்கழகத்தில் பரதநாட்டியத்திற்கான பட்டப் படிப்பு பாடமாக உள்ளது. டெல்லியின் தலைநகரில் ஹிந்தி மொழியில் பரதம். சினிமா நகரான (பாம்பே) மும்பையிலும் பரதம். 60,70 வருடங்களாக பரதநாட்டியம் தமிழின் பாரம்பரியக் கலையின் விருத்தியே இது என நாம் கொள்ளவேண்டும். சிங்களத்திலும் பரதத்தைக் காண்கிறோம் அல்லவா. தமிழகத்தின் அண்டை மாநிலங்களான ஆந்திரம் (தெலுங்கு) கர்நாடகம், கேரளம் (மலையாளம்) அத்தனை மொழியும் இணைந்தே தமிழக கர்நாடக சங்கீதக் கச்சேரிகளும், நாட்டிய கச்சேரிகளும் தமிழகத்தில் நடைபெறுகின்றன. மொழி வேறுபாடு உணராது மக்கள் இதை ரசித்து வருகிறார்கள்.

தாங்கள் இலங்கையில் இருந்த காலத்திலே பல பரத நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளை நடத்தியவர். வெளி நாடுகளில் உள்ள ரசிகர்களில் இருந்து நமது நாட்டு ரசிகர்கள் எவ்வாறு வேறுபடுகிறார்கள் என நீங்கள் கருதுகின்றீர்கள்?

இலங்கையில் வேறுபட்ட மொழியை இரசிக்கமுடியாத கூட்டத்தினரே உள்ளனர். அதனால் இலங்கையில் நாட்டியம் ஆடவோ, இசைக்கச்சேரி நடத்தவோ வேண்டுமானால் தனித் தமிழில் அமைந்தால்தான் இரசிப்பார்கள்.

மேற்கத்திய நாடுகளில் பரதத்தின் பரம்பல் எவ்வாறு ஆரம்பித்தது?

மேற்கத்திய நாடுகளுக்குத் தொழில் பார்ப்பதற்காக இந்தியரும் இலங்கையரும் புலம் பெயர்ந்தனர். புலம்பெயர்ந்த தமது கணவருடன் இணைந்து சென்ற மனைவியர், நாட்டியம் கற்று தேர்ந்தவர்களாக இருந்தமையால் தம்போன்றே சொந்த நாடுகளில் இருந்து வந்தவர்களின் பிறருக்குப் பரதம் கற்பிக்க ஆரம்பித்தனர். இவர்களில் முதலில் குடியேறியவர்கள் இந்தியரே. இவர்களை அடுத்தே இலங்கைத் தமிழர்கள் குடியேறினார்கள். 40,50 வருடங்களாக பரதநாட்டியம் மேற்குநாடுகளில் இவர்களால் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

தாங்கள் பிரித்தானியாவுக்கு முதலில் சென்றீர்கள். அங்கு எவ்வாறு உங்களது அறிமுகம் அமைந்தது?

நான் என் கணவருடன் 1968 இல் பிரித்தானியா சென்றேன். நாம் வாழ்ந்தது 'ஸ்கொட்லாந்தின் கிளாஸ்கோ' என்ற பகுதியில். நாட்டியத்தை ஆடுபவன் என்றதனால் எனது கச்சேரியை கிளாஸ்கோ பல்கலைக்கழக நுண்கலை பகுதியில் ஒழுங்கு செய்தனர். அதைக் கண்ணுற்ற சில இந்தியர் என்னை அணுகித் தமது பிள்ளைகளுக்கு நாட்டியம் கற்றுத்தரும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். எனது மாணவியராகச் சேர்ந்தவர்கள் வங்காளியர், பஞ்சாபியர், உத்தரபிரதேச ஹிந்திமொழி பேசுவோர். அபிநயம் அற்ற ஆடலான அலாரிப்பு, ஐதிஸ்வரம் போன்ற உருப்படிகள் மொழியின்றிக் கற்றுவிடலாம். அபிநயத்திற்கான பாடலுக்கு கிந்துஸ்தானி இசைக் கலைஞரின் உதவியை நாடினேன். வங்காளி மாணவியருக்கு வங்கத்தில் பிரபலமாக இருந்த ரவிந்திரநாத் தாகூரின் பாடல்கள் ரசிக்கும்படியாக அமைந்தன. ரவிந்திர சங்கீதத்துடன் தாகூரின் கீதாஞ்சலியின் சில பாடல்களுக்கும் அபிநயித்து ஆடினார்கள். அவரவர் புரிந்து ரசிக்கவேண்டுமானால் அவர் தாய்மொழிக்கு ஈடாகுமா? இது பரதத்தின் வளர்ச்சியா அல்லது நெகிழ்ச்சியா?

இந்திய ஆடற்கலைஞர் ஒருவர் இருப்பதை அறிந்த Scottish Ballet Academy என்னை அணுகி நாட்டியம் கற்றுத்தரும்படி அழைத்தனர். 3மாத வகுப்பு இந்திய நாட்டியம் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்காகவே நான் மேலோட்டமாக கற்றுக்கொடுத்தேன். உயரப் பாய்ந்தும் லாவகமாக ஆடும் Ballet நடனத்தை கற்றவர் எமது அடவுகளை ஆடும்போது அதில் ஒரு தனி மெருகைக் கண்டேன். இன்று எமது இந்திய இலங்கைப் பெண்கள் ஒரு சிலர்

Ballet கற்றுக் கொள்கிறார்கள். அத்துடன் பரதநாட்டியமும் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். இவர்கள் பரதம் ஆடும்போது பலே நடனத்தைப்பெற்ற பயிற்சியின் மெருகைக் காணமுடிகிறது. எமது பரதநாட்டியம் இவர்கள் மூலம் புது மெருகு பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

தங்களது பரதம் தொடர்பான அவுஸ்திரேலிய அனுபவங்கள் பற்றிக் கூறங்கள்

Australia வில் நாட்டிய வகுப்புகளை என்போன்றே பலர் நடத்தி வருகிறார்கள். பல்லின மக்களும் பழக வருவதால் நாளாந்தம் பாடம் ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெறும். மொழியின் அர்த்தம் புரிந்தால்தான் உள்ளத்திலே உணர்ந்து அபிநயிக்க முடியும். முயன்றால் முடியாதது ஒன்றும் இல்லை. பல தடவைகள் பாடலின் அர்த்தத்தைக் கூறி ஆசிரியரே அபிநயிக்கும்போது திறமைசாலியான மாணவியர் அபாரமாக உணர்ச்சியைக் கொட்டி ஆடிவிடுவார்கள். வார்த்தைக்கு வார்த்தை அர்த்தம் புரிந்தே ஆடுகிறார்கள். ஹிந்தி பேசும் இருசகோதரிகளான கவிதா, கிருத்திகா இருவரும் குற்றாலக் குறவஞ்சியைத் தமிழ்ச் சபையில் ஆடியபோது, பலர் அவர்களிடம் போய் அவர்களைத் தமிழராகக் கருதி, நல்லாக ஆடினீர்கள் எனத் தமிழில் கூறிப் பாராட்டுவதையும் அவதானித்தேன். பாரதியாரின் 'நல்லகாலம் வருகுது நல்லகாலம் வருகுது' என்ற பாடலுக்கு எனது மகன் அமிழ்தனுடன் ஹிந்தி பேசும் மாணவியர் இணைந்து ஆடியபொழுது பலரின் பாராட்டையும் பெற்றார்கள். மொழியைப் புரிந்து ஆடவேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஆடும் திறமையும் இருந்துவிட்டால் அற்புதக் கலையான பரதம் எம்மை ஆட்கொண்டுவிடும்.

மொழியைப் புரிந்துகொண்டால் மட்டும் போதுமானதா? பரதத்தின் கலாசாரப் பின்னணியை அதிலே பொதிந்துள்ள தெய்வீகத்தை உணரவேண்டாமா?

சரியாகச் சொன்னீர்கள்; பரதத்தைக் கற்றுத் திறமைபெற மொழியை உணர்ந்தால்மட்டும் போதாது, கலாசாரப் பின்னணியை அறிந்து இரசிக்கும் மனோபாவத்துடன் இந்து மதத்தையும் புரிந்திருத்தல் வேண்டும். பரதநாட்டியத்தின் பின்னணி இவற்றிலே தங்கி உள்ளது. பிற மதத்தவர் ஆடும்போதும் இந்து மதத்தைப் பற்றிய புரிந்துணர்தல் வேண்டும். எனது கிறிஸ்தவ தமிழ் மாணவி Anita Eristy முருகா முருகா' என ஆடியதைப் பார்த்த ஒரு முருகபக்தர் என்னிடம் கூறினார், கத்தோலிக்கப் பெண் ஆனாலும் 'முருகா முருகா' என எம்மை உருகவைத்துவிட்டாளே என்றார். Anitaவை சிட்னி முருகன் ஆலயத்திற்கு அழைத்துப்போய் பூஜை திருவிழாக்கள் எல்லாம் காண்பித்தேன். கலாசாரம் என்பது என்ன எனத் தெரியாது ஆடிவிட முடியாது.

அதே சமயம் யேசுநாதரின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தைப் பிறப்பில் இருந்து உயிர்த்தெழுதல் வரை நாட்டிய நாடகமாகத் தயாரித்தேன். இதற்காக நான் 6 மாதங்களாக நூல்களைப் படிப்பதிலும் ஆய்வதிலும் ஈடுபட்டேன். பல கத்தோலிக்க நண்பர்கள், கத்தோலிக்க மதத்தலைவரின் ஆலோசனை வேண்டுமா எனக் கேட்டனர். மறுத்துவிட்டேன். நானாக உணரும்வரை நான் நாட்டிய நாடகம் தயாரிக்க தகுதியற்றவளே என்பதே என்கருத்து. தயாரித்து வெற்றியும் பெற்றேன். கத்தோலிக்க ஒன்றியத்திற்காகத் தயாரிக்கப்பட்டு அவர்கள் சபையில் மேடை ஏறியது. பலர் அழுதுவிட்டார்கள் நாட்டிய நாடகம் நடைபெறும்போது நான் மட்டும் உணர்ந்தால் போதுமா, மேரிமாதாவாக நடத்த பெண் ஒத்திகையின்போது யேசுநாதரின் பாதத்தைத் தன் தலை முடியால் சுத்தம் செய்யும்போது கண் கலங்கினாள். மேரி, இறந்த யேசுநாதரின் உடலை மடியில் போட்டு கதற உடலைச் சுற்றிவந்து மார் அடித்த பெண்கள் நிஜமாகவே அழுதனர். இத்தனையும் அவர்கள் புரிந்து உணர்ந்ததால் ஏற்பட்டது. இதை நடத்தவர்கள் இந்து பாரம்பரியத்திலே பிறந்து வளர்ந்த மாணவியரே. இவை யாவற்றையும் நான் கூறக் காரணம் பலமொழிகளை பேசலாம் ஆனால் மனிதர் உணர்வுகள் ஒன்றே. இந்த நாட்டிய நாடகமும் சிட்னியிலேயே நடந்தேறியது. இங்கு பரதநாட்டியம் உன்னத நிலையில் வளர்ந்த வண்ணமே உள்ளது. புலம் பெயர்ந்த நடனத்தால் எமது கலையான பரதநாட்டியம் ஓங்கி வளர்வதை அவதானிக்கலாம்.

மேற்கத்திய நாட்டியக் கலைஞர்களின் பரத நாட்டிய ஆர்வம் எத்தகையது?

மனிதன் தான் வாழும் சூழலால் தாக்கப்படுபவன். கலை மனித உணர்வுகளின் நாடியாகப் பிறப்பது. புதிய சூழலிலே நாட்டியம் ஆடும் மாணவியர் இரசிக்கும்படியாக எமது பாரம்பரியத்தில் இல்லாத சில புதிய கதைகளும் நாட்டியமாக்கப்படும். ஷேக்ஸ்பியரின் Romiyu Juliyat இவர்களிடம் பிரபலமான கதை. Sleeping Beauty பிரபலமான கதை. இவையாவும் மேற்கத்திய தாக்கத்தால் நாட்டிய நாடகமாக்கப்படுவதை அவதானிக்கலாம். பரதம் எவ்வாறு வட இந்தியர்களின் மொழிக்கு வளைந்து கொடுத்து அவர்கள் கலையாக மாறியதோ, அதேபோன்றே புதிய சூழலுக்கு ஏற்ப மாற்றம் காணாவிட்டால் நிலைத்துநிற்க முடியாது. இந்திய கலையில் ஆர்வங்கொண்ட மேற்கத்தியர் நாட்டியத்தை முறையாக மேற்கு நாடுகளில் வாழும் எம்மவரிடம் கற்றுத் தமிழகம் சென்று மேலும் அங்கு இருக்கும் சிறந்த ஆசிரியர்களிடம் கற்று, முறையாகக் கச்சேரிகளும் செய்துவருகிறார்கள். தமிழக பரதநாட்டிய வகுப்புகளிலே மேற்கத்திய வெள்ளை நிறப் பெண்களைக் காணமுடியும். இவ்வாறு தமிழகம் செல்வோர் பரதநாட்டியத்தை மட்டுமல்ல இந்திய கலாசாரம் இந்துமத தத்துவங்களையும் அறிய விரும்புகிறார்கள்.

ஆடற்கலை வளர்ச்சிக்கு மேற்கத்திய தேசத்தவர்களின் பங்களிப்பு எத்தகையது?

நலிந்து அழிந்து விடுமோ என்ற நிலையில் இருந்த தமிழர்களின் அழகிய ஆடற்கலைக்கு புத்துயிர் கொடுத்தவர்களில் ஒருசாரார் மேற்கத்தியரே. இந்திய தத்துவங்கள், இலக்கியம், அறிவுத்துறை போன்றவற்றில் ஆர்வங்கொண்ட மேற்கத்தியர் பலர் 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளிலிருந்து இந்திய அறிவுச் செல்வங்களை ஆராயப்புகுந்தனர். அதன் தாக்கமாக இந்திய சிற்பக் கட்டடக் கலை பற்றி எழுதியும் வந்தனர். இந்தியரின் அழகுச் செல்வமான ஆடற்கலையை அறிந்துகொள்ள முதன்முதலில் ஆர்வம் காட்டியவர் ருத் டேனிஸ் எனும் அமெரிக்க நங்கையே. இந்திய கலாசாரத்திலும் கலைகளிலும் ஆர்வங்கொண்ட ருத் டேனிஸ் 1904 இல் ராதா எனும் பெயரில் ஒரு நாட்டிய நாடகத்தைத் தயாரித்தார். இது பெரும் வெற்றியாக அமைந்தது. அதை அடுத்து பல இந்தியப் பின்னணியைக்கொண்ட நாட்டிய நாடகங்களைத் தயாரித்து வெற்றிகண்டார். 1925ல் தனது கணவரான ரெட் ஷோனுடன் இந்தியா வந்து, இந்தியக் கலைஞர் அறிஞர் மத்தியில் இந்திய ஆடற்கலை பற்றி புதிய விழிப்பை ஏற்படுத்தினார். மீண்டும் நாடு திரும்பியவர் 'சிவ நடனம்' என்ற நாட்டியத்தை தனது கணவனான ரெட் ஷோனை ஆடவைத்து பல மேடைகளில் மேடை ஏற்றினார்.

ருத் டேனிசை அடுத்து உலகப்புக்கழ் பெற்ற ரஷ்ய பலே கலைஞர் 1922 இந்தியா வந்தார். தான் கேள்விப்பட்ட நளினமான ஆடற்கலையை இந்தியாவில் அன்று காணமுடியவில்லை எனக் கவலைப்பட்டார். அன்று பரதம் தனது பொலிவை இழந்து நலிந்து போய்க்கொண்டிருந்த காலம். பவலோவா அம்மையார் தான் பார்க்க முடிந்தவற்றை வைத்து கிருஷ்ணா ராதா என்ற நாட்டியத்தைத் தயாரித்து வெற்றி பெற்றார். தன்னுடன் ஆடுவதற்கு உதயஷங்கரை அழைத்தார். இவ்வாறே இந்தியப் புகழ்பெற்ற நாட்டியக் கலைஞரான உதயஷங்கர் உருவானார்.

உதயஷங்கர் London இலேயே தங்கி தொழில் முறையில் நாட்டியக் கொம்பனி நாடாத்தினார். மேதைத் துணிவுடன் பல ஆடல் வகைகளைக் கலந்து நாட்டிய நாடகங்கள் உருவாக்கினார். பரதம், மணிப்பூரி, கதக், கதகளி நடனங்களை இணைத்து இவரது குழு நாட்டியங்களை நாடாத்திவந்தது. இது ஷங்கர்பாணி எனவும் வர்ணிக்கப்பட்டது. இவர் நாட்டியங்களில் மிகப் பிரபலமானது 'உழைக்கும் யந்திரம்'. மனித சமுதாயத்திற்கும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கும் உள்ள முரண்பாட்டைக் காட்டும்வண்ணம் 1934 உழைக்கும் யந்திரம் என்ற நாட்டிய நாடகத்தைத் தயாரித்தார்.

ருத் டேனிஸ், அம்மையாரை அடுத்து கீழைத்தேயக் கலைகளில் மோகம் கொண்டவர் லா.மேரி எனும் அமெரிக்கப் பெண். 1936 தமிழகம் வந்து பாபநாசம் வேலுப்பிள்ளையிடமும் மயிலாப்பூர் கௌரி அம்மாவிடமும் நாட்டியம் கற்றார். இவர் தன்னுடன் இணைந்து ஆட ராம் கோபாலை அழைத்தார். இவ்வாறே பிரபல நாட்டியக் கலைஞரான ராம்கோபால் உருவானார். இவர்களை அடுத்து வந்த அமெரிக்க நங்கை ராகினி தேவி ஆவார். இவரே பரதநாட்டியத்தை முழுமையாகக் கற்று தேறிய நங்கை. இவருடன் இணைந்து ஆடியவரே கோபிநாத் என்ற இந்தியக் கலைஞர்.

வடமொழியில் கிடைத்த நாட்டிய நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துப் பரதத்தின் மறுமலர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்து வழிகாட்டியாகவும் இருந்தவரும் ஒரு பிறநாட்டவரே 1917 இல் நந்திகேஸ்வரரின் 'அபினய தர்பணம்' எனும் நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து "Mirror of Gesture" என மகுடம் இட்டவர் ஆனந்த கென்னிஷ் குமாரசுவாமி ஆவார்.

இன்று கலாஷேத்திரா எனப் பிரபலமாக விளங்கும் கலைக் கல்லூரியை நிறுவியவர் ருக்மணி தேவி அருண்டேல். Dr. ஜோஜ் அருண்டேல் என்ற மேற்கத்தியரைத் தனது 16 வயதில் 1902ல் மணந்தார். Dr. ஜோஜ் அருண்டேலுடன் பல ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்தவர் ருக்மணிதேவி. Australia சென்றபோது, பிரபல ரஷ்ய நாட்டிய நங்கை அன்னை பவலோவாவின் நாட்டியக் குழுவின் முதன்மை ஆடற்கலைஞரான Eleo Nordியிடம் ருக்மணிதேவி Ballet நடனம் கற்று ஆடியவரே. இவர் Ballet நடன உடை தரித்து ஆடிய படம் இன்றும் மெல்போன் மொனாஷ் பல்கலைக்கழகப் பழமையான படங்களின் பாதுகாப்பு கோப்பில் உண்டு. Anna Pavalova அம்மையார் தமிழரின் நடனத்தில் ஆர்வம் கொண்டு 1922 இல் இந்தியா சென்றவர் அல்லவா. இவர் ருக்மணி தேவியிடம் இந்தியா சென்று அவரது பாரம்பரிய நடனத்தைக் கற்றக்கொள்ளும்படி அறிவுறுத்தினார். அதன்பிரகாரம் அவர் பரதத்திற்குப் புத்துயிர் அளித்த E.கிருஷ்ண ஐயரின் உதவியுடன் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையிடமும் மயிலாப்பூர் கௌரி அம்மாவிடமும் அரங்கேறினார். அதன்பின் கலாஷேத்திர என்ற கலைக் கல்லூரியையும் நிறுவினார். அதுவரை தனிப்பட்ட குழுக்கள் மூலம் கற்பிக்கப்பட்ட பரதம், கல்லூரிப் பாடத்திட்டமாக மாற்றப்பட்டது. தவிர, பிற நாட்டு மாணவிகள் தங்கிப் படிக்க வசதியும் செய்யப்பட்டது. இலங்கை, மலேஷியா போன்ற பிறநாட்டு மாணவ மாணவியரும் இந்த வசதியைப் பயன்படுத்தினர்.

பெரும்பாலும் பெண்களே ஆடும் இந்தப் பரத நாட்டியத்தில், ஏன் மேற்கத்திய நாட்டிய தாரகைகள் தங்களோடு ஆண்களை இணைத்துக்கொண்டு ஆடுவற்கு முற்பட்டார்கள் எனக் கருதுகிறீர்கள்?

பிற நாட்டில் இருந்து வந்து நாட்டியம் கற்ற மேற்கத்தியப் பெண்கள், ஆண் ஆடல் கலைஞரை தம்முடன் ஆட அழைத்தமைக்குக் காரணம், மேலை நாட்டவர் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து ஆடுவதே அழகெனக் கருதுபவர். தனியொரு பெண் ஆடுவது அவர்கள் நாட்டியத்தில் சோபை பெறாது. எப்போதுமே ஆண் பெண் இணைந்து ஆடுவதே முறை எனக் கருதுபவர். உதயஷங்கர், ராம் கோபால் ஏற்படுத்திய தாக்கம், தனி ஒரு பெண் ஆடும் பரதத்தை ஆண்களும் ஆடப் புகுந்தது. இன்று பல ஆண்கள் நடனத்தைத் தொழில் முறையில் ஆடி வருகிறார்கள். மேற்கு நாடுகளுக்குச் சென்று நாட்டியக் கொம்பனிகளுடனும் இணைந்து ஆடிவருகிறார்கள்.

மேற்கத்திய ரசிகர்கள் பரதநாட்டியத்தை எவ்வாறு பார்க்கிறார்கள்?

எமது பரதத்தை பார்க்கும் மேற்கத்தியோர் எமது உயர்ந்த பாரம்பரியக் கலையை வியப்புடன் நோக்குகிறார்கள். அவர்கட்கு எம்மீதும் எமது கலைமீதும் ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. தனி ஒருவன் ஆடும் முன்னீளக் கச்சேரி உலகின் வேறு எந்தப்பகுதியிலும் காணமுடியாத விந்தை. இதற்கான பயிற்சி இறுதியில் சபையோர் சலிக்காது கட்டுக்கோப்பாக அமைக்கப்பட்ட கச்சேரி அமைப்பு இவை மேற்கத்தியரை வியக்கவைக்கும் அம்சம். மேற்கத்தியக் கலைஞர் கலா விமர்சகரிடம் 'எமது ஆடல் புரிந்ததா? இரசித்தீர்களா' எனக் கேட்டால் அவர்கள் பதிலே 'கோபம், கவலை, மகிழ்ச்சி, வியப்பு அத்தனையும் மாறிமாறி தோன்றும் அழகு இதை புரிய மொழி தேவையா? என்பதே. ஒட்டுமொத்தமாக பரதம் அவர்கட்கு மகிழ்வூட்டும் வியத்தகு கலையாக உள்ளது.

நிறைவாக, புலம்பெயர் நாடுகளில் இன்று பரதம் கற்பிக்கும் ஆசிரியைகளுக்குத் தாங்கள் கூறும் ஆலோசனை யாது?

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் கணிசமானவர்கள் நாட்டியத்தைச் சிரத்தையுடன் கற்றுவருகிறார்கள். அங்கு வாழும் இளம் தலைமுறையினருக்குப் பரதத்தைக் கற்பது வெறும் அழகுக் கலையைக் கற்பதல்ல, அவர்கட்கு எமது பாரம்பரியத்தைக் கலாசாரத்தைப் புரிந்து உணர இது வழிவகுக்கிறது. இளைய தலைமுறை நாட்டிய ஆசிரியர்கள் இதனை உணர்ந்து செயல்படவேண்டும்.

படித்த வீதியும்
வெய்யில் சுட்டுத்தின்ற மேளியும்
சேவை முடிச்சில்
நாளமுமுதும் உழைத்த
கொஞ்சக் காசுகளும்
நெல் அர்வாளும்
செம்மண்கால்களும்
முடிக்கெந்தல் முகமுமாய்
முந்தையர் நடந்த வீதியில் நீயும்
எட்டி நடை கட்டி
வீடுபோகும் கால்களில்
வீதிக்கல் அடிபட்டு
இரத்தம் கசந்தாலும்

நீ படும் ஆறாவேதனை
யார் நெஞ்சைத் தொடும்
உன்னைத் தொடாத பகல்
மெல்ல மெல்ல இருளைத்தொட்டு.

சூரியக்கிழவி சுத்திவைத்த
ஆற்றிய பந்தப்பாயை

மழைக்கூதை விர்த்து விடாள்
பச்சைப்பசேலென வாரந்து
புவி ஆழைத்த புல்லிறக்கிலும்
ஒவ்வோர் காலத்தின் தொடக்கங்கள்
நிலைத்தன.

மொழி தூக்கும் தென்றலோடும் அவை
குல்லுக்குத்த மகிழ்கிறதே
கொட்டைப்பெட்டி வெற்றிலையாய் நாங்கள்
மாடிந்து மாடிந்து மாடிந்தும் மாடிந்து

பழக்கின்னம்
திறப்புக் கோர்வைகளால்
நேற்றிலிருந்து ஓர் தருமண அழைப்பிதழால்
அவ்வப்போது வரும் காக்கங்களால்
இரண்டொரு பேணாக்களால்
நீரம்பியிருக்கும்
பழங்கள் ஏதும்லலை

நண்பனொருவன் அலசர் வியாதியினால்
வேதனைப்படுவான் துண்டுப் பாணிகளும்
குவளைத் தேநீரும்
எங்களின் நாள் உணவு

இந்த அறையின் சொந்தக்காரன்
உன்பதற்கு முன் மதுவால்
தொண்டையை நனைத்துக்கொள்வான்
நேற்றைய தீனம் நீத்திரைப் பாயிலும்
வாடகைப் பணத்திற்கு
வாயையும் கையையும் நீட்டி
எழுப்பி விடான்.

அடையான் கடையும் பூட்டப்பட்ட இரவின்
உன்பவர்களின் கோபபகளைக் கழுவீ ஏறிந்து விட்டு
றெஸ்ரோரண்டில் இருந்து
இன்னுமொருவன் வந்து விடுவான்
இனுமேரர் திறப்புக்கோர்வை பழக்கின்னத்தை நீர்ப்பிள்ளும்.
துள்ளித் தீரியும் பருவம் முறிந்த சின்னஞ்சிறும்
தந்தாய் நிலத்தில் முத்தாய் விளைந்த
ஓர் பாடலை
காதுச் சீப்பிக்குள் அள்ளித்தந்து
குருத்துக் கைகளை நீட்டினான்
சுரங்க வரையில் இன்று

வேலையின்றி உணவின்றி ஒருவன்
 சீல்லைரைக்காசுகள் கேட்டு
 வரஸ்ரோரணின் உணவு ரீக்கற் கேட்டு
 கடிக்காரப் பயணிகளிடம்
 வாய்விட்டு ஆர்ப்பித்தான்.

வயிற்று முட்டியில் வயினை உற்றும
 அந்த மனிதர்கள்
 அந்த நூற்றாண்டின்
 காட்சிப் பொருளாய்

அவர்கள்
 கடலின் அடித்தளத்தில்
 பாலவனை வெளியார்ப்பில்
 அனா குண்டுகளை உரீக்கிறார்கள்
 மலர்களைப்
 படைப்பதற்கு?

□ □ □

தசை விழுங்கும்
 ஒரு முதலைகளின்
 தடித்த வாய்களின் கீழ்
 ஓர் தையல்கடை ஆங்குகிறது
 ஆயிரக்க ஆளைஞன் ஒருவன்
 ஆடை தைக்கத் தொடங்கினான்

உடுப்புக் கட்பொன்றை எடுத்தான்
 வெட்டிய பாகங்களை முட்டினான்,
 முட்டிய பக்கங்கள்
 மடித்தும்
 பிளந்தும்
 ஓர் தூர்க்கிய இளைஞனால்
 அயன் பிடிக்கப்பட்டன

பொக்கற் போடும் ஆயந்திரத்தால்
 அரபுப் பெண்
 பொக்கெற்றுக்களைப் போட்டுக் கொடுத்தான்
 எஞ்சிய பக்கங்களைத் தைத்தான்
 இருகைப்பங்களை முட்டினான்
 பொலத் தைக்கும் ஆயந்திரத்தால்
 இருபக்க தோள் முட்டிலும்
 பொலத்துக்களைத் தைத்தான்
 மொறக் நாட்டு இளைஞன்
 துபீள்யூர் தைக்கப்பட்டு
 பிறவளம் திருப்பப் பட்டது
 தெறி விளிம்புகள்
 பாக்ஸ்தான் இளைஞனால்
 அயன் பிடிக்கப்பட்டன,
 ஓர் சீனுவா இளைஞனால்
 தெறி ஓட்டைகளும்
 தெறிகளும்
 அடிக்கப்பட்டன
 சீறீலங்களால்
 ஆடை அயன் பிடிக்கப்பட்டு
 தூர்க்கிய பெண்ணால்
 நூல்கள் வெட்டப்பட்டு
 உறையிடப்படுகிறது
 ஆடை
 53 % Polyester
 43 % Laine
 4 % Lycra
 Made in France

(இஷியும் சூல்கொளி)

விதியும் செம்மணி கால்களும்
 -மணிவண்ணி
 (திராவிடம்)

தூக்குப் போட்டுக்கொள்வது என்று முடிவெடுத்த பின்புதான் தன்னுடைய தொண்ணூறு கிலோவையும் தாங்கக்கூடிய கயிற்றைத் தேடுவது இந்த நாட்டில் சலபமான காரியமல்ல என்பதை மான்குட்டி புரிந்து கொண்டார். எங்கு தேடியும் பயனில்லாது போகவே கோடாலிப் பம்புபோன்ற மெல்லிய கயிற்றை வாங்க வேண்டியதாயிற்று.

கயிற்றை வாங்கிய பின்புதான் தூக்குப் போட்டுக் கொண்டவர்களில் யாராவது நடு வழியில் அறுந்து விழுந்திருக்கிறார்களா என்பதை யோசித்தார். எல்லாவற்றையும் எட்டிவிட்ட புலம் பெயர்ந்தோர் இதுவரை அந்தச் சாதனையைமட்டும் எட்டியதாகத் தெரியவில்லை. அவருக்கு இப்பொழுதே நிறையப் பட்டங்கள் இருந்தன. இனி 'தூக்கறுந்தான்' பட்டமும் வந்தால் அதைத் தன்னால் தாங்க முடியாதென அலுத்துக் கொண்டார்.

கட்டிலுக்கு அடியில் பத்திரமாக ஒளித்து வைத்திருந்த தேடாவளையத்தை எடுத்து, மூன்று பாகங்களாக அளந்து துண்டு போட்டுக் கொண்டார். தூக்கறுந்தான் பட்டத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்ள கயிற்றை மூன்று புரிகளில் முறுக்கியெடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஊரிலென்றால் தென்னங்காணியில் குத்தி வைத்திருக்கும் இரும்பு ராட்டையில் போட்டு வசதியாகத் திரித்துக் கொண்டிருப்பார்.

நேரம் பதினொன்று மனைவி செண்பக வடிவு ஒரு மணிக் குத்தான் வருவாள். அதற்குள் இவருடைய சீவன் அடங்கிப் போய்விடும். கயிற்றைச் சரசரவென முறுக்கத் தொடங்கினார்.

அப்போதுதான் தான் செத்துப்போன பின்பு என்ன நடக்கும் என்று யோசித்தார். மனைவி செண்பக வடிவு அவரது மார்பில்விழுந்து அழலாமென நினைத்தார். பிள்ளைகள் அழுவார்களோ ஆனந்தப்படுவார்களோ அவருக்குத்தெரியாது. இருந்தாலும் அவர்களுக்கு அப்பன் அருமையை விளங்க

வைக்கவே இந்த முடிவை எடுத்திருக்கிறேன் என்பதை சிறு கடிதமாக எழுதிவைக்க முடிவு செய்தார்.

நல்லவனான தான் செத்துப்போவதை விட தீயவர்களான பிள்ளைகளையும், மனைவியையும் கொன்றுவிடலாமென முன்னர் நினைத்திருந்தார். ஆனால் அப்படிச் செய்வதால் அவருக்கு மிஞ்சப்போவது கொலைகாரன் என்ற பட்டம் ஒன்று மட்டும்தான். அதைவிட தானே தூங்கிவிட்டால் குடும்பத்தோடு சுற்றியிருக்கும் நாலைந்து வெங்கிணாத்தியளும் திருந்திக் கொள்ளலாமென நினைத்தார். வெங்கிணாத்தியென்று நினைத்தபோதுதான் ஊரிலிருக்கும் வெங்கிணாத்தி சண்முகராசா வாத்தியின் நினைவு ஓடோடி வந்தது.

"தம்பியவை! நீங்கள் எப்பவும் திருமணத்திற்கு அவசரப்படக்கூடாது. மேலை நாடுகளைப் பாருங்கோ, அவர்களுடைய சராசரித் திருமண வயது முப்பத்தைந்து, ஆனபடியால்தான் அந்த நாடுகள் சனத்தொகை பெருக்கத்தால் பாதிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் செல்வந்த நாடுகளாக இருப்பதற்கும் அது ஓர் காரணம்."

"அப்பிட்யெண்டால் இளவயதுத் திருமணங்கள்தான் சனத்தொகைப் பெருக்கத்துக்குக் காரணமென்றுயிள்?"

"நிச்சயமாக, அளவுக்கு மிஞ்சிய சனத்தொகைப் பெருக்கம்தான் எங்களைப் போன்ற நாடுகளின் அடிப்படைப் பிரச்சனை. ஆனபடியால்தான் திருமணங்களை எவ்வளவு தூரம் பின்போடுறியளோ அவ்வளவு தூரம் பொருளாதாரப் பிரச்சினையளும் தீரும்.

**இன்ரெந்ற சாமியும்!
றிபிளக்டர் சாமியும்!**

கி.செ.துரை
(டென்மார்க்)

வெள்ளைக்காரனைப் போலப் புரிந் துணர்வும், ஆரோக்கியம் மிக்க குடும்ப வாழ்வும் உங்களுக்குக் கிடைக்கும்.”

சண்முகராசாவின் பொருளியல் வகுப்பில் படித்ததை நம்பித்தான் பல்லைக்கடித்து இளமையை கல்லாக்கி, பல்கலைக்கழகப் புத்தகங்களோடு போராடி, சகோதரங்களைக் கரைசேர்த்து, முப்பத்திநான்கு வயது செண்பக வடிவைக் கைபிடித்தார். ‘லேற் மரேஜ்’ மூன்று பிள்ளைகளையும் பெற்றபோதே கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் வைத்தே வளர்தெடுக்க வேண்டிய தாகப் போய்விட்டது.

குடும்பத்தோடு வெளிநாடு வந்ததும் வெள்ளைக்காரர்கள் முப்பத்தைந்து வயது வரை எப்படித்தான் கலியாணம் கட்டாமல் காத்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய ஆவல் கொண்டார். அவர்களில் பெரும்பாலோர் ஆடி ஓய்ந்து, பிள்ளைகளும் பெற்று, கட்டையில் போகும் காலத்துப் பாதுகாப்பிற்கே கல் யாணத்தை வைத்துக்கொள்வதை அறிந்த போது தனக்காகவும், தன்போன்ற ‘லேற் மரேஜ்’ பல்கலைக்கழகக் காரருக்காவும் ஒரு முறை ஓங்கி அழுதார்.

இப்போது சண்முகராசா வாத்தி மட்டும் கைகளில் அகப்பட்டால் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு, முதலில் அவருடைய மண்டையைப் பிளந்து எமலோகம் அனுப்பிவிட்டே தானும் தூக்குப்போட்டுக் கொள்வேனென உறுமினார். ஆனால் சண்முகராசா வாத்தியைக் கொல்வதால் தன் போன்றவரின் கருவளத்தையே அழித்துக் கொண்டிருக்கும் கல்வித் திட்டத்தை மாற்ற முடியாதென்பதை பின்னரே விளங்கினார். எனினும் ஆறாத கோபத்தால் கயிற்றை ஓர் மூச்சுப்பிடித்து இழுத்துப் பார்த்தார். அது தன்னைப்போல மூன்று பேர் சேர்ந்து தொங்கினாலும் அறுந்து போகாத பலம் பெற்றிருப்பது தெரிந்தது.

தொண்டைக்குழியை முறித்து, நாக்கை வெளியே தள்ளவைக்கக் கூடியவாறு பலமான உருவ தடத்தைப் போட்டபடியே தன் உயிரை உவியப்போகும் பாசக்கயிற்றின் சுருக்கை கவலையுடன் பார்த்துக் கொண்டார். அது ஓர் கேள்விக்குறியைப்போல வளைந்திருந்தது. பின் ஓர் கடதாசித் துண்டில் தனது மரண வாக்குமுலத்தை எழுத ஆரம்பித்தார்.

பணக் கஷ்டங்களைச் சொல்லிச் சொல்லியே பாரதம் பாரதமாகக் கடிதம்

எழுதியவருக்கு இப்படியொரு கடிதமெழுது வது புதிய அனுபவமாயிருந்தது. இத்தால் டேனிஸ் அரசாங்கம் அறிவது யாதெனில்.. என்று தொடங்கும்போதே பிணத்தைக் கீறிக் கிழிக்கவேண்டாம் என்ற மன்றாட்டத்தை மட்டும் டேனிஸ் மொழியில் எழுதியிட வேண்டுமென நினைத்தார். தமிழில் எழுதி பின் அதை யாராவது அடிதலையாக மொழி பெயர்த்துவிட்டால் போதும் அவர்கள் பிணத்தை இரண்டாகப் பிளந்துவிடுவார்கள்.

கவலையுடன் வீட்டைச் சுற்றி ஒரு முறை நோட்டம் விட்டார். எங்கிருந்தோ கடலையில் வளரும் எருக்கலஞ்செடி நாறுவதைப் போல பிரமை. அதே வீடுதான், மூலையில் சிலந்தியொன்று வலை பின்னிவிட்டு, இரைக்காகக் காத்துக்கிடந்தது. அதனுடன் உடன்பாடு கொள்ளாத இன்னொரு சிலந்தி ஒற்றையான நூலில் கீழ்நோக்கித் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சிலந்தியும் தூக்கில்தான் தொங்குகிறதா என்று கூர்ந்து பார்த்தார். திடீரென என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை. தும்புத்தடியை எடுத்துவந்து, அந்தச் சிலந்தி வலையைத் தாறுமாறாகப் பிய்த்தெறிந்தார். அடிப்பட்ட சிலந்தியொன்று தன் வயிற்று முட்டைகளோடு கூழாகி சுவரினீமீது வடிந்தது.

போனமாதம் சிவ்வாவை டெனிசுவின் அலமாரிக் குள்ளிருந்து பல வெள்ளைக்கார அழகிகளின் நிர்வாணப் படங்கள் மீட்கப்பட்டபோதுதான் மான்குட்டியின் வெண்தலையில் முதல் இடி விழுந்தது. அவருடைய ஐம்பத்தைந்து வருட சீவியத்தில் காணாதவறிய கோணங்களில் கிடந்த படங்கள் அவருக்குள் பெரும் கலவரத்தை ஏற்படுத்தின. பத்து வயதுப் பையன் கையில் இவ்வென்ற பட்டிநுக்கும் பாட்டை எண்ணிக் குமுறினார். உடுப்புத் தோய்ப்பதை விட்டுவிட்டுப் பிள்ளைகளைப் பின்தொடரத் தொடங்கினார்.

அந்தச் சிலந்தி அநியாயமாக இறந்த மைக்கு இவ்வென்ற இணையவலை என்று தமிழ்ப்படுத்தியதே காரணமாக இருந்திருக்கலாம். ஏனென்றால் அவர் தூக்குப்போட முடிவெடுத்தமைக்கு பாழாய்ப்போன இவ்வென்றும் ஒரு காரணம் என்றே மரண வாக்குமூலத்தில் எழுதியிருந்தார்.

இவ்வென்ற வந்த புதிதில் தமிழரிடையே பெரும் புரட்சி ஏற்படுத்திவிடும் என்று துள்ளிக் குதித்த இரண்டொரு தமிழரில் இவரும் ஒருவர். பக்கத்திலிருக்கும் நூல் நிலையத்தில் இலவச சேவையாக இவ்வென்றைப் பூட்டி யிருந்தார்கள். அங்கு வயோதிபர் முதல் இளசுகள் வரை இவ்வென்ற பூக்களை வண்டுகளாய் மொய்த்திருப்பதைப் பார்த்தால் அவர் மட்டுமல்ல, யாருமே அப்படித்தான் எண்ண நேரிடும்.

அவரின் மூத்த மகன் கார்வண்ணன் ஒரு வருட காலமாக இவ்வென்றின் முன்னாலேயே தவங்கிடக்கிறான். மகள் லோகமணியும், கடைக்குட்டி டெனிசனும் கூட பாடசாலை முடிந்த கையோடு இவ்வென்றைத் தேடி ஓடுவதே வழமையாகிப் போயிருந்தது.

தன் காலத்துத் தமிழர் எட்டத் தவறிவிட்ட உச்சங்களை எல்லாம் இக்காலத்துப் பிள்ளைகள் தொட்டுவிடப் போகிறார்களென்ப பெருமிதமடைந்தார். அவர்களே உலகத்தை ஆழ அகலப் பார்க்கும் புத்தம்புதிய

இவ்வென்ற தலைமுறைகள் என நினைத்து, யாரைக் கண்டாலும் மரியாதை கொடுத்தே ஓதுங்கி நடந்தார். தன்னுடைய ஓய்வு நேரங்களை யெல்லாம் இவ்வென்றில் இருக்கும் தன் பிள்ளைகளின் உடுப்புக்களைத் தோய்ப்பதற்கும், இஸ்திரிப் பெட்டி போடுவதற்குமாக தானம் செய்தார்.

'பழைய புலம்பெயர் தமிழரின் கைகளில் ரெலிபோன்களைக் கொடுத்தும் அது குரங்கின் கைப் பூமாலையாகப் போச்சு. இப்ப நம்ம புதிய தலைமுறைகளோ இவ்வென்றை என்னமாய்ப் பயன்படுத்துகின்றனர்.' என்று ஊர் முழுவதும் புழுகி வடிந்தார்.

போனமாதம் சின்னவன் டெனிசனின் அலமாரிக் குள்ளிருந்து பல வெள்ளைக்கார அழகிகளின் நிர்வாணப் படங்கள் மீட்கப்பட்ட போதுதான் மான்குட்டியின் வெண் தலையில் முதல் இடி விழுந்தது. அவருடைய ஐம்பத்தைந்து வருட சீவியத்தில் காணாதவறிய கோணங்களில் கிடந்த படங்கள் அவருக்குள் பெரும் கலவரத்தை ஏற்படுத்தின. பத்து வயதுப் பையன் கையில் இவ்வென்ற பட்டிநுக்கும் பாட்டை எண்ணிக் குமுறினார். உடுப்புத் தோய்ப்பதை விட்டுவிட்டுப் பிள்ளைகளைப் பின்தொடரத் தொடங்கினார்.

இலவச இவ்வென்ற இருக்கும் நூல் நிலையங்களையெல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டார். ஒன்றும் தெரியாத பெக்கோ மாதிரி அலைந்து எல்லாச் சூட்சுமங்களையுமே கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். எத்தனையோ இளம் தமிழ்ச் சிலந்திகளெல்லாம் இவ்வென்றை கலியாணச் சந்தையாக்கி வலை விரித்துக் காத்திருப்பது தெரிந்தது. றம்பா, நக்மா, பிரபுதேவா, அஜித்குமார் கனவுகளின் அலைக்கழிப்பில் பல இளசுகள் இவ்வென்றை நாசமாக்கிக் கொண்டிருப்பதும் தெரிந்தது.

பழைய தலைமுறைத் தமிழருக்குச் சளைத்துப் போகாத புதிய தலைமுறைகளைப் பார்த்தபோது, பாகல் போட்டால் சுரைக்காய் முளைக்க வழியில்லையென அலுத்துக் கொண்டார். கோபம் மேலிட பிள்ளைகளை மூசி அடித்தார். இதுதான் சமயமென நினைத்து செண்பகவடிவின் மேலிருந்த பழைய கோபத்தில் சட்டி, பாளைகளைப் பந்தாடி வெண்கலக் கடைக்குள் யானை புகுந்ததைப் போல சின்னஞ் சிறிய வீட்டையே களேபரப் படுத்தினார்.

அவரின் ஆத்திரம் அடங்கும் முன்னரே பிள்ளைகள் இரண்டு பொலீஸ்காரர்களை அழைத்து வந்துவிட்டார்கள். கடைசியில் அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து இவருக்குப் பைத்தியமென்று பட்டம் சூட்டிவிட ஆசைப்படுவதும் தெரிந்தது. விசாரணைக்காகப் போனவர் வீடு திரும்புவதற்குள் நாலாபக்கங்களிலும் கதை சிதறிப்போய்விட்டது.

‘தமிழன் வெறுமனே கதை சப்பிற சமுதாயம்பா! மற்றவனைப் பற்றிக் கதைச்சுக் கதைச்சே பொழுதொழிக்கிற சனம்.’ என்று கலாநிதி பரஞ்சோதியர் சொன்னதை முன்னர் அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இப்போது அதை ஏற்காமல் விடுவதைவிட அவருக்கு வேறு வழியும் தெரியவில்லை.

‘எனக்குப் பதினெட்டு வயசு வந்திட்டுது. இனி நான் என்னைப்பற்றித் தீர்மானிக்கலாம்!’ என்று மகன் அவரைப் பார்த்து டேனிஸ் மொழியில் சீறினான். அதைத் தாயோ மற்ற பிள்ளைகளோ எதிர்க்காது மௌனம் சாதித்ததால் பதிலுக்கு இவரும் மௌனமாகிப் போய்விட்டார்.

‘அப்பனை மதியாத பிள்ளையளோடை வாழ்ந்தென்ன புண்ணியமென்று நினைத்தே சாவதற்கு முடிவெடுக்கிறேன்.’ என்பதை மறக்காமல் கடிதத்தில் கோடிட்டுக் கொண்டார். எழுதிய கடிதத்தை எல்லோரும் பார்க்கக் கூடியவாறு தொலைக்காட்சித் திரையில் ஒட்டிவிட்டார். ஆசையாக ஒருகப் தேநீரை வார்த்துக் குடித்தார். கயிற்றை மீண்டும் ஒரு முறை தடவிப் பார்த்தார். அமுகையாக வந்தது. தூக்கி பையில் மறைவாகப் போட்டார். வீட்டிற்குக் கீழிருக்கும் நிலவடி அறையில்தான் தூக்குக்கயிற்றை மாட்ட வேண்டுமென நினைத்தார். அப்போது பார்த்து தொலைபேசி மணி அடித்தது.

“ஹலோ ஆர் பேசுறது?”

“வேறை ஆர் வேலை வெட்டி இல்லாமல் இந்த நேரம் போனடிக்கிறது? நானேதான்.”

“இப்ப எப்பிடயண்ணே உங்கடை பிரச்சினையள்?”

“என்னத்தே.. அ.. அ.. சொல்லு!”

“எனக்கும் கொஞ்சம் அவசரம் ஆறுதலா எடுக்கிறனே?”

“ஆறுதலா எண்டு என்ன அடுத்த சென்மத் திலையே? நான் சொன்ன காரியங்களை எப்ப கவனிக்கப்போறாய்?” அலுவல் முடியா

விட்டால் பரலோகத்தார் அடுத்த ஜென்மம் வரை விடமாட்டார் போலிருந்தது.

“எதுக்கும் நாளைக்குப் போனடியுங்கோ உங்கடை அலுவலாகத்தான் ஒரு முக்கியமான டெனிஸ் அரசியல்கட்சித் தலைவரோடை பேச வெளிக்கிறுண்!”

“சரி சரி! என்னவோ அந்த வழியிலை முயற்சியெடுத்தால்தான் வெல்லலாம்! எதுக்கும் நாளைக்கும் இதே நேரம் எடுக்கிறனே!” மனமின்றிப் போனை வைத்தார்.

பரலோகத்தாரின் தொலைபேசித் தொல்லை யும் மான்குட்டிக்கு வாழ்க்கை வெறுத்துப் போக ஒருகாரணம். அவர் ஆசைப்படும் காரியத்தை எப்படி நிறைவேற்றுவதென்றே தெரியவில்லை. சாகப்போகும் நிலையில் கூட மற்றவரிடம் சொல்லக் கூச்சப்பட வேண்டிய ஆசை அவருடையது. ஆனால் அவரோ அப்படியான ஓர் தீர்வுதான் புலம்பெயர் தமிழரின் பிரச்சனைக்கு அடிப்படைத் தீர்வென்று தொடர்ந்து வாதிட்டார்.

அவரின் ஆசை நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமானால் முதலில் தமிழர்களெல்லாம் சாதிகளின் வாரியாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும். அதனடிப்படையில் ஒவ்வொரு மேல் தட்டுக்களும் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தட்டுக்களை மேய்த்துத்திரிய சட்ட ரீதியான அனுமதி கொடுக்கப்பட வேண்டும். இதை மட்டும் செய்துவிட்டால் தன்னைப் போன்ற பலரின் நோய் தீருமென்பது அவரின் கோரிக்கை. இதைச்செய்ய முயல்வதைவிட தூக்குப்போட்டுக் கொள்வது மேலானதாகத் தெரிந்தது. பரலோகத்தார் மறுபடியும் எதை யாவது நினைத்துவிட்டு தொலைபேசி எடுக்கும் முன்பு விரைவாக வெளியே வந்தார். முன்னாலிருந்த தேவாலயத்தைப் பார்த்து சிலுவை போட்டுக்கொண்டார். இப்படியொரு வழிப்பாட்டோடுதான் செண்பகவடிவும் அவரிடமிருந்து எட்டவாகப் போனார்.

பிள்ளைகளுடன் அடிப்பட்டு மான்குட்டி யாருடனுமே கதைக்காது ஊமையாகத் திரிந்தபின் செண்பகவடிவு தன் துயரங்களை யெல்லாம் இந்தத் தேவாலயத்தை நோக்கித் தான் கொட்டினார். ஒரு நாள் இரவு வீதியில் நின்றபடியே அவள் தன்கவலைகளைச் சொல்லி அழுதபோது கோடி சூரியப் பிரகாசம்போல ஓர் ஒளியடித்தது. இறைவன் தன்னை ஆசீர்வதித்து விட்டாரென அன்றே அவள் நம்பினாள்.

அன்றிலிருந்து ஒளி வந்த திசையை நோக்கி தன் கவலைகளைக் கூறுவதும். மீண்டும் ஒளி வருமா என்று காத்திருப்பதுமே அவள் பொழுதுகளாயிருந்தது. இதற்குள் ஒளி தோன்றிய சங்கதியைக் கேள்விப்பட்டு நிறையத் தமிழர்கள் கூடத்தொடங்கினார்கள். அப்படியே அந்தக் கதையும் தொலைபேசி மூலம் கனடா வரை பரவிச்செல்லக் கண்டார்.

செண்பகவடிவை நினைத்தாலும் அவருக்கு பல்கலைக்கழகத்தின் மீதுதான் கோபம் வரும். இப்போது எப்படியோ அவர் அறியார். ஆனால் அந்த நாட்களில் பல்கலைக் கழக மாணவரிடையே நிரந்தரமாக ஓர் போட்டியிருக்கும். அது படிப்புச் சம்பந்தப்பட்டதல்ல. யார் அதிகமாகச் சீதனம் வாங்குவது என்பதைப் பற்றியதுதானென்பது அனேகருக்குத் தெரியாது. அப்படியொரு போட்டியிலும் குதித்துத்தான் பெற்றோல்குதம், தென்னங்காணி சகிதம் செண்பகவடிவைக் கைப்பிடித்துத் சாதனை புரிந்தார்.

அது ஓர் சாதனையல்ல என்பதை அறிய அவருக்கு அதிக நாட்கள் எடுக்கவில்லை. பிள்ளை வளர்ப்பு முதல், வாழ்க்கை பற்றிய அடிப்படை விளக்கங்களெல்லாம் போய்ச் சேராத தொலைவிலிருந்த செண்பகவடிவை மீட்டெடுக்க அவள் கொண்டுவந்த சீதனத் தொகையால் முடியாதென எண்ணி தலையை அடித்துக் கொண்டார். அவளின் கையில் குடும்பத்தை ஒப்படைத்தால் தனது சந்ததியே நாசமாகிவிடும் என்று கோபப்பட்டார்.

பெண் விடுதலைபற்றி அவளுக்குச் சில வகுப்புகள் எடுத்தார். அதைக் கேட்டதும் அவள் இவருக்கு மூளைப் பிழைதானென தீர்க்கமாக முடிவு செய்து ஓலையை எடுத்துக்கொண்டு சாதகம் பார்க்கப் புறப்பட்டாள். அதன் பிறகு அவர் தனக்குத் தெரிந்த அரைகுறைப் பெண் விடுதலை பற்றியும் பேசாதுவிட்டுவிட்டார்.

இவையெல்லாம் இப்படியிருக்க இவ்வளவு படித்த தன்னை விட்டுவிட்டு மூச்சைப் பிடித்தால் வாயைத் திறக்கத் தெரியாத செண்பக வடிவிற்கு மட்டும் ஆண்டவன் விசேடமாக ஒளி காட்டவேண்டிய அவசியமென்ன என்பதையும் அறிய ஆவல் கொண்டார். ஒருநாள் இரவு அவரும் அந்த அதிசய ஒளியைக் காணநேர்ந்தது.

அந்த தேவாலயத்தின் பாதிரியார் தனது கறுப்பு அங்கியின் பின்புறமாக ஓர் நிபிள்க்டரைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தார். இரவு நேரங்களில் வரும் வாகனங்களின் ஒளி பட்டதும் அந்த நிபிள்க்டரும் பளபளவென ஒளிரும். அது ஆண்டவனின் ஒளியல்ல நிபிள்க்டரில் இருந்து திரும்பி வரும் வெளிச்சமென்று எவ்வளவோ சொல்லியும் அவள் கேட்க மறுத்துவிட்டாள். அன்றிலிருந்து செண்பகவடிவுக்கு மட்டுமல்ல வேறுபலருக்கும் அவர் மீது ஏகப்பட்ட கோபம். சிலர் அவரை நாத்திகனென்று முகத்திற்கு முன்னாலேயே திட்டியதைக் கண்டுகொண்டார். அதற்குப் பிறகுதான் அவருக்குக் குடும்பத்தோடு சமூகத்தினமீதும் வெறுப்பு வந்தது.

நேரம் பன்னிரண்டு முப்பது. நிலவறைக்குள் புகுந்து, கதவைப் பூட்டினார். கயிற்றை ஓர் வெள்ளை நிற குழாயில் சுற்றி கட்டினார். ஒரு பழைய முக்காலியை வைத்து அதில் ஏறினார். கயிற்றுத் தடத்தைக் கழுத்தில் மாட்டினார். தான் எடுத்த முடிவு சரியானதுதானா என்று சில நிமிடங்கள் அப்படியே நின்று, ஒன்றுக்குப் பத்து தடவைகள் யோசித்தார். அவரால் எடுத்த முடிவை மாற்ற முடியவில்லை. கயிறு மட்டும் கழுத்தில் இறுகிவிட்டால் பிறகு கூச்சலிடவோ அல்லது கைகளை மேலேதூக்கி கயிற்றைப் பற்றிக்கொள்ளவோ முடியாதென்பதை அவர் முன்னரே அறிந்திருந்தார்.

“கடவுளே என்னை ஏற்றுக்கொள்! நாற்றமடிக்கும் நரகலோகத்திற்று மட்டும் அனுப்பிவிடாதே!” என்றபடியே முக்காலியைத் தட்டிவிட்டார். முடிச்ச சரேலெனத் தொண்டைக் குழியை இறுக்கியது. கண்கள் இருண்டன, எதுவுமே தெரியவில்லை. ஓராங்கட்டை லேகியம் அடித்துபோல் எங்கும் நட்சத் திரங்களே மின்னித்தெறித்தன.

மலைகளும் புதர்களும் வர அவற்றிடையே ரிஷிகளின் குடுமித்தலைகளும் அசையலாமென எதிர்பார்த்தார். ‘மான்குட்டி நீ எதற்காகச் சாக வேண்டும்? பிறந்ததும் கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் கிடந்து வளர்ந்த உனது பிள்ளைகளும், உன் மனைவி செண்பகவடிவு போன்றவர்களும் வாழும் இப்பூமியில் ஓடியல் பிட்டும் பனாட்டுக் கழியும் தின்று வளர்ந்த நீ மட்டும் ஏன் வாழ முடியாது.’ எனக்கேட்டு ஒரு குரல் தலையில் சம்மட்டியால் அடிப்பதைப் போலவுமிருந்தது.

“ஐயோநான் பெரும் தவறு செய்துவிட்டேன்! நான் மறுபடியும் வாழ ஆசைப்படுகிறேன்.” என்று பெரும் குரலெடுத்துக் கத்த ஆசைப்பட்டார் முடியவில்லை. அதற்குள் படாரென மின்னல் வெட்டியது போல ஒளி. மாண்குட்டியின் சரித்திரம் முடிந்தது.

எங்கும் ஒரே மலசல கூடத்தின் கழிவு நாற்றம் வீசியது. அது சவர்க்கலோகமல்ல தூங்கிச் சாவோருக்கான நரகலோகமே என்று நினைத்தார். பாட்டி சொன்ன கதைப்படி பார்த்தால் அங்குதான் துரியோதனன் முதலியோர் இருக்கவேண்டும். நாலா பக்கங்களும் பார்வையை ஓடவிட்டார். யாரையுமே காணவில்லை.

அந்த இடத்தை முன்னரும் எங்கோ பார்த்தது போலிருந்தது. அண்ணார்ந்து பார்த்தார். மலசல கூடத்தின் கழிவுநீர் ஓடும் மண்குழாய் முறிந்துகிடந்தது. எல்லாம் தூக்குக் கயிற்றை அதன் மீது மாட்டியதால் வந்த வினையென நினைத்தார். குழாய் உடைந்து சீறிய கழிவு நீரில் தோய்ந்து கொண்டிருந்த மாண்குட்டி கழுத்தில் சரியாகத் தடம் இறுகாதிருந்த கயிற்றை கழற்றி வீசினார்.

தூக்குபோட உறுதியான கயிற்றைத் தேடியவர் அதைக் கட்டுவதற்கு உறுதியான குழாயைத் தேடவில்லையே என்று வருந்தினார். பட்டதாரியாக இருந்தும் குழாயின் பலத்தைக் கணக்கிடாதுபோன முட்டாள்தனத்தை எண்ணிச் சோர்ந்தார். எனினும் உயிர் தப்பியதால் சிறிது மகிழ்வடைந்தார்.

இதற்குள் செண்பகவடிவு வரும் நேரமாகி விட்டது. அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டால் முழு நகரமுமே நாறிவிடுமென அச்சங்கொண்டார். இதுவரை எந்தப் புலம்பெயர்ந்தவரும் எட்டிப் பிடிக்காத தூக்கறந்து விழுந்தான் என்ற பட்டம் கடைசியில் தன் தலையிலேயே வந்து பொறியப் போவதை எண்ணி அச்சமடைந்தார். துள்ளி எழுந்து விரைவாக விட்டை நோக்கி ஓடத்தொடங்கியபோதே இதெல்லாம் தனது பிழையல்ல புலம்பெயர் வாழ்வுகாட்டும் புதிய ஜாலங்கள் என்று முடிவுசெய்தார். புலம்பெயர் வாழ்வின்மீதே சகல பழிகளையும் போட்டபடியே ஒரு வானியில் தண்ணீரைப் பிடித்து தலையில் ஊற்றினார்.

(யாவும் கற்பனை)

□□□

அந்நியத்தில் பழலைகள்

-சுந்தர் சூர்யா

எங்கள் தாய்மண்ணின் தெருக்களில்
சாதித்துவ நெருப்பினால்
தீய்ந்து போனவர்கள் நாங்கள்....

தென்னிலங்கையில் புகைக்கும்
கிணவாதக் கருமைகளினால்
மரணித்து வாழ்பவர்கள் நாங்கள்...

தமிழகத்தின் மடியினிலே
ஈழத்தவரென்ற
சந்தேக விழிமொய்ப்பினால்
சரிந்து போனவர்கள் நாங்கள்....

கிங்கு
ஐரோப்பியக் கரைகளிலோ
பஞ்சத்தில் புலம்பெயர்ந்த
கறுப்பு அகதிகளென்ற
கிழ் சிரிப்புகளினால்
“இல்லாமல்” போபவர்கள் நாங்கள்.

ஓ....
அந்நியங்கள்தான் எங்கள்,
அன்பான அன்னையரா???

(நன்றி: தூண்டில் -37)

வினோதினி (அமெரிக்கா)

புலம்பெயர் படைப்புக்களில் அந்நியமாதல்

தீசோ, டார்சுத்ரன் டைப்புக்களை
அடிப்படைடாகக் ககாண்ட டர்களை

சு. குணசுலர்ன்

அறிமுகம் (Introduction)

புலம்பெயர்ந்தோரின் தமிழ்ப் படைப்புக்களில் 'அந்நியமாதல்' (alienation) என்ற உணர்வுநிலை புனைவிலக்கியங்களிலும் ஆற்றுகைக் கலைகளிலும் கருப்பொருளாக எடுத்தாளப்பட்டு வருகின்றது. 80களின் பின்னர் இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இருந்து இனவுணர்வுச் சூழல்களின் தாக்கத்தால் புலம்பெயர்ந்து மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அவஸ்திரேலியா மற்றும் கனடாவிலும் பெருமளவான தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களின் படைப்புக்களில் அந்நியமாதல் உணர்வுநிலை தொடர்ச்சியான பேசுபொருளாகியுள்ளது.

குறிப்பாக தனிமை, அந்நியமாதல் ஆகிய இரண்டு பதங்களும் இலக்கியத்தில் எடுத்தாளப்படுகின்றன. சமூகத்தால் தனித்துவிடப்பட்டோர் பல்வேறுவிதமான உள - உடல் நெருக்கடிகளுக்கு முகங்கொடுத்து வருகின்றனர். இதனால் அவர்கள் பாரதூரமான விளைவுகளையும்கூட எதிர்கொள்கின்றனர். யுத்தத்தாலும் குடும்பங்களின் பிரிவாலும், சூழலாலும் தனித்து விடப்பட்டவர்களின் கதைகள் இவ்வாறு அதிகமாக இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த உணர்வு நிலையை தமிழ்ச்சூழல் தொடர்ச்சியாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அசோகமித்திரனின் 'ஆகாயத்தாமரை' நாவல், மற்றும் நா. சுந்தரலிங்கத்தின் 'அபசரம்' என்ற அபத்த நாடகம் ஆகியவை சில உதாரணங்கள். இவை குறித்து ஏற்கெனவே தமிழ்ச்சூழலில் உரையாடல்கள் நிகழ்ந்துள்ளன.

இந்தவகையில் 'தீசோ' என்ற கவிஞரின் தலைப்பில்லாத கவிதையும் புகலிடத்திலிருந்து ஆரம்பகாலப் படைப்புக்களைத் தந்த பார்த்திபனின் 'தீவுமனிதன்' சிறுகதையும் இந்த ஆய்வில் கவனத்திற்குட்படுத்தப்படுகின்றன.

"உளவியற் கோளாறுகள், பதற்றம், வேதனை, ஆளுமை நசிவு, தனிமை, நிரானுகூலங்கள், மதிப்பீடுகளின் வீழ்ச்சி, ஆகிய அனைத்தும் அந்நியமாதல் என்ற கூரையின் கீழ் ஒதுங்கிக் கொள்கின்றன." (எஸ்.வி ராஜதுரை, அந்நியமாதல், ப. 2)

என அந்நியமாதல் குறித்து எஸ்.வி. ராஜதுரை வரையறை செய்கிறார். வாழ்க்கையில் ஏற்படும் நெருக்கடிகள், இயந்திரமயமான உலகில் மனித உறவுகள் இரண்டாம் பட்சமாகி

சமூகத்தால் தனித்துவிடப்பட்டோர் பல்வேறுவிதமான

உள - உடல் நெருக்கடிகளுக்கு முகங்கொடுத்து வருகின்றனர்.

இதனால் அவர்கள் பாரதூரமான விளைவுகளையும்கூட

எதிர்கொள்கின்றனர். யுத்தத்தாலும் குடும்பங்களின் பிரிவாலும்

சூழலாலும் தனித்து விடப்பட்டவர்களின் கதைகள் இவ்வாறு

அதிகமாக இலக்கியத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

மனிதர்கள் இயந்திரங்களுடன் அல்லாடிக் கொண்டிருக்கும் காலங்கள், யுத்தங்கள், அவை ஏற்படுத்துகின்ற அகதி வாழ்க்கை இவ்வாறானவை அந்நியமாதல் உணர்வு நிலையை ஏற்படுத்துவனவாக கருதமுடிகிறது. இவை சர்ரியலிசப் படைப்புக்களுடன் மிக நெருக்கமாக வருவதனையும் படைப்புக்களின் ஊடாகக் கண்டுகொள்ளமுடியும். குறிப்பாக இரண்டு உலகப் போர்களுக்குப் பின்னர்தான் சர்ரியலிசப் படைப்புக்கள் தோற்றம் பெற்றதாக கருதப்படுகிறது. புதுக்கவிதைகளும் அதி நவீன வாழ்வுப் பின்னணிக்கு ஊடாக 'கனவுக்கும் நிஜத்துக்கும் இடையிலான' இவ் உணர்வை உள்வாங்குகின்றன.

“சர்ரியலிசம் முதல் உலகப் போருக்குப் பின் பிரான்சில் தோன்றியது. போருக்குப் பின் முதிர்ந்துவிட்ட முதலாளித்துவ முரண்பாடுகளின் விளைவான கருத்துக்களே இக்கொள்கையின் அடிப்படை. இது பிராய்ட்டின் அகவயக் கொள்கையின் மீது அமைந்தது. பயங்கரக் கனவுகள், உருவெளித் தோற்றங்கள் பயங்கர மனோவிகாரங்கள் என்பன இக்கொள்கையின் இலக்கியக் கருக்களாகும்.” (பேராசிரியர் நா. வானமாமலை, புதுக்கவிதை முற்போக்கும் பிற்போக்கும், ப.15)

என்று சர்ரியலிசம் கொண்டுவருகின்ற படைப்புக்குறித்து கருதப்படுகிறது. இந்த அடிப்படையில் இரண்டு படைப்புக்களும் வெளிப்படுத்துகின்ற உள்ளடக்கத்தினையும் அவற்றின் சிறப்பம்சங்களையும் நோக்கலாம்.

‘திசோ’ வின் கவிதையில் அந்நியமாதல்:

“பகலில் வேலை
தேடிய கால்கள்
‘யழிக்குப்பழி’ என
வலித்தன....
வெறித்த சுவர்கள்
அதே முகமென
அலுப்புடன்
முறைத்தன...
எனது நம்பிக்கை
நப்பாசையில்
‘முயற்சி’ என
முன்கியது..
கழதங்கள் ‘எனை யிரி’

என ஒதுங்கிக் கிடந்தன.
அதே கட்டில் “வந்து விட்டாயா?”
என ஏனெனம் செய்தது..
மேலும் இல்லாத கண்ணீர்த்துளி
‘ஆழ்ந்த அநுதாயம்’ என
கீழ் விழுந்தது
ஆம்...
மீண்டும் நான் உறங்கப் பார்க்கிறேன்.”

(திசோ)

இக்கவிதை விரக்தியுடனும் ஏமாற்றத் துடனும் தனிமையில் வாடும் ஓர் இளைஞனின் அந்நியமயப்பட்ட உணர்வு நிலையினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சுவர், கடிதங்கள், கட்டில் கவிஞரைப் பார்த்துப் பேசுவதாகவும்; கால்கள், நம்பிக்கை, கண்ணீர், என்பன அவரை அறியாமலே செயற்படுவதும் கவிஞன் தன்னிலிருந்தும் சூழலிலிருந்தும் எவ்வளவு தூரம் தனித்துப் போய்விட்டார் என்பதும் இக்கவிதையில் வெளிப்படுகின்றது.

அறிவியலிலும் தொழில்சார் துறைகளிலும் மிக முன்னேற்றமடைந்த மேற்குலக நாடுகளில் எல்லாமே பண்டமாக மாறிவிடக்கூடிய சூழலில் அந்நியமாதலின் தாக்கம் மிக அதிகமாகவே இருக்கும்.

“கனவுக்கும் நிஜத்திற்கும் இடைப்பட்ட அல்லது இரண்டும் கலந்த ஒரு சர்ரியல் (surreal) தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு இரவில் பசி, விரக்தி, ஏமாற்றம், குற்ற உணர்வு, என்பவற்றால் பீடிக்கப்பட்ட நித்திரையற்ற ஒரு தமிழ் இளைஞன் மறுநாள் பகல் முழுவதும் உணவும் தொழிலும் தேடிக் களைத்து இறுதியில், திரும்பவும் இன்னொரு தூக்கமற்ற இரவை எதிர்நோக்கி வீடு திரும்புவதே இக்கவிதையின் சுழல்போக்கான அமைப்பு. இவ் அபத்த உணர்வை தாக்கத் துடன் வெளிக்கொணர்வதற்கு உதவுவது இக்கவிதையின் மொழிநடை” (சுரேஷ் கனகராஜா, இன்னுமொரு காலடி, ப37)

என்று சுரேஷ் கனகராஜா குறிப்பிடுவது மிகுந்த அவதானத்திற்குரியது.

முற்றிலும் மாறுபட்ட சமூக பண்பாட்டுச் சூழலும், வித்தியாசமான வாழ்வரூபவங்களும் இவ்வுணர்வு நிலைக்குக் காரணங்களாக அமைகின்றன. அந்நியமாதல் (alienation) உணர்வு ஏற்கெனவே மேற்குலகில் பேசப்பட்டு வந்த

ஒரு கோட்பாடாகும். இது தமிழ்க் கவிதைகளில் மனித வாழ்வில் ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளுக்குப் பின்னர் அதிகம் பேசப்படுகிறது. குறிப்பாக புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் வித்தியாசமான வாழ்வுலகும் மேலைத்தேய இலக்கியப் பரிச்சயமும் இவை புலம்பெயர் கவிதைகளில் அதிகம் பதிவுபெறுவதற்கு காரணமாகியுள்ளன.

“இந்த அபத்த உணர்வு தாக்கத்துடன் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தில் இடம் பெறுவதற்கு காரணம் நாளாந்த வாழ்க்கை மேற்குலகின் சமூக, பொருளாதார நிலைமை களால் பெருமளவு பாதிக்கப்பட்டிருந்தலாகும். மேலும் இவ் எழுத்தாளர்கள் மேற்கத்தைய இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் அபத்த சிந்தனை களாலும் கலை வடிவங்களாலும் பாதிக்கப்பட்டு இவ்வுணர்வினைச் சித்திரிப்பதில் பரிச்சயமும் பெற்றிருக்கலாம்” (சுரேஷ் கனகராஜா, இன்னு மொரு காலடி, ப 37)

புலம்பெயர் கவிதைகளின் பொருட்பரப்பு பற்றியும் அதன் அடுத்த கட்ட பாய்ச்சல் எவ்வாறாக அமையும் என்பது பற்றியும் சிந்திப்பதற்கு இவ் உணர்வு உள்வாங்கல் அடிப்படையாக அமைவதைப் பார்க்கும்போது, இதுவரை வெளிவந்த மேலும் சில கவிதைகளை இவ்விடத்தில் குறித்துக்காட்டலாம்.

1. கொய்யனின் ‘கீறிப்பிளக்கப்படும் உணர்வுகள்’
2. வ.ஐ.ச.ஜெயபாலனின் மக்பை பறவையுடன் உரையாடல் நிகழ்த்தும் ‘இலையுதிர் கால நினைவுகள்- 89’
3. தம்பாவின் ‘எங்கும் மானிடம்’
4. சேரனின் ‘எலும்புக் கூடுகளின் ஊர்வலம்’
5. கி.பி.அரவிந்தனின் ‘வளரும் கனாக்கள் துயிலாத நாள்’

மேலும் கற்குறா, தேவிகணேசன், சுகன், சித்தார்த்த சே’ குவேரா (ரமணிதரன்), ஆழியாள், றஞ்சினி ஆகியோரின் கவிதைகளிலும் இவ் வுணர்வுநிலை பேசப்படுகிறது.

இக் கவிதைகள் தரும் அனுபவங்கள் எமக்குப் புதியவை. இவற்றை நாம் எதிர் கொள்வதற்குமுன் எமது பாரம்பரிய தமிழ்ப் பண்பாட்டு வாழ்வுக்கும் புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச் சமூகத்தின் சூழல் அமைவுக்கும் இடையிலான இடைவெளியைப் புரிந்து கொள்ளுதல் மிக அவசியமாகும்.

பார்த்திபனின் ‘தீவுமனிதன்’ சிறுகதையில் அந்நியமாதல்

ஜேர்மனியில் வாழும் பார்த்திபன் இலங்கையிலிருந்து 1983இன் பின்னர் புலம்பெயர்ந்து எழுதத்தொடங்கிய ஆரம்ப காலப் படைப்பாளிகளில் ஒருவர். இவர் எழுதிய ‘தீவுமனிதன்’ என்ற சிறுகதை ஒரு மனிதனின் தனிமையுணர்வினை பிரதான கருப்பொருளாக எடுத்தாள்கிறது.

புலம்பெயர் படைப்புக்களின் உள்ளடக்கத்தில் தனிமையுணர்வினை எழுதுதலும் ஒரு வகைப்பாடாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக இச்சிறுகதை தனிமையை மட்டும் பேசுவதாலும் அதற்குள்ளே முன்வைக்கப்படும் கதைச் சம்பவங்கள் ஊடாக மேலும் பல விடயங்களை ஆழமாக நோக்கமுடியும். ஒருவன் தனிமையை நாடுவதற்கும் அவன் சமூக ஊடாட்டத்திலிருந்து விலகியிருப்பதற்கும் இந்தச் சமூக மாந்தர்களின் செயற்பாடுகளே காரணங்களாக அமைந்துள்ளன என்பதை இக்கதை சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

கதையின் அமைப்பைப் பொறுத்தவரையில் ஆரம்பம் மற்றும் முடிவு தவிர்த்து நான்கு தனித்தனிச் சம்பவங்களின் ஊடாக கதை நகர்த்தப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். குறித்த பிரதான பாத்திரம் தொடர்புபடும் சம்பவங்கள், அதன் அனுபவங்கள் தனிமையை நாடுவதற்கு காரணங்களாக அமைந்துள்ளன.

1. சிறுவன் தாயகத்தில் வாழும்போது உறவினரின் சுடுவார்த்தைகளால் தனித்துப் போதல்.
2. புலம்பெயர்ந்து வாழும்போது கூட இருந்த நண்பன் வேறு நாட்டுக்கு குடும்பமாகச் சென்றுவிட தனித்துப் போதல்
3. ஒரு பெண்ணின் நட்புக் கிடைத்தும் இறுதியில் தனித்துப் போதல் (அவள் வேறு ஒருவனைத் திருமணம் செய்தல்)
4. புகலிடத்தில் ஒரு குடும்பத்தினரின் நட்புக் கிடைத்தும் இறுதியில் அவர்களாகவே தவிர்த்து விடுவதால் தனித்துப் போதல். ஆகிய நான்கு கட்டங்கள் ஊடாக இக்கதை நகர்த்தப்படுகிறது.

இங்கு முக்கியமாக இந்தத் தனிமை சிறுவனாக இருக்கும்போது அவனுக்கு சூழ இருப்பவர்களால் ஏற்படுத்தப்படுவதாக கதையில் கூறப்படுகிறது. நமது சமூகத்தில்

புரையோடிப் போயிருக்கும் சமூகக் கொடுமைகள் பல உள்ளன. அவற்றுள் சாதியமும் வர்க்கமும் முக்கியமானவை. மற்றவரை குலத்தின் அடிப்படையிலோ அல்லது அந்தஸ்தின் அடிப்படையிலோ இழிவுபடுத்தி துன்பப்படுத்திப் பார்ப்பதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடையும் மனித மனம் எப்போதும் தொடர்ந்து கொண்டே இருப்பது ஒரு சாபக் கேடாக உள்ளது. அந்தச் சாபக்கேடுதான் கதாபாத்திரம் இளம் பராயத்திலேயே தனிமையை நாடிச் செல்வதற்கும் காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது.

“அப்போது நான் சின்னப்பிள்ளை

வெளியே போய் என்னைப் போலிருக்கும் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கள்ளன் பொலிஸ் விளையாடினேன். போளை அடித்தேன். கோவில்கட்டித் தேர் இழுத்தேன். இலந்தைப் பழம் பொறுக்கினேன். பிள்ளையார் பந்து எறிந்தேன்.

அவர்களைப் பெற்றோர் எனக்கும் அவர்களுடன் சேர்த்து அன்பு காட்டி உபசரிப்புச் செய்தனர். அவர்கள் வாசலில் நான் தினமும் வரம் கேட்டேன்.

எனக்கும் சில விசயங்கள் பிடிபடும்வரை எல்லாம் உண்மையென்றுதான் நம்பினேன்.

எனது ஏக்கத்தை வைத்து பெரிசுகள் வேடிக்கை பார்ப்பதை உணர் எனக்கு நீண்ட காலம் பிடிக்கவில்லை.

எங்கள் தோட்டப்பயிரை மட்டும் வெள்ளாடு மேய்ந்ததாக கதையாள்தார்கள். எங்கள் தோட்டத்திற்கு மட்டும் வேலியில்லையென்று சொல்லிச் சிரித்தார்கள்.

நான் கூசிக் குறுகிப் போனேன்.

இது அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

என்னைப் பிளந்து, கதை பிடுங்கி, தங்களுக்குத் தீனி தேடுவதற்காக என்னை அணைத்து தங்கள் கூட்டுக்குள் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அந்தச் சமூகப் பிராணிகள் ஓங்கி ஊளையிட்டன. நான் சிதைந்து போனேன்.” (பார்த்திபன், ‘தீவுமனிதன்’)

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர்தான் அவன் தனக்கு தனித்தீவாக தனது வீட்டின் ஓர் அறையை எடுத்துக்கொண்டு வானத்தைப் பார்ப்பதும் தனியே இருப்பதுமாக தனது பொழுதைக் கழிக்கிறான்.

“பழைய சாமான்கள் போட்டு வைத்திருந்த சின்ன அறைக்குள் எனது கட்டிலைப் போட்டுக்கொண்டேன். கதவைச் சாத்தினேன். இரண்டு யன்னல்களில் ஒன்றைப் பூட்டி ஒன்றைத் திறந்து வைத்தேன். எனது தீவு தயார்” (தீவுமனிதன்)

பின்னர் புலம்பெயர்ந்து சென்றதன் பின்னர் தனிமை தன்னைத் தொடர அனுமதிக்க மாட்டேன். புதிய மனிதர்களையும் புதிய வாழ்வையும் தன்னால் நெருங்கமுடியும் என்று எண்ணுகிறான். இந்நிலையில் அவனுக்கு ஒரு நண்பன் கிடைக்கிறான். அந்த நண்பனுக்கு திருமணமாகி குழந்தை பிறக்கிறது. அந்தக் குடும்பத்தின் அன்பில் நனைகிறான்.

“எனக்குக் குழந்தைகள் பிடிக்கும். மிகவும் மிகவும் பிடிக்கும். குழந்தைகள் உலகத்தில் வாழ எனக்கு இன்னும் பிடிக்கும்.

குழந்தையை எனது முதுகில் ஏற்றி யானையாகினேன். அதுக்குச் சிரிப்புக் காட்ட குரங்கானேன். அடி வாங்கினேன். மூத்திரத்தால் நனைந்தேன். அது ஓடி வந்து என்னில் தாவி ஏறும்போது எனக்கு எல்லாம் மறந்துபோனது.

என்ன இனிமையான உலகம். அதிசயங்கள் என்னெவெல்லாம் கொட்டிக் கிடக்கின்றன.” (தீவுமனிதன்)

என்று புகலிடத்தில் மகிழ்ச்சியாக இருந்த தருணத்தில் அந்த நண்பன் குடும்பமாக வேறு நாட்டுக்குச் சென்றுவிட தனிமைப்பட்டு விடுகிறான்.

இந்நிலையில்தான்

“இவர்களுக்குத் தெரியுமா எனது தீவைப் பற்றி... அதன் தனிமை பற்றி... அதன் கொடுமை பற்றி... நான் எவ்வளவு கடுமையாகப் போராடி மிகவும் கஷ்டப்பட்டு எனது தீவிலிருந்து தப்பி வந்திருக்கிறேன். இப்போது மீண்டும் அங்கே கொண்டுபோய் விடப்போகிறார்கள். எனது உணர்வுகளுக்கு மொழியில்லை என்பதால்தான் அது யாருக்கும் கேட்கவில்லையா? (தீவுமனிதன்)

“நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்டது எனது தீவு. ஒரு செற்றி, ஒரு கசற்றெக்கோடர், ஒரு புத்தக அலுவாரி, ஒரு யன்னல் இவை மட்டும்தான் இப்போது என்னோடு.” (தீவுமனிதன்)

என்று எழுதுகிறார். இந்நிலையில்

மூன்றாவதாக மற்றொரு சம்பவம் நடைபெறுகிறது. இந்த அனுபவங்களுக்குப் பின்பு இனி நான் யாரிடமும் ஏமாறக்கூடாது. யாரிடமும் அன்பு செலுத்தக்கூடாது. மிக அவதானமாக இருக்கவேண்டும் என்று கதாபாத்திரம் எண்ணுகிறது. இந்நிலையில் முதல்முதல் ஒரு பெண்ணின் அன்பு கிடைக்கிறது. ஆனால் அவள் இன்னொருவனைத் திருமணம் செய்து கொண்டு இவனுக்கு வந்து அறிவுரை கூறுகிறாள்.

இதன் பின்னர் மீளவும் தற்செயலாக ஒரு குடும்பத்தினரின் நட்பு கிடைக்கிறது. அந்த நட்பு அவனின் இழந்துபோன காலங்களை மீளவும் கொண்டு வந்து சேர்க்கின்றது. மீளவும் மனிதர்கள், மீளவும் குழந்தைகளின் குதூகலம் கிடைத்துவிடவே இனி எனக்கு தனிமை இல்லை. நான் தனித்தவன் இல்லை. என்னைச் சுற்றி மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று மகிழ்ச்சிடைகிறான். ஆனால் ஒருநாள் அவர்கள்

“எங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் நீ வந்து போவதை தெருவில் கிடக்கிற கண்கள் கவனித்து வாய்கள் தவறாகப் பேசலாம். அதனால்... என்று அவன் சொன்னபோது நான் திரும்ப துண்டு துண்டாய் உடைந்து போனேன்” (தீவுமனிதன்)

அவன் மனிதர்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பு அறுந்து போய்விடுகிறது. அதன் பின்னர் நிரந்தரமாகவே யதார்த்த உலகில் இருந்து விடுபட்டு தனது தனித்த தீவுக்குப் போய்விடுகிறான்.

இது தனிமையுடன் மட்டும் சம்மந்தப் பட்டதாக அல்லாமல் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்வின் இன்னொரு பக்கத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. இங்கு தனிமை என்பது அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதல்ல என்பதும் கூட வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அது சகமனிதர்களாலேயே ஏற்படுத்தப்படுகிறது.

இங்கு மேலும் குறிப்பிடக்கூடிய அம்சம் இச்சிறுகதையின் மொழி மற்றும் அதன் கதையோட்டம். பொதுவாகவே பார்த்திபனின் கதைமொழி மிக எளிமையானது. சிக்கலில்லாதது. அது ஈழத்திற்கேயுரிய தனித்துவத்துடன் வெளிப்படக்கூடியது. இச்சிறுகதையிலும் அது வெளிப்படுகிறது.

தவிரவும் கதையோட்டத்தில் இருக்கும்

சூழல் பற்றிய வர்ணனையும் குறிப்பிடக்கூடியதாகும். சிறுவனாக தாயகத்தில் வாழ்ந்தபோது அந்த நிலம், வீட்டு அறையின் நிலை ஆகியவற்றைக் குறித்துக்காட்டுவதிலும் வானத்தையும் மேகத்தையும் அதன் அழகையும் எடுத்துக்காட்டுவதிலிருந்தும்யாருமே வந்து போகாத தனித்த அறையை ஒரு தீவாக உருவகிப்பதுமாகிய சம்பவங்களை இச்சிறுகதையில் மிகக் கட்டிற்றுக்கமான மொழியில் கூறுகிறார்.

“அழகான வானம். நீல நிறம் அதன் கீழாக வெண் பஞ்சு மேகங்கள் மிதந்து கொண்டிருந்தன. அந்த மேகங்கள் சில நேரங்களில் சில உருவங்களாக மாறும்.”

“எனக்கு ஆகாயம் பிடித்தது. அதன் நீலம் மிகவும் பிடித்தது. ரசித்துப் பார்த்தேன். பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தேன். பள்ளிக்கூடம் போய் வந்து மிச்ச நேரங்களில் எனது தீவுக்குள் வந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். வெளியே எங்கும் போவதில்லை. யாரையும் சந்திப்பதில்லை. எனக்குத்தான் எனது தீவு இருக்கிறதே” (தீவுமனிதன்)

முடிவுரை (conclusion)

எமது மரபின்படி ‘தனித்திருத்தல்’ என்பது அதிகம் இல்லை. சங்க இலக்கியங்களிலும் கூட தலைவன் வேறு புலத்திற்கு தொழில் நிமிர்த்தம் சென்றாலும் குறிப்பிட்ட பருவ காலத்திற்கு இடையில் திரும்பி வருவேன் என்று வாக்களித்துவிட்டே செல்கிறான். பாலைநில ஓழுக்கமும் தலைவனுடன் தலைவி உடன்செல்லலையே குறிப்பிடுகின்றது. எமது மரபின்படி திருமணம் முடித்த பெண் கணவன் வெளியூர் சென்றவிடத்து அவளின் தாய் தகப்பன் வீட்டில் தங்குகிறாள். ஆரம்பத்தில் இருந்த தாய்வழிச் சமூக அமைப்பும், கூட்டுக் குடும்ப அமைப்புக்களும் கூட எப்போதும் தனித்திருத்தலை விரும்பியவனாக இல்லை.

கூட்டுக்குடும்பம் பின்னர் உடைந்து தனிக்குடும்பமாகியபோதும், எமது உறவு முறைகளும் ஊடாட்டமும் பாரம்பரிய சடங்குகளிலும், விழாக்களிலுமே நீடித்திருந்தன. இது ஈழத்தில் இடம்பெற்ற உள்நாட்டு இடப் பெயர்வுகளுடன் மேலும் மாற்றமுறத் தொடங்குகிறது.

ஆனால் தற்கால வாழ்வு முற்றிலும்

மாறிவிட்டது. காலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. கூடவே மனிதனும் சேர்ந்து ஓடவேண்டிய வனாகவே உள்ளான். அதுவும் வளர்ச்சியடைந்த மேற்குஜரோப்பிய சமூகத்தில் மனிதன் இயந்திரமாகி விடுகின்றான்.

இன்றைய உலகமயமாக்கல் இதனை இன்னமும் வேகமாக்கியிருக்கின்றது. உலக மயமாக்கல்; 'கலாசாரத்தை' பண்டமாகப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டதால் மனித உறவுகளும் உணர்வுகளும் பின்தள்ளப்படுகின்றன. இந்த வாழ்வுக்குள் அமிழ்ந்து போகின்ற நிலையைத் தான் மேற்குறித்த இரண்டு படைப்புக்களும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட கவிதையினையும் இப்பின்னணியிலேதான் நோக்க முடியும். இக்கவிதையினை மேலைத் தேய சமூகத்தில் உள்ள அபத்த உணர்வுக்கு ஒப்பானதாக சுரேஷ் கனகராஜா கருதுகிறார்.

“இக் கவிதையில் புதிய உணர்வுகள், மனோநிலைகள் இடம்பெறுவதும் இதனால் கவிதை அமைப்பிலும், மொழிநடையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுவதும் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை. உதாரணமாக, அந்நியமயப் படுத்தலைப் பற்றி (alienation) கால்மர்க்ஸ் முதல் ஜான்போல் சார்த் வரை பலரால் பேசப்பட்டு நவீன கைத்தொழில் மயப்பட்ட நாடுகளில் அனுபவிக்கப்படும் அபத்த உணர்வு விசேஷமானது, பிரத்தியேகமானது. தமிழ் இலக்கியத்திலும் அபத்தம் இடம்பெற்றிருந்தாலும் எமது சமூக பண்பாட்டு நிலைமைகள் மேலை நாட்டு இலக்கியத்தில் பேசப்படும் அபத்தத்திற்கு இடம் கொடா என்றே கூறவேண்டும். எனவே இவ்வுணர்வு சில வேளைகளில் வலிந்து புகுத்தப்பட்டதாக எம் இலக்கியத்தில் தென்படுவதுண்டு. ‘அபசரம்’ போன்ற நாடகங்களில் இடம்பெறும் அபத்தம் எமது கலாசார நிலைமைகளுக்கேற்ப மாற்ற மடைந்ததாக நல்ல தீர்வுடன் முடிவடைகிறது. ஆனால் மேற்குலகில் பேசப்படும் அபத்தம் கடவுள் இயற்கை, பிற மனிதர், அயற்சமூகம் என்பவற்றில் இருந்து முற்றாக பிரிவுபட்ட மனிதனின் (ஏன் தனக்குள்ளேயே பிளவடைந்து நிற்கும் மனிதனின்) ஒரு அநாதரவான நிலையை கொண்டிருக்கும். இந்தத் தன்மை இதே தாக்கத்துடன் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்திலேயே முதன்முதல் தமிழில்

இடம்பெறுகிறது.” (சுரேஷ் கனகராஜா, பண்பாடு, ப 18)

இந்த நிலையிலேயே இதுபோன்ற கவிதைகள் உணர்வு உள்வாங்கலில் புதிய ஒரு பரிணாமத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆனாலும் ஏற்கெனவே இருந்தான கவிதை வடிவத்திலேயே இப்பொருட்பரப்புக்கள் உள்வாங்கப்படுகின்றன.

எனவே இரண்டு படைப்புக்களும் மனிதர்களிடமிருந்து மனிதர்கள் அந்நிய மாதலையே குறிக்கின்றன. ஒருவருக்கு மனிதர்கள் மட்டுமல்லாமல் சூழலும் கூட அந்நியப்படுகிறது. மற்றவருக்கு மனிதர்களும் அவர்களின் உணர்வுகளும் வேண்டாதவையாக மாற சூழலும் தனிமையும் மட்டுமே விருப்புக் குரியவையாக மாறுகின்றன. இதிலிருந்து தனிமனிதன் ஒருவனின் தனிமைக்கும், அவன் மற்றவர்களிடமிருந்து அந்நியமாகி இருப்பதற்கும் மனிதர்களின் செயற்பாடுகளே காரணங்களாக அமைந்திருக்கின்றன என்று கருதமுடிகிறது. உலகம் இயந்திரத்திற்குள் மூழ்கிப்போனதால் மனிதர்களின் உணர்வுகள் கவனிப்பாரற்றுப் போகின்றன. இந்நிலையில் மனிதர்களை நோக்கி, மனித உணர்வுகளை நோக்கி, மானிடவியற்கல்வியை நோக்கி மனிதர்கள் நகரவேண்டிய தேவையினை இப்படைப்புக்கள் வலியுறுத்தி நிற்கின்றன.

உசாத்துணை (References)

- (1) ராஜதுரை. எஸ். வி : 1979, அந்நியமாதல், சென்னை, க்ரியா வெளியீடு.
- (2) வானாமலை, நா பேராசிரியர் : 1999, அக்டோபர் மூன்றாம் அச்சு, புதுக்கவிதை முற்போக்கும் பிற்போக்கும், சென்னை, மக்கள் வெளியீடு.
- (3) திசோ : 1991, தலைப்பிடாத கவிதை, சங்கமம், 14.
- (4) சுரேஷ் கனகராஜா : 1998, ‘ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சி’, இன்னுமொரு காலடி, லண்டன், தமிழர் நலன்புரிச் சங்கம் (நியூஹாம்).
- (5) பார்த்திபன் : 2001, ‘தீவு மனிதன்’, கண்ணில் தெரியுது வானம், லண்டன், தமிழர் நலன்புரிச் சங்கம் (நியூஹாம்).
- (6) சுரேஷ் கனகராஜா : 1999, ‘ஈழத்தமிழர் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் கவிதை வடிவம் பற்றிய சிலசிந்தனைகள்’, பண்பாடு, மலர் 9, இதழ் 1, கொழும்பு, இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

மதுஷி

தருமாலாவுன் (கனடா)

அதிகாலை. ரொறன்ரோ விமானநிலையம். தேனிக்கூடுபோல் சுறுசுறுப்பாய் இயங்குகிறது.

நான் விமானத்துக்கான ஓய்வுமண்டபத்தில் காத்திருக்கிறேன். இப்பயணத்துக்கான முன் ஓழுங்குகள் எல்லாம் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லாமல் சுகமாக முடிஞ்சதில் கொஞ்சம் ஆறதலாய் இருக்கு.

இன்னும் சொட்டு நேரத்திலை விமானத்தில் ஏறவுதற்கான அழைப்பு ஒலிபரப்பாகும். பிறகு அரைமணி நேரம் கழிச்சு விமானம் இந்த மண்ணைவிட்டுக் கிளம்பும்.

நானும் கூட.

நேரத்தைப் பார்க்கிறேன். அது கொஞ்சம்கூட அசைவதாக இல்லை. நின்ற இடத்திலையே நிற்கிறதுபோல தெரியுது. குளிரூட்டியின் புண்ணியத்திலை சில்லிட்டுக் கிடக்கிறது மண்டபம். இருந்தாலும் ஏனோ என்றை உடம்பு வியர்த்துக் கொட்டுது. கையெல்லாம் பிசுபிசுக்கிறது. இதயம் துடிக்கிற வேகம் எனக்கே அந்தரமாகத் தெரியுது.

இங்கை என்னை ஆரும் ஏதும் செய்து விட முடியாது. நான் எந்த விதமான தவறும் செய்யவில்லை. இருந்தாலும் ஆரோ வேவு பாக்கிற மாதிரி பிரமை. ஒரு துரத்திற விசர் நாயிட்டையிருந்து தப்பி ஓடிவந்து ஒளிச்சிருக்கிற உணர்வு..

என்னை ஆரோ உத்துப்பாக்கினம். என்னை அறியாமலே நாலுபக்கமும் என்றை கண் துளாவுது. நான் மிரளமிரள முழிக்கிறது எனக்கே தெரியுது. நான் செய்வது சரியா இல்லாட்டி பிழையா என்ட தவிப்பு.. பிள்ளையளை விட்டிட்டு வந்தது துயரம்.. மனசு

கனத்துப் போய்க்கிடக்கிது. நெஞ்சுக்குள்ளை ஆரோ அமுக்கிறது மாதிரி வலி.. ஓவெண்டு கதறி அழவேணும்போலை மனசு அவாவுது. கண்ணை இறுக்கி மூடிக்கொள்ளிறன்.

நான் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டது சரியான தீர்வுதானா? இனி அவன் எனக்கு வேண்டாம் என்று திடமாக முடிவெடுத்த பிறகுதானே வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டனான். பிறகு ஏன் மனம் படபடக்குது. ஏன் இப்பிடித்தவிக்கிது.

பிள்ளையள்தான் பாவம். அதுகளை நான் எப்பிடி பிரிஞ்சன். எனக்கு எப்பிடி மனசு வந்திது. மூத்தவள் கொஞ்சம் வளர்ந்தவள். சமாளிச்சுக்கொள்வாள். ஆனால் சின்னவள்.. கடைசியாய்ப் பார்க்கயிக்கைகூட,

அம்மா! என்ன விட்டிட்டுப்போய் விடாதையுங்கோ என்று அழுதவள். நான் என்ன செய்வேன். எனக்கு வேறைவழி தெரியல்லை.

பதின்மூண்டுவரிசம்.. என்னாலை நம்ப முடியவில்லை.

அன்டைக்கு ஒரு சாயங்காலம், பம்பாய் விமானநிலைய யன்னல் கண்ணாடி வழியே வெளியை பார்க்கிறன். மஞ்சள் வெய்யில் கலையுது. இரத்தச்சிவப்பிலை சூரியன்.. சிவத்தை வானம்.. எவ்வளவு வடிவு. எனக்கு எவ்வளவு விருப்பம்.

அன்டைக்கு என்னாலை ரசிக்க முடியல்லை. பயம். ஒருவிதச் சந்தோசம். மனசு நிறையக்கனவுகள். என்னை அறியாமலே கவலை. அம்மா... அப்பா.. சகோதரம்.. வீடு உறவு... ஊர் எல்லாத்தையும் விட்டுப் போகிறேனே என்ற கவலை. கட்டின புடவை யோடை காலையில் புறப்பட்டது.

“உம்மா! நான் மனம் விரும்பித்தான் போறன். சுரேஷை நிக்கா செய்யப்போறன். என்னை மன்னிச்சு கொள்ளுங்கோ. தேட வேண்டாம்” என்று ஒருதுண்டுக் கடுதாசியிலை எழுதி வைச்சிட்டு வந்தனான். இதுவரையிலை யாராவது பாத்திருப்பினம்.

இப்ப தேடத் தொடங்கியிருப்பினம்.

நெஞ்சு படபடக்குது.. இலங்கை போற விமானத்துக்கு இன்னும் அரைமணிநேரம் இருக்கு.

பக்கத்திலை சுரேஷ் ஏன்ரை வலதுகை அவனின்டை கையுக்குள்ளை புதைஞ்சுகிடக்கு. அவன் மெல்ல ஏன்ரை விரல்களை நீவி விடுறான். உடம்பெல்லாம் ஒருவிதசுகம். ஏதோ பாதுகாப்பு கிடைச்சதுபோல உணர்கிறேன். நெஞ்சுதுடிக்குது.

“நிஷா! நீ ஒண்டுக்கும் பயப்படாதே. நான் இருக்கிறன். உன்ரை வாழ்க்கை முழுவதும். உனக்கு துணையாய் இருப்பன்.”

சுரேஷ் சொல்லிக்கொண்டே போறார். அப்ப எனக்கு சந்தோஷமாயும் இருந்திச்சு. பயமாயும் இருந்திச்சு. ஆனால்... அவன் சொன்னதெல்லாம் பொய். பச்சைப்பொய். எல்லாம் நடப்பு. பசப்புவார்த்தை. அதை நம்பி ஏமாந்த பேதை நான். காதல் கண்ணை மறைச்சிட்டுது. என்னைப்பெத்த அப்பா அம்மாவை மறைச்சிட்டுது. அவன்தான் உலகமாய்த் தெரிஞ்சுது.

தினமும் நேரம் தவறாமல் ஐஞ்சு தரம் தொழுகை செய்யிற முஸ்லிம் குடும்பத்தில பிறந்தவள் நான். அப்பா அண்ணா தம்பி தவிர வேறு ஆம்பிளையளை நிமிர்ந்து பார்க்கக் கூடாது, பேசக்கூடாது எண்ட அம்மாவின் கண்டிப்பிலை வளந்தவள். வயது. பருவம். அதன் கோளாறு. அதுதான் நான் ஏமாந்து போனேன். சுரேஷ் என்னை வலுசுகமாய் வசப்படுத்திப்போட்டான்.

அவன் சைவம். யாழ்ப்பாணத்துச் சைவக் குடும்பம். கேரளாவிலை பொறியியல் படிச்சுப்

போட்டு பம்பாய்க்கு செய்முறைப்பயிற்சிக்கு வந்திருக்கிறதாய் சொன்னான். எங்கடை வீட்டுக்குமுன் வீட்டிலை தங்கியிருந்தான்.

வீட்டிலை இருக்கையிக்கை எப்ப பார்த்தாலும் வெள்ளைசறம். வெள்ளைச்சேட்.. அழகாய் மிடுக்காய் இருப்பான். எப்பவும் என்ரை கண்ணிலை படுகிற மாதிரித்திரிவான். எப்பிடி என்று சொல்லத்தெரியல்லை. எங்களுக்குளை உறவு தொடங்கியிட்டிது. அவன்டை கையிலை பணம் தண்ணி போலையாயும். அவனைப் பார்க்கிறவை எல்லாம் சலாம் செய்வினம். எனக்குப் பெருமையாய் இருக்கும்.

அவன் சொன்னதை எல்லாம் நம்பினன். பள்ளிக்கூடம் போறதாய் சொல்லிவிட்டு அவனோடை மோட்டார் சைக்கிளில் சுத்தினேன். விசயம் சாதுவாய் வீட்டிலை தெரிஞ்சிட்டுது. பிரச்சனை தொடங்கியிட்டுது. அப்பா கொல்லுவேன் எண்டார். அம்மா குளறி அழுதா. எனக்குள்ளை எந்தப்பாதிப்பும் இல்லை. நான் இன்னொரு உலகத்திலை இருந்தன். இருந்தாப்போல வெளிக்கிடு என்றான். வெளிக்கிட்டிட்டேன். உம்மா வாப்பா அக்கா சகோதரங்கள் ஒண்டையும் யோசிக்க யில்லை.

யாழ்ப்பாணம் வந்தபிறகு காலம் போகப் போகத்தான் எல்லா உண்மையும் புரிஞ்சுது. அவன் தூளுக்கு அடிமை எண்ட உண்மை. பம்பாயில ‘தூள்’ விற்கும் கும்பலுடன் இணைஞ்சு குட்டித்தாதாவாய் திரிஞ்சு விசயம்.

அப்ப யாழ்ப்பாண வங்கியளை இயக்கம் கொள்ளை அடிச்ச நகைகளை பம்பாயிலை வித்துக்கொடுத்ததும் இதுகளாலை வந்த பணத்தை வைச்சுக்கொண்டுதான் தாதாவைப் போல நடந்த விசயம், எல்லாம் புரிஞ்சுது.

ஆனால் என்ன செய்யிறது. கூட்டுக்குள் சிக்கிக்கொண்ட சின்னப் பறவை நான். எப்படித் திரும்பிப்போவேன். அப்ப நான் உலகந்தெரியாத சின்னப்பொண்ணு. முடியல்லை. என்ரை குடும்பம். என்ரை மார்க்கம். என்ரை உறவு எல்லாம் இனி எப்படி என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும். துரத்தும்.. வீட்டைவிட்டு உறவைவிட்டு ஊரை விட்டுத் துரத்தும். நான் எங்கையாவது விழுந்து சாகவேண்டியதுதான். எனக்கு சாகமுடியல்லை.. பயம்.. அதிலை

விருப்பமில்லை. முடிவெடுத்தன். எப்படியாவது இவனைத் திருத்தலாம் என்று நம்பினன். நான் இந்துவாய் மாறினன். சித்திரா என்று பேரை மாத்தினன். நெத்தியிலை குங்குமம் வைச்சன், கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் என்னை மாத்த முயற்சித்தேன்.

இல்லை. பொய், சுத்தப்பொய் என்னை நானே ஏமாத்திற பொய். நான் மாத்தப்பட்டேன். ஆளுக்கேத்தபடி சட்டை தைத்துப்போடுவது போல அவர்களுக்கேற்றபடி மாற்றப்பட்டேன். இது தான் உண்மை.

நான் அவையளைவிட்டு ஓடிப்போனால் அவையிண்டை கௌரவத்திற்கு இழுக்கு வந்திடும். அவையிண்டை சாதிசனம் அவையளை மதியாது. சபைசந்தியிலை வைச்ச பரிகசிக்கும். அதனாலை மாற்றப்பட்டன்.

என்னுடைய தாய்மொழி இந்தியை விட்டிட்டு நல்லாய் தமிழ் பேசக்கற்றுக்கொண்டேன். நெற்றியிலை திருநீறு பூசி பொட்டுவைச்சன். தினமும் கோயிலுக்குப் போய்வந்தன். வெளியிலை நாலுபேருக்கு முன்னாலை 'எங்கடை மருமகள்' என்று இனிக்க இனிக்கப் பேசினம். ஆனால் வீட்டுக்குள்ளை காலடி எடுத்துவைச்ச அடுத்த நிமிஷமே எல்லாம் தலை கீழ்தான். ஒரே திட்டலும் கொட்டலும்தான். குத்திக்குத்திப்பேசினம்.

“நீ வடக்கத்தையாள்... ஆட்டக்காரி.. சோனகத்தி... தொப்பியை பிரட்டிப்பிரட்டி கதைப்பாய். எங்களுக்கு சோனகத்தியளை தெரியாதே. உன்னை எப்பிடி நம்புறது.”

நான் என்ன செய்வேன். என்னாலை என்ன செய்யமுடியும். நானே மண்ணை வாரி என்றை தலையிலை போட்டுட்டன். அதை நான்தானே அனுபவிக்கவேணும்.. அனுப விச்சேன். ஒரு நாள் நல்லா முழுக்கி, அழகாய் தலையிழுத்து நெற்றியிலை நிறைய குங்குமம் வைச்சிருந்தன். வடிவாய் பாத்திச்சினம். எனக்குத் தெரிஞ்சிட்டுது. இந்தப்பார்வை நல்லதுக்கில்லை என்று.

“என்னடி இவ்வளவு பெரிசாய்க் குங்குமம் 'தேவடியாள் மாதிரி' எல்லாம் வேசம்.. எங்களுக்கு வேசம் போடாதே.. நீ தப்பித்தவறி உன்றை ஊருக்குப் போனால் உதை அழிச்சப்போட்டு மொட்டாக்கு போட்டுக் கொண்டு அசல் சோனகத்தி மாதிரித்திரிவாய். இஞ்சை எங்களுக்கு வேஷம்போடுறாய்... வேஷம்”.

எனக்கு குளறி அழவேணும் போல இருந்திச்சது. விம்மல் நெஞ்சுக்குழியை பிச்சுக்கொண்டு வெளியே வந்திச்சது. அடக்கிக்கொண்டு அறையுக்கை ஓடுறன். அங்க சுரேஷ் படுத்திருக்கிறார். நல்ல போதை. எங்கையோ வெளியிலை போய் 'தூள்' அடிச்சிட்டு வந்திருக்கிறார். அவருக்கு எப்பவும் போதைதான்.

போதை இல்லாத நேரத்திலை எப்படி காசு புடுங்கலாம் எண்ட கவலை. ஒரே வெறி. கிடக்கிற காசை களவாய் எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவார். இல்லாட்டில் வீட்டிலை கிடக்கிற பொருளை எடுத்துக்கொண்டு போய் பாதி விலைக்கு விற்பார்.

ஒருநாள் பிள்ளையிண்டை கழுத்திலை கிடந்த சங்கிலியைக் காணேல்ல. அவரையும் காணேல்ல. மூண்டுநாள் கழிச்ச வீட்டுக்கு வந்தார். நல்லபோதை. யாரோ தூக்கிக் கொண்டு வந்து விட்டிட்டுப்போச்சினம்.

வீட்டிலை எதையாச்சும் காணவில்லை எண்டால் என்னைத்தான் பாப்பினம். காதுக்குள்ளை ஒருவருக்கொருவர் குசுகுசுப்பினம்.

“உன்னாலை தான் எங்கடை பிள்ளை கெட்டுப்போனான். நீ அவனுக்கு தூளைக் கொடுத்து மடக்கிப்போட்டாய். நாங்கள் பொத்திப்பொத்தி வளர்த்தோம். எங்கடை சந்ததியிலை இல்லாத பழக்கம் பிள்ளை எப்பிடி வந்திச்சு. உன்னிட்டை வந்த பிறகு தான் கண்டகண்ட கூட்டங்களோடு சேந்து தூள்களுக்கு அடிமையாய் போனான். எல்லாம் மகராசி நீ வந்த வினை”

என்ன செய்யிறது. எனக்குக் கேட்டுக்கேட்டு பழகிப் போச்சு நான் சொறணையில்லாத ஜடமாய் போனன். கடைசியிலை யாரோ தெரிந்த டாக்டரிடம் கூட்டிப்போய் வைத்தியம் செய்தினம். ஆயிரம் புத்திமதி சொல்லிச்சினம். ஏஜன்சியை பிடித்து கனடாவுக்கு அனுப்பி விட்டினம்.

இதுகூட தங்கடை மானம் கப்பலேறுது ஊர்ச்சனம் பார்த்துச் சிரிக்குது எண்ட காரணத்துக்காகத்தான். நான், நல்ல காலம் பிறந்தது என்று நினைச்சன். ஆனால்... எல்லாம் போச்சு.. என்றை ஆசையிலை மண்விழுந்து போச்சு.

இப்ப விமானநிலைய ஓய்வுமண்டபம்

ஓரளவு நிரம்பியிருக்கிறது. விமானத்திலை ஏற வேண்டியநேரம் நெருங்கிவிட்டது என்று நினைக்கிறன். சனம் எல்லாம் நல்ல மகிழ்ச்சியாய் பயணப்பரப்பிலை மிதக்கிறார்கள். என்னால் முடியவில்லை. அடிபட்டு பயந்துபோய் பதுங்கியிருக்கிற புறாக்குஞ்சைப் போல குடங்கிப்போய் இருக்கிறேன்.

பக்கத்திலை ஒரு சீக்கியத் தம்பதியர். இரண்டு பிள்ளைகள். எவ்வளவு குதூகலம். விமானத்தில் ஏறப்போகின்ற மகிழ்ச்சி. பிள்ளைகளில் ஒன்று என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கிது. நானும் பதிலுக்கு புன்னகைக்க முயற்சிக்கிறேன். முடியவில்லை. அதில்கூட நான் தோற்றுப்போகிறேன்.

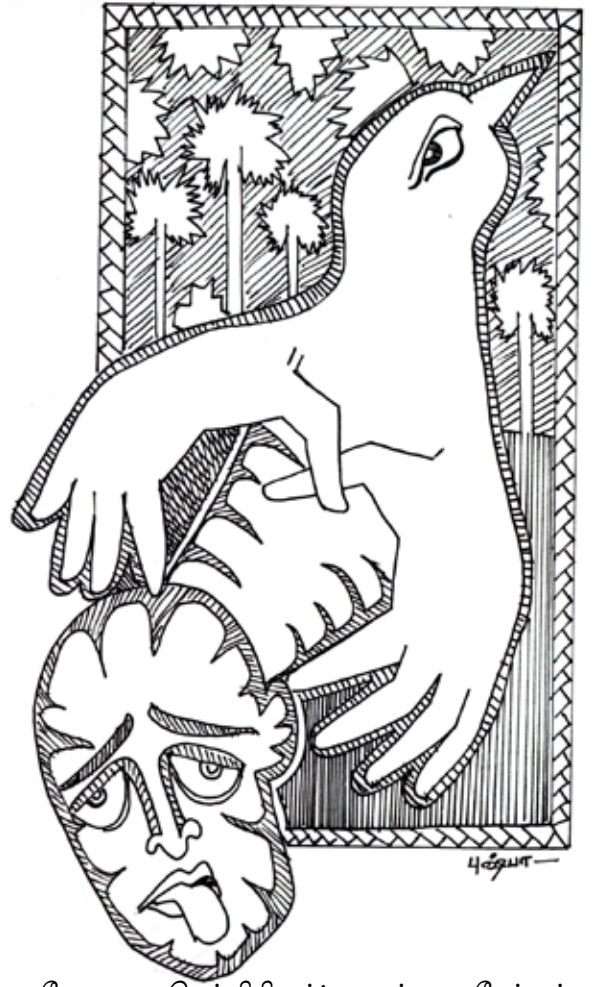
தோல்வி. ஒன்றல்ல. இரண்டல்ல அடுத்தடுத்துத் தோல்வி. தோல்வியே என் வாழ்வாகி வாழ்வே கேள்விக்குறியாகிப் போச்சு. அவர்களடா வந்து நாலு வருசத்துக்கு பிறகு நாங்களும் வருகிறோம். நான், எனது மகள் பார்க்கவி. திரும்பவும் கனவுகள். புதுப்புதுக் கற்பனைகள். எங்களைக் கூப்பிட்டிருக்கிறார் பொறுப்பு வந்திருக்கும் எண்ட நம்பிக்கை.

புதியதேசம். புதிய உறவுகள். பழசையெல்லாம் மறந்து புதுவாழ்க்கை. அவரது குடும்பம் போலிக் கௌரவம் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுதலை. இனிநான். அவர், எனது குடும்பம், இனிய வாழ்க்கை. பெரியபெரிய கற்பனைகளோடு கனடாவில் காலெடுத்து வைக்கிறேன். ஆனால்.. ஆனால். எல்லாம் பழசு. இல்லை, பழசைவிட பலமடங்கு. அதேகுடி. அதே போதை. எப்போதும் புதிய புதிய சிநேகிதிகள்; கூடாத நட்பு; எல்லாம் போதைக்கு உதவுறநட்பு.

என்கனவுகள் எல்லாம் சக்குநூறாய் சிதறிப்போகுது. நான் அவனைவிட்டு விலகியோட அறிவு உறுத்துது. ஆனால் மனது மறுக்கிதே. ஏன்? சிறுவயதிலிருந்து ஆண்களுக்கு அடங்கிப்போயே பழக்கப்பட்ட மனது என்பதால் முடியவில்லையா.

என் இரவுகள் எல்லாம் கண்ணீரில் கரைகிறது. இதற்குப்பிறகு வருகிறாள் என் இரண்டாவது மகள். இப்ப இரண்டு பெண் பிள்ளைகள். இனியாவது அவருக்கு பொறுப்பு வராதா? இனியாவது திருந்தி விடமாட்டாரா? மனம் அங்கலாய்க்கிது.

போகும் இடமெல்லாம், “சுரேஷ்! எங்கை

வேலை செய்யறியள்! என்று கேட்கும் போது வாய்கூசாது பச்சையில் இருக்கிறன்” என்று சொல்லுவர். எனக்கு மானம் போகிது. கனடா வந்து எட்டுவருஷம். இதுவரையில் வேலை என்பதே கிடையாது. கனடாவிலை வேலை செய்கிறவங்கள் எல்லாம் புத்தி கெட்டவங்கள். பிழைக்கத்தொரியாத பேதைகள் என்பது அவற்றை நினைப்பு. அப்பப்போ புதிதாய் வருகிற வெல்பெயர் அதிகாரிகளை வாக்குச்சாதுரியத்தால் மடக்கிவிடும் வாலாயம் அவருக்கு கைவந்தகலை. அதையே சாதனை என்பதுபோல வருவோர் போவோருக்கு கெல்லாம் சொல்லிப்பெருமை கொள்வார்.

என்னாலை முடியேல்லை. எத்தனை காலந்தான் வெல்பெயர் அதிகாரி முன்பல்லை இளிச்சுக்கொண்டு நிற்கிறது. முடிவெடுத்தன். இனிமேல் ஒரு நிமிஷங்கூட சும்மா இருக்கக்கூடாது. நான் வேலைக்கு போக முடிவெடுத்தன். போகத்தொடங்கினேன். ஆனால் இதிலும் தோல்விதான். வேலைக்கு

போகத் தொடங்கியபின்தான் நிலைமை மோசமாச்சு. நான் வீட்டைவிட்டு கிளம்பிய கையோடு குடிக்கத்தொடங்கிவிடுவார்.

மாலை வீடு திரும்பும்போது போத்தல்கள் சிதறிக்கிடக்கும். போதையின் உச்சத்தில் பிதற்றுவார். “எங்கையடி போட்டுவாறாய். யாரோடை படுத்திட்டுவாறாய்” நான் எதைச் சொல்லுவன். திருப்பிக்கதைத்தால் அடி உதை. அழகாய் உடுத்தமுடியவில்லை.

யாரோடை ஆடுவதற்கு இப்பிடி விடியக் காலத்தாலை வெளிக்கிட்டு போறாய் என்கிறார். ஒருநாள் இந்திப்பாட்டுக் கேட்டபடி குசினி வேலையில் மூழ்கிப் போயிருந்தன். இவர் வந்ததை கவனிக்கவில்லை... என்ன இந்திப்பாட்டு கேக்கிறாய் இப்ப புதிசாய் இந்திக்காரனையோ பிடிச்சிருக்கிறாய்.

நான் ரணப்பட்டு வலிதாங்க முடியாமல் திணறுறன்; அடியைக்கூட தாங்கலாம். இந்த ரணங்களை இதயத்தில் எப்படிச் சுமக்கிறது. சீழ்ப்பட்டு வலிக்கிறது. “நீ காற்று நான் மரம்... நீ என்ன சொன்னாலும் தலையாட்டுவேன்!” நல்ல தமிழ்ப்பாட்டு. இலகுவான வரிகள். எனக்குப் பிடிச்சிருந்திச்சு. இந்திப்பாட்டுக் கேட்டால்தானே வினைவரும். சரி. தமிழிலாவது கேட்கலாம் என நினைத்து கசப்பினேயரைப் போடுகிறேன்.

“இந்தப்பாட்டிலை உனக்கு என்னடி விளங்குதெண்டு கேட்கிறாய்!” “விளங்கின படியால் தானே கேட்கிறேன்!” “உனக்கு இது கிண்டை கருத்து தெரியுமோடி!” “தெரியும்!” “எவனை மனதிலை நினைச்சு வைச்சுக் கொண்டு கேட்கிறாய்” நான் கூனிக்குறுகி குறு குறுத்துப்போகிறன். எவ்வளவு காலந்தான் இதுகளை தாங்கிக் கொள்ளப்போகிறன்.

இவருடன் வரும் பெடியள் எல்லாம் இவரை ஒத்ததுகள்தான். எப்பவும் தண்ணிதான். முழிச்சு முழிச்சுப் பாப்பினம் வாழ்க்கையிலை பொம்பிளையே பார்க்காததுபோலை. மனம் கூசும். வாறவங்களுக்கெல்லாம் சமைச்சப்போட வேணும். ஒருநாள் ஒருத்தன் கேட்டான்

“சித்திரா! இந்த ஆளோடை என்னண்டு காலந் தள்ளுறீர். ஒரு பொறுப்பில்லாத மனுசன். எனக்கென்டால் உமக்கு உதவிசெய்ய வேணும்போல இருக்கு. உம்மிலை விருப்பமாயிருக்கு. என்னிட்டை நிறையப் பணமிருக்கு. நான் உம்மை வசதியாய்

மகாராணி மாதிரி வைச்சிருப்பன்..” அவன்ரை முஞ்சியிலை காறித்துப்ப வேண்டும்போல இருந்திச்சுது. என்ன துணிச்சல். வச்சிருக்கிறன் என்கிறான். வைச்ச விளையாட நான் விளையாட்டு பொம்மையே.. மனுஷி இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாய்.

உயிரும் உணர்வுகளும் நிறைய துயரமும் உள்ள ஒரு ஜீவன். என்ரை நண்பன்ரை குடும்பம் எண்ட நினைப்புக்கூட அவனுக் கில்லை. செருப்பாலை அடிக்க வேணும் போலை இருந்திச்சுது. சுரேஷ் ஒழுங்காய் இருந்தால் ஏன் அடுத்தவன் கேட்கிறான். கோபம் பொத்திக்கொண்டு வந்திச்சு. அடக்கிக் கொண்டு பொறுமையாய் பதில் சொன்னேன். “நீர் நினைக்கிறது போலை ஆளில்லை நான்.. வேணுமெண்டால் அதுக்கு வேறையாரையும் பாரும்.”

ஆனால் அவன் விடுவதாய் இல்லை. தனிய காணயிக்கையெல்லாம் கரைச்சல் கொடுக்கிறான். கடைசியிலை உபத்திரம் தாங்க முடியாமல் சுரேஷிட்டை சொன்னேன். இப்பபார் அவனை அடிக்கிறேன் உதைக்கிறேன் என்று சன்னதங்கொண்டார். இது நடந்து நாலுவாரம் தாண்டயில்லை. அவனோடை சிரிச்சுப்பேசியபடி வீட்டுக்குவந்தார்.

அவருக்கு தன்ரை துணையை ஒருத்தன் கேட்டானே எண்ட ரோஷம் கிடையாது. அவருக்கு தேவையானதெல்லாம் போதை. அதுக்கு உதவுகிற சினேகிதங்கள் அதுமட்டும் கிடைச்சால் போதும். இனியும் இவனோடை வாழ முடியாது.

நான் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடுறதாய் முடிவெடுத்தன். எனக்கு உதவி செய்ய யாரும் கிடையாது எல்லாரும் அவனுடைய நண்பர்கள் அல்லது அவர் உறவால் கிடைத்த உறவினர்கள். இருப்பதெல்லாம் அவனுக்கும் அவனின் கதையளுக்கு ஒத்துப்போகிற உறவு கள்தான்.

எனக்கு உதவமுன்வாற நண்பர்கள் கூட அவனின் சிநேகிதங்களைக்கண்டு எமக்கேன் வீண்வம்பு என்று விலகியோடுவார். இல்லாட்டில் குடும்பமெண்டால் ஆயிரம் இருக்கும் சேந்து வாழறதுதான் பொம்பிளையளுக்கு லட்சணம் என்று புத்திமதி சொல்லுவினம்... கடைசியில் பழைய கதைதான்.

விமானத்தில் ஏறுவதுக்கான அழைப்பு

ஒலிபரப்பாகிவிட்டுது. எல்லாரும் பரபரப்பாகி தங்கடை பொருட்களுடன் விமானத்தை நோக்கி புறப்படுகினம். என்னால் முடியல்லை. யாரோ பின்னால் நிண்டு இழுக்கிற மாதிரி இருக்கிறது. ஏன் என்றை மனம் இப்பிடி தவிக்கிறது. ஒவ்வொரு தடவையும் நான் இதைத்தானே செய்கிறேன். என்னால் ஏன் உறுதியான முடிவு எடுக்கமுடியவில்லை.

சிறுவயதில் இருந்து நான் வளர்க்கப்பட்ட முறமை காரணமா.. அல்லது பெண் என்டவள் ஆணுக்கு அடங்கி வாழப் பிறந்தவள்தானா. என்ன உலகம் இது? என்னிடம் பெரிய பொதிகள் எதுவும் இல்லை. அவசரத்தில் ஓடிவந்தபோது எடுத்துக்கொண்ட இரண்டொரு உடுப்புகள் மட்டுந்தான். அதை ஒருசிறிய பொதியாக கையில் எடுத்துக்கொண்டன். பதின்நான்கு ஆண்டுகளின் பின் ஊருக்குப் போகிறேன்.

வெறுங்கையோடை. அவமானமாய் இருக்கிது. “நீ உங்க கஸ்ரமெண்டால் இங்கவா” என்று என் குடும்பத்தினர் சொன்னாலுங்கூட நான் பெண். ஊர் என்ன சொல்லும். சனங்களின் பார்வைகள் எப்படிக்கொல்லும். இனி எனக்கு எங்கை போனாலும் நிம்மதி கிடையாது. ஆனால் இப்ப நான் என்ன செய்யிறது.

விமானத்தை நோக்கி நடக்கிறன். திரும்பவும் அதே கேள்வி. மனச்சாட்சியின் கேள்வி நீ செய்யிறது தப்பு நீ தோத்துப்போய் ஓடுகிறாய். ஏதோ ஒரு குரல் மண்டையில் உறைக்கக்கூவுது. ஆனால் என்னால் முடிய வில்லை. நான் வீட்டைவிட்டுப்புறப்பட்டு பத்து நாட்களாச்சு. நான் திரும்பி நிற்பன். துணிஞ்சு நிற்பன் எண்டு நினைச்சுத்தான் வெளிக் கிட்டன்.

எனியும் இவனோடை வாழமுடியாது எண்ட தீர்க்கமான முடிவோடு வெளிக்கிட்டன். மனமெல்லாம் குத்திப்பிளந்து குருதி ஓடக்குமுறியபடி முகத்திலும் உடம்பிலும் அடியின் தழும்புகளோடு வெளியேவந்தன். அண்டைக்கு வேலையால் வந்தபோது ஏழுமணி தாண்டியிருந்தது. நல்லவெறியிலை நிண்டான். எங்கையடி போட்டுவராய்!

.....

“இப்ப என்னநேரம்.. இதுவரையும் எவனோடை இருந்தனி”

.....

**‘உன்னால்தான்
எனது தன்மை உன்னால்தான்
ஆய்லும் இருக்கின்றேன்’
என்கறாய்**

**குண்டு வீச்சில்
தீதர்ய வீட்டில்
மத்தங்கலுடன் ப்ரந்தோம்
பன்த்தை உன் வீடுகள்
நேச்த்த மண்கையுள்
உன்கையுள் வீட்டு
வீத்க்கப்பட்டு இருப்பல்
பன்த்த வீடுகளே
இன்றும் என்னுடன்**

**பன்லடிய கூறாய்ல்
இந்தய ஒற்றைக் குருவியாய்
வாண்ட குளத்தின்
ஒற்றை மலாய்
வாழ்வின் நீட்ச்**

**தன்மைதான்
யாருக்கு யாறால்?**

**மு. புஷ்பராஜன்
(இங்கிலாந்து)
(தமிழர் நலன்புரிச்சங்க
10ஆம் ஆண்டுமலர்)**

நுனிமை

“சித்திரா! இந்த ஆளோடை என்னெண்டு காலந் தள்ளுறீர். ஒரு பொறுப்பில்லாத மனுசன். எனக்கென்டால் உமக்கு உதவிசெய்ய வேணும்போல இருக்கு. உம்மிலை விருப்பமாயிருக்கு. என்னிட்டை நிறையப் பணமிருக்கு. நான் உம்மை வசதியாய் மகாராணி மாதிரி வைச்சிருப்பன்..”
அவன்ரை மூஞ்சியிலை காறித்துப்ப வேண்டும் போல இருந்திச்சுது. என்ன துணிச்சல். வச்சிருக்கிறன் என்கிறான். வைச்ச விளையாட நான் விளையாட்டு பொம்மையே.. மனுஷி இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாய்.

“நான் பொம்பிளை மாதிரி பிள்ளையளைப் பார்த்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள்ள இருக்கிறன். ஆம்பிளை மாதிரி சுத்தித்திரியிறாய்.”

என்னால் இதற்கு மேலும் பொறுமையாய் இருக்க முடியவில்லை. எவ்வளவு நேரம் தான் இந்த தாக்குதல்களை மௌனத்தால் தடுக்க முடியும்.

“நான் ஒருத்தனோடையும் சுத்தேல்லை. வேலையாலைதான் வாறன்..” “உனக்கு மட்டும் எட்டுமணி மட்டும் வேலையோ? யாருக்கு கதைவிடுறாய். பொம்பிளை எண்டால் ஒழுங்காய் நேரத்துக்கு வீட்டுக்குவாடி”

வாக்குவாதம் முற்றிச்சுது.. கடைசியிலை அடி உதை. பத்துநாள் அலைஞ்சன். பலபேர் புத்தி சொல்லிச்சினம்... பிள்ளைகள் பாவம். அதுகளுக்காக எண்டாலும் நீ அவனோடை வாழத்தான்வேணும். இரண்டும் பெட்டைப்பிள்ளைகள்.. நாளைக்கு ஒருதன்டை கையிலை கௌரவமாக பிடிச்சுக்குடுக்க வேணும்.

எனக்கு சிரிப்பதா அழுவதா எண்டதே புரியேல்ல. என்ன சமுதாயம் இது. நான் ஒருதனிடை அடிபட்டுப்போய் அநாதரவாய் கிடக்கிறன். என்டை பிள்ளையளை இன் னொருத்தனிடை குடுக்கிறதிலையே குறியாய் இருக்கிற சமுதாயம். இதன் மத்தியில நான் எப்படி வாழறது?

சிலபேர் நீ கவுன்சிலிங்கிற்குபோ. உனக்கு வேண்டிய உதவிகள் எல்லாம் கிடைக்கும். இந்த நாட்டிலை பொம்பிளையளுக்கு இல்லாத சட்டமா எண்டினம். ஆனால் எனக்கு சட்டத்தாலை விடுதலை கிடைக்கும் எண்ட திலை துளிகூட நம்பிக்கையில்லை.

நான் வாழப்போறது சமுதாயச்சிறையிலை. அவன் இருக்கையிலை என்னோடை வந்திரு எண்டு கேட்ட சமுதாயம். இது என்ன பேசும். சவுக்காலை அடிக்கிறது போல நாக்காலை சுழட்டிச்சுழட்டி அடிக்கும். என்ரை மனம் துடிக்கத்துடிக்க அடிக்கும் இதை எல்லாம் சட்டத்தாலை என்னசெய்யமுடியும்.

நான் உன்னோடை வாழவிரும்பவில்லை. தனிய வாழவிரும்பிறன். என்னை விடு எண்டு கெஞ்சிக்கேட்டன். உன்னைத் தனிய வாழ விடமாட்டன். நீ என்னிட்டை வந்தே ஆகணும் எண்டான். அவள் ஆரோடையோ ஓடியிட்டான் எண்டு வாய்குசாமல் சொன்னான். எனக்கு உதவி செய்தவை எல்லாரையும் மிரட்டினான். என்னாலை முடியேல்ல. புறப்பட்டிட்டன். நான் செய்யிறது சரியா பிழையா...

விமானத்து இருக்கைகளின் பெல்களை இறுக்கி பூட்டியாயிற்று. விமானம் மெல்ல மெல்லக்கிளம்பியது. காதுக்குள் காற்றழுக்கம் அழுத்துகிறது. தலைசுற்றி ஓங்காளம் வருகிறது. கண்களை இறுக மூடிக்கொள்கிறேன்.

எங்கோ தூர பிள்ளைகள் அழுவது போன்ற குரல். திடுக்கிட்டு விழிக்கிறேன். விமானம் சீராகப்பறக்கிறது. தளைகள் எல்லாம் கழட்டியாயிற்று. சுதந்திரமாய் இருக்கிறது. மனம் அடித்துச் சொல்கிறது. சித்திரா! உன் மனதை திடப்படுத்து. திரும்பவா!

உன் பிள்ளைகள் பெண் பிள்ளைகள் நாளை உன்னைப்போல் இந்தச்சமுதாயத்தில் இடிபடக்கூடாது. இந்தச் சமூகத்தை எதிரக்க, நிமிர்ந்து நிற்க அதுகளை வழிநடத்து. அது உன்னால்தான் முடியும். உண்மைதான். என்ரை பிள்ளையள் நாளைக்கு அநாதையாகக்கூடாது. என்னைப்போல இடிபட்டுத் தோற்றோடக்கூடாது. அதுகளை நான் வழிநடத்தவேணும்.

ஆனா இப்ப எனக்கொரு சின்ன இடை வெளிவேணும். நான் தெளிவாக யோசிக்க. உறுதியாய் திரும்பி நிற்க. ஓம்... நான் வரத்தான் போகிறேன்.

□□□

ஐந்துநாளும் வேலை, விடியற்காலை போனால் பின்நேரம்தான் வீடு. சனி ஞாயிறு நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ளுவோம் என்று நினைத்தால் சடங்கு, சம்பிரதாயம் என்று ஏதாவது வந்துவிடும் அவற்றுக்கென்றே புறம்பாக உழைக்கவேண்டும். செக்கில் கட்டிவிட்டமாதாய் உழன்றாலும் காசாவது மிஞ்சுகிறதா? அதுவும் இல்லை. உழைத்து உழைத்துக் கடனைக்கட்டியும் கடனாளியாய் சாகவேண்டியதுதான் விதி.

மேமாதத்தில்தான் பியொர் என்ற மரம் இங்கே பூத்துத்தள்ளும். அதன் மகரந்தங்கள் கண்ணைக்கடிக்கும், மூக்கால் வழியும், நெஞ்சு இழுக்கும், கடைசியில் குரல்வளையை நெரிக்கும், மூச்சுத்திணறும். இதுதான் என் மே மாதவாழ்க்கை. ஏதோ எங்கள் நாட்டில் இல்லாத பூக்கள் என்று இந்தமரம் நினைத்ததோ என்னவோ? இந்நாட்டுப் பூக்களின் மகரந்தங்களே ஒவ்வாமையாகும்போது நாடு எப்படி ஒத்துப்போகும்? மகரந்தங்களின் புரதம் எனக்கு இரசாயனத்தாக்கம். நாங்கள் செத்தாலும் பறவாயில்லை இவர்களுக்கு மரங்கள் வேண்டும். இந்தமரங்களை வெட்டியும் எறியமாட்டார்கள், ஆனால் மனிதர்களுக்கு மருந்து கொடுத்துக் கொல்லுவார்கள். மாசியில் ஒருபூண்டு பூக்கக் கடிக்கத் தொடங்கி மேயில் தான் உச்சக்கடி. இது ஆவணிமட்டும் தொடரும். என்னடா வாழ்க்கை என்றாகிவிடுகிறது. வருடத்திலை 6 மாதம் இழுத்துதிழுத்தே சாகவேண்டியதுதான். போக்கத்தவர்களுக்கு போறவிடமெங்கும் பள்ளமும் திட்டியும்தான். கறுப்பன் என்கிறான் வெள்ளையன். வேலை இல்லை கழுவித்தின் என்றான் இந்நாட்டவன். பூக்களே ஒருபடிதாண்டி இங்கிருந்தாயோ கொல்லுவேன் என்று அடம்பிடிக்கிறது. இந்த நாட்டுப் பாஸ்போட் நான் இந்நாட்டவன் இல்லை. இலங்கையன் என்றாலும் அங்கு வாழவும் விசாவேணும். இந்த உலகில் எனக்கு நாடே இல்லையா?

இன்று சனி நிம்மதியாகத் தூங்கி எழலாம் என்றால் சனியில் சனி பிடித்தமாதிரி ஒன்பது மணிக்கே வீட்டலை அமளிதுமளி. நேரம் 12 நடுச்சாமம் இல்லை மதியம் 12. இன்னும் அலுப்புத் தீர்ந்தபாடில்லை. இந்த அலேர்ஜிக்கு மருந்தைப் போட்டால் மொச்சக் கொண்டு வந்துவிடுகிறது.

“பிள்ளையள் என்ன ஒரே சத்தமாகவும், அமளி துமளியாகவும் இருக்குது. நிம்மதியாக ஒருநாளாவது நித்திரை கொள்ளவிட மாட்டியளோ”

“அப்பா இப்ப நேரம் என்ன எண்டு தெரியுமோ? என்ன நாள் எண்டாவது தெரியுமோ? தங்கச்சி குழந்தைகள் ஊர்வலத்துக்குப் போட்டு வந்தும்விட்டாள்” இது முத்தவன்.

பிள்ளைகளின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லும் நிலைமையில்தான் நாம் இருக்கிறோம். குழந்தையில் இருந்து கேட்கத் தொடங்கிய கேள்விகள் இன்னும் நின்ற பாடில்லை.

“ஓ.. ஓம்பிள்ளை இண்டைக்கு மே 17. உங்கடை தேசியதினம்... சீ.. நோர்வே நாட்டின் தேசியதினம்”

“எங்கடை இல்லையப்பா உங்கடையும் தான்”

“அது எப்படியடி என்றையாக ஏலும்?”

“இண்டைக்கு நோர்வே அடிப்படைச்சட்டம் இயற்றிய திருநாள். சட்டத்தை மதிக்கும் அனைவரும் கொண்டாடும் பெருநாள். இந்தச்சட்டத்தை வைத்துத்தான் உங்களுக்கும் அகதி எண்ட அந்தஸ்துக் கிடைச்சது, நோர்வேயியன் என்ற பாஸ்போட்டும் கிடைச்சது. இதைமறந்து போகாதைங்கோ. நீங்கள்தான் சொல்லுவியளே என்னன்றி கொன்றார்க்கும் என்று ஏதோ ஏதோ எல்லாம்”

இன்று மே 17 நோர்வேயியச்சட்டம் 1814ல் இயற்றப்பட்ட நாள். உலகில் எங்கு வாழ்ந்தாலும் இத்திருநாளை அனைத்து நோர்வேயியர்களும் கொண்டாடுவார்கள். இன்று

மே

நோர்வே நக்கீரா

200 ஆவது ஆண்டு, சொல்லவும் வேண்டுமோ. கொண்டாட்டங்கள் குதூகலங்கள் இன்னும் என்னென்னவோ. கிட்லர் நோர்வேயை ஆக்கிரமித்தபோது இக்கொண்டாட்டம் அடியோடு மறுக்கப்பட்டது. இருந்தாலும் அவர்கள் தம்மிடையே கொண்டிருவார்கள். மௌனமாக, வீடுகளுக்குள், மனங்களுக்குள், பொத்திப்பொத்தி கொண்டாடினார்கள். பிடிபட்டால் மரணதண்டனை.

இம்மண் அன்னிய ஆதிக்கத்தில் இருந்து மீட்கப்படும்வரை மௌனமாகக் கொண்டாடினார்கள். இந்த மே 17ஐ வைத்தே இனத்தை ஒன்றுதிரட்டினார்கள். அனைவரும் வேறுபாடின்றி இணைந்தார்கள். இச்சட்டம் பேப்பரில் அல்ல மனங்களில் எழுதப்பட்டது. எழுதிய சட்டத்தை மதிக்கிறார்கள் அதன்படி நடக்கிறார்கள், கொண்டாடுகிறார்கள். மண்ணின் விடுதலை மனத்தில்தான் இருந்தது. இதுமனதில் மண்ணின் மக்களுக்கு எழுதிய சட்டமாகவே இருந்தது. இச்சட்டம் அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல வெளிநாட்டவர்களுக்கும் பாதுகாப்பைக் கொடுக்கிறது. ஆனாலும் இச்சட்டத்தை மீற வந்தவர்கள்தானே நாங்கள். பொய்களால் பொலிசுக்குப் பூசை செய்துதானே பிரசா வரிமை பெற்றோம். குழந்தையில் இருந்து பஞ்சதந்திரக் கதைகேட்டு வளர்ந்த எமக்கு சுத்துமாத்து என்ன புதிய விசயமா?

என்மக்களை எண்ணிப் பார்க்கிறேன் என்னுடல் கட்டிலுடன் ஓட்டிக்கொள்கிறது. எமது மக்களுக்கு ஏற்ற சட்டம் எது? ஆண்ட இனத்துக்கு அரசோச்சச் சட்டம் இல்லாது போனது எப்படி? தமிழர்களின் சட்டம் எது? முஸ்லீம்களுக்கு இஸ்லாமியச்சட்டம், இலங்கைக்கு அரசின் சட்டம்? உலகில் தமிழர்களுக்கு எது சட்டம்? எமக்கான பொதுச்சட்டம் எது? எம்மைக் கட்டுப்படுத்தும் பாதுகாக்கும் தமிழர்களை ஒன்றாக இணைக்கும் சட்டம் எது? அனைவரும் ஒன்றாக ஏற்கும் சட்டம் எது? கொடி எது? தமிழனுக்கான பொதுவான தளம் எது? அடையாளமா? எது அடையாளம்? மண்ணா? மக்களில்லாத மண்ணில் தமிழன் என்ற அடையாளம் எப்படி? நாடா? நாடில்லாத தேசிய இனங்கள் வாழ்கின்றனவே. யூதர்களும் மண்ணின்றிய தேசிய இனமாக வாழ்ந்தார்களே. இன்று குருடர்களும் வாழ்கிறார்களே.

பொதுத்தளம் எது? மொழி தமிழ்.... தமிழ்.

இந்தத்தமிழ் தமிழ்நாட்டிலேயே மேலைநாட்டு மோகத்தாலும், வேலைவாய்ப்புத் தாகத்தாலும் துவம்சம் செய்யப்படுகிறதே. தமிழ் நாட்டிலேயே தமிழ்தெரியாத் தமிழர்கள். தமிழைவைத்து எப்படித் தளம் அமைப்பது? என்றாவது தமிழர்கள் தம்மை தமிழர்கள் என்று அடையாளப்படுத்தி உள்ளார்களா? தமிழர்கள் தாம் வந்தநாட்டையே அடையாளமாகக் கூறுகிறார்கள். பலநாடுகளில் குருடிஸ் இனத்தவர்கள் வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் தம்மை நாடு சார்ந்து அடையாளப்படுத்த மாட்டார்கள். இனம்சார்ந்து 'குருடர்கள்' என்பார்கள். எம்மினம் கெடுகிறேன் பிடிபந்தம் என்றால் என்னதான் செய்யமுடியும்?

நாம் எங்கே ஒன்றாக இணைவது. நாம் இணைவதற்கான பொதுத்தளத்தை எப்படி? எங்கே உருவாக்குவது? இது உருவாக்கப்பட வேண்டும். தமிழ் தமிழ் தமிழ் இது ஒன்று மட்டுமே எமது அடிப்படை அடையாளம். ஆனால் இந்தத்தமிழ் தமிழுணாலேயும், வந்தேறிகளாலும் அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதே. தூக்கிவாரிப்போட்டது எழுந்து கட்டிலில் இருக்கிறேன். மூத்தவள் அழகாக உடையணிந்தவண்ணம் என்படுக்கை அறையினுள்ளே நுழைய கடைக்குட்டியும் நடுவிலாளும் நோர்வேயிக் கொடியுடன் நுழைகின்றனர்.

அந்தக்கொடி என் கண்ணைக் குற்றவில்லை, கண்ணுக்குள் குற்றி நெஞ்சை இரணமாக்கியது. மனச்சாட்சி விழித்துக் கொள்கிறது. எனக்கு அடைக்கலம் தந்த நாட்டிலே, அக்கொடிமேலோ அன்றி நோர்வேயிர்கள்மீதோ எதிர்ப்போ, வெறுப்போ பொறாமையோ கிடையாது. எமக்கும் இல்லையே என்ற ஏக்கம்தான் என்னை இப்படி ஆட்டுகிறது. நானும் என்மக்களுடன் இவர்களைப்போல்.... ஏன் முடியவில்லை?

'டேய் மடையா! நோர்வேயியர்கள் சுதந்திரத்துக்காக மௌனமாகக் கூடப் போராடினார்கள், வென்றார்கள், தமக்கென ஒருகொடியை உருவாக்கினார்கள். அதைக் கண்டு பெருமைகொண்டு அவர்களை வாழ்த்துவதை விட்டுவிட்டு அவிக்கிறாயே. அடிமைப்பயலே' மனம் மறுதலிக்கிறது. கூடிப் போராட முடியாதவர்கள்தானே நாங்கள். இயலாமை இழிவுபடுத்தியது.

போராட்டம் முடிந்துவிட்டது ஆயுதங்கள் மௌனிக்கப்பட்டது என்றார்கள். ஆனால்

என்மனதில் அந்தப்போராட்டம் மெனமாக தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. நோர்வேயியர்கள் நேர்மையாக தம்மக்களை, நாட்டை கருத்தில் கொண்டு போராடினார்கள். எந்த ஆயுதமும் தூக்காமலே கத்தியும் இரத்தமுமின்றி நாட்டை வென்றெடுத்தார்கள். நாம் எதிரிகளால் மட்டுமல்ல எம்மக்களாலுமே ஏமாற்றப்பட்டோம். நம்பிக்கை ஊசலாடுகிறது. ஏமாற்றியவர்களே மீண்டும் மீண்டும் பாதைகளை வகுக்கும்போது அந்தப்பாதையில் நாம் எப்படிக் காலடி எடுத்துவைப்பது? பாதைகளை எப்படி நம்புவது? பயணங்களை எப்படித் தொடர்வது? கொலுக்கொலுவாய் கொல்லப்பட்டபோதும் கண்ணீர் விட்டுக் கதறுபவர்கள்போல் நடித்தவர்கள் போரைச் சாட்டி தம்காசுப்பைகளை நிரப்புவதிலேயே கண்ணாக இருந்தனர். யாரை நம்பி எந்தப்பிடிமானத்தை நம்பி நாம் மீண்டும் எம்கால்களை வைப்பது. கவலைகளைத் தொலைப்பது?

முத்தவன் தொடர்கிறார்

“அப்பா நீங்கள் 17மே கொண்டாட்டத்துக்கு வாழீங்களா? இல்லையா”

இடையில் புகுந்து வயிரவருக்கு நாய் மாதிரி என் மனைவி “நீங்கள் என்னத்தைச் சொன்னாலும் கொப்பர் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றுகால்தான். அவர் வரமாட்டார். அவரும் வரமாட்டார் உங்களையும் போகவிடமாட்டார். 30 வருடத்துக்குமேல் சேர்ந்துவாழ்ந்த எனக்குத் தெரியாதோ. வாங்கோ நாங்கள் போவம் பிள்ளையள். அப்பற்றை கனவையும் கற்பனை யையும் அவரே வைச்சிருக்கட்டும்”

“இல்லையம்மா நீங்கள் போங்கோ. என்னால உங்களின் சுதந்திரக்காற்றைச் சுவாசிக்க முடியவில்லை. காற்றெங்கும் மகரந்தங்கள் கலந்திருக்குது, மனமிருந்தாலும் நுரையீரல் உங்கள் சுதந்திரக்காற்றை ஏற்கமறுக்கிறது. மருந்துபோட்டால் கூட கொல்லத்தானே நிற்கின்றன உங்கள் மகரந்தங்கள். ஒவ்வாமை... ஒவ்வாமை.. எனக்கு எல்லாமே ஒவ்வாமை. நீங்களாவது ஒத்துவாழுங்கள். அலெர்ஜிக்காக மருந்து போடுகிறேன், வாழமுயற்சிக்கிறேன். மகரந்தங்கள் நிறுத்தப்படும் போதுதான் என் இழுப்பும் நிற்கும். இது இரண்டும் நடக்கக் கூடியதா என்று சிந்தி. கண்ணுக்கு, இமைக்கு, நெஞ்சுக்கு, சுவாசத்துக்கு என்று மருந்து

மருந்தாய் இந்த மே மாதத்தில் போடுகிறேன். மருந்து கொடுத்தாலும் வாங்கமுடியாத சுதந்திரம் அம்மா என்மனதில் இருப்பது. நீங்கள் போய் கொண்டாடுங்கள். ஒன்றை மட்டும் மறந்துவிடாதீர்கள் இது இரவல் சுதந்திரம். இரவல் சேலையின் கொய்யகம்”

“சுதந்திரம் என்பது ஒவ்வொரு உயிரினதும் பிறப்புரிமை என்று சொல்லித் தந்தவரே நீங்கள்தானே அப்பா. இப்ப நீங்களே இரவல் சுதந்திரம் என்றால்...? யாரோ சிலர் போராட வேண்டும் அவர்கள் போராடாது போனால் நாம் போராடவேண்டி வந்திருக்கும். இதுதானே உங்கள் நாட்டில் நடக்கிறது”

உங்கள் நாடு உங்கள் நாடு என்று மகள் சொல்லும்போதுதான் உணர்கிறேன். எனக்கும் என்பிள்ளைகளுக்கும் உள்ள இடைவெளியை.

“இந்தச் சுதந்திரம் உனது நிலையானது என்று எண்ணுகிறாயா? நாளை உன்னை ஒருவன் கறுப்பு நாயே பேயே எனும் போது இந்தச்சுதந்திரத்தை நீ உணர்வாயா? இதைத்தான் நான் இரவல் சுதந்திரம் என்றேன்”

“நிச்சயம் இச்சுதந்திரத்தை நான் என் றென்றும் உணர்வேன். மக்கள் வெறுக்கலாம், என் சுதந்திரத்தை யாரோ ஒரு புல்லுருவி அபகரிக்க எண்ணலாம். ஆனால் என்னைப் பாதுகாப்பதற்கு அடிப்படைச்சட்டம் என்னுடன் நிற்கும் அப்பா. அந்த அடிப்படைச் சட்டம் இயற்றப்பட்ட நாள்தான் 17மே. எனக்கு என் பிறந்தநாள் போன்றது. இச்சட்டம் அவர்களைத் தண்டிக்கும்”

எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. அடக்கிக் கொள்கிறேன். அவர்களை இந்நாடு அப்படி வளர்த்துள்ளது. பிள்ளைகளின் அறிவு வளர்ந்திருக்கிறது. பிள்ளைகளை எண்ணிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாலும், காலவரிப்பாக காவுகொடுத்துவிட்டோமே என்று அடிமனம் தவித்தது. அன்னியம் எம்முள் கதிரைபோட்டு உட்கார்ந்து குசலம் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“மகளே சட்டம் தண்டனை கொடுக்கலாம். சட்டத்தில் ஓட்டைகளுடாக ஒழுகி ஓடி விடுபவர்கள் பலர். மனிதன் உருவான காலத்தில் இருந்து இன்றுவரையும் தண்டனை கொடுத்துக் கொடுத்து சமூகத்தைத் திருத்த முயன்றார்கள். முடிந்ததா? மனதால் ஒருவன் திருந்தாதவரை எந்தச்சட்டத்தாலும் எந்தத்

தண்டனையாலும் அவனைத் திருத்தவே முடியாது மகளே”

“அப்பா இப்படியொருவன் உருவாகக் கூடாது என்பதற்காகவேதான் இந்த 17மே திருநாள். நாம் சட்டத்தை என்றும் மதிக்கிறோம். எம் நோர்வேயிச் சட்டத்துக்கு நாம் நேர்மையாகவும், அன்பாகவும், பணிந்தும் நடப்போம் என்பதை குழந்தைப்பிள்ளையில் இருந்தே ஊட்டிவளர்ப்பதுடன் அவர்கள் மனதிலும் பதியச்செய்து விடுகிறார்கள். வளர்ந்தபின்னர் இப்பிள்ளைகள் என்றும் அதையே கருத்தாகக் கொள்ளும். இதனால்தான் குழந்தைப் பிள்ளைகளுக்கே முன்னுருமையும், காலை ஊர்வலமும், அரசமாளிகையை நோக்கிப் போகிறது. அங்கே அரசகுடும்பம் எமக்காகக் காத்திருக்கும். அப்பா... அப்பா இங்கே மக்களுக்காகத்தான் அரசன்”

“எம்நாடு எம்மை இலங்கையர் என்று தட்டிக் கொடுத்து வளர்த்ததா? தமிழர் - சிங்களவர் இந்து-பௌத்தர் என்றுதானே இனங்காட்டியது. வெறுப்பையும் காழ்ப்புணர்வையும்தானே காட்டி வோட்டுக்களைச் சம்பாதித்தார்கள் அரசியியல்வாதிகள். என்று நாம் இலங்கையர் என்று உணர்ந்தோம். எம்மை அப்படி உணரத்தான் விட்டார்களா?”

அதிர்ந்துபோகிறேன். இந்த ஒரு திருநாளின் பின்னால் இவ்வளவு இருக்கிறதா? இந்த ஒரு நாளுக்காகவே ஆயிரக் கணக்கில் செலவிட்டு, பெறுமதியான தேசிய உடைகளை பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பார்கள். நாம் மறந்துவிட்டோம், தமிழ்க் குழந்தைகளை மறந்துவிட்டோம், உண்மையில் எம் எதிர்காலத்தைத் தொலைத்துவிட்டோம். வந்த நாடுகளில் நாம் கற்றுக் கொண்ட நல்லவற்றையாவது மறக்காமல் இருப்போமா? மொழிகளில் நாம் படிப்பது தூஷணை வார்த்தைகள்தானே. கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்தற்று. வெக்கிப்போகிறேன்.

“நீ சொல்வதில் நியாயமும் ஆழமான உண்மையும் இருக்கிறது. பெருமைப்படுகிறேன் மகளே! இந்தநாட்டுக்கும், சட்டத்துக்கும், நேர்மையாகவும் அன்பாகவும் இருக்கிறாய் என்பதில் மகிழ்ச்சிதான், இருந்தும் அடிமனதில் ஒருகீழல், இரத்தக்கண்டல் இருக்கிறது மகளே. எனக்கும் இப்படி ஒருதேசமும் தேசியமும் இல்லையே என்ற ஏக்கத்தின் தாக்கம்தான் அவை”

“இது உங்களுக்குள் இருக்கும் அதையும் என்னால் உணரமுடிகிறது. அதற்கு மருந்தே நீங்கள்தான். அதை மாற்ற உங்களால் மட்டும் தான் முடியும். நீங்கள் சுமந்துவந்த வடுக்கள், காயங்கள், வேதனைகள், அனுபவங்கள் இலகுவில் ஆறக்கூடியவை அல்ல”

இவள் என்மகளா? அறிவுக்கடலா? 23 வயதில் ஒரு ஞானி???? என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. மற்றவர்களின் உணர்வுகளை புரிந்துமதிக்கும் வண்ணம் வளர்ந்திருக்கிறார்கள். இல்லை நாட்டால் வளர்க்கப்பட்டார்கள்.

“நான் அங்கு மட்டுமல்ல இங்கும் காயப் பட்டேன் மகளே என்னுடைய அடையாளம் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ சிதைக்கப்பட்டபோது நெஞ்சில் உதைக்கப்பட்டேன். நீ நோர்வேயிய தேசியக் கூடைப்பந்தாட்டத் தலைவியாக சுவீடன் நாட்டில் நோர்வேயிக் கொடியை ஏற்ற ஒலிபெருக்கியில் அழைக்கப்பட்ட போது புளகாங்கிதம் அடைந்தேன், பெருமைகொண்டேன். இந்நாட்டின் சின்னமாக, பிரதிநிதியாக, தலைவியாக, இந்நாட்டுக் கொடியை உயர்த்தி சுதந்திரமாக அதைப் பறக்கவிட்டபோது என்னையறியாலே கண்கள் கரைந்து விழுந்தன. இருப்பினும் என் இதயத்தின் பின்புறத்தில் உணர்வுகள் என் நிதயத்துக்கு முன்மகுடம் தரித்தன. என்மகள் எந்தத் தேசக்கொடியை...?”

“ஏனப்பா இப்பசுடக் கண் கலங்குகிறீர்கள்?”

“அது வெறும் கொடியில்லை மகளே. சுதந்திரம்... சுதந்திரம். நீ கட்டவிழ்த்துவிட்ட போது அந்த நோர்வேயிக்கொடி இன்னொரு நாட்டிலும் பறந்ததே மகளே அது தானடி சுதந்திரம்... அது எனக்கும் இல்லை என்னுள்ளும் இல்லை. எமக்கென்று ஒரு கொடி கூட இல்லையடி”

கண்கள் பனித்தன. மகள் அருகில் வந்து என்கட்டிலில் இருந்தபடி என்கையை இறுகப் பற்றிக் கொள்கிறாள். “அப்பா.. என்னப்பா.. ஏனப்பா”

“இல்லை மகளே! அன்று நீ நோர்வேயிக் கொடியை ஏற்றும்போது கொடி உயர தேசியகீதம் இசைத்தது. பெருமை ஒருபக்கம் இருந்தாலும் வேதனை மறுபக்கம் என்னை எரித்தது. என்பிள்ளை என்நாட்டுக் கொடியை அல்லவா ஏற்றியிருக்க வேண்டும்.

சுருட்டிக் கட்டப்பட்டு சுதந்திரமற்றிருந்த நோர்வே கொடிக்கு சுதந்திரம் கொடுத்துப் பறக்கவிட்டாய். அந்தநிகழ்வை கண்டு அனைவரும் மகிழ்ந்து மௌனமாக நின்று வணங்கினர். பின் கைதட்டி ஆரவாரித்தார்கள். நானும் அதையே செய்தேன். என்மகளை எண்ணிப் பெருமைப்பட்டேன் ஆனால் அடிவயிற்றில் ஒருபிரளயம் பிரண்டு உருண்டு கொண்டதான் இருந்தது. என்னாட்டுத் தேசியக் கொடியைச் சுதந்திரமாகப் பறக்கவிடவேண்டிய என்பிள்ளையின் கரங்கள் இரவல்தேசத்தின் கொடிக்கு சுதந்திரம் கொடுத்து மகிழ்கிறதே என ஆதங்கப்பட்டேன். இதனால்தான் இரவல் சுதந்திரம்” என்றேன்.

“அதுபுகிறது அப்பா அடையாள முரண் பாடுகள், ஆதங்கம், தேசப்பற்று இனப் பற்று, அனைத்துக்குள்ளும் நின்று நீங்கள் அடிபடுகிறீர்கள் அப்பா.”

“உன்னைத் தலைவியாகக் கொண்ட கூடைப்பந்தாட்ட உலகப்போட்டியில் எப்படி உன்னை அழைத்தார்கள் என்பதை நீ அறிவாய். எனது தந்தையின் பெயரே எமது குடும்பப்பெயர். உனது பெயருடன் எமது குடும்பப்பெயரான திருச்செல்வம் என்பதை ‘திரு சுவம்’ என்றல்லவா அழைத்தார்கள். அதாவது புனிதமான பிரேதம் என்று அழைத்தார்கள். எனது பெயர்களையே சரியாக உச்சரிக்கமுடியாத, மாசுபடுத்தும் நாட்டில் பெயர் சொல்லுமாறு எப்படையம்மா என்னால் வாழமுடியும்?

“ஏனப்பா இப்படி எல்லாம் சிந்திக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு என்ற ஒரு நாடில்லல்தான். உங்களின் இனத்துக்கென்று ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட எல்லாத் தமிழர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கொடி இருக்கிறதா? அந்தக் கொடியை மறுக்காமல் அனைவரும் ஏற்பார்களா? அதன் பின் அணிதிரள்வார்களா? வாழ்க்கை பின்னோக்கிமட்டும் பார்க்கப்பட வேண்டியதல்ல. வாழ்க்கை என்றும் முன்னோக்கியே நகர்கிறது. இதற்கு நீண்ட பார்வையும், தெளிவும், உயர்நோக்கமும் தேவை. போராடுவதற்கு ஆயுதம் தேவையில்லையே. மனவுறுதிமட்டும் போதும். ஒவ்வொரு மனிதனின் மயிரும் போராடும். சிலவேளை அதை மயிர்ப்போராட்டம் என்பீர்கள். நோர்வேயிரிகள் நாட்டை மீட்போம் என்ற நம்பிக்கையுடன் மௌனமாகவே

போராடினார்கள். நம்பிக்கை மட்டும்தான் அவர்களிடம் இருந்தது. ஆயுதமாக மௌனத்தையும், ஆழமாக நாட்டையும் விடுதலையையும் நேசிக்கும்தன்மை இருந்தது. அதனால் வென்றார்கள். உங்கள் நாட்டுத் தலைவர்களே உங்களை ஏமாற்றியுள்ளார்கள். இதனால் நம்பிக்கை இழக்கும் ஒரு சமூகத்தால் விடுதலைக்காக எப்படிப் போராட முடியும்? உண்மை, யதார்த்தம், நேர்மை இவற்றை மக்கள் முன்வைத்து இனியாவது நம்பிக்கையைக் கட்டியெழுப்ப யார் தயாராக உள்ளார்கள்? அப்படி இருந்தாலும் அதைத் தட்டிக் கொட்டுவதற்கு ஒருகுழு உருவாகும். பின்பு எப்படி அப்பா?”

மகளின் வார்த்தைகளுக்குப் பின்னால் உண்மை உறங்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை விழித்துக் கொண்டிருந்தது.

“அப்பா இதையும் கேளுங்கள் இங்குள்ள பூக்கள் கடிக்கின்றன, கொலைசெய்ய மூச்சை நிறுத்துகின்றன என்கிறீர்கள். ஊரில் மாமரங்களுக்குள் வாழ்ந்து மாம்பழங்களாகவே உண்டுகளித்த மாம்பழங்களே இப்போ கடிக்கின்றன என்று அன்று மருந்து போட்டீர்களே. இனி அங்கேயும் உங்களால் வாழ இயலாதப்பா. நீங்கள் ஒருகாலத்தின் கைதி. உங்கள் விடுதலை உங்கள் கைகளில்தான் இருக்கிறது. அதேபோல் ஓரினத்தின் விடுதலை அந்த இனத்தின் நம்பிக்கையில் உள்ளதப்பா.”

“ஊருக்குப் போய்வந்து சித்தப்பா என்ன சொன்னார்? பழைய அன்பு பாசம் எல்லாம் அங்கு கிடையாது. உங்களைக் காசகாய்கும் மரமாகத்தான் பார்க்கிறார்கள். நீங்கள் அன்று உங்கள் இதயத்தினுள் கட்டிக்காத்து வந்த கலாச்சார அடையாளங்களுடன்தான் வாழ்கிறீர்கள். அது இன்று உங்களைப்போன்ற சில புலம்பெயர்வாழ் தமிழர்களிடம் மட்டும்தான் உள்ளது. ஆனால் அங்கேயோ அனைத்தும் மாறிவிட்டது. மக்கள் மாறிவிட்டார்கள். அடையாளம் வேறுவடிவம் பெற்றுள்ளது. அவர்கள் மேற்குலகக் கனவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்களோ ஊர்க்கனவில் உலைந்து, தொலைந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். கனவுகளில் வாழ்வதல்ல வாழ்வு. அதில் இருந்து வெளியில் வாருங்கள். உண்மையை உணருங்கள். வாழ்க்கை வாழ்வதற்காகத் தரப்பட்டது கனவில் அழிப்பதற்காக அல்ல.

வாருங்கள் வெளியே. உங்கள் மக்களைக் கொல்லக்காரணமாக இருந்த அரசும் இராணுவமும் நாளை தமிழர்களாகக் கூடப் பிறக்கலாம். நோர்வேயியப் பழமொழி ஒன்று உண்டு காலம் என்றும் கழிப்பு பூசும். காலத்தால் தீர்க்கமுடியாத பிரச்சனைகளே இல்லை. கனவுலகில் இருந்து வெளியே வாருங்கள். முரண்பாடுகளை மூட்டைகட்டி வையுங்கள்”

ஒரு தத்துவாசிரியைபோல் பேசிமுடித்தாள் மகள். உண்மைகளை உணர்ந்தபோதும் பாவிமனம்தான் கட்டிக்காத்த அடையாள இனவுணர்வுகளுள் இருந்து வெளிவரவே மறுக்கிறது. முரண்பாடுகளுடனான உடன்பாடு தானே வாழ்க்கை. எம்மக்களிடையே உடன் பாடுகளும் எட்டப்படுவதில்லையே.

“மகளே உங்களுக்கு 17மே பெருநாள் திருநாள். நாளை எனக்கும் எம்மக்களுக்கும் கரிநாள். எப்படி இந்த மே17ஐ நான் உங்களுடன் கொண்டாடமுடியும். கதறக்கதற எம்மக்கள் கொல்லப்பட்டு, அநாதைப் பிணங்களாகவும், உயிருடனும் சொந்த மண்ணிலே வெறியாடப்பட்டு அழிந்து ஒழிந்தநாள். நான் எம்மக்களைப்பற்றியே பேசுகிறேன். இறந்துபோன தாயின் மார்பில் பால்குடித்துத் தூங்கிய குழந்தையைக் கண்டாயோ? கேட்டாயோ? பெற்றோர்கள் படுக்கையிலே கொல்லப்பட்டபோது அநாதை யாய்க்கிடந்த பிள்ளையை புலியென்று ஏறிமிதித்துக் கொன்ற இராணுவக் கால்களை கண்டாயோ?... கேட்டாயோ? உயிருடனையே சவக்குழிகளுக்குள் எறியப்பட்ட மக்களைக் பார்த்தாயோ? அறைகளுக்குள் நச்சவாயு நிரப்பிக் கொன்றான் கிட்லர். இலங்கை அரசு திறந்தவெளியிலேயே இரசாயன உயிர்கொல்லி வாயுக்களைப் பாவித்துக் கொன்றதாக பத்திரிகையில் பார்த்தேன். யார் கேட்டார்கள்? எம்மினத்தைக் கொன்றொழித்த வெறியர்களின் வெற்றித் திருநாளை கொண்டாடுகிறார்கள். இறந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கும் மரியாதைக்கான தீபமேற்றல் கூட தடுக்கப்படுகிறது அறிந்தாயோ? உன்மொழியில் சட்டப்படி சொன்னால் இது சர்வதேச சட்டமறுப்பு. எம்மக்களின் அவலங்கள்தானடி என்கண்முன் தெரிகிறது. எம்மக்களை எம்முறவுகளைக் கொன்றதை எதிரி கொண்டாடும்போது ஒரு தீபம்கூட

**“எஸ்நாடு
எஸ்ஸ
இலங்கையர்**

என்று சுட்டிக்கொடுத்து யளர்க்குதா?

**தமிழர்- சிங்களவர்
இந்து- லெளந்தர்**

என்றுதாளே

இளங்காட்டியது.

**வெறுப்பயுடும் காழ்புணர்மையுட்குளே
காட்டி வோட்டுக்கறவுச் சும்பார்க்குளர்கள்
அரசியல்வார்க்கள்.**

என்று நாடு இலங்கையர் என்று

உணர்ந்தோம். எஸ்ஸ அப்படி

உணர்ந்தோன்ட்டார்களு?”

என்னுறவுக்காக ஏற்றமுடியாத இனத்தவனாய் உள்ளேன். உங்கள் நோர்வேயின் தூதில் நாம் தூர்ந்து போனோம். உங்கள் மினிஸ்டரின் அறிவுரையுடன் வெள்ளைக் கொடியுடன் போனவர்களே கொல்லப்பட்டார்களே, நோர்வே என்ன செய்தது? வேடிக்கை பார்த்ததடி... வேடிக்கை பார்த்தது. கொண்டாட வா என்கிறீர்களே. இன்று உங்கள் கொண்டாட்டம், நாளை இலங்கையரசின் வெற்றிக் கொண்டாட்டம். தமிழனத்தின் ஒரு பகுதி அழிந்த, அழித்த கொண்டாட்டம். என் மனம் கொண்டாடவேண்டுமே அம்மா. எப்படிக் கொண்டாடுவது. சாவின் குரல்களை அவலத்தின் அந்திகளை காணத்தயாராகும் போது எப்படயம்மா மனதில் மகிழ்ச்சி பொங்கும், அம்மகிழ்ச்சி மனதில் தங்கும்?”

“அப்பா உங்கள் உணர்வுகள் எனக்குப் புரிகிறது. அரசியல் சாணக்கியம் இருந்திருந்தால் குறைந்தபட்சம் நோர்வேயை நீங்கள் பகடையாகப் பாவித்திருக்கலாமே. சந்தர்ப்பங்களை நழுவவிட்டுவிட்டு குறை சொல்வது சாணக்கியமாகாது அப்பா. காற்றுள்ளபோது தூற்றவேண்டும் என்பீர்களே. ஏன் தவறவிட்டீர்கள். எல்லாரும் வெளிக்கிட்டு

தயாராக உள்ளோம். வளர்ந்தவர்களுக்கான தேசியத்திருநாள் பேரணி வந்துகொண்டிருக்கிறது. நாங்கள் போய்வருகிறோம். மாறுங்கள் மாற முயற்சியுங்கள். இதுவும் கடந்து போகும்”

“பிள்ளை நீ என்ன சொன்னாலும் அப்பா எம்முடன் வரப்போவதில்லை. நாங்களாவது போவம் வாருங்கள்” இது என்மனைவி. காலநீரோட்டத்தில் கரையத்தான் நிற்கிறாள். பார்ப்போம்...முடிக்கிறதா என்று.

“நீங்கள் போய் கொண்டாடிவிட்டு வாருங்கள். எனக்கு என் மாண்டுபோன மக்களுக்காக இனத்தின் அமைதிக்காகப் பிரார்த்திப்பதற்காக மௌனமான நேரமாவது கிடைக்கும். நான் என்னுணர்வுகளுடன் வாழ்ந்து கொள்கிறேன். போட்டுவாருங்கள்”

என்முன்று பிள்ளைகளும் மனைவியும் வாசலைத்தாண்டித் தெருவில் இறங்கி விட்டார்கள். மாடிவிறாந்தையில் நின்று நான் அவர்களுக்குக் கைசைக்கிறேன். என்னையே திருப்பிப்பார்த்தபடி, என்னுடைய மனைவி “வாங்கோப்பா வாங்கோப்பா” என்று சையை காட்டியபடி வந்து கொண்டிருந்த ஊர்வலத்துடன் கலந்து மறைந்துவிடுகிறாள். சாரைபோல் சாரை சாரையாக ஊர்ந்து வந்த ஊர்வலத்தினுள் என்பிள்ளைகளும் மனைவியும் கலந்து மறைந்துவிடுகிறார்கள். அசைத்த கையை இறக்காது இந்தநாட்டு அரசன்போல் கையை அசைத்தவண்ணம் மாடியில் நிற்கிறேன். தெரிந்தவர்கள் எனக்கும் கையை அசைத்துவிட்டுச் செல்கின்றனர். நானும் அரசன்தான் உணர்வால், எண்ணத்தால், என்மக்களின் மேலுள்ள நேசிப்பால் நானும் அரசன்தான்.

ஊர்வலம் போய்கொண்டே இருக்கிறது. அது முடிவதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வூர்வலத்தில் தம்மடையாளங்கள் அழியாதபடி வெவ்வேறு வடிவங்கள், நிறங்களில் வடிவமைக்கப்பட்ட தேசிய உடைகளுடன் அனைவரும் அசைந்து கொண்டிருந்தனர். கரையோரப் பிரதேசத்தவர்நீலம் கலந்த தேசிய உடையையும். நடுப்பகுதியில் இருந்து வந்தவர்கள் பச்சை கலந்த தேசிய உடையையும் அணிந்து தம் அடையாளங்களைக் காட்டியபடியே செல்கிறார்கள். வேற்றுமையில் ஒற்றுமைதானே வாழ்க்கை. முரண்பாடுகளின் சமன்பாடுதானே தேசியம்.

வீட்டுமாடியின் வெளிவிறாந்தையில் நின்று தம்மக்களின் துயரை எண்ணிக்கவிடக்கொண்டிருக்கிறது இந்த ஒற்றைக்குயில். யாரும் கேட்காத கீதம் - எனக்குமட்டும் நானே பாடும் பாடல் என்னுள் இசைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஊர்வலத்தின் அந்தம் வந்துவிட்டது. பிள்ளைகள் நோர்வே யியர்களுடன் நோர்வேயியர்களாய் கலந்து விட்டார்கள். ஊர்வலத்தில் நடுவில் நுழைந்த என்மனிசி மட்டும் ஊர்வலம் ஊர்ந்து போனபின்னரும் அதே இடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தாள். எனக்காகவே அவள் ஊர்வலத்தினுள்ளும் காத்திருந்திருக்கிறாள்? அவளைத்தாண்டி ஊர்வலம் போய்விட்டது. வழிதெரியாத வாழ்க்கை!!! முயன்றாலும் முடியாதுபோன வளர்ப்பு. அவளால் ஊர்வலத்தில் கலந்துகொள்ள முடியாது. ஊர்வலம் அவளை ஏற்றாலும் அவளால் இணைந்து ஊர்முடியவில்லையே. உறவுப் பாலங்கள் அமைக்கப்பட்டாலும் நாம் சிறகிழந்த பறவைகள்தானே.

ஊர்வலத்தில் பிள்ளைகளைத் தவற விட்டவள்போல் ஊர்வலத்தையும் என்னையும் பார்த்தபடி என்மனிசி நடுரோட்டிலேயே நிற்கிறாள். ஆம் நாம் தவறவிட்டவர்கள் தான். பாவம் கட்டுப்பட்டவள்... கழுத்திலும் கட்டுப்பட்டவள்; கட்டுப்பட்டாள் கணவனுக்காக. அவளுக்காக நான் விட்டுக்கொடுத்தது என்ன? ஒன்றுமே இல்லை. அவளுடைய பாதை அவளுக்குரியதாகவே இல்லை. அங்குமின்றி இங்குமின்றி வாழும் வாழ்க்கையைத்தானே உலகமும் நானும் அவளுக்குக் கொடுத்தோம். அவளால் தானாகவும் இருக்கமுடியவில்லை தள்ளியும் நிற்க முடியவில்லை. மே எம்மை மேய்த்துக்கொண்டே இருக்கிறது. மேயப்பட்டோம்?????

“வாழ்க நோர்வேயின் 200ஆவது தேசியத்திருநாள்”

அறைக்குள் நுழைகிறேன் குரலிழந்த குயிலாக, துடுப்பிழந்த படகாக, உணர்விழந்த சடமாக, அச்சாணிகழன்ற தேராக, இன்னும் இன்னுமாக.... நானில்லாத நானாக....

(17 மே 2014 அன்று எழுதப்பட்ட சிறுகதை)

கீலக்கியம் பேச மாலையில் வருவதாய்
கூறிய பனிப்பொழுதில்
நேரந்தாழ்த்தி நிகழ்கிறது
அவன் வருகை.

குரூரம் வழியும் நவீனத்துவம்
எதற்கென விலக்கி
எதிரேயிருந்த
கிரவு விடுதியுள் நுழைகிறோம்

நள்ளிரவுக்கப்பாலும் தொடர்கிறது
மதுவும் நடனமும்

ரீடோ மோலின்*
அழக்குவழியும் நடைவழிப் பாதையில்
ஜாஸ் கலைஞனை
உச்சிமோர்ந்து மூத்தம்
சப் வே பிச்சைக்காரி மேல்
ஒன்றிப் போகிறது அவன் கவனம்

அந்தக் காட்சியை
அற்புதமென வர்ணிக்கிறான்
தோழியருடன் சூழ்விருந்து
பரீட்சைக்கு தீவிரமாய் கற்கும்
ஒர்பொழுதிற்கு தொடர்பற்று

நான் கீடைமறிக்கையில்
கீருத்தலின் கீல்லாமை
குறித்துப்பேச போதிய அவகாசமில்லை
விரிவுரைகளுக்கு ஒழுங்காகச் சென்று
கற்றலும் விவாதித்தலும்
வாழ்வின் அபத்தத்தினை
ஆறப்போடுமென்கிறான்.

கீன்று
எல்லாவற்றிலும் நியாயத்தின் திசை
நிற்குமவன் நெஞ்சுறுதி
என்னுள் அச்சமூட்ட
அவனுறவைத் துண்டித்து
காத்திருக்கிறேன்
நள்ளிரவிற்கான கடைசி பஸ்சிற்காய்

காலம் கீப்படித்தான்
நல்லவர்களை நகர்த்தி
வீணை கழியும் மெளனமாய்
நினைவுகள் மட்டும்
வழிநெடுகிலும் சிதறவிட்டு

* Rideau mall – A Largest Mall in Ottawa
2001.06.01

சிதைந்த

இரவிலொன்று

கிளங்கோ
(கனடா)

(உயிர்நிழல் 2001/3-4)

தமிழ் இலக்கிய பரப்பில் தனித்துவம் பெற்றவையாக ஈழத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து பிறநாடுகளில் வாழ்வோரால் படைக்கப்பட்டவையாக புகலிட இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. புகலிட இலக்கியம் என்ற சொல்லாலுக்குப் பதிலாகப் புலம்பெயர் இலக்கியம், புலம்பெயந்தோர் இலக்கியம் ஆகிய சொல்லால்களும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. எனினும், 'புகலிட இலக்கியம்' என்ற சொல்லாலே அதிக அரசியல் அழுத்தம் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

மக்கள் தமது பூர்வீகமான அரசியல் எல்லையைப் பிரிந்து, தஞ்சம் பெற்று வாழும் அரசியல் எல்லையைச் சார்ந்த பிரதேசம் அல்லது நாடு புகலிடம் என அழைக்கப்படும். ஈழத்தவர்கள் மேற்கைரோப்பிய நாடுகள், ஸ்கன்டினேவிய நாடுகள், கனடா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளைப் புகலிட நாடுகளாகக் கொண்டுள்ளனர். 1960 காலப்பகுதியில் பொருளாதார மேம்பாடு கருதி, புலம் பெயர்ந்து வேற்று நாடுகளைச் சென்றடைந்தோரை விட 1980ற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதிகளில் ஏற்பட்ட அரசியல் பிரச்சினையைத் தொடர்ந்து புகலிட நாடுகளைச் சென்றடைந்தோரிடம் இருந்தே அதிகளவான புகலிட இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன எனலாம்.

புகலிட இலக்கியங்களுள் மிகவும் வீச்சான இலக்கிய வடிவமாகவும் அதிகமானோரால் கையாளப்பட்ட வடிவமாகவும் விளங்குவது கவிதை ஆகும். இதுவரையில் எழுபத்தைந்திற்கும் மேற்பட்ட கவிஞர்களின் நூற்றி இருபத்தைந்திற்கும் மேற்பட்ட கவிதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன.

இவற்றுள் திருமாவளவனின் பனிவயல் உழவு, ரவியின் செட்டை கழற்றிய நாங்கள், கி. பி. அரவிந்தனின் முகங்கொள் ஆகிய தொகுதிகளை இவ் ஆய்வு அடிப்படையாகக் கொள்கிறது. புகலிட இலக்கியங்களின் பாடுபொருள்களுள் ஒன்றாகிய அகதிவாழ்வு இத்தொகுப்புகளில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள விதத்தினைச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

தமது நாட்டில் நிலவும் வன்முறைகள், ஒடுக்குமுறைகள் முதலியன காரணமாகத் தம் நாட்டில் இருந்து வெளியேறி பிற நாடுகளில் தஞ்சம் அடைந்தவர் அகதி எனப்படுவார். இந்தவகையில் ஈழத்தில் நிலவிய அரசியல் முரண்பாடுகள் காரணமாக அகதிகளாகப் புகலிட நாடுகளுக்குச் சென்றோரில் போர்ச் சூழலில் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகச் சென்றோர், தாயகத்தில் இருந்து சுய விருப்பின்றி வெளியேற்றப்பட்டவர்கள், மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டமை காரணமாகத் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக வெளியேறியவர்கள், ஈழப் பிரச்சினைக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் வெளியேறியவர்கள் ஆகியோர் உள்ளடங்குகின்றனர்.

இவ்வாறு ஈழத்தில் இருந்து அகதிகளாகச் சென்று புகலிட நாடுகளில் குடியேறியோர், அந்நாட்டுக் குடியேற்றவாசிகளில் இருந்து அந்தஸ்து, நிறம், பண்பாடு முதலியவற்றினால் வேறுபட்டவர்கள். புகலிட நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்கள் ஈழத்தவர்களை நிறத்தின் அடிப்படையிலும் இனத்தின் அடிப்படையிலும் அந்நியமாக நோக்கியமை, ஈழத்தவர்களை மட்டப்படுத்தும் வகையில் செயற்பட்டமை, ஈழத்தவர்கள் புகலிட நாடுகளின் மொழி பற்றிய

புகலிடக் கவிதைகளில்
ஈழத்தவர்களின் அகதிவாழ்வு

ர. திருவா
தமிழ்த்துறை.
மூன்றாம் வருடம்.
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

அறிவைப் பெற்றிருக்காமை, புகலிட நாடுகளில் வேலை வாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொள்வதில் எதிர்நோக்கும் சிக்கல்கள், அவர்கள் தங்கள் உறவுகளிடம் இருந்து பிரிந்து வாழ்கின்றமை, புகலிட நாட்டு அரசாங்கங்கள் அகதிகளுக்கான சட்ட ரீதியான அந்தஸ்தை வரையறுப்பதில் அதிக கட்டுப்பாடுகளை விதித்தமை, புகலிட நாடுகளில் ஈழத்தவர்களுக்கு நிரந்தரமான வதிவிடம் இன்மை முதலியவற்றின் காரணமாகத் தம்மை அகதிகளாக உணர்கின்றனர். இத்தகைய உணர்வு நிலையைச் சித்தரிப்பனவாகப் புகலிடக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

புலம்பெயர் வாழ்க்கை என்பது மனிதனுக்கு மாத்திரம் உரியது அல்ல. உலகில் வாழ்கின்ற உயிரினங்கள், வானின் நட்சத்திரங்கள், கோள்கள், மனிதனால் அசைக்கப்படும் பொருட்கள் முதலான அனைத்தும் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ப புலம் பெயர்கின்றன. இனவாதம் எனும் ஆயுதத்திற்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் புகலிடம் தேடிய கவிஞன், இயற்கையில் நிகழும் புலம்பெயர்வுகளுக்குப் பின்னும் தனக்கு ஏற்பட்ட நிர்க்கதியற்ற நிலையை ஒத்த எதுவும் காரணமாக அமைந்திருக்கலாமோ என சந்தேகிக்கின்றான். அவன் எண்ணம் கவிதையாகப் பரிணமித்துள்ளது.

‘துருவக் கொடுங்குளிரில்

அலைகின்ற சூரியன் நீ

ஆயுதந் தூரத்த

நெருந்துயர் கடந்த

யரதேசி நான் உணை யார் தூரத்த

இங்கு வந்து அகதியானாய்?’

புகலிட நாடுகளின் அரசியல், பொருளாதார, சமூகம், பண்பாட்டு அம்சங்கள் ஈழத்தைவிட வேறுபட்டவை. இத்தகைய சூழ்நிலையில் அகதிகளாகச் சென்ற இளைய தலைமுறையினர் புதிய சூழலுக்கு ஏற்பத் தம்மை மாற்றிக் கொள்கின்றனர். புதிய சூழலில் இவர்கள் தமது தாயகப் பண்பாடுகளை இழிவானவை எனக் கருதி அவற்றைப் புறக்கணிக்கின்றனர். புதிய சூழலுக்குரிய பண்பாட்டுச் சூழலுடன் இணைந்து வாழ முடியாமல் தவிக்கும் ஒரு தலைமுறையினரையும் தமக்குரிய பூர்வீகமான பண்பாட்டினை விட்டு விலக முனையும் இன்னொரு தலைமுறையினரையும் கொண்ட அகதி வாழ்வைப் பின்வரும் கவிவரிகள் சித்தரிக்கின்றன.

‘பசஞ்சாணியென்றதுமே

‘ஷிட்’ என்று முகம் சுழிக்கும்

என் மழலைக்கு

எப்படி எடுத்துரைப்பேன்

பொங்கல் தத்துவத்தை?’

கலையுணர்வு பொருந்திய வாழ்க்கை முறையென்பது புகலிட நாட்டில் வாழும் மக்களுக்கு எட்டாக் கணியாகக் காணப் படுகின்றது. அந்நாட்டு மக்கள் உலகில் பொருளாதாரத் தேவைக்காக இயந்திரமயமான மனிதர்களாக வாழ்கின்றனர். ஈழத்தில் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வை அனுபவித்தவர்கள் புகலிட நாடுகளிலும் இயற்கை ரசனை உடையவர்களாக வாழ முற்படுகின்றனர். அதாவது, அகதி நிலை வாழ்வின் துயரை அங்குள்ள இயற்கை அழகில் ஈடுபட்டுப் போக்க முனைந்துள்ளார். ஆனால், புகலிட நாட்டினரின் வருமானத்தை எதிர்நோக்கிய வாழ்க்கைப் போக்கு ஈழத்தவர்களுக்கு அதிருப்தியையே தருகின்றது.

‘பூக்களின் அழகில் வியந்தேன்

மாலை நொடத்தால்

பெருந்தொகை பெறுமென்றான்?...’

வாழ்க்கையின் இருப்புப் பற்றி

விவாதித்தோம்.

ஆயுட்காப்புறுதி செய்துவிட்டாயா?

வினாவினான்...

இன்னும் இவனுடன் பேச

என்ன இருக்கின்றது?’

ஈழத்தில் சமூகத்தோடு இணைந்து கூட்டாக வாழ்ந்த மனிதன், புகலிடத்தில் வருவாயை எதிர்நோக்கிச் செயற்படும் புகலிட நாட்டுத் தமிழர்களுடன் இணைய விரும்பாத போக்கினை இவ்வரிகள் காட்டுகின்றன.

அகதியாகக் குடியேறும் ஒருவர் தனக் கெனத் தனித்துவமான திறமைகளைக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் புகலிடம் தேடிச் சென்ற நாட்டிற்குரிய மொழி பற்றி அறியாத நிலையில் புறக்கணிக்கப்படுவார்கள், வேலைவாய்ப்புகளுக்கு மேற்கத்தேய நாடுகளில் பெற்ற சான்றிதழ்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படும் போது ஈழத்தவர் களுக்கு உயர் தொழில்கள் மறுக்கப்பட்டு காணப்படுகின்றமையால் ஈழத்தவர்களின் உழைப்பு முதலாளித்துவத்தினரால் சுரண்டப்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன.

‘நாமோ...

இரத்தவாடை மிதந்து வரும்
செய்திகளில் அழும் எம்மனங்களுள்
எங்களுக்காய்க் காத்திருக்கும்
கோபகைளுடன்
‘போரூம்’ கரங்களுமாய்
அகதியானோம்’⁴

புகலிட நாடுகளைத் தேடி ஈழத்தில் காணி, வீடு, தோட்டம் முதலான அனைத்தையும் பெற்று செல்வாக்கோடு வாழ்ந்தவர்கள். ஆனால் அகதிகளாக மாறிய போது தீண்டத்தகாதவர்களாகவும், இழிந்தவர்களாகவும் பயங்கரவாதிகளாகவும் திருடர்களாவுமே நோக்கப்பட்டனர். புகலிட நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்களில் பெரும்பான்மையினர் இனத்துவ வாதத்தை ஆதரிப்பவர்களாகவும் நிறுவாத சிந்தனை உடையவர்களாகவுமே காணப்பட்டனர். மேலும், புகலிட நாடுகள் விதித்த அகதி அந்தஸ்த்தினைக் கோருவோருக்கான சட்ட நிபந்தனைகள் ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் விதித்த சட்ட நிபந்தனைகளில் இருந்து வேறுபட்டனவாகவும் கடுமையானதாகவுமே இருந்தன. அகதிகளைச் சுமைகளாகக் கருதிய புகலிட நாட்டவர்கள் வார்த்தைகளாலும் செயற்பாடுகளாலும் அகதிகளைத் தாக்கினர். இதனால் கவிஞர்கள், கள்ள அகதித் தமிழனாகத் தன்னை நோக்கியவர்களைக் காட்டு மிராண்டுகளாகவும் கிட்லரின் வாரிசுகளாகவும் உருவகித்துக் கவிதை படைத்துள்ளனர் எனலாம்.

‘காட்டு மிராண்டுகள்

திட்டித் தீர்த்தபடி

நாகரிக உலகில் முகம் புதைத்தேன் நான்

என்னைப் பிராணிகள் போல் பார்த்தனர் இவர்கள்

‘ஸ்வாஹ்ஸ்’ என்று அடையாளப்படுத்தினர்

கீழ்மைத் தொனியில்

“நாட்டைத் தூய்மைப்படுத்துவோம்!

தம்..லன் றவுஸ்!” என

கோசமிடுகின்றனர் கிட்லரின் வாரிசுகள்’⁵

ஸ்வாஹ்ஸ் (schwarz) - கறுப்பர்கள்

தம்லன் றவுஸ் (tamilen raus) - தமிழரே

வெளியேறுங்கள்

ஈழத்தவர்கள் புகலிட நாடுகளில் அந்நியர்களாக நோக்கப்பட்டனர். புகலிட நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்களின் வஞ்சனையின் வெளிப்பாடாகிய இனத்துவச் செயற்பாடுகளின் தன்மையறிந்து அதற்கு ஏற்ப செயற்பட வேண்டிய நிர்பந்தத்திற்கு அகதிகள் ஆளானார்கள். இந்நிலைமை அவர்களை உணர்வினால் ஆளுமை குறைந்தவர்களாக இனங்காட்டும். தாயகத்தில் அனுபவித்த துன்பங்களுக்கு மத்தியிலும் தயக்கமின்றி வாழ்ந்தனர். ஆனால், புகலிட நாட்டு மண்ணில் தங்களது ஒவ்வொரு அசைவிற்கும் பின்னே பயவுணர்வு தலைவிரித்தாடியது. வாழ்வில் அன்றாடம் செய்யக்கூடிய செயல் ஒன்றினைக் கொண்டு அகதி வாழ்வை விபரித்துள்ளமை சிறப்பானது.

‘உமிழ் நீரைத் துப்புவதற்கே

அங்கும் இங்கும் பார்த்து

வாயை விரைவுபடுத்தும்

ஒருநேசத்தில்

சுதந்திரமாய்..

சுதந்திரமாய்..

நான் வாழ்கின்றேன்!’⁶

இங்கு புகலிட வாழ்வில் சுதந்திரம் உண்டு என கருதுவோரின் எண்ணம் நிராகரிக்கப்படுகின்றது.

தாயகத்தில் சுதந்திரமாக உயிர் வாழ முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த மக்கள், புகலிடம் தேடிச் சென்றால் இழந்த வாழ்வை மீண்டும் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையுடனே தாயகத்தை விட்டுப் பிரியத் துணிந்தனர். பல இன்னல்களை அனுபவித்துப் புகலிட நாடுகளை அடைந்தனர். மனித உரிமைகளுடன் தொடர்பான பல்வேறு நிறுவனங்களின் உதவிகள் கிடைத்தன. புகலிட நாடுகளில் அவர்களுக்குக் கிடைத்த பெயர் அகதி என்பதாகும். அச் சொல் சாதாரண சொல்லாக இருந்தபோதிலும் அவ்வார்த்தைகளால் அழைக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பெருந்துன்பத்தைத் தந்தது.

‘அகதி முகம்

உயிர்க் களையை

நான் இழந்தேன்?

தேசமெங்கும் தீ விதைத்தேன்?’⁷

புகலிட நாடுகளில் தம்மைச் சுதந்திரமாக நடமாட விடாத புகலிட நாட்டினரைச் சேர்ந்தவர்களின் மீது எதிர்ப்பைக் காட்டும் பண்புகளையும் புகலிடக் கவிதைகளில் காணலாம். இலங்கை மேற்கத்தையாரின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்தபோது அவர்களின் நடத்தைகளைச் சகித்துக் கொண்டிருந்தனர், இலங்கை மக்கள். அந்நிலையைச் சுட்டிக்காட்டி மேற்கத்தையர்களை எதிர்க்கும் போக்கினைப் புகலிடக் கவிதைகள் கொண்டிருந்தன.

‘சாதிய வெக்கையிலும்

வேகாத உயிர்

நிறவெக்கையிலா வேகும்?

அந்நியன்

எங்கே எப்போது

நேசிக்கப்பட்டான்?

இருநூறு முந்நூறு

ஆண்டுகள்

நாங்கள்

உன்னைப் பொறுத்திருந்தோமே

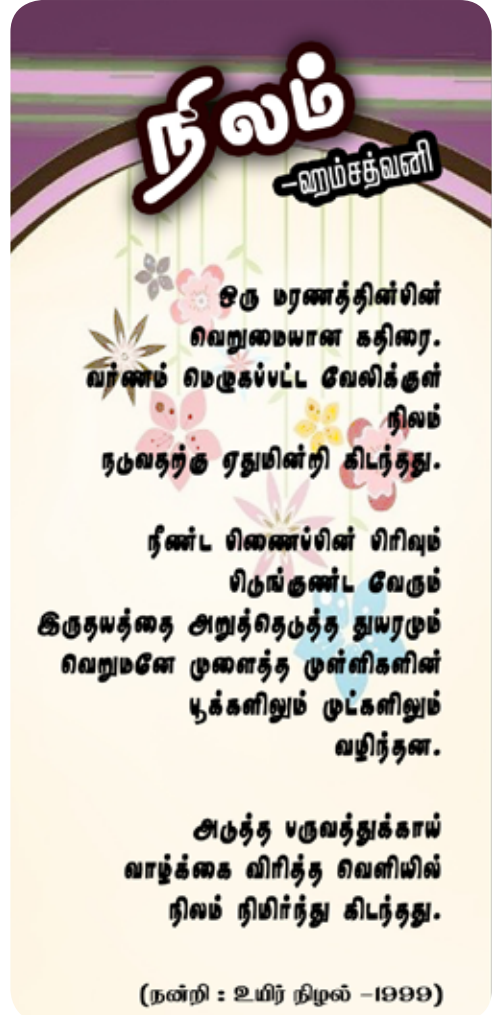
கொஞ்சம் பொறு’

இக்கவி வரிகள் நிறவாதத்திற்கான எதிர்ப்பாக மாத்திரமன்றி, புகலிட நாடுகளில் தம்மீது திணிக்கப்பட்ட அனைத்து அடக்கு முறைகளுக்கும் எதிர்ப்பாகவும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அகதி வாழ்வின் அடிப்படையில் புகலிடக் கவிதைகளை நோக்கும் போது நிறவாதம், இனவாதம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் அகதிகள் புறக்கணிக்கப்படுதல், அகதிகளின் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்படுதல், புகலிட நாட்டின் புரியாத பண்பாட்டினை எதிர்கொள்ளாதல், தொழிற்சாலைகளில் அகதிகளின் உழைப்பு சுரண்டப்படுதல், அந்நியமயப்பட்ட நிலையினை அடைதல், அகதிகளுக்கு ஏற்படுத்தப்படும் அடக்குமுறைகளை எதிர்க்கத் துணிதல் முதலியவற்றை அடையாளம் காணலாம். ஈழத்தில் இருந்து புகலிட நாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் சென்றோர் மகிழ்வாக வாழ்கின்றனர் என்ற கருத்துத் தவறானது என்பதனைக் காட்டுவனவாகப் புகலிட கவிதைகளில் வெளிப்படும் அகதிவாழ்வு சார்ந்த அம்சங்கள் அமைந்துள்ளன எனலாம்.

அழக்குறிப்புகள்

1. திருமாவளவன்., (2000) பனிவயல் உழவு, பிரான்ஸ், எக்ஸிஸ் வெளியீடு. ப.26.
2. மேலது. ப.49.
3. மேலது. ப.85.
4. ரவி. (1995) செட்டை கழற்றிய நாங்கள், கோவை, விடியல் பதிப்பகம். ப.14.
5. மேலது. ப.69.
6. மேலது. ப.28.
7. அரவிந்தன், கி.பி. (1992) முகங்கொள், சென்னை, கீதாஞ்சலி வெளியீடு. ப.26.
8. மேலது. ப.56.

ഓടികരൻ (ക്രൂബിൻ)

ஒரு அப்பா, ஒரு மகன், ஒரு கடிதம்!

குரு அரவிந்தன் (கனடா)

இரண்டு கடிதங்கள் வந்திருந்தன. ஒன்று அவர் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த டி.என்.ஏ ரிப்போட், மற்றது அழகாக குண்டு குண்டாக அவருக்கு நன்கு பழக்கப்பட்ட கையெழுத்தில் முகவரி எழுதப்பட்டிருந்தது. ஊட்டி கான்வென்ட் ஹாஸ்டலிலிருந்து எழுதப்பட்டிருந்த அக்கடிதத்தைத்தான் முதலில் பிரித்துப் படித்தார்.

“அன்புள்ள அப்பா”

பதினைந்து வயது நிரம்பிய மகன் திவ்யாவிடம் இருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. ஆர்வத்துடன் தொடர்ந்து வாசித்தார்.

“அப்பா இனிமேல் உங்களை உரிமையோடு ‘அப்பா’ என்று என்னால் அழைக்க முடியுமோ தெரியாது. ஆனாலும் நீங்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் டி.என்.ஏ ரிப்போர்ட் உங்கள் கையிற்கு வருமுன் எனக்கும் உங்களுக்கும் இடையே இருந்த உறவைப் பற்றி மனம் விட்டுப் பேசவிரும்புகின்றேன்.

அப்பா என்றால் பாசம், அப்பா என்றால் அன்பு, எனக்கு எல்லாமாய் நீங்கள்தான் இருந்திருக்கிறீர்கள். அம்மாவின் அலட்சியமும், அசட்டையும், உதாசீனமும் என்னை அம்மாவிடம் இருந்து தூரவிலகிப்போக வைத்ததாலோ என்னவோ, உங்கள் மீது அதிகம் ஈடுபாடு கொள்ளவைத்தது. அன்பையும் பாசத்தையும்

என் இதயத்தில் விதைத்துவிட்டு உங்கள் இதயத்தைமட்டும் எப்படி அப்பா உங்களால் கல்லாக்கிக் கொள்ள முடிந்தது?

அம்மாவிற்கும் உங்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மனஸ்தாபம் பூதாகரமாய் வளர்ந்து இப்படி விவாகரத்தில் முடியுமென்று நான் கனவிலும் நினைத்துப்பார்க்க வில்லை. ‘இவளுக்கு அப்பா நீங்கள் அல்ல’ என்று அம்மா ஆவேசமாகக் கத்திக் கூச்சல் போட்ட போதுகூட நான் அதைப் பெரிதுபடுத்தவில்லை. ஆனால் ‘நீ என் பெண்தானா?’ என்ற கேள்விக்குறியோடு என்னை நீங்கள் நிமிர்ந்து பார்த்தீர்களே அதைத்தான் என்னால் தாங்கமுடியவில்லை.

பெற்றோருக்குள் ஏற்படும் பிரச்சனைகளால் பிஞ்சுமனங்கள் எப்படியெல்லாம் பாதிக்கப்படுகின்றன என்பதை ஏன்தான் பெற்றவர்கள் உணர்ந்து கொள்ள மறுக்கிறார்களோ தெரியாது. என் எதிர்காலத்தை நினைக்க எனக்கே பயமாக இருக்கிறது. எல்லோர் பார்வையிலும் நான் ஒரு கேள்விக் குறியாய்த் தெரிகிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரை எனக்கேற்பட்ட இந்தப் பாதிப்பு ஒரு மாறாத ரணமாய் என் மனதில் பதிந்துவிட்டது.

அப்பா கடைசியாக உங்களிடம் ஒரு வேண்டுகோள்! விஞ்ஞானம் முன்னேறிவிட்டது. அம்மா சொன்னது உண்மை என்றால் டி.என்.ஏ ரிப்போட் வந்ததும் நான் உங்கள் பெண் அல்ல என்பது நிரூபணமாகி விடும். அந்த நிமிடமே நான் உங்களை விட்டு அன்னியப்பட்டு விடுவேன். அப்படி ஒரு நிலைமை ஏற்படுமுன் கடைசியாக ஒருமுறை உங்களைச் சந்திக்க விரும்புகின்றேன். எனக் கென்னவோ உங்கள் தோளில் முகம் புதைத்து மனதில் இருப்பதை எல்லாம் உங்களிடம் அழுது கொட்டித் தீர்க்கவேண்டும் போல இருக்கிறது! உங்கள் பிடிவாதத்தை

கைவிட்டு என்னைப் பார்க்க ஒரே ஒரு முறையாவது வருவீர்களா?”

அந்தக் கடிதத்தை வாசித்ததும் அவர் இடிந்துபோய்விட்டார். கணவன் - மனைவி பூசல் காரணமாக ஒன்றுமறியாக் குழந்தை வீணாகத் தண்டிக்கப்படுகிறாளே என்று நினைத்தார். விவாகரத்துக் கோரும் அளவிற்கு அவர் என்னதான் தப்புச்செய்தார்?

கல்யாணமான புதிதில் அவருக்கு ஏற்றமாதிரி நடந்து கொண்ட மனைவி காலப் போக்கில் தன் சுயரூபத்தைக் காட்டத் தொடங்கினாள். சிறிது சிறிதாக அவர்களுக்குள் தொடங்கிய பிரச்சனை குழந்தை பிறந்த பின்பும் தொடர்ந்து விசுவரூபம் எடுத்தது.

அவரிடம் பணம் இருந்தது, அவளிடம் அழகும் இளமையும் இருந்தன. அவளது விருப்பம் இல்லாமல் அவளது குடும்பத்தின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாகத்தான் இந்தக் கல்யாணம் நடந்தது என்பது அவளாகச் சொல்லும்வரை அவருக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் தனது குடும்ப சூழ்நிலையை மனதில் கொண்டு அவரிடம் உள்ள வசதிகளை அனுபவிப்பதற்காக அவளும் இவ்வளவு காலமும் மௌனமாய் அவரோடு ஒத்துப் போயிருக்கிறாள்.

“உனக்கு விருப்பம் இல்லாமலா இந்தக் கல்யாணம் நடந்தது?”

“ஆமா! என்னை ஒரு பெண்ணாய் யாருமே மதிக்கலே! உங்களுடைய பணத்தைக் குறிவைத்து என் ஆசைகளை, என் காதலை, கடந்த காலத்தை எல்லாவற்றையுமே எங்க அப்பா அடமானம் வைத்துவிட்டாரே!” அவள் விசம்பி விம்மலாய் வெடித்தாள்.

“காதலா.....?”

“ஆமாம் காதல்தான்! என் காதலனைத் திருமணம் செய்யப்போவதாக நினைத்துத் தான் அவனோடு நான் நெருங்கிப் பழகினேன். ஆனால் விதிதான் உங்கள் உருவத்தில் வந்து விளையாடி விட்டதே! இனிமேலாவது எனக்கு விவாகரத்து மூலமா விடுதலை கொடுங்க...”

“அப்போ இத்தனை காலமும் என்னோட வாழ்ந்ததெல்லாம்.....?”

“வாழ்ந்தது இந்த மீனாவோட உடம்பு மட்டும்தான், மனசல்ல! இனியும் போலியாய் என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொண்டு உங்களோடு வாழ என்னாலே முடியாது. எனக்கு இந்த நரசகத்தில் இருந்து விடுதலை வேணும்!”

“பிரிஞ்சு போகத்தான் வேண்டும் என்றால் அதை யாராலும் தடுக்கமுடியாது, ஆனால் நம்ம பெண்ணோட கதி?”

“நம்ம பெண்ணா? யார் சொன்னது அவ உங்க பெண் என்று?”

“நீ... என்ன சொல்கிறாய்?”

“ஆமாம்! திவ்யாவிற்கு அப்பா நீங்க இல்லை!”

“இந்தா பார்! நம்ம குடும்ப வாழ்கையோட விளையாடாதே!”

“நான் விளையாடலே, ஆனால் அதுதான் உண்மை!”

இடி ஒன்று தாக்கியது போல அவர் அதிர்ந்துபோனார்.

“அப்போ திவ்யா என்னோட பெண் இல்லையா?”

“இல்லை..!”

“பொய்..! என்னை அவமானப்படுத்த பொய் சொல்றே.. பிரியணும்னா போய்த் தொலை.. எதுக்காக இப்படி சித்திரவதை பண்ணே..”

“இப்போ திவ்யா உங்க பெண்ணு இல்லைன்னு நிரூபிக்கணும் இல்லியா..?”

“கடவுளே...!”

“நிரூபிச்சுக் காட்டறேன்”

மனித மனத்தில்விழும் ஏமாற்றப் பள்ளங்கள் குரூரமாக வக்கிரங்களால் நிரம்பி விடும்போலும்... அவள் அவனை அவ மானப்படுத்தவே சதி தீட்டினாள். லீவுக்கு வந்த திவ்யாவைக் கட்டாயப்படுத்தி பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தி...

“ஆமாம் காதல்தான்! என் காதலனைத் திருமணம் செய்யப்போவதாக நினைத்துத்தான் அவனோடு நான் நெருங்கிப்பழகினேன்.

ஆனால் விதிதான் உங்கள் உருவத்தில் வந்து விளையாடியுவிட்டதே! இனிமேலாவது எனக்கு விவாகரத்து மூலமா விடுதலை கொடுங்க...”

“அப்போ இத்தனை காலமும் என்னோட வாழ்ந்ததெல்லாம்.....?”

“வாழ்ந்தது இந்த மீனாவோட உடம்பு மட்டும் தான், மனசல்ல! இனியும் போலியாய் என்னை நானே ஏமாற்றிக்கொண்டு உங்களோடு வாழ என்னாலே முடியாது. எனக்கு இந்த நரகத்தில் இருந்து விடுதலை வேணும்!”

“பிரிஞ்சு போகத்தான்வேண்டும் என்றால் அதை யாராலும் தடுக்க முடியாது, ஆனால் நம்ம பெண்ணோட கதி?”

“நம்ம பெண்ணா? யார் சொன்னது அவ உங்க பெண் என்று?”

“நீ... என்ன சொல்கிறாய்?”

“ஆமாம்! திவ்யாவிற்கு அப்பா நீங்க இல்லை!”

ஹாஸ்டல் விருந்தினர் அறைவாசலில் எதிர்பாராமல் அவரைக் கண்டதும் ஒரு கணம் திகைத்துப்போய் நின்று விட்டாள் திவ்யா.

அப்புறம் சமாளித்துக்கொண்டு, “நான் உங்களுக்கு ஒரு கடிதம் போட்டேனே கிடைத்ததா?” என்றாள்.

“கிடைச்சதும்மா...”

“டி.என்.ஏ ரிப்போட் இன்னும் வரல்லையா?”

“வந்திடிச்சு!”

“வந்திடிச்சா?”

அவள் முகத்தில் ஏமாற்றமும், அதே நேரத்தில் அதன் முடிவை அறிந்து கொள்ளும் தவிப்பும் தெரிந்தன.

“நினைச்சேன், நீங்க தயங்கி நிற்கும்போதே உங்களுக்கு உண்மை தெரிஞ்சிருக்கும் என்று நினைச்சேன்!”

“தெரியும்!”

“அப்போ அம்மா சொன்னது அத்தனையும் உண்மை தானே?”

“இல்லை, அம்மா சொன்னதில் உண்மையில்லை! அம்மாவிற்கு என்னோடு வாழப்பிடிக்கலை, அதனாலே எனக்குக் கோபமூட்டி என்னிடம் இருந்து விவாகரத்து வாங்கத்தான் அம்மா அப்படிச் சொல்லியிருக்கா!”

“அப்பா! நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க?”

“டி.என்.ஏ ரிப்போட்டைப் பார்த்தேன்! நீ என்னோட பெண்தான்!”

“உண்மையாவா...?”

“ஆமாம்! யார் என்ன சொன்னாலும் நீ என்னோட மகள்தான்!”

“அப்.....பா!” அந்த ஒரு சொல்லுக்காகவே காத்திருந்தது

போல அவள் பாய்ந்துவந்து அவரைக் கட்டி அணைத்து மார்பிலே முகம் புதைத்து விக்கி விக்கி அழுதாள். இன்னும் பெரிதாக நெஞ்சு வெடிக்க ஓலமிட்டு அழவேண்டும்போல அவளுக்கு இருந்தது.

“அழாதே அம்மா!” அவர் பாசத்தோடு கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டார். சட்டென்று அழுவதை நிறுத்தி, அவள் அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“இனிமேல் நான் அழ மாட்டேன், எனக்கும் அப்பா இருக்கிறார்!” அவள் சந்தோஷ மிகுதியால் அவர் கைகளுக்குள் முகத்தைப் புதைத்து வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

மகளைத் திருப்திப்படுத்திய சந்தோஷத்தோடு அவர் வீடு திரும்பினார். வீடு வந்ததும் முதல் வேலையாக பிரித்துப் படிக்கப்படாத அந்த டி.என்.ஏ ரிப்போட்டை அப்படியே கவரோடு சேர்த்துக் கிழித்துக் குப்பைத் தொட்டியில் போட்டார். மனம் அமைதியாக இருந்தது. இந்த அமைதிக்காக அவர் கொடுத்த விலைகூட அதிகமாகத் தோன்ற வில்லை. மீனா கோரிய விவாகரத்தில் பரஸ்பர சம்மதம் என்று மறுபேச்சின்றி கையெழுத்து போட்டுக்கொடுத்திருந்தார்.

பதிலுக்கு அவளும் டி.என்.ஏ அறிக்கை முடிவை திவ்யாவிடம் வெளியிடுவதில்லை என்று வாக்குறுதி அளித்திருந்தாள். விவாகரத்து வழக்கு முடிய சிறிது காலம் ஆகலாம்... ஆனால் திவ்யாவின் நிம்மதி ஆயுட்காலத்திற்கும் நீடிக்கும்.

(நன்றி: கல்கி)

□□□

வெற்றி வாசக

போர்கவில்
நாங்கள்
எப்போதும் வென்றோம்!

ஜெயசிக்குறுவில்,
ஒட்டிசுட்டானில்,
பூநகரிச் சமரில்
வெற்றி நமக்கே கிட்டியது

ஏலவே கிடைத்த பெரும் வெற்றிகள்
ஒப்பரேசன் லிபரேசனும்
ஒப்பரேசன் பூமாலையும்.

ஓயாத அலைகள்
ஒன்று, இரண்டு, மூன்றிலுங்கூட
நம்மிடமே வந்து சேர்ந்தது வெற்றி.

ரிவிசவில்
வெலிஓயாவில்,
சம்பூரில், குடும்பி மலையில்
நந்திக்கடலில் என
ஒன்றுன்பின் ஒன்றாய்
மாபெரும் வெற்றிகள்!

ஜெயவேவா!
வெற்றி வேல்! வீர வேல்!
ஜெயவேவா!
வெற்றி வேல்! வீரவேல்!

ஆயுதக் கிடங்குகளைக் கைப்பற்றினோம்
வெற்றி!

குண்டுக்களைக் கீழே பார்க்காமலே கொட்டப்
பழகினோம் வெற்றி!!

குறிபார்த்தும், பார்க்காமலும் சுட்டுத்
தள்ளினோம் வெற்றி!!

வெற்றிக் களிப்பில்
எங்கும் தூப்பாக்கிகள்

ஏராளமாய் உயிர்த்தெழுந்தன
மேலும் வெற்றிகள் குவிந்தன!

எல்லாவற்றையும் வரிசைக் கிரமமாகத்தான்
செய்தோம்

சரிமைய, கிரிமைய, யோகம், ஞானம் என
அடித்தோம், உதைத்தோம்

கொன்றோம், புதைத்தோம்,
விதைத்தோம்.

வெற்றிக்கு மேல் வெற்றியாய் வந்தது.

இன்று களப்பு மேட்டருகே
தன் சின்னண்ணை எறிந்த
மண்டையோட்டை,

காய்ந்து வாழவாழ்க்கும் கால் எனும்புத்
தூண்டால் - திருப்பியடித்துக்

கிரிக்கட் விளையாடுகிறார்
சின்னஞ் சிறு மகள் ஒருத்தி.

வெற்றி..
நமக்கே!!

(கருநாவு - ஆழியாள் கவிதைகள்)

- ஆழியாள்
[அவ்வந்தரேயியா]

இந்த அப்பா எப்பொழுதுமே இப்படித்தான். Harry Potter and The Goblet of fire புத்தகத்தைக் கடைசியில் ஒருமாதிரி வாங்கித் தந்துவிட்டார். ஜெ. கெ. ராவ் லிங்கின் ஹரி பாட்டர் தொடர் புத்தகங்கள் எனக்குப் பிடித்த தொடர்களிலொன்று. ஆனால் இந்தப் புத்தகத்தை மட்டும் அப்பா ஒவ்வொரு முறையும் வாங்குவதற்குச் சாக்குப்போக்குச் சொல்லி இழுத்தடித்துக் கொண்டுவந்தார். காரணம் இதன் விலைதான். முப்பத்தைந்து கனடியன் டொலர்கள். சென்ற முறை சாப்டர்ஸ்ஸிற்குக் கூட்டிப் போனபோது இந்தப் புத்தகத்தை வாங்கித் தருவதாகத்தான் கூட்டிப் போனார். ஆனால் வழக்கம் போல் இறுதியில் கையை விரித்துவிட்டார். “உனக்கம்மா இந்த ஒரு புத்தகத்திற்குப் பதிலாக இரண்டு “தூரதிருஷ்டவசமான சம்பவங்கள்” (The unfortunate events) புத்தகங்களை வாங்கித் தருகிறேன்” என்று வாங்கித் தந்துவிட்டார். லெமொனி சினிக் கெட்டின் “தூரதிருஷ்ட வசமான சம்பவங்கள்” தொடரும் எனக்கு மிகவும் விருப்பமான தொடர் தான். இந்தத்தொடரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் மிஸ் எலிஸ பெத், எனது கிளாஸ் டீச்சர். தாய் தகப்பனில்லாத வயலட், கிளாஸ், குழந்தை சனியை பொல்லாத ஓலாவ் படுத்தும் பாடிருக்கிறதே. பாவம் அவர்கள். அவர்களது அப்பா அம்மாளை இந்தப் பொல்லாத ஓலாவ்தான் கொன்றுவிட்டான். இப்பொழுது இவர்களின் சொத்தினை அடைவதற்கும் முயன்றுகொண்டிருக்கின்றான். திரு. போ (Mr.Poe) மட்டுமில்லையென்றால் இவர்களது பாடு இன்னும் அதிகத் துன்பம் நிறைந்ததாகவிருந்திருக்கும். இந்தப் புத்தகங்களென்றால் எனக்கு ரொம்பவும் உயிர். அப்பாவுக்கும்தான். எந்த நேரமும் புத்தகம் புத்தகமாய் வாங்கிவருவார். ஆனால் ஒவ்வொருமுறையும் இந்தத் தொடர் புத்தகங்களை வாங்கித்தருவதற்கு மட்டும் அப்பா எப்பொழுதுமே முதலில் தயங்கத்தான் செய்கிறார். அதுதான் ஏனென்று இன்னும் எனக்குப் புரியவில்லை. இப்படித்தான் மேரி பாப் ஆஸ்பார்னின் மந்திர மர வீடு (Magic Tree House) தொடர் நூல்களையும் முதலில் வாங்கித்தர அப்பா தயங்கிக்கொண்டிருந்தார். எனக்கு மிகமிகப் பிடித்த தொடர் இதுதான். ஐக்கும் ஆன்னியும் ஒவ்வொரு முறையும் மந்திர

சாவித்திரி ஒரு ஸ்ரீலங்கன்

அகதியின் குழந்தை!

வ.ந.கிரிதூன் - (கனடா)

பெத், எனது கிளாஸ் டீச்சர். தாய் தகப்பனில்லாத வயலட், கிளாஸ், குழந்தை சனியை பொல்லாத ஓலாவ் படுத்தும் பாடிருக்கிறதே. பாவம் அவர்கள். அவர்களது அப்பா அம்மாளை இந்தப் பொல்லாத ஓலாவ்தான் கொன்றுவிட்டான். இப்பொழுது இவர்களின் சொத்தினை அடைவதற்கும் முயன்றுகொண்டிருக்கின்றான். திரு. போ (Mr.Poe) மட்டுமில்லையென்றால் இவர்களது பாடு இன்னும் அதிகத் துன்பம் நிறைந்ததாகவிருந்திருக்கும். இந்தப் புத்தகங்களென்றால் எனக்கு ரொம்பவும் உயிர். அப்பாவுக்கும்தான். எந்த நேரமும் புத்தகம் புத்தகமாய் வாங்கிவருவார். ஆனால் ஒவ்வொருமுறையும் இந்தத் தொடர் புத்தகங்களை வாங்கித்தருவதற்கு மட்டும் அப்பா எப்பொழுதுமே முதலில் தயங்கத்தான் செய்கிறார். அதுதான் ஏனென்று இன்னும் எனக்குப் புரியவில்லை. இப்படித்தான் மேரி பாப் ஆஸ்பார்னின் மந்திர மர வீடு (Magic Tree House) தொடர் நூல்களையும் முதலில் வாங்கித்தர அப்பா தயங்கிக்கொண்டிருந்தார். எனக்கு மிகமிகப் பிடித்த தொடர் இதுதான். ஐக்கும் ஆன்னியும் ஒவ்வொரு முறையும் மந்திர

மரவீட்டிலுள்ள புத்தகங்களினூடு கடந்த காலம், வருங்காலமென்று அலைந்து திரிந்து வருவதைப்போல் எனக்கும் அலைந்து திரிந்து வர ஆசைதான். நாங்கள் இருப்பதோ நகரத்துத் தொடர்மாடி இல்லமொன்றில். இதற்கெல்லாம் சாத்தியமேயில்லை. அப்பா எப்பொழுதுமே சொல்லிக் கொண்டுதானிருக்கிறார் “கொஞ்சம் பொறம்மா! இன்னும் இரண்டு வருடங்க ளிற்குள் வீடு வாங்கிவிடுகின்றேன்” என்று. இந்த அப்பாவை ஒருபோதுமே நம்ப முடியாது. ஆனால் அப்பாவுக்கு நான் நிறையத் தொந்தரவுதான் செய்கின்றேனோ தெரியவில்லை. பாவம் அப்பா! என்னால் அவருக்கு நிறையச் செலவு. தொலைக் காட்சியில் செய்திகள் பார்ப்பதற்கு அப்பாவுக்கு என்னால் நேரமே கிடைப்பதில்லை. பாடசாலை இல்லாத நேரங்களில் தூங்கப்போகும் மட்டும் எனக்குத் தொலைக்காட்சி பார்க்கவேண்டும். எனக்குப் பிடித்தமான காட்சிகள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். “டி.வி.ஓ.கிட்ஸ்” நிகழ்ச்சி யினை நடத்தும் பில், யூலி ஒன்று, யூலி இரண்டு, படி (Patty), சிசெல் எல்லோரும் நன்றாக நடத்துவார்கள். ஆனால் எனக்குப் பிடித்தவை “பெரு வெடிப்பு” (The Big Bang) காட்சிதான். வயலட் பேர்லினும், ஹேரித் ஜோன்ஸ்கும் இணைந்து நடாத்தும் நிகழ்ச்சி. விளையாட்டுகள், புதிர்கள் எல்லாவற்றையும் எவ்விதம் செய்வதென்று விளக்கம் தருவார்கள். நீல் பஞ்சனானின் “ஓவியத் தாக்குதலும்” (Art Attack) எனக்கு மிகவும் பிடித்தவை. வீட்டில் பாவிக்கப் படாமலிருக்கும் பொருட்களைக் கொண்டு எவ்விதம் ஓவியங்களை உருவாக்குவதென்று அழகாக நீல் செய்துகாட்டுவார். மார்டின் க்ராட், கிறிஸ் கிராட் சகோதரர்களின் ‘சுபூமொவுஷ்’ (Zoboomofoo), பொம்மை லீமா எல்லாம் என்னைக் கவர்ந்தவை. இவர்களின் “கிராட் உயிரினங்கள்” காட்சியும் நல்லதொரு காட்சி. மிருகங்களைப் பற்றிய தகவல்களைத் தரும் காட்சிகளிவை.

என்ன இவள் ஓயாமல் தனக்கு விருப்பமானதைப் பற்றியே கூறிக்கொண்டிருக்கிறாளென்று பார்க்கின்றீர்களா? தன்னைப் பற்றி ஒன்றுமே கூறவில்லையென்று பார்க்கின்றீர்களா? கொஞ்சம் பொறுங்கள் கூறி விடுகின்றேன் கேளுங்கள். என் பெயர் சாவித்திரி. எனக்கு வயது ஒன்பதுதான்

ஆகிறது. நான் ஒரு கனடியப் பிரசை. நான் பிறந்தது டொராண்டோ மாநகரிலுள்ள ஸ்கார்பரோ கிரேஸ் ஆஸ்பத்திரியில்தான். நான் பிறக்கும் பொழுதே அம்மாவை நல்லா வருத்திப்போட்டுத்தான் இவ்வுலகிற்கு வந்துதித்தேனாம். என் அப்பா அம்மா இருவரும் ஸ்ரீலங்காப் பிரசைகளாகவிருந்து கனடியப் பிரசைகளானவர்கள். ஸ்ரீலங்காவில் ஒரே யுத்தமாம். அதனால்தான் இங்கு வந்தவர்களாம். அகதியாக வந்தவர்களாம். அப்பா தான் முதலில் வந்தவராம். அப்பாவிற்கு அவரது ஊரில பெரிய வீடு தோட்டமெல்லம் இருந்ததாம். அவர் ஸ்ரீலங்காவில் சீமெந்துத் தொழிற்சாலையில் பொறியியலாளராக வேலை பார்த்து வந்தவராம். அங்கு மட்டும் யுத்தம் ஏற்பட்டிருக்காவிட்டால் அவர் ஒருபோதுமே இங்கு வந்திருக்க மாட்டாராம். அப்பொழுதெல்லாம் நான் கூறுவேன்: “டாடி! அப்போ என்னை நீங்கள் இழந்திருப்பீர்களேயென்று.” அதற்கவர் கூறுவார்: “குஞ்சு! எப்படியம்மா நான் உன்னை இழந்திருக்க முடியும். அப்பொழுது நீதான் கனடாவை இழந்திருப்பாய். நீ தான் ஸ்ரீலங்காப் பிரசையாக இருந்திருப்பாயே!” அப்பா என்னை அப்படி “குஞ்சு” என்று அழைக்கும் போது எனக்கு எப்பொழுதுமே அப்பாவைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்றிருக்கும். அவ்வளவுதூரம் அன்பையெல்லாம் குழைத்துக் கூப்பிடுவார். அப்பா கூறுவார், அம்மா அவரது குடும்பத்தில் ஒரேயொரு பெண்பிள்ளையாம். மற்ற மூவரும் ஆண்பிள்ளைகள்தானாம். எல்லோருக்கும் அவ்வென்றால் உயிராம். அவ்வளவு செல்லமாக வளர்ந்தவ இங்குவந்து தொழிற்சாலையில் வேலை செய்வதைப் பார்த்தால் அவருக்குக் கவலையாகவிருக்குமாம். அவ கனடாவிற்கு வந்ததிலிருந்து பலவருடங்களாக அவவை வேலை செய்யவே அவர் விடவில்லையாம். ஆனால் ஒரு வருடமாகத்தானாம் அவ தானாகவே வேலைக்குப் போகவேண்டுமென்று அடம்பிடித்து வேலைக்குப் போகின்றாவாம். அதுவும் ஒருவிதத்திற்கு நல்லதுதானே என்று எனக்குப்பட்டது. அம்மா பகலிலை தொழிற்சாலையில் வேலையென்றால் அப்பா நள்ளிரவிலிருந்து காலைவரை நகரிலுள்ள ஆஸ்பத்திரியொன்றில் பாதுகாவலனாக வேலை செய்கின்றார். அப்பா

“யோசித்துப் பார்த்தால் ..என்னுடைய ஆசைக்காக ஏன் எங்களுடைய குழந்தையின் எதிர்காலத்தைப் பாழாக்கவேண்டும். எங்களுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமை இங்கு பிறந்த எங்களுடைய குஞ்சுக்கும் ஏன் ஏற்படவேண்டும். எங்களுக்குத்தான் எங்களுடைய வெளிநாட்டுக் கல்வித் தகைமைகளிற்குரிய அங்கீகாரம் இங்கு கிடைக்கவில்லை. கிடைப்பதற்கும் எவ்வளவோ போராடவேண்டும். எல்லோருக்கும் போராடுவதற்கும் அவர்களது குடும்ப நிலைமைகள் விடுவதில்லை.

சொல்லுவார் தான் கனடா வந்து செய்யாத வேலையில்லையென்று. உணவகங்களில் கோப்பை கழுவிவதிலிருந்து, பொருட்களை உணவுகளை விநியோகிக்கும் சாரதி, ஆபிஸ் தளங்கள், வங்கிகளைக் கழுவிவதிலிருந்து பாதுகாவலன் வேலைவரை எத்தனையோ வேலைகள் செய்துவிட்டாராம். அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா “பாவம் இந்த மனுசன். ஊரில் என்ன மாதிரி இருக்கவேண்டிய மனுசன் இங்குவந்து இப்படி அனுபவிக்க வேண்டுமென்று விதிதான். ஊரில் மட்டும் பிரச்சினை இல்லையென்றால் அடுத்த கணமே உங்கள் எல்லோரையும் கூட்டிக் கொண்டு நான் அங்குபோய் விடுவேன்.” அப்பொழுதெல்லாம் நான் “அதெப்படி. நான் இந்நாட்டுப் பிரசை. நான் அங்கெல்லாம் வர மாட்டேன். எனக்குக் கனடாதான் வேண்டும்” என்று அழுது அடம்பிடிப்பேன். இந்த நாட்டை விட்டு வேறு ஒரு நாட்டிற்குப் போவதை என்னால் நினைத்துப் பார்க்கவேமுடியாது. ஏன் இதனை அப்பாவும் அம்மாவும் உணர்கின்றார்களில்லை. அவர்களிற்கு எப்படி அவர்களது நாடு முக்கியமோ அப்படி முக்கியம் எனக்கு இந்த நாடும். முன்பெல்லாம் அப்பா அடிக்கடி கூறுவார் “கொஞ்சக் காசு சேரட்டும். பேசாமல் எல்லோரும் கொடைக்கானல் போய்விடலாம். குழந்தைக்கு எங்களுடைய பண்பாடெல்லாவற்றையும் காட்ட வேண்டு”மென்று. ஆனால் நான் அப்பொழுதெல்லாம் “அது மட்டும் முடியாது. நான் கனடியன். இங்குதானிருப்பேன்” என்று அடம்பிடித்து அழுவேன். இப்பொழுதோ அந்தக் கொஞ்சக் காசையும் அவர்கள் உழைத்து விட்டார்கள் போல் தெரிகிறது... ஆனால் அப்பா இப்பொழுது முன்போலில்லை. “யோசித்துப் பார்த்தால்.. என்னுடைய ஆசைக்காக ஏன் எங்களுடைய குழந்தையின்

எதிர்காலத்தைப் பாழாக்க வேண்டும். எங்களுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமை இங்கு பிறந்த எங்களுடைய குஞ்சுக்கும் ஏன் ஏற்படவேண்டும். எங்களுக்குத்தான் எங்களுடைய வெளிநாட்டுக் கல்வித் தகைமைகளிற்குரிய அங்கீகாரம் இங்கு கிடைக்கவில்லை. கிடைப்பதற்கும் எவ்வளவோ போராடவேண்டும். எல்லோருக்கும் போராடுவதற்கும் அவர்களது குடும்ப நிலைமைகள் விடுவதில்லை. எங்களுடைய குஞ்சு இந்தியாவில் படித்துவிட்டு ஒரு காலத்தில் இங்கு திரும்பிவந்தால் அவரும் எங்களைப்போல்தானே பிரச்சினைகளை முகம் கொடுக்கவேண்டிவரும்” என்பார். அப்பா இப்பொழுது தனது எதிர்காலத் திட்டத்தை மாற்றிக் கொண்டார். “நான் இன்னும் கொஞ்சம் நல்லாக உழைத்து, முழுதாகப் பணம் செலுத்தி ஒரு வீடு வாங்கிக் கொஞ்சம் காசையும் வங்கியில் உங்களுடைய அன்றாடச் செலவுக்காக வைப்பில்போட்டு வைத்து விட்டு நான் மட்டும் கொஞ்சக்காலம் அங்கும் கொஞ்சக் காலம் இங்குமாகக் காலம்தள்ள வேண்டும்.” என்பார். அப்பொழுதெல்லாம் அம்மா “இவ்வளவு காலம் உங்களுடன் காலந்தள்ளியதுபோதும். என்னுடைய கடைசி காலத்திலும் ஒருபோதும் உங்களுடன் இருக்க மாட்டேன்” என்று வேடிகையாகக் கூறுவா. ஆனால் அதற்கு அப்பா என்னிடம் “குஞ்சு! நீ டாக்டராக வந்து அம்மாவுக்கும் ரிஷப்சனில் ஒரு வேலை போட்டுக்கொடுத்துவிடு. அது தான் அவவுக்குச் சரி” என்று கூறிச் சிரிப்பார். அதற்கு நான் “அப்பா! உங்களுக்கும் கூடவேலை போட்டுத் தந்துவிடுகிறேன்” என்பேன். அதற்கு அப்பா சிரித்துக்கொண்டே “நீ பொல்லாத குஞ்சம்மா!” என்பார்.

ஆனால் கொஞ்ச நாட்களாக அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் அடிக்கடி சண்டை வர ஆரம்பித்துவிட்டதன் காரணம்தான் சரியாக

எனக்கு விளங்கவில்லை. சின்னச்சின்ன விசயங்களிற்கெல்லாம் சண்டை பிடிக்க ஆரம்பித்து விடுகின்றார்கள். சாதாரணமாக ஆரம்பிக்கும் சண்டை விரைவிலேயே சூடு பறக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறது. அப்பா கையில் கண்டதையெல்லாம் எடுத்து அம்மாவின் மேல் எறியத் தொடங்கிவிடுகிறார். கையில் அம்மா அகப்பட்டுவிட்டால் கண்டபடி அடிக்கவும் ஆரம்பித்து விடுகின்றார். ஆரம்பத்தில் சும்மா இருந்த அம்மாவும் பதிலிற்கு கையிலகப்பட்டதையெல்லாம் எடுத்து அப்பாவின்மேல் எறிய ஆரம்பித்து விடுகின்றா. அம்மாவும் அப்பாவும் சிறுவய திலிருந்தே ஒன்றாகப் பழகியவர்களாம். அவர்களிற்கிடையில் என்ன நடந்துவிட்டது. அப்பாவின் ஆக்களெல்லோரையும் அப்பா கனடா எடுத்து விட்டாராம். அம்மாவின் ஆக்களெல்லாம் இன்னும் ஸ்ரீலங்காவில் தான். அப்பா அடிக்கடி கூறுவார் “நீ கொஞ்ச நாளைக்காவது ஊருக்குப் போய் உன்னுடைய ஆக்களைப் பார்த்து வா” வென்று. ஆனால் அம்மாவோ அடிக்கடி தேவையில்லாமல் அப்பாவுடன் அப்பாவின் ஆக்களை எடுத்தெறிந்து கதைக்கத் தொடங்குவா. உடனே சண்டை ஆரம்பித்துவிடும். அதுவரை அமைதியாகவிருக்கும் அப்பாவுக்கும் ஆத்திரம் பொத்துக்கொண்டு வரும். யுத்தம் தொடங்கிவிடும். இடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு நான் முழிக்கவேண்டிவரும். எதற்காக இவர்கள் இப்படி எதற்கெடுத்தாலும் சண்டைபிடிக்கிறார்கள். ஒருநாள் பொறுக்க மாட்டாமல் “கனடியர்கள் இவ்விதம் சண்டை பிடிக்க மாட்டார்கள். நீங்கள் ஸ்ரீலங்கர்கள் ஏனிப்படி சண்டை பிடிக்கிறீர்களோ” என்று கேட்டு விட்டேன். அப்பாவுக்கு அது மனதைத் தைத்துவிட்டது. “இங்குள்ள ஏனைய கனடியர்கள் சிலர் கேட்பதைப் போலவே கேட்டு விட்டாயேயம்மா” என்று கவலைப் பட்டார். எனக்கும் வருத்தமாகப் போய் விட்டது. “எப்படியம்மா இவ்விதம் பிரித்துப் பார்க்க இந்தச் சின்ன வயசிலை மனசு வந்தது” என்று சரியாகக் கவலைப்பட்டார். அப்பாவைத் தடவி ஒரு மாதிரி சமாதானம் செய்துவிட்டேன். ஒரு மாலையில் வழக்கம் போல் இருவரும் சண்டைபிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கனடா வந்த இந்த பத்து வருடங்களில்

என்னத்தைச் சாதித்துக் கிழித்துப் போட்டீர்கள். உங்களுடைய ஆட்களென்றால் உங்களுக்குப் பதறிக் கொண்டிருக்கின்றது. எங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சமாவது உங்களுக்குக் கவலையிருக்கிறதா?” என்று அம்மா கேட்டதும் அப்பாவுக்கு ஆத்திரம் பொத்துக்கொண்டு வந்து விட்டது. “இத்தனை வருசமாய் உங்களை பராமரித்துக் கொண்டு வருகின்றேனே. அது உனக்குத் தெரியவில்லையா?” என்று அப்பா கேட்டதும் அம்மா “என்ன ஊரில் மற்றவர்கள் செய்யாததைச் செய்து கிழித்துப் போட்டீர்கள். எல்லோரும் தானே குடும்பத்தைப் பார்க்கின்றார்கள். நீங்களில்லையென்றால் சமூக உதவிப்பணத்திற்கு விண்ணப்பித்திருப்பேன்” என்று கூறியதும் தான் அப்பாவால் தாளமுடியவில்லை. அதன்பிறகு நானும் என்னை வெகுவாகக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டேன். அவர்களிருவரின் சண்டையில் இடையில் குறுக்கிடுவதில்லை. ஆனால் சரியாகக் கவலையாகத்தானிருக்கும். ஆனால் இவ்விதம் அடிக்கடி ஆரம்பித்த சண்டைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பெரிதாகி ஒருநாள் அப்பா வீட்டை வருவதையே நிறுத்திக் கொண்டார். என்னால் அதன்பிறகு வீட்டில் இருக்கவே பிடிக்கவில்லை. அம்மாவும் எந்த நேரமும் ஒரே அழுதபடி. அப்பா எங்கிருக்கிறாரென்றே யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஆனால் அப்பா டொராண்டோவில்தான் தன்னுடைய நண்ப ரொருவருடன் இருப்பதாக அறிந்தோம். அந்த நண்பருடாக அப்பா என்னுடன் தொடர்பு கொண்டார். “அப்பா! ஏனப்பா! எங்களை விட்டுப் பிரிந்து போனீர்கள். நீங்களில்லாமல் எனக்கு ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை. வீட்டு வேலை (Home work) செய்வதற்கு எனக்கு யாருமே உதவியில்லையே” என்றேன். அதன் பிறகு அப்பா ஒவ்வொரு நாள் மாலையிலும் எனக்காக வந்து எமது தொடர்மாடிக் கட்டடத்தில் வெளியில் அழைப்புமணியை அழைத்துவிட்டுக் காத்திருப்பார். இருவருமாக அருகிலிருக்கும் நூலகம் செல்வோம். வீட்டு வேலைகள் எல்லாம் செய்து முடிந்ததும் அப்பா என்னை “மக்டானல் கூட்டிச்செல்வார். ஒவ்வொரு நாளும் அப்பா என்னை மறுபடியும் வீட்டு கொண்டு வந்து விடும்போது “அப்பா! எப்ப திரும்பவும் எங்களுடன் வந்திருக்கப் போகின்றீர்கள்” என்பேன். அதற்கு அவர்

“குஞ்சு! உன் அம்மா தனியாக இருந்து வாழ்ந்து பார்த்தால்தான் எல்லாவற்றையும் உணரமுடியும். அவ உணர்ந்தபின் அழைத்தால் வருவேன். அதன்பிறகு இவ்விதம் தேவையற்ற சண்டைகளைப் போடக்கூடாது” என்பார். அம்மாவிடம் “அம்மா! நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள். அப்பா இவ்விதம் கூறுகிறார்களே” என்பேன். அதற்கவர் “நீ பேசாமல் இருக்கமாட்டாய். எப்ப அவர் போய்விட்டாரோ அப்பவே அவரை நான்கைகழுவிவிட்டேன். என்னாலும் தனியாக வாழமுடியும்.” என்று ஆத்திரத்துடன் கூறுவா. ஆனால் அதன்பிறகு அவவிற்கு அழகை வந்துவிடும். எதற்காக அம்மாவும் அப்பாவும் இவ்விதம் வீண் பிடிவாதம் பிடித்துக்கொண்டு வாழுகிறார்களோ தெரியவில்லை..

நான் ஒருத்தி இருப்பதை இதனால் எனக்கேற்படும் பாதிப்புகளை ஏன் இவர்கள் உணர்கிறார்களில்லை.

இவர்களது சண்டைகளெல்லாம் தேவையற்ற விடயங்களிற்காக இருப்பதாக எனக்குப் படுகிறது. இவர்களுக்கேன் அவ்விதம் படுவதில்லை. அப்பா! வேண்டுமானால் எங்களுடன் மீண்டும் வந்துவிடுங்கள். அப்படி வந்து விட்டால் நாங்களெல்லோருமாக நீங்கள் கூறியது போல் இந்தியாவோ எங்கோ வரவும் நான் தயாராகவிருக்கிறேன். அப்பா! எனக்கு அது விருப்பமில்லாவிட்டாலும் எனக்கு நீங்களும் அம்மாவும் தான் முக்கியம் அப்பா. மீண்டும் எங்களுடன் வந்துவிடுங்கள். வேண்டுமானால் நீங்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் கதைக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. ஒன்றாயிருங்கள். அது போதுமெனக்கப்பா! அப்பா! அடிக்கடி நீங்கள் உங்களது பால்ய

ஆட்காட்டி புண்கணர்வு வசிக்கின்ற இதயம்

- சூ. சாரங்கா, கேள்விநீட்ச

திருநகரே! உந்தன் திசைதொழங்கால் மகிழ்கின்ற என் உயிரின் இசை கேட்கிறதா? எழுந்து வாண்டொடும் கட்டிடங்களிடையே விரும்புது ஊடுகின்ற புழுதிகாண்புப் பெருந்தெருக்களில் அழுந்தாது பரவும் என் சர்பாத்துக்கொன்று வசிக்கின்ற பாதங்கள் உன் வெண்மேனி அணைந்திருந்த விபரிக்கவியலா சுகத்தினை மீட்டு இரவுகளைக் கணதிராக்குகின்றன.

நிரவர்பட முடியாத நீண்ட இடைவெளிக்கப்பால் நின்று கொண்டிருக்கின்ற அன்னியக் கலாச்சாரத்தின் வால்பற்றி இழுபரும் உள்பிரிவைகளுக்கால்

ஒருமுறை இரங்குவாயா நீ? உன்னிடத்தில் வாழ்கையிலே

மரங்கொஞ்சிய தென்றல் மஞ்சள் வண்ணத்து வயிறு மேட்ட சிறுபறவை நெஞ்சு குழி அறங்கும் மறழ் திதழும் ஒலிகாணும் சூரியன் என எல்லாவற்றையும் சசித்திருந்த என் மனம் இயந்திர வாழ்வில் நசிபட்டதற்கு நானொருக்கு மறந்து போயிற்று. எண்ணமுதைத் தாய்நாடே! உன்னிடத்தில் ஒன்று கேட்பேன் புலம் பெயர்ந்த அந்நாடில் புல்பரந்த வெளி ஒன்றில் ஆட்காட்டிப் பறவை ஒன்று அடைகாத்திருக்கையிலே அக்கூட்டின் முட்டை பெயரு என் உயிர் தூடிக்கும் சின்னஞ்சிறு இதயத்தை விட்டுவிட்டு வந்திருந்தேன் சிரிப்பு முழுதும்

சிவித்தும் உயிர்ச் சந்தோஷம் எல்லாமும்... சேர்த்திதழ்க் பூட்டிய சிறு இதயம்.... கண்டாயா? கனிவோடு அதைக் காப்பாயா? பெரறியகண்டு ஒரு பெரூதியில் புலம் அகன்று..... நான் மீளும் நான்வரைக்கும்?

(ஞானம்-52 - செப்டெம்பர் 2004)

காலத்து அனுபவங்களைப் பற்றிக்கூறுவீர்களே! எனக்கும் அத்தகைய அனுபவங்களைத் தரவாவது நீங்கள் எங்களுடன் வந்திருக்கத் தான்வேண்டும். அங்கு உங்களது சொந்த ஊரில் யுத்தமென்றுதானே இங்கு வந்தீர்கள். அங்குதான் யுத்தம் எல்லோரையும் பிரித்து வைத்திருக்கிறது. இங்கும் உங்களிற்கிடையிலொரு யுத்தம் தேவைதானா? தேவையில்லாத விசயங்களிற்கெல்லாம் இவ்விதமொரு பிரிவினைத் தரும் யுத்தம் தேவைதானா? சொல்லுங்கள் அப்பா! சொல்லுங்கள் அம்மா! அப்பா! எப்போ நீங்கள் மீண்டும் வரப்போகின்றீர்கள்? அம்மா! எப்போ உங்களுடைய வீண் பிடிவாதத்தினை விட்டொழிக்கப் போகின்றீர்கள்?

(ngiri2704@rogers.com)
□□□

ஈழத்து இலக்கியப் பரம்பலின் முக்கிய வகிபாகமாக விளங்குவது புலம்பெயர் இலக்கியம். அதன் வகை தொகையற்ற பெருக்கம் அவற்றை நாடுகள் ரீதியாகப் பிரித்துப் பார்க்கவேண்டிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது. புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் ஆழ்ந்தகன்ற வெளிப்பாடு மட்டுமன்றி அவற்றின் களம், பேசுபொருள் ஆகியவையும் அவை பற்றிய தனித்தனியான பார்வையின் அவசியத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அந்தவகையில் கனடா தமிழ் இலக்கியம், அவுஸ்ரேலியா தமிழ் இலக்கியம், நோர்வே தமிழ் இலக்கியம், இங்கிலாந்து தமிழ் இலக்கியம், பிரான்ஸ் தமிழ் இலக்கியம் என நாடுகளை எல்லையாகக் கொண்டு புலம்பெயர் படைப்பிலக்கியம் வகுக்கப்படுகிறது.

கனடா புலம்பெயர் படைப்பிலக்கியத் திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் வகையில் கனடாவில் வாழும் மூத்த எழுத்தாளர்களுடன் புதிய இளம் எழுத்தாளர்களும் கைகோர்த்து

கவிதை:

மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை, நவீனகவிதை, ஹைக்கூகவிதை எனப் பல பரிணாமங்கள் கண்ட கவிதை வரலாறு புகலிடக் கவிதை என்னும் புதியகவிதைக் களத்தில் சர்வதேசத் தன்மையோடு முற்றிலும் மாறுபட்ட புத்துலகக் கவிதையாய் இன்று நெடிதுயர்ந்து நிற்கிறது. இழப்புக்கள், வேதனைகள், விசும்பல்கள், விரக்தி, பெருமூச்சுக்கள், பொருமல்கள், காணாமல்போதல்கள், அகதிப்பயணம், கடத்தல்கள், எல்லைதாண்டிய பதுங்கல்கள், அந்நியதேசம், புரியாதமொழி, புதுக்கலாசாரம், பழக்கப்படாத காலநிலை என்று புலம்பெயர் ஈழத்தமிழனின் வாழ்வின் பல்வேறு அனுபவ அங்கங்களும் அவனுடைய இலக்கியத்தின் கச்சாப்பொருளாகவும் வெளிப்படுகின்றன. கவிதை அதற்கு அனுசரணையான வடிவமாகப் பெரும்பாலும் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. மதுக்கோப்பையில் மிதந்தோடும் மதுவைப் போல புலம்பெயர் படைப்பாளிகளின்

கனடாவில் ஈழ இலக்கியம்

அகில்

[கனடா]

பெரும் படைப்பிலக்கியத் துறையாகக் கனடாத் தமிழ் இலக்கியம் விரிவுகண்டிருக்கிறது. சிறுகதை, கவிதை, நாவல், கட்டுரை, நாடகம், கூத்து, திரைப்படம், சிறுவர் இலக்கியம், பத்தி எழுத்து எனப் பல்வேறு வடிவங்களில் படைப்பாளிகள் தமது பங்களிப்பை வழங்கி வருகிறார்கள்.

கனடாத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய ஆரம்பக் கட்டுரையாக, என்னால் முடிந்தவரை கனடாவில் படைப்பிலக்கியத்துறையில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற சகலரையும், சகல படைப்புக்களையும் பதிவுசெய்யும் ஒரு முயற்சியாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கவிதைகளின் உணர்வுகளும் பொங்கிப் பிரவாகிப்பன.

கனடாவின் இலக்கிய, சமய விழாக்களில் பெரிதும் களைகட்டி நிற்பது கவியரங்க நிகழ்வுகள்தான். புலம்பெயர் வாழ்வின் அவதியில் கிடைக்கின்ற சிறுபொழுதுக்குள் கவியரங்கக் கவிதைகள் படைப்பதும் இலகுவாகவே இருக்கிறது. கவிதையின்பால் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் இணைந்து கவிதை வகுப்புக்கள், கவிதை எழுதுவது எப்படி என்பது தொடர்பான கருத்தரங்குகள்

என்பனவும் அவ்வப்போது நடாத்துகிறார்கள். வானொலி நிகழ்வுகளிலும் கவிதைக்குத் தனியிடம் இருக்கிறது. கனடாவில் வாழும் கவிஞர்களின் தொகையும் அதிகம்தான். அந்த வகையில் கவிஞர் வி.கந்தவனம், தீவகம் வே.இராஜலிங்கம், அனலை ஆறு இராசேந்திரம், சேரன், செழியன், திருமாவளவன், சக்கரவர்த்தி, இரா. சம்பந்தன், இராஜமீரா இராசையா, சபா அருள்சுப்பிரமணியம், மா.சித்திவிநாயகம், வீணைமைந்தன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

இவர்களில் வி.கந்தவனம், தீவகம் வே.இராஜலிங்கம், அனலை ஆறு. இராசேந்திரம், இரா.சம்பந்தன் ஆகியோர் மரபுக் கவிதையைச் சிறப்பாகக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். வி.கந்தவனம் கனடியத் தேசிய கீதத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர். தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலுமாகப் பல கவிதைத் தொகுப்புகள் உட்பட ஐப்பதிற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்ட கனடாவாழ் மூத்த கவிஞர். 'இலக்கிய உலகம்', 'ஏன் இந்தப் பெருமூச்சு?', 'கீரிமலையினிலே!', 'நல்லூர் நாற்பது', 'பாடு மனமே, உய்யும் வழி', 'கவியரங்கில் கந்தவனம்', Hail The Tamil Tigers!, 'விநாயகப்பா', 'ஒன்று பட்டால்', 'மணிக் கவிகள்', 'இயற்கைத் தமிழ்', 'ஆறுமுகம்', Lasting Light, 'ஓ கனடா!', 'வரிக்கவிகள்', 'பொங்கு தமிழ்' என்பன இவரது கவிதைத் தொகுப்புகள். 'கூனியின் சாதனை', 'நுணாவினார்', 'எழுத்தாளன்', 'முத்தான தொண்டர்', 'கவிதை மரபு', 'தென்னகத்தில் என்னகத்தார்' என்பன இவரது கட்டுரைத்தொகுப்புகள். இவர் சில சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் வெளியிட்டுள்ளார். 12 Shortstories, அது வேறுவிதமான காதல் என்பன அவையாகும். 1 1/2 ரூபாய் என்னும் பெயரில் ஒரு நாவலும் எழுதியுள்ளார்.

தீவகம் வே.இராஜலிங்கம் மரபுக்கவிஞர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர். சமயம் சார்ந்த சில நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். 'அகவைப்பா', (நிலப்பூக்கள்) என்பன இவரது கவிதைத் தொகுப்புகள். கவிதா நிகழ்வுகள், வானொலி நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்டு கவிபாடி வருகிறார். இவர் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் கட்டுரைகளும் எழுதிவருகிறார். இவர் நம்நாடு

என்ற பத்திரிகையைச் சிலகாலங்கள் நடத்தினார். இப்போது அதன் வரவு நின்றுவிட்டது.

அனலை ஆறு இராசேந்திரம் அனலை தீவு, யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். கவிதை, இலக்கியக் கட்டுரை எனத் தனது எழுத்துப் பணியைத் தொடர்கிறார். 'பூமழை' இவரது கவிதைத் தொகுப்பாகும். இவர் கட்டுரைத் தொகுப்பொன்றும் வெளியிட்டுள்ளார். கனடாவில் அடிக்கடி நடைபெறும் கவியரங்குகளில் கவிபாடுவதோடு, இலக்கியக் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்பவர்.

புதுக்கவிதை, நவீன கவிதை புனைவதில் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு வருபவர்களாக சேரன், செழியன், திருமாவளவன், சக்கரவர்த்தி ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். சேரன் ஈழத்தின் நவீன கவிதையின் முதல்வரான மஹாகவியின் புதல்வன். சர்வதேசரீதியில் நன்கறியப்பட்ட தமிழ்க் கவிஞர்களில் ஒருவர். வின்சர் பல்கலைக்கழகத்தில் இணைப் பேராசிரியராகச் சமூகவியல், மானுடவியல் மற்றும் குற்றவியல் துறைகளை உள்ளடக்கிய பிரிவில் பணி புரிபவர். 'இரண்டாவது சூரிய உதயம்', 'யமன்', 'கானல்வரி', 'எலும்புக்கூடுகளின் ஊர்வலம்', 'எரிந்துகொண்டிருக்கும் நேரம்', 'நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு', 'மீண்டும் கடலுக்கு', 'காடாற்று', ஆகிய கவிதை நூல்களை இவர் வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றுள் இரு கவிதைத் தொகுப்புகளை, எரிந்து கொண்டிருக்கும் நேரம் - Inatimeofburning என்ற பெயரிலும், இரண்டாவது சூரிய உதயம் - A second sunrise என்ற பெயரிலும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகத்தால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இவரது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாற்பது கவிதைகளின் தொகுதி You cannot turn away என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் வெளியாகியுள்ளது. இவரது கவிதைகள் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமல்லாது சிங்களம், ஜேர்மன், டச்சு ஆகிய மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. 'உயிர் கொல்லும் வார்த்தைகள்' என்ற கட்டுரைத்தொகுப்பையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். முப்பத்திரண்டு கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்பாக வெளிவந்த 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' கவிதைத்

தொகுப்பின் ஊடாக அடை யாளப்படுத்தப்பட்ட மற்றொரு கவிஞர் செழியன். இதுவரை ஐந்து கவிதைத்தொகுதிகளும், இரண்டு நாடகத் தொகுப்புகளும், 'வானத்தைப் பிளந்த கதை' என்ற சுய வரலாறு அமைந்த தொகுதியையும் தந்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணம் வருத்தலைவிளைவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் கனகசிங்கம் கருணாகரன். இவர் திருமாவளவன் என்ற புனைபெயரில் கவிதைகள் படைத்து வருகிறார். மூன்று கவிஞர்கள் சேர்ந்து வெளியிட்ட 'யுத்தத்தை தின்போம்' என்ற கவிதைத்தொகுப்பில் இவரது கவிதை இடம்பெற்றதோடு 'பனிவயல் உழவு', 'அ.தே இரவு அ.தே பகல்', 'இருள் யாழி' ஆகிய முதுவேனில் பதிகம் கவிதைத்தொகுப்புகளை இவர் வெளிக்கொண்டுவந்துள்ளார். கனடா இலக்கியத்தோட்டம் இவரது 'இருள் யாழி' கவிதைத்தொகுப்புக்கு 2010ஆம் ஆண்டு விருது கொடுத்து கௌரவித்துள்ளது.

நிலா குகதாசன் இளம்வயதிலேயே அமராகிவிட்டார். எனினும் கனடா தமிழ் இலக்கிய உலகில் குறிப்பிடப்படவேண்டிய முக்கியமான படைப்பாளி. சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், நடிப்பு, விமர்சனம் என பலதுறை களிலும் தடம்பதித்தவர். இவர் 'இன்னொரு நாளில் உயிர்ப்பேன்' என்ற தலைப்பில் ஒரு கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார்.

சக்கரவர்த்தி 'யுத்த சன்னியாசம்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பையும், 'யுத்தத்தின் இரண்டாம் பாகம்' என்ற சிறு கதைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார். மூன்று கவிஞர்கள் சேர்ந்து வெளிக்கொண்டு வந்த யுத்தத்தைத் தின்போம் என்ற கவிதைத் தொகுப்பிலும் இவரது கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. கவிதை மட்டுமன்றி கட்டுரை, சிறுகதைகளும் எழுதுபவர்.

மா.சித்திவிநாயகம் கவிதை மட்டுமன்றி கலை, இலக்கியக் கட்டுரைகளும் எழுதுபவர். கனடாவின் ஆரம்பகாலக் கவிஞர்களுள் ஒருவர். 'தீ', 'அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதமை' ஆகிய இரண்டு கவிதைத்தொகுப்புகளையும், 'காலிமண்டபமும் கடவுள்களும்' என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

கவிஞர் ஆனந்த பிரசாத் 1975 இல்

எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர். மொன்றியலில் வசிக்கிறார். கவிதைகள், இலக்கியக் கட்டுரைகள், சிறுகதைகள் எழுதுபவர். இவர் ஒரு மிருதங்க வித்துவானும் கூட. நிருத்தியா என்ற அமைப்பில் மிருதங்க வகுப்புகளை நடத்திவருகிறார். பாடகரும் ஆவார். 'சுயதரிசனம்' இவரது கவிதைத் தொகுப்பு.

இவர்கள் தவிர சி.சண்முகராஜா (புனைபெயர் - மாவிலிமைந்தன்) - 'வைகறை வானம்', வல்வை கமலாபெரியதம்பி - 'வல்வை கமலா கவிதைகள்', வீணைமைந்தன் - 'தமிழன் கனவு', குறமகள் - 'மாலை சூட்டும் நாள்', கந்தசாமி முத்துராஜா - 'சுனாமி', குரும்பசிடி ஐயாத்துரை ஜெகதீசன் - 'மாணிக்கப்பரல்கள்' ஆகிய கவிதைத்தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளனர்.

கனடா எழுத்தாளர் இணையத்தால் வெளியிடப்பட்ட 'பொதிகைப் புதுமலர்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் பல கவிஞர்களின் கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மாவிலிமைந்தன், ஞானகணேசன், அகணி சுரேஸ், கனி விமலநாதன், இராஜமீரா இராசையா, பவானி தர்மகுலசிங்கம், கார்த்திகேசு காந்தருபன், ஸ்ரீ பஞ்சநாதன் ஆகிய கவிஞர்களின் கவிதைகளே அவை.

ஈழநாடு பத்திரிகை 'புதுநானூற்றின் பரணி' என்றொரு கவிதைத் தொகுப்பை 2005 இல் வெளியிட்டிருந்தது. கனடாவில் மட்டுமன்றி பல்வேறு புலம்பெயர் நாடுகளிலும் வாழும் கவிஞர்களதும் கவிதைகள் இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

தம்பிஐயா ஞானகணேசன் 'ஞான அமுதம்' என்ற ஒலித்தட்டு ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளார். அகணி சுரேஸ் 'கவிச்சாரல்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பையும் 'நினைவாற்றல்' என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பையும், பல ஒலித் தட்டுகளையும் வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார். முஹமத் ஹன்ஸீர் 'திருவள்ளுவர் திருக்காவியம், சாமி அப்பாத்துரை' ஆகிய இரண்டு கவிதைத்தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். அ.கந்தசாமி 'கானல் நீர்க் கனவுகள்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டதோடு இவரது கவிதைகள் 'காலத்தின் பதிவுகள்' என்ற கவிதைத்தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

கவிதை :- கனடாவின் இலக்கிய, சமய விழாக்களில் பெரிதும் களைகட்டிநிற்பது கவியரங்க நிகழ்வுகள்தான்.

சிறுகதை:

கனடாவைப் பொறுத்தவரை கோடைகாலம் ஆரம்பித்ததும் குடும்ப விழாக்களைப் போலவே நூல் வெளியீடுகளும் களைகட்டத் தொடங்கிவிடும். விழாக்களுக்கு மண்டபங்களை ஒழுங்குசெய்வதும், நேரத்தைத் திட்டமிடுவதும் கடினமான விடயமாக இருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு இலக்கிய நிகழ்வுகள், அரங்கேற்றங்கள், கேளிக்கை நிகழ்வுகள் கோடைகாலத்தின் நேரத்தை விழுங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

சிறுகதைகள், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளியாவது மட்டுமன்றி நூல்களாகவும் வெளிவந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. கனடாவைப் பொறுத்தவரை சிறுகதைத்துறையில் பெயர் குறிப்பிட்டுக் கூறுமளவிற்கு எண்ணிறைந்த எழுத்தாளர்கள் தமது பங்களிப்பை வழங்கி வருகிறார்கள். அ.முத்துலிங்கம், தேவகாந்தன், இரா.சம்பந்தன், அகில், குரு அரவிந்தன், வ.ந.கிரிதரன், க.நவம், சுமதி ரூபன், வி.ஸ்ரீரஞ்சனி, பொன்.குலேந்திரன், குமார்மூர்த்தி, மெலிஞ்சி முத்தன், த.அகிலன், சக்கரவர்த்தி, க.ரவீந்திரன், சங்கையூர் ஜெகன் எனச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களுடைய பட்டியல் நீண்டது.

எழுத்தாளர் அ.முத்துலிங்கம் பேராசிரியர் க.கைலாசபதியால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவர். கனடாவில் வாழ்ந்து வந்தாலும் சர்வதேச எழுத்தாளராக கணிக்கப்படுபவர். இவருடைய கதைகளின்களம், பொருள், கரு, கதைசொல்லும் பாங்கு எழுத்துலகிற்கு புதியவை. தாய்நாடு, புலம்பெயர்நாடு என்ற எல்லைகளுக்கு அப்பால் சர்வதேசம் சார்ந்தது இவரது கதைகள். தமிழ் சிறுகதைப் பாதையை புதிய தளத்திற்கு இட்டுச் செல்வன இவரது கதைகள். எள்ளல் நடையுடன் கைகோர்த்து நடப்பவை. தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் அறுபதுகளிருந்து இன்றுவரை சளைக்காமல் எழுதிவரும் அ.முத்துலிங்கம் 'அக்கா', 'திகடசக்கரம்',

'வடக்குவீதி', 'மகாராஜாவின் ரயில் வண்டி', 'அ.முத்துலிங்கம் கதைகள்', 'அமெரிக்ககாரி' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளை இதுவரை வெளியிட்டுள்ளார். 'உண்மை கலந்த நாட் குறிப்புக்கள்' இவரது நாவல். இதுதவிரச் சில கட்டுரைத் தொகுப்புகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவருடைய 'அக்கா' சிறுகதை தினகரனின் முதல் பரிசைப்பெற்றது. மேலும் இலங்கை சாகித்திய விருது, ஆனந்தவிகடன் விருது, தமிழ்நாடு எஸ்.ஆர்.எம் பல்கலைக் கழக விருது எனப்பல விருதுகளைத் தனதாக்கிக்கொண்டவர். கனடாவில் இலக்கியத்தோட்டம் என்ற அமைப்பினை நிறுவி அதனுடாக உலகளாவிய ரீதியில் ஆண்டு தோறும் விருதுகள் வழங்கிவருகிறார்.

க.நவம் சிறுகதை, கட்டுரை, நாடகம், விமர்சனம் என தனது ஆளுமையை மெய்ப்பித்துக் கொண்டிருப்பவர். ஈழத்தின் பிரபலமான எழுத்தாளர் தெனியானின் சகோதரர். இவர் 'உள்ளும் புறமும்' என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். 'உண்மைகளின் மௌன ஊர்வலங்கள்' என்பது இவரது கட்டுரைத் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது. இவர் சிறந்த நாடக நடிகரும், நாடகாசிரியரும் ஆவார். பல நாடகங்களை நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றியுள்ளார். நவீன இலக்கியம் சார்ந்து பேசுவதிலும் படிப்பதிலும் தனது கவனத்தைச் செலுத்திவருகிறார்.

அகில் 'திசைமாறிய தென்றல்' என்ற நாவல் மூலம் இலக்கிய உலகத்துள் நுழைந்தவர். சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல், கட்டுரை என இலக்கியப் பரப்பில் தனது கவனத்தைச் செலுத்திவருகிறார். இவர் கூடுகள் சிதைந்தபோது என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளார். தமிழக அரசின் அயலகப் படைப்பிலக்கியத்திற்கான விருது உட்பட மேலும் சில விருதுகளையும் இந் நூல் தனதாக்கிக்கொண்டது.

குரு அரவிந்தன் நாவல், சிறுகதை, சிறுவர் இலக்கியம், திரைத்துறை எனப் பல்வேறு தளங்களில் இயங்குபவர். 'இது தான் பாசம் என்பதா', 'என் காதலி ஒரு கண்ணகி', 'நின்னையே நிழல் என்று' என்ற மூன்று சிறுகதைத்தொகுப்புகளை இவர் வெளியிட்டுள்ளார். ஒலிப் புத்தகங்களாக 'மலரே காதல் மலரே', 'நதியே காதல் நதியே', 'இங்கேயும் ஒரு நிலா' என்பவை வெளி வந்துள்ளன. உதயன் சிறுகதைப்போட்டி தங்கப்பதக்கம் உட்பட பல பரிசுகள் இவரது படைப்புக்களுக்குக் கிட்டியுள்ளன.

பொன் குலேந்திரன் ஆன்மிக விஞ்ஞான அரசியல் கட்டுரைகள், கவிதை, சிறுகதை என எழுதிவருபவர். தமிழில் மட்டுமல்லாது, ஆங்கிலத்திலும் எழுதும் வல்லமையுடையவர். short stories from sri lanka, sufferings of innocent souls என்ற இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார். தமிழில் 'விசித் திர உறவு', 'அழகு' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

குமார் மூர்த்தி குறுகிய காலத்துக்குள் எழுதத்தொடங்கி வாசகர்கள் மனதில் தனியிடம் பிடித்தவர். இவர் இன்று காலமாகிவிட்டாலும் 'முகம் தேடும் மனிதன்' என்ற தலைப்பில் இவருடைய சிறுகதைத்தொகுப்பு ஒன்று வெளி வந்துள்ளது.

இணுவில் ஆர்.எம் கிருபாகரன் சிறுகதை, நாவல், கவிதை, அரசியல் ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதிவருகிறார். இவர் 'நீருக்குள் நெருப்பு' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றையும், சில நாவல்களையும் படைத்துள்ளார்.

'பிரண்டையாறு' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பையும், 'அத்தாங்கு', 'வேருலகு' ஆகிய இரண்டு நாவல்களையும் வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார் மெலிஞ்சி முத்தன். 'சிதையும் என்னுள் - என் தேசக்கரையோரம்', 'முட்களின் இடுக்கில்' ஆகிய இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

இவர் ஊர்காவற்றுறையில் மெலிஞ்சிமுனை என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்.

வ.ந.கிரிதரன் சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் எழுதிவருபவர். 'அமெரிக்கா' இவர் எழுதிய சிறுகதைத் தொகுப்பாகும். இவைதவிர நாவல், கட்டுரைத் தொகுப்புகளும் வெளியிட்டுள்ளார்.

அளவெட்டி சிறிசக்கந்தராசா கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாடகம் என்பவற்றில் ஈடுபாடுடையவர். 'சிறிசுவின் சில கதைகள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பையும், 'சிறிசுவின் சில கவிதைகள்' - என்ற கவிதைத் தொகுப்பு ஒன்றையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் எழுதும் ஆற்றல் பெற்றவர். இவர் ஆரம்பகாலங்களில் இந்தியாவிலிருந்து நூல்களைப் பெற்று நாளும் தமிழ் என்ற தலைப்பில் புத்தகக் கண்காட்சிகளை நடத்தியுள்ளார். தற்போது எழுத்துப்பணியிலிருந்து ஒதுங்கியிருக்கிறார்.

'மரணத்தின் வாசனை' சிறுகதைத்தொகுப்பையும், 'தனிமையின் நிழல் குடை' என்ற கவிதைத்தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார், த.அகிலன். இவர் வடலி பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர். இலங்கையிலிருந்து அகதியாக வெளியேறி இந்தியாவில் பல காலங்கள் வாழ்ந்தவர். கிளிநொச்சியைச் சொந்த இடமாகக் கொண்டவர். தற்போது கனடாவில் வசிக்கிறார். தாயத்தின் போர் அவலங்களை தனது படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

குரும்பசிட்டி ஜயாத்துரை ஜெகதீசன் கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரைகள் எழுதுபவர். வரலாற்றுநூல், கவிதைத் தொகுப்பு உட்பட 'இங்கேயும் மனிதர்கள்' என்று ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

ரவீந்திரன் 'இடைக்கால உறவுகள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பையும், சங்கையூர் ஜெகன் 'என் கணவரைக் கைது செய்யுங்கள்' என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

சிறுகதை :- கனடாவைப் பொறுத்தவரை சிறுகதைத் துறையில் பெயர் குறிப்பிட்டுக் கூறாமலாவிடும் எண்ணிறைந்த எழுத்தாளர்கள் தமது பாங்களிய்யை வழங்கி வருகிறார்கள்.

நாவல் :- இதுவரை காறும் கட்டிக்காக்கப்பட்ட குடும்பம், ஆண் - பெண் உறவு, கற்பு, சமய விழுமியங்களை கேள்விக்குள்ளாக்கும் படைப்புக்கள் புதிய வீச்சுடன் கனடாவில் ஒருசிராப் படைக்கப்பட்டுவருகின்றன. பேசாப்பொருள்கள் பேசப்படுகின்றன.

கனடாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற பெண் எழுத்தாளர்களாகக் குறமகள், சுமதி ரூபன், வி.ஸ்ரீரஞ்சனி, லீலா சிவானந்தன், சிவவதனி பிரபாகரன், சிவநயனி முகுந்தன், இராகவி, வல்வை கமலாபெரியதம்பி ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். காங்கேசன்துறை யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம். குறமகள் என்ற புனைபெயரில் படைப்புக்களைப் படைத்து வருகிறார். கனடாவில் வாழும் மூத்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். ஈழத்தில் இருக்கும்போதே எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர். பெண்ணியவாதி. சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கட்டுரை எனப் பல்வேறு துறைகளில் கால்பதித்தவர். 'குறமகள் கதைகள்', 'உள்ளக் கமலமடி' என்ற சிறுகதை நூல்களை இவர் எழுதியுள்ளார். 'மாலை சூட்டும் நான்' என்பது இவரது கவிதைத் தொகுப்பு. இதுதவிர பல ஆய்வுக்கட்டுரைகள், தொகுப்பு நூல்கள் எழுதியுள்ளார்.

சுமதி ரூபன் 'யாதுமாகி நின்றான்', 'உறையும் பனிப் பெண்கள்', ஆகிய இரண்டு சிறுகதைத்தொகுப்புகளை வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார். புலம்பெயர் வாழ்வின் பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் பேசுவன இவரது கதைகள். பெண்ணியம் சார்ந்து செயற்பட்டுவருபவர். இவர் சிறுகதை எழுதுவது மட்டுமல்லாது குறும்பட இயக்குநராக, நாடகநெறியாளராக, நடிகையாகத் தன் பன்முகப்பட்ட ஆற்றலை வெளிப்படுத்துபவர். 'மனுஷி' இவர் எழுதி, இயக்கி, நடத்த குறுந்திரைப்படம். இவர் சிறந்த நடிகைக்கான விருதையும் பெற்றுள்ளார்.

எழுத்தாளர் வல்வை கமலாபெரியதம்பி 'மாங்கல்யம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த இவர் ஈழத்தில் இருக்கும்போதே, தனது பதினாறு வயதிலேயே வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் தனது முதற் சிறுகதையை எழுதியுள்ளார். பருத்தித்துறை வட இந்து மகளிர் கல்லூரியின் கல்லூரிக் கீதத்தை

எழுதி, இசையமைத்தவர். அந்நாளில் இலங்கை வானொலியில் பாடகராகவும் விளங்கினார். சிறந்த இசைஞானம் உடையவர். சிறுகதை மட்டுமல்லாது கவிதை, நாவல், கட்டுரை என்பவற்றிலும் தனது பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். நாடகம் நடப்பதிலும், ஓவியம் வரைவதிலுங்கூட ஈடுபாடு உடையவர். 'நம் தாயர் தந்த தனம்' என்ற நாவலையும், மூன்று கட்டுரைத்தொகுதிகளையும், 'அருளும் ஒளியும்' என்ற ஒரு பாமலரையும் வெளியிட்டுள்ளார். வயது முதிர்வின் காரணமாகத் தற்போது தனது எழுத்துப்பணியை நிறுத்திவிட்டார். கனடா தமிழர் தகவலின் சிறந்த எழுத்தாளருக்கான விருது 1997 இல் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

இவர்கள் தவிர வி.ஸ்ரீரஞ்சனி 'நான் நிழலானால்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். இராகவி 'மண்ணுக்கேற்ற பொண்ணு' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். சிவநயனி முகுந்தன் 'மாறுமோ நெஞ்சம்' என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். லீலா சிவானந்தன் 'நவீன அம்பை' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். இவர்களது கதைகளின் பேசுபொருளாக தாயக நினைவுகள் மற்றும் புலம்பெயர் சூழலில் பெண்கள், சிறுவர் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகள், புதிய சூழலில் பெண்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள், பற்றியதாக இருக்கிறது.

சிறுகதை நூல் வெளியீடுகள் மட்டுமல்லாமல் அவ்வப்போது எழுத்தாளர்கள் குழுக்களாகச் சேர்ந்து பிரான்ஸ், ஜேர்மன், லண்டன் போன்ற ஏனைய புலம்பெயர்நாடுகளில் வசிக்கும் எழுத்தாளர்களுடைய புதிய, பழைய நூல்களை அறிமுகம் செய்து, அவை சார்ந்த கருத்துப் பகிர்வுகள், விமர்சனங்கள் நடத்திவருகிறார்கள். சிறுகதைகள் பற்றிய மாறுபட்ட சிந்தனைகளுக்கும், நவீன சிறுகதைகளின் அறிமுகத்திற்கும் இதுபோன்ற கருத்தரங்குகள், விமர்சனக் கூட்டங்கள் வகை செய்கின்றன.

☞ **நாவல்:**

சிறுகதை, கவிதை, படைப்பவர்களுடன் ஒப்பிடும்போது நாவல் எழுதுபவர்களின் தொகை குறைவாகவே இருக்கிறது. பெரும்பாலும் தாயக நினைவுகள் சார்ந்தும், தனிமனித உணர்வுகள், புலம்பெயர் சூழலின் வாழ்வியல் அனுபவங்கள் சார்ந்தும், தாயக விடுதலை - போராட்டங்கள் சார்ந்தும் இவற்றோடு சுயசரிதை வடிவ நாவல்கள் மற்றும் மறுவாசிப்புசார் நாவல்களும் கனடாவைப் பொறுத்தவரை குறிப்பிடத்தக்க வகையில் எழுந்துள்ளன. சிலர் வரலாற்று நாவல்களும் எழுதியிருக்கிறார்கள். நாவலாசிரியர்கள் என்றவகையில் தேவ காந்தன், குரு அரவிந்தன், கே.எஸ்.பாலச்சந்திரன், குறமகள், அ.முத்துலிங்கம், செழியன், வ.ந.கிரிதரன், அகில், மெலிஞ்சி முத்தன், சிவநயனி முகுந்தன், இரா.சம்மந்தன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

கனடாவில் வாழும் தேவகாந்தன் ஈழப்பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்ட 'கனவுச்சிறை' என்ற நாவலை எழுதியுள்ளார். 1981ஆம் ஆண்டுதொடக்கம் 2001ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியை உள்ளடக்கியதாக அது அமைந்துள்ளது. 'திருப்படையாட்சி', 'வினாக் காலம்', 'அக்னிதிரவம்', 'உதிர்வின் ஓசை', 'ஒரு புதிய காலம்' எனும் ஐந்து பாகங்களைக் கொண்ட நீண்ட நாவல் இது. இந்நாவல் பற்றி தனது ஆய்வுகள் - பார்வைகள் - பதிவுகள் என்ற நூலில் பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியன் "ஈழத்துத்தமிழர் தம் சொந்த மண்ணிலும், புகலிட நாடுகளிலும் எய்திய அநுபவங்களை ஒருங்கிணைக்கும் வகையில் இந்நாவலின் கதையம்சம் உருப்பெற்றுள்ளது"

என்று குறிப்பிடுகிறார். தேவகாந்தனின் 'யுத்தத்தின் முதலாம் அத்தியாயம்' என்ற நாவல் 1981ஆம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட

காலப்பகுதியைச் சொல்வதாக இருக்கிறது. கனடா தமிழ்ப் படைப்புலகில் அதிக புனைவுக் கதைகளைப் படைத்துள்ள ஒருவராக தேவகாந்தன் விளங்குகிறார். இவர் மகா பாரதக்கதையை மறுவாசிப்பு முறையில் 'கதாகாலம்' என்ற நாவலாக எழுதியுள்ளார். இராமாயணத்தின் மறுவாசிப்பாக 'லங்காபுரம்' என்ற இவரது நாவல் குறிப்பிடப்படுகிறது. 'விதி' என்னும் தலைப்பிலும் ஒரு நாவலை வெளியிட்டுள்ளார்.

கே.எஸ். பாலச்சந்திரன் நடிப்புத்துறையிலும், இலக்கியத்துறையிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். வானொலி, தொலைக்காட்சிக் கலைஞர். இலங்கையில் இருந்தபோது இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன வானொலி நாடகங்களில் பங்கேற்றுள்ளார். குறிப்பாக 'தணியாத தாகம்' என்ற நாடகத்தில் சோமு என்ற பாத்திரத்திலும் இலங்கை ரூபவாகினி தொலைக்காட்சியில் பல நாடகங்களில் நடித்து பெயர் பெற்றவர். மேடை நாடகங்கள், திரைப்படங்களிலும் நடித்துள்ளார். கனடாவிலும் ஈழத்திலும் பல வானொலி நாடகங்களை, நகைச்சுவைத்தொடர்களை எழுதி, இயக்கி, தயாரித்தும் உள்ளார். இவரது 'கரையைத் தேடும் கட்டுமரங்கள்' என்ற நாவலுக்கு தமிழகத்தில் 'அமுதன் அடிகள் இலக்கியவிருது' கிடைத்துள்ளது.

சிறுவயது தொடக்கம் சிறுகதைகள், நாவல்கள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் என பல்வேறு இலக்கியப் பரப்பில் கால் பதித்து எழுதிவருபவர் வ.ந.கிரிதரன். 1970 களில் எழுதத்தொடங்கியவர். சிறுகதை, நாவல் உள்ளடங்கிய 'அமெரிக்கா' தொகுப்பு உட்பட 'குடிவரவாளன்' என்ற நாவலையும், 'நல்லூர் ராஜதானி நகர அமைப்பு' என்ற வரலாற்றுத் தொகுப்பையும், 'எழுக அதிமானுடா' என்ற கவிதைத்தொகுப்பையும் இவர்

கட்டுரை :- பெரும்பாணை கட்டுரையாளர்கள் ஆன்மீகம் மற்றும் உளவியல் சார்ந்து எழுதுகிறார்கள். இதுதவிர இளைமீயாரை நெறிப்படுத்துதல் தொடர்பாகவும், கல்வி வழிகாட்டுதல் மற்றும் அறிவியல் சார்ந்தும் எழுதுகிறார்கள். தாயகம் தொடர்பாக அசைபோடப்படும் பல்வேறு விடயங்களும் கட்டுரைகளாகின்றன.

சிறுவர் இலக்கியம் :- கனடாவின் தமிழ் இலக்கியத் துறைகளில் கவனம் செலுத்தப்படவேண்டிய ஒரு துறையாக சிறுவர் இலக்கியம் காணப்படுகிறது.

வெளியிட்டுள்ளார். 'மண்ணின் குரல்' என்ற தலைப்பில் நான்கு குறுநாவல்களின் தொகுதியும் வெளிவந்துள்ளது. இவர் 'பதிவுகள்' என்ற இணையத்தளத்தை நடத்தி வருகின்றார்.

குரு அரவிந்தன் யாழ்ப்பாணம் காங்கேசன்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, திரைவசனம், நாடகம், சிறுவர் இலக்கியம் எனப் பல துறைகளில் தனது பங்களிப்பை வழங்கிவருகிறார். காதல், குடும்ப உறவுகள் சார்ந்து பல சிறுகதைகள், நாவல்களை எழுதியுள்ளார். 'உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம்', 'உன்னருகே நான் இருந்தால்', எங்கே அந்த வெண்ணிலா?, 'நீர்மூழ்கி நீரில் மூழ்கி' ஆகிய நான்கு நாவல்களையும், சில சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். அத்தோடு சிறுவர் இலக்கியத்துக்கும் தனது பங்களிப்பைச் செய்து வருகிறார். 'சுகம் சுகமே', 'வேலி', 'சிவரஞ்சனி' ஆகிய திரைப்படங்களுக்கும் வசனம் எழுதியுள்ளார்.

சிவநயனி முகுந்தன் 'மாறுமோ நெஞ்சம்' என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பையும், 'வேல்விழியாள்' மறவன் என்ற நாவலையும் எழுதியுள்ளார். ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளரால் எழுதப்பட்ட முதல் வரலாற்று நீள்கதையாக இது பார்க்கப்படுகிறது. வேல்விழியாள் மறவன் 620 பக்கங்கள் கொண்ட நாவலாகும்.

அகில் சிறுகதைகளோடு நாவல்களும் எழுதியுள்ளார். 'திசைமாறிய தென்றல்', 'கண்ணின் மணி நீயெனக்கு' என்ற இரு நாவல்களையும், 'மனம் படைத்தேன் உன்னை நினைப்பதற்கு' என்ற குறுநாவலையும் எழுதியுள்ளார்.

இணுவில் ஆர்.எம்.கிருபாகரன் சிறுகதை, நாவல்கள் எழுதுபவர். 'இவர்கள் எப்பொழுதும் விழுதுகள்', 'வசந்தம் வரவேண்டும்', 'கல்யாணி புரத்துக் காவலன்' ஆகிய நாவல்களை இவர் எழுதியுள்ளார். இவற்றுள் கல்யாணிபுரத்துக் காவலன் சரித்திரநாவல் ஆகும்.

இவர்கள் தவிர வல்வை கமலாபெரியதம்பி 'நம் தாயர் தந்த தனம்', பசுந்தீவு கோவிந்தன் 'சூதிர் காலம்', சங்கையூர் ஜெகன் 'கடமைமில் நின்றான் காதலிலும் வென்றான்', புலவர் ஈழத்துச்சிவானந்தன் 'இதயங்கள்', மனுவல் ஜேசுதாசன் '90 நாட்களுள்..', அ.முத்துலிங்கம் 'உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள்', பொன் குலேந்திரன் The Down (ஆங்கில நாவல்), குறமகள் 'மிதுனம்' ஆகிய நாவல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை என தனது கவனத்தைச் செலுத்திவருபவர் இரா.சம்பந்தன். இவர் 'வித்தும் நிலமும்' என்ற ஒரு சிறுகதைத்தொகுப்பையும், 'பாய்மரக்காக்கைகள்', 'வளவர்கோன்பாவை' ஆகிய இரு நாவல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். வளவர்கோன்பாவை சரித்திரநாவலாகும்.

இதுவரை இங்கு வெளியாகியுள்ள படைப்பிலக்கியங்களின் முக்கிய பேசுபொருளாக தாயக நினைவுகள் அசைபோடப்படுகின்றன. கருவையும் களத்தையும் வைத்துப் பார்க்கும் போது சில தவிர்க்கமுடியாமல் கனடா படைப்பாளிகளால் எழுதப்பட்ட ஈழத்துப் படைப்புக்களாகவே உள்ளன. முன்னர் தாயகத்தில் வாழ்ந்த பழைய வாழ்வை, உறவுகளை கதை மாந்தராகக் கொண்டு பலரும் படைப்புக்களை எழுதியுள்ளனர். இதுதவிர ஈழப்போரும் அதன் வலியும் சில எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. போரின் கொடூர கரங்களில் அநியாயமாக நசுக்கப்பட்ட அப்பாவி மக்களின் கதைகளை உலகத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லும் தார்மீகக் கடமைக்குத் தமது கதைகளை ஆயுதமாக்கி உள்ளனர் சில படைப்பாளிகள். ஈழத்தில் போர்ப்பிடியில், யுத்த சூழலில் பேச முடியாத விடயங்களைத் துணிந்து சொல்லக் கனடா போன்ற புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் படைப்பாளிகளாலேயே சாத்தியமாகிறது என்பதும் உண்மையே.

புலம்பெயர் வாழ்வின் வலியும், அவர்கள் எதிர்நோக்கும் சவால்களும் பலபடைப்புக்களில் பேசப்படுகின்றன. பெண்ணியம், பெண் விடுதலை, புலம்பெயர் நாடுகளில் பெண்களின் உளவியல்சார் பிரச்சினைகள் சார்ந்தும் பெண்களால் நிறையவே எழுதப்படுகின்றமை இலக்கியத்தின் புதிய செல்நெறியாகவே தோன்றுகிறது. ஆரம்ப காலங்களில் ஈழ விடுதலை சார்ந்த படைப்புக்கள் ஏராளமாக வெளிவந்தன. அவற்றுக்கு இருந்த ஆதரவு மாற்றுக்கருத்துடைய படைப்புக்களை முடங்கச் செய்தன. சில திட்டமிட்டும் முடக்கப்பட்டன. ஆனால் முள்ளிவாய்க்கால் யுத்தத்தின் பின்னர் மாற்றுக்கருத்துடைய படைப்புக்கள் முனைப்புடன் வெளியாகத் தொடங்கியுள்ளன. கட்டுக்கள் எதுவுமற்றுத் துணிந்து எதையும் எழுதக்கூடிய வசதியும் வாய்ப்பும் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களுக்குக் கிட்டியுள்ளது. அது ஈழப்போர் சார்ந்தோ அதன் மாற்றுக்கருத்துக்கள் சார்ந்தோ அன்றிக் குடும்ப உறவுகள் சார்ந்தோ அன்றி தேசம், வர்க்கம், நிறம், சாதிபேதம் கடந்தோ எழுதும் தன்மையை எழுத்தாளர்களுக்கு வழங்கியுள்ளது. இது வரை காலமும் கட்டிக்காக்கப்பட்ட குடும்பம், ஆண் - பெண் உறவு, கற்பு, சமய விழுமியங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் படைப்புக்கள் புதிய வீச்சுடன் கனடாவில் ஒருசிலரால் படைக்கப்பட்டு வருகின்றன. பேசாப்பொருள்கள் பேசப்படுகின்றன.

☞ கட்டுரை:

கனடாவில் நிறையப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் வெளிவருகின்றன. கனடாவில் வாழும் பல்வேறு எழுத்தாளர்களும் இவற்றில் அரசியல்கட்டுரைகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், சமூகக்கட்டுரைகள், பத்தி எழுத்துக்கள் எனத் தொடர்ந்து எழுதிவருகிறார்கள். பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவராமல் தனியே நூல்களாகவும் சிலர் தமது கட்டுரைகளை வெளியிட்டுவருகின்றனர். இணைய இதழ்களில் எழுதிவருகிறார்கள். பேராசிரியர்கள், பண்டிதர்கள், புலவர்கள் அடங்கலாக பெருந்தொகையானோர் கட்டுரையாளர்களாக விளங்குகின்றனர். அந்த வகையில் இலங்கையில் பேராசிரியர்களாக விளங்கிய நா.சுப்பிரமணியன், இ.பாலசுந்தரம் மற்றும்

பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள் வரிசையில் வித்துவான் க.செபரெத்தினம், பண்டிதர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம், புலவர் ஈழத்துச்சிவானந்தன் ஆகியோர் உட்பட ஓய்வுபெற்ற அதிபர் பொ. கனகசபாபதி, குறமகள், பொன்.குலேந்திரன், சின்னையா சிவநேசன், கே.எஸ்.பாலச்சந்திரன், எஸ்.பத்மநாதன், அனலை ஆறு.இராசேந்திரம், சாமி அப்பாத்துரை, எஸ்.சந்திரபோஸ் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஈழத்தில் பேராசிரியர்களாக விளங்கியவர்கள், புலவர்கள் வித்துவான்களாக இருந்தவர்கள் கனடாவில் தமிழின், தமிழினின் வளர்ச்சிக்கு ஏதோவொரு வகையில் தமது பங்களிப்பை வழங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி குறிப்பிடாவிட்டால் இக்கட்டுரை முழுமைபெறாது என்றே கருதுகிறேன். அந்தளவிற்கு இலக்கிய நிகழ்வுகளைத் தலைமையேற்று நடத்துதல், நூல்கள் பற்றிய தமது விமர்சனங்களை முன்வைத்தல், தமது துறைசார் அறிவினை எழுத்தாளர்கள், வாசகர்களுக்கு ஊட்டுதல், இளையவர்களை வழிநடத்துதல் என்ற வகையில் செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தவகையில் அவர்களது ஊடாட்டத்தைக் குறிப்பிடாமல் இருக்கமுடியாது.

பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலை மற்றும் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். அங்கு தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும், பேராசிரியராகவும் விளங்கியவர். இவர் இலக்கிய வரலாறு, திறனாய்வு, தத்துவம் சார் துறைகளில் புலமையுடன் சிறுகதை, கவிதை உள்ளிட்ட படைப்புப்பணியிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். ஈழத்தில் வாழ்ந்தபோது வெளியிட்ட நூல்கள் 'ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்', 'தமிழ் ஆய்வியலில் கலாநிதி க.கைலாசபதி', 'நால்வர் வாழ்வும் வாக்கும்,' கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியனின் ஆய்வுகள் - 'பார்வைகள் - பதிவுகள் (தொகுதி 1, 2)', கந்தபுராணம் - ஒரு பண்பாட்டுக் களஞ்சியம், 'இந்தியச் சிந்தனை மரபு' என்பனவாம். பேராசிரியர் விமர்சனம் திறனாய்வு மற்றும் கவிதை தொடர்பான கலந்துரையாடல்கள், இலக்கிய நிகழ்வுகளை புகலிடத்தில் தொடர்ந்து மேற்கொண்டுவருகிறார்.

காரைதீவு, மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவர் பேராசிரியர் கலாநிதி இ.பாலசுந்தரம். யாழ்ப்ப

பாணத்திலும் கொழும்பிலும் விரிவுரையாளராக, பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். கல்விசார், உளவியல்சார் கட்டுரைகள் எழுதிவருகிறார். ஈழத்தில் இருந்தபோது பல நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார். அந்த வகையில் 'நாட்டார் இலக்கியம் ஆய்வும் மதிப்பீடும்', 'காத்தவராயன் நாடகம்', 'இடப்பெயராய்வு - காங்கேயன் கல்வி வட்டாரம்', 'இடப்பெயராய்வு வடமராட்சி தென்மராட்சி', 'தமிழ் இலக்கியத்தில் மருத்து வம், ஒப்பனைக்கலை, நாட்டாரிசை', 'ஈழத்து இடப்பெயர் ஆய்வு', 'தமிழர் திருமண மரபுகள்', 'விபுலானந்தம்', 'பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சியில் பெற்றோரின் பங்களிப்பு', Exploration in Sri Lankan Tamil Folklore ஆகிய நூல்களை குறிப்பிடலாம்.

வித்துவான் க.செபரத்தினம் தம்பிலுவில் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவர். கட்டுரைகள், சிறுகதைகள் எழுதுபவர். 'வாழையடி வாழை' (புலவர் சரிதம்), 'விபுலானந்தர் அடிகளார் வாழ்வும் வளமும்', 'நயனங்கள் பேசுகின்றன' (சிறுகதைத் தொகுப்பு), 'ஈழத்துத் தமிழ்ச் சான்றோர்', 'தமிழ்நாடும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சான்றோரும்' முதலிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். 'கிழக்கிலங்கை மண்ணில் புகழ்பூத்த மைந்தர்கள் (பகுதி1, 2)' என்ற மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள், கல்விமான்கள் பற்றிய இரண்டு தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். அண்மையில் இவர் காலமாகிவிட்டார்.

பண்டிதர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் இணுவிலைச் சேர்ந்த இலக்கியப்படைப்பாளி. குறிப்பிடத்தக்க கவிஞர். சிறுகதை, நாவல், கட்டுரைகளும் எழுதுபவர். சிறந்த மேடைப்பேச்சாளர். நாடகத்தின் மீதும் அத்த ஈடுபாடு கொண்டவர். நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஈழத்துக் கோயில்கள் மீது பிரபந்தங்கள் பாடியுள்ளார். அவைதவிர 'எழிலி என்ற காவியம்', 'தண்டலை' (கவியரங்கக் கவிதைகள்), 'நாடும் வீடும்' (கவியரங்கக் கவிதைகள்), 'இன்பவானில்' (அகத்துறைக் கவிதைகள்), 'வேள்வி நெருப்பு' (சின்னஞ் சிறு கதைகள்), 'தமிழ் இலக்கணப் பூங்கா' (இலக்கண நூல்), 'கூலிக்கு வந்தவன்' (சமூகநாவல்), 'பூகம்பப் பூக்கள்' (100 குறும்புப் பாக்கள்), 'அன்னை மண்' (51 சிறுகதைகள்), 'ச.வே.பஞ்சாட்சரம் கவிதைகள் தொகுதி-1', 'பஞ்சாட்சரம் பாநாடகங்கள்' என்பன இவரது குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகள்.

புலவர் ஈழத்துச் சிவானந்தன் சிறந்த ஆன்மீகவாதி. சொற்பொழிவாளர். சிறு கதை, கட்டுரை, கவிதை, நாவல், நாடகம் என பல்துறைகளிலும் கால்பதித்த தமிழ்ப் புலவர். 'அடிகளார் பாதையிலே', 'ஈழத்துச் சொற்பொழிவுகள்', 'ஈழத்தில் யான் கண்ட சொற்செல்வர்கள்', 'சீதனக்கொடுமை ஒழிக', 'காலனை காலால் உதைத்த கடவுள்', 'கண்ண தாசனைக் கண்டேன்', 'திருமுருகனின் திருக் கல்யாணம்' உட்பட பல கட்டுரை நூல்களையும், இறுவெட்டுக்களையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

இவர்கள் தவிர கட்டுரைகள் எழுதுவதில் தனக்கென்று தனியிடத்தை பெற்றவர் பொ. கனகசபாபதி. கனடாவில் வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் இவரது கட்டுரைகள் தொடர்ந்தும் வெளிவருகின்றன. இவர் சிறுவர் கதைகள் உட்பட பல உளவியல் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். 'எம்மை வாழவைத்தவர்கள்', 'மரம் - மாந்தர் - மிருகம்', 'ஒரு அதிபரின் கூரிய பார்வையில்', 'பெற்றார் பிள்ளை உளவியல்', 'திறவுகோல்', 'மனம் எங்கே போகிறது' என்பன இவர் எழுதிய கட்டுரை நூல்கள்.

பொன்.குலேந்திரன் அறிவியல், விஞ்ஞான கட்டுரைகள் எழுதிவருபவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இவரது படைப்புக்கள் வெளியாகின்றன. அறிவுக்கோர் ஆவணம், 'வளரும் வணிகம்' என்பன இவரது கட்டுரைத் தொகுப்புகளாகும்.

துறையூரான் என்ற பெயரில் எழுதிவரும் சின்னையா சிவனேசன் கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் என்பவற்றில் தனது கவனத்தைச் செலுத்திவருபவர். வானொலி நாடகங்களை எழுதுவதிலும், நடிப்பதிலும் ஆர்வம் உடையவர். இவர் ஈழத்தில் எழுதி நெறிப்படுத்திய நாடகங்களில் 'தங்கச்சி கொழும்புக்கோ போகிறாய்?', 'நினைத்தது நடந்ததா?', 'நரி மாப்பிள்ளை ஆகியன பிரபலமானவை. 'நரி மாப்பிள்ளை', 'தங்கச்சி கொழும்புக்கோ போகிறாய்?' 'ஒன்றுபட்டால்' முதலிய இவரது நாடகங்களை நூல்களாக வெளியிட்டுள்ளார். நாடும் நடப்பும் என்பது இவரது கட்டுரை நூலாகும். இவர் சிறுவர் நூல்களும் எழுதியுள்ளார்.

கே.எஸ்.பாலச்சந்திரன் நாடகம், புனை கதை, கட்டுரை என பல்துறைகளிலும் கால்பதித்தவர். பத்திரிகைகளில் தொடராக

இவரது வாழ்வியல் அனுபவம் மற்றும் திரை, விளையாட்டுத்துறைசார் கட்டுரைகளை எழுதிவருகிறார். நேற்றுப்போல இருக்கிறது என்பது இவரது கட்டுரைத் தொகுப்பாகும்.

உளவியல், சமூகவியல், வாழ்வியல் விடயங்களை உள்ளடக்கி தனது கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து படைத்து வருபவர் எஸ்.பத்மநாதன். 'சிந்தனைப்பூக்கள்' என்ற தலைப்பின்கீழ் மூன்று நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

சாமி அப்பாத்துரை பத்துறை சார்ந்தும் தனது கட்டுரைகளை பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டு வருபவர். வானொலியிலும் இவரது பத்துறைசார் பேச்சுக்கள் தொடர்ந்து ஒலிபரப்பாகி வருகின்றன. ஆங்கிலப் புலமை மிக்கவர். 'தரணியெங்கும் தமிழ் வளர்ப்போம்', 'புலம்பெயர்ந்த தமிழன்', 'சங்காணைப்பட்டினம்', 'உரிமைக்குரல்', Canada: The Meat of the World sandwich என்பன இவரது கட்டுரை நூல்கள்.

சிறந்த சிறுகதையாளரான அ.முத்துலிங்கத்தின் சிறுகதைகள் பல நூலுருவம் பெற்றுள்ளன. கட்டுரை எழுதுவதிலும் தேர்ந்தவர். கட்டுரைகள் அவரது சிறுகதைகளைப் போலவே சுவாரஷ்யமும் புதிய அனுபவங்களும் கொண்டவை. 'அங்க இப்போ என்ன நேரம்?', 'பூமியின் பாதி வயது', 'கடிகாரம் அமைதியாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது', 'வியத்தலும் இலமே' (நேர்காணல்கள்), 'அமெரிக்க உளவாளி', 'ஒன்றுக்கும் உதவாதவன்' என்பன இவரது கட்டுரைத் தொகுப்புகள்.

லலிதா புருடி அரியாலை, யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். கவிதை, உளவியல், ஆன்மீகம்சார் கட்டுரைகளைத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் எழுதுபவர். கனடாவில் சேவையை வழங்கும் பல்வேறு வானொலிகளிலும் தனது நிகழ்ச்சிகளை வழங்கி வருகிறார். கனடாவில் உளவளத்துறை ஆலோசகராகப் பணியாற்றியவர். 'ஆளுமை வளர்ச்சிக்குப் பிரார்த்தனைகள்' என்பது

இவரது ஆளுமை பற்றிய நூல். ஆங்கிலத்தில் Peace with Justice என்று ஒரு நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

அனலை ஆறு இராசேந்திரம் கவிஞர் மட்டுமல்ல நல்ல இலக்கியக்கட்டுரையாளரும் கூட. தனது இலக்கியக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து 'பூவும் புல்லிதழும்' என்ற நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். இணைய இதழ்களில் இவரது கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

எஸ்.சந்திரபோஸ் கவிதை, சிறுகதை, நாடகம் போன்றவற்றில் ஈடுபாடுகொண்டிருந்தாலும் கட்டுரை எழுதுவதிலும் ஆற்றல் மிக்கவர். இவர் 'எம்.சி. ஒரு சமூக விடுதலைப் போராளி', 'எண்ணமும் எழுத்தும்', 'எண்ணக் கோலங்கள்', 'தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சி' முதலான கட்டுரை நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

எஸ். சிவவிநாயகமூர்த்தி நெடுந்தீவு யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். கட்டுரை, நூலாய்வுகள் செய்வதில் ஆர்வமுடையவர். உளவியல் கட்டுரைகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதுபவர். 'நெடுந்தீவு மக்களும் வரலாறும்', 'பெற்றோர் அறிய வேண்டியவையும் மாணவர் பிரச்சினைகளும்' என்பன இவரது நூல்கள். இவர் தமிழர் தகவல் தங்கப்பதக்கமும் விருதும் பெற்றவர்.

குரும்பசிடி ஐயாத்துரை ஜெகதீசன் சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை எழுதுபவர். சமய, சமூக, சீர்திருத்தச் சிந்தனையாளர். 'கொலுவீற்றிருந்த குரும்பைநகர்' என்பது இவர் எழுதிய வரலாற்றுநூல். தான் பிறந்து வளர்ந்த ஊரின் வரலாற்றுப் பதிவாக, ஆய்வு நோக்கில் இந்நூலை எழுதியுள்ளார். இதுதவிர ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பையும், ஒரு கவிதைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

புனைகதைத் துறையில் தனக்கென ஒரு இடம்பிடித்தவர் குறமகள். இவர் 'இராமாயணம்', மற்றும் 'யாழ்ப்பாணம் பெண் கல்வி வரலாறு' முதலான கட்டுரை

மொழிபெயர்ப்புகள் :- மொழிபெயர்ப்புக்கள் எனும்போது அதன் தேவை கனடாவைப் பொறுத்தவரை இன்னும் போதாத ஒரு நிலையே காணப்படுகிறது. ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கும், தமிழில் இருந்து ஆங்கிலத்திற்கும் இன்னும் நிறைய நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்படவேண்டும்.

பதிப்புத்துறை :- மறந்து அழிந்துபோகும் நிலையில் இருந்த பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களை தேடி அச்சிட்டுப் பதித்த தமிழ் தாத்தா உ.வே.சாமிநாதையரைப் போல் கனடாவாழ் வல்வை ந.நகுலசிகாமணி பழைய நூல்களைத் தேடிப்பிடித்து மீள்பதிப்பித்துவருகின்றார். இவர் பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை இதுவரை பதிப்பித்துள்ளார்.

நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். கனடாவில் வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து கட்டுரைகளை எழுதிவருபவர்.

புனைகதைத் துறையில் கவனம் செலுத்திவந்த வல்வை கமலாபெரியதம்பி பல கட்டுரைத் தொகுப்புகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். 'நீதிக்கதைகளில் ஆத்திசூடி', 'தமிழ் கவிக் காவினிலே', 'அருளும் ஒளியும்' என்பன இவரது கட்டுரை நூல்கள்.

இவைதவிர சிவவதனி பிரபாகரன் 'வாழ்வெனும் வரம்', சு.நவம் 'உண்மைகளின் மௌன ஊர்வலங்கள்', முத்தராஜா ஆழிய வளை, நக்கீரன் என்ற புனைபெயரில் எழுதிவரும் வே.தங்கவேலு 'சோதிடப் புரட்டு', பிரேம்ஜியின் 'பிரேம்ஜி கட்டுரைகள்', த.சிவபாலு 'வைதீக திருமணமும் தமிழர் திருமணமும்' ஆகிய நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். சு.இராசரத்தினம் 'தமிழீழம் நாடும் அரசும்', 'பண்பாடு: வேரும் விழுதும்' ஆகிய இரண்டு நூல்களை எழுதியுள்ளார். கனடா உதயன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் ஆர்.என். லோகேந்திரலிங்கம் 'போலிகள்', 'காலத்தின் பதிவுகள்' ஆகிய கவிதைத்தொகுப்புகளை எழுத்தாளர் க.கந்தசாமியுடன் சேர்ந்து வெளிக் கொண்டுவந்துள்ளார். இவர் அண்மையில் பத்திரிகையில் தான் எழுதிய பத்திரிகைத் தலையங்கங்களைத் தொகுத்து 'எதுவரை' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார்.

கட்டுரைகளைப் பொறுத்தவரை பத்திரிகைகளில் வெளிவருகின்ற பெரும்பாலான அரசியல் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் ஈழத்துப் பத்திரிகைகள் மற்றும் இணையத்தளங்களில் இருந்து பதிவிறக்கப்பட்டவையாக உள்ளன. இன்றுவரை காத்திரமான அரசியல் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதுபவராக யாரும் அறியப்படவில்லை. பெரும்பாலான கட்டுரை யாளர்கள் ஆன்மீகம் மற்றும் உளவியல் சார்ந்து எழுதுகிறார்கள். இதுதவிர இளையோரை

நெறிப்படுத்துதல் தொடர்பாகவும், கல்வி வழிகாட்டுதல் மற்றும் அறிவியல் சார்ந்தும் எழுதுகிறார்கள். தாயகம் தொடர்பாக அசைபோடப்படும் பல்வேறு விடயங்களும் கட்டுரைகளாகின்றன.

☞ சிறுவர் இலக்கியம்:

கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்றே சிறுவர் இலக்கியமும் பேசப்பட வேண்டிய முக்கியதுறைகளுள் ஒன்றாகும். அதுவும் கனடா போன்ற புலம்பெயர் நாடுகளில் அடுத்த தலைமுறையினரிடத்தில் தமிழைக் கொண்டு சேர்க்கும் அரியபணியில் சிறுவர் இலக்கியத்தின் பணி தலையாயது. சிறுவர்களுக்கான பல பாடநூல்கள் எழுந்துகொண்டிருக்கின்ற இன்றைய சூழ்நிலையில் அவர்களின் இரசனைக்கும், தமிழறிவுக்கும் விருந்தாய் சிறுவர் பாடல்கள், சிறுவர் கதைகள் என்பன ஓரிருவரால் மட்டுமே கனடாவில் படைக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தவகையில் குரு அரவிந்தன், சபா அருள்கப்பிரமணியம், பொ.கனகசபாபதி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

குரு அரவிந்தன் சிறுவர்களுக்கான ஒளித்தட்டு, சிறுவர் பாடல்கள் ஒலித்தட்டு, 'தமிழ் ஆரம்ப' பயிற்சி நூல்கள் என சிறுவர் இலக்கியத்துக்கு தனது பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். சிறுவர் நாடகங்கள் தொடர்பாகவும் தனது கவனத்தைச் செலுத்திவருகிறார்.

ஓய்வுபெற்ற அதிபர் பொ.கனகசபாபதி கட்டுரைகள் எழுதுவதோடு சிறுவர் இலக்கியத்திற்கும் தனது பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளார். 'மாரன் மணிக்கதைகள் - ஒன்று', 'மாரன் மணிக்கதைகள் - இரண்டு' என்பன இவரது சிறுவர் கதைகள் அடங்கிய இரு தொகுப்புகள்.

சின்னையா சிவநேசன் நாடகங்கள், கட்டுரைகள் எழுதுவதோடு சிறுவர் இலக்

கியத்திலும் ஈடுபாடுகொண்டவர். சின்னையா 'சிவநேசனின் சிறுவர் பாடல்கள்' என தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலுமாக சிறுவர் பாடல்கள் அடங்கிய இரண்டு நூல்களை இவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

சபா அருள்சுப்பிரமணியம் கவிதை புனைவதோடு சிறுவர் இலக்கியத்திலும் கவனம் செலுத்திவருகின்றார். தமிழ்மலர், சிறுவர்பாடல்கள் ஒலித்தட்டு வடிவத்திலும், புத்தகமாகவும். சிறுவர் நாடகங்கள், குட்டி நாடகங்கள் நூல் வடிவத்திலும், தங்கக் கலசம் (சிறுவர் பாடல்கள்) நூல் வடிவத்திலும் என பல படைப்புகளை வெளிக்கொண்டுவந்துள்ளார்.

கனடாவில் தமிழ் இலக்கியத்துறைகளில் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டிய ஒரு துறையாக சிறுவர் இலக்கியம் காணப்படுகிறது.

☞ மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்:

வாசிப்பின் விசாலமும், மொழியறிவின் விரிவும் நாடுகள் கண்டங்கள் தாண்டி நல்ல இலக்கியங்களை வாசித்தறிய வேண்டும் என்ற தேடலையும், உந்துதலையும் ஏற்படுத்துகிறது. புதிய மொழியின் பரிச்சயம் மட்டுமன்றி அதன் கலாசாரத்தை, பண்பாட்டை அந்த நாட்டில் வாழ்ந்து நுகர்கின்ற வாய்ப்பு புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களுக்குக் கிட்டியுள்ளது. மொழியறிவு மட்டுமன்றி அதன் சமூகத்தையும் நன்கு புரிந்துகொண்டு மொழி பெயர்க்கும்போது இலக்கியத்தின் சுவையும், உண்மையும் வலுக்கின்றன.

கனடாவைப் பொறுத்தவரை ஈழத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து பெரும்பாலும் ரொறன்ரோ பெரும்பாகத்திலும், மிகுதியில் ஒரு பகுதியினர் மொன்றியாலிலும், ஒரு பகுதியினர் வன்குவரிலும் வசிக்கின்றனர். மொன்றியலில் பிரெஞ்சு மொழி முக்கியமாகப் பேசப்படுகிறது. ஏனைய பிரதேசங்களில் ஆங்கிலமே பிரதான மொழி. இந்நிலையில்

ஆங்கிலம் - தமிழ், தமிழ் - ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு - தமிழ், தமிழ் - பிரெஞ்சு என்ற வகையில் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் இடம்பெற்று வருகின்றன. அந்தவகையில் முக்கிய மொழி பெயர்ப்பாளர்களாக என்.கே.மகாலிங்கம், மணி வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர். செல்வா கனகநாயகம், பொன் குலேந்திரன், சேரன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம், மொழிபெயர்ப்பென இலக்கியத்தின் பல் வேறு துறைகளில் கால்பதித்த முக்கியமான படைப்பாளியாக என்.கே.மகாலிங்கம் விளங்குகின்றார். இவர் 'தியானம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியையும், 'உள்ளொளி' என்ற கவிதைத்தொகுப்பையும் வெளிக்கொண்டுவந்துள்ளார். இவை தவிர மூன்று மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். நைஜீரிய எழுத்தாளரான சினுவா ஆச்சுபேயின் Things Fall Apart என்னும் நாவலை தமிழில் 'சிதைவுகள்' என்னும் பெயரில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். 'இரவில் நான் உன் குதிரை' என்ற நூல் மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக அமைந்துள்ளது. மற்றுமொரு மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதைத் தொகுப்பு 'ஆடும் குதிரை'. இது உலக இலக்கிய ஆளுமைகளின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு.

மணி வேலுப்பிள்ளை மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணியாற்றுவவர். இவர் தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கும், ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கும் சில ஆக்கங்களை மொழிமாற்றம் செய்துள்ளார். மிலான் குந்தேரா பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதிய ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பான Ignorance என்ற நாவலை மணி வேலுப்பிள்ளை தமிழில் 'மாயமீட்சி' என்ற பெயரில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளார்.

கவிஞர் சேரன் தனது இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகளை ஆங்கிலத்தில் மொழி

இவைதவிர கனடாவில் நாடகத்துறை, சினிமாத்துறை என்பனவும் வளர்ச்சி கண்டுவரும் துறையாக விளங்குகிறது. கணிசமான திரைப்படங்கள் எம்மவர்களால் தயாரிக்கப்பட்டு, நடித்து வெளிவந்துள்ளன. ஒரு சில குறும்படங்களும் வெளியாகியுள்ளன. நாடகக் குழுக்கள் இணைந்து ஆண்டுதோறும் காத்திரமான நாடகங்களை மேடையேற்றி வருகிறார்கள். இளந்தலைமுறையினரும் ஆர்வமுடன் பங்குகொள்ளும் ஒரு இலக்கியத் துறையாக இதனைக் குறிப்பிடலாம்.

சஞ்சிகைகள் கனடாவில் வெளிவந்தாலும் பெரும்பாலானவை சிற்ப ஆயுசுடன் நின்றுபோகின்றன. பத்திரிகைகள் வெறும் விளம்பரங்களாலேயே நிறைந்து விடுகின்றன. காத்திரமான இலக்கியப்படைப்புக்களை, கட்டுரைகளைத் தாங்கிவருகின்றவை மிகக்குறைவே. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுக்கான வாசகர்கள் தொகையும் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. இவற்றின் நிரந்தர வாசகர்கள் என்று இருப்பவர்கள் மிக அரிதே.

பெயர்ப்புச் செய்துள்ளார். தனது கவிதைத் தொகுப்புகளான 'எரிந்து கொண்டிருக்கும் நேரம்' - In a time of burning என்ற பெயரிலும், இரண்டாவது சூரிய 'உதயம்' - A second sunrise என்ற பெயரிலும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகம் ரொறன்ரோ பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலத் துறைப் பேராசிரியராகவும், தென்கிழக்காசியக் கல்வித்துறை மைய இயக்குநராகவும் உள்ளார். இவர் கவிஞர் சேரனது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாற்பது கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து You cannot turn away என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் ஒரு கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் 13 கதைகள், 22 கவிதைகள் உள்ளடங்கிய - Lutesong and Lament – An anthology of tamil writing from Sri Lanka என்ற நூலின் தொகுப்பாசிரியராகவும் இவர் விளங்குகிறார். இந்நூலை ஏழு மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மொழி பெயர்ப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். இதுதவிர In our translated world என்ற கவிதைத் தொகுப்பு நூலையும் இவர் தொகுத்துள்ளார்.

பொன்.குலேந்திரன் ஒரு சிறுகதையாளர். கட்டுரையாளராகவும் அறியப்படுபவர். தனது ஆக்கங்கள், சிறுகதைகள் சிலவற்றை இவர் மொழிமாற்றம் செய்துள்ளார்.

மொழிபெயர்ப்புக்கள் எனும்போது அதன் தேவை கனடாவைப் பொறுத்தவரை இன்னும் போதாத ஒரு நிலையே காணப்படுகிறது. ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கும், தமிழில் இருந்து ஆங்கிலத்திற்கும் இன்னும் நிறைய நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்படவேண்டும்.

☞ பதிப்பு முயற்சிகள்:

மறந்து அழிந்துபோகும் நிலையில் இருந்த பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களை தேடி அச்சிட்டுப் பதித்த தமிழ்த் தாத்தா உ.வே.

சாமிநாதையரைப் போல் கனடாவாழ் வல்வை ந.நகுலசிகாமணி பழைய நூல்களைத் தேடிப் பிடித்து மீள்பதிப்பித்துவருகின்றார். இவர் பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை இது வரை பதிப்பித்துள்ளார். 'வல்வெட்டித்துறை வரலாற்றுச் சுவடுகள்' முதலாம் பதிப்பு 1997, 'கந்தர் அலங்காரம்' - வல்வை வைத்திலிங்கப் புலவர் - 1912, 'யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி' - வசாவிளான் கல்லடி வேலுப்பிள்ளை - 1918, 'யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை'- மயில்வாகனப்புலவர்-1884, 'சேர். பொன். அருணாசலத்தின் வாழ்க்கை வரலாறு', 'வல்வெட்டித்துறை வரலாற்றுச் சுவடுகள்' - இரண்டாம் பதிப்பு - 2006, நீச்சல் வீரன் நவரத்தினசாமி - லியோன்பிள்ளை 1954, 'தொண்டமானாறு செல்வச்சந்திரியும் வரலாறும்' - செ.நாகலிங்கம் 1974, 'சிவராத்திரி புராணம் வைத்திலிங்கபிள்ளை உரை' - 1881, 'S.J.V. செல்வநாயகம் A TRIBUTE- 1978, 'RE – OPENING OF NORTH CEYLON PORT' – 1951, கந்தபுராணத்தில் வள்ளியம்மை திருமணப்படலம் - வைத்திலிங்கப் புலவர்-1889, 'தெய்வானையம்மை' - வைத்திலிங்கப் புலவர் - 1889, 'திருக்குறள் அதிகாரச் சாரமாகிய திருத்தாலாட்டு' - வல்வை கணேச பண்டிதர் -1919, 'திருமுருகாற்றுப்படை உரை' - ஆறுமுகநாவலர்-1853, 'மறைசையந்தாதி' - நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் -1913, 'மாரியம்மன் மான்மியம்'- 1972, 'உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவர் வரலாறும் ஆக்கங்களும் - வல்வை ந.நகுலசிகாமணி - 2010, 'கல்வளையந்தாதி மூலமும் உரையும்' (பழைய) - நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் - 2012 முதலான நூல்களை தனிமனிதராக நின்று மீள்பதிப்பு செய்துள்ளார். அதுமட்டுமல்லாது இவர் பல அரிய நூல்களை சேகரித்து 'வல்வை வரலாற்று ஆவணக்காப்பகம்' என்ற பெயரில் நடத்திவருகின்றார்.

☞ சஞ்சிகைகள்:

'தமிழ் எழில்' என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையுடன் கனடிய சஞ்சிகை வரலாறு ஆரம்பமாகிறது. 1985ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் கையெழுத்து சஞ்சிகையாக ஆரம்பித்த இவ்விதழ் அதே ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் தட்டச்சில் அச்சாகியது. கணினியில் தமிழ் எழுத்துருவைப் பயன்படுத்தி ரொறொன் ரோவில் வெளிவந்த 'நிழல்' எனும் சஞ்சிகை, கனடியத் தமிழ் இதழியற் துறையில் ஒரு மைல் கல்லாக இடம்பெறுகின்றது.

ஐப்பதுக்கும் மேற்பட்ட சஞ்சிகை வெளிவந்த கனடா நாட்டில் தற்சமயம் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடியவகையில் ஒரு சில சஞ்சிகைகளே வெளிவருகின்றன. அந்த வகையில் 'தூறல்', 'காலம்' சஞ்சிகைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

☞ பத்திரிகைகள்:

கனடாவில் தமிழர்களால் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் பல பத்திரிகைகள் வெளியிடப்படுகின்றன. ரொறன்ரோவில் தமிழ் பத்திரிகைகளின் வரலாற்றை நோக்கும்போது, 1980க்குப் பின்னர் செந்தில்வேல் அவர்களால் 'செந்தாமரை' என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்டதே முதல்முதலில் வெளிவந்த தமிழ்ப் பத்திரிகை என அறியப்படுகிறது. தாயகம், கனடா உதயன், செந்தாமரை, ஈழநாடு, தாய் வீடு, விளம்பரம், சுதந்திரன், உலகத்தமிழர், சிறகு, உறவு, தமிழர் தகவல், நெற்றிக்கண், தங்கதீபம், புலத்தில், ஈசுருவி முதலானவை தமிழில் வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகள். தமிழ் மிரர், மொன்கூன் ஜேனல், சிலோன் எக்ஸ்பிரஸ் ஆகியவை ஆங்கிலத்தில் வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகள்.

இவ்வாறு நிறைய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் கனடாவில் வெளிவந்தாலும் பெரும்பாலானவை அற்ப ஆயுளுடன் நின்றுபோகின்றன. பத்திரிகைகள் வெறும் விளம்பரங்களாலேயே நிறைந்துவிடுகின்றன. காத்திரமான இலக்கியப்படைப்புக்களை, கட்டுரைகளைத் தாங்கிவருகின்றவை மிகக் குறைவே. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுக்கான வாசகர்கள் தொகையும் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. இவற்றின் நிரந்தர வாசகர்கள் என்று இருப்பவர்கள் மிக அரிதே.

இவைதவிர கனடாவில் நாடகத்துறை, சினிமாத்துறை என்பனவும் வளர்ச்சி கண்டுவரும் துறையாக விளங்குகிறது. கணிசமான திரைப்படங்கள் எம்மவர்களால் தயாரிக்கப்பட்டு, வெளிவந்துள்ளன. குறும் படங்களும் வெளியாகியுள்ளன. நாடகக் குழுக்கள் இணைந்து ஆண்டுதோறும் காத்திரமான நாடகங்களை மேடையேற்றி வருகின்றன. இளந்தலைமுறையினரும் ஆர்வமுடன் பங்குகொள்ளும் ஓர் இலக்கியத் துறையாக இதனைக் குறிப்பிடலாம். இத்துறை சார்ந்தவர்களாக கணபதி ரவீந்திரன், ரூபி யோகதாசன், கே.எஸ்.பாலச்சந்திரன், க.நவம், இராஜமீரா இராசையா, திவ்வியராஜன், எஸ்.ஸ்ரீமுருகன், ரவி அச்சுதன், கலகலப்பு தீசன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

கனடா தமிழ் இலக்கியம் பரந்தது. பல படைப்புக்களை, படைப்பாளிகளைக் கொண்டது. பல்துறைகள் சார்ந்தது. அவற்றையெல்லாம் இந்த சிறு கட்டுரைக்குள் என்னால் முடிந்தவரை தொட்டுக் காட்ட முற்பட்டிருக்கிறேன். கனடா எழுத்துலகில் படைப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள எழுத்தாளர்களையும் அவர்களது படைப்புக்களையும் முடிந்தவரை இங்கு பதிவாக்கியுள்ளேன். இவற்றுள் சில கருவும், அவை எழுந்த காலமும், சூழலும் கருதி ஈழத்துப் படைப்புக்களாகவும் உள்ளன. எனினும் கனடாவாழ் எழுத்தாளரால் படைக்கப்பட்டது என்ற நோக்கில் இக்கட்டுரையில் இணைத்துள்ளேன். படைப்பின் ஆழ, அகலங்களை ஆய்வுக்குட்படுத்தும்போது கனடா புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் தனித்தன்மைகளை காண முடியும். ஒவ்வொரு துறையும் தமக்கென தனித்தன்மையுடன் வளர்ச்சிகண்டு அவற்றை தனித்தனியே ஆழமாக நோக்க வேண்டிய விசாலம் கொண்டதாக இருக்கிறது.

☞ உசாத்துணை நூல்கள்:

- ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் - கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்
- ஆய்வுகள் பார்வைகள் பதிவுகள் - தொகுதி 2 - கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்
- பதிவுகள் - இணையத்தளம்
- தமிழ்ஆதர்ஸ்.கொம் - இணையத்தளம்
- விக்கிப்பீடியா

லொலி மரத்தினில்
 ஏறிக் கொள்ளவும்
 நல்ல பழங்களை பிடுங்கியுண்ணவும்
 இனி எனக்கு விலக்கப்பட்டுள்ளதாம்.
 நான் இனி வளர்ந்த பெண்ணாம்.

மணற்குவியலில் புரளவும்
 தம்பியுடன் சண்டை பிடிக்கவும்
 இனி என்னால் முடியாதாம்.
 நான் இனி வளர்ந்த பெண்ணாம்.

தோழிகளோடு கூடியிருக்கவும்
 வெளிக் கிணற்றினில் அள்ளிக் குளிக்கவும்
 இனி எனக்கு விலக்கப்பட்டுள்ளதாம்
 நான் இனி வளர்ந்த பெண்ணாம்.

பள்ளிக்கு முழுக்குப் போடவும்
 வீட்டு வேலைகள் தெரிந்து கொள்ளவும்
 விரைவில் எனக்கு ஏற்படுமாம்
 நான் இனி வளர்ந்த பெண்ணாம்.

பெற்றோரைத் திருப்தித்து
 விருப்பமில்லா மணல் செய்ய
 விரைவில் எனக்கு ஏற்படுமாம்.
 நான் இனி வளர்ந்த பெண்ணாம்.

கணவனுக்கு விசுவாசியாய்
 பதிவிரதையாவதற்கும்
 இல்லாவிடின் தவறாமல்
 அடியுதைகள் வாங்கிடவும்
 பெண்ணென்ற காரணத்தால்
 ஏனிந்த வித்தியாசங்கள்?

இப் பொய்மையைச் சகித்துக்கொள்ள
 இனியுமென்னால் முடியவில்லை
 பெண்ணிற்கான சமவிடம்
 இவ்வுலகினில் கிடைக்க வேண்டும்.

சகோதரிகளே எழுங்கள்.
 பயம்விடுத்து முன்னேறுங்கள்.
 மெளனத்தை உடைத்தெறியுங்கள்.
 கண்களைத் திறவுங்கள்
 இப் பிராமணச் சட்டங்களை
 விரட்டியடிங்கள்

எங்களுக்கான சமவிடத்தை
 விட்டுக்கொடாமல் கேளுங்கள்.

சோர்வின்றி ஒன்றாகினால்
 விடுதலை எம் கைகளில்தான்

அறிவீரா நாம் பெண்கள்.
 நாம் பெண்களாதலினால்
 முடியாதது எது நம்மால்?

(நன்றி : தூண்டில் - ஜேர்மனி)

ஏனிந்த வித்தியாசங்கள் ?

மக்கள்

இன்னும் கன்யாக

புடும்பீன் ச.பூசுந்தரன்

அவுஸ்திரேலியா

சிங்கப்பூர் விமான நிலையத்தில் மாற்று விமானத்திற்குக் காத்திருக்கும் பயணிகள் தரிப்பிடத்தில் அமர்ந்திருக்கிறாள் மாலதி. மெல்பேணிலிருந்து பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் அவளுக்கு சிங்கப்பூரில் மூன்று மணிநேரத்தரிப்பு. கடினத்தில் நேரத்தைப் பார்க்கிறாள். கொழும்புக்கான விமானம் புறப்பட இன்னும் இரண்டுமணி நேரம் இருக்கிறது. விமானத்தினுள் பயணிகளை அனுமதிப்பதற்கு இன்னும் குறைந்தது ஒன்றரைமணி நேரம் ஆகும். அதுவரையில் சாய்வுக் கதிரையில் கொஞ்சம் கண்ணயரலாம் என்றால் எண்ண அலைகள் எம்பிக்குதித்து அவளின் இதயத்தில் மோதிக் கொண்டிருந்தன. தன் வாழ்வில் ஏற்பட்டுவிட்ட சோகத்துடன் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகள் மாறாத காயங்களாக மனதில் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

பதினான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் இதே சிங்கப்பூர் விமான நிலையத்தில் இதே இடத்தில் அவுஸ்திரேலியாவுக்குச் செல்வதற்காக அவள் தரித்திருந்தாள். ஆனால் அன்று, கொள்ளை ஆசைகளோடும், குதூகலிக்கும் உள்ளத்தோடும் இல்லறவாழ்வில் நுழையப்போகும் இன்பக் கனவுகளோடும் காத்திருந்தாள். பூரித்த நினைவுகளும் புதுமையான உணர்வுகளும் அன்றைய பயணத்தில் அவளோடு துணையாக வந்தன.

மாலதி மிகவும் அழகானவள். பார்த்தவர்களை மீண்டும் பார்க்கத் தூண்டும் கவர்ச்சிகரமான முகம். சிவந்த நிறம். ஒல்லியென்று சொல்லமுடியாத உடல். அளவான உயரம். பெற்றோருக்கு ஒரேயொரு பிள்ளை. தந்தை கருணாகரன் இளைப்பாறிய சங்க அதிகாரி. தாய் ஜானகி ஆசிரியை. இன்னும் இரண்டு வருடங்களில் சேவையிலிருந்து இளைப்பாறக் காத்திருக்கிறார். இருவரும் சேர்த்து வைத்திருக்கும் சொத்துக்கள் எத்தனையோ தலைமுறைகளை இருத்தி வைத்துப் பாராமரிக்கப் போதுமானவை. வெள்ளவத்தையில் விசாலமான காணியுடன் ஒரு வீடு, அதற்கு சற்றுத் தூரத்தில் மூன்று படுக்கை அறைகளுடன் ஓர் உயர்தரத் தொடர்மாடி மனை. யாழ்ப்பாணத்தில் வங்கியொன்றிலிருந்து இன்னமும் கொழுத்த வாடகையை வசூலித்துக் கொண்டிருக்கும் மாடிவீடு இப்படி அசையாச் சொத்துக்கள் ஒருபுறமிருக்க தங்க நகைகளாகவும், பங்கு முதலீடுகளாகவும் வங்கி வைப்புக்களாகவும் ஏராளமான சொத்துக்கள். எல்லாமே மாலதிக்குத்தான்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்படிப்பு முடிந்ததும் அந்த வருடமே மாலதிக்குப் பட்டதாரி ஆசிரியர் வேலை கிடைத்தது. வேலை பார்க்கவேண்டிய அவசியம் அவளுக்கு இல்லை என்றாலும், படித்த படிப்புக்குக் கிடைத்த வேலைக்குக் கொஞ்சநாள் போய்வரட்டுமே என்பது பெற்றோரின் கருத்து.

திருமணத்திற்குப் பிறகு அவளுக்கு வேலை தேவையில்லை என்பது அவர்களது எண்ணம். மாலதிக்கும் அதில் உடன்பாடுதான்.

உள்ளூரில் பல நல்ல இடங்கள் தானாகத் தேடியே வந்தன. ஒரேயொரு பிள்ளை. உள்ளதெல்லாம் அவளுக்குத்தான். எனவே தெறித்துப்பார்த்து மாப்பிள்ளையைத் தெரிவு செய்வதில் மாலதியின் பெற்றோர் மிகவும் கவனம் எடுத்துக்கொண்டார்கள். மாலதிக்கு இதுவரை யாரிலும் காதல் ஏற்பட்டதில்லை என்பதும், பெற்றோர் பார்க்கும் மாப்பிள்ளையை விருப்போடு ஏற்றுக்கொள்ளும் தெளிவான மனநிலையில் அவள் இருப்பதும் மாலதியின் பெற்றோருக்கு மாப்பிள்ளையைத் தெரிவு செய்வதில் ஒருவித பூரண சுதந்திரத்தைக் கொடுத்திருந்தன. ஆயினும் தாம் தெரிவு செய்யும் மாப்பிள்ளையை மாலதிக்குப் பிடித்திருந்தால் மட்டுமே மேற்கொண்டு ஆக வேண்டியவைகளைக் கவனிப்பது என்பதில் இருவருமே மிகவும் தீர்மானமாக இருந்தார்கள். மாலதிக்கு மகிழ்ச்சியான எதிர்காலத்தை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமே என்று அவர்கள் இருவரும் சற்று அதிகமாக சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

அந்த நேரத்தில்தான் மாலதியின் குடும்ப நண்பர் கோவிந்தராஜன் அவுஸ்திரேலியா மாப்பிள்ளை ஒருவரின் விபரங்களுடன் வந்தார். பெயர் துஷியந்தன். பொறியியலாளர் நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். பெற்றோருடன் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்கிறார். ஒரேயொரு அக்கா. அவவும் திருமணமாகிக் குடும்பத்துடன் அவுஸ்திரேலியாவில்தான். நல்ல இடம் என்று சொன்னார். துஷியந்தன் அங்கே சொந்தமாக வீடும் வாங்கியிருக்கிறாராம். பெற்றோர் தங்களுக்கு ஒரு மருமகனையல்ல மகளையே தேடுவது போலத் தேடுகிறார்களாம். மாலதியின் அழகுக்கும் அறிவுக்கும் நல்ல குணத்துக்கும் ஏற்ற இடம் என்றெல்லாம் சொன்னார் கோவிந்தராஜன். துஷியந்தனின் படத்தையும் கொடுத்தார். அழகான மாப்பிள்ளைதான். ஜானகி அம்மாவுக்கு மாப்பிள்ளையின் அழகு பிடித்துவிட்டது. கருணாகரன் இரண்டொரு நாளில் பதில் சொல்வதாகக் கூறி கோவிந்தராஜனை அனுப்பிவைத்தார்.

அந்த நிமிடத்திலிருந்து ஒவ்வொரு கணமும் கருணாகரனுக்கும், ஜானகி அம்மாவுக்கும்

இதே சிந்தனைதான். பல்வேறு விடயங்களைக் கவனத்திற்கு எடுத்துப் பரிசீலித்தார்கள். நாட்டுப் பிரச்சனை முடிவெடுப்பதை விரைவு படுத்தியது. எவ்வளவு சொத்து இருந்தாலும் உயிருக்கு உத்தரவாதம் இல்லாத நிலை. ஒவ்வொருநாளும் என்ன நடக்குமோ என்று எதிர்பார்க்க முடியாத வாழ்க்கை. நாடு முழுவதும் இப்படியே என்றால் நாளைக்கு இந்தப் பதற்றமான சூழலில்தானே மாலதி குடும்பம் நடத்த வேண்டும்? மாலதி அவுஸ்திரேலியா போய்விட்டால் பிறகு ஒன்றிரண்டு வருடங்களில் எல்லாச் சொத்துக்களையும் விற்று விட்டுத் தாங்களும் அங்கே போய்விடலாம். மாலதி ஒரே பிள்ளை என்பதால் தங்களுக்கு அந்த வாய்ப்பு நிச்சயம் கிடைக்கும். சுங்க இலாகாவில் வேலை செய்தவர் என்பதாலா அல்லது இந்தச் சம்பந்தம் வந்தபின்னர் விசாரித்து அறிந்து கொண்டதாலா என்று தெரியவில்லை கருணாகரன் தனக்குத் தெரிந்த அவுஸ்திரேலிய குடியேற்ற விபரங்கள் எல்லாவற்றையும் மனைவியிடம் கூறினார். “பிறகென்ன? யோசிக்கிறியள்? பிள்ளையோட அங்க நாங்களும் போய் இருக்கலாம் எண்டால் இந்தச் சனியன் பிடிச்ச நாட்டில கிடந்து ஏன் சீரழிய வேணும்” என்று வெளிப்படையாகவே தன் முடிவைச் சொன்ன ஜானகி அம்மா. கருணாகரனும் தலையசைத்தார். மாலதிக்கும் புகைப்படத்தில் பார்த்த மாப்பிள்ளையின் முகம் மனதில் பதிந்துவிட்டது. விடயங்கள் வேகமாக நகர்த்தப்பட்டன. ஏற்பாடுகள் துரிதமாகச் செய்யப்பட்டன.

அன்றிலிருந்து ஒரு வருடத்திற்குள் மாலதிக்கும் துஷியந்தனுக்கும் அவுஸ்திரேலியாவில் திருமணம் நடைபெற்றது. முருகன் கோயிலில் திருமணமும் அதனைத் தொடர்ந்து ஒரு பெரிய மண்டபத்தில் வரவேற்பு விழாவும் நடைபெற்றன. தேன்நிலவை ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றில் தனது செலவில் வைப்பதற்கு கருணாகரன் எவ்வளவோ முயன்றும் மாப்பிள்ளையின் பெற்றோர் சம்மதிக்கவில்லை. இராசியான வீடு, அது இது என்றென்னவோ எல்லாம் சொல்லி வீட்டிலேயே தேன்நிலவுக்கு ஒழுங்கு செய்தார்கள். திருமணத்திற்காக மூன்று மாத விசாவில் சென்றிருந்த கருணாகரனும் ஜானகி

அம்மாவும் திருமணம் முடிந்த பின்னர் ஒரு மாத காலம் அவுஸ்திரேலியாவெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்து விட்டுத் திரும்பினார்கள்.

தேன்நிலவு மாலதிக்கு இனிக்கவில்லை. தேன்நிலவே இல்லாத போது எப்படி இனிக்கும்? எல்லாப் பெண்களையும் போலத்தான் மாலதியும் அந்தப் புது உறவின் எதிர்பார்ப்பில் வெட்கம் கலந்த மகிழ்வில் உள்ளம் திளைக்க, உடல் சிலிர்க்க அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த அறைக்குள் நுழைந்தாள். துஷியந்தன் கட்டிலில் ஏனோதானோ என்று வீற்றிருந்தான். மாலதி அறைக்குள் நுழையும்போது நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்துவிட்டு எந்தவித சலனமும் இல்லாமல் மீண்டும் குனிந்து கொண்டான். கண்கள் சந்திக்காவிட்டாலும் அவன் முகத்தில் உற்சாகம் இன்மை இருப்பதை மாலதி உணர்ந்தாள். வா என்று ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாவிட்டாலும், ஒரு புன்சிரிப்புக்கூட இல்லாமல் அவன் இருப்பது அவளுக்கு ஒருவித ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. இத்தனைக்கும் கடந்த பத்து மாதங்களுக்கு மேலாக வாரம் ஒரு தடவையாவது இருவரும் பல தடைவைகள் தொலைபேசியில் கதைத்தவர்கள்தான். திருமண நிகழ்ச்சிகளின் போதும் வரவேற்பின் போதும் கலகலப்பாகத்தானே இருந்தார். இப்போது ஏன் இப்படி? என்றெல்லாம்

மாலதியின் மனம் குழம்பியது.

ஐந்து நிமிடங்களுக்கு பின்னர் அவன் வாய் திறந்தான்.

“மாலதி! இருங்க. எனக்கு கொஞ்சம் களைப்பாய் இருக்கு. நேற்றிரவு முழுக்க நித்திரையில்லை. நான் கொஞ்சம் படுக்கிறேன். நீங்களும் வேணுமெண்டால் படுங்க. உங்களுக்கும் களைப்பாய்த்தான் இருக்கும். இந்த சாரியளையும் கட்டிக்கொண்டு காலை யில் இருந்து ஒரே டென்சனாய் இருந்திருப்பியள்...”

அவன் முடிக்கவில்லை, அவள் தொடங்கினாள், “அப்பிட்யொண்டுமில்ல. நீங்கள்தான் களைச்சிருக்கிறீங்க. நீங்க றெஸ்ட் எடுங்க. நான் இருக்கிறேன்...”

கட்டிலின் ஓர் ஓரத்தில் அவன் சரிந்து படுத்துக்கொண்டான். எவ்வளவு நேரம் மாலதி கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தாளோ அவளுக்குத் தெரியாது. தூக்கம் தொண்டையில் நெருட, தூக்கம் கண்களை வருட அப்படியே கட்டிலில் மறு ஓரத்தில் படுத்தாள். இடையே ஒருமுறை தூக்கம் கலைந்து மாலதி விழித்தபோது அறை இருளாயிருந்தது. துஷியந்தன் விளக்கை அணைத்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்துத் கொண்டு அவன் படுத்த பக்கம் திருப்பிப் பார்த்தான். அவன் நன்றாகத்

தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் குறட்டைச்சத்தம் கூறிக்கொண்டிருந்தது. அவள் மீண்டும் கண்களை மூடிக்கொண்டு மறுபக்கம் ஒருக் களித்துப் படுத்துக் கொண்டாள். மறுநாள் காலை கதவு தட்டப்பட்டது. மாலதியின் மாமியார் இரண்டு தேநீர்க் கோப்பைகளுடன் அறைக்குள் நுழைந்தாள். இவ்வளவுதான் மாலதியின் முதல் இரவு.

நாட்கள் நகர்ந்தன. பகலெல்லாம் பலர் முன்னிலையில் மட்டுமன்றித் தனித்திருக்கும் போதும் கூட துஷியந்தன் மாலதியுடன் கலகலப்பாகவே இருந்தான். இராவானதும் அவளிடம் இருந்து ஒதுங்கினான். ஏதோ ஒரு காரணத்தைச் சொல்லி விலகியேயிருந்தான். ஒரே கட்டிலில் படுத்திருந்தாலும் சிறிது நேரத்தில் எழுந்து தன் படிப்பறையினுள் சென்று கொம்பியூட்டரில் கலந்துவிடுவான். சில நாட்கள் அங்கேயே மேசையில் தலைசாய்த்துத் தூங்கியும் விடுவான். மாலதிக்கு இனம்புரியாத இழையோடிய துன்பம் நாளாக நாளாக இரணமாகி அணுவணுவாகச் சித்திரவதை செய்யத் தொடங்கியது. திருமணம் முடித்து ஒரு மாதத்தில் பெற்றோர் இலங்கைக்குத் திரும்பியதும் அவளின் வேதனை விம்மி வெடித்தது. உடல் இச்சைக்காக அவள் அலையவில்லை. ஆனால் உள்ளத்து உணர்வுகளுக்குத் தடைபோட அவளால் முடியவில்லை. வாழ்க்கை நியதிகளுக்கு மாறான தனது கணவனின் நடத்தையில் உள்ள புதிரை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதேவேளை, இதுவரை ஒரு தடவை கூட அவர்கள் உடலுறவு வைத்துக் கொள்ளாததால், அதனால் உண்டாகக் கூடிய அன்னியோன்னியம், உரிமை நெருக்கம் எதுவுமே அவர்களுக்குள் ஏற்படவில்லை. சட்டப்படி கணவன் மனைவியாக இருந்தாலும், இன்னும் அவர்களின் உள்ளங்களுக்கும், உடல்களுக்கும் இடையே இருந்த இடைவெளி, நேரடியாக அவளிடம் இதுபற்றிக் கேட்பதற்கான துணிவை எழவிடாமல் அவளைத் தடுத்தது.

இந்த நிலையில்தான், ஒரு நாள் துஷியந்தனின் அக்கா கௌரி, தாயிடம் கதைத்த வார்த்தைகள் மாலதிக்கு அந்தத் துணிவைக் கொடுத்தன. கௌரி அடிக்கடி வெளியில் எங்காவது அலுவல்களுக்கோ அல்லது கணவனுடன் நிகழ்ச்சிகளுக்கோ

செல்லும்போது அவர்களின் ஐந்து வயதுப் பிள்ளை லக்ஷியை துஷியந்தனின் வீட்டில் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டுப் போவது வழக்கம். அன்றும் அப்படித்தான், ஒரு மாலைப் பொழுதில் லக்ஷியைவிட வந்தவளிடம், துஷியந்தனின் தாய், தாங்களும் வெளியில் போக இருப்பதாகக் கூறினாள்.

“பிள்ளை! நாங்களும் கலைவிழாவுக்குப் போக இருக்கிறம் லக்ஷியை என்னென்று இங்க விடுகிறது? அவளையும் எங்களோட கூட்டிக்கொண்டு போகட்டே...”

“மாலதியும் வருகுதோ அம்மா?”

“இல்லை பிள்ளை. துஷியும் மாலதியும் வரேல்லை. ஆனால் அவையளோட என்னென்று லக்ஷியை விடுறது...?”

“ஏனம்மா? அவையளோட விடுறத்துக்கு என்ன? உங்களோட லக்ஷியை கூட்டிக் கொண்டு போனால் நீங்கள் விழா பாக்க ஏலாது. அவள் குழப்படி பண்ணுவாள். இரவுக்கு லக்ஷி இங்கேயே நிக்கட்டும். நாங்க லேற்றாத்தான் வருவம். அந்த நேரம் லக்ஷியை எடுக்க வரமாட்டம். அவளினர் நித்திரை குழம்பிப் போகும். நாள் நாளைக்கு வந்துகூட்டிப்போவன். அவள் இங்க மாலதியோட படுக்கலாம்தானே! மாலதி என்ன குடும்பம் நடத்திப் பிள்ளையா பெறப்போறாள்...? லக்ஷியை எண்டாலும் கொஞ்சட்டும்”

இதைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாலதிக்கு நெஞ்சில் இடி விழுந்ததுபோல இருந்தது. “மாலதி என்ன குடும்பம் நடத்தி பிள்ளையா பெறப் போறாள்...?” என்ற வார்த்தைகளுக்கு என்ன அர்த்தம்? ‘தன்னால் பிள்ளை பெறுவதற்கு முடியாதா? தன்னால் குடும்பம் நடத்த முடியாதா? தான் குடும்பம் நடத்த தகுதியற்றவளா? அப்படியென்றால்... அப்படியென்றால்... இந்த வார்த்தைகளுக்கும் தன் கணவன் தன்னிலிருந்து விலகி நடப்பதற்கும் இடையில் தனக்குத் தெரியாத பயங்கர இரகசியம் ஏதோ ஒன்று இருக்கவேண்டும்.’ மாலதிக்கு தலை சுற்றியது. வயிற்றில் அமிலம் நிறைந்து எரிவதுபோல இருந்தது. நெஞ்சில் தாங்கமுடியாத சுமையேறிக் கனத்தது.

நேராக துஷியந்தனின் அறைக்குச் சென்றாள். திருமணமான நாள்முதல் நெஞ்சில் புகைந்துகொண்டிருந்த எரிமலை வெடித்தது. எதையும் சுற்றி வளைக்காமல் நேரடியாகவே

துஷியந்தனிடம் கேட்க நினைத்தாள்.

“நான் உங்களோட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்”

“வாங்க, மாலதி, என்ன கதைக்ககோணும். கதைக்கலாம்”

“உங்கட அம்மாவும், அக்காவும் நான் பிள்ளை பெறமாட்டன் அது இது எண்டு என்னென்னவோ எல்லாம் கதைக்கிறாங்க... ஏன் அப்பிட?”

“ஓட்டுக்கேட்டீங்களா?”

“ஓரே வீட்டில இருந்துகொண்டு ஓட்டுக் கேட்கவேண்டியதில்லை. அவங்க கதைச்சது எனக்குக் கேட்டது.”

“என்ன கதைச்சவங்கள்?”

“நான் குடும்பம் நடத்தமாட்டனாம்... லக்ஷியைத்தான் கொஞ்சிக்கொள்ள வேணு மாம்... என்ன கதை இது?”

“ஓ... இவ்வளவுதானா... அக்கா லக்ஷியை விட்டுட்டுப்போக வந்திருப்பா. அதனால் அவ என்னவோ சொல்லியிருப்பா.. அத நீங்க பிழையாக விளங்கிக் கொண்டீங்க...”

“எனக்கொண்டும் பைத்தியமில்ல. அவங்கட கதையும் சரியில்ல... உங்கட நடத்தையும் சரியில்ல...”

“என்ற நடத்தையில... என்ன சரியில்ல...?”

மாலதிக்குக் கோபம் தலைக்கேறிது. அவனை உற்றுப் பார்த்தாள். அவளது கண்களில் அனல் தெறித்தது. உடல் நடுங்கியது. அவளது கேள்விக்குப் பதிலாக, ஆயிரமாயிரம் கேள்விகளை அவன்மீது அள்ளி வீசுவதற்கு அவளின் உதடுகள் துடித்தன.

ஆனால், கோபத்தையும் மீறி குழறி வந்த அழகை பேசமுடியாமல் தடுத்தது. அங்கிருந்து ஓடிச்சென்று தன் அறைக்குள் கட்டிலில் விழுந்து விம்மி வெடித்தாள்.

அன்று இரவு முழுவதும் அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. கண்ணீரால் தலையணை முற்றாக நனைந்தது. எதை நினைத்தாலும் கண்ணீர் பெருகியது. தொண்டைப் பகுதி இறுகிக் கனத்து நோவெடுத்தது. விடியவிடிய அவளது சிந்தனை சுழன்றது. எந்தத் திசையும் தெரியாத பாலைவனத்தின் மத்தியிலே தன்னந்தனியே விடப்பட்டது போன்றதொரு வெறுமை உணர்வில் இனம் புரியாத பயம் இதயத்தைக் கெளவியது. அன்றுவரை பூரணமான ஒரு கணவனாகத் தன்னுடன்

நடந்துகொள்ளாத துஷியந்தன் மேல் அதுவரை எழாத ஒரு சந்தேகம் அவளுக்கு மெல்லத் தலைதூக்கியது. அப்படியொரு சந்தேகம் எழுந்த கணத்திலிருந்து அவளது சிந்தனை முழுவதும் அதனைச்சுற்றிச் சுற்றியே வந்து கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் துஷியந்தன் வேலைக்குச் சென்றதும் அவளது படிப்பறையினுள் சென்று அங்கிருந்த எல்லாப் பொருட்களையும் ஆராய்ந்தாள். இந்த ஒரு நேரத்திற்காக விடியும் வரை கண்விழித்து அவன் செல்லும்வரை காத்திருந்தால் ஏற்பட்ட மன அழுத்தத்தால் அந்த அறையை துருவித்துருவி அசுரத்தனத்தோடு துளாவினாள். அங்கே இருந்த பொருட்கள் அவளுக்கு ஆச்சரியத்தையும், பயத்தையும் கொடுத்தன. எத்தனையோ விதம் விதமான மருந்துக் குளிசைகள், மருத்துவ அறிக்கைகள் சிலவற்றை வாசித்துப் பார்த்தாள். அவளுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. தொடர்ந்து தினமும் மருந்தெடுக்கவேண்டிய ஏதோ ஒரு நோய் துஷியந்தனுக்கு இருக்கிறது என்றுமட்டும் அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அது புரிய வந்தபோது அவளின் இதயமே வெடிப்பதுபோல இருந்தது. ஓவென்று அழவேண்டும்போல இருந்தது. ஆனால் அழகை வரமறுத்தது. கண்கள் மட்டும் நீரை வடித்தன. நெஞ்சு கனத்தது. சித்தசயாதீனமற்ற ஒருவரைப்போல் அந்த மருந்துகளை வெறித்துப் பார்த்தபடியே இருந்தாள் சில நிமிடங்களில் திடீரென்று எதையோ நினைத்துக் கொண்டவளைப் போல எழுந்தாள். அந்த அறிக்கைகளிலே சிலவற்றை அங்கிருந்து தொலைநகலி மூலம் பிரதி எடுத்தாள். கண்ணில் பட்ட மருந்துகளின் பெயர்களையெல்லாம் ஒரு தாளில் எழுதினாள். தனது அறைக்குள் சென்று கட்டிலில் வீழ்ந்தாள். அன்றே தனது பள்ளித் தோழி இராதாவுக்கு கடிதம் ஒன்றை எழுதி எல்லாவற்றையும் அனுப்பிவிட்டாள்.

மாலதியோடு க. பொ. த. உயர்தர வகுப்பு வரை ஒன்றாகப் படித்த இராதா இப்பொழுது ஒரு மருத்துவராக கொழும்பு தனியார் வைத்தியசாலையில் கடமையாற்றுகிறாள். மாலதியும் இராதாவும் பள்ளித் தோழிகள் மட்டுமல்ல குடும்ப நண்பர்களும் கூட.

அதனால் இதுபற்றி இராதா மாலதியின்

பெற்றோரிடம் சிலவேளை ஏதாவது சொல்லி விடக்கூடும் என்றெண்ணிய மாலதி அவ்வாறு செய்துவிடவேண்டாம் என்று இராதாவிடம் மன்றாடிக்கேட்டு எழுதினாள்.

ஒருவாரத்தில் இராதா மாலதியியைத் தொலைபேசியில் அழைத்தாள். அழுது கொண்டே அவள் கூறிய விடயம் மாலதியின் தலையில் இடிபோல் விழுந்தது. மாலதியின் கணவன் குடும்பவாழ்க்கையில் ஈடுபடமுடியாத நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதை அவளிடமே சொல்லும்போது என்னதான் டாக்டராக இருந்தாலும் இராதாவால் எப்படி அழாமல் இருக்கமுடியும்? மாலதிக்குத் தன் வாழ்க்கையில் இருந்த கொஞ்சநஞ்ச நம்பிக்கையும் தகர்ந்துவிட்டது.

“துஷியந்தனால் குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட முடியாது, அவனைப் பீடித்திருக்கும் நோயை முற்றாகக் குணப்படுத்தவும் முடியாது, பெரும்பாலும் தவறான சிற்றின்பத் தொடர்புகளினால்தான் இந்த நோய் ஒரு வருக்குத் தொற்றிக்கொள்ளும்’ என்கின்ற விபரங்களையெல்லாம் இராதாவிடமிருந்து அறிந்தபோது மாலதியின் இதயம் நொறுங்கியேவிட்டது. அப்போது அவளின் உடலில் இருந்த இரத்தமெல்லாம் உறைந்துவிட்டது போல இருந்தது அவளுக்கு.

அன்றிலிருந்து அவள் நடைபிணமானாள். தான் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டதை அவளால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. தன்னை மட்டுமன்றித் தன் பெற்றோரையும் துஷியந்தனும் அவளின் குடும்பத்தினரும் திட்டமிட்டு ஏமாற்றிவிட்டார்களே என்பது அவளது உள்ளத்தை ரணகளமாக்கியது.

அவளால் உண்ண முடியவில்லை. உறங்க முடியவில்லை. எவருடனும் பேசப் பிடிக்கவில்லை. யார் முகதையும் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை. தன்னைச் சுற்றி இருப்பவர்கள் எல்லோரும் சதிகாரர்கள், மோசக்காரர்கள் என்ற எண்ணம் அவளைப் பயமுட்டி வாட்டி வதைத்தது. எடுத்ததற்கெல்லாம் துஷியந்தன் மீது எரிந்து விழுந்தாள். அவளது மாற்றத்தைக்கண்டு கலவரமடைந்த துஷியந்தனின் தாயும், கௌரியும் அவளிடம் வந்து என்ன ஏது என்று அறிவதற்காகப் பேச்சுக் கொடுத்தார்கள். அப்போது மாலதி அவர்களைப் பார்த்த பார்வையில் அவர்கள்

-வெந்நீர் கிண்கரிதெகம் (வடகாழங்கீர்)

கீண்களில் அறவை விர் பெண்ணே!
 கண்ணுள் பயத்தை ஒழி பெண்ணே!
 காலடிப் பதவில் உறும் காட்டு!
 நேரடி எடுத்ததுத் தடம் தீட்டு!
 ஓல்லறப் பணமனைக் கந்தோர்ன்
 ஓயக்குறநீ நீ தான். அடிமையல்ல!
 நயக்கும் சேவை விட்டினுள்ளும். வெல்ல
 நானல்லமெங்கும் நகர்த்து. வெல்ல!
 கண் அடவன் கைகளில் அகப்பட்ட
 பெண் எனும் சத்திரப் பாவையாகாது,
 வன்முறை வாழ்நாட் கையாகாது,
 கண்களைத் திறந்துகாவுயம் படைத்தது!
 முகவற்குள்ளும் நுழைகநான். அழுத்தது!
 அகலத்தை ஆய்வு செய். அகத்தனைவாரு!
 முகமும் ஞான விரயல்ல நம்பும்.
 மூட நம்பிக்கைக் கருமுகலைத் தீய்த்தது!

தடம் தீட்டு
 (மை - கவத்தைத் தொகுப்பு)

கருகிப் போனார்கள். எதுவுமே பேசாமல், சுட்டெரிக்கும் கண்களால் அவர்களை ஒரு நிமிடம் அப்படியே இமை வெட்டாமல் அனல்கக்கப் பார்த்துவிட்டு, விருட்டெனத் தன் அறைக்குள் சென்று படாரெனக் கதவைச் சாத்தினாள். மறுநாள் அவள் தன் தந்தையைப்போல எண்ணி மிகவும் மதித்து நடந்த துஷியந்தனின் அப்பா அவளிடம் “மகள், மாலதி நான் உன்னோட கொஞ்சம் கதைக்கவேணும் பிள்ளை” என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். மாலதி, நிமிர்ந்து ஓர் அருவருப்பான பிராணியைப் பார்ப்பது போல அவரைப் பார்த்து, “சீ நீயும் ஒரு மனுஷனா... தூ” என்றாள். அதைப் பார்த்துவிட்ட துஷியந்தன் பாய்ந்தோடி வந்து, “ஏய்! என்னடி செய்த நீ?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அவளை அடிக்கக் கையை ஓங்கினான். ஓங்கிய கையை தடுத்துப் பிடித்த மாலதி, அதனை உதறித் தள்ளிய வேகத்தில் அவன் நிலை குலைந்துபோனான்.

“என்ன அடிக்க வாறீங்களா? பெம்பிளைய அடிச்சால் மட்டும் நீங்க ஆப்பிளையாகிடு வீங்களா?” என்று சொல்லிவிட்டு யாருடைய பதிலுக்கும் காத்திராமல் மின்னலென அவ்விடத்தை விட்டகன்று தன் அறைக்குள்

“அவுஸ்திரேலியா வாழ்க்கை கிடைச்சது எண்டு நினைக்காமல் ஆம்பிளைச் சுகத்துக்கு அலையுறாள்... இவளெல்லாம் ஒரு பொம்பிளையா...?” என்று கௌரி கக்கிய வார்த்தைகள் வெகுநேரத்திற்கு மாலதியின் மனதை எரித்துக்கொண்டிருந்தன. அஞ்ச வயதுப் பிள்ளையைத் தன்ர தாயோட விட்டுப்போட்டு ஒவ்வொரு

வெள்ளிக்கிழமையும் இரவிரவா நைற் கிளப்பில் கூத்தழக்கிற கௌரி என்னையா ஆம்பிளைச் சுகத்துக்கு அலைபவள் என்று சொல்கிறாள்.”

சென்று கதவைப் பூட்டிக்கொண்டாள். தன் கையை அவள் உதறித்தள்ளிய வேகத்தல் ஓர் ஆணுக்கு இருக்கக்கூடிய பலம் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட துஷியந்தனுக்கு, பொம்பிளையை அடிச்சால் மட்டும் நீங்க ஆம்பிளையாகிடுவீங்களோ?” என்ற கேள்வி பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கணையாக நெஞ்சில் பாய்ந்தது, அவனின் உடற்பலத் தையும் மனப்பலத்தையும் ஒரே கணத்தில் உறிஞ்சிக் குடித்தது.

அடுத்தடுத்த நாட்களில் வீட்டுக்கு முன்னால் வாடகைக் கார் வந்து நிற்பதும், மாலதி ஏறிப் போவதும், பின்னர் வாடகைக் காரிலேயே அவள் வந்து இறங்குவதும் எல்லோருக்கும் பதற்றத்தைக் கொடுத்தது. எங்கே போகிறாய் என்று கேட்பதற்கு யாருக்கும் துணிவில்லை. துஷியந்தன் ஒரு தடவை கேட்டான். “மாலதி... என்ன நீ உன் பாட்டுக்கு எங்கேயோ போறாய்... வாறாய்... அதுவும் டாக்ஷியில்...?” அவள் சொன்ன பதில் அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்துவிட்டது. “பயப்பிடாதீங்க.. உங்கட அக்கா நினைக்கிற

மாதிரி நான் ஆம்பிளை தேடிப் போகேல்ல.” துஷியந்தன் மௌனமானான்.

அதற்கு முதல்நாள் துஷியந்தனின் அம்மா, அப்பா, அக்கா கௌரி, கௌரியின் கணவர் எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடியிருந்து மாலதியைக் குறை சொல்லி குற்றம் சாட்டி பேசிக்கொண்டிருந்தது துஷியந்தனுக்குத் தெரியும். தாங்கள் செய்த தவறை மறைத்து, மாலதியைப் பற்றிக் கண்டவிதமாக பேசினார்கள்.

“இப்ப என்ன நடந்து போச்சதெண்டு இப்பிடிக்குதிக்கிறாள்.”

“உலகத்தில நடக்காத ஒண்டா? கலியாணம் நடந்த பிறகு ஒரு விபத்தோ, நோயோ வந்து புருஷனுக்கு ஏலாமல் போனால் என்ன செய்யுறது.. எத்தினை குடும்பத்தில அப்படியெல்லாம் நடந்திருக்குது?”

“அவளுக்குத் திமிர்.”
“போயும் போயும் இப்படி ஒருத்திய எங்கிருந்து அப்பா கண்டு பிடிச்சீங்க?”

இப்படியெல்லாம் மாலதிக்கு கேட்கக் கூடியதாக அவர்கள் திட்டிக் கொண்டிருப்பதைத் தனது அறைக்குள் இருந்து மாலதி கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தாள். தன்னை வம்புக்கு இழுத்து அவமானப்படுத்துவதற்காகத் திட்ட மிட்டே இப்படி நடக்கிறது என்பதை மாலதி உணர்ந்து கொண்டாள். கோபத்தை அடக்கி மனதுக்குள் குமுறிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது, கௌரி சொன்ன வார்த்தைகள் அவளைக் கொந்தளித்தெழுத் தூண்டின. ஆனாலும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தன்னை அடக்கிக்கொண்டாள்.

“அவுஸ்திரேலியா வாழ்க்கை கிடைச்சது எண்டு நினைக்காமல் ஆம்பிளைச் சுகத்துக்கு அலையுறாள்... இவளெல்லாம் ஒரு பொம்பிளையா...? என்று கௌரி கக்கிய வார்த்தைகள் வெகுநேரத்திற்கு மாலதியின் மனதை எரித்துக் கொண்டிருந்தன. “அஞ்ச வயதுப் பிள்ளையைத் தன்ர தாயோட விட்டுப் போட்டு ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் இரவிரவா நைற் கிளப்பில் கூத்தழக்கிற கௌரி என்னையா ஆம்பிளைச் சுகத்துக்கு அலைபவள் என்று சொல்கிறாள். என்று நெஞ்சுக்குள் குமுறிக்கொண்டிருந்தாள். அந்த வார்த்தைகளை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. ஆத்திரம், துக்கம் எல்லாம் அழகையாக வெடித்தது. நீண்டநேரம் அழுது

தீர்த்தபின்னர் அவள் நிதானமானாள்.

எல்லோரும் சேர்ந்து தன்வாழ்வைப் பாழாக்கிவிட்டு இப்போது தன்னையே குற்றவாளியாக்கிக் கதைக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பாடம் படிப்பிப்பதைவிடத் தன் வாழ்வை அவர்களிடம் இருந்து மீட்டுவது பதுதான் புத்திசாலித்தனமானது என்று தீர்மானித்தாள். அதன் விளைவாகத்தான் அவள் அடிக்கடி வெளியே சென்றாள். யாருக்கும் தெரியாமல் தன் பயண ஓழுங்குகளைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். அந்த நேரத்தில் துஷியந்தனின் கேள்விக்கு அப்படியொரு சூடான பதில் அவளிடம் இருந்து வெளிப்பட்டது. முதல்நாள் தமக்கை கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு மௌனமாயிருந்த துஷியந்தனின் குற்றமுள்ள நெஞ்சுக்கு மாலதியின் பதிலுக்கும் மௌன மாவதைத் தவிர வேறுவழி இருக்க வில்லை.

பக்கத்து இருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்த சிலர் எழுந்து பரபரப்போடு தமது உடமைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தார்கள். அறிவித்தல் பலகையில் மாலதி செல்லும் கொடும்பு விமானம் பயணிகளை ஏற்று வதாக அறிவிக்கும் குறிப்பு வந்து விழுகிறது. அவர்களும் அதே விமானத்தில் பயணிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும். மாலதி எழுந்து தனது கைப்பையை எடுத்துக்கொண்டு, சுற்றும் முற்றும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, அவளது விமானத்தில் பயணிகள் ஏறுவதற்கு உட்புகவேண்டிய நுழைவாயிலை நோக்கிப் நடக்கிறாள். அங்கே பாதுகாப்புச் சோதனைகள் முடிவடைந்து விமானத்தினுள் சென்றதும் விமானப் பணிப்பெண் அவளுக்குரிய இருக்கை அமைந்துள்ள பகுதியைச் சுட்டிக்காட்டுகிறாள். மாலதி தன் இருக்கையில் அமர்ந்து, தனது கைப்பையினுள் இருந்து ஒரு தாளை எடுத்தாள். அது அவள் துஷியந்தனுக்கு முகவரியிட்டு, மெல்பேண் விமான விலையத்தில் இருந்த தபால் பெட்டிக்குள் போட்டுவிட்டு வந்த கடிதத்தின் பிரதி. அமைதியாக அதை வாசித்துப்பார்க்கிறாள்.

துஷியந்தனுக்கும் குடும்பத்தாருக்கும் வணக்கம். துஷியந்தனுக்கு என்ன நோய் என்று தெரிந்திருந்தும் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைப் பாழடிக்க நினைத்த உங்களையெல்லாம் கடவுள் என்று ஒருவர்

இருந்தால் பார்த்துக்கொள்ளட்டும். எனது வாழ்க்கையை நான் தீர்மானித்துக்கொள்வேன். நான் கொடும்பிற்கு எனது பெற்றோரிடம் செல்கிறேன். யாருடனோ ஓடிப்போய்விட்டாள் என்று நீங்கள் ஊரெல்லாம் பறையடிப்பீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். அது உங்கள் பாவச் சுமையை மேலும் கூட்டுமேயன்றி என்னைப் பாதிக்காது.

இறுதியாக துஷியந்தனுக்கு சில வார்த்தைகள். அவுஸ்திரேலியச் சட்டப்படி என்னை விவாகரத்துச் செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை விரைவாக எடுத்து உங்கள் பாவங்களில் சிறுபகுதியையாவது கழுவிக்கொள்ளப் பாருங்கள். நீங்கள் அதைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் வாழ்க்கை முழுவதும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்த எனது பெற்றோர் இறுதிக்காலத்திலும் அப்படியே வாழவேண்டும் என்பதற்காக நான் திருமணம் செய்வேன். எவ்வளவோ நல்லவர்கள் உத்தமர்கள் இந்த உலகத்திலே இருக்கிறார்கள். அவர்களில் என் கதை முழுவதையும் கேட்டு என்னைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும் ஒரு வருடன் நான் சந்தோஷமாக வாழ்வேன். ஒரு வகையில், உங்களுக்கு நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். அவுஸ்திரேலியாவுக்கு நான் வரும்போது இருந்ததுபோலவே என்னைத் திரும்பிச் செல்ல வைத்திருக்கிறீர்கள். இன்னும் கன்னியாகவே நான் இருப்பது உங்களால்தானே. அந்த நன்றிக் கடனுக்காக உங்களுக்குக் கொடுத்த சீதனப்பணம், வெள்ளை வத்தை வீடு எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவற்றை நீங்கள் திருப்பித் தரத் தேவையில்லை. உங்கள் வைத்தியச் செலவுக்கு பயன்படுத்துங்கள். நீங்களோ உங்கள் குடும்பத்தவரோ இனிமேலும் யாரையும் ஏமாற்றாதீர்கள்.

இப்படிக்கு

மாலதி

வாசித்து முடிந்ததும் மெல்லியதொரு நிம்மதிப்பெருமூச்சு அவளிடம் இருந்து வெளிப்படுகின்றது. கடிதப் பிரதியை மடித்து மீண்டும் தன் கைப்பைக்குள் வைக்கிறாள். இருபது நிமிடங்களில் விமானம் தரையோட்டத்தைத் தொடர்ந்து மெல்ல எழும்பிக் கொடும்பை நோக்கிப் பறக்கின்றது.

(ஞானம்: செப்ரெம்பர் 2009)

□□□

அதிகாலை ஆறு மணிக்கு கிறிங், கிறிங் என்ற பெரிய சத்தத்துடன் மணிக்கூடு தனது வேலையைக் கிரமமாய்ச் செய்தது. அலாரத்தின் சத்தத்தால் திடுக்கிட்டு விழித்த கோகிலா அதற்குள் விடிந்துவிட்டதே என்று நினைத்தவாறு கண்களைக் கசக்கி சோம்பலை முறித்துக்கொண்டு எழுந்தாள்.

அருகில் துயின்றிகொண்டிருந்த கணவன் மாதவனை “இஞ்சாருங்கோ அப்பா, நேரமாச்சு எழும்புங்கோ” என எழுப்பிவிட்டு தனது கடமைகளைச் செய்ய ஆயத்தமானாள். மாதவனோ மனைவியின் குரலைக் கேட்டவுடன் பத்து நிமிசம் இருக்குத்தானே, ஆறுதலாக எழும்புவம் என மறுபக்கம் புரண்டு படுத்தான்.

கோகிலா, கணவன் வழமையாக வேலைக்குக் கொண்டுபோகும் பாக்கிற்குள் காலைச் சாப்பாடு, மதியச் சாப்பாடு என இரண்டாகப் பிரித்து பாரசல் கட்டிவைத்தாள். சுடுதண்ணீர்ப் போத்தலில் நிறையத் தேநீர் வார்த்து வைத்தாள். இன்னும் இடை நேரங்களில் சாப்பிடுவதற்கென அப்பிள், ஒரேஞ் என்று போட்டு வைத்தாள். பின்னர் சுடச்சுட பால் கோப்பி போட்டுக் கொண்டு போய் ‘இந்தாங்கோ’ என்று கணவனிடம் கொடுக்க, அவனும் வாங்கி அருந்திவிட்டு ‘ஆ, அப்பாடா!’ என்று கொட்டாவிவிட்டு

வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள்.

மாதவன் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி உற்பத்தி நிறுவனம் ஒன்றில் இரண்டு வருடங்களாக வேலைசெய்து வருகிறான். ஓரளவுக்குச் சரளமாக டொச்சில் கதைப்பான்.

நல்ல இனிதான இல்லற வாழ்க்கையின் ஆரம்பப் படியில் வாழ்ந்துவந்தான். ஓரளவு வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவன் என்றபடியால் வீட்டுப் பிரச்சனைகள் அவ்வளவாகப் பாதிப்பதில்லை. அத்தி பூத்ததுபோல கடிதம், பணம் என்பன வீட்டுக்கு அனுப்புவான்.

கோகிலாவும் அவனுடைய எந்தச் செயலுக்கும் மறுப்புத் தெரிவிப்பதில்லை. தன் ‘இலட்சியக் கணவன்’ அவன் என்று அவனைச் சந்தோசமாக வைத்திருப்பதே தனது வேலையென நினைத்து வாழ்ந்து வந்தாள்.

இளஞ் சோடிகள் திருமணமாகி மூன்று வருடங்கள்தான். கடவுள் ஏதோ வகையில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு கவலையைக் கொடுப்பவர்தானே. அதேமாதிரி இவர்களுக்குக் குழந்தையில்லாத கவலையைக் கொடுத்திருந்தார். ஆனாலும் அது பெரிதாக அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. இளம் தம்பதிகள் என்றபடியால் திடீரென குடும்பச் சமையை ஏற்றுக் கொள்ளவும் விரும்பவில்லை எனவும் சொல்லலாம்.

கோகிலாவுக்கு இது கவலைதான். ஆனால் காட்டிக்கொள்வதில்லை.

மாறியது நெஞ்சம்

விக்கா பாக்கியநாதன் (ஜேர்மனி)

எழுந்தான்.

‘என் கண்மணி’ என்ற கூறி அவளின் கன்னத்தில் கிள்ளிவிட்டு விறுவிறு எனப் போய் பல் துலக்கி, முகம் கழுவி விட்டு ‘எங்கே லோங்ஸ், எங்கே சப்பாத்து சொக்ஸ்?’ என இருந்த இடத்திலேயே கேட்க, கோகிலாவும் ஓடியாடி எடுத்துக் கொடுத்து அவனை வேலைக்கு அனுப்பிவிட்டு, வீட்டு

கணவன் வேலைக்குப் போய்விட வீட்டிலே கோகிலா தனிமையில் காலத்தைப் போக்கி, மாலையானதும் அவனை எதிர்பார்த்து மகிழ்ந்து உரையாடுவதுமாக வாழ்ந்தாள். தனியே இருக்கும்போது டொச்

*ஃ சீந்த ஆண்களே சுயநலவாதிகள்.
 சந்தேகக்காரர்கள்.
 தான் எந்தப் பெண்ணுடனும் பழகலாம் அவள்
 கையைப் பிடிக்கலாம்.
 அதை மனைவி பொறுக்கவேண்டும் வெறும்
 நட்புத்தான் என்று மனைவி நினைக்கவேண்டும்.
 சந்தேகம் கொள்ளக்கூடாது.
 விசாரிக்கக்கூடாது.
 அவன் கூட்டிலும் பெண்ணுக்கு மரியாதை கொடுத்து
 மனைவி வரவேற்கவேண்டும்.
 சித்திரம் ஆண்களின் நோக்கம்.
 ஆனால் ஒரு பெண் வேலைக்குப்போய் வேலை
 செய்யும் சூட்டில் ஆண்களுடன் பழக்கம்
 ஏற்பட்டால் அவள் அவனைக் கணவனாக அடைய
 ஆசைப்படுகிறாள் என்று
 அறிந்தம் கொள்கிறார்கள்.
 சந்தேகத்துடன் நேரடியாக விசாரிக்கிறார்கள்.

புத்தகங்களை வாசிப்பதும் சஞ்சிகைகளுக்கு ஆக்கங்கள் எழுதுவதுமாகப் பொழுது போக்கினாள்.

மாதவன் தொழிற்சாலையில் மற்றவர்களைக் கவரக்கூடிய முறையில் வேலை செய்தான். தக்க ஊதியமும் அவனுக்குக் கிடைத்தது. அவன் 'ஆசிரியன்' என்ற காரணத்தினால் தொழிற்சாலை முதலாளி அவன் மீது தனிப்பற்று வைத்திருந்தார். சில நேரங்களில் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று உரையாடுவதுமுண்டு. ஒரு முறை முதலாளி அவனிடம் மனைவியையும் அழைத்து வரும்படி சொன்னார். "அவளுக்கு டொச் மொழி தெரியாது. சிலகாலம் செல்ல கூட்டி வருவேன்" என்று அவன் கூறியிருந்தான்.

முதலாளியின் மனைவி மக்கள்கூட மாதவனில் அன்புடனும் அவனுக்கு உதவி

செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடனும் பழகி வந்தனர். மாதவன் தன் முதலாளி குடும்பம் பற்றியும் அவர்கள் காட்டும் பரிவு பற்றியும் கோகிலாவுக்கு அடிக்கடி சொல்லுவான். கணவனுக்குக் கிடைக்கும் மரியாதையை எண்ணி அவள் சந்தோசப்படுவாள்.

ஒரு நாள் மாதவன் வேலை முடிந்து முதலாளியின் அழைப்பின் பேரில் அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றான். இதை முன்கூட்டியே கோகிலாவுக்கு தெரிவித்திருந்தான். முதலாளியின் வீட்டுக்குப் போனபின்புதான் அவருடைய கடைசி மகனின் பிறந்தநாள் என அறிந்தான். அங்கு முதலாளியின் உறவினர் பலர் வந்திருந்தனர். கொண்டாட்டத்திற்கு முதலாளியினுடைய மனைவியினுடைய சகோதரியும் வந்திருந்தாள். பார்ப்பதற்கு அழகான தோற்றம் அவளுக்கு இன்னும் திருமணம்

ஆகவில்லை. வங்கி ஒன்றில் காசாளராக வேலை பார்க்கிறான்.

பேர்த்டே பார்ட்டி ஆரம்பமாகி சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தது. உணவுகள், குடிவகைகள் எல்லோருக்கும் பரிமாறப்பட்டன. மாதவனுக்கு அது புது அனுபவம்தான். அவன் குடிவகைகள் அறிந்திருக்கிறானே தவிர, குடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனாக இதுவரை காலமும் வாழ்ந்தது கிடையாது. மேலால் ருசி பார்த்த நாட்களும் உண்டு. அந்தப் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்தில் குடிக்க வேண்டிய நிலையில் குடித்துவிட்டான். முதலாளி, அவரின் மனைவி, மனைவியின் சகோதரி மிலாணி எல்லோரும் நகைச்சுவையாகப் பேசிக் கிளாஸ் வைப்பதும் தூக்குவதுமாகக் குடித்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

நேரம்போக வந்தவர்கள் மெல்ல விடைபெற்றுப் போனார்கள்.

இறுதியில் மாதவன் மட்டும் தான் இருந்தான். சிறிது நேரத்தின்பின் அவனும் போவதற்கு எழுந்தான். அதிகம் குடித்திருந்தபடியாலும், பழக்கம் குறைவு என்ற படியாலும் அவன் தள்ளாடினான். எப்படித்தான் குடித்தாலும் ஜேர்மன்காரர்கள் நிதானம் இழப்பது அருமை எனத் தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டான். அவன் தள்ளாட்டத்தைப் பார்த்த முதலாளி அவனுடைய நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டார். மாதவனை வீட்டில் கொண்டு போய் விடும்படி மிலாணியைக் கேட்டுக் கொண்டார். மிலாணி மாதவனின் கையைப் பிடித்து, கூட்டிக்கொண்டுபோய் காரின் முன் இருக்கையில் அமரவைத்தாள். சாரதி இருக்கையில் அமர்ந்து காரைச் செலுத்தினாள். அவளுக்கு பாதை தெரியாத படியால் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மாதவனைத் தட்டித் தட்டி பாதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது அவளுக்குச் சிரமமாக இருந்தது.

தற்செயலாக மிலாணியின் கண்களில் மாதவனின் சேட் பொக்கற்றிலிருந்த கடித உறை தென்பட்டது. அதை அவள் எடுக்கும் போது அவளுடைய கை மாதவனின் மார்பில் உராய்ந்தது. அப்போது அவன் 'கோகிலா' எனக் கூப்பிட்டு அவளை அணைத்தான்.

அவனிலிருந்து சிரமப்பட்டுத் தன்னை

விடுவித்துக் கொண்ட மிலாணி உறையில் எழுதப்பட்ட முகவரியைப் படித்து அவனுடைய முகவரியைத் தெரிந்துகொண்டு வீட்டில் கொண்டு போய் இறக்கிவிட்டாள்.

கோகிலா மாதவனை எதிர்பார்த்த வண்ணம் நித்திரை கொள்ளாதிருந்தாள். "நேரம் சென்றுவிட்டது. மன்னிக்கவும்" என்றுவிட்டு, மிலாணி காரில் ஏறிச் செல்ல மாதவன் வீட்டிற்குள் வந்தான். அவன் நடக்கும்போது விழப்போவதைக் கண்ட கோகிலா அவனைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள். கூட்டிக் கொண்டுபோய் படுக்க வைத்தாள். அவனது சப்பாத்துக்களை கழற்றிவிட்டு தானும் சரிந்து கொண்டாள். அன்றுதான் அவள் கண்களில் நீர்முட்டி வழிய ஆரம்பித்தது.

சிந்தனைகள் கற்பனைகள் எல்லாம் சிதறிப் போயின.

மறுநாள் மாதவன் வேலைக்குப் போவதற்கு முன், முதல்நாள் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்தில் நடந்தவற்றைக் கூறினான்.

"என்ன செய்வது? அவர்கள் தருவதைக் குடிக்க வேண்டிய கட்டாயம். நான் குடிக்க மறுத்தால் நாகரீகமற்றவர்கள் என நினைப்பார்கள். அவர்கள் உண்டு குடித்து மகிழும்போது நான் அதில் பங்குபற்றாமல் விடுவது சரியோ? சேர்ந்து ஒத்துழைப்பது தானே நாகரீகம். உமக்குத் தெரியும்தானே. அதனால்தான் குடித்தேன். இனிமேல் இப்படிக் குடிக்கமாட்டேன். உமது முகமே வாடிவிட்டது. உமக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை இனி நான் செய்ய மாட்டேன். சும்மாதானே குடிச்சனான். குடியில் ஆசைப்பட்டா? நீர் கவலைப்படக் கூடாது" என்று மாதவன் அவளைத் தேற்றினான். கோகிலாவும் திருப்தி அடைந்தாள். முதலாளி இனிமேல் கேட்டால் தனக்கு ஒத்துவரவில்லை என்று சொல்லி விடுவதாகவும் மாதவன் அவளுக்குக் கூறினான்.

சொன்னது போலவே மாதவன் குடிக்காமல் இருந்தான். தன்மீது அவன் காட்டும் அன்பு மரியாதையை எண்ணி கோகிலா உருகிப் போனாள். மாலை நேரங்களில் மாதவனுடன் கதைப்பதற்கு மிலாணி தொழிற்சாலைக்கு வரத்தொடங்கினாள். மாதவனும் வீட்டிற்குப் போவதற்கு முன் கதைத்து மகிழுவான்.

பிழைப்பு கவிதை

அந்த ஜீவீத வரங்களை
என்னை மீட்டெடுக்கும் சக்தி வாய்ந்த
ஈர்ப்பு விசையை
எனக்குரிய தசை காட்டியாய்
அவ் ஓவியனின்
தூர்கை தர்சனங்களாய்
என் இதயத் துடிப்பில் அழுத்தி.
அழுத்தமாய்

மனசை
ஆரவாரத்தை
ஆக்கியவனின் துரோகங்களை
உயிர்களின் வதைகளை
பஞ்சக் குழந்தைகளின் புண்களை
அந்தரத்தீல் எழுதாதே

நீ வடுபட்டு நீன்ற சொற்பங்களையே
கவனத்தெடுக்கா காலம்
உலகத்தை வென்றது
மாண்பு பரக்கொன்று இருந்தாயா
உன் பாட்டிற் சென்றாயா
காலம் உலகத்தை வென்றது
உன் இடம் வெறச்சோடிக் கட்டந்தது

உயிர்க்கும் உடற் துளியில்
என்னை மீட்டெடுக்கும் சக்தி வாய்ந்த
அவ் ஜீவீத வரங்களை
என் இதயம் துடிக்கையிலே
அதை நறுத்தாது. ஓசையற்று அழுத்தி.
ஆன்மா அறிய.

(நன்றி : கூர் 2008, ப 32.)

ஒருநாள் மாலை மாதவன் மிலாணியைத் தனது வீட்டிற்குக் கூட்டிப்போனான். தனது தொழிற்சாலையில் வேலை செய்பவன் என்று மனைவிக்கு அறிமுகப் படுத்தினான். கணவனுடன் வேலை செய்பவன் என்ற மரியாதையுடன் கோகிலா மிலாணியை உபசரித்தாள். டொச்சில் அவளுடன் உரையாடினாள். மாதவனின் கதிரைக்குப் பக்கத்திலேயே மிலாணி அமர்ந்து கொண்டு அவனது முதுகில் தட்டுவதும், கையில் பிடிப்பதுமாக குறும்புகளுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். மாதவனுக்கு சங்கடமாக இருந்தது. கோகிலாவுக்கு ஏதோமாதிரி இருந்தது.

ஜேர்மனியப் பெண்கள் இப்படித்தான் சரிசமமாகப் பழகுவார்கள். ஆண்கள் என்று வெட்கப்பட மாட்டார்கள் என்று மிலாணி போனபின் மாதவன் கோகிலாவைச் சமாதானப் படுத்தினான். கணவன்மேல் வைத்திருக்கும் அன்பு, நம்பிக்கை என்பவற்றால் கோகிலா அவனைத் தவறாக எடைபோடவில்லை.

அதன்பின் மிலாணி தொடர்ந்து அவர்கள் வீட்டுக்குவந்து உரையாடி இலங்கைச் சாப்பாடு என்று சாப்பிடத் தொடங்கினாள். கோகிலா அதைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் சந்தேகப் படவில்லை. சில நாட்களில் அவள் மிலாணியின் சிநேகிதியாகிவிட்டாள். ஒருநாள் கோகிலா மிலாணியிடம் தனக்கு ஒரு வேலை எடுத்துத் தர முடியுமா என்று கேட்டாள். “வீட்டில் தனிய இருக்க பொழுது போகுதில்லை. குழந்தைகளும் இல்லை. வேலை செய்தால் நல்லது என்று நினைக்கிறேன்” என்று காரணம் சொன்னாள். தன்னுடைய சகோதரன் வைத்திருக்கும் ரெஸ்ரொரண்டில் வேலை வாங்கித்தருவதாக மிலாணி உறுதியளித்தாள்.

வேலைக்குப்போக விரும்பும் தனது எண்ணத்தை மாதவனுக்குத் தெரிவித்தாள். “கோகிலா, நல்லது உமது பொழுதுபோக்குக் காவது நல்லது” என்று அவன் சம்மதித்தான்.

இரண்டு மாதங்களின் இறுதியில் கோகிலா ரெஸ்ரொரண்டில் வேலைக்கு அமர்த்தப் பட்டாள். காலையில் மாதவனும் கோகிலாவும் ஒன்றாகவே வேலைக்குக் கிளம்புவார்கள்.

வேலைக்குப் போவது கோகிலாவுக்கு திருப்தியாக இருந்தது. இருவரும் உழைத்த தினால் பணமும் சேர்ந்தது. எதிர்கால வாழ்க்கையை சந்தோசமாக அமைக்கலாம் என்று அவள் கற்பனை பண்ணினாள்.

கோகிலா வேலை செய்யும் ரெஸ்ரொரண்டின் ஒருவருட்ப் பூர்த்தியை முன்னிட்டு ஒரு கொண்டாட்டம்நடைபெறும்எனஒருமாதத்திற்கு முன்பே அறிவிக்கப்பட்டு ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. கொண்டாட்டத்திற்கு ஒரு கிழமைக்குமுன் அங்கே வேலை செய்வோருக்கு மேலதிக வேலை நேரம் இரவு பத்து மணிவரை கொடுக்கப்பட்டது.

அந்த ரெஸ்ரொரண்டில் கோகிலாவுடன் வேறு பெண்களும் வேலை செய்தார்கள். அவர்கள் களைத்துப் போயிருக்கும்போது பியர், வைன் என்பன இலவசமாகக் கொடுக்கப்பட்டன. அவளுடன் வேலை செய்யும் பெண்ணொருத்தி அவளிடம் வைனை நீட்டினாள். 'குடித்தால் களைப்பெல்லாம் போய்விடும்' என்று ஆலோசனை கூறினாள். கோகிலா முதலில் மறுத்துவிட்டாள். அப்போது அவள் கணவன் நாகரீகமில்லை என்று நினைப்பார்கள். தரும்போது மறுக்காமல் குடிக்க வேண்டும். அதுதான் நான் குடித்தேன். அவர்களுடன் சேர்ந்து நடக்க வேண்டும் என்று ஒருநாள் அவளுக்குச் சொன்னதை நினைத்துக் கொண்டாள். அதன்படி மறுக்காது வைனை வாங்கிக் குடித்தாள்.

புதுப் பழக்கமாதலால் அவளால் தொடர்ந்து வேலைசெய்ய முடியவில்லை. அவளுடைய நிலைமையைப் பார்த்த சக வேலையாளர் பிலிப் தன்னுடைய காரில் ஏற்றி அவளை வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்.

மனைவியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த மாதவன் அவளைக் கொண்டுவந்து இறக்கி விட்ட பிலிப்புக்கு நன்றிகூறி அனுப்பி வைத்தான்.

"நீங்கள் சாப்பிட்டுவிட்டீர்களா ? எனக்குக் களைப்பாய் இருக்கிறது" எனக் கோகிலா போய்ப் படுத்துவிட்டாள்.

சாப்பிட்ட பின் படுக்கைக்கு வந்த மாதவன் கோகிலாவிடமிருந்து மதுவாடை அடிப்பதை

உணர்ந்து அதிர்ச்சியடைந்தான். உடனே அவளை உலுக்கி விசாரித்தான். கோகிலா நடந்ததைச் சொன்னாள். மாதவனுக்கு கோபமும் வெறுப்புமாக இருந்தது. என்றாலும் பேசாமல் படுத்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் காலையில் இருவரும் கதைக் காமலேயே வேலைக்குப் போனார்கள். இரவு வேலையால் வந்ததும் மாதவன் துள்ளிக் குதித்தான்.

"இரவு என்ன களைப்பு?"

"நீங்கள்தானே சொன்னீர்கள், நாகரீக மில்லையெண்டு. அதனால்தான் மருந்து போல் குடித்தேன்" என்றாள் கோகிலா.

மாதவனுக்கு ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டுவர காலால் உதைத்தான்.

கோகிலா தடுமாறி விழுந்தாள்.

"உன்னை யார் குடிக்கச் சொன்னது?"

மாதவன்

"நீங்கள்தான் சொன்னீர்கள்.. தருவதை மறுக்கப்படாது என்று..."

கோகிலா சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவள் கன்னத்தில் பளாரென்று ஒரு அடி.

"நீ இனி வேலைக்குப் போகவேண்டாம், போகக் கூடாது" என்று மாதவன் கத்தினான்.

"அதெப்பிடி உடனே நிற்பது? முதலாளிக்குச் சொல்லிப்போட்டுத்தான் நிக்கலாம்"

கோகிலா கன்னத்தைத் தடவியபடி "ஏன் வேலைக்குப் போகக்கூடாது" என்று கேட்டாள்.

"குடிக்கவா?" மாதவன் கோபத்தில் வெடித்தான்.

"நீங்கள் குடிக்கேக்க பிழையில்லை. எனக்கு அந்த நிலைமை வந்து நான் குடிச்சா பிழை. வேலைக்குப் போகக் கூடாது, சரி வாற ஆண்டு விழாவோட நான் வேலைக்குப் போவதை நிறுத்துறேன்."

ஆண்டுவிழா வந்தது. கோகிலா மாதவனையும் கூட்டிக் கொண்டு ரெஸ்ரொரண்டிக்குப் போனாள். இசை நிகழ்ச்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. கோகிலா உள்ளே சாப்பாடு தயாரிக்கும் இடத்தில் ஓய்வில்லாமல் வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள். முன் பகுதியிலிருந்து இசையை ரசித்துக் கொண்டிருந்த மாதவன் தாகம் எடுக்க கோகிலாவைத் தேடிக்கொண்டு உள்ளே போனான்.

அங்கே பிலிப் கோகிலாவின் முதுகில் தட்டி, தோளில் தட்டி, அதை எடு இதைச் செய் என்று சுறுசுறுப்பாக வேலைவாங்கிக் கொண்டிருந்தான். கொஞ்சநேரம் அப்படியே நின்று அவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த மாதவனால் பொறுக்க முடியவில்லை. தன்னை மறந்து 'கோகிலா' என்று உரத்துக் கத்தினான்.

கோகிலா ஆச்சரியத்துடன் திரும்பினான்.

அவனை நெருங்கிய மாதவன் "சரசமடவா இங்கு வந்தாய்?" என்று கேட்டான் கோகிலா வாயடைத்துப் போனான்.

என்னையா? என் கணவரா இப்படிக்கேட்பது? அவள் உள்ளம் நொருங்கியது. மாதவன் அந்த இடத்தைவிட்டுப் போய் விட்டான்.

கோகிலா வேதனையுடன் தனது வேலையை முடித்துக்கொண்டு மாதவனைத் தேடினான். அவன் அப்போதே போய்விட்டதாக சுக வேலையாளர் ஒருவர் தெரிவித்தார். கோகிலா வீட்டுக்கு வந்தான். மாதவன் அங்கில்லை. சிறிது நேரம் கழித்து வந்தான். "உனக்கு வெட்கம் இல்லையே, அவனோட முட்டிக்கொண்டு வேலை செய்ய? நீயும் அதுக்கு ஒப்புக்கொண்டாயா? என்னைவிட அவன் அழகு உனக்குப் பிடித்துவிட்டதா?" என்று பொரிந்தான்.

கோகிலா என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் தலையில் கைவைத்தான்.

'ஈ' இந்த ஆண்களே சுயநலவாதிகள். சந்தேகக்காரர்கள். தான் எந்தப் பெண்ணுடனும் பழகலாம், அவள் கையைப் பிடிக்கலாம். அதை மனைவி பொறுக்க வேண்டும் வெறும் நட்புத்தான் என்று மனைவி நினைக்க வேண்டும். சந்தேகம் கொள்ளக்கூடாது. விசாரிக்கக் கூடாது. அவன் கூட்டிவரும் பெண்ணுக்கு மரியாதை கொடுத்து மனைவி வரவேற்க வேண்டும். இதுதான் ஆண்களின் நோக்கம். ஆனால் ஒரு பெண் வேலைக்குப் போய் வேலை செய்யும் இடத்தில் ஆண்களுடன் பழக்கம் ஏற்பட்டால் அவள் அவனைக் கணவனாக அடைய ஆசைப்படுகிறாள் என்று அர்த்தம் கொள்கிறார்கள். சந்தேகத்துடன் நேரடியாக விசாரிக்கிறார்கள். ஆணின் கை தெரியாமல்பட்டாலும் பெண் அதை வலிந்து

செய்ததாகவே கணவன் நினைக்கிறான் தனக்கு பெண்களின் நட்பு ஏற்படுவது போல மனைவிக்கும் வேலை செய்யும் இடத்தில் ஆண்களின் பழக்கம், நட்பு ஏற்படும்தானே எனச் சகித்துக்கொள்ளும் மனப்பக்குவம், புரிந்துணர்வு, பொது அறிவு ஆண்களுக்கு இல்லையா எனக் கோகிலா தனக்குள்ளேயே குமுறினான்.

எவ்வளவோ நம்பிய என்னை இவர் இப்படிச் சந்தேகப்பட்டார் என்றால் இனி அவரோடு வாழ்வது போலிதான். கணவன் மனைவிக்குள் சச்சரவு இருக்கலாம் ஆனால் சந்தேகம் இருக்கக்கூடாது. குடும்பம் எனும் இலையை அரித்துத் தின்னும் புழுப்போன்றது சந்தேகம் என்று மன வேதனைப்பட்டாள். தனது வாழ்க்கையை இந்த அத்திபாரத்தில் அமைக்க முடியாது என்று எண்ணினாள்.

மிலாணி என்ற பெண்ணுடன் என் மனசுக்குப் பிடிக்காதமாதிரி அவர் நடந்து கொண்டார். அதை நான் தப்பாக எண்ணவில்லையே. அவரில் எனக்கு அசையாத நம்பிக்கை இருந்தபோது நான் சந்தேகப்பட அவசியமே இல்லை. இப்படியிருக்க என்னில் நம்பிக்கையுள்ள கணவன் எப்படி என்னில் சந்தேகப்பட முடியும்?

பணம் தொழில் குடும்பம் என்று வேலைக்குப் போனேன். இப்பிடி உருவாகும் என்று நினைக்கவில்லையே. பணம் இனி எதற்கு? இப்பிடி வரும் என்று முன் கூட்டியே அறிந்துதான் கடவுள் எமக்குப் பிள்ளைப் பாக்கியத்தைக் கொடுக்கவில்லை என்று பலவாறு சிந்தித்தபின் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாள் கோகிலா.

இந்த உலகத்தில் ஒரு பெண்ணுக்கு தன்நம்பிக்கை துணிவு இருக்குமேயானால் தனித்து வாழலாம் என்ற எண்ணமுடைய புரட்சிப்பெண் இவள் !

(முது உலகம் எமை நோக்கி
- சிறுகதைத் தொகுதி)

அ. முத்துலிங்கத்தின் 'வம்சவிருத்தி'யில் இணையும் மகாபாரதம்

செபமாவை பிறைசில்
தமிழ் விசேட துறை,
மூன்றாம் வருடம்
பேராசனம் பல்கலைக்கழகம்

‘இருபத்தியோரம் நூற்றண்டின் தமிழ் இலக்கியம் சர்வதேசமயப்படும். அதற்கு புலம் பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்களுடைய படைப்பாற்றல் தலைமைதாங்கும்’ என்றார் எஸ்.பொ. அவர்கள். புலம்பெயர் இலக்கியம் இன்று மிக உன்னதமான நிலையை அடைந்து விட்டது. வடவேங்கடம் ஆயிடைத் தென்குமரி வரையறுப்பு இன்று வரையறுக்கமுடியாத நிலையை அடைந்து விரிந்து கிடக்கிறது தமிழ் கூறும் நல்லுலகு. இதற்கு புலம்பெயர் தமிழர்களின் தமிழ் உணர்வும் அவர்களின் படைப்பாற்றலுமே காரணம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். தமிழ் இலக்கியம் தமிழ் நாட்டு இலக்கியம், ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் என்ற பகுப்புக்களைத்தான் புதிய பரிமாணமும் பரிணாமமும் பெற்றுவிட்டன. இந்த பரிமாணத்தின் சிறப்பான வெளிப்பாடாக அமைபவர் அ.முத்துலிங்கம் அவர்கள். கொக்குவிலிருந்து டோக்கியோ வரை அவரது எழுத்துக்கள் தமிழ் நிலைப்பட்டுப் பயணம் செய்கின்றன.

1960ஆம் ஆண்டில் எழுத்த்தொடங்கிய அ.முத்துலிங்கம் அவர்கள் இன்று புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களில் முழுநேர எழுத்தாளராகப் பணிபுரிகின்றார். இவரது ‘அக்கா’ சிறுகதைத் தொகுதி 1960களில் பேராசிரியர் க.கைலாசபதியவர்களின் அணிந்துரையுடன் வெளிவந்தது. ஒரு நீண்ட இடைவெளியின் பின் மீண்டும் 1990 களில் ஆரம்பமாகும் இவரின் எழுத்துக்கள் பரந்துவிரிந்த அனுபவத்துடன், செழுமையும், புதுமையும் கலந்து எமக்குக் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்காக உலகநாடுகள் பலவற்றில் வேலை செய்த அனுபவமும், நிறைந்த ஆங்கில அறிவும் இவரது எழுத்துக்களை உலகப்பார்வைக்குக் கொண்டுசெல்வதுடன் தமிழ் இலக்கியச் செழுமைக்கும் உதவுகின்றன.

**செம்நேர்த்தி,
நளினம், பிழையற்ற சீரான
கவர்ச்சியான மொழி,
கொடுப்புக்குள் சிரிப்பை
ஏற்படுத்தும் அங்கதச்சுவை,
எளிமையும் தெளிவும்
துலக்கமும் வாய்ந்த
மொழிநடை, கதையின்
தனித்துவமான அடிநாதம்,
நிறைந்த தமிழ்ப்புலமையும்
சமூகக்கண்ணோட்டமும்
போன்றன இவரது
கதைகளைத் தரத்தில்
உயர்ச்செய்கின்றன. இவரது
புலம்பெயர் வாழ்வு புதிய
காட்சிகளையும் புதிய பல
தமிழ்ச் சொற்களையும்
புதிய வரவாகத் தமிழுக்கு
கொண்டுவருகின்றது.**

செய்நேர்த்தி, நளிணம், பிழையற்ற சீரான கவர்ச்சியான மொழி, கொடுப்புக்குள் சிரிப்பை ஏற்படுத்தும் அங்கதச்சுவை, எளிமையும் தெளிவும் துலக்கமும் வாய்ந்த மொழிநடை, கதையின் தனித்துவமான அடிநாதம், நிறைந்த தமிழ்ப்புலமையும் சமூகக்கண்ணோட்டமும் போன்றன இவரது கதைகளைத் தரத்தில் உயரச்செய்கின்றன. இவரது புலம்பெயர் வாழ்வு புதிய காட்சிகளையும் புதிய பல தமிழ்ச் சொற்களையும் புதிய வரவாகத் தமிழுக்கு கொண்டுவருகின்றது.

அ.முத்துலிங்கத்தின் சிறுகதைத் தொகுதிகளில் 'வம்சவிருத்தி' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வித்தியாசமானது. இத்தொகுதி பற்றி கி.ராஜநாராயணன் குறிப்பிடும்போது 'சிறுகதை உடைந்து மறுவடிவம் எடுப்பது என்பது இப்படித்தான்' என்கிறார். அந்தளவிற்கு இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள சிறுகதைகளின் பொருள், களம், பாத்திரங்கள், கதைப்பின்னல், மொழிநடை என அனைத்தும் வழமையைவிட மாற்றமடைந்து சற்று புதுமையாக எம்முன் நிற்கின்றன.

வம்சவிருத்தியில் இந்தியா, சூடான், பாகிஸ்தான், சியராலியோன், சுவீடன், அமெரிக்கா மற்றும் கனடா ஆகிய நாடுகள் கதைக்களங்களாக அமைந்துள்ளன. எனினும் கதையில் வரும் சம்பவங்களையும், பாத்திரங்களின் குணங்களையும், கள நிலைமைகளையும், விளக்குவதற்கு முத்துலிங்கம் அவர்கள் நாயன்மார்களின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள், சிலப்பதிகார இராமாயண காவியங்கள், ஓளவையாரும் அவரது வாழ்க்கையும், போன்றவற்றையும் மேலும் பல தொன்மங்களையும் பயன்படுத்துகின்றார். இவற்றைவிடுத்து மிகமுக்கியமான இலக்கியம் ஒன்றில் அதிக கவனம் செலுத்தும் இவர் அவ் இலக்கியத்தை அதிகமான கதைகளில் பயன்படுத்துகின்றார். அதுதான் மஹாபாரதம். வம்சவிருத்தியில் ஒரேயொரு கதையைத் தவிர அனைத்துக் கதைகளிலும் மஹாபாரதமே இடையில் நின்று நகைச்சுவையாகவும், விளக்கமாகவும் அமைகின்றது. பாத்திரப் பண்பை வளர்க்க, கதைக்களத்தை விளக்க, மனநிலையைப் புரியவைக்க, சூழலைச் சுற்றிக்காட்ட, சுவையூட்ட, எனப் பல தேவைகளுக்காக மஹாபாரத இதிகாசம்

இக்கதைகளின் இடையில் வந்து நிற்கின்றது. இதனால் இக்கதைகளில் மஹாபாரத இணைப்பு எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகின்றது எனப் பார்ப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

வம்சவிருத்தியில் முதல் கதை 'துரி'. அமெரிக்கா கதைக்களம். துரி என்று அழைக்கப்படும் நாய் கதையின் மையப்பாத்திரம். கதையின் அடிநாதமாக உயிர் நேயமும், செயற்படுத்தப்படவேண்டிய விடாமுயற்சியும் பாய்ந்து செல்கின்றது. இக்கதையில் துரி என்னும் அமெரிக்க நாய்க்கும் மஹாபாரதத்தில் வரும் துரியோதனனுக்கும் அசாதாரண முடிச்சுப் போடப்படுகின்றது. கதை முழுவதும் துரி என்னும் நாயையும் துரியோதனனையும் ஒரே பாத்திரமாக இணைத்துப் பார்க்கும் அளவிற்கு துரியின் செயற்பாடுகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தனது சாம்ராஜ்ஜியக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வணங்காமுடி மன்னனாக வலம்வந்த துரியோதனனாகவே இந்நாயும் தனது கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்துக்குள் தன்னைவிட வலிமையானவர்கள் பிரவேசிப்பதைக்கூட விரும்பாது எதிர்த்து நின்று போராடும் குணமுடையது. நாய்க்கு துரியெனப் பெயர் வைத்து தொடர்பாக அங்கதம் கலக்க இவ்வாறு கூறுகிறார் அ.முத்துலிங்கம் அவர்கள்.

"காலைத்துக்கி ஆண் நாய் என்று நிச்சயித்துக் கொண்டு என்ன பெயர் வைப்பது என்ற விசாரத்தில் மூழ்கினோம். பல பெயர்களை நிராகரித்த பின்பு, துரியோதனன் என்ற பெயரை நான்தான் முன்மொழிந்தேன். என் மகன் என்னைக் கீழ் கண்ணால் ஊடுருவிப் பார்த்தான். பேர்களை 'வீட்டோ' பண்ணும் அதிகாரம் அவனிடமிருந்தது. ஆ!.. துரி என்று கூப்பிடுவோம் என்று இறுதியில் சொல்லிவிட்டான். பெயரும் அப்படியே நிலைத்துவிட்டது."

தொடர்ந்து, இப்பெயருக்குக் காரணம் கூற விளையும் ஆசிரியர் மஹாபாரதக் கதையை இக்கதைக்குள் பின்னிச் செல்கின்றார். ஆனால் முக்கியமான ஒன்றைக் கவனிக்க முடிகின்றது. துரியோதனன் நாய் நிலைமைக்கு தாழ்த்தப்படவுமில்லை, நாய் துரியோதனன் நிலைமைக்கு உயர்த்தப்படவுமில்லை. ஒரு சமாந்தரப் போக்கில் நிலைகுலையாமல் பழைய இலக்கியங்களை நவீன இலக்கியத்துக்குள் கொண்டு வருவதில் சாமர்த்தியமாகச்

செயற்படுகின்றார் முத்துலிங்கம் அவர்கள். அவர் துரி என்ற பெயர் வைத்ததற்கான காரணத்தை இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

“துரியோதனன் என்று பெயர் வைத்ததற்கு காரணம் இல்லாமல் இல்லை மஹாபாரதத்திலே சிறப்பாகப் பேசப்படும் நட்பு கிருஷ்ணன் அர்ஜுனன் நட்புத்தான். இரண்டுபேருமே இராஜவம்சம், நெருங்கிய உறவு, இதிலே என்ன அதிசயம். உண்மையில் எங்கள் இதிகாசங்களில் கூறியபடி மிகச் சிறந்த நட்புக்கும் விசுவாசத்துக்கும் அன்புக்கும் இலக்கணம் துரியோதனன்தான். அர்ஜுனனுடன் துவந்த யுத்தம் தொடங்கும் முன்பு ‘உன்குலத்தை உரைப்பாயாக’ என்று சபை நடுவே கேட்டதும் தலைகுனிந்த கர்ணனைக் கட்டித்தழுவி அக்கணமே அங்கதேசத்து அரசனாக அபிஷேகம் செய்த துரியோதனனை மறக்க முடியுமா? சொக்கட்டான் விளையாட்டின் உச்சக்கட்டத்தில் பானுமதியெழுந்ததும் அவள் முந்தானையைக் கர்ணன் பிடித்திழுக்க முத்துமாலை அறுந்து சிதறிவிழ உள்ளே வந்த மன்னன் துரியோதனன் முழங்காலில் இருந்து “கோக்கவா பெறுக்கவா” என்று கேட்ட அவனுடைய ஆழ்ந்த நட்பின் அடையாளமாக வைத்த பெயரல்லவா இது. இந்த வியாக்கியானம் எல்லாம் கழிவுநீர் திருத்தும் லாஸ்ஏஞ்சல்ஸ் நண்பருக்கு விளங்கவா போகின்றது என்று நானும் பேசா திருந்துவிட்டேன்”

மிருகநேயத்தைத் தூண்டவும், மிருகங்களிடையே உள்ள கடமையுணர்வை வெளிப்படுத்தவும் கூட மகாபாரதத்தையே நாடுகிறார் ஆசிரியர். இவை பலவாசகர்களுக்கான பழைய இலக்கியங்களுக்கான பரிச்சயத்தை அதிகரிக்கச் செய்வதுடன், அவற்றைத் தேடிச் செல்லவும் தூண்டுகின்றது. துரிக்கும் இரவில் வீட்டுக்குவரும் ஒரு பிராணிக்கும் இடையில் நடக்கும் யுத்தம் இவ்வாறு காட்சியாகின்றது.

“துரியோதனனுக்கும் வீமனுக்கும் நடந்தது போன்ற இந்த துவந்த யுத்தம் முடிவே இன்றி ஒவ்வொரு இரவும் நடைபெற்றது. பகல் நேரங்களில் நிர்ப்பந்தமாக ஒத்திவைக்கப்பட்டு இரவு நேரங்களில் பழைய மூர்க்கத்துடன் இது தொடர்ந்தது. துரியும் றக்கூனும் அந்த ஆவேசமான இரவு நேரங்களுக்காகவே வாழ்வது போல எனக்குப்பட்டது. துரி பகல்

நேரங்களில் மூசி மூசி நித்திரைகொண்டு இரவு நேரங்களுக்காக தன்னைத் தயார்செய்து கொண்டது”

மிருகங்கள் என்ற நிலையைத் தாண்டி தனது கடமையை எந்தவித சோர்வுமின்றிச் செய்யும் ஓர் அதிகாரியை துரியினிடத்தில் காணமுடிகின்றது. துரியோதனன் எப்படி நண்பர்களுடன் நெருக்கத்துடனும் எதிரியெனத் தான் எண்ணியவர்களுடன் மூர்க்கமாகவும் நடந்து கொண்டானோ அதேபோணியில் துரியின் பாத்திரமும் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. அதன் இறப்புக்கூட மகாபாரத இறுதி யுத்தத்தில் துரியோதனன் நிலையாகவே வருகின்றது.

‘ஒரு நாள் தருணம் பார்த்து துரியின் பரம எதிரியான றக்கூன் ஒரு வஞ்சகமான சூழ்ச்சி செய்தது. அதிகாலை ஐந்துமணியிருக்கும் ‘டங்’ ‘டங்’ என்று வாளிச் சத்தம் கேட்டது. துரி வழக்கம்போல் தன் வாசல் வழியாக பாய்ந்தது. அது அப்படிக்கடக்கும் போது கதவு ‘டக்’ என்ற சத்தத்துடன் திறந்து மூடிக்கொள்ளும். றக்கூனும் அங்கும் இங்கும் ஓடுவது போல் பாய்ச்சல் காட்டிவிட்டு வழக்கம் போல் மரத்தில் ஏறாமல் வேலியிலே அது செய்துவைத்திருந்த ஓட்டை வழியாக பாய்ந்து போனது. யுத்தத்தின் உத்வேகத்தில் அறிவுமூங்க துரியும் அதனைத் துரத்திக் கொண்டோடியது”

“நான் ஓடிப்போய் துரியை அள்ளியெடுத்த போது அதனுடைய மூச்சு இழை போல ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதன் பனித்த கண்கள் என்னையே பார்த்தபடியிருந்தன. எனது நீண்ட கால நண்பனான துரியுடைய கடைசிச் சுவாசம் என் கைகளில் மெதுவாக ஊர்ந்து முடிந்தது. துரியோதனன் என்ற தலை வணங்காத மன்னன் இடது தொடையில் அநியாயமாக அடிபட்டு இறந்தது போல துரியும் தனது இடது தொடை நசுக்கப்பட்டு என் மடியில் உயிரை நீத்தது”

இவ்வாறு கதை முழுவதும் துரியின் பாத்திரமூடாக மகாபாரதம் ஊடுருவி நிற்கின்றது. பாரதக் கதைப் போக்கை தன் கதைக்கேற்ப திருப்பிவிட்டுள்ளார் ஆசிரியர். இக்கதைக்கான களம் அமெரிக்கா, முக்கிய பாத்திரம் நாய். ஆனால் இவற்றுடன் எந்தவித தொடர்பும் அற்ற மகாபாரதத்தை இணைத் துள்ளமை வாசகர்களை ஆச்சரியமாகப்

பார்க்கவைக்கின்றது. எமக்கு பழக்கமற்ற சூழலை அந்நியப் படுத்தாது எமக்கு அருகிலே வைத்திருக்க மிகச்சிறந்த வழி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஓ, என் இனிய நன்பனே நீயும் தொடையிலே அடிபட்டு இறக்கக் கூடும் என்கிற சிறு சமுசயமாவது எனக்கிருந்திருந்தால் துரியோதனன் என்கிற பெயரை உன்மீது சுமத்த நான் பிரியப்பட்டிருக்க மாட்டேனே...”

இதுதான் கதையின் முடிவு. கதையில் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பல விடயங்களை அடுக்கிக்கொண்டு ஆசிரியர் கூறினாலும் கதையோட்டம் குழம்பாது இறுதிவரை மகாபாரதமும் இக்கதைக்குள் பயணம் செய்திருப்பதை கதையின் முடிவு வசனங்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. இது ஒரு உத்திமுறையென்றே தெரிகின்றது. புலம்பெயர் சூழலில் கதைகூறும் யாருக்கும் அழகியலில் குறையின்றிக் கதைசொல்ல இவ்வுத்தி முறை தொடர்ந்தும் பயன்படுத்துவது சிறுகதைச் சூழலுக்கு புத்துயிருட்டுவதாகவே இருக்கும்.

வம்சவிருத்தியில் இரண்டாவது கதை ‘ஒரு சதம்’ வெளிநாட்டு வாழ்க்கைக்கு இசைவாக்க மடையும் ஈழத்தமிழரின் வாழ்வியலையும், அறிவாற்றலைப் பிரயோகித்து முன்னேறும் முயற்சியில் நாளும் நடத்தும் முயற்சிப் போராட்டமே வெற்றியை சம்பாதித்துத் தரும் என்ற நம்பிக்கையையும் விதைக்கும் கதை. இதில் கணக்காளர் ஒருவர் தாம் செய்யும் கணக்கில் ஒரு சதம் காணாமல் போகவே அதைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க தொடர்ந்தும் போராடுகின்றார். இப்போராட்டத்தை ஆசிரியர் மகாபாரதப் போராட்டத்துக்குள் ஒரு போராட்டமாக இணைத்துவிடுகிறார்.

“ஒரு நாள் அல்ல, இரண்டு நாள் அல்ல, பல நாட்கள் போராட்டம் பயனின்றி ஓடிவிட்டன. கந்தோரில் இருந்து வந்ததும் நேராகப்போய் கம்பியூட்டரின் முன் இருந்துவிடுவேன். இரவு இரண்டுமணி மூன்று மணிவரை வேலை செய்வேன். களைத்து அப்படியே படுத்துத் தூங்கியும் இருக்கின்றேன். ஆனால் அந்த

**‘ஓ... இப்படியெல்லாம் நடக்கின்றன
ஓ... இதுமாதிரியெல்லாம் ஆட்கள் இருக்கின்றார்கள்.**

இப்படியெல்லாம் நடந்துகொள்கிறார்கள் என்று

நினைக்கும்படி செய்கின்றன” என

வல்லிக் கண்ணன் அவர்கள் எழுதியது

போன்று வம்சவிருத்திக் கதைகள் அமைந்தாலும்

அவை எம்முடனே ஒன்றித்துச்செல்ல ஆசிரியர்

பாவித்திருக்கின்ற மகா பாரத உதாரணங்கள் பெரிதும்

துணைபுரிந்துள்ளன.

ஒரு சதம் என் கைக்குள் அகப்படாது தப்பித்துக்கொண்டே வந்தது...”

பல இடங்களில் எழுதுவதைத் தவிர்த்து காட்சிகளாக்கி வாசகனை மனக்காட்சி காணவைக்கும் ஆசிரியர் இங்கும் ஓர் காட்சியை எழுதாமல் விபரிக்கின்றார்.

“அன்றிரவு என் போராட்டம் ஆரம்பித்தது. கிழவனுக்கும் மீனுக்கும் நடந்தது போன்ற போராட்டம். வீமனுக்கும் ஜராசந்தனுக்கும் நடந்த துவந்த யுத்தம் போன்று முடிவில்லாத ஒரு யுத்தம்.”

மகாபாரதப் போராட்டத்திற்கும், கணினிக் கும் இவருக்கும் நடக்கும் போராட்டத்திற்கும் தொடர்பு காண்பது முடியாதது. அது முற்று முழுதாக பலத்தில் நின்று செய்யப்பட்ட போராட்டம். ஆனால் இது நாம் ஒரு செயலைச் செய்யும்போது விட்ட பிழையை மீளக் கண்டுபிடிப்பது மட்டும்தான். முற்றுமுழுதாக அறிவை மட்டுமே பிரயோகிக்க வேண்டிய நிலை, ஆனால் மிக லாவகமாக இரு போராட்டங்களையும் ஒன்றாக்கிவிடுகிறார் கதாசிரியர். இதற்கு அவருக்கு மகாபாரதத்தில் இருந்த பரிச்சயம் மிக முக்கிய காரணம். இதைவிட மகாபாரதத்திற்கு இருக்கும் மிகப்பரந்த சமூகத்தன்மையும் இக்கதைக் கட்டமைப்பிற்கேற்ப இயைந்து செல்கின்றது என்றால் மறுக்க முடியாது. இக்கதை முழுவதும் ஒருவரின் அறிவின் முயற்சியும்

அதில் அவர் அடையும் வெற்றி தோல்வியும், வெற்றிகள் அவரை உயரக்கொண்டு செல்வதுமே கூறப்படுகின்றது. அதற்கு ஏற்ப ஒரு பொதுவான, கதையில் எந்த இடத்திலும் பயன்படுத்தக் கூடிய உவமையாகவும் இவ் உவமையைக் காணமுடிகின்றது. இதனால் கதையில் மைய உவமையாக இவ் உவமையைக் காட்ட முடியும். அதாவது மகாபாரதம் இக்கதைக்குள்ளும் மையப் புள்ளியாகிவிடுகின்றது.

வம்ச விருத்தியில் வரும் இன்னொரு கதை 'பீ.னிக்ஸ் பறவை' இக்கதையில் முக்கிய பாத்திரமாக இலங்கையில் இருந்து சென்று புதியதொரு வாழ்க்கையைக் கண்டுணரும் தாய் படைக்கப்படுகின்றாள். அவள் தன் மகனுக்கு அர்ஜுனன் எனப் பெயரிடுகின்றாள். தான் பாரதக் கதையில் வரும் அர்ஜுனன் நினைவிலேயே அவனுக்கு பெயர் சூட்டியதாகக் கூறிக் கதையின் ஆரம்பத்திலேயே மகாபாரதத்தின் ஹீரோக்களில் ஒருவரான அர்ஜுனனை அறிமுகப்படுத்தினாலும் இக்கதையில் வரும் சில முக்கியமான சம்பவங்களை விளங்கப்படுத்தவே மகாபாரதத்தை உபயோகிக்கின்றார் ஆசிரியர். கதை முழுவதுமாக விஞ்ஞான உலகில் புகுந்த ஒரு நாட்டில் நடக்கும், கதை கிட்டத்தட்ட இன்னும் இருபது ஆண்டுகளுக்குப்பின் சவீடன் எப்படியிருக்கும், அந்நாட்டு மக்கள் வாழ்க்கை எப்படியிருக்கும் என்ற கற்பனை பாய்ந்து ஓடும் கதையாயினும் மனிதாபிமானத்தை வளர்த்து மனதில் உயிர்ப்பாசத்தைக் கோட்டைச் சுவராக எழுப்பிவிட்டுச் செல்லும் கதை. இதனால் விஞ்ஞானத்தின் விளங்காத விந்தைகளைத் தெளிவுபடுத்த மகாபாரதத்தை தூக்குகிறார் அ. முத்துலிங்கம். அங்கு கிரெடிட் காட் மறைந்து 'ஐ.டி பெல்ட்' என்ற ஒன்றை மனிதர்கள் தமது அனைத்துத் தேவைகளுக்கும் பயன்படுத்துகின்றார்கள்.

பணக்கொடுக்கல் வாங்கல்கள், வீட்டுத் திறப்பு, கார்ச் சாவி, அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்தல் என அனைத்துக்கும் இதையே உபயோகப்படுத்துகின்றார்கள். இந்நிலையில் இவ் ஐ.டி பெல்டை எல்லோரும் எப்போதும் வைத்திருப்பார்கள். இதை விளக்க கர்ணனிடம் தாவும் ஆசிரியரின் மனம் அவனிடம் இருந்த

கவச குண்டலத்தைக் கூறி இலகுவாக அதன் தேவையையும் மதிப்பையும் உணர்த்துகின்றார்.

“நான் வந்து சேர்ந்த உடனேயே அர்ஜுனன் செய்த முதல் காரியம் என் சார்பாக ஒரு ஐ.டி பெல்டுக்கு விண்ணப்பம் செய்ததுதான். இதுதான் இங்கே எனக்கு அதிசயத்திலும் அதிசயம் இதுபற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன், படித்தும் இருக்கின்றேன். ஆனால் நேரில் பார்த்த போதுதான் அதன் உண்மையான தாக்கம் புரிந்தது. கர்ணனின் கவசகுண்டலம் போல இந்த ஐ.டி பெல்டை எல்லோரும் கட்டியபடியே திரிவார்கள். படுக்கும் நேரம் தவிர ஐந்து வயதுக் குழந்தை முதல் அறுபது வயதுக் கிழவர்வரை இதைக்கட்டாமல் ஒருவரும் வெளிக்கிடுவதில்லை”

இக்கதையின் இன்னுமோர் இடத்தில் மிகச் சூட்சுமமாக பாரதக்கதை கூறுகின்றார் ஆசிரியர். சவீடனில் சனத்தொகை பெருகாது பாதுகாப்பதற்காக ஒருவர் இறந்தாலே இன்னொரு பிறப்புக்கான அனுமதி வழங்கப்படுகின்றது. இந்நிலையில் திடீரென சவீடன் அரசு ஒரு சட்டத்தை அறிமுகம் செய்கிறது. அதுதான் எழுபது வயதுக்கு மேற்பட்ட ஒருவர் தான் இறக்க விரும்பினால் அரசுக்கு கருணை மரணத்தை விண்ணப்பம் செய்துவிட்டு தனக்கு நெருங்கிய உறவினர் ஒருவருக்கு குழந்தைப் பிறப்பிற்கான உரிமையை வழங்கலாம். அதாவது எதிர்காலச் சந்ததிக்காக காவோலைகள் புத்தி சுவாதினத்துடனும் ஆரோக்கியத்துடனும் இடம் விடுத்துக் கொடுத்து தம் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இதற்கான உதாரணத்தையும் பாரதக் கதையில் இருந்து தேடிக் கண்டுபிடித்து எம்முன் நிறுத்துகின்றார் கதாசிரியர். முதல் நாள் 70 வயதைத் தாண்டிய நபர் ஒருவரின் பிறந்தநாளுக்குச் செல்லும் அர்ஜுனனின் தாய்க்கு அதிர்ச்சி. அந்நபர் நல்ல ஆரோக்கியமாக இருந்தாலும் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடிவிட்டுத் தனது மரணத்தை அறிவித்து, எல்லோருக்கும் பரிசளித்துவிட்டு மருத்துவர்களுடன் மரணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக தனக்குக் கிடைத்த அனுமதியுடன் செல்கிறார். அனைவரும் குதூகலத்துடன்

அவரை வழியனுப்பி வைக்கின்றனர். இரவு வீட்டுக்கு வந்து உறங்கும் தாய்க்கு உறக்கம் வரவில்லை. அவள் சிந்திக்கின்றாள்.

“அவர் சாகவேண்டி அப்படி என்ன அவசியம்? எனக்கு இது மிகவும் அநியாயமாகப்பட்டது (சுவீடன் அரசு இளைஞர்கள் தொகை வெகு வாகக் குறைவதால் இதனை அங்கீகரிக்கின்றது. ஆனால் இவரால் இதைத் தாங்க முடியவில்லை, கதை தொடர்கிறது) எங்கள் இதிகாசங்களில் பிராயோபவேசம் என்று சொல்லியிருக்கின்றது. பாரதப்போர் முடிவில் வில்லுக்கதிபதியான விதுரன் என்ன செய்தார் காட்டிலே போய் தர்ப்பை விரித்து அதன் மீது படுத்து பிராயோகபவேசம் செய்து கொண்டார்...”

என இந்நிகழ்ச்சிக்கும் பாரதக்கதைக்கும் முடிச்சுப்போட்டு அழகான மாலையாக ஆசிரியர் வெளியில் நின்றபடி, கதையோட்டம் குழம்பாது கதை தொடுக்கிறார். இவ்வாறு பாரதக்கதையைப் பயன்படுத்தும் ஆற்றல் இவரிடமுள்ள இலக்கியப் பரிச்சயத்துக்கு முடிசூடுகின்றது.

‘முடிச்சு’ என்ற கதையில் மனிதர்களை இரண்டாகப் பிரிக்கின்றார் ஆசிரியர். “மனிதர்கள் இரண்டுவிதமானவர்கள் முதலாவது ரகம் சாதாரணமான நேரங்களில் சாதாரண வேலை செய்பவர்கள். கழுத்தைப் பிடிக்கும் நெருக்கடி நேரங்களில் சுடர்விட்டு பிரகாசிப்பார்கள். இரண்டாவது ரகம் அசாதாரண திறமையுடன் செயற்படுபவர்கள். ஆனால் நெருக்கடியான சந்தர்ப்பங்களில் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு செய்வதறியாது திகைப்பார்கள். இதில் இரண்டாவது ரகம் இதிகாசத்தில் கர்ணன். வில்வித்தையில் கர்ணன் அர்ஜுனனைவிட ஒரு இழை மேல் என்றே சொல்லலாம். ஆனால் உக்கிரமான போர் நடந்துகொண்டிருக்கும் சமயங்களில் பாவம் கர்ணன் செய்வதறியாது தடுமாறி நின்றுபோய்விடுவான்... நான் முதலாவது ரகம். அசாதாரண நேரங்களில் தீர்வுகாண்பதுதான் என் திறமை...” இவ்வாறு கதைசுறிச் செல்கிறார்.

இக்கதை முழுவதும் நுண்ணறிவு வாழ்க்கை வளர்ச்சிக்கு மிக முக்கியமானது என்பார் ஆசிரியர். இதனால் இதிகாசத்தில் மட்டுமல்ல நடைமுறை வாழ்விலும், வேறு

இலக்கியங்களிலும் மதிநுட்பம் அற்றவர்கள் கோட்டைவிட்ட பல நிகழ்ச்சிகளை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறார். ஒருகட்டத்தில் ஔவையாரையும் இழுத்து வந்து கதைக்குள் நிறுத்தி விடுகின்றார்.

“மிகவும் படித்து இறுமாந்த ஔவைக் கிழவி மாடுமேய்க்கும் சிறுவனிடம் தோற்கவில்லையா, கிழவி சிறுவன்தானே எனப்பாராமல் அவனுடைய கேள்விக்கு ஆழ்ந்து யோசித்திருந்தால் சரியான விடை கூறியிருப்பாள் அல்லவோ. ஔவையார் பழத்தை எடுத்து ‘பூ, பூ’ என ஊதியபோது சிறுவன் “என்ன பாட்டி பழம் சுடுகிறதா” எனக் கேட்டுச் சிரித்த அந்தத் தருணத்தில் ஔவையாரின் மனம் என்னபாடுபட்டிருக்கும். ஒரு கணத்திலும் கணம் சிந்திக்கத் தவறியதன் விளைவல்லவா இது?...”

என்ற கேள்வியால் ஔவையாரிடம் ஒரு போடுபோட்டுவிட்டு நிமிர்ந்து நின்று தேவையான நேரத்தில் சரியாகச் சிந்திக்காதவர்களைப் பார்த்து சிரிக்கின்றன முத்துலிங்கம் அவர்களின் எழுத்துக்கள். கர்ணனுக்கு சாபம் இருந்தாலும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் கதையோடு சேர்த்து மனிதர்களைப் பிரிக்கும் ஆசிரியரின் இந்தப் பிரிப்பு அச்சொட்டாகவே பொருந்தி நிற்கின்றது.

வம்ச விருத்தித் தொகுப்பில் வரும் முக்கியமான கதை ‘வம்சவிருத்தி’ என்ற கதை. இதில் மிருகங்களுக்கான ஒரு பாதுகாப்பு வேலையைப் போட நினைக்கின்றார் ஆசிரியர். ஆனாலும் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பல தத்துவங்களைத் தும்புமுட்டாள் போல மிக மெதுவாக கரைத்துவிடுகின்றார். மனிதர்கள் சூழ்நிலைக் கைதிகளாகவே அதிகம் வாழ்கின்றனர். அடிப்படையில் பல நல்ல குணங்களையுடையவர்களும் சில சூழ்நிலைகளால் தம்மை அறியாது தவறு செய்வது இயல்பு. எது எவ்வாறாயினும் தவறு தவறுதானே. இந்தத் தவறைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்பும் ஆசிரியர் இங்கும் துரியோதனனை இழுத்துவருகின்றார்.

அந்தக் குக்கிராமத்தில் ஒரே ஒரு பாற்கடை

அதற்கு உரிமையாளர் அஹமத் மிர்ஸா. திடீரென ஒருநாள் பால்தேவை ஏற்படவே இப்பொழுதும் வீடு தேடி வருகின்றான் மிர்ஸா. இக்கதை பாகிஸ்தான மையமாகக் கொண்டது. அதிகமாக இஸ்லாமிய சமயம், முஸ்லிம் சமூகம்சார் விளக்கங்களை பயன்படுத்தும் முத்துலிங்கம் அவர்கள் எம்மை ஓரங்கட்டிவிடக் கூடாது என்பதற்காக பாரத இதிகாசத்தை இதற்குள்ளும் இணைக்கின்றார்.

‘அஹமத் மிர்ஸா வீடுதேடி வந்தபோது, புன்னிலா எருமை மாட்டடியில் வேலையாக இருந்தான். வேலையில் கண்ணாயிருந்ததால் தலைத்திரை விலகியதைக் கவனிக்கவில்லை அவள். மிர்ஸா பிழையான வழியில் போகிறவன் அல்ல... அவளைப் பார்த்த கண்களை அவனால் அகற்ற முடியவில்லை. வைத்த கண்வாங்காது அப்படியே கொஞ்ச நேரம் நின்றான்.. புத்தி அடியோடு மழுங்கி விட்டது. வெற்றிக் களிப்பில் துரியோதனன் மதிமயங்கி ஒற்றையாடையோடு இருந்த திரௌபதையை சபைக்கு இழுத்துவரச் சொல்லி அவள் பார்க்கத் தனது இடது தொடையை கையினால் தட்டவில்லையா அதுமாதிரி ஒரு தருணம் உன்மத்தனாகிவிட்டான் அவன். அதற்குப் பிறகு மகாபாவமான ஒரு காரியத்தைச் செய்தான் மிர்ஸா. கண்வெட்டாமல் அவளையே பார்த்தபடி சீப்பை எடுத்துத் தன் தலையை வாரினான். இது கிராமங்களில் பாரதூரமான ஒரு அசிங்கமான சைகை. இப்படியான நடத்தைக்கு மன்னிப்பே கிடையாது...”

இங்கு முற்றுமுழுதாக இஸ்லாமியக் கதைகூறும் கதாசிரியர் அதற்குள்ளும் மகா பாரதத்தை இணைத்துள்ளது அபாரமாக உள்ளது. இஸ்லாமிய நாடொன்றில் பெண் களுக்கு எதிரான எப்படியான செயற்பாட்டிற்கு தண்டனை உண்டு என எமக்கு தெரியாது. ஆனால் ஆசிரியர் கூறும் திரௌபதி துரியோதனன் கதை மூலம் அவனது சைகை எத்தகையது என்பது எமக்கு எளிதில் புரிந்துவிடுகின்றது. இக்கதையின் அடிநாதம் தவறுசெய்யும் எதிராளியைப் பழிவாங்கி தனது வம்சத்தை வீர வம்சமாகத் தழைக்க வைக்க ஒரு முஸ்லிம் குடிமகன் எடுக்கும் முயற்சியே விளங்கப்படுத்தப்படுகின்றது. இதற்கு ஆசிரியர் காட்டிய மகாபாரத நிகழ்ச்சி

கனகச்சிதமாகப் பொருந்திவருகின்றது. திரௌபதியை மானபங்கப்படுத்திய துரியோதனனை அழித்துச் சந்திர வம்சத்தைத் தழைக்கச் செய்வதே பாண்டவர்களின் நோக்கம் என்பதை நாம் அறிவோம்.

மகாபாரதம் ஒரு இதிகாசம், மிகப்பழையது, அதில் இருந்து நாம் இன்றைய நவீன உலகில் என்ன பாடத்தைப் படித்திட முடியும், எமது சூழல் வேறு மகாபாரதம் நடந்த சூழல் வேறு. அந்த வாழ்க்கை முறையையும் எமது வாழ்க்கை முறையையும் இணைத்துவிட முடியாது என்று முரசுகொட்டும் பலருக்கு பிடரியில் அடிப்பதாகவே வம்சவிருத்தி தொகுப்பில் வரும் மகாபாரதச் சம்பவங்களின் எடுத்துக்காட்டுக்களும், உவமைகளும் அமைகின்றன. தமிழின் பழைய இலக்கியங்கள் மிகப் பெறுமதியானவை. அவை எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்தக் கூடிய வாழ்வியலின் மிக அற்புதமான உண்மைகளைக் கூறி நிற்பவை. அதிலும் மகாபாரதத்திற்கு அகில இந்திய ஏற்புடைமை மட்டுமன்றி சைவ, வைணவ மத மக்களின் ஏற்புடைமையும் இன்று இலக்கிய வாசகர்கள் அனைவரினதும் ஏற்புடைமையும் உண்டு. இதிகாசங்களையும், காவியங்களையும் தொடுத்து இக்காலத்தையும் இணைத்து இலக்கியங்கள் வெளிவரும் போது அதன் சுவை வேறுபடும் அதேவேளை எமது இலக்கியம் என்ற உணர்வு அக்கதையைவிட்டு விலகாது இருக்கச் செய்கின்றது. அது எவ்வளவு நவீன உத்திமுறையைக் கையாளும் கதையாயினும் எம்முடையது என்ற உணர்வுடன் அக்கதையுடன் நாம் பயணிக்கக் கூடிய அனுபவத்தைத் தருகின்றது.

“ஆ... இப்படியெல்லாம் நடக்கின்றன ஓ... இதுமாதிரியெல்லாம் ஆட்கள் இருக்கின்றார்கள், இப்படியெல்லாம் நடந்துகொள் கிறார்கள் என்று நினைக்கும்படி செய்கின்றன” என வல்லிக்கண்ணன் அவர்கள் எழுதியது போன்று வம்சவிருத்திக் கதைகள் அமைந்தாலும் அவை எம்முடனே ஒன்றித்துச் செல்ல ஆசிரியர் எடுத்தாண்டிருக்கும் மகாபாரத உதாரணங்கள் பெரிதும் துணைபுரிந்துள்ளன என்பது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாகும்.

தமிழ்ச் சினிமாவைப் பார்ப்பது நேர விரயமே என எனக்கு நானே நீண்டகாலமாகச் சொல்லிக்கொண்டாலும் அது நிறுத்திவிட முடியாத கெட்ட பழக்கமாகவே என்னைத் தொடர்கிறது. தமிழ்த் திரையெங்கும் குவிந்து கிடக்கும் வண்ண வண்ணப் பிரமாண்டக் குப்பைகளிடையே 'தூங்கும் பனிநீரே' என்ற குடியானவனின் பாடலைப் போலவோ, கு. அழகிரிசாமியின் ஒரு சிறுகதையைப் போலவோ, பஷீரின் ஒரு நாவலைப் போலவோ, சீனத்துச் சினிமாவான 'ரூகெதரை'ப் போலவோ எளிமையும் உண்மையும் அழகியலும் கொண்ட ஒரு தமிழ்ப்படத்தைக் கண்டெடுத்துவிடமாட்டேனா என்ற நப்பாசையே தொடர்ந்தும் என்னைத் தமிழ்ச் சினிமாவைப் பார்க்க வைக்கிறது. இது பெரியார் சொன்னதுபோல 'மலத்தில் அரிசி பொறுக்கும் முயற்சிதான்.' பத்து வருடங்களிற்கு ஒருமுறை அப்படி ஓர் அரிசி கிடைத்தும் விடுகிறது.

அண்மையில் எனக்கு இரண்டு நெல்மணிகள் கிடைத்தன.

'இனி அவன்' திரைப்படத்தை இயக்கியவரான அசோக ஹந்தகம் ஒரு சிங்களவராக இருந்தபோதும், திரைப்படம் தமிழ் மொழியில் தமிழ் நிலத்தையும் தமிழ் வாழ்வையும் பேசிய படம். போருக்குப் பின்னான தமிழர்களின் இருப்பையும் இன்மையையும் பேசிய படம். அரங்கில் திரைப்படம் தொடங்கியதிலிருந்து அது எனக்குக் கடுமையான கேள்விகளையும் சந்தேகங்களையும் அரசியலரீதியாக எழுப்பிக்கொண்டேயிருந்தது. படத்தை எடுத்தது பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த இயக்குநர் என்பதால் ஒரு சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவனுக்கு இயல்பாகவே இருக்கக்கூடிய விழிப்புடனேயே அரங்கில் இருந்தேன். ஆனால் படம் முடியும் முன்பாகவே எனது கேள்விகளிற்கு படம் தெளிவான விடைகளை அளித்துவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்தைக் களமாகக்கொண்டு எடுக்கப்பட்ட படத்தில் ஓர் இராணுவத்தினனைக் கூடக் காணமுடியவில்லையே என்ற கேள்வி எனக்கும் முதலிலிருந்தது. ஆனால் படம் முடிந்தபோது படத்தின் ஒவ்வொரு சட்டகத்திற்குள்ளும் ஆயிரக்கணக்கான இராணுவத்தினரின் பிரசன்னம் இருப்பதை நான் உணர்ந்தேன். தணிக்கை விதிகள் கேவலம் சட்ட வல்லுனர்களால் உருவாக்கப்படுபவை, ஓர் அசல் கலைஞனால் தனது நுட்பமான சித்துகள் மூலம் அந்த விதிகளை நொறுக்கிப் போட முடியும்.

இலங்கையின் இனமுரண்களையும் யுத்தத்தின் பாடுகளையும் எந்தத் தமிழ் இயக்குநரைக்காட்டிலும் சிங்கள இயக்குநர்களே சினிமாவில் திருத்தமாகவும் நேர்மையாகவும் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். கருத்துச் சுதந்திரம் கடுமையாக ஒடுக்கப்படும் இலங்கைச் சூழலில் கிட்டத்தட்ட இவை இந்த இயக்குநர்களின் தற்கொலை முயற்சிகள்தான்.

படம் முடிந்ததன் பின்னாகக் கலந்துரையாடல் தொடங்கியது. இயக்குநர் அசோக ஹந்தகம் அரங்கில் திரளாயிருந்த பார்வையாளர்களின் முன்னே சிறிய உருவத்துடனும் தீர்க்கமான பார்வையுடனும் நின்றுகொண்டிருந்தார். "ஆபத்துகளை மேற்கொள்ளாமலும் சுயதியாகத்தைச் செய்யாமலும் கலை என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவே முடியாது. சுதந்திரமும் கற்பனையின் துணிச்சலும் நடைமுறையிலேயே சாதிக்கப்பட வேண்டும்" என்ற போரிஸ் பாஸ்டர்நாக்கின் சொற்களின் பருண்மை வடிவாக அசோக ஹந்தகம் அங்கிருந்தார்.

அவர் நிகழ்த்திய உரையில் "இந்தப் படத்தை எடுத்தது ஒரு சிங்களவர் என்பதால் தமிழர்கள் இதைச் சிங்களப்படம் என நிராகரிக்கிறார்கள், படம் தமிழில் எடுக்கப்பட்டதால் சிங்களவர்கள்

Un Film De Asoka Handagama
INI AVAN
(HIM, HERE, AFTER) கினி அவன்...

சுருக ஹந்தகம்

இந்தக் கதையைத் திரைப்படப் பிரதியாக எழுதுவது சாமான்ய காரியமில்லை. மிகச் சிக்கல்களும் முடிச்சுகளும் கொண்ட கதை. கடுமையான உழைப்பினால் வெறும் பதின்நான்கே நாட்களிற்குள் படப்பிடிப்பை முடித்துவிட்டார்கள்.

கமெராவுக்கு முன்னால் ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட நடிகர்கள். கமெராவுக்குப் பின்னால் நாற்பது உழைப்பாளிகள்.

இந்தியாவில் நடைபெறும் கதைக் காட்சியை

கனடாவிலேயே படம்பிடிக்க வேண்டிய நிற்பந்தம். படம்பிடிக்கப்படும்போதே வசனங்களும் நேரடியாக ஒலிப்பதிவாகின்றன. கனடாவின் தெந்தெட்டுக் காலநிலை. தொழில்முறை நடிகர்கள் யாருமில்லை. ஓரிரு நடிகர்களைத் தவிர மற்றவர்களிற்கு இதுதான் முதற்படம். இந்தப் பாடுகள் எல்லாம் அப்படியே சிந்தாமல் சிதறாமல் களத்தில் சேகரிக்கப்பட்டு திரையில் ரசவாதம் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

ஒரு பனிமொட்டு தனது இதழ்களை ஓசையில்லாமல் ஒவ்வொன்றாக மெல்ல விரித்து கடைசியில் மலராவதுபோல படம் முழுமை பெற்றிருக்கிறது. எளிமையின் அழகு. துல்லியமான அரசியல் சினிமா!

பொதுவாகப் புகலிடத்தில் உருவாக்கப்படும் தமிழ்திரைப்படங்களும் குறும்படங்களும், ஈழத்தில் புலிகள் உருவாக்கிய படங்களைக் காட்டிலும் பிரச்சாரத்திலும் தேசியவாத உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பிலும் சற்று அதிகமாகவே மூழ்கிவிடுவன. அவ்வளவும் அரசியல் விடலைத்தனமும் கலைப்போலியும் மட்டுமே. இத்தகைய காலக்கொடுமைப் படங்களிற்கும் 'ஒரு துவக்கும் ஒரு மோதிரமும்' படத்திற்கும் வெகுதூரம்.

யுத்தம் மக்களின் வாழ்வில் ஏற்படுத்தும் வலிகளையும் வடுக்களையும் மிகை உணர்ச்சியின் வழியே அல்லாமல் அகப்பார்வையின் வழியே துன்பியலின் அழகியலோடு படம் சொல்லிச் செல்கிறது. ஈழத் தமிழர்களின்

தமிழ்ப் படமென நிராகரிக்கிறார்கள்" என்றார். அவர் அவ்வாறு சொல்லிச் சொன்ன வாய் முடுவதற்கு முன்பே நான் இருக்கையிலிருந்து எழுந்துசென்று அசோக ஹந்தகமவின் கைகளைப் பற்றி முத்தமிட்டேன். மிகுந்த மனவெழுச்சியுடன் அப்போதிருந்தேன். இரண்டு மாதங்கள் கழித்து ஒரு சனிக்கிழமை மாலையில் இதே மனவெழுச்சியை லெனின் எம். சிவத்தின் 'ஒரு துவக்கும் ஒரு மோதிரமும்' திரைப்படம் மீண்டும் என்னில் கிளர்த்திற்று.

'ஒரு துவக்கும் ஒரு மோதிரமும்' திரைப்படத்தின் களம் கனடா. கனடாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்து அகதிகள், ஒரு சூடான் நாட்டு அகதி, இரு கனடிய காவற்துறைப் புலனாய்வாளர்கள் ஆகியோர் கதைமாந்தர்கள். நாயகன், நாயகி என யாருமில்லை. வித்தியாசம் வித்தியாசமான, ஆனால் ஒன்றோடு ஒன்று ஊடும்பாவமாகச் செல்லும் ஆறு தனிக்கதைகளை ஒரு கணையாழியும் ஒரு துப்பாக்கியும் ஒரு மையத்தில் இணைக்கின்றன. அந்த மையம் போரின் தழும்பாயிருக்கிறது.

இந்தப் படத்தை எதார்த்தப் பாணியில் உருவாக்கப்பட்ட படமாகச் சொல்ல முடியாது. படத்தின் ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் தனித்துவமானவையல்ல. அவை வகை மாதிரிப் பாத்திரங்களாகவே பிரக்ஞையுடன் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காட்சிகளை அமைத்த விதமும் எதார்த்தப் பாணியிலானதல்ல. ஒவ்வொரு காட்சியும் ஒவ்வொரு உருவகம். ஒவ்வொரு சட்டகமும் குறியீடுகளால் நிரப்பப்பட்டவை. சற்றுக் கவனம் தவறியிருந்தாலும் திரையில் நிகழ்ந்தப்பட்ட ஒரு நவீன நாடகம்போல படம் வீழ்ந்திருக்கும்.

இழப்புக்களையும் துயர்களையும் அது உரத்த பிரச்சாரகர்கள் வழியே அல்லாமல் சாதாரண மானவர்களின் ஆன்மாக்கள் வழியாக நம்மிடம் கையளிக்கின்றது. ஈழத் தமிழர்களின் துயரையும் ஓர் ஆபிரிக்க யுத்த சாட்சியின் துயரையும் ஒரே புள்ளியில் இணைத்து உலகம் தழுவிய அகதிகளின் துயராகப் படம் விரிகிறது.

புலம் பெயர்ந்த அகதிகளின் வாழ்வைச் சொல்கிறோம் என ஏராளம் படங்கள் வந்துவிட்டன. அவை மது ஒழிப்பு, 'ரவுடியிஸ்' ஒழிப்பு, தமிழ் கலாசாரக் காவல் என மோசமான முறையில் எடுக்கப்பட்ட ஆவணப்படங்களாக எஞ்சின, அல்லது 'புலிவால்' படங்களாகக் கந்தறுந்தன. இவற்றிற்கு வெளியே இதய சுத்தியுடன் சில முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் அவை கடுமையான கலை வறுமையால் செத்தே பிறந்தன. 1996ல் அருந்ததியின் இயக்கத்தில் வெளியான 'முகம்' திரைப்படம் மட்டுமே சினிமாவுக்கேயான அழகியலோடு அகதிகளின் ஆன்மாக்களைப் பேசவைத்தது. 'முகம்' எண்பதுகளில் புலம்பெயர்ந்த முதலாவது தலைமுறையைப் பற்றிப் பேசியது. லெனின் எம்.சிவம் இரண்டாயிரங்களில் வாழும் முதல் அகதித் தலைமுறை குறித்தும், இரண்டாவது தலைமுறை குறித்தும் பேசியிருக்கிறார். அருந்ததியின் 'முகம்' வெளியானபோது அத்திரைப்படம் குறித்து எழுத்தாளர் மு. புஷ்பராஜன் 'ஓரடி, பெரும் பாய்ச்சல்' என எழுதினார். புலம் பெயர்ந்த தமிழ்ச் சினிமா மறு அடியை வைத்துப் பாய்வதற்கு நாங்கள் பதினேழு வருடங்கள் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

1980-களின் நடுப்பகுதியில் தமிழகத்தில் ஈழ விடுதலை இயக்கங்களின் பயிற்சி முகாம்கள் பரவலாக இருந்தன. அந்த முகாம்களில் உள்ளியக்க மோதல்களில் மனித விழுமியங்களுக்கு ஒவ்வாத முறையில் சித்திரவதைகளும்படுகொலைகளும் ஏராளமாக நடந்தன. போராட்டத்திற்கு எனச் சென்ற பல இளைஞர்கள் வெறும் சந்தேகங்களின் பேரிலே அடித்தே கொல்லப்பட்டார்கள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலிருந்துதான் 'ஒரு துவக்கும் ஒரு மோதிரமும்' படத்தின் கதை ஆரம்பமாகிறது. படத்தில் குறிப்பிடப்படுவது எந்த ஈழவிடுதலை இயக்கம் என்ற குறிப்புகளை

இயக்குநர் கொடுக்காவிட்டால் கூட அந்தப் படுகொலை இயக்கம் 'புளொட்' இயக்கமே என்று ஒரு பார்வையாளர் இயல்பாகவே முடிவுக்கு வருவார். கோவிந்தனின் 'புதிய தோர் உலகம்' நாவல் புளொட் இயக்கத்தின் உட்படுகொலைகளையும் சித்திர வதைகளையும் ஒவ்வொரு ஈழத் தமிழரின் நெஞ்சிலும் ஆழமாகப் பதித்துவிட்டிருப்பதால் பார்வையாளர் இயல்பாகவே இந்த முடிவை எடுத்துவிடுகிறார். சித்திரவதைக்குப் பொறுப்பு பாணவனுக்கு படத்தில் கொடுக்கப்படும் 'இரும்பன்' என்ற பெயர் புளொட்டில் புகழ்பெற்ற 'டம்மிங்' கந்தசாமியின் செல்லப் பெயரான 'சங்கிலி' என்ற பெயரோடு பொருந்தியும் போய்விடுகிறது.

தமிழகப் பயிற்சி முகாம்களில் இத்தகைய உட்படுகொலைகளை புளொட் மட்டுமல்லாமல் புலிகளும் டெலோவும் கூடப் பெருமளவு செய்திருக்கிறார்கள்.

எண்பதுகளை ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பவர்கள் புலிகளின் கொலைவாகனமான பச்சை வள்ளத்தையும், கொல்லப்பட்ட சமன், ரூபன், பல்லவன் முதலிய போராளிகளையும், டெலோவுக்குள் ஏற்பட்ட ரமேஸ் - சுதன் பிரச்சினையையும் கொலைகளையும் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். இத்தகைய உட்படுகொலைகளை EROS, TELA, TEA போன்ற இயக்கங்களும் சிறிதளவு செய்திருக்கின்றன. அவை சிறிய இயக்கங்கள் என்பதால் அவர்களால் முடிந்தது அவ்வளவுதான். ஈ.பி. ஆர்.எல்.எவ்வின் இந்தியப் பயிற்சி முகாம்களில் இவ்வாறு கொலைகள் நடந்ததாகப் பதிவுகள் இல்லாதபோதும் அந்த இயக்கத்திற்குள்ளும் போராளிகள் மீது தலைமை சந்தேகக் கண் வைத்திருத்ததென்றும் போராளிகள் உளவு பார்க்கப்பட்டனர் என்றும் 'வானத்தைப் பிளந்த கதை' நூலில் செழியன் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

இந்த இரத்தப்பழி வரலாறு பதிவு செய்யப்பட வேண்டும், திரும்பத் திரும்ப அழுத்தமாகப் பதிவுசெய்யப்பட வேண்டும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்தில்லை. படத்தில் குறிப்பிடப்படும் இயக்கத்தை டெலோ இயக்கமாகவோ புலிகள் இயக்கமாகவோ கூட ஒருவர் கருதிக்கொள்ள வாய்ப்புகளுள்ளன. ஆனால் இயக்குநர் அந்த இயக்கம் புலிகள்

இயக்கம் அல்ல என்பதை திரைக்கதைக்குத் தேவையே இல்லாத மேலதிகமான ஓர் ஓட்டு வசனம் மூலம் பார்வையாளர்களுக்கு உணர்த்தி விடுகிறார். அந்த இயக்கத்திலிருந்து தப்பியோடத் திட்டமிட்ட போராளிகள் விசாரணை செய்யப்படும்போது விசாரணைக்கு உள்ளாகும் போராளி, அங்கிருந்து தப்பி புலிகள் இயக்கத்தின் முகாமிற்கு ஓடத் திட்டமிட்டிருந்ததாகக் கூறுகிறான்.

இந்த உபரி வசனம் படத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்காவிட்டால் இந்தப்படம் மிகப் பெரிய எதிர்ப்புகளை புலம்பெயர்ந்த புலி ஆதரவாளர்களிடம் சந்தித்திருக்கும். அவர்கள் கலைக்கு இவ்வாறு தாறுமாறாக மரியாதை செய்யப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டவர்கள். இன்றும் கூடப் புகலிடத்தில் ஏராளமான கலாசார அமைப்புகளையும் கலை அமைப்பு களையும் ஊடகங்களையும் அவர்கள் தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருப்பதால் படத்தைத் திரையிடுவதில் சிக்கல்களும் ஏற்பட்டிருக்கும். எனினும் இதை இயக்குநரின் சமரசப் புள்ளியாகக் குறித்துக்காட்டுவதும் முழுமையாகச் சரியாகாது. ஏனெனில் புளொட் இயக்கத்தில் அவ்வாறு கொலைகள் நிகழ்ந்தன. அந்த இயக்கத்தின் பயிற்சி முகாம்களிலிருந்து போராளிகள் தப்பியோடிப் புலிகள் இயக்கத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார்கள் என்பது வரலாற்று உண்மையே. ஒவ்வொரு இயக்கங்களிலும் இது நடந்திருக்கின்றது. புலிகள் இயக்கத்தில் பிரபாகரனுக்கு அடுத்த நிலைத் தலைவர்களில் ஒருவரான ராகவன் இயக்கத்திலிருந்து இரகசியமாக வெளியேறி உறங்குவதற்கு நேராகச் சென்ற இடம் ஈ.பி. ஆர்.எல்.எவ்வின் சூளைமேடு அலுவலகம்.

திரையிடலுக்குப் பின்னான பார்வையாளர்களுடனான சந்திப்பொன்றில் 'சனல் 4' தயாரித்து வெளியிட்ட 'கொலைநிலம்' ஆவணப்படமே இந்தப் படத்தை எடுப்பதற்குத் தனக்கு அகத்தூண்டலை அளித்ததாக லெனின் குறிப்பிட்டிருந்தார். கலையைக் காப்பாற்றுகிறேன், புலம்பெயர்ந்த சினிமாவை வளர்க்கிறேன் என்றெல்லாம் பிதற்றிக்கொண்டிருப்பவர்களிடையே இத் தகைய அரசியற் கடப்பாட்டு உணர்வுடன் இயங்கும் லெனின் எம். சிவத்தின் இருப்பு நமக்கு உற்சாகமளிக்கிறது. இந்த வகையிலும்

இவர் ஒருவரே புகலிடச் சினிமாவில் அருந்ததியின் தொடர்ச்சி.

இதுவரை தமிழ்ச் சினிமா கண்டிராத இரு பொருட்கள் இந்தப் படத்தில் பேசப்படுவதைக் குறித்துக்கொள்வோம். ஒருபாலுறவாளர்களான இரு தமிழ் இளைஞர்களின் காதல், வெளி அழுத்தங்களால் கலைக்கப்படுவதையும் அதன் துயரையும் படம் அழுத்தமாகப் பதிவாக்கியிருக்கிறது. ஆறு கதைகளில் இது ஒரு கதை என்றபோதிலும் படம் முழுவதும் அந்தத் துயரை இயக்குநர் அணையாமல் வைத்திருக்கிறார்.

ஓர் ஆபிரிக்க அகதிக்கும் ஈழத் தமிழ்ச்சிக்குமான காதலை மிகச் சில காட்சிகளிற்குள்ளேயே உணர்வுபூர்வமாகவும் காதலின் பரிசுத்தத்தோடும் படம் சித்திரிக்கிறது. படம் அவர்கள் இருவரது இணைவுடனேயே முடிகிறது. ஆபிரிக்கர்களுக்கு தமிழ்ப் பெண்களைச் சேர்த்துவைத்து லெனின் எம்.சிவம் தமிழ் கலாசாரத்தை அழிப்பதாக திரையிடலுக்குப் பின்னான கலந்துரையாடலில் காரசாரமான வாதம் வைக்கப்பட்டதையெல்லாம் என்ன சொல்வது! இன்றைய தேதிக்கு இந்த உலகத்திலேயே அதிகளவு ஆட்களைக் கொண்ட சாதி அகதிச் சாதிதான், நாம் அதன் மக்கள் என்கிறது படம்.

ஒரு படத்தில் ஒருவர் அல்லது இருவர் சிறப்பாக நடிப்பார்கள். இந்தப் படத்தில் அத்தனை நடிகர்களுமே மிகச் சிறப்பாகத் தங்களது கதாபாத்திரங்களை உருவகித்துள்ளார்கள். குறிப்பாக சூடான் அகதியின் பாத்திரத்தை நடித்த ஆர்தர் சிமியோனும், தேனுகாவும், மதிவாசனும் தங்களது பாத்திரங்களின் உச்சபட்ச சாத்தியங்களை நிகழ்த்திக் காட்டியிருக்கிறார்கள். 'ஞானம்' என்ற பாத்திரத்தை நடித்திருக்கும் பாஸ்கரின் ஆற்றுகை தனித்துவமானது. பாஸ்கரின் இயந்திரத்தனமான நடிப்பையும் எரிச்சலூட்டும் மன்மதத்தனங்களையும் நான் சில படங்களிலும் தொலைக்காட்சித் தொடர்களிலும் பார்த்திருக்கின்றேன். ஆனால் இந்தப் படத்தில் அவருக்குக் கிடைத்திருக்கும் வாய்ப்பு ஆடுகளத்தில் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலனுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பைப் போன்றது. இந்தப் பாத்திரத்தை பாஸ்கரைத் தவிர வேறுயாராலும் இவ்வளவு சிறப்பாகச்

செய்திருக்க முடியாது என்றே தோன்றுகிறது. பாஸ்கரின் வசன உச்சரிப்பு வேறு எவருடையதை விடவும் திரையில் இயல்பான ஈழத்தமிழ் பேச்சொலியைக் கொண்டது.

இந்தப் படத்தின் இன்னொரு சிறப்பாக இந்தப் படம் தமிழகத்துச் சினிமாக்களின் பாதிப்பிலிருந்து முழுவதுமாக விடுபட்டிருப்பதைச் சொல்ல முடியும். ஈழத்துத் திரைப்பட முயற்சிகளின் கலைத்துவச் சறுக்கல்களிற்கு அவை தமிழகச் சினிமாக்களைப் பிரதிசெய்ய முயன்றமையே முதன்மையான காரணம். வெறுமனே பேச்சு வழக்கை மட்டும் மாற்றிக்கொண்டால் (அதைக் கூடச் செவ்வனே செய்வதில்லை) அது ஈழத்துச் சினிமாவாக அல்லது புலம் பெயர் சினிமாவாக மாறிவிடும் என நினைக்கிறார்கள். அல்லது போரைக் குறித்துப் படம் எடுத்தாலே அது ஈழத்துச் சினிமாவுக்கான தகுதியைப் பெற்றுவிடுகிறது என நினைத்துவிடுகிறார்கள். மாறாக இந்தப்படம் உரையாடல், காட்சி, எடுத்துரைப்பு, நடிப்பு என எல்லாத் தளங்களிலும் தன்னைச் சுயாதீனமாக நிறுத்தியுள்ளது.

தொண்ணூறாயிரம் கனடிய டொலர்கள் (50 இலட்சம் இந்திய ரூபாய்கள்) என்ற மிகச் சிறிய பட்ஜெட்டில் கச்சிதமாக எடுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தப் படம் 'ஷங்காய் பன்னாட்டுத் திரைப்பட விழா', 'மொன்ரியல் உலக திரைப்பட விழா' உட்பட இன்னும் மூன்று சர்வதேசத் திரைப்படவிழாக்களில் திரையிடப்பட்டு விருதுகளையும் பெற்றிருக்கிறது. சிறுபத்திரிகை விமர்சகர்கள் ஒருமித்த குரலில் படத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இவை எதையும்விட திரை அரங்கிற்குள் முகந்தெரியாத ஒருவன் சிந்திச் சென்ற, இன்னும் உலர்ந்து விடாமலிருக்கும் ஒருதுளி உண்மைக் கண்ணீரே லெனின் எம். சிவத்தின் பேறாகிறது.

இந்தப் படத்தை இலங்கையில் வெளியிட இலங்கை அரசு அனுமதிக்கப்போவதில்லை. சரியான விளம்பரங்களோடு திரையிடப்பட்டால் இந்தப்படம் தமிழகத்தில் வெற்றிகரமாக ஓடக்கூடும். ஆனால் அதற்கு முன்பாக இந்தியத் தணிக்கைத் துறையுடனும் சினிமாவைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும் வியாபாரிகளுடனும் படத்தைத் திரை

ஒரு துவக்கும் ஒரு மோதிரமும்

யிடுவதற்காகப் பெரும் தர்மயுத்தத்தை நிகழ்த்தவேண்டியிருக்கும். அதற்கான வலு இந்த எளிமையான திரைப்படத்திடம் இல்லை என்றே நினைக்கிறேன்.

நூறாண்டுகளை நெருங்கும் தமிழ்ச் சினிமாவின் முதன்மையான பத்துத் திரைப்படங்களைப் பட்டியலிட்டால் அந்தப் பட்டியலில் 'ஒரு துவக்கும் ஒரு மோதிரமும்' திரைச்சித்திரத்திற்கு இடமுண்டு. காலம் அந்த மரியாதையை இத்திரைப்படத்திற்குக் கண்டிப்பாக வழங்கும்.

வணிக நோக்குக் கருதியோ அல்லது அரசியல் நிர்ப்பந்தங்களாலோ லெனின் எம். சிவம் தனது கலை வெளிப்பாட்டில் சமரசம் செய்துகொண்டால் அவரின் கால்களிற்குக் கீழே புலம் பெயர்ந்த தமிழ் அமைப்புகளின் செங்கம்பளம்நிரந்தரமாக விரிக்கப்பட்டிருக்கும். அந்தச் சமரசத்திற்கு அவர் தயாராக இல்லாவிட்டால் கல்லிலும் முள்ளிலும்தான் கால்பதித்து அவர் நடக்க வேண்டியிருக்கும். ஆனால் அந்தக் கடுமையான பாதையின் முடிவில் சர்வதேசச் சினிமாவின் கதவுகள் அவருக்காக அகலத் திறந்து கிடக்கின்றன.

கே. கே. ராஜா

ஏழு மணியிருக்கும். போன் அடித்தது.
உறவினர் மகள் தர்மினிதான்....
மாமா! செய்தி கேட்டியளே...

“இல்லை” என்றான் சுந்தரேசன்.

“உங்கள் மருமகள் கிருத்திகாவுக்கு அபோர்ஷனாம்”

திகைப்பு ஏற்படவில்லை.

“அப்படியா” என்றான் அமைதியாக....

தர்மினிக்கும் சுந்தரேசன் அமைதியாக ஒற்றைச் சொல்லில் பதிலித்தது ஏமாற்றமாக இருந்தாலும் எதிர்பார்த்ததுதான்.

சுந்தரேசன் தன் மூன்று தங்கைகளின் வாழ்விற்காக தன்னையே அர்ப்பணித்து உழைத்தவன். பெற்றோர்கள் கூடித்தான் தங்கைக்கும் திருமணம் நடந்தது. சுந்தரேசனின் தகப்பனும் ‘முத்தபெண்பிள்ளை’ என்று கூடிவந்த சம்மந்தத்தை சந்தோஷமாக ஏற்று... தன் சக்திக்கு மீறியதாக நாத்தி முடித்தார். தனிமையாகத் தன் இயலாமையை எண்ணி சுந்தரேசனின் தகப்பன் அழுததை இப்போது நினைத்தாலும் வலித்தது. ஊரார் மெய்ச்சினர்...

காணும் போதெல்லாம் அவருக்குக் கண்ணீர் வரும்.

தந்தையின் அழகை..... அடிக்கடி தொட்டதற்கெல்லாம் மாமனார் வீட்டை எதிர்பார்த்தபடி நிற்கும் மருமகன்..... கிருத்திகாவும் பிறந்த பின்னர்... எல்லாமே தாய்மாமன் பார்க்க வேண்டும் என்ற தோரணையில். அப்பாவும் பாவம்.... வரும் மாப்பிள்ளை நல்லாயிருந்தால்..... உதவியாக இருக்கும் என நம்பியவருக்கு பெருந்த ஏமாற்றமாக இருந்தது. பெண்பிள்ளையைப் பெற்றவர்களெல்லாம் கூனிக்குறுகிப் போகவேண்டுமா?....

காலம் கரைந்தன. தங்கையின் மகள் கிருத்திகாவும் வளர்ந்தாள். சாமத்தியச் சடங்கும் தட்புலாய் தாய் மாமனாக சுந்தரேசன்தான் நாத்தி முடித்தான். “இப்படி எத்தனை நாளைக்கு தாய்மாமனாய் நடந்து கொள்ளப் போகிறீர்கள்” சுந்தரேசனின் மனைவி கேட்காமலில்லை.

பார்ப்போம்... பிரச்சினை செய்ய வேண்டாம். முதலியார் வளவு மாமாவின் குடும்பம்... எப்படிப்பட்ட குடும்பம்.. இப்ப

கிருத்திகாவு

முல்லை அமுடன் (இங்கிலாந்து)

நல்ல மருமகன்.... ரஜனிகாந் மாதிரி.....

சுந்தரேசனின் தந்தையார் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தராகப் பெற்றோலியக் கூட்டுத் தாபனத்தில் கடமைபுரிந்து இளைப்பாறிய போது கிடைத்த பணத்துடன் சிங்கராயர் வளவில் இருந்த நாலு பரப்புக் காணியையும் விற்று இராப்பகலாக மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கட்டிய இருந்த வீட்டையும் சீவிய உருத்து வைக்காமல் கேட்டபோது மறுவார்த்தை பேசாமல் திருமணத்தைச் செய்து வைத்தாலும்.. மற்ற இரண்டு குமர்களும் தயாராய் நிற்பதைக்

இப்படி எண்டு சனம் சொல்லக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தான்.

நான் மனைவிக்கு எவ்வளவு சுதந்திரம் கொடுத்திருக்கிறேன். அவளும் எவ்வளவு தூரம் எனக்காக

விட்டுத்தந்திருக்கிறாள். திருமணமாகிய பின்பும் என் அம்மா அப்பா சகோதரர் என்று காசு அனுப்பவும் வழிவிட்டிருந்தாள்தானே. ஒருவருக்கு ஒருவர் விட்டுக்கொடுத்து அனுசரித்துப் போவதுதானே வாழ்க்கை. அத்துடன் அன்பாகவும் இருந்தால்தான் அது ஒரு நல்ல குடும்பத்திற்கு அழகு. அப்பதானே தாம்பத்தியமும் சிறப்பாக இருக்கும். ஆனால் உந்தச் சனம் ஏன் மாறுதில்லை. சுந்தரேசன் அலுத்துக் கொண்டபடி கட்டிலுக்குச் சென்று சரிந்தபடி நினைவுகளை மீட்டிப்பார்த்தான்.

மூன்று சகோதரிகளுக்கும் திருமணம் முடிந்த பின்பும் வீட்டிற்கு வந்த மருமக்களின் சுரண்டல்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு தொடர்ந்தன... ஒற்றுமையாக சகோதரங்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே தனது பெரிய முதலியார் வளவுக் காணியை பிள்ளைகளுக்கு சமமாகப் பிரித்து வீடுகளும் அருகருகாகக் கட்டிச் சீதனமாக கொடுத்தார். வயதுபோக அப்பாவின் இயலாமை... ஆஸ்த்துமா நோயின் கொடூரம்... ஏனைய நோய்களும் கூட்டுச் சேர்ந்துகொள்ள அம்மாவும் மனதளவில் நோயாளியாகிவிட்டாள். அதைவிட மருமகன்களின் தொல்லை சுந்தரேசனின் திருமணத்தில் ஒருவரும் அக்கறைப்படாததால் அதைப்பற்றி மற்றவர்களோடு கதைக்கவும் முடியாமல் சிரமப்பட்டாள். சுந்தரேசனின் உழைப்பை உறிஞ்சுபவர்களுக்கு அவனது திருமணமும் தள்ளிப் போவது சந்தோஷமே. பின்பு ஒருவாறு முதிர் கன்னிபோல் திருமணம் முடிந்தாலும் குடும்பத்தை அளவுக்கதிகமாகச் சுமந்ததாலோ என்னவோ திருமணத்தின் பின்பும் பாதிக்கதிகமாகச் சுந்தரேசன் சுமக்கவே செய்தான். இலங்கையின் வடபகுதி நாட்டுநிலைமை காரணமாக தன் நாட்டையும் தந்தை தாயையும்விட்டுப் பொருளாதார அகதியாகப் புலம்பெயரவேண்டிய கட்டாயத்தால் லண்டனுக்குக் குடும்பத்துடன் புலம்பெயர்ந்தான்.

தந்தையார் கூறுவது போல் 'பாம்பு தின்னும் ஊரில் நடுமுறி எனக்கு' என்று சுந்தரேசனும் பாம்பு தின்று பழக்கப்பட்டவன்போல நடித்து வாழப்பழக வேண்டிய சூழ்நிலை. தன்மானத்தை இழந்து ஒரு வேலை. குளிர் நாட்டிற்கு ஏற்றது போன்ற பழக்கப்படாத உடைகளையும் சுமந்தபடி காசு மரமானான்...!!! சரியான தூக்கம் என்பது மறந்தேவிட்டது.

சந்தோஷமான உணவு கிடையவே கிடையாது. குளிரில் கைவெடிக்க நாரிப்பிடப்புடன் நிலக்கீழ் புகையிரதத்தில் (ரியூப்பில்) வேலை வேலை என அலைந்தான். கடைசியில் காசு மரத்தில் காசும் மிஞ்சவில்லை. கிரடிக்காட்... லோன் வட்டிக்குக் கடன் சுமைக்கு மேல்

சுமை ஈற்றில் இருதயநோயாளி. இதுமட்டும் அவன் சொந்தச் சின்னக் குடும்பத்திற்கு மாத்திரம். பலன் அனுபவித்தவர்கள் பாவம் என ஒதுக்கிவிட்டதுமல்லாமல் முடிவில் பெரிய ஞானிபோல் அவர்களுக்குக் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான் என ஒரு அருள் வாக்கு.

சுந்தரேசனுக்குக் கடைசியில் ஞானம் வந்தபோது தலைக்குமேல் வெள்ளம் போய்விட்டது. இனி சாண் போனால் என்ன முழம் போனால் என்ன? படைச்சவன் படி அளப்பான்தானே பொறுமையில் அப்படி ஒரு பொறுமை.

அப்பா கிணறு வெட்டி மோட்டர் போட்டுத் தருவதாக திருமணத்தின் முன்பு கூறியதாக ஒரு தங்கையின் கணவர். அந்த வேலையும் செய்யச் சொல்லி பணம் உண்டியலில் பறந்தது. வருத்தக்காரியைக் கட்டிப் பேய்க்காட்டியதுமல்லாமல் வீடு கட்டித் தரவில்லை என இன்னொரு தங்கையின் கணவர். வீடு கட்டச் சொல்லி அதற்குப் பெறுமதியாகக் காணி அப்பா கொடுத்தது தெரிந்தும் பரவாயில்லை அந்தத் தங்கை நல்லாக இருந்தால் சரி என்று வீடும் கட்டிக் கொடுத்தாகிவிட்டது. பின்பு கடை போட என பணமும் கொடுத்தாகிவிட்டது.

முத்த தங்கையின் கணவர் எல்லோரும் வெளிநாடு போய் நல்லாயிருக்கிறான்கள். நாங்கள் போனால் நல்லாய் வந்திடுவம் என்ற எரிச்சலில் உன்ரை அண்ணை காசுதர மாட்டாரோ எனத் திட்டுகிறார் என்று கண்ணைக் கசக்கிய தங்கைக்கும் ஆறுதல் கூறி அவரைத் தான்போகமுன்பு வெளிநாடு அனுப்பியும் சுவரில் எறிந்த பந்தாக ஒவ்வொரு நாடாகச் சென்று திரும்பிவிடுவார். வந்தால் சண்டைதான். முடிவில் தங்கையிடம் இதுதான் கடைசித்தடவையாக என்னால் பணம் கட்டுவது என்று சுந்தரேசன் கடுமையாகச் சொல்லிவிட இறுதியாக லண்டன் சென்றார். அங்கும் விசாவில்லை அதனால் காசு அனுப்பமுடியாது என ஒதுங்கிவிட அந்தத் தங்கையின் குடும்பத்தையும் அப்பா அம்மாவுடன் சேர்த்துச் சுந்தர்தான் சுந்தரேசன். அந்தத் தங்கையின் மகள்தான் கிருத்திகா. அவளுக்கு இரண்டு தம்பிகள். தந்தையின் பாசம் கிடைக்காததால் மாமா அம்மப்பா அம்மம்மாவில்தான் அவர்களுக்கும் பிரியம்

அதிகம். சுந்தரேசனுக்கும் அப்படியே. தன் மூத்தபிள்ளை கிருத்திகா என அடிக்கடி கூறிக் கொள்வான். அன்பும் மற்ற மருமக்களை விட அதிகமே.

இதனால் எல்லோரும் வெளிநாட்டில் இருந்து ஆயிரக் கணக்கில் காசு அனுப்பும்போது சுந்தரே சன்மட்டும் இலட்சக்கணக்கில் காசு அனுப்பினான். அண்ணாவாக இருந்தும் சுந்தரேசனுக்கு வயது கடந்தபின்பு திருமணமாகியதாலும் தங்கையாக இருந்தாலும் உரியகாலத்தில் திருமணமாகியதால் சுந்தரேசனின் மூத்த மகளுக்கு ஒரு வயதாகும் முன்னரே தங்கை மகள் கிருத்திகாவுக்குச் சாமத்தியச் சடங்கு முடிந்துவிட்டது. வரிசையாக ஏனைய தங்கைகளின் மகள்மாருக்கும் நடந்தேறியது சுந்தரேசனின் செலவில்..... தாய்மாமன் என்ற போர்வையில்.....

காலப்போக்கில் சுந்தரேசனின் தந்தையார் காலமாகியதும் நாட்டு நிலைமை, விசா கிடைக்காத காரணங்களால் தமிழருக்குக் கிடைத்த இன்னொரு சாபக்கேட்டையும் மரணவீடுக்கும் போகமுடியாது வேதனைப்பட்டு அனுபவித்துத் தீர்த்தான். ஈற்றில் தனக்குப் பிறந்த இரண்டாவது பிள்ளையான மகனில் தந்தையை பார்த்து ஓரளவுக்காவது ஆறுதல் பட்டதும் உண்டு. அப்போதெல்லாம் கடவுளும் சின்னச்சின்ன ஆறுதல் படுத்துவதால்தான் மனிதன் இன்னும் நம்பிக்கையுடன் உயிர் வாழ்கிறான் என நினைத்துக் கொள்வான்.

தந்தையின் மரணவீடு.... அந்தியட்டி.... ஆண்டுத் திவசம் என நாட்களும் நகர தங்கையுடன் இருந்த அம்மாவும் நோயாளி யானாள். பல வருடமாகச் சுந்தரேசனைப் பார்க்கவில்லை என்ற கவலை அவளுக்கு. மகன் வயிற்றுப் பேரப்பிள்ளைகளைப் பார்க்கும் ஆர்வம் கூடவே.

கிருத்திகாவும் திருமண வயதை அடைந் தாள். சுந்தரேசனும் மாப்பிள்ளை தேடும் படலத்தை ஆரம்பித்தான். திருமண விளம் பரங்கள் மூலமும் தேடிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில் தங்கையின் தொலைபேசி வந்தது. தனது கணவருக்கு தன் அக்காவின் மகனைச் செய்வதுதான் இஸ்டமாம் அல்லாவிட்டால் தான் ஒதுங்கிவிடுவாராம். சுந்தரேசன் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான். இதுவரை பெயரளவில் மாப்பிள்ளையாக இருந்தவர் குடும்பத்தில் எந்த ஒரு

பொறுப்பும் எடுக்காதவர் ஏறக்குறைய தன் தங்கை திருமணமாகியும் வாழாவெட்டியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போதும் முடிவெடுப்பதுதானே என்ற வழமையான வெருட்டலுடன் வருவது சுந்தரேசனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தங்கை மாதிரியில்லாமல் கிருத்திகா ஆவது நல்லாயிருக்கவேண்டும் என்ற மனப்பான்மையில் மறுத்து முடிவைப் பரிசீலிக்கும்படி வற்புறுத்தினான். அப்பாவை எவ்வளவு கவலைப்படுத்தினார்கள். கடைசியில் உங்களையும் நல்லா வைத்திருக்க வில்லை அந்தக் குடும்பத்தில் போனால் கிருத்திகாவும் கலடப்படவேண்டும். இனியும் பணிந்துகொண்டேயிருக்க என்னால் முடியாது. முடிவு சுந்தரேசனின் கருத்து எடுபடவில்லை. இரத்த அழுத்தம் யோசித்தமையால் அதி கரித்ததுதான் மிச்சம்.

இந்தியாவில் திருமணம். கிருத்திகாவுக்கும் அதீக விருப்பமாம். சிறு வயதி லேயே பகிடி பண்ணுவதால் மனதளவில் ஆசையை வளர்த்துவிட்டாளாம். அந்தப் பக்கம் சுந்தரேசனுக்குப் புரியவில்லை. பொறுப்புகளைச் சுமந்தமையாலோ அல்லது அவர்களின் குணம் புரிந்தமையால் தீர்க்க தரிசனமாக முடிவெடுத்ததாகவும் இருக்கலாம். தங்கைக்கும் கிருத்திகாவுக்கும் லண்டன் மாப்பிள்ளை அப்பாவுடன் இனியாவது குடும்பம் சேரலாம். மாமாவும் அங்கிருப்பது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. ஏற்கனவே தெரிந்த மச்சான். அழகும்சுட அத்துடன் கிருத்திகாவின் தம்பிகளையும் தான் பார்த்துக் கொள்வதாகவும் சீதனம் வேண்டாம் திருமணச்செலவைமட்டும் சுந்தரேசன் பொறுப்பெடுத்தால் சரி. தங்கை குடும்பத்தினர் வானத்தில் பறந்தனர். இந்த சந்தோஷத்தால் சுந்தரேசனையும் தாயையும் ஏனைய இரு தங்கை குடும்பத்தவரையும் மதியாமல் பல சமயங்களில் புறக்கணித்தனர். சுந்தரேசன் குடும்பத்தவர் இந்த விடயத்தில் கூடியளவில் ஒதுங்கினர்.

அதனையும்விட தனது உறவினர் மூலம் சுந்தரேசன் அறிந்த செய்தி மனதை நெருடியது. கூடவே யோசிக்கவும் வைத்தது. கிருத்திகா மணம்முடிக்க தீர்மானிக்கும் தங்கை கணவரின் அக்கா மகன் நிரோஜன் ஏற்கனவே ஒரு பெண்ணைக் காதலித்ததாவும் அந்தப்பெண் அழகாயிருந்தும் ஏழை என்பதால் நிரோஜனின் தாயாரால் புறக்கணிக்கப்பட்டுவிட்டதாகவும் அறிந்தான்.

நிரோஜன் வீட்டில் பெண் சகோதரிகளோ பணக்கஸ்டமோ பெரிதாக இல்லை. அப்படி இருந்தும் அவர்களுக்குச் சீதனத்தில்தான் குறியாக இருந்தமையால் சுந்தரேசனின் தந்தையால் சீதனமாகக் கொடுத்தவீடு யாழ்ப்பாணத்தில் மெயின் ரோட்டில் உள்ளதால் நல்ல விலைக்குப் போகும் என்பதால் அதில் கண் வைத்துவிட்டனர். எப்படியும் ஒரு பெண்பிள்ளையாகிய கிருத்திகாவுக்குத்தான் அந்த வீடு கொடுப்பார்கள். அத்துடன் தாய் மாமனான சுந்தரேசனிடம் தனது தம்பியாரை வைத்துக் கறந்ததுபோல் சீதனக்காசாகவும் நிறையக் கறக்க வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தனர். முதலில் தங்கையையும் கிருத்திகாவையும் கைக்குள் போட்டனர். அவர்களும் நிரோஜன் முதலில் இன்னொரு பெண்ணைக் காதலிப்பது தெரிந்தும் தலையாட்டிவிட்டனர். தங்கைக்கு அது வயதுக் கோளாறு என்று புரியவைக்கப் பட்டதாக சுந்தரேசன் அறிந்தான்.

சுந்தரேசன் அனுப்பும் பணத்தில் இருந்து கிருத்திகாவுக்கென நகைகள் ஏற்கனவே செய்யப்பட்டன. மரகதப்பதக்கம்... அட்டியல்... ஆரம்... முத்துச்சங்கிலி... வளையல்கள் என பெண்ணுக்குத் தேவையான திருமண நகைகள் தயாராக இருப்பதை அறிந்தும் அறியாதது போல் கிருத்திகாவிடமும் தங்கையிடமும் நகை வேண்ட வேண்டும். இருக்கும் நகையுடன் சிங்கப்பூர் நகைகளாக வாங்கிவிட்டால் நெடுக பாவிக்கலாம். தனது மகனிடம் சுந்தரேசன் காசை லண்டனில் கொடுத்தால் நல்லம். நிரோஜன் நன்றாக செலக்ட் பண்ணிவிடுவான். சுந்தரேசன் பாவம். வேலையுடன் அலையத் தேவையில்லை. என்ன பெருந்தன்மை. இத்தனைக்கும் தனது தம்பியான கிருத்திகாவின் அப்பாவிடம் காசு கேட்கச் சொல்லவில்லை. இடையிடையே கிருத்திகாவின் அப்பா வருத்தக்காரன் அவனுக்கு குளிருக்குள் வேலைக்கு போக முடியாமல் நாரிப்பிடிப்பால் கலடப்படுகிறானாம். முடிந்தால் சுந்தரேசனிடம் உதவிய செய்யச்சொல்லும் படி உத்தரவுகளும் போடப்பட்டது.

அன்று தலைசுற்றுவதாகக் கூறிச் சுந்தரேசன் படுத்திருந்தான். அப்போது நிரோஜனின் தம்பியிடம் இருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்திருந்தது. சுந்தரேசனின் மனைவி தொலைபேசியை எடுத்தபோது கிருத்திகாவின் திருமண நகைக்கும் இந்தியாவில் நடக்கும்

திருமணத்திற்கும் செலவுகாசு தந்தால் போதும் என்று பெருந்தன்மையாக கதைத்துவிட்டு இரண்டாயிரம் பவுன்ஸ் நகைக்கு மட்டும் ஆயத்தப்படுத்தும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அவர்களைப்பற்றி ஏற்கனவே சுந்தரேசன் மூலம் அறிந்தமையால் உடனடியாகவே நீர் சின்னப்பின்னை ஏற்கனவே அதற்குரிய பணம் அனுப்பப்பட்டு நகையும் கிருத்திகாவுக்குப் பிடித்தமாதிரி செய்தாகிவிட்டது. கிருத்திகாதான் நகை போடப் போகின்றா ஆகவே நீரும் நிரோஜனும் ஏனைய வேலைகளைக் கவனிக் கும் படி அவர்கள் பாஷையிலே தந்திரமாகவும் நகைச்சுவையாகவும் பதில் கொடுத்து வைத்து விட்டார்கள். இதனைக் கேட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்த சுந்தரேசனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. குட்டக்குட்டக் குணிய முடியாது என்ற முடிவுடன் எழுந்து கீழே வந்தான்.

சுந்தரேசன் தங்கைக்காகவும் கிருத்திகா வின் மேலுள்ள அன்பினாலும் சரி இன்னும் இரண்டு இலட்சம் அனுப்பினால் போதும் கிருத்திகாவின் திருமணம் முடிந்தால் அம்மாவை எப்படியும் என்னுடன் அழைத்து வைத்திருக்க வேண்டும். இதுவரை தனது குடும்பத்திற்கு என எதுவும் செய்யவில்லை. அதன்பின்பாவது நிம்மதியாக இருக்கலாம் எனப்பலவாறு சிந்தித்த வண்ணம் ஷோபாவில் அமர்ந்தான்.

அடுத்தநாள் இந்தியாவிற்குத் திருமணத் திற்காகச் செல்வதற்கான விசா ஆயத்தங்களைச் செய்யக் கொழும்புக்கு வந்திருந்த தங்கையோடு தொலைபேசியில் கதைத்துத் திருமணச் செலவுக்கான பணத்தையும் அனுப்பி வைத் தான். தன்னால் திருமணத்திற்கு இந்தியா வரமுடியாததையும் கூறிவிட்டான். தங்கைக்கு அவனின் பணநெருக்கடியோ கஸ்டமோ விளங்கியிருந்தால் இந்தியாவில் திருமணம் செய்யவோ அல்லது அந்தத் திருமணத்தையோ தற்போது நடாத்தவோ யோசித்திருக்கலாம். ஆனால் சுந்தரேசன் மாதிரி அண்ணாக்கள் இருக்கும் மட்டும் தங்கைகள் எங்கே யோசிக்கப் போகிறார்கள்.

மறுநாள் வேலைக்குப் போகவென சுந்தரேசன் அவசரமாக வெளிக்கிடும்போது மீண்டும் நிரோஜனின் தம்பி தொலைபேசியில்... இம்முறை சுந்தரேசன்தான் போனை எடுத்தான். அவன் நேரடியாக விடயத்திற்கு வந்தான். மாமா இந்தியாவிற்கு நாங்கள் லண்டனில்

சித்மாஷி ஒரு ஓலம்

குண்புகள் விழுந்த மண்ணில்
நான் பிறந்தேன்
குண்புகள் தகர்ந்த மண்ணில் நான் வளர்ந்தேன்
குண்புகள் வெடித்த மண்ணில்
நான் இறந்தேன்.
குண்புகள் புதைத்த மண்ணில்
நான் புதைந்தேன்

விலங்குகள் உடையும் என
நினைத்திருந்தேன்.
காயங்கள் ஆறும் என பார்த்திருந்தேன்
இருள் வானம் வெளிக்கும் என காத்திருந்தேன்
சூரியன் உதிக்கும் என்று விழுத்திருந்தேன்

குண்புகள் விழுந்த மண்ணில்
நான் பிறந்தேன்
குண்புகள் தகர்ந்த மண்ணில் நான் வளர்ந்தேன்
குண்புகள் வெடித்த மண்ணில்
நான் இறந்தேன்.
குண்புகள் புதைத்த மண்ணில்
நான் புதைந்தேன்.

காலங்கள் அலைகளாக காலயக் கண்டேன்
என் ஆத்மாவும் அழுததை நான் உணர்ந்தேன்
விடியும் நாளை என்று ஒளி ஏற்றினேன்

விழுத்த என்னை மீண்டும் இம்மண்ணில்
புதைத்திருங்கள்
குண்புகள் விழுந்த மண்ணில் நான் பிறந்ததனால்
விழுத்த என்னை மீண்டும் இம்மண்ணில்
புதைத்திருங்கள்!

(நன்றி: மை கவிதைத் தொகுதி 2007)

பாமதி பிரதீப் - சிவஸ்திரேலியா

தன்மானத்தை இழந்து ஒரு வேலை. குளிர் நாட்டிற்கு ஏற்றது போன்ற பழக்கப்பாடத உடைகளையும் சுமந்துபடி காசு மரமானான்....!!! சரியான தூக்கம் என்பது மறந்தேவிட்டது. சந்தோஷமான உணவு கிடையவே கிடையாது. குளிரில் கைவெடிக்க நாரிப்பிழிப்புடன் நிலக்கீழ் புகையிரதத்தில் (ரியூப்பில்) வேலை வேலை என அலைந்தான். கடைசியில் காசு மரத்தில் காசும் மிஞ்சவில்லை. கிரம்காட்.... லோன் வட்டிக்குக் கடன் சுமைக்கு மேல் சுமை ஈற்றில் இருதயநோயாளி. இதமட்டும் அவன் சொந்தச் சின்னக் குடும்பத்திற்கு மாத்திரம். பலன் அனுபவித்தவர்கள் பாவம் என ஒதுக்கிவிட்டதும்ல்லாமல் முழுவில் பெரிய ஞானிபோல் அவர்களுக்குக் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான் என ஒரு அருள் வாக்கு.

இருந்து போகவும் ஊரில் இருந்து எனது பெற்றோர் மற்றும் உறவினர்கள் இந்தியா செல்லவும் அங்கு தங்கும் ஹோட்டல் செலவு உட்பட திருமணச்செலவும் சேர்த்து நாற்பத்து ஐந்து இலட்சம் வரும். முதலே கணக்குச் சொல்லிவிடும்படி அம்மா கூறியதாகவும் ஆணித்தரமாகவும் நிதானமாகவும் கூறிக் கொண்டே போனான். சுந்தரேசனுக்கு தலைக்கு மேல் கோபம் வந்துவிட்டது. “நீர் யார் என்னுடன் சீதனத்தைப் பற்றி கதைக்க ஒன்றில் உமது அம்மா என்னுடன் கதைக்க வேண்டும். அல்லது வேறு பெரியவர்கள் கதைக்க வேண்டும். தயவு செய்து போனை வைக்கவும் ரோங் நம்பர்...” என்று சற்றுக் கடுமையாகக் கூறி போனை அடித்து வைத்தே விட்டான். அதுவரை அவன் அப்படி முகம் சிவக்க கோபப்பட்டு பார்த்திராத மனைவி பிள்ளைகள் பயந்தே விட்டனர். சாதுமிரண்டால் காடு கொள்ளாது என்பார்களே. அது இதுதான் போலும். இத்தனைக்கும் கிருத்திகாவின் அப்பா தனக்கும் கிருத்திகாவின் திருமணத்திற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லாதவர்போல் எந்தப் பொறுப்பும் எடுக்கவும் இல்லை. தூண்டி விட்டுவிட்டு ஒதுங்கிக்கொண்டார் வழமை போல்....

இந்தியாவிற்குத் திருமணத்திற்குச் சுந்தரேசன் வரவில்லை என்பதையும் அதனால் அங்கு காசு உரிக்க முடியாமையையும் செலவு என்ற போர்வையில் நாற்பத்தைந்து இலட்சம் கறக்க முடியவில்லை என்ற ஆதங்கத்தையும் வேறுவழியில் கறந்துவிடத் தீர்மானித்தனர். சீதனம் வேண்டாம் என்றவர்கள் எமக்காக இல்லை வேறு நல்ல பெண்கள் நிறைய சீதனத்துடன் வந்தும் நிரோஜனின் அப்பா கவலைப்படக்கூடாது என்று என்பதற்காக

என்ற போர்வையில் வீட்டையும் தம்பிமாருக்கு என வைத்திருந்த காணியையும் சேர்த்து இந்தியா போகமுன் எழுதி வாங்கினார்கள். ரொக்கமாகத் தரவேண்டும் என்பதால் சுந்தரேசன் மற்ற இரு தங்கைகளுக்கு அனுப்பி வங்கியில் இருந்த பணத்துடன் வட்டிக்கு கடன் வாங்கி தென்னம்பிள்ளைக் காணியை விற்று என ரொக்கமாகவும் பணம் கைமாறியது. வேண்டக்கூடிய இரத்த உறவுகளிடமும் கிருத்திகாவின் திருமணம் முடிந்தால் காணும் என பல்லுக்காட்டியாகி விட்டது. இவ்வளவும் சுந்தரேசனுக்குத் தெரியாது.

திருமணத்திற்காக மகள்பட்ட பாட்டையும் அவரசப்பட்டு எல்லாரையும் பகைத்துக் கடைசியில் கிருத்திகாவின் வாழ்க்கையும் வீணாகப் போவதை அனுபவத்தால் உணர்ந்த சுந்தரேசனின் தாயார் படுக்கையில் விழுந்து அப்படியே இறந்தார். சுந்தரேசனின் பெற்ற தாய்க்கு கொள்ளிவைக்க கடவுள் மன மிரங்கினார். இருந்தும் தன்னோடு தாயாரை வைத்திருக்க முடியாமல் போனதற்கும் தன் பிள்ளைகளைப் பார்க்காமல் தாயார் போய்விட்டதாலும் நிரோஜன் குடும்பத்தின் மேல் சுந்தரேசனுக்கு ஆத்திரம் அதிகமாகியது.

கிருத்திகாவும் திருமணம் முடிந்து லண்டனும் வந்தாகிவிட்டது. நிரோஜனுக்குத் தாம் கேட்ட பணம் சுந்தரேசன் தரவில்லை என்பதால் கிருத்திகாவைச் சுந்தரேசனிடம் அழைத்துச் செல்வில்லை. தொடர் வேதனைகளால் சுந்தரேசனும் இருதய நோய் காரணமாக உயிர்போக இருந்தும் கடவுள் கிருபையால் சத்திர சிகிச்சையின் பின்பு காப்பாற்றப்பட்டான். அப்பவும் கூடக் கிருத்திகாவை சுந்தரேசனைப் பார்க்க நிரோஜனால் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

கிருத்திகாவும் லண்டனில் வேலைக்குப் போவதாகக் கேள்விப்பட்டனர். நிரோஜன் சரியான கஞ்சத்தனம் என்றும் சாப்பாட்டுச் சாமான்கள் வாங்கவே யோசித்துத்தான் செலவுசெய்வானாம். கிருத்திகாவின் சம்பளப் பணத்தையே உடனே வாங்கிவிடுவானாம் மற்றப்படி தொடர்பு இல்லை. லண்டனில் வீடு வாங்கவேண்டும் ஆகவே பணவரவு தடைப்பட்டு விடும் என்பதால் குழந்தை பெறுவதையும் நிரோஜன் இரண்டு வருடங்களாகத் தள்ளிப்போட்டதும் தற்போது கிருத்திகா ஐந்து மாதமாகக் கர்ப்பமாக இருப்பதாகவும் ஸ்கானிங்கில் அதுவும் பெண்குழந்தை என்பதை அறிந்ததும் கிருத்திகாவைத் தள்ளிவிட்டிருக்கிறான். அப்போது கீழே விழுந்து வயிற்றில் அடிபட்டதால் கருச்சிதைவு ஏற்பட்டுவிட்டதாம். இதனைக்கூடக் கிருத்திகாவின் தந்தைக்குக் கூட அறிவிக்கவில்லையாம். யாரோ உறவினர் மூலம் கிருத்திகா வைத்தியசாலையில் இருப்பதையறிந்த கிருத்திகாவின் தந்தை அங்கு சென்று பார்த்தபோது, திலீபன் உண்ணாவிருதம் இருந்த கடைசி நாட்களில் தோற்றமளித்ததுபோல் மெலிந்து கிருத்திகா காணப்பட்டதாகவும் கொழும்பில் இருந்த தங்கை மூலம் அறிந்துகொண்டான் சுந்தரேசன். அப்போது சிட்டுப்போல யாழ்ப்பாணத்தில் அழகாக சைக்கிளில் பறந்து திரிந்த கிருத்திகாவை நினைவுபடுத்திப் பார்த்தான் சுந்தரேசன்.

சுந்தரேசன் எழுந்து துவாயை எடுத்துக் கொண்டு முகம் கழுவி முகத்தை அழுத்தித் துடைத்தான். “உவன் பொம்பிளைப் பிள்ளை என்பதால் நசிச்சுகிச்சுப் போட்டானோ?” சீ அப்டிபிடி இருக்காது குழந்தையெண்டால் ஆருக்கும் விருப்பம்தானே. குழந்தை என்றால் பெண் என்ன? ஆண் என்ன? ஆனால் மூத்த வாரிசு பெண் என்றால் அங்கைதானே பிரச்சினை? தங்கையின் கணவரும் கிருத்திகா பிறந்ததும் பிரச்சினை எடுத்தவர்தானே? அவன் தலைமுறையில் மூத்ததுகள் எல்லாம் ஆண் பிள்ளை தானே? சீ சீ ஏன் தப்புத்தப்பாய் மனது நினைக்கத் தோன்றுகிறது?

தங்கை அவசரப்பட்டு திருமணம் செய்து விட்டுத் தற்போது அண்ணாவின் சொல் கேட்காமல் போனோமே என்று கவலைப் படுவது தெரிந்தும் சுந்தரேசன் அலட்டிக்

கொள்ளவில்லை. நிரோஜன் கிருத்திகாவின் தாயோடு கூடக் கிருத்திகாவைப் போனிலும் கதைக்க விடுவதில்லை. தாய் போன் எடுத்தாலும் தானே கதைத்துக் கிருத்திகா குனிசிக்குள் அலுவலாக இருப்பதாகக் கூறி போனை வைத்துவிடுவானாம். அப்படிப் பெருந்தன்மையில்லாதவனை ஏன் தன் தங்கையால் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. கிருத்திகாவின் சொந்த மாமனாக இருந்தாலும் ஆரம்பத்தில் வர அனுமதித்தாலும் தற்போது அவருக்கும் தடை போட்டாகிவிட்டது. கிருத்திகாவின் அம்மாவும் தம்பிமாரும்கூட லண்டன் வரமுடியவில்லை. அப்போதுகூட சுந்தரேசன் குடும்பத்தை நான் பாடுபடுத்தினேனே அதனால் தான் என் மகளுக்கு இப்படி நடக்கிறது என்று கிருத்திகாவின் தந்தை உணரவில்லை. ‘எந்த அளவுகளால் அளக்கிறீர்களோ அந்த அளவுகளினால் உங்களுக்கும் அளக்கப்படும்’ என்று யேசுநாதர் கூறியது சுயநலவாதியான அவருக்கெங்கே புரியப்போகிறது.

தானும் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டதாலும் தன் மாமா அம்மா தெரிந்தால் கவலைப்படுவார்கள் என்பதாலும் ஊரில் உள்ள உறவினர் நண்பர்கள் பகிடி பண்ணுவார்கள் என்பதாலும் கிருத்திகா போன்றவர்கள் என்ன கஸ்டம் வந்தாலும் சகித்துக் கொள்வார்களே ஒளிய காட்டிக் கொடுக்கவோ வெளியே வரவோ விரும்பமாட்டார்கள்.

சொந்த மச்சானாக இருந்து கிருத்திகாவின் சீர்வரிசைகளையும் உழைப்பையும் உறிஞ்சும் நிரோஜன் போன்றவர்கள் தன் மனைவியை சாதாரண பெண்ணாகவே நடாத்தாதபோது பெண் விடுதலை பேசுபவர்களும் பெண்ணியம் பற்றி மேடையில் முழக்குபவர்களும் கிருத்திகா போன்றவர்களை எப்படிக் காப்பாற்றப் போகிறார்கள்?? பாரதிராஜாவின் கறுத்தம்மாவில் ஆவது சிசு பிறந்தபின் கள்ளிப்பால் கொடுத்து வேறு ஒருவர் மூலம் கொல்லப்பட்டது. ஆனால் விஞ்ஞான வளர்ச்சியினால் நிரோஜன் போன்ற தந்தையே உலகுக்குத் தெரியாமல் கருவில் பெண் என்பதையறிந்து கருச்சிதைவு செய்தால்....??

(ஞானம்: ஜூலை 2007)

லண்டனில் அகதிகள்
கையெழுத்திடும்
நிலையங்கள்
இப்பொழுது

சனி, ஞாயிற்றுக்
கிழமைகளிலும் திறந்து
வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கொழும்பில் ருபினி
கேஷன் றோட்டில் உள்ள
பிரித்தானியாவுக்கு விசா வழங்கும்
அலுவலகம் திங்கள் தொடக்கம் வியாழன்
வரை காலை 8 மணியில் இருந்து மாலை
3 மணிவரையும் வெள்ளிக்கிழமை காலை 8
மணியில் இருந்து நண்பகல் 12 மணிவரையும்
திறந்திருக்கும். சனி - ஞாயிறுகளில் மூடப்
பட்டிருக்கும்.

அகதிகள் கையெழுத்திடும் நிலையங்களில்
அனேகமாக வேலை செய்யும் அலுவலர்கள்
பஞ்சாபிகள், இந்தியர்கள். ஏன் அவர்களைப்
போட்டார்கள் என்று தெரியாது. தமிழர்களைத்
தான் போடவேண்டும். அதிகமாக கையெழுத்
துப்போட வருபவர்கள் அவர்கள்தான் அல்லது
அல்பானியர் கொசோவாக்காரர், ஈராக்கி
யர், ஆப்கானிஸ்தானியர் என்று அகதி
நிலையங்கள் எப்போதும் நிரம்பி வழியும்
இந்தக்காலங்களில் அகதி அந்தஸ்தை
பிரித்தானியா மிகவும் குறைத்துக் கொண்டு
விட்டது. மொழி புரியாமல் தடுமாறும்
தமிழர்கள், அல்பானியர், ஈராக்கியர், ஆபிரிக்க
நாடுகளில் இருந்து வந்தவர்கள் என்று இந்த
அலுவலகங்கள் படும் அவஸ்தை சொல்லி
மாளாது.

மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. கொழும்
பில் பிரித்தானியாவுக்கான விசா வழங்கும்
அலுவலகம் முன்னால் வரிசையாக தமிழர்
கள் சிங்களவர்கள் என்று லண்டன்
போவதற்கு விசாவுக்காக மக்கள்
திரண்டுபோய் நின்றுருந்தார்கள்.
எவ்வளவு பாடுபட்டும் அவர்
களை வரிசைப்படுத்த முடியா
மல் செக்கியூரிட்டி தடுமாறிக்
கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு
இளமையானவர். மொட்டை அடித்
திருந்தார்.

லண்டன் போனவுடன் எப்படித்
தான் இந்த ஒழுங்கு முறையெல்லாம்

இளைய அப்துல்லாஹ்
(இங்கிலாந்து)

தானாகவே
வருகிறது என்று
நினைத்தேன். ஈற்றன் ஹவுஸ்
அகதிகள் கையெழுத்திடும் நிலை
யத்தில் எல்லோரும் கதவு திறப்பதற்காக
வரிசையில் நிற்கிறார்கள்.

“விசா உடனே தருவாங்களே!” மழைத்
தூறலில் நனைந்தபடி ஒரு மனிசி பக்கத்தில்
நின்றவரைக் கேட்டது.

காலமை மூண்டரை மணியிலை இருந்து
இதிலை நிக்கிறன் காலும் நோகுது என்று
தனக்குப் பின்னால் நின்ற இன்னொரு
பெண்ணுக்கு தன் இம்சையை தெரியப்
படுத்தினார் அறுபத்தைந்து வயதாளிப்
பெண்மணி. மற்றப் பெண் இப்பொழுதுதான்
வந்து இடித்துக் கொண்டு வரிசையைக்
குழப்பப் பார்க்கிறா. பின்னால் நின்ற விசயம்
தெரிந்த சிங்களப் பெண் ஒன்று தாம்
தூம் என்று குதித்தது. ஆங்கிலத்தில் பேசினா.
அதனால் பரவாயில்லை இனபேதம் விளங்
காது. ஆங்கிலம் பொதுவானதாக எங்கள்
எல்லோரினது மனதிலும் இருக்கிறது. சிங்கள
மும் தமிழும் மோதக்கூடாது. கத
வளிப்படக்கூடாது. ஆங்கிலமும்
சிங்களமும் ஆங்கிலமும் தமிழும்
எவ்வளவு சண்டை பிடித்தாலும்
மோதல் இல்லை வராது.

லண்டன் போகும் ஆசை,
தேவை, பிள்ளைகள் பேரப் பிள்
ளைகளைப் பார்க்க, ஏற்கனவே
திருப்பி லண்டனில் இருந்து
அனுப்பப்பட்டவை, வியாபாரி,
ஆமத்துறு, பாதிரியார், வய

சாளிகள், பெண்கள், சிறுவர்கள் என்று பலதரப்பட்ட மன ஓட்டங்கள் - அவசரம் - பதகளிப்பு....

“விசா கிடைக்குதாமோ இல்லை றிஜக்ட் பண்ணுறாங்களோ” மூன்று பைல்களை வைத்திருந்த முப்பத்தைந்து வயதாளி ஒருவர் பக்கத்தில் நின்றவரிடம் கேட்டார்.

ஓவ்வொருவருக்கு ஓவ்வொரு பிரச்சனை “உங்களுக்கு கிடைக்கும்பா நல்லா கடவுளைக் கும்பிட்டுட்டு போங்கோ” என்றாள் மனைவி.

அதிகாலை இரண்டரைக்கு எழும்பி குளிச்ச வெளிக்கிட்டு முதல்நாள் ஒரு திற்வீலர் காரருக்கு சொல்லி மொபைல் போனில் எலாம் வைத்து இரண்டு முப்பதுக்கு அவரை எழுப்பி இரத்தமலானையில் இருந்து வரும்பொழுது அந்த நடுச்சாமத்திலை திறீ வீலருக்கு பெற்றோல் அடித்து பொலிஸ் இடையில் மறித்து, அவர்களுக்கு இந்த இரண்டுங்கெட்டான் நேரத்திலை எங்கே போகிறோம் என்று விளக்கம் சொல்லி பம்பலப்பிட்டி போய் டுபிளிகேஷன் வீதிக்கு வர மணி 3.45.

அகதிகளுக்கு இப்பொழுது கையெழுத்து வைப்பதென்பது ஒரு உளவியல் இம்சை. பனிக்குளிர் தாங்க முடியவில்லை. எப்படியும் கையெழுத்து வைக்கப் போக வேண்டும். இல்லாவிடில் வீடு தேடி வந்து இலங்கைக்கு திரும்பி அனுப்பி விடுவார்கள். ஏலாததுகள், வயதாளிகள், ஆண்கள், பெண்கள், பாரிசுவாதக்காரர் என்ற எந்தவித அனுதாபமுமில்லாமல் எல்லோரும் கையெழுத்துவைக்க வேண்டும். கையெழுத்து என்பது எப்படி தமிழில் வந்ததோ தெரியாது. ஓவ்வொரு அகதிக்கும் ஒரு முறை இருக்கிறது. சிலருக்கு வருடத்துக்கு ஒரு முறை சிலருக்கு ஆறுமாதம், சிலருக்கு மாதா மாதம், சிலருக்கு வாரமொரு முறை. கொடுமை என்னவெனில் சிலர் ஓவ்வொரு நாளும் போய்ப் பதிய வேண்டும். எஸ்.ஏ.எல் போம் இருக்கிறது. அதில் அகதியின் எல்லா விடயங்களும் எழுதியிருக்கும். அவர் கவுண்டரில் கொடுக்க வேண்டியதுதான். அடுத்த வரவு திகதியைப் பதிந்து தருவார். அதற்கு ஏன் கையெழுத்திடுவது என்று பெயர் வந்ததோ தெரியாது. சில அகதிகள் எரிந்து விழுவார்கள். லண்டனில் தேவையில்லாமல்

யாரையும் ஏசுவோ அடிக்கவோ முடியாது. அகதிகள் தமது மனக் குமுறல்களை ஓபிஸ ருடன் காட்டுவார்கள். உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டுதான் கையெழுத்திடும் இடங்களுக்கு போவார்கள். அதுதான் திருப்பி அனுப்பும் இடமும் கூட.

“தெரியாத்தனமா இஞ்சை வந்திட்டம் என்ன செய்யறது. ஐயா சேகரிச்ச 10 ஏக்கர் மல்லாவிடிலை இருக்குது. லண்டன் லண்டன் எண்டு வந்திட்டு இப்ப குளிர் குத்து பிடிச்சிட்டுது நாரியிலை. உவங்கள் கோதாரியிலை விழுவாங்களும் ஒரு முடிவும் சொல்லுறாங்களில்லை” ஈற்றன் ஹவுஸ் வரிசையில் நின்று ஒருவர் தனக்குத் தானே புறு புறுத்தார்.

“கொழும்பிலை மழை புடிச்சால் நிக்காது” வழக்கைத் தலையைத் தடவியபடி ஒரு படித்தவர் தனது அனுபவத்தைச் சிரித்தபடி சொன்னார். பக்கத்தில் நின்றவர் இறுகிக் கிடந்தார். அவருக்கு விசா கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்ற கவலை. கியூவில் மக்கள் நிற்கிறார்கள். எரிச்சல் தெரிகிறது முகங்களில். மழை தூறிக் கொண்டிருக்கிறது. தள்ளப்பட்டு உரசி நெருக்கி மக்கள் எப்படியாவது நூற்றுக்குள் ஒரு நம்பரை எடுத்துவிட வேண்டும் என்று பதகளிப்படுகிறார்கள்.

“மே பலண்ட ஓயா மே பத்த என்ட எப்பா” வரிசையில் நின்ற வெள்ளை நிறமான வாட்டசாட்டமான மேக்கப் போட்டுக் கொண்டு வந்த ஒரு பெண் உரத்து சொன்னா. அவ லண்டன் விசாவுக்காக கியூவில் ஒரு மணி நேரமாக நிற்கிறாவாம். இன்னும் கொழும்புக் காகங்கள் கூட எழும்பவில்லை. கியூவின் இடையில் படித்த தமிழ்மனிசி ஒன்று வந்து நுழைகிறது. தமிழிலும் இங்கிலீஸிலும் சொல்கிறது “நானும் நேரத்தோடைதான் வந்தனான்”

சடார் புடார் என்று பெரிய மழை எல்லோரும் நனைகிறார்கள். நனைந்து தோய்ந்தாலும் லண்டன் போக வேண்டும். 4 மணி காலை.

இரண்டு செக்கியூரிட்டிகள் நீலக்காற்சட்டையும் கை மடித்த ஷெட்டும் போட்டிருக்கிறார்கள். “ஓக்கம போலிம எண்ட. போலிம நத்துவ கண்ட பே உதய பாந்தர பளண்டகோ. அபிட ஹமதாம ஏம தமாய்” கொஞ்சம் சிரித்தபடி கொஞ்சம் கடுப்பாக ஆனால் முகத்தில்

வலிந்த சிரிப்பு இருக்கிறது. இப்பொழுது செக்கியூரிட்டிகள் 4 பேர் ஆகிவிட்டது. சிரிக்கச் சொல்லி பெரியவர் அவர்களைச் சொல்லி அனுப்பியிருப்பாராக்கும்.

“எனக்கு இது மூன்றாவது முறை” சத்தமிடும் பரிசோதனைக் கருவியை உடம்பில் தடவும் இளைஞனான செக்கியூரிட்டி வாலிபனிடம் சொல்கிறேன். “ஓவ் தண்ணுவா” என்னவென்றே தெரியாது. காலி வீதியில் இருக்கும் யு.கே. எம்பலிக்கு போய் விசா போம் கேட்டேன். அவர்கள் இலக்கம் 367 ரூபிகேஷன் றோட் விலாசத்தை ஒரு துண்டில் அச்சடித்து வைத்திருந்ததைத் தந்தார்கள். அதில் திங்கள் முதல் வியாழன் வரை 8 மணியில் இருந்து மாலை மூன்று மணிவரை வரலாம் என்று அடித்திருந்ததைப் பார்த்து லண்டனில் இருந்து ஸ்போன்ஸர் லெட்டர் கிடைத்த பின்பு அரக்க பறக்க திங்கட்கிழமை மாலை 2.30 இற்கு போனேன். செக்கியூரிட்டி சிரித்தார். என்னை இந்த விடயத்தில் அறிவிலி போலப்பார்த்தார். “இன்று துண்டு எல்லாம் கொடுத்து முடிந்தது” என்றார். வேறொரு அலுவலர் சொன்னார் “காலமை ஏழு மணிக்கே வாங்கோ” செவ்வாய்க்கிழமை காலமை 5 மணிக்கே எழும்பி

காலைக்கடன்களை முடித்து குளித்து முழுக் ரூபிகேஷன் றோட்டுக்கு வந்தால் இன்னொரு இடிமாலை.

“உங்களுக்குத் தெரியுமா நாங்கள் விடியப்பறம் 4 மணிக்கே துண்டுகள் எல்லாம் குடுக்கத் துவங்கினால் 4.45 அளவிலை 100 துண்டுகள் குடுத்துவிடுவோம். நீங்கள் அதிகாலை 3 மணிக்கு வந்தால் வரிசையில் நிண்டு துண்டு எடுக்கலாம் நாளைக்கு அப்பிடி செய்யுங்கோ ஹொந்தாய்” என்று முறுவல் முகத்துடன் ஒரு செக்கியூரிட்டி சொன்னார். இதுதானோ நடைமுறை. ஆமோ! அப்பிடியோ!

அடுத்த நாள் புதன் கிழமை பாப்பம் வெல்லுவம். மனதில் நினைத்தபடி மொபைல் போனில் அலாரம் வைத்து படுத்து 2.30 இற்கு எழும்பி பேசி வைத்திருந்த திறீவீலர் காரணை தட்டி எழுப்பி வந்தாச்சு. மூன்று நாளும் திறீவீலருக்கு காடாத்திலை போன காசு 1500 ரூபா.

சும்மா ஈற்றன் ஹவுஸைப் பார்த்தாலே தமிழ் அகதிகளுக்கு பிடிப்பதில்லை. அதிலும் சைன் பண்ணக் கூப்பிட்டால் அகதிகளை வைத்து ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்படுத்துகிறார்கள்.

முன்னால் வரிசையில் நின்ற ஒருவர் சொன்னது காதில் விழுந்தது. “ஈற்றன் ஹவுஸுக்கு முன்னாலை நிண்டு தீக்குளித்து சாக வேண்டும் போல கிடக்கு” அவ்வளவிற்கு விரக்தி. அவர் கிழமைக்கொருதரம் சைன் பண்ண வருகிறார்.

“எனக்கொண்டால் தரமாட்டாங்கள். சும்மா கண்டியிலையும் கம்பளையிலையும் இருந்து வாறவையளுக்கு குடுக்கிறாங்கள். அண்ணை நான் உண்மையிலை இயக்கத்திலை இருந்தனான். இஞ்சை பாருங்கோ நான் ரெயினிங் எடுத்தனான். ஆமி புடிச்சது. ஆனையிறவு செக்பொயிண்டிலை வைச்சத்தான் புடிச்சவங்கள். புறகு 4ஆம்மாடி, பூசா பேந்து வெலிக்கடை எண்டு கிடந்து போட்டு உயிரைக் கையிலை புடிச்சக் கொண்டு இஞ்சை வந்தால் உந்தக் கோதாரியிலை விழுவாங்கள் ஒண்டும் சொல்லுறாங்கள் இல்லை. அலைக்கழிக்கிறாங்கள்”

“எனக்கெண்டால் உவங்களிலை இருந்த கொஞ்ச நஞ்ச நம்பிக்கையும் அத்துப் போச்சு. என்ன வழக்கு. என்ன நீதிவான்”. கொஞ்சம் இடைவெளி

விட்டு மூச்சு வாங்கினார். உரத்துப் பேசியதில் வாய்வழிய எச்சில் வந்திருந்தது. கண்கள் சிவந்திருந்தன.

“நான் தற்கொலை செய்யப்போறன் என்னாலை இனியும் பொறுக்க முடியாது இரண்டுமுறை தற்கொலை செய்யப்போன னான். என்னைக் காப்பாத்திப் போட்டினம். ஆனால் உந்த உக்காரமெல்லாம் இனிப் பலிக் காது. நான் தற்கொலை செய்தனெண்டால் இலங்கை அகதிகளுக்கு பிரிட்டிஷ் அரசு ஏதும் குடுக்குமண்டால் அதுக்கும் நான் தயார். எனக்கு தலைக்குள்ளை கிறு கிறுக்கு தண்ணை”

மிகப்பிரமாண்டமான ஈற்றன் ஹவுஸ் நீள அகலமாக கிடந்தது. இரண்டு மாடிகளிலும் அகதிகள் தொடர்பான பைல்கள்தான் வைத்திருப்பார்களாக்கும். இலட்சக்கணக்கான அகதிகளை எப்படி சமாளிப்பார்கள்.

ஒருக்கால் லண்டன் போய்விட வேண்டும் என்ற ஆசையில் வயதானவர்கள் வந்திருந்தார்கள். பேரப்பிள்ளைகளை இந்தக் குளிர் நேரத்திலும் பார்த்துவிடவேண்டும் எனும் சோட்டை முகத்தில் இருந்தது.

வரிசையில் மனிசி ஒன்று நுழையப்பார்த்தது “ஐ. யு. நோ” என்றெல்லாம் சொன்னது யாருமே கேட்காமல் பின்னுக்கு தள்ளிவிட்டார்கள். நடுச்சாமத்தில் இருந்து வரிசையில் நிற்கும் கடுப்பு ஒவ்வொருவரிடத்திலும்.

“முந்தியென்றால் 250 பேருக்கு கொடுத்தோம். இப்போ 100 பேருக்குத்தான் துண்டு” என்று ஒரு செக்கியூரிட்டி சொன்னார்.

ஆம்பிளை பொம்பிளை எல்லோரையும் மெசினால் தடவிப் பார்த்துவிட்டு செக்கியூரிட்டி சொன்னார் “மொபைல் போன்களை ஒப் செய்யுங்கோ எல்லோரும்” சிலர் உள்ளுக்குள் வந்தாப் பிறகும் ஒப் செய்யாமல் இருந்தனர். அதிகாலை 4.45 அளவில் நூறு துண்டும் கொடுத்து பதிந்து “ஏசி” போட்டு நீலக்கலர் கதிரையில் உட்கார வைத்துவிட்டு கண்ணாடிக் கதவை மூடி விட்டார்கள் அதற்குப் பிறகு செக்கியூரிட்டிகள் கண்ணாடிக்குள் நின்று உதட்டை பிதுக்கி கையை விரித்து “துண்டு இவராய்” என்பதனை சைகை மூலம் தான் சொன்னார்கள். அவர்களும் என்ன செய்வார்கள் அதிகாலை 3 மணிக்கு நாங்கள் விசா எடுக்கப்போகின்றவர்கள் ஒருமுறை தான் விழிக்கவேண்டும். அவர்கள் தினமும்

கடிதங்களில் வாழும் மனிதர்கள்

மனிதர்கள் எங்கும் முகங்கள் கடைகளாக தெருக்களாக பட்டணம் வாழ்வு கொண்டு இருக்கின்றது.

எல்லோருக்கும், காரியங்கள் இருந்தன; சீவியத்தின் சந்தோசம் தெரிந்தன குடிசாராய், பிச்சைக்காராய் பயித்தியக்காராய் உயிரோட்டம் இருந்தது. இந்த கேசத்தில் நாங்களே!

கடிதங்களில் வாழும் மனிதரானோம் ஐந்து வருடங்கள் மனைவியுடனும் சின்ன மகனுடனும் கடிதத்தில் தும்பம் நடத்தும் என் நண்பன் எட்டு வருடங்கள்; தாயின் முகத்தை கடிதத்தில் தேடும் என் மச்சான்

கடிதங்களில் வாழும் மனிதர்களானோம் உருத்துக்கள், உருவகள் நெருப்புக்குள் வாழ... அவர்கள் இருப்பின் சுகமறிய கானைகள் விடிந்ததும் கடிதங்களை தேடுகின்றோம். வீட்டுக்கு வெளியே குளிர் கொட்ட நெஞ்சக் கூடு நெருப்புக்குள் சிவியது.

செல்வம் (கனடா)

இருப்பதற்காய் வாழாமல் மற்ற மனிதரைப்போல் வாழ்வதற்காய் இருக்கும் காலங்கள் வர வேண்டும்.

[தமிழ்மூலம் 1986]

காலை 2.30 இலிருந்து பயணம், வரிசை, துண்டு, அமருதல் காலை 8 மணிக்குத்தான் துண்டு கூப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். பிரித், தேவாரம், செபம், நினைத்தது நடப்பதற்கு அல்லது அலுவலர் அதிகம் எதுவும் கேட்டு விடக்கூடாது என்று குர்ஆன்வசனங்கள், துஆ மக்கள் எல்லாக் கடவுள்களிடமும் பாரப்படுத்திவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தனர்.

9.00 மணி வயிறு புகைச்சல் எடுக்கிறது காலையில் குளித்து முழுகி யோகாசனம், கொஞ்ச நேரம் தியானம், பின்னர் தேன் ஒருகரண்டி, ஈச்சம்பழம் கொஞ்சம், வாழைப் பழத்தோடு பட்டர் பூசிய பணிஸ் ஒரு ஜோடி, நல்லதொரு பால் தேத்தண்ணி. மனைவிதருவா.

இப்பொழுதுதான் றோஸ் கலர் நம்பர் 6 போகிறது. ஏற்கனவே ஈரோப் போனவர்களுக்கு பச்சை நம்பர். போகாதவர்களுக்கு றோஸ். வெளியில் போய்த் தேத்தண்ணி குடித்தால் நல்லது. வெளிவாசலுக்கு வந்துவிடும் என்ற பயம். பரவாயில்லை. போய் ஒரு தேத்தண்ணிர் குடித்தேன் என்ன தண்ணியில் ஊத்துகிறானோ? பிறகு ஒரு சிறிய உசார் ஒன்று வந்தது சுடுதண்ணிர் வயித்துக்குள் போனதன் பின்பு. பிறகும் றோஸ் நம்பரோடு காத்திருந்தேன். எனது இலக்கம் 29.

“ஏனண்ணை அவரைப்புடிச்சு வைச்சிருக்கினம் எக்கணம் அனுப்பப்போகினமோ? “ஈற்றன் ஹவுஸ்” இற்குள் வந்துவிட்டால் திரும்பி போகும் வரைக்கும் நிம்மதியில்லை ஒருவருக்கும். “என்னவாம்” ஒருவர் பக்கத்திலை போய்க் கேட்டார். அவருக்கு முகம் சுண்டி இருந்தது. தெரியாது இருக்கட்டாம்”.

“அண்ணை உவரை அனுப்பப் போறாங்கள் போல கிடக்கு” வேறொருவர். உட்கார்ந்திருந்தவரைப் பற்றி பலரும் பல ஆலோசனை சொன்னார்கள். “அண்ணை நீங்கள் பாஸ்போட் போமிலை சைன் பண்ணினிங்களே!”

“ஓம்”
“ஏனண்ணை உந்த விசர் வேலை பாத்தனீ?”

“உவங்கள் என்னையும் சொல்லித்தானே பாத்தாங்கள் சைன் பண்ணச் சொல்லி நான் என்ன மடையனே. நான் மயிரைத்தான் பண்ணினன்” அவர் பாஸ்போட் போமில் சைன் பண்ணாததை பெருமைப்படும் படியாகவும்

அதனால் தன்னைத் திரும்பி அனுப்பமுடியாது என்பது போலவும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“அண்ணை சைன் பண்ணுற போம் எங்கை” அவர் கவுண்டர் பக்கம் கையைக் காட்டினார் “அப்ப சரி இண்டைக்கு ஏத்திடுவாங்கள். உங்களோடை ஆரும் வந்தவையே...” என சும்மா வரிசையில் நின்றவர்கள் ஆளாளுக்கு ஆலோசனையும் அபசகுனமும் சொன்னார்கள்.

“எனக்கு தினமும் வரமுடியாது உங்கடை மயிர் சைனுக்கு எனக்கு ஒவ்வொரு நாளும் 10 பவுண்ட்ஸ் ரிக்கட் எடுத்து வாறதுக்கு பணம் இல்லை. நாஸ் நிறுவனம் தாற காசையும் நிப்பாட்டி போட்டாங்கள் நாசமறுப்பாங்கள். எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கு தினம் காலை யிலை 10 பவுனுக்கு எங்கை போறது. வேக் போமிற்றையும் பறிச்சு போட்டீங்கள். நான் என்ன செய்யறது. அநியாயக்காரங்கள்” ஆபிரிக்க நாடுகளில் ஏதோ ஒன்றைச் சேர்ந்தவர் அலுவலர் உடன் வாய்த்தர்க்கத்தில் ஈடுபட்டார்.

“என்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது கொம்பியூட்டர் சொல்வதை மட்டும்தான் எங்களால் செய்ய முடியும். முடிவு எடுப்பது நாங்களல்ல. அதை செய்வது பிரித்தானிய உள்துறை அமைச்சு”.

“என்ன கொம்பியூட்டர் பெரிய மயிர் கொம்பியூட்டர், நீங்கள் நாடுகளைப் பிடிக்கும் போது கொம்பியூட்டரை கேட்டா பிடித்தீர்கள், எங்கள் வளங்களை களவெடுக்கும்போது எங்களைக் கேட்டா எடுத்தீர்கள். எங்கள் மூதாதையர்களை அடிமைப்படுத்தினீர்கள்! உங்களுக்கு அழிவு உண்டாகட்டும்” என்று ஆங்கிலத்தில் சபித்தார்.

அலுவலர் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

அஸ்ஸலா நான் உஸ்ஸலாய்லை இயக்கத்தலை இருந்தோன். இஞ்சை பாருங்கோ நான் றாய்ஸீங் ருத்தோன். ஆம் புடிச்சது. ஆஸஸீயறது டிசுடபாய்ஸீயுலை லய்ச்சுத்தான் புடிச்சவங்கர். புறகு 4ஆம் லாடி, புசா பேந்து டயல்க்கடை எஸீடு க்டந்து போட்டு உய்ராக் லகய்லை புடிச்சக் ககாஸீடு இஞ்சை வந்தால் உந்தக் கோதாரீயலை ஷ்முயாங்கர் ஓஸீடும் டிசால்டுராங்கர் இல்லை. அலைக்கழிக்கறாங்கர்”

ஆபிரிக்க நாட்டவரின் குரல், பேச்சு, கைப்பாறை அசைவு எல்லாம் மிகவும் கடுமையாக இருக்கும். நாளைக்கு சைன் பண்ண வேண்டும் என்று அலுவலர் எழுதி திகதி போட்டு கொடுத்தார். அகதிகளுக்கான இந்த “ரோசர்”கள் அவர்கள் நாட்டை விட்டு போக வேண்டும் என்பதே.

நேரம் காலை 11.32. எனது றோஸ் கலர் இலக்கம் கூப்பிடப்பட்டது. மேலே போகச் சொன்னார் அலுவலர். போனால் அங்கும் வரிசையாகக் கதிரைகள். வரிசையாக மனிதர்கள் பல எதிர்பார்ப்புகளுடன்.

வரிசையாக மூன்று பேர். விசா போமை சரிபார்க்க ஒரு பெண் 2 ஆண்கள். அதில் ஒரு ஆண் மிகவும் கடுகடுப்பாகவே நடந்து கொண்டார். அதை எடு இதை எடு என்றார். பின்னர் சிலரிடம் போய் அதைக் கொண்டு வா! என்று அனுப்பிவிட்டார். அதிகாலை மூன்று மணிக்கே வந்தவர்கள் மனம் நொந்து போகிறார்கள்.

எனது விசா போம் பார்த்தார்கள். ஸ்போன்ஸர் சரி, அவர் அனுப்பியவர் பிரித் தானிய பிரசையா! ஓம், அவரா டிக்கட் தருவது! ஓம், ஏன் போகிறீர்கள் ஒரு விழாவுக்கு! சரி. ஏழாயிரத்து முன்னூற்று எண்பது ரூபா கட்டுங்கோ! சரி.

ஒரு நாளைக்கு நூறு துண்டு. குத்து மதிப்பாக கிழமையில் 5 நாட்களுக்கு 500 துண்டு. ஒரு சாதாரண விசாவுக்கு 7380 ரூபா மாசம் 20 நாட்களில்... உழைப்பு எல்லாம் உழைப்பு.

பிஸ்னஸ் விசாவுக்கு வேறு. அதிகம் ஆனால் விசா கிடைக்காமல் விட்டால் மீள வழங்கப்பட மாட்டாத பணம் அது. லண்டன் தானே போகிறீர்கள் கட்டுங்கள் என்பதுதான் அது. பணம் எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு சொன்னார்கள். எதிர்வரும் செவ்வாய்க்கிழமை வந்து பாருங்கள். உங்களுக்கு விசா வழங்கப்பட்டிருக்கிறதா இல்லையா என்பது தெரியவரும். மொட்டையான பதில். ஒரு சிங்கள மனிசி சொன்னது. நான் மூன்றாவது தரம் இது. இரண்டு முறை றிஜக்ட் செய்து விட்டார்கள். அவர்கள் றிஜக்ட் செய்யும் காரணம் எதுவும் எனக்குப் பொருந்தாது.

ஒவ்வொருத்தராக சைன் பண்ணும் பேப்பரைக் கொடுத்து திகதிகள் பதிந்து கொண்டு செல்கிறார்கள். வெளியில் இருக்கும்

அகதிகள் நெஞ்சுக்குள் தண்ணியில்லாமல் கொதித்துக் கொண்டிருக்க கவுண்ட்ருக்குள் அலுவலர்கள் ஆண்களும் பெண்களும் கேலி பேசுவதும் சிரிப்பதுமாக இருக்கிறார்கள். இது குழலுக்கு ஒவ்வாத இரண்டு அந்தரப்பட்ட மனநிலையை உருவாக்குகிறது.

இதுவரை மூன்று பேர் தடுத்து வைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அகதிகளைத் திருப்பி அனுப்பும்போது அவர்கள் எதனையும் பார்ப்பதில்லை. பிடித்தோமா அனுப்பினோமா என்றுதான் இருப்பார்கள். அவர்களுடைய உடுப்புக்கூட வீட்டில் இருந்து எடுக்க விடமாட்டார்கள்.

நேரம் மாலை 5.00 மணி ஈற்றன் ஹவுஸ் மூடப்படும் நேரம். திடீரென்று மூன்று செக்கியூரிட்டிமார் வந்து சொன்னார்கள். “வாங்கோ வந்து வண்டியில் ஏறுங்கோ” பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள் “இன்றிரவு ஒன்பதரை எயார்லங்காவில் ஏத்தப் போறாங்கள்”.

செவ்வாய்க்கிழமை டுபிளிகேஷன் றோட்டில் 100 பேரும் கூடி விட்டார்கள். எல்லோரும் உள்ளே போய் அமருங்கள் செக்கியூரிட்டி சொன்னார்.

4 மணி போல ஒரு பெரிய வெள்ளை என்வலப்பில் போட்டு பாஸ்போட்டை தந்தார்கள். அதனுள்ளே இரண்டு ரைப் செய்யப்பட்ட தாள்கள்.

- உங்களுக்கு ஸ்போன்ஸர் செய்தவர் உங்களுக்கான லண்டன் ரிக்கற்றை ஒரு பொது நிதியில் இருந்து தருவார் என்று நான் நம்பவில்லை.

- உங்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட உங்கள் வங்கிக் கணக்குவழக்குகள் எனக்கு திருப்தியில்லை.

- நீங்கள் வெறும் 15 நாட்கள் காலம் விசா கேட்டதால் உண்மையானவரா நீங்கள் என்று எனக்கு சந்தேகமாயிருக்கிறது. இந்தக் காரணங்களினால் உங்களுக்கு விசாவை நான் வழங்கவில்லை.

பின்குறிப்பு: நீங்கள் 82 (1) குடிவரவு குடியகல்வு அகதிகள் சட்டம் 2002 இன் படி இந்த விசா தொடர்பாக அப்பீல் செய்ய முடியாது.

□□□

“அவிசு”களை பார்த்து எடுத்து விட்டு இடத்தை விட்டு மறைந்தான். போகிற போக்கில் “எங்களுடைய அவிசுகளை வைத்துவிட்டுவா” என உத்தரவு பிறப்பித்தான். வெளியார் அனுமதியின்றி கதவைத் திறப்பது சட்ட விரோதம். தான் செய்யும்வேலை சட்டத்திற்கு இசைந்தது பாதி, இசையாதது பாதி என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். பல

அவன் முதுகிலே ஒரு சமையும் கையிலே ஒரு கட்டுக் கார்டுமாக மாடிக் கட்டிடமொன்றின் நுழைவாயிலில் நின்று கொண்டு “செவ்.....” எனச் சத்தமிட்டான். இரைச்சல்களைப் பீச்சியவண்ணம் வாகனங்கள் விரைந்து கொண்டிருந்தன. கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டவையா “மோல்ட்” செய்து வைக்கப்பட்டவையா எனச் சந்தேகம் கொள்ளும் ஒரே மாதிரி வேலைப்பாடு கொண்ட கட்டிடங்களும், தெருக்களுமான இடத்தில் ஒரு மூலையில் இருந்து வந்து கொண்டிருந்தவனை நோக்கி “கதவு பூட்டி யிருக்கு” என சைகைமூலம் தெரியப் படுத்தினான். சுற்றுமுற்றும் தலையைத் திருப்பித் தங்களை யாரும் கவனிக்கிறார்களா என அவதானித்தவண்ணம் விரைந்து வந்த “செவ்”, “உனக்கு என்ன சொன்னான். பிரெஞ்சுக்காரனுக்கு தமிழ்தான் தெரியாது. சைகைகூடவா தெரியாது...? இப்ப நான் கதவைத்திறக்க யாரும் மூன்றெழுத்துக்காரன் அல்லது வீட்டுச் சொந்தகாரன் கையும் களவுமாகப் பிடித்தார்களென்றால் என் கதி அவ்வளவுதான். தம்பி கவனம்..... சொல்வதை கேட்டு புத்திசாலியாக நடக்கவும்”, “செவ்” வுக்கேயுரிய தோரணையுடன் புத்திமதிசுறி, மீளவும் ஒருதலை சுற்றுப்புறத்தை கவனித்து, கதவை இரகசியமாகத் திறந்துவிட்டு

குடிமனைகள் உள்ள அம்மாடிக் கட்டிடத்தின், இரகசிய இலக்கம் தனிச்சாவி கொண்ட முன்வாசலை “செவ்” திறந்துவிட உள்ளே சென்றவன், கார்டியனின் கண்ணில்படாமல், பின்னால் உள்ள “எஸ்கலியரில்” வழியே இரண்டிரண்டு வீடுகள் கொண்ட எட்டுமாடிக்கும் ஏறி கதவுகளின் கீழால் கார்டுகளை செருகிக் கொண்டு சென்றவனின் கால்களில் தாழ முடியாத வலி. நேரத்தைப் பார்த்தான். பதினொன்றுக்கு இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள் இருந்தன. காலையில் எட்டுமணியில் இருந்து ஏறி இறங்கிய அசதி. படியொன்றில் சட்டென இருந்து விட்டான். நேற்று வந்த அம்மாவின் கடிதம். எழுத்து வரிகளில் மின்னிய எதிர் பார்ப்பு. “பக்கத்துவீட்டு கந்தையற்ற மகன் ஒரு வருடத்துள் தமக்கைக்கு சீதனத்துடன் கட்டிக்கொடுத்திட்டான். தாய் தகப்பனையும் கொழும்புக்கு கூப்பிட்டு வீட்டுத்து கொடுத்து செலவுகளை கவனிக்கிறான்.”

உட்கார்ந்தவனின் அயர்ச்சிக்கும் மேலால் நெஞ்சலையில் இவ்வரிகள் உருண்டு வலித் தன. கடிதம் இன்னும் முழுசாய்ப் படிக்க முடியவில்லை. உட்கார்ந்து படிக்கலாமென்றால் “செவ்” கண்கொத்திப் பாம்பாட்டம் அலைந்தபடி கண்காணிக்கின்றான். அவனுக்கு இன்னும் பதினேழுவயது முடிந்திருக்கவில்லை. விடலைப்

பருவத்தினன். பதின்மூன்று வயதுக்குமேல் அவனால் பள்ளி செல்லமுடியவில்லை. வசதி குறைந்த குடும்பமானாலும், படிக்க அது தடையாய் இருந்ததில்லை. முதலில் இந்தியாவுக்கு குடும்பத்துடன் அகதியாய் ஓடி பின்பு அமைதியெனத் திரும்பி, சொற்பகால இடைவெளியில் அதுவும் கலைய கொழும்புக்கு இடம்பெயர்ந்து கண்கட்டிவித்தை மாதிரி எப்படியோ பிரான்ஸ் வந்துசேர்ந்து நான்கு மாதங்கள்தான்.

குடும்பத்தில் ஒரே பொடியன், மூத்தது இரண்டு, இளையது இரண்டு என்று நான்கு பெண் சகோதரர்களுக்கு ஒரு பொடியன். அம்மா மனுஷி எத்தனையோ கொடிய வல்லாறுகளுக்குமிடையில் இந்தக் குஞ்சை பொத்திப் பொத்தி காப்பாற்றி எங்கேயா யினும் உயிர்பிழைத்து இருக்கட்டும் என்று தான் உள்ளதையெல்லாம் வித்துச் சுட்டு வெளிநாடு அனுப்பி வைத்தாள். அவனுக்கும் கஸ்டம் நஸ்டம் வாழ்க்கை எல்லாம் புரிகின்றதுதான். ஆனால் எடுத்த எடுப்பில் கடிதத்தில் தொனிக்கும் அம்மா மனுஷியின் எதிர்பார்ப்புக்கு என்ன செய்ய இயலும். காசு வரும் வழிகள் என்ன என்று யோசித்தான். ஒன்றும் புலப்படவில்லை. கடன் யார் தரப் போகிறார்கள்.

மாடியில் கதவு திறந்துமூடும் சத்தம் கேட்கவே அரண்டதில் நினைவு அறுந்தது. வருபவன் பேசுவானோ என்ற அச்சத்தில் எழுந்து ஓசைப்படாமல் இறங்கி “கார்டியன்” அறைக்கு பக்கத்தில் இருந்த படிகளில் ஏறி மற்ற மாடிகளில் உள்ள வீட்டுக் கதவுகளின் கீழால் கார்டை சொருகும் வேலையை தொடர்ந்தான். நான்காம் மாடியாக இருக்கலாம். பூட்டிய கதவுள் இருந்து குலைத்தது நாயொன்று. ஒரு கணம் அதிர்ந்தவன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு கார்டை தள்ளியது பாதி தள்ளாதது பாதியாக விட்டுவிட்டு, நாய், பூனைகளின் சொகுசையும், “அவற்றின் மீதான இந்த மனிதர்களின் ஜீவகாருண்யத்தையும்” எண்ணியவண்ணம் மற்ற மாடிக்கு ஏறி வேலையை தொடர்ந்தான். நாய் குரைப்பது இன்னமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒரு கதவினுள் கார்டை செருக குனிந்தபோது அது திற்பட அதிர்ந்து நிமிர்ந்தவன் “போன்கூ” என பிரெஞ்சில் தடுமாறி வணக்கம் சொல்லி

அசடு வழிந்தவனாய் கார்டை நீட்டினான். கதவை திறந்த ஆறடிக்கும் சற்றே உயரமான, வாட்டசாட்டமான வெள்ளை மனிதன், நின்று கொண்டிருந்த இவனை பூச்சி புழுவைப் போல் நோக்கிய வண்ணம் கார்டை வாங்கி சுட்டென கிழித்து உரத்த தொனியில் வெடித்தான். இவனது முகத்தில் வியர்வை அரும்பத் தொடங்கியது. நாக்கில் பிரெஞ்சு திக்கு முக்காடியது. “நோ மிஸ்யூ..... தறவாய் நெப்பா.... செவ்புறப்ளம்..... மோசோ புறப்ளம்...?” சாப்பிடுவது போல் சைகை செய்தான். உடம்பு லேசாக நடுங்கியது. இவனது ஜாக்கெட்டில் பிடித்த அந்த வெள்ளை மனிதன் மாடிப்படி வழியே தள்ளிக் கொண்டுவந்து கட்டிட வாசலுக்கு வெளியே விட்டு கதவை அடித்து சாத்தினான். மனசு குறுகித்துவண்டது. மூச்சு வாங்கியது. நெஞ்சத்துடிப்பு அதிகரித்தது. லேசான கோபமும், அதை மீறிய பயமும் வெட்கமும் என உணர்ச்சிக் குவியலின் கலவையில் “இன்னும் வேணும்..... இதற்கு மேலயும் வேணும்.....” நிலத்தை சப்பாத்துக் காலால் உதைத்தான். தன்னைத்தானே திட்டிக் கொண்டான். நல்லவேளை, பிடித்தவன் “கொன்சியர்ஸ்” அறையில் பூட்டி பொலிசுக்கு அறிவிக்காமல் விட்டானே.

சுற்றும் முற்றும் பார்த்தபொழுது சற்றுத் தூரத்தில் “செவ்” நிற்பது தெரிந்தது. அழுகை பீறிட்டுக்கொண்டு வந்தது. குனிந்து மூடப்பட்ட அந்தக் கதவின் அருகில் கையில் வைத்திருந்த சோக்கட்டியினால் நிலத்தில் தன் இலக்கத்தை “நாலு (4)” என எழுதினான். சோக்கட்டி எழுத்தின் மீது கண்ணீர் சொட்டித்தெறித்தது.

தூரத்தே நின்றுகொண்டிருந்த “செவ்” அவனருகே வந்து “தம்பி வேலை எண்டா இப்படித்தான் பிரச்சனைகள் வரும். கவலைப் படவோ யோசிக்கவோ வேண்டாம். நாடுவிட்டு நாடுவந்த நாங்கள் இதையெல்லாம் பெரிதாக நினைக்கக் கூடாது. நம்மட ஊர் என்றால்தான் வெட்கப்படவேண்டும். இதுகளை மறந்திட்டு வேலையை செய்யும் என்ன.....” என்றவன் “நான் மற்றப் பொடியனைக் கொண்டுவந்து இந்தக் கதவைக் கவனிக்கிறேன். நீர் மற்றக் கதவில் இருந்து வேலையை தொடர்ந்து செய்துகொண்டு இந்த “பாத்துமா”வை சுற்றிவா. மற்றப் பக்கத்தில் இரண்டாம் நம்பர் வந்துகொண்டிருப்பான். அவனைச்

சந்தித்து பூட்டிய கதவுகள் இருந்தால் அதன் முன்னால் நில்லுங்கள்” என வேலை பற்றி கூறிவிட்டு “செவ்” விரைந்தான். வேலையைத் தொடர அவன் மனம் மறுத்தது. “கண்டறியாத வெளிநாடும், பணியார வேலையும்” என வாய்க்குள் திட்டியவண்ணம் கட்டிடத்தின் முன்னால் நின்று கொண்டிருந்த மரத்திற்கு உதைவிட்டான். மரங்கள் துளிர்ந்தது. துளிர்ந்த இலைகளில் வண்ணங்கள் படர்வதை, பருவகால அழகை அவனால் ரசித்து மகிழ முடியவில்லை. பொக்கட்டுக்குள் கையை நுழைத்தவாறு மற்றக் கதவிற்கு வெறுப்புடன் சென்றான். “செவ்” வந்து அவ்வளவு சாதாரணமாக சொல்லிவிட்டு போறான்.

“செவ்” வேலையும் நாய் வேலைதான். இவனைப்போல அஞ்சு பேரை மேய்க்க வேணும். ஊரில் “ஓவசியர்” வேலை மாதிரி தான். இவனைப்போல் பேப்பர் வேலையில் சேர்ந்துதான் பின்னர் “செவ்” ஆனவன். பலதும் பத்தும் பட்டுத்தெளிந்தவன். காலையில் எட்டுமணிக்கு “மெத்ரோ” ஒன்றில் தனக்குரிய வேலையாட்களைச் சந்தித்துச் சென்று - வரைபடத்தில் குறிக்கப் பட்டிருக்கும் “பாத்துமாவில்” வேலை - மாலையில் எல்லோருமாக “பிரோ” சென்று அடுத்தநாள் வேலைக்கான கார்டுகளையும், வரைபடத்தையும் பெற்று மறுநாளைய வழமையை தொடரப் பிரிந்து செல்லும் வரைக்கும் “செவ்” வேலையாட்களுக்கு பொறுப்பானவன். நடத்துபவன். பொதுவாக புதியதாய் நாட்டுக்குள் வந்து சேர்பவர்கள், நிரந்தர விசா இல்லாத தற்காலிகமானவர்கள் என்பவர்களைத்தான் வேலைக்கு விரும்பிச் சேர்ப்பர் இவ்வேலை நிறுவனங்களின் “பத்ரோன்”மார், குறைந்தகூலி, கூலியில் வெட்டு, தொழில் சட்டங்களுக்கு கட்டுப்பட வேண்டிய அவசியமின்மை, தாமதக் கொடுப்பனவு. இவை பத்ரோனுக்கு லாபங்களாகும். ஆனால் இவர்களை மேய்க்கும் “செவ்” மாருக்கு தலைக்குமேல் சமை. புதிதாக வேலைக்கு வருபவர்களில் பலர் இடம்மாறி போய் தவிப்பர். வேலைப் பழுவால் சிலர் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிவிடுவர். பத்ரோனின் கூலி கொடுப்பனவுகளின் ஒழுங்கீனங்களினால் வேலையாட்களின் ஒழுங்கீனங்களினால் வேலையாட்களின் கோப வெளிப்பாடுகளை

இவனுக்கு பாய் இறங்க மறுத்து கடிதம் நெக்கக்குள் அடைத்து நின்றது. அம்மாவின் எழுத்துக்கள் செரிக்க மறுகண் கடிதத்தில். மேலும்பல வெறகுண்டுகளை அம்மா பொருத்தியிருந்தாள். கொழும்பு வரப்போவதாகவும் வந்து தொலைபேசி எடுப்பதாகவும் அப்போது விவரமாய்க் கதைப்பதாகவும் குரலைக்கேட்க ஆசையாய் இருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தாள். கொழும்பு வந்தால் அம்மாவை எப்படி வெறுங்கையடன் ஊருக்குத் திருப்பி அனுப்ப முடியும். இதுதான் மிகப்பெரிய அச்சத்தை அவனுக்கு உண்டு பண்ணியது. இப்போதே கையில் காசு இருக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கான முன்னறிவித்தல் இது. அவன் பணம் அனுப்பியாகத்தான் வேண்டும். இவனை அனுப்ப அம்மா பட்டபாடு அவனுக்குத் தெரியும். அறாவட்டக்கெல்லாம் அம்மா கடன் வாங்கியிருந்தாள். உழைக்க கட்டியிரலாம் என்றுதான் அவனும் நம்பியிருந்தான்.. பாரிஸ் வந்திறங்கிய பிறகுதான் தெரிகின்றது உழைப்பின் அருமை, ஓவ்வொருவர் பரும்பாடு.

செவ்தான் அனுபவிக்க நேரிடும். அநேகமாக பாரிஸ் வந்தவர்கள் எல்லோரும் இந்த பேப்பர் வேலையை செய்திருப்பார்கள் அல்லது முயற்சித்திருப்பார்கள். காசைக் கட்டி வெளிநாடு வந்து அறைக்குள் முடங்கி இருப்பதை விட இந்த வேலையிலாயிலும் நாலு காசு வருமே என்பது பலரிதும் எதிர்பார்ப்பு. வியாபாரம் பெருக விளம்பரம் செய்க என்பதை உயிர்பூச்சாக கொண்ட தொழில் நாடுகளில் எப்போதும் இவ்வேலைகள் தவிர்க்க முடியாதவை. வர்த்தக தொழில் நிறுவனங்கள், உற்பத்திப் பொருள்கள் பற்றிய அறிவித்தல்களை ஒவ்வொரு வீட்டாருக்கும் சென்றடைய செய்தல்தான் பேப்பர் வேலையின் தலையாய பணி.

ஒரு கதவினடியில் இரண்டு என

சோக்கட்டியால் இலக்கமிட்டிருப்பதைக் கண்டவன். இரண்டாம் நம்பர்காரன் அடுத்த கதவில் தான் நிற்பான் என்ற முடிவுடன் கதவை மெல்ல திறந்து உள்ளே காலை வைத்தான். “மச்சான் மேலே வா” தாழ்ந்த குரலில் தமிழ் கிககிசுத்தது. இரண்டாம் நம்பர்காரன் 4ம் நம்பர்காரனான இவனுக்கு வரவு கூறினான்.

“செவ்” இப்பதான் வந்து பார்த்திட்டு போனவன். அவன் வர பதினைந்து நிமிட மென்றாலும் பிடிக்கும். வந்து உட்கார் கொஞ்ச நேரமென்றாலும் காலாறிவிட்டு போகலாம். எஸ்கலியர்களில் ஏறி இறங்கினதில் காலெல்லாம் நோகுது” என்றான் இரண்டாம் நம்பர்காரன்.

“வேண்டாம். செவ் சரியான கள்ளன். எங்கேயாவது நின்று எத்தனை மணிக்கு உள்ளேசென்று, எத்தனை மணிக்கு வெளியே வாறாங்கள் என்று கவனிப்பான். ஏன் அவனிட்ட பேச்சை வாங்குவான். உன்னைச் சந்தித்து இந்த பாத்துமாவில் இருக்கும் “பெர்மிகளை” பார்க்க சொன்னவன். வா ஏதாவது பெர்மிக்கு முன்னால் பார்க்கிற மாதிரி நின்று கொண்டு கதைக்கலாம்” என்றான் இவன்.

அவர்களது அதிர்ஷ்டம் பத்திலேயே திறக்க முடியாத கதவுகள் இருந்தன. இந்த வேளையில் சந்தித்துத்தான் இருவரும் கூட்டாளியானார்கள். “உனக்கு என்ன நடந்தது” என்றான் இரண்டாம் நம்பர்காரன். இவன் நடந்ததை கூறினான். கூறுகையில் குரல் தழுதழுத்தது. இவனைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. இரண்டாம் நம்பர்காரனுக்கு யோசனை ஓடியது: “எனக்கு இப்படி நடந்திருந்தால்” நம்பர் நான்காம்காரனான அவனது கூட்டாளியை அனுதாபத்துடன் நோக்கியவன், “என்ன மச்சான் செய்கிறது. இந்த வேலையை விடுவம் என்றாலும் எங்கடை கஷ்டம் விடுவதில்லை. பேசீற்றும் இல்லாத வேலை. எல்லோருக்கும் பயந்து பயந்து செய்ய வேண்டிக் கிடக்கு. எல்லாம் எங்கட நிலமைதான்” என்றான் ஆறுதல் மொழியில். “முந்தி ஒப்ரா கூப்பிட்டு முடிவு சொல்லும் வரைக்கும் வேலை செய்யக்கூடிய விசா இருந்ததாம். நம்மட காலம் இப்படியெல்லாம் ஒப்ரா எங்களை அகதியா ஏற்றுக்கொண்ட முடிவுக்கு பின்தான் வேலை செய்யலாம். நாளுக்கு நாள் சட்டம் மாறுவது.

இப்ப நம்மட்ட இருக்கிற விசாவுக்கு வேலையில்லை. அப்படி இப்படி ஏதாவது நடந்து பிடிச்சாங்களெண்டால் அவ்வளவுதான். இந்த ஒப்ராவும் இழுத்தடிக்கின்றது. வேற எங்கெயெண்டாலும் பாஞ்சிரலாமென்றால் ஏஜென்சிக்கு “பிராங்”கில் அழவேண்டும். அதைவிட இங்க சமாளிக்குறதுதான் வழி.... “செவ்”டா....” என்றவன் “கதவை தள்ளிற மாதிரி, நம்பரை அமத்துற மாதிரி நில்டா” என கூறிவிட்டு தானும் அப்படி பாவனை செய்து கொண்டுநின்றான்.

“செவ்” சற்றுத் தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்தான். “என்ன நடக்குது” செவ்வின் குரலில் அதிகாரம் தொனித்தது. “செவ் கதவு பூட்டியிருக்கு” என்றான் பவ்வியத்துடன் இரண்டாம் நம்பர். “பரவாயில்லை பன்னிரண்டுக்கு இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்கள்தான் இருக்கு. பக்கத்து பாத்துமாவில் வேலை செய்யும் மற்றும் இருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு மெத்ரோவுக்குள் இருந்து சாப்பிடுங்கள். வெளியே குளிராக இருக்கிறது” செவ்வின் குரல் தணிந்திருந்தது. வேலையில் இடைவேளை கிடைத்தது. அவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. காலைச் சம்பவத்தில் காயப்பட்டு சோர்ந்த மனம் உற்சாகம் கொள்ளத் தொடங்கியது. அம்மா மனுஷியின் கடிதம் இப்போது படிக்கலாம் என்பதும் அவனுக்கு உற்சாகத்தை தந்தது. பாரிஸ் நகரம் விறைத்திருப்பது போல் பட்டது. ஐஸ் கியூப்புகள்போல் கட்டிடங்கள். ஒரே வகையான மரங்கள். ஒரே மாதிரி வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. சலிப்பு தருகின்றது. ஆனால் மனிதர்கள்தான் தினம் தினம் ஆச்சரியம் தரும் பொருள் அவனுக்கு, பல நிறங்கள், பல்வேறு முகவடிவுகள். இவர்கள் எந்த நாடு - அது எங்குண்டு என யோசிப்பதில் அலாதி இன்பம் அவனுக்கு. பல நிறங்கள், எப்படிச் சாப்பிடுவார்கள் எப்படிப் படுப்பார்கள் என்றெல்லாம் யோசனை ஓடும். எல்லாம் இப்படி வேலைக்கு வந்து சுற்றும் நேரத்தில்தான் வேறு யோசனைகள் தொற்றிக் கொள்ளும். பேப்பர் வேலை செய்வதால் ஒரு நாளைக்கு ஒருபகுதியென பாரிஸ் நகரத்தையும் சுற்றுப்புறத்தையும் பார்க்க அவனுக்கு வசதியாயிற்று. கொழும்பையும், மதுரையையும் மட்டும் பார்த்திருந்த அவனுக்கு

பாரிஸ் பிரமிப்புதான். செல்வச் செழிப்பும், மிதப்பும் அச்சம் தரும் அவனுக்கு. “மச்சான் “சமர்” இன்னும் முடியவில்லை இப்படிக்குளிருது” என்றபடி மற்றப் பாத்துமாவில் உள்ள மற்ற இருவரையும் தேடி நடந்து சென்றனர்.

மெத்ரோவுக்குள் படிகளில் இறங்கும் போதே அம்மா மனுஷியின் கடிதத்தை கையில் எடுத்துவிட்டாள். இனி எழுத்தை கூட்டி வாசித்து முடிக்க வேண்டும். பாரிசுக்கு கடிதம் வந்து மூன்றுநாள். நேற்றுதான் கையில் கிடைத்தது. இவனது விசா பதிந்த முகவரிக்குத்தான் கடிதம் வரும். தங்கி இருக்கும் இடம் வசதிகளுக்கேற்ப இடம் மாறும். விசா பதிந்து முகவரி எடுப்பதென்பது மிகுந்த சிரமத்திற்குரியது. எல்லாரும் முகவரி தர மாட்டார்கள். அதில் சிக்கல்களும் உண்டு. அவனது ஊர்க்காரர் ஒருவரின் முகவரியில்தான் இவனது பதிவு உள்ளது. அந்த முகவரியைத்தான் தனது சகல தொடர்புகளுக்கும் பயன்படுத்துகிறான். அம்மாவின் கடிதம் அங்கு வந்திருந்தும் போய் எடுக்க நேரம் ஒத்துவரவில்லை. இவனுக்கு நேரம் கிடைத்தபோது முகவரிச் சொந்தக்காரன் வீட்டில் இல்லாமல் இருந்தான். வீட்டுக்காரன் வீட்டில் இருந்த நேரம் இவன் வேலையில் இருந்தான். ஒருமாதிரி நேரத்தை இருவருக்கும் ஏற்றமாதிரி ஒழுங்குபண்ணி நேற்றிரவு பத்துமணிக்கு கடிதத்தை கையில் எடுத்தபோது மூன்று நாட்கள் கடந்து விட்டிருந்தது. கையில் எடுத்ததும் வழியில் ஓடும் மெத்ரோவில் வாசிக்க முடியவில்லை. அறையில் வாசிக்கலாமென வந்தபோது அறையில் பார்ட்டி நடந்து கொண்டிருந்தது. பதினைந்துக்கு பத்து என்ற அளவு அறையில் வேறு இருவருடன் இவன் தங்கி இருந்தான். வந்து நான்கு மாதங்களுள் இது மூன்றாவது தங்கும் இடம். இவன் அறைக்கு வந்தபோது மேலும் இருவர் கூடி இருந்தனர். வந்தவர்களும் இவனுடைய அறை நண்பர்களும் குடித்து முடிய பன்னிரண்டாகி கடைசி மெத்ரோவுக்கு வந்தவர்கள் போக அடுக்கு பண்ணி படுக்க ஒரு மணியாகிவிட்டது. அது சமைக்கும் போது சமையல் அறை, படுக்கும்போது படுக்கை அறை, போத்தல் உடைபடும் போது வரவேற்பறை. அது மாறிமாறி

அவதாரம் எடுக்கும். படிப்பறையாக அது மாறியது கிடையாது. காலையில் எழுந்து ஓடிவந்து வேலையில் கிடைக்கும் நேரத்தில் படிக்கலாமென்றால், நாய் குலைத்து நெஞ்சில் காயத்துடன் முடிந்துபோனது. இது நல்ல நேரம். ஒரு கையில் பாணைப் பிடித்துக் கடித்தபடி மறுகையில் கடிதத்தை விரித்தான். “இனியும் என்னால் தாக்காட்ட ஏலாது. கொஞ்சமென்றாலும் அனுப்பிவை.” பக்கத்தில் இருந்தவன் சாப்பிட்டுவிட்டு வீரகேசரியைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தான். மற்றவன் இடைக்கிடை அரைக்கண்ணால் தூங்கிவிழுந்தான். இவனுக்கு பாண் இறங்க மறுத்து கடிதம் நெஞ்சுக்குள் அடைத்துநின்றது. அம்மாவின் எழுத்துக்கள் செரிக்க மறுகண் கடிதத்தில். மேலும்பல வெடிகுண்டுகளை அம்மா பொருத்தியிருந்தாள். கொழும்பு வரப்போவதாகவும் வந்து தொலைபேசி எடுப்பதாகவும் அப்போது விவரமாய்க் கதைப்பதாகவும் குரலைக்கேட்க ஆசையாய் இருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தாள். கொழும்பு வந்தால் அம்மாவை எப்படி வெறுங்கையுடன் ஊருக்குத் திருப்பி அனுப்பமுடியும் இதுதான் மிகப்பெரிய அச்சத்தை அவனுக்கு உண்டுபண்ணியது. இப்போதே கையில் காசு இருக்கவேண்டிய கட்டாயத்திற்கான முன்னறிவித்தல் இது. அவன் பணம் அனுப்பியாகத்தான் வேண்டும். இவனை அனுப்ப அம்மா பட்டபாடு அவனுக்குத் தெரியும். அறாவட்டிக்கெல்லாம் அம்மா கடன் வாங்கியிருந்தாள். உழைச்சுக் கட்டியிரலாம் என்றுதான் அவனும் நம்பியிருந்தான்.. பாரிஸ் வந்திறங்கிய பிறகுதான் தெரிகின்றது உழைப்பின் அருமை, ஒவ்வொருவர் படும்பாடு “கடிதம் என்ன சொல்லுது?” - இரண்டாம் நம்பர் கேட்டான். இவன் பேயறைந்தவன் போல் அவன் முகத்தைப் பார்த்தான். ‘ஏன் இப்படி இடிஞ்சு போறாய். அம்மாக்கள் இப்படித்தான் கடிதம் எழுதுவினம்.. எங்கள் நிலைமை அவைக்குத் தெரியுமே கடிதத்தை மடித்துப் பேசாமல் வை.”

அவனால் ஆற்றுப்பட முடியவில்லை. கண்ணீரென கண்களில் திரண்டாள் அம்மா. தலையை கவிண்டபடி மேலும் கடிதத்தை படிக்க முயற்சித்தான். எழுத்துக்கள் கலங்கின, படிக்க முடியவில்லை. கடிதத்தை மடித்து

ஜாக்கற்றுக்குள் வைத்துவிட்டு நேரத்தைப் பார்த்தான், வேலை தொடங்க இன்னும் அரை மணிநேரத்துக்குமேல் இருந்தது. 'செவ்' இன்னும் சாப்பிட்டுவிட்டு வரவில்லை. வேலையாட்களுடன் சேர்ந்து செவ் சாப்பிடு வதில்லை. மரியாதை இல்லை. தூங்கி வழிந்தவன் சட்டென முழித்து "தம்பி காலையில் யாரோ அடித்தார்களாம்" என சுரத்தின்று கடமைக்குக் கேட்டான். ஏன்கேட்டான் என அவனுக்குப் புரியவில்லை.. எரிச்சல் வந்தது.. "செவ் சொல்லலையா அண்ணா" என் றான்.. "சொன்னவர்தான் தம்பி, விளப்பமாய் சொல்ல வில்லை அதுதான் கேட்டேன்" என்றபடி கண்ணை மூடிக்கொண்டான். தூங்குபவனுக்கு ஏன் கதை சொல்லவேண்டு மென்று தெரோவின் எதிர்ப் பக்கத்தைப் பார்த்தான். 1 1/2 நிமிடத்துக்கு ஒரு முறை மெத்ரோக்கள் வருவதும் போவதுமாய் இருந் தன. சனம் பிதுங்கினர். எல்லோருக்கும் அவசரம். இயந்திரம் தோற்றுப்போகின்றது அவர்களிடம். மெத்ரோவில் பயணிக்கும் தமிழ்ச்சனம் தலையை நிமிர்த்தி கரடி ஓணான் போல அலைவுடன் பார்க்கின்றனர் அறிந்த முகங்களைத் தேடி. இவனும் அவர்கள் அறிந்தவர்களா என பார்த்தான்.. இத்தனை காட்சிகளை புலன்கள் உள்வாங்கிய போதும் வேகமாய் ஓடும் ரயிலில் உள்ளவனின் பார்வையில் அருகே உள்ள காட்சிகள் வேகத்தில் மறைய, தூரத்தில் உள்ளவையே தெளிவாகத் தெரிவதுபோல் அவன் மனதில் ஊரும் அம்மாவும் அம்மாவின் கடிதமும் வீட்டுக்கு அனுப்ப எப்படி பணம் புரட்டுவது என்பதும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.. யாரிடம் கடன் கேட்பது. கணக்குகள் மனதில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

'செவ்' வந்தான். நால்வரும் எழுந்து அவனுக்கு கைலாகு கொடுத்தனர். அவனும் ஒரு இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டான். "என்ன தம்பி, பேயறைந்தவன்போல் இருக்கிறாய். என்ன யோசனை. காலைச் சம்பவத்தை பற்றி இன்னமும் யோசிக்கிறியே, வெளிநாட்டுக்கு வந்திட்டம் சமாளிக்கத்தான் வேணும் என்ன?. செவ் அவனுக்குத் தெம்புட்ட முயற்சித்தான். "ஓம் அண்ணை அதுவும்தான்.. அம்மாகிட்டை இருந்து கடிதம் வந்தது. அதை வாசிச்சனான் அதுதான்..." என்றான் இவன்.

கதையை மாற்றுவோ என்னவோ திடீரென இரண்டாம் நம்பர்காரன், "அண்ணை போன கிழமையும் சம்பளம் தரவில்லை, இந்தக் கிழமை இரண்டையும் சேர்த்து பத்ரோன் தருவானா" என்றான்.. தூங்கிவழிந்தவனும் உஷாரானான். நால்வரும் 'செவ்'வை ஆவலு டன் பார்த்துனர்.

"அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை. உங்களை மாதிரித்தான் எனக்கும் போன வாரச் சம்பளம் தரவில்லை. இந்த பத்ரோன் இப்படித்தான் இழுத்தடிச்சத் தாறவன்.. தருவா னெண்டு நினைக்கிறன்..." என தொனியை இழுத்து நிறுத்தினான் செவ். இன்னும் ஏதோ சொல்ல வருவது போல இருந்தது செவ் கதைத்தது.

"என்ன அண்ணை விழுங்குறீங்க..." இருக்கையில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான் தூங்கி வழிந்தவன்.

"பத்ரோன் ஆட்களை நிற்பாட்டப் போறான் போல இருக்கு. என்னைப்போல இன்னும் இரண்டு 'செவ்' மாரை நிற்பாட்டி 'சோமாஸ்' எழுதித் தரப்பொறானாம். நேற்று 'கொன்றோல்' தான் கதையோட கதையா சொன்னவன்.. ஆனா நிச்சயமில்லை... பார்க்கலாம்..." மேலும் இழுத்து நிறுத்தினான்.

நால்வர் மத்தியிலும் இறுக்கம் குடிகொண்டது.

இவன் தேம்பி அழுத்தொடங்கினான்.

குறிப்புகள்:

1. செவ்	- Chef (Chief)
2. அவிசு	- avis (Notice)
3. எஸ்கலியர்	- escalier (escalator)
4. கார்டு	- Carte (Card)
5. போன்கு	- bonjour (good day)
6. பாத்துமா	- Apartment
7. மெத்ரோ	- Metro (underground railway)
8. பீரோ	- bureau (office)
9. பத்ரோன்	- patron
10. பேசீற்	- Pay sheet
11. பிராங்	- franc (French currency)

(நன்றி: புலம்பெயர்ந்தோர் தமிழர் நல மாநாடு சிறப்பு மலர்- டிசம்பர் 18-1994)

வாழ்விழக்கும் வார்த்தைகள் புகைந்தாலென்ன?

-பானுபாரதி

படர்ந்த நீர்த்தேக்கத்தில்
படிந்து கிடக்கும்
பனிப் பாளத்துள்
புகைந்துபோன
உன் வார்த்தைகள்

மீட்பாரற்று
வார்த்தைகள்
உன்னைப் போல்
இன்னொரு அகதியாய்

மீட்பென்ற உன்னை
மீட்பதற்கு யாரோ போல்
மீட்குமென்றுதிர்ந்த
உனது
வார்த்தைகளை மீட்பதற்கும்
யாரேனும் வரக்கூடும்
என்ற எதிர்பார்ப்பா..?

தவிட்டு ரொட்டித் துண்டுகளை
கொத்திப் புறந்தள்ளிச் செல்லும்
பனிப்புலப் புறாக்களின்
ரோஷத்தைக்கூட
உனது வார்த்தைகள்
எட்டிலிட முடியாமல்
தோற்றோடுகின்றன.

எங்கிருந்து தொடங்கியது
எங்குகொண்டு முடிப்பதென்பது
தெரியாமற்போன வார்த்தைகள்
எந்த சுதந்திரதேசத்திலும்
வாழ்தற்குரியனவல்ல.

போ!
இரவிரவாய் கணம் கிடையாமல்
முர்க்கமாய் உதிர்ந்து
தெருக்கள் முடிய
பனிப்படர்களை வழித்தெறியும்
யந்திரங்களிடையே
உனது வார்த்தைகளையும்
கொண்டுபோய்க் காடாத்து
முடிந்தால்
அதில்
நீயும் குதித்துக்கொள்.

சுதந்திரமான,
சுதந்திரத்தின்பால்
தொகுக்கப்படும் சமரின் மீதான
வெல்தலின் பெயரால் கொள்ளும்
நம்பிக்கை மீதான
வார்த்தைகள் மட்டும்
இங்கே வாழ்க்குமுயிரெமக்குள்.

(நன்றி : சுவடுகள்)

புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியத்தின்

இயங்கியல் நோக்கு

ச.முருகானந்தன்

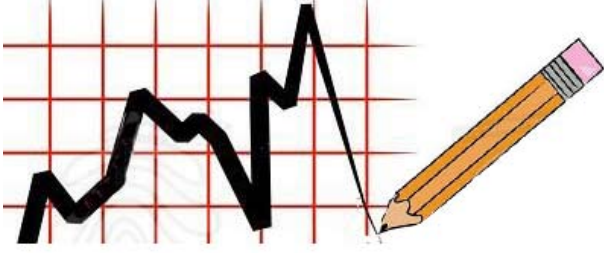
காலத்தோடு பயணிப்பவையே இலக்கியம் என்பர். இலக்கியத்தின் வகிபங்கானது ரசனைக்குத் தீனியிடுவது மாத்திரமன்று. சமூகத்தில் நிலவும் அறியாமையையும், அடக்கு முறைகளையும், பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் இலக்கியத்தினூடாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதன் மூலம் அவற்றிற்கான தீர்வினை எட்டுவதற்கான பயணிப்பை விசைப்படுத்தி, சமூக மாற்றத்திற்கு வித்திடுவது அதன் முக்கிய பங்காகும். தாம் வாழும் காலத்தைப் பிரதிபலிக்காத இலக்கியங்கள் பயனற்றவையாகும். அந்த வகையில் காலத்துடன், கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாகப் பயணித்து வரும் ஈழத்தமிழ் இலக்கியமானது போர்க்கால இலக்கியம் என்று போற்றப்படுகிறது.

குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரையோட்டிக் கொண்டிருந்த இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் கடல் கடந்து அதுவும் மிகச் சொற்ப அளவில் தமிழகம் வரை மாத்திரம் எட்டிப்பார்த்த நிலையிலிருந்து ஒரு பாய்ச்சலாக பாரிய மாற்றத்தை எட்டியமை போர்க்கால இலக்கியங்களின் உருவாக்கத்திற்குப் பின்னர்தான் என்றால் அது மிகையானது. இந்த இலக்கை எட்டுவதற்கு முக்கிய காரணகர்த்தாக்களாக இருந்தவர்கள் புலம்பெயர் தமிழ் மக்களே ஆவர். வெள்ளையர் ஆட்சிக்காலத்தில் தொழில் நிமித்தம் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் மலேசியா, சிங்கப்பூர், பர்மா முதலான சில ஆசிய நாடுகளில் தமிழ் இலக்கியத்தைச் செழிக்க வைத்தனர். எனினும் பரந்துபட்ட அளவில் உலகின் மூலை முடுக்குகளில் உள்ள நாடுகள் வரை புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களினால் தான் தமிழ் இலக்கியம் செழிப்புற்று, இன்று உலகளாவிய ரீதியில் சுமார் ஐம்பது நாடுகள் வரை கிளை பரப்பியுள்ளது.

போர்க்கால வடுக்கள், துன்ப துயரங்கள் பலரையும் பேனா பிடித்து இலக்கியம் படைக்க உந்தியது. போர்க்கால இலக்கியம் படைப்போரை மூன்று வகையில் நோக்கலாம். போருக்குள்ளே சிக்கி அல்லல்பட்டுக்கொண்டு இருந்தபடியே தமது சுய அனுபவங்களை இலக்கியமாக்கி வருகின்றவர்கள் முதல் வகையினர். அடுத்த சாரார் உள்நாட்டிலேயே போர்ப்பிரதேசங்களுக்கு அப்பால் இருந்து எழுதியவர்கள். மூன்றாவது வகையினர் போரின் நெருக்கடிகளிலிருந்து தப்பி, புலம் பெயர்ந்து சென்றவர்கள். இம் மூன்றாவது வகையினர் அந்நிய நாடுகளிலிருந்து எழுதிய படைப்புகளே புலம் பெயர் இலக்கியம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

போருக்குள் சிக்கியிருந்தபடியே எழுதியவர்களின் படைப்புகளில் யதார்த்தத் தன்மை மேலோங்கியிருந்ததை மறுப்பதற்கில்லை. எனினும் இவற்றில் கணிசமானவை அவசரப் படைப்புகளாகவும், மிகை உணர்வை வெளிப்படுத்துபவனவாகவும் இருந்தன. சில படைப்புகள் கலை வரச்சித்தன்மை உடையனவாகவும் இருந்தன. எனினும் மிகக் காத்திரமான சில படைப்புகளும் தரிசனமாகின.

போர் நடைபெறாத பிற பிரதேசங்களில் உள்ளூரில் வாழ்ந்தவர்களிலும் பலர் அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்து வந்தவர்கள் இருந்தனர். இவர்களில் கணிசமானோர் போரின் கொடுமைகளை நேரடியாக அனுபவித்தவர்களாக இருந்தார்கள். அத்துடன் போரின் தாக்கமானது, போர்ப்பிரதேசங்களுக்கு அப்பாலும் வியாபித்திருந்தது. தமிழர்கள் என்ற ஒரே காரணத்தால் இவர்கள் பல இடர்களைச் சந்தித்தனர். பெரும்பான்மை மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து வந்த இவர்கள் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு முகம் கொடுத்

**ஆர்முருகல் இயங்கு நல்லயல் பயலுந்
துக் கொண்டிருந்த புலம்பெயர்
இலக்கியநீர் ஒரு சேக்கநல்ல காலப்
போக்கல் ஆரம்பித்துள்ளபடிய
அங்காணிக் முடிக்கிறது. இவ்வரும்
காலங்களில் இவ் இயங்குநல்ல,
அர்முருகல் பயலுக்கலாப் எழுதும்
கருத்துப்படுக்கிறது.**

தனர். கைதுகள், விசாரணைகள் எனப் பல நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுத்தனர். இவர்கள் போர்ப்பிரதேசத்திற்கு வெளியே வாழ்ந்தாலும் இவர்களது படைப்புகளும் போரின் பல முகங்களைத் தரிசிக்க வைப்பனவாக அமைந்திருந்தன.

ஆரம்பத்தில் புலம்பெயர் நாடுகளுக்கு அகதிகளாக சென்றவர்களில் பலர் போரின் கொடிய தீ நாக்குகளை சந்தித்தவர்கள்தான். போருக்குள் வாழ முடியாமல் உயிர் பிழைப்பதற்காக இடம்பெயர்ந்து, புலம்பெயர்ந்து சென்ற இவர்களும் போரின் கொடிய முகங்களைத் தரிசித்தவர்கள் என்ற வகையில் போர்க்கால இலக்கியத்தில் இவர்களது படைப்புகளும் முக்கியமானவையாக கருதப்படுகின்றன. இவர்கள் உள்ளூரில் உள்ளவர்களைப் போல் தமது படைப்புகளுக்காக கடுமையான நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்ளாமையால் சுதந்திரமாக எழுதினர். அவ்வப்போது சில போராளிகளின் ஆதரவாளர்களின் அழுத்தங்களுக்கு முகம் கொடுத்த போதிலும் இவர்களால் அரச தலையீடன்றி சுதந்திரமாகவும் எழுத முடிந்தது. இதனால் உள்ளூரில் தரிசிக்க முடியாத வித்தியாசமான சில படைப்புகளை தரிசனமாக்கினர். போர் பற்றிய நிலவரங்களைக்கூட உள்ளூர் வாசிகளை விடவும் இவர்கள் துரிதமாகவும், பரவலாகவும் ஊடகங்களுடாகவும் அறிந்து கொண்டனர். இவற்றில் சில மிகைத் தன்மையானவையாகவும் இருந்தன. அரச

ஊடகங்களும் சரி, போராளிகளின் தொடர்பு சாதனங்களும் சரி பல்வேறு முரண்பட்ட தகவல்களை வெளிப்படுத்திய போதிலும், சில சர்வதேச ஊடகங்கள் உண்மைத்தன்மைகளை இவர்களுக்கு எடுத்தியம்பின. இதனால் இவர்களது படைப்புகள் கூட யதார்த்தத் தன்மையானவையாக அமைந்தன. போரின் கொடுமைகளிலிருந்து தப்பி புலம்பெயர்ந்து வந்தவர்களில் சில எழுத்தாளர்களும் அடங்கியிருந்தனர். உள்ளூரில் இவர்களது கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையிலிருந்தமையினால், புலம்பெயர்ந்து வந்த பின்னர் உத்வேகத்துடன் எழுத ஆரம்பித்தனர். இவர்களோடு புதியவர்களும் இணைந்து கொண்டனர். புலம்பெயர் நாடுகளிலிருந்து பல பத்திரிகை சஞ்சிகைகளையும் இவர்கள் தமிழில் வெளியிட்டு படைப்பாளிகளுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்தனர். இலக்கியப் போட்டிகள் வைத்து பல புதியவர்களையும் எழுதத் தூண்டினார்கள். தாயகத்திலிருந்தும் புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளிலும் சிலர் எழுதினார்கள். சில சஞ்சிகைகள் இலவசமாக விநியோகிக்கப்பட்டன.

புலம்பெயர் இலக்கியவாதிகளுக்குப் புகுந்த நாட்டிலும் பல புதிய களங்கள் தரிசனமாகின. புலம்பெயர்ந்து சென்றபோது ஏற்பட்ட பயங்கரமான அனுபவங்களும் புதியனவற்றைப் பகிரும் சாத்தியத்தைத் தரிசிக்க வைத்தன. இதனால் வழமையான படைப்புகளிலிருந்து வேறுபட்ட பல படைப்புகளைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு வாசகர்களுக்குக் கிட்டியது. அத்துடன் புதிய சூழலில் வாழ ஆரம்பித்தபோது தரிசனமாகிய பண்பாட்டு கலாசார மாற்றங்கள், அவை ஏற்படுத்திய மன உழைச்சல்கள் என்பன இலக்கியத்தில் புதிய பரிமாணங்களைப் புகுத்த வைத்தன. தாயகத்திலிருந்த பற்றும், புலம் பெயர்ந்து வந்த பின்னரும் தாயகச் சூழலின் நினைவுகளிலிருந்து விடுபட முடியாமையும் புதிய படைப்புகளுக்கு வித்திட்டன.

புலம் பெயர்ந்து குடியேறிய ஆரம்ப காலத்திலிருந்து அப்பிரதேசங்களில் முகிழ்ந்த தமிழ் இலக்கியப் போக்கின் இயங்கு நிலையில் எழுச்சியைக் காணமுடிந்தது. இதன் பெறுபேறாக புலம் பெயர் இலக்கியம் என்ற தனியான நோக்கினைப் பெற்றது. பத்திரிகைகளில் ஆரம்பித்த புலம்பெயர்

இலக்கியங்கள், நூலுருப் பெற ஆரம்பித்தன. புலம்பெயர் நாடுகளிலிருந்து மாத்திரமன்றி, புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் தாயகத்திலிருந்தும், இந்திய மண்ணிலிருந்தும் நூலுருப்பெற ஆரம்பித்தன. ஒரு காலத்தில் இலங்கை எழுத்தாளர்களின் பக்கம் திரும்பிப்பார்க்கத் தயங்கிய பதிப்பகங்கள் எல்லாம் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களினதும், ஈழத்தவர்களினதும் படைப்புகளை நூலுரு வாக்கின. தமிழக பதிப்பகத்தினருக்கு சர்வதேச சந்தை ஒன்றும் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களினால் ஏற்பட்டது. தமிழக வாசகர்கள் மத்தியிலும் ஈழத்துப் படைப்புகள் வாசிக்கப்பட்டன. தமிழீழப் போராட்ட அலைகள் தொப்புள் கொடி உறவுகளான தமிழகத்து உறவுகள் மத்தியில் ஈர்ப்பையும் அனுதாபத்தையும் ஈட்டிக் கொண்டமையும், தமிழக அரசியல்வாதிகள் தமது அரசியல் லாபத் திற் காக ஈழப் பிரச்சினையைக் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டமையும் கூட ஈழத்து இலக்கியத்தின்பால் கவன ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தின.

ஆர்முடுகல் இயங்குநிலையில் பயணித்துக் கொண்டிருந்த புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் ஒரு தேக்க நிலை காலப்போக்கில் ஆரம்பித் துள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது. இனிவரும் காலங்களில் இவ் இயங்குநிலை, அமர்முடுகலில் பயணிக்கலாம் என்றும் கருதப்படுகிறது. இதற்கான பல்வேறு காரணங்களில், புலம்பெயர் சமூகத்தின் அடுத்த அடுத்த தலைமுறையினர் மத்தியில் தமிழறிவு குன்றி வருகின்றமையும், புலம்பெயர் சமூகத்தின் புதிய தலைமுறையினருக்கு தாயகம் பற்றிய பிரக்கஞை, குறைவடைந்து வருதலையும் குறிப்பிடலாம். வெகு சிலரே தமிழை சிறுபராயத்திலிருந்து கற் கிறார்கள். சிலருக்கு தமிழைக் கற்கும் வாய்ப்பே இல்லாதிருக்கிறது. வாய்ப்புள்ள இடங்களில்கூட சில பெற்றோர் தமிழ் மொழியில் அக்கறை செலுத்தாமலிருப்பதை காணமுடிகிறது. இன்னும் சில குடும்பங்களில் பெற்றோர் கவனமெடுத்தாலும் பிள்ளைகள் விரும்பாத நிலையைக் காணமுடிகிறது. பிள்ளைகளில் பலர் புலம்பெயர்ந்து குடியரிமை பெற்று வாழ்கின்ற நாடுகளையே தமது தாயகமாக எண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் எண்ணுவதுகூட ஒரு விதத்தில் பார்க்கும்

போது தவறில்லை என்று தோன்றினாலும், தாய்மொழியைப் புறக்கணிப்பதும், எமது பண்பாடு, கலாசாரங்களைப் புறம்தள்ளுவதும் ஆரோக்கியமானதில்லை. இதனால், தமிழ் தெரியாத தமிழர்கள் மொர்சியஸ் தீவிலும், மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும் இருப்பது போன்ற ஒரு நிலையே எதிர்காலத்தில் புலம்பெயர் நாடுகளில் குடியரிமை பெற்று வாழும் தமிழர்களுக்கும் ஏற்படும் நிலை உள்ளது. இந்த நிலையில் புலம்பெயர் இலக்கியப் போக்கின் இயங்கு நிலையில் மாற்றங்களும், தேய்வும் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாது போய்விடும்.

புதிய தலைமுறையினர் தமது படைப்பு களை தமது தாய்மொழி தமிழிலன்றி புலம்பெயர் நாட்டு மொழிகளிலேயே படைப் பார்கள். அவர்களது கல்வி மொழியிலேயே அவர்களது இலக்கியப் பயணம் ஆரம்பிக்கும். வீட்டிலே கணிசமான புலம்பெயர் தமிழர்கள் தாய் மொழியிலேயே பேசுகின்ற போதிலும், எழுத்தறிவைப் பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டத் தவறிவிடுகிறார்கள். தாயகத்துடனான தொடர் புகள்தான் இன்னும் தமிழ் மொழியை புதிய புலம்பெயர் தலைமுறையினர் மத்தியில் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இதுகூட இன்னும் எத்தனை காலம் தொடருமோ? முன்னர் மல்லிகையிலும், இன்று ஞானத்திலும், ஜீவநதியிலும் என புலம்பெயர் நாடுகளிலிருந்து எழுதியவர்கள் போல அடுத்துவரும் தலை முறையினரும் தொடர்வார்களா என்பது சந்தேகமே.

புலம்பெயர் புதிய தலைமுறையினரின் பங்களிப்பு இருவழி இலக்கியப்பரிமாற்றத்திற்கு துணைபோகக்கூடும். இதனால் தமிழ் இலக்கிய உருவாக்கங்களை பலரும் அறியவும், நுகரவும் வாய்ப்புக்கிட்டலாம். இம்முயற்சிகள் கூட இப்போதுள்ள மூத்தவர்களால் ஊக்கு விக்கப்படவேண்டும். மொழியும், மண்ணும், பண்பாடும்தான் இனத்தின் பிரதான அடையாளங்கள்! புலம்பெயர் மக்கள் தாய் மண்ணை இழந்து விட்டார்கள். மொழியை இழந்து வருகிறார்கள். பண்பாடும் கலப்புப் பண்பாடாக மாறி வருகிறது. இந்த நிலையில் எமது இன அடையாளத்தைக் காக்க மொழியைப் போதிக்க வேண்டும். தாயகத்திலிருந்து சிறுவர் இலக்கிய நூல்களை தருவித்து பிள்ளைகளை ஊக்குவிக்கவேண்டும்.

□□□

....**தி**மிங்கலத்தின் கண்கள் ஏன் இத் தனை சிறிதாக உள்ளன?... தரைதட்டிய கப்பலாய்க் குடாக்கடலில் மாட்டிக்கொண்ட நிலையில் அதன் மனநிலையை அதன் விழிகள் சிறிதேனும் பிரதிபலிக்கவில்லையே?..

2009ஆன் மாதத்தின் இறுதி நாட்கள்.

டென்மார்க்கின் நகரங்களில் ஒன்றான வயில நகரத்தின் குடாக்கடலினுள் திமிங்கலம் ஒன்று திசைதவறி வந்து தரைதட்டிப் போயிருந்தது. கடல் பெருகும் நேரத்தில் உட்புக நேர்ந்த அதனால் மறுபடியும் கடலுக்குத் திரும்பமுடியாத வகையில் அது சிறைப்பட்டுப்போய்க் கிடப்பதைத் திரும்பத் திரும்பத் தொலைக்காட்சியில் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கடற்காவலர் உடற் சீதோஷணத்தைப் பேணுவதற்காக அதன்மேல் தொடர்ச்சியான நேரப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தனர். அது வேதனைப்படுவதுபோன்று வெளியிற் தெரியவில்லை. ஆனால் அதன் நிலைமை கவலைக்கிடமாக உள்ளது என்றே சம்பந்தப்பட்ட வல்லுனர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தக் குடாக்கடலின் கரையெங்கும் குவிந்திருந்த மக்களையும் பார்க்க முடிந்தது. கையில் தின்பண்டங்களுடன் அவர்கள் வேடிக்கை பார்ப்பதற்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்களுள் அந்த உயிரின் வேதனையை உணர்ந்து பரிதாபப்படுபவர்களும் ஒருசிலர் இருக்கவே செய்தனர்.

தொலைக்காட்சியில் இதைப் பார்க்க

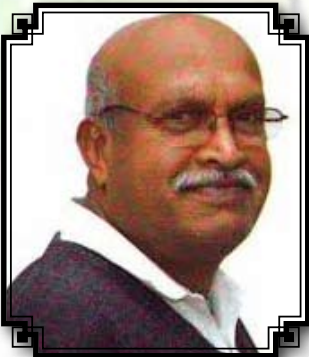
நேர்ந்த சுமதிக்கு வன்னியில் முள்ளிவாய்க்கால் பகுதியில் ஒரு சிறிய பிரதேசத்தினுள் இரண்டு இலட்சத்திற்கும் அதிகமான தமிழ் மக்கள் அடக்கப்பட்டுத் தவித்ததும், பின்னர் அவர்களில் பெரும்பான்மையினர் குண்டு மழையிலும், துப்பாக்கிச் சூட்டிலும், கொலைப் பட்டினியிலும், நோயிலும் செத்துமடிந்ததுமே ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

அந்தப் பேரவலத்தை எவருமே அறிய முடியாமல் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டிருந்தது. செய்தியாளர்களும், ஆய்வாளர்களும், கட்டுரைகள் எழுதுபவர்களும் வன்னிக்கு வெளியேயும், வெளிநாடுகளிலும், பாது காப்பான இடங்களில் இருந்தவாறே தத்தம் கோணங்களிலிருந்து, வன்னி நிலைமையை நேர்முக வர்ணனை செய்வதுபோன்றே அப்போது சுமதிக்குத் தோன்றிது. அவற்றைக் கேட்கையில் எரிச்சலாகவும் வெறுப்பாகவும் இருந்தது.

அங்கு அகப்பட்டுக்கொண்ட தனது தந்தையைப் பற்றிய அச்சமும், வேதனையும் அவளை அந்தளவுக்கு ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன.

2009 மே மாதம் நடுப்பகுதியில் அங்கிருந்து மக்கள் ஒருவாறு வெளியேறி வவுனியா முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டிருந்தபோதுதான் சுமதியின் தந்தை அவற்றிலொன்றில் இருப் பதாக அறிமுடிந்தது.

முகாமிலிருந்த அவருடைய பழைய மாணவர்கள் சுமதிக்கு அறிவித்ததுமே

**நிலக்கிளி
பாலமணிகாரன்**

[டென்மார்க்]

அர்த்தமுள்ள மௌனம்

அவரைத் தங்களிடம் டென்மார்க்குக்கு அழைப் பதற்கு அவளும் கணவனும் முழுமுச்சில் ஈடுபட்டு நேற்றையதினமே அவர் வந்து சேர்ந்திருந்தார்.

கொப்பன்கேகன் விமான நிலையத்தில் தந்தையைக் கண்ட சுமதி அவருடைய கோலத்தைக் கண்டு அதிர்ந்துபோனாள். ஐந்து வருடங்களுக்குமுன் அவர் டென்மார்க் வந்திருந்தபோது அவர் அறுபத்தைந்து வயதாகியும் ஆரோக்கியம் குன்றாமலே இருந்தார். இப்போதோ தோல்மட்டுமே போர்த்த எலும்புக்கூடுபோன்ற அவருடைய தோற்றம் அவள் இதயத்தைப் பிசைந்தது. அதைவிட அவருடைய அசாதாரண மௌன மும், கண்களில் தெரிந்த வெறுமையும், இவர் தனது தந்தைதானா எனச் சுமதியை ஒருகணம் எண்ண வைத்தன.

வீட்டுக்கு வந்து பேரப்பிள்ளைகள் இருவரையும் பார்த்து, பயணக் களைப்புத் தீர்ந்ததும் அவர் தனது பழைய நிலைக்குத் திரும்புவார் எனச் சுமதி எண்ணியது நடக்க வேயில்லை. கேட்பதற்கு ஓரிரு வார்த்தைகளில் பதில், இயந்திர கதியில் உணவு அருந்துவது உள்ளிட்ட கடன்களை நிறைவேற்றுவது தவிர மற்றும் சமயங்களில் அவர் அவருடைய அறையிலேயே இருந்தார்.

காலையில் “அம்மா! தாத்தா ஏன் முன்பு இங்கு வந்திருந்தபோது எம்முடன் பேசியதுபோல் பேசாமல் மௌனமாகவே இருக்கின்றார்?” என மகன் சுதன் கேட்ட போது சுமதியினால் உடனேயே பதில் கூற முடியவில்லை.

இப்போது, இந்த மாலை நேரம் சுமதி அவரைத் தங்கள் வீட்டுக்குக் மிக அருகிலுள்ள குடாக்கடலுக்கு அழைத்து வந்திருந்தமைக்குக் காரணம் இருந்தது.

சென்ற தடவை டென்மார்க் வந்திருந்தபோது தனது நேரத்தில் பெரும்பகுதியை இந்த இடத்தில் கழிப்பதை விரும்பினார்.

இப்போதோ அவர் தனக்கெதிரில் பரந்து கிடக்கும் நீலக்கடலையும் அதன்மேல் அமைதியாக மிதந்து செல்லும் சில அன்னப் பட்சிகளையும் வெறுமனே நோக்கியபடி மௌனமாக அமர்ந்திருந்தது அவளுக்கு வேதனையாகவிருந்தது.

முள்ளிவாய்க்கால் அவலம் அவரை அடியோடு மாற்றியிருந்தது.

எழுபது வயதிலும், அவர் அங்கிருந்து வெளியேறிய மக்களோடு சேர்ந்து வவுனியாவை வந்தடைந்த பின்னரும் தன்னுடன் தொடர்புகொள்ளாமல் இருந்த மைக்கும் இந்த மனநிலைதான் காரணமாக இருந்திருக்கவேண்டும் என எண்ணினாள் சுமதி. அவ்வாறு வெளியேறமுயன்ற பல வயதானவர்கள் வழியிலேயே இறந்துபோனதையும் அவள் பின் அறிந்திருந்தாள்.

சிறுவயதிலேயே தாயை இழந்துவிட்ட சுமதியையும் அவருடைய தம்பி சிவாவையும் அவர்தான் அவர்களுக்கும் தாய் இல்லாத குறை தெரியாது வளர்த்து ஆளாக்கியிருந்தார். சிவா தனது பதினான்கு வயதிலேயே விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்துகொண்டபோது அவரால் அதனை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லைத்தான். வன்னியில் அவருடைய பல பழைய மாணவ மாணவிகளின் பிள்ளைகள் அவ்வாறு இணைந்திருந்தனர்.

சிவா உயிரோடு இருந்தால் இப்போது அவனுக்கு முப்பது வயதாக இருக்கும். 1990ல் சுமதி டென்மார்க் வந்து குமாரசை மணந்த பின்பும் சிவா உயிரோடுதான் இருந்தான். அவள் பலதடவை அவனை இயக்கத்தை விட்டுவிடக்கூடாது டென்மார்க்குக்கு வந்துவிடும்படி வருந்தி அழைத்தபோதும் அவன் வரமறுத்து விட்டான்.

சுமதி டென்மார்க்குக்கு வந்து இரண்டு வருடங்கள் முடிவதற்கிடையில் அவன் போர்க் களத்தில் பலியாகிவிட்டிருந்தான்.

முதன்முதலில் இதே இடத்திற்குத் தன் பிள்ளைகளுடன் சுமதி தந்தையை அழைத்து வந்திருந்தாள். “சரியாய் எங்கடை நந்திக்கடல் கடல் மாதிரி!” என அவர் மகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

சைபீரியாவிலிருந்து நந்திக்கடலுக்கு மாரி காலத்தில் தமக்குகந்த சீதோஷ்ணம் நாடிக் கடல் கடந்து பறந்துவரும் சிறகை மற்றும் குருகு பறவைகளை சுமதியும் சிவாவும் சிறுபிள்ளைகளாக இருந்த காலத்தில் அவர் கூட்டிச்சென்று காண்பித்து அவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களையும் கூறுவதை அவள் இப்போது நினைத்தாள்.

வருடந்தோறும் வன்னியின் பெரும் குளங்களில் தங்கி, கூடுகள் அமைத்துக் குஞ்சு பொரிக்கும் அந்த இடம்பெயர் பறவைகள் யுத்தகாலத்தில் அங்கு வரவில்லை எனத் தந்தை முன்னர் வந்தபோது கூறியிருந்தார். தொலைதூர நாடுகளிலிருந்து வரும் அப் பறவைகள் மாரிகாலம் முடிந்ததுமே தமது குஞ்சுகளையும் கூட்டிக்கொண்டு தமது சொந்த இடங்களுக்கு பறந்துவிடும்.

....இடம்பெயர் பறவைகளுக்கு எதுதான் அவற்றின் சொந்த இடம்?... எது அவற்றிக்குப் புலம்? எது தாய்நிலம்? வன்னியா சைபீரியாவா?... இது என்ன அசட்டுத்தனமான கேள்வி! பறவைகளுக்குத்தான் நாடுவிட்டு நாடு செல்வதற்கு கடவுச்சீட்டு தேவையில்லையே! அவற்றுக்கு இந்த உலகம் முழுவதுமே சொந்தம் அல்லவா!...

....மனிதர் அமைத்த எல்லைகளால் இப் பறவைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது! இவற்றுக்குப் பழந்தமிழ்ப்புலவன் பாடிவைத்தது போன்று யாதும் ஊரே, யாரும் கேளிர்தான்!

....மனிதர் இடம்பெயர்வதற்குக் காரணங்கள் இரண்டுதானே?... ஒன்றில் அவர்கள் ஏதோ ஒன்றினால் சொந்த இடத்திலிருந்து விரட்டப் பட வேண்டும் அல்லது அவர்கள் ஏதோ ஒன்றினால் கவரப்பட்டு வேறிடத்துக்குச் செல்லவேண்டும்!...கணவன் குமார் நாட்டை விட்டு ஓடி வந்ததற்குக் காரணம் தனது உயிரைப் பாதுகாப்பதற்காகவே!... நான் வந்த மைக்குக் காரணம் அவருடன் இணைந்து கொள்வதற்காகத்தானே!...

...இங்கு பிறந்த எங்கள் குஞ்சுகள் இரண்டுக்கும் எதுதான் தாய்நிலம்? டென் மார்க்கா, வன்னியா?...

...ஆதி மனிதர்களும் இப்பறவைகள் போலத்தானே வாழ்ந்தனர்!...

தேவை ஏற்பட்டபோது அவர்கள் புலம் பெயரத் தவறவில்லையே?... புகுந்த இடத்தில் அவர்களுடைய பிற்காலச் சந்ததியினருக்குத் தமது தாய்நிலம் எதுவென்று தெரியாத அளவுக்கு காலம் கழிந்த நிலையில் அவர்கள் தாமிருக்கும் நாட்டையே தமது தாய்நாடாகக் கொண்டு வாழ்வது கண்கூடல்லவா?...

‘சூதாட்டத்தில் இழந்த தமது இராச்சி

யத்தைக் கேட்ட பாண்டவருக்கு கௌரவர்கள் அதனைக் கொடுக்கவில்லை” ஈற்றில் ஐந்து ஊரையேனும் தாருங்கள் என இரங்கிக் கேட்டதற்கும் அவர்கள் இணங்காமற் போன தாலேதானே பாண்டவர் யுத்தம் தொடுக்க நேரிட்டது..

‘அதையொத்த யுத்தம் ஒன்றில் இன்று வன்னி மக்கள் தமது ஊர்கள் அத்தனையையும் இழந்து தவிக்கின்றனரே!...

தன்னை அலைக்கழித்த வினாக்களிலிருந்து சுமதி விடுவித்துக்கொண்டு தந்தையை மீண்டும் அவதானித்தாள்.

‘அப்பா இந்த வினாக்களுக்கு என்ன விடையைச் சொல்வார்?... அவரோ கடலில் நீந்திச் செல்லும் அன்னப்பறவைகளையே பார்த்தவாறிருந்தார்.

யுத்தத்தின் இறுதி நாட்களில் மக்கள் பெருந்திரளாக நந்திக்கடலைக் கடந்தபோது எத்தனையோ முதியவர்கள் வழியில் விழுந்து மிதிபட்டும் நீரில் ஆழ்ந்தும் இறந்துபோனதாகச் சுமதி கேள்விப்பட்டிருந்தாள். அவளுடைய தந்தைகூட நடுவழியில் இறந்துபோய் கிடந்ததாகவும் ஆரம்பத்தில் ஒருகதை வந்திருந்தது.

‘அப்பாவும் ஒருதலை இறந்து, பின் பிழைத்துக் கொண்டவரா? அதனால்தான் வாய் பேச முடியாமல் இருக்கின்றாரா? அல்லது அவர் முள்ளிவாய்க்கால் அவலத்தின்போது நேரில் கண்டு அனுபவித்த கொடுமைகளை யிட்டுப் பேசவேகூடாது எனத் தன்னைத்தான் ஊமையாக்கிக் கொண்டுள்ளாரா?...

..அவர் சிவாவையும் அவனது சகபோராளி களையம் மேலோகத்தில் கண்டிருப்பாரா?

அவர்கள் தந்தைக்கு எதையாவது கூறி அதனால்தான் அவர் மௌனம் காக்கின்றாரா?...

அந்த இறுதி நாட்களில் வன்னி மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளைப் பற்றிப் பல செய்திகளை சுமதி அறிந்திருந்தாள். அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை வவுனியா முகாம்களில் அடைபட்டிருந்த மக்கள், வெளிநாடுகளில் வாழும் தமது பிள்ளைகள், உறவினர்க்குக் கூறியவை.

பத்தொன்பது வயதில், டென்மார்க்கில் ஏற்கனவே அகதி அந்தஸ்துப்பெற்று வாழ்ந்து

கொண்டிருந்த தனது அத்தானையே மணந்து கொண்டிருந்த சமதியின் முதற் பிள்ளையான சுதனுக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் 18 வயது ஆரம்பித்திருந்தது. அந்தப் பிறந்தநாளுக்குத் தந்தையை டென்மார்க்குக்கு அழைக்க அவர்கள் ஏற்பாடுகள் மேற்கொண்டிருந்தனர். கொழும்பில் உள்ள டென்மார்க் தூதரகம் அதற்கான விசாவையும் வழங்கியிருந்தது. ஆனால் வன்னி மக்களின் மீதான யுத்தம் ஏற்கனவே ஆரம்பித்துவிட்டிருந்தது. அதன் காரணமாக அந்தப் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டமே நடக்கவில்லை.

டென்மார்க்கில் உள்ள எத்தனையோ ஈழத்தமிழர் தமது வயதான பெற்றோரை அழைத்துத் தம்முடன் வைத்திருந்தனர். சமதி தன் தந்தையைக் கேட்டபோது அவர் மறுத்து விட்டார். அதற்குக் காரணம் சிவாவின் கல்லறையும் ஒன்று என்பதனை அவள் அறிவாள்.

அகிம்சை வழிப்போராட்டத்தில் தீவிர பங்கெடுத்த அவர் விடுதலைப்போராட்டம் ஆயுதப்போராட்டமாக மாற நேர்ந்தபோது, அதனை அவரால் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை என்பதையும் அவள் அறியாமலில்லை.

மகன் சுதன் சில நாட்களுக்கு முன்னர் தன் பெற்றோரிடம் பேசுகையில் சில வினாக்களை அவர்களிடம் கேட்டிருந்தான். சிறீலங்காவில்

நடைபெற்ற யுத்தம் சம்பந்தமாக அவனை ஒரு கட்டுரை எழுதுமாறு வகுப்பாசிரியர் கேட்டிருந்தார். அதற்காக அவன் தன்னால் இயன்ற அளவுக்கு இணையத்தளங்களில் தகவல்கள் சேகரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இலங்கை சுகந்திரமடைந்த காலத்தில், பொதுவாக சிங்கள மக்களைவிட தமிழர் கல்வியறிவு கூடியவராக இருந்தனர் என அங்குள்ள தமிழர் சொல்கின்றனர். இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கும் மேலான சிறந்த மொழி, பண்பாடு, கலாசாரம், பாரம்பரியம், நாகரிகம் தமிழருக்கு உண்டு எனச் சொல்கின்றார்கள். இந்தத் தமிழரால் ஏன் இன்று வரைக்கும் தமிழருக்கும் சிங்களவருக்குமான பிரச்சனையைச் சுமுகமான முறையில் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாதிருக்கிறது?..

..மாகாத்மா காந்தியின் அகிம்சை வழியில் தமது இழந்த உரிமைகளுக்காகப் போராடியபோதும் அன்றைய சிங்கள அரசியற் தலைவர்கள் அதனை உதாசீதனம் செய்தது மாத்திரமன்றி, வன்முறையால் அவர்களுடைய நியாயமான போராட்டங்களை நசுக்கினர்! அதனாலேயே இளைய தலைமுறையினர் ஆயுதப்போராட்டத்தினுள் தள்ளப்பட்டனர்!.. எனக் குமார் மகனுக்குப் பதிலளித்திருந்தான்.

..அப்பா! அது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் நான் இந்த விஷயத்தை வேறொரு

**மதமோ மார்க்கமோ அவசியமில்லை,
மனிதனாக வாழமட்டும் மறந்துவிடாதே!
மதத்தின்பேரிலும், மொழியின்பேரிலும்,
இனத்தின்பேரிலும், நாட்டின்பேரிலும்,
மனிதன் இழந்தவைதான் இன்று அதிகம்!
அன்றும் இன்றும் இவற்றுக்காய்ப்
பலர் சிந்திய இரத்தம் இங்கு எவரையும்
மனிதராக்கவில்லையே!
மனிதம் என்ற தன்மையில் மட்டும்,
மகிழ்ந்து வாழும் ஒரு பிறவியாய் உன்னை நீ
ஆக்கிக்கொள்!**

கோணத்திலிருந்து பார்க்கின்றேன். சதா மாறிக் கொண்டிருக்கும் இந்த உலகில் பிரச்சினைகளும் மாற்றமடைகின்றன என்ற உண்மையைப் பலரும் உணரத் தவறுகின்றனர். பொதுவாக முப்பது வருடங்களுக்கு ஒருதடவை சந்ததி மாற்றம் நிகழ்கின்றது. இலங்கை சுதந்திர மடைந்து முப்பது ஆண்டுகளின் பின்னர் இளைஞர், தமது காலத்துப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு ஆயுதப்போராட்டமே ஒரே வழியென அதனில் குதித்தனர்.

ஆனால் முப்பது வருடங்கள் கழிந்தும் அவர்களால் தாம் எடுத்துக்கொண்ட இலக்கை அடைய முடியவில்லையே! எனவே வேறு வடிவம் எடுத்திருக்கும் பிரச்சினை என்பது சமாதானக் கதவுக்கோ, புரிந்துணர்வுக் கதவுக்கோ புதிதாக இடப்பட்ட ஒரு பூட்டு என்று நான் கருதுகின்றேன். இந்தப் பூட்டைத் திறக்கப் பழைய திறவுகோல்கள் எமக்கு உதவப்போவதில்லை! அகிம்சை என்னும் திறவுகோலும், ஆயுதப்போராட்டம் என்ற திறவுகோலும் பயனற்றுப் போய்விட்டன என்பது உண்மையல்லவா? எனச் சுதன் வின வியபோது குமார் எந்தப் பதிலையும் கூறாது அமைதியாக இருந்தான்.

...இன்றைய இளந்தலை முறையினர்தான் புதிய திறவுகோலைக் கையில் எடுக்கப் போகின்றனர் என்றா மகன் எண்ணுகின்றான்?...

இருள் மெல்லப் பரவ ஆரம்பித்திருந்தது. “வாருங்கோ அப்பா வீட்டை போவம்!” எனச் சுமதி அழைத்தபோது சொலமன் வாத்தியார் எதுவுமே பேசாது எழுந்து அவளுடன் நடந்தார்.

இரவு படுக்கைக்குச் செல்வதற்கு முன் சுமதி தந்தை தங்கியிருந்த அறைக்குச் சென்று கவனித்தார். படுத்து ஒரு சொற்ப நேரத்துக்குள்ளாகவே எப்படி இத்தனை ஆழ்ந்த தூக்கம்?

அன்றிரவு வெகுநேரம் நித்திரை வராது படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்த சுமதி, குமாரின் நித்திரையைக் குழப்பிவிட மனதில் லாது மெல்ல எழுந்து வரவேற்பறைக்குச் சென்று தொலைக்காட்சியை இயக்கினாள். குடாக்கடலில் தரைத்தடிய அந்தத் திமிங்கலம் பற்றிய செய்திகள் ஒளிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தன.

கரைந்து கொண்டிருக்கிறது காலம்
வெயில் நேரத்து
தெருக்களில் உறைந்த
பனிக்கட்டிகளைப் போல,

அழைப்புவிடுத்தத் தோற்றுப் போகிறது
வாழ்க்கை

பேதம் காணமுடியாத
இரவுகளும், பகல்களும்
அரங்கேற்றமில்லாத ஒத்திகைகளாய்
புதுப் புது முகங்களை
அணிந்து கொண்டு
நீண்டு கொண்டு போன
ஒவ்வொரு பொழுதுகளும்

இங்கேயும்
நிலவும், வானும் காற்றும் மழையும்
ஆயினும் எங்கே?...எங்கே?...

வாழ்க்கையை
ஆற்றிலே தொலைத்து
குளத்திலே தேடும் சுந்தரர்களாய்

இரண்டாவது பிறப்பெடுக்கத்
தற்கொலை புரிந்தவர்கள்
கண்களை விற்றுச் சித்திரம் வாங்கி
காட்சிப் பொருட்களாய்
நாமே மாறி
உலகமெங்கிலும்
உரக்கவே சொல்கிறோம்

வந்து பாருங்கள்
வந்து பாருங்கள்

இந்த நூற்றாண்டில் வாழும்
முத்த பெரும்
பழங்குடி நாங்கள்

இரண்டாவது பிறப்பு
-அருந்ததி
(பிரான்ஸ்)

இச்சமயத்தில் தந்தை படுத்திருந்த அறையில் ஏதோ ஒலி கேட்கவே சுமதி எழுந்து அங்கு சென்றாள்.

அவர் அங்கு தன் படுக்கையில் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருப்பது போன்றே அவளுக்குத் தோன்றியது.

ஆனால், கட்டிலின் அருகில் உள்ள சின்ன மேசையில் அவருடைய சிறிய பிளாஸ்டிக் கைப்பை இருக்கக் கண்டாள். அது முன்பு அங்கு இருந்ததாக அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. அதற்குள்ள்தான் அவர் தனது கடவுச்சீட்டுப் போன்ற முக்கிய ஆவணங்களைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தார்.

எப்போதுமே அவரைவிட்டுப் பிரியாத அந்த சாயமிழந்த, மூலைகள் நைந்துபோயிருந்த, சிறிய பையைக் கையில் எடுத்துத் தன் விரல்களினால் பரிவுடன் தடவிப் பார்த்தாள் சுமதி. அதை எடுத்துக்கொண்டு, தூங்கிக் கொண்டிருந்த தந்தையை மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு வரவேற்பறைக்குள் சென்றாள்.

நள்ளிரவு கடந்துவிட்ட அந்தவேளையில் கணவன், பிள்ளைகள் யாவருமே நித்திரையில் இருந்தனர்.

சுமதி அந்தப் பையைத் திறந்தாள். தங்களது விலாசமிட்ட ஒரு கடித உறை அதனுள் காணப்படவே அதனைப் பிரித்துப் பார்த்தாள். அதற்குள் அவர் எழுதிய கடிதம் ஒன்றிருந்தது. மார்ச் மாதத்தில் எடுத்தப்பட்ட அந்தக் கடிதத்தை அவரால் தபாலில் சேர்க்க முடியாத அளவுக்கு அங்கு நிலைமை மோசமாகியிருக்க வேண்டும் என ஊகித்தபடி அதனைப் படித்தாள் சுமதி.

‘அன்பின் மகள், மருமகன், பேரப் பிள்ளைகட்கு அன்புடன் எழுதுவது,

என்னால் சுதனுடைய பதினெட்டாவது பிறந்த தினத்துக்கு வரமுடியாத சூழல் இங்கு நிலவுகின்றது. எனது பிரிய பேரன் சுதனுக்கு இங்கிருந்து பிறந்தநாள் பரிசாக எதைத்தான் என்னால் அனுப்ப முடியும்? எனவே அவனுக்கு எனது வாழ்த்தைப் பரிசாக அளிக்கின்றேன்.

அன்புக்குரிய சுதன்!

மேல் நாடுகளில் வயது பதினெட்டாகையில் தரும் பரிசின் சின்னம் திறப்பு!

உனக்கேன் திறப்பு? இருக்கும் சிறையி

லிருந்து வெளிவரவா? அல்லது புத்தம் புதியதோர் உலகில் பிரவேசிக்கவா?

திறவுகோல் என்பது சுதந்திரத்தின் சின்னம்.

ஆனால் அதன் மறுபக்கம் பொறுப்புணர்வு தான்!

இன்றிலிருந்து உனக்கு நீதான் எசமான். எனவே உன்னை நீயே ஆளுதல் வேண்டும்!

வாழ்க்கை என்று இராச்சியத்தின் திறவுகோல் உன்கையில்!

எந்தவொரு அடையாளத்தையும் உன் நெற்றியில் நிரந்தரமாக்காதே!

அவை எதுவுமே இல்லாமல் நீ வாழ முடியும்!

மதமோ மார்க்கமோ அவசியமில்லை, மனிதனாக வாழமட்டும் மறந்துவிடாதே!

மதத்தின் பேரிலும், மொழியின் பேரிலும், இனத்தின் பேரிலும், நாட்டின் பேரிலும், மனிதன் இழந்தவைதான் இன்று அதிகம்!

அன்றும் இன்றும் இவற்றுக்காய்ப் பலர் சிந்திய இரத்தம் இங்கு எவரையும் மனிதராக்க வில்லையே!

மனிதம் என்ற தன்மையில் மட்டும், மகிழ்ந்து வாழும் ஒரு பிறவியாய் உன்னை நீ ஆக்கிக்கொள்!

அப்போதாவது இந்த உலகில் போரும், துன்பமும், கயமையும், கண்ணீரும் இல்லாமற் போகும் என எண்ணத்தோன்றுகின்றது!...

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த சுமதியின் கண்கள் குளமாகிவிட்டிருந்தன.

ஏதேச்சையாக நிமிர்ந்தவளின் கலங்கிய விழிகளின் ஊடாகத் தொலைக்காட்சியில் காட்சிகள் தெரிந்தன.

அப்போதும் அந்தத் தரைட்டிய திமிங்கலம் பற்றி செய்திகளே போய்க்கொண்டிருந்தன.

அது சிறிது சிறிதாகச் செத்துக் கொண்டிருப்பதாக விலங்கியல் துறைசார் வல்லுநர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

(நன்றி: முகங்கள் - விஸ்வசேது இலக்கியப் பாலம்)

அன்பு அடக்கத்து...

-அஜய்யூர் இரா. உதயசுன்
(இலக்கொத்து)

அருந்தவன் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டு ஒரு வார காலமாகிறது. திடீரென ஏற்பட்ட மாரடைப்பு அவரது வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை மேலும் மாற்றியிருந்தது. அகதியாய் புலம்பெயர்ந்து லண்டனுக்கு வந்த அவருக்கு, இது நாள்வரை தொலைத்தவற்றை நினைத்து நினைத்து வருந்தாமல் இருந்திருந்தால் இப்படியொரு நிலைமை வந்திருக்க சாத்தியமேயில்லை.

அருந்தவனின் தங்கை வினோதினி தானும் குடும்பத்துடன் லண்டன் வரக்கேட்ட போது அவர் எழுதிய கடிதம் தலையணைக்கு அடியில் அமைதியாய் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அருந்தவன் அதை எடுத்துப் பிரித்து மீண்டும் வாசித்துப்பார்த்தார்.

அன்பான வினோதினிக்கு,

நீ இங்கு வர விரும்புவதை நான் தடுக்கவோ, அல்லது போலிக்காரணம் காட்டியோ இந்தக் கடிதத்தை எழுதவில்லை. உன் அருமை அண்ணன் என்ற பாசத்துடன், நடைமுறை வாழ்க்கையை இந்த புலம்பெயர்ந்த மண்ணின் நிஜ வாழ்க்கையை உனக்கு எழுதுகிறேன். உன் நிலையில் இருந்து பார்க்கும்போது இக்கரை உன் கரையை விட பச்சையாகத் தெரியும். ஆனால் அது நிஜமில்லை.

இங்கு வந்து நான் வாழ்க்கையை தொலைத்துவிட்டேனோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆசைகள் அதிகமாகும்போதுதான் ஆபத்துக்களும் அதிகமாகின்றன.

எமது அப்பா, அம்மாவின் அரவணைப்பில் அன்பு சொரிய வாழ்ந்த அந்த நாட்களை நான் நினைத்துப் பார்த்தேன். அன்பு என்பதன் அர்த்தத்தை இங்கு புரிந்துகொள்வது இளந்தலைமுறையினருக்கு கடினமாக இருக்கிறது.

பாசமாக வளர்த்த எங்கள் தாய் தந்தையருக்கு நாங்கள் அன்புப் பிள்ளைகளாக இருந்தோம். ஆனால் இங்கே பெற்றோருக்கும், பிள்ளைகளுக்குமிடையே நிறைய இடைவெளி இருந்துவருகிறது. எங்களை வளர்த்த பெற்றோர்போல் நாங்களும் இல்லை. எங்கள் பெற்றோருக்கு இருந்த பிள்ளைகள்போல் எங்கள் பிள்ளைகளும் இல்லை.

எங்கள் பிள்ளைகள் மாறுபட்ட சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்களுக்கு ஊறி வேறுபட்டுக் கொண்டுபோகிறார்கள் என்று சொன்னால் மிகையாகாது.

அந்த நாட்களில் நானும் நீயும் சிறுபிள்ளைகளாக இருந்த காலத்திலும் சரி, வளர்ந்து வேலைக்குப் போன காலத்திலும் சரி ஒருநாளாவது எமது பெற்றோரை எதிர்த்துப் பேசியிருப்போமா? எனக்கு இதுவரை அப்படிப் பேசியதாக ஞாபகமில்லை.

இங்கே எனது மகளோ மகனோ பாடசாலை முடிந்து வீட்டிற்கு வந்தால் நான் அறைக்குள் முடங்கிவிடுவேன். என் மரியாதையை நானே காப்பாற்றிக்கொள்ள. ஆனால் இங்கு பலருக்கு பிள்ளைகளின் வாயால் பேச்சுவாங்குவது பழக்கப்பட்டுவிட்டது.

அவலங்களின் சாட்சிகள்

முக்காடிட்ட என் பெண்ணே!
அழுவும் பின்னர் சலிப்புறவும்
தெரிகிறது உன்னால்.

அந்தக் காதையர்கள் உன் முக்காட்டை
அடையாளம் காண்கின்றனர்.
நீ முஸ்லிம் உன்னை கொல்ல வேண்டும்
என்ற வக்கிரம் பிக்குவின்
சீருவைக்குள் இருந்து எப்படி வரும்
அவர் பௌத்தரல்லவா? வந்தது.

முக்காடிட்ட என் பெண்ணே!
புத்தர் சாட்சியாய் நீ வாழ்ந்திருந்த மண்
கனவுகளுக்கு மட்டுமாய் போனது.
உனது குடிசை எரிந்தது
புத்தர் சிரித்தார்.
உன் முக்காடு பறிக்கப்பட்டது
புத்தர் சிரித்தார்.
உன் சிதிலத்தை புத்தர்
நினைத்தார் சிரித்தார்.
மணலொட்டும் தரையிடுக்கில்
உன் மௌனத்தை சம்மதமாய்
எடுத்த புத்தர் உன் இயலாமையையும்
இன்மையையும் சேர்த்தே
அள்ளினார்.

இனி முஸ்லிம்களுக்கான தேசம்
இது இல்லையென
ஒரு கண்ணாடையில் புத்தர்
சொன்னார்.
உன் வெறித்த பார்வையின்
பலவீனம் அவருக்கு தெரிந்தது.
எக்காளமாய் சத்தம் வந்தது
புத்தரின் பிள்ளைகள் போகிறார்கள்
இன்னொரு கிராமத்தை எரிக்க.

(சீருவை-பௌத்த துறவிகள் மஞ்சள் ஆடை)

இளைய அப்துல்வாஹி, இலங்கை

‘யூ ஸ்டுபிட்’ என்று எனது மகள் எனது
மனைவியைப் பேசும்போது, அவள் கன்னத்
தில் ஓங்கி அறையவேண்டும் போலத் தோன்
றும். ஆனால் அப்படிச் செய்தால், ஓங்கி
அறைந்தால் நிச்சயமாக நான் கம்பி எண்ண
வேண்டியதுதான்.

பல்கலைக்கழகம் சென்றுவரும் எனது
மகன் காதில் தோடும் மாட்டி, காலடியில்
கிழிந்த ஜீன்சும் போட்டு கெந்திக் கெந்தி
நடக்கும்போது அந்தக் காலத்து ஜமேக்கன்
நாட்டுக் காப்பிலிகள் நடந்த ஞாபகந்தான்
எனக்கு வரும்.

‘ஏன்டா தம்பி இப்படி நடையும் மாறி
நடத்தையும் மாறி திரிகிறாய்’ என்று கேட்டால்
‘ட்டி யூ ஆர் அவுட் ஒப் ஓடர்’ என்று சொல்லும்
போது, அப்படியே அவன் கழுத்தை நெரித்து
விடலாமா எனத் தோன்றும்.

எமது மகள் செளந்தர்யா போடும் ஆடை
களைப் பார்த்தால், என் மகளா இப்படி என்ற
எண்ணம் உனக்குக்கூடத் தோன்றும். அது
மாத்திரமல்லாமல் உனக்கு வியப்பாகக்கூட
இருக்கும்.

‘பசன்’ என்று சொல்லி நாளுக்கு நாள்
மாறுகின்ற ஆடையுலகத்தில் மயங்கிக் கிடப்ப
வள் செளந்தர்யா. அவளுக்கு செளந்தர்யா
என்ற பெயர் வைத்ததைவிட ஆங்கிலத்தில்
ஏதாவது பெயர் வைத்திருக்கலாமென எனக்கு
அடிக்கடி தோன்றும்.

இரண்டு துண்டுகளால் கழுத்தின்
பின்புறமாக இறுக்கக்கட்டி ஆழமாக வெட்டி
அமைக்கப்பட்ட ‘ப்ளவுஸ்’சை அவள் போடும்
போது சீ! எனக்கு என் மகளைப்பற்றி விமர்
சிக்கவே வெட்கமாக இருக்கிறது. இரண்டு
மாற்பகங்களின் அரைவாசி, ப்ளவுஸ்சினூடாக
வெளியே நீட்ட, கட்டையாக இருப்பின் கீழ்
அரையடி உயரத்திற்கு ‘ஸ்கேர்ட்’ போட்டுக்
கொண்டு அவள் நடக்கும்போது கண்களை
மூடிக்கொண்டு கடவுளே என்று நான்
வெட்கத்தால் தலைகுனிந்த நாட்கள்தான்
எத்தனை.

தாயின் வயிற்றிலே பிள்ளை இருக்கும்
போது பிள்ளைக்கு உணவூட்டிய அந்த
தொப்புள் கொடி அறுந்த இடத்திலே வெள்ளிச்
சலங்கைகள் தாளம்போட அவள் நடந்து
போகும் காட்சியை இனிமேலும் என்னால்
விவரிக்க, விமர்சிக்க இயலாது.

என் மனைவி அனிதாவிடம் சொன்னால்

பிள்ளைகளின் பக்கம்நின்று அவர்கள் செய்வது சரி என்று அடம்பிடிப்பது அவளது பழக்கமாயிற்று.

அனிதாவும் என்னைவிட நல்ல பொறுப்பான வேலையில் இருக்கிறாள்.

என் பிள்ளைகளைப்போல ஓரளவு அவளும் மாறிவிட்டாள் என்று சொல்லலாம்.

இப்பொழுதெல்லாம் என்னைப்பற்றி சிந்திக்க அவளுக்கு நேரமில்லை. அடிக்கடி தன்னை கண்ணாடியிலே பார்த்து அலங்கரிப்பது அவளது வேலையாகப் போய்விட்டது. நறைத்துவிட்ட தலைமயிரை கறுப்பாக்க ஒவ்வொரு கிழமையும் அவளுக்கு அரைநாள் போய்விடுகிறது.

உழைக்கும் பணத்தில் சாறி சாறியாக வாங்கி, ஒருமுறை உடுத்த சாறி மறுமுறை உடுபடாமல் சில காலங்களின் 'பின் பாக்கில்' கட்டப்பட்டு தொண்டு நிறுவனங்களுக்கு தானமாகக் கொடுக்கப்படும்போது பாடுபட்டு உழைத்த பணத்தின் மதிப்பை அவள் இன்னமும் உணரவில்லை என்று எனக்குத் தோன்றும்.

நாங்கள் இருவரும் வாக்குவாதப்பட்டால் 'வாயை மூடு' என்று சொல்லுமளவுக்கு அவள் துணிந்து விட்டாள்.

என்னை விவாகரத்து எடுத்துவிட்டு தனியாக வாழக்கூட அவளுக்குத் துணிவுண்டு. தானும் உழைக்கிற அதுவும் என்னைவிடக் கூட உழைக்கிற அகங்காரம் அவளுக்கு.

சில நாட்களில் அலுவலக 'பார்ட்டி' முடிந்து இரவு வீடு திரும்பி வரும்போது அவள் நடத்தையிலிருந்து அனிதா குடித்திருக்கிறாள் என்று என்னால் உணரமுடிந்தும் ஒரு வார்த்தைகூட பேசாமல் நான் இதுவரை பொறுமையாக இருந்திருக்கிறேன், என்று சொன்னால் உனக்கு வியப்பாகத்தான் இருக்கும்.

எனது மகன் சுதன் என்னிடமே வந்து "டடி ஹேவ் யூ கொட் எக்ஸ்ட்ரா கான் ஒவ் பியர்" என்று கேட்கும்போது நான் ஒன்றும் கேட்காதவன்போல் பேப்பர் வாசித்து நடப்பதை எப்படி உனக்கு விமர்சிப்பது?

மொத்தத்தில் இந்த நாட்டில் எனது குடும்பத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரம். நாங்கள் நடக்கும் நாடகங்கள் ஏராளம்.

அகதியாய் இங்கு வந்த நான் அதிகம்

இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தில் இங்கு வாழும் தமிழர்களாகிய எங்கள் வகுப்பில் எண்பதைவிட பலர் எங்கள் பண்பாடுகளை, விழுமியங்களை மறந்து இந்த நாட்டின் பண்பாட்டு கலாசாரங்களுக்குள் உறைந்து மறந்துபோய்விட்டிருக்கிறார்கள். மனிதர்களாக வேறுபட்ட சூழ்நிலையில் வாழும் போதிலும் எண்பதை நினைக்க எங்கள் வாழ்க்கையை இங்கு வந்து கொண்டுவர வேண்டியது என்று கவலை என் மனதில் ஊன்றுத் தொடங்கியுள்ளது.

கோபத்தை காட்டினால் இருக்கும் கொஞ்ச அன்பையும் தொலைத்து அநாதையாகி விடுவேனோ என்ற பயத்தில் அதிகநேரம் என் வீட்டு அறையிலேயே முடங்கிக்கிடக்கிறேன்.

இங்கு அகதியாய் வந்த நாங்கள் பணத்திற்காக எங்கள் வாழ்க்கையை தொலைத்து விட்டோமோ என்ற கவலை எனக்கு மாத்திரம் அல்ல, இங்கு வந்த பலபேருக்கும் மனதின் ஆழத்தில் குடைந்து கொண்டதானிருக்கிறது.

இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தில் இங்கு வாழும் தமிழர்களாகிய எங்களில் ஒருசிலர் எண்பதைவிட பலர் எங்கள் பண்பாடுகளை, விழுமியங்களை மறந்து இந்த நாட்டின் பண்பாட்டு கலாசாரங்களுக்குள் உறைந்து மாறுபட்ட மனிதர்களாக வேறுபட்ட சூழ்நிலையில் வாழும்போகிறார்கள் எண்பதை நினைக்க எங்கள் வாழ்க்கையை இங்கு வந்து தொலைத்து விட்டோமோ என்ற கவலை என் மனதில் ஊன்றுத் தொடங்கியுள்ளது.

இன்னும் பல விடயங்களை எழுத வேண்டும் போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் நான் இதுவரை எழுதிய அனைத்தும் நீ சரியானதொரு முடிவெடுக்க உதவியாக இருக்கும் என நம்புகிறேன்.

அன்புடன்

அண்ணன் அருந்தவன்.

கடிதத்தை நாஸ்சிடம் கொடுத்து ஆஸ்பத்திரி போஸ்ட் பொக்ஸில் போடச் சொல்லிவிட்டு பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்து படுத்தார் அருந்தவன்.

(வவுனியூர் இரா உதயணன் சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து)

முன்னுரை

முதுமை எய்துவது குற்றமா?

உலகத்தில் பிறந்த எந்த மானிடனுக்கும் தான் கனகாலம் வாழவேண்டும், உலக விடயங்களை அனுபவித்து இன்பம் எய்த வேண்டும் என்ற பேராசையே அவனைப் பிடித்து ஆட்டுகிறது. ஆனால் உண்மையில் தனது முதுமைக் காலத்தில் அனுபவிக்கப்போவது நரகமேயொழிய சுவர்க்கமல்ல என்பதை அவன் இளமையாக இருக்கும்போது உணரத் தவறிவிடுகிறான். இன்னுமொரு விதமாகச் சொல்லப்போனால் வயது முதிர்ந்தவர்கள் தங்கள் தினசரி வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் அனுபவிப்பதிலும் பார்க்க துக்கத்தையும் வேதனையும்தான் அதிகமாக அனுபவிக்கிறார்கள் என்பது கண்கூடு. மேலை நாடுகளில் நிலவும்

வேறொரு வேதனையை அல்லது நோயைத் தந்துவிடும். ஒரு மருந்தை உட்கொண்டு வியாதி குணமடைந்த பின்னர் அதன் பலனாக வேறொரு வியாதி உடம்பில் தோற்றுவதை அடிக்கடி நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. சில மருந்துகள் எதிர்விளைவுகளைக்கூட ஏற்படுத்திவிடுகின்றன.

80,100ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்திருந்த வயோதிபர்கள் பல நோய்களினால் தாக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் அவற்றைத் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய சக்தியும் மனவலிமையும் அவர்களிடம் தாராளமாக இருந்தது. ஏனெனில், அவர்கள் நாளாந்தம் வாழ்ந்துவந்த வாழ்க்கை நடைமுறைகளும் உட்கொண்ட உணவு வகைகளும் அவர்களுக்குத் திடகாத்திரமான உடற்கூட்டையும் எதையும் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய சக்தியையும் அளித்தன.

புலம்பெயர் நாடுகளில் முதியோர்
எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளும்
அதற்கான தீர்வுகளும்

- சி.சு. நாகேந்திரன்
(அவுஸ்த்ரேலியா)

விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் காரணமாக வியாதிகள் பீடிப்பதைக் கட்டுப்படுத்தியும், நோய் வந்தபின்னர் அவற்றிற்குப் பரிகாரம் தேடிக்கொள்ளவும் வசதிகளை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அதனால் நோயினால் ஏற்படக்கூடிய வேதனைகளையும் நோவையும் ஓரளவுதான் கட்டுப்படுத்தலாம். ஆனால் நோய் வராமலோ, அதன் உபாதைகளிலிருந்து தப்பிக்கொள்ளவோமுடியாது. அது பிராப்தத்தின் நியதி. ஒரு வியாதியினால் ஏற்படும் வலியை மருந்துகள் மாத்திரைகளை உட்கொண்டு ஓரளவு குறைக்கமுடிந்தாலும், அம்மருந்துகள் விட்டுச் செல்லும் பக்க விளைவுகள் தவிர்க்க முடியாதவை. அது

அதனால் தீராத வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டு படுக்கையிற் கிடந்து அமுழந்திய முதியவர்கள் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையினரே என்று கூற இடமுண்டு. எம் முன்னோர்கள் இயற்கை நியதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, இயற்கையோடு சேர்ந்தே வாழப் பழகிக் கொண்டவர்கள். அதற்கொப்ப, நோய்கள் வந்தபொழுதுகூட கூடியவரை இயற்கை வைத்திய முறைகளையே கைக்கொண்டார்கள். தினமும் அவர்கள் சூரிய உதயத்திற்கு 2,3 மணித்தியாலங்களுக்கு முன்னர் நித்திரை விட்டெழுந்து பல வேலைகளில் ஈடுபடுவார்கள். இரவு படுக்கைக்குப் போகும்வரையும் அவர்கள் புரிந்த பற்பல வேலைகளும், அவர்கள்

உட்கொண்ட ஆரோக்கியமான சத்துள்ள உணவும், அவர்களின் மனங்களில் ஊடாடிய தூய எண்ணங்களும் இப்போதைய தலை முறையினர் நினைத்தும் பார்க்கவே முடியாத அளவுக்கு வேறுபட்டவையாகும்.

முதுமை - 1

புலம்பெயர்ந்திருக்கும் முதியோரின் பொறுப்புக்கள் புகலிடத்தில் முதியோர்களின் தேவைகளும் சேவைகளும் :

இப்போது பல தமிழ்க்குடும்பங்களில் காணக்கூடிய, மனதுக்கு வேதனை தரும், அனுபவம் ஒன்று - அதுதான் முதியவர்களை மதிக்காமை.

பிறந்த மண்ணில் தனியே இருந்து துன்பப்படாமல் தம்மோடு வந்து சேர்ந்து கொள்ளுமாறு பெற்றோரை வருந்தி அழைத்துக் கொள்ளும் பிள்ளைகள், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வைத்து தமது செயற்பாடுகளால் அவர்களின் மனதை நோகச் செய்வதை இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்கமுடியாது. தமது விருப்புக்கு அமையவே தங்களின் நடை, உடை, பழக்கவழக்கங்கள், உறவாடல், ஆசா பாசங்கள், அனைத்தையும் பெற்றோர்மீது வலிந்தோ மிரட்டியோ திணிப்பார்கள். வெளியே போய் தாமும், தமது பிள்ளைகளும் மேல்நாட்டு உணவுகளைக் கொண்டு வந்து வைத்து சுவைத்து உண்டு மகிழ்வார். அந்த உணவு வயதானவர்களுக்கு ஒத்துவராது. அதுபற்றிக் கவலைப்படமாட்டார்கள்.

எங்கள் நாட்டில் வயதானவர்கள் தங்கள் சொந்த வீட்டிலேயே தங்கியிருந்து தமது வாழ்க்கையை முடிப்பார். அதனால் அவர்களுக்கு ஒரு உரிமை, சுயகௌரவம் மனதில் உறைந்திருக்கும். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலோ அக்கா வைத்துப் பார்க்கட்டும், அண்ணன் பார்த்தாலென்ன என்று பெற்றோரைப் பேணும் பொறுப்பைத் தட்டிக்கழித்து மற்றவர்கள்மேல் சுமத்திவிடுவார்கள். முதியவர்களுக்கு என்று தனிப்பட்ட நிறுவனங்களை அரசாங்கம் அமைத்திருந்தாலும், குடும்பத்தோடு ஒட்டி வாழ்ந்து பழகிவிட்ட எம்மவர்களுக்கு அது ஒத்துவராது. அந்த நிறுவனங்களில் தனிமையும், வசதிக் குறைவுகளும், யந்திரம்போன்ற வாழ்க்கையும் அவர்களை வாட்டும். அந்நிய நாட்டில், பிள்ளைகளுடனேதான் வாழ்ந்து, அவர்களுக்கு அனுசரணையாக நடந்து, தமது

வாழ்நாளை வெறுப்புடனும் விரக்தியுடனும் கழித்து, கடைசியில் மடியவேண்டிய நியதி முதியோருக்கு.

எமது முதியவர்கள் சிலர் தமக்குப் பொழுது போகவில்லையே என்று கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டும் சலித்துக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் ரசிப்பதற்கு சனி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கலை நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பஞ்சமில்லை. ஒவ்வொரு வாரஇறுதியிலும் அநேகமாக ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் நடனம், நாடகம், சங்கீதக் கச்சேரி, களியாட்டங்கள் இவற்றில் ஏதாவதொன்று நடக்கும். முதியவர்கள் தமது பிள்ளைகளுடனோ பேரப்பிள்ளைகளுடனோ இவற்றிற்குப் போய் பொழுதுபோக்கலாமே! ஆம் போக்கலாம், ஆனால் எல்லோருக்கும் அந்த வாய்ப்புக் கிட்டாது. கூட்டிப்போவதற்கு ஆள்வசதி, வாகனவசதி, தனிமையாக இயங்கமுடியாமை, அதிகநேரம் ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்திருக்க இயலாமை, இப்படிப் பல சிக்கல்கள் வரக்கூடும். இருந்தும், பல முதியவர்கள், ஆரோக்கியமாக உள்ளவர்கள் அங்கங்கு காணும் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்கள், சமய, கலை, கலாசாரங்கள் சார்ந்த அமைப்புகளில் பணியாற்றித் தமது நேரத்தைப் பிரயோசனமாகக் கழிக்கிறார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் சுறுசுறுப்பாகவும் ஏதாவது பணிகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டும் காலத்தைக் கடத்தும்வரை இவர்களது ஆரோக்கியம் குன்றாது என்பது எனது சொந்த அனுபவம்.

மூத்தோர் சங்கங்கள்:

முதியவர்களுக்கென்றே பல சங்கங்கள் எல்லா நாடுகளிலும் இயங்குகின்றன. அவற்றில் இவர்களும் சேர்ந்து தமது சமுதாயத்துக்குப் பயன்படக்கூடிய பல ஆக்கபூர்வமான திட்டங்களைத் தயாரித்துச் செயலாற்றி, முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. மேலைநாடுகளில், பிரதானமாக ஓஸ்ரேலியாவின் எல்லா மாநிலங்களிலும், பல இனத்தவர்களும் தங்களினத்தின் முதியோர்களுக்கென விசேட சங்கங்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள். அந்தவகையில் ஓஸ்ரேலியாவில் சில மாநிலங்களில் வாழும் தமிழர்களும் தமிழ் மூத்தோருக்கென சங்கங்கள் நிறுவி அவற்றை நன்கு பரிபாலித்து

வருகின்றனர். இச்சங்கங்களின் அங்கத்தவர்கள் மாதமொருமுறை ஒரு மண்டபத்தில் ஒன்றுகூடி அங்கு ஒழுங்குசெய்யப்பட்டிருக்கும் பல நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுள்ளிப்பதுடன் மதிய போசனமும் சாப்பிடுவார்கள். நிகழ்ச்சிகள் பலவிதம். இசை நிகழ்ச்சி, நடனம், ஆரோக்கியம்பற்றி சொற்பொழிவு, முதிய வர்களுக்கு வரக் கூடிய வியாதிகள், அவற்றை வராமற் தடுக்க எடுக்கவேண்டிய படிமுறைகள், அவை வந்துவிட்டால் அடுத்துச் செய்யவேண்டிய நடைமுறைகள் இவை யாவையும் அடக்கிய கற்பித்தல் சொற்பொழிவுகளும், கலந்துரையாலும் நடைபெறும். முதியவர்களுக்கு அவற்றினால் நிறையப் பலனுண்டு. ஆண்டுக்கு 4, 5 தடவைகள் கிட்டிய இடங்களுக்கு சுற்றுலா போவார்கள். பஸ் ஒன்று ஒழுங்குபண்ணி 40, 50 அங்கத்தவர்கள் காலையில் புறப்பட்டு பிரயாணஞ்செய்து விசேடமான இடங்களைப் பார்வையிட்டுவிட்டு மாலை திரும்புவார்கள். அவர்களின் பொழுது இனிது கழிவதுடன் அவர்களின் பொது அறிவும் விருத்தியடையும். அநேகமாக எல்லா மூத்தோர் சங்கங்களிலும் புத்தகங்கள் சேர்த்துவைத்து அவற்றை வாசிக்கத் தேவைப்படும் அங்கத்தவர்களுக்கு விநியோகிப்பார்கள். சாதாரண கதைப்புத்தகங்கள் சஞ்சிகைகளைவிட நல்ல அறிவு புகட்டும் புத்தகங்களும் அங்கு இருப்பதைக் காணலாம். இவை முதியவர்களின் அறிவு விருத்திக்கும், பொழுது பிரயோசனமாகக் கழிவதற்கும் உதவும்.

65வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு Medicare, Anti-flu Injection, முதலியவை இலவசமாகக் கிடைக்கும். பிரயாணக் கட்டணங்களிலும் சலுகை உண்டு. மருந்துகள் விசேட குறைந்த விலையில் கிடைக்கவும் அரசாங்கம் ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறது. ஒஸ்ரேலியாவில் Medibank (Private Insurance) என்ற சுகாதாரக் காப்புறுதி ஸ்தாபனம் இருக்கிறது. அதில் அங்கத்தவராகச் சேர்ந்து மாதாமாதம் பணம் கட்டிவந்தால், நோய்வந்தபோது மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெறுவதில் சலுகைகள் கிடைக்கும். சிகிச்சைக்குரிய கட்டணத்தில் கழிவு கிடைக்கும், சத்திர சிகிச்சை முதலியவற்றிற்கு கணகாலம் காத்திருக்கத் தேவையில்லை. இவைபோன்ற வேறு சலுகைகளும் கிடைக்கும்.

பிறந்த மண்ணில் தனியே இருந்து துன்பப்படாமல் தம்மோடு வந்து சேர்ந்து கொள்ளுமாறு பெற்றோரை வருந்தி அழைத்துக்கொள்ளும் பிள்ளைகள், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வைத்து தமது செயற்பாடுகளால் அவர்களின் மனதை நோகச் செய்வதை இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்கமுடியாது. தமது விருப்புக்கு அமையவே தங்களின் நடை, உடை, பழக்கவழக்கங்கள், உறவாடல், ஆசாயாசங்கள், அனைத்தையும் பெற்றோர்மீது வலிந்தோ மிரட்டியோ திணிப்பார்கள்.

நடுவயதைத் தாண்டிய முதியோர் சிலர் தங்கள் அனுபவத்தாலும், தாங்கள் வாசித்துப் பெற்ற அறிவாலும், தமது மனதைத் திருத்தி, திடப்படுத்தி, பலவிதமான சுகபோகங்களையும் மட்டுப்படுத்தி எளியவாழ்வைக் கடைப்பிடித்து இயல்பாக வாழ்ந்துவருவதனால் ஆரோக்கியத்துடன் காணப்படுகிறார்கள்.

மேலைநாட்டாரிடமுள்ள வழக்கங்களிலொன்று, திருமணமான இளந் தம்பதிகளுடன் பெற்றோர், முதியோர் ஒரே வீட்டில் வசித்தால் தம்பதிகளின் பாசத்துக்குப் பங்கம் விளைவிக்கக்கூடும் என்ற உண்மையின் அடிப்படையில், திருமணமானதும் இளம் தம்பதிகள் வேறு வீடு அமைத்துக்கொண்டு தனிக்குடும்பமாக வாழுவார்கள். ஆயினும் இரு குடும்பங்களுக்கிடையிலும் தொடர்பு, கொடுக்கல் வாங்கல், விருந்துகள், கொண்டாட்டங்கள் அடிக்கடி நடைபெற்று பரஸ்பர அன்பு தொடர்ந்திருக்கும். இதனால் தலைமுறை

இடைவெளியினால் ஏற்படக்கூடிய கருத்து வேற்றுமை, கொள்கைவேறுபாடு, மனஉளைவு முதலியவற்றைத் தவிர்க்க வாய்ப்புண்டு. புலம்பெயர்ந்திருக்கும் நம்மவரிற் சிலரும் இந்த வழக்கத்தைக் கைக்கொள்ளுகிறார்கள்.

பொதுப்படையாக, முதியோர்கள் என்று சொல்லும்பொழுது அவர்களை மூன்று கூறாகப் பிரிக்கலாம்: 60-70 வயது; 71-80 வயது; 81-100 வயது. ஒவ்வொருவரின் வயது முதிர்ச்சிக்கும் ஏற்றவாறு அந்தந்த வயதுக் கூற்றுக்குள் உள்ளவர்களின் வாழ்க்கை நடைமுறைகள் வித்தியாசமாக இருக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் உள்ளன.

தாய்நாட்டில் முதியோர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறைகள்:

ஊரிலிருந்தபொழுது 60-80 ஆண்டுகளாகப் பழகி ஊறிப்போன பழக்கவழக்கங்களை புலம்பெயர்ந்த இடங்களிலும் பிரயோகிக்க முயற்சித்தால் அது பெரிய பிரச்சினைகளை உருவாக்கும். புகலிடத்தில் பிள்ளைகள், பேரர்கள் தினந்தோறும் கைக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் நடைமுறையிலும் வித்தியாசங்களை அவதானிக்கலாம். அவற்றிற்கு ஏற்றவாறு முதியோர் தங்கள் பழக்கவழக்கங்களை மாற்றிக்கொள்வது அவசியம். தவறினால் அது குடும்பத்துக்குள் வீண் சச்சரவுகளை உண்டாக்கும்.

இளையவர்களைத் தங்கள் பாட்டில் விட்டு விடுங்கள்:

வீட்டிலோ வெளியிலோ இளையவர்கள் கூடிக் கலந்துரையாடிக் கொண்டிருக்கும் இடங்களில், அவர்கள் அழைத்தாலன்றி, வலிந்து நுழைந்து அவர்களுடன் உரையாடுதலைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுதல் நல்லது.

மேசைப் பழக்கங்கள் (Table manners):

இப்போது முதியோராயிருப்பவர்களிற் பெரும்பாலோர் ஊரிலிருந்தபொழுது சாப்பாட்டை மேசையில்வைத்துச் சாப்பிடுவது குறைவு. கோப்பையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டே சாப்பிடுவார்கள், சோறு கறிகளை இன்னுமொருவர் விநியோகிப்பார். ஆனால், மேலைநாடுகளில் மேசைவழக்கம் (Table manners) என்றொரு வழக்கமுண்டு. நீட்டு மேசையில் பரவி வைத்திருக்கும் சாப்பாட்டு

வகைகளிலிருந்து தாங்கள் விரும்பியவற்றை விரும்பிய அளவு பரிமாறிக்கொள்ளலாம். சாப்பிடும்பொழுது கைகளை அதிகம் பாவிக்காமல் கரண்டி, முள்ளுக்கரண்டி, மேசைக்கத்தி முதலியன பாவித்துச் சாப்பிடுவர். சாப்பாட்டுக்கு முன்னர் சிலர் குடிவகை (ஒரு குட்டி டோஸ்) பாவிப்பார்கள். சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் பழங்கள், குளிர்களி முதலியன விநியோகிப்பார்கள். முடிவில் கை, வாய்துடைக்க (கடதாசிக்) கைக்குட்டை மேசையில் ஒவ்வொருவருக்கும் வேறுவேறாக இருக்கும், பாவிக்கலாம். இந்த மேசைவழக்கத்தை வீட்டிலேயே பழகிக்கொண்டால், பிள்ளைகளுடன் வெளியேபோய் ஏதும் ஒரு திருமண நிகழ்ச்சி முடிவிலோ, அல்லது பொதுநிகழ்ச்சியின் இறுதியில் நடைபெறும் போசனவிருந்திலோ கலந்துகொள்ளும்பொழுது கூச்சமில்லாமல் மற்றவர்களைப்போல் இந்த மேசை வழக்கங்களை முதியவர்களும் கடைப்பிடிக்கலாம்.

புத்திமதி சொல்ல முற்படுதல்:

குடும்பத்தில் ஏற்படும் சில சிக்கலான பிரச்சினைகளில் முதியவர்கள் தலையிட்டு அறிவுரை வழங்குவது அக்குடும்பத்தின் சில அங்கத்தவர்களுக்குப் பிடிக்காமலிருக்கலாம். தம்மை மிஞ்சி, தங்கள் நிலைப்பாட்டுக்கு மாறாக, புத்திகூற வந்துவிட்டார் என்ற பொறாமை. ஆனால் அவர் கூறிய புத்திமதி நியாயமாக இருக்கலாம்!

தற்கால சிறிசுகள் முதியோரின் புத்திமதிக்குச் செவிசாய்க்கமாட்டார்கள். ஆயினும் விளையாட்டு விளையாட்டாகவோ, கதை சொல்லும் பாணியிலோ, கோமாளிக் கூத்தாடியோ நீங்கள் சொல்ல வேண்டிய புத்திமதிகளை அவர்கள் அறியாமலே அவர்களுக்குப் புகட்டி விடவேண்டும்.

முதியவர்கள் விழிப்பாக இருந்து தவிர்க்க வேண்டியவை

எச்சிற் பழக்கங்கள், சுருட்டு, குடிவகை, உடற்சுத்தம், உடை சுத்தம், பேச்சுநிதானம், புறுபுறுப்பு, புறணி சொல்லுதல், குற்றம் பிடித்தல், மற்றவர்களின் அலுவல்களில் மூக்கை நுழைத்தல், தொலைபேசி பாவனை, வளவளத்த கதைகள் முதலியனவற்றை முதியோர்கள் தவிர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

மேலைநாடுகளில் குடியேறியிருக்கும் சில தமிழ்ப்பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் மிகவும் தேர்ச்சிபெற்றவர்களாக வளரவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு தங்கள் வீடுகளில் பிள்ளைகளுடனும், பிள்ளைகள் நிற்கும்பொழுது தமக்கிடையேயும் ஆங்கிலத்திலேயே உரையாழ்க்கொள்வார்கள். சில பெற்றோர் தங்களது ஆங்கில அறிவை விருத்திசெய்வதற்காகவும் வீட்டில் ஆங்கிலத்தில் சம்பாஷிப்பதை வழக்கப்படுத்திக் கொள்வார்கள். இவர்கள் தமிழில் பேசினால் தங்களைப் பிறர் தரக்குறைவாகப் பார்ப்பார்கள் என்று நினைக்கிறார்கள்.

முதுமை - II

தலைமுறை இடைவெளியை நிர்யுவது எய்யுற?

தலைமுறை இடைவெளி என்னும்போது, புலம்பெயர்ந்திருக்கும் ஒரு தலைமுறையினருக்கும் அவர்களுடன் வாழும் (புலம்பெயர்ந்த) பெற்றோருக்குமிடையில் ஏற்படும் இடைவெளியிலும் பார்க்க, முதியோருக்கும் அவர்களின் பேரப்பிள்ளைகளுக்குமிடையில் காணும் இடைவெளிதான் முக்கியமானதும் பாரதாரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடியதுமாகும். இவ்விடைவெளியை அவசியம் நிரப்பியே ஆகவேண்டும். ஆகவே, முதியோர், பெற்றோர், பேரப்பிள்ளைகள் என மூன்று வெவ்வேறு தலைப்புகளின்கீழ் இவற்றை நாம் ஆராய்வோம்.

முதியோரின் பங்கு:

வெளிநாடுகளில் புலம்பெயர்ந்திருக்கும் முதியோர்கள் தங்கள் பேரப்பிள்ளைகளின் சில நடவடிக்கைகளைக் கண்டு கொள்ளாமலிருப்பது நல்லது. மாற்றிடத்துக்கும் காலத்துக்குமேற்ப அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே மாற்றிக்கொள்வது உசிதம். ஊரிலிருந்தபொழுது ஊறிப்போன பழக்க வழக்கங்களை புலம்பெயர்ந்த இடங்களிலும் பிரயோகிக்க முயற்சித்தால் அது பெரிய பிரச்சினைகளை உருவாக்கும்.

பேரப்பிள்ளைகள் சிலவேளைகளில் கோணங்கி உடைகளை அணிந்து காட்சியளிப்பார்கள். இது முதியவர்களின் பார்வைக்குத் தாங்காது. உடனே ஏதாவது சொல்லவேண்டும் போலிருக்கும். ஆனால் எதையும் சொல்லக்கூடாது. அவர்கள்பாட்டில், அல்லது பெற்றோரின் பொறுப்பில், அதை விட்டு விடவேண்டும்.

முதியவர்கள் தங்கள் இளமைப்பருவத்தில், அப்போதைய சூழலில், தாங்கள் அனுபவித்து ரசித்த சங்கீதம், சினிமாப்பாடல்கள், தேவாரங்கள் தாம் திறமானவை என்ற அபிப்பிராயம் அவர்கள் மனதில் வேரூன்றியிருக்கும். அதேவேளை, தற்கால சங்கீதமும் பாடல்களும் தான் இளசுகளின் மனதைத் தொடுவனவாக இருக்கலாம். அதன் காரணமாக சிறிசுகள் பாடினால், அல்லது T.V. அல்லது D.V.D. யில் பாட்டுக்களைக் கேட்டு ரசிக்கும் பொழுது முதியோர் அவற்றை ரசிக்காவிட்டாலும், அவையும் காதுக்கிதமாக இருப்பதாகக் கூறி நடித்துக்கொள்ளலாம். அல்லது ஏதாவது சாட்டுச்சொல்லிக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றுவிடுதல் நல்லது.

பிள்ளைகள் போகிற வைபவங்களுக்கு கெல்லாம் தாங்களும் போகவேண்டுமென்று விரும்பக்கூடாது. முதியோர்கள் தாங்கள் போக விரும்பமான இடங்களைச் சென்றடைவதற்கு பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகளிடம் போக்கு தவியை (lift) எதிர்பார்க்காமல் தாங்களாகவே பொதுப் பிரயாண வசதிகளைத் தேடிக்கொள்வது நல்லது. அதுவும் முடியாவிடில் போகும் ஆசையைக் கைவிட்டு விட்டு, அதைப்பற்றிக் குறைசொல்வதையும் தவிர்த்து, வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்துகிடப்பது பிரச்சினைகளைத் தவிர்க்கும்.

பேரன் போர்த்திகள் நேரங்கழித்து வீட்டுக்குத் திரும்பும் நேரம் விடயத்தில் பாட்டன் பாட்டி கரிசனை எடுக்கக்கூடாது. அதைப் பெற்றோரிடம் விட்டுவிடவேண்டும்.

குடும்பத்தவர்கள் கூடியிருந்து முக்கியமான விடயங்கள் கலந்துரையாடும்பொழுது அவர்கள் அழைத்தாலொழிய அக்கூட்டத்தில் தலை நுழைக்காமலிருப்பது புத்திசாலித்தனம்.

வீட்டில்வாழும் மற்றவர்களுக்கு வசதிக்க

என் நிலானுக்கு,
உன்னவன் எழுதுவது:
இயோதேல்லாம்
ஐரோப்பாவில்
இருள் நோமெடுப்பதாக
அறிவித்தாய்!
உனக்குத் தெரியுமோ?
இங்கே நிரந்தா இருட்டு!
வெடிருண்டு வெளிச்சத்தில் மட்டும்
புத்தகம் படிக்கிறோம்.
உனது கடிதம் கூட!

புகைவண்டி அடிக்கடி வராது
பிரான்னைம் யோல.
மரணமும், துயரக்கீழும்
அடிக்கடி தீரியும் தெருக்களில்
மனிதர்களும் யோகிரார்கள்!

நீயும் நாணும்
கண்களை முடி
கரங்களைக் கோர்த்து
ஆறுதலாய் அமர்ந்திருந்த
வயல் பச்சையும் வளம்பும்
கண்ணோரத்தில் நிற்பதாய்
எழுதினாய்!
எங்கள் தேசத்தின்
இரத்தச் சிவம்பையும்
நினைவில் வைத்திருப்பாய்
என்றே நம்புகிறேன்.

ஷாரங்கிராமன்

அந்நிய தேசத்தின்
கட்டிடக் குவியல்
கண்ணைக் குத்துகிறதா உனக்கு?
இங்கே
இடிந்த சுவரிலும்
இரத்தக் கீறல்கள்.
இடைக்கீடை
அவர்களின்
நியாகம் அரைந்த
சுவரொட்டிகள்.

பிறப்பு: 1980...இதற்கும் மேல்..
நீ இன்னும்
சுந்தானா?

அன்பே,
உனது அழைப்புக்கு நன்றி.
இந்தத் தேசத்தின்
இரத்தச் சுவடுகளோடு
இன்னுமொரு அகதியா?
ஐரோப்பாவிற்கு
அகதிகள் யோதும்!
எமது தேசத்தில்தான்
மனிதரும், மனிதமும்
பற்றாக்குறை.
எப்போது நீ வருகிறாய்?
எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது.
நீயும் நாணும் நிரைவுகளோடு
வாழ முடியும்
சில கணங்களாவது!
இங்ஙனம்,
உன்னவன் சிந்து.

(நன்றி : தூண்டில் -50)

ஹரிஜன அடையாளம்

குறைவுகள் ஏற்படுத்தாமல் முதியவர்கள்
கூடியவரை ஒதுங்கிவாழவேண்டும். காலையில்
பிள்ளைகள் தொழிலுக்கும் பேரப்பிள்ளைகள்
பள்ளிக்கும் போவதால், குளியலறை, கழிய
லறை பாவிப்பதில் அவர்களுக்கு முன்னுரிமை
கொடுக்கவேண்டும். மற்றவர்களின் அவசர
தேவைக்கு முதலிடம் கொடுத்து உதவ
வேண்டும்.

பெற்றோரின் பங்கு:

பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளை
தனியாக அழைத்துவைத்து, அவர்களின்

பாட்டன் பாட்டியர் தமது இளமைக்காலத்தில்
ஊர்வழக்கப்படி நடந்துகொண்ட பழக்க
வழக்கங்களின் நன்மை தீமைகளை விவரித்து
அவர்கள் மனதில் அவற்றைப் பதிய வைக்க
வேண்டும்.

அதேவேளை, பேரப்பிள்ளைகள் தாம்
வாழும் ஊர் வழக்கங்களோடு ஒத்தோ
டுதல் மிகஅவசியம். மற்றப் இனப்பிள்ளை
களைப்போல் தாமும் நடந்து கொள்ளாவிடில்
அவர்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு விடுவார்கள்.
அதன் காரணமாக அவர்களின் மனதில்

தாழ்வுமனப் பான்மையும் வாழ்க்கையில் விரக்தியும் ஏற்பட இடமுண்டு.

தற்காலத்துப் பிள்ளைகள் தன்னிச்சையாக நடப்பார்கள். தோளுக்கு மிஞ்சினால் தோழன் என்ற ரீதியில், அவர்கள் மேஜராக வந்ததும் தங்கள் எண்ணப்படி காரியங்களைச் செய்வார்கள். அதற்குச் சட்டமும் அனுசரணையாக இருக்கும். ஆயினும் அவற்றைப் பெற்றோர்கள் விலகியிருந்து கண்காணித்துக் கொண்டிருத்தல் அவசியம். தங்கள் சொல்லை மீறி பிள்ளைகள் நடந்து கொள்ளும் விடயங்களில் பெற்றோர் தலையிட்டு அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில், அவர்கள் திருப்திப்படும் வரைக்கும், தன்மையாகவும் அன்பாகவும் அவர்களுக்குப் புத்திமதி சொல்லவேண்டும். அந்த வேளைகளில் முதியோர்கள் குறுக்கிடாமல் தூரநின்று கொண்டால் பேரப்பிள்ளைகளின் அன்பைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளலாம்.

கோள்சொல்லுதல்

பேரப்பிள்ளைகளின் சில நடைமுறைகள் பிடிக்காவிடில் அவர்களைப்பற்றிப் பெற்றோரிடம் கோள்சொல்வது பல முதியவர்களுக்குக் கைகண்ட பழக்கம். சிலவேளை சிறுவர்களைப் பழிவாங்கும் நோக்குடனும் கூட இது நடக்கலாம். இந்தப் பழக்கம் பிரச்சினையைக் கிளப்புவதுடன் சிலவேளை எல்லோரையும் ஆபத்தில் மாட்டிவிடவும் கூடும். பெற்றோர்தான் சாதுரியமாக இந்த நிலைமையைக் கையாளவேண்டும்.

மறந்துதானும் கணவனின் குறைகளை மனைவிக்கும், மனைவியின் குறைகளை கணவனுக்கும் புகார் செய்யக்கூடாது. அவர்கள் தங்களுக்குள் எவ்வளவுதான் புடுங்கப்பட்டாலும் மூன்றாமவர் விடயத்தில் வரும்போது அவர்கள் ஒற்றுமை!

பேரப்பிள்ளைகளின் பங்கு:

பேரப்பிள்ளைகளின் வாழ்க்கைமுறை வித்தியாசமானது. அவர்கள் புதிய சூழ்நிலையில் வளர்ந்து, சுயமாகச் சிந்தித்து, சுதந்திரமாக வாழ்பவர்கள். அவர்களின் உலகமே வேறு. தினமும் அதிக நேரம் பிற சமுதாயத்தவர்களின் நவீன பழக்கவழக்கங்களுக்கு மத்தியில் வாழ்பவர்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை தங்கள் பாட்டன் பாட்டிகளினுடைய பழக்க

வழக்கங்களிற் பெரும்பாலானவை அவர்களுக்கு ஏற்படையனவாயிரா. அவைகள் மூடநம்பிக்கையையும், அறியாமையையும் அடித்தளமாகக் கொண்டன என்பது அவர்களின் விவாதம். உதாரணமாக, நாளும் கிழமையும் பார்த்து அலுவல்களைத் தொடங்குவது, திருநீறு பூசுவது, சகுனம் பார்த்தல், மூத்தோரைக் கனம்பண்ணுதல், ஊரில் உடுத்துப்பழகிய உடைகளைப்போல இங்கும் அணிந்துகொள்ள விரும்புவது - இவைபோன்ற பல பழக்கங்களை இங்குள்ள இக்காலத்தைய சிறிசுகள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். எதற்கும் காரணம் கேட்பார்கள். ஒவ்வொன்றுக்கும் தகுந்த காரணம் கூறி அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துவது முதியோருக்கு முடியாத காரியம். சட்டமும் சிறுவர் பக்கந்தானே சார்பாக இருக்கிறது!

முதுமை - III

60லிருந்து - 100வரை சுகதேகியாக இருப்பது எப்படி?

இதுதான் இன்றைய முதியோர் சமுதாயத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரையும் அரித்துக் கொண்டிருக்கும் கேள்வி. இந்தக் கேள்வி எமது தாய்நாட்டில் வசிக்கும், வசித்துவந்த, வயோதிபர்களிலும் பார்க்க புலம்பெயர்ந்திருக்கும் முதியவர்களுக்குத்தான் கூடப் பொருந்தும்.

பொதுவாக, நாற்பது வயதைத் தாண்டியவர்கள் எண்ணெய், சீனி, உப்பு முதலியவற்றை உணவுகளில் சேர்த்துக் கொள்வதில் மிகுந்த கட்டுப்பாடாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் இருதயநோய், நீரிழிவு, சுவாசாசயநோய் முதலிய ஆபத்தான வியாதிகள் அவர்களைத் தாக்கக்கூடும். தமது உடம்பைத் தாமே பேணுவதில் மிகவும் கவனமாக இருக்கவேண்டும்.

அவர்கள் சாதாரணமாக தங்கள் வீடுகளில் தினசரி ஏற்படும் சுகநலக் கோளாறுகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் வைத்தியர்களிடம் போய் யோசனையும் சிகிச்சையும் கேட்பதோ, மருந்துகள் வாங்கி உட்கொள்வதோ அனுபவ ரீதியாக அவர்களுக்குச் சிரமமான காரியம்.

Daily light exercises. Daily walking or cycling or swimming keeps you healthy.

தினசரி வாழ்க்கையில் தமது கை, கால்

முதலிய அவயவங்களைப் பாவிக்காத வர்கள் தினமும் அப்பியாசம் செய்தே ஆகவேண்டும். இல்லாவிடில் நோய்கள் அவர்களைப் பீடித்தபின்னர் பிரலாபப்பட்டுப் பயனில்லை. வேகமாக நடத்தல், ஓடுதல், நீந்துதல், துவிச்சக்கர வண்டியோடுதல், முதலிய அப்பியாசங்கள் தேகத்தின் சகல உறுப்புகளுக்கும் பலன் தரும்.

புகையும் குழையும் தவிர.

காலையில் நித்திரை விட்டுமுந்ததும் 3 கப் தண்ணீர் அருந்தி விட்டு, தேகாப்பியாசங்கள் செய்தபின், காலை உணவருந்தவேண்டும். கொழுப்புக் கலந்த ஆகாரங்களைத் தெரிந்து, அவற்றைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

வயதாளி என்ற எண்ணம் தவிர:

தான் வயதாளி என்று அடிக்கடி தோன்றும் எண்ணத்தை அறவே களைந்தெறிந்து விடவேண்டும். வயதைப்பற்றி நினைக்கவோ மற்றும் இளைஞர்களுடன் ஒப்பிடுவதையோ நிறுத்திவிடவேண்டும்.

முதியவர்கள் கூடியவரை தங்களுக்கு ஏதும் வியாதிகள் வராமற் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். வியாதிவந்துவிட்டால், அவர்களைப் பராமரிப்பது இக்காலத்தில், அதுவும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில், மிகவும் கஷ்டம். மனைவி, பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் எவரும் முன்வந்து உதவுவதற்கு அவர்களுக்கு நேரமும் அவகாசமும் கிடையாது. இதற்காகவே, மேற்கத்திய நாடுகளில் Nursing homes, Aged Care homes, Retired living quarters என பலதரங்களில் அமைத்துவிட்டிருக்கிறார்கள். அவை முதியவரின் பணவசதி, அவரது நோயின் ரகம், என்னவிதமான உதவி அவருக்குத் தேவை என்பதைப் பொறுத்து அவரவருக்கு ஏற்ற தரமுள்ள விடுதிகளில் அவரைச் சேர்த்துவிடுவார்கள். இவை அரசாங்கத்தின் ஏற்பாடுகளாகும். இவற்றைவிட, தனியார் விடுதிகளுமுண்டு.

நீங்கள் உங்கள் வாழ்நாளில் கடைப்பிடித்த இறுக்கமான கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் வாழ்க்கைக்கும் தேக செளக்கியத்துக்கும் நன்மை பயப்பனவாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவற்றை உங்கள் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகளும் கடைப்பிடிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாகாது.

தமிழ்ப் பெற்றோரின் பொறுப்புகள்

மேலைநாடுகளில் குடியேறியிருக்கும் சில தமிழ்ப்பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் மிகவும் தேர்ச்சிபெற்றவர்களாக வளரவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு தங்கள் வீடுகளில் பிள்ளைகளுடனும், பிள்ளைகள் நிற்கும் பொழுது தமக்கிடையேயும் ஆங்கிலத்திலேயே உரையாடிக்கொள்வார்கள். சில பெற்றோர் தங்களது ஆங்கில அறிவை விருத்தி செய்வதற்காகவும் வீட்டில் ஆங்கிலத்தில் சம்பாஷிப்பதை வழக்கப்படுத்திக் கொள்வார்கள். இவர்கள் தமிழில் பேசினால் தங்களைப் பிறர் தரக்குறைவாகப் பார்ப்பார்கள் என்று நினைக்கிறார்கள்.

விசேட நிகழ்ச்சிக்குப் போக:

ஏதாவது ஒரு விசேட நிகழ்ச்சிக்குத் தாங்கள் போகவேண்டி வரும்போது வீட்டில் முதியவரை அவரின் தள்ளாத வயதில் தனியே விட்டுவிட்டும் போகமுடியாது, கூட்டிக்கொண்டும் போக முடியாத சூழ்நிலை என்றால், எப்படிச் சமாளிப்பது? அந்தச் சிக்கலிலிருந்து விடுபடுவதற்கு தாம் திரும்பிவரும்வரை முதியவர் பத்திரமாக இருப்பார் என்பதை உறுதி செய்யக்கூடிய வசதிகளைச் செய்துவிட்டுப் போவது நல்லது. அந்த ஏற்பாடுகளுக்கு முதியவரும் ஒத்தாயசாக தனிய இருக்கும்போது கவனமாகவும் பொறுப்புடனும் நடந்துகொள்ளவேண்டும். போகும்பொழுது இடைக்கிடை தொலை பேசியில் முதியவரைத் தொடர்புகொண்டு சுகநலம் விசாரித்துக்கொள்ளுதல் நல்லது.

அறளை பெயர்தல் -

வயது ஏறஏற ஞாபகசக்தி குன்றிவருவது இயற்கை. தெரிந்த ஆட்களின் பெயர்கள், பொருட்களை வைத்த இடங்கள், அன்றாடம் செய்யவேண்டிய சாதாரண வேலைகள் முதலியன ஞாபகத்திற்கு வருவதில்லை. ஏன், சில வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கு நாள், கிழமை, திகதி, நேரம் முதலியவைகூட நினைவில் நிற்பதில்லை.

அவர்களின் பேச்சில் நிதானமிருக்காது. பேசும் விதத்தில் தொடர்ச்சியிருக்காது. இவ்வாறு ஞாபகசக்தி குன்றும் அறிகுறிகள் தென்பட்டதும் கூடவே ஒரு நாட் குறிப்பு வைத்திருந்து, நினைவில் வைத்திருக்க

வேண்டியவற்றையெல்லாம், முன்கூட்டியே அதில் குறித்துவைத்தல் நல்லது. முதியவர்களின் மறதிக்குணம் இளசுகளுக்கு வாய்ப்பாகவும் அமைந்து விடுகிறது.

வயதானவர்களை படுக்கையிற்போடும் வருத்தமும், இறுதியில் மரணமும், எப்போது வருமென்று சொல்லமுடியாது. அதனால் மரணத்துக்குப் பின்னர் தனது சொத்துக்களையார் யார் பராமரிப்பார், அச்சொத்துக்களையார்யாருக்கு எப்படிப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க வேணும் என்ற விபரங்களடங்கிய மரணசாசனம் நேரத்தோடு - சௌக்கியமாக இருக்கும் பொழுதே - எழுதிவைக்கவேண்டும். இதை ஒரு சட்டத்தரணிமூலம் தயார்பண்ணி அதில் ஒரு பிரதியை அரசாங்க திணைக்களத்தில் பதிவுசெய்துவைத்தல் பலனளிக்கும். இவ்வாறு செய்தால் பிள்ளைகள், மற்றும் வாரிசுகள் மத்தியில் பிரச்சினைகள் ஏற்படாது.

வயது

60, 70 வயது வந்ததும் தாங்கள் நடந்து போகும்பொழுது மிகவும் அவதானமாகப் போகவேண்டும். முதியவர்கள் போகும்வழியில் தடுக்கிவிழுந்தால் அது ஆபத்தானது என்று சொல்வார்கள். ஏனெனில் வயது காரணமாக அவர்களது இடுப்பெலும்பு வலுகுறைந்திருக்கும் நேரத்தில் அவர்கள் விழுந்தால் அந்த எலும்பு உடைந்துவிடுவது சகஜம். அப்படி உடைந்த எலும்பை பின்னர் பொருத்துவது இயலாதாம். அதனால் அவர் எழும்பி நிற்கவோ நடக்கவோ முடியாதநிலை ஏற்பட்டுவிடும். அவரின் மிகுதி வாழ்க்கையை படுக்கையில்தான் கழிக்க வேண்டியவரும். இது யாருக்கும் விரும்பத்தக்கதல்ல.

முதியவர்களின் தனிப்பட்ட கொள்கைகள் மற்றவர்களது கொள்கைகளைவிட மாறுபட்டனவாக இருக்கலாம். அதனால் மற்றவர்களுடன் வீண் தர்க்கம் பண்ணுவதையும் வாதாடுவதையும் தவிர்ப்பது நல்லது. மனிதருக்கு மனிதர் கொள்கை வேறுபாடுகள் இருக்குமென்பதை இருசாராரும் ஒத்துக்கொள்ள வேணும். கருத்துவேற்றுமைகள் இருக்கலாம். ஆனால், அவற்றையெல்லாம் கலந்துபேசி, ஏதாவது ஒற்றுமையான முடிவை இருசாராரும் அடையவேண்டும்.

முதியவர்களின் அனுமானங்கள் பிழைக்கக்கூடும். உடலின் ஐம்பொறிகளின் செயல்

களும் வலுவிழந்துவரும் காலத்தில் அவர்கள் நினைப்பதுகளும் செய்வதும் அநேகமாக பிழையாக இருக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இருக்கவேயிருக்கும். அந்தப் பிழைகளெல்லாம் அவர்களை மீறி ஏற்படுவனவாகும். ஆதலால் இதற்கெல்லாம் அவர்களின் பிழைகளை அம்பலப்படுத்தி அதிலிருந்து கலகம் விளைவிக்காமல் இளசுகள் கொஞ்சம் விட்டுக்கொடுத்து நடப்பது புத்திசாலித்தனமாகும்.

வயது முதிர்ந்தவர்கள், இன்னும் கனகாலம் உயிரோடிருப்போம் என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டு ஹாயாகவும் சோம்பலாகவும் இருந்தால், அவர்களின் உடம்பில் வியாதி பிடித்துவிடும். அதனால் சாவும் நெருங்கிவிடும் அல்லது வாழ்க்கையே வெறுத்து விடும். அதற்குமாறாக, 'வயதான எனக்கு சாவு எப்பவும் வரக்கூடும், எனது திட்டங்களையும் படைப்புகளையும் சீக்கிரமே செய்து முடித்துப்போடவேணும் என்று சிரத்தையுடனும் சுறுசுறுப்பாகவும் அலுவல்களைச் செய்துமுடித்தால் அவர்களின் தேகம் ஆரோக்கியமாகவும் நல்ல நிலையிலும் இருக்கும். சாவும் தள்ளிப்போகக்கூடும்' வீட்டில் விடயங்கள் எதிர்மாறாக நடந்தால் முதியவர் தனது விதியை நோவதேயொழிய மற்றவர்களைக் குறைசொல்லுதல் முறையல்ல.

பொறுப்புள்ள பெற்றோர்களின் (அதாவது தங்கள் பிள்ளைகளின்) புத்திமதிகளுக்கும் வழிகாட்டலுக்கும் இடங்கொடுத்து சிறுபிள்ளைகள் போல சொல்வழிகேட்டு இணக்கமாக நடந்துகொள்ளவேணும்.

பிள்ளைகளைப் படிக்கவைத்து, நல்ல பழக்கவழக்கங்களைக் கடைப்பிடிக்கப் பண்ணி வளர்த்தெடுத்துப் பெரியவர்களாக்குவது பெற்றோரின் மிகமிக அவசியமான கடமையாகும். அக்கடமை தவறினதால் சில பிள்ளைகள் குட்டிச்சுவராகப் போயிருக்கிறார்கள். சில பெற்றோர்களின் அசிரத்தையாலும், தங்கள் கடமையைக் கைவிட்டதாலும் அவர்களின் பிள்ளைகள் தீயபழக்கங்கள், பொறுப்புணராமையுடையவற்றிற்காளாகி வாழ்க்கையில் சீரழிந்துபோன எத்தனையோ குடும்பங்களை நாம் கண்கூடாகக் கண்டிருக்கிறோம்..

ஏற்றமான இடமொன்றில் பரந்து விரிந்து கிடந்த சீக்கயெம்மின் (நேசிங்கோம்) கண்ணாடிக் கதவுகள் செல்வியை உள்ளே விட்டுத்தாளிட்டுக் கொண்டதான உணர்வு. ஆரம்ப காலங்களில் தோன்றாத இந்த உணர்வு இப்போது வாட்டும் நோயாகி வருவதான அவஸ்தையில் உள்ளேவந்த அவள் நெளிந்தாள். தாதி வேலைக்குப் படித்துவிட்டு வேலை இல்லாது இருக்க விடமாட்டார்கள். படித்த வேலையைச் செய்யும்போது ஏற்படும் மனவழுத்தங்களையும் இலகுவாக புறம் தள்ள முடிவதில்லை.

வேலை என்பது ஐரோப்பிய வாழ்வின் உயிர்நாடி. அது நின்றுவிட்டால் குடும்பம் என்னும் சிகரம் சரிந்து, அழிந்து போய்விடலாம். இடிவிழுந்தாலும் வேலை செய்தாக வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தவளாக உள்ளே சீருடை மாற்றுவதற்காக, விரும்பாத கால்களை வில்லங்கத்திற்கு இழுத்துக் கொண்டு சென்றாள்.

செல்வி இப்பொழுது ஓஸ்லோவில் இருக்கும் பெரியதொரு சீக்கயெம்மில் வேலை செய்து வந்தாள். ஆரம்பகாலத்தில் நோர்வேஜிய வயதுவந்தவர்கள் மாத்திரம் இங்கு இருந்தார்கள். அவர்களின் தனிமை, வெறுமை, ஏக்கங்கள், மனவுளைச்சல்கள் என்பனவெல்லாம் இவர்களின் கலாச்சாரத்தின் பக்க விளைவு என்பதாய், தொழில்ரீதியான நோக்கோடு மனிதர்களைப் பார்ப்பதும், கடமையைச் செய்வதுமாய்க் கவலை இன்றிக் காலத்தைப் போக்கினாள். எப்பொழுது வேலை செய்யும் இடத்தின் வாசலைத் தாண்டு வானோ, அந்தக் கணமே, அந்த இடத்தை மறந்து, தானும் தனது வீடும், நண்பர்களும் என்றிருப்பாள். அப்போது இது மூளைக்கு ஆக்கினை இல்லாத வேலை என்பதில்

அவளுக்கு ஏக திருப்தி இருந்தது. அந்தத் திருப்தி கரைந்து, அழிந்தது. அடியோடு காணாமல் போயிற்று. இன்று எஞ்சி இருப்பது சஞ்சலம் அவஸ்தை மனவுளைச்சல் தப்பு செய்கிறோமோ என்கின்ற ஆதங்கம்.

செல்விக்கு இப்போதெல்லாம் வேலைக்குப் போகாது நின்றுவிட்டால் நல்லது போன்று இருக்கும். கூடவேலை செய்பவர்கள் செல்விக்கு ஒருபோதும் பிரச்சினையாக இருந்தது கிடையாது. நினைவுகள் அவளைத் துரத்துகின்ற ஆக்கினையில் இருந்து நிம்மதி பெறுவதற்கு அவளுக்கு வேறு வழிதெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில் அப்பா அம்மாவின் இளமை, எந்த கவலைக்கும் வித்திடாத சுதந்திரத்தில் நிம்மதியாக இருந்தாள். அது கால ஓட்டத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டது. நரையும் முதுமையும் நினைவிலும், கனவிலும் ஆட்சிசெய்யல் ஆயிற்று. முதுமை அவர்களை மெதுவாக அரிக்க, நெஞ்சு படபடக்கத் தொடங்கிவிட்டது. நிம்மதி எங்கோ குடிபெயர்ந்து போய்விட்டதான தவிப்பு நிரந்தரமாயிற்று. வேலைக்குப் போய்வந்ததால் அது மேலும் அத்தீத சக்தியோடு அவளைத் துவட்டி எடுக்கிறது.

எங்கு இருந்தாலும் அவளுக்கு அவர்கள் நினைவாக இருக்கிறது. அது இங்கு வந்து விட்டால் அதிகம் பெருகிவிடுகிறது. காலத் தோடு கோலங்கள் மாறத்தான் செய்கின்றன. விரும்பியோ விரும்பாமலோ பொருளாதார அழுத்தத்தாலோ, எங்கள் கலாச்சாரம் நொய்ந்து, அவர்கள் கலாச்சாரத்தின் ஒரு பகுதியையாவது தழுவவேண்டியது கட்டாயமாகிற்று.

அப்பா அம்மா போன்றவர்கள் யன்னலை வெறித்தவண்ணம் அழுதுகொண்டிருக்கும் போது, செல்விக்கு இதயம் அறுந்துவிழுவதாக வலிக்கிறது. ஓவென்று அழுதுகொண்டு

அல்லல்

சிறுகதை

தீயாகலிங்கம்
(சொல்வ)

சீக்கமெய்மை விட்டு ஓடவேண்டும் போல் இருக்கிறது. 'இன்று யார் எப்படி இருப்பார்கள்?' அவளுக்குப்பிரியவில்லை. சீருடையை எடுத்தாலும் கொண்டு சென்று அணிவதற்கு விருப்ப மில்லாதவளாய் சிறுகணம் நின்றாள். பின்பும் சொந்த நினைவுகளை விட்டுவிட்டு இங்கு தொழில்நீதியாக நடக்கவேண்டும் என தனக்குத் தானே கூறியவண்ணம் சீருடையை மாற்றச் சென்றாள்.

செல்வி சீருடையை மாற்றிவிட்டு நிற்போர்ட் எடுப்பதற்காக வக்த் (கடமை) அறைக்குச் சென்றாள். அங்கு நீனா கன்ன, அஸ்திரி ஆகியோர் இருந்தார்கள். நீனாதான் இந்த வார்ட்டிற்குப் பொறுப்பான சீக்கப்பிளையராக இருக்கிறாள். வேலை வேண்டுவதிலும் கதைப் பதிலும் மிகவும் கெட்டிக்காரியாக இருந்தாள். காலையில் வேலை தொடங்கினால் தானே வந்து நின்று வேலை செய்வாள். பின்புதான் அலுவலக வேலைக்குச் செல்வாள். மிச்சம் பிடிக்க வேண்டும் என்கின்ற ஆசையில் சாப் பாட்டிலேயே சிலவேளை மிச்சம்பிடிப்பதும் உண்டு. செல்விக்கு அது பிடிப்பதில்லை. அதை நேரடியாகச் சொன்னால் முகமுறிவாகிவிடும் என்கின்ற அச்சத்தில் அதை அவள் எப்போதும் பின்போட்டு வந்தாள்.

உள்ளே சென்ற செல்வியைப் பார்த்து, "உன்னைப் பார்க்கிறதே சந்தோசம்" என்றாள் அஸ்திரி.

"அதெண்டா உண்மை" என்றாள் நீனா.

"ஏனப்பிடி" செல்வி கேட்க,

"நீயும் இல்லையெண்டா எங்களுக்குப் பெரிய கொமினிக்கேசன் பிரச்சினையாய் இருந்திருக்கும். உமக்கே தெரியும்தானே இப்ப தமிழ் ஆட்கள் பாகிஸ்தான்காறர் எல்லோரும் இங்க வருகினமெண்டு. அவைக்கு நொஸ்க் அவ்வளவாய்த் தெரியாது என்கிறதும் உமக்கு நல்லாத் தெரியும்.

நீர் இருக்கிறதால உதவியா இருக்குது. இல்லாட்டி நாங்கள் பெரிய சிக்கலில் மாட்டுப் பட்டிருப்பம்" என்றாள் நீனா.

"அது தமிழரா இருந்தா மட்டும்தான் நான் உதவி செய்யமுடியும். அது சரி, அப்ப என்ற சம்பளத்தைக் கூட்டச் சொல்லி சிபாரிசு செய்யலாம்தானே" என்றாள் நீனாவைப் பார்த்து.

"அதுக்கு இன்னும் இரண்டு மாதம்

உடலைத் தவிர்ந்தென்ன உண்மை வேண்டும் உங்களுக்கு.

உடலைத் தவிர்ந்தென்ன உண்மை வேண்டும் உங்களுக்கு.

அண்ணாசாலையின் ஆடை விளம்பர அழகியின் உடலும்,

தேவியின் திரையில் தீண்டத் துடிக்கும் திரைப்பட உடலும்,

தின்று தொலைக்கும் வறுகடலை காகிதம் வரிக்கும் அந்த கவர்ச்சிப் படமும் என்னுடலல்ல.

என் இனப் பெண் உடலுமல்ல

உரக்கக் கூறினால்...

அது வர்த்தகம், உலகமயம், குடும்பம்,

கலாச்சாரமென சங்கம் முதல்

தன் அங்கம் காட்டி மார்பு மதர்த்த

ஆண்மையின் உடல்.

அவனவன் நோக்க உண்மை

தெரியும் உம் அகக் கண்ணாடியில்.

கவிதையில் எழுத கற்பென்னவாகும்?

கழுதை.. இருந்தால் கதறும்

இருபாலும் வேண்டுமென்று.

(ருன்றி : மை கவிதைத் தொகுதி 2007)

மேலானிகா, அமெரிக்கா

இருக்குது. நேரம் வரேக்க நிச்சயமா செய் யிறன் செல்வி.” என்றாள் நீனா.

செல்வியும் அங்கு இருந்த கதிரை யொன்றில் இருந்தவண்ணம்,

“கேட்க நல்லத்தான் இருக்குது. நன்றி, நீங்கள் நிப்போட்டைத் தாங்கோ” என அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள்.

“சூல்வைய இண்டைக்கு அன்புலன்ஸ்சில உல்லாவோல் கொஸ்பிற்றலுக்கு அனுப்பி யாச்சு. அவாவுக்கு காலமை நெஞ்சு வலி அதிகமாகப் போச்சுது. அந்த அறையில் இப்ப ஒருத்தரும் இல்லை.” என அஸ்திரி தொடங் கினாள்.

ஒவ்வொருவராக சொல்லிமுடிய கடைசி யாக நீனா கதைத்தாள்.

“106 இல புதிதாக ஒரு தமிழாள் வந்து இருக்கிறார். இராமச்சந்திரன் முருகமூர்த்தி எண்டு அவருக்குப் பெயர். சந்திரன் எண்டு கூப்பிடலாமென அவை சொல்லிச்சினம். அதுதான் லேசு. இல்லாட்டி தமிழ்ப்பெயரை உச்சரிக்கிறது கஸ்ரம். மகனும் மருமகளும் அவரோட இருக்கினம். பிரச்சினை என் னெண்டா அவரினர் கோபம். அவர் அவையோடையும் கதைக்கிறார் இல்லை. எங்களோடையும் கதைக்கிறார் இல்லை. அவர் மிகவும் தெளிவாகச் சிந்திப்பார் கதைப்பார் எண்டு மகன் சொல்லுறார். நடை குறைஞ்சு போச்சுதாம். படியால் எல்லாம் ஏறி இறங்கமாட்டாராம். இரவில யூரின் பாஸ் பண்ணப் போத்தல் வேணுமாம். அதோட சிலவேளை இங்க வாறது அவருக்குப் பிடிக்காமல் இருக்கவேணும். மருமகளிள்ர கதையைப் பார்க்க அப்பிடித்தான் இருக்குது.

நிப்போட் முடிஞ்சவுடன் நீர் ஒருமுறை அந்த அறைக்குப் போய் அவரை அறிமுகம் செய்து கொள்ளுறதோட, அவரைச் சமாதானமும் செய்யவேணும். நீ அதில கெட்டிக்காறி. தமிழ்

வேற உனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்”

“நான் அதில கெட்டிக்காறியோ இல் லையோ, நீ கொப்பில ஏத்திவிட்டு வேலை வேண்டுறதில் கெட்டிக்காறி,” எனச் செல்வி மனதில் எண்ணிக்கொண்டாள்.

“என்ன நான் சொல்லுறது சரியே?” என்றாள் நீனா தனது கட்டளையை உறுதி செய்து கொள்ள.

“ஓ. அது சரி. நான் அவரோட கதைச்சுப் பார்க்கிறன்”

“நல்லது வேற இண்டைக்கு அதிகமாக ஒண்டும் நடக்கேல்ல. நீர்தான் பின்னேரம் மருந்து கொடுக்க வேணும்.” என்றாள் நீனா.

“சரி” என்றாள் செல்வி.

“ஓகே, அப்ப நாங்கள் வெளிக்கிறும்” என்ற வண்ணம் கண்ணா புறப்பட, அவளோடு அஸ்திரியும் புறப்பட்டுச்சென்றாள். அவர் களுக்கு “குட்டே” சொல்லிவிட்டுச் செல்வி முதலில் கோலும் சமையல் அறையும் இருந்த பகுதிக்குச் சென்றாள். அங்கு மாலைக் கோப்பி தயாராக இருப்பதை உறுதி செய்து கொண்டு, மெதுவாக 106 அறையை நோக்கிச் செல்லத்தொடங்கினாள். வயிற்றுக்குள் ஏதோ அளைவதுபோன்று இருந்தது. கட்டாயம் அவளைப் பிடரி பிடித்துத்தள்ள கால்கள் பின்ன நடக்கலானாள்.

அறைக்கதவை மெதுவாக மூன்றுமுறை தட்டிவிட்டு, சிறிது தாமதித்து கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றாள். “கொம் இன்” என நோர்வேஜீய மொழியில் குரல் வந்து கொண்டு இருந்தது. உள்ளே அவர்கள் நிறைய உடுப்புகளைப் பிரித்து அடுக்கிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்கள் நோர்வேஜீய தாதியை எதிர்பார்த்து இருக்கவேண்டும். ஒரு தமிழ் பெண் வந்தது ஒருவித நெருக்கத்தைத் தந்ததான உணர்வில் மருமகள் பெண் “நீங்கள் தமிழ்தானே?” எனத் தமிழிலேயே கேட்டாள்.

“அப்பா அம்மாவைவிட, காரும் வீடும் அதற்கு வேண்டும் கடனுமாய், வீட்டிலே இருப்பதற்குகூட நேரம் இல்லாது ஓடிஓடி உழைப்பது இவர்களுக்கு முக்கியமாகிப்போய்விட்டது. ஊரிலே சுதந்திரமாய்த் திரியும் மனிதர்களை இங்கு கூட்டுவந்து கூட்டிற்குள் அடைத்துவிட்டு, அவர்களோடு கூடவும் இருக்காது, மனிதம் தொலைத்த மனிதர்களாக, பணத்தை தேடும் பிணைங்களாக.. ஊரிலும் பணத்தைத் தா நான் பிணைத்தை தருகிறேன் என்கின்ற பேரத்திற்கு எங்கள் சமுதாயம் மனிதாபிமானத்தை விற்று, பொருளாதாரத்தையே எங்கும் முதன்மைபடுத்துவது அருவருப்பை ஊட்டுகிறது.”

“ஓம்” என்ற செல்வியின் பார்வை சந்திரன் என்கின்ற அந்த மனிதர்மேல் பதிந்தது. அவரது கைகள் சாதுவாக நடுங்கிக்கொண்டு இருந்தன.

வெளியே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தவரின் பார்வை, தமிழ்க் குரலைக் கேட்டவுடன் சடுதியாக செல்வியில் சிறுகணம் பதிந்து, மீண்டும் வெளியே நிலைகுத்திற்று.

“உங்களுக்கு என்ன பெயர்?” என்றாள் அந்தப் பெண்.

“செல்வி. உங்களுக்கு?”

“சுலோசனா, அவருக்கு குமரன். நீங்கள் கனகாலம் இங்க வேலை செய்யிறியளோ? எப்பிடி இங்க எல்லாம். நல்லாப் பார்ப்பினமே?”

“சொந்த உறவை உங்களாலேயே பார்க்க முடியவில்லை. கூலிக்காக வேலை செய்பவர்கள் நல்லாகப் பாப்பினமோ இல்லையோ என்கின்ற கேள்வி வேறு” மனதுக்குள் நினைத்ததை மனதிற்குள்ளேயே இரகசியமாக அடக்கம் செய்துவிட்டு,

“ஓ நல்லாப் பார்ப்பினம்” என்றாள். குமரன் செல்வியைப் பார்த்து ஒருமுறை புன்னகைத் தான். செல்வியும் பதிலுக்கு புன்னகைத்து வைத்தாள். பின்பு அவன் உடுப்புக்களை அடுக்குவதும் மணிக்கூட்டைப் பார்ப்பதுமாக இருந்தான். ஏதோ அவசரத்தில் அவன் இருப்பதாய்ச் செல்வி எண்ணிக்கொண்டாள்.

“மாமாவுக்கு இங்க வாறது பிடிக்கேல்லப் போல இருக்குது. ஒண்டும் சொல்லாமல் வெளியவே பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார். எங்களுக்கும் வேலையெண்டு அலையவேண்டி இருக்குது. கடன் இருக்கிறதால அவர் இரண்டு வேலை செய்யவேண்டி இருக்குது. பிறகு பிள்ளையள விளையாட்டுக்கு, நீச்சலுக்கு எண்டு கூட்டிக்கொண்டு போகவேணும். அப்ப வெல்லாம் இவர் தனிச்சப்போயிடுவார். நேரத்திற்கு நாங்கள் சாப்பாடும் குடுக்க முடியாமல் இருக்குது. நாங்கள் சமாளிப்பம். அவர் கஸ்ரம்தானே? அதோட மாமாவால இப்ப ஒழுங்காக நடக்கேலாது.

நாங்கள் இல்லாத நேரத்தில் விழுந்து கைகால் முறிஞ்சாலும் ஆபத்து எண்டுதான் இங்க கொண்டுவந்தம். அவருக்கு அது பிடிக்கேல்லபோல இருக்குது.

இங்க நிறையக் காலம் இருக்கவேண்டி

வரும் எண்டு நிறைய உடுப்பும் கொண்டு வந்தம்.” கரிசனை வழியவழிய அவள் கதைத் தாள்.

“அப்பா அம்மாவைவிட, காரும் வீடும் அதற்கு வேண்டும் கடனுமாய், வீட்டிலே இருப்பதற்குகூட நேரம் இல்லாது ஓடிஓடி உழைப்பது இவர்களுக்கு முக்கியமாகிப் போய்விட்டது. ஊரிலே சுதந்திரமாய்த் திரியும் மனிதர்களை இங்கு கூட்டிவந்து கூட்டிற்குள் அடைத்துவிட்டு, அவர்களோடு கூடவும் இருக்காது, மனிதம் தொலைத்த மனிதர்களாக, பணத்தைத் தேடும் பிணங்களாக.. ஊரிலும் பணத்தைத் தா நான் பிணத்தை தருகிறேன் என்கின்ற பேரத்திற்கு எங்கள் சமுதாயம் மனிதாபிமானத்தை விற்று, பொருளாதாரத்தையே எங்கும் முதன்மைப் படுத்துவது அருவருப்பை ஊட்டுகிறது.” எனச் செல்வி மனதிற்குள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

“என்ன பேசாமல் நிக்கிறீங்கள்” சுலோசனா கேட்டபோதுதான் தன் நிலைமையை உணர்ந்த வளாக, “நீங்கள் சொல்லுறது விளங்குது. நீங்கள் உடுப்புகளை அடுக்கி மாமாவோட இருந்து கதைச்சீட்டுப் போங்க. போகேக்க வந்து ஓபிசல இல்லாட்டிக் கோல்ல சொல்லிப் போட்டுப் போங்க. நான் அதுக்குப் பிறகு வந்து மாமாவைப் பார்க்கிறன்.”

“ஆங்.. சரி” என்றாள் மருமகள். செல்வி மெதுவாக வெளியே வந்தாள். சத்தி வரும் போல இருந்தது. அவள் கழிப்பறையை நோக்கிச்சென்றாள்.

செல்வி மீண்டும் கோலுக்கு வந்தபோது அனா வந்து காப்பியும் கேக்கும் கொடுக்கத் தொடங்கி இருந்தாள். செல்வியைக் கண்டவுடன்,

“ஏதாவது புதுசா நான் அறிய வேண்டியது இருக்கா” என்றாள்.

“பெரிசா ஒண்டும் இல்ல. 106 இலதான் புதிசா ஒரு தமிழ் ஆள் வந்து இருக்கிறார்.”

“ஓ அப்ப நீதான் அவரைப் பார்க்கோணும். அதுதான் சுலபம்.”

நீங்கள் வயதுபோன ஆட்களைப் பார்க்கிறதில் உண்மையிலேயே கெட்டிக்காரர். எவ்வளவோ தமிழ் ஆட்கள் இருந்தும் சீக்க யெம்மிற்கு வாற வயதுபோன ஆட்கள் ஒரு சிலர்தானே? உண்மையிலேயே உங்களைப் பார்த்து நாங்கள் கற்றுக்கொள்ளோணும்.

“எங்கட சனத்தினர் சுயநலம் உனக்கு எப்பிடித் தெரியும்? எல்லாம் உண்மை பாதி, பசப்பு மீதி” மனத்திற்குள்ளே எண்ணிய வள் அந்த ஊத்தையை வெளியே கொட்ட விரும்பாதவளாய், “மனிதர் எண்டா எல்லா விதமாயும் இருப்பினம். எல்லாச் சமுதாயத்திலும் பெற்றோரை நல்லாப் பார்க்கிறவையும் இருப்பினம், பார்க்காமல் விடுகிறவையும் இருப்பினம். தமிழர் ஒண்டும் வித்தியாசம் இல்லை.” என்றாள் செல்வி.

“ஓ அப்படியே? அதுவும் உண்மையாகத் தான் இருக்கோணும்.”

செல்வி மேற்கொண்டு அங்கு நிற்க வில்லை. மாலையில் கொடுக்கப்படும் மருந்துகளை எடுத்து சிறிய பிளாஸ்டிக் கப்பில் போட்டுப் பெயர் எழுதி வைப்பதற்காகப் போனாள். இப்படிச்செய்வது உண்மையில் தவறாக இருந்தாலும் நேரம் போதாமையால் இது தவிர்க்கமுடியாத வழமையாகப் போய் விட்டது. எங்கும் பணத்தை மிச்சம் பிடிக்க வேண்டும் என்கின்ற கட்டாயத்தில் மனிதர்களின் பாதுகாப்பு, சுயவிருப்பு வெறுப்புக்களோடு மனச்சாட்சியும் பலியாக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாததாய்ப் போய்விடுகிறது. புத்தகத்தில் கோடி கோடியாய்ப் பணம் புரண்டாலும் சாப்பாட்டில் மிச்சம் பிடிக்கவைக்கும் பொருளாதார விதிகளை எண்ணும்போது செல்விக்கு அனல்கக்கும் கோபம் உடல் எல்லாம் பரந்தோடும். கடைசியில் ஆற்றாமையால் அவள் வாடிவதங்கி போய்விடுவாள்.

சிறிது நேரத்தில் குமரனும் சுலோசனாவும் செல்வியைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள். செல்வி மருந்து எடுப்பதை நிறுத்தி விட்டு அவர்களைப் பார்த்தாள்.

“நாங்கள் போயிட்டு வரப்போகிறம். தயவு செய்து அப்பாவை ஒருக்காப் போய்ப் பாருங்கோ. அவர் தொடர்ந்தும் எங்களோட கதைக்க மாட்டன் எண்டுறார்.

அப்பாவுக்குக் கோபம் வந்தா இப்பிடித்தான், கொஞ்ச நாளைக்குப் பேசாமல் இருப்பார். பிறகு சகஜமாகப் பேசுவார். இதுவும் அப்பிடித்தான் இருக்கும். நாங்கள் அடுத்த முறை வரேக்க எங்களோட வாரப் பாட கதைப்பார். அவர் எங்களில ஒரு நாளும் கோபம் வைச்சிருக்கிறேல்ல. அப்ப நாங்கள் வாறம். அப்பாவைக் கொஞ்சம் பார்க்கிறியளே?”

“ஓ..இதெல்லாம் நீங்கள் சொல்லோணுமே?. இதுதானே எங்கட வேலை. நான் அவரைச் சமாதானப்படுத்துறன். நீங்கள் போயிட்டு வாங்கோ.”

அவர்கள் நீண்ட நடைபாதை வழியாக நடந்து மறையும்வரை அப்படியே பார்த்த வண்ணம் செல்வி நின்றகொண்டு இருந்தாள். அவளுக்கு இதயத்தில் சிறிதாக வலிப்பது போன்று இருந்தது. செல்வி மருந்துகளை மீண்டும் எடுத்துப் பெயர் எழுதிவைக்கும் வேலையை முடித்துக்கொண்டு, வண்டிவைப் பூட்டித்திறப்பை எடுத்துக்கொண்டாள். பின்பு 106 அறையை நோக்கி நடந்தாள். சந்திரன் வெளியே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார். சத்தம் கேட்டதும் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் யன்னல் ஊடாக வாழ்வின் தத்துவங்களை ஆராய்வது போன்ற பாவனையில் இருந்தார்.

“அப்பா, என்ன வெளியால அப்பிடிப் பாக்கிறீங்க. எனக்கும் சொன்னீங்கள் எண்டா நானும் சேர்ந்து பார்ப்பன்.”

அவர் செல்வியை மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்தார். அவர் முகத்தில் இருந்த இறுக்கம் சற்று குறைந்ததாய் அவளுக்குத் தோன்றியது. அடிமேல் அடிவைத்தால் அம்மியும் நகரும் என்பதை நம்பியவளாக,

“எங்களோட உங்களுக்கு என்னப்பா கோவம்? நாங்கள் இங்க வேலைக்கு வந்து இருக்கிறம்.

நீங்கள் எங்களோட கதைக்காட்டி நாங்கள் எங்கட வேலையை ஒழுங்காச் செய்யேலாது. அப்பிடிச் செய்யாமல்விட்டாலும் தமிழர் வேலையை ஒழுங்காச் செய்யினம் இல்லை எண்டுதானே சொல்லுவினம். அப்பிடிச் சொல்லுறது உங்களுக்கு விருப்பம் எண்டா நீங்கள் பேசாமல் இருக்கலாம்.”

“அப்பிடி இல்லப் பிள்ள. அவனில இருந்த கோபத்தில கதைக்கேல்ல. அவ்வளவுதான்.”

“அது அவரிலதானே உங்களுக்கு கோபம். அதுக்கு எங்களோட கோபிக்காதேங்க.”

“சரியம்மா நான் உன்னோட கோபிக் கேல்ல.”

“தக் அப்பா.” (நன்றி அப்பா)

“இதுக்கெல்லாம் எதுக்கு நன்றி. உண்மையா நான்தான் உனக்கு நன்றி சொல்லோணும்.”

“ம்... நீங்க பார்க்க என்ற அப்பா மாதிரி இருக்கிறீங்கள். அதால உங்கள அப்பா எண்டு சொல்லுறன். நோர்வேகாறர் எண்டாப் பெயர் சொல்லித்தானே கூப்பிடுவோம். அப்பிடி உங்கள கூப்பிட மனம் வரேல்ல.” என்றாள் செல்வி.

“சரி நீ விரும்பினமாதிரிக் கூப்பிடம்மா.”

“நான் உங்களிட்ட ஒண்டு கேட்கலாமே அப்பா?”

“ஓ. தாராளமாகக் கேளு பிள்ளை.”

“உங்க மகன்மேல உங்களுக்கு ஏன் அவ்வளவு கோபம்?”

“என்னப் பார்க்கேல்ல எண்டதத்தவிர, தன்னையே பார்க்கிறான் இல்லை எண்டுறது தான் எனக்கு இருக்கிற கோபம். யாருக்காக பெரியவீடு, புதிய பென்ஸ் காறெல்லாம் வாங்கோணும்?”

விரலுக்கு ஏற்பதானே வீக்கம் இருக்கோணும்? அதைவிட்டிட்டு கடனுக்கு எல்லாதையும் வாங்கிப்போட்டு, இரண்டு மூண்டு வேலை செய்யிறதிலயே அவன்ர வாழ்க்கை போயிடுது. வீடு, கார், கத்தை எல்லாம் வாங்கி வைச்சிருக்கிறான். ஆனா அதை அனுபவிக்கிறதற்கு அவனுக்கு நேரம் இல்லைப்பார். அதை நினைச்சா எனக்கு எப்பவும் நெஞ்சுக்க வலிக்குது அம்மா. போகேக்க ஒண்டும் கொண்டு போறேல்ல. அதை விளங்காமல் மொக்குப்பெடி பாய்ஞ்சு பாய்ஞ்சு உழைச்சு என்ன பிரயோசனம். அதைவிடத் தனக்கே நேரம் இல்லாதவன் எப்பிடயம்மா எனக்கு நேரம் செலவழிக்க முடியும்? அந்திம காலத்தில கிடந்து அலையக் கூடாது எண்டு சொல்லுறது இதுக்குத்தான் போல இருக்குது.”

“அப்பிடயெல்லாம் இல்லை. நீங்கள் பயப்பிடாதேங்கோ. மகன் இல்லாட்டியும் மருமகள் இருக்கிறாதானே?”

“சொந்தப்பிள்ளையே பார்க்குதில்லையாம். ஊரான் வீட்டுப் பிள்ளையைப் பார் எண்டு எப்பிடிக் கேட்கிறது?”

“நாங்கள் இருக்கிறம்தானே” எனச் சொல்ல வேண்டும் என எண்ணியவள், அதன் ஆத்ம சுத்தியை எண்ணி மௌனித்தாள். “ம்...அதுவும் சரிதான் அப்பா. அது சரி, எவ்வளவு நேரம் வெளியே பார்ப்பியள்? ரீவியப் போட்டிமே? அதைப் பார்க்கிறியளே?” என்றாள்.

“அதுவும் சரிதான் பிள்ள, ரீவியப் போடு.”

“அப்பாட்ட இன்னும் ஒண்டு கேட்கோணும்?”

“என்னம்மா அது?”

“பின்னேரம் என்ன சாப்பிடப் போறியள் எண்டு சொன்னா, நான் அதை எடுத்து வந்து தருவன்.”

“எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம் பிள்ள.”

“அப்பிடி இல்லையப்பா. ஏதாவது சாப்பிடோணும். பிறகு நாளைக்கு காலமைதானே சாப்பாடு தருவினம்.”

“ம்...அதுவும் அப்பிடியே? சரி பாணுக்கு ஜாம் பூசிக்கொண்டு வாவன் பிள்ள.”

“சரி, நீக்கு சீனி போட்டு கொண்டு வராவா?”

“ஓ பாலும் விட்டாபிள்ள.”

‘சரி நீங்கள் ரீவியப் பார்த்துக்கொண்டு இருங்கோ. நான் கொஞ்ச நேரத்தால வாறன்.”

வெளியே வந்தவளுக்கு சற்று நிம்மதியாக இருந்தது. தனது வேலையைச் செய்ய முடிந்ததில் சந்தோசம் வந்து அப்பிக்கொள்ள, நடையில் துள்ளல் குடிபுகுந்துகொண்டது.

அன்று சந்திரனைப் படுக்க வைக்க வேண்டிய பொறுப்பையும் செல்வி ஏற்றுக் கொண்டாள். அவருக்கு உடுப்பு மாற்றிக் கட்டிலில் படுக்க வைக்கும்போது ஏதோ சங்கடப்பட்டவராய்,

“பிள்ள” என்றார்.

“என்னப்பா?” என்றாள் செல்வி.

“இங்க கிட்டவாம்மா” என்று அழைக்க, செல்வி கிட்டே சென்றாள். செல்வியின் கையை மெதுவாகப் பிடித்தவர்,

“எனக்கு இப்பிடி ஒருமகள் இல்லையே எண்டு ஏக்கமாக இருக்குதம்மா”

“அப்பிடி இல்ல, உங்களுக்கு ஒரு மகள் இருக்கிறா எண்டு நினையுங்க அப்பா...” சொற்களின் உயிர்த்தன்மை பற்றிய கேள்வி ஒன்று அவளைப் பார்த்து நகைப்பதாக இருந்தது.

“இது போதும் அம்மா. நான் இப்ப சந்தோசமாக இருக்கிறன். இன்னுமொரு உதவி செய் பிள்ள?”

“என்னப்பா?”

“இரவில எழும்பிப்போய் யூரின் பாஸ் பண்ணேலாது”

விரலுக்கு ஏற்பதானே வீக்கம் இருக்கோணும்? அதைவிடமுட்டு கடலுக்கு எல்லாத்தையும் வாங்கிப்போட்டு, இரண்டு மூண்டு வேலை செய்யிறதிலையே அவ்வளவு வாழ்க்கை யோமிடுது. வீடு, கார், கத்தை எல்லாம் வாங்கி வைச்சிருக்கிறான். ஆனா அதை அனுபவிக்கிறதுக்கு அவனுக்கு நேரம் இல்லைப்பார்.

“அது ஒரு பிரச்சனையே இல்ல. நான் போத்தல் எடுத்து வந்து தாறன் அப்பா” கூறியவள் வாசிங் மெசின்கள் இருக்கும் அறைக்குச் சென்று கழுவி வைக்கப்பட்டிருந்த இருபோத்தல்களை எடுத்துவந்து, இரவுமேசையில் வைத்தாள்.

பின்பு குட்டைநட் சொல்லிவிட்டு லையிற்று களை அணைத்துவிட்டு வெளியே வந்தாள். செல்வி, தான் அன்று செய்த வேலையில் திருப்தி கண்டவளாக அலுவலகத்தை நோக்கிச் சென்றாள். அடுத்தநாள் பின்னேரம் வேலைக்கு வரும்போது சீக்கயெம்மில் இருந்து அன்புலன்ஸ் வண்டி ஒன்று திரும்பிச் சென்று கொண்டு இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் அன்புலன்ஸ் வண்டி வருவதும் போவதுமாக இருக்கும். அதில் ஒன்றுதான் இதுவும் என்பதாய் எண்ணியவள், அந்த நினைவை அத்தோடு புறம்தள்ளி சீருடை அணிந்து வருவதற்குச் சென்றாள்.

சீருடை அணிந்துகொண்டு அலுவலகத் திற்கு வந்தபோது நீனா அங்கு வந்தாள். அவள் ஏதோ பரபரப்பில் இருப்பதை செல்வியால் உணர முடிந்தது.

“என்ன நீனா.. என்ன ரென்சனா இருக்கிறியள்?” என்று அவளைப் பார்த்தாள்.

“ஓ அதுவா, சந்திரன் இறந்திட்டார் தெரியுமா?”

“என்ன?” செல்வி துள்ளி எழும்பினாள்.

“சொறி செல்வி, உனக்கு முதல்லயே சொல்லி இருக்கோணும். மாரடைப்பால் அவர் காலம் மோசம்போயிட்டார். பேப்பர் வேலையில் மறந்துபோயிட்டன். போய் வேணும் எண்டாப் பார். றுாமுக்கதான் இருக்குது. மகனும் மருமகளும் நிக்கினம். டொக்ரர் வர

நேரமாகும் எண்டு நினைக்கிறன்”

செல்வி அதற்குமேல் அங்கு இருக்க முடியாதவளாய் அவசர அவசரமாய் 106 நோக்கிச் சென்றாள். உள்ளே சென்றதும்.. செல்வியைக் கண்ட குமரன் “அப்பா என்னோட பேசாமலே போயிட்டாரே” என மூஞ்சையில் அறைந்து அழுதான்.

சில கணங்கள் நின்ற செல்விக்கும் அழுகை வருவதுபோல இருந்தது. அவள் மெதுவாக வெளியே வந்தாள். இதயம் அவளுக்கு இலேசாக மீண்டும் வலிப்பதாக இருந்தது. இந்த வேலை எனக்கு வேண்டுமா என்கின்ற கேள்வி பிறந்தது.

நீனாவின் முன்பு போய் நின்ற செல்வி அவளைப்பார்த்து, “நான் இந்த வேலைய விடப்போறன் நீனா” என்றாள்.

“என்னது?”

“என்னால தாங்க முடியேல்ல. ஒவ்வொருத் தற்ற கவலையையும் பார்க்கப் பைத்தியம் பிடிக்கும் போல இருக்குது” கூறியவண்ணம் செல்வி சோபாவில் இருந்தாள்.

“ஓ செல்வி.. இது எங்கட தொழில். இதை நாங்கள் எங்கட சொந்த உணர்ச்சியாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஆயிரம்பேர் ஆயிரம் விதமான குப்பையை கொண்டு வந்து கொட்டுவினம். நாங்கள் அதைத் தட்டி விட்டிட்டு போய்க்கொண்டு இருக்கோணும். இதையெல்லாம் சொந்த துக்கமாக எடுத்தா உலகத்தில நாங்கள் வாழேலாது. சொந்த மகனுக்கே அப்பாவைப் பார்க்க நேரமில்லாத உலகம் இது. நாங்கள் பணத்துக்காக சேவை செய்யிற தாதிமார்? அவையினர் துக்கங் களுக்கு ஆறுதல் சொல்லலாம். அதையே தூக்கிக் கொண்டு அலையக்கூடாது. நான் வேணும் எண்டா உன்ன வகுப்புக்கு அனுப்பிறன். உனர் மனசை தேவையில்லாமல் குழப்பிக்காத. விளங்குதா? சொந்த உணர்ச்சி வேற. தொழில் கருணை வேற. இரண்டையும் குழப்பகூடாது” என்றாள் நீனா.

செல்வி யோசித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

குமரன் அவசரமாகக் கடிக்காரத்தைப் பார்த்த வண்ணம் வகற்றுமைக் (கண்காணிக்கும் அறை) கடந்து ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று கொண்டு இருந்தான். அவன் போவதைப் பார்த்த செல்வி எழுந்து நின்றாள்.

□□□

வி. ரி. இளங்கோவன்

பிரான்ஸ் நாட்டில்

புலம்பெயர்ந்த எம்மவர் வாழ்வியல் கலை இலக்கிய முயற்சிகள்..!

அறிமுகம்

சுதந்திரம் - Liberté, சமத்துவம் - Egalité, சகோதரத்துவம் - Fraternité என்பன பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் சாசனங்கள்.

“பிரான்ஸ் இன்றேல், உலகமே தனித்து விடும்” என்றார் விக்ரர் கியூகோ.

வரலாற்றில் பிரசித்திபெற்ற பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் தாக்கம், மனித உரிமைகளை நன்கு மதிக்கும் முதல்நாடு என்னும் நிரந்தரப் பெயரைப் பிரான்சுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கிறது என்கிறார்கள். பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம், செல்வந்த அனுபவம், நல்ல வாழ்க்கை, உயர்ந்த மனப்பான்மை முதலானவற்றில் ஊறியவர்களாக பிரெஞ்சு மக்கள் விளங்குகிறார்கள் என்பர்.

கலை இலக்கியம், பண்பாடு, நாகரீகம், வாழ்வியல் இன்பங்கள், சுற்றுலாத்துறை முதலானவற்றுக்கு உலகின் வரவேற்புத் தலைவாசலாகவும் பாரிஸ் நகரம் விளங்குகிறது.

* உலக மொழிகளில் பிரெஞ்சு மொழிக்கே இலக்கியத்திற்கான அதிக நோபல் பரிசுகள் (12) கிடைத்துள்ளன.

* திருக்குறளுக்கு 9 பிரெஞ்சு மொழி பெயர்ப்புகள் உண்டு.

* பஞ்சதந்திரக்கதை பிரெஞ்சு மொழித் தழுவல் எனப்படுகிறது. தமிழில் காகத்தின் வாயில் இருப்பது வடை. பிரெஞ்சில் காகத்தின் வாயில் பாற்கட்டி.

* குசினி - Cuisine, ரவுண்ட் - Ronde, ஓடிக் கோலோன் - Eau-de-cologne எனத் தமிழில்

பேசப்படும் சொற்கள் பிரெஞ்சுச் சொற்களாகும்.

* பிரெஞ்சு மொழியில் வழங்கப்படும் Riz - அரிசி, Tek - தேக்கு, Catamaran - கட்டுமரம் என்பன தமிழ்ச் சொற்களாகும்.

* பிரெஞ்சு அறிஞர்களில் பிபெர்ஓ, ஜூலியன் வன்சன், மார்த்தினே, போலே போன்றோர் தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய நூல்களைப் பிரெஞ்சில் எழுதியும், மொழிபெயர்த்தும் உள்ளனர்.

* பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து விக்ரர் கியூகோவின் Les Misérables, எமிலிசோலாவின் Thérèse Raquin, Germinal மற்றும் பல்ஜாக், மோப்பாசான், வோல்த்தெயர், துமாஸ், ஜூல்வேரன் ஆகியோரின் படைப்புகள் தமிழுக்கு வந்துள்ளன.

* பிரெஞ்சு மொத்தச் சனத்தொகையில் 75 வீதம் கத்தோலிக்கர், 7 வீதம் பிற மதத்தினர், 18 வீதம் மதம் அற்றவர்கள். இங்கு மதம் ஒருவரின் தனிப்பட்ட விருப்பமாக வலுவழிந்து வருகின்றமை கவனத்திற்குரியது.

“பிரான்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்தும் பெருமையானவை, அருமையானவை. இதற்கு ஒப்பாக எந்த நாடும் இல்லை” என்றார் கோல்ட் சிமித்.

பிரான்சில் தமிழர்கள்

பிரான்ஸ் நாட்டில், முன்னர் அவர்களது ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்த பாண்டிச்சேரி, காரைக்கால் போன்ற இடங்களைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட தமிழர்களும், ரியூனியன்

தீவு - மாநிலத்தைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் பெயர் கொண்டவர்களும் சுமார் ஒன்றரை இலட்சத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் வசித்த போதிலும் அவர்களிடத்து தமிழில் தொடர்புகள், பேச்சு - உரையாடல், செயற்பாடுகள் மிக அரியதாகவே இருக்கிறது எனலாம். அவர்கள் பிரெஞ்சு மொழியிலேயே தமது தொடர்புகளைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மூத்த பரம்பரையினர் தமிழ் அறிந்தவர்களாக இருந்தபோதிலும் அவர்களது அடுத்த சந்ததியினர் தமிழில் உரையாட முடியாதவர்களாக இருக்கின்றனர்.

சில குடும்பத்தினர் மாத்திரம் தமிழ்ப் பற்றுள்ளவர்களாகவும், தமிழகத்துடன் தொடர்புகளைப் பேணுபவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இவர்களது தமிழ் வாசிப்பு தமிழக வார, மாத சஞ்சிகைகளும் சினிமா ஏடுகளாகவும் இருக்கின்றன.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பாரிஸ் மாநகரில் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் நடைபெற்றது தெரிந்ததே.

புலச் சிதறலுக்குள்ளாகிப் பிரான்சில் புகுந்த ஈழத்தமிழர்கள்

இலங்கையில் 1977-ம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் தமிழர்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட இனவன்முறையாலும் 1979-ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் ஜே. ஆர் ஜெயவர்த்தனா அரசின் கெடுபிடிகள், அடக்கு முறைகள், பயங்கரவாதச் சட்டம் அமுல் மற்றும் காரணங்களாலும் பெருமளவில் குடும்பங்கள் - இளைஞர்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளை நோக்கிய புலச் சிதறலுக்குள்ளாகினர். ரஸ்யா, இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் வழியாக அன்று பலரும் ஜெர்மனிக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அதில் பலர் பிரான்ஸ் நாட்டிற்குள் நுழையத் தொடங்கினர்.

1983-ல் இலங்கையில் நடைபெற்ற, தமிழ்மக்களுக்கு எதிரான பாரிய இனவன் முறை காரணமாகவும் தொடர்ந்த ஆயுதக் கலாசாரத்தாலும் பாதிக்கப்பட்ட பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் புலச் சிதறலுக்குள்ளாகினர். அந்த மக்களில் கணிசமானோர் பல வழிகளால் பிரான்சு நாட்டிற்கு வந்துசேர்ந்தனர்.

பின்னர் பிரான்சுவா மித்திரோன் பிரான்சின் ஜனாதிபதியாக இருந்த காலத்தில் அகதி அடைக்கலம் கோரி விண்ணப்பித்த தமிழர் பெரும்பாலானோர் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டனர்

எனலாம். இன்று சுமார் ஒரு இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட இலங்கைத் தமிழர் பிரான்சில் வசிக்கின்றனர். இதில் ஆயிரக்கணக்கானோர் பிரெஞ்சுக் குடியரிமையும் பெற்றுவிட்டனர். பிரான்ஸ் நகரசபைகள் சிலவற்றில் ஒரு சிலர் தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்று உறுப்பினர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஐரோப் பிய பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் கூட ஒரு சிலர் போட்டியிட்டனர். ஆனால் வெற்றிபெற முடியவில்லை.

தமிழ்ப் பாடசாலைகள்

பிரான்சில் புகலிடம் பெற்றுக்கொண்ட தமிழ் மக்களின் பிள்ளைகளது நலன்கருதி தமிழ்ப் பாடசாலைகள் பல தனிப்பட்டவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அவ்வாறு அன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு இன்றுவரை இயங்கும் பாடசாலைகளில் “தமிழர் வித்தியாலயம்”, பாரிஸ் தமிழர் கல்வி நிலையம்”, 'A.S.C.E.S.' என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

இன்று சுமார் 50-க்கு மேற்பட்ட தமிழ்ப் பாடசாலைகள் இவ்வாறு செயற்படுகின்றன. இவற்றில் அதிகமானவை “தமிழ்ச்சோலை” என்ற பெயரில் இயங்குகின்றன. இவை அந்தந்தப் பகுதிகளில் செயற்படும் “தமிழ்ச் சங்கங்களின்” நிர்வாகத்தின்கீழ் ஒன்றிணைக்கப்பட்டுள்ளன எனத் தெரிகிறது. வருடந்தோறும் இந்தப் பாடசாலைகளுக்கான தமிழ்மொழிப் பரீட்சைகள் ஐரோப்பிய ரீதியில் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட பாடத்திடத்தின்கீழ் நடாத்தப்படுகின்றன.

இந்தப் பாடசாலைகள் பலவற்றில் தமிழ்மொழியுடன் சங்கீதம், நடனம் மற்றும் நுண்கலை வகுப்புகளும் நடைபெறுகின்றன. யாவற்றுக்கும் குறிக்கப்பட்ட அளவில் பணமும் அறவிடப்படுவதாகத் தெரிகிறது.

“தமிழ்ச்சோலை” பாடசாலைகள் தவிர தனிப்பட்டவர்களால் வேறு சில தமிழ்ப் பாடசாலைகளும் நடாத்தப்படுகின்றன. இங்கும் தமிழ்மொழியுடன் நுண்கலைப் பாடங்களும் பிரெஞ்சு மொழிப் பாடங்களும் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

பழைய மாணவர் சங்கங்கள் - ஊர்ச் சங்கங்கள்

புகலிடம் பெற்றுக்கொண்ட மண்ணில், இங்கு வாழும் முதல் தலைமுறையினரில் அதிகமானோர் மனதில் தமது ஊரை -

கிராமத்தைத் துறந்த சோகம் இருக்கிறது. அதனை ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஆற்றுப்படுத்துவதற்கு அவர்கள் விளைகின்றனர். ஊர்ப் பெயரில், தமது பாடசாலைகளின் பெயரில் சங்கங்கள் அமைத்துச் செயற்படுகின்றனர். ஆண்டுதோறும் விழாக்கள் கொண்டாடுகின்றனர். ஒன்றுசுடல் நடாத்துகின்றனர். தமது கிராமத்துக்கு - பாடசாலைக்கு நிதி திரட்டி உதவுகின்றனர். இளைஞர்கள் விளையாட்டுப் போட்டிகளிலும் ஈடுபடுகின்றனர். கேளிக்கைகளிலும் பொழுதைப் போக்குவாருமுண்டு.

பழைய மாணவர் சங்கங்களில் தெல்லிப் பளை மகாஜனாக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம், இளவாலை திருக்குடும்ப கன்னியர்மடம் ப. மா. ச., யாழ் புனித பத்திரி சியார் கல்லூரி ப. மா. ச., வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலய ப. மா. ச., இளவாலை புனித கென்றியரசர் ப. மா. ச., சுழிபுரம் விக்ரோறியா கல்லூரி ப. மா. ச., யாழ் சென். ஜேம்ஸ் வித்தியாலய ப. மா. ச., வேலணை கிழக்கு மகா வித்தியாலய ப.மா.ச. ஆகியன தொடர்ந்து இயங்குகின்ற பழைய மாணவர் சங்கங்களில் குறிப்பிடத்தக்கன.

ஊரின் பெயரால் இயங்கும் சங்கங்களில் பங்குநீடுவு மக்கள் ஒன்றியம், கிழக்கு இலங்கை கல்வி கலாசார ஒன்றியம், கிளிநொச்சி வட்டக்கச்சி - இராமநாதபுரம் மக்கள் ஒன்றியம், சுன்னாகம் மத்திய மக்கள் ஒன்றியம், நெடுந்தீவு மக்கள் ஒன்றியம், நயினாதீவு அபிவிருத்திக் கழகம், மாதகல் கிராமிய உதவி அபிவிருத்திச் சங்கம், மெலிஞ்சிமுனை அபிவிருத்திச் சங்கம், தீவக மறுமலர்ச்சி மையம் ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இச்சங்கங்கள் ஆண்டு தோறும் பல்வேறு விழாக்கள், போட்டிகள் ஆகியவற்றை நடாத்துகின்றன. இவற்றில் சில சங்கங்கள் இலக்கியத்தரம் வாய்ந்த ஆண்டு மலர்களையும் ஆண்டுதோறும் வெளியிட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கலாசார அமைப்புகள்

பிரான்சில் வாழும் எம் தமிழ் மக்கள் பழைய மாணவர் சங்கங்கள், ஊர்ச் சங்கங்கள் மாத்திரமல்ல பல்வேறு கலாசார அமைப்புகளையும் உருவாக்கிச் செயற்படுத்தி வருகிறார்கள். திருமறைக் கலா மன்றம், ஈழத்

தமிழர் திரைப்படச் சங்கம், வட்டுக்கோட்டை நாட்டுக்கூத்து அபிவிருத்திக் குழு, “ஆர். ரி. எம். பிறதர்ஸ்” என்பன உட்பட பல்வேறு அமைப்புகள் செயற்பட்டு வருகின்றன. இவற்றில் சில ஆண்டுதோறும் விழாக்கள் நடாத்துவதோடு, தலைசிறந்த கலை இலக்கியவாதிகள், சமூக சேவையாளர்கள், கல்விப் பணியாளர்கள், சிறந்த வர்த்தகர்கள் ஆகியோரைக் கௌரவித்தும் வருகின்றன.

வழிபாட்டுத் தலங்கள்

உலகப் புகழ்பெற்ற புனித லூர்து மாதா திருத்தலம் பிரான்ஸ் நாட்டின் தென்மேற்குப் பகுதியில், பாரிஸ் மாநகரிலிருந்து 800 கிலோமீட்டர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. இத்திருத்தலத்திற்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் சுமார் 50 இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் வந்து செல்கின்றனர். ஆண்டு தோறும் ஆவணி மாதம் 15-ம் நாள் லூர்து மாதா திருவிழா வெகுசிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் திருவிழாக் காலத்தில் தமிழ் மக்களுக்கென்று சிறப்பாக வழிபாடு நடாத்த அனுமதி வழங்கப்பட்டு தமிழிலேயே வழிபாடுகள் நடைபெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரான்சின் பழைய கட்டுமானச் சிறப்பிற்கு முக்கிய நினைவுச் சின்னமாக விளங்கும் புனித சாட் மாதா தேவாலயம் பாரிஸ் மாநகரிலிருந்து தென்மேற்காக 96 கிலோமீட்டர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. இங்கும் ஆண்டுதோறும் தமிழ் மக்களுக்கெனச் சிறப்பு வழிபாடுகள் செய்ய ஆலய நிர்வாகத்தினரால் ஒரு நாள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரான்சில் தமிழ் கத்தோலிக்க மக்கள் அதிகம் வாழும் பல்வேறு நகரங்களிலும் பல தேவாலயங்களில் தமிழ் மக்களுக்கென தமிழில் சிறப்பு வழிபாடுகள் செய்ய ஒரு சில நாட்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

பாரிஸ் மாநகரில் தமிழ் கத்தோலிக்க மக்களுக்கென ஓர் தேவாலயம் இருக்கின்றது. இங்கு இலங்கைத் தமிழ் கிறிஸ்தவ மதகுருவும் இருக்கின்றார். கத்தோலிக்க ஆன்மீகப் பணியகமும் இயங்கி வருகின்றது.

புலச் சிதறலுக்குள்ளாகிப் பிரான்ஸ் வந்து குடியேறிய ஈழத் தமிழ் மக்கள் தங்கள் வழிபாட்டுக்கெனப் பல இந்து

**புகலிடத்தில் அடுத்த சந்ததி தமிழ்
இலக்கியப் படைப்பில் ஈடுபடாமா
என்பது கேள்விக்குரியது.
எம்மவர் புலச் சிதறலுக்குள்ளான
நாடுகளில், அந்தந்த நாட்டு
மொழிகளில் அடுத்த சந்ததியினர்
ஒரு சிலர் படைப்புகளைத்
தரலாம். எவ்வளவுதான் தமிழ்ப்
பாடசாலைகளை ஆரம்பித்து
தமிழ்மொழி போதித்தாலும்
அவர்களது சிந்தனா
மொழியிலேயே படைப்புகளைத்
தரலாம் என்பதுவே உண்மை.**

ஆலயங்களையும் உருவாக்கியுள்ளார்கள். பாரிஸ் மாநகரிலும் அதன் புறநகர்ப் பகுதிகளிலும், தமிழ் மக்கள் அதிகம் வாழும் இடங்களில் பல இந்து ஆலயங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் புகழ் பெற்ற இந்து ஆலயங்கள் பெயரிலும் இங்கு கோவில்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

லாகூர்னோவ் - சித்திவிநாயகர் ஆலயம், பாரிஸ் சிறி மாணிக்க விநாயகர் ஆலயம், சிறி ஐயப்பன் ஆலயம், அருள்மிகு சுந்தர விநாயகர் - அருள்மிகு சுந்தர சபரிகிரீசன் - அருள்தரும் பவானி அம்மன் திருக்கோவில், அருள்மிகு சிறி அஷ்டலட்சுமி சமேத சிறிமத் வரதராஜப் பெருமாள் தேவஸ்தானம், லாகூர்னோவ் சிவன் கோவில், சத்ய நாராயண பாதுகா ஆலயம், ஐயப்பா சேவா சங்கம் -பிரான்ஸ், மேல் மருவத்தூர் அருள்மிகு ஆதிபராசக்தி வழிபாட்டு மன்றம் - பாரிஸ் ஆகியன உட்பட பல வழிபாட்டுத் தலங்கள் இங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வழிபாட்டுத்தலங்களில் திருவிழாக்கள் - விசேட பூசை வழிபாடுகள் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன. பெருந்தொகையான மக்கள் தங்கள் நம்பிக்கைக்கு ஏற்ப இந்த வழிபாட்டுத் தலங்களுக்குச் சென்று வருகிறார்கள்.

பாரிஸ் மாநகரில் குட்டி யாழ்ப்பாணம் என அழைக்கப்படும் லாச்சப்பல் - La

Chapelle பகுதியில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சிறி மாணிக்க விநாயகர் ஆலயத் தேர்த்திருவிழா ஆவணி மாதம் வெகு சிறப்பாக நடைபெறும். 1996-ம் ஆண்டு முதல் தமிழரது வர்த்தக நிலையங்கள் அமைந்துள்ள வீதிவழியாகச் சுமார் 5 கி.மீட்டர் தேர்ப் பவனி நடைபெற்று வருகிறது. அப்போது வர்த்தக நிலையங்கள் முன்பாக ஆயிரக்கணக்கான தேங்காய்கள் கும்பல் கும்பலாக அடிக்கப்படும். பின்னர் இவற்றை அப்புறப்படுத்தவும் வீதிகளைச் சுத்தப்படுத்தவும் ஆயிரக்கணக்கான ஈரோக்கள் மாநகரசபைக்குச் செலுத்தப்படுவதாகத் தெரிய வருகிறது.

இந்த வழிபாட்டுத் தலங்கள் பலவும் ஆகம முறைப்படி அமைக்கப்பட்டவையல்ல என்றும் வியாபார நோக்கோடு செயற்படுபவை எனவும் இந்த வழிபாட்டுத் தலங்களில் நம்பிக்கையற்றவர்கள் சிலர் குறிப்பிடுவதும் கவனித்தக்கது.

இது மாத்திரமல்ல, இந்தியாவிலிருந்து தங்களைச் சாமியார்கள் என்று கூறிப் பிரசங்கம் செய்பவர்களும் ஒரு சிலர் இங்கு வந்து அற்புதங்கள் செய்வதாகப் பலரைக் கவர்ந்துள்ளார்கள். அவர்கள் பெயராலும் மன்றங்கள் அமைத்துப் பிரார்த்தனைகள் நடைபெறுவதையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. புலச் சிதறலுக்குள்ளான எமது மக்களின் மன ஏக்கங்கள்-துயரங்களை ஆற்றுப்படுத்துவதாகக் கூறிப் பலர் வருமானம் தேடிக்கொள்கின்றனர் என்றும் கூறப்படுகிறது.

கொண்டாட்டங்கள்

திருமணக் கொண்டாட்டங்கள், பூப்புனித நீராட்டு வைபவங்கள், பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள் என்பவை சனி, ஞாயிறு தினங்களிலேயே அதிகமானவை நடைபெறுவதுண்டு. சிலவேளை அந்த நாட்கள் நல்ல காரியங்களுக்கு விலக்கப்பட்ட கரி நாட்களாகக் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அந்த நாட்களில் அவற்றை நடத்தலாமென ஐயரும் சொல்லிவிடுவார். ஏனெனில் மற்றைய நாட்கள் வேலை நாட்களானபடியால் பலரும் அந்த நிகழ்வுகளுக்கு சமூகமளிக்கமாட்டார்கள் என்பதே காரணம்.

சில கொண்டாட்டங்கள் அவரவர் வசதிக் கேற்ப ஆடம்பரமாக நடைபெறுவதுண்டு.

கெலிகொப்டரில் மணப்பெண்ணை அழைத்து வருவது, குதிரையில் மணமக்களை ஏற்றி அழைத்துவருவது, கவர்ச்சி நடன நிகழ்ச்சிகளை நடாத்துவது எனப் பல விதமான நிகழ்வுகள் நடைபெறுவதுண்டு.

அதிகமான திருமணங்களின்போது நகரசபை அலுவலகத்தில் திருமணப் பதிவு முடிந்ததும் மணமக்கள் பூங்காக்கள் - ஆற்றங்கரை எல்லாம் சென்று, வீடியோ கமெராக்காரரின் சொற்படி ஓடி - ஆடி விதம்விதமான கவர்ச்சிப் போஸ் கொடுத்து படம் எடுத்துக்கொள்வார்கள். பின்னர் அதற்கேற்ப சினிமாப் பாடல்கள் பின்னணி இசையாக திருமண வீடியோவில் இணைக்கப்பட்டிருக்கும்.

வர்த்தக நிலையங்கள்

பாரிஸ் மாநகரிலும் அதன் புறநகர்ப் பகுதிகளிலும் சுமார் 350க்கு மேற்பட்ட எம்மவரது பலவகை வர்த்தக நிலையங்கள் உருவாகியுள்ளன. இங்குள்ள பலசரக்கு - மளிகைச் சாமான் கடைகளில் எமது அன்றாட வீட்டுத் தேவைக்குரிய பொருட்களை வாங்கிட முடியும். மளிகைச் சாமான்கள், மரக்கறி - கீரை வகை - இலைக்கறி, பழவகை, மீன் உட்படப் பலவும் இலங்கை, இந்தியா மற்றும் ஆபிரிக்க நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்து கொள்கிறார்கள்.

இவை தவிர கல்யாண மண்டபங்கள், புத்தகசாலைகள், அச்சகங்கள் என்பன உட்படப் பல தொழில் நிலையங்களும் எம்மவ ரால் நடாத்தப்படுகின்றன.

புத்திரிகைகள் - சஞ்சிகைகள்

இலங்கையில் செயற்பட்ட தமிழ் ஆயுதப் போராட்ட இயக்கங்களின் ஈர்ப்பி னால் புகலிடத்திலும் எம்மக்கள் பலரும் குறிப்பாக இளைஞர்கள் ஒவ்வொரு இயக் கங்களின் ஆதரவாளர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக்கொண்டனர், செயற்பட்டனர் என்றே கூறலாம்.

அவ்வாறு செயற்பட்ட ஒவ்வொரு பிரிவினருள்ளும் கலை இலக்கிய அரசியல் நேசிப்பு - தேடல் மிகுந்த ஒரு சிலர் தமது குழுவினருக்குச் சார்பானதாகச் சஞ்சிகைகள், பிரசுரங்களை வெளியிடத் தலைப்பட்டனர். கலை நிகழ்வுகளை - நாடகங்களையும்

அரங்கேற்றத் தொடங்கினர். இவ்வாறு ஒரு சில சிறந்த கலைப்படைப்புகள் அரங்கேறின.

1982-ம் ஆண்டளவில் (காலஞ்சென்ற) சபாலிங்கத்தின் முயற்சியில் “எரிமலை” சஞ்சிகையும், (காலஞ்சென்ற) உமாகாந்தன் முயற்சியில் “தமிழ்முரசு” சஞ்சிகையும் வெளிவரத் தொடங்கின. இவை இலங்கை அரசியல் பிரச்சினைகளை முக்கியத்துவப் படுத்துவனவாகச் செய்தி களையும், கட்டுரை களையும் பிரசுரித்தன. கதை, கவிதைகளும் இடம்பெற்றன.

மகளிர் அமைப்பின் சார்பில் லட்சுமியின் முயற்சியில் “கண்” சஞ்சிகையும், புங்குடுதீவு நீர்வள அபிவிருத்திச் சபை வெளியீடாகப் “புதுவெள்ளம்” சஞ்சிகையும் ஒரு சில இதழ்கள் வெளிவந்தன.

இலக்கிய நேசிப்பும், தேடலும்மிக்க இளைஞர்களான அருந்ததி, மனோ ஆகியோ ரின் முயற்சியில் 1989-ல் “தேடல்” அரசியல், இலக்கிய விழிப்புணர்வுச் சஞ்சிகையென வெளிவந்தது.

ஆற்றல்மிக்க செயற்பாட்டாளரான (காலஞ் சென்ற) கலைச்செல்வன் மற்றும் சுகன் ஆகியோரின் முயற்சியில் “பள்ளம்” 1989-ல் வெளிவந்தது.

யாழ். “ஈழநாடு” பத்திரிகையில் பணியாற் றிய எஸ். எஸ். குகநாதனை ஆசிரியராகக் கொண்டு “பாரிஸ் ஈழநாடு” 1991-ல் வாரப் பத்திரிகையாகத் தொடர்ந்து வெளிவரத் தொடங்கியது. எஸ். கே. காசிலிங்கம், இ. கந்தசாமி, சி. பாலச்சந்திரன் ஆகியோர் அதில் பங்களித்தனர்.

மனோ முயற்சியில் “ஓசை” சஞ்சிகை தரமானதாக 1990 முதல் வெளிவரத் தொடங்கியது. இச்சஞ்சிகை 1994 வரை முத்திங்கள் இதழாகத் தொடர்ந்து வெளிவந்து இளம் படைப்பாளிகளுக்குக் களமாக அமைந்தது.

இலங்கைக் கலையகத்தின் வெளியீடாக 1991-ல் “கலையமுதம்” வெளியானது.

பாரிஸ் மாநகரில் அக்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த மூத்த எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர் இலக்கியத் தாகம் கொண்ட இளைஞர்களின் ஆதர்ஸமாக விளங்கி ஆற்றுப்படுத்தினார் எனச் சொல்லலாம். அக்காலத்தில் சஞ்சிகையாளர் பலரும் அவரிடமிருந்து ஆக்கங்களைப்

பெற்றனர். அவர் ஒரே சஞ்சிகையில் பல புனைபெயர்களில் எழுதிப் பக்கங்களை நிரப்பினார் என்றும் கூறுவர். மார்க்சிச விளக்கங்களைப் பெறவும், இளைஞர்கள் அவரை அணுகியதுண்டு.

பாரிஸ் தமிழர் கல்வி நிலைய ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரான “கல்விச் சேவையாளர்” சி. காராளபிள்ளை பத்திரிகை - சஞ்சிகை ஆசிரியர்களின் முயற்சிகளுக்கு, கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு ஊக்கமளித்து வந்தார்.

ஆரம்ப காலத்தில் சஞ்சிகைகள் பலவும் கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவும், பின்னர் தட்டச்சுச் செய்யப்படும் வெளியிடப்பட்டன. அவற்றுள் சிலவற்றின் அட்டைகள் மாத்திரம் போட்டோக் கொப்பி எடுக்கப்பட்டுக் கலரில் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

1990 காலப்பகுதியில் சு. கருணாநிதி, உதயகுமார் முயற்சியில் “சிந்து” என்ற சஞ்சிகை வெளியானது.

இரயாகரன் முயற்சியில் “சமர்” என்ற சஞ்சிகை அரசியல் கோட்பாடுகளை மேலோட்டமாக விளக்கும் வகையில் வெளிவரத் தொடங்கியது.

1992 காலப்பகுதியில் துரைஸ் முயற்சியில் “சிரித்திரு” நகைச்சுவை இதழ் வெளிவரத் தொடங்கியது.

1992-ல் எஸ். கே. ராஜேன் மற்றும் நண்பர்கள் முயற்சில் “பாரிஸ் முரசு” பத்திரிகை வெளியானது. பின்னர் அந்த நண்பர்கள் முயற்சியில் அப்பத்திரிகை “ஐரோப்பா முரசு” என்ற பெயருடன் வி. ரி. இளங்கோவனை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவரத் தொடங்கியது.

1993-ம் ஆண்டளவில் “தமிழன்” பத்திரிகை எஸ். கே. காசிலிங்கத்தை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவந்தது.

1993 - 1994 காலப்பகுதியில் கி. பி. அரவிந்தன் தொகுப்பில் “மௌனம்” கலை இலக்கிய சஞ்சிகை சில இதழ்கள் வெளிவந்தன.

1995 காலப்பகுதியில் (காலஞ்சென்ற) பவன் கணபதிப்பிள்ளை முயற்சியில் “கதலி” சஞ்சிகை வெளிவந்தது.

“நண்பன்” என்ற பல்சுவை இதழும் வெளிவந்தது. நோர்வே நாட்டில் வெளிவரத்

தொடங்கிய “சர்வதேசத் தமிழர்” சஞ்சிகை ஒரு இதழைப் பிரான்சில் வெளியிட்டது.

1996 காலப்பகுதியில் “பாலம்” சஞ்சிகை அரசியல் முனைப்புடன் வெளிவந்தது.

1997-ம் ஆண்டளவில் மனோவின் முயற்சியில் “அம்மா” என்ற சஞ்சிகை வெளிவரத் தொடங்கியது. இச்சஞ்சிகையில் உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் பல படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்கள் பெறப்பட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டன. இச்சஞ்சிகை அவஸ்திரேலியச் சிறப்பிதழும் வெளியிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1998 முதல் “எக்ஸில்” என்ற முத்திங்கள் சஞ்சிகையும் வெளிவரத் தொடங்கியது. பல நாட்டுப் படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் இதில் இடம்பெற்றன.

1999-ல் “பரிசு” என்ற பெயரில் சிறுவர்க்கான சஞ்சிகை பத்மா இளங்கோவனை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவரத் தொடங்கியது.

காத்திரமான படைப்புகளைத் தாங்கி வெளிவந்த “உயிர்நிழல்” சஞ்சிகை கலைச் செல்வனின் மறைவுக்குப் பின்னரும் லட்சுமி யின் முயற்சியில் இடைக்கிடை வெளிவருகிறது.

“ஆதங்கம்” என்ற சஞ்சிகையை வாசு தேவன், மகேந்திரன் ஆகியோர் வெளியிட்டனர்.

அண்மையில் காலஞ்சென்ற ரமேஸ் சிவரூபன் முயற்சியில் “வான்மதி” என்ற சஞ்சிகை 1999-ல் வெளிவரத் தொடங்கியது. இக்காலத்தில் “சுட்டுவிரல்” என்ற சிறிய செய்தி இதழும் வெளியாகியது.

2000-ம் ஆண்டில் “சங்கப்பலகை” என்ற கவிமஞ்சரியும் கவிஞர் வீரவாகரால் வெளியிடப்பட்டது.

“ஈழமுரசு” என்ற பத்திரிகையும் வாரந்தோறும் வெளிவரலாயிற்று.

வணக்கம், விளம்பரம் என்ற பெயர்களில் விளம்பர இதழ்களும் வெளிவந்தன.

பாரதி அச்சுக்கத்தினர் “தாமரை” என்னும் சஞ்சிகையை இடைக்கிடை வெளியிட்டு வருகின்றனர்.

பாரிஸ் கம்பன் கழகத்தினர் “கம்பன்” என்ற திங்கள் இதழைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகின்றனர்.

பாரிஸ் ராகவேந்திரா சமூக நலச்

கலைவீடாக கவிதை

இதழ்

ஒரு சமயம்
நீ லுச்சுற்றிருந்தாய். (வடன்மார்க்)

நான் பதறிப்போனேன்.

சுற்றமும்... சீடும்... வட்டியும்

உன்னைக் கூறுபடுத்தின

நீ வாழ்ந்த யூதியும் ... உன் சுற்றமும்

உனது நம்பிக்கைகளுக்கும்...

யாருக்காகவோ வாழ்ந்து

ஏதோ நம்பிக்கையில் நுவழ்ந்து

காதல் என்பதை ஆருக்காகவோ

காறித் துப்பி...

சரி

நீ செத்துப் போனாய்

நான்... ?

என்ன செய்யக்கூடும் ?

உன்னை உனக்கே உரிய

நானை, யான் காணக் கூடுமா ?

கண்டாலும் நீ பேசுதல் கூடுமோ?

உனது நீயை நீ காணாதல் கூடும்

விடும்... விட்டுவிடும்...

சொல்கிறேன் கேள், விட்டுவிடு!

இனியேனும்;

இறந்த பின்பேனும்

காதலுக்காய்

வாழ்வேனாம் வா! ஏனெனில்

நான் இன்னமும் சாகவில்லை

நாடு நமக்காகக் காத்துக் கிடக்கிறது.

(பெரும்புலவர் போற்றும்)

சங்கத்தின் வெளியீடாக “தீபச்சுடர்” சஞ்சிகையும் 2005-ம் ஆண்டளவில் ஆன்மிக விடயங்களோடு பல்சுவை இதழாக வெளிவரத் தொடங்கியது.

பிரான்ஸ் திருமறைக் கலாமன்றத்தினர் “முற்றம்” என்ற பெயரில் செய்தி இதழைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகின்றனர்.

அசோக் முயற்சியில் அரசியல் கோட்பாட்டு விளக்கச் சஞ்சிகையாக “அசை” ஒரு சில இதழ்கள் வெளிவந்தன.

கதம்பம், உறவுகள், வெகுமதி என்பனவும் சில இதழ்கள் வெளிவந்தன.

வண்ணை தெய்வத்தின் “வண்ணை” என்ற கலை இலக்கியச் செய்தி இதழும் இடைக்கிடை நினைத்த நேரத்தில் வெளிவரும் இதழாகப் பிரசுரமாகிறது.

இலங்கை தலித் சமூக மேம்பாட்டு முன்னணியின் வெளியீடாக “வடு” என்ற செய்தி ஏடும் சில இதழ்கள் வெளிவந்தன.

புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி, வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலயம், மகாஜனாக் கல்லூரி ஆகியவற்றின் பழைய மாணவர் சங்கங்களின் வெளியீடாக ஆண்டுதோறும் இலக்கியத் தரத்தோடு மலர்கள் வெளியிடப் படுகின்றன. அவ்வாறே புங்குடுதீவு மக்கள் ஒன்றியம் உட்பட சில சங்கங்களும் ஆண்டு மலர்களை வெளியிட்டு வருகின்றன.

“நிலா” என்ற செய்தி இதழ் 2001 முதல் பிரான்ஸ் - மற்றும் ஐரோப்பியச் செய்திகளைத் தாங்கித் தொடர்ந்து வெளிவருவது குறிப்பிடத் தக்கது.

இன்று நிலா, முற்றம், கம்பன் போன்ற இதழ்களே தொடர்ந்தும் வெளிவருகின்றன எனக் கூறலாம்.

90-களில் சிற்றிதழ்கள் பல பிரான்ஸ் நாட்டில் வெளிவந்தன. சர்ச்சைகளை ஏற்படுத்தின. விவாதிக்கப்பட்டன.

தொடர்ந்து இலக்கியச் சந்திப்புகள், கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் நடந்தன. “இலங்கைக் கலையகம்” போன்ற அமைப்புகள் ஈழத்துக் கலைஞர்களை அழைத்துவந்து கலைநிகழ்வுகளை நடாத்தின. அக்காலம் விழிப்புணர்வுக் காலம் எனச் சிலர் குறிப்பிடுவர்.

சிற்றிதழ்கள் - யார்வை

° சிற்றிதழ்கள் வெளிப்பாட்டுக்குத் தனிநபர் சார்ந்த ஆளுமை, விருப்பு மாத்திரமல்ல,

அரசியல் - பண்பாடு - விருப்புகளும் உந்து சக்தியாகின்றன.

° சிறு சிறு குழுவினராகவும், அமைப்புகளாகவும், ஒன்று சேர்ந்தும், பிளவுபட்டும் முயற்சித்து வருகின்றனர்.

° சிற்றிதழ் வெளியிடுவோர் அதிகமானோர் இலங்கையில் வாழ்ந்தபோது அவற்றில் அனுபவமோ, பத்திரிகை - இதழியல் துறையில் கற்கை நெறியைப் பயின்றவர்களோ அல்லர்.

° முதலில் கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவும், தட்டச்சு செய்யப்பட்டும், பின்னர் போட்டோக் கொப்பி செய்யப்பட்ட இதழ்களாகவும் வெளியிடப்பட்டன.

சிற்றிதழ் - விடயதானங்கள்

° அரசியல் நிலைப்பாடு விளக்கங்கள் - முரண்பாடுகள் - சர்ச்சைகள்.

° இலங்கை அரசுக்கெதிரான முறைப்பாடுகள் - வன்முறைகளின் விளக்கங்கள்.

° இந்திய அரசுக்கெதிரான முறைப்பாடுகள் - அமைதிப்படைக் காலம் முதல் இன்றுவரை - விளக்கங்கள்.

° தமிழர்க்கான அரசியல் அதிகாரம் கோரல் - வரலாற்று விளக்கங்கள்.

° தமிழ்மொழி - பண்பாடு - பெருமைகள் - வரலாற்றுத் தொன்மை.

° சாதிப் பிரச்சினைகள் - தீண்டாமைக் கொடுமை - போராட்டப் பதிவுகள்.

° புகலிட வாழ்வின் துயரச் சுமைகள், குடும்பப் பிறழ்வுகள்.

° பெண்கள் மீதான அடக்குமுறைகள் - கொடுமைகள்.

° சீதனப் பிரச்சினைகள் - விவாகரத்துகள் - பிரிவுகள்.

° புலம்பெயர்ந்துவரும் வழிகளில் ஏற்படும் தொல்லைகள் - ஏஜன்சிக்காரர் சிலரின் கொடுமைகள் - ஏமாற்று - உயிரிழப்பு.

° கவிதை, கதைகளில் புதிய வடிவங்களை மேற்கொள்ளல்.

° போராட்டக் குழுக்களின் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்கள், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முஸ்லீம்கள் வெளியேற்றப்பட்டமை, கிழக்கில் நடைபெற்ற கொலைகள் ஆகியன சம்பந்தமாக முக்கிய ஆயுத அமைப்பின் மீது விமர்சனங்கள்.

° பெண்ணிய அரசியலை முன்னெடுக்கும்

மனோபாவம் பெண் எழுத்தாளர்களிடம் முனைப்பு.

° ஓசை, அம்மா, எக்ஸில், உயிர்நிழல் என்பன புதிய வடிவங்களைப் படைப்புகளிலும், அமைப்பிலும் பரீட்சார்த்தமாக மேற்கொண்டன. விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டன.

° பின் நவீனத்துவம், தலித்தியம், பெண்ணியம் என்பன கவனத்திலெடுக்கப்பட்டன. விமர்சிக்கப்பட்டன.

இத்தகைய முயற்சிகளின் - விடயங்களின் களமாக சிற்றிதழ்கள் விளங்கின.

நாடகம் - திரைப்படம் - வானொலி - தொலைக்காட்சி

பிரான்ஸ் நாட்டில்தான், புலச் சிதறலுக்குள்ளான எம்மவரின் கலை இலக்கிய முயற்சிகள் அதிகம் இடம்பெற்று வருகின்றன எனக் கூறுவதுண்டு.

கலையார்வம் மிக்கவர்கள் தாங்கள் சார்ந்த அமைப்புகள் - சங்கங்கள் மூலம் நாடகங்கள் - நாட்டுக் கூத்துகள் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து அரங்கேற்றி வருகிறார்கள். மேலும் பல குறும்படங்கள், முழுநீளத் திரைப்படங்களையும் தயாரித்து வெளியிட்டு வருகிறார்கள். ஆனால் அந்தத் துறையில் முழுமையான வெற்றியினை அவர்களால் பெற்றிட முடியாவிடினும் சர்வதேச குறும்படப் போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு பரிசுபெறும் அளவிற்கு தொழில்நுட்ப ரீதியாகவும் நடிப்புத் திறமையிலும் ஓரளவு முன்னேறிய நிலையிலுள்ளார்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும். இந்திய சினிமாவின் தாக்கத்திலிருந்து விடுபட்டுச் சர்வதேசத் தரமான சினிமாக்களை உற்றுநோக்கும் வளர்ச்சி ஏற்பட்டு வருகிறது.

புகழ்பெற்ற பாரிஸ் சொர்போன் - Sorbonne பல்கலைக்கழகத்தில் சினிமா இயக்கம் - ஒலி ஒளி கட்டமைப்புத் துறையில் எமது மாணவியொருவர் உயர்கல்வி பயில்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்கு ஒலிபரப்பாளர் எஸ். கே. ராஜேன் ஆகியோரின் முயற்சியில் "தமிழ்முதம்" போன்ற தமிழ் வானொலிகள் முன்னர் ஒருசில மணித்தியாலங்கள் பிறமொழி வானொலி நிலையங்களிடம் பணம் செலுத்தி இயங்கத் தொடங்கின. 90-களின் பிற்பகுதியில் 24 மணிநேர வானொலியாக "ரி. ஆர். ரி. தமிழ்

ஒலி” எஸ். எஸ். குகநாதன் நிர்வாகத்தில் இயங்கத் தொடங்கியது. இவ்வாறொலி நிர்வாக மாற்றம்பெற்று இன்றும் 24 மணிநேரமும் ஒலிக்கிறது. குகநாதன் நிர்வாகத்தில் 24 மணிநேர “ரி. ஆர். ரி. தமிழ் ஒளி” தமிழ்த் தொலைக்காட்சியும் இங்கு ஆரம்பமாகியது. ஒருசில வருடங்களில் தொலைக்காட்சியும் நிர்வாக மாற்றம் பெற்று சிறிது காலத்தின் பின் நின்றுபோனது. ஜனரஞ்சகமான இந்திய தொலைக்காட்சிகளின் மேலாதிக்கத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலைமையுள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

எழுத்தாளர்கள் - நூல்கள்

புலச் சிதறலுக்குள்ளாகிப் பிரான்ஸ் நாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தவர்களின் எழுத்து முயற்சிகள் - படைப்புகள் உலகத் தமிழ் மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சுமார் 125 -க்கு மேற்பட்ட கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் இங்கு படைப்புத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இங்குள்ள படைப்பாளிகள் பலர் கவிதைத் தொகுதிகள், சிறுகதைத் தொகுதிகள், நாவல்கள், கட்டுரைத் தொகுதிகள், நாடகத் தொகுதிகள், சிறுவர் இலக்கியப் படைப்புகள் பலவற்றை வெளியிட்டு சர்வதேசத் தமிழ் மக்களின் கவனத்தைப் பெற்றுள்ளார்கள்.

அகஸ்தியர், வி. ரி. இளங்கோவன், கலாமோகன், ஷோபாசக்தி, தமிழ்ப்பிரியா, கி. பி. அரவிந்தன், அருந்ததி, சிவலிங்கம் சிவபாலன், அசோக், முகத்தார் யேசுரட்ணம், சு. கருணாநிதி, கணேசமூர்த்தி, எஸ். கே. காசிவிங்கம், மா. கி. கிறிஸ்தியன், எஸ். எஸ். குகநாதன், கோவை நந்தன், ஏ. ரகுநாதன், ரமேஸ் சிவரூபன், இரயாகரன், எஸ். சச்சிதானந்தம், சரீஸ், ஏ. ஜோய், சுகன், பாலகணேசன், ரி.தயாநிதி, வண்ணை தெய்வம், க. வாசுதேவன், யோகரட்ணம், க. அரியரட்ணம், எம். ஆர். ஸ்ராலின், காசிவிங்கம், பத்மா இளங்கோவன், ஜெயந்தி சாம்சன், லினோதினி, தர்மினி ஆகியோருட்படச் சிலர் தமது படைப்புகளை நூல்களாக வெளியிட்டுள்ளனர். மற்றும் பலர் நூல்கள் வெளியிடவில்லையாயினும் சஞ்சிகைகளிலும் இணையத்தளங்களிலும் எழுதி வருகிறார்கள்.

மூத்த எழுத்தாளர் அகஸ்தியர், முகத்தார்

யேசுரட்ணம், சிவலிங்கம் சிவபாலன், ரமேஸ் சிவரூபன் ஆகிய படைப்பாளிகள் காலமாகி விட்டமை வருத்தத்திற்குரியது.

கலாமோகனின் சிறுகதைகள் சில பிரெஞ்சுமொழியில் நூலாக வெளிவந்துள்ளது. ஷோபாசக்தியின் நாவல் ஆங்கிலத்திலும் மலையாள மொழியிலும் நூலாக வெளிவந்துள்ளது. வி. ரி. இளங்கோவனின் சிறுகதைத் தொகுதி இந்தி மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் நூலாக வெளிவந்துள்ளது.

காலத்திற்கேற்ற பணி... ..

கடந்த சில வருடங்களாக இணையத் தளங்கள் சிற்றிதழ் வெளியீடுகளின் இடத்தைக் கபளீகரஞ் செய்துவிட்டன எனக் கூறலாம். இன்று சிற்றிதழ் வெளியீட்டாளர், படைப்பாளிகள் பலர் அத்துறையிலிருந்து ஒதுங்கி இருப்பது கவலையளிக்கிறது. சிலர் மாத்திரம் இணையத்தளங்களில் இடைக்கிடை எழுதி வருகின்றனர்.

இணையத் தளங்களில் பின்னூட்டம் எழுதுபவர்கள், தமிழ் வசனங்களைப் பிழையின்றி எழுத முடியாதவர்கள் எல்லாம் இன்று தாங்களும் எழுத்தாளர்கள், படைப்பாளிகள் என்று கூறிக்கொள்ளும் சூழ்நிலைதான் எங்கும் காணப்படுகிறது.

எங்கள் தலைமுறையோடு சிற்றிதழ் வாசிப்பு இங்கு அற்றுப் போய்விடுமோ என்ற ஏக்கமும் ஏற்படுகிறது. புகலிடத்தில் அடுத்த சந்ததி தமிழ் இலக்கியப் படைப்பில் ஈடுபடுமா என்பது கேள்விக்குரியது.

எம்மவர் புலச் சிதறலுக்குள்ளான நாடுகளில், அந்தந்த நாட்டு மொழிகளில் அடுத்த சந்ததியினர் ஒரு சிலர் படைப்புக்களைத் தரலாம். எவ்வளவுதான் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்து தமிழ்மொழி போதித்தாலும் அவர்களது சிந்தனா மொழி யிலேயே படைப்புகளைத் தரலாம் என்பதுவே உண்மை.

எனவே புகலிட இலக்கியப்பரப்பில் இது சிந்திக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

இத்தகைய சிந்தனைகளையும், பதிவுகளையும் ஊடகங்கள் மூலம் மக்கள் மத்திக்கு எடுத்துச் செல்வது காலத்துக்கேற்ற பணியாகும்.

தமயந்தி (நோர்வே)

கோடை வெயில் தலையில் நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டினது மாதிரி ஒரே வெக்கை. காத்து மட்டும் அப்பப்ப வந்து உடம்பைத் தடவி குளிரப் பண்ணிப்போட்டு போகுது. வீட்டுக்குள்ள இருக்க எனக்கு அலுப்பா இருக்குது. அதுதான் இந்த பூங்காவில் வந்து குந்தியிருக்கிறேன். எவ்வளவு நேரம்தான் அந்த நாலு சுவரையும் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறது.....? என்ற கண்ணுக்கெட்டின தூரத்தில ரெண்டு, மூன்று சின்னப் பிள்ளைகள் நின்று ஊஞ்சல் ஆடி விளையாடிக்கொண்டு இருக்கீனம். அந்த மரத்திற்கு கீழ சீனநாட்டுச் சோடி உட்கார்ந்திருக்கீனம். ஒவ்வொருநாளும் இந்த நேரத்திற்கு அவையள் இஞ்ச வந்துவிடுகீனம். பிள்ளையள் ரெண்டும் தூரத்தில விளையாடிக்கொண்டு இருக்குதுகள். அந்த வயதுபோன ஆப்கான் கிழவனும், மொட்டாக் குப்போட்ட அவர் மனுசியும் நடைப்பயிற்சி செய்துகொண்டு இருக்கீனம். என்ன சந்தோசமான வாழ்க்கை...? எல்லாரின்ட முகத்திலயும் சந்தோசமும், திருப்தியும்.....!!!

நான் மட்டும்.....?

நான் மட்டும் ஏன் இப்படி....?

உள்ளும் புறமும் ஏதோ அனல் என்னை சுட்டெரிப்பதாய் நெளிகிறேன்.

தனிமை...!

வெறுமை.....!

நெஞ்சிலே கனம்....!

கடந்து போன பலரும் தன்னந்தனியாய் உட்கார்ந்திருந்த என்னை ஒருவிதமாய் பார்த்துவிட்டு நகர்ந்தனர். என் முணுமுணுப்பு அவர்களுக்கு எங்கே புரியப்போகிறது. சரியாக வாரப்பாத முடி, சவரம் செய்யப்படாத முகம்,

கசங்கிப்போன உடை, கையில் சிகரெட்டு.... நானா இது? எனக்கே நம்பமுடியவில்லை.

அதுசரி காலையில் சாப்பிட்டனானோ.....? வெளிக்கிடைக்கை கதவை சரியாக பூட்டினனானோ....?

அது இருக்கட்டும்.

ம்.... என்ற வீடு எங்க இருக்குது?

“சீ... நான் இங்க வந்திருக்கக்கூடாது.”

“நான் இங்க வந்திருக்கக்கூடாது”

என்னுள் வெறுப்பு மண்டுகிறது. புகைந்து கொண்டிருந்த சிகரெட்டை எறியத்தான் பார்த்தேன். அந்தச் சிறுமி மட்டும் என் குறுக்கே ஓடிவராமல் இருந்தால். பத்திரமாக சிகரெட்டுத் துண்டைக் கொண்டுபோய் அணைத்துவிட்டு மரநிழலில் வைக்கப்பட்டிருந்த குப்பைத் தொட்டியில் போட்டுவிட்டு நடக்கிறேன்.

எங்கே போகிறேன்.....?

என் கால்கள் நடக்கச் சொல்கின்றன.

நான் நடக்கிறேன்.

எவ்வளவு தூரம்.....? எத்தனை மைல்.....?

நடக்க நான் தயார். இப்படி நடந்தே ஊர்கள் கடந்துவந்த அகதித் தமிழன் நான்.

சந்தடியற்று நீண்டுகிடக்கிறது அந்த வீதி. ஒன்றிரண்டு கார்கள் ஓசைபடாமல் ஊர்ந்து செல்கின்றன. குடிமனைகள் தெருவின் ஓரமாய் பாதசாரிகள் நடப்பதற்காக போடப்பட்டிருந்த சீமெந்துத் தரையில் என் வெறும் கால்கள் தம்போக்கில் நடக்கின்றன.

‘ஓ செருப்பு அணியக்கூட மறந்து போனேனோ..!’

எனக்குள் நானே சிரித்துக்கொள்கிறேன். என் மேலாடையின் வியர்வை நாற்றம் எனக்கே அருவருப்பாக இருக்கிறது.

‘இன்றைக்காவது போய் குளிக்கவேணும்’

ரோட்டைக் கடந்து மறுபக்கம் செல்ல நினைக்கிறேன். ஏதோ சிறு சத்தம் என்னை தலைநிமிர் வைக்கிறது.

அந்தக் கார் திடீர் என்று 'பிரேக்' போட்டு நிற்கிறது. பிறகு கொஞ்சம் பின்னுக்கு எடுத்து, கொஞ்சம் விலத்தி, பிறகு வேகமாக முன் நகர்கிறது. நடுவீதியில் ஏதாவென்று வேகமாக அசைவதாய் தெரிகிறது. என் கண்கள் அந்த இடத்தில் நிலைக்குத்தி நிற்கின்றன. படபடவென்று இறக்கையை அடிக்கிறது ஒரு சிறு குருவி.

வெறிச்சோடிக்கிடக்கும் தெருவின் நடுவிற்கு என்னையும் அறியாமல் வந்துவிடுகிறேன்.

முதுகில் கருமையும், வயிற்றுப்புறம் இளமஞ்சலுமாய் அந்தக் குருவி துடிதுடிக்கிறது. இன்னொரு குருவி, அதன் ஜோடியாக இருக்க வேண்டும் இந்தக் குருவியை தவிப்புடன் சுற்றிச் சுற்றி நடக்கிறது. விழுந்து கிடக்கும் குருவியோ தன் சிறிய செட்டைகளை படபடவென்று அடிக்கிறது. தலையை இரண்டொரு முறை தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு அப்படியே தொப்பென்று சரிய இறந்துபோகிறது. அதன் உடல் நசிந்துபோய், மேல் இறகு பிய்ந்துபோய் கிடக்கிறது. லேசாக இரத்தம் கசிகிறது.

குருவியை அடித்துவிட்டு கார் தன் போக்கில் போய் விட்டது.

“கண்மண் தெரியாமல் ஓட்டுறான். விசரன்... இவன் எங்க போய் பிரளப்போறானோ...” என் உதடுகள் முணுமுணுக்கின்றன.

ஜோடிக் குருவியால் தன் இணையின் பிரிவைத் தாங்க முடியவில்லை. தன் இறகுகளை விரித்து விரித்துக் காட்டி அதை தன்னுடன் பறந்து வருமாறு அழைக்கிறது. இழப்பை உணர்ந்து வேதனையுடன் இரண்டடி தூரம் பறப்பதும் திருப்பிவந்து இறந்து கிடக்கும் தன் ஜோடியை அலகால் தொட்டுப் பார்த்து சத்தம் போடுவதுமாக அந்தரிக்கிறது. அங்குமிங்கும் பார்த்துத் தலையை ஆட்டியபடி நடக்கிறது.

தூரத்தில் இன்னுமொரு கார் வருகிறது. அது வருகின்ற வேகத்தில், அதன் சக்கரங்களுக்குள் அகப்பட்டு இறந்து கிடக்கும் சிறுகுருவியின் உடல் மேலும் சிதைந்து சின்னாபின்னமாகப் போகிறதே. என் நெஞ்சு பதறுகிறது. என்னைப் போலவே அந்தக்

குருவியும் பரிதவிக்கிறது. அச்சிறுகுருவியால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை. தன் ஜோடியை விட்டுப்போக மனமில்லாமல் அருகில் இருந்த மரத்தில் அமர்வதுவும், பின் தன் ஜோடியின் அருகில்போய் அமர்ந்துகொள்வதுவுமாக அதன்நிலை இருக்கிறது.

நான் அவசரமானேன். தெருவோரமாய் கிடந்த கடதாசி அட்டையை எடுத்துக்கொண்டு இறந்துகிடந்த குருவியை நெருங்கினேன். என் இதயம் வெடித்துவிடும்போல இருந்தது.

இரத்தமும் சதையுமாய் ஏதேதோ நினைவுகள் என் மனதைச் சூழ்ந்துகொள்கின்றன. மரக்கிளையில் அமர்ந்தபடி அந்தக்குருவி என் செயலைக் கண்டதும் பயத்துடன் ஆரவாரிக்கிறது. ஒரு பூவைப்போல அந்தக் குருவியை மெதுவாகத் தூக்கியெடுத்து அட்டைப் பெட்டியில் கிடந்தினேன். என் விழிகள் நீரைச் சொரிந்து கன்னங்களில் வழிந்தோடுகிறது. இரு கைகளிலும் தூக்கி, முகத்திற்கு அருகே கொண்டு வந்து அந்தக் குருவியைப் பார்க்கிறேன்.

“இப்படித்தான் என்ற சசியும்.....”

என் ஆன்மாவுக்குள் அடக்க முடியாத வேதனை. குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறேன்.

இழப்பின் வலி அறிந்தவன் நான்.

குருவியின் இழப்பில் என் இழப்பின் வேதனை. எவ்வளவு நேரம் அப்படியே நடுத்தெருவில் அமர்ந்திருந்து அமுதேனோ தெரியாது.

என்னை விலத்திக் கொண்டு ஒரு கார் மெதுவாக முன்னகர்ந்தது. அதில் அமர்ந்திருந்த வெள்ளையின் வயோதிபர் மென்முறுவலுடன், சிறு வியப்புமாய் என்னை அங்கீகரித்து தலையைசைத்துவிட்டுப் போவது தெரிந்தது.

ஒரு குழந்தையைப் போல பத்திரமாக அந்தக் குருவியை எடுத்து தெருவோரமாய் நின்றிருந்த மரத்தடியில் வைத்துவிட்டு அப்பால் நடக்கிறேன். அதன் இணை என்னை நன்றிப் பெருக்கோடு பார்க்கிறது.

நடந்து நடந்து என் கால்கள் வலிக்கின்றன. அதைவிட என் மனம் வலிக்கிறதே.

அது இறக்க முடியாத சமை. என் உயிரை அணுஅணுவாய்க் கொல்லும் வேதனை. கனவிலும், நினைவிலும் சதா அந்த நிழல் விம்பங்கள். என் நினைவுகளைச் சுமந்தவள், என் கனவுகளின் உருவாக கருவான என்

என்ற மனம் முழுக்க அந்த முள்ளிவாய்க்
கால் காட்டுக்குள்ளதான் சுத்திக்கொண்டு
இருக்குது.

“என்ற சசி... என்ற பிள்ளை...”

“இவ்வளவு காலமும் எனக்கு சோறு
போட்டு தாய்க்குத் தாயாய் இருந்து
என்னைப் பார்த்தவள். அவளினட உடம்ப
நல்ல விதத்தில் அடக்கம் செய்யக்கூட
என்னால முடியேல்லையே...”

“பாவி...”

“நான் பாவி... மகா பாவி. அந்த
குழந்தையக் கையில் வைச்சுக்
கொஞ்சத்தான் ஏலாமல் போச்சு.

கடைசியா நாய் நறியள்தான்...”

“ஐயோ... நினைச்சால் எனக்கு
பைத்தியம்தான் பிடிக்குது”

குழந்தை, இருவருரையும் இழந்த நடைபிணம்
நான்.

“நான் இங்க வந்திருக்கவேகூடாது...”

“நான் விசரன்..... நான் பைத்தியக்காரன்.....”
ஓலமிடும் என் மனதைக் கட்டுப்படுத்த
முடியாமல் வேகவேகமாக நடக்கிறேன்.

“ஐயோ அம்மா எனக்கு பயமாயிருக்கு
தம்மா. என்னைக் கட்டிப்பிடியுங்கோ அம்மா”
மூத்தக்காவின் நான்கு வயது மகன் கயன்
அனுங்குவது இப்போதும் என் காதுகளில்
கேட்கிறது. நாலாபுறமும் குண்டுச் சத்தங்கள்
கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. அக்கா மகனை
அள்ளியெடுத்து அணைத்துக்கொள்கிறா.
கயன் அவள் மார்போடு ஒட்டிக்கொள்கிறான்.
அவன் உடல் பயத்தில் நடுங்குகிறது. கண்கள்
குழிவிழுந்து, எலும்பும் தோலுமாய்க் கயன்....

“தம்பி இனி இங்க இருக்கேலாது போல
இருக்குது. சனமெல்லாம் வெளிக்கிடுதுகள்.
நாங்களும் அங்கால போவம். எல்லாத்தையும்
இழந்திட்டம். இனி இதுகளையும் இழக்க
ஏலாது. பார் பொடியன் பயத்தில் நடுங்கிற
நடுக்கத்தை” என்கிறா மூத்தக்கா.

இரணைமடுவில் இருந்து வெளிக்கிட்டு
இது மூன்றாவது இடம். சனத்தோட சனமா
அள்ளப்பட்டு போய்க்கொண்டிருக்கிறம்.
எங்கட இடப்பெயர்வுக்கு ஒரு முடிவு இல்ல.
எனக்கு சசியை நினைச்சால்தான் பயமும்,
கவலையும். சசிக்கு, இப்ப ஏழு மாதம். வயிறு
நல்லா வெளியில் தெரிஞ்சுது. அவளைப்
பார்க்கத்தான் எனக்கு நெஞ்சு பகீர் என்று
இருக்கும். அவள் சுகம் பெலமாக பிள்ளையப்
பெத்தெடுக்க வேணும் என்றதுதான் என்ற
பிராத்தனையாக இருந்தது.

“அவளால வரிசையில் நிக்க ஏலுமா?”

நான்தான் பாணோ, பருப்போ வரிசையில்
நிண்டு என்னென்டாலும் அவளுக்கு வாங்கிக்
குடுக்கிறது.

“எத்தினைநாள் நான் சாப்பிட்டுட்டன்
எண்டு பொய் சொல்லி அவள சாப்பிடப்
பண்ணியிருப்பன்”

கலியாணங்கட்டி ரெண்டு வருஷத்துக்குப்
பிறகுதான் சசிக்கு வயித்தில குழந்தை
தங்கினது. அந்த செய்தி கேட்ட சந்தோசம்
நீடிக்காமல் இந்த நாட்டுப் பிரச்சனையும்
தொடங்கீற்றுது. அந்த நாள் தொடக்கம்
ஆன சாப்பாடுகூட இல்லை. பயம்... பசி....
பட்டினியோட.... பிள்ளை எப்பிடி பிறக்கப்
போகுதோ என்று சில நேரங்களில் யோசிக்க
பயமாகத்தான் இருந்தது.

ஒவ்வொருக்காலும் அவளப் பத்திரமா
பங்கருக்குள்ள இறக்கி, ஏத்தி....

எப்பிடி இருக்க வேண்டியவள். நாரி நோ,

முதுகு நோ எட்டுகொண்டு அந்த வெறும் தரையிலும், மண் புழுதீக்கையும் படுத்தெழும் பேக்க எனக்கு செத்திரலாம் போல இருக்கும். அவளும் தான் எலும்பும் தோலுமாய்.... ஆன சாப்பாடு கூட இல்லாமல்.....

எத்தினை இரவுகளை அவள் பங்கருக்குள்ளயே கழிச்சிருக்கிறாள். குண்டுக்குப் பயப்படுகிறதைவிட அவள் பாம்பு, பூச்சி யளுக்குத்தான் கூடப் பயம்.

ஆனால் கடைசியில்....

அடுத்தநாள் ஆயிக்காரங்கள் நாங்க இருந்த முள்ளிவாய்க்கால் பகுதியைச் சுத்திவளைச் சுட்டாங்கள். அக்கா வெளிக்கிருவம் என்று சொல்லியும் யோசிச்சுக்கொண்டிருந்தது எவ்வளவு பிழையென்று அப்பதான் தெரிஞ்சது. பீரங்கி, பல்குழல்.... பத்தாத்துக்கு பிளேனு களும் விட்டுவைக்க இல்லை. இந்தத் தாக்குதல் கடைசித் தாக்குதலாம் என்று எல்லோரும் கதைக்கீனம். சனம் காடு கரம்பை யளுக்குள்ளாலயும், கடல் பக்கத்தாலயும் வெளியேறப் போறதா கதைச்சவை. சனத் தோட சனமா நாங்களும் வெளிக்கிட்டம்.

சசிக்கு நடக்க ஏலாமல் இருந்துது. எனக்கு சில நேரம் கோபம் கூட வந்தது. இந்தப் பயங்கரத்தைத் தாண்டினால் காணும் என்று இருந்தது எனக்கு.

“கெதியா நடவப்பா. இன்னும் கொஞ்சத் தூரம்தான்” என்று அவளை அவசரப் படுத்தினேன். குண்டுகள் நாங்க வந்த பாதைகளில் எல்லாம் விழுந்து வெடிச்சது. செத்தவர்கள் சாக மிச்சமான ஆக்கள் நடந்து கொண்டிருந்தம்.

“ஐயோ... என்ற பிள்ளை. என்ற பிள்ளை...” திடீரென்று பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த அக்கா கத்திக் குழறினா. அக்காவினர் கையில் இருந்து ரெத்தம் வடிஞ்சது. அவ கயனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தவா. கயனுக்கு மண்டையில காயம்பட்டிருந்தது. நான் சசியினர் கையில் இருந்த உர ‘பாக்’கில இருந்து ஒரு சீலையக் கிழிச்சு கயனுக்கு கட்டுப்போட்டன்.

“சசி நீ இதுகளைப் பார்க்கக்கூடாது. அங்கால போ” மெல்லிய குரலில் நான்தான் சொன்னன். அவள் விறைத்துப் போய் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். தலை இல்லாத முண்டங்கள், கை கால் இழந்த உடல்கள் என்று எத்தினையக் கடந்து அவள் வந்துட்டாள். இதென்ன பெரிசா....!!!

கட்டியிருந்த துணியையும் மீறிக்கொண்டு கயனுடைய தலையில் இருந்து இரத்தம் வந்துகொண்டிருக்குது. கயன் அப்பவும் மயக்க மாகத்தான் கிடக்கிறான். பேச்சு மூச்சில்லை. அக்கா மயங்கி விழுந்திட்டா. கொஞ்ச நேரத்தால தானே கண்ணை முழிச்சிட்டா.

“வவுனியாவுக்குள்ள போயிட்டால் பிள்ளைக்கு ஏதாவது மருந்துபோடலாம்” யாரோ சொல்ல அத்தான் கயனைத் தூக்கிக்கொண்டு வேகவேகமாக நடந்தார். அக்காவும் அவருக்குப் பின்னால் ஓடினா.

துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்கள் கிட்டவாகக் கேட்குது. ரெண்டுபக்கமும் சரியான சண்டை நடக்கிறமாதிரி சத்தம் கேட்குது. சனத்தோட சனமா நாங்களும் நடந்தம். சசியும் மூச்சிறைக்க நடந்து வந்தாள். நடக்க ஏலாமல் கஷ்டப்பட்ட சசியைப் பத்திரமாகப் பிடிச்சுக்கொண்டு நடந்ததில நான் அக்காவையளையும் தவற விட்டுட்டன்.

கண் எட்டுற தூரத்தில மண் மூடை அடுக்கியிருக்கிறது தெரிஞ்சது. அது கடந்தால் அங்கால வவுனியாதான் என்று யாரோ சொன்னது கேட்டுது. சசியினர் முகத்திலும் கொஞ்சம் தெம்பு வந்தமாதிரி தெரிந்தது. நேரமும் இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. என்ன பாம்பு, பூச்சி எங்க கிடக்குதோ தெரியாது. நான் புதர்களை விலக்கிக்கொண்டு சசிக்கு முன்னால நடக்கிறன். அப்பத்தான் அந்த இடிமாதிரி பெரிய சத்தம்....

நான் ஒரு புதருக்குள்ள விழுந்துகிடந்தன். எனக்கு கையில் காயம் பட்டு ரெத்தம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கண்ணைத் திறக்க முடியாமல் கண்ணுக்குள் மண்ணும், தூசியுமாய்... புழுதி மண்டலம் அடங்க சில நிமிசங்கள் எடுத்துது. அமுகுரல்களும், ஓலமும் தான்....

“சசி....”

“என்ற சசி...” நெஞ்சு பதைபதைக்க சசியைத் தேடினேன்.

சசி ஒரு தென்னைமரத்தோடு குப்புறக்கிடந்தாள். அவள் கிடந்த தோரணை....

“ஐயோ சசி....!”

“ஓம் என்ற சசி செத்துப்போயிட்டாள்”

“என்ற சசி என்னை விட்டுட்டுப் போயிட்டாள்”

“சசியோட சேர்ந்து அவளினர் வயித்தில இருந்த பிள்ளையும்....”

சன்னங்கள் அவளினர் கழுத்து, நெஞ்சு, வயிறு என்று துளைச்சிருந்துது. அவளினர் ஒரு கால் முழங்கால் மட்டும்தான் இருந்துது. ஒரே இரத்தவெள்ளம்.

“ஐயோ சசி... என் சசி...”

“நான் என் சசிக்காக அழவா? இல்ல வயித்திலயே அழிஞ்சபோச்சுதே அந்த என் குழந்தைக்காக அழவா...?” முகத்திலயும், தலையிலயும் அடிச்சுக்கொண்டு அழுகிறன்.

“டொக்டர் ஆம்பிளைப் பிள்ளை எண்டு சொன்னவர்...”

“நான் கண்ட கனவெல்லாம் அழிஞ்ச போச்சுது. எனக்கினி ஆரு...”

ஆறுதல்படுத்த யாருமில்லாமல் பைத்தியக்காரனைப் போல கொஞ்சநேரம் அவளை என் மடியில் போட்டுக்கொண்டு இருந்தன். என் காயத்தினர் வலியோ, அதில இருந்து ரெத்தம் வடிகிறதோ எனக்கு தெரியேல்ல.

“எவளினர் மடியில் என் உயிர் போக வேணும் எண்டு நினைச்சனோ, இன்றைக்கு அவள் பிணமா என் மடியில்...”

துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்கள் இப்ப இன்னும் கிட்டத்தில கேட்குது.

ஆட்கள் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டு போகினம். என் காதில எதுவுமே விழேல்ல. குண்டுகள் விழுந்து வெடிச்ச புழுதி கிளம்புது. சன்னச் சிதறல்கள் நெருப்புப் பொறிகளாத் தெறிக்கிது. துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தம் கிட்டவாக் கேட்குது. நாய், நரியளினர் ஊளைச் சத்தங்களும் தூரத்தில கேட்குது.

“தம்பி அழுதுகொண்டிருக்க இப்ப நேரமில்ல. எழும்புங்க தம்பி” யாரோ ஒரு வயதானவர் என்னை நெருங்கி என் நிலமையைப் பார்க்கிறார். என் கைக்காயத்தைப் பார்த்து தன் இத்துப்போன சாரத்தினர் ஒரு மூலையைக் கிழிச்சுக் கட்டுப்போடுகிறார்.

“என் ஆருயிர் மனைவி... அவளை இப்படியே போட்டுவிட்டு எப்படி வரஏலும். ஏழுமாதக் குழந்தை அவள் வயிற்றுக்குள்ளேயே கருகிப்போச்சுது. இவையள் இல்லாமல் நான் மட்டும் இருந்து என்ன செய்யப்போறன்...?”

கிழவர் எங்கேயோ இருந்து ஒரு தகரத் துண்டைக் கொண்டு வாறார்.

“தம்பி இதால கிடங்கைக் கிண்டு...” என்றபடி அவர் வேகமாக அந்த தகரத் துண்டால மண்ணை கிளறுறார். எனக்குள்ள

ஒரு வேகம்... அவரிட்ட இருந்து அதைப் பிடுங்கி வேகவேகமாக மண்ணைக் கிளறுறேன். காய்ந்து வறண்ட நிலம் அவ்வளவு லேசில் குழியைத் தோண்டமுடியவில்லை. கிழவனும் ஏதோ தடியை முறிச்ச தன் பங்குக்கு நிலத்தை குத்தி எனக்கு உதவுறார்.

துவக்குச் சூட்டுச் சத்தம் இப்ப நல்லா கிட்டக் கேட்குது. சனம் விழுந்தடிச்ச ஓடுதுகள். ஆமிக்காரங்கள் ஏதோ கத்திக் கதைக்கிற சத்தம்கூட கேட்குது. வாகனங்களினர் உறுமலும் கேட்குது. சனங்கள் என்னையும் கிழவனையும் பார்த்து புறுபுறுத்துக்கொண்டு போகினம்.

“அவையளுக்காக என் மனுசியின்டயும், பிள்ளையின்டயும் உடம்பை நாய், நரி தின்னவும், காக்காய் கொத்தவும் இப்பிடயே போட்டிட்டு வரேலுமே?”

அதுக்குள்ள எரிசுண்டொன்று எங்களுக்கு அருகில் விழுந்து வெடிக்குது. ஒரு குடும்பம், இரண்டு, மூன்று குழந்தைகள் என் உடம்பெல்லாம் பதறத் தொடங்கீற்றுது. மரண பயம் என்னைப் பிடிச்சட்டுது. அந்தக் கோரச் சாவைப் பார்த்ததும் எனக்கு எல்லாமே மறந்து போனது. எப்பிடயாவது ஓடித்தப்பவேணும். எனக்கு உடம்பெல்லாம் பதறத் தொடங்குது. கிழவனையும் இழுத்துக்கொண்டு நான் ஓடுறன்.

உடம்பைக் குறுக்கியும், குனிந்தபடியும், ஊர்ந்தும், தவழ்ந்தும் அந்த சென்றிபொயின்டடை நெருங்கிவிட்டம். சரமாரியாக துப்பாக்கிப் பிரயோகம்... என் கையைப் பிடிச்சிருந்த கிழவரின் கைபிடி நழுவிப்போச்சுது. அவர் விழுந்துட்டார். நான் மற்ற சனத்தோட சேர்ந்து கைகளைமேல தூக்கிக்கொண்டு நடக்கிறன். இராணுவம் அப்பிடயே எங்கள சுத்திவளைச்சுது. ஏதேதோ விசாரணைகளுக்குப் பிறகு எஞ்சியிருந்த எங்களை தங்களின்ட வாகனங்களில் ஏத்திக்கொண்டு முகாமிற்கு கொண்டுவந்தவை.

அங்கதான் பெரியக்காவைப் பார்த்தன். தலையில் காயம்பட்டிருந்த கயனும் இறந்து போய் அத்தான்தான் வழியில் ஒரு பாழுங் கிணத்துக்குள்ள அவனை தூக்கிப் போட்டுடு வந்தவராம்.

“நரியள் குதறாமல் என் மகன் பத்திரமா இருப்பான்...” அத்தான் தலை

யில் கைவைத்தபடி திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறார். சசியினர் செய்தி கேட்டதும் அக்காவால அழக்கூட முடியேல்லை. யாருக்காக அழுகிறது? எதை நினைச்சு அழுகிறது என்று தெரியேல்லை.

பிறகு முகாம் வாழ்கை, விசாரணைகள் என்று தொடர, அக்காதான் முகாமுக்கு வெளியில் போய் என்னை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பவேண்டும் என்று காரியங்களைச் செய்தவா. என்ர அம்மாவும், பெரியண்ணன் குடும்பம், சின்னக்கா குடும்பம், தங்கச்சி எல்லோரும் இங்க கனடாவில்தானே இருக்கீனம்.

“ஆரு இருந்தென்ன என்ர சசியும்... பிள்ளையும் எனக்கில்லையே...”

மூத்தக்காதான் என்னை சின்னன்னில இருந்து வளர்த்தவா. என்னில் சரியான பாசம்.

“நான் பெத்த பிள்ளையத்தான் இழந்திட்டன். உன்னையும் இழக்க என்னால ஏலாது” என்று என்னோட பிடிவாதமா நின்று என்னை இங்க அனுப்பிவைச்சது அவாதான்.

என்ர மனம் முழுக்க அந்த முள்ளிவாய்க் கால் காட்டுக்குள்ளதான் சுத்திக்கொண்டு இருக்குது.

“என்ர சசி... என்ர பிள்ளை...”

“இவ்வளவு காலமும் எனக்கு சோறு போட்டு தாய்க்கு தாயாய் இருந்து என்னைப் பார்த்தவள். அவளின்ட உடம்ப நல்ல விதத்தில அடக்கம் செய்யக்கூட என்னால முடியேல்லையே...”

“பாவி...”

“நான் பாவி... மகா பாவி. அந்த குழந்தைய கையில் வைச்சக் கொஞ்சத்தான் ஏலாமல் போச்சு. கடைசியா நாய் நரியன்தான்...”

“ஐயோ... நினைச்சால் எனக்குப் பைத்தியம் தான் பிடிக்குது”

“நான் ஏன் இங்க வந்தன். நான் சுயநலக்காரன், பாவி... நான் விசரன்...”

“நான் விசரன்...”

என் கால்கள் வலியெடுக்கின்றன. நான் நடக்கிறேன்.

தொடர்ந்து நடந்துகொண்டே இருக்கிறேன்.

(ஞானம்: ஏப்ரல் 2011)

□□□

எஸ். அருள்

வசந்தம்

மீண்டும் சந்திப்பதற்காய்
குளிர்காலம் விடைபெறும் !

ஒடிவரும் வசந்தத்தின்
ஆசிபெற்று
மரங்கள் உயிர்பெறும்
பூஞ்செடிகள் வர்ணங்கொள்ளும்
புறவைகள் குரலெடுக்கும்

மலைத் தொடர்களை மூடியிருக்கும்
பனிப்பாளங்களின் ஒளி ஜாலங்கள்
கூரியதைத் தோற்கடிக்கும்!

அழகிகள் குளிப்பதற்காய்
பெல்லி ஆற்றங்கரை
தன்னைக் கதகதப்பாக்கும்

இரக்கமில்லாப் பகற்பொழுது
இனி
நீண்டு வளைந்து செல்லும்....

நீண்டிருந்த இரவுகளுக்கும்
எனது அகதி முகத்தை
அந்நியமுகத்தை
ஒளித்து
என்னைக் காக்க முடிந்த எனக்கு
வசந்தத்தின் பகற் பொழுதுகள்
மாபெரும் சவால்களாய்
வீதிகளில் படர்ந்திருக்கும்!

(தூண்மலர்)

நான் சுவில் வந்து ஐந்து நாள்சுகூட முழுமையாக முடியவில்லை. அதற்கும், இன்னும் சில மணிநேரங்கள் பாக்கியிருக்கின்றன. சுவில் வந்தவுடன் முதல் வேலையாக மறக்காமல் மனைவிக் கொரு லெட்டர் எழுதினேன். அதுவும் முகவரியில்லாமல்தான் எழுதினேன். ஏனென்றால், இன்னமும் எனக்கு முகவரி தரவில்லை. எனது முகத்தையவர்கள் முழுமையாக நம்பவில்லை. நம்ப வைப்பதில்தான் நான் இங்கு இன்னும் சிலகாலம் நிரந்தரமாக இருப்பது உறுதியாகும். அதன் பின்னர் மனைவியைப் பற்றிய முடிவினை மறுபரிசீலனை செய்யமுடியும்.

எதெப்படியிருந்தும், இப்போது அரை மணித்தியாலத்துக்கு முன்னர், தற்காலிக முகவரி கொடுத்து “அகதிகள் திணைக்களம்” எனக்கு அனுப்பியிருந்த கடிதத்தின் வாசகம் மனதுக்குள் ஒரு சின்ன அதிர்ச்சியையும், மறைக்க முடியாமல் முகத்திலொரு முனகலையும் ஏற்படுத்தியது. என்றாலும் அகதியந்தஸ்து வழங்கி ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை தளரவில்லை. ஏனென்றால், என்பக்கம் நிஜங்களை நிறுத்தியிருக்கின்றேன். அவற்றை

நிரூபிப்பதுதான் எனது பொறுப்பு. இதில் பொறுமையும் தேவை. அறிவை அதிகளவு பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியமும் உள்ளது. வந்துள்ள கடிதத்தின்படி, “நாளை காலை 9.20க்கு அகதியந்தஸ்து வழங்கும் அதிகாரியை நான் சந்தித்தேயாக வேண்டும்! குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு நேர்முகப்பரிட்சை நடைபெறும். அதில் எந்தவித மாற்றமுமில்லை. எப்படித்தான் இரவு தூக்கம் வந்ததோ தெரியாது. தூங்கிவிட்டேன்.

காலையில் எழுந்து கடிகாரத்தை பார்த்தேன். 9.05 இன்னும் பதினைந்து நிமிடத்தில் அகதிகள் திணைக்கள அதிகாரியின் அலுவலகத்துக்கு முன்னால் நின்றேயாக வேண்டும். பஸ்சில் போனால் ஐந்து நிமிடத்தில் போய்விடலாம். ஆனால் பஸ்சில் போகாமலுக்கு மொழி தெரியாது. பரட்டைத் தலை வளர்த்த பழைய “காய்கள்” தான் (முதல் வந்த தமிழர்கள்) பஸ்சில் போவதாம். இருந்தும் ஆங்கிலத்தில் கதைத்தால் அதுவும் ஒரு சிலருக்குத்தான் புரியும். அதனால் ஓரளவு இலக்கை வைத்துக்கொண்டு அகதிகள் திணைக்கள அலுவலகத்தை நோக்கி நடந்து இடத்தை நெருங்கிவிட்டேன். இன்னுமொரு நிமிஷத்தில் சென்று விடலாம். எதிரே தெரிந்த மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். மைகாட்! குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கும் ஒரு நிமிஷந்தானிருந்தது. வீதியை குறுக்கறுப்பதற்காக பச்சைச் சிக்னல் விழும்வரை பார்த்து நின்றேன். அதற்குள் மனசு பரபரக்கிறது. ஏற்கனவே “கறுப்பர்களை” அவர்களுக்கு பிடிக்காது. ஆனால், எங்கள் கருத்து அவர்களைக் கவருமா? கலியுகத்திலது நடக்காது. இதில் தாமதமானால்.... இல்லை இது என் வாழ்க்கையின் தாமதம். சடாரென்று வீதியால் முன்னேறினேன். வேகமாகப் போன வாகனங்கள் பிரேக் போட்டு நின்று கோன் பண்ணின.

தனிமை

நிழல் மட்டும்
துணையான தனிமை
சுற்றிவரக்
காடுகள் மனிதர்களாக
முட்களாய் குத்தும் உறவுகள்...
நான் தனிமையில்...
வெறுமையாக...
என்றோ தொலைந்து போன
என்னைத்தேட
விரும்பாத உறவுகள்...
அன்புக்காக
ஏங்கி நின்ற தேடலில்...
தாய்
காதலி...
நட்பு...
மண்...

நேசித்த எல்லாமே
பொய்மையின் நிஜங்கள்...
உயிர்கள் கைகளிலே!
உறவுகள் எப்படித் தொடரும்?
சிரிப்பதற்கு சேரும்
சொந்தங்கள்...
அழும்போது மட்டும்
மறக்கப்படும்...

ஜோர்ஜ் கி. குருசீவர் (கனடா)

எது நிஜம் ?
நான் நானாக
எது உறவு
எனக்கு நான்...
எதைத் தேடி?
எனக்குள்ளே என்னை
வெறும் சடங்குகளில்
சமுத்திரத்தில்
நான்
தனிமையில் வெறுமையாக...

எப்போது
என்னை அன்பு
துளிர்க்க வைக்கும்?

அலுவலகத்தின் முன்னறையை அடைய, எதிரே
நின்ற வெள்ளைக்காரனிடம் வெறுப்பான பார்வை.
“வெளிநாட்டவன் எங்களுடைய நாட்டைப்
பழுதாக்கின்றான்” என்னும் அர்த்தத்தை அவரின்
பார்வை படம் பிடித்திருந்தது. இருந்தும் எனக்கு
அவசரம். உடனே கடிதத்தைக் காட்டினேன்.
அவரோ டொச்சில் சொன்னார். எனக்குப்
புரியவில்லை. அவருக்கும் தெரியும், இது
இவனுக்குப் புரியாது என்பது! இருந்தும் ஏனிந்த
இறுமாப்பு? கைவிரலால் சுட்டிக் காட்டினார்:
“அதுதான் போகவேண்டிய அறை.”

கதவை மெதுவாக இரண்டு தடவைகள்
தட்டினேன். ஜேர்மன் மொழியில் ஏதோ சொன்
னார்கள். புரியாததால் மீண்டும் தட்டினேன்.
“யெஸ் கம் இன்” கதவைத்திறந்து கொண்டு
உள்ளே நுழைந்தபோது, மிடுக்கான அலங்காரத்
தோரணையில் சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த
அதிகாரியிடமிருந்து “குட்தன் மோர்க்கன்” (காலை
வணக்கம்) பறந்து வந்தது. ஓ...மொழிப்பற்றா?
இல்லை பண்பாடா? எது எப்படியிருந்தால்
எனக்கென்ன? அதிகாரி தன்னை “அல்வின்”
என்று கைகுலுக்கிக் கொண்டார். நானும் என்னை
“சுகந்தன்” என அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டேன்.

“ப்ளீஸ் சிட்டவுன்.”

“தங்க்கியூ சார்.”

“மிஸ்டர் சுகந்தன்.”

“யெஸ்சார்.”

“நீங்கள் எங்களது மொழி பெயர்ப்பை தேவை
யில்லை என்றீர்கள்.”

“ஆம்.”

“ஏன் எதற்காக?”

“என்னால் உங்களது கேள்விகளுக்கு
ஆங்கிலத்தில் பதில் சொல்ல முடியும். அத
னால், இன்னொரு தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்
தேவையில்லை. மேலும் என் பிரச்சினைகளை
இன்னுமொருவர் அறிந்துகொள்வதை நான்
விரும்பவில்லை.”

“வெரிகுட்.... உங்களது பிரச்சினை அரசியல்
முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததா?”

“ஆம். அதை முடிவெடுப்பது உங்கள்
கையில்.”

“நன்றாக பேசுகின்றீர்கள்.... என்ன வேலை
செய்தீர்கள்?”

“நானொரு பொறியியலாளன்.”

“ஏன் வேலையை விட்டீர்?”

“பிடிக்கவில்லை.”

“காரணம்?”

எதிரே நின்ற வெள்ளைக்காரனிடம் வெறுப்பான பார்வை.

“வெளிநாட்டவன் எங்களுடைய நாட்டை பழுதாக்கின்றான்”

என்னும் அர்த்தத்தை அவரின் பார்வை படம் பிடித்திருந்தது.

“அரசியல் தலையீடுகள் அதிகம்.”

“எப்படியான அரசியல் தலையீடுகள்?”

“எனது உயிருக்கு ஆபத்தான.....!”

“எந்த வகையில் ஏற்பட்டது?”

“எனது தலைமையில் இயங்கிய இயந்திர பொறியியல் பகுதியில் சில சம்பவங்கள்.”

“நீங்கள்நாட்டைவிட்டு வெளியேறுமளவுக்கு அவை எவ்வாறு பாதித்தன?”

“எனது பொறியியல் பகுதிக்கு வருமானம் அதிகம். அவற்றில் அரசியல்வாதிகள் மறை முகமாகப் பங்கு கேட்டனர்.

“அதற்கு நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?”

“தரமுடியாது என்றேன்.”

“அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்?”

“தம்பிக்கு உயிர்மீது ஆசையில்லைப் போலென்றார்கள்.”

“பின்னர்....?”

“ஒரு மாதம் எந்தத் தலையீடுமிருக்க வில்லை.”

“அதற்கும் பின்னர்....?”

“எனது இயந்திரங்கள் எரிக்கப்பட்டன.”

“எத்தனையாம் திகதி?”

“இதோ” என்று பேப்பர் கட்டிங்கைக் கொடுத்தேன்.”

“தங்க்கியூ” பெற்றுக்கொண்டார்.

“இதைவிட வேறு ஏதாவது பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டதா?”

“ஆம். அதில் இரண்டு வகையான நிகழ்வுகளை எதிர்நோக்கினேன். நான் புரட்சிகர அமைப்புகளுக்கு ஆயுத உற்பத்திகளைச் செய்ததாக அரசு சார்பான பத்திரிகைகள் பொய்ச் செய்திகளை பிரசுரித்து இயந்திரங்களை எரித்து ஒரு வாரங்களுக்குப் பின்னர் எனது வீட்டிற்குள் இனம் தெரியாத ஆயுத பாணிகள் புகுந்து வீட்டை நொருக்கினார்கள். நானும் மனைவியும் தலை மறைவாகி, ஓடித் தப்பினோம். அதற்கு அடுத்த மூன்று நாட்களும் தொடர்ச்சியாக என்னைத் தேடி வலைவிரித்தார்கள். மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு நான் சிறிய காட்டுப்பகுதி ஒன்றில் தலைமறைவாக இருந்தேன்.”

“உங்களுக்குத் தாய்நாட்டில் உயிர்வாழ முடியாத பிரச்சனை....”

அதனை ஆமோதித்தேன்.

“அங்கு வாழும் ஏனைய மக்களுக்கு பிரச்சனையில்லையா?”

“பொதுவாக பிரச்சனைதான்.”

“அப்படியானால் அவர்கள் ஏன் வெளியேற வில்லை?”

“அவர்கள் வெளியேற்றத்தை விரும்பாமலிருக்கலாம்.”

“அப்படியானால், அவர்களுக்கு உயிர்வாழ ஆசையில்லையா?”

“அவரவரைப் பொறுத்த சில பிரச்சனைகளிருக்கலாம்.”

“அதாவது எதனைச் சொல்ல வருகிறீர்கள்?”

“இதையவர்களிடமே கேட்க வேண்டும்.”

அல்வினின் முகம் மாறியது. ஆனால் அவர் மாறவில்லை. அதனை மறைக்க முனைந்தார்.

“மிஸ்டர் சுகந்தன், ஒரு உண்மையான அகதி எப்படியிருப்பானென்று சொல்ல முடியுமா?”

“நிச்சயமாக இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்றில்லை.”

“எங்கள் நாட்டுக்கு வருமகதிகளை பெரும்பாலும் இரண்டாக பிரித்துள்ளோம். அதாவது அரசியலகதி பொருளாதார அகதி என்று. இதில் நீங்கள் எந்த ரகம்?”

“நிச்சயமாக நான் பொருளாதார அகதியில்லை.”

இதனை என்னால் நிரூபிக்க முடியும். இதில்தான் எனது சாமர்த்தியமே தங்கியுள்ளது. நான் சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில் அல்வின குறுக்கிட்டார். “எங்கள் நாட்டில் 10 சவிஸ் பிரஜைக்கு 3 அகதிகள் என்ற வீதத்தில் கணிப்பீடிருக்கிறது. அகதிகளில் உண்மையான அகதியை தேர்ந்தெடுத்து அவருக்கே அகதியந்தஸ்து வழங்க முடியும். நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லுங்கள்.”

“உண்மையிலே நான் அரசியலகதி.”

“ஓ.கே. மிஸ்டர் சுகந்தன். உங்களுக்கு அரசியல் பிரச்சனை என்கிறீர்கள்.... அப்படியானால்.... உங்கள் மனைவிக்குப் பிரச்சனையில்லையா?”

“பிரச்சனைதான்....”

“அது தனிப்பட்ட பிரச்சனையா?”
மனைவி என்பதால் எனது பிரச்சனையின் பாதிப்பு.”

“ஏனவர் நாட்டைவிட்டு வெளியேற வில்லை?”

“அதற்கு பலகாரணமுண்டு”

“அதனை சொல்ல முடியுமா?”

“முடியும். மனைவி கர்ப்பவதி. அதனால் பிரயாணம் பண்ண முடியாது... அதுவும் இப்போது மறைவிடம் ஒன்றில் வாழ்கிறார்...”

“அதேபோல் உங்களால் ஏன் மறைந்திருந்து வாழ முடியாது?”

“எனது முகம் எல்லோருக்கும் பரிச்சயம்.”

“உங்கள் மனைவியழகானவரா?”

“இது அநாவசியமான கேள்வி.”

“அவசியத்துடன் கேட்கின்றேன். மனைவியின் பரதநாட்டியம் பார்த்த பத்திரிகையாளர்கள் சிறந்த அழகியென்று எழுதினார்கள். உங்களைவிட உங்கள் மனைவியின் முகம் எல்லோருக்கும் பரிச்சயம். மிஸ்டர் சுகந்தன், உளவியல் ரீதியாக பார்க்கும்போது ஆண்களைவிட அழகிய பெண்களைத்தான் அதிகம் நினைவு வைத்திருப்பார்கள். இதுகூட உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

நான் மௌனம் சாதித்தேன். “உங்கள் மனைவிக்கு பிரச்சனையில்லை. உங்களுக்கும் பிரச்சினையில்லை. நீங்கள் பொய் சொல்கிறீர்கள்?” என்று என்னை மடக்கிய தோரணையில் அல்வின் பேசியபோது எலாரம் அலறியது. மணி 11.30 “மீண்டும் 12 மணிக்கு தொடரலாம்...” என்று கைகுலுக்கிக் கொண்டு சாப்பிடச் சென்று விட்டார்.

முளைத்த தாடியைத் தடவிக் கொண்டு வெளியில் வந்தபோது, எதிரே இருந்த பார்க்கண்ணில் பட்டது. கிட்டத்தட்ட என்னைப் போல் முகம் இழந்த அகதியாக, ஒரு நீளக்கதிரை, சருகுகள் மத்தியில் அநாதரவாக இருந்தது. அதுவும் இன்னொரு வகையில் என்னைப் போல்! அநாதைகளுக்கு அனாதைகள் தான் ஆறுதல் சொல்வார்கள் என்பதுபோல சருகைத் தட்டிவிட்டு கதிரையின் மேல் அமர்ந்தேன்.

“ஏங்க...! எனக்கு இரண்டு தரம் மாரடைப்பு வந்து மயிரிழையில் தப்பிவிட்டேன். அதற்குள் வயிற்றில் குழந்தை. இதோட எனது வெளிநாட்டுப் பயணம் பயங்கரமானது. எதுக்கும் முதல்ல நீங்க வெளிநாட்டுக்கு போங்க. அப்போது எனக்கு நிம்மதி இருக்கும். நீங்கள் ஏதாவது ஒரு நாட்டுக்கு போன பின் அங்கு

நிலமையை விளக்கி... வெளிநாட்டுத் தூதரகத்தின் மூலம் உங்களிடம் வரலாமா...” மனைவியின் வார்த்தைகளிலே மிதந்தேன்.

கடிகாரம் 12.00ஐக் காட்டியது.

அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்தேன். அல்வின் அகம் மலர வரவேற்றார். எனக்குள்ளொரு சின்னத் திருப்தி. அகதியந்தஸ்து வழங்கி விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை பிறக்கிறது. அப்போது அறைச் சுவர்களை அவதானித்தேன். சக்திவாய்ந்த மைக் வகைகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. இது எதற்கு என்பது போல் பார்த்தேன். அல்வின் அதனை புரிந்து கொண்டவர்போல் விளக்குகிறார். “இந்த அறையினுள் நாம் உரையாடிய அனைத்தும் இன்னும் ஏழு உயரதிகாரிகளுக்கு கேட்கும். அதனை வைத்து அவர்கள் என்ன முடிவு எடுப்பார்களோ தெரியாது? இப்போது உங்கள் பிரச்சினை ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. ஆனால் முன்னர் எல்லாம் ஆறுதலாகத்தான் அகதிகளின் விண்ணப்பங்களை விசாரிப்பது. இப்போது அகதிகள் அதிகம் வருவதால் உடனுக்குடன், விசாரணையை நடத்தி முடிவைச் சொல்லி விடுகிறோம்...”

றிங்... ரிங்...!

அல்வின் தொலைபேசியை காதோடு கட்டியணைத்துக்கொண்டார். மறுமுனையில் ஆங்கிலத்தில் அதிகாரி ஒருவர் பேசினார். அவரது பேச்சு எனக்கு நன்றாக கேட்டது. “மிஸ்டர் சுகந்தனுக்கு அகதியந்தஸ்து வழங்குவதில் சில பிரச்சனைகளுள்ளன. சுகந்தன் உண்மையான அகதி என்பது ஒரு பக்கம் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. அடுத்த பக்கம் அரசியலில் அவருக்கு நிறையப் பிரச்சனைகளிருக்கின்றன. நமது அகதிகள் சட்டப்படி சுகந்தனுக்குத் தஞ்சம் கொடுக்கும் பட்சத்தில் அவரது மனைவியை நமது தூதரகத்தின் மூலமாக அழைக்க வேண்டும். அதற்குரிய பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும் செய்ய வேண்டும். இதனை நாம் செய்வோமானால் அந்நாட்டு அரசாங்கத்துடன் சில மன முறிவுகளைச் சந்திக்க நேரிடலாம். அத்தோடு சர்வதேசச் சந்தையிலும் நாம் சில இழப்புகளை எதிர்கொள்ள நேரலாம்... இவற்றைச் சீர் தூக்கிப் பார்த்து, சுகந்தனுக்கு அகதி அந்தஸ்து வழங்கமுடியாது...” தொலைபேசி துண்டிக்கப்படுகிறது.

(நன்றி - பனியும் பனையும்)

மெல்லுணர்வு

சுவாந்ரஸ் விமா
னத்தின் எக்கனமி வகுப்பு
இருக்கைகள் நெருக்க
மாக இருந்தன.

யன்னலருகே அவனது
இருக்கையின் கைப்பிடயை
உயர்த்திவிட்டு அடுத்த
இருக்கையில் உட்கார்ந்திருந்த

சேராவோடு மேலும் நெருக்கமாகச் சாய்ந்தான்
ஆனந்தன். அவளது உடலின் நெருக்கம் மனதில் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தி உடலின் உள்ளே
இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கிளர்ச்சி மதுவின் போதைபோல்
மேலும்மேலும் அவனுக்கு தேவையாக இருந்தது. அவனது போதைகொண்ட மனம் விமானத்தின்
வேகத்துக்குமேலாக ஆகாயவெளியில் இறக்கைகட்டிப் பறந்தது.

இரத்த நாடிகளில் வேகமாக ஓடும் குருதியின் ஓட்டத்தை நாடித்துடிப்பில் கைவைத்து
பார்த்துக் கொண்டான். அவனது இதயத்தின் துடிப்பு பலமடங்கு அதிகமானதால் அவசரத்தில்
உள்ளே இருந்து வெளிவரத் துடிக்கும் சிறுவன் கதவைத் தட்டுவதுபோல் நெஞ்சாங்குடு
அதிர்ந்தது. சேரா குளிர்நெருக்கம் போர்த்தியிருந்த மண்ணிற கம்பளிப் போர்வையின் ஊடாக
அவளது கைகளின் மணிக்கட்டுப் பகுதியை பிடித்தபோது கழுத்தை திருப்பி மெதுவாக என்ன
என்பதுபோல் சிரித்தான்.

“இந்தப் போர்வையாக நான் மாறக்கூடாதா?”

“இது கொஞ்சம் அதிகமில்லையா?” என்றபடி தனது விரல்களால் அவன் விரல்களை
கோத்துப் பிடித்தபோது உடல் வெப்பம் அவனுக்கு கொதிநிலையை அடைந்தது. வாயிலிருந்த
உமிழ்நீர் வற்றிவிட்டதுபோல் இருந்தது. தண்ணீர் குடித்தால்தான் சரிவரும் என நினைத்தபடி
அவளது கழுத்தில் மெதுவாக சரிந்து முத்தமிட்டபோது அவளது கலைந்த பல கேசங்கள்
வாயில் சிக்கி பற்களிடையே சென்றன. கழுத்தில் முகம் புதைத்தான். இதற்குமேல் அவனால்
விமானத்தில் அவளை நெருங்கமுடியாது.

ஐம்பது வயதில் இப்படியான காதலும் கத்தரிக்காயும் தேவையா என யாராவது பார்த்தால்
கேட்பார்கள். அவர்களுக்கு அவனது வரலாறு தெரியுமா? சொன்னால்தான் புரியுமா? இருபத்
தைந்து வயதிற்கு கீழ்த்தான் காதல் ஏற்படுவதை எமது சமூகம் தமிழ் திரைப்படங்களில்
பார்த்திருக்கிறது. காதல் என்பது அந்த வயதிற்கு மேல் ஏற்பட்டால் அது கயமை அல்லது
லோலாத்தனம் என வரையறுத்துள்ளது. ஆனால் இளவயதில் காதல், சாதி, மதம், குடும்பச்சகமை,
சகோதரிகள் , சீதனம் எனப் பல விலங்குகளைப்போட்டுச் சிறையடைக்கப்படுகிறது.

காதல் உணர்வுகள், பச்சைப்பயறை மணல்போடாமல் சூடான சட்டியில் வறுப்பதுபோன்று
வாட்டி கருக்கி எடுத்துவிடுகிறது. இளவயதுக் காதல் குளிர்கால
நெடும் தூக்கம்கொண்டு பனித்திணை மிருகங்கள் உயிர்களுடன்
உறைந்து விடுவது போல் எத்தனை இளம் உள்ளத்து உணர்வுகள்
மரத்துவிடுகின்றன.

அவனது காலத்தில் ஆண்கள் படித்து பல்கலைக்கழகம் சென்
றால் அவர்களை சந்தைக்கு வந்த காளை மாட்டைப்போல் ஏலம்
விடுவதற்கு அக்கால சமூகம் தயாராக இருந்தது. பிள்ளைகளைப்
பிடித்து குருடாக்கி பிச்சையெடுக்கவைக்கும் பாதகனைப் போல்
சமூகம் இருந்தது என்ற கூற்று சில சந்தர்ப்பங்களில்
மிகையானது அல்ல.

இலங்கையில் பல்கலைக்கழகப் பிரவேசத்தில் தரப்
படுத்தல் வந்தபோது, இந்த ஏல வியாபாரம், பங்குச்
சந்தை சரிவடைவதுபோல் தேக்கமடைந்தது. அதனாலும்

நடேசன்
(அவுஸ்திரேலியா)

ஆயுதப்போராட்டம் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அதை ஒரு காரணமாகச் சொல்ல யாழ்ப்பாண சமூகத்திற்குத் துணிவு இல்லை.

ஆனந்தன், தனது நண்பன் ஒருவன் பள்ளிக் காலத்தில் காதலிப்பதைப் பார்த்து கான்வென்டிஸ் படித்த ரெஜீனா என்ற பெண்ணிடம் பழக முயன்றான். பாடசாலை முடிந்து அவள் போகும் வழியில் சைக்கிளில் வந்து மறித்து சுகம் விசாரிக்க முற்பட்டபோது காறித் துப்பிவிட்டு சென்றுவிட்டாள். அவளது துப்பல் உலர்ந்து போனாலும் அதன் தாக்கம் பல வருடங்களாகத் தொடர்ந்தது.

ஏன் அவள் தன்னை உதாசீனம் செய்தாள்? குறைந்த பட்சம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போயிருக்கலாம். அவ்வாறு அவமானம் செய்வதற்கு காரணம் என்ன?

ஐந்தடி எட்டங்குல உயரத்தில் தான் கருப்பு நிறமாக இருந்ததுதான் காரணம் என ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனந்தனிலும் பார்க்க அவலட்சணமானவர்கள் காதலிகளை வைத்திருந்தபோது தனது இயலாமைக்கு காரணம் வேறாக இருக்கவேண்டும் என நினைத்தான். ஆண்களே படித்த யாழ்ப்பாண இந்துக்கல்லூரியில் தொடர்ந்து படித்ததால் பெண்களிடம் பழகும் நாகரீகம் தெரிய வில்லையோ? அல்லது பெண்களை அணுகும் முறையில் தவறா?

மவுனமாக கேள்விகளை மட்டும்தான் அவனால் கேட்க முடிந்தது. நண்பர்களிடம் முதல் காதலின் தோல்வியைப் பகிர்ந்து கொள்ள அவமானமாக இருந்தது. அவளில் ஆத்திரப்படவும் முடியவில்லை. எச்சிலைத் துடைத்துவிட்டு அந்தக்காதலை மறந்து விட்டான். அந்தத் துப்பலுடன் காதலிக்கும் எண்ணம் அவனை விட்டுப் போய்விட்டது.

அவன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் சென்ற முதலாவது வருடத்தில் தகப்பனார் ஏலத்துக்கான ஏற்பாட்டைத் தொடங்கிவிட்டார். இரண்டு தங்கைகளையும் சீதனம் கொடுத்து மாப்பிள்ளை எடுக்கவேண்டும் எனக் காரணம் காட்டியதால் வேறுவழி இல்லாமல் சகோதர பாசத்தின் பிளக்கெமெயிலில் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

பட்டம்பெற்று, மகாவலிகங்கை மறித்து

கட்டும் திட்டத்தில் கொத்மலையில் சிவில் எஞ்ஜினியராக வேலை தொடங்கியபோது ஏலம் உச்ச நிலையடைந்து திருமண விவகாரம் குடு பிடித்தது.

ஆனந்தனின் தந்தை கணக்கு வாத்தியார். அவர் கணக்குப் போட்டுச் சீதனமாகக் கேட்ட பணம், இரண்டு எஞ்சினியரை வளைச்சுப் போடக்காணும். இரண்டு தங்கைகளுக்கும் சேர்த்துச் சீதனமாகச் சேர்த்து கேட்ட தொகையாக இருக்கவேண்டும். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடும்பங்கள் வீடு வளவுகளை எல்லாம் அடைவு வைத்து இளம் பொடியங்களை ஏரோபுளட்டில் பெர்லினுக்கு அனுப்பியதால் பலரிடம் காசு சேமிப்பில் இல்லை. அனுப்பிய பொடியள் பெர்லின் எல்லை கடந்து பிரான்ஸ், சுவீற்சலன்ட் என்று அலைந்து வேலை செய்து எப்ப காசு அனுப்புவார்கள் என தபால்காரனை வழிமேல் விழி வைத்து பெற்றோர் காத்திருந்த காலம்.

ஆனந்தனின் தந்தை பலரது வயிற் றெரிச்சலையும் கொட்டிக்கொண்டார். பலர் உள்ளுக்குள் திட்டினார்கள். வாத்திக்கு பேராசை என்றார்கள். சிலர் முகத்துக்கே நேரடியாகச் சொன்னார்கள்.

“உங்கடை மகனுக்கு இவ்வளவு இலச்சம் கொடுத்து கலியாணம் செய்யிறதிலும் பார்க்க, பிரான்சில் கோப்பை கழுவிற்றவனுக்கு என்ற பிள்ளையைக் கொடுப்பன். குறைந்த பட்சம் நிம்மதியாக உயிர்ப்பயம் இல்லாமல் என்ற மகள் படுத்தெழும்புவான்”.

மற்றொருவர் “என்ன உங்கட மகனுக்கு தங்கத்தில் குஞ்சாமணி இருக்கெண்டா இவ்வளவு காசு கேட்கிறீர்கள். சரி அப்படி இருந்தாலும் அதை வைத்து என்ன செய்ய முடியும்?” எனச் சிரித்தபடி கேட்டதாக தங்கச்சி ஓட்டுக்கேட்டுச் சொன்னாள்.

அம்மாவும் தன் பங்குக்கு “என்ற மகன், உங்களாலே கிழவனாகிவிடுவான்” என புறுபுறுக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். விடு முறைக்கு வந்த ஆனந்தனுக்கு இவற்றைக் கேட்டு வெறுப்பு வந்து இனி யாழ்ப்பாணம் வருவதில்லை எனத் தீர்மானித்தான்.

இறுதியாக கொழும்பு பலசரக்கு கடையின் முதலாளி ஒருவர் ஏலத்தில்

“... நான் சொல்லுவது உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கசப்பாக இருக்கலாம். இருந்தாலும் சொல்கின்றேன். பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் ஆண்களிலும் பார்க்க வித்தியாசமானவர்கள். மனதில் மகிழ்வோடு இருந்தால் மட்டுமே உடலுறவில் நாட்டம்கொள்வார்கள்.”

வென்று இருபத்திரண்டு லச்சம் டொனேசன், கொக்குவில்லில் வீடு, கார் என வியாபாரத்தை முடித்தார். யாழ்ப்பணத்தில் இரண்டு தங்கைகளுக்கு திருமணம் முடித்து வைப்பதற்காக இருபத்தியிரண்டு லச்சம் வாங்கி தந்தையின் சொற்படி கேட்டு டொனேசன் காசை அப்படியே கொடுத்துவிட்டு நல்ல பிள்ளையாகத் திருமணம் செய்தான் ஆனந்தன்.

முப்பத்திரண்டு வயதுவரை காய்ந்து பருத்தி விதைபோல வெடித்துப் பறக்கும் நிலையில் இருந்த ஆனந்தனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட மேனகா வானத்து மேனகா போல் இல்லாமல், பலசரக்குக்கடைத் தானியத்தின் போசிப்பில் அமோகமாக விளைந்து இருந்தாள். அவளது அங்கலாவண்யங்கள் ஆனந்தனுக்கு கவர்ச்சியாக இருந்தன. இரண்டு வருடங்கள் மகியங்கணையில் எஞ்ஜினியராக இருந்தபோது முதலாவது மகள் பிறந்தாள். மகள் உமா பிறந்த சில மாதங்களில் வந்த 83 கலவரத்தில் இடம் பெயர்ந்து யாழ்ப்பாணம்

போனபின்பு மெல்பேனுக்கு வந்தனர்.

இலங்கையில் வசதியாக வாழ்ந்தவர்களுக்கு வேலை கிடைக்காமல் அவுஸ்திரேலிய வாழ்க்கை கசந்தது. அரசாங்க உதவிப்பணத்தில் வாழவேண்டி இருந்தது. வாழ்க்கையின் சக்கரங்களில் மேல்பக்கத்தில் இருந்து சவாரி செய்தவன், இப்பொழுது அடிப்பக்கத்தில் நசிபடுவது புரிந்தது. உதவிப்பணத்தில் வாழ்க்கை ஓட்டுவது கடினம் என்பதால் எஞ்ஜினியர் வேலை கிடைக்கும் நேரத்தில் கிடைக்கட்டும் எனத் தீர்மானித்து மெல்பனில் டாக்சி சாரதியாக வேலைசெய்தான். வருமானம் அதிகம் கிடைப்பதால் இரவு சிப்ட் ஓடினான். டாக்சியில் இருந்து வீடு வந்தவுடன் களைப்பில் சாப்பிட்டு நித்திரை கொண்டு மீண்டும் எழுந்து போகும் இயந்திர மனிதனாக நடந்துகொண்டான்.

அவுஸ்திரேலிய நாட்டு சுதந்திரமான சூழலில் மேனகாவின் கனவுகளும் அவளது கனவுகளும் வேறுதிசைகளில் சென்றன. அவள் பகலிலும் அவள் இரவிலும் கண்டனர்.

இருவரது இல்லற வாழ்வு புயலில் சிக்கிய கப்பல்போல் தத்தளிக்கத் தொடங்கியது. காதல் உணர்வுகளைக்கொண்ட இரண்டு ஆத்மாக்கள் மீட்டும் இராகம் என்றில்லாமல் உடல் அரிப்பில் வேலியில் உரையும் வெள்ளாடு போல் சுகித்துவிட்டு பகலில் நித்திரைக்கு செல்வான். ஆரம்பத்தில் பல்லைக் கடித்தபடி பொறுத்துக்கொண்ட மேனகா பத்தினிப் பெண்ணாக நடந்தாள். பின்பு வெறுப்பை உடல் மொழியில் வெளிப்படுத்தினாள். சில தடவைகள் அவள் “நீ மென்மையான உணர்வுகள் இல்லாத மனிதன்” என்று சொல்லிவிட்டு அழுது கொண்டு வேகமாக குளியலறை சென்றிருக்கிறாள். அவள் குளியலறையில் இருந்து வருவதற்குள் ஆனந்தன் நித்திரையாகி விடுவான். மேனகா வாய்விட்டுத் திட்டியபடியே வீட்டில் வலம் வருவாள். காலையில் இறக்கிய கருப்பணிச்சாறு மாலையில் வாயில் வைக்க முடியாத புளித்த கள்ளாகிவிடுவதுபோன்று அவள் வாழ்வும் புளித்துப்போனது. புணர்வில் எப்படி மென்னுணர்வைக் காட்ட முடியும் என்பது ஆனந்தனுக்குப் புரியவில்லை.

உடல் உறவுக்கு மென்னுணர்வுகள் தேவையில்லை என்பதை நிரூபித்தபடியே உள்ளத்தில் காதல் இல்லாமல் கலவி செய்ய லாம் என்பதற்கு அடையாளமாக ஒரு மகள் பிறந்தாள். ரேணுகா பிறந்ததும் மேனகா அத்துடன் தாம்பத்தியவாழ்வுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள். கர்ப்பினியாக இருந்தபோது தற்காலிகமாகத்தான் இருக்கும் நினைத்த ஆனந்தனுக்கு ஏமாற்றம் தொடர்ந்தது.

ஆரம்பத்தில் குழந்தை அழும்போது குழந்தையின் அறையில் படுக்க ஆரம்பித்தவள்

பின்பு சிட்டுநியில் இருந்து வரும் இன்பத்தமிழ் என்ற வானொலியை கேட்கவேன்று கடந்த பத்து வருடங்களாக வேறு அறையில் படுத்தாள். டாக்சியோடும் வேலை போய் எஞ்ஜினியரிங் வேலை கிடைத்த பின்பும் நிலைமை மாறவில்லை. வெளியாருக்கு கணவன் மனைவியாக, பிள்ளைக்குத் தாய் தந்தையாக வாழ்ந்தார்கள்.

இப்படியாகத் தொலைத்த இரவுகள் அவனுக்கு நாற்பது வயதில் இருந்து நலமடிக்கப்பட்டுவிட்டதாக உணரப் பண்ணியது. சாப்பாட்டை மேசையில் வைத்து விட்டு தொலைக்காட்சி பார்ப்பாள். இல்லையென்றால் உடம்பு நோகிறது எனப் படுத்துவிடுவாள். என்றாவது ஒருநாள் தட்டுத் தடுமாறி கால் கைபட்டால் விரோதியைப் பார்ப்பது போல் பார்த்துவிட்டு விலத்திக் கொண்டு போய்விடுவாள். பெரிய மகள் பெரிதாகியதால் இந்த விடயங்கள் அவளைப் பொறுத்தவரை தடை செய்யப்பட்ட விவகாரங்களாகிவிட்டன.

அவனிடம் கிரகாச்சாரம் முடிந்து பிரமச் சரியம் எதிர்பார்த்தாள். வாழ்கை என்பது சக்கரம் தானே?

இளைஞனாக இருந்தபோது தகப்பனை தனது எதிரியாக நினைத்த ஆனந்தனுக்கு இப்பொழுது மேனகா அந்த இடத்தை எடுத்து விட்டாளே என்று எரிச்சல் அதிகமாகியது.

எனக்கு நெருங்கியவர்களாலேயே நான் தொடர்ந்து சபிக்கப்படுகிறேனே. இதற்கு மற்றவர்கள் மட்டும் பொறுப்பா? இல்லை நானும் பொறுப்பேற்கவேண்டுமா?

அவனுக்கு மனம் அலைபாய்ந்தது. இக்காலத்தில் ஆனந்தனின் தந்தையார் இறந்தசெய்தி வந்தபோது ஆனந்தனுக்கு

ஐம்பது வயதில் இப்படியான காதலும் கத்தரிக்காயும் தேவையா என யாராவது பார்த்தால் கேட்பார்கள். அங்களுக்கு அடித்து வரலாறு தெரியுமா? சொன்னால்தான் புரியுமா? இருபத்தைந்து வயதிற்கு கீழ்த்தான் காதல் ஏற்படுவதை எழுது சமூகம் தழீழ் தரைப்படங்கள் பார்த்திருக்கிறது. காதல் என்பது அந்த வயதிற்குமேல் ஏற்பட்டால் அது கயமை அல்லது லோலாத்தனம் என வரையறுத்துள்ளது.

எந்தக் கவலையுமிருக்கவில்லை. எனக்கு செய்த கொடுமைக்கு கொஞ்சம் சீக்கிரமாக போய்விட்டார் என நினைத்துக்கொண்டான். கொழும்பில் குண்டு வெடித்ததை காரணம் காட்டி யாழ்ப்பாணம் போவதையும் தவிர்த்துக் கொண்டான்.

கொழும்பில் குண்டு வைத்தவர்களை மனதில் மெச்சிக் கொண்டான். அம்மா அதன் பின்பு கனடாவில் வதியும் தங்கைகளிடம் சென்றுவிட்டான்.

மேனகாவோடு ஒன்றாக இருந்து பிரயோசனம் இல்லை. கோடைவெயில் உறிஞ்சிய தண்ணீர் மாதிரி அவளது காம உணர்வுகள் ஆவியாகிவிட்டால் அவளை தவறு சொல்லி எதுவும் நடக்கப்போவ தில்லை. அந்தக்காலத்திலே யாழ்ப்பாண கத்தரிக்காயும் பருப்பு சோறுமேன உண்டே செழிப்பாக இருந்தவள் இப்பொழுது அவுஸ்திரேலிய இறைச்சி, மீன், சுத்தமான மரக்கறி என்று இரண்டு மடங்காக வீங்கி விட்டாள். முப்பத்தியேழு வயதில் அவள் கன்னியாஸ்திரியாகிவிட்டாள்.

அவளை விட்டு விலகுவதுதான் நல்லது. இப்படி இருவரும் இரண்டு அறைகளில் வாழ்க்கையை விரயமாக்கவியலாது என அவளது உள்ளுணர்வு சொல்லியது.

பிரிவுது இலேசாகத் தெரியவில்லை. பிரிந்தால் வேறு ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை துளிர்ந்தது. ஆனந்தன் உள்ளத்தில் பல கேள்விகள் எழுந்தன. இந்த வயதில் என்ன செய்வது? குடும்பத்தை பிரியும்போது சொத்துக்கள் பிரிக்கப்படுவதுடன் பிள்ளைகள் வாழ்வில் குழப்பமும் ஏற்படும்.

இவற்றை சமாளிப்பது என்ற தீர்மானத் துக்கு வந்தபோது பத்துவருடமாக பாவனையில் இல்லாத ஆண்மையை நம்பி எப்படி வேறு ஒரு பெண்ணைத் தேடுவது என்ற கேள்வியும் எழுந்தது.

இந்த வயதில் ஆண்மையை பரிசோதிக்க ஒரே வழியாக பணம் கொடுத்து பெண் ணொருத்தியை பார்ப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தபோது கால்நூற்றாண்டுக்கு முன்பு தந்தையின் செயல் நினைவுக்கு வந்தது.

இருபத்தைந்து வயதில் அப்பு எனது ஆண்மைக்கு லட்சக்கணக்கில் விலை பேசினார். நான் இப்பொழுது பணத்தைக் கொடுத்து தேடவேண்டியுள்ளது.

பத்திரிகையில் பார்த்து ஒரு மணிக்கு விலை பேசியபின் அவளைச் சந்தித்தான். டாக்சி ஓட்டிய காலத்தில் வாடிக்கையாளரிடம் பேசிய அனுபவம் இப்பொழுது கைகொடுத்தது.

முகவரியையும் நேரத்தையும் கேட்டு அவளது வீட்டிற்கு சென்றபோது கதவை திறந்ததும் சிரித்தபடி வரவேற்று தன்னை ரோஸ் என அறிமுகப்படுத்தினாள்.

இதுதான் முதல் தடவையா? என்றாள் நாற்பது வயதிற்குமேல் இருக்கும். அதிக மேக்கப்புகள் இல்லாமல் சாதாரணமாக இருந்தாள். கொஞ்சம் அரைகுறையாகத்தான் உடை அணிந்திருந்தாள். தொடையின் பெரும்பகுதி வெளித்தெரிந்தது. மார்புப் பகுதியிலும் மேற்சட்டையை கத்தரிக்கோல் விளையாடியிருந்தது.

அவளது தொழிலுக்கான யூனிபோம் ஆக இருக்கலாம். விளம்பரமில்லாமல் வியாபாரம் நடக்குமா?

அந்த ஹோலில் உள்ள சோபாவில் உட்காரும்படி சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்று சில நிமிடத்தில் வைன்கிளாசுடன் வந்தாள்.

இப்படியான உபசாரத்தை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் தயக்கத்துடன் கையை நீட்டி வாங்கியதும் மீண்டும் உள்ளே சென்று தனது கையிலும் ஒரு வைன்கிளாசை கொண்டு வந்தாள்.

வீட்டில்கூட இப்படி உபசாரம் நடக்காது. பொக்கற்றில் கையை விட்டு அவளிடம் பேசிய தொகையை கொடுத்தபோது, நன்றி சொல்லிவிட்டு மீண்டும் உள்ளே சென்று திரும்பிவந்து, பக்கத்தில் உடலோடு நெருங்கி இருந்தபடி “உங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள்” என்றாள்.

ஆரம்பத்தில் தனது அந்தரங்க விடயங்களை அவளுக்குச் சொல்லத் தயக்கமாக இருந்தாலும் மெதுவாக சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“பலவருடங்களாக மனைவியுடன் உற

அவ்வந்தரேயிய நாட்டு அந்தந்தமான ஆழவல் மெனகாவின் அனவகரும் அவனாக அனவகரும் வேறுதேசகனில் சென்றன. அவன் பகல்வயம் அவன் இரவுவயம் அண்டனர். இரவுவயம் இவ்வயம் வாழ்வயம் புயல் சிங்கிய கப்பல்போல் அந்தந்தகந்த நொடங்கியாக. அந்த உணர்வுகளைக் கொண்ட இரண்டு ஆத்தமகன் மீட்டும் இரகம் என்ஈல்வாமல் உடல் அழிப்புல் வேல்யல் உய்யும் வெள்ளாடு போல் அந்தந்தவீட்டுப் பகல்வயம் அந்தந்தயைக்குச் செல்வான்.

வில்லை. மீண்டும் திருமணம் செய்யவிருக்கிறேன். என்னை கொஞ்சம் பரிசோதிக்க எண்ணி இங்கே வந்தேன்.”

“எவ்வளவு காலமாக காய்ந்திருந்தீர்கள்?”

“கிட்டத்தட்ட பத்துவருடங்கள்”

“அப்பாடி.... இது எப்படி முடிந்தது. கத்தோலிக்க பாதிரிமார்களே பிரமச்சாரியம் பேணாத இந்த நாட்டில் இது பெரிய சாதனை” எனச்சொல்லி கன்னத்தில் ஒரு முத்தமிட்டுவிட்டு மீண்டும் உள்ளே சென்று இரண்டாவது வைன் கிளாசை கொண்டு வந்து முன்னால் வைத்தாள்

“இது யாருக்கு?”

“உங்களுக்குத்தான்”

“வைனைத் தந்து அனுப்பிவிட நோக்கமா?”

என நகைச்சுவையாக அவன் கேட்டான்.

குடித்த வைன் பேச்சைக்கூட்டி இலகுவாக்கியது.

பத்துவருடம் காய்ந்த மனிதரை கொஞ்சம் ரிலக்சல் பண்ணவேண்டும். மனமும் உடலும் இறுகியபடி இருந்தால் உடலுறவு இன்ப அனுபவமாக இராது. ஏதோ ஒரு காரியத்தை முடித்துவிட்டது போன்ற திருப்திதான் ஏற்படும்” என்று சொன்னவாறு கட்டி அணைத்தாள்.

அவளது அணைப்பில் இரண்டாவது வைன் விரைவாக உட்சென்றது.

அவளே கையைப் பிடித்து மங்கலான அறையொன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

அவள் தனது மேலாடையை களைந்ததும் அதிசயத்தை பார்ப்பதுபோல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பத்து வருடங்களின் பின்பாக ஒரு பெண்ணுடலை அன்றுதான் பார்க்கிறான். அவனைப் பொறுத்தவரை எங்கிருந்தோ புத்துயிர் கொடுக்கப்பட்டு உயிர்த்தெழுவது

போன்ற சிலிர்ப்பு உடலெங்கும் பரவியது. ஆரம்பத்தில் சிறிய எறும்பு ஊருவது போன்ற உணர்வு மெதுமெதுவாக அலையாகி அவனை பல இடங்களுக்கு வான்வெளியில் கொண்டு சென்று இறுதியில் உடலெங்கும் ஒரு சுனாமி போல் வெடித்தெழும்பி மீண்டும் புவியில் கொண்டு வந்து போட்டபின்பாக அடங்கியது.

ஆனந்தனுக்கு அவளது வைனும், அம்மணமான உடலும் எங்கோ பறந்திருந்த பறவையை மீண்டும் மரப்பொந்துக்குள் பாதுகாப்பாக வைத்துவிட்ட தேவதையின் செயலாக்கியது.

“அவளது கட்டிலில் இருந்து எழும்ப முயற்சித்தபோது கையை பிடித்து இழுத்தாள். இன்னமும் உங்களது பணத்திற்கான வேலை மிச்சம் இருக்கிறது. அவசரப்படவேண்டாம்” என்றாள்.

மருத்துவர் புண்ணுக்கு மருந்து கட்டி விட்டு வார்த்தைகளால் ஆறுதலளிப்பது போலிருந்தது அவளது பேச்சு.

மீண்டும் அவளை அணைத்தவாறு படுத்த போது “என்ன வேலை செய்கிறீர்கள்?”

“எஞ்ஜினியர்”

“எப்பொழுது இறுதியாக மனைவியை விடுமுறையில் அழைத்துச் சென்றீர்கள்?”

“இன்னமும் இல்லை. வீட்டில் முகம் பார்த்து பேசுவதற்கே சிரமமாக இருக்கும்போது விடுமுறைக்கு கூட்டிப்போய் என்னதான் செய்வது?”

“எத்தனை பிள்ளைகள்?”

“பதினைந்து, பன்னிரெண்டு வயதுகளில் இரண்டு”

“உங்கள் மனைவி வீட்டில் இருந்து பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளும்போது

நீங்களும் அந்த வேலைகளில் பங்கேற்பது உண்டா?”

“நான் இருளோடு வேலைக்குப்போய் வேலை முடித்து இருளோடு திரும்பி வரும் போது வேறு எதுவும் செய்ய முடியாது. சில மணிநேர தொலைக்காட்சியுடன் சாப்பாடு என்று எனது ஒரு நாள் முடிந்துவிடும். சனி ஞாயிறு குழந்தைகளின் விளையாட்டு, படிப்பு என நாட்கள் கரைந்து விடுகின்றன.”

“உங்கள் மனைவிக்கு காசு கொடுப்பீர்களா?”

“இல்லை. அவளது பெயரிலும் இணைந்த வங்கிக் கணக்கு என்பதனால் அவளால் எடுத்துக் கொள்ளமுடியும்.”

“அதுவல்ல. நீங்கள் கொடுப்பதற்கும் அவளாக எடுக்கும் உரிமைக்கும் பெரிய வித்தியாசம் உள்ளது. நான் சொல்லுவது உங்களுக்கு கொஞ்சம் கசப்பாக இருக்கலாம். இருந்தாலும் சொல்கின்றேன். பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் ஆண்களிலும் பார்க்க வித்தியாசமானவர்கள். மனதில் மகிழ்வோடு இருந்தால் மட்டுமே உடலுறவில் நாட்டம் கொள்வார்கள். உங்களுக்கு ஒரு உண்மை தெரியுமா? உடலுறவுக்கான சமிக்ஞையை தொடக்குபவர்களே பெண்கள் தான். உங்களது மனைவிக்கு வயதென்ன?”

“முப்பத்தேழு”

“எனக்கு வயது நாற்பத்தைந்து. உங்கள் மனைவியை வித்தியாசமான முறையில் கையாளவேண்டும் என நான் நினைக்கிறேன்.”

“எனக்கு சைக்கோலஜி கவுன்சில்லிங் தந்ததற்கு நன்றிகள்.” எனச் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்த ஆனந்தனுக்கு, ரோஸ் ஞானோபதேசம் செய்த குருவாகத் தோன்றினாள்.

எப்படி எனது மனைவியோடு வித்தியாசமாக நடப்பது? ஆனந்தன் ஆழ்ந்து யோசித்தான்.

இலகுவானதாக இராது. குறைந்தது குடும்பத்தோடு ஹொலிடேக்குச் செல்வோம் எனத் தீர்மானித்து மேனகாவிடம், “இந்த விடுமுறையில் பிள்ளைகளை கூட்டிக் கொண்டு நாம் மலேசியா போவோமா?” என்று கேட்டதும் அவள் பட்டாசாக வெடித்தாள்.

“ஏன்... இப்பொழுதுதான் பிள்ளைகளின் ஞாபகம் வந்ததா?”

“இப்பொழுதுதான் சந்தர்ப்பம் வந்தது.”

“நான் ஹொலிடே காலத்தில் பிள்ளைகளுக்கு ரியூஷன் ஒழுங்கு செய்து வைத்திருக்கிறேன். அதனால் இயலாது.”

திருத்தி மீண்டும் ஓட முடியாத வாகனமாகி விட்டதால் அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விட்டு புதிதாக ஒன்றை வாங்குவது என்ற டாக்சி சாரதி தொழில் அனுபவம் ஆனந்தனை மாற்றி யோசிக்கவைத்தது.

மிஞ்சிப்போனால் மேலும் பத்தோ பதினைந்து வருடங்கள்தான் வாழப் போகின்றோம். எஞ்சியிருக்கும் காலத்தை வீணாக்குவதில்லை என முடிவு செய்தான். ரோசியின் தொடர்பால் இன்னமும் ஆண்மை துளிர்க்கையில் தனது உணர்வுகள் ஊற்றெடுக்கும் கிணறாக இருப்பது அவனுக்குப் புரிந்ததும், மிகுதியுள்ள வாழ்க்கைக் காலத்தை விரும்பும் பெண்ணொருத்தியுடன் கழிப்பதென்று ஆனந்தன் முடிவு எடுத்தான்.

முடிவு எடுத்தாலும் அதை எப்படிச் சொல்லுவது? செய்வது?

வேறு வழியில்லாமல் விவாகரத்து செய்வதாக அவன் கூறியபோது அவள் அதற்குச் சம்மதித்தாள். சொந்த வீடும் அவனது சுப்பரெனுவேசனில் பாதியும் சேர்ந்தால் மில்லியன் டொலருக்கு மேல் வரும். பொருளாதாரத்தில் பிள்ளைகளுக்கும் மேனகாவிற்கும் குறை வராமல் சொத்து பிரிக்கப்பட்டதோடு பிள்ளைகளின் தொடர்புகள் சட்டரீதியாக உறுதிசெய்யப்பட்டது.

ஒருவிதத்தில் மேனகா தனக்கான சுதந்திரத்தை பெற்றதாக உணர்ந்தாள். இலட்சக்கணக்கில் பணம் கொடுத்து பொன் விலங்கு வாங்கி தன்னை பிணைத்ததாக ஆரம்பத்திலே நினைத்தவளுக்குக் குழந்தைகள் அவளது மனதில் நிறைவையும் ஆறுதலையும் கொடுத்தார்கள். விவாகரத்து இதுவரைகாலம் சுமந்த சமையை இறக்கியதாக மேனகா உணர்ந்தாள்.

ஆனந்தனது பிரச்சினை தொடர்ந்தது.

எப்படி பெண்தேடுவது? இன்றநெற்றில் உள்ள விளம்பரங்கள் மூலம் முயற்சித்தபோது

வதைப்பார் என்றே அஞ்சுகின்றார்

ஒன்பது பெற்ற தாய்

- செ. சீரீக்கந்திராசா (இங்கிலாந்து)

ஒன்பது பெற்றான் ஒருநூறாய்
ஒன்றோனும் தான் அருகிவ்வை
ஒன்பதும் அகதி ஆயிற்று
ஒவ்வொரு நாடாய்ப் போனார்கள்
ஒன்பது வயதின்று அவளுக்கு
எழுந்து நடத்தல் அரிதாக்க
கண்பழு தாகிய போனதனால்
கைக்கடி மொன்றே துணையாக்க
கண்தனை ஓடிக்கொண்டாலோ
காவக்கூட ஆவிவ்வை
ஒன்றிப்பார்க்க அவளுள்ளம்
ஏங்கிக் குடித்துத் துவள்கிறது
மேலைத் தேயம் வாழ்கின்ற
மெய்மார் அவளை அழைக்கின்றார்
மாவைக்காலம் ஆயிற்று
மடியும் நேரம் அழுகிற்று
மேலைத் தேயம் போயென்ன,
வாலைப் பருவம் வாராதே!
மேலைத் தேயம் வாடிவென்பார்
மேலைத் தேயம் வந்தபின்னர்
வேலைக்காரி போற்றினை
வதைப்பார் என்றே அஞ்சுகிறார்

தாராளமாக தரவுகள் வந்தன. கடைகள், ஹோட்டேல் என்று சீனப்பெண்கள், பிலிப் பைன்ஸ் பெண்களாகப் பார்த்து டேற்றிங் செய்தான். ஒவ்வொரு பெண்ணும் பல வருடங்கள் வயதில் குறைவாக இருந்தது மட்டுமல்ல, பலரது நோக்கம் அவஸ்திரேலிய குடியுரிமை பெறுவதேயாகும். இறுதியில் அவஸ்திரேலிய - ஐரிஸ் வெள்ளை இனப் பெண்தான் அவனது பழைய வாழ்க்கையைக் கேட்டாள். நாற்பத்தைந்து வயதான அவளுடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் இங்கிலாந்தில் தங்களது வாழ்க்கைத் துணைகளோடு இருந்தார்கள். இவளும் பிள்ளைகள் வீட்டை

விட்டு போனபின்புதான் புதிதாக துணை ஒன்றைத்தேடும் எண்ணத்தில் இருந்தாள். அவளை அவனுக்கும் பிடித்தது. சாப்பாட்டு கடைகளில் சாப்பிட்டால் தனது தரப்புக்குத் தானே பணம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற அவளது கொள்கை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. மற்றவர்கள் அவனது சொத்து விவரத்தை மட்டுமே கேட்டனர்.

அவளுடனான ஒருவருட காதுல் விவகாரங்களுடன் அவனுக்கும் மேனகாவுக்கும் விவாகரத்தும் கிடைத்தது. அதன்பிறகு ஆனந்தன் சேராவை பதிவுத்திருமணம் செய்தான்.

அன்று இரவு சிட்னியில் உள்ள பெரிய ஹோட்டலில் தேன்நிலவை கழிப்பதற்காக சேராவும் ஆனந்தனும் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். போயிங் விமானத்தின் வேகம் அவனுக்கு குறைந்திருப்பதாகத் தெரிந்தது.

அவனது அவசரத்தை சேரா புரிந்து கொண்டதற்கு அறிகுறியாக அவனது தொடைகளில் தனது கையைப் போட்டாள்.

அவளது கைகளில் முழங்கைகளுக்கு கீழ் இருந்த சில குண்டுமணி கரிய புள்ளிகளை தடவினான்.

“நாற்பத்தைந்து வயதில் ஐரிஸ் பெண்ணை மணம் செய்தால் இப்படியான புள்ளிகளை தவிர்க்க முடியாது” என்றாள் மின்னலான சிரிப்புடன்.

எப்பொழுதும் நேரடியாக பேசுவது அவளது சுபாவம். அப்படியான அவளது உரையாடல் வந்துவிழும் வார்த்தைகள், மற்றவர்களை வார்த்தைகளைத் தேடும் நிலைக்குத்தள்ளிவிடும்.

“இந்தப் புள்ளிகள் உனக்கு அழகை கூட்டுகின்றன” என்றான்.

“சட்டப்.. நான் ரீன் ஏஜ் பெண்ணாக இருந்தால் இதை ஏற்றுக் கொண்டு சந்தோசப்படுவேன்.”

“எனக்காக அப்படி மாறுவாயா?”

“ரீன் ஏஜ் பெண்ணாக மாறினால் எனது அனுபவம் என்னை விட்டுப் போய்விடுமே?”

சிரித்தவாறு அவனது தலையைத் தட்டியபடி கூறினாலும் அவளது இதயத்தின் சிறு மூலையில் இந்த வயதில் திருமணம் செய்யாமல் தவிர்த்திருக்கலாம் என்ற எண்ணம்

வந்தது. ஆனந்தனை நேசித்தாலும் கல்யாணம் என்ற பந்தம் இருட்டில் உள்ளே நுழைந்த திருடனைப்போல் ஆகிவிட்டது அவளுக்கு. ஆனந்தன் அவசரப்படுத்தினாலும் மேலும் சில வருடங்கள் தான் பொறுத்து பார்த்து இருக்கவேண்டும் என மனதிற்குள் அவள் யோசிக்கத்தொடங்கினாள்.

சிட்னி கிங்ஸ்போட் விமான நிலையத்தில் இறங்கி பதிவு செய்திருந்த ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலுக்கு சென்றபோது இரவு எட்டு மணியாகிவிட்டது. ஹோட்டல் அறை ஹனிமூன் சூட் எனப்படும் இரண்டு அறைகளைக்கொண்ட ஆடம்பரமான வீடு போல் இருந்தது. வரவேற்பு அறை, அதைவிட இரண்டு அறைகள் கொண்டது அந்த சூட்.

வரவேற்பு அறையில் பழங்கள் வைக்கப்பட்டு இருந்தன. பெரிய அறையில் அழகாக விரிக்கப்பட்டிருந்த கிங் சைஸ் கட்டில் அவனது மனதில் கிளர்ச்சியை உருவாக்கியது.

“எனக்கு பசிக்கிறது” என்றாள் சேரா.

“அறைக்கு வரவழைப்போமா?”

“ஹோட்டலுக்கு அருகாமையில் சைன்ஸ் ரெஸ்டோரண்டைப் பார்த்தேன். நாங்கள் அங்கு போய் சாப்பிடுவோம்.”

ஆனந்தன் மனதுக்குள் இன்று இரவு எட்டு மணியில் இருந்து காலை எட்டு மணிவரையும் அவளுடன் கட்டிலில் இருப்பது என்ற திட்டத்திற்கு மாறாக வெளியே போக இருந்தது ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது.

வெளியே சென்றபோது சிட்னியின் கடல்காற்று மெதுவாக முகத்தை தடவி நாக்கில் உப்பு கரித்தது. அலையோசை கேட்காத போதிலும் கடல் அதிக தூரத்தில் இல்லை என்பதை உணர்த்தியது.

ஹோட்டலின் கீழ்ப்பகுதியை அண்டிய பகுதியில் வரிசையாக இருந்த பல்வேறு உணவுக் கடைகளில் ஒன்றான சீனா உணவுக் கடையொன்றின் உள்ளே அவள் புகுந்தாள். சுத்தமாக துடைக்கப்பட்டிருந்ததால் முடிய கண்ணாடிக் கதவு அவளது முன் தலையில் இடித்தது. சற்று நிலையிழந்து பின்வாங்கினாள்.

நெற்றியைத் தடவியபோது “சேரா, நீ ஓகேயா” எனக்கேட்டான் ஆனந்தன்.

சிலகணங்களில் “பிரச்சினை இல்லை” என்ற அவள் உள்ளே பிரவேசித்தபோது ஆனந்தன் அவளைப் பின்தொடர்ந்தான்.

அவள் வெஜிரேரியனாக இருந்ததால் அவளிடமே உணவைத் தெரிவு செய்யச் சொன்னபோது அவள் தெரிவு செய்தாள்.

“உணவின்போது வைன் தேவையா?” என்றபோது தலையாட்டி மறுத்தாள்.

“ஏன் மவுனமாகிவிட்டாய்?”

ஒன்றுமில்லை எனத் தலையை ஆட்டினாள்.

ஆனந்தனுக்கு மனதில் அமைதியில்லை. எப்பொழுதும் இந்த ஒரு வருடத்தில் சேரா இப்படி மவுனமாக இருந்தது கிடையாது. அவனுக்கு முற்றிலும் புது அனுபவமாக அந்தத் தேன்நிலவு கரைகிறது.

“உனது முகத்தில் குழப்பமாக இருக்கிறதே?”

அவளிடம் இருந்து பதில் வரவில்லை விரைவாக உணவு முடிந்ததும் அமைதியாக சேரா ஆனந்தனைப் பின்தொடர்ந்தபடி ஹோட்டலுக்குள் சென்றாள்.

அறைக்குள் சென்றதும் “என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.” என்றாள்.

“நாம் ஹனி மூனுக்கல்லவா வந்தோம்”

“ஆனந்தன் மன்னிக்கவேண்டும். எனக்கு அப்போது தலையில் அடிபட்டபோது உங்களை மெல்லிய உணர்வுள்ள கணவனாக என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. தற்போதைய மனநிலையில் தனிமையில் படுக்க விரும்புகிறேன்” என அந்தக் கதவை மூடிக் கொண்டு பெரிய அறையினுள்ளே சென்றாள் சேரா.

மெல்லுணர்வு. அது என்ன மெல்லுணர்வு? என யோசித்தபடியே அந்தச் சிறிய அறையில் இருந்த தொலைகாட்சியில் எதாவது ரொமான்ஸ் காட்சிகள் கொண்ட படம் வராதா எனப் பல சனல்களை மாற்றியபடி இருந்தான் ஆனந்தன்.

[ஞானம் - 164 ஜனவரி 2014]

ஈழத் தமிழரின் புலம்பெயர் வாழ்வியலும் திரைப்படங்களும்

-திலகன்

“புலம்பெயர்வு” என்பது பூர்வீகக்குடி மக்கள் தமது நிலத்தினை நீங்குதலே. ஆயினும் இப்பதம் பொதுவழக்கில் நாடுகடந்து செல்வதைச் சொல்லவே பயன்படுகிறது. நாட்டு எல்லைக்குட்பட்ட இவ்வகை நிகழ்வுகளுக்கு “இடம்பெயர்வு” எனுஞ் சொல் உபயோகத்தில் இருக்கிறது. புலம்பெயர்வுக்கு ஒத்ததும், தனித்துவமானதுமான ஏராள சிக்கல்களை இடம்பெயர்வும் அகப்படுத்தியிருக்கவே செய்கிறது. ஆயினும் ஆய்வு எல்லைகள் கருதி இப்பத்தியானது நாடு கடந்த ஈழத் தமிழ் மக்களின் பெயர்வை மட்டுங் கருதி அவர்தம் வாழ்வியற் சிக்கல்களைக் காட்சிப் படுத்திய சில சமீபத்தய (2014) திரைப்படங்களையும் ஆராய இருக்கிறது. எனினும் படைப்பாளிகள் பற்றிய விபரங்கள் இப்பத்தியின் தேவை அல்லாததால் அவை பிரக்ஞாபூர்வமாகத் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இற்றையத் தேதியில் மிகச் சக்தி வாய்ந்த ஊடகம் சினமா. அதனாற்றானோ என்னமோ ஆகவும் வீணடிக்கப்பட்டு வருவதும் அது வாகவே இருக்கிறது. “சினமா” எனுஞ் சொல் காட்சிப்படுத்தும் இடத்தினையும் சுட்டுவதுண்டு. ஆயினும் இப்பத்தியின் பிரகாரம் “சினமா” என்பது திரைப்பட உற்பத்திப் பரிமாணங்களினால் அடையாளம் கொள்கிறது. மொழி, இடம், காலம், திரைத்துறை, அரசியற் பரிமாணம், கலை-வர்த்தக விகிதாசாரம், குறிவைக்கப்படும் பார்வையாளர்கள் என்பன ஒரு சினமாவை இனங்காண உதவும் உற்பத்திப் பரிமாணங்களுட் சிலவாகும் (எ+கா தென்னிந்திய தமிழ்ச் சினமா, உலக சினமா, வர்த்தக சினமா, மீதொர்த்த சினமா, மாற்று சினமா...).

புலம்பெயர் மக்களிடையே திரைப்பட

வுருவாக்க முயற்சிகள் பரவலாகவே இடம் பெற்று வருகின்றன. சொல்லப்பட வேண்டிய கதைகள் அம்மக்களிடம் நிறையவே இருக்கின்றன. கனடாவில் மட்டுமே கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களில் 44 முழுநீளத் திரைப்படங்கள் தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றன. பெருமளவிலான குறுந்திரைப்படங்களும் பிறப்பெடுக்கின்றன. ஆயினும் இவையெல்லாம் பெரும்பாலும் தனித்த, சுயாதீன, தீவு முயற்சிகளாகவே அமைந்து விடுவதால், ஒருங்கிணைந்த திரைத்துறைக் கட்டமைப்பு எதுவும் இன்னமும் அமுத்தமாக இனங்காணப்படவில்லை. அவ்வாறான கட்டமைப்பொன்றுக்குரிய முயற்சிகள் சமகாலத்தில் அதிகரித்து வருகின்றன.

புலம்பெயர் தமிழர்கள், தஞ்சம் கோரிய தமிழர்கள் குறித்துப் பேசுவதாக விளம்பரப் படுத்திக் கொண்ட தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சினமா முயற்சி எதுவும் அதைச் சரியாகக் கையாளவில்லை. மலேசிய, சிங்கப்பூர்த் தமிழ்ச் சினமா பிரசவிக்கும் தமிழ்த் திரைப்படங்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு. அவற்றுள் எதார்த்த நிலை குறித்த சித்திரங்கள் இன்னமும் அரியவை என்பதோடு அவற்றால் தென்னிந்திய சினமாவைத் தாண்டி இலங்கையுட் கால் பதிக்க முடிவதில்லை பொதுமக்கள் பார்வைக்குக் கிடைப்பதில்லை.

இனி இலங்கைத் தமிழ் சினமாவின் நிலை பற்றி ஆய்வோம்.

இலங்கையிலான, இலங்கையின் சிங்கள, தமிழ் சினமா முயற்சிகள் 1950களில் ஆரம்பித்தன. பங்களித்தவர்கள் பட்டியலில் சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மூவினப் பெயர்களையும் கொண்ட திரைப்படங்கள் இக் காலகட்டத்தில் மிகுந்திருந்தன. தொழிநுட்ப, கதை,

சுமார் நூற்பது ஆண்டுகள் புலம் பெயர்தலையும், புலம்பெயர் வாழ்வியலையும், அடிப்படை யாகக் கொண்டு ஈழத்தமிழருக்கு பண்பாட்டு ரீதியிலான கலாசாரம் உண்டாகியிருக்கிறது. அந்தப் பண்பாடு மற்றவர்களிடத்தும் வேறுபட்டும், சக புலம்பெயர் வாழிகளிடத்தில் கொஞ்சத்தை வாங்கியும், தம்முடைய புராதனத்தைக் கொஞ்சம் புதுப்பித்தும், தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சினமா, ஊடகங்கள் போன்றவற்றின் பாதிப்பில் சிலவற்றை தமக்குள் வடிக்கப்படுத்தியும் ஈற்றில் ஒரு கலவையான, தம்மால் தங்கமுடியாத பண்பாட்டை உருவாக்கிவிட்டிருக்கிறது.

தனித்துவ ரீதியில் அவ்வளவு மிளிர்ச்சி கண்டிருக்காவிட்டாலும் இலங்கைத் தமிழ்த் திரைத்துறையின் வளர்ச்சியிற் தொய்வு தொற்றியிருக்கவில்லை. ஆர்வலர்களின் எண்ணிக்கை தொடர்ந்தும் அதிகரித்து, 1978இல் மட்டும் ஆறு இலங்கைத் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் வெளிவந்தன. பிற்பாடு வித்திடப்பட்ட குழப்பங்கள் காரணமாக இந்த ஓட்டம் தடைப்பட்டது. தேசிய திரைப்படக் கூட்டுத்தபனம், தேசிய வெளியுறவு சினமா தொடர்புத்தபனங்கள், இலங்கை வர்த்தகர்கள் சம்மேளனம், இலக்கியப் புரவலர்களின் தேடல், அதற்கும் பின்னர் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்கள், ஒரு சில தனியார் அமைப்புகள் இலங்கையிற் தமிழ்த் திரைத்துறை முயற்சிகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கின.

சமகாலத்தில் இலங்கையிலும் தமிழ் மொழித் திரை முயற்சிகளின் அலை எழுந்திருக்கிறது. தமிழ், முஸ்லிம் கலைஞர்கள், ஆர்வலர்கள் அதற்கான உழைப்பைத் தொடர்ந்தும் உள்ளிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்வழைப்பினை மதிக்கும் அதே சமயம், ஒரு சில விதிவிலக்குக்கள் நீங்கலாக இம்

முயற்சிகள் இன்னமும் அதற்குரிய கலை-வர்த்தக தானம், மக்களின் (எமது, சர்வதேச) அபிமானம், அங்கீகாரத்தினை அடையவில்லை. இன்றளவில் இது ஒரு குறையே. தொழி நுட்பம், கதை, அறம், பண்பாட்டு இயங்கியல், அரசியல் நோக்குகளில் ஏற்றமும் ஆழமும் மிக்க திரைத்துறை முயற்சிகளின் அதிகரிப்புக்குக் காலம் கட்டியுஞ் சொன்னாலும் அவ்வாறான படைப்புக்களின் வீத அதிகரிப்பு ஆய்வுக்குரியதே.

ஒரு பெறுதியான தொழிற்துறைக் கட்டமைப்பு இதுவரை வாய்க்காததால் இன்னமும் இலங்கைத் தமிழ் சினமா என்பது இடையில் தொலைக்கப்பட்ட ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. ஆதலால் ஈழ மக்களின் புலம்பெயர் வாழ்வியலை 'முறையாகக்' காட்சிப் படுத்திய/ஆவணப்படுத்திய தமிழ்த் திரைப்படங்கள் இருக்கின்றன ஆயினும் அவ்வாறான 'சினமா' இதுவரை இல்லை. இப் பத்தியின் தலைப்பும் அதையே பிரதிபலிக்கிறது.

காலத்துடனான புலம்பெயர் படைப்பாளிகளின் (மேற்குலகு நாடுகள்) மனோநிலை, நோக்கு, தேவை மாற்றங்களைப் பரிசீலிப்போம். விதிவிலக்குளை விடுத்து பொதுவான, மைய நீரோட்டங்களை மட்டுங் கருதுக.

ஈழத் தமிழரின் மேற்குலகப் பிரவேசம் கடந்த ஐந்து தசாப்தங்களாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் காலகட்டத்தில் இவர்களது புலப்பெயர்வுகளின் நோக்கம் ஒரே தன்மையுடையதாக இருக்கவில்லை. எழுபதுகளில் நாட்டைவிட்டு ஓடியமையின் நோக்கம் முழுவதும் அரசியல் தஞ்சமாக இருந்தது. யுத்தத்தின் ஆரம்பகாலமாக இதைச் சொல்லலாம்.

பின்னால் சொந்த நாட்டின் இராணுவத் தினதும், போராட்ட இயக்கங்களினதும்

வன்முறைக்கெதிரான பெயர் தலாய் உயிர்பயம் கேட்டுவருவதாக இருந்தது. பின்னால் தொண்ணூறுகளிலும் இரண்டாயிரத்திலும் குடும்ப அங்கத்தவர்களின் ஒன்றிணைவுக்கான வருகையாக புலப் பெயர்வின் நோக்கம் மாறியது. இதன்முதல் கட்டத்தில், முகவர்கள் மூலமான இரகசியக் குடியேறலாயும், பிந்திய கட்டத்தில் குடிபெயர்தல் ஒப்புமையாக சட்டவழி மூலமாகவும் இருந்தது.

இவை தவிர திரவியந் தேடி ஏற்படும் பெயர்வுகளும் தசாப்தங்களாய்த் தொடர் கின்றன.

சுமார் நாற்பது ஆண்டுகள் புலம் பெயர்தலையும், புலம் பெயர் வாழ்வியலையும், அடிப்படையாகக் கொண்டே ஈழத்தமிழருக்கு பண்பாட்டு ரீதியிலான கலாசாரம் உண்டாகியிருக்கிறது. அந்தப் பண்பாடு மற்றவர்களிடத்தும் வேறுபட்டும், சக புலம்பெயர் வாழிகளிடத்தில் கொஞ்சத்தை வாங்கியும், தம்முடைய புராதனத்தைக் கொஞ்சம் புதுப்பித்தும், தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சினமா, ஊடகங்கள் போன்றவற்றின் பாதிப்பில் சிலவற்றை தமக்குள் வழக்கப் படுத்தியும் ஈற்றில் ஒரு கலவையான, தம்மால் தடுக்கமுடியாத பண்பாட்டை உருவாக்கி விட்டிருக்கிறது. பண்பாட்டின் முக்கிய கூறுகளாகக் கருதப்படுபவை மொழியும், நடத்தைக் கோலங்களுமேயாகும். இதுவே வாழ்வியலும்.

புலம்பெயர் தமிழர்களால் இன்னமும் மேற்கத்தைய மக்களின் பண்பாட்டுடன் ஒட்டிக்கொள்ள அல்லது ஏற்றவாறு தம்மைப் பண்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. அவர்கள் மெல்லவும் முடியாமல் சொல்லவும் முடியாமல் ஒருவித இறுக்கத்துக்குள் இருக்கிறார்கள். துணைத் தேர்வு, பாலியல் தேவை, சம பாலீர்ப்பு, குடும்பப்பிறழ்வு, குடும்பங்கள் பல் வகைமைப்படுதல், அந்நியமாதல் போன்றன இன்றைய புலம்பெயர் மக்கள் அதிகளவில் எதிர்நோக்கும் சவால்களாகும்.

தசாப்தங்கள் தாண்டித் தொடரும்

புலம்பெயர் வாழ்க்கையானது நிறையப் பேசுபொருட்களை புலம்பெயர் மக்களுக்குக் கொடுத்து விட்டிருக்கிறது. கதைப்பதற்கு இனமும், இனவழிப்புத் தொடர்பான விடயங்களும், தாயகம் பற்றின ஏக்கங்களும் மட்டுமே என்றிருந்த காலம்போயே போய்விட்டது. புலம்பெயர் மக்களுக்கிருக்கும் பண்பாட்டு நெருக்கடியும், உறவுச் சிக்கல்களும், பொருளாதாரமும், மொழிப் பாவனையும் இன்றைய நாட்களில் பேசப்பட வேண்டியன. இன்னமும் தாயகத்தில் தாமில்லாது வாழும் மக்கள் தம்மைப் பற்றியும் ஏனைய புலம்பெயர் வாழிகளைப் பற்றியும் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பது பற்றியும், இரு வேறு பிரிவினரிடையேயும் உள்ள பண்பாட்டுத்தளத்தை யார் அதிகாரமிடுகிறார்கள், நிர்ணயிக் கிறார்கள் என்பவையும் பரிசீலிக்கப்படவேண்டும்.

புராதன வாழ்விட வாசிகளாகட்டும், இடம் பெயர்ந்தவர்களாகட்டும், புலம் பெயர்ந்தவர்களாகட்டும் அனைத்துத் தரப்பினருமே ஏதோவொரு பண்பாட்டு அழுத்தத்திற்கு உட்பட்டு வாழும் ஒரு ஒட்டுமொத்த சமூகமாகவே நாம் இருக்கிறோம். ஆகவே ஈழத்தமிழரைப் பற்றி, அவர்களை ஆவணப்படுத்துதலைப் பற்றிப் பேசும் போது, இந்த அழுத்தம் கட்டாயமாகச் சினமாவில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். இற்றைக்கு முப்பது வருடங்கள் முற்பட்ட நிலையை, போர்ச் சூழலின் நேரடிப் பாதிப்புக்களை மட்டும் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பதாலோ, பண்பாட்டு மாற்றம் நடக்கவில்லை என்று காட்டுவதாலோ, நடைபெற்ற பண்பாட்டு மாற்றத்தை மறைக்க முற்பட்டாலோ இனி வரும் முற்றிலும் வேறுபட்ட புலம்பெயர்மக்களுக்கும், ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்களுக்கும் நேர்மையானதொரு ஆவணப்படுத்தல் இல்லாதுபோகும். அவ்வாறு அமையின் அது இன்றைய சினமாத் திரைச் செயற்பாட்டாளர்களின் துரோகமிழைப்பாகவே கொள்ளப்படும்.

புலம்பெயர் வாழ்வு குறித்த படைப்புக்கள்

மேற்சொன்னவாறு பன்முகப் பார்வை கொள்ள வேண்டிய அதே சமயம், அவை படைப்பாளிகளின் புலம்பெயர்வின் நியாயம் அல்லது அப் புலம்பெயர் தேசத்தின் சமகால வாழ்வியல் அறங்கள் சார்ந்தே பிறந்திருக்குமென்பதால் அவையும் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

முதல் கொஞ்சக் காலங்கள் என்ன மொழியில் திரைச் சொல்லாடல் அமைய வேண்டு மென்கிற பதைபதைப்பு இருந்தது. இலங்கையிலான இலங்கையின் தமிழ் சினமாவின் அறுபதுகளிலும் “ஈழப்பேச்சு மொழி” வெறுப்புணர்ச்சி இருக்கவே செய்தது. “பனங்கொட்டைப் படம் எங்களுக்கு வேண்டாம்” கூக்குரல்கள் கலரிகளில் எழுந்திருக்கின்றன. இப்போதும் திரைத்துறைக் கலைஞர்களிடையே அந்தக் குழப்பம் நீடிக்கிறது.

ஒரு துப்பாக்கியும் மோதிரமும், அடங்கா மதவி, இருளின் நிழல், மாசிலன் இவை நான்கும் இப்பத்தியில் பார்வைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிற மிகச் சமீபத்தைய திரைப் படங்கள். இவற்றுள் முதலாவது ஒரு முழுநீளத் திரைப்படம் ஏனையவை குறுந்திரைப்படங்கள்.

இந்த நான்கு திரைப்படங்களும்

துல்லியமான, பிரத்தியேக உரைமொழியினைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறான பல மொழிவழக்கு - முன்னோடித் திரைப்படங்களில் உரைவழக்கு சரியாகக் கையாளப்பட்டிருக்கின்றது.

ஒரு எதார்த்தத் திரைப்படத்தின் மொழி வழக்கினைத் தீர்மானிப்பது காட்சிப் படுத்தப்படும் மக்களே. எவரைக் காட்டுவதாகச் சொல்லப்படுகிறதோ அவரது மொழிவழக்கே திரையில் ஒலிக்க வேண்டும். இதில் குழம்பிக்கொள்ள எதுவுமில்லை. இருந்தாலும் வணிக நோக்குகள், திரையிலான எமது மொழி வழக்கின் பரிச்சியமின்மை, தாழ்வுச் சிக்கல்கள் என்பன கிளர்த்தி வரும் சந்தேகப் பார்வைகள் இன்னுமும் தெளிவின் தரிசனத்தைத் தவிர்த்து வருகின்றன.

எதைப் பேசுபொருளாக வைப்பது என்பதில் எப்போதுமே தடுமாற்றம் இருக்கிறது. புலம்பெயர் சினமாக்கள் தாயகத்தை மையமாக வைத்து எடுக்கப்பட வேண்டுமா, தத்தமது வாழ்விடங்களை பிரதிபலிக்க வேண்டுமா? புலம்பெயர்மக்களின் கலாசாரம் தாயக மக்களினது கலாசாரமா? புலம்பெயர் தேசத்தினதா? அல்லது இரண்டுக்கும் மத்தியிலுள்ள பிரபலமான கலாசாரத்திலொன்றா?

இன்று உள்ளதிரைச் செயற்பாட்டாளர்களில் மிகப் பெரும்பங்கினருக்கு, கலாசாரத்தை மாற்றுக் கலாசாரமாகவும், மாசுபட்டதாகவும் (?) காட்டுவதில் மிகுந்த தயக்கமிருக்கிறது. காலத்துடன் கலாசாரம் மாறும் என்பதை மறந்து விடுபவர்கள், தமக்கு அறிமுகமாகும் கலாசார அவத்தையைத் தொடர்ந்தும் இறுகப்பற்றி கொண்டிருப்பதன் மூலம் முட்டுக் கட்டைகளாகின்றனர். இவ்வகையான சினமா செயற்பாட்டாளர்கள் தமது தலைமுறை தொடர்ந்தும் அதே அவத்தையில் இருக்கிறது,

நிலா முற்றத்தில் அம்மாவுடன் நிலாச்சோறு, தென்னங்கீற்றுக்குள் நிலா தெரிதல், பாட்டி கதை சொல்லல், கோயில்கள், பெண்கள் இப்படியிருந்தனர், ஆண்கள் இப்படி ஆதிக்கப்படுத்தினர், பூட்டனின் மீசையில்... இன்ன இன்ன வகையறாக்களில் ‘பெரியவர்கள்’ எனக் கருதப்படுகிற நடுத்தர, முதிய தலைமுறையினர் தமது ‘அனுபவங்களை’ அடுக்கி, இளைய தலைமுறையினரில் தொகுத்து, அவர்களைக் குற்ற உணர்ச்சிக்கு ஆளாக்கி, அநாவசிய கலாசார அதிர்வுகள் செய்து வருகின்றனர்.

இருக்கும், இருக்க வேண்டும் என்கிற மன நிலையிலிருப்பர். இவர்கள் தொடர்ந்து நிகழும் மாற்றத்தை ஆவணப்படுத்தத் தவறுவர் தத்தமது பொருளாதார பலத்தை வைத்து எதனை மக்களுக்குக் காட்ட வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பர்.

திரைச் செயற்பாட்டாளர்கள் மாற்றத்தை விதைப்பவர்கள் அல்லாது போயினும் மாற்றத்தைப் பதிபவர்களாகவேனும் இருக்க வேண்டும். தென்னிந்திய வணிக மயமான திரைத்துறையில் கூட மிகத் தாராளமான இவ்வகைப் பதிவுகளுண்டு.

ஒரு துய்பாக்கியும் மோதிரமும் திரைப்படமானது கனேடியப் புலம்பெயர் வாழ்வியலின் கூறுகளால் சமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சம பாலீர்ப்பு, பாதுகாப்பு, துணைத்தேர்வு, குழந்தை வளர்ப்பு, உறவு, வன்முறை, இயக்கங்களுக்கிடையிலான மாறுதலும் போன்ற ஏராளச் சமூகப் பக்கங்களிலான பிசிறுகளைப் பதிக்கிறது. தலைமுறை இடைவெளி பெருமளவான உளநல பிரச்சினைகளின் ஆணி வேராயிருக்கிறது. உரிமைகள், சுதந்திரம் மறுக்கப்படுகையில் பிறக்கும் வன்முறை மனோபாவத்தினையும், ஏனைய வன்முறைத் தோற்றுவாய்களையும், நாளாந்த வாழ்க்கையிலான இவற்றின் ஊடாட்டங்களையுந் திரைப்படம் தொடுகிறது.

இன்றைய இளைஞர்களின் தேவையும், நடுத்தரப் பிராயத்தினரின் தேவையும், முதியவர்களின் தேவையும் மிக்க வேறானதாயிருக்கிறது. ஒரு தலைமுறையினுடைய வாழ்வியல் அருவியில் அடுத்த தலைமுறையுந் தோய முடியாது, அதே வாழ்க்கையை வாழ்வியலாது என்கிற அடிப்படைப் புரிந்துணர்வைச் சமகால முதலிரண்டு தலைமுறைகளில் (நடுத்தர, முதிய) மிகப் பெரும்பானமையோரால் ஏற்க இயலுவதில்லை.

நிலா முற்றத்தில் அம்மாவுடன் நிலாச் சோறு, தென்னங்கீற்றுக்குள் நிலா தெரிதல், பாட்டி கதை சொல்லல், கோயில்கள், பெண்கள் இப்படியிருந்தனர், ஆண்கள் இப்படி ஆதிக்கப்படுத்தினர், பூட்டனின் மீசையில்... இன்ன இன்ன வகையறாக்களில் “பெரிய வர்கள்” எனக் கருதப்படுகிற நடுத்தர, முதிய தலைமுறையினர் தமது “அனுபவங்களை”

அடுக்கி, இளைய தலைமுறையினரில் தொடுத்து, அவர்களைக் குற்ற உணர்ச்சிக்கு ஆளாக்கி, அநாவசிய கலாசார அதிர்வுகள் செய்துவருகின்றனர். உண்மையில் “பெரிய வர்கள்” தமது கலாசாரத்தைப் பற்றி பெருமைப்படுவதற்கும், புதிய தலைமுறையை நகையாடவும் பிரத்யேகமாக எதுவுமே இல்லை. தொடர்ந்தும் புதுப்பித்துக் கொள்ள முடியாமல் இடையில் ஓய்ந்து விடுகிறமையும், ஆளுமைக் குறைப்பாடுமே தலைமுறை இடைவெளியின் தலையாய தோற்றுவாய்கள்.

முன்னைய தலைமுறையின் அதே வாழ்க்கையை அடுத்த தலைமுறையும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்குமானால் அங்கே ஏதோவொரு பரிணாமப் பிறழ்வு உருவாகிவிட்டிருக்கிறது என்பதையே அது சுட்டும். ஆகவே தமது வாழ்நாளைப் பற்றிய ஆவேசமான பிடிப்பை மற்றவர்களுக்குத் திணிப்பதைச் சமகாலத்து முதலிரண்டு தலைமுறையும் நிறுத்த வேண்டும். அன்றைக்கு இன்றைய படைப்பாளிகளால் தாங்கள் உணருவதைத் தாங்களாகவே வெளிக் கொணரக்கூடிய அருபம் நிகழக்கூடும்.

இத் திரைப்படத்தில் தலைமுறை இடைவெளி மிக அழுத்தமாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். தாய் தமிழிலும் பதிலுக்குப் பிள்ளை ஆங்கிலத்திலும் நிகழ்த்தும் சம்பாஷணைகள், பிள்ளைகள் மீதான பெற்றோரின் கனவுகள், எதிர்பார்ப்புக்கள், தெரிவுகளின் திணிப்புக்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். ஒரு காட்சியில் தந்தை மிகுந்த அக்கறையோடு மகனுக்கு வாழ்க்கைத் தெரிவுகள் பற்றி அறிவுறுத்துவார். மகனாக்கோ அது கடும் எரிச்சலையே உண்டு பண்ணும். ஒரு கட்டத்தில் தமது பெற்றோரைக் கொலை செய்தால் என்ன என்பதான பயங்கரமான உணர்ச்சி வெடிப்பு அப் பிள்ளைகளுக்குள் எழுந்து விடுகிறது.

விசா அற்ற புலம்பெயர் சக தமிழர்களின் உழைப்பை தமிழ் முதலாளிகள் எவ்வாறு சுரண்டுகிறார்கள் என்பதைப் பதியும் குறுந்திரைப்படம் **கிருஷ்ணின் நிழல்**. மிக எளிமையானதொரு திரைப்படமாகவிருப்பினும் சிந்தனைத் தூண்டல்களைத் தாராளமாகவே தருகிறது. இனம், மதம், மொழி எல்லா வற்றையும் ஊடறுத்து வர்க்கம் தமக்குட்

கைகோர்த்துக் கொள்ளுவது வழமை. யுத்தங்கள் பெரு முதலாளிகளுக்கும் ஏனைய அதிகார வர்க்கத்தினருக்கும் இனிக்கவே செய்யும். இன்னமுஞ் சொல்லப் போனால் அமைதியான சூழலை இவ்வகைப் பிரிவினர் விரும்பர். பயத்தின் பிடியில் மக்களை வைத்திருப்பதுதான் பாசிசத்தின் பிரதான பலம்.

பெரும்பாலான ஈழத்துப் படைப்புக்கள், “ஏன் இப்படியானோம்”, “எப்படி இருக்கிறோம்” என்பதோடு முற்றுப் பெற்றுவிடும். “என்ன செய்ய வேண்டும், முடியும்” என்பது குறித்து அவை பேசுவதில்லை. பின்புல ஆய்வொன்றுக்கு நேரமொதுக்கிச் சரியோ, தவறோ தீர்வொன்றினைப் பரிந்துரைப்பதில்லை. அவ்வாறு பேசும் ஒரு சிலவற்றினுள் மாசிலன், அடங்கா மதவி அடங்கும்.

விவாகரத்துச் செய்து கொள்ளும் தம்பதியரில் யாரேனும் ஒருவராவது “கெட்டவராய்” இருப்பர் என்கிற வழமையான திணிப்பை “மாசிலன்” நிராகரிக்கின்றது. இருவர் மணமுடிக்கும் பட்சத்தில் அவர்கள் இறுதிவரை ஒருவரோடு ஒருவர் வசித்தே ஆக வேண்டும் (ஆண் எனின் இவ் விதி தளர்த்தப்படலாம் அல்லது நீக்கப்படலாம்) என்கிற விதியும் சேர்த்தே நிராகரிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு பிரியும் தம்பதியினர் தமது மகன் மாசிலனின் நலனை உறுதிப்படுத்த எவ்விதம் அறிவுபூர்வமாய் அணுக வேண்டும் என்பதைச் சொல்லுகிறது படம். படம் யார் மாசில்லாதவன் என்பதையும் விவாதிக்கத் தவறவில்லை. விவாகரத்து, அடக்கமான முறையில் தம்பதியினரின் கோபப் பரிமாற்றங்கள் என்பதாக வேறுபட்ட பண்பாட்டுக் களத்திலும் அதே சமயம் ஈழத்து மொழிவழக்கிலுமமைந்த இத் திரைப்படம் கலாசாரக் கலவையை நன்கு ஆவணப் படுத்தவே செய்கிறது.

இதற்கு எதிரிடையான திரைப்படம் **அடங்கா மதவி**. இது குடிக்கு அடிமையான கணவன் இவ்வளவு இழிநிலைக்கு இறங்கினாலும் கடைசிவரை சேர்ந்தே இருக்க வேண்டிய சமூக இறுக்கங்களோடும் மூன்று மகள்களோடும் .பிரான்சில் வாழும் பெண் பற்றியது. என்ன செய்தும் ஆற்றாத அவள் இறுதியில் தன் அடங்காத கணவனைத் தானே நொண்டியாக்கி விடுகிறாள். சமகால,

கடந்தகால தமிழ்க் கலாசாரம் பெண்களுக்கு விதித்திருக்கும் இடர்களையும், தப்ப வழியில்லாத தாழ்களையும், தெரிவுச் சுதந்திரத்தின் தொலைப்பையும் காட்டி நிற்கிறது. துணிகரமான முடிவின் மூலம் ஒரு உடைப்பினைச் செய்திருக்கிறது அடங்கா மதவி.

ஒரு பெண் தனித்து ஒரு குடும்பத்தை நடத்துவதற்கான சவால்களை அவளின் மொழியில் மிகச்சாதாரணமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆண் குடும்பத்தலைவனாகவும், பெண் கீழ்ப்படிந்தவளாகவும் இருக்கும் சமூக அமைப்பிற்கு இது ஒரு சாட்டையடி. பெண் ஆணை தன் உழைப்பில் பராமரிப்பதாகவும், புலம் பெயர்ந்திருந்தாலும் பண்பாட்டு விழுமியங்களுக்காக அவனது உயிரைக்காவு வாங்காமல் அவனை முடமாக்கி

ஒரு வெளிப் பார்வைக்காகவும், அடிமனத்தின் இனம்புரியாத குடும்ப உறவின் பாசத்திற்குமாய் இரண்டுக்கும் நடுவில் எமது பெண்கள் வாழும் வாழ்க்கையை காட்டியிருக்கிறார்கள். இதுதான் உண்மையும் கூட. ஒரு பெண்ணின் பலத்தை அழகாகக் காட்டிய குறுந்திரைப்படம் இது. பெண்களுக்கான பலம் உழைப்பிலும் உடல் உறுதியிலும் கூட இருக்கிறதாய் காட்டும் போது எம்மவர்கள் மீது நம்பிக்கை வருகிறது.

புலம்பெயர் வாழ்க்கை என்பது எமது மக்களின் இன்னொரு பிறப்பைப் போன்றது. ஒரு மீள் தொடக்கம் அது. அவர்களது வாழ்வும் சமூகவியலும் அவர்களுக்கான பண்பாடும் இன்னும் நீண்டுகொண்டே போகும். ஏனெனில் அவர்களுக்கான தனித்துவம் தோன்றிவிட்டது.

□□□

அகச்சுவருக்குள் வேண்டும்

புரிதல் முழுமையற்ற நிலை வாழ்வு, வாழ்தல் பற்றிய தோற்றம் மயக்கம், கலாச்சாரப் பண்பாட்டின் மேலான பிரமை கூடிய பயம். சமத்துவத்தின் தெளிவின்மை. ஆதிக்கம், அடிமைத்தனம் போன்றவற்றின் உள்வாங்கல். புரிதலின்போது ஏற்படும் மோதலின் ஆதிக்க வீரியம் தரும் தடுமாற்றம் ஆமையாய் மீண்டும் உள்ளே..

அந்த அறையில் ஆழ்ந்த அமைதி நிலவியது. திறந்திருந்த யன்னலூடு வந்த காற்றுசூட, உள்ளேவர அஞ்சி நின்றுபோனது. திரைச்சீலைகள் விறைப்பாகிப் போயிருந்தன. வீதிகள் இயங்கமறுத்தன. நிசப்தம்... எங்கும் நிசப்தம்.

முழங்கால்களில் மணலின் நெருடல். மெதுவாகக் கையைநீட்டி முட்டியைத் துடைத்துப் பின்கையால் நிலத்தையும் தடவிச் சுத்தம் செய்தாள். கலா மெதுவாக நகர்ந்து முட்டுக்காலுக்குச் சுகமான இடம் தேடும்போது, தன் மனம் ஆண்டவன் மேல் லயிக்காமல் கால் நோகுமே என்று திரும்பியதற்காக வெட்கம் வந்தது. மெல்லக் கண்திறந்து மாமியைப் பார்த்தாள். மாமி அசைவின்றிச் செபித்துக் கொண்டிருந்தது கலாவிற்கு எரிச்சலைத் தந்தது. கண்களை இறுக மூடி மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி ஆண்டவரைக் கண்முன் கொண்டுவர முயல, கொத்தாக அவள் தலைமயிர் பிடித்திழுத்து முகத்தில் ஓங்கி ஒரு குத்துவிட்டான் ரவி. கலா ஆடிப்போனாள்.

மீண்டும் மனத்தை ஒருங்கிணைத்து மெல்ல.. மெல்ல ஆண்டவரை மனதுக்குள்.. அப்பாடா வந்து விட்டார். என்ன தேஜஸ் ஆன முகம். முகத்தில் சோகம் நிழலாடியது. உற்றுப் பார்க்க கண்களின் விளிம்பில் கண்ணீர் தெரிந்தது. கலாவின் உடல் புல்லரித்துப்போய் மனம் விம்மியது. தனது நிலைகண்டு கண்ணீர் சிந்தும் ஆண்டவர். உடலில் உஷ்ணம் மேவியது. “ஆ” வென்று கத்தி ஆடவேண்டும் போலிருந்தது.

ஆனால் முடியாது. ஆண்டவரின் இடத்தில் அதற்கு அனுமதியில்லை. மௌனமான பிரார்த்தனைக்குரிய இடம்து. அது எல்லாம் வேறு இடத்தில்தான். கலாவிற்குத்தான் எதையோ இழந்துவிட்டது போலொரு உணர்வு. இல்லை நான் இழக்கவில்லை. ஓர் இடத்தில் கிடைக்காததை இன்னுமோர் இடத்தில் பெற்றுக் கொள்கிறேன். இது மனித இயல்புதானே. சமாதானமானாள்.

அன்றொரு நாள் பிள்ளையார் பால் குடிக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டுத் தலை முழுக்கி வெறும் வயிற்றுடன் (கைப் பிள்ளைக்காரி ஒரு வாய் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போ என்று மாமி கெஞ்சிக் கேட்டும் அவள் மசியவில்லை) பிள்ளையாருக்குக் கலா பால் கொடுக்க எவருக்கும் குடிக்காத வகையில் அவள் கொடுத்த பாலை மட்டும் அவர் மடக்கு, மடக்கு என்று குடித்ததும் அவள் பக்திப்பரவசமாகிக் கால்கள் நடுங்க உடல் புல்லரித்துப் பச்சை உடம்பில் உஷ்ணம் ஏறியதால் மார்புகள் நனைந்து போனது. திடுக்கிட்ட கலா உடல் உதறி “ஆ” வென்று கதற, ரவி பதறிப் போய் விபூதி எடுத்துத் தலையில் தடவ அமைதி அடைந்தவள், ஏன் வீண் வம்பென்று கழுத்தில் தொங்கிய பிள்ளையார் பென்ரன் கொளுவிய சங்கிலியைக் கழற்றி வைத்ததும் ஞாபகம் வந்துபோனது.

எத்தனை, எத்தனை விரதங்கள் பிடித்திருப்பாள். இருந்தும் மகன். பிரசாந்தின் ஆஸ்மாவிிற்கு எந்தக் கடவுளும் உதவாத வேளையில்.. ஆண்டவரின் அருள் பற்றிக் கூறினாள் மாமி. முதலில் தயங்கினாலும் பின்னர் மகனின் உடல் நிலையை எண்ணி மாமியுடன் பிரார்த்தனைக்குப் போய் வந்தாள் கலா. என்ன

அதிசயம்! மகனின் மூச்சுத்திணறல் மட்டுமல்ல போனசாகக் கலாவின் முதுகுவலியும் நின்று போனது.

சாத்தான் என்ற பெயரோடு முருகனும், பிள்ளையாரும் காட்போட் பெட்டிக்குள் புகுந்து கொண்டனர். பிள்ளையாருக்கும், முருகனுக்கும் தன்னுடன் அவ்வளவு சரியில்லை என்பதில் முன்பே சந்தேகமிருந்தது. அவளுக்கு. அதற்கான காரணம் அவளுக்கு மட்டுமே தெரிந்த ரகசியம். தான் தெரியாமல் செய்த தவறிற்கு அவர்கள் தன்னைத்தொடர்ந்து கண்டித்துக் கொண்டுவருவது அவளுக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை.

பாடசாலைக் காலத்தில் ஏழாம் வகுப்பு படிக்கும்போது, வகுப்புச் சரஸ்வதிபூசை வந்தது. கலா சரஸ்வதி கடைசம் உள்ளாள் என்று பாடசாலையில் எல்லோரும் நம்பினார்கள். தேவாரம் பாடுவது அவளுக்குப் பிடித்தமான ஒன்று. வகுப்புப் பூசை ஆயிற்றே. கலா மும்முரமானாள். முதல்நாள் இரவே மல்லிகை, செவ்வந்தி, கனகாம்பரம் என்று வீடுவீடாகச் சென்று பிடுங்கி வந்து இரவிரவாக இருந்து மாலை கட்டினாள். மூன்று கிழமைகளுக்கு முன்பே பூசைக்குப் போட என்று வெளுத்துவைத்த வெள்ளைச் சட்டையைப்போட்டு முழுகிய தலையை நுனியில் மட்டும் பின்னி, ஈரம் சொட்டச்சொட்டக் கையில் பூமாலையுடன் பாடசாலைக்குத் தயாரானபோது அடிவயிற்றை வலித்தது.

கலா திடுக்கிட்டுக் கலண்டரைப் பார்த்தாள். கணக்குப்படி இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இருந்தன. “இப்ப வராது” மனதைச் சமாதானப் படுத்திவிட்டுப் படியிறங்கத் துடைகள் இரண்டும் விண்விண் என்றன. தான் கட்டிய பூமாலை, வெளுத்த சட்டை, அவல், சுண்டல், வடை, கத்தி பிசகாமல் பயிற்சி செய்துகொண்ட “ஓம் சக்தி ஓம்” பாடல் எல்லாமே ஒரு கணம் கண்முன்னால் வந்த போது எதுக்கும் இருக்கட்டும் என்று நப்கின் துணையுடன் (அப்போதெல்லாம் பாட்டியின் பழைய சேலை) வெளியேறினாள்.

கட்டிய மாலையைக் கடவுளுக்குச் சாத்தி ஆரவாரப்பட்டபோது மனம் தித்திக்கென்று குற்றம் செய்வதாக ஓர் உணர்வு வந்து மனதைக் குத்தியது. இல்லை. இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இருக்கிறது. கண்ணால்

கண்ட பின்பும் கோவிலுக்குப் போயிருந்தால் அது பாவம். நான்தான் காணவில்லையே. வந்திருந்தாலும் எனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லலாம். யாருக்குச் சொல்வது? கேள்வி எழுந்தது. யாருக்கு? சரஸ்வதிக்குத்தான். சரஸ்வதி அவள் மாலையில் ஜொலித்தாள். இவளும் பெண்தானே. இவளுக்கு வருவ தில்லையா? மெதுவாக சரஸ்வதி முகம் நோக்கினாள். சரஸ்வதி மிகவும் சீரியலாகத் தன் பூஜையில் லயித்து இருந்தாள். முருகன் ஊம்.. அவளைக்கண்டு கொள்ளவில்லை. பிள்ளையார் மட்டும் வாய்க்குள் ஒரு நக்கல் சிரிப்புடன் கலாவைப் பார்த்தார். (“உந்தாளுக்கு எங்க பொம்பிளைகளோட பிரச்சனை விளங்கப்போகுது”) சிலுப்பிக் கொண்டாள் கலா.

சாம்பிராணி, சந்தனக் குச்சி, கற்பூரம், அவல், சுண்டல் என்று கலவையாய் எழுந்த மணம் மூக்கைத்துளைக்க மெய்மறந்து “ஓம் சக்தி ஓம்” இழுத்துப் பாடினாள். அடிவயிற்றில் வலியால் உடல் பிசுபிசுத்தது. பக்திப் பரவசம், குற்ற உணர்வு, உடற் சோர்வு ஒன்று கூடி உடல் உதற “ஊ” என்ற ஒலியுடன் ஆடத்தொடங்கினாள். “கலாவிற்குக் கடவுள் கடைசம் நிறைய உண்டு.” பாடசாலையில் பேசிக்கொண்டார்கள். இருந்து இரண்டு முறையும் க.பொ.த. சாதாரணத்தில் கலாவைப் பழிதீர்த்துக்கொண்டாள் சரஸ்வதி.

அதன்பின்பு படித்த வெள்ளை மாப்பிள்ளை கிடைக்கவேண்டும் என்று ஊராரோடு சேர்ந்து சூரிய உதயத்திற்கு முன்பெழுந்து தலை முழுகி நடந்து நல்லூர் கோயில் போகத் தொடங்கினாள்.... கண்ணீர் வடித்து மனம் உருகி வாயில் தேவாரத்துடன் வேண்டி நின்றவளின் மனதைக் கெடுத்தான், ரவி. முருகனை மறந்து ரவியை அவள் தரிசிக்க, இப்படியாக முருகனையும் பகைத்துக் கொண்டாள் கலா. காதலிக்கும்போது சினிமா வசனம் பேசிய ரவி, இப்போதெல்லாம் கை ஓங்கத்தொடங்கிவிட்டான். நிச்சயமாக இது முருகனின் வேலைதான் என்று கந்தசஷ்டி விரதம் பிடித்து நூலும் கட்டிப்பார்த்துவிட்டாள். ரவி மாறுவதாக இல்லை.

மாமி கண்விழித்துக்கொண்டாள். ஒரு மணி நேரப் பிரார்த்தனை இருவரையும் தெளிவுபடுத்தியிருந்தது. எல்லை நிலை வரும்

போது ஆண்டவன் எப்போதும் துணை நிற்பான் என்ற பலமான நம்பிக்கை சுகம் தந்தது. கலாவின் வாய் வெடிப்பிலிருந்து சிறிது இரத்தம் கசியத் தொடங்கியது. பிரார்த்தனைக்காய் அதிகம் வாய் அசைத்துவிட்டாள் போலும். கசிந்த இரத்தத்தைப் புறங்கையால் துடைத்துப் பாவாடையில் தேய்த்தாள். மாமி ரிஷு பெட்டியை எடுத்து ஒளித்துவிட்டாள். கேட்பதற்குக் கலாவிருகுப் பிடிக்கவில்லை. தொடக்கத்தில் காட்டிய அன்பு மாமியிடம் இப்போது இல்லை. புரிந்தது. புரியாதது போலிருந்தாள் கலா. என் செய்வது, புரிந்து ரோஷம் வந்து, என்ன பெரிதாக நடந்து விடப் போகிறது. ஒரு குழந்தையுடன் கனடாக் குளிரில் நாதியற்று நிற்பதுதான் உண்மை. இதற்குள் ரோஷம் வேறு.

“நீ பிள்ளை ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை லோயர்மார் இப்பிடித்தான் காசு கறக்கிறதுக்குச் சொல்லுவாங்கள்.” பத்தாம் முறையாகச் சொன்னாள் மாமி. எப்படியாவது பிரச்சனை இன்றிக் கலாவை ரவியுடன் சேர்த்துவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கலாவின் நிலைதான் எனக்கும். மாமியின் மனம் அடித்துக்கொண்டது.

“எனக்குப் பயமா இருக்கு மாமி”

“எனக்குப் பயமா இருக்கு, எனக்குப் பயமா இருக்கெண்டால், யோசிச்சு இருக்க வேணும். ஆம்பிளைகள் அப்பிடி இப்பிடித்தான் இருப்பீனம். நாங்கள்தான் அனுசரிச்சு நடக்க வேணும். உவங்களுக்கு எங்கட கலாச்சாரம் பண்பாடு எங்கை விளங்கப்போகுது. ஒரு கேஸ் கிடைச்சிட்டுது எண்ட உடன பிரிச்சு வைச்சிடுவாங்கள். உனக்கு இஞ்ச ஆர் இருக்கீனம். ஏதோ கொஞ்ச நாளைக்கு இஞ்ச இருக்கலாம். பிறகு, உனக்கு எல்லாம் ரவிதானே. சின்னப்பிள்ளையோட என்ன செய்யப்போறாய். அவன் எதிர்காலம் பற்றி யோசிச்சுப்பாத்தியே. ஏதோ பெரிய கெட்டித் தனம் செய்திட்ட மாதிரி பொலீசுக்கு அடிச்சுப் போட்டு அல்லாட்டி கொண்டு நிக்கிறாய்” மாமி சிலுப்புடன் நகர்ந்தாள்.

கலாவின் மனம் தித்திக்கென அடிக்கத் தொண்டைக்குள் எதுவோ சிக்கிக்கொண்டது. கேள்விகள் ஏதுமின்றித் தன் பக்கம் குற்றப் பார்வைகள் விழத் தொடங்குவது புரிந்தது. கால் விறைக்கும் குளிர், மகன், நிரந்தரமற்ற

வேலை, இருப்பது இவ்வளவுதான். இதற்குள் ரோஷம் என்றால் பொருந்தாது. தனக்குள் துவண்டாள் கலா.

இரண்டு பேருக்கும் எழுந்த வாக்குவாதம் கைகலப்பாகி முகத்தில் ஒரு சிறுகாயம். எங்களுக்குச் சேர்ந்து இருக்கத்தான் விருப்பம். பிரச்சனை என்று பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. கலாவின் வாக்குமூலம் இப்படியிருந்தால் ரவிக்குத் தண்டனை குறையும். ஒரு தமிழ் லோயரின் அடவைஸ் அது. இரண்டு பேருக்கு எழுந்த கை கலப்பு என்ன ஒரு வார்த்தை. எனக்கு இப்போது பிச்சைவேணும். சாப்பாடு, படுக்கை, உடை, இதற்காக நான் வில்லி வேஷம் போட்டாகவேணும். ரவியைத் தண்டனையிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும். வேறு வழி..

பத்துநாட்கள் ஆகியும் வாய்க்காயம் இன்னும் ஆறவில்லை. விண்விண்ணென்று வலி வேறு. கோரமான முகத்துடன் கொத்தாக அவள் தலைமயிர் இழுத்து ஓங்கி அறைந்தான் ரவி. பாவாடை நுனியில் வாயை ஒற்றிக் கொண்டாள் கலா. மாமிக்குக் கலாவைப்

திருமணமான புதிதில் என் உணர்வுகளை மீட்டிப்பார்த்தவன்தான் ரவி. ஆனால் காலப்போக்கில் என்னைப் பிடிக்கவில்லை. அவன் வேறு பெண்களுடன் எல்லை மீறுவதும் அவளுக்குத்தெரியும். உண்மையைக் கூறப்போனால் அவளுக்கும் அவளைப் பிடிப்பதில்லை. எங்காவதுபோய்ச் சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டு வந்தான் என்றால் தான் நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்று நம்பினான். ஆனால் அதுவும் கிடைக்கவில்லை. அவளைத் தினம்தினம் புழுதியில் போட்டுப் புரட்டி எடுக்கிறான். எடுத்ததற்கெல்லாம் கை ஓங்குகின்றான். கேட்டால் அதற்கும் கை ஓங்கல்தான். எதிர்த்து நிற்க என்னால் முடியுமா? தனியாகக் கனடாவில் நான் என்ன செய்து விடப்போகிறேன்?

பார்க்க அருவருப்பாக இருந்தது. தலை இழுத்தால் மயிருடன் சீப்பை வைக்கிறாள். கழற்றிய உடுப்பு நிலத்திலும் கட்டிலிலுமாகச் சுருண்டு போய்க் கிடக்கிறது. ஒண்டுக்குப் போய்விட்டு வரும்போதுகூடக் கைகழுவும் சிலமன் இல்லை. இவளுக்கு ரவி அடித்ததும் சரி. ஒரு கணம் நினைத்த மாமி பின் பாவம். அப்பாவி. சொல்லிக்கொடுத்தால் தெரிந்து கொள்வாள். பாவப்பட்ட ஜன்மத்துக்கு உதவினால் எனக்குப் புண்ணியமாப் போகும்....

“மாமி நான் கொஞ்ச நேரம் படுக்கப் போறன்” கலா நகர்ந்தாள். வந்து பத்து நாட்கள் ஆகிவிட்டது. சாப்பாட்டுக்கு காசு பற்றிக் கதையில்லை. சரி, அதுதான் போகட்டும் எண்டு விட்டால் சமைக்கவாவது கொஞ்சம் உதவலாம். ஏந்த நேரமும் சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டுப் போட்டு ஒரு படுக்கை. மாமி மனதுக்குள் புறுபுறுத்தாள்.

இயலாமை மெல்ல மெல்லத் தன்னை ஆட்கொள்வதை உணர்ந்தாள் கலா. இனிமேலும் தாமதித்து ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை. என் இந்த நிலை என்னால் வந்தது. இதற்கு முடிவும் நான்தான் எடுக்கவேண்டும். மகனுடன் தனியே

இருக்கும் துணிவு என்னிடம் நிச்சயமாக இல்லை. புரிந்தது. மாமி முகம் சுளிப்பதற்கு முன் வெளியேறிவிட வேண்டும்.

தலையணை ஒன்றை எடுத்துத் தொடைக்குள் சொருகி இறுக்கியபடியே மெல்லக்கண் மூடியனாள். நிம்மதியாகப் படுத்து எத்தனை நாட்களாகிவிட்டது. எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாக, சாத்தான் என்று தூக்கிப்போட்ட சாமிகள் வந்து பயம் காட்டினர். சரி தவறு தெரியாது தவித்தாள். சிந்திக்கச் சிந்திக்க மாடியில் இருந்து குதித்துச் செத்துப்போனோரின் பட்டியல் பயம் தந்தது. அம்.... அம்.... கை நீட்டி மகன் அழுதான். நெஞ்சு கனத்தது. ரவியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு.... தன்னை அழைத்துப்போகச் சொல்வதைத்தவிர வேறுவழியில்லை.

ரோஷம்காட்டி ரவிக்குத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்தால் முற்றாகப் பாதிக்கப் படப் போவது தானும் மகனும் தான் என்ற உண்மை உறைத்தது. எப்படியாவது ரவியைத் தண்டனையில் இருந்து காப்பாற்றவேண்டும். மீண்டும் வீடுபோய் நிம்மதியாக வாழ வேணும்.

நிம்மதி. அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. எது நிம்மதி? அத்தியாவசியத் தேவைகள் பூர்த்தியாகிவிட்டால் நிம்மதியான வாழ்வாகிப் போகுமா? இப்போது அவள் இருக்கும் நிலையில் ஆம் என்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அன்பு, பாசம், காதல் அற்ற நிலையில் பணத்துக்காகமட்டும் ரவியுடன் வாழவேண்டிய அவலநிலை அருவருப்பைத் தந்தது. எனக்கும் ஒரு விபச்சாரிக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவள் பணத்துக்காக ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொருத்தனுடன் படுக்கையை பகிர்ந்து கொள்கிறாள். நான் பணத்துக்காக ஒருத்தனுடன் ஒவ்வொரு நாளும் படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறேன். அவளுக்காவது பத்துப் பேரில் ஒருத்தன் அன்பாக நடந்து கொள்ளலாம். அவள் உணர்வுகளை மீட்டிப் பார்க்கலாம். ஆனால் எனக்கோ?

திருமணமான புதிதில் என் உணர்வுகளை மீட்டிப்பார்த்தவன்தான் ரவி. ஆனால் காலப்போக்கில் என்னைப் பிடிக்கவில்லை. அவன் வேறு பெண்களுடன் எல்லை மீறுவதும் அவளுக்குத் தெரியும். உண்மையைக் கூறப்போனால் அவளுக்கும்

அவனைப் பிடிப்பதில்லை. எங்காவதுபோய்ச் சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டு வந்தான் என்றால் தான் நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்று நம்பினான். ஆனால் அதுவும் கிடைக்கவில்லை. அவளைத் தினம்தினம் புழுதியில் போட்டுப் புரட்டி எடுக்கிறான். எடுத்ததற்கெல்லாம் கை ஓங்குகின்றான். கேட்டால் அதற்கும் கை ஓங்கல்தான். எதிர்த்துநிற்க என்னால் முடியுமா? தனியாகக் கனடாவில் நான் என்ன செய்து விடப்போகிறேன்? எங்கு போனாலும் ரவி முன்னால், நான் பின்னால் ஒரு நாயைப்போல. இதுதான் என் வாழ்க்கை. ரவி தான் எனக்குக் பலம்.... பலவீனம் எல்லாம்.

தமிழ் லோயர் கூறியது போல், தனக்கும் ரவிக்கும் கைகலப்பு ஏற்பட்டதாகக் கூறி முடிவெடுத்துத் தண்டனையிலிருந்து ரவியைக் காத்துக் கொண்டாள். இப்போதெல்லாம் ரவி அவளுடன் அவ்வளவாக முகம் கொடுத்துக் கதைப்பதில்லை. கலாவிற்கு வேதனையுடன் கூடிய மகிழ்ச்சி அது. தனது கடமைகளைச் செய்துவிட்டு அவளும் ஒதுங்கத்தொடங்கினாள். இனிமேல் தன்னை அதிகம் சிரமத்திற்கு உள்ளாக்கமாட்டான். மகனுக்காக இருவரும் ஒரே கூரைக்குக் கீழ் இருந்துவிட்டுப் போவோம். கனவுகளைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு.... வாழப்பழகிக் கொண்டாள்.

அன்று வேலைக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த ரவி சாப்பிடுவதற்காக மேசை மேல் இடியாப்பத்தை வைத்துவிட்டுக் கறிக் கிண்ணத்துடன் வந்த அவள், அறைக்குள் சினுங்கும் மகன் குரல் கேட்டுக் கிண்ணத்தை அவசரமாக மேசைமேல் வைத்து விட்டுத் திரும்பியபோது, தலையிரைக் கொத்தாகப் பிடித்திழுத்து முகத்தில் ஒரு குத்துவிட்டான் ரவி. சில நிமிடங்கள் நட்சத்திரங்கள் சுற்றத் தலையைப் பிடித்தவள் வாயிலிருந்து இரத்தம் வடிந்தது. ரவி சாப்பிடாமல் வேலைக்குச் சென்றுவிட, காயத்திற்கு ஐஸ் வைத்து ஒற்றியபடி நிலத்தில் சிந்தியிருந்த கறியைத் துடைக்கத் தொடங்கினாள் கலா... பக்கத்தில் ஓட்டிக்கொண்டு அவள் மகன்....

(யாத்மாகி நின்றாள் தொகுப்பிலிருந்து)

□□□

கின்று காலையும்
நேற்றைய காலநிலை
அலங்காரம் கலையாமல்
ஆண்களும் பெண்களும்...

புரமன்னரும் மனைவியும்
பெற்றோர்க்கு பதிலாய் ஓடி ஆடி
பதினாறு வயதொன்று
பக்கத் தொழனாய் தொடர்ந்த
தெருக்களிலும் காரர்களிலும்
ஆண்களும் பெண்களும்....

ஐயரும் வந்து
அருந்தி காட்ட
முதல் வரிசையில் நின்று
கைகலக்கி காசு கொடுத்த
பவுண் போட்டு
பாசல் கொடுத்த
யடத்திற்கு முகம் காட்டி...

ஓ... என்ன சனம்!
என் நண்பன் சொன்னான்
உடரில் நடந்ததுபோல்
கொடுத்ததுதென்று.

பாவம், அவன் அங்கே
வாகனத்து வெடிமுண்டில்...
செல்லடியில்...
கொபுது பேர் மாண்டதில்
கொவனது சகோதரனும்
இருவனாக இருந்திருந்தால்!

ஆனால் இங்கே! சினிமா
கூத்தாடகர்களுக்காக,
திருமண விழாவிற்காக;
பிறந்த நாளுக்காக
அன்னிய நாட்டுத்
தெருக்களில் அலங்காரமாக...

அகதிகளாய் வந்து
ஐரோப்பிய நாடுகளில்
நிலையான இடம் தேடி
தெருக்களில் அலையுமீ
ஆண்களும் பெண்களும்...

(குன்றி : மனிதம் - 01)

-சுவாநேஷ்

ஐரோப்பிய தெருக்களில்...

அண்மைக்கால புலம்பெயர் பெண் எழுத்துக்கள்

-றஞ்சி (சுவிஸ்)

எம்முடைய “அலைந்துழல்வு” வாழ்க்கை கிட்டதட்ட 30 வருடங்களைத் தாண்டிவிட்டது. முற்று முழுதான வேறான கலாசாரச் சூழல், இந்த நாடுகளின் இயற்கைக்கு முகம்கொடுப்பதில் இருந்த சிரமங்கள், நாடுகளுக்கு நாடு கலாசாரத்தின் வேறுபாட்டிற்கேற்ப பெண்களை அடக்கும் செயற்பாட்டில் வேறு பாடுகள் இன்னமும் காணப்படுகின்றன. இந்த நவீன வாழ்வின் அங்கமாகிப்போன வேற்று நிலப்பரப்புடன் தன்னிலை எவ்வாறு உரையாடுகிறது என்பதையும் பெண்களின் பிரச்சினைகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு இலக்கியத்தினூடாவே புகலிடப் பெண்களின் பெண்ணியச் செயற்பாடுகள் ஆரம்பமாக இருந்தது என்றே கூறலாம்.

பெரிதும்மையப்படுத்தப்பட்ட நிலைமைக்கு அப்பால் பெண்களின் பரந்துபட்ட பிரச்சினைகள் மிக ஆழமான விமர்சனத்துக்கும் ஆய்வுக்கும் உட்படுத்தப்பட்ட நிலைமை மெல்ல மெல்ல உருவாகலாயிற்று. அந்த வகையில். பெண்களின் சமூகநிலைமை, அவர்களின் இருப்பு, பெண் ஆண் அசமத்துவ உறவின் பல்வேறு பரிணாமங்கள், பெண்களுக்கெதிரான வன் முறைகள், ஆணாதிக்க ஒடுக்குமுறைகள், பெண்களின் அகவய உணர்வுவெளிப்பாடுகள் ஈழப்போராட்டத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம், ஓவியம், நாடகம், எனப் பல்வேறு தளங்களிலும் புலம்பெயர் பெண் எழுத்தாளர்கள் தமது

கவனத்தைக் குவிக்கத் தொடங்கினர்.

அவற்றைத் தமது கலை இலக்கியப் படைப்புக்களின் வழியே வெளிக் கொணர லாயினர். அவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்தினர், தமது எதிர்ப்பையும் மறுப்பையும் வெளிக்காட்டினர். தமது பிரச்சினைகளுக்காக மட்டுமின்றி சமூக, தேசிய, உலகளாவிய பிரச்சினைகள் தொடர்பான தமது விமர்சனங்களை முன்வைத்ததோடு, அநீதிகளுக்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான தமது குரலை ஒங்கி ஒலிக்கச் செய்தனர்.

சமுதாய மறுசீரமைப்பில் தமது காத்திரமான பங்களிப்பு குறித்த ஆழமான தமது புரிதலையும் செயற்திறனையும் பதிவுசெய்தனர். காலங்காலமாக நான்கு சுவர்களுக்குள் முடக்கப்பட்டிருந்த அவர்களின் ஆற்றலும் உணர்வுகளும் அகன்றதொரு தளத்தில் தமக்கான சிறகுகளைத் தாமே கட்டமைத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகளில் புகலிடப் பெண் எழுத்துக்கள் தன்முனைப்புப் பெற்றன. பெண்களின் கலை இலக்கியப் பிரவேசமானது பல வகையிலும் புலம்பெயர் கலை இலக்கியப் பரப்புக்குப் பன்முகத் தன்மையை வழங்கிற்று என்றால் அது மிகையன்று.

1980 - 1986களில் போர் வன்முறைகளால் புலம்பெயர்ந்து வந்த மூத்த பெண் எழுத்தாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட

இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றியும் அவர்களால் எழுதப்பட்ட பெண் எழுத்துக்கள், சந்திப்புக்கள், வெளிக்கொணரப்பட்ட தொகுப்புக்கள் பற்றிய குறிப்பு ஒன்றை நான் ஏற்கனவே எழுதி உயிர்நிழல் சஞ்சிகையில் 2007ஆம் ஆண்டு பதிவு செய்திருந்தேன். அதே பெண் எழுத்தாளர்கள் பலர் இன்றும் மீண்டும் மீண்டும் இலக்கியம், புலம்பெயர் பெண் எழுத்துகள், சந்திப்புக்கள், விமர்சனங்கள், பெண்ணியச் செயற்பாடுகள் எனக் கூடுதலாக ஈடுபட்டு வருகின்றனர். அவர்களால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள், எழுத்துக்கள்தான் இந்த புகலிடப் பெண் எழுத்துக்களுக்கு காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளது எனலாம். (சுவிஸ், பிரான்ஸ், ஜேர்மன், நோர்வே, லண்டன், கனடா, அவுஸ் திரேலியா)

அந்த வகையில் வெளிவந்த கண், மறையாத மறுபாதி, ஊதா, பெண்கள் சந்திப்பு மலர், சக்தி, புது உலகம் எமை நோக்கி, ஊடறு, மை, அற்றம், ஒலிக்காத இளவேனில் போன்ற தொகுப்புக்களையும் மற்றும் புலம்பெயர் நாடுகளில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளையும் நாம் உதாரணம் சொல்லலாம். இவைகள் புகலிடப் பெண் எழுத்தின் வரலாற்று ஆவணங்களாகும். புகலிட நாடுகளில் இருந்து வெளிவந்து அதிக கவனத்தைப் பெற்ற பெண்ணிருப்பின் அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் தொகுப்புக்களாக மறையாத மறுபாதி, ஊடறு, புது உலகம் எமை நோக்கி, மை, ஒலிக்காத இளவேனில் ஆகிய தொகுப்புக்களைக் கூறலாம் என மாற்றுவெளி ஆய்விதழ் ஒரு பதிவைச் செய்துள்ளது.

பல பெண் எழுத்தாளர்கள் தங்களது எழுத்துக்களை தனிப்பட்ட ரீதியில் தொகுப்புக்களாகவும் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர். இத்தொகுப்புக்கள் புகலிடப் பெண் எழுத்து, அல்லது புகலிட இலக்கியத்திற்கு இன்னும் வலுச் சேர்ப்பவையாக உள்ளன.

ஆனாலும் இவ் எழுத்துக்கள் தேசியம், வர்க்கம் பெண்ணியம் போன்றவற்றில் தாக்கம் செலுத்தியதா என்ற கேள்வி எழுகிறது. தாக்கம் செலுத்தும் வாழ்முறையில்தான் நாம் அனைவரும் உள்ளோம். இவ் எழுத்துக்கள்

நம்மைக் குறித்தும், பிறரைக் குறித்தும் நாம் அணுகவேண்டிய கண்ணோட்டம் குறித்த புகலிட இலக்கிய மொழியின் அரசியல் குறித்த விவாதத்தின் அடிப்படைத் தேடலாகும். இவ் எழுத்துக்களை புகலிடச் சூழலின் பின்னணியிலிருந்தே புரிந்து கொள்ளப்படவேண்டும் அதன் சமூகச் சூழலுக்கு அப்பால் விவாதிப்பது சிக்கலாகும்.

விரிந்த தளத்தில் கனதியான ஆய்வை வேண்டி நிற்கும் புகலிடப் பெண்எழுத்துக்கள் முறையான விமர்சனங்களுடனோ மதிப்பீடு களுடனோ இன்னமும் முழுமையாக ஆய்வுக் குட்படுத்தப்படவில்லை.

இன்று இந்தப் புலம்பெயர் பெண் எழுத்துக்கள் அடுத்த தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்களால் அதாவது இரண்டாம் தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்களின் எழுத்துக்களாக வீரியமாக எல்லாவற்றையும் கேள்விக்குட்படுபவையாகவும் உள்ளன.

சமூகப் பிரக்ஞையுடைய இளந்தலை முறையினர் புதிய பாய்ச்சலூடாக மிகத் துல்லியமாக சமகால வாழ்வியலுக்கூடாக பகிரந்த-பகிரப்படாத பெண் அனுபவங்களை அவை நாடகம், கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம், பத்தி, குறும்படம், சினிமா ஊடகம், போட்டோகிரபிக் ஓவியம், மொழி மாற்றம் எனப் பல்துறைகளில் தங்களை இணைத்துக் கொண்டு செயற்படுவதை நாம் காணலாம். அதனை மொழிவதற்கான சாத்தியம் தென்படும் குரல்களாக அவர்களின் எழுத்துக்கள் உள்ளன.

இவர்கள் தனி மனித மனத்துயரத்தை, பரிவை, காதலை, பெண் உடல் மீதான ஆக்கிரமிப்பை, சுயமழிப்பை, அடையாள மீள் உருவாக்கத்தை, அந்நியமாதலை, இன அழிப்பை மற்றும் புலம்பெயர் வாழ்வுச் சிக்கல்களை இவர்களின் எழுத்துக்கள் பேசுகின்றன. அத்துடன் உலக அரசியலை உலக மயமாக்கல் பின்னணியிலான பண்பாட்டு அரசியலை இவர்கள் பேச முயல்கின்றனர். துருத்திக் கொண்டு இல்லாத உணர்வு வெளிப்பாடு பாசாங்கு அற்ற உண்மை நிலையை எடுத்துரைக்கின்றனர். குறியீடுகளும் படிமங்களும் உதாரணங்களும்

புதிய தளத்திலிருந்து கையாளப்படுகின்றன.

“பெண்மொழியைப் பற்றி மட்டுமே பேசுவதை விடுத்து பெண்மொழி, பெண்ணிய அனுபவங்கள் என்கிற சாளரத்துக்கூடாக விரியும் புதிய வடிவங்கள், புதிய உறவு நிலைகள், புதிய பண்பாட்டுக் கோலங்கள், புதிய கலாசார இலக்கணங்கள், புதிய பாலின / பாலியல்பு உறவுகள் என்பவற்றைப் பற்றிப் பேசுகின்றனர். இருமொழிக் களங்களை அத்த மனித மையப்படும் எதார்த்த மொழிக் குறிகளாக பிரசவிக்கின்றனர். பரந்த சமூக அளவில் வாழ்தலுக்கான குரல்களாக இவர்களது மொழிக்களம் அவர்களின் மொழிக் குள் புதிய வெளிப்பாட்டை புலம்பெயர் பெண் எழுத்துக்களுக்கும் எமக்கு அறிமுகம் செய்கின்றன. பெண்ணிருப்பை முன்னிறுத்தி முரண் என்னும் சொல்லாடல் வழியே பெண் எழுத்துத் தளத்தில் இயங்கும் புலம்பெயர் பெண் மொழியை பெண்ணியம் குறித்த படிமங்களை அடுத்தவர்களுக்கு அளிக்கும் முக்கிய படைப்புகளாக வடிவமைக்கின்றனர்.

அந்த வகையில் நான் சிலரை என் வாசிப்பில் அடையாளம் கண்டதில் சாரங்கா, மாதுமை, தான்யா, பிரதீபா, நிவேதா, தமிழினி, மயூமனோ (கனடா), கவிதா (நோர்வே), தேனுகா (ஜெர்மன்) அர்ச்சனா, நர்வினி, சர்மிதா, சரண்யா, தர்சினி, காருண்யா, ரேவதி, போன்ற சில இளம் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களை கூறலாம்.

**“பிறழ்வற்ற இப் பிரயஞ்சுத்திலிருந்து எவ்விதம் நீ மட்டும் உயிர்ப்புடன் இருப்பாய்?”
மனநோயின் கூறுகளுடன் உன்னைப் பார்ப்பதை விமர்சிப்பதை அதில் உன்னை இணைப்பதை எப் பிரிவிலும் அனுமதிக்க முடியாதது”**

- என தான்யா விளிக்கிறார்.

“பரஸ்பரம் ஒருவர் மீது மற்றவர் கொண்டிருக்கிற நம்பிக்கைகளை விலக்கிக் கொண்டு விடுகிற கணங்களும் தொடர்கின்றன.

- மயூமனோ

அன்பு கழுத்தறுபட நேர்கையில் அதன் பலத்தினை வேறு எப்படி எங்கிருந்து

பெறமுடியும்? இவ்வாறுதான் நம்பிக்கைகள் மீதும், அவநம்பிக்கைகள் மீதும் மனிதர்களின் வாழ்க்கைகள் மலையுச்சி மீது தடுமாறுவதைப் போன்று ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. அடுத்த இளம் சந்ததி பெண் எழுத்துக்களில் ஒன்றாக....

“கழியும் குருதியைவிட

பிரசவ சீழின்

வெடுக்கு நாற்றத்தைவிட

கேவலமாய் மணக்கிறீர்கள்

அதனால் உங்கள் எல்லைக்குள்ளிருந்தே

சொல்லித் தாருங்கள்

நானா என்பதற்குத்

தேவையான

என் சுதந்திரங்களின் நீளங்களை

அழகனால், சாண்களால், முழங்கனால்

எதனால் அளந்து முடித்தாய்?

அவற்றை நான் எதற்குள் போட்டுக்

கொள்ளட்டும்?”

- நிவேதா

இந்தப் பாலும், பாலினமும்.. ஆண்குறி கொண்டவர்களெல்லாம் “ஆண்”களாக இருப்பதுமில்லை ஆண்குறியற்றவர்கள் அனைவருமே “ஆண்”களாக இல்லாமலு மில்லை. இந்த ஆண்குறி தொடக்கம் இன்னபிற உறுப்புக்கள் எல்லாம் பால் - அதாவது இயற்கை உடலமைவுடன் தொடர்புடையவை மற்றும்படி ஆணாக இருப்பது, பெண்ணாக இருப்பதென்பது பாலினம் - சமூகம் கட்டமைத்திருக்கும் வரைமுறைகள், விதி களுடன் தொடர்புடையவை. விமர்சிக் கப்படவேண்டியதும், மறுக்கப்பட வேண் டியதும் இந்தப் பால் வேறுபாடல்ல, பாலின வேறுபாடே. ஆனால், இந்தக் களத்திலிறங்குவது அல்லது செயற்படுவ தென்றால் என்னவென்பது அடுத்த கேள்வி.

ஏதோவொரு அமைப்பில் சேர்ந்துகொண்டு விடுதலை வேண்டும், சமத்துவம் வேண்டுமென கொடிகளும், பதாகைகளும் தூக்கிக்கொண்டு திரிந்தாற்போல சாத்தியமாகக்கூடிய விடயங்க ளல்ல இவை.

சமூகமென்பது தனிமனிதர்களின் தொகுதி. தனிமனித விழிப்புணர்வு ஏற்படாத ஓரிடத்தில் சமூக மாற்றமும் சாத்தியமில்லை. எந்தவொரு

விடயமும் முதலில் தனிமனிதனிலிருந்து ஆரம்பித்தாக வேண்டும். நேர்மை, ஒரு உறவிலிருந்து அதன் பிடிப்பிலிருந்து முற்றாக விடுபடாமல் இன்னொரு உறவில் நுழைவதென்பது இரண்டையும் சிதைப்பதாகும். புதிய உறவொன்றில் நுழைவதற்கு ஒரு நேர்மை இருந்தாக வேண்டும். முறிந்து போன, அல்லது முறிக்கப்பட்ட உறவின் நினைவிலிருந்து விடுபட, தப்பியோட அல்லது பழிவாங்குமுகமாக இன்னொருவரை நேசிக்கத் துணிபவர்களின் நேசத்தின் மீது சந்தேகங்கொள்ளவே முடிகிறது. உண்மையான அன்பு பச்சாதாபத்தின் மீதோ, நன்றியுணர்வுடனோ, அல்லது வேறேதேனும் காரணம் பற்றிக்கொண்டோ எழுவதில்லை.

விரதிகளினூடு ஒரு பயணம்.., யதார்த்தத்தை நோக்கி நிவேதன

எழுதுவது என்பது ஒரு நெருப்புக் குளியல்.

எழுத்துத் தீ,

கருத்துக்களின் பெருங்குழம்பத்தை மேலே உயர்த்தி பழமங்களின் கூட்டத்தைப் பிரகாசமாக எரிக்கிறது

அவை சடசடக்கும் தணல்களாக,

உதிரும் சாம்பலாக மாறும் வரை...

ஆனால்,

இந்தத் தீயின் தன் விருப்பம் போல் எரியும் குணம் மர்மமானது.

எழுதுவது என்பது உயிரோடு எரிவது.

ஆனால்,

அதே நேரத்தில் சாம்பலிலிருந்து மீண்டும் பிறப்பதுமாகும்.

இன்பம் நுகருகிற உடல் குறித்து வெறுப்பையும் வசைகளையும் (அது குறித்த) கீழ்மையெண்ணத்தையும் உடையவர்களாக ஆண்களே இருக்கிறபோது பெண்களால் எப்படி சில்க் ஸ்மிதாவையும் பிரிட்னியையும் நேசிக்க முடியும், அவர்கள் பெண்ணிலைவாதிகளாக இருந்தாலுங் கூட? இலகுவாய், சில்க் சுமிதாவை, பெண்ணிலைவாதிகள்கூட ஏன் வெறுக்கிறார்கள் என்று கேட்கிற யாராலும் அத்தகைய ஆழமான வெறுப்பின் மூலம் எங்கிருக்கிறதென யோசிக்க முடிவதில்லை.

“ஒரு தெரிவுகள் எங்கள் முன்:

ஒன்றில், பயங்கரவாதியாயிருத்தல் அல்லது

பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்தல்

எதிர்மறைத் தத்துவத்தின்படி:

ஒன்றில் டீ, அல்லது டீ அன்றி

ஒரேநேரத்தில் இரண்டாகவும் இருப்பதும்

(சாத்தியமில்லை)

இரண்டாகவும் அல்லாதிருப்பதும்

(சாத்தியமில்லை)

அரசியல் கற்றுக்கொடுத்தது:

பயங்கரவாத எதிர்ப்பென்ற பெயரில்

மகா பயங்கரவாதியாக.. - அல்லது

இரண்டையும் எதிர்த்தபடி

நடுநிலைமையாளனாக..”

- கவிதா நோர்வே

எழுதுகிற ஆண்கள், தமது சமூக அக்கறையை காட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது, பெண்கள் குறித்த - ஆழ ஊன்றிய - மரபான எண்ணங்களையும் வெளிக்காட்டுகின்றார்கள். எப்பொழுதும், ஆணாக இருத்தல் பற்றி இந்த ஊடகங்கள் கற்பிக்கின்றன. காமத்தின் மீதான வெறுப்பை மதங்கள் விதைக்கின்றன. இதிலிருந்து வருகிற ஆணின், பெண் உடல் மீதான வெறுப்பு அவனது குற்ற உணர்ச்சியிலிருந்து உருவாகிறது. அவனால் ஒழுங்கை நிலைநாட்டவே, ஒழுக்கக் கேட்டிற்கான தண்டனையாகவோ பலியிடப்படும் இந்த உடல்கள் “ஆண்களின் (அவர்களே அதை கையப்படுத்தி வைத்திருப்பதால்) காமத்தின் மேலான வெறுப்பையே வலியுறுத்துகின்றன.

“வாஞ்சையோடு மீண்டும் சிற்பம் வடிக்கத் தொடங்கினர்

பெரும் பாறைகளின்று பெயர்த்து தன்னிலிருந்த துகள்களைத் தட்டியபடி உங்கள் உளியை என்னிடம் தருவீர்களானால்

எனது ஆற்றலையும் சிந்தனையையும் நான் தருகிறேன்”

இவ்வாறு புதிய வாழ்வியல் அனுபவத்தை தங்களது மொழி வெளிப்பாட்டின் மூலம் இவர்கள் தங்களது பெண் எழுத்துக்களை பிரதியாக்குகின்றனர். இது புலம்பெயர் பெண் எழுத்துக்கு புதிய பரிமாணத்தை தோற்று வித்துள்ளது என்றே கூறலாம்.

பெண்களை குரோதமாக எண்ணும்

வகையை உருவாக்குவதில் பெண்களுக்கு எதிரான தப்பிப்பிராயங்களை உருவாக்குவதில் பெண்களின் மீது நடத்தப்படும் பலாத்காரங்களுக்கு கலாசாரத்தை ஒரு பக்கபலமாக அதைத் தூக்கி விடக்கூடியதாக அதை நியாயப்படுத்துவதாக உபயோகிப்பதில் ஆண்களின் பாத்திரம் பற்றி நாங்கள் சிந்திக்க வேண்டியதேவை இன்று மிக முக்கியமாக உள்ளது. அதுவும் புலம்பெயர் நாடுகளில் நாம் பெண்ணிய செயற்பாடுகளில் இலக்கியத்தில் ஈடுபடுவதை கொச்சைப்படுத்தும் வகையில் தங்களது அதிமேதாவித்தனத்தை பெண்களின்மேல் பிரயோகிக்கும் இலக்கிய ஆணாதிக்கர்கள் பல வழிகளில் முயன்று கொண்டிருக்கின்றனர். அதைத் தாண்டி பெண்ணியம் பற்றிய வரையறை ஒற்றைப் பரிமாணத்துள் அடங்காதது போலவே இந்தப் புலம்பெயர் பெண்மொழி உருவாக்கம் பற்றியது ஒற்றைப் பரிமாணத்துள் அடங்கிவிட மறுக்கிறது.

புலம்பெயர் பெண் எழுத்துக்கள் பன்முகப்பட்ட சிந்தனையினூடு புதிய மொழியை உருவாக்க முயலவேண்டும். இது இலகுவான காரியமில்லை. ஒரு விடயத்தை பேசுபொருளாக்குவதற்கு புலம்பெயர் பெண்களாகிய எமக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை புலம்பெயர் பெண் எழுத்தாளர்கள் இயன்றவரை பயன்படுத்தியுள்ளார்கள் என்றே நான் நினைக்கிறேன். தனிநபர்கள் மீதான பிரச்சினைகளைக் கடந்து, புத்திஜீவிகளாகத் தம்மைச் சேர்ப்பதில் முன்னணிப்படையாக முந்தியடிப்பதைத் தவிர்த்து படிப்படியாக இந்த விடயத்திலும் முன்னோக்கிய நகர்வை நிகழ்த்த புலம்பெயர் பெண் எழுத்துக்கள் மூலமும் செயற்பாடுகள் மூலமும் முன்னெடுக்க வேண்டிய தேவை எம்முன் விரிந்துள்ளது. இறுதியாக மைதிலியின் கவிதை வரிகளுடன் இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம்.

“இருளின் பரபர்பில்

எழுத்து, சொல், வசனம்

நினைவைச் சுற்றி

அடுத்த நாளுக்கு பழமமாகிறது”

□□□

பத்ரேட்டிக்
ஃபாலஸீஸ்டியூர்ங்
எக்ஸைல்

-ஹரி இராசலெட்சுமி

வாழாதேயாகாத பகல்

வீழ்ந்து வீழ்ந்து

இலையிலையாய் அழும்விலோ

என்றொரு கவிதை

சீசீயென்று

வெற்றியையுள் சொல்மடித்துப்

பாக்கின்றி மென்று

தும்புவேன் தமிழென்று சொல்லி

சிவப்பாய் சிகப்பாய்த்

தோன்றி வழியும் - பின்

உறையும்

தாஸ்தாயெவ்ஸ்கியின் பணியிலோ

பாழுக்கின் பணியிலோ

காணெற்ற ஆளின்றி

நன்றி :

langscape.wordpress.com

டொக்டரிட்டை போய் பிள்ளையையும் ஓரணம் பேருடைய ஓரத்தத்தையும் 'செக்' பண்ணியாச்சு. பிள்ளை உங்களுக்குத்தான் பிறந்தது எண்டு நிறுபிச்சாச்சு. எவ்வளவோ நடந்து முடிச்சிட்டது. சந்தேகம்.. எல்லாம் சந்தேகம்.. பக்கத்து றூம் பெரியனோட கதைச்சா சந்தேகம். கல்யாண வீட்டுக்கு நல்ல வரவா வெளிக்கிட்ட போயிற்று வீட்ட வந்து சேர்ந்துக்குள்ள அடி. உன்னை அவன் பார்த்தான்...
ஓவன் பார்த்தான்...எண்டு.

அடங்கிப்போகும் உணர்வுகள்

சுருதி (சுவீஸ்)

நல்ல இதமான குளிராக இருக்குது. நல்ல காத்தும் வீசுது. மழைவரப்போகுதோ. ஒரே இரைச்சல்.. ம்! இண்டைக்கு காத்தோட மழை வரப்போகுது என்ன இப்பிடி காத்தடிக்குது. இண்டைக்கு காசோலை கங்குமட்டை எல்லாம் விழுந்திருக்கும். பொறுக்கப்போகவேணும். எழும்பவே பஞ்சியாக் கிடக்கு. என்னை ஒருத்தரும் எழுப்பக்கூடாது. நான் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நித்திரை கொள்ளவேணும். ஒருத்தரும் எழுப்பக் கூடாது. ஐயோ, நல்லா இழுத்து போத்துக்கொண்டு நித்திரை கொள்ளவேணும். என்ன சுகமான குளிர்.

இதேன் நித்திரை குளம்புது. ம்... இனி கண்ணை முழிச்சா நித்திரைவராது. ம்! நித்திரையும் போட்டுது. அட... நான் கண்டது கனவா. அதென்ன கண்ணை முழிச்சு முழிச்சு கனவு. அப்ப அந்த பனையோலை இரைச்சல் கார் இரைச்சலா. கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ள ஒரு சுகமான நித்திரை. ஊர்ல மண் வீட்டில நித்திரை கொண்ட சுகம். அது திரும்ப வருமா?? அந்த கனவு திரும்ப வருமா?

இதை யாரிட்டயாவது சொல்ல வேணும் போல இருக்கே. என்னை விசர் எண்டு சொல்லுதுகளோ தெரியாது. ஆரிட்டச் சொல்ல... மகனிடம் சொல்லவா.. அவனுக்கு என்ன தெரியப்போகுது. பனையோலை இரைச்சலா தெரியப்போகுது. இந்தக் கார் களையும் மாடிக்கட்டிடங்களையும் மலையையும் அப்பிள் மரத்தையும்தான் தெரியும். நான் பனையோலை... பனை... எண்டால் என்னத்தைத் தெரியும்.

இந்தச் சுகமான கனவை யாரிட்டை சொல்ல. அவர் வேலையால வரட்டும். அவரிட்ட சொல்லமா? ம்... வேண்டாம். அவருக்கு நல்லா விளங்கும். இதைச் சொன்னால்.. உனக்கு எப்பவும் பனங்கொட்டை பொறுக்கின நினைப்புத்தான் எண்டு பதில் வரும். எங்கேயோ கிடந்ததை எங்கேயோ கொணர்ந்து வச்சா.. எண்டு பதில்வரும். இதைவிட பேசாம இருக்கலாம். அதுசரி இவ்வளவு காலமும் இல்லாம இப்ப என்னண்டு இந்த கனவு வந்தது. நாட்டுக்கு போவம் எண்டு நினைத்ததாலா. ம்... இருக்கலாம்.

இங்க இருந்து இவரோட சீரழிந்த வாழ்வை யோசித்ததாலா. எனக்கு ஏன் அழுகை வருது. சும்மா அழுது அழுது என்னையும் முட்டாளாக்கினதுதான் மிச்சம். அப்ப யாரிட்டைப் போய்ச்சொல்றது. இந்த வெக்கக்கேடான என்ர வாழ்க்கையை. காதலிக்கும்போது என்ன சந்தோஷம்... இப்ப ஒவ்வொரு வார்த்தையும் விசம்.

இப்ப டீ குடிச்சா எப்பிடி இருக்கும்... யாரா வது வைத்து தரமாட்டார்களா?? 'சோகேசிலை' அடுக்கி வைச்சிருக்கிற 'கப்பில்' ஊத்திக் குடிக்க வேணும்போல இருக்கு... வேண்டின

உடன அடுக்கி வைக்க வடிவாக இருந்தது. இப்ப பார்த்துப் பார்த்து பழசாப்போட்டுது.

டொக்டரிட்டை போய் பிள்ளையையும் இரண்டு பேருடைய இரத்தத்தையும் 'செக்' பண்ணியாச்சு. பிள்ளை உங்களுக்குத்தான் பிறந்தது எண்டு நிரூபிச்சாச்சு. எவ்வளவோ நடந்து முடிஞ்சிட்டுது. சந்தேகம்.. எல்லாம் சந்தேகம்.. பக்கத்து றூம் பெடியனோட கதைச்சா சந்தேகம். கல்யாண வீட்டுக்கு நல்ல வடிவா வெளிக்கிட்டு போயிற்று வீட்ட வந்து சேர்ந்துக்குள்ள அடி. உன்னை அவன் பார்த்தான்... இவன் பார்த்தான்... எண்டு.

இதென்ன நான் சொந்தக் காரரோடையும் கதைகிறதில்லையா. இதுபடிச்சும் அறிவில்லை. படிப்பறிவில்லாத எத்தனையோபேர் கல்யாணம் கட்டி நல்லாக வாழயில்லையா. படிச்சதுகளுக்குத்தான் கள்ளப் புத்தியும் கள்ள எண்ணமும். ஒவ்வொரு தரமும் கையும் முகமும் வீங்கி இருந்தால்... எத்தனை தரம். கதவு இடிச்சது எண்டு சொல்லி சமாளிக்கிறது. என்னைப் பார்க்கிறவையளின்ரை பார்வை 'அரைப்பெக்கோ நீ' எண்டு சொல்லும்.

இவங்கட வாழ்க்கை முறை வேறை, எங்கட வாழ்க்கை முறை வேறை. என்னை மாதிரி எண்டால்.. இவளவை விட்டிட்டுப்போய் விடுவாளவை. எங்களின்ரை சண்டையாலை பிள்ளையின்ரை வாழ்க்கையெல்லோ பாதிக்குது. பிள்ளையின்ரை மூக்கு அவனை மாதிரி இருக்கு.. காது இவனை மாதிரி இருக்கு.. தன்ரை பிள்ளையே அமுதாலும் தூக்கி வைச்சிருக்க மனம் வராது.

இப்பிடி எல்லாம் நினைக்க எப்படி மனம் வருது. நான் என்ன பாவம் செய்தனான். இது நானாக தேடின வாழ்க்கை... என்ன செய்வது..? அனுபவிச்சுத்தான் ஆகவேணும். எல்லாச் சகோதரமும் நீதானே தேடின வாழ்க்கை.. நீயே அனுபவி.. என்று சொல்லுவினம்.

இதையே யோசிச்சுக் கொண்டிருந்து என்ன பலன். எழும்பினதில் இருந்து இதையே நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். எத்தனை அலுவல் கிடக்கு. அவனும் எழும்பப் போறான்.. எழும்பிக் கத்தப்போறான்.. எழும்பினவுடன தேத்தண்ணிவேணும் அவரை மாதிரி. மழையும் இன்னும் நிண்டபாடில்லை. எழும்பி தேத்தண்ணியை வைப்பம்.

(நன்றி: மனிதம் 23- ஆடி - ஆவணி 1993)

□□□

தேய்வம்

புலரிப்பொழுதெழுந்து
புறப்பட்ட பறப்பு
கூடு திரும்பவில்லை

வழிகாட்டிகளெல்லாம்
தறிகெட்டவைய
சூரியனைக் குறிவைத்து
நகர்த்திய தேடல்
தரிப்பின்றி நீளும்
படுவான் திசைபார்த்து.

காட்டில்
கடல்வெளியில்
கரிசல்பூமி அகதி முகாம்களில்
முகமிழந்த கடவுச் சீட்டில்
சரக்குக் கப்பலின் அணிக் கிடங்கில்

பனியில்
பன்மொழிக் கலப்பில்
துருவக் கொடுங்குளிரில்

இவையெல்லாம்
தரிப்புகள் அல்ல
தடையங்கள்.

எப்பொழுதில்
நான் கூடு திரும்ப
இப்போதும்
சூரியனைத் தேடியபடி.

- திருமாவளவன் (கனரி)

[நன்றி: ஆனந்தர் கல்யாணம்]

ஆரதி

மேர்வு

சிறுகதை

வழமைபோலவே அன்று அவர்கள் வீட்டுக்குப் பொலிஸார் வந்துவிட்டனர் “வோக்கி ரோக்கி”யில் அவர்களது பாசையில் ஏதோவெல்லாம் பேசுகிறார்கள். எதுவும் எங்களுக்குப்புரியவில்லை. கதவுதிறந்திருந்தது. உள்ளே ஒருசில பொலிஸாரும், வெளியே ஒருசில பொலிஸாரும் எதைப் பற்றியோ உரத்துக் கதைத்த வண்ணமிருந்தார்கள். இதைப்பற்றி நாங்கள் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இது நடைபெறுவது இங்கு சாதாரணம். என்றாலும் விடுப்புப் பார்ப்பதில் குறைவிடுவதில்லை. கதவின் கண்ணாடித் தூவாரமுடே பல நிமிடங்கள் தொடர்ந்து நின்று கழுத்து வலித்ததுதான் மிச்சம். என்ன நடைபெற்றதென்பது இறுதிவரை தெரிய வில்லை. ஏதோ ஒரு ஊகத்தின் அடிப்படையில் விட்டுவிட்டேன்.

அவர்கள் ஆபிரிக்காவில் “கானா” தேசத்தவர் என்பது தெரியும். இந்த வீட்டிற்கு வந்து ஐந்து வருடங்களாகிறது. அவர் களைப்பற்றி அதிகம் தெரியாதவர்கள் நாங்களாகத்தானிருக்கும். எங்கள் வீட்டிற்கு

அருகில்தான் அவர்களுடைய வீடு. எதிரில் பிரஞ்சுக்காரர். அதுக்கு அடுத்தபடியாக ஒரு அரைக்கறுவல். “மாட்டினிக்” நாட்டவர் யாரைக் கண்டாலும் காலை வணக்கம், ஒரு சிரிப்பு, ஒரு தலையாட்டு அவ்வளவுதான். மேலே பேசவும் தெரியாது. பேசினால் விளங்கவும் மாட்டுது.

எங்கள் மூன்றாம் மாடியில் அந்தக் கட்டிடத்தொகுதியின் பன்னிரண்டு மாடிகளிலும் “கானா”க்காரி “மௌலிவான் தீயோ” (Maffulivevan Deue) வைப்பற்றி யாவரும் நன்கு தெரிந்து வைத்துள்ளனர் என்பது எங்களுக்கு போகப்போகத்தான் தெரிந்தது. இவ்வளவு ஒரு வசதியான வீடு குறைந்த வாடகை யில் எங்களுக்கு கிடைத்தது ஏன் என்பது பின்னர் தான் தெரிந்தது. அடுத்த வீட்டுக்காரி “தீயோ” அதுதான் “கானா” காரிதான் காரணமென்பது.

இவளது வீட்டுக்கு அருகில் இவ்வளவு காலமும் தொடர்ந்து குடியிருப்பதென்றால் நாங்கள் எவ்வளவு பொறுமைசாலியாக இருக்கவேண்டும் என்பது நான் சொல்லித் தான் தெரியவேண்டியதில்லை. எங்கள் தலைக்குமேல் விழவிருந்த எத்தனையோ பிரச்சனைகளை நாங்கள் பொறுமையாகவே தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த வீட்டை விட்டுவிட்டு வேறு இடத்துக்கு குடிபெயருவ தென்பது என்னைப் பொறுத்தவரை முடியவே முடியாத காரியம். இந்த வீடு கிடைத்ததே பெருங்காரியம்.

ஒழுங்கான விசா இல்லை. ஒழுங்கான வேலையில்லை. இப்படியே ஒழுங்கான..... என்று எண்ணிக் கொண்டே போகலாம். சுருக்கமாகவே அவளை “கறுப்பி” என்று மட்டுமே எங்களுக்கு நாங்கள் கதைத்துக் கொள்ளுவம். அவளுக்கு முன்னால் அல்ல. அவர்களுக்கு இப்போ அனேக அசிங்கத் தமிழ் வார்த்தைகள் தெரியும். நாங்கள் அவர்களை “கறுவல்கள்” என்கின்றோம் என்பதும் புரியும். இவளுடைய ஒரு புருஷன், அதாவது இந்த “ஒரு” என்பதன் பொருள் பின்னர் விளங்கும். நேரடியாகவே என்னைக் கேட்டுவிட்டான். தங்களது நிறத்தை வைத்தே

சிவலிங்கம் சிவயாஸன் [பிரான்ஸ்]

நாங்கள் தங்களை அழைப்பதாக. எனக்கு இதைக் கேள்விப்பட்டதும் தூக்கிவாரிப் போய்விட்டது. ஒருவாறு சமாளித்து விட்டேன். அதன்பின் அதுபற்றிப் பேச்சு எடுப்பதையே அவன் விட்டுவிட்டான் என்றே தோன்றியது.

எங்கள் வீட்டிற்கு வருபவர்கள் யாரா யிருந்தாலும் முதலில் ஒரு அரைமணி நேரம் வரையில் மூச்சு எடுக்க மாட்டார்கள். வந்ததும் முதல் வேலையாக சுகம் விசாரிக்கிறார்களோ இல்லையோ “பக்கத்து வீடு கறுவலா?” என்று கேட்கத்தயங்குவதில்லை. “எப்படி இந்த வீட்டுக்கை இருக்கிறியள்?” போன்றவற்றில் இருந்து அனேக கேள்விகள் அடுத்த வீட்டுக்காரனைப்பற்றி. வேறு வழியில்லை நாங்களும் வந்தவர்களுடனையே சேர்ந்து பாடி எங்கள் ஊத்தைகளை மறைத்துவிடுவோம்.

முன்றாவது மகள் என்றபடியால், எனது மனைவிக்கு சரியான சந்தோஷம். முன்னான இரண்டும் பெடியள். நட்டுவக்காலிகள், அண்ணனைப் பார்த்து தம்பி செய்யும் அட்டுழியங்களுக்கு குறைவில்லை. அவர்களது கைவரிசைகள் அடுப்படி, படுக்கையறை, கழிவறையீறாக என்னைப்பார்த்து சிரிக்கும். மனைவியோ முதலில் கெஞ்சிப் பார்த்தாள். சொல்லிப் பார்த்தாள். விரட்டிப் பார்த்தாள். அடித்துப் பார்த்தாள், நொருக்கிப் பார்த்தாள் எதுவித பலனும் இல்லை. இனிச் செய்வதாக இருந்தால் இரண்டு கால்களிலும் பிடித்துத் தூக்கி நிலத்தில் ஒரு அடி அடிக்க வேண்டியதுதான். அரிவி வெட்டி சூடு அடிப் பதுபோல. அது முடியாத காரியம்.

கறுப்பிக்கு குடும்ப அங்கத்தவர் அதிகம். இந்த ஐந்து வருட எங்கள் வாழ்க்கையில் அவள் கர்ப்பிணியாக இருந்த கோலத் தையே பார்த்திருக்கிறோம். அது ஒரு இயந்திரம். பிள்ளை பெறுவதற்காகவென மருத்துவ மனைக்கு போவது தெரியும் அடுத்தநாள் விடிய பிள்ளையை கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிடுவாள். பிள்ளை இரவு பகலாக கத்தும், கூடவே அவளும் இரவு பகலாக கத்துவாள். அவளுக்கு எல்லாமாக எத்தனை பிள்ளைகள் என்று அறிய முற்பட்டோம். முடியவில்லை. ஆணோ பெண்ணோ எல்லாம் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும். ஒரே அளவாக இருக்கும். ஏறத்தாழ எட்டு இருக்கும் என எண்ணிக்கொள்வோம். சமாதானப்பட்டுக் கொள்ளுவோம். அந்த எட்டிலும் எட்டல்ல

எண்பது குணங்கள் இருக்கும். வலிய வந்து மோதுங்கள். எங்களையே ஏசிவிட்டுப் போகுங்கள். மீறிப்பார்த்தால் எல்லாம் சேர்ந்து நின்று நாக்கை நீட்டி துப்பி, கண்டகண்ட வார்த்தைப் பிரயோகங்களைப் பிரயோகித்து கைச்செய்கையால் பலவற்றை எல்லாம் துரிதமாக விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய அபார சக்தி அதுகளிடம்.

பிள்ளைகள் ஏதாவது விளையாட்டுப் பொருட்களையோ, தொப்பி, தின்பண்டங் களையோ வெளியே கொண்டுபோனால் போதும், கருடனின் பார்வை கொண்டவர்கள் பற்றிவிடுவார்கள். தங்களுக்குள்ளேயே தின மும் அடிபடி, சத்தம், காயம், இரத்தப் பெருக்கம், இவர்களுடைய இப்பேற்பட்ட நடவடிக்கைகளினால் நானோ, மனைவி பிள்ளைகளோ... ஏன் மற்றவர்களோ இவர்களுடன் பழகுவதில்லை. காணும்போது வணக்கம் சொல்வதுடன் நிறுத்திக்கொள்வது. எம் பிள்ளைகளை இவர்களுடன் சேர விடுவதில்லை.

இரவு ஒரு மணிவரையிலும் தூங்க மாட்டார்கள். விளக்கு எரிந்த வண்ணம் இருக்கும். சமையறையிலிருந்து விபரிக்க முடியாத அளவு நாற்றம் வெளிவரும். அவர்களது சமையலறை யன்னல் கதவுக்கும், எங்களது யன்னல் கதவுக்கும் ஒரு முழங்கூட வித்தியாசம் வராது. அவர்களது சமையல் அறையின் புகையில் அரைவாசி எங்கள் சமையலறையினுள் அத்துமீறிக்குடியேறும்.

எங்கள் வீட்டு மீன்பொரியல் மணத்தைக் கலைக்கவே நாங்கள் யன்னலைத் திறந்து விடுகிறோம் என்பது எங்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். “நிண்ட வெள்ளத்தை வந்த வெள்ளம் கொண்டுபோய்விட்டது” என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம் இது “நிண்ட புகையுடன் வந்த புகையும் சேர்ந்து நிண்டு நாத்திச்சுது” என்ற மாதிரியான நிலை. குறைந்த பட்சம் அரைப் பன்றி வாங்கித்தான் சமைப்பாள். மீனாக இருந்தால் அரை மீற்றர்படி இரண்டு மீன்கள் வாங்கிக் கொண்டு வருவாள். தினமும் நாலாஞ் சடங்குச் சமையல்தான்.

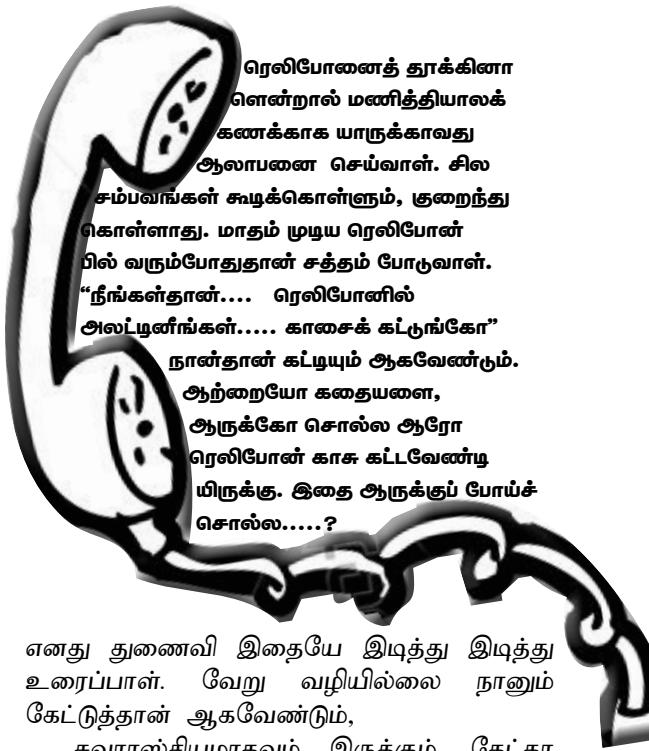
எங்கள் வீட்டிற்கு வருபவர்கள், தொடர்மாடி வாயிலிலேயே மோப்பம் பிடித்து அறிந்து கொள்வார்கள். இந்த மீன் அவியல், பருப்பு அவியல் பெருஞ்சீரகத் தூள், எங்க வீட்டு வாசனையைத்தான் இந்த

வாடைக்காற்று அள்ளி வருகின்றதென, மேலே ஏறிவரும் போதுதான் மிகுதியை உணர்ந்து, அனுபவித்துக் கொள்வார்கள். அருவருத்துக் கொள்வார்கள்.

மேற்படி கறுப்பியைக் கண்டாலே எனது மனைவிக்கு வயிற்றைக்குமட்டும். ஏற்கனவே தினமும் வயிற்றைக் குமட்டிக் கொள்வாள்..... இவளுடைய நிற்றத்தையும் கூடவே வரும் வாசனையையும் அனுபவிக்காதவர்களுக்கு சொல்லி விளக்க முடியாது. இருந்தாலும் அவளுடைய கண், புருவம், தாடை முதலிய எடுப்பான அளவுதோற்றம் அனேகரை அவளின்பால் அடங்க வைத்தது என்பதுதான் உண்மை. நான்கூட என் மனைவியிடம் கூறுவதுண்டு. “சிலிப்பிக் காய்ச்ச இந்த மரம் இப்பவும் இப்படியெண்டால்.... ஒரு இருவது இருபத்தொண்டிலே எப்படி இருந்திருப்பான்...! பத்திரகாளிபோல மாறுவாள் என் மனைவி. பின் அடங்கிவிடுவாள். உலகத்திலே கறுப்பியளும் உலக அழகிகளாக வந்திருக்கிறாளாவை தானே. எனக்குள் ஒரு சமாதானம். அவளுடைய வெளியரங்கை இன்னும் அலங்கரிக்கலாம்.

எனது மனைவிக்கும் “மாட்டினிக்” காறிக்கும் இடையே உறவு சமூகநிலை. காரணம் அவள் நல்ல அழகி என்பது மட்டுமல்ல. எங்களுடன் அவள் பேசுவது புரியாவிட்டாலும், நல்ல அந்நியோன்யமாக பழக எத்தனிப்பதாலும் மட்டுமல்ல சிலதடவைகள் எனது மனைவியை அழைத்து காது கழுத்தில் உள்ளவைகள் பற்றியும் அணிந்திருக்கும் “பஞ்சாபி கிற்” பற்றியும் அறிந்ததோடு அழகாயிருக்கிறாய்.... நீ எது அணிந்தாலும்...” இந்த வார்த்தைகளுக்காகவே அவளுக்கு இவள், அதுதான் என் துணைவி தோசையும், சம்பலும், இடியப்பமும் சொதியும், இட்டலியும் சாம்பாரும் மட்டுமல்லாமல், கடலை வடை, உழுந்து வடை, கட்டிற் என்று ஏராளமான தின் பண்டங்களைத் தின்னக் கொடுத்திருப்பாள். அவளும் நன்றி மறவாதவள். நன்றிக் கடனாக மேற்படி கறுப்பியினுடைய உள்ளந்தரங்கள், எங்கள் வீட்டில் நாங்கள் வரமுதல் நடைபெற்ற திருகுதாளங்கள் காதல்லீலைகள் முதற்கொண்டு தனது பழைய இனிய நினைவுகளையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் சொல்லித் தொலைத்திருந்தாள்.

நித்திரை வராத புழுக்க இரவெல்லாம்

ரெலிபோனைத் தூக்கினாளென்றால் மணித்தியாலக் கணக்காக யாருக்காவது ஆலாபனை செய்வாள். சில சம்பவங்கள் கூடிக்கொள்ளும், குறைந்து கொள்ளாது. மாதம் முடிய ரெலிபோனில் வரும்போதுதான் சத்தம் போடுவாள். “நீங்கள்தான்.... ரெலிபோனில் அலட்டினீங்கள்.... காசைக் கட்டுங்கோ” நான்தான் கட்டியும் ஆகவேண்டும். ஆற்றையோ கதையளை, ஆருக்கோ சொல்ல ஆரோ ரெலிபோன் காசு கட்டவேண்டியிருக்கு. இதை ஆருக்குப் போய்ச் சொல்ல.....?

எனது துணைவி இதையே இடித்து இடித்து உரைப்பாள். வேறு வழியில்லை நானும் கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்,

சுவாரஸ்சியமாகவும் இருக்கும். கேட்கா விட்டாலும் பிரச்சனை. ரெலிபோனைத் தூக்கினாளென்றால் மணித்தியாலக் கணக்காக யாருக்காவது ஆலாபனை செய்வாள். சில சம்பவங்கள் கூடிக்கொள்ளும், குறைந்து கொள்ளாது. மாதம் முடிய ரெலிபோனில் வரும்போதுதான் சத்தம் போடுவாள். “நீங்கள்தான்.... ரெலிபோனில் அலட்டினீங்கள்.... காசைக் கட்டுங்கோ” நான்தான் கட்டியும் ஆகவேண்டும். ஆற்றையோ கதையளை, ஆருக்கோ சொல்ல ஆரோ ரெலிபோன் காசு கட்டவேண்டியிருக்கு. இதை ஆருக்குப் போய்ச் சொல்ல.....?

“மாட்டினிக்” காரி சொல்லியசெய்தியின்படி மேற்படி கறுப்பிக்கு இப்ப வந்து போறவனுடன் நாலு புருஷன். அதாவது கணவன். இதென்ன ஊரில உலகத்தில் நடக்காததா? முதலாவது புருஷன், எங்கே என்று என்னவள் கேட்காமலா விட்டிருப்பாள். கேட்டாள்தான். முதலாவது புருஷன் விபத்தொன்றில் இறந்துவிட்டானாம். இரண்டாவது புருஷன் இவளது கொடுமை தாங்கமலோ என்னவோ இவளை அம்போ என்று விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டானாம். அவனைப்பற்றிய தகவல் ஒன்றும் இல்லை. அடுத்தவனும் மற்றவர்களைப் போலவே வாழ்வுத் தடம்பதித்துக் கொண்டிருந்தவேளை இவளே அவனை விரட்டிவிட்டாளாம்.

கதவை பலமாகத் தட்டுவார்கள். எனக்குத் தெரியும் இவர்கள் தானென்பது. திறந்து பார்த்தால் கதவைச் சுற்றி கூட்டமாக நிற்பார்கள். திடீர் சுற்றிவளைப்புப்போல, இனிப்புத் தின்பண்டங்கள் கொடுக்க வேண்டும். கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். இல்லையேல் வீட்டுக்கதவு நாளும், துப்புவார்கள் மட்டுமல்ல. நாங்கள் இல்லாத நேரம்பார்த்து வரிசையாய் நின்று மனிதசல அபிசேகம் செய்துவிட்டிருப்பார்கள். இதைவிட எதையாவது கொடுத்துத் தொலைத்துவிடுவது. கதவைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைத் தவிர எனக்கு வேறெதும் செய்யத்தோன்றாது. சுவர்கள் தினமும் அழகான வாசகங்களைத்தான் தாங்கி நிற்கும். இதுவும் இவர்களின் கைவரிசைகளில் ஒன்று.

மூவருக்குமாகப் பிறந்தவர்களைத்தான் இவள் வளர்க்கிறாள் எத்தனை பேர் என்பது, இந்த விபரத்தை சொன்னவளாலும் சரியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. நாங்கள் எண்ணிப் பார்த்தும் சரிபார்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

அடிக்கடி பொலிஸ் வரும் சங்கதி இவளுக்குப் புரியவில்லை. ஒருவேளை அந்த மாடிவீட்டில் இருப்பவர்கள் இவர்களது தொந்தரவு தாங்க முடியாமல் பொலிஸாருடன் தொடர்பு கொள்கிறார்களோ, அவர்கள் வந்து இவர்களை எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு போகிறார்களோ என்றும் எண்ணத்தோன்றுகிறது. மருத்துவரின் ஆலோசனைப்படித்தான் என் துணைவியும் நடந்து கொள்கிறாள். ஓய்வு, சாப்பாடு என்று எதிலும் கவனம். இது தவிர உறவினர் நண்பர்களென்றும் தொலைபேசியூடே சுகப் பிரசவத்துக்கான ஆலோசனைகளையும் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். எனவே பிள்ளைகள் இருவரையும் நான்தான் கவனித்துக் கொண்டே வந்தேன். இரவிலும் அவர்கள் என்னுடனையே தூங்குவார்கள், விழிப்பார்கள், உதைப்பார்கள், கனவு கண்டு கத்துவார்கள். நான் சிவராத்திரியாக இருந்த நாட்களும் உண்டு.

கறுப்பி என் துணைவியைக் கண்டால் வணக்கம் சொல்லுவாள், எத்தனை மாதம் என்று கேட்பாள், எதாவது உதவிகள் தேவையா என்றெல்லாம் கேட்பாள். ஒற்றைவரியில் பதில் சொல்லிவிட்டு போய்விடுவாள் என் துணைவி. நான்தான் வேறு வழியில்லாமல் கறுப்பியுடன் எதாவது சமாளித்துக் கதைப்பேன். எனது நிலை அவளுக்கு நன்கு தெரியும்.

நான் வீட்டுக்கு வரும்வரை கதவுத் துவாரத்தினூடே பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பாள் என் துணைவி. வந்ததும் துள்ளி விழுவாள். “அவளோட என்ன கதை உங்களுக்கு? இதில் தொடங்கி அவளுடைய அந்தரங்கங்களை எல்லாம் சொல்லி அர்ச்சிப்பாள். “சரி.....சரி..... விடு..... அவள் கேட்டதுக்குத்தானே நான் பதில் சொன்னான்..... அவளோட வரப்போறேன் எண்டே நிண்டனான்.” ஒருவாறு சொல்லிச் சமாளிப்பேன்.

அவளுடைய கண், புருவங்களைப்பற்றி இவளுக்குச் சொன்னதுதான் இவளுக்கு என்மீது சந்தேகம் வரக் காரணமாயிருந்தது. “எத்தனை புருஷன் புடிச்சுப் போட்டாள்..... அவளோட போய்.....” நான் எதுவும்

தொடர்ந்து பேசுவதில்லை. ஒருவாறு முடிவுக்கு கொண்டு வந்துவிடுவேன். கறுப்பிசண்டை பிடிக்கும்போதும், பிள்ளைகளை போட்டு மிதிக்கும்போதும் இந்தக் கட்டிடமே தகர்வதுபோல இருக்கும். பின்னர் மருத்துவமனை இளைபோடப்பட்ட உடல்களாகவும், கால் வைக்க முடியாமல் பிள்ளைகள் தடியை ஊன்றியபடி நடக்கும் காட்சிகள் என்றும் ஏராளம்.

வீட்டில் ஓய்வான வேளைகளில் தொலைக்காட்சி போட்டுவிட்டால் போதும் சோமாலியா, எதியோப்பியா, ருவண்டா, கொங்கோ போன்ற ஆபிரிக்க நாடுகளும், அங்கு நடைபெறும் சில்லெடுப்புகளும் சீ.என்.என் (C.N.N). தெட்டத் தெளிவாக காட்டும். தட்டித்தவறி சாப்பிடும்போது மட்டும் தொலைக்காட்சி செய்தி போடுவதேயில்லை. மனைவி அமாவாசை, பறுவம், அட்டமி, நவமி என்று கணத்த நாட்களை கலண்டரில் பார்த்த வண்ணமேயிருப்பாள். தெரிந்தோ தெரியாமலோ தொலைக்காட்சியை பார்த்து விட்டால் போதும் கூடவே கறுப்பியையும் சேர்த்துவிடுவாள்.

“உங்களுக்கு அந்த நாடுகள்தான் சரி” ஒருநாள் ருவண்டா பிரச்சனையின்போது உயிருடன் ஒருவரைக் கொண்டுவந்து இரண்டு கைகளும் பின்னே கட்டப்பட்ட நிலையில் பதின்மூன்று (13) பேர் சேர்ந்து நின்று பாராங்கல்லொன்றினால் அவன் தலையை சேர்ந்துநின்று பச்சடி போட..... உதைப்பார்த்து நாங்கள் பட்டபாடு. இதே போலவே சில நாட்களுக்குள்ளாகவே ஐந்து லட்சம் மக்களை வெட்டிக்கொலை செய்த கோரக்காட்சி, உடல் அழுகிய நிலையிலும் உடல்பெருமன் பெருத்து ஈ மொய்த்த காட்சிகளுமாக.. அவற்றை நினைக்கும்போது. “ஈன இரக்கமற்ற சாதியன்... உதுகளோட போய் சாவகாசம் வைக்கக்கூடாது.” “எல்லோரையும் அப்படிச் சொல்லேலுமோ” கருடன் பார்ப்பது போல என்னைப் பார்த்தாள். நான் வழக்கம் போலவே அடங்கிவிட்டேன்.

கதவை பலமாகத் தட்டுவார்கள். எனக்குத் தெரியும் இவர்கள் தானென்பது. திறந்து பார்த்தால் கதவைச் சுற்றி கூட்டமாக நிற்பார்கள். திடீர் சுற்றிவளைப்புப்போல, இனிப்புத் தின்பண்டங்கள் கொடுக்கவேண்டும். கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். இல்லையேல்

வீட்டுக்கதவு நாளும், துப்புவார்கள் மட்டுமல்ல, நாங்கள் இல்லாத நேரம்பார்த்து வரிசையாய் நின்று மனிதசல அபிசேகம் செய்துவிட்டிருப்பார்கள். இதைவிட எதையாவது கொடுத்துத் தொலைத்துவிடுவது, கதவைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைத் தவிர எனக்கு வேறெதும் செய்யத்தோன்றாது. சுவர்கள் தினமும் அழகான வாசகங்களைத்தான் தாங்கி நிற்கும். இதுவும் இவர்களின் கைவரிசைகளில் ஒன்று.

மருத்துவர் சொல்லிய திகதிக்கு பத்து பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்னதாகவே பிரசவமாகும் என யாவரும் சொல்லியிருந்தார்கள். அதன்படியே நானும் சற்றுத் தொலைவிலுள்ள எனது உறவினர் குடும்பத்தினரிடம் எனது பிள்ளைகள் இருவரையும் பார்த்துக் கொள்ளும்படி கேட்டிருந்தேன். இவர்கள் இருவரது குழப்படி களையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தும் இவர்களை சிலகாலம் பராமரிக்க ஒப்புக் கொண்டிருந்தனர். குறித்த திகதியில் நான் இவர்களை அங்கு கொண்டுபோய் சேர்ப்பிப்பதாகவும் தெரிவித்திருந்தேன். துணைவியும் துணிவுடன்தான் இருந்தாள்.

மற்றவர்கள் சொல்லியபடியே பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் மனைவி துடித்தாள். மருத்துவமனையும் அதிக தூரத்திலில்லை. நடந்தே போய்விடலாம். வீட்டின் எதிர்ப்பக்கத்திலேயே வாடகைக்காரர்கள் ஏராளம். தேவையானவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஒரு வண்டியில் ஏற்றி பிள்ளைகளை உறவினர் வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு, இவனை மருத்துவ மனையில் அனுமதிப்பதென முடிவெடுத்தேன். எல்லாம் கண்ணேர ஏற்பாடு.

மனைவி சகுனம் பார்ப்பதில் நல்ல தேர்ச்சியுடையவள். பிராமணன் எதிரே வந்தால், பெண்பிள்ளை எதிரே வந்தால், வெறும் குடம் எதிரே வந்தால், மரம் வெட்டுகிறவன் எதிரே வந்தால்... இப்படியே அடுக்கிக்கொண்டே போவாள். எல்லாத்துக்கும் பஞ்சாங்கத்தை பாராமலே பலன் சொல்லக் கூடியவள். இடுப்பு வலி இறுக்கிக் கொண்டபோதும் கூட “கறுப்பியில் முழிக்காமல் போக வேணும்” என்று அடம் பிடித்துக்கொண்டாள். ஏற்கனவே அறுவைச்சிகிச்சை கறுப்பியில் முழித்தால் இதுவும் அறுவையாகிப் போய் விடுமோ என்றுதான் இவள் பயப்படுகிறாள் என்பது தெரியும்.

உறவினர்களுக்கு விபரம் தெரியப் படுத்தப்பட்டது. வாடகைக்கார் கட்டிடப் பகுதியின் கீழ்ப்பகுதியில் வந்து நின்றது. யாவருக்கும் உடுப்புகள்கூட மாற்ற முடியாத நிலை. நான் மட்டும் என்னை சாறத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு கசங்கிய வெளிறிய கால்சட்டைக்குள் என்னைத் திணித்துக்கொண்டு மருத்துவமனை கொண்டு வரச்சொல்லிய அனைத்துப் பொருட்களுடன் பிள்ளைகள் இரு வரையும் பிடித்துக்கொண்டு, மனைவியை எனது தோள்களில் பிடித்துவரும்படி வேண்டிக் கொண்டேன்.

வீட்டில் சாமி அறையொன்றில்லை. ஆனால் அது எங்களுக்கு சாமியறைதான். மனைவி அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த சுவாமிப் படங்களை, தீபாவளி, பொங்கல், புதுவருட முருகன், கிருஷ்ணர், பிள்ளையார் படங்கள் உட்பட மாதா சிலுவைகள் என்று யாவற்றையும் தொட்டு மனமுருகி வேண்டிக்கொண்டாள். வீட்டின் கீழ்ப்பாகத்தில் வாடகைக்கார் நின்று கொண்டிருந்தது. அதன் மீற்றர் வேறு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தேவையான பொருட்களுடன் கூடவே எனது விசாவையும் ஒருமுறை சரி பார்த்துக் கொண்டேன். மனைவியை வரும் படி வற்புறுத்தினேன். வந்தாள். “சோறு கறியெல்லாம் கிடக்கு.... போட்டுச் சாப்பிடுங்கோ..... கதவை வடிவாப் பூட்டுங்கோ..... கறுவல்கள் வாறநேரம் பாத்து வெளியால போகாதேங்கோ....” போன்ற ஊரிப்பட்ட வேண்டுதல்கள் என்னிடம்.

ஒவ்வொரு படியாக கறுப்பி மூன்றாம் மாடிக்கு ஏறிவருகிறாள் என்பது தெரிந்தது. அவளுடைய நடையை வைத்தே அவளைக் கண்டு கொள்ளலாம். அவளில்தான் முழிக்கப் போகிறோம் என்பது முடிவாகிவிட்டநிலை. எனது நடையைத் தாமதமாக்கிவிட்டாள் என் மனைவி. முழுவியளம், எதிரே வந்துவிட்டாள் கறுப்பி. ஒரு கையில் பொலித்தீன்பையில் மரக்கறிகள், மற்றக் கையில் பெரிய பொலித் தீன்பை ஒன்றில் மூன்று செத்த முயல்கள், பூணையைப்போல கண்கள் மினிங்கிக் கொண்டிருந்தன.

கொண்டுவந்த பொருட்களை அப்படியே இறக்கி வைத்துவிட்டு அவளது பாசையில் “மருத்துவமனைக்கா.....?” என்ற தொனியில் கேட்டாள். “ஆம்” என்ற தொனியில் தலையை

ஆட்டினேன். இவளில் முழித்தது போதாமல் பேச்சு வேறையா என்ற விதமாக மனைவி என்னைப் பார்த்தாள். ஒருதாய் எச்சரிப்பது போலவோ என்னவோ எனது பிள்ளைகளைப் பிரிந்து, பறித்துவிட்டு, எனது துணைவியைக் கையில் பிடித்து ஏதோவெல்லாம் மூச்சை உள்ளிழுத்து வெளியே விடுகிற மாதிரி யெல்லாம் காண்பித்தாள். எனக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது.

ஒருவேளை, இதுபற்றிய தனது அனுபவங்களை யெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தாளோ என்னவோ. மனைவியின் வயிற்றையும் நாடியையும் தடவி எத்தனையோ ஆறுதல் வார்த்தைகள் எல்லாம் சொன்னாள். “நீ ஒண்டுக்கும் பயப்படாதே.. இஞ்சைபார்.... நானும்தான் இருக்கிறேன்” என்று ஏதாவது சொன்னாளோ தெரியாது. எனது பிள்ளைகளை கடைசிவரை அவள் என்னிடம் தரவேயில்லை. அவர்களிடம் எனது பிள்ளைகளை விட்டு வருவதில் எனக்குக்கூடக் கடுகளவும் விருப்ப மில்லை. வேறு வழியில்லை. நான் ஒவ்வொரு படி படியாக இறங்கி மருத்துவமனையடைந்து, நித்திரையிழந்து “சுகப்பிரசவம்” என்ற நல்லசேதி கேட்டது.

இருந்தாலும் பிள்ளைகள் இருவரையும் கிணற்றுக் கட்டில் விட்டுவந்ததாகவே எங்கள் மனது அரற்றிக்கொண்டது. “பிள்ளையளை கவனமாப்பாப்பாள்” என்ற ஒருவித சமாதானம் நாங்கள் எங்களிடம் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தோம். பெடிச்சி, அவள்தான் இப்போ பிறந்தவள் வீரிட்டுக் கத்திக்கொண்டிருந்தாள். பசியென நினைத்து பாலைக் கொடுத்தாள் என் மனைவி. பாலைக் குடித்த தெம்பில் மேலும் வீரிட்டுக் கத்தினாள் மகள். வாய்க்குள்ள புரியாத ஒரு பெயரைச் சொல்லித் தேற்றினாள் மனைவி. இந்த வித்தையை பார்த்துக்கொண்ட போது தூர யன்னலூடே தெரிந்தாள் கறுப்பி. எனது இரண்டு பிள்ளைகளையும் இரண்டு கரங்களிலும், கூடவே கையில் ஏதோ சிறிய பார்சலுடன் நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறாள் “தீயோ” அக்கா.

(1997 அம்மா இதழ்)

ஜேர்மனிய புகலிடத் தமிழ் இலக்கியங்கள்

ஒரு நோக்கு

த.மேகராசா டி.ஏ. (ஒலிப்பு)

1. புகலிட இலக்கியப் பின்னணி

தமிழர்களது புலப் பெயர்வினை எண்பது களுக்கு முன்பு, பின்பு என பிரித்து நோக்கமுடியும். எண்பதுகளுக்கு முன்னரான புலப்பெயர்வு பெரும்பாலும் ஆங்கிலக் கல்வியினூடான தொழில் நோக்கம் கொண்டதாகவே அமைந்திருந்தது. இலங்கையின் எண்பதுகளுக்குப் பின்னரான இன முரண்பாட்டுச் சூழல், அரசியல் தஞ்சம் சார்ந்த புலப்பெயர்வுக்கு வித்திட்டது. குறிப்பாக இக்காலப்பகுதியில் மேலோங்கிக் காணப்பட்ட இராணுவக் கெடுபிடிகள், இயக்க முரண்பாடுகள், இவை காரணமாக நடைபெற்ற படுகொலைகள், கடத்தல்கள் வாழ்தலுக்கான சாத்தியப்பாட்டை இல்லாதொழித்தமையால் விரும்பியோ விரும்பாமலோ கூடுதலான தமிழர்கள் ஜேர்மனி, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், சுவிஸ், நோர்வே, இத்தாலி, டென்மார்க், நெதர்லாந்து, கனடா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்ல வேண்டியேற்பட்டது. மொழி, நிறம், கலா சாரம், காலநிலை, சட்டம், தொழில்முறை என்பவற்றால் மாறுபட்ட புதியதொரு சூழலில் வாழ முற்பட்டோரில் குறிப்பிட்ட சிலர், தமது வாழ்வியல் அனுபவங்களையும், தாயக உணர்வுகளையும் இலக்கியப் பதிவுகளாக வெளிப்படுத்தினர், இதன் காரணமாகவே புகலிடத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற புலம் உருவாகியது. இவ்விலக்கியங்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் புதியதொரு அனுபவத்தினையும் அகல நோக்கியையும் ஏற்படுத்தியதுடன் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களை மூன்றாம் உலக இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குவதற்குரிய

சந்தர்ப்பத்தினையும் வெளிப்படுத்தின. மேலும் தாயகச் சூழலில் மறுதலிக்கப்பட்ட எழுத்துச் சுதந்திரத்தின் எதிரொலியாகவும் அமைந்தன என்பதில் வியப்பில்லை.

2. ஜேர்மனியில் தமிழர்கள்

1983 காலப்பகுதியில் அனேகமாகத் தனித்த ஆண்களே ஜேர்மனிக்குச் சென்றனர். இக்காலப் பகுதியிலிருந்து தொடர்ந்து வந்த மூன்று ஆண்டுகளில் ஜேர்மனிக்குச் செல்லும் ஆண்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. 1990 களில் இடம்பெற்ற கணக்கெடுப்பு, ஜேர்மனியில் 32702 இலங்கையர்கள் வசித்ததாக உறுதிப்படுத்தியது. 1998இல் 40000 - 45000 தமிழர்கள் வாழ்ந்தனர். தற்போது 60000 - 65000 தமிழர்கள் வாழ்வதாக அந்நாட்டுத் தினசரிப் பத்திரிகையான டை வெல்ட்(Die Welt) செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. ஜேர்மனிக்கு அரசியல் தஞ்சம் கோரி வந்தோரில் ஒரு பகுதியினர் அந்நாட்டின் பிரஜைகளாக மாற, குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியினர் இங்கிலாந்து, கனடா போன்ற நாடுகளுக்கு இடம்பெயர்ந்து சென்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

3. ஜேர்மனிய இலக்கியச் சூழல்

3.1. சஞ்சிகைகள்

புகலிடத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் சஞ்சிகைகளுக்கும் இணைய இதழ்களுக்கும் பெரும் பங்குண்டு. ஜேர்மனியிலிருந்து சிந்தனை, எண்ணம், தூண்டில், அறுவை, வெகுஜனம், புதுமை, ஊதா, தேனீ, பெண்கள் சந்திப்பு மலர், நமது குரல், மண், ஏலையா, கலை விளக்கு, தென்றல், பிரவாகம், புவரசு, கதிர், சிறுவர் அமுதம், கடல், வண்ணாத்துப்

பூச்சி, அக்கினி முதலான சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. இன்று இச்சஞ்சிகைகள் நின்றுவிட்டன. நமது குரல் என்ற சஞ்சிகையே ஐரோப்பாவிலிருந்து வெளிவந்த முதலாவது பெண்கள் சஞ்சிகையாகும். பல நாடுகளிலும் இருக்கும் பெண்களை இணைத்து, பல சந்திப்புக்களை நடத்தி, அவற்றின் பிரதிபலிப்பாக 1991 இல் இருந்து வெளிவந்த பெண்கள் சந்திப்பு மலரும் ஜேர்மன் புகலிடத் தமிழிலக்கிய மரபில் கவனிப்புக்குரியதாகும். இச்சஞ்சிகையின் நோக்கம் பற்றி அதன் முதலாவது மலரில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பின்வரும் கருத்து புகலிடச் சூழலில் பெண்களின் விழிப்புச் சார்ந்து முக்கியமானதாகும்.

“எம்மால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று ஒரு மூலைக்குள் முடங்கியிருக்கும் வரை நிச்சயமாக எம்மால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதுதான். ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் என்பதற்கு முதற்படியாக, ஜேர்மனியில் ஒவ்வொரு நகரமெனச் சிதறிவாழும் பெண்கள் சந்தித்து தமது கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்காகவே பெண்கள் சந்திப்பு மலர் உருப்பெற்றது” (பெண்கள் சந்திப்பு மலர், ஜேர்மனி, 1991)

ஜேர்மனியில் இடம்பெற்ற பல்வேறு இலக்கியச் சந்திப்புக்களும் பல படைப்புக்கள் தொடர்ந்து வெளிவர வாய்ப்பளித்ததுடன், செழுமையான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் வழிவகுத்தன.

3.2. ஜேர்மனிய தமிழ் எழுத்தாளர்கள்.

ஜேர்மனிய தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் பொ.கருணாகரமூர்த்தி, பார்த்திபன், நிருபா, சாந்தி ரமேஷ், சந்திரவதனா செல்வகுமார், இரா.றஜீன்குமார், கௌசல்யா சொர்ணலிங்கம், ஜீவமுரளி, இராஜன் முருகவேல் (செழியான்), சந்திரகௌரி சிவபாலன், ப.வ.சிறிரங்கன், உமா, சிவம், தேவா, ராகவன் முதலானவர்கள் கவனிப்புக்குரியவர்களாவர். இவர்களது கவிதை, சிறுகதை, நாவல், அரசியல் விமர்சனக் கட்டுரைகள் சஞ்சிகைகளிலும் நூல் வடிவிலும் வெளிவந்துள்ளன. மேற்கூறிய எழுத்தாளர்கள் தவிர வேறுபலரும் எழுதிவருகின்றனர்.

4. ஜேர்மனிய புகலிடத் தமிழ் இலக்கியம்

4.1. வழவ ரீதியான நோக்கு

4.1.1. கவிதை

புகலிடத் தமிழிலக்கியங்களில் அதிகமாக கவிதைகளே வெளிவந்துள்ளன. நோர்வே யிலிருந்து சுவடுகள் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்ட ‘துருவச் சுவடுகள்’ என்னும் கவிதைத் தொகுப்பே புலம்பெயர்ந்தோர் மத்தியிலிருந்து வெளிவந்த முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. ஜேர்மனியிலிருந்து சாந்தி ரமேஷின் இன்னொரு காத்திருப்பு (2001), அழியாத ஞாபகங்கள் (2001), உயிர் வாசம் (2005), கண்கள் எழுதிய கவிதையின் கடைசிச் சொட்டு (2012) கௌசல்யா சொர்ணலிங்கத்தின் கௌசல்யா கவிதைகள், இரா.றஜீன்குமாரின் ஈழத்துப் புறநானூறு முதலான தொகுப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. நிருபா, மொனிக்கா, முதலானவர்களின் பல கவிதைகள் சஞ்சிகைகளிலும் இணைய இடங்களிலும் தொகுப்பு நூல்களிலும் வெளிவந்துள்ளன.

4.1.2. சிறுகதைகள்.

கவிதைகளுக்கு அடுத்தபடியாக சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் கிழக்கு நோக்கிச் சில மேகங்கள் (1996), அவர்களுக்கு என்று ஒரு குடில் (1999), கூடு கலைதல் (2005), பதுங்குகுழி (2010), சந்திரவதனா செல்வ குமாரின் மன ஓசை(2007), சாந்தி ரமேஷின் கலையாத நினைவுகள்(2002), நிருபாவின் சுணைக்கிது(2005), பார்த்திபனின் நிஜங்கள்(1986), ஜனனம் என்று ஜேர்மனியிலிருந்து பல சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. இதுவரை 26 சிறுகதைகளுக்கும் மேல் எழுதியுள்ள பார்த்திபனின் அனைத்துச் சிறுகதைகளும் ஒரு முழுத் தொகுப்பாக வெளிவரவில்லை. இதே போன்று தொகுப்பாக வெளியிடாத பல படைப்பாளிகளும் உள்ளனர். இவர்கள் தவிர உமா, இராஜன் முருகவேல் முதலான சிறுகதையாசிரியர்களும் சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர். பார்த்திபனின் சிறுகதைகள் பற்றி ஈழத்து ஆய்வாளரான சு.குணேஸ்வரன் குறிப்பிடும் பின்வரும் கருத்து கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

“பார்த்திபனின் கதைகள் ஒவ்வொன்றும் எடுத்துக்கொள்ளும் கதைக் களங்கள் மிக முக்கியமானவை. அவர் அக்கதைகளுக்குத் தேர்ந்துகொள்ளும் மொழி மிகச் சாதாரணமானது. கதைகளில் அழகியலைத் தேடிக்கொண்டிருக்க முடியாது. மொத்தத்தில் எல்லாக் கதைகளிலும் பார்த்திபனின் ஆத்மா கிடந்து தத்தளிப்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.”

4.1.3.நாவல்கள்.

கவிதை, சிறுகதை என்பவற்றுடன் ஒப்பிடும்போது மிகக் குறைந்தளவான நாவல்களே புலம்பெயர் நாடுகளிலிருந்து வெளிவந்துள்ளன. பார்த்திபன், ஆண்கள் விற்பனைக்கு, கனவை மிதித்தவன், வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள், பாதி உறவு ஆகிய நான்கு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். பொ.கருணாகரமூர்த்தியின் வாழ்வு வசப்படும், ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம், மாற்றம் ஆகிய குறுநாவல்களும் இராஜன் முருகவேலின் கைக்கெட்டாத கைமாத்துக்கள், ஐஸ்கிரீம் சிலையே நீதானே ஆகிய நாவல்களும் வெளிவந்துள்ளன.

4.2.உள்ளக்க ரீதியான நோக்கு

4.2.1.அகதி நிலை

புகலிடத்தமிழிலக்கியங்களின் முக்கியமான தொரு பொதுப் பண்பாக ‘அகதி நிலை’ பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. ஏனைய புகலிட நாடுகளைப் போலன்றி ஜேர்மனியில் அகதியாக தங்கவைக்கப்பட்ட தமிழர்கள் தஞ்சக்கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமையினால் முகாங்களிலே முடங்கிக் கிடக்க வேண்டியிருந்தது. அத்துடன் தங்க வைக்கப்பட்ட இடத்தை விட்டு வெளியே உறவினர்களின் வீடுகளுக்கோ அல்லது வேறு இடங்களுக்கோ செல்லமுடியாத நிலை இறுக்கமான நிருவாக நடைமுறையாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது..

“எனக்கு மட்டும் பிடிப்பே?

சும்மா கிடந்து சாப்பிடுறதும் படுக்கிறதும் சீ எண்டு போச்சு. அதுதான் வெளியால போக ட்றை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறன்.” பாலகுமார் சொன்னான்.

“எனக்கு அது கூட வெறுத்துப் போச்சு. எங்க போனாலும் நிலமை ஒண்டுதானே.

இஞ்ச எல்லோ வேலை செய்யாதை.

அங்கால போகாதை. இங்கால போகாதை எண்டு அடைச்ச வைச்சிருக்கிறாங்கள். மற்ற நாடுகளில் இப்பிடி இல்லத்தானே? சோசல் காச குடுக்காம போய் வேலையச் செய்யுங்கோ எண்டு கலைச்ச விடுறானாம்”

வசதிகளற்ற - பாதுகாப்பற்ற முகாங்களில் குறிப்பாக நூறு பேருக்கு ஒரு மலசல கூடம், ஒரு சமையலறை, வெவ்வேறு நாட்டவர்களுடன் ஓர் அறையில் வாழ்தல் என்ற நிலை காணப்பட்டதுடன் படிப்பதற்கும் தொழில் புரிவதற்கும் விருப்பமிருந்தும் அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. தொன்னூற்றைந்து வயதிலும் தளராத ‘மரியானா’ என்ற ஜேர்மனிய பெண்ணின் அநீதிக்கெதிரான போர்க்குணத்தையும் துணிச்சலையும் எடுத்துக் கூறுவதாக உள்ள உமாவின் ‘மரியானா’ சிறுகதையில் வரும் பின்வரும் பகுதி கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

“நான் வாழ்ந்த வீட்டின் எந்த அடையாளமும் காணப்படவில்லை. எனது வீடு இருந்த இடத்திற்கு அருகாமையில் புதிதாக ஜேர்மனிக்குள் வரும் அகதிகளுக்காக ஒரு அகதி முகாம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அச் சூழல் சன நடமாற்றமற்று வெறிச் சோடியிருந்தது. அவ்விடத்தைச் சுற்றி நியோ நாசிகளின் சந்திப்புக் கூடங்கள் நிறைய இருப்பதாக நான் அறிந்தேன். இப்படியான பாதுகாப்பற்ற ஒரு இடத்தில் எப்படி இவர்கள், வெளிநாட்டவர்களை தங்கவைக்கமுடியும்?. என்ன பொறுப்பற்ற செயல் என ஜேர்மன் அரசாங்கத்தைக் கடிந்தாள்” பெண்கள் சந்திப்பு மலர், 2004)

இவ்வாறு மரியானாவின் அழுத்தமான குரலினூடாக உமா, வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்கள் ஜேர்மனிய அரசு அகதிகளை நடத்திய பொறுப்பற்ற விதத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றது.

பார்த்திபனின் ‘தெரியவராதது’ சிறுகதை ஜேர்மனியில் தஞ்சமடைந்திருந்த பாலகிருஷ்ணன் ஜேர்மனியில் நிருவாகக் கெடுபிடிகள், போதிய சம்பளம் இன்மை காரணமாக கனடா போக ஆசைப்பட்டு பலமுறை முயன்று கைதாகி பின்னும் ஆசை தீராது, அமெரிக்க கறுப்பினத்தைச் சேர்ந்த கிறிஸ்டோபர் பிலிக் என்பவரின் அடையாளத்துடன் பயணமாகி சென்ற விமானம் வெடித்துச் சிதறியமையால் பரிதாபகரமாக

இறந்துபோன செய்தியைத் தருகிறது. இக்கதையில் வரும் பின்வரும் பகுதியும் அகதிகள் நடத்தப்பட்ட விதத்தினையே எடுத்துக் கூறுகின்றது.

“விருப்பந்தான் காசனுப்ப வேணுமென்று. எனக்கு மட்டும் பாசமில்லையே? நிலைமையள் விளங்காதே? எனக்கு விளங்கி என்ன? ஜேர்மன் அரசாங்கம் எல்லோ எல்லாத்தையும் கையுக்க வைச்சிருக்கு. நீ அரசியல் தஞ்சம் கோரிய பம்மாத்து அகதி. எப்படியோ இங்கு வந்து விட்டாய். உன்னை இங்கு கொல்லப் போவதில்லை. வெடிக்காது. ஒரு மூலையில் இருந்து விட்டு நாங்கள் பிடித்து அனுப்பும் போது நாட்டுக்குப் போய்ச்சேர் என்றது ஜேர்மன் அரசு. இதற்குப் பெயர் அரசியல் தஞ்சமாம். இந்த நாட்டில் வாழ எங்களுக்கு உரிமை இருக்குது. அரசுகள் மூண்டாம் உலக நாடுகளைச் சுறண்டிச் சம்பாதிச்சு தங்களை வளத்துக் கொண்டிருக்குதுகள். தாங்கள் சுறண்டினதையே எங்களுக்குப் பிச்சையாய் போடுறதுக்காண்டி வேலை செய்ய விடாமல் ஒண்டுக்கும் ஏலாதவர்களாய் எங்களை ஆக்கிக் கொண்டிருக்குதுகள்”(தெரியவராதது)

பொ.கருணாகரமூர்த்தியின் ‘வாழ்வு வசப்படும்’ நாவல் மேற்கு ஜேர்மனியில் அகதிமுகாமாகவுள்ள டியூலிப்ஸ் ஹோட்டலிலுள்ள மூன்றாம் தளத்தில் தங்க வைக்கப் பட்டுள்ள இலங்கை அகதிகளான முத்துராசா, அத்தைகன், திலகன், நகுலன், ஆகியோரது அன்றாட வாழ்வைச் சித்திரிக்கின்றது. இந் நாவலாசிரியரின் மற்றொரு நாவலாகிய ‘ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்’ நாவல் அதன் தலைப்புக்கு ஏற்றவாறே இலங்கைத் தமிழர் ஒருவர் அகதியாக நுழைவது தொடக்கம் அரசியற் தஞ்சத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு சாதகப்பாடுள்ள நாட்டில் சேர்வது வரையில் எதிர்கொள்கின்ற பல்வேறு இடர்பாடுகளையும் பிரச்சினைகளையும் எடுத்துக்கூறுகின்றது.

4.2.2.நாசிசவாதிகளின் துன்புறுத்தல்

தாயகத்தைப் பிரிந்து புலம்பெயர் தேசத்தில் அகதி வாழ்க்கை வாழ்ந்த நிலையில் அந்நாடுகளின் இனவாதக் கட்சிகளினாலும் இயக்கங்களினாலும் துன்புறுத்தல்களை அனுபவித்தனர். குறிப்பாக நவநாசிகள் புலம்பெயர் தேசத்தில் தமிழர்கள் உள்ளிட்ட

புகலிடத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற புலம் உருவாகியது. இவ்விலக்கியங்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் புதியதொரு அனுபவத்தினையும் அகல நோக்கியையும் ஏற்படுத்தியதுடன் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களை மூன்றாம் உலக இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குவதற்குரிய சந்தர்ப்பத்தினையும் வெளிப்படுத்தின. மேலும் தாயகச் சூழலில் மறுதலிக்கப்பட்ட எழுத்துச் சுதந்திரத்தின் எதிரொலியாகவும் அமைந்தன என்பதில் வியப்பில்லை.

பிற நாட்டவர்களின் நடத்தைகளைக் கண்டு பொறாமைப்படுபவர்களாகவும் கலவரங்கள் செய்பவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். ஜேர்மனியில் வாழும் தமிழர்கள் நவநாஸிகளால் பாதிப்புக்கு உள்ளாகுவதை பார்த்திபன் கனவை மிதித்தவன் நாவலில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“...ஓரளவு இருட்டான பகுதியிலிருந்து பியர்குடித்துக் கொண்டிருந்த நாண்கைந்து பேரை முத்து தாண்டியபோது அவர்கள் கவனம் அவனை நோக்கித் திரும்பியது.

“சுவாற்சன் றவுஸ் (கறுப்பனே வெளியேறு)

‘சுவாற்ச சுவைன்’ (கறுப்புப் பன்றி)

‘அவுஸ்லாண்டர் றவுஸ்’ (அந்நியனே வெளியேறு)

பியர் வாயையுடன் கோசங்கள் வெளிக்கிளம்பின. முத்து அவர்களைக் கணிப்பிட்டான். ஐந்துபேர், கலோரி முடிய முரட்டு உருவங்கள், கையில் போத்தல்கள் வைத்திருந்தார்கள். இந்நிலைமையில் தப்பித்தலே உசிதமானது..

முத்து நடையை விரைவாக்கினான். ஓடும் எண்ணத்தைத் தன்மானம் கேலி செய்தது. அவர்களும் பின்னால் வந்தார்கள்.

‘சுவைன் குண்ட்’(பன்றி நாய்?)

‘சுவைன் அசைலன்றன்’(பன்றி அகதி)

“என்னடப்பா களைச்சுப் போய் வாறாய். பஸ்ஸிக்குப் பின்னால் ஓடிவந்தனியே?”

“பகிடி விடாதை, நாசிக்காரங்கள் கலைச் சுகக் கொண்டு வந்தவங்கள்”

“நாசிக்காரங்களோ? எங்கட வீட்டுக்கயும் வந்திட்டாங்களே”

.....

முத்துவுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. “நாட்டில நிம்மதியில்லை யெண்டு இங்க வந்தா இஞ்சயும் பிரச்சினையாயெல்லோ கிடக்கு. இனி எந்த நாட்டில செக்கண்ட் அசூல் அடிக்கிறது. சைச உவங்களேன் எங்களில ஆத்திரப்படுறாங்களெண்டு தெரியேயல்”

மேற்கு பேர்லின் தேர்தலில் நாஸிக் கட்சி பதினொரு ஆசனங்களைக் கைப்பற்றியதைப் பற்றி ஏனைய கட்சிகள் மண்டையை உடைத் துக்கொண்டிருந்தன. வெளி நாட்டவரைத் துரத்துவோர் என்ற கோரிக்கைக்கு இவ்வளவு ஆதரவா என்று பலர் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். (கனவை மிதித்தவன்)

நாசிகள் வெளிநாட்டவர்களின் இல்லங்களை எரித்தபோது ஜேர்மனியில் எரிந்து மரணமான துருக்கி நாட்டைச்சேர்ந்த ‘ஆயஸ்’ என்ற பெண்ணை வைத்து நிருபா எழுதிய ‘நேற்று இன்று நாளை’ என்னும் கவிதையில் வரும் பின்வரும் வரிகள் முக்கியமானவையாகும்.

“சின்னஞ் சிறிய
சிறகுகளை விரித்து
விடுமுறையில்
பறந்தோடி வந்தாயா?
ஆயஸ்?
சின்னச் சின்ன
ஆசைகளைச் சமந்த உன்னை
தீயிலிட்டு
ஓலமிட்டு சிரித்தனரோ
நாசிய ஓநாய்கள்!
.....
நான்
ஒரு அகதியானதால்
வெள்ளை நிறத்தவன்
ஜேர்மன் இனத்தவன்
அல்லாததால்
எந்தவொரு கணத்திலும்
இந்த அந்நிய தேசத்தில்
எரிக்கப்பட்டோ..
குடித்துக் குதறப்பட்டோ....”

நவநாசிகளின் கெடுபிடிகள் ஜேர்மனில் மாத்திரமன்றி சுவீஸ், நோர்வே, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளிலும் உண்டு. இப்பிரச்சினை சார்ந்து அந்நாடுகளிலிருந்து இலக்கியப் படைப்புக்களும் வெளிவந்துள்ளன.

4.2.3. நிறுவாதம்

புகலிட தேசத்தில் கறுப்பின மக்களுக்கெதிரான பொதுவான ஒரு ஓடுக்குதலாக நிறுவாதம் காணப்படுகின்றது. வெள்ளைத்தோல் சமூகத்தின் உயரிய அடையாளம் என்றும் கறுப்பினத்தவர்கள் கீழ்த்தரமானவர்கள் என்பதுடன் வறுமையுற்ற நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்கள் என்றும் கருதும் மனோநிலை வெள்ளை இனத்தவர்கள் சிலரிடம் காணப்படுகின்றது. இவற்றினால் நிற ரீதியான ஓடுக்குதல் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றது. நிருபாவின் பின்வரும் கவி வரிகள் நிறுவாதம், புலம்பெயர் தமிழர்களுக்கு மட்டுமான ஓடுக்குதலாக மாத்திரம் அமையாது மூன்றாம் உலக மக்களுக்கே பொதுவான பிரச்சினையாக அமைவதை எடுத்துக் கூறுகின்றது. அவ்வகையில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், புகலிடத் தமிழிலக்கியத்தினூடாக மூன்றாம் உலக இலக்கியத்தளத்தினை எட்டி நிற்பது புலனாகின்றது.

“அம்மா
நாங்கள் ஏன் அகதிகளானோம்?
என் தாய் நானு எங்கே?
என் தாய் மொழி எது?
நாங்கள் ஏன் கறுப்பர்களாயிருக்கிறோம்?
அவர்களால் ஏன்
ஓதுக்கப்படுகின்றோம்.
துருக்கித் தோழி ஏன் எரிக்கப்பட்டாள்?”

பார்த்திபனின் அத்திவாரமில்லாத கட்டடங்கள் சிறுகதை, ஜேர்மனிய பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் தமிழ்ச் சிறுவனான வினோத், மார்க்கோஸ் என்ற வெள்ளை இனச் சிறுவனால் கறுப்பன் என்றும் கறுப்பனே உனது நாட்டுக்குப்போ என்றும் கூறி துன்புறுத்தப்படுவதை எடுத்துக் கூறுகின்றது.

பந்தை எடுக்க ஓடிவந்த வினோத் தவிர்க்க முடியாமல் மார்க்கோஸின் காலை மிதித்து விட்டான். யாரும் எதிர்பார்க்காத விதமாக

மார்க்கோஸ் வினோத்தை அடித்து விட்டான்.

“கறுப்பன்”

வினோத்துக்கு அடியுடன் அவன் பின்னர் சொன்னதும் சேர்ந்து வலித்தது. கண்கள் திரையிட கன்னத்தைத் தடவியபடி புத்தகப் பையைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

யாரும் அவனுக்கு ஆதரவாகக் கதைக்கவுமில்லை. நடந்ததை விசாரிக்கவு மில்லை. கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக நின்று விட்டு மறுபடி தங்கள் விளையாட்டுகளைத் தொடர்ந்தார்கள்..

“உன்னுடைய நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போ”

பின்னால் மார்க்கோஸ் கத்துவது வினோத் துக்குக் கேட்டது. கண்ணீர்த்துளியொன்று வலிக்கும் கன்னத்தைத் தடவி விழுந்தது.

“எந்த நாடு?”

“நான் எங்க போக வேணும்?”

“நான் ஏன் இங்க இருக்க வேணும்?”

“என்னோட படிக்கிற எல்லாரும் வெள்ளை யாயிருக்க நான்மட்டும் ஏன் கறுப்பாயிருக்க வேணும்?”

“நான் கதைக்கிற பாசை மட்டும் ஏன் வேறையாயிருக்க வேணும்?”

“ஏன் என்னோட ஒருத்தரும் வடிவாப் பழகினமில்லை?”

“ஏன் மார்க்கோஸ் அடிச்சவன்?”

எந்த ஒரு கேள்விக்கும் வினோத்தால் விடை தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தன்னை எல்லோரும் விரட்டுவது போலவும், கேலி செய்வது போலவுமான உணர்வு அவனை வருத்தியது.

.....

வினோத் களைத்துத் தூங்கிப் போயிருந் தான். கனவில் மார்க்கோஸ் வந்து “கறுப்பனே உனது நாட்டுக்குப் போ” என்று காலால் உதைத்தான்.

4.2.4. இனவாதம்

இனமுரண்பாடுகாரணமாக புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்களை புகலிட தேசத்திலும் அது அச்சுறுத்தத் தவறவில்லை. ராகுலனின் ‘ஜேர்மன் கலைத்த கனவு’ கவிதையில் வரும் பின்வரும் வரிகள் இனவாதத்தை பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன.

“என் சோலைப் பசுமைகளைச் சுமந்து

நான் பறந்தேன் கிளியே

சிறகுகள் வெட்டி வெட்டி

காகங்கள் குட்ட

பன்றியின் வாயிலும் குதிரையின் காலிலும்

வந்து விழுங்கியிருந்தேன் கிளியே

பன்றிகள் முகம் சுளித்து எச்சில் துப்ப

மென்று விழுந்தேன் கிளியே”

மேற்படி கவிதையில் வரும் பன்றி, குதிரை என்பன ஜேர்மன் இனவாதத்தின் அடையாளங்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலதிக வகுப்பு வசதிகளுடன் டொச் பாடத்தை மிகுந்த கவனத்துடனும் ஈடுபாட்டுடனும் கற்று வரும் சினேகாவுக்கு, திறமைக்கு ஏற்ற ‘புள்ளி’ பரீட்சையில் கிடைக்காமல் போனமைக்கு இனவாதமே காரணமென்பதை நிருபாவின் ‘உங்களுடைய மகள் நல்ல கெட்டிக்காரி’ கதை எடுத்துக் கூறுகின்றது. சினேகாவின் தாய் கல்யாணி தன் மகளின் படிப்பு விடயமாக பாடசாலைக்குச் சென்றபோது வகுப் பாசிரியை குறிப்பிடும் பின்வரும் கருத்துக்கள் அவதானிக்கத்தக்கவையாகும்.

“திருமதி செல்வன், எனக்கு உங்களோட கதைத்துக்கொண்டிருக்க நேரம் இல்லை. உங்கட பிள்ளை மற்றப்பிள்ளைகளிலும் கெட்டிக்காரிதான்”

“எந்த மற்றப்பிள்ளைகள்”

“இந்த வகுப்பில் படிக்கும் மற்ற வெளிநாட்டுப் பிள்ளைகள் வடிவாகப் படிக்கவே மாட்டார்கள். உங்கட பிள்ளை நாலு எடுத்திருக்கிறா. எனது மாணவி என்கின்ற முறையில் இந்தப் புள்ளி திருப்திதான். உங்கட பிள்ளை ஜேர்மன் நாட்டவள் இல்லத்தானே. ஜேர்மன் மொழி உங்கட சொந்த மொழி இல்லத்தானே. அந்த வகையில் அவர் எடுத்த புள்ளி நல்லதுதான்”

4.2.5. குழந்தை வளர்ப்பு

குழந்தை வளர்ப்புப் பற்றி ஜேர்மனி யிலிருந்து வெளிவந்த படைப்புக்களுள் நிருபாவின் அச்சாப்பிள்ளை, பார்த்திபனின் பாதி உறவு ஆகியவை கவனிப்புக்குரிய வையாகும். புகலிடச் சூழலில் குழந்தை வளர்ப்பு பல்வேறு வகையிலும் சிக்கலுக்குரிய தொன்றாகவே மாறியுள்ளது. புகலிட சூழலுக்கேற்றவகையில் அங்கேயே பிறந்த

தமிழ்க் குழந்தைகள் வாழமுற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகும். அதேவேளை பெற்றோர் இதனை விரும்பாமையினால் குழந்தைகள், உளவியல் பாதிப்புக்கு உட்படும் நிலையும் அதிகபட்சமாகக் காணப்படுவதை இப்படைப்புக்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

“இஞ்ச எல்லாப்பிள்ளையளும் இப்படித் தானப்பா. சுதர்சினியிள மகன், சினேகாவிலும் ஒரு வயசு குறைவு. என்ன நடந்தது சொல்லுங்கோ பாப்பம். கடுதாசியைச் சுத்திப்போட்டு சிகறட்டு மாதிரி குடிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறானாம்”

என்று ‘வாயை மூடு’ கதையில் சினேகாவின் அம்மா கூறும் விடயமும் அதே கதையில் வரும் அவளது பின்வரும் கூற்றும் குழந்தை வளர்ப்பில் எதிர்நோக்கும் சவாலினையே எடுத்துக் கூறுகின்றது.

“இந்த வயதிலை இவ்வளவு துணிவா? எங்கட அம்மா அப்பாவோடை நாங்கள் கதைச்சிருப்பமே? இப்படியான விசயங்களை நினைச்சுத்தான் பாத்திருப்பமே? இந்த நாடு பிள்ளையள நல்லாத்தான் கெடுத்துப் போட்டிது”

பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் ‘கிழக்கு நோக்கிச் சில மேகங்கள்’ நூலிலுள்ள ‘பர்வதங்களும் பாதாளங்களும்’ என்ற கதை, புலம்பெயர் சூழலில் தன் பிள்ளை தொடர்பாக தாய்க்கு இருக்கும் அச்சமான மனநிலையினை எடுத்துக் கூறுகின்றது.

“மனதைச் சபலிக்க வைக்கும் முத்தங்கள், தழுவல்கள், உரசல்கள் கலந்துள்ள டி.விடி படங்களைப் பார்க்கின்றனர். இரவில் புதினொன்றுக்கு மேல் ஆர்.டி.எல்.பிளசும் பார்ப்பார்களோ? அச்சமாயிருக்கு! இரண்டுங்கெட்டான் வயதில் உணர்ச்சி வேகத்தால் தடுமாறும் சில பேதைகள் தம்போல் இரட்டிப்பு வயதான ஆப்கானிஸ்தான்காரனுடனும், சீக்கியனுடனும், மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்ற அரபுக்காரனுடனும் அவசர முடிவெடுத்து ஓடிப் போகுதுகள்! கர்ப்பமாகி அவர்கள் திரும்பி வருவதைப் பார்த்து பதைக்கும் பெற்றோரைப் பார்க்கவேமுடிவதில்லை. பரிதாபமாயிருக்கு!. பள்ளித் தோழர்களால் கர்ப்பமாகும் மாணவிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கிறது. அதிர்ச்சியாகவுள்ளது”

4.2.6. பெண்கள் நிலை

4.2.6.1. சீதனக்கொடுமை

புகலிடச் சூழலிலும் சீதனத்தினால் பெண்கள் பாதிக்கப்படுதல் தொடர்ந்தவண்ணமே இருக்கின்றது என்பதை புகலிடப் படைப்புக்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. பார்த்திபனின் ‘கல்லான கணவன்’ சிறுகதை, உறவுகளின் தொடர்பற்ற புகலிட வாழ்வில் அன்பாக வழிநடத்தப்படவேண்டிய பெண், அவளது கணவனால் சீதனத்தை காரணமாக வைத்து துன்புறுத்தப்படுவதை எடுத்துக் கூறுகின்றது.

“என்னை இளிச்ச வாயன் என்று எல்லாரும் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறியள். என்ன? வீட்டை இப்பவே கடிதம் எழுதிப்போடு. எனக்கும் கொஞ்சம் விசயம் தெரியுமெண்டு”

“சத்தம் போடாதேங்கோப்பா, அங்கால பிள்ளையள் பார்த்துக்கொண்டு நிக் குது”

“கதையை மாத்தாதை. எனக்கு இண்டைக்கு கட்டாயம் முடிவு தெரிய வேணும். எடுப்பிச்சு தர ஏலுமோ; ஏலாதோ; நாளைக்கு வடிவா கதைப்பம். இப்ப உதில் பேசாம இருங்கோ. சாப்பாடு போட்டுக்கொண்டு வாறன்.”

பள்ளர்

தன்னை விடுவித்துக்கொண்டிருந்த சுந்தரலிங்கம் ஓங்கி அடித்த அடியில் லட்சுமியின் கன்னத்தில் அடையாளங்கள் ஏற்பட்டன. அவள் தடுமாறிப்போனாள். கண்கள் கண்ணீர் மீதான தடையை அகற்றியிருந்தன.

.....

தனக்குத் தந்ததைவிட அதிகமான சீதனத்தை மற்ற மாப்பிள்ளைக்குக் கொடுத்தது அவனுக்கு எரிச்சல் மூட்டியது. தன்னை லட்சுமி வீட்டார் இழிவுபடுத்திவிட்டதாகவும் நினைத்து நினைத்து அவன் வெந்துகொண்டிருந்தான். அவளது கோபம் திடீரென குடியின் அளவை அதிகரித்து விட்டது. பகல் முழுக்கக் குடிப்பதும் இரவில் வீட்டுக்கு வந்து லட்சுமியுடன் தேவையில்லாமல் சண்டை பிடித்து அவளை அடித்துத் துன்புறுத்துவதும் புதுவழக்கமாக அவனால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வந்தது. தனது ஆத்திரத்துக்கும் கோபத்துக்கும் குடிவெறிக்கும் லட்சுமியை ஒரு வடிகாலாக அவன் பயன்படுத்திவந்தான்.

இச் சிறுகதையில் தினமும் குடித்து விட்டு வரும் கணவனால் துன்புறுத்தலுக்கு உட்பட்டுவந்த லட்சுமி, பின் அவளது

கணவனின் சகோதரனின் ஆலோசனைப்படி அடக்குமுறையிலிருந்து விடுபட்டு தனித்து வாழ முடிவெடுப்பது முற்போக்கானதாக அமைந்திருந்தாலும் அம்முடிவில் பிரசாரத் தன்மையும் சேர்ந்திருப்பதைக் காணலாம். மேற்கூறிய எழுத்தாளரது 'ஆண்கள் விற்பனைக்கு' நாவலும் சீதனக் கொடுமையினையே எடுத்துக் கூறுகின்றது. நெருக்குதல் மிக்கபுகலிடச் சூழலில் எடுத்தாளப்படவேண்டிய பல பிரச்சினைகள் இருக்கும்போது நீண்டகாலமாகப் பேசப்பட்டுவருகின்ற சீதனப் பிரச்சினை பற்றி மீண்டும் பேசவேண்டியதன் அவசியத்தை பார்த்திபன் கூறும் பின்வரும் கூற்று நியாயப்படுத்துகின்றது.

"சீதனம் என்பது இப்போது பெரிய பிரச்சினை அல்ல என்பது போல் பலர் பேசிக்கொள்கிறார்கள். அது தவறானது என்பதை என்னால் நேரடியாகவே கண்டு கொள்ளமுடிந்தது. சகோதரிகளுக்காக 12 மணித்தியாலங்களுக்கும் மேலாக காச்சம்பளத்தில் அடுப்பு வெக்கைக்கு முன்னால் வெந்துகொண்டிருக்கும் சகோதரர்களைச் சந்தித்தபோதும் அட்டகாசமான திருமணக் கொண்டாட்டங்களில் பங்குபற்றும் பலர் தங்களுக்குள் மணமக்களைப் பற்றிக் கதைத்துக் கொள்ளுகின்றபோதும், அரசியற் தஞ்சம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர்கள், வேலை செய்பவர்கள், குடியேற்ற அந்தஸ்து கிடைத்தவர்கள், தங்களது 'வில்லை' கூடிவிட்டதாக அறிவிக்கும்போதும், ஊரில் உள்ள ஆதனங்களை விற்று கூடவே குடும்பத்தையும் கடனாளியாக்கிவிட்டு, சீதனப் பொதியுடன் பிராங்போட் விமான நிலையத்தில் வந்து குவியும் தமிழ்ப் பெண்களைப் பார்த்தபோதும் சீதனம் என்பதன் பாதிப்பு தெளிவாகவே புரிந்தது..."

4.2.6.2. அடக்குமுறைக்கு உட்படுதல்

குடும்பத்தில் பெண்கள் அடக்குமுறைக்கு உட்படுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள சந்திரவதனா செல்வகுமாரின் 'விழிப்பு' கதை விதந்துரைக்கப்படத்தக்கதாகும். புகலிடச் சூழலில் வேறொரு பெண்ணுடன் தொடர்பு கொண்டு பொழுதைக் கழித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வரும் சங்கரின் ஆணாதிக்கச் செருக்கினையும் தற்கொலை செய்யமுயன்று

அதிலிருந்து தப்பிய இந்து என்னும் பெண், அவளது மகளின் நிலையை உணர்ந்து கணவனின் அடக்குமுறையிலிருந்து விடுபட்டு சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கு யாரது துணையுமின்றி அவளே விழிப்படைவதையும் கருவாகக் கொண்ட இக்கதையில் வரும் பின்வரும் பகுதி முக்கியமானதாகும்.

"நானும் இப்பிடி வேறொருத்தனோடை சுத்திப்போட்டு வந்தால் நீங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளுவிங்களோ? அல்லது உங்களால் சகிக்கத்தான் முடியுமோ? சீற்றத்துடன் கேட்டாள். சங்கருக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டது. என்னடி கதைக்கிறாய், ஆம்பிள்ளையள் எண்டால் அப்பிடி இப்பிடித்தான் இருப்பினம். அது சகயம். அதுக்காண்டி பொம்பிளையளும் அப்பிடிச் செய்யிறதோ? கத்தினான்."

4.2.6.3. பாலியல் துன்புறுத்தல்

நிருபாவின் 'மழை ஏன் வந்தது' சிறுகதை பாலியல் துன்புறுத்தலினையும் பெண்ணின் சுதந்திரங்கள் பறிபோன நிலையினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. இச்சிறுகதையில் வரும் 'பாம்பு' பழமைவாத நிலையில் நின்று கொண்டு பெண்ணை அடக்கும் அதிகாரத்தின் குறியீடாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

"ஐயோ ஆரிது. விடுங்கோ. என்ன விடுங்கோ" என்று கத்தவேண்டும் போல் இருந்தது. கண்ணீர் வந்தது. நெஞ்சு அடைத்தது. இப்ப கத்தினா எல்லோரும் முழிச்சிடுவினம். ஆர் எண்டு தெரிஞ்சா என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பினம், வீட்டில எவ்வளவு பிரச்சினை வரும்? என்னத்தான் பேசவினம் என்று நினைத்தாலும் இந்த உருவத்தை எப்பிடிக்கலைப்பது என்று யோசித்து உடலை அங்கும் இங்கும் அசைத்தாள். சத்தமாக இருமினாள். அந்த உருவம் அவள் உடலிலிருந்து விலகியது. நெஞ்சுக்குள் திரும்பவும் தண்ணீர் வந்தது. யார் இது?. மா..மா? அண்..ணா? அப்..பா? நினைக்க நினைக்க அழுகையாக வந்தது? நெஞ்சு வெடித்து கண்ணீராய்ப் பாய்ந்தது. உள்ளுக்குள் இழுத்து இழுத்து சத்தமில்லாம அழுதாள். அரியண்டமாக இருந்தது. இந்த இரவு விடியற்கூடாது என்று நினைத்தாள். யாரையுமே பார்க்கக் கூடாது என்று தோன்றிற்று... யார் அது? அப்பா..?"

ஜேர்மனிய புகலிடத் துறியிலக்கியங்கள் யரந்த
 உள்நாடகத்தைய கொண்டுள்ள அதேவேளை
 வலனிய்யாட்டு முறையில் மலனினங்கனையும்
 கொண்டுமையர்த்துள்ளன. சில மடைய்யுக்களில்
 மேலோங்கிக் காணாய்க்கின்ற பிரசாரத்தன்மையும்
 அய்யமடைய்யுக்களின் யதார்த்தத்தைய இல்லாமல்
 செய்திருக்கின்றன.

மாமா..?அண்ணா..? சீ அப்பிடி ஒருத்தரும்
 இருக்காது. கடைசியவரையும் இருக்காது. யாரோ
 மாய மனிதனாய் இருக்குமோ? அவர்களில்
 வீணாகச் சந்தேகப்பட்டுவிட்டோமே என்று
 வெட்கமாக இருந்தது..”

4.2.6.4. ஏமாற்றப்படுதல்

புகலிட நாட்டில் வாழும் இளைஞர்கள்
 சிலர் சீதனம், போக்குவரத்துச் செலவுகள்
 அனைத்தும் பெண் வீட்டாரே தரவேண்டும்
 என்ற உறுதிப்பாட்டுடன் மணமக்களை
 இலங்கையிலிருந்து அழைக்கும் நிலையை
 புகலிடப் படைப்புக்களில் காணமுடியும்.
 இத்தன்மையினை பார்த்திபனும் ‘மனைவி
 இறக்குமதி’ சிறுகதையினூடாக எடுத்துக்
 கூறியுள்ளார். ஜேர்மனியில் வசிக்கும் இளைஞ
 னான சிறி பெரும் ஆவலுடன் சீதனம்
 அனைத்தும் பேசி சுகந்தியை திருமணம் செய்
 யும் பொருட்டு அவளை எதிர்பார்த்திருக்கிறான்.
 ‘கிட்டத்தட்ட பதினொரு மாதங்களாகக்
 காத்திருந்து சிறி பொறுமையிழந்தானே தவிர
 தான் பயணத்திற்கான காசு தருவதாகவோ,
 ஏஜெண்டை ஏற்பாடு செய்து தருவதாகவோ,
 சீதனம் தரவேண்டாம் என்று மாமாவுக்கோ
 சொல்லவில்லை.’ பின்னர் சுகந்தி பிரயாணம்
 செய்யும் திகதியை அறிவித்துவிட்டு அதன்படி
 ஜேர்மனிக்கு வந்து சேர்கிறாள். எனினும்
 அவளது உறுதியான நோக்கும் செயற்பாடும்
 சிறிக்கு மட்டுமல்ல சீதனத்துடன் அனைத்துச்
 செலவுகளும் பெண் வீட்டாரே பொறுப்பேற்க
 வேண்டும் என்று நினைக்கும் அனைவருக்கும்
 ஒரு வாழ்க்கைப் பாடமாக அமைகிறது.
 சுகந்தி குறிப்பிடும் பின்வரும் பகுதி
 ஆணாதிக்கத்திற்கெதிரான பலத்த அடியாக
 ஒலிக்கத்தவறவில்லை.

“கலியாணப் பேச்சு நடந்தது உண்மை

தான். ஆனா எல்லா அலுவலும் முடியேல.
 பேச்சுகள் நடந்தால் கட்டாயம் கலியாணம்
 செய்ய வேணுமெடில்லைத்தானே?” நாட்
 டிலை எவ்வளவு பிரச்சினையள் நடக்குது.
 அதுகளில் ஒண்டையும் சந்திக்காமல், அதை
 எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாம, அமைதியா
 இருக்கிறியள். ஜேர்மன் பாஸ்போட் இருக்குது.
 அதால இரண்டு லட்சம் ரொக்கமா தா,
 வீடும் வேணும். ஜேர்மனிக்கு வாற செலவும்
 அதுவும் கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சம் நாங்கதான்
 செலவழிக்க வேணும் எண்டு ஈவிரக்கமில்லாம
 சொன்ன உங்களைக் கலியாணம் செய்யிற
 அளவிற்கு எனக்கு முளை பழுதில்லை”..
 “ஒரு பொருளை இறக்குமதி செய்தா,
 அதுக்குரிய கட்டணத்தையும், கொண்டு வாற
 கூலியையும் பொருளைப் பெறப் போகிறவனே
 கட்ட வேணும். ஆனா நீங்க என்னை ஒரு
 பொருளாகக் கூட மதிக்கேலை. உங்களைக்
 கலியாணம் செய்யிறதற்கும், ஜேர்மனிக்கு
 வாறதற்கும் நாங்கதான் செலவழிக்க
 வேணும் எண்டு சொன்னியள். இவ்வளவு காசு
 செலவழிச்சு உங்களைக் கலியாணம் கட்டினால்
 அப்படியென்ன சுகம் கிடைக்கப்போகுது?
 எங்களைக் காசு செலவழிக்கப் பண்ணியே
 நீங்கள் சுகம் தேடவேணும்? இந்த நாட்டிலையே
 அதுக்கெண்டு வசதியள் இருக்காமே.
 பொம்பிளையள் கூட இருக்கெண்டு கேள்விப்
 பட்டன். அந்த வழியளைப் பாக்காம ஏன்
 மனிசரை ஆக்கினைப்படுத்திநீங்க” சுகந்தியின்
 ஆக்ரோசமான விளக்கங்கள் சிறியைத்
 துண்டுதுண்டாக உடைத்துக்கொண்டிருந்தன.
 சுற்றிலும் பார்த்தான்.....

“எங்கட வீட்டையெல்லாம் ஆமிக்காரங்கள்
 நாசமாக்கிப் போட்டாங்கள். வீட்டுக்கு உழைச்சுக்
 கொண்டிருந்த அண்ணனையும் இயக்கச்
 சண்டையிலை சுட்டுக் கொண்டு போட்டாங்கள்.
 எனக்குக் கீழை நாலு தங்கச்சியள் இருக்கினம்.
 அப்பா சுகமில்லாம கட்டிலோட கிடக்கிறார்.
 அம்மா அடுப்போட எரிஞ்சு கொண்டிருக்கிறா.
 நாடு முழுக்கச் சனங்கள் இந்த விதமாகச்
 சீவிச்சுக் கொண்டிருக்குதுகள். சாப்பாட்டுக்கே
 வழியில்லாமல் ரோட்டில நிக்ந்துகள்.
 பெடியனை வைத்திருக்கிற தாய் தகப்பன்கள்
 ஒவ்வொரு நிமிசமும் பயந்து சாகுதுகள்.
 ஆமிக்காரன்களுக்கு எப்பப்ப காமம்
 வருமோவெண்டு பொம்பிளையள் எல்லாம்

திகிலடிச்சுப் போயிருக்குதுகள். இதை யொண்டையும் யோசிக்காம, வெளிநாட்டில் வசதியா இருக்கிற உங்களுக்கு கலியாணம் செய்ய ஊர் பொம்பிளையள் தேவை. அதுவும் வீடுவளவு, நகை நட்டு, லட்சலட்சமாய் காசு, பிளையிறுக்குக் காசு எல்லாத்தோடையும். உண்மையா நீங்கள் என்னதான் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நாட்டில் ஆம்பிளையள் இல்லாததால் பொம்பிளையள் றோட்டு றோட்டா அலைஞ்சு கொண்டிருக்கினம், அவையளை சுகமா பேய்க்காட்டலாம் எண்ட திமிரில்தானே இப்படிச் செய்யிறீர்கள். சீ.. சீ.. பொம்பிளையள் மோட்டுத்தனமா உங்கடை கால்ல வந்து விழுறபடியாத்தானே விளையாடுறீர்கள். நீங்களெல்லாம் ஊருக்கு வந்து அங்க இருக்கிற சனத்தையும் நாசமாக்காம இஞ்ச இருக்கிறது நல்லது போலத்தான் தெரியுது” சுகந்திக்கு உணர்ச்சி வசத்தால் கண்ணீர் எட்டிப் பார்த்தது.

சிறீ தலையைக் குனிந்து கொண்டான். சுகந்தி இல்லாம தனியாகத் திரும்பிப் போனால் கிடைக்கப் போகும் அவமானம், கேலிகளை நினைத்துக் குமைந்தான். என்ன கதைப்பது என்று தெரியாமல் “என்னைக் கலியாணம் செய்ய ஏலாதெண்டா ஏனிஞ்ச வந்தனர்?” பரிதாபமாகக்கேட்டான்.

“அதுதான் முதலே சொல்லிப் போட்டனே அரசியல் தஞ்சமெண்டு. நான் வீட்ட இருந்தா என்னால தங்கச்சியளினர் வாழ்க்கையும் தடைபட்டுப்போம். அதாவை லைனைக் கிளியர் பண்ணிப்போட்டு வந்திருக்கிறன். உண்மையிலை இஞ்ச வராம இப்படியான பிரச்சினைகளுக்கெதிராய் அங்க இருந்துதான் போராடுறதுதான் சரி. ஆனா இப்ப இருக்கிற குழப்பமான நிலையிலை எதையும் செய்யேலாமல் போச்சு. அதோட உங்கட முகத்தில கரி பூசுகிறதுக்காயும் தான் தற்காலிகமாக இங்க வந்திருக்கிறன். ஆனா உங்களைப்போல ஜேர்மனி எனக்கு நிரந்திரமில்லை. கெதியில போயிடுவன். ஊரில வீடுவளவு, இன்னும் உங்களுக்கு எழுதேல. சீதனக்காசும், நகையும் நான் கையோடை கொண்டு போறதெண்டு சொன்ன தால அதுகும் குடுக்கேல. உண்மையா இருந்தால்தானே குடுக்கிறதுக்கு. அதால எங்களுக்குப் பெரிசா நடட்டம் வரேல. எனக்குக்

களைப்பாய் இருக்குது. இனி கதைக்கத் தேவையில்லையெண்டு நினைக்கறன். இனி நீங்க என்னைச் சந்திக்கிறதும் அவசியமில்லை. முடிஞ்சா மனுசனாகப் பாருங்கோ. அப்ப பாப்பம்” என்று சொல்லிவிட்டு சுகந்தி அவனின் பதிலைக்கூட எதிர்பார்க்காமல் எழுந்து போய்விட்டான்.

4.2.7. இளைஞர்கள் நிலை

4.2.7.1. மனநிலை பாதிப்பு.

தாய்நாட்டையும் உறவுகளையும் பிரிந்து எதிர்பாராத விதமாக புலம்பெயர் நாட்டில் வாழ்நேர்ந்தமையும் அகதிக் கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்வதிலுள்ள தாமதம், தொழிலற்ற நிலை, தங்கி வாழும் உறவுகளின் வறுமை நிலை முதலானவையும் மன நிலை பாதிப்புக்கும் தவறான நடத்தைகளுக்கும் வழிவகுத்தன. திருமணம் செய்வதற்கு விருப்பம் இருந்தும் உறவினர்களின் விருப்பமின்மையால் (திருமணம் செய்தால் வீட்டுக்கு பணம் அனுப்பமாட்டான் என்று உறவினர்கள் கருதி தடுப்பதால்) திருமணம் செய்யாது அவஸ்தைப் படும் இளைஞனின் பரிதாப நிலையை பார்த்திபனின் ‘பனியில் எரியும் இரவுகள்’ பின்வருமாறு படம்பிடித்துக்காட்டுகின்றது.

“தங்கச்சியின்ரை சாமத்தியச் சடங்கு!

எடுத்த கடனுகள் முடியேலை. இதுக்கு..? ஆற்ற காலிலை விழுக்கிறது? வாங்கிற முக்காச் சம்பளத்திலை வட்டி கட்டி, வீட்டு வாடகை, கறன்ற், குப்பைக்குக் கட்டி.. ஐயோ உலக வங்கியா கடன் தரப்போகுது.

லைற்றை நிப்பாட்டிக் கட்டிலில் விழுந்த போது மனசு பாரமாயிருந்தது. காசுக் கணக்குகள் மின்னி மறைந்தன. சாமத்து நிசபத்தத்தில் பக்கத்து அறையிலிருந்து முனகல்கள் கேட்டன. சேகரும் அவன்ரை மனிசியும்.

சேகர் இப்ப என்ன செய்து கொண்டிருப்பான்..?

முனகல்களைத் தவிர்க்க ரி.வி.யை உயிர்ப்பித்தால்.... நிலமை தெரியாமல் யாரோ யாருக்கோ கொஞ்சியபடி உடுப்புகளை அவசரமாய் அவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சேகர் இப்ப என்ன செய்து கொண்டிருப்பான்..?

கசியும் முனகல்களில் ரி.வி.யின் காட்சி

களில் உடலின் வெக்கையில் அறை திமிற்றிற்று.

கை சாறத்துக்குள் நறுவியது.
மனசும் உடலும் சிறுகி சிறுகி....
திகைத்து.....
இளகத் தொடங்குகையில்....
கண்களுடன் சாரமும் நரமாகியது....

கனவை மிதித்தவன் நாவலிலும் ஜேர்மனியில் அரசியல் தஞ்சம் கோரி நிற்கும் இளைஞர்களின் நிலை எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. மன உளைச்சல் காரணமாக 'முத்து' என்னும் இளைஞனுக்குப் பைத்தியம் பிடிப்பதை நாவலில் காணலாம். அப்பாவித் தனமாக எயிட்ஸ் நோய்க்கு உள்ளாகிய ஒரு இளைஞனைப்பற்றியதாக மரணத்தின் விலை 30 டி.எம் சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

“நீ தனியாகவா இங்கே இருக்கிறாய்?”
டொக்டர் கேட்டார்.

“ஆம்”

உனக்கு இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லையா?

“இல்லை”

“சினேகிதிகள் யாரும் இருக்கிறார்களா?”

கருணா வியப்புடன் இல்லை என்றான். டொக்டர் கேட்ட அடுத்த கேள்வி அவனை வெட்கப்பட வைத்தது.

“தன்னினச் சேர்க்கையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றாயா?”

“இல்லை”

“சிகப்பு விளக்குப் பகுதிக்குப் போயிருக்கின்றாயா?”

“இல்லை” என்று சொல்ல முயன்ற கருணா நிதானித்தான்.

ஐந்து வருடங்களுக்குமுன் நடந்த சம்பவம் நினைவில் வந்தது. ‘புளு பிலிம்’ பார்த்ததும் அதன் தாக்கத்தில் சிவப்பு விளக்குப் பகுதிக்குப் போனதும்.. அங்கே.. ஒருமுறைதான் என்றாலும் மறக்கக்கூடிய சம்பவமா? அது, வெட்கத்துடன் “ஒரு முறை” என்றான்.

டொக்டர் நிமிர்ந்தார் “ஆணுறை பாவித்ததா?”

கருணா நினைவை மீட்டுப் பார்த்து, இல்லை என்றான்...

உன்னுடைய இரத்தத்தைப் பரிசோதனை

செய்ததில் எயிட்ஸ் நோய் இருப்பது கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

‘எயிட்ஸ்... கருணா அதிர்ந்து உடல் நடுங்கினான்.

நோர்வேயில் வாழும் தியாகலிங்கத்தின் அழிவின் அழைப்பிதழ் நாவலும் எயிட்ஸ் நோயின் தாக்கத்தினையே எடுத்துக் கூறுகின்றது என்பதும் இவ்விடத்தில் நினைவிற் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

4.2.7.2. போதை வஸ்துக்கு அடிமையாதல்

இளைஞர்கள் போதைவஸ்துக்கு அடிமையாகும் நிலை புகலிட நாடுகளில் அதிகமாக உண்டு. விரக்தி, தனிமை, உடற் களைப்பு காரணமாக தனிமையிலும் நண்பர்கள் குழுக்களாக இணைகின்றபோதும் மதுப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகிவிடுகின்றனர். ஜேர்மனியில் அரசியல் தஞ்சத்திற்காக காத்திருக்கும் முத்து என்ற இளைஞன் நண்பர்களின் கட்டாயத்தினால் மதுப் பழக்கத்திற்கு அடிமையாகின்ற நிலையினை மிக நேர்த்தியாக பார்த்திபன் கனவை மிதித்தவன் நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

‘போத்தல்கள் மேசையில் வைக்கப்பட்டன. நிரம்பிய கிளாஸ் ஒன்றை முத்துவிடம் நீட்டினான் ஒருவன். முத்து தயங்கினான். அவன் முன்பின் அறிந்திராத திரவம் அது.’ யோசிக்காம குடி. இங்க கொப்பர், கொம்ம இல்லைதானே பிறகென்ன பயம். பயப்பிடாம குடி.”

“நாங்களென்ன ஊரில் குடிச்சனாங்களே, எல்லாம் இங்க வந்து பழகினதுதான்.... குடிச்சாத்தான் இங்க குளிர் தாங்கலாம். ஜேர்மனியில் வந்து ஒருத்தரும் குடிக்காம விடேல. இரு நான் எந்தக் கோயிலிலேயும் சத்தியம் பண்ணுவன்.”

“இதைக் குடியா நினைக்காம மருந்தாக் குடி”

“இதென்ன நஞ்சே குடிச்சா சாகிறதுக்கு”
அறை நண்பர்கள் எல்லோரும் தத்துவ ஞானிகளாக மாறிப்போதனைகள் செய்தார்கள். அடிக்கு மேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும் என்பது பழமொழி. அதைப் பொய்யாக்க முத்து விரும்பவில்லை. வேண்டா வெறுப்பாக முதல் நாள் ஒரு வாய் மட்டும் குடித்தான். நண்பர்கள் அவனை இன்னும்

குடிக்கச் சொல்லி வற்புறுத்தினார்கள்.

மூன்றாம் நாள் அரை மனதுடன் ஒரு கிளாஸ் குடித்தான். நண்பர்கள் அவனை இன்னும் குடிக்கச் சொல்லி வற்புறுத்தினார்கள். ஒரு மாதத்தில் முத்து ஒரு போத்தலை ஆவலுடன் குடிக்க ஆரம்பித்தான்.

அதன்பின் அவனை எந்த நண்பர்களும் குடிக்கச் சொல்லி வற்புறுத்தவேயில்லை. மதுவை இப்போது அவன் குடிப்பதில்லை. மதுவுடன் ஐக்கியமாகிவிட்டான். அவ்வளவு தான்...

4.2.8.சமூக வேறுபாடு

மொழி, பண்பாடு, நடத்தை சார்ந்து வேறுபட்ட சமூகங்களின் வாழ்வியலும் வேறு பட்டதாக அமைவது தவிர்க்க முடியாததாகும். ஜேர்மனிய பெண்ணுக்கும் புலம்பெயர் தமிழ்ப் பெண்ணொருத்திக்கும் இடையிலான வேறுபாடொன்றை விக்கா பாக்யநாதனின் பின்வரும் வரிகள் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

“வயோதிபத் தாய்க்கு நான் காவல் அடுத்த வீட்டு ஜேர்மனியப் பெண்ணோ தன் நாய்க்குக் காவலாக ஒரு நாள் வீவு”

‘ஒரு தொழிலாளியும் ஒரு தொழிலாளியும்’ என்ற கதையினூடாக பார்த்திபன், ஜேர்மனியில் வாழும் இலங்கைத் தமிழ்த் தொழிலாளிக்கும் அதே நாட்டில் வாழும் துருக்கி நாட்டுத் தொழிலாளிக்கும் இடையிலான வேறுபாடொன்றை எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அச்சிறுகதை இவ்விடத்தில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கதாகும். அதாவது அடுத்தவாரத்திலிருந்து எல்லோரும் இரவிலும் வேலை செய்யவேண்டுமென்று முதலாளி கூறியபோது துருக்கி நாட்டவனான இல்கான், இரவில் தான் சார்ந்த சமூகத்திற்கான சில கடமைப்பாடுகளை மேற்கொள்வதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு தன்னால் முடியாதென்று மறுக்கிறான். அதனால் முதலாளியால் கண்டிக்கப்பட்டு மிகவும் சிரமப்பட்டு பெற்றுக்கொண்ட தொழிலையும் இழக்கின்றான். தான் சார்ந்த சமூகத்திற்காக எதையும் இழக்கத் தயாராக துருக்கித் தொழிலாளி இருப்பதையும் இலங்கைத் தொழிலாளி அவ்வாறு எதையும் தன் சமூகத்திற்காக இழக்கத் தயாராக இல்லாமல்

இருப்பதையும் இச்சிறுகதை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகின்றது.

“இப்போதிருந்து என்னை வேலையிலிருந்து நீக்கியாயிற்று என்றான்” இல்கான்.

“உண்மையாகவா?” உதயன் திடுக்கிட்டான். பத்துவருடங்களுக்கு மேலாகத் தூசியைத்தின்று கொண்டு தன்னை இந்தத் தொழிற்சாலையில் நோக வைத்துக்கொண்டிருந்தவனையா இப்படித் திடீரென்று வேலையை விட்டு நீக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதில் ஆத்திரம் வந்தது.

என்ன காரணம் என்று கேட்டான்.

“இரவு வேலை கட்டாயமாகச் செய்ய வேண்டுமென்றான். முடியாதென்றேன். நான் மட்டும் செய்யாமலிருந்தால் பின்னர் மற்றவர்களும் மறுத்து விடுவார்கள் என்று சொன்னான். அது பற்றி எனக்குக் கவலையில்லையென்றேன். இரவு வேலைக்குச் சம்மதமில்லையாயின் வேலையை விட்டு நீக்கிவிடப்போவதாகச் சொன்னான். நீக்கி விட்டான்.” இல்கான் சலனமில்லாமல் சொல்லிக்கொண்டான்.

“உனக்குப் பைத்தியமா? வேலையை விட்டு நீக்கப் போவதாகச் சொன்ன பின்பும் ஏன் முரண்டு பிடித்தாய்? அவன் முதலாளி. எங்களது கஸ்டம் அவனுக்குப் புரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. அவனைப் பொறுத்தவரை இருப்பில் பணம் சேர்ந்தால் போதும். நீ உனது குடும்பத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டாமா?” தன்னுடன் மனம் விட்டுப் பழகும் நண்பன் என்ற முறையில் உதயன் கண்டித்தான்.

“எனது குடும்பத்தைப் பற்றி மட்டுமல்ல எனது மக்களைப் பற்றியும் சிந்தித்ததால் தான் வேலையை இழந்திருக்கிறேன் என்றான் இல்கான். உதயன் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனையே பார்த்தான்.

“இரவுகள் எனக்கு முக்கியமானவை. அவற்றை இந்த வேலைக்காக என்னால் இழக்கமுடியாது. நீ பாதைகளில் நடந்து போகும்போது குர்டிஸ்தான் மக்கள் பற்றிய சுவரொட்டிகளை, வேறு பல பிரசரங்களையும் உனக்கு நான் அவ்வப்போது காட்டியிருக்கிறேன். இவற்றையும் இன்னும் பலவற்றையும் எங்கள் மக்களுக்காகச் செய்வதற்கு எனக்கும், நண்பர்களுக்கும் இரவுகள் தேவைப்படுகின்றன. எனது

**இளைஞர்கள் போதைவஸ்துக்கு
அடிமையாகும் நிலை புகலிட
நாடுகளில் அதிகமாக உண்டு. விரக்தி,
தனிமை, உடற் களைப்பு காரணமாக
தனிமையிலும் நண்பர்கள் குழுக்களாக
இணைகின்றபோதும் மதுப்பழக்கத்திற்கு
அடிமையாகிவிடுகின்றனர்.**

குடும்பத்திற்காக நான் அகதியாக இங்கு வந்திருக்கலாம். ஆனால் ஏனைய மக்களையும் நேசிக்கும் மனிதனாகவே எனது இருப்பை இங்கு அமைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கு இருக்கும் வரையும்”

மேலும் தமிழர்கள் தமது பண்பாடுகளும் வாழ்வியல் நடத்தைகளும் ஜேர்மனியர்களை விட மேலானது என்ற மனநிலையிலேயே வாழ்கின்றனர். அத்துடன் ஜேர்மனிய மக்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கும் அவர்களுடன் பழகுவதற்கும் ஜேர்மனிய மொழியும் சவால் மிக்க தொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. ஜேர்மனிய பெண்களைத் தமிழ் இளைஞர்கள் திருமணம் செய்தபோதும் பெரும்பாலான திருமணங்கள் நிலைக்கவில்லை. தமிழ் இளைஞர்கள் தமிழ்ப் பெண்களை எப்படி நினைக்கின்றார்களோ அதனைப் போன்றே தாம் காதலிக்கும் ஜேர்மனிய பெண்களையும் நோக்கமுற்பட்டனர். இந்நிலையினை ஜேர்மனிய பெண்களால் சகித்துக்கொள்ளமுடியவில்லை. பார்த்திபனின் ‘காதல்’ சிறுகதை தமிழ் இளைஞனான ஜீவனுக்கும் ஜேர்மனிய(டொச்) பெண்ணான ஸில்வியாவுக்கும் முளைத்த காதல் அறுந்து போனமையையும் ஜேர்மனிய பெண்ணை ஜேர்மனிய பண்பாட்டுப் புரிதலுடன் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத தமிழ் இளைஞனின் நிலையினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

“உன்னுடைய சமூகத்தைப்பற்றியும் அதன் நடைமுறைகள், வழக்கங்கள் பற்றியும் நான் மிக நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன். வாழ்க்கைத் துணையென்று சொல்லித் திருமணம் செய்துகொள்ளும் பெண்களை விலங்குகளை வைத்து வேலை வாங்குவது போல அடிமையாக வைத்து நன்றாக ஊழியம் செய்ய வைக்கிறீர்கள் என்பதை விபரமாகவே

படித்திருக்கிறேன். உனக்கும் உனது ஆண் வர்க்கத்திற்கும் இருக்கும் சுதந்திரங்களில் ஒரு பகுதியைக் கூட திருமணம் செய்வதற்கு முன்போ, பின்போ பெண்களுக்கு நீங்கள் கொடுப்பதில்லை என்று நன்றாகவே தெரியும். ஒரு பெண் ஒரு ஆணுடன் சகஜமாகப் பழகுவதைக் கூட ஏற்றுக்கொள்ளாத அழுக்கு மனம்தான் உனக்கும் உனது வர்க்கத்திற்கும் இருக்கிறது. நான் உன்னைக் காதலிப்பதாக ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லவில்லை. அதற்குள்ளேயே என்னைக் கட்டுப்படுத்தவும் உரிமை கொண்டாவும் சந்தேகப்படவும் முனைந்து விட்டாய். உன்னைப் போன்ற வர்களைத் திருமணம் செய்துகொண்டு வாழ்நாள் முழுவதும் சேவகம் செய்யும் அடிமையாக கூண்டில் அடைபட நான் என்ன முட்டாளா? உனக்கு என்மேல் இருப்பது காதலல்ல. இச்சை. உனக்கு இரண்டு தேவைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று இந்நாட்டின் குடியுரிமை. இரண்டாவது என்னுடைய வெள்ளை உடம்பு. உன்னுடைய முதலாவது தேவைக்கு என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது. இரண்டாவதற்கு வேண்டுமானால் சில முகவரிகள் தருகிறேன். அங்கு போ. உன்னோடு வெறும் நண்பியாகப் பழகவே எனக்கு இப்போது அருவருப்பாக இருக்கிறது. உனது நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகும்போதாவது உனது அழுக்கு மனதை சலவை செய்துகொண்டு போ” (காதல்)

ஆண் மேலாதிக்கம் பெற்று நிற்பதையும் ஆணுக்குப் பெண் சரிநிகர் என்ற நிலையினை ஏற்றுக்கொள்ளாத ஆண் வர்க்கத்தின் நிலைப் பாட்டினையும் இன்னும் சுருங்கக் கூறின் இன்னும் மாறாத தமிழ்ச் சமூகத்தின் குடும்ப அதிகார நடத்தை சார் கீழ் நிலையினையும் இச் சிறுகதையினூடாக பார்த்திபன் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

4.2.9. தாயக நினைவும் போர்ச் சூழலும்

புகலிட எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில் தாயக நினைவுகள் வெளிப்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகும். அவ்வகையில் இன முரண்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக நடைபெற்ற அடக்குமுறைகள் பற்றியும் கொலைகள், கடத்தல்கள், இடப்பெயர்வுகள், பற்றியும் புலம்பெயர் தேசத்தில் இருந்துகொண்டு பலர்

வெளிப்படுத்தினர். ஜேர்மனியில் இருந்து வெளிவந்த ஜி.மொனிக்காவின் 'அடிவானம் சிவந்திருக்கிறது' கவிதை இவ்விடத்தில் எடுத்தாளப் பொருத்தமானதாகும்.

அப்படியானால் என் தேசம் ஏன்
இருட்டாய் இருக்கிறது?

இந்த யூச் செறிந்த போதி மரத்தின்
கீழ் சாயம் வெளுத்த புத்தன்
கண்ணுறக்கமோ?

.....
குறி யார்த்துச் சுரும் சிறந்த
இரானுவ வீரர்கள் என்கிறார்களே?
அப்படியானால்
இவர்கள் ஏன் அழக்கடி
அப்பாவி மக்களை சுட்டுக்குவிக்கிறார்கள்?.....

1990 ஆம் ஆண்டு தேனி சஞ்சிகையின் முகப்புக் கவிதையாக வெளிவந்த பின்வரும் கவிதையும் தாயகத்தில் மறுதலிக்கப்பட்ட வாழ்வியலைச் சொல்லுவதனூடாக தாயக உணர்வினையே வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

நான் பிறந்த நாட்டிலே
நான் இருக்க விதியில்லை
என் ஜென்ம பூமியிலே
எனக்கு உரிமையில்லை.
என்றைக்கால்
வேதனைகள் முட்டாதோ!
சொல்லுங்கள் தோழர்களே
உங்களுக்கு ஒரு நான்
உங்கள் நாட்டை
பிரிக்கின்ற நிலைவந்தால்
உங்களது மனநிலையில்
உவப்பா மேலோங்கும்
இல்லை. இல்லை.
ஓர் துயர் அலை நெஞ்சில்
மேவி வருமன்றோ!

இதேவேளை இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் நிலைகொண்டிருந்த காலத்தில் அவர்களாலும் தமிழ் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டனர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அக்காலத்தில் இந்திய இராணுவம் வானத்தில் விடும் 'மத்தாப்பு' பிரபல்யமானதொன்றாகவும் மக்களுக்கு அச்சமுட்டுகின்ற ஒன்றாகவும் இருந்தது. இது

பற்றிய பதிவாக இரா.றஜீன்குமாரின் பின்வரும் கவிதை அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

எங்கள் சூரியன் எங்கே?
பகலே அற்ற இரவுகள்தானா?
இதயத்துழப்பு நின்றது
எங்கள் சூரியனை
'இந்தியப் பாம்பு' கவ்விக்கொண்டது.
இது வெறும் கிரகணமே
என் இதயம் மீண்டும் துடித்தது.

பாரதம் தந்த பாரதமே!
நீண்டதமிழர்களை துகிலுரிகிராய்
பாரத நாயகன்
துச்சாதனை என்று
தப்பாகப் படித்தாயோ?

நீங்கள் 'மத்தாப்பு' என்று
சொரியும் பெரும் தீ
எங்கள் வாழ்வை
மண்ணின் சமையை
யொசுக்கும்.
ஆயினும்
தழலிலும் துளிர்க்கும் தளிர்கள்

4.2.10. சர்வதேச நோக்கு

பெரும்பாலும் நவீன தொடர்பு சாதனங்களைப் பயன்படுத்துவது காரணமாக சர்வதேச விவகாரங்கள், சம்பவங்கள் என்பவற்றை அறிந்துகொள்வதும் அவற்றை தமது படைப்புக்களில் பதிவு செய்வதுமான போக்கை புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. அவ்வகையில் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் வறுமையில் வாழும் நாடுகளிலிருந்து பிள்ளைகளைப் பராமரிக்கும் தொழிலுக்காக வென்று இளம்பெண்கள், சிறுவர்களை மாபியாக்கும்பல்கள் ஆசை வார்த்தைகளைக் கூறி அழைத்துவந்து பாலியல் துன்புறுத்தலுக்கு உட்படுத்துவதும் கொடுமைப்படுத்துவதுமான கருவைக் கொண்டமைந்த பார்த்திபனின் 'கெட்டன வாழும்' சிறுகதை, உக்ரெய்ன் சிறுமியொருத்தி அழைத்து வரப்பட்டு, துன்புறுத்தலிலிருந்து தப்பி, பின் மீண்டும் அக்கும்பலில் மாட்டி அப்பாவித்தனமாக கொலை செய்யப்பட்ட செய்தியைக் குறிப்பிட்டு

பிடுகின்றது. இக்கதையில் வரும் பின்வரும் பகுதி புலம்பெயர் எழுத்தாளர் ஒருவருக்குள்ள சர்வதேச நோக்கினை எடுத்தியம்புகின்றது.

சே... என்ன உலகம் இது...

மிருகங்களைத் தவிர இந்த உலகத்தில் மனிதர்களே இல்லையா?

எனது வழக்கமான பாருக்கு வந்து மூலையில் இருந்தேன். பியர் குடித்தேன்.

மூலையில் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ரீ.வி.யில் செய்திகள் போய்க்கொண்டிருந்தன.

அமெரிக்கா ஈராக்கைத் தாக்கியது.

இஸ்ரேலிய இராணுவம் பலஸ்தீனச் சிறுவர்களைக் கொன்றது.

லைபீரியாவில் ஆளை ஆள் வெட்டி தலைகளைக் கையில் கொண்டு திரிந்தார்கள்..”

4.2.11. அரபியல் விமர்சனம்.

புலம்பெயர் தேசத்தில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளிலும் படைப்புக்களிலும் பெரும் பாலும் ஈழத்து அரபியல் கலந்திருப்பதைக் காணமுடியும். அதேவேளை இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளும் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ‘கெட்டனவாழும்’ கதையில் வரும் பின்வரும் பகுதி கவனிப்புக்குரியதாகும்.

“.... பழைய சாமான்கள் போட்டு வைக்கும் அந்த அறையில்தான் அவனது கடந்த இரண்டு வருச சீவியம். சாதாரணமாக படுக்க மட்டும்தான் வருவான். மற்றும்படி கையில் சில்லறை எதுவுமில்லாவிட்டால் மட்டுமே அங்கு அடைந்து கிடந்து வெக்கையில் வெந்துகொண்டிருப்பான்.

இதற்குமுன் அவன் தமிழ்நாட்டு சிறையிலிருந்தான். சிறைப்படுவதற்கு முன் தமிழீழ விடுதலை இயக்கமொன்றிலிருந்தான். இயக்கத்திற்கு வருவதற்கு முன் அம்மா சுட்டுத் தரும் தோசையைச் சாப்பிட்டுவிட்டு பள்ளிக்கூடம் போய்க் கொண்டும், அக்கா, அத்தானுடன் எம்.ஜி.ஆர் படம் பார்த்துக் கொண்டுமிருந்தான்.

இயக்கத்தில் சேர்ந்து, ஆயுதப் பயிற்சிக் காக இந்தியா வந்த சில வருடங்கள் வரை அவன் தமிழீழத்திற்காகப் போராடப் போவதாகத்தான் நம்பியிருந்தான். சேர்ந்திருந்த இயக்கமே தனது தோழர்களையே பலி கொண்ட போதுதான் அவனது நம்பிக்கைகள்

உடைந்து நொருங்கின. சிங்கள இராணுவத்திற்கு தப்பியது போக இப்போது போராடச் சேர்ந்த இயக்கத்திற்கே தப்பி ஓடி ஒளிக்க வேண்டிருப்பிருந்தது. அவனது நெருங்கிய தோழர்கள் பலர் கொலையுண்டும் காணாமலும் போயினர்.”

5. முடிவுரை

ஜேர்மனிய தமிழ் புனைகதையாசிரியர் களில் பொ.கருணாகரமூர்த்திநன்கு அறியப்பட்ட ஒருவராகக் காணப்படுகின்றார். அதேவேளை எண்பதுகள் காலப்பகுதியிலிருந்து எழுதி வரும் பார்த்திபன் புலம்பெயர் சூழலில் அறியப்பட்டுள்ளாரே தவிர இலங்கையில் பரவலாக அறியப் படவில்லை. அவரது சிறுகதைகள் முழுத் தொகுப்பாக வெளி வராமையே இதற்கான காரணமெனலாம். ஜேர்மனிய வாழ்வியலில் தமது அனுபவங்களை இயல்பான மொழியில் வெளிப்படுத்திய விதத்திலும் பலரும் பேசாத விடயங்களை பேசியுள்ளவகையிலும் பார்த்திபனுக்குள்ள தனித்துவத்தினை அவரது படைப்புக்களை வாசிக்கின்ற எவரும் புரிந்துகொள்ளமுடியும். நிருபாவின் படைப்புக்களில் குறிப்பாக கவிதைகள், புகலிடச் சூழலில் சுய அடையாளத்தினை இழந்து, நிறுவாதத்தினாலும் இனவாதத்தினாலும் புறக்கணிக்கப்படும் வாழ்வை எடுத்துக்கூறுகின்றவகையில் கவனிப்புக்குரியவையாக உள்ளன. ஜேர்மனிய புகலிடத் தமிழிலக்கியங்கள் பரந்த உள்ளடக்கத்தை கொண்டுள்ள அதேவேளை வெளிப்பாட்டு முறையில் பலவீனங்களையும் கொண்டமைந்துள்ளன. சில படைப்புக்களில் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்ற பிரசாரத்தன்மையும் அப்படைப்புக்களின் யதார்த்தத்தை இல்லாமல் செய்திருக்கின்றன. ஆக, புகலிடத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில் ஜேர்மனிய தமிழிலக்கியங்களுக்குத் தனித்துவமான பங்குண்டு என்பதுடன் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் புகலிட வாழ்வியல் தொடர்பான பதிவுகள் சமூக வரலாறாகப் பார்க்கப்படுகின்ற சூழலில் அவ்விவலக்கியங்கள் பற்றி ஆழமாக ஆராயப்படவேண்டிய தேவையும் அதிகப்பட்சமாகவுண்டு எனலாம்.

தென்றலைத் தழுவிய சந்தோசிப்பில்
 இளஞ்செடிகள்
 தலையசைத்து ஆரவாரித்துக் கொண்டன.
 இயற்கையின் காலத்தூரிகை
 பூமியை அழகாகவே வரைந்திருந்தது.
 ஓ.. பச்சை வர்ணம்
 அதிகமாகச் செலவழிந்திருக்குமே!.....
 பூமிப்பெண்ணிடமிருந்து
 பிரசவித்துக்கொள்ளும்
 அந்த ரம்மியங்களை ரசித்துக்கொண்டே
 சியாமளா பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘சியாமளா’
 வயதிற்கு வந்தவள்
 வயது பதினாறை அடைந்தவள்.
 அழகைச் சேமிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பருவம்
 அளவிற்கு மீறிய உருவம்.
 நடுத்தர வயதையும் அடையாத
 ஒரு இளங் குடும்பத்தில் மூத்தவள்
 அவளுக்கு இளையவன் சுமன்.
 குலக்கொழுந்துகளான
 இந்த இரண்டு பிள்ளைகளுமே
 குடும்பத்தின் துயரக் காயங்களிற்கு
 மருந்து தடவும்
 மகிழ்ச்சி மருத்துவர்கள்.

சவப்பெட்டிக் கடைகள் மட்டுமே
 திறக்கப்பட்டிருக்கும்
 எங்கள் மயான பூமியில்
 வாழ முடியாமல்
 விமானமேறியவர்கள்.

இப்போது
 ஐரோப்பிய நாடொன்றின்
 அகதிக் குடும்பம்
 பள்ளிப் பருவம் என்பதால்
 அந்தத் தமிழ் வீணைகள் இரண்டும்
 அந்நிய ராகங்களையே
 வாசிக்கத் தொடங்கி விட்டன.

சொந்த மொழியின்
 ஆரம்பச் சுவடுகளை மறந்து
 பூச்சியத்திலிருந்து தொடங்கும்
 புதிய அத்தியாயத்தோடு அவர்களும்...

விடுமுறை நாட்களும்
 பள்ளி நாட்களின் இரவுகளும்
 அவளைப் பொற்றோரிடமிருந்து பிரிப்பதேயில்லை.
 இந்தச் சுற்றுலா வாரங்களுக்காக மட்டும்
 பொற்றோரைப் பிரிந்தவள்
 பிரிவுத் துயரத்தின் துளிகள் சுவட
 முகத்திலே ஒட்டிக் கொள்ளாமல்
 குதூகலமாகவே பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டு வாரங்களுக்கு
 தேசத்தின் மையங்களையெல்லாம்
 சுற்றி வருவதென்றால்
 எத்தனை சந்தோசங்கள்
 சுகானுபவங்கள்...

அந்தச் சுற்றிலாக்காரர்களில்
 அவளைத் தவிர
 எல்லாமே ஐரோப்பிய முகங்கள்

வானத்தை எட்டிப்பார்க்கும்
 அழகிய மலைமுகடுகள்,
 தரையைத் தொட்டு
 தவழ நினைக்கும்
 நீர் வீழ்ச்சிகள்,
 பாரம்பரியங்களை
 புதுமைப்படுத்திக் காட்டும்
 நூதன சாலைகள்

இவைகளையாவும்
 அந்தக் குதூகலப் பருவக்கார்க்கு
 பால் வார்த்துக் கொடுத்தன.
 அறிவிற்கும்
 விருந்து படைத்தன.

சுற்றுலா வாரங்கள் கழிந்தன
 அவள் வீடு திரும்பினாள்.
 கலண்டர்ச் செழவிலிருந்து இன்னும் சில தினச் சருகுகள்
 உதிர்ந்து கொண்டன.

அப்போதுதான்
 துயரங்களைத் தாங்கியபு
 அந்தக் குடும்பத்திற்கு
 ஒரு புகழ்ப்ச் செய்தி.
 அந்தச் செய்திகளை வாங்கும்
 செவிகளைத் தவிர
 இந்தப் பூமியில்
 எல்லாமே ஓய்ந்துவிட்டது போல்
 ஒரு அதிர்ச்சி....

அந்தச் சுற்றுலா வாரங்களில்
 அவள் கண்களுக்குள்
 காட்சிகளைச் சேமிக்கச் சென்றபோது
 தன் கர்ப்பத்திற்குள்
 ஒரு சிசுவையும் சேமித்து வந்து விட்டாள்.

சியாமளா நினைத்துப் பார்க்கிறாள்
 அந்தச் சில நாட்களில்
 தன் மீது மொய்த்துக் கொண்ட
 பிரெஞ்சுக் கண்களை,
 தன்னையறியாமலேயே
 அவளோடு சங்கமித்துக் கொண்ட
 அனாதை இரவுகளை,
 பரிசு நகரத்தின்
 சிக்கன மனிதர்கள்
 அரைகுறை ஆடைகளோடு
 சத்தமில்லாமலேயே
 சல்லாபித்துக் கொண்ட
 நதிக்கரையேரங்களில்
 அவளது பார்வையோடு
 தனது பார்வையும்
 ஒரே நேரத்தில்
 குவிந்த கொண்ட நிகழ்வுகளை....

அவளின்
 கர்ப்பத்தில் கையை வைத்தவன்
 ஐரோப்பியக்காரன் என்பதால்
 அந்த இளம் பெற்றோர்கள்
 தலையிலே கையை வைத்தார்கள்.

தம்மகளைக் கருவுறுத்திய
 பிரெஞ்சு மாணவனைச் சுட்டிக்காட்டி
 சோகத்தைச் சொல்லியழுத போது
 சுற்றுலாவிிற்கும் பொறுப்பான
 அந்த ஆசிரியர்
 சுலமமாகவே சொல்லி முடித்த
 வார்த்தைகள்
 அவர்களை மட்டுமல்ல
 அகதி வாழ்க்கைக்கென்று
 நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட
 ஒரு சமூகத்தையே
 அதிர வைத்தது...

சுற்றுலாவிிற்கு வரும்போது
 சியாமளா
 கருவைத் தடுக்கும்
 மாத்திரைகளோடு வரவில்லையா?.....

விடை காண முடியாத
 இந்த வினாவைத் தவிர
 வேறு எதையுமே பேசிக்கொள்ளாத
 அந்த ஐரோப்பிய ஆசிரியருக்கு
 இது சம்பவம்.
 ஆனால் அவளுக்கு,
 அழியாத வுக்களையே
 எழுதி வைத்த சரித்திரம்.

அன்னிய இருப்பில்
 இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு
 இந்த அகதி வாழ்க்கை.

எதிர் காலக் கனவுகளையே
 காண மறுக்கும்
 இந்தப் பனிக்கால இரவுகளில்
 எப்படித் துயில்வோம்.

அந்த அகதிக் குடும்பத்தில்
 மனசுகளின் ராகங்கள்
 ஒப்பாரி வைக்கின்றன.
 அவள் கணவனில்லாமலேயே
 கருவைச் சுமப்பதால்....

ஆங்கிய இருப்பில் - ஒரு நிகழ்வு விவரணம்

அல்வை S. கவின் (சுவிஸ்)

(இது கற்பனையில் ஒரு உண்மை
 ஒப்பனை செய்யப்பட்டிருக்கிறது)

அறம் செய்ய... ஆவூரன்

அவுஸ்திரேலியா

“அறம் செய்ய விரும்பு... ஆறம் செய்ய விரும்பு
அறம் செய்ய விரும்பு... ஆறம் செய்ய விரும்பு

“ஆறம் என்று சொல்லக்கூடாது அறம்....
என்னைக் கோபமாக்காமல் சொல்லித் தருவதை விளங்கிச் சொல்லவேணும்.”

“அறம் செய்ய விரும்பு”

“ஆறுவது சினம்..... ஆறுவது சினம்.”

நான் படுக்கை அறையிலிருந்து எழுந்து கொள்ள விருப்பம் இன்றிப் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மகன் பரமு மகன் தாரணிக்கு தமிழ் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

ஏழு வயது வரைக்கும் தமிழைச் சொல்லிக் கொடுக்காமல் இருந்துவிட்டனர். நான் இங்கு வந்தபின்ன்தான் தமிழ்ப் பாடசாலைக்கு விட ஆரம்பித்து இருக்கின்றார்கள்.

என்னால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. என் வயதும் ஒரு காரணம்.

“அறம் செய்ய விரும்பு

ஆறுவது சினம்.....”

தாரணியின் கன்னத்தில் பரமுவின் கைகள் பதம் பார்த்தன. அவள் வீரிட்டு அழுகின்றாள்.

நான் எழுந்து போகின்றேன். என்னைக் கண்ட தாரணி “அப்பம்மா... அப்பப்பா... அப்பம்மா...”

பிள்ளையின் கன்னங்கள் சிவந்து போனது. நான் பிள்ளையை அணைத்துக் கொள்கின்றேன்.

“எனக்குத் தமிழ் வேண்டாம் அப்பம்மா, எனக்குத் தமிழ் வேண்டாம்..... அப்பம்மா தமிழ் படிக்க விருப்பமில்லை. தமிழ் படிக்க அப்பா அடிக்கின்றார். அப்பம்மா, அப்பா அடிக்கின்றார்.”

சனிக்கிழமை என்பதால் எல்லோரும் வீட்டில் இருந்தனர். இந்த இயந்திர வாழ்க்கையில் இவர்கள் எல்லாவிதமான தேவைகளிலும் பங்குகொள்ள விரும்புகின்றார்கள் என்னும் போது சிரிப்பாகவும் இருக்கின்றது.

ஆங்கில மயமான இந்த நாட்டில் பிள்ளையை தமிழ் படிப்பிக்க நினைப்பதே பெரிது. நான் தாரணியை மடியில் வைத்துக் கொஞ்சிக் கொள்கின்றேன். “அம்மா நீங்கள் செல்லம் கொடுத்துத்தான் தாரணி கெட்டுப் போகின்றாள்.” பரமு சொல்லிக் கொண்டு எங்கோ போக ஆயத்தமாகின்றார்.

Paramu are you ready or not?

Wait... wait... I am ready.

பரமுவுக்கு எத்தனையோ திருமணங்கள் தரகர் கந்தையாவால் வந்தது. ஆனால் வேலை செய்கின்ற இடத்தில் ஆங்கில மோகம்கொண்ட குடும்பத்தின் பெண்ணை விரும்பித் திருமணம் செய்துகொண்டான். அந்தக் குடும்பம் இல்லாத எல்லாவற்றையும் இருப்பது போன்று பூசுபு பூசி உல்லாசமாக வாழ்கின்றவர்கள்....

வெளியேபோக ஒருவரை ஒருவர் முந்திக் கொண்டிருக்கும்போது கதவு தட்டும் ஓசை கேட்டது.

வாணி கதவைத் திறந்ததும்,

பரமு some body there.

“நாங்கள் T.R.Oவில் இருந்துவருகின்றோம்.”

“போன் பண்ணிவிட்டு வரலாமே.”

“சரி சரி வாங்கோ.”

வந்தவர்களை இருக்கச் சொல்லிவிட்டு பரமுவும் அருகில் இருந்தான்.

“இன்று கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்த தமிழ் மக்கள் இடம் பெயர்ந்து அகதியாக உணவுக்கு கஸ்ரப்படுகிறார்கள். உடனடியாக சாப்பாடு கொடுக்கமுடியாமல் இருப்பதாக

UNO வும் சொல்கின்றது.

அதுதான் உங்களிடமிருந்து ஏதாவது உதவிகளை எதிர்பார்க்கின்றோம்.”

அறம் செய்ய விரும்பு

ஆறுவது சினம்

தாரணி மிகத் தெளிவாகப் பாடமாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். வந்தவர்கள் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் பரமு அவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்பதாக இல்லை.

அப்பம்மா அறம் செய்ய விரும்பு என்றால்?

What is the meaning?

தானம் செய்வது.

Red cross, children foundation போன்றவற்றிற்கு காசு கொடுத்து உதவி செய்வது போல, இல்லாதவர்களுக்கு இருப்பவர்கள் தங்களால் இயன்றவற்றைப் பகிர்ந்து கொடுப்பது.

அறம் செய்ய விரும்பு ஆறுவது சினம்.

தாரணி மிகமிகத் தெளிவாக பாடமாக்கிச் சொன்னதை வந்திருந்தவர்களும் கேட்டுக் கொள்ளும்படியாக படமாக்கியதைக் கேட்ட பரமு விறு விறு என்று எழுந்து வந்து தாரணியின் கொப்பியை பறித்து எறிந்துவிட்டுபோய் T.V யைப் பார்க்கும்படி சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே போகின்றாள்.

“அறம் செய்ய விரும்பு” ஆறுவது சினம் என்று தாரணி சிரித்துக் கொண்டு சொல்கின்றாள். வந்தவர்கள் இன்னும் முன்னுக்கு இருக்கின்றார்கள்.

வாணி வந்து பார்த்துக் கொண்டு,

“தரணீ நீங்கள் இங்கு பிறந்தாலும் உங்கட அம்மாவும் அப்பாவும் ஸ்ரீலங்காவில் தய்யூர்ன் மண்ணில் பிறந்தவர்கள் தரணே. தய்யூராகிய நாங்கள் கட்டாயம் தய்யூ படித்தீர்க்கவேண்டும்.

சீனாவில் இருந்து வந்த சீனர்களைப் பரகூல்கேர, அவர்களின் பீள்கைகளையும் பரகூல்கேர, அவர்கள் தங்கட மொடியையும் கலை கலாசாஸ்தையும் யாருக்காகவும் வீட்டுக் கெடுக்கபாட்டார்கள். இப்படித்தான் ஒவ்வொரு இனத்தவரும் தத்தமது மொடியு, கலை கலாசாஸ்து என்று இருக்கின்றார்கள். அதுமாதிரித்தான் இங்கிலீசும் ஒரு மொடியு அந்லை மட்டும்தான் அறிவு வளர்கின்றது என்று சொல்ல முடியாது.”

“நீங்களும் இன்னும் போகவில்லையா? அவர் சொன்னது விளங்கவில்லையா?”

T.R.O இளைஞர்கள் மீண்டும் வருவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு போகின்றார்கள். தாரணி இன்னமும் பாடம் செய்தற்காக கொப்பியைத் தேடுகின்றாள். மகனும் மருமகனும் ஏதோ கூட்டம் என்று ஓடுகின்றார்கள்.

“அப்பம்மா யாரது மாமாக்கள் வந்த வர்கள்.”

தாரணி ஒவ்வொன்றுக்கும் கேள்வியும் விளக்கமுமாகக் கேட்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

“அது தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகமாம். தமிழ் மக்கள் சாப்பாடு இல்லாமல் வாடுகின்றார்களாம்.”

நீங்க படியுங்கோ.

“அப்பம்மா நான் தமிழ் படிக்கத்தான் வேண்டுமா?”

“இங்கு இருக்கும் நாங்கள் இங்கிலீஸைப் படித்தால் போதுமாம். அம்மாவும் அங்கினும் பேசிக்கொண்டார்கள்.”

“தாரணி நீங்கள் இங்கு பிறந்தாலும் உங்கட அம்மாவும் அப்பாவும் ஸ்ரீலங்காவில் தமிழரின் மண்ணில் பிறந்தவர்கள்தானே. தமிழராகிய நாங்கள் கட்டாயம் தமிழ் படித்திருக்க வேண்டும். சீனாவில் இருந்து வந்த சீனர்களைப் பாருங்கோ, அவர்களின் பிள்ளைகளையும் பாருங்கோ, அவர்கள் தங்கட மொழியையும் கலை கலாசாரத்தையும் யாருக்காகவும் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள். இப்படித்தான் ஒவ்வொரு இனத்தவரும் தத்தமது மொழி, கலை கலாச்சாரம் என்று இருக்கின்றார்கள். அதுமாதிரித் தான் இங்கிலீசும் ஒரு மொழி அதிலை மட்டும்தான் அறிவு வளர்கின்றது என்று சொல்ல முடியாது.”

“அம்மாவிட Ladies Club இல் இருக்கின்ற வர்களின் பிள்ளைகள் தமிழ் படிக்காமல் இருப்பது ஒரு பாஷனாம்.”

“தாரணி கொழும்பு நீர்கொழும்புப் பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் சிங்கள மொழியைப் பின்பற்றிப் பேசுகின்ற தமிழர்களாகவும், ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், டென்மார்க் போன்ற நாடுகளில் வாழுகின்ற தமிழர்கள் அந்தந்த நாட்டு மொழியை பேசுகின்ற மக்களாகவும் மாறிவருகின்றார்கள். இதனாலே தமிழ்மொழி அழிந்துபோகும் நிலையில் இருக்கின்றது. அதனாலே நாங்கள் வாழுகின்ற அந்தந்த நாட்டிலே தமிழ் மொழியை

பாதுகாக்க வேண்டுமென்றால் வளர்ந்து வரும் இன்றைய இளம் சமுதாயத்தினராகிய நீங்கள் தமிழைக் கற்க வேண்டும். தமிழில் சிறந்த அறிவாளர்களாகி தமிழை மற்றவர்களுக்கும் கற்றுக் கொடுக்கின்ற திறமைசாலிகளாகித் தமிழைப் பாதுகாத்துத் தமிழர் என்று தலை நிமிர்ந்து கொள்ளலாம். பாரதியாரின் கனவையும் நனவாக்கலாம். அதற்காக நாங்கள் தமிழைப் படிக்கவேண்டும்.”

“சரி அப்பம்மா நான் தமிழை படித்து கெட்டிக்காரியாக வருவன் சரியா.....”

தாரணி சொல்லிவிட்டு புள்ளிமான் குட்டி யாகத் துள்ளி ஓடுகின்றாள்.

தமிழையும் தமிழரையும் பாதுகாப்பதிலும் வளர்ப்பதிலும் தாயகத்தில் தங்களின் உயிரைக் கொடுத்து உணர்வுடன் பாதுகாக்கின்றார்கள்.

தாய் நிலத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்தபோதும் ஆங்கில நாடான அவுஸ் திரேலியாவிலும் தமிழை வளர்க்க அரும்பாடு படுகின்றார்கள். என் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை தமிழை வளர்க்காமல் ஏதோ நாகரி கத்திற்காகத் தன் பிள்ளைக்குத் தமிழைப் படிப்பிப்பதை விரும்பாமல் இருக்கின்றான். விளையாடிக் கொண்டிருந்த தாரணி தமிழ்ப் புத்தகத்துடன் ஓடி வருகின்றாள்.

அம்மாவும் அப்பாவும் வருகின்றார்கள். நான் தமிழைப் படிக்கின்றேன். பரமுவும் வாணியும் ஒருவரை ஒருவர் விட்டுக்கொடுக்காமல் வாக்குவாதம் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். வாணி கான்ட் பாக்கை மேசையில் ஏறிந்துவிட்டு மாடிக்குப் போனாள். பரமு கால் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்தான்.

பரமுக்கு சாப்பாடு போட்டேன்.

“அம்மா இனிமேல் தாரணிக்கு தமிழ் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டாம். வாணியின் நண்பிகளின் பிள்ளைகள் தமிழ் படிக்கிறதில்லையாம். அதால பிரச்சனையில்லை. இனி நானும் தமிழ்ச் சங்கங்களிலிருந்து விலகப் போகின்றேன்.”

“பரமு.... தாரணி இப்ப நல்லாத் தமிழ் படிக்கின்றாள். எழுத்துக்கள் எல்லாம் நல்ல பாடம். அவள் தமிழில் ஒரு நிலையை அடைவாள். அத்தோட உங்களுக்கு நல்ல பேரும் புகழும் கிடைக்கும்.”

நாம் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது. நான் போய்க்

“என்ன மாமி தாலிக்கொடியைக் கழற்றிக் கொடுத்து விட்டீர்களே?”

“இல்லைப் பிள்ளை அறம் செய்வதென்றால் அதற்கொரு அர்த்தம் இருக்க வேண்டும்.”

“அதற்கில்லை மாமி அது பழைய பவுண்.

நீங்கள் இப்படிச் செய்வீர்கள் என்று

தெரிந்திருந்தால் அதை நான்

எடுத்துக் கொண்டு காசு

தந்திருப்பேன்.” மருமகளின்

மன நிலையை எண்ணி

வாயடைத்து நின்றேன்.

கதைத்தேன்.

“யார் பரமுவே அவர் இருக்கின்றார் வாருங்கோ”

“அம்மா இது யார்? நான் இல்லை என்று சொல்லலாம் தானே”

“T. R. O ஆட்களாம், காசு சேர்ப்பதற்காக வருகின்றார்களாம்.” நான் சொல்லி முடிக்கும் வரை வாணி மாடியில் நின்று பார்த்து விட்டு,

“பரமு மேலே வாறீரோ?”

சாப்பிட்டது பாதி சாப்பிடாதது பாதியாக மேலே போனான்.

T. R. O வின் நிறுவனத்தில் இருந்து ஆட்கள் கதவைத் தட்டினார்கள். வந்தவர்களை இருக்கவைத்துவிட்டு மேலே போய்க் கதவருகில் நின்று பரமு கீழே T. R. O ஆட்கள் வந்திருக்கின்றார்கள் என்று கூப்பிட்டேன்.

“மாமி அவருக்கு தலையிடி எழுப்ப வேண்டாம் என்றெல்லே சொன்னவர். அவர்களை வேறு ஒரு நாளைக்கு வரச் சொல்லுங்கோ.”

தாரணி மிகவும் அழகாகத் தமிழில் “அறம் செய்ய விரும்பு, ஆறுவது சினம், இயல்வது கரவேல், ஈவது விலக்கேல், உடையது விளம்பேல், ஊக்கமது கைவிடேல்” என்று பாடமாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

நான் எனது பெட்டியைத் திறந்து 9 பவுண் தாலிக்கொடியை எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றேன். வந்தவர்கள் பின்பு வருவதாக எழுந்து நின்றனர். அவர்களை இருக்கச் சொல்லிவிட்டுத் தேநீர் போட்டுக்கொடுத்து

விட்டு எனது தாலிக்கொடியை நீட்டினேன்.

வந்தவர்கள் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தனர்.

தாரணி ஓடிவந்து என்னையும் அவர்களை

யும் ஆவலாக மாறி மாறிப் பார்க்கிறாள்.

வந்தவர்கள் வலுக்கட்டாயமாக மறுத்தனர்.

“தம்பிமார்கள் அவுஸ்ரேலியாவில் அள்ளிக்

கொடுக்கும் மக்கள் நிறைய இருக்கின்றார்கள்.

ஆனால் கொடுக்காமல் தாங்கள் கொடுப்பவர்கள்

போலவும், போராட்டப் பங்குதாரர்கள்

போலவும் நிறையப்பேர் பாசாங்கு செய்கின்றார்கள்.

அந்த வரிசையில் தான் என்ற மகனும்

இருக்கின்றான்.”

“நான் படிப்பிக்கின்ற இந்தத் தமிழுக்கு

அர்த்தத்தை என் பேத்தி அறிய வேண்டும்.”

அவர்கள் மறுத்தபோதும் வாங்கிக் கொண்

டார்கள்.

தாலியைக்கட்டிய எனது கணவரின்

அருமதியைக் கேட்காமல் எடுத்த முடிவு. இது

ஒரு தார்மிக முடிவு என்பதால் தன்னையே

போராட்டத்தில் இணைக்கச் சொல்லி வீட்டுக்கு

வரும் பிள்ளைகளிடம் கேட்கும் கணவர்,

நான் செய்த காரியத்தையிட்டு மகிழ்வாரே

தவிரத் தவறான முடிவு என்று ஒரு நாளும்

சொல்லமாட்டார் என்று மனதில் எண்ணிக்

கொண்டேன்.

மாடியில் நிற்குகொண்டு பரமுவும் வாணி

யும் என்னை மலைத்துப் பார்க்கின்றார்கள்.

“என்ன மாமி தாலிக் கொடியைக் கழற்றிக்

கொடுத்து விட்டீர்களே?”

“இல்லைப்பிள்ளை அறம் செய்வதென்றால்

அதற்கொரு அர்த்தம் இருக்கவேண்டும்.”

“அதற்கில்லை மாமி அது பழைய பவுண்.

நீங்கள் இப்படிச் செய்வீர்கள் என்று தெரிந்

திருந்தால் அதை நான் எடுத்துக் கொண்டு

காசு தந்திருப்பேன்.”

மருமகளின் மனநிலையை எண்ணி

வாயடைத்து நின்றேன்.

“அறம் செய்ய விரும்பு

ஆறுவது சினம்

அறம் செய்ய.... விரும்பு”

தாரணி பாடத்தை மிக மிகத் தெளிவாகச்

சொல்லிக் கொள்கின்றாள்.

(ஞானம்: ஜூலை 2008)

□□□

அனுபவங்களில் சுவாஸ்யமும் விரிவடையும் கதைக்களமும்

அ. முத்துலிங்கத்தின் சிறுகதைகள் மீதுான வாசிப்பு

1960களில் தமீழ்ச் சுவகதைகளில் தன்னை சிடைமடாஸ்ப்புத்தக் கொண்ட
 சி. முத்துலிங்கம், சிக்கலுத்தல் இலங்கையில் சிவலங்கையில் முந்த
 மடக்கிய சித்திரத்ததை மைஸ்ப்புத்திய இலக்கிய நீலாட்டத்தை தனக்கூறிய
 படைப்புக்கிடாடாக வரையறுத்தக்கொள்ளாத படைப்பாளியாக
 சிற்றுகாடகிடாக இணையணை சித்தகைய எவிலகையான சித்திரந்த
 எல்லையகூறக்கூறும் தன்னை கட்டுப்படுத்தக்கொள்ளாதவர்களும் இலக்கிய
 சிற்றியல் சிக்கலுத்தலுத்தலும் வீளங்கிடவருவதைக் காணலாம்.

எம்.எம்.ஜெயசீலன்
 விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை
 பேராசனப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழில் நவீன கதைமொழி, புனைவு வெளியில் புதிய பல சாத்தியப்பாடுகளை உருவாக்கிவரும் தற்கால சூழ்நிலையிலும் தனது தனித்துவமான கதைசொல்லல் முறையினால் தமிழ்ப் புனைவுலகில் காத்திரமான தாக்கத்தினைச் செலுத்திவரும் கதைசொல்லியாக அ. முத்துலிங்கத்தை அடையாளப்படுத்தலாம். 1960களிலிருந்து எழுதிவரும் அவர் சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, விமர்சனம், நேர்காணல், பத்தி, நாடகம் எனப் பல துறைகளில் இயங்கிவருகிறார். அவரது சிறுகதைத் தொகுப்புக்களாக அக்கா (1964), திகடசக்கரம் (1995), வம்சவிருத்தி (1996), வடக்கு வீதி (1998), மகாராஜாவின் ரயில்வண்டி (2001), அ. முத்துலிங்கம் கதைகள் (முன்னைய சிறுகதைத் தொகுப்புக்களின் தொகுப்பு) (2003), அமெரிக்கக்காரி (2009), குதிரைக்காரன் (2012) ஆகியன இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. இத்தொகுப்புக்களில் உள்ள கதைகளின் களங்களையும் அவை வடிவமைக்கும் அனுபவங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவரது சிறுகதைக் கலை பற்றி ஆராய இக்கட்டுரை முனைகிறது.

‘புனைகதை அமைப்பில் கதைப் பாத்திரங்கள் சில செயல்களை நிகழ்த்திச் செல்கின்றனர். அவர்களுடைய செயல்களும் அதனால் உருவாகும் நிகழ்ச்சிகளுமே கதையை கட்டமைத்துச் செல்கின்றன.’ (பழனிவேலு, கே, (2005), கோட்பாட்டியல் திறனாய்வு, ப. 71) இங்கு கதையை கட்டமைக்கும் நிகழ்த்துதலும், நிகழ்ச்சிகளும் குறிப்பிட்டதொரு காலத்தையும் இடத்தையும் தளமாகக் கொண்டே இயக்கம் கொள்கிறது. குறிப்பாக எத்தகைய தொரு கலைப்படைப்பும் வெற்றுவெளியிலிருந்து தோன்றுவதில்லை. அது காலம், இடம் எனும் இரண்டினை மையச்சரடாகக் கொண்டே கருக்கொள்கிறது. அம்மையச்சரடே அப்படைப்பின் களமாகும். அக்களத்தினை

தெரிவு செய்யும் முழுச்சுதந்திரமும் படைப் பாளியைச் சார்ந்ததாகும்.

ஒரு புனைவின் களமானது இறந்த காலமாகவோ நிகழ்காலமாகவோ எதிர்காலமாகவோ அல்லது இறந்தகாலமும் நிகழ்காலமும் இணைந்ததாகவோ மூன்று காலங்களும் தொடுக்கப்பட்டதாகவோ அமையலாம். அத்தோடு அது இரவாகவோ பகலாகவோ இரவும் பகலுமாகவோ இருக்கலாம். படைப்பாளியின் கருப்பொருளினாலும் கதை சொல்லும் முறையினாலும் அக்களம் பெரும்பாலும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. அதேவேளை அக் குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் கதை நிகழிடம் எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். கிராமம், நகரம், வீடு, காடு, கோயில், கோட்டை எனப் படைப்பாளி படைப்புத்தேவையைப் பொறுத்து எதையும் தெரிவுசெய்யலாம். ஆனால், நிகழ்ச்சியும் கதைக்களமும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்றதாகையால் அவை இரண்டும் தம்மளவில் ஒத்திசைவு கொண்டிருத்தல் அவசியமாகும். அவ் ஒத்திசைவில் எங்காவது தடங்கல் ஏற்பட்டால் படைப்பின் இயக்கம் முரண்பட்டதாய் அமைந்துவிடும்.

படைப்பாளிகள் யாவரும் தமது படைப்பினூடாக ஏதோவொரு அனுபவத்தையே வடிவமைக்கின்றனர். அவ்வனுபவ வடிவமைப்பே கலைப்படைப்பின் தேவையை, அதன் அடிப்படையை நிர்ணயிப்பதாய் அமைகிறது. அவ்வகையில் 'கலைப் படைப்புக்களானது எண்ணற்ற மனிதர்களின் பலதரப்பட்ட அனுபவங்களை நம்முன் விரிக்கின்றன. அது ஒரு கொடை. அனுபவங்களை உவந்தளிக்கும் கொடை. அவற்றை ஏற்பதன் மூலம் எமது அனுபவப் பிராந்தியம் விரிந்த பரப்புக்களை கொண்டதாகி, வாழ்வு செழுமையடைகின்றது. இவ்விடத்தில், ஒரு புதிய அனுபவ சேர்மானம்தான் கொடையாக இருக்க முடியும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். சகஜமானதொரு வாழ்க்கைப் போக்கில் நாம் அடைந்துகொண்டிருக்கிற அனுபவங்களே படைப்புக்களாக நம்முன் மொண்ணையாக வந்து விழும் போது அவை அர்த்தமற்றவையாகின்றன.' (மோகன், சி, (2012), சி.மோகன் கட்டுரைகள், ப. 26) அத்தோடு அவ் அனுபவம் புதியது என்ற நிலைக்கு அப்பால்

வாழ்க்கையை அணுகும் கண்ணோட்டத்தில் செழுமையை ஏற்படுத்துவதாக அமைதல் வேண்டும். பொதுவாக படைப்பாளியின் புறவுலக அனுபவங்களும் அகவுலக எண்ணவோட்டங்களும் அப்படைப்பாளியின் நிகழ்ச்சியையும் களத்தையும் தீர்மானிக்கின்றன.

1960களில் தமிழ்ச் சிறுகதையலகில் தன்னை அடையாளப்படுத்திக்கொண்ட அ. முத்துலிங்கம், அக்காலத்தில் இலங்கையில் மேலோங்கியிருந்த மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை மையப்படுத்திய இலக்கிய நிரோட்டத்தைத் தனக்குரிய படைப்புக்கோட்பாடாக வரையறுத்துக்கொள்ளாத படைப்பாளியாக அறிமுகமாகியதோடு இற்றைவரை அத்தகைய எவ்வகையான சித்தாந்த எல்லைகளுக்குள்ளும் தன்னை கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளாதவராகவும் இலக்கிய அரசியலில் அக்கறையற்றவராகவும் விளங்கிவருவதைக் காணலாம்.

'இலக்கிய அரசியல் என்று வரும்போது நீங்கள் ஒரு கூடாரத்தில் அடைக்கப்பட்டு விடுகிறீர்கள். அப்படி நடக்கும் பட்சத்தில் நீங்கள் என்ன எழுதினாலும் உங்களை புகழ்ந்துப் பாராட்ட ஒரு குழு இருக்கும். பாராட்டிக்கொண்டே இருப்பார்கள். அதேபோல் எவ்வளவு உன்னதமான படைப்பாக இருந்தாலும் உங்கள் எதிர் கூடாரத்தினர் உங்கள் படைப்பை கொடுமையாக விமர்சிக்க வேண்டும். செய்வார்கள். இது விதி. கூடாரங்கள் இருக்கலாம். அதில் ஒரு தவறும் இல்லை. ஆனால், இலக்கியம் கூடாரத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்று நான் நினைக்கின்றேன்.' (ஜெயமோகன், சூத்திரதாரி, (2006), இலக்கிய உரையாடல்கள், ப. 225.)

இலக்கிய அரசியல் குறித்த அ. முத்துலிங்கத்தின் இக்கருத்துநிலை அவரை இலக்கிய அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவராகக் காட்டினாலும் அவரது சில படைப்புக்கள் தமிழ்த்தேசியவாத கருத்துநிலையின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். உதாரணமாக உலக வழக்கிலிருந்து அராமிக் மொழி அழிந்து போவதற்கு அம் மொழியினருக்கென தனித்த நாடொன்று இல்லாமையே என்ற கருப்பொருளின் அடியாக அமைந்துள்ள 'சுவருடன் பேசும்

மனிதர்' என்னும் கதை, இலங்கையில் தமிழ் மொழியின் நிலையும் அவ்வாறானதே என்பதை ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக,

“நானும் உங்களைப் போலத்தான். நான் பேசுவது தமிழ் மொழி. இலங்கைக்காரன். அங்கே எங்கள் மொழியை சிங்களம் விழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது” (சுவருடன் பேசும் மனிதர்)

இவ்வாறு ஓரிரு கதைகளில் தமிழ்த் தேசியம்சார் கருத்துநிலை வெளிப்பட்டாலும் அவரது கதைகளில் அக்கருத்துநிலையின் தாக்கம் உச்ச அளவில் இடம்பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அ. முத்துலிங்கத்தின் புனைவுலகின் மிகப்பெரும் பலமாக அமைவது அவரது புனைவு வெளியில் விரியும் சுவாரஸ்யமான அனுபவங்களும் விரிவடைந்து செல்லும் கதைக் களமுமாகும். “நான் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த சம்பவங்களை, உணர்ச்சிகளை என் வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றேன். வேறொன்றுமில்லை.” (முத்துலிங்கம், அ, (1964), அக்கா, ப. 12.) எனத் தனது படைப்புக் கோட்பாட்டை பிரகடனப்படுத்தும் அ. முத்துலிங்கம், அச்சம்பவங்களில் உணர்ச்சிகளில் சுவாரஸ்யமானவற்றை பகிர்ந்துகொள்வதிலேயே ஆர்வமிக்கவராக விளங்குகின்றார். அத்தோடு அச்சுவாரஸ்யமான அனுபவங்களை அவர் பெற்றுக்கொண்ட களங்களும் தமிழ்ப் புனைவுவெளிக்கு புதிதானதாகவே அமைகின்றன. இவையே ஏனைய தமிழ்ப் படைப்பாளிகளிடமிருந்து அவரை வேறுபிரித்துக் காட்டும் முக்கிய அம்சங்களாக அமைகின்றன.

அ. முத்துலிங்கத்தின் சிறுகதை நிகழ்ச்சிகளும் நிகழ்களங்களும் யாழ்ப்பாணக் கிராமியச் சூழல், உலகம் தழுவிய அனுபவச் சூழல் என இரு தளங்களை நிலைகளானாகக் கொண்டுள்ளன. யாழ்ப்பாணக் கிராமியச் சூழலில் வாழ்ந்த அவர், அந்தக் கிராமியச் சூழலில் தான் கண்டு, கேட்ட, அனுபவித்த சம்பவங்களின் வெளிப்படாடாகத் தனது முதற் சிறுகதைத் தொகுப்பான அக்காவைத் தந்துள்ளதோடு பிற்பட்ட காலத்திலும் யாழ்ப்பாண வாழ்வியலைக் களமாகக்கொண்ட பல கதைகளைப் படைத்துள்ளார். அக்கா என்ற தொகுப்பில் உள்ள கதைகளின்

கதைக்களமானது யாழ்ப்பாணத்தின் கொக்குவில், கோண்டாவில், இணுவில் போன்ற பகுதிகளையே நிலைகளானாகக் கொண்டிருப்பதோடு அப்பிராந்திய மக்களிடத்து சாதாரணமாக மேலெழுகின்ற மனவுணர்வுகளினதும் மனித உறவுகளினதும் சூயக்கங்களை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. பிற்பட்ட காலத்தில் அவரது அனுபவ உலகம், உலகம் முழுவதும் பரந்து விரிந்தபோது அவ் அனுபவங்களின் வெளிப்பாடுகளாக அவரது புனைவுவெளி விரிவடையத் தொடங்கியது.

தொழிலின் நிமித்தம் தென்னிலங்கை, பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான், ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா என உலகம் முழுதும் பயணித்த அவர், அவ்விடங்களில் தான் பெற்றுக்கொண்ட சுவாரஸ்யமான அனுபவங்களை பெரு விருப்போடு பகிர்ந்துகொள்கிறார். அச்சுவாரஸ்யமான அனுபவங்களுடே கிளர்ந்தெழும் வெவ்வேறு நாட்டினரின் வெவ்வேறு சமுதாயத்தினரின் பண்பாடு, வாழ்க்கைமுறையும் உயிர்கள், பிரபஞ்சம் மீதான நேயமும் வாழ்வுமீது தீராக் காதலை ஏற்படுத்துகிறது எனலாம். இவ்வம்சம் குறித்த க.மோகனரங்கனின் கருத்து இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது.

‘தனித்தன்மையுடைய புற அடையாளங்கள் மழுக்கடிக்கப்பட்டு அகத்தின் பிரதிபலிப்புக்களாகவே பெரிதும் எஞ்சும் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் நிலக்காட்சிகளோடு ஒப்பிடுகையில் இலங்கை, இந்தியா, சுவீடன், அமெரிக்கா, ஆப்கானிஸ்தான், கனடா, ஸியாராலியோன், பாகிஸ்தான் என விரியும் முத்துலிங்கத்தின் கதைப்புலங்கள் நமக்கு அளிக்கின்ற ஆசுவாசமும் புத்துணர்வும் சாமானியமானதல்ல. பூகோள ரீதியாக இடத்திற்கு இடம் மாறுபடும் மொழி, இனம், நிறம் உணவுப் பழக்கங்கள், சடங்குகள், சமய வழிபாடுகள் போன்ற இயல்பான வேறுபாடுகளினால் உருவாகும் அனுபவங்களின் முரண்தன்மையை தன் கதைகளில் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு பதிவு செய்கின்றார்.’ (மோகனரங்கன், க (2003) அ. முத்துலிங்கம் கதைகள் - முன்னுரை, ப. 05.)

அந்தவகையில், முழுவிலக்கு, விழுக்காடு, ஞானம், பெருச்சாணி, மாற்று, குதம்பையின் தந்தம், ராகுகாலம், உடனே திரும்ப

வேண்டும், பருத்திப் பூ, ஓட்டகம், விருந்தாளி, ஆபிரிக்காவில் அரைநாள், தீர்வு போன்ற கதைகள் ஆபிரிக்காவின் பூமாதேவி, அமெரிக்கக்காரி, துரி, அடைப்புக்கள், குதிரைக்காரன், பாரம் போன்ற கதைகள் அமெரிக்காவின் திகடசக்கரம், பீ. னிக்ஸ் பறவை போன்றன சவீடனையும் ஒரு சாதம், தாழ்ப்பாள்களின் அவசியம், 49வது அகலக்கோடு, சவருடன் பேசும் மனிதர், மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வினைச்சொற்கள், 23 சதம், குற்றம் கழிக்க வேண்டும் போன்றன கனடாவின் கிரகணம் லன்டனையும் பூர்வீகம், கல்லறை போன்றன பிரான்சையும், வெள்ளிக்கரண்டி அட்லாண்டிக் சமுத்திர தீவான நான்டக்கற்றையும் குங்குலியக்கலய நாயனார், யதேட்சை, காபூல் திராட்சை, மொசுமொசுவென்று சடை வைத்த வெள்ளைமுடி ஆடுகள் போன்ற கதைகள் ஆப்கானிஸ்தானையும் வம்சவிருத்தி, பத்து நாட்கள் போன்றன பாகிஸ்தானையும், 22 வயது சீனாவையும் களமாகக் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆபிரிக்காவின் சியாரோ லியோனைக் களமாகக் கொண்டுள்ள விழுக்காடு எனும் கதையில் இடம்பெறும் பல ஆபிரிக்கச் செயற்பாடுகள் தமிழுக்கு புதியதாகவும் சுவாரஸ்யம் மிக்கதாகவும் அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக, சியாரா லியோனில் இடம்பெறும் பூப்பெய்தல் சடங்குமுறையைக் கூறலாம்,

‘அறுவடை முடிந்த கையோடு அந்த வருடம் பருவமான பெண் பிள்ளைகளை காட்டில் கொண்டுபோய் வைத்து தனிக் குடிசை போட்டு சில ரகசிய சடங்குகளைச் செய்வது ஆபிரிக்காவில் வழக்கம். அந்த

வருட சடங்குப் பெண்களில் அம்னாத்துவும் ஒருத்தி. சடங்கு முடிந்ததும் ஊர் வழமைப்படி இடுப்பில் மட்டும் லேஞ்சியளவு ஒரு துணியைக் கட்டிக் கொண்டு உடம்பு முழுக்க கசாவா மாவைப் பூசி நிர்வாணமாக ஊரைச்சுற்றியபடி இந்தப் பெண்கள் வரவேண்டும். ஊருக்குள் மூத்த பெண்கள் ஆடிக்கொண்டும், அவர்கள் பிரலாபத்தை உரத்துப் பாடிக்கொண்டும் முன்னே செல்ல ஆண்கள் எல்லாம் ஓடி ஒளிந்துக் கொள்வார்கள். ஊர்வலம் போகும் பெண்ணை யாராவது ஆண்பிள்ளை பார்த்து விட்டால் உடனேயே அந்தப் பெண்ணை அவன் மணம் முடிக்கவேண்டும் என்பது சம்பிரதாயம்.’ (விழுக்காடு)

சியாரா லியோனையே களமாகக் கொண்டுள்ள ஞானம் என்ற கதையானது கொலம்பஸ் எனும் குரங்கினத்தைப் பற்றி இடம்பெற்ற ஆராய்ச்சி சம்பவத்தினூடாக சியாரா லியோனின் மக்கள் வாழ்வி யலைப் பேசுகின்றது. அவர்களது உணவுப் பழக்கம், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், மூடப் பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றை அக்கதையின் மூலமாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

துரி என்னும் கதையானது எஞ்சிய உணவுகளை நீரில் கழவி உண்ணும் றக்கூன் (Raccoon) எனும் ஒரு இரவுப் பட்சணியை தமிழருக்கு அறிமுகம் செய்கின்றது.

‘இது ஒரு இரவுப்பட்சணி. பழங்கள், தானியங்கள், தவளை, குருவி முட்டை போன்றவற்றைத் தேடிவெடுத்து சாப்பிடும். ஆனால் இதில் ஒரு விசேசம். எடுப்பவற்றைத் தண்ணீரில் கழுவித்தான் இது சாப்பிடும்’ (துரி)

அ. முத்துலிங்கம் அடிப்படையில் ஒரு புலம்பெயர் படைப்பாளியாக விளங்குகின்ற போதும் அவரது படைப்புகளில் புலம்பெயர்வு மனவுணர்வுச் சிக்கல்கள் பரவலாக வெளிப்படவில்லை என்றே கூறக்கூடக்கின்றது. புலம்பெயர் படைப்பாளிகளிடத்து மேலோங்கிக் காணப்படும் பிரயாணநிலை அவலம், அகதி உணர்வு, வசதியற்ற தங்குமிடம், விசாச்சிக்கல், நிறுவெறி, அந்நிய மனோபாவம், இயந்திரமயமான வாழ்வு, தகுதிக் கேற்ற தொழிலின்மை, புதிய பண்பாட்டுச் சூழல், தாயகமீதான ஏக்கம், மாற்றுக் கலாசாரத்தின் தாக்கம் போன்ற அம்சங்கள் அவரிடம் தாக்கரமாக மேற்கிளம்பவில்லை.

பாகிஸ்தானின் வடமலைப்பகுதியை களமாகக் கொண்டுள்ள வம்சவிரூத்தி என்ற கதையானது அங்கு இடம்பெற்ற மலைஆட்டு வேட்டை பற்றியதாக அமைந்துள்ளது. இங்கு ஒரு மலையாட்டைத் தேடி கரடு, முரடான பாறை சூழ்ந்த மலைப்பிரதேசத்தை நோக்கிச் செல்வதும், அந்த மலையாட்டைப் பற்றிய குறிப்புகளும் சுவாரஸ்யமிக்கதாகும்.

முழுவிடக்கு என்ற கதையில் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் புனிதமாகக் கருதப்படும் கற்பு பற்றிய கருத்துநிலைகள் ஆபிரிக்காவில் எவ்வாறு எதிர்மறை மதிப்பைப்பெறுகிறது என்பதை வெகு சகஜமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

'களவாய்ப் போட்ட சீட்டுக்காசைத் தைலாப் பெட்டியில் வைத்துக் காப்பது போல விரதம் காக்கும் கற்புக்கரசிகளை ஆபிரிக்காவில் காணமுடியாது. ஒரு பெண் பருவமடைந்ததும் எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் அவள் தன் கருவளத்தை உலகுக்கு காட்டிவிட வேண்டும். ஒரு பிள்ளைப் பெற்றுவிட்டால் அவள் அந்தஸ்த்து உயர்ந்து விடும். அவளை முடிப்பதற்கு ஆடவர்கள் போட்டி போடுவார்கள். ஒரு பெண்ணின் உண்மையான விலைமதிப்பு அவளது பிள்ளைப் பெறும் தகுதியை வைத்துத்தான் அங்கே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது' (முழுவிடக்கு)

தீர்வு என்ற கதையானது அப்பாவினாலேயே அடிக்கடி அடகு வைக்கப்படும் ஆபிரிக்கச் சிறுவனைக் காட்டுகிறது. 22 வயது என்ற கதையானது சிள்வண்டுகளைப் பழக்கிச் சண்டைக்கு விடும் சீனர்களைக் காட்டுகிறது.

'சீனாவில் சிள்வண்டுகளைப் பழக்கிச் சண்டைக்கு விடுவார்கள். ஆயிரம் வருடங்களாகச் சிள்வண்டுச் சண்டைகள் பிரபலம். சில விடுதிகளில் இந்தச் சண்டையை நடத்துவார்கள். நிறைய வாடிக்கையாளர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பந்தயம் கட்டுவார்கள்' (22 வயது)

மேற்கூறியவாறு அ.முத்துலிங்கத்தின் புனைவுகளில் வெவ்வேறு தேசங்கள், வெவ்வேறு கலாசாரங்கள், வெவ்வேறு மனிதர்கள் இடம்பெற்ற போதும் அவையாவும் தமிழ் வாசகருக்கு அந்நியப்படாமல் படைக்கப்பட்டுள்ளமை சிறப்பம்சமெனலாம். அவ் அந்நியப்படா மனநிலைக்கு அவரின் கதை சொல்லும் முறையும் கதைகளில்

விரவிவரும் பெளராணிகக் கதைகளின் செவ்வியல் இலக்கியப் பிரதிகளும் முக்கியக் காரணங்களாகின்றன.

"புராணக் கதைகள் அல்லது தொன்மப் புனைவுகள் நீடித்த வாழ்வு பெற்றுத் தலைமுறையாகக் கையளிக்கப்பட்டு வந்த மைக்கு கதை சொல்லிகளே முக்கிய பங்கு வகித்து வந்துள்ளனர்." (ஜெயராசா. சபா, (2009), புனைகதையியல், பக். 19, 20) அந்தவகையில் அ.முத்துலிங்கம் என்ற கதைசொல்லியிடத்தும் அவ்வம்சம் மோலோங்கியுள்ளதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளதோடு அவரது ஆழ்மனம் பண்டைய செவ்வியல் இலக்கியப் பிரதிகளிலிருந்து விடுபடா நிலையை கொண்டிருப்பதையும் அவதானிக்கமுடிகிறது.

'நாங்கள் எங்கே ஓடினாலும் எங்கள் புராணங்கள் எங்களைத் தொடரும். எங்கள் எழுத்து அதைப் பிரதிபலிக்கும். ராமாயணமும் பாரதமும் எங்கள் மகத்தான சொத்து. அவற்றில் இல்லாததையா நாங்கள் புதிதாகச் சொல்லப் போகிறோம். கர்ணனின் தோல்வியில் வெற்றி இருந்தது. பீமனின் வெற்றியில் தோல்வி இருந்தது...சம்பத்தில் என் கணிப்பொறியில் ஒரு வைரஸ் விழுந்தபோது அதைத் திருத்த வந்தவர், 'வைரஸை அழிக்க முடியாது திசைக்காவல் போடலாம்.' என்றார். சூரனைக் கொல்ல முடியாது: சேவல், மயில் என்று மாற்றி அடக்கலாம் என்று புராணம் சொல்வது போல..." (ஜெயமோகன், சூத்திரதாரி, (2006), இலக்கிய உரையாடல்கள், ப. 218)

அ.முத்துலிங்கத்தின் இம்மனநிலையின் வெளிப்பாட்டை அவரது கதை முழுதும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அக்கதைகளில் நன்னெறி புகட்டும் போதும், பாத்திரங்களின் மனவோட்டத்தைக் குறிப்பிடும் போதும், மேற்கோள்கள் காட்டும் போதும் செவ்வியல் இலக்கியப் புனைவுகள் மாற்றமேதுமின்றி அப்படியே இடம்பெறுகின்றன. அதேவேளை அவற்றை மறுவாசிப்பு செய்தலும் சிறுவாரியாக இடம்பெற்றுள்ளன.

பீ.னி்க்ஸ் பறவை என்ற கதையில் வாழ்க்கையின் சகலத்தையும் அனுபவித்தவர் தன்னுயிரைத் தானே மாய்த்துக் கொள்வது பற்றி நினைத்துப் பார்க்கும் போது, கதைசொல்லிக்கு,

‘எங்கள் இதிகாசங்களில் பிராயோபவேசம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பாரதப்போர் முடிவில் வில்லுக்கு அதிபதியான விதுரன் என்ன செய்தார்? காட்டிலே போய் தர்ப்பை மீது படுத்து பிராயோபவேசம் செய்து கொண்டார். ஏன், சந்திர வம்சத்து மன்னர் யயாதி செய்தது என்ன? எவ்வளவு சுகம் அனுபவித்தாலும் யயாதிக்குப் போதவில்லை. கெஞ்சிக் கூத்தாடி மகனிடம் இளமையை கடன்வாங்கிக் கொண்டார். இன்னொரு மூச்சு அனுபவிக்க வேண்டும் என்று ஆசை. பிறகு ஒரு ஆயிரம் வருடங்கள் அனுபவித்தார். அப்படியும் போதவில்லையாம். கடைசியிலே எல்லாவற்றையும் துறந்து காட்டிற்கு போய் உயிரைவிட்டார்’ (பீ. ஃனிக்ஸ் பறவை)

என்ற நினைவே சிந்தைக்கு முதலில் வருகிறது

பூமாதேவி என்ற கதையில் வாக்குக் கொடுத்தால்தவறக்கூடாது என்ற அறிவுரையைக் கூறுவதற்கு திருக்குறிப்பு நாயனார் புராணம் கூறப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு இக்கதையில் இந்துப் பண்பாட்டில் ஊறித்திளைத்த மனது எதையுமே, தமது பெளராணிக அம்சங்களோடேயே இணைத்துக் காணும் என்பதை, அழுக்ககற்றி இயந்திரத்திற்கு பூமாதேவி எனப் பெயரிடுவதன் மூலம் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. கம்பயூட்டர் என்ற கதையில் கணினியின் பிரலாபத்தை ‘இருதுபரணன் என்ற அரசனின் கல்வி நுணுக்கத்தோடு’ ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளது.

முழுவிடக்கு என்ற கதையில் கணேசானந்தனுக்கு ஆப்பிரிக்க குடியரிமைக் கிடைத்தவுடன் அவன் தன்னை மறந்து, தன்நினைவு முழுதும் தன்மனைவி மீது குவித்த சம்பவத்தினைக் கூறும் போது கதைசொல்லி,

‘கரணையும் மறந்தான்; தங்கை மூக்கினைக் கழந்து நின்றான் உரணையும் மறந்தான்; உற்ற பழியையும் மறந்தான்: வெற்றி அரசனையும் கொண்ட காமன் அம்பினால், முன்னைப்பெற்ற வரணையும் மறந்தான்; கேட்ட மங்கையை மறந்திலாதான்’

(முழுவிடக்கு) என இராவணனின் நிலைக்குக் கணேசானந்தாவை ஒப்பிடுகின்றார்.

குந்தியின் தந்திரம் என்ற கதையானது, ஆசிரியரின் வழமையான கதைசொல்லல் முறையிலிருந்து மாறுபட்டு, மகாபாரதத்தில் இடம்பெறும் ஒரு சம்பவத்தினை மறுவாசிப்பிற்கு உட்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. குந்தி

தனக்கு பல கணவன்மார்கள் என்ற அவச் சொல்லிலிருந்து மீள்வதற்காக தனது புதல்வர்கள் ஐவருக்கும் திரௌபதை என்ற ஒரு பெண்ணை மணந்துகொள்ளச் செய்து, தனக்கு ஏற்பட்ட இழுக்கை ஒரு சாதாரண விடயமாக்கிவிட்டதாகக் கூறுகின்றார், கதை சொல்லி.

‘வானத்திலே இருந்து மின்னல் ஒன்று ஓசையில்லாமல் இறங்கியது போல குந்தி தேவியின் சிந்தனையிலே இந்த யோசனை பளிச்சென்று பூத்தது. இது அவளுக்குே ஆச்சரியமாக இருந்தது. இந்த அபூர்வமான யோசனை ஏன் அவளுக்கு முன்பே உதிக்கவில்லை. இத்தனை காலமும் அவளை ஆட்டிவைத்த சிக்கலுக்கு இவ்வளவு இலகுவான தீர்வா என்று அதிசயமாக இருந்தது.’

குந்தி தன் மனத்திற்குள்ளே மெல்ல நகைத்துக் கொண்டாள். இனிமேல் யாரும் அவளை ஓர் அவச்சொல் சொல்லப் போவதில்லை. நிம்மதியான பெருமூச்சு ஒன்று அவளிடமிருந்து வெளியே வந்தது. (குந்தியின் தந்திரம்)

இவ்வாறு ‘அ.முத்துலிங்கத்தின் கதைகள் முழுவதுமே சாத்தியமான இடங்களிலெல்லாம் மிக சகஜமாக எடுத்தாளப்படுகின்ற பழந்தமிழ்க் கவிதை வரிகள், புராண இதிகாச தருணங்கள் போன்றவை இக்கதைகளுக்கு மேலதிகமானதொரு காலப் பரிமாணத்தை அளிப்பதாகவும், கலாசாரத்தின் உட்பொதிந்த நினைவை மீட்டுவதாகவும் அமைகிறது’ (மோகனரங்கன், க, (2003) அ. முத்துலிங்கம் கதைகள் - முன்னுரை, ப. 06.) அத்தோடு பண்டைய இதிகாச புராணங்களின் செல்வாக்கு ஏற்படுத்திய தர்மம் - அதர்மம் குறித்த கூட்டுநனவிலி உருவாக்கமும் கதை சொல்லி என்ற இணைப்புச் சாரடும் அ. முத்துலிங்கத்திடம் உயிர்களின் மீதான பரிவையும் பிரபஞ்சம் மீதான தீராக் காதலையும் ஏற்படுத்தியது எனலாம். இதனால் ‘ஒரு காகிதத்தைக் கசக்கி எறியும்போது எங்கோ ஒரு மரத்தின் இலை கண்ணீர் வடிக்கிறது’ (முத்துலிங்கம், அ, (1996), வம்ச விருத்தி, ப. XIV) என்று நிச்சயமாக நம்பும் மனநிலையைக் கொண்டவராகி தமது புனைவுவெளி எங்கும் உயிர் நேயம், பிரபஞ்ச நேயத்திற்கு இயல்பாகவே முன்னுரிமை

அளித்துள்ளதைக் காணலாம். உதாரணத்திற்கு துரி, ஞானம், விசா, எலுமிச்சை போன்ற கதைகள் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கன.

அ. முத்துலிங்கம் அடிப்படையில் ஒரு புலம்பெயர் படைப்பாளியாக விளங்குகின்ற போதும் அவரது படைப்புக்களில் புலம்பெயர்வு மனவுணர்வுச் சிக்கல்கள் பரவலாக வெளிப்படவில்லை என்றே கூறக்கிடக்கின்றது. புலம்பெயர் படைப்பாளிகளிடத்து மேலோங்கிக் காணப்படும் பிரயாணநிலை அவலம், அகதி உணர்வு, வசதியற்ற தங்குமிடம், விசாச்சிக்கல், நிறுவெறி, அந்நிய மனோபாவம், இயந்திரமயமான வாழ்வு, தகுதிக்கேற்ற தொழிலின்மை, புதிய பண்பாட்டுச் சூழல், தாயகமீதான ஏக்கம், மாற்றுக் கலாசாரத்தின் தாக்கம் போன்ற அம்சங்கள் அவரிடம் தாக்கரமாக மேற்கிளம்பவில்லை. இவ்வம்சம் குறித்து மோகனரங்கன்,

“அ. முத்துலிங்கத்தின் கதைகளைப் பொறுத்தவரை மேலதிகமான ஒரு தளமும் இதற்கு உள்ளது. இவை புலம்பெயர்ந்த நாடிழந்த ஒருவரின் கதைகள். அ. முத்துலிங்கத்தின் ஆக்கங்களில் எப்போதுமே இந்த ஏக்கம், தவிப்பு வெளிவருவது இல்லை. (விதிவிலக்காக கருப்பு அணில்) ஆனால், அவரது எல்லாக் கதைகளிலும் அடிநாதமாக இந்த மனநிலை இருந்து கொண்டுமுள்ளது. புலம்பெயர்ந்து வசிப்பதால் அடைய நேர்கின்ற இழப்புகள் அனைத்திற்குமான ஒருவித ஈடுகட்டலாக முத்துலிங்கத்தின் கதைகளில் மொழியின் மீதான இம்மீள் பயணம் நிகழ்கின்றதோ என எண்ணத்தோன்றுகின்றது.” (மோகனரங்கன், க (2003) அ. முத்துலிங்கம் கதைகள் - முன்னுரை, ப. 07.)

என அவரது கதைகளில் வெளிப்படையாக புலம்பெயர் மனவுணர்வுச் சிக்கல்கள் வெளிப்படாத போதும் அவரின் படைப்புக்களின் அடிநாதமாக அவையே விளங்குகின்றன என்கின்றார். என்றாலும் ஏனைய

ஊழி

எங்களுடைய காலத்தில்தான்
ஊழி நிகழ்ந்தது
ஆவிக் கூத்தில் நிலம் நடுங்கிப்
பேய் மழையில் உடல் பிளந்து
உள்ளும் வெளியும் தீ மூள
இருளில் அலறல்
குழந்தைகளை மனிதர்களை
வெள்ளம் இழுத்துவந்து
தீயில் எறிகிறது

அகாலத்தில் கொலையுண்டோம்
கூழவரப் பார்த்து நின்றவர்களின்
நிராதரவின் மீது
ஒரு உயிற்றை கடைக்கண் வீச்சை
எறிந்து விட்டு
புகைந்து புகைந்து முகிலாக
மேற்கிளம்பினோம்

கா: பகாவுக்குத்தான் தன்னுடைய எழுத்துக்களைத்
தீயிலிட வாய்க்கவில்லை
ஆனால் சிவரமணி எரித்துவிட்டாள்
அந்தர வெளியில் கவிதை அழிகிறது
மற்றவர்களுடைய புனைவுகள்
உயிர்பெற மறுக்கின்றன.

எல்லோரும் போய்விட்டோம்
கதைசொல்ல யாரும் இல்லை

இப்பொழுது இருக்கிறது
காயம்பட்ட ஒரு பெருநிலம்
அதற்கு மெலாகப் புறந்து செல்ல
எந்தப் புறவையாலும் முடியவில்லை
நாங்கள் திரும்பி வரும்வரை

(காடற்று தொகுப்பிலிருந்து)

(புனைவு)
முத்துலிங்கம்

புலம்பெயர் படைப்புக்களில் வெளிப்படுவது போல இவரின் படைப்புக்களில் புலம்பெயர்வு மனவுணர்வுச் சிக்கல்கள் உணர்வுபூர்வமாக வெளிப்படவில்லை என்பது வெளிச்சம். இந்நிலைமைக்கு எமது நாட்டில் இன முரண்பாட்டு யுத்தம் உக்கிரம் அடையும் முன்னரே தொழிலின் நிமித்தம் அ.முத்துலிங்கம் நாட்டை விட்டு வெளியேறியமையினால் அவரிடம் புலம்பெயர்வுசார் நெருடல்கள் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்காது எனலாம்.

அ.முத்துலிங்கத்தின் சிறுகதை வடிவம் குறித்து நோக்கின், அவரிடம் நவீனத்துவம் உருவாக்கிய இறுக்கமான வடிவம் குறித்த கருத்துநிலையின் செல்வாக்கோ வடிவச் சிதைப்பை முன்வைக்கும் பின்நவீனத்துவ கருத்துநிலையின் செல்வாக்கோ இல்லை எனலாம். அவரது சிறுகதை வடிவமும் வடிவம் குறித்த கருத்துநிலையும் பாரம்பரிய கதை சொல்லியின் இயங்கு தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றது.

“சிறுகதையின் உருவம் மாறிக்கொண்டே வருகின்றது. அதில் சந்தேகமே இல்லை. ஆனால் இதுதான் சிறுகதையின் வடிவம் என்று யாரால் தான் திட்டவாட்டமாக சொல்லமுடியும்? ஒரு ‘கதைசொல்லி’ தான் சொல்லவந்த கதையை வாசகனுக்கு நேரடியாகப் போய்ச் சேரவேண்டிய முறையில் சொல்ல வேண்டும். சொல்ல வந்த விடயத்தைப் பொறுத்து வடிவம் சிலவேளைகளில் சிறிது மாறுபடலாம். கதைப் பொருள்தான் முக்கியம். உருவத்திற்காக வில்லுக்கத்தியை மடக்குவது போல கதையை மடித்துப் போட்டுவிட்டால் கதையின் யோக்கியத் தன்மைக் கெட்டுவிடும்” (முத்துலிங்கம். அ, (1996), வம்சவிருத்தி, ப. XIII)

இவ்வாறு கதைகளின் வடிவத்தைவிட உள்ளடக்கத்திற்கு அ.முத்துலிங்கம் அதிக முதன்மைக் கொடுத்தாலும் அக்கதைகளின் சுவாரஸ்யமான சம்பவங்களும் வெகு இயல்பாக கதை சொல்லும் பாணியும் இலகு தமிழும் எளிய நடையும் வாசகர் மத்தியில் பெரும் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்துவதாக அமைகிறது.

ஆசிரியரின் மொழிநடையானது பழகு தமிழில் எளிமையாக அமைந்துள்ளதோடு ஆங்காங்கு யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கு மேலோங்கியதாக உள்ளது. எதையும் இயல்பாகச் சொல்லி, இலகு தமிழில்

வாசகரை நெருங்கும் அவரது நடை உவமை, படிமம், குறியீடு போன்ற அம்சங்களில் அதிக அக்கறையின்றிச் செல்வதைக் காணலாம். ஆனால், அவரது நடையில் நகைச்சுவையும் கிண்டலும் குத்தலும் மிகுந்திருக்கின்றது.

அ.முத்துலிங்கத்தின் புனைவுவெளியில் விரியும் நிகழ்ச்சிகள், பாத்திரங்கள் மற்றும் புனைவுநடை என அனைத்தினதும் அடியோட்டமாக இயல்பான அங்கதம் ஓட்டிவருவதைக் காணலாம். இதனாலேயே, “புன்னைகையே அ. முத்துலிங்கத்தின் இலக்கியத்தின் அடிப்படை. ஒரு புன்னைகைக்கு அப்பால் போகும் ஏதும் இந்த வாழ்க்கையில் இல்லை என்ற பிரக்கூயில் இருந்து பிறக்கும் கலை அவருடையது..” என்று ஜெயமோகன் கூறுகிறார். (ஜெயமோகன், (2003), அமர்தல் அலைதல், ப.70)

அ. முத்துலிங்கத்தின் சிறுகதைகளில் விரியும் அங்கத எடுத்துரைப்புகளை,

01. நேரடியாகக் கேலி செய்து குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டுதல்

02. கதை சொல்லும் போது, போகிற போக்கில் பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள், நடத்தைகள் மற்றும் மனவுணர்வுகளைச் சித்திரிப்பதன் வாயிலாக அங்கதத்தைப் புலப்படுத்தல்

03. புராண இதிகாச கருத்துக்களையும் சம்பவங்களையும் சமகாலப் போக்கிற்கு ஏற்ப அமைத்தல் மற்றும் அவற்றினை மேற்கோள் காட்டுவதன் மூலம் அங்கதத்தைப் புலப்படுத்தல்

என மூன்று வகையாக வகைப்படுத்திக் கொள்ளலாம். (விரிவுக்கு பார்க்க: ஜெயசீலன், எம்.எம், ‘புனைவுவெளியில் மொழியில் விரியும் அங்கதம்’ இளங்கதிர், தமிழ்ச்சங்கம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், 2014)

அ. முத்துலிங்கத்தின் அங்கத எடுத்துரைப்பினாலேயே அவரது பல கதைகள் சிறப்படைந்துள்ளன. குறிப்பாக புவியீர்ப்புக் கட்டணம், ராகுகாலம், கம்பியூட்டர், எலுமிச்சை, குங்கிலியக்கலய நாயனார் போன்ற கதைகள் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கன. உதாரணமாக புவியீர்ப்புக் கட்டணம் என்ற கதையானது அதிகரித்துவரும் அரசின் வரி வசூலிப்பினை குத்தல் கலந்த கேலியுடன் அங்கதமாக்குவதன் மூலம் முதலாளித்துவ கொடுங்கரங்களின் ஈவிரக்கமற்ற சுரண்டலை

அம்பலப்படுத்துவதாக அமைகிறது. இங்கு மக்கள்நலன் அரசில் எதிர்காலத்தில் எந்தவொன்றும் இலவசமாக கிடைக்கப் போவதில்லை என்பதை வெளிப்படுத்த இயற்கை நிகழ்வுகளான புவிவீர்ப்புக்கும் புவிச்சுழற்சிக்கும் துறைகள் உருவாக்கப்பட்டு வரி அறிவிடப்படுவதாகக் கூறுகின்றார்.

மொழியின் தொடர் அமைப்புக்களின் வழி இயல்பாக அங்கதத்தை வெளிப்படுத்தும் அ. முத்துலிங்கம் ஓரிரு சொற்களைப் பெய்தும் அங்கதத்தைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஒரு தொடரில் பயன்படுத்தப்படும் அவ் அங்கதச்சொல் தொடர் முழுவதையும் அங்கத மாக்கிவிடுகிறது. இத்தகைய சொற்கள் நேர்ப்பொருள் தருவனவாகவும் எதிர்ப்பொருள் தருவனவாகவும் அமைகின்றன. பெரும்பாலும் எதிர்ப்பொருள் தருகின்ற அங்கதச் சொற்களைப் பனுவலுக்குள் பயன்படுத்தப்படுகின்ற போதே அங்கதம் சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது எனலாம். உதாரணம்:

‘இப்ப கூட்டம் இரண்டாகப் பிரிந்து விட்டது. வாதப் பிரதிவாதங்கள் சூடுபிடித்தன. நாயைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்பது ஒரு கட்சி. இன்னும் கொஞ்சநாள் வைத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்பது அடுத்த கட்சி. ஒருவரும் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை. அந்தக் காலத்தில் நாங்கள் மூன்றாவது அம்பயருக்கு எங்கே போவது?’

அப்பொழுது தான் எடுப்பான குரலில் நவசியர் பேசத் தொடங்கினார். இப்படியான சங்கதிகளில் எங்கள் ஊருக்கு அவர்தான் ‘வேத நூலறிந்த மேதகு முனிவர்’ (எலுமிச்சை)

இக்கூற்றில் வரும் மூன்றாவது அம்பயர் நவசியரைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவரது முடிவுக்குப் பிறகு மாற்று முடிவுகள் இல்லை. ஏனெனில் அவரே வேதநூலறிந்த மேதகு முனிவர். எவ்வாறு மூன்றாவது அம்பயரின் தீர்ப்புக்குப் பிறகு வேறு தீர்ப்பு இல்லையோ அவ்வாறே நவசியரின் தீர்ப்பிற்குப் பின்னர் வேறு தீர்ப்பில்லை என்பதை அந்த ஒரு சொல்லைக் கொண்டே அங்கதமாக்குகின்றார். இவ்வாறு அவரது நடையில் இயல்பான அங்கதம் வெளிப்படுவதற்குச் சொற்களை அவற்றின் சூழல், தன்மை, பொருளறிந்து பயன்படுத்துவதே காரணமாக அமைகிறது எனலாம்.

மேற்கூறியவாறு பல தளங்களில் விரிவடைகின்ற அங்கத எடுத்துரைப்புகள் மூலம் அ.முத்துலிங்கம் தான் சொல்லவந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு மேலும் அழுத்தம் கொடுத்து அவற்றை வாசக மனத்திற்கு மிக நெருக்க மாக்கிப் புனைவுடன் வாசகரை ஒன்றிக் கச் செய்கிறார். ஆனால், அங்கதத்தினை வலுவான ஆயுதமாகக் கொண்டு, புதுமைப் பித்தனைப் போல தனிமனிதனதும் சமூகத்தின தும் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, கசப்பான புன்னகையை உதிர்க்காமல் வெறும் சுவா ரஸ்ய பகிர்வாகவே அ. முத்துலிங்கத்தின் அங்கதம் பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளது எனலாம். இதனால் அங்கதம் நிகழ்த்தும் கலகத்தன்மை அவரின் படைப்புக்களில் அருகியே காணப்படுகிறது.

இவ்வாறு நோக்கும்போது அ.முத்துலிங்கத் தின் கதைக்களமானது பல அடுக்குகளைக் கொண்டியங்குவதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணக் கிராமியம், உலகளாவிய நாடுகள் என இரு தளங்களை அவை நிலைகளானாகக் கொண்டுள்ளன. அதிலும் சில கதைகள் இலங்கைக்கும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்திற்கும் ஏனைய நாடுகள், கண்டங்களுக்கும் இடையிலான இடைவெளியை நெருக்கி ஒரே சாலையில் அவ்விருகளைங்களையும் அருகருகே நிறுத்துகின்றன. அத்தோடு அவரின் கதைகளில் சகஜமாக எடுத்தாளப்படுகின்ற பழந்தமிழ்க் கவிதை வரிகள், புராண இதிக்காச சம்பவங்கள் போன்றன இறந்த காலத்திற்கும் நிகழ்காலத்திற்கும் இடையிலான பிரிகோட்டு நிலையினைத் தகர்த்து நிகழ்காலத்தை கடந்தகாலத்தின் தொடர்ச்சியாக்கி இரண்டை யும் ஒரே தளத்தில் பயணிக்கச் செய்கிறன.

இக்கதைக்களங்களில் அவர் தீட்டிக் காட்டும் சம்பவங்களானது அவ்வவ் களங் களில் அவர் கண்ட, கேட்ட அபூர்வங்களின் வெளிப்பாடுகளாகவே பெரும்பாலும் அமைந் துள்ளன. “ஏற்கனவே எழுதிய கதைகளில் சொல்லாத ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். அது மற்றவர்கள் தொடாத ஒரு விசயமாகவும் இருக்கவேண்டும்...” (முத்துலிங்கம், அ. (2012) குதிரைக்காரன், ப. 11) எனக் கருதும் அ. முத்துலிங்கத்தின் மனநிலைதான் புதுமை களையும் அபூர்வங்களையும் தேடி அவரை ஓடச்செய்கிறது எனலாம். இதனால் அவரின் அதிகமான கதைகள் உலக மெங்கும் புதுமை

அ. முத்துலிங்கத்தின் கதைகளைப் பொறுத்தவரை மேலதிகமான ஒரு தளமும் இதற்கு உள்ளது. இவை புலம்பெயர்ந்த நாமூழ்ந்த ஒருவரின் கதைகள். அ. முத்துலிங்கத்தின் ஆக் கங்களில் எப்போதுமே இந்த ஏக்கம், தனிப்பு வெளிவருவது இல்லை. [விதிவிலக்காக கருப்பு அணில்] ஆனால், அவரது எல்லாக் கதைகளிலும் அடிநாதமாக இந்த மனநிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

- [மோகனரங்கன், க - 2003]

களும் அபூர்வங்களும் கொட்டிக்கிடக்கின்றன, வாழ்வு சுவாரஸ்யமிக்கது என்ற அனுபவத்தை வடிவமைப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

மேற்கூறியவாறு அ.முத்துலிங்கத்தின் கதைகள் பல்வேறு களங்கள், பன்முகப்பட்ட மனிதர்கள், அபூர்வமான நிகழ்வுகள் என உலகம் தழுவிய சுவாரஸ்ய அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துகின்றபோதும் அப் படைப்புக்களில் மனித வாழ்க்கையின் ஆதார சுருதியான விடயங்கள் மீதான கரிசனை மிகவும் குறைந்தளவிலேயே வெளிப்படுகின்றது என்றும் ஒரு தீவிர வாசகனின் தேவையை நிவர்த்திசெய்யும் தீவிர எழுத்தாளரின் பண்பிலிருந்து அவர் விடுபட்டுச் செல்வதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

“ஒரு படைப்புடன் உயிரோட்டமுள்ள, படைப்பு ரீதியான தொடர்பை வாசகன் பெறவேண்டும். அந்த தொடர்பின் மூலமாகத் தான் வாசகனின் அனுபவ உலகம் விரிவடைவதும் புலன்கள் மேலும் கூர்மைப் பெறுவதும் இவற்றின் மூலமாக வாழ்க்கையை அணுகும் அவனது கண்ணோட்டம் மேலும் கூர்மையும் தீவிரமும் பெறுவதும் சாத்தியமாகின்றன. இத்தகைய தொடர்புக்குத் தயாராக இருப்பவனே தீவிர வாசகன். இந்தத் தீவிர வாசகனை மனத்தில்கொண்டு இப்படிப்பட்ட தொடர்பு நிகழும்வண்ணம் தனது படைப்பை உருவாக்க முயல்பவனே தீவிர எழுத்தாளன். முத்துலிங்கத்தின் கதைகள் இந்த அனுபவத்தை அளிக்கத் தவறுகின்றன.” (அரவிந்தன், (2006), தாமரை இலைமீது ததும்பும் சொற்கள், ப. 113)

“அ. முத்துலிங்கத்திற்கு வாழ்வின் அடிப்படையான வினாக்களில் முதன்மை ஆர்வம் இல்லை. தன் படைப்புக்களில் வாழ்வின் இக்கட்டுகளை (ஒட்டகம், பழி), கையறுநிலைகளை (கறுப்பு அணில்), இருண்ட தளங்களை அவர் வலுவாகச் சித்திரிக்கின்றார். ஆனால், அவற்றுக்கு அப்பால் நகர்ந்து தன் படைப்புலகையே

நிரப்பக்கூடிய, தன் முழு வாழ்விலிருந்தே திரட்டி எடுத்த பெரிய வினாக்கள் எதையும் தன் படைப்புலகில் அவர் கேட்டுக் கொண்டது இல்லை.” (ஜெயமோகன், (2003), அமர்தல் அலைதல், ப. 73)

அ. முத்துலிங்கத்தின் படைப்புக்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய பிணைப்புக் கொண்ட மேற்கூறிய இரு விமர்சனங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியே உள்ளது. ஏனெனில் அவரின் படைப்புக்களில் வாழ்வின் அடிப்படையான விடயங்கள் பற்றிய உசாவல் மிக அரிதாகவே வெளிப்பட்டுள்ளது. வெறுமனே ஒரு வேடிக்கைக்காரனைப் போலத் தான் கண்ட காட்சிகளின் அபூர்வமான விடயங்களை அனுபவத் தோரணங்களாகக் கதைகளாக்கித் தருவதில் உள்ள ஆர்வம் மனித வாழ்க்கையின் ஆதார சுருதியான விடயங்கள் மீது வெளிப்படவில்லை. அவரின் அனுபவத்திரட்சி திரண்டு மறுபடைப்புப் பெறாமல் பெரும்பாலும் அனுபவங்களை மீளச் சொல்லுதல் என்ற நிலையிலேயே குறுகிவிடுகின்றன. இவ்வம்சங்களே ஒரு தீவிர எழுத்தாளரின் பண்பிலிருந்து அ. முத்துலிங்கத்தை விடுபட வைக்கிறது. எனினும் அவரது கதைகளில் வெளிப்படும் சுவாரஸ்யமான நிகழ்வுகளும் உலகம் தழுவிய கதைக்களங்களும் சகஜமாக கதைசொல்லும் முறையும் வாசிப்பில் அலாதியான பிரியத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்பது மறுக்கமுடியாதது.

எனவே, அ. முத்துலிங்கத்தின் சிறுகதைக் கலையின் சாரம், உலகம் தழுவிய சுவாரஸ்யமான அனுபவங்களை இதிகாச புராண தொன்மங்களின் துணையுடன் மனிதாபிமானம்சார் படைப்புக்களாக அங்கதப் பார்வையுடன் எளியநடையில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்குடன் வெளிப்படுத்துவது எனலாம்.

பு-விவிருந்து

நோர்வே நக்கீரா

உரம் கொண்ட
நிரந்தர நிலம் கொண்டு
உரம் கொண்டு உரமாய் நின்ற
உதிரத்தின் உதரத்தில்
உப்பரிகையில் உதித்தேன்
முறையான முகையாக

பகைவெட்டி முகைவிட்டு
தாயின் புன்னகைபெற்று
மலர்ந்தேன் மலராக
பிறர் கண்ணுக்கு விருந்தாக

பருவம் பெய்து
பருவமெய்தினேன்
இயற்கையின் இயல்பாக
இறைவனின் சதியாக.

என் மூப்பின் பூப்பை
ஊரறியக் கொண்டாடினர்
எனை விலைப்படுத்தும் நோக்காக.

நறுமணத் தூதனுப்பி
வர்ண இதழ்விரித்து
தேன் விருந்து வைத்தேன்
காண்ணாளனைக் காண்பதற்காக

பருவம் தந்த உருவம் கொண்டு
என் தேகத்தின் மேல்
தேனீக்களுக்கு தேன்விருந்து

விருந்து அருந்த
ஈக்கள் கூடக்கேட்கின்றன ஈகம்.
கொதிக்கும் என்னுடல்மேல்
நடக்கிறது யாகம்.

கண்டவன் நிண்டவன்
திண்டவன் போக
ஏலத்தில் விடப்பட்டேன்
ஒரு குரங்கின் கையில்
மாலையில்லாப் பூவாக.

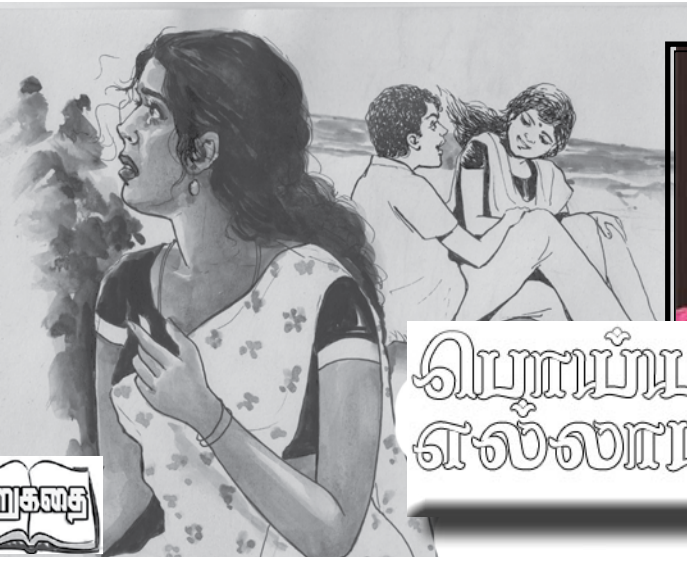
வாடி வதங்கி
உலர்ந்து உதிர்ந்து போகிறேன்
உதிரிப் பூவாக

பாரில்
பூவாகப் பிறந்தால்
சுமக்கும் உரிமை மட்டுமே எமக்கு
குடித்துக் கூத்தடிக்கும்
களிப்புக்களேஅவர்கட்கு

நெஞ்சத்தில்
பின் மஞ்சத்தில்
உறவால் வந்து உதரத்தில்
சுமந்து சுமந்தே
சுமையாகிப் போகிறோம்.

விருந்துவைத்தே
விருந்தாகிப் போகிறோம்
பூசையற்ற பூவாக.

28.02.2014

நவஜோதி ஜோகர்ட்னம்
(இங்கிலாந்து)

பொய்ய்பொய்யின் எல்லாம்...

“எடுக்கிற நேரமெல்லாம் ‘போன்’ ஓரே என்கேஜ்ட்தான். நாள் முத்தும் யாரோட கதைச்சுக்கொண்டிருக்கிறவளோ தெரிய வில்லை?” ‘படபட’த்துக் கொண்டு கதவைத் திறந்தவண்ணம் கேட்ட கணவனின் குரல் உச்சஸ்தாயியில் இருந்தது.

“நாள்முத்தும் கதைக்கவில்லையே! சிறிதுநேரம் ரோகினியோடதான் கதைத்த னான்” நெஞ்சம் கேவி மனதுள் பதற்றம் நெளிவதுபோல் அவளின் குரல்.

‘முகறு மாதிரி முஞ்சியை வைச்சுக் கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்திட்டுது. இனி பிள்ளைகளும் நானும் பகிடிவிட்டுக் கதைக்கேலாது. சிரிக்கேலாது. அறைகளுக்க முடங்கவேண்டியதுதான். வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தையும் கதைக்க ஏலாது. உடனேயே அடியே பிடியேயெண்டு சண்டையில் தொடங்கிவிடும். வேறு ஏதோ வருத்தம் போல்’ என்று தனக்குள் எண்ணியவளுக்கு கோபமும் அழகையும் வந்தது.

“பொய் சொல்லாதையடி சனியனே! நாள் முழுதும் வீட்டில இருந்துகொண்டு போனில அளந்துகொண்டிருக்கிறதுதான் தொழில் இவளுக்கு” என்று அவன் கொதித்தான்.

“நாள் பூராகவும் வீட்டிலை எப்படி என்னால் சும்மா இருக்கமுடியும்? எனது மூன்று பிள்ளைகளின் வேலைகள். வீட்டு வேலைகள் யார் செய்கிறது? நான்தானே செய்கிறேன்.”

“தேவடியாள். பொத்தடி வாய். இனிமேல்

ஓண்டும் கதைக்காதையடி என்னோட. எந் நேரமும் கண்டவை எல்லாரோடையும் கதைக் கிற பரதேசி நாய்.”

வழுவழுத்த உறுதியோடு தனக்குள்ளேயே ஒரு உலகை அவள் உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தாள். வாக்குவாதங்கள் உருவெடுத்தன. எதிர்பாராதவிதமாக எங்கெங்கோவெல்லாம் அறைகள் விழுந்தன. தலை, தோள், முதுகு, முகம் என்று மூர்க்கத்தனமான உதைகள். அவளின் கண்களில் நீர் கோத்துக் கொண்டேயிருந்தது. துக்கங்கள் அவளைக் குறுக வைத்துக்கொண்டிருந்தன.

புலம்பெயர்ந்து மேல்நாடுகளுக்கு வந்தும் கூட ஆண்கள் சிலர் தம் கோரமுனைகளில் வாழ்வை நகர்த்துகிறார்கள். யாரோடும் போன் செய்து கதைக்கக்கூடாது, வாசிக்கக்கூடாது, தொலைக்காட்சி பார்க்கக்கூடாது, இன்டனெற் பார்க்கக்கூடாது என்று தடைகளைக் குவித்தால் ஒரு பெண் என்ன செய்வது? தினமும் வேலையிலிருந்து திரும்பும் கணவனின் கடுகுப்பும, படபடப்பும பதற்றத்தையும் பரிதவிப்பையும் அவளுள் குமைப்பது இயல் பாகிவிட்டது. இன்றும் குளிர்மையில் நகர்ந்து இனிமையில் விரிந்துகொண்டிருந்த அழகான மாலை நேரத்தை அவன் நச்சிலே நெய்து வீசிய சொற்களும் செயல்களும் நொறுக்கிச் சிதைத்துவிட்டன.

வலிந்து இளமைப் பருவத்தின் இனிமையான நினைவுகளைத் தன் விழித்திரையில்

நிறுத்திப் பார்க்கிறாள். பிள்ளைப்பருவத்தில் அவளை நேசித்தவர்களின் கொஞ்சல்கள். சிறுமியாக இருந்தபோது அவளை அயலவர்கள் அன்பால் நெகிழ வைத்த நிகழ்வுகள். பாடசாலைக்கு ஆயத்தமாகும் வேளைகளில் குழந்தைப்பிள்ளைபோல் எண்ணி அவசர அவசரமாகப் பாசத்தின் அதட்டலோடு அம்மா தீத்திவிட்ட அன்பான காலை உணவு. வயற்பரப்பில் நடந்துபோகையில் மலர்களை நுகர்ந்து பார்த்த அழகிய கணங்கள், பாடசாலை, கலாசாலை என்று அவள் பணியாற்றும் காலங்களில் அவளின் மெலிந்த உடலை நோகவிடாது அவளின் பொதிகளைச் சுமந்த தந்தையின் ஆசைக் கரங்கள். அவரின் அன்பான வார்த்தைகள்... அவள் பாதங்களை மோதி மோதி சிலிர்ப்பூட்டி கூச்சலிடவைத்து நடனமாடிய கடல் அலைகள்...

பொங்கிவரும் பெருநிலவில் ஹிக்கடுவ கடற் கரை மணலில் கால்புதைய நடந்து, கைகோத்து காதல்மொழி பேசியவனா இவன்? கண்டியின் விரிந்தகன்ற வாவிக்கரையில் அமர்ந்து, தென்றல் வருடிச்செல்லும் சுகத்தில் திளைத்து, அவள் கூந்தலைக்கோதி எதிர் காலச் சொப்பன உலகை அவள் மனதில் கட்டி எழுப்பியவனா இவன்?

ஆசிரியை பயிற்சிக் கலாசாலையில் எந்தக் காதலனின் பாசம் பொங்கும் கடிதங்களுக்காகக் காத்துக்கிடந்தாளோ அந்தக் கடிதங்களை எழுதியவனா இவன்?

மனிதர்கள் இப்படியும் உருமாறிப் போவார்களா?

கா:ப்காவின் 'உருமாற்றம்' கதையில் வரும் ஒரு விற்பனைப் பிரதிநிதி திடீரென்று பெரும் கரப்பான் பூச்சியாய் மாறியது மாதிரி இவனும் அசுத்த மிருகமாய் மாறிவிட்டானோ?

அவனின் மிருகத்தனமான நடத்தைகளை அவளால் அப்போது கற்பனை செய்துகூடப் பார்த்திருக்கமுடியாது.

இரத்தப் பிசுபிசுப்போடு அவளின் முதல் குழந்தையின் பிஞ்சு உடலை உச்சிமோர்ந்து சுகித்து மகிழ்ந்த கணங்கள் இன்று நினைவில் கரைந்தே போய்விட்டன. இன்று மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி, மனங்கள் பசுமை இழந்து, வெம்மையில் தகிப்பதாய் உணர்கிறாள்.

அவள் முகம் வீங்கிச் சிவந்து கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தது.

சிறு சிறு விடயங்களையெல்லாம் பெரிது படுத்தி பிரச்சனையாக்கிக் கொண்டால் வாழ்வு என்னாவது? வாய்திறந்து அவனிடம் ஒரு சொல்லோ கருத்தோ கதைக்க இயலாது.

“குளியலறைக்குச் சென்றால் சற்றுத் துப்புரவாக்கிவிட்டு வந்தால் எல்லோருக்கும் நல்லது. பிறகு நான்தான் படிந்து போன ஊத்தைகளைத் தேய்த்துக் கழுவிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். எல்லோரும் ஒத்துழைத்தால் வீடு ஒழுங்காகத் துப்புரவாக இருக்கும்தானே!”

தான் பௌவியமாகச் சொன்னதாகத்தான் அவளின் நினைப்பு.

“தொடங்கிட்டாள்” பரத்தைக்கு எந்த நேரமும் பைத்தியக் கதைதான். என்னைக் கண்டால் எதிரியைக் கண்டதுமாதிரி ஏதாவது தொடங்கிவிடுவாள்... மற்ற எல்லோருடனும் நடச்சுக் கதைப்பாள். அவளுக்கு வாய் சுமமா கிடவாது. வெட்கம்கெட்ட நாய். பிள்ளைகளோடு எங்காவதுபோய் செத்துத் தொலைகிறாளில்லை.”

அன்று தலையில்பட்ட அடி சற்று வித்தியாசமான வலியை ஏற்படுத்தியது அவளுக்கு. மிரள்கின்ற தனது குழந்தைகளின் விழிகளை நோக்கினாள். கரகரத்தது கண்ணீர். அடுத்தடுத்து சுழலும் யோசனைகளால் கணங்கள் பிய்ந்துகொண்டிருந்தன.

லண்டனில் பெட்டிகளை அடுக்கியது போன்ற அப்பாட்மென்ட் வீடுகளின் செயற்கைத் தன்மையும், கல்லறைத் தன்மை கொண்ட அமைதியான சூழலும் சேர்ந்து அவளை அச்சுறுத்துவதுபோல் இருந்தது. அழகையும், விசுமப்பலோடு விம்மல்களும், விறைத்த விழிகளிலிருந்து மடைபாயும் வெள்ளி ரேகைகளும் இரவின் அமைதியை இரக்கமற்று நொறுக்கிக்கொண்டிருந்தன.

கதவின் மணியோசை இசையோடு ஒலித்துக்கொண்டது.

அவசரமாகச் சென்று கதவைத் திறந்தான் அவன்.

“வாங்கோ வாங்கோ... வந்து இருங்கோ”

அவன் யாரையோ அமோகமாக வரவேற்பது இவளின் காதில் கேட்கிறது.

“உங்க எங்க நிற்கிறீர்? இங்க வந்து பாடும் யார் வந்து நிற்கிறது என்று”

நடிப்புத்துறையில் கைதேர்ந்த காவிய நாயகன் இவன். அவனது குரல் அவளுள் அருவருப்பைப் பரப்பியது. செய்வதெல்லாம் செய்துபோட்டு ஒன்றும் அறியாத பாவி போல் எல்லோரும் நம்பும்படி நடிப்பதில் மிகக் கைதேர்ந்தவன் என்பது அவளுக்கு மட்டுமல்ல, அவளோடு மிக நெருங்கிப் பழகியவர்களுக்கும் தெரியும்.

“அவள் ஒரு பைத்தியக்காரி. அவள் இலங்கையிலிருந்து இந்த நாட்டுக்கு வந்த போது அவனின் நண்பர்களே அவனின் நடத்தை பற்றிக் கூறும்போது அவள் நம்பவே யில்லை. வெறும் முட்டாள் அவள்!”

ஜூலியோ இக்ளிசியாஸ் என்ற ஸ்பெயின் நாட்டு இசைப்பாடகனின் பாடலை அவள் ரசிக்கத் தொடங்கியிருந்த நாட்கள்.

‘I Want to know what love is’ என்ற அவனின் கந்தர்வ இசைக்குரலில் மயங்காதவர்கள் யார்?

அவன் இசையரங்கில் தோன்றிப் பாடுகிறான் என்று அறிந்து, அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் போகவேண்டும் என்று கேட்டபோது, ‘உனக் கென்னடி இக்ளிசியாஸ்’ என்று ஏளனமாய் சொன்னவன், ஒரு பூக்கடையில் வேலை செய்யும் போத்துக்காரியோடு, இக்ளிசியாஸின் பாட்டுக் கச்சேரிக்குப் போய் இரவிரவாய் ‘அமர்க்களமாய்’ பொழுதைக் கழித்துவிட்டுத் திரும்பியதை எப்படிச் சொல்வது?

அதைப்பற்றிக் கேட்டபோது, அடி போட்டு அவள் வாயை அடக்கியதை எப்படி அவள் நெஞ்சைவிட்டு அகற்றமுடியும்?

சுவரில் மாட்டியிருந்த திருமணப் படத்தைக் கூட ஒருநாள் எடுத்து நொறுக்கினான்.

“இப்போது என் மூன்று சின்னஞ்சிறு குஞ்சுகளின் உயிர்களும் குரல்களும் இன்று என்னுள் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. எனது குழந்தைச் செல்வங்களுக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.”

எண்ணச் சுவரில் எதிரொலிக்கும் குரல்கள்!

இப்போதெல்லாம்

முன்புபோல் நாம்

உடல் ஓரிடமும்

நினைவு ஓரிடமாய்க்

நடப்பதில்லை.

ஓடிவரும்

காலடியோசை கேட்கும்போதும்

காற்றையுதைத்து

கிழித்து நடக்கும்போது

நிகழும் வலியின் உந்துதல்

உடலில் பட்டு விலகும்போதும்

குருதி நாளங்களுறைய

தன்வியல்பாகச் சுற்றிக்கொள்ளும்

விழிகள்!

மரணம்

எவ்வளவு வெறுப்பானது.

வாழ்வுக் கனவு சுமந்து

ஐரோப்பியத் தெருவெங்கும்

இருப்பிற்காக

அலைகையில்

மனித மறுப்பிற்கான சூறாவளி

பிடரிமையே மூட்டி

உயிரைக் கேட்குமா?

(நன்றி: தாண்டல் 53-54)

அச்சம்
- மூர்

எதிர்பாராத அந்த நேரத்தில் வந்திருந்த வள் ரஞ்சனிதான்! இனியவள். ஒத்தாசையோடு பழகுவள். ரஞ்சனியின் வீட்டிலிருந்து பதினைந்து நிமிடங்களில் அவளின் வீட்டிற்கு வந்துவிடலாம். அடிக்கடி நண்பிகள் இருவரும் சந்திப்பதுண்டு. பரதநாட்டியம் பழகும்போது ஏற்பட்ட நட்பு. பரதக்கலையோடு பல் கலைக்கழகத்தில் வைத்தியத் துறையில் இறுதியாண்டில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இப்போது. பாய்ந்து பரவும் குதூகலங்களைவிட மாய்ந்து மடியும் மனக்குமுறல்களைத்தான் பகிர்ந்துகொள்வார்கள்.

அவள் வெளியே வருவதின் தயக்கத்தின் காரணத்தை ஊகிப்பதில் ரஞ்சனிக்குச் சிரமம் இருக்கவில்லை. தன் துக்கங்கள் என்முன் திறக்கப்படுவதை அவமானமாகக் கருதும் அவளின் குறுகலை உணர்ந்துகொண்டாள்.

‘நானே சென்று பார்க்கிறேன்’ என்று கூறிக் கொண்டே மேல்மாடி அறைக்கு வந்தாள்.

“வாக்குத் தத்தங்கள், பொன்னாலான மாங்கல்யம், மஞ்சள் குங்குமம் என்று அவன் சேர்த்துத் தந்த பரிசுகள் எல்லாம் போலி யானவை. இவைதான் தொடரும் பரிசுகள்” என்று நண்பியைக் கட்டியணைத்தபடி நீவி நீவி நனைந்துகொண்டிருந்தாள்.

“ஓய்வு எடுத்துக்கொள்... ஒன்றும் யோசிக்காதே. நாளை காலை வந்துபார்க்கிறேன்.” மரங்களில் குளிர் காற்று விசும்பித் தணிவதுபோல் உணர்ந்தாள் அவள்.

ரஞ்சனி ஆதரவாகத் தேற்றினாள். பெண்களைத் தூசியாகக் கருதும் ஆண்களின் ஆதிக்க மனோபாவத்திற்கு அவள் மசிந்துபோகும் பெண் அல்ல.

ஆண்களின் வெறியாட்டத்தை அமைதியாகச் சகித்துக் கொள்வதில் உள்ள அபாயத்தை அவள் விளக்கினாள்.

கார் வீட்டிற்கு முன்வந்து நின்ற வேகத்தில் அவன் கணவனின் விறைப்பு தெரிந்தது.

அவன் ஒரு பட்டயக் கணக்காளன். ஒரு தனியார் நிறுவனத்தின் பிரதம கணக்காளன் அவன். அந்த நிறுவனத்தின் இயக்குநர் ஒரு தமிழர். ஏதோ பணமோசடியில் சிக்கி நீதிமன்றமும், வழக்கறிஞர் அலுவலகமுமாக

அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

சுமமாவே சுடுதண்ணியாகத் திரியும் பட்டயக் கணக்காளருக்கு சொல்லவாவேண்டும்?

‘இன்று அலுவலகத்தில் எதுவும் பிரச்சினையோ?’ என்று இவள் தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும் நுழையாதது மாய், ‘எங்கேயடி நான் மேசையில் வைத்த சிவப்பு பைல்?’ என்றான்.

“எந்தச் சிவப்பு பைல்?”

அப்படி ஒரு பைலை அவள் அன்று எங்குமே பார்க்கவில்லை.

‘நான் பார்க்கவில்லை’

‘என்னடி பார்க்கவில்லையோ?’ என்று தொடங்கியவன் பெண்ணினத்தின் மீதான சகல வசைகளையும் வாரிக்கொட்ட ஆரம்பித்தான்.

இது தினசரி பூசைதான்.

அவள் பேசாமல் இருந்தாள்.

‘என்னடி நான் கேட்கிறேன். நீ பேசாமல் இருக்கிறாய்? அவ்வளவு கொழுப்போடி உனக்கு?’ என்றவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

அவன் விகாரமாகிக் கொண்டிருந்தான்.

‘பட்டயக்கணக்காளன்’ என்ற பட்டம் தாங்கிய அவன் ஒரு அற்ப ஐந்துவைப்போல் அவளுக்குத் தெரிந்தான்.

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

‘அசிங்கமாய்ப் பேசுவதை நிறுத்து’ என்றாள்.

‘என்னடி தேவடியாள், நான் பேசுறதையே நிப்பாட்டச் சொல்றாய்?’ என்றவன், மேசையில் குடித்துக் கொஞ்சம் மீதியிருந்த விஸ்கிப் போத்தலைத் தூக்கி அவளை நோக்கி எறிந்தாள்.

அவள் சடாரென்று விலகிக்கொண்டாள்.

சுவரில் மோதிச் சிதறிய போத்தலிலிருந்து தெறித்த விஸ்கியின் மணம் அறையில் பரவியது.

அவள் அமைதியாகத் தனது அறைக்குள் சென்று, தொலைபேசியில் 999 பொலிஸ் எண்ணை அழுத்தினாள்.

[ஞானம் - 164 ஜனவரி 2014]

ஆங்கிலம்

பிறந்த கதையும் வளர்ந்த கதையும்

செ.சிறீக்கந்தராசாவின்

நூலை முன்னவைத்துச் சில குறிப்புகள்

-மு. நித்தியானந்தன்
(இலக்கியநதி)

ஆனால், ஆங்கில மொழி கடந்த முன்னூறு ஆண்டுகாலப் பகுதியில் வேறு எந்த மொழிகளையும்விட ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் ஆங்கிலத்தில் புலமைமிக்க தமிழர்களே, அறிஞர்கள் என்று கருதும் நிலை பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. உலகின் தொடர்பு மொழி என்பதற்கும் அப்பால் தமிழர்களினுடைய சமூக அந்தஸ்தின் குறியீடாகவும் ஆங்கிலமே திகழ்கின்றது.

தமிழர்களின் நாளாந்த வாழ்விலும் ஊடகங்களிலும் ஆங்கிலமொழிப் பிரயோகம் அளவிறந்து காணப்படுகின்றது. தமிழ் இலக்கியங்களிலும் ஆங்கிலச் சொற்களின் பாவனை வரம்பின்றி நீள்கிறது. தமிழர்கள் ஆங்கில மொழியிலும் புலமைகொண்டவர்களாகத் திகழ்வதால் இந்த இருமொழிக்

கலப்பு இன்று வேகம்பெற்று வருகின்றது. இந் நிலையில் செ.சிறீக்கந்தராசா அவர்கள் 'ஆங்கிலம் பிறந்த கதையும் வளர்ந்த கதையும்' என்ற தலைப்பில் ஆக்கியுள்ள இந்த நூல் கடந்த இரு நூற்றாண்டு கால தமிழ்க் கலாசார எல்லையில் நிகழ்ந்த அபூர்வமான வரவாக அமைந்திருக்கின்றது. ஆங்கிலத்தோடு இத்துணை நெருங்கிய உறவினை நாம் கொண்டிருந்தபோதும் ஆங்கில மொழியின் வளர்ச்சி குறித்தும், அது எவ்வாறு உலகளாவிய மொழியாகத் திகழ்ந்தது என்பது குறித்தும் இதுவரை இத்துணை விரிவாக எழுதப்பட்ட நூல் வெளிவந்ததில்லை.

ஆர்.எவ்.ஜோன்ஸ் எழுதிய The Triumph of the English Language என்ற நூல் பற்றி ஏ.ஜே.கனகரட்னா 1970இல் எழுதிய 'ஆங்கில மொழி வெற்றிவாகை சூடிய வரலாறு' என்ற நீண்ட கட்டுரை ஒன்றே ஆங்கில மொழியின் சர்வதேச வியாபகம் குறித்து நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஒரு தனித்த கட்டுரை என்று கூறலாம்.

இந்த நூல் கடந்த இரு நூற்றாண்டு கால தமிழ்க் கலாசார எல்லையில் நிகழ்ந்த அபூர்வமான வரவாக அமைந்திருக்கின்றது. ஆங்கிலத்தோடு இத்துணை நெருங்கிய உறவினை நாம் கொண்டிருந்தபோதும் ஆங்கில மொழியின் வளர்ச்சி குறித்தும், அது எவ்வாறு உலகளாவிய மொழியாகத் திகழ்ந்தது என்பது குறித்தும் இதுவரை இத்துணை விரிவாக எழுதப்பட்ட நூல் வெளிவந்ததில்லை.

இந்நூலாசிரியர் செ.சிறீக்கந்தராசா தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் புலமை மிகுந்தவர். இத்தகையதொரு ஆய்வு நூலினை எழுதுவதற்கான ஆற்றலும் உழைப்பும் தேடலும் கொண்டவர். சட்ட வல்லுநரான சிறீக்கந்தராசா சங்கத் தமிழ் இலக்கியத்தில் தோய்ந்தவர்.

சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பினையும் இனிமையினையும் நுகர்ந்து அவற்றை ரசனையோடு எடுத்துரைப்பதிலும் வல்லவர். லண்டனில் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக 'வேலன் இலக்கிய வட்டம்' என்ற இலக்கிய அமைப்பினை உருவாக்கி, சங்க இலக்கியம் பற்றிய உரையாடல்களைச் சிறப்போடு நடத்தி வருபவர். Scenes from Tamil Classics என்று அண்மையில் வெளியான இவரது நூல் புறநானூறு, கலித்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை, திருக்குறள், நாலடியார், நான் மணிக்கடிகை, ஐந்திணை ஐம்பது, திணை மாலை நூற்றைம்பது, தேவாரம், திருவாசகம், கம்பராமாயணம், ஔவையார் பாடல், அரிச்சந்திர புராணம், தனிப்பாடல்கள் என்று சங்க இலக்கியத்தின் மீதான ஒரு பரந்த பார்வையைக் கொண்டுள்ளது.

“ஓவ்வொரு பக்கத்திலும் தான் எடுத்துக் கொண்டுள்ள பொருளின் மீதான ஆழ்ந்த பற்றுதலை சிறீக்கந்தராசா தன் நூலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். வாசகர்களுக்கு அதனைத் துரிதமாகவே கொண்டுசென்று அதன்மீது ஆர்வத்தையும் உற்சாகத்தையும் ஏற்படுத்தும் ஆற்றலையும் இவர் கொண்டிருக்கிறார்” என்று பெரிய புராணத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த அலெஸ்டர்யர் றொபின் மக்கிளாசன் (Alastair Robin McGlashan) குறிப்பிட்டிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது. கோவையில் 2010ஆம் ஆண்டில் செம்மொழி மகாநாட்டில் பங்குபற்றி 'Problem in Translation

of Classical Tamil Literature' என்ற தலைப்பில் அவர்கள் சமர்ப்பித்த ஆய்வுக்கட்டுரை அவரது நுட்பமான சங்க இலக்கிய அறிவை வெளிப்படுத்தியது. இக்கட்டுரையில் சங்க இலக்கியங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களில் ஏ.கே.ராமானுஜன், பேராசிரியர் பார்த்தசாரதி அலைன் டேனியல், கலாநிதி ரி.என். ராமச்சந்திரன், கலாநிதி வி.முருகன், பீற்றர் டேல், இந்திரா பீற்றர்சன் ஆகிய அறிஞர்கள் செய்துள்ள தவறான மொழிபெயர்ப்புக்களை இனங்காண்பதிலும் தன் புலமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். The Deserted Wife and The Dancing Girl's Daughter என்று அறிஞர் றொபின் மக்கிளாசனுடன் இணைந்து சிலப்பதிகாரத்தையும் சீவக சிந்தாமணியையும் தமிழில் சுருக்கமாகவும் மிகத் தெளிவாகவும், சுவையாகவும் எழுதி வெளியிட்டுள்ள பணி தமிழ் அறிஞர் உலகில் இவருக்கு தனித்த இடத்தைப் பெற்றுக்கொடுக்கிறது. மிகவிரிந்த இந்த இரண்டு காவியங்களின் இலக்கியச்சுவை குன்றிவிடாது ஆங்கிலத்தில் மிகச் சிறப்பான கதையை வளர்த்துச்செல்லும் ஆற்றல் பாராட்டுக்குரியதொன்றாகும்.

இத்தகைய ஆழமான தமிழ், ஆங்கில புலமைப் பின்புலத்தோடு 'ஆங்கில மொழி தோன்றிய கதையையும் அது வளர்ந்த கதையையும்' தமிழில் எழுத முனைந்தமை பெரிதும் வரவேற்கத்தக்க பணியாகும். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் புலமைத்துவ ஆற்றலோடு எழுதுகின்ற அறிஞர்கள் மிக அருகிவரும் இன்றைய சூழலில் சிறீக்கந்தராசா அவர்கள் தொடர்ந்து சங்க இலக்கிய மொழி பெயர்ப்புப் பணிகளில் ஈடுபடுவது அவசிய தேவையாகும்.

ஆங்கில மொழி உலகமயமாக்கத்துடன் கைகோர்த்து உலகெங்கும் தன் வெற்றிக் கொடியை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு

மிகவும் விரிந்து பரந்த ஆங்கில மொழியின் வளர்ச்சி பற்றிய இந்த நூல் தமிழ் நூல் வரலாற்றில் மிக முக்கிய வரவாக அங்கீகாரம் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. புலம்பெயர்ந்த ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழுக்காற்றிய நற்பணியின் ஒரு குறியீடாக இந்த நூல் அமைந்துள்ளது.

வருகிறது. சர்வதேச வாணிப உறவுகளில், சர்வதேச அரசியலில், ராஜதந்திரத் துறையில் எல்லாம் தன்னிகரற்ற மொழியாக ஆங்கிலம் விகாசித்துநிற்கிறது. கணினியிலும் இணையத்தளத்திலும் முதன்மை மிகுந்த மொழியாக ஆங்கிலம் திகழ்கிறது. கல்வித் தெய்வம் சரஸ்வதி இந்தியாவிற்கு அளித்த மாபெரும் கொடையே ஆங்கிலம் ஆகுமென்று ராஜாஜி அவர்கள் ஒருமுறை குறிப்பிட்டார். முலாயம் சிங் யாதவ் போன்று இந்தியாவின் உயர் அமைச்சுப் பதவிகளை வகித்தவர்கள் ஆங்கிலத்தை இந்தியாவிலிருந்து விரட்டும்வரை தான் ஓயப்போவதில்லையென்று சென்னையில் பிரகடனங்களை முழக்கினாலும் இந்தியாவின் முதன்மையான தொடர்பாடல் மொழியாக ஆங்கிலமே திகழ்கிறது. டோக்கியோவில் ஒலிக்கும் பொப்பிசைப் பாடல்களில் ஆங்கிலம் கமழ்கிறது. நொம்பென்னின் அரசாங்கத்தின் அதிகாரபூர்வ ஆவணங்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதப் படுகின்றன. பொலிவியாவின் அமைச்சரவைக் கூட்டங்கள் ஆங்கிலத்தில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. ஹொங்கொங்கில் மருத்துவ நிபுணர்களின் சிகிச்சைக் குறிப்புக்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படுகின்றன. டென் மார்க்கில் சுவர்க் கிறுக்கல் சித்திரங்களை (Graffiti) ஆங்கிலத்தில் பார்க்க முடிகிறது.

தான்சானியாவின் பாடசாலைகளில் விஞ்ஞான பாடங்கள் ஆங்கிலத்தில் போதிக் கப்படுகின்றன. கென்யாவின் அரசியல் மேடைகளில் ரூயாட் கிப்ளிங்கின் ஆங்கிலக் கவிதைகள் எடுத்தாளப்படுகின்றன. சுவீடனின் பெருங்கோப்பரேற் நிறுவனங்களின் வேலைத் தளங்களில் ஆங்கிலமே பாவனையில் உள்ளது. பெருநாட்டிற்கும் சீனாவிற்றகுமிடையிலான வர்த்தக உறவுகள் ஆங்கிலத்திலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அரபு மக்களும் சீனர்களும் வெளிநாட்டவர்களுடன் உரையாடும்போது ஆங்கிலத்திலேயே உரையாடுகின்றார்கள். நேட்டோவில் பணி புரியும் ஆஸ்திரிய பொலிஸ்காரர்கள் ஆங்கிலத்தில் புலமை பெற்றிருந்தால் அதிக சம்பளம் பெறுகிறார்கள். அல்கைடா அமைப்பினர் தங்களின் பிரச்சாரத்திற்கு Insight என்ற இணையத்தள ஆங்கிலப் பத்திரிகையை நடாத்தி வருகிறார்கள். லண்டனில் சைவ

ஆலயங்களில் தமிழ்ச்சிறார்கள் தேவார வரிகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உலக ஆதிபத்தியத்திற்குப் போட்டியிட்ட பிரெஞ்சு மொழியை ஆங்கிலம் பின்தள்ளியிருக்கிறது.

உலகில் 380 மில்லியன் மக்கள் தங்களின் முதல் மொழியாக ஆங்கில மொழியைக் கொண்டுள்ளனர். ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ரஷ்யமொழி, ஸ்பானிய மொழி, சீனமொழி, அரபுமொழி ஆகிய மொழிகளே அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளனவாயினும் ஆங்கிலமே முக்கிய மொழியாகத் திகழ்கிறது. ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தில் பல மொழிகள் பயின்றுவரும்போதிலும் அதன் தாய்மொழிபோல ஆங்கிலமே முதன்மை பெற்றுள்ளது. உலகெங்கும் ஆங்கிலம் தங்குதடையற்றுப் பரவிய இந்தப் பரம்பலுக்கு ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வரலாறு உண்டு. உலகைத் தங்களின் பார்வையிலும், போக்கிலும் வடிவமைக்க முயன்ற ஐரோப்பாவின் மாபெரும் திட்டத்தின் கதை இது. உலகிற்கு அறிவொளியை ஏந்திச்செல்லும் கிறிஸ்தவ மிஷன்களாக ஐரோப்பியக் கலாசாரத்தை பண்பாடற்ற சமூகங்களின் மத்தியிலே விதைத்து, அவற்றை நாகரிக உலகிற்கு இழுத்துவரும் எத்தனங்களாகவும் தாங்கள் விரும்பிய அரசியல் பொருளாதார அமைப்புக்களை உருவாக்கவல்ல அபிவிருத்தி மாதிரிகளுக்கூடாகவும் சர்வதேச வாணிபத்துக்கும், தொடர்பாடலுக்கும் இயைபான உலகளாவிய சந்தையை உருவாக்கும் முயற்சியிலும் ஆங்கில வியாபகம் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. ஆங்கிலத்தை உலகமயமாக்கும் நோக்கம் இந்த ஐரோப்பிய சிந்தனையின் மையமாகவும் அமைந்திருக்கின்றது.

1849ஆம் ஆண்டிலேயே இந்தக் கருத்து வெளிவாரியாக முன்வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எங்களது மொழிதான் கலைகளின் மொழி விஞ்ஞானிகளின் மொழி வர்த்தகத்தினதும் வாணிப வளர்ச்சியினதும் மொழி நாகரிகத்தின் மொழி சமய சுதந்திரத்தின் மொழி உலகின் பல்வேறுபட்ட சிந்தனையின் சேமிப்புக் களஞ்சியம் அது. இதன் மூலமாகவே நாடுகள் நாகரிகத்தினதும், கிறிஸ்தவ சமயத்தினதும் குடை நிழலுக்குள் வருகின்றன.

இதுவே பைபிளின் மொழியுமாகும். ஆங்கில மொழியே மிக விரைவில் உலகின் சர்வதேசத் தொடர்பாடலின் முக்கிய மொழியாகத் திகழ விருக்கிறது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் பரம்பல் ஆசிய நாடுகளிலும், ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலும், அவுஸ்திரேலியாவிலும் உலகின் ஏனைய பகுதிகளிலும் வேகமாக வேர்கொண்டபோது ஆங்கிலம் மிக எளிதாகவே உலகமொழியாக மாறத் தொடங்கிவிட்டது. தாங்கள் ஆதிபத்திய உரிமை கொண்டிருந்த நாடுகளில் புழங்கிய மொழிகள் பின்தள்ளப்பட்டன. நியூசிலாந்தின் மயோரியின மக்கள் பேசிய மொழி மரணத்தின் எல்லைக்குத் தள்ளப்பட்டது. நியூசிலாந்து பாடசாலைகளில் மயோரி மொழி பேசுவது தடைசெய்யப்பட்டது. உலகெங்கும் நிலவிய செழுமையான இனக் குழுமங்களின் மொழிகள் வேரோடு பிடுங்கி எறியப்பட்டன. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் வீழ்ச்சியை அடுத்து அமெரிக்கா உலக ஏகாதிபத்தியத்தின் தலைமையை முன்னெடுத்து உலகின் முதல் நாடாகத் திகழ்ந்தமையும் ஆங்கிலத்தின் நவீன பரம்பலுக்கு மேலும் வேகம் தந்தது. இன்று உலகமெங்கும் ஆங்கிலத்தைக் கொண்டுசெல்வதற்காகப் பல கோடிக்கணக்கான பணங்கள் செலவழிக்கப்படுகின்றன. இந்தப் பிரமாண்டமான போராட்டத்தில் ஆங்கில மொழி பிரெஞ்சு மொழியை ஓரங்கட்டியிருக்கிறது.

ஆங்கில மொழியின் வரலாறு என்பது கடந்த 1500 ஆண்டு கால எல்லையில் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார, சமூக மாற்றங்களோடு மட்டுமல்ல, இங்கிலாந்தோடு உறவாடிய பல்வேறுபட்ட கலாசாரங்களோடும் தொடர்பு கொண்டதாகும். இந்தப் பாரிய மாற்றங்கள் எவ்வாறு ஆங்கிலத்தை உருவமைத்து, செதுக்கி, புதுக்கிச் செப்பனிட்டது என்ற சரித்திரம் கொட்டிக்கிடக்கும் வைரச்சுரங்கம் போன்றது.

ஆங்கிலம் பிறந்த கதையையும், வளர்ந்த கதையையும் புரிந்துகொள்வதற்கு, இந்த மொழியைப் பேசிய இங்கிலாந்து மக்களின் வரலாற்றைத் தெரிவது பெரிதும் துணைபுரியும். ஆக்கிரமிப்புக்களும், படையெடுப்புகளும், கடற்கொள்ளையர்களின் தாக்குதலும், படு

கொலைகளும், சிலுவைப் போர்களும், நூறாண்டுப் போர்களும், ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சியும், மத்தியதர வர்க்கத்தின் எழுச்சியும், அச்சயந்திரத்தின் வருகையும், பிரித்தானியாவின் கடல் வலிமையும், பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யத்தின் எழுச்சியும், வாணிபத்திலும் கைத்தொழிலும் கொண்ட முதன்மையும் என்று மிக விரிந்த, சிக்கலான இங்கிலாந்தின் அரசியல் வரலாற்றினைச் சுருக்கமாகவும், சுவையாகவும், எளிமையாகவும் எழுதிச் செல்வதில் ஆசிரியர் சிறக்கந்தராசா வெற்றிபெற்றிருக்கிறார். இங்கிலாந்தின் வரலாற்றை நன்கு கிரகித்து, அந்த நெடிய வரலாற்றின் முக்கிய கட்டங்கள் பற்றிய துல்லியமான தரவுகளை நூல் முழுவதும் விரவவிட்டுள்ள நிலையில் அதனை வாசகன் இனிதாக வாசித்துக் கொள்ளக்கூடியதாக எழுத்தை ஆளும் ஆற்றலை இந்நூலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆங்கிலமொழியின் தோற்றம் குறித்தும் பழைய ஆங்கிலத்திலிருந்து இன்றைய ஆங்கிலத்திற்கு மாற்றமுற்ற கதையையும் விவரிக்கும் அத்தியாயங்கள் அவர்களின் மொழியியல் ஆளுமையைப் புலப்படுத்துகிறது. பைபிளின் மொழிபெயர்ப்புகள், ஆங்கில மொழி அகராதிகள், ஆங்கிலச் சொற்களின் ஒலிப்புமுறை, எழுத்துக்கூட்டுமுறை ஆகியன பற்றிய அத்தியாயங்கள் நுணுக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. சொற்களின் வேர்களைத் தேடுதல் அவர்களுக்கு எப்போதுமே உற்சாகமூட்டும் துறையாகவே திகழ்ந்துள்ளது. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியில் இலங்கை வழக்கு என்று வருகின்ற பெரும்பாலான தமிழ்ச் சொற்களின் வேர்களை சங்க இலக்கியத்திலிருந்து எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தரும் அவரின் இலக்கியப் புலமை வியக்கத்தக்கதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் திளைத்துத் தோய்ந்து அனுபவிக்கும் பண்பை அவருடன் நெருங்கிப் பழகுபவர்கள் உணரமுடியும். அத்தகைய சொற்களின் வேர்களைத் தேடும் பண்பு ஆங்கிலமொழிச் சொற்களின் தேடலிலும் பாய்ந்து பிரவசித்திருப்பதை இந்த நூல் உணர்த்துகிறது.

ஆங்கிலமொழியின் லத்தீன் வேர்களையும், பிரெஞ்சு மொழியின் கலப்பையும் எடுத்துச் சொல்லும் இடங்கள் சுவை பயப்பதாய் உள்ளன. அமெரிக்க ஆங்கிலத்திற்கும், பிரித்தானிய ஆங்கிலத்திற்குமென மொழி வேறுபாடுகள், ஆங்கில மொழியில் கலந்துள்ள ஆசிய வார்த்தைகளின் வளம், மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும், அவஸ்திரேலியாவிலும், நியூசிலாந்திலும், ஸ்பானியாவிலும், கனடாவிலும் தங்குதடையின்றிச் சவீகரித்துக் கொண்ட புதிய மொழிச் சேர்க்கைகள் பற்றிய குறிப்புகள் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் இனிதாகவே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

மிகவும் விரிந்து பரந்த ஆங்கில மொழியின் வளர்ச்சி பற்றிய இந்த நூல் தமிழ் நூல் வரலாற்றில் மிக முக்கிய வரவாக அங்கீகாரம்பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. புலம் பெயர்ந்த ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழுக்காற்றிய நற்பணியின் ஒரு குறியீடாக இந்த நூல் அமைந்துள்ளது. சட்டம், இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு, கவித்துவம் ஆகிய பன்முக ஆற்றல்மிக்க அவர்கள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் என்றும் நினைவுகூரத்தக்க ஒரு பணியினை இந்த நூலின் மூலம் நிறைவுசெய்திருக்கிறார். அவரின் இலக்கிய முயற்சிகள் வெல்வதாக!

ஐரோப்பாவின் பெண்கள்

அநுபூதம் பெண்ணுக்குப் படிப்பெதற்கு
என்று அடிமை உணர்வுடன்
காலத்தைக் களைந்தெறிந்து சுதந்திரமாய்
விடுதலை கிடைத்து ஓங்கி நிற்கும் தன்மையில்
பெண்ணை கண்டேன் பெருமகிழ்வு கொண்டேன்!

உணர்ப்பிலும் ஆணுக்குப் பெண் நிகர் என
விறுவிறுப்புடன் விரைகின்ற வேகங்கண்டு
விரிப்புற்று விடிந்து போனேன்!

என்று மூலையிலே முடங்கிக் கிடந்த பெண்ணினம்
இன்று வீறு நடைபோட்டு வெளியில் செல்வதை
ஐயப்பாடன்றி அறிந்து கொண்டேன்!

பள்ளிப் படிப்பிலும் வாகனங்கள் ஓட்டுவதிலும்
சென்ற இடமெல்லாம் சிறக்கின்றார்
பெண்களென்று செருக்குற்றேன்
சிரித்தபடி திரும்பிப்பார்த்தேன் திருக்குற்றேன்!

அழகான பெண்ணாக அமுதான கண்ணாக
எழிலான உருவோடு
எரிமையான சேலையோடு வந்தவர்
அரையும் குறையாமாய் அலங்கோல உடையோடு
அலங்காரப் பொருளாக அவசரமாக வந்தார்!

குறுவியபடி சூந்தலையும் குறைத்திருந்ததால்
கோலம் மாறி முடிக்கும் நிறமிட்டு முன்வந்தார்!

ஐரோப்பாவில் வரவிருக்கும் சந்ததிக்கு
கலாச்சார அடையாளத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க
பெண்பெருமை பாடுவதற்கு பெருமிதம் அடைய
அடுத்ததோர் பிறவி எடுத்து ஐரோப்பாவில் பிறக்க
அருந்தவம் செய்து ஆறுதலாய்ப் பிறக்க வேண்டும்
நாங்கள் நாங்களாய் நலமுடன் வாழவேண்டும்!

(‘தாயகச் சமாதானம்’ தொகுப்பிலிருந்து)

- ரஜயா நடேசன்

பண்பாட்டுப் பொன்மகளை!

பண்பாட்டுப் பொன்மகளை பைந்தமிழர் கண்மணியே
கொண்டாட்டக் கனடாவில் உண்டாட்டுப் பொருளாகும்
உன்பாட்டை நிகைக்கையிலே உள்ளமெலாம் நொந்துவெந்து
கண்பாட்டிற் சொரியுதடி கலைபாட்டில் உரியுதடி!
(கலைபாட்டில் - ஆகை தன்பாட்டில்.)

வேறுவழி கின்றிவந்து சொந்தநாட்டு வேதனைகள்
கூறியடி ஆறியடி கிடங்கொடுத்த குணநாட்டில்
நூறுகொள்கை நூறுவழி நூறுசுபை நூறுசங்கம்
மாறிமாறி வைத்தவற்றிற் பதவிபெற மானம்விற்பார்!

ஆறரைக்குக் கூட்டமென்றால் ஏழரைக்கே ஆரம்பிப்பார்
கூறவைத்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூசாமல் மாற்றிடுவார்
வேறுவழி யற்றவையோர் மெல்லமெல்ல விலகும்வரை
நூறுமுறை அரைத்ததையே நோகாமல் அரைத்திடுவார்!
(அற்றவையோர் - அற்ற அவையோர்.)

கூட்டமவர் ஒன்றுவைத்தால் கீவருமொன்று கூடவைப்பார்
போட்டியவர் ஒன்றுவைத்தார் சாட்டுக்கொன்றை கீவரும்வைப்பார்
வீட்டுக்கொரு பெட்டிக்கடை வீதிக்கொரு பத்திரிகை
கூட்டுத்தொழில் ஏதுமில்லைக் குடிசைத்தொழிற் போட்டியம்மா!

புத்தியில்லாப் போட்டிகளும் பொருளற்ற கூட்டங்களும்
வித்தையில்லாத் தொழில்வகையும் விளக்கமில்லாத் திட்டங்களும்
சித்திகளைத் தருவதில்லை என்பதனை எத்தனைபேர்
குத்துவிளக் கிற்கணக்குப் பார்த்தபின்னர் கூறியுள்ளார்!

சொன்னாலும் புரிவதில்லை சுயமாயும் தெரிவதில்லை
மன்னாதி மன்னரிவர் வல்லவர்சொல் மதிப்பதில்லை
முன்னாலே சர்க்கரைபால் முக்கனித்தேன் புகழ்மாலை
பின்னாலே அவர்தூற்றல் பேய்க்காட்டல் குழிபறிப்பு!

சேறுசுரிக் குட்டைமிகு சிற்றுலகை ஆட்சிசெய்வார்
மாறுபடு சூரரண மறைமுகத்திற் சூழ்ச்சிசெய்வார்
மாறியிறக் கும்கலையில் 'மாயியரை' வென்றிடுவார்
தாறுமாறுத் தாச்சியிலே தமிழ்மானம் கொன்றிடுவார்!

நாடறிய ஒவ்வொன்றாய்ப் பிறந்தநல்ல நாட்களெல்லாம்
நாடுவிட்டு வந்தபின்னர் கீவ்விரண்டாய் நடக்கின்றன
ஆடியமா வாசைநவ ராத்திரிபுத் தாண்டுகும்
பாடுபெரும் பாடுதே மாறிக்கெடும் சாத்திரத்தால்!

குடித்துவிட்டுக் கூத்தடிக்கும் கொண்டாட்டம் அதிகரிக்கும்
பிடித்தவரை முடிப்பதற்குச் சீதனப்பேய் பிடித்திழுக்கும்
அடுத்தவரில் மயங்கிமளம் முடித்தவரைத் தலைமுழுகும்
நடுத்தெருவில் நாகரிகம் துடிதுடித்துச் சாகுதடி!

காதுகுத்திக் கடுக்கனிட்டு கன்னவெட்டுக் காளையர்கள்
பாதியுடைப் பாவையரைப் பார்ப்பதற்குப் பரிதவிப்பார்
வீதிவழி சோலைவெளி வெட்கமின்றி முத்தமிட்டுக்
காதல்செய்யும் போதைகண்டு கன்னித்தமிழ் மகன்சிரிப்பான்!

தமிழ் உணர்வு சற்றுமில்லைத் தாய்மொழியிற் பற்றுமில்லைத்
தமிழ்பொருட்டுத் தாயகத்தில் தலைகொடுத்தல் கண்டுமீவர்
தமிழ்மொழியைக் கற்பதில்லை தமிழ்ப்பெருமை அறிவதில்லை
தமிழர் அயல் தமிழருடன் தமிழிற்பேசும் சால்பும் கில்லை!

பண்பாட்டுப் பொன்மகளை பைந்தமிழர் கண்மணியே
திண்டாட்டப் பேதையரால் நீசிகைத்து போவதில்லை
மண்பாட்டை வளர்த்துவரும் மானத்தவர் உள்ளவரை
உன்பாட்டைக் காலமெல்லாம் உலகமெங்கும் பாடுவரே!

-வி. கந்தவனம்
(கனடா)

“கனடாவில் பெட்டைகளைப் பிடிப்பதற்கு கொஞ்சமாவது அழகான மூஞ்சிவேணும். அதோட இங்கிலீஸும் கொஞ்சமாவது பேசத் தெரிஞ்சிருக்கவேணும். தெரியுமோ” என்று நாதனுடன் வாதிட்டான் அழகன். அவர்கள் இருவரும் ஒரே றூம் மேற். ரொறண்டோவுக்கு வந்த பின்னர்தான் ஒருவரையொருவர் சந்தித்து நண்பர்கள் ஆயினர். அத்துடன் இருவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அப்பாட்மென்ட் வாடகைக்கு எடுத்து வாழ்ந்து வந்தனர். நாதன் அழகனைவிடச் சற்று நிறம் குறைவு அத்துடன் ஆங்கிலமும் பேசமாட்டான். அதனால், தான் ஏதோ பெரிய அழகன், அறிவாளி என்ற தலைக்கனம் அழகனுக்கு.

“கனடாவில் பெட்டை பிடிக்கிறது பெரிய வேலையில்லை. அதுக்கு அழகான மூஞ்சியோ ஆங்கில அறிவோ தேவையில்லை. இப்ப வேணுமென்றாலும் அரை மணித்தி யாலத்தில் டாக்ஸியில் கொண்டுவந்து இறக்குவன் பெட்டையை. டவுண் ரவுனுக்குப்போய் இருபது டொலரைக் காட்டினதும் இறைச்சித் துண்டைக் கண்ட நாய்கள் மாதிரி பின்னாலே வருவாளுகள் பெட்டைகள். ஆனால் உன்னைப்போல் பெட்டைகளுக்குப்

இருந்தானோ அதுபோலவே கனடாவுக்கு வந்த பின்னரும் நல்லவனாகவே இருந்தான். அத்துடன் ஊரிலுள்ள குடும்பத்தவர்கள் மீது மிகவும் அக்கறை கொண்டிருந்தான். காசைக் கண்டபடி செலவு செய்யாது மாதாமாதம் குடும்பத்தவர்களுக்குத் தவறாது பணம் அனுப்பி வந்தான். ஆனால் அழகனோ முற்றிலும் நேர்மாறு. ஊரிலுள்ள உறவினர்களுக்குப் பணம் அனுப்பவேண்டும் என்று சிந்திக்கவேமாட்டான். சம்பளம் எடுத்ததும் ஸ்டையிலான புது லோங்ஸ், சேட், சப்பாத்து, ஆகியவற்றை வாங்கி அணிந்து கொண்டு திரிவான்.

அப்படி ஸ்டையிலாகத் திரிந்தால்தான் தன்னைப் பார்த்துப் பெட்டைகள் மயங்குவாளுகள் என்பது அவனது நம்பிக்கை.

ரொறண்டோவுக்கு வந்த புதிதில் முதன் முதலாக நாதன்தான் வேலை தேடித்திரிந்து ஒரு பக்டரியில் வேலை பெற்றுக்கொண்டான். முதலாளி காட்டிக்கொடுத்த வேலைகளை

ஓர் இதயம் கல்லாகியது

வீரகேசரி மூர்த்தி (கனடா)

பின்னால திரியவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. எனக்கென்று ஒருத்தி ஊரிலை இருக்கிறாள். அவள் வரும் வரைக்கும் நான் காத்திருப்பேன்” எனப் பொழிந்து தள்ளினான் நாதன்.

நாதன் ஊரிலிருந்தபோது எப்படி

மிக உன்னிப்பாக அவதானித்துச் சரியாகவும் விரைவாகவும் செய்தான். அது மாத்திரமன்றி ஊரிலுள்ள சகோதரிகளின் திருமணத்துக்குப் பணம் தேவை என்பதால் சனி ஞாயிறு தினங்களிலும் மறுக்காமல் ஓவர்டைம் வேலை செய்தான். ஆனால் அவனுடன் வேலை செய்த இத்தாலியர்களும் வெள்ளையர்களும் சனி ஞாயிறு தினங்களில் வேலை செய்ய மறுத்து விடுவார்கள். அதனால் நாதனை முதலாளிக்கு நன்கு பிடித்துக்கொண்டது. ஸ்ரீலங்கன்ஸ் லீவு எடுக்காமல் நல்லா கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்வார்கள் என்பதனை நாதனின் மூலம் அறிந்துகொண்ட முதலாளி உனக்குத் தெரிந்த வேறு ஸ்ரீலங்கன்ஸ் இருந்தால் வேலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வா என அவனிடம் கூறினார். முதன் முதலில் தனது றூம் மேற்றாக இருந்த அழகனைக் கொண்டுபோய் வேலையில் சேர்த்துவிட்டான். பின்னர் படிப்படியாக தனக்குத் தெரிந்த சுமார் பதினைந்து ஸ்ரீலங்கன் தமிழ்ப் பொடியங்களுக்கு அங்கு வேலை எடுத்துக் கொடுத்தான். பிறருக்குத் தன்னாலியன்ற அளவு உதவி செய்வதில் நாதனுக்கு அலாதிப் பிரியம்.

அழகனோ அவன் செய்த உதவியையும் மறந்து பக்டரியில் தானே முதலில் சேர்ந்த தமிழ் ஆளென்பது போலவும் அத்துடன் நாதனைவிட தனக்கு வேலை கூடத்தெரியும் என்பது போலவும் காட்டிக்கொண்டான். அது நாதனுக்குத் தெரிந்திருந்தும் அவனைப் பெரிதுபடுத்திக்கொள்ளவில்லை. அவனுடைய அறிவு அந்தளவுதானென எண்ணிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்தான். ஆனால் நாதன் வேலையில் சேர்த்துவிட்ட ஏனையோர் நாதனின் மீது மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார்கள். அழகனின் அகம்பாவமான போக்கு அவர்களுக்குமே பிடிக்கவில்லை.

வெய்யிலைக் கண்டு உருகும் ஸ்னோவைப்போல் பிறரது கஷ்ட துன்பத்தினைக் கண்டதும் நாதனின் மனமும் உருகிவிடும். அவன் கனடாவுக்கு வந்து ஐந்து வருடங்களாகிவிட்டன. அன்று முதல் தொடர்ந்து அதே பக்டரியில் வேலைசெய்து வருகிறான். உழைத்தபணம் யாவற்றையும் அவன் தனக்கென சேர்த்து வைத்திருந்தால்

இன்று அவனொரு லட்சாதிபதியாகி வேலை செய்யாது சும்மா இருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். தங்கள் பிள்ளைகளையும் கனடாவுக்கு அழைக்க உதவி செய்யுமாறு அவனது அக்காமார் அடிக்கடி வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்ததினால் ஏஜென்ஸிக்காரர்களுக்கு பதினையாயிரம், இருபதினாயிரம் டொலர்கள் வீதம் கொடுத்து நான்கு மருமக்களை கனடாவுக்கு வரவழைத்தான். அவர்களுக்குத் தனது பக்டெரியில் வேலையும் பெற்றுக் கொடுத்தான். ஆனால் தமக்காக நாதன் செலவழித்த பணத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவேனும் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டுமே என அவர்கள் நினைக்கக்கூடவில்லை. நாதனும் அதனைக் கேட்காமல் விட்டுவிட்டான்.

தனது சொந்த மச்சாளான சறோவையே திருமணம் செய்யவிரும்பி இருந்தான் நாதன். இருவரினதும் பெற்றோர்களும் அதற்கு ஆட்சேபம் தெரிவிக்கவில்லை. புதுவருடம், பொங்கல், தீபாவளி வரும் போது உடுப்புகள் வாங்குமாறு சறோவுக்கும் பணம் அனுப்பிவந்தான். சறோவின் சிறிய போட்டோ ஒன்றினைப் பிறேம்பண்ணி தனது கட்டிலுக்கு அருகே வைத்திருந்தான். படுக்கைக்குப் போகும்போது அதனை எடுத்து ஒருமுறை முத்தம் கொடுத்துவிட்டு அதனைப் பார்த்துக்கொண்டே தூங்கிவிடுவான். சில சமயம் நித்திரையிலும் சறோ சறோ எனப் புலம்புவான். அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு கிடந்து காலையில் எழுந்ததும் அவனைக் கிண்டல் செய்வான் அழகன்.

சறோவையும் உடனடியாக ஏஜன்ஸிக்காரர்களின் மூலம் கனடாவுக்கு வரவழைக்க வேண்டும் என அவனுக்குக் கொள்ளை ஆசை. ஆனால் தான் திருமணம் செய்வதற்கு முன்னர் தனது இரு அக்காமாருக்கும் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்பதனால் தனது ஆசையை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். அக்காமார் இருவருக்கும் திருமணம் செய்துவைக்க ஐந்து வருடகாலம் சென்றது. இனி சறோவை அழைத்து திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென ஆவலோடிருந்தான். ஆனால் சில ஏஜன்ஸிமார் அழகிய பெட்டைகளைக் கூட்டிக்

கொண்டு வரும்போது இடையில் ஐப்பானில் ஹோட்டலில் தங்க வைத்துமிரட்டி அவர்களது கற்பைச் சூறையாடிவிடுவது பற்றியும் அவன் கேள்விப்பட்டிருந்தான். அதனால் நம்பிக்கையான ஏஜன்ஸிக்காரர் கிடைக்கும்வரை விசாரித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

இறுதியில் பதினையாயிரம் டொலர் கொடுத்து சரோவை கனடாவுக்கு வரவழைத்து திருமணம் செய்துகொண்டதில் அவனுக்கு அளவு கடந்த சந்தோஷம். கலியாணம் என்பது அடிப்பாகத்திலிருந்து கரும்மைச் சுவைப்பது போன்றதெனக் கூறியதற்கொப்ப அவனுக்கு எல்லாமே தித்திப்பாகவே இருந்தது. அவனுக்கு மாத்திரமா சரோவுக்கும்தான். ஏங்கித்தவித்த மனங்கள் இன்று தூங்கவும் விரும்பாது இரண்டறக்கூடி இன்பம் துய்த்து மகிழ்ந்தன. குடும்பம் என்பது ஒரு கூட்டு முயற்சி அல்லவா. “ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்கின்பம்கூடி முயங்கப் பெறின்” என்ற வள்ளுவர் வாக்கினை அவர்கள் அர்த்த புஷ்டியுடன் அனுபவித்தனர்.

பெட்டைகளைப் பிடிப்பதற்குக் கொஞ்ச மாவது அழகான மூஞ்சி வேணுமென்று முன்னர் நாதனைக் கிண்டல் செய்த அழகன் இப்போ தனிமரமாகி வேறொரு நண்பரின் அப்பாட்மென்ரில் குடிபுகுந்தான். தானும் விரைவில் ஒருத்தியைக் கட்டிவிட வேண்டுமென அவதிப்பட்டான். தற்செயலாக ஒரு நாள் பஸ்ஸினுள் சந்தித்த ஒரு தமிழ்ப் பெட்டையுடன் கதைத்து தன்னை அறிமுகம் செய்துகொண்டான். அன்றிலிருந்து அவன் தினமும் அவள் பின்னாலேயே அலைந்து திரிந்து ஒருவாறு அவளையே திருமணம் செய்துகொண்டான். அழகனும் நாதனும் அடிக்கடி போனில் கதைத்துக்கொள்வார்கள். வார இறுதி நாட்களில் மனைவிமார்களுடன் வீடுகளுக்கு மாறி மாறி விசிற்பண்ணி பழகி வந்தார்கள்.

ஒரு வீக் என்டிஸ் தனது மனைவியுடன் நாதனின் வீட்டிற்கு வந்திருந்த அழகன் “எங்களிடம் பத்தாயிரம் டொலர் இருக்கிறது. அதை டவுண் பேமென்ராகப்போட்டு ஒரு வீடு வாங்கலாம் என்று நினைக்கிறோம். நாங்க இரண்டு பேரும் உழைக்கிற படியால்

கெதியில் மோட்கேஜ் கடனைக்கட்டி முடித்து விடலாம். அப்பாட்மென்றுக்கு வீணாக வாடகைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறதிலும் பார்க்க வீட்டை வாங்குவது நல்லதுதானே” என்றான்.

“ஓம் அது நல்ல யோசனைதான். மோட்கேஜ் விசயமாக பேங்க்கில் கதைச்சனீங்களா” என்றான் நாதன்.

“எல்லாம் கதைச்ச ஒழுங்கு பண்ணிப் போட்டன். ஆனால் லோன் எடுக்கிறதுக்கு கோ-சைனர் ஓரான் கையெழுத்து போட வேணுமென்று சொல்லுறாங்கள். அதைப்பற்றி உம்மோட கதைச்சுப் பார்ப்பமென்றுதான் வந்ததான்” என்றான் அழகன். யாராவது உதவி கேட்டால் இல்லையென்று சொல்வதற்கு நாதனுக்கு மனம்வராது என்பது அழகனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இழகிய மனம் கொண்ட நாதன் ஏற்கனவே கனபேருக்கு உதவி செய்தது அவனுக்குத்தெரியும். ஆனால் எவருமே நாதனை ஏமாற்றாது வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டார்கள்.

“கோ-சைன் பண்ணினால் நீங்கள் மோட்கேஜ் கட்டத்தவறும்போது அவங்கள் எங்களைப் பிடிப்பாங்கள். நீங்கள் கட்டாமல் விடமாட்டீர்கள்தானே. சரி நானும் சரோவும் சைன் பண்ணித்தாரோம்” என்றான் நாதன். அவர்கள் சைன் பண்ணியதும் அழகன் வீடொன்றைத் தனது பெயரிலும் மனைவியின் பெயரிலும் எழுதி வாங்கிக்கொண்டான்.

காலப்போக்கில் அழகனின் குணமும் நடைமுறைகளும் மனைவிக்குப் பிடிக்காத தினால் அவர்களுக்கிடையே கருத்துவேறுபாடுகளும் வாக்குவாதங்களும் ஏற்பட்டன. அவனதுபோக்கு யாருக்குத்தான் பிடிக்கும்? ஆத்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அவன் மனைவியை அடித்தும் துன்புறுத்தினான். தொல்லை பொறுக்கமுடியாமல் மனைவி பொலிஸில் புகார்செய்தாள். அவனைக் கைதுசெய்து பொலிஸ் நிலையத்துக்குக் கொண்டுசென்ற பொலிஸார் அவனை விசாரணைக்கு உட்படுத்தி இனிமேல் அந்த வீட்டுக்குச் செல்லாது வேறிடத்தில் இருக்கு மாறும், மனைவிக்கு அடிக்கவே கூடாதெனவும் எச்சரித்து விடுதலை செய்தார்கள். அன்றிலிருந்து அவர்களது வாழ்க்கை திசை மாறியது.

**தொல்லை பொறுக்கமுடியாமல்
மனைவி பொலிஸில் புகார்
செய்தாள். அவனைக்
கைதுசெய்து பொலிஸ்
நிலையத்துக்குக் கொண்டுசென்ற
பொலிஸார் அவனை
விசாரணைக்கு உட்படுத்தி
இனிமேல் அந்த வீட்டுக்குச்
செல்லாது வேறிடத்தில் இருக்கு
மாறும், மனைவிக்கு அடிக்கவே
சுடபாதெனவும் எச்சரித்து
விடுதலை செய்தார்கள். அன்றி
விருந்து அவர்களது வாழ்க்கை
திசைமாறியது.**

“இனி அவளை அடித்துத் துன்புறுத்த மாட்டன். எப்படியும் எனது மனைவியுடன் சமாதானம் பேசிச் சேர்த்து வை” என நாதனிடம் கெஞ்சினான் அழகன். இவனோடு யார்தான் ஒன்றாக இருப்பார்கள் என மனதுக்குள் எண்ணிக்கொண்ட நாதன் “சரி, எதற்கும் நான் அவவுடன் பேசிப்பார்க்கிறேன்” என்றான்.

நாதன் சறோவுடன் அவளது வீட்டுக்குச் சென்று மெதுவாகப் பேச்சை ஆரம்பித்தான். “என்ன தங்கச்சி குடும்பமென்றால் ஆயிரம் பிரச்சினைகள் இருக்கத்தான் செய்யும். அதையெல்லாம் சமாளித்துக் கொண்டு போறதுதான் புத்திசாலித்தனம். சேர்ந்துவாழ வேண்டிய நீங்கள் இளம் வயதில இப்படி பிரிஞ்சிருக்கிறது உங்கள் இரண்டு பேருக்குமே அவமானமல்லவா? அவர் தான் செய்தது பிழை என்று உணர்ந்து இனிமேல் அப்படி எல்லாம் நடந்து கொள்ளமாட்டேன் என்று சொல்லுறார். ஆனபடியால் நீங்கள் இரண்டு பேரும் ஒற்றுமையாகி வாழுகிறதுதான் நல்லது. நீங்கள் இரண்டு பேருமாக பொலிஸ் நிலையத்துக்குப் போய் இனிமேல் நாங்கள் ஒற்றுமையாக வாழுவோம் என்று சொன்னால் அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள். உம்முடைய யோசனை என்ன?” என்றான் நாதன். சறோவும் கணவனின் ஆலோசனைக்கு ஒத்தாதினான்.

“அண்ணே நீங்கள் சொல்லுவது

நியாயம்தான். அதை நான் மறுக்கவில்லை. நீங்களும் பல வருசங்கள் அவரோடு றூம் மேற்றாக இருந்தபடியால் அவரது குணங்களைப் பற்றி என்னைவிட உங்களுக்குக் கூடுதலாகத்தெரியும். நானும் என்ன அவரை விட்டுப் பிரிஞ்சிருக்க வேண்டுமென்றா விரும்பினான். அல்லது சும்மா வீட்டுக்க குந்தியிருந்து அவற்ற உழைப்பிலையா சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். நானும் விடிய வெள்ளை எழும்பி இந்த விந்ரர் குளிரையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் வேலைக்குப் போய் உழைக்கிறன். அவர் கதைக்கிற கதையே விசர்க்கதைகள்.” நான் வேலை முடிஞ்சு சப்வேயில வரேக்க ஒரு பொம்பிளை என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தா. பிறகு நான் இறங்கின ஸ்டேசனில் தான் அவவும் இறங்கினா. இறங்கி எனக்குக்கிட்ட வந்து யூஆர் வெறிகியூட், ஆர்யூ சிங்கிள்?” என்று கேட்டதாகச் சொன்னார். முதல் தரம் சொல்லேக்க இஞ்சுத்த பொம்பிளையள் அப்படிப்பட்ட ஆக்கள்தானே, ஒருவேளை உண்மையாக இருக்கலாமென்று நானும் நம்பீற்றன். மற்றொரு நாள் ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெட்டை தன்னைப் பார்த்து, யுவர் ஐஸ் ஆர் கியூற் என்று சொன்னதாகச் சொன்னார். இப்படியே ஏதாவது அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார். இந்த கனடா வில தான் ஒருவர்தான் வடிவான ஆம்பிளை என்ற நினைப்பு அவருக்கு.

என்னப் பிடிக்காவிட்டால் அல்லது நான் அழகில்லை என்று கண்டால் என்னை விட்டுப் போட்டுப் போய் வடிவான வெள்ளைக்காரப் பெட்டையைக் கட்டிக் கொள்ளலாம் தானே. அதை விட்டுப்போட்டு ஏன் இந்த விசர்க்கதையள்? என்ன செய்யிறது வீட்டையும் வாங்கிப்போட்டம் சமாளித்துக் கொண்டு ஒற்றுமையாக இருப்பமென்று பார்த்தால் அவர் என்னை ஒரு விசரி என்று நினைச்சு அடிச்சுத் துன்புறுத்திக்கொண்டிருக்கிறார். எத்தனைநாள் நான் அடியையும் வாங்கிக்கொண்டு உங்களுக்குக்கூட சொல்லாமல் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தன். கடைசியாக வாழ்க்கையே வேணாமென்ற நிலையில்தான் பொலிஸுக்கு அறிவிச்சனான். அவரைத் திருத்துவது என்பது

வீட்டு மோட்கேஜைக் கட்டமுடியாமலும் வீட்டை விற்றவரும் முடியாமலும் திண்டாடினாவீர் அழகன். வீட்டை விற்பதற்கு மனைவியும் கையெழுத்திடவேண்டும். தனக்குப் பத்தாயிரம் டொலர் தந்தால்தான் கையெழுத்துப் போடுவேன் என அடித்துக் சவறிவிட்டாள் மனைவி.

நாய் வாலை நிமிர்த்த முயன்ற கதைதான். தயவுசெய்து நீங்க குறை நினைக்கவேணாம் அண்ணே. இனிமேலும் அவருடன் கூடிவாழ முடியாதென்று நான் முடிவு பண்ணிவிட்டேன்” என்றாள்.

“கனடாவில் தான் ஒருவர் அழகான ஆம்பிளை என்ற நினைப்பு அவருக்கு” என்று அவள் சொன்னதும் வாய்விட்டுப் பலமாகச் சிரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது நாதனுக்கு. இருந்தாலும் அவனுக்காக சமாதானம் பேசப் போயிருக்கும் வேளையில் அவனைத் தானே கேவலமாகக் காட்டிக்கொள்ளக் கூடாது என்பதனால் கஷ்டப்பட்டு சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான். “எதுக்கும் இன்னுமொருமுறையோசித்து நல்ல முடிவெடு. நான் பிறகு உம்முடன் கதைக்கிறேன்” எனச் சொல்லி அழகனின் மனைவியிடமிருந்து விடை பெற்றான் நாதன்.

அழகன் நாதனுக்குப் போன் பண்ணி ஆவலோடு என்ன நடந்ததெனக் கேட்டான். நடந்தவற்றை அப்படியே ஒப்புவித்தான் நாதன். “அவளுக்கு இப்படித்தான் வாய்க்கொழுப்பும் திமிரும். வாற ஆத்திரத்துக்கு அவளை ஒரேயடியாய் அடித்துக் கொல்லவேணும் போலிருக்கிறது” என்றான் அழகன். இவர்கள் இருவருக்கு மிடையில் ஆப்பிழுத்த குரங்காக நான் மாட்டுப்பட்டுப் போனேனே என்றெண்ணினான் நாதன்.

வீட்டு மோட்கேஜைக் கட்ட முடியாமலும் வீட்டை விற்றவரும் முடியாமலும் திண்டாடினான் அழகன். வீட்டை விற்பதற்கு மனைவியும் கையெழுத்திட வேண்டும். தனக்குப் பத்தாயிரம் டொலர் தந்தால்தான் கையெழுத்துப்போடுவேன் என அடித்துக்கூறிவிட்டாள் மனைவி.

ஒருமாதத்தின் பின்னர் வங்கியிலிருந்து நாதனுக்குக் கடிதமொன்று வந்தது. அழகன் மோட்கேஜ் கட்டத்தவறிவிட்டதாகவும் அதனால் கோசைன் பண்ணிய நீங்கள் அதனைக் கட்டவேண்டும். இல்லாவிடில் உங்கள்

சம்பளத்திலிருந்து மாதாமாதம் ஆயிரம் டொலர் நேரடியாகக் கழிக்கப்படும் என்றும் அக்கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததை வாசித்த நாதனுக்குத் தலைகற்றியது. உதவி செய்யப்போய் வீணாக வம்பில் மாட்டிக் கொண்டேனே என்று அலுத்துக்கொண்டான் நாதன். அழகனுடன் அதுபற்றிக் கதைப்பதற்கு டெலிபோன் எடுத்தாலும் அவன் இவனது நம்பரைப் பார்த்துவிட்டுப் போனையே எடுக்காமல் விட்டுவிடுவான். செய்வதறியாது மண்டையைக் குழப்பிக்கொண்டிருந்த நாதன் ஒரு தமிழ்ச் சட்டத்தரணியிடம் போய் ஆலோசனை கேட்டான்.

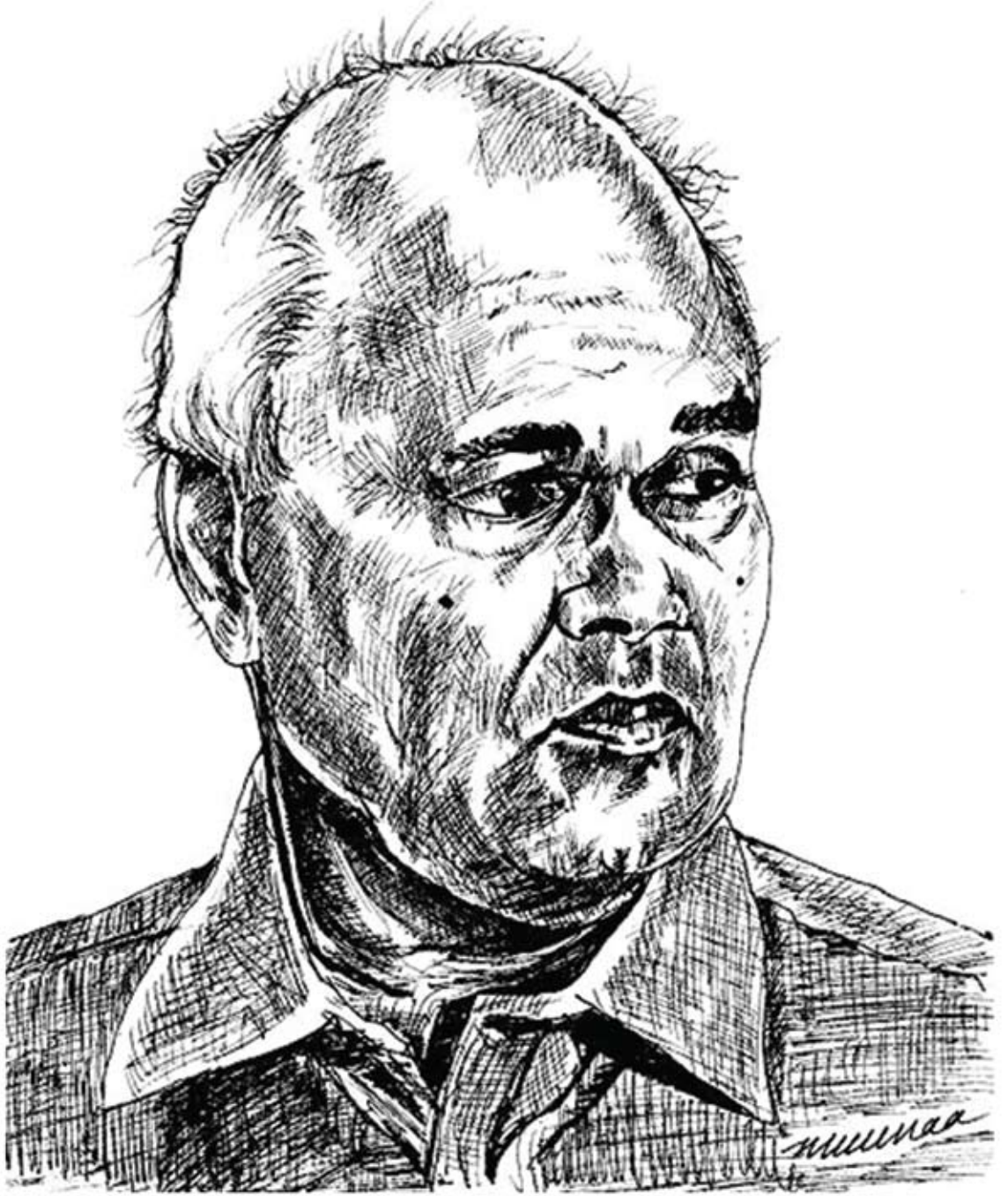
“நீர் எதற்கும் பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. அவரால் மேட்கேஜ் கட்ட முடியாமல் இருக்கிறது. எனக்கும் வழியில்லை அதனால் வீட்டை விற்றுவிடுங்கள் என்று ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பினால் அவர்கள் உம்மைக் கஷ்டப்படுத்தமாட்டார்கள். ஆனால் கடிதம் அனுப்புவதற்கு ஐநூறு டொலர் செலவாகும் அதனை நீர் தரவேண்டும் என்றார் சட்டத்தரணி. தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போனால் போதும் எண்ணெண்ணி மகிழ்ந்த நாதன் “சரி அப்படியே செய்வோம்” என்றான்.

மனமிரங்கி அடுத்தவனுக்கு உதவி செய்யப்போய் உபத்திரவத்தில் மாட்டிக் கொள்வதைவிட நாமுண்டு நம்மபாடுண்டென ஒதுங்கி இருப்பதுதான் புத்திசாலித்தனமென்று முடிவு செய்தான் நாதன். இளகிப்போயிருந்த தன் இதயம் இறுக்க மடைவதையும் அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

அழகன் வேறு பெட்டைகளைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தான். பெட்டைகளைப் பிடிப்பதற்கு அழகான மூஞ்சி மாத்திரம் இருந்தால்போதுமா?

(சுதந்திர மண் தொகுப்பிலிருந்து)

சந்திரவதனா

-வடநியூர் இரா. உதயனார்

பிரித்தானியாவில் புலம்பெயர்ந்தோரின் இலக்கிய முயற்சிகள்

இருபதாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ருந்தே பல கட்டங்களில் கடற்கோள் அனர்த்தம் நிகழ்ந்த போதெல்லாம் குமார்க்கண்டத்தில் புலம்பெயர்வும் மக்களிடையே நிகழ்ந்தது. மரக்கலங்களில் ஏறி காற்று எடுத்துச் சென்ற திசைகளிலெல்லாம் பயணித்து கரைகண்ட நாடுகளில் எல்லாம் மக்கள் குடியேறிக்கொண்டனர். இதை இயற்கை அனர்த்தத்தால் ஏற்பட்ட புலம்பெயர்வு என்று கூறலாம். இவ்வாறு வெவ்வேறு நாடுகளில் அந்தக் காலத்தில் குடியேறியவர்கள் குமார்க்கண்ட மக்கள். அவர்கள் அப்பொழுது பேசி வந்த தமிழ்மொழியையும் பண்பாட்டையும் தாம் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளுக்கெல்லாம் எடுத்துச்சென்றனர். இதன் பயனாக பல்வேறு நாட்டு மொழிகளில் குமார்க்கண்ட தமிழ்ச் சொற்களும், பண்பாடும் திராவிட மொழிக் கூறுகளும் பதிவாகி இருப்பதை ஆய்வு மூலமாக சென்னையிலுள்ள பன்னாட்டு மொழிமையம் கண்டறிந்துள்ளது.

இலங்கையில் ஏறக்குறைய 1958ஆம் ஆண்டிலிருந்து தமிழரின் நியாயமான உரிமைகளை, அந்தக் காலத்து அரசியலமைப்பு அலட்சியம் செய்யத் தொடங்கி அதனால் ஏற்பட்ட கசப்புகள், வெறுப்பு, விருப்பு காரணமாக ஏற்பட்ட போரின் நிமித்தம் ஈழத்துத் தமிழர் 1980 களில் இருந்து புலம்பெயரத் தொடங்கினர்.

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் வாழ முடியாத சூழல் புலம்பெயர்வுக்கு ஒரு காரணமாகும். மக்கள் கிராமத்திற்கு கிராமம், ஊருக்கு ஊர் ஓடி உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் சொந்த நாட்டை விட்டு அகதிகளாக வேறு நாடுகளில் தஞ்சமடைந்தனர்.

இனி நாம் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றி எடுத்து நோக்கினால் புலம்பெயர் இலக்கியமும் நவீன இலக்கியத்தின் ஒரு அங்கம் என்று கூறினால் மிகையாகாது.

புலம்பெயர்ந்து மேலை நாட்டில் வதியும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அறிவு பூர்வமான கருத்தமைந்த ஆக்கங்களையும், ஆய்வுகளையும் நூல் வடிவிலும் முன்னணிப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியிடுவதை நாம் காணலாம். இவர்கள் முன்பெல்லாம் தம் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்த தம் முழு ஆற்றலையும் நேரத்தையும் செலவழித்தனர். ஈழத்தில் ஏற்பட்ட திருப்புமுனையால் இன்று அவர்கள் தம் இனத்தையும் மொழியையும் காப்பாற்றவும், உதவவும் முன்வந்துள்ளனர்.

தமிழ் ஆர்வம் கொண்டோர் சங்கங்கள், சபைகள், கழகங்கள், தமிழ் விழாக்கள், அரங்கங்கள், போன்றவற்றை அமைத்து தமிழ் இலக்கியம் வளர அளப்பரிய செயலாற்றுவதை நாம் காண்கிறோம்.

இலக்கியம் வாழ்வியலைப் பற்றிச் சொன்னாலும், பாரிய பாய்ச்சல் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது. தமது சொந்தத் தேசத்தில் இருந்தபோது எழுதாத பலர் புலம்பெயர்ந்த பின் இலக்கியத்தில் ஈடுபடுவது மெச்சத்தக்க ஒரு விடயமாகும்.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் இருந்து கொண்டு புதிதாக இலக்கியம் படைப்பவர்கள் தங்கள் அனுபவங்களை, தாம் வாழுகின்ற நாட்டில் தம் கண்ணெதிரே காண்கின்ற வாழ்வியல் சம்பவங்களை இலக்கியமாகப் படைக்கிறார்கள். இதற்கு அவர்களுக்கு கிடைக்கப்பெற்ற வசதிகளும், சுதந்திரமும், துணிச்சலுமே காரணங்கள் எனலாம்.

பிரித்தானியாவைப் பொறுத்தவரையில் இளையதலைமுறை எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கையைவிட புலம்பெயர்ந்துவாழும் மூத்த எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகவே காணப்படுகிறது. பல பெண் எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் காத்திரமான தம் படைப்புக்களை, நூல்களாகவும், பத்திரிகை - சிறுசஞ்சிகை ஆக்கங்களாகவும் வெளியிட்டு வருகின்றனர்.

இவர்களைப் பற்றியும் இவர்களது ஆக்கங்கள் பற்றியும் இக் கட்டுரை விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

எம்.என்.எம்.அனஸ்:

இளைய அப்துல்லாஹ் என்ற புனை பெயர் கொண்ட எம்.என்.எம்.அனஸ் அவர்கள்

1984ம் ஆண்டிலிருந்து சிறுகதை, இலக்கியக் கட்டுரைகள், கவிதைகள் மூலம் எழுத்துலகில் தடம்பதித்தவர். இவர் 2005இல் **பிணம் செய்யும் தேசம்** என்ற நூலுக்காக இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்றவர். இலங்கை பத்திரிகை ஸ்தாபனத்தின் 2006ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த பத்தி எழுத்தாளருக்கான பி.ஏ.சிறிவர்த்தன விருது பெற்றவர். தற்பொழுது இங்கிலாந்தில் லண்டன் மாநகரில் வசித்துவரும் இவர், புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களுள் முக்கியமான ஒருவராக கணிக்கப்படுகிறார்.

இவர் எழுதிய **லண்டன் உங்களை வரவேற்பதில்லை** என்ற நூல் இருபத்து நான்கு கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. புலம்பெயர் வாழ்வின் அனுபவங்களே கட்டுரைகளின் பேசுபொருள். ஓர் அகதியாக லண்டனில் குடியேறி இன்று பிரபல்யமான தமிழ் ஊடகப் பணியாளராக மிளிரும் கட்டுரையாசிரியர் லண்டன் என்ற கனவுத் தேசத்தின் இருவேறு இயல்புகளையும் இக்கட்டுரைகளில் முன் வைக்கிறார். மேற்குலகைச் சேர்ந்தவர்களின் லண்டன் காட்சிகள் ஒளி நிரம்பியவை. உற்சாகமளிப்பவை. அங்கு வாழும் பெரும் பான்மையான கீழைத்தேசத்தவரின் லண்டன் காட்சிகள் துயர இருள் படிந்தவை. இவ்விரு வெவ்வேறுபட்ட மனநிலைகளையும் பிரித்தறிந்து தனது பத்தி எழுத்துக்களில் வடித்திருக்கிறார் அனஸ்.

இவர் எழுதிய **அண்ணை நான் தற்கொலை செய்யப்போகிறேன்** என்ற நூலை சென்னை, உயிர்மைப் பதிப்பகம் 2010ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டது. புலம்பெயர் தேசத்தின் சாதாரண வர்ணஜாலங்களற்ற வாழ்வு நிலையினை சுவாரஸ்யமாகத் தன் எழுத்துக்களில் தந்துள்ளார். 35 கட்டுரைகள் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஐரோப்பிய நாடுகளில் தமிழர்களின் வாழ்வு, அகதிகள் பிரச்சினை, சாதி, சமயம், பணக்காரர், ஏழைகள், பெண்கள் எனப் பல்வேறு ஏற்றத்தாழ்வுகளை நடைமுறையில் கண்டு விமர்சிக்கும் இவர், ஐரோப்பிய நாடுகளில் விபச்சாரம், போதைவஸ்துப் பாவனை, தமிழரின் திருமண சம்பிரதாயங்கள், இளைய தலைமுறையினரின் வேகம் என்று எதையுமே விட்டுவைக்கவில்லை. வாசகருடன் நேரடியாகப் பேசி உறவாடும்

எழுத்துநடை இவரது படைப்புகளின் சிறப்பம்சமாகும்.

துப்பாக்கிகளின் காலம் (சிறுகதைத் தொகுப்பு), **பிணம் செய்யும் தேசம்** (கவிதைத் தொகுப்பு), **கடவுளின் தேசம்** (கட்டுரைத் தொகுப்பு), **நீரில் விளக்கெரியும் நந்திக்கடல்** (பத்தி எழுத்துக்களின் தொகுப்பு) ஆகியவை இவரது ஏனைய நூல்களாகும்.

இவர் தொடர்ந்து இந்தியா டுடே இதழில் நூல் விமர்சனங்கள் எழுதி வருகிறார்.

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்:

லண்டனில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மூத்த எழுத்தாளர் ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் கோளாவில் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். பெண்ணிய எழுத்தாளராகப் பிரபலமான இவர், இதுவரை ஆறு நாவல்களையும் ஐந்து சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் மூன்று ஆய்வு நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

இவர் எழுதிய **இலையுதிர் காலத்தின் ஒரு மாலைநேம்** என்ற நூல் புலம்பெயர் வாழ்வியலை முன்நிறுத்தும் பதினெட்டுச் சிறுகதைகளைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பாகும்.

அவனும் சில வருடங்களும் என்ற நாவல் சென்னை, குமரன் பள்ளிஷர்ஸ ஆல் 2000ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நாவல் இலண்டன் திரைப்படக் கல்லூரி ஒன்றினைப் பின்புலமாகக் கொண்டது. அங்கு பயிலும் பன்னாட்டு மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் இவரது கதை மாந்தர்கள். இவர்கள் வெவ்வேறுநாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதால் பன்னாட்டு கலாசாரப் பின்னணியும் இதன் காரணமாக அவர்களிடையே ஏற்படும் முரண்பாடுகளும், உடன்பாடுகளும் இந்நாவலில் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. தேச விடுதலை, யுத்தம், இனவாதம், இங்கிலாந்தின் நிறுவாதம் போன்ற சமூக அரசியலோடு பெண் விடுதலைக் கருத்துக்களும் புகலிட வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களும் இந்நாவலில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

தேம்ஸ் நதிக்கரையில் என்ற இவரது நாவல் 1970களில் இலங்கையிலிருந்து சென்று உழைத்து உயர்கல்வி கற்க முயலும் தமிழ் இளைஞர்களது லண்டன் மாநகர வாழ்க்கையை சித்திரிக்கும் சமகால வரலாற்று நாவல்.

இவ்வாலிபர்களது பொருளாதார, அரசியல் சமூக வாழ்வில் ஏற்படும் முரண்பாடுகளை யதார்த்தமாக இந்நாவல் படம்பிடிக்கிறது. யாழ்ப்பாணக் கிராமத்திலிருந்து நிலப் பிரபுத்துவக் கருத்தியல்களுடன் இலண்டன் மாநகர முதலாளித்துவ சமூகத்தில் நுழைந்து வாழும்வேளையில் ஏற்படும் ஈடாட்டமான மனப்போராட்டங்களையும் நடைமுறைகளையும் செந்தில்வேல் என்ற கதாபாத்திரத்தின் மூலம் ஆசிரியர் சிறப்பாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

இவரது ஒரு கோடை விடுமுறை என்ற நாவல் கூர்மையடைந்து வரும் தேசிய இனப்பிரச்சினையின் சில பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. நீண்ட காலமாக இலங்கையை விட்டு வெளியேறிவந்து லண்டன் வாழ்க்கைமுறைக்கு முழுமையாகத் தன்னை அர்ப்பணித்துவிட்ட பரமநாதன் ஒரு கோடை விடுமுறைக்கு தாயகத்துக்கு வந்து தேசிய இன ஒடுக்கல்களின் கூர்மைக்கு முகம் கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுவது கதையாகிறது.

மேலும் இவர் **அம்மா என்றொரு பெண்** (சிறுகதைத் தொகுப்பு), **அரைகுறை அழமைகள்** (சிறுகதைத் தொகுப்பு), **உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள்** (நாவல்), **ஏக்கம்** (சிறுகதைத் தொகுப்பு), **நாளைக்கு இன்னொருத்தன்** (சிறுகதைத் தொகுப்பு), **தில்லையாற்றங்கரை** (நாவல்), **நாளைய மனிதர்கள்** (நாவல்), **பனி பெய்யும் இரவுகள்** (நாவல்), **வசந்தம் வந்து போய்விட்டது** (நாவல்) ஆகிய நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

முல்லை அமுதன்:

எழுத்தாளர் முல்லை அமுதன் ஈழத்து தமிழ் நூல்களைச் சேகரித்து அவ்வப்போது லண்டனில் கண்காட்சிகளையும், மறைந்த எழுத்தாளர்கள் பற்றிய காட்சிப்படுத்தலையும் மேற்கொண்டு வருபவர். யாழ்ப்பாணம் கல்வியங்காட்டை பிறப்பிடமாகப் கொண்ட முல்லை அமுதன் கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என படைப்பிலக்கியத்தில் ஆழக்காலான் றியவர். 1981ஆம் ஆண்டு நித்திய கல்யாணி என்ற நூலை முதலாவதாக வெளியிட்டவர்.

முழந்த கதை தொடர்வதில்லை என்ற நாவல் 1976இல் எழுதப்பட்டு 23 வருடங்களின் பின் நூலுருப் பெற்றது. விடுதலைப் போராட்டமும்,

போர் மேகங்களும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களை சூழ்ந்திராத ஒரு காலகட்டப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட காதல் கதையாகும்.

என்னை என்ற நாவல் யாழ்ப்பாணத்தில் பாடசாலை ஒன்றில் இளம் ஆசிரியை ஒருவருக்கும் அவரது மாணவனுக்கும் இடையில் ஏற்படும் காதல் கதையாகும். **யாகம்** நாவல் இனப்பிரச்சினையைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்ட கதை. பட்டங்கள் சுமக்கின்றான் என்ற கதை கலப்புத் திருமணமும் அதன் விளைவுகளாக எழும் குடும்ப உறவுகளின் பாதிப்பையும் பகைப்புலமாகக் கொண்டது. விமோசனம் நாளை கதையானது இலங்கையில் சமகாலத்து இனப்பிரச்சினைகளின் பகைப் புலத்தில் இணைந்து செல்லும் ஒரு சாமானியனின் கதை என்று முல்லை அமுதன் கூறியிருக்கிறார்.

இதுதவிர இவர் பல கவிதைத் தொகுப்புக்களையும் நூலுருவாக்கியிருக்கிறார். **யுத்தகாண்டம்** 1980களில் எழுதப்பட்ட 52 கவிதைகளின் தொகுப்பு. ஈழத்து மக்களின் சோகங்களும், காயங்களும் கருப்பொருளாயமைந்த கவிதைத் தொகுதிதான் **விழுதுகள் மண்ணைத் தொடும்**.

1984இல் இவர் படைத்த **விடியத்துழக்கும் ராத்திரிகள்** என்ற பதினாறு கவிதைகளின் தொகுப்பு பலரது பாராட்டுக்களையும் பெற்றது.

இலக்கியப் பூக்கள் என்ற நூலில் அமரத்துவ மடைந்த ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் வாழ்வும் பணியும் பற்றி பல்வேறு தமிழறிஞர்கள் எழுதிய 44 கட்டுரைகளைத் தொகுத்து இவர் நூலுருவாக்கியுள்ளார்.

ஈழத்துப் பூதன்தேவனார், ம.கா வேற்பிள்ளை, சு.சிவபாத சுந்தரனார், ம.வே. திருஞானசம்பந்தபிள்ளை, ம.வே. மகாலிங்கசிவம், சி.கணபதிப்பிள்ளை, தனி நாயகம் அடிகளார், த.க.ஞானப்பிரகாசம், தேவசகாயம் பிள்ளை, கனக செந்திநாதன், ச.பஞ்சாட்சர சர்மா, வ. இராசையா, பண்டிதர் வடிவேல், கிருஷ்ணா வைகுந்தவாசன், சிவ விவேகானந்த முதலியார், சு.வேலுப்பிள்ளை, அ.செ. முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, தி.ச.வரதராசன், செ.யோகநாதன், நந்தி, தில்லைச்செல்வன், சொக்கன், மிக்கேல் பிள்ளை, க.கைலாசபதி, யாழ்வாணன்,

ஏ.ஜே.கனகரத்தினா, அப்பச்சி மகாலிங்கம், நாவுண்ணன், மு.தளையசிங்கம், தருமு சிவராம், செ.கதிர்காமநாதன், அங்கையன் கைலாசநாதன், செம்பியன் செல்வன், அ.சிவராஜா, சிலோன் விஜயேந்திரன், ராஜனீகாந்தன், சு.வில்வரத்தினம், சி.புஷ்ப ராஜா, சிவலிங்கம் சிவபாலன், கணபதி கணேசன், முல்லையூரான், குமார் முர்த்தி, சுபாஷ் சந்திரபோஸ், ஆகிய 44 எழுத்தாளர்கள் பற்றிய பதிவுகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

மின்னிதழாக மாதம் தோறும் **காற்றுவெளி** எனும் சஞ்சிகையையும் நடாத்தி வருகிறார்.

மு.நற்குணதயாளன்:

மு.நற்குணதயாளன் **கலசம்** எனும் சஞ்சிகையை இலண்டனிலிருந்து நடாத்தி வருகிறார். பல்வேறு இந்து சமயக் கருத்துக்களையும் தத்துவங்களையும் விளக்கும் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு இதுவாகும். கலசம் சஞ்சிகையின் 25ஆவது ஆண்டு சிறப்பிதழின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். 2014இல் இவ்விதழ் தனது 75ஆவது சிறப்பிதழை லண்டனில் வெளியிட்டுள்ளது.

பொன் பாலசுந்தரம்:

இலங்கையில் நீண்ட காலமாக பத்திரிகைத்துறையில் பணியாற்றியவர் பொன் பாலசுந்தரம் அவர்கள். தற்போது புலம்பெயர்ந்து லண்டனில் குடும்பத்தினருடன் வாழ்ந்து வரும் இவரது கைவண்ணத்தில் **பிரித்தானியாவும் ஈழத்தமிழரும்** என்னும் நூல் வெளிவந்துள்ளது. இலகு தமிழில் லண்டனின் வாழ்வியல் போக்குகளை இந்நூலில் சுவையான கட்டுரைகளாகத் தந்துள்ளார். பிரித்தானியத் தமிழர்களின் வாழிடச்சூழல் பற்றிய தகவல்கள் இந்நூலில் ஆங்காங்கே பரந்து காணப்படுகின்றன. பிரித்தானியரின் வாழ்க்கை முறைகளை அறிந்து கொள்ள விரும்பும் தமிழர்களுக்கு பயன்தரும் சுவையான விடயங்கள், லண்டனில் வாழும் ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகையாளரின் பார்வையில் 128 குறுந்தலைப்புக்களில் வெளிவந்துள்ளது.

இது தவிர வைகுந்தவாசன் முத்துவிழா மலர் 2000, ஏழாவது லண்டன் சைவ மாநாட்டு சிறப்பு மலர், சிவயோகம் சிறப்பு

மலர் போன்ற பல்வேறு சிறப்பு மலர்களின் மலராசிரியராக, தொகுப்பாசிரியராக கடமை யாற்றியிருக்கிறார்.

கந்தையா இராஜமனோகரன்:

சுதுமலைக் கவிஞர் கந்தையா இராஜமனோகரன் தொழில் ரீதியாக பொறியியலாளராக இருந்தாலும் ஒரு சிறந்த கவிஞரும் பேச்சாளருமாவார்.

ஆடுகிறான் அன்னை என்ற திருவூஞ்சற் பாமாலையும் இசைப்பாடல்களையும் கொண்ட இவரது நூலொன்று சவிட்சர்லாந்து அட்லிஸ்வில் அருள்மிகு விஷ்ணு துர்க்கை அம்மன் கும்பாபிஷேக நிகழ்வின்போது 02.06.2004இல் அரங்கேறியது. இசையோடு பாடுவதற்கேற்ப சொற்கள் புணர்த்தப்பட்ட நிலையிலும் சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணரப் பிரித்தும் ஒவ்வொரு பாடலும் இந் நூலில் தரப்பட்டுள்ளது.

இவர் வடித்த தமிழிசைப் பாடல்கள் எனும் நூல் யேசுநாதர், முஹம்மது நபி, கௌதம புத்தர் ஆகியோர் மீது பாடப்பெற்றதும் லண்டன், பேர்மிங்ஹாம் மற்றும் தாயகத்துக் கோவில்களில் எழுந்தருளியுள்ள கடவுளர் மீது பாடப்பெற்றதுமான 52 இசைப்பாடல்களும் இறைநெறி விழாக்களுக்கான 10 பாடல்களும் தமிழ், தமிழியல், தமிழர் வாழ்வியல் தொடர்பான 44 பாடல்களும் காதலர்களுக்கான 9 பாடல்களும் ஆக மொத்தம் 115 பாடல்களை உள்ளடக்கிய ஒரு தொகுதியாகும்.

வானொலிக் கவிதைகள் என்ற இவரது மற்றுமொரு நூல், ஐ.பீ.சீ. தமிழ் எனப்படும் அனைத்துலகத் தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தின் பிரசவ களம் என்ற கவிதை அரங்க நிகழ்ச்சி, 20.06.1998இல் ஆரம்பமான வேளையில் தொடங்கி, அந்த நிகழ்ச்சிக்கென கவிஞர் இராஜமனோகரன், வானலையினூடாக 03.06.2003வரை இயற்றிப் பாடி வழங்கிய 69 கவிதைகளை கொண்டதாக வெளிவந்துள்ளது.

நூற்று என்ற 38 கவிதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பு கடவுள், மனிதம், மற்றும் தமிழ் வாழ்த்துக்களுடன் தொடங்கி காதல், அரங்கம், விடுதலை, வேறு என்ற நான்கு பிரிவுகளில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

மாதுமை சிவசுப்பிரமணியம்:

இலக்கியப் பரப்பில் கவனத்தைப் பெற்று வரும் ஈழத்துப் படைப்பாளி மாதுமையின் தூரத் துக் கோடை இழைகள் என்ற சிறுகதைத் தொகுதி மிறிங்குவ என்ற தலைப்பில் சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலும் பின்னர் திருகோணமலையிலும் வாழ்ந்த இவர் பின்னாளில் புலம் பெயர்ந்து சுவீஸ் ஜெனீவா பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வாளராகக் கடமையாற்றி தற்போது லண்டனில் வசித்து வருகிறார். பெண்ணியக் கருத்துக்களை முன்னிறுத்தி எழுதிவரும் இவர், எழுத்தாளர் த.சிவசுப்பிரமணியத்தின் (தம்புசிவா) மகள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஒற்றைச் சிலம்பு என்ற இவரது கவிதைத் தொகுப்பு 35 கவிதைகளைக் கொண்டது. எளிமையான மொழியில் பேசி நிற்கும் இவரது கவிதைகள் ஆழமானவை, யதார்த்தமானவை.

உதயகுமாரி பரமலிங்கம்:

உதயகுமாரி பரமலிங்கம் என்ற இயற் பெயரைக் கொண்ட நிலா சக்கர நாற் காலியுடன் வாழும் தனது இயலாமையை ஒதுங்குதலாகக் கொண்டுவிடாமல் சவாலாகக் கருதி வாழும் துணிச்சலும் விடாமுயற்சியும் கொண்ட ஒரு பெண் படைப்பாளி. தற்போது லண்டனில் தனது பெற்றோருடன் வசித்து வருகிறார்.

இவர் எழுதிய நிலாவின் இந்திய உலா என்ற நூல் இவரது இந்தியப் பயண அனுபவங்களைப் பதிவு செய்கின்றது. பொதுவாகப் பணயக்கட்டுரைகள் சுவாரஸ்யம் மிக வழிப்போக்கர்களின் அனுபவத்தை பறை சாற்றி நிற்பவை. அதற்கு மாறாக நிலா தான் எதிர் கொண்ட உபாதையையும் வலிகளையும், அவர் அதை எதிர்கொண்ட விதத்தையும், அந்தப் போராட்டத்திற்கு உறுதுணையாய் நிற்கும் உறவினரும் நட்பினதும் பெருமையையும், இந்திய தேசத்தின் - குறிப்பாக தமிழ்நாட்டின் சீர்கேடுகள் குறித்த ஒரு பயணியின் சாடல்களையுமே நிலாவின் இந்திய உலாவாகப் பதிவுசெய்திருக்கிறார். 2010ஆம் ஆண்டுக்கான தமிழியல் விருதினை இந்நூல் வென்றெடுத்தமை குறிப்பிடத் தக்கது.

உறைக்கும் உண்மைகள் என்ற நிலாவின் நாவல் வித்தியா என்ற இளம் பெண்ணின் வாழ்வின் சிறு அத்தியாயமாக அமைகிறது. போர்ச்சுழலால் இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து மாணவியாக லண்டன் வரும் வித்தியாவின் அந்நியதேச வாழ்வியல் சூழலில் பல நிகழ்வுகள் இங்கு கதையை வளர்த்துச் செல்கின்றன. இது ஆசிரியரின் நான்காவது படைப்பாகும்.

எழுத எழுத என்ற இவரது படைப்பு, பிரதி புதன்கிழமைகளில் லண்டன் தமிழ் வானொலியில் இலக்கிய சங்கமம் நிகழ்ச்சியில் அங்கம் அங்கமாக தன் குரல் வடிவில் வானலையில் தவழவிட்ட அவரது வாழ்வனுபவங்கள் இந்நூலில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இவர் ஏற்கனவே **எந்தையும் நானும்** என்ற கவிதைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

வவுனியூர் இரா. உதயணன்

புலம்பெயர்ந்து லண்டனில் வாழ்ந்து வரும் கணக்காளரான வவுனியூர் இரா. உதயணன் வவுனியாக் குடியிருப்பு என்னுமிடத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் பிரித்தானியாவில் கணக்கியல்துறையில் முதுமாணிப் பட்டமும், நிர்வாக முகாமைத்துவத்துறையில் முதுமாணிப் பட்டமும் பெற்றவர். 28 வருடங்களாக லண்டனில் வாழ்ந்தாலும் அனேகமான இவரது படைப்புக்கள் சொந்த மண்ணின் அவலங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் தொட்டுச்செல்கின்றன. **பனி நிலவு** என்ற நாவல் போரின் போது காலை இழந்த ஒரு பெண்ணின் கதையை எடுத்துச் சொல்கிறது. இது தமிழ்நாடு சின்னப்ப பாரதி அறக்கட்டளையின் 2011ஆம் ஆண்டுக்கான முதன்மை விருதினையும், கொடகே சாகித்திய விருதினையும் பெற்ற நாவலாகும்.

நூல் ஔறந்த பட்டங்கள் என்ற நாவல் போரின்போது ஏற்பட்ட மனித அவலங்களை பல பாத்திர வார்ப்புக்களினூடாக அழகாக எடுத்துச்சொல்கிறது. இந்த நாவல் தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் சிறந்த நாவலுக்கான விருதினை 2010ஆம் ஆண்டு பெற்றுக்கொண்டது. இந்த இரண்டு நாவல்களும் போருக்குப் பின்னரான நாவல் இலக்கிய வகை சார்ந்த நாவல்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

விதி வரைந்த பாதையிலே என்ற நாவல் இலங்கையிலிருந்து லண்டன் வர விரும்பும் ஓர் இளம் பெண், சிங்கப்பூர் நாட்டில் ஏஜென்சி தரகனால் ஏமாற்றப்பட்டு கர்ப்பிணியாக்கப்படும் கதையை எடுத்துச்சொல்கிறது. 2008ஆம் ஆண்டு சிறந்த நாவலுக்கான இலங்கை அரச சாகித்திய விருதினைப் பெற்ற நாவலாகும்.

உயிர்க்காற்று என்ற நாவல் பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையையும் சனாமி அவலங்களையும் படம்பிடித்துக்காட்டி நிற்கிறது.

சுருதி பேதமடைகிறது என்ற இவரது முதலாவது நூலுருப்பெற்ற நாவல் இலங்கையிலிருந்து ஸ்கொட்லாந்து சென்று முதுமாணிப் பட்டப்படிப்பைத் தொடரும் ஒரு திருமணம் முடிந்த மாணவனையும், லண்டனில் பிறந்து வளர்ந்து ஸ்கொட்லாந்தில் அவனுடன் படிக்கும் ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணின் ஒருதலைக் காதலையும் சொல்கின்றது. அவனை விரும்பும் விதத்தையும் அவள் தனது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தும் விதத்தையும் இந்நாவல் அழகாக எடுத்துச் சொல்கிறது. புலம்பெயர் தேசத்தில் பிறந்து வளர்ந்து வாழும் இளம் பெண்களின் கலாசாரப் பார்வையை இந்த நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

இது தவிர **மாறியட்ட சூழலில் வேறுபட்ட மனிதர்கள்** என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பு, முக்கியமாக பிள்ளைகளையும், உறவுகளையும் நம்பி வந்த பெற்றோர்களின் புலம்பெயர் தேசத்து அவலங்களையும், சொந்தநாட்டை நினைத்து ஏங்கும் அவர்களது ஏக்கங்களையும் பதிவு செய்துள்ளது.

வவுனியூர் இரா. உதயணனின் பல நாவல்கள் சிங்களம், ஹிந்தி, மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் லண்டன் மற்றும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய நிறுவனம் என்ற பெயரில் அமைப்பொன்றினை நிறுவி அதன்மூலமாக ஈழத்து இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றின் வெளியீட்டுக்கு லண்டனில் களம் அமைத்துத் தந்துவருகின்றார். கவிஞர் யோ.புரட்சியின் 'எதிர்வீட்டு நாயும் என் ஏழை நாயும்' என்ற கவிதைத் தொகுதி உள்ளிட்ட சில நூல்களையும் இவ்வமைப்பின் மூலம் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார்.

கோவிலூர் செல்வராஜன்:

தற்பொழுது லண்டனில் வாழும் கோவிலூர் செல்வராஜன் இலங்கை வானொலியிலும் தொலைக்காட்சியிலும் கடமையாற்றியவர். பிரபல்யமான ஈழத்து மெல்லிசைப் பாடகரான இவர் கிழக்கிலங்கை மட்டக்களப்பில் திருக்கோவில் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் எழுபதுகளிலிருந்து இலங்கை வானொலிக்காகவும் தொலைக்காட்சிக்காகவும் எழுதிவந்த மெல்லிசைப்பாடல்களையும் இப்பொழுது புலம் பெயர்ந்த பின்பு எழுதிய புதுப்பாடல்களையும் சேர்த்து உருவாக்கிய நூல் தான் **பூக்கோலங்கள்**.

தமிழ் மண்ணின் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் போருக்குப் பின்னான மண்ணின் மாற்றங்கள், அழிவுகள், விடுதலைப் போராட்டம், போராளிகளின் தியாகம் என்பனவும், புலம் பெயர்வாழ்வியலின் பண்பாட்டிலக்கிய மாற்றங்கள் என்பனவும் உள்வாங்கப்பட்டு 35 கவிதைகளில் பதிவுபெற்றுள்ள கவிதைத் தொகுப்புத்தான் **மண்வாசம்**.

விழயாத இரவுகள் என்ற இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு இந் நூலாசிரியர் புலம் பெயர்ந்து நோர்வே நாட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டது. நோர்வே நாட்டு வாழ்க்கைக் கோலங்கள், அதிலே தமிழர் எதிர்நோக்கும் அவலங்கள், ஆகியவற்றை நல்ல சிறுகதைகளாக இவர் படைத்துள்ளார்.

இல்லாமல் போன இன்பங்கள் என்ற நூலில் இணையத் தளங்களில் ஆசிரியர் எழுதிய கட்டுரைகளில் தேர்ந்த 60 கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தாயகத்திலும் புகலிடத்திலும் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறைகள், வாழ்வியல் பிரச்சினைகள், எம்மக்களின் மனங்களில் புகுந்து முகிழ்ந்து புரையோடிப் போயுள்ள வெறுக்கத்தக்க குணம்சங்கள் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களால் அவர்களின் தாயக உறவுகளின் வாழ்வில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள் எனப் பல்வேறு சமூகவியல் சார்ந்த கருத்துக்களை ஆசிரியர் தனது கட்டுரைகளில் முன்வைக்கிறார். இக்கருத்துக்களில் பல வாசகரின் சிந்தனையைத் தூண்டிவிடும் சமூக வலுவைப் பெற்றுள்ளன. சில வாசகர்களின் பார்வையில் மாற்றுக் கருத்துக்களையும் தோற்றுவிக்கின்றன. இந்நூலில் ஒரு புலம்பெயர் ஈழத் தமிழரின்

தெளிவான பார்வையில் ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம் பற்றி நுணுக்கமாக அணுகப்பட்டுள்ளது.

மு.து.செல்வராஜா

யாழ்ப்பாணம் உரும்பிராய் மண்ணிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து 1973இல் இருந்து லண்டனில் வசிக்கும் மு.துரையப்பா செல்வராஜா கவிஞரும், நாடகாசிரியரும் சிறுகதை எழுத்தாளருமாவார். இலண்டனில் வெளியாகிய மேகம் சஞ்சிகையிலும், வேறு சில புகலிடச் சிற்றிதழ்களிலும் இவர் எழுதிப் பிரசுரமான 10 சிறுகதைகளின் தொகுப்புத்தான் **நினைவில் ஒரு நிலா**. எமது கலாசாரங்களுக்குப் பொருந்தாத, வாழ்க்கை முறைகளைப் பின்பற்றி எம்மவர்கள் நடக்க முற்படும்போது ஏற்படும் பாரதாரமான விளைவுகள் இவரின் கதைகளின் கருவூலமாகின்றன.

வாடகை வீடு என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு பத்துக் கதைகளைக் கொண்டுள்ளது. இவை அனைத்தும் உலகியல் வாழ்வின் இயல்பான மனத் தடுமாற்றங்களையும் அவற்றின் சுவையான விளைவுகளையும் கூறி இறுதியில் வாசகரை ஒரு கணமேனும் சிந்திக்க வைத்திருக்கின்றன.

இவரது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்பாக வெளிவந்த **உண்மை தெரியாத நட்பு** பத்துச் சிறுகதைகளைக் கொண்டுள்ளது. இந்த சிறுகதைத் தொகுப்பில் ஒரு நாள் கல்யாணம், வேண்டாத கற்பனை, கறுப்பி, கொடுமை, புதிய கௌரவம், வானத்து நிலா, நான் ஒரு கறுப்பன், உண்மை தெரியாமல் வைத்த நட்பு, மொட்டு, தொலைபேசியில் யார் ஆகிய தலைப்புக்களில் கதைகள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழரசி சிவபாதசுந்தரம்:

தாயகப்பற்றும் மொழிப்பற்றும் மிக்க திருமதி. தமிழரசி சிவபாதசுந்தரம், புங்குடுதீவைச் சேர்ந்தவர். கொழும்பில் 1952இல் தமிழ் மறைக் கழகத்தை நிறுவியவர்களுள் ஒருவரான பண்டிதர் மு.ஆறுமுகனின் மகளான இவர் பல்வேறு புனைபெயர்களில் எழுதிவருபவர். 1330 கேள்விகளை மாணவியாக, தோழனாக, தோழியாக, காதலனாக, காதலியாக நெஞ்சமாக இப்படிப் பல நிலைகளில் நின்று பண்டிதை தமிழரசி

திருவள்ளூரிலும் கேள்விகளைத் தொடுத்து அவரது குறள்வழியாக கருத்துரையுடன் அவற்றுக்கு விடைகளையும் தந்த நூல்தான் திருக்குறளில் கேள்வியால் ஒரு வேள்வி.

ஆசைக் கவிதைகள் என்ற தலைப்பில் இவர் எழுதிய ஈழத்து நாட்டுப் பாடல்கள் தொடர்பான நூல் அண்மையில் ஓகஸ்ட் 2014இல் லண்டனில் வெளியிடப்பட்டது. இத்தொகுப்பில் சுருக்கமாக எழுதப்பட்ட 90 நாட்டாரியல் கட்டுரைகள் உள்ளன. அனைத்தும் ஈழத்து நாட்டுப்பாடல்களை விளக்குவதாயுள்ளன. இப்பாடல்களை நூலாசிரியரின் தந்தையார் பண்டிதர் மு. ஆறுமுகனார் அவர்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் 1936ஆம் ஆண்டு முதல் தேடித்தொகுத்துப் பதிந்து வைத்திருந்தார். அத்தகைய தேட்டமான 3000க்கும் அதிகமான நாட்டுப்பாடல்களில் கைக்கெட்டிய பாடல்களை சுவையான இலக்கியநயம்மிக்க விளக்கங்களுடன் இக்கட்டுரைகளில் ஆசிரியர் பதிவுசெய்திருக்கிறார்.

வாரித் தமிழ் வழங்கும் வள்ளல் பண்டிதர் மு.ஆறுமுகன் நூற்றாண்டு விழா மலர் 1914-2014. என்ற தமிழரசியின் மற்றுமொரு நூல், 2014இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பண்டிதர் மு. ஆறுமுகனார் அவர்களின் நூற்றாண்டு நினைவாக அவரது மகளான தமிழரசி சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் தொகுத்து வழங்கியுள்ள மலர் இதுவாகும். தொடுத்த முத்துக்கள் என்ற பிரிவில் பண்டிதர் மு.ஆறுமுகன் எழுதிய 30 கட்டுரை, பாமலர்ப்படைப்புக்கள் தொகுத்து வழங்கப்பட்டுள்ளன. பண்டிதர் மு.ஆறுமுகனார் பற்றிப் பல்வேறு அறிஞர்களும் வழங்கிய கருத்துக்கள் 23 தலைப்புக்களில் இரண்டாவது பிரிவில் இடம்பெற்றுள்ளன. பண்டிதர் ஆறு முகனார் புங்குடுதீவின் முதற் பண்டிதர் என்ற பெருமைக்குரியவர். புங்குடுதீவின் முத்துடையார் வழித்தோன்றலான நீலயினார் முத்துக்குமார் அவர்களுக்கும் ஆறுமுகம் நாகம்மை அவர்களுக்கும் ஐந்தாவது மகளாக 12.3.1914இல் பிறந்தவர். தனது 18ஆவது வயதில் 1932இல் பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியரானவர். அவரது வாழ்வும் பணியும் இந்நூலின் படைப்புக்களின் வாயிலாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

சு.திருப்பரங்குன்றன்:

கவிஞர் காரை சுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் (20.05.1938 - 21.09.2005) மகளான திருப்பரங்குன்றன், தந்தையின் இலக்கியச் சூழலில் வளர்ந்தவர். இவர் வடித்த நிஜத்தின் நிழல் என்ற கவிதைத் தொகுப்பு 58 கவிதைகளைக் கொண்டது. இவரது கவிதைகள் - கவிதா உலகில் பெரும் எதிர்பார்ப்பைச் சந்திக்கும் என்ற அக்கறையுடன் தனது மரபுக் கவிதைகளை நூலுருவில் அவதானமாகத் தேர்ந்து பதிவு செய்திருக்கிறார்.

மாதவி சிவல்லன்:

கவிஞர் காரை சுந்தரம்பிள்ளையின் மற்றுமொரு மகள் மாதவி சிவல்லனாவார். இலண்டன் இலக்கிய மேடைகளில், தனது ஆளுமையை விமர்சனங்களினூடாகப் பதித்து வரும் இவரும் ஒரு கவிதாயினியாவார். **பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளையின் கவிதைகள்- ஓர் ஆய்வு** என்ற நூலின் ஆசிரியராவார். வரகவி பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளை இலங்கையின் இசை நாடகக் கலைஞர். அவரின் பாடல்கள் அக்காலத்துச் சூழ்நிலைகள் முழுவதையும், அதாவது அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம், சமயம் போன்ற அனைத்து அம்சங்களையும் கொண்டுள்ளன. இரண்டாம் உலக யுத்த காலத்திலும் அதையடுத்த காலப்பகுதியிலும் புனையப்பெற்ற இப்பாடல்களின் கருத்து இன்றைய காலகட்டத்துக்கும் பொருத்தமாக உள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. மாதவியின் பல்கலைக்கழக பீ.ஏ. பட்டத் திற்காக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வின் நூல் வடிவம் இதுவாகும்.

செல்லத்தம்பி சிறிக்கந்தராஜா:

புலம் பெயர்ந்து லண்டனில் இல்போர்ட் பகுதியில் சட்டத்தரணியாக பணியாற்றிவரும் செல்லத்தம்பி சிறிக்கந்தராஜா எழுதிய **அவ்வையார் காட்டிய வழி** என்ற நூலில் சிதறிக் கிடக்கும் தமிழ் மண்ணுக்கு நம்பிக்கை, தெரிவு, பரம்பரைப் பண்புகள், அன்பு, பாசம் கலந்த ஈர்ப்பு, ஆகியவற்றை ஊட்டுவதை பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டு 31 சிறு கட்டுரைகளின் வாயிலாக ஔவையாரின்

சிறு பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து விளக்க முயன்றுள்ளார். இக்கட்டுரைகள் “இலண்டன் தமிழன்” இதழில் தொடராக வெளிவந்தவை.

உணர்ச்சாற்று என்ற கவிதைத் தொகுப்பு மொத்தம் 51 கவிதைகளைக் கொண்டது. இது ஆசிரியரின் முதலாவது கவிதைத் தொகுதியாகும். தமிழியற் கவிதைகள், பக்திக் கவிதைகள், பொங்கல் கவிதைகள், விடுதலைக் கவிதைகள் மற்றும் தனியன்களாக 51 கவிதைகளை உள்ளடக்கிய இந்நூலில் ஆசிரியர் 10 ஆண்டுகளாக எழுதிப் பிரசுரமானவற்றில் தேர்ந்தெடுத்து தொகுத்த தொகுப்பே இதுவாகும்.

இவை தவிர சட்டமும் தமிழும், பங்காண்மைச் சட்டம் போன்ற சட்ட நூல்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். இந்நூலாசிரியர் சதாவதானி மேலைப் புலோலியூர் கதிரவேற்பிள்ளை அவர்களின் மரபில் உதித்தவர். சட்ட அறிஞர் பரம்பரையில் வந்தவர். 1985 முதல் இலண்டனில் வாழ்ந்து வருபவர். அமரர் வித்துவான் வேலன் அவர்களின் மருமகனான இவர், தனது மாமனாரின் நினைவாக அவரது பெயரில் வேலன் இலக்கிய வட்டம் என்ற அமைப்பினை உருவாக்கி, மாதாந்தம் இலக்கியச் சந்திப்புகளை நடத்தி வருகின்றார். இவ்வமைப்பில் பல இலக்கிய அறிஞர்களும் ஆர்வலர்களும் தீவிர பங்காற்றி வருகின்றனர்.

பாலகிருஷ்ணா ஸ்ரீதரன்:

பாலகிருஷ்ணா ஸ்ரீதரன் எழுதிய **நிர்வாணம்** என்ற நூல் இலண்டனில் வெளிவரும் புதினம் மாதப் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்த சமூகவியல் சார்ந்த கட்டுரைகளை உள்ளடக்கிய நூலாகும். சமூகவியல் சிந்தனைத் தொடரில் புகலிடத்துத் தமிழர் காண மறுக்கும் கோணங்களை மிகத் தெளிவாக இந்நூலில் தோலுரித்துக் காட்டுகின்றார். புகலிடத்தில் வாழும் தமிழர்களின் போலி வேடங்களைத் தொட்டுக் காட்டிப் பொய்யான போர்வைகள் களையப்பட்டு நிர்வாணமாக்கப்படுவதுடன் சமூகத்தின் பரம்பரை நோய்களின் வேர்களுக்கு மருந்திடுவதாகவும் இந்நூலிலுள்ள 35 சொற் சித்திரங்களும் அமைகின்றன.

மேலும் இவர் எழுதிய **சிதம்பர சக்கரம்** என்ற நூலில் நாம் வாழும் இந்த உலகம்

நமக்குப் புறம்பான ஒரு தனிமையா? அல்லது நாம் தான் இந்த உலகமா? மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே ஆரம்பித்த இந்தக் கேள்வி நமது அன்றாட வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை உதாரணம் காட்டி, நாம் பார்க்கும் இந்த உலகம் நம்மாலேயே உருவாக்கப்பட்டது. நாம் தான் இந்த உலகம் என்று கூறுவதுதான் இந்த நூலின் சாராம்சம். சிரிக்கவும், சிந்திக்கவும் தூண்டும் குறுங்கதைகளை உள்ளடக்கிய ஓர் படைப்பு.

தொடர்ந்தும் ஸ்ரீதரனின் அங்கதச் சுவையுடன் கூடிய எழுத்திலான சமூகத் தவறுகளை தோலுரித்துக்காட்டும் பத்தி எழுத்துக்கள் “லண்டன் புதினம்” இதழ்களில் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

நுணாவிலூர் கா.விசயரத்தினம்

நுணாவிலூர் கா.விசயரத்தினம் இலங்கையின் அரசு கணக்காய்வு திணைக்களத்தில் கணக்காய்வு அத்தியட்சகராக கடமை யாற்றியவர். தற்பொழுது புலம் பெயர்ந்து லண்டனில் வாழும் இவர் வடமாகாணத்தில் தென்மராட்சிப் பகுதியில் சாவகச்சேரியில் நுணாவிலூரில் பிறந்தவர். பல நூற்றுக் கணக்கான கட்டுரைகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், இலக்கியக் கட்டுரைகள், சமூகக் கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள் ஆகியவற்றை எழுதியுள்ளார். இவரது ஆக்கங்கள் வீரகேசரி, பதிவுகள், காற்றுவெளி, தமிழர் தகவல், பூங்காவனம், மீட்சி, தினக்குரல், சுடர்ஒளி ஆகியவற்றில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. பிரித்தானிய ஈழவர் இலக்கியச் சங்கத்தின் முக்கிய அங்கத்தவராக இனம்காணப்பட்ட இவரது பல படைப்புக்கள், அவ்வமைப்பின் வருடாந்த இதழான பூந்துணர் மலரிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இவரது முதலாவது நூலாகக் கருதப்படும் **கணனியை விஞ்சும் மனித மூளை** என்ற நூல் மணிமேகலைப் பிரசுர வெளியீடாக 2005 இல் வெளிவந்தது. பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்த நூலாகும். இலக்கியத்தில், மருத்துவத்தில், சித்த வைத்தியத்தில், சமூகவியலில், பழந் தமிழர் கணக்கியலில், அவர் தம் பண் பாட்டியலில் விண்வெளியில், உயிரியலில் என்று பல திக்குகளில் தன் ஆய்வுப்பரப்பை விரித்து இந்நூலிலுள்ள 30 கட்டுரைகளையும்

சுவைபட உருவாக்கியுள்ளார். இவரது இரண்டாவது நூல் ESSENTIALS OF ENGLISH GRAMMER அடிப்படை ஆங்கில இலக்கண அறிவை 21ம் நூற்றாண்டுக்கு எடுத்துச் செல்கிறது. இந்நூல் தற்காலப் புலம் பெயர்ந்த இளையோரை அதிகம் கவரத்தக்க வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. நூணாவிலூர் கா.விசயரத்தினம் அவர்களது மூன்றாவது நூல் **தொல்காப்பியத் தேன் துளிகள்** என்பதாகும். தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் இலக்கியச் சுவை பற்றி இந்நூல் எடுத்துரைக்கின்றது. தொல்காப்பிய காலத்தில் தமிழகத்தில் நிலவியிருந்த சமூக அமைப்புக்கள், ஒழுக்க விழுமியங்கள், தனிமனிதப் பண்புகள், ஆடை அணிகலன்கள், மக்களிடையே வழக்கிலிருந்த கற்பொழுக்கம், களவொழுக்கம், கைக்கிளை, பெருந்திணை, அக்காலத்தில் காணப்பட்ட சாதிய வழமைகள், திருமணங்களும் சீதனப் பரிமாற்றங்களும் என்று ஏராளமான விடயங்களை இந்நூலில் எளிமையான நடையியல் வாசித்து வியக்க முடிகிறது. இவரது பண்டைத் தமிழரும் சமுதாயச் சீர்கேடும், என்ற நூல் இருபது கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். மங்கையர் மாண்பினை மங்கவைக்கும் உடன் கட்டை ஏறுதல், மதங்களும் புராணங்களும் எழுப்பிய உயிர்ப்பலிகள், திருமணமும் அதன் முன் பின் விளைவுகளும் ஆகிய பல தலைப்புக்களில் அறிவை மேம்படுத்தக்கூடிய கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இது தவிர **இலக்கிய - அறிவியல் நூல்கள்**, **வியக்கவைக்கும் பிரபஞ்சம்** என்ற இரண்டு கட்டுரைத் தொகுதிகளையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். இவரது ஆழமான தேடலின் வியர்வை இவ்விரு நூல்களின் பக்கங்கள் தோறும் வியாபித்திருப்பதை எவரும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பல்வேறு பயன்தரும் பனைமரம் என்ற நூல் கா.விசயரத்தினம் அவர்களின் அண்மைக்காலக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக வைகாசி 2014இல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலில் பல்வேறு பயன்தரும் பனைமரம், சங்க இலக்கியங்களில் விலங்குகளும் பறவைகளும், தீந்தேன் தரும் தேனீக்கள், மண்ணின் மாண்பும் மரத்தின் மாட்சியும், ஐந்திணைகளில் அமைந்துள்ள 14 வகைக் கருப்பொருட்கள், தேசத்துக்குப் பொருத்தமான தொழில்நுட்ப முறைகள்,

தொல்காப்பியம்-அகநானூறு-சிலப்பதிகாரம் காட்டும் கரணவியல், ஆண்-பெண் பேதம் பேசும் தமிழிலக்கியப்பாங்கு, உலக அரங்கில் நேர்மையும் தலைமையும், கலப்புத் திருமணங்கள், இயமராசன் தமிழனுக்கு அளித்த வரம், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு, உலக நெறியான மனிதநேயம், குடும்பமும் ஒற்றுமையும், கல்வியின் வருங்காலம், பூவுலகைப் படித்தல், சொர்க்கம் தரும் சுகம், இலக்கியஞ்சார்ந்த போட்டிகள், மனிதநேயத் தொடர்புகள், சொர்க்கம்-நரகம்-மறுபிறப்பு: கற்பனையா நிஜமா?, உலக சமாதானம் பேசும் இலக்கியங்கள், மகப்பேற்றிலும் மகத்தான உலக சாதனை படைக்கும் பெண்கள், மனித உரிமைகள் அன்றும் இன்றும், சனப்பெருக்கம் உலகிற்கோர் ஏற்றம் ஆகிய 24 கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

சிவ தியாகராஜா:

எழுத்தாளர் டாக்டர். சிவ தியாகராஜா அவர்கள் உயிரியல், மருத்துவம், மனோவியல், தொல்லியல் ஆகிய பல்வேறுபட்ட துறைகளில் பல்கலைக்கழகப் பட்டங்கள் பெற்றவர். 40 ஆண்டு காலமாக மருத்துவச் சேவையில் ஈடுபட்டு வந்தவர். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் கட்டுவன் என்ற கிராமத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

இவர் எழுதிய முதல் இரண்டு நூல்களும் நாவல்களாகும். **வசந்தக்காலக் கோலங்கள்** 1977இலும் **லைலா மஜ்னூ** 1980இலும் வெளிவந்தன. உலக இலக்கிய வரலாற்றில் அழியாப் புகழ் பெற்ற 12ஆம் நூற்றாண்டின் பாரசீகக் கவிஞன் நிசாமியின் காவியக் கவிதையான லைலா மஜ்னூவின் தமிழ் வடிவம் இதுவாகும். 2001இல் **நீ சாகமாட்டாய் ராதா** என்ற தலைப்பில் சிறுகதைத் தொகுப்பொன்று வெளிவந்தது. இத்தொகுப்பில் இருபது வருட கால இடைவெளியில் ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் வாழ்நிலைமையைப் பகைப்புலமாகக் கொண்ட ஐந்து சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன.

இவர் எழுதிய இன்னுமொரு நாவல்தான் **தேன் சிந்தும் மலர்**. வீரகேசரி நிறுவனம் நடத்திய மித்திரன் வாரமலரிலும் பின்பு லண்டன் புதினம் பத்திரிகையிலும் தொடராக வெளிவந்து பல்லாயிரக் கணக்கான வாசகர்களைக் கவர்ந்த நாவல் இது. இலங்கையிலிருந்து

புலம் பெயர்ந்து வந்த ஓர் இளம் பெண்ணிற்கும் இலண்டனில் பிறந்து வளர்ந்த ஒரு வாலிபனுக்கும் திருமணத்தின் பின் ஏற்படும் உறவுச் சிக்கல்களை துல்லியமாக எடுத்துரைக்கும் ஒரு நாவலாகும்.

2002இல் வெளிவந்த இவரது கில்கேமேஷ் காவியம் சுமார் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சுமேரிய மொழியில் எழுதப்பட்ட உலகின் முதல் நூலின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு நூல் என்ற வரலாற்றுப் பெருமையைக் கொண்டது.

2004இல் வெளிவந்த ஈழத் தமிழரின் ஆதிச்சுவடுகள், 2008ல் வெளியான தமிழ் மக்களும் தழுவிய மதங்களும் என்பன வரலாற்று ஆய்வு நூல்களாகும். இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய சிந்து சமவெளி நாகரீகத்தில் (ஹராப்பா) சிவன், தாய்க்கடவுள், சிவலிங்கம் ஆகிய உருவ வழிபாடுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இன்றைய சைவசமயம் அங்கேதான் உருவாகியது என்பதற்கான ஆதாரங்கள் இவை என்கின்ற சைவமத ஆய்வாளர்கள் கூற்றும், ஆரியர்கள் சிந்து சமவெளியில் தான் முதலில் வாழ்ந்து இந்து மதத்தை ஆரம்பித்தார்கள் என்ற முடிவும் தவறானவை என்று கலாநிதி தியாகராஜா இந்நூலில் விளக்குவதுடன் கி.மு 3000 முதல் கி.பி 2000 வரையிலான சமய வரலாற்றை சுருக்கமாகவும் சுவையாகவும் தெளிவாகவும் இந்நூலில் பதிவு செய்கிறார்.

அண்மையில் மருத்துவக் களஞ்சியம் என்ற தலைப்பிலான மருத்துவ உசாத்துணை கைந்நூலொன்றினை இவர் வெளியிட்டுள்ளார். இது தவிர மரபணுவியல் தொடர்பான ஆய்வு நூல் ஒன்றினையும் ஆங்கிலத்தில் பிரசுரித்துள்ளார்.

செல்லையா நாகேந்திரன்:

புகலிடத்தில் வாழ்ந்திருந்து இன்தமிழால் கவிபாடி தமிழ்க் கவிஞர்களிடையே குறிப்பாக இலண்டன் வாழ் ஈழத்துக் கவிஞர்களிடையே தனக்கெனவோர் இடம் பிடித்திருந்தவர் காலஞ்சென்ற கவிஞர் செல்லையா நாகேந்திரன் அவர்கள். லண்டனில் இவரது படைப்புக்கள் இடம்பெறாத பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், சிறப்பு மலர்கள், நினைவஞ்சலி மலர்கள் எதுவுமே இல்லை என்ற அளவுக்கு

படைப்புத்துறையில் குறிப்பாக தமிழ்க் கவிதைத் துறையில் லண்டனில் ஆழத்தடம் பதித்தவர்.

2000ஆம் ஆண்டில் மூன்று நூல்களும், 2001இலும் 2002இலும் தலா இருநூல்களுமாக ஆக மொத்தம் இதுவரை ஐந்து கவிதை நூல்களை வெளியிட்டு வைத்தவர். இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுதி கீர்த்தனைகள் என்ற 52 பக்கங்களைக் கொண்ட நூலாகும். **ஆத்ம அலைகள்** என்ற பத்திப் பாடல்களைக் கொண்ட தொகுப்பு 2000ஆம் ஆண்டில் வெளியானது.

உணர்வுகள் என்ற கவிதைத் தொகுப்பு 136 பக்கங்களைக் கொண்டதாக பல்வேறு உணர்வலைகளை வீசும் 54 கவிதைகளின் தொகுப்பாக அமையப் பெற்றிருந்தது.

2001 இல் வெளிவந்த இயேசு பிரான் பற்றிய சுவையான கவிதைகள் 80 பக்கங்களைக் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது. இந்நூலில் இயேசுநாதர் பற்றிய 27 கவிதைகளின் தொகுப்பினூடாக கிறிஸ்தவ ஆராதனைகளின் போது இவர் உள்வாங்கிய இறையியல் கருத்துக்களை இலக்கிய நயத்துடன் கவியுருவம் கண்டிருக்கிறார் அமரர் நாகேந்திரன் அவர்கள்.

கவிஞர் நாகேந்திரன் வாழும் காலத்தில் வழங்கிய இறுதி நூலாக அமைந்தது **கவிதைச் சரம்** என்ற நூலாகும். இந்நூலில் இலண்டனில் உள்ள பிரபல்யமான தாபனங்களின் ஆண்டு மலர்களிலும், புதினம், வடலி, நம்நாடு போன்ற பத்திரிகைகளிலும், மறைத்தென்றல் மாத சஞ்சிகையிலும் பிரசுரமான கவிதைகளுடன் தீபம் தொலைக்காட்சியில் வாசிக்கப்பட்டு பாராட்டுப் பெற்ற கவிதை உட்பட 42 கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

என்.செல்வராஜா:

1991ஆம் ஆண்டு தாயகத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து தற்போது லண்டனில் வாழ்ந்து வரும் பன்முக ஆளுமை கொண்ட நூலக வியலாளர், எழுத்தாளர் என்.செல்வராஜா இலண்டனிலிருந்து வெளிவரும் தேசம், வடலி, புதினம், தென்றல் ஆகிய ஊடகங்களின் வாயிலாகவும், கனடாவிலிருந்து வெளிவரும் தமிழர் தகவல் மாதாந்த இதழ் வாயிலாகவும், இலங்கையில் தினக்குரல், ஞானம் மற்றும்

தேசிய பிராந்தியப் பத்திரிகைகளிலும் தமிழ் பிரசுரங்கள், தமிழ் எழுத்தாளர் அறிமுகங்கள் பற்றிய தொடர் கட்டுரைகள் எழுதி வருகிறார். இதன் வாயிலாக தாயகத்திலும், புகலிடத்திலும் உள்ள தமிழரின் படைப்புக்களை உலகமெங்கும் அறிமுகப்படுத்தும் பணியினை முழு மூச்சுடன் மேற்கொண்டுள்ளார். தமிழரின் நூலியல்சார் குரல் நாடுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து ஒலிக்க வேண்டும் என்பதே இவரது அடிப்படை நோக்கமாகும்.

இவர் முப்பத்து ஏழு நூல்களுக்கு மேல் எழுதிப் பிரசுரித்துள்ளார். இவற்றில் நூல் தேட்டம் ஒன்பது தொகுதிகளைக் கொண்டது. தாயகத்திலும், புகலிடத்திலும் வெளியிடப்பட்ட ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களுக்கான குறிப்புரையுடன் வெளிவந்துள்ள நூல் விபரப்பட்டியலின் தொகுப்புகள் இவை. ஒன்பதாவது தொகுதியில் மேலும் 1000 நூல்களுக்கான பதிவுகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஏறக்குறைய இதுவரை 10,000 நூல்களை நூல் தேட்டத்தினூடாக இவர் பதிவு செய்துள்ளார். இது தவிர இவர் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் நூலுரு வாக்கியுள்ளார்.

ஈழத் தமிழரின் போர்க்காலம் - இலக்கியங்கள், ஆய்வுகள், பதிவுகள் இந்நூலில் முதலாவது கட்டுரை 'ஈழத்தமிழரின் போர்க்கால பிரசுரங்களும் போராட்ட இலக்கியங்களும்' என்பதாகும். சுதந்திரத்திற்கு முன்னதாகவிருந்து முள்ளிவாய்க்கால் முடிவு வரையிலான காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட போர்க்கால பிரசுரங்களின் விரிவானதொரு அறிமுகமாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. இரண்டாவது கட்டுரையாக 'ஈழமண்ணில் இந்திய இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு' என்ற தலைப்பில் 1987 - 1990 காலகட்டத்தில் இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் நிலைகொண்டிருந்த வேளையில் நடந்த தேறிய நிகழ்வுகள் பற்றிய நூல் வழிப் பதிவுகளே இக்கட்டுரையாகும். இத்தொகுப்பிலுள்ள மூன்றாவது கட்டுரை 'ஈழத்தின் வடபுலப் பெயர்வு அது தொடர்பான இலக்கியங்களும்' என்பதாகும்.

தீ தின்ற தமிழர் தேட்டம் என்ற யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய கவிதைத் தொகுப்பு என். செல்வராஜா அவர்கள் தொகுப்பாசிரியராக விருந்து தொகுக்கப்பட்டது. இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு, தமது மனதுக்கு நெருக்கமானதொரு

அறிவா லயத்தை அநியாயமாகப் பறிகொடுத்த ஒரு இனத்தின் வலிமிகுந்த கவிதை வரிகளைக் கொண்டுள்ளது. பல்துறை சார்ந்தவர்களாலும், பல்வேறு இலக்கியத்தரம் கொண்டவர்களாலும் அவ்வப்போது எழுதப்பட்ட கவிதைகளின் தொகுப்பாகும்.

திரைகடல் தாண்டிய திருகோணமலைப் படைப்புலகம், என்ற நூலில், ஐரோப்பிய வானொலிகளின் வழியாக ஒலிபரப்பப்பட்டவையும், மின்னூடகங்களில் வெளிவந்த வையுமான திருகோண மலைப் படைப்புலகம் சார்ந்த 25 உரைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

தேடவே வாழ்க்கையாம் - ஒரு ஈழத்து நூலகரின் மனப்பதிவுகள் என்ற நூல் நூலகவியலாளர் என். செல்வராஜா எழுதி அவ்வப்போது ஊடகங்களில் பிரசுரமான 17 கட்டுரைகளைக் கொண்டது. பேராசிரியர் நந்தி, கலாபூஷணம் பீ. எம். புன்னியாமீன், எஸ். ஏம். கோபால ரத்தினம், கிருஷ்ணா வைகுந்தவாசன், கோபன் மகாதேவா, நயீமா சித்தீக், ச. வே. பஞ்சாட்சரம், அரங்க முருகையன், அமுதுப் புலவர், அகஸ்தியர் ஆகியோர் பற்றிய மனப்பதிவுகளும் புலம்பெயர்ந்தோரிடையே கலாநிதிகளும் கல்லாநிதிகளும், ஈழநாடு சிறுகதைகள், தமிழ் மண்ணில் ஒரு சிரமதான அமைப்பு (சர்வோதயம்) உட்பட பல கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

வேரோடி விழுதெறிந்து என்ற தொகுப்பில் புலம் பெயர்ந்த ஒரு ஈழத்து நூலகவியலாளரின் பார்வையில் உலகத் தமிழரின் இலக்கிய முயற்சிகளும், தான் சார்ந்த நோக்குகளும் இந்நூலில் பதிவாகியுள்ளன. இலங்கை, இந்தியா, மலேசியா, ஐரோப்பா உள்ளிட்ட பல்வேறு நாடுகளிலும் வெளியாகிய சஞ்சிகைகளிலும் வார இதழ்களிலும், இணையத் தளங்களிலும், வானலைகளிலும் அவ்வப்போது வெளியாகிய இவரது பல்வேறு கட்டுரைகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இருபது கட்டுரைகள், தாயகம், அயலகம், புகலிடம் என்ற மூன்று பிரிவுக்குள் இடம்பெற்றுள்ளன.

சளைக்காதுலண்டனிலிருந்து எழுத்துப்பணி ஆற்றிவரும் நூலகர் செல்வராஜா ஐரோப்பிய தமிழ் ஆவணக் காப்பகமும் ஆய்வகமும் (EUROPEAN TAMIL DOCUMENTATION and RESEARCH CENTRE - 2008) என்ற அமைப்பை இலண்டனில் வாழும் சில புத்திஜீவிகளின்

உதவியுடன் உருவாக்கியுள்ளார். பிரித்தானிய அறக்கட்டளையாக (Charity) லண்டனில் மற்றும் புலம் பெயர் தேசங்களில் வாழும் ஆய்வாளர்களுக்கும், எதிர்கால ஈழத்துத் தமிழ் சிறார்களுக்கும் எமது இனம் கலாசாரம் பற்றிய ஆவணங்களை சேகரித்து பாதுகாத்து வழங்கும் நோக்குடனும் இவ்வமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

2002ஆம் ஆண்டு முதல் லண்டனில் இயங்கும் ஐ.பீ.சீ. தமிழ் வானொலியில் வாரம் தவறாமல் காலைக்கலசம் என்ற நிகழ்ச்சியின் வாயிலாக 20 நிமிடங்கள் ஈழத்துப் படைப்புலகம் மற்றும் படைப்பாளிகளை உலகத் தமிழருக்கு அறிமுகம் செய்து வருகின்றார்.

பாலரவி:

மட்டக்களப்பிலிருந்து 1985இல் புலம் பெயர்ந்து லண்டனில் வாழும் கவிஞர் பாலரவியின் ஈழ விடுதலை உணர்வு கொண்ட கவிதைகளின் தொகுப்பே **மண் போற்றும் விண்மீன்கள்**. இவரது முன்னைய கவிதைத் தொகுப்பாக **எண்ணங்களில் வண்ணங்கள்** வெளிவந்திருந்தது.

சக்தி சக்திதாசன்:

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக பிரித்தானியாவில் வாழும் சக்தி சக்திதாசன், **கண்ணதாசன் ஒரு காவியம்** என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். தமிழக கவிஞர் கண்ணதாசன் பற்றியதும் அவர் எழுதிய பாடல்கள் பற்றியதுமானதொரு இலக்கியப் படையல் இந்நூலாகும். இதுதவிர தமிழ்ப் பூங்கா என்ற மின்னிதழை நடத்திவரும் இவர் இணையத்தினூடாக தன் கவிதைகளையும் பிற படைப்பிலக்கியங்களையும் அவ்வப்போது வெளியிட்டு வருகிறார். மணிமேகலைப் பிரசுரமாக இதுவரை இவரது 6 நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. யாழ்ப்பாணம் நல்லூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் 1975 முதல் லண்டனில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

பாலசுகுமார்:

பாலசுகுமார் என்று அழைக்கப்படும் பாலசிங்கம் சுகுமார், **கொட்டியாரம்: இலக்கிய மரபு** என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். ஈழத்தின் புராதன வரலாற்றுச் சான்றுகள் நிறைந்த

இடங்களுள் கொட்டியாரப் பிரதேசமும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இளக்கந்தை, இலந்தத்துறை, வெருகல் ஆகியவை இப்பிரதேசத்தின் புராதன துறைமுகங்களாக விளங்கியவை. பல கிராமங்களை உள்ளடக்கிய இம்மண்ணில் விளைந்த இலக்கியங்களின் தொகுப்பாகவும், இம்மண் பற்றிப் பேசும் படைப்புக்களின் தொகுப்பாகவும் அமைந்த இந்நூல் அரியதொரு பிரதேச வரலாற்று நூலாகவும் அனாமிகா பதிப்பகத்தின் 15வது வெளியீடாகவும் அமைகிறது.

இவர் எழுதிய உலக அரங்க வரலாறு என்ற நூலில் மேலைத்தேய அரங்க வரலாறு தொடக்கம் சிங்கள அரங்க வரலாறு வரை அரங்கின் (Theatre) சகல வரலாற்று மூலங்களையும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

சூ.யோ.பற்றிமாகரன், ரீற்றா பற்றிமாகரன்

சூ. யோ. பற்றிமாகரன், 34 வருட ஊடகவியல் அனுபவமும் 29 வருட ஆசிரியர் அனுபவமும் கொண்டவர். தற்போது இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து, பிரித்தானியாவில் ஓக்ஸ்போர்ட் நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். இவர் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் **ஈருளிய திருக்கோளறு பதிப்பகம்** என்ற நூலை எழுதியுள்ளார்.

திருமதி ரீற்றா பற்றிமாகரன் தான் எழுதிய **சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வும் கலைகளும்** என்ற நூலில் சங்கத்தமிழை இன்றைய காலத்திற்கேற்ப இலகுபடுத்தி, சங்ககாலம் குறித்து தான் புரிந்து கொண்டவற்றையும் அறிந்து கொண்டவற்றையும் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்தித் தந்துள்ளார்.

இவர் எழுதிய **தமிழீழத் தமிழர்கள்** என்ற நூல் பன்னிரண்டு வயதுக்கு உட்பட்டோருக்கு இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறு, அவர்களது கலாசாரம் பாரம்பரிய விழுமியங்கள் என்பவற்றை கற்பிக்கும் நோக்குடன் எழுதப்பட்டது.

கோபன் மகாதேவா:

பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா, கோபன் மகாதேவா சிறுகதைகளும் நாடகங்களும் என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இந் நூலில் 14 தமிழ் படைப்புக்களும் 7 ஆங்கிலப் படைப்புக்களுமாக மொத்தம் 21 ஆக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

பேராசிரியர் கோபாலபிள்ளை மகாதேவா யாழ் மத்திய கல்லூரியின் மாணவராக இருந்த காலத்தில் 1948இல் எழுத்துத் துறையில் கால் பதித்தவர். 1980 முதல் 2010 வரை இவர் எழுதிய படைப்புக்கள் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவரது பெரும்பான்மையான படைப்புகள் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவரது பெரு முயற்சியின் பயனாக எழுந்ததே பிரித்தானிய ஈழவர் இலக்கியச் சங்கம் என்ற இலக்கிய சந்திப்பு அரங்கமாகும். இவ்வமைப்பின் மூலம், இவர் பூந்துணர் என்ற தொகுப்பினை ஆண்டுதோறும் வெளியிட்டு வருகின்றார். 2007, 2010, 2012, 2014 ஆகிய நான்கு ஆண்டுகளில் நான்கு தொகுதிகளை பூந்துணர் கண்டுள்ளது.

சுப்பிரமணியம் விசாகன்:

சுப்பிரமணியம் விசாகன் எழுதிய இலங்கையில் மனிதக் குடியமைவு மரபணுவியல் அழிப்பு படையிலான ஆய்வு உருவரை என்ற நூலில், பாமர மக்களை நம்ப வைக்கக்கூடிய புனைவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே இலங்கை வரலாறு இதுவரை காலமும் உருவாக்கப்பட்டு வந்துள்ளதாகவும் இவ்வகையில் எழுதப்பட்ட வரலாறானது அரசியல் லாபத்தைத் தேடும் பலதரப்பட்டோராலும் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது எனவும் புனைவுகளைத் தவிர்த்து 21ஆம் நூற்றாண்டில் வளர்ந்து வரும் மரபணுவியல்(DNA) ஆய்வுகளின் பின்னணியில் வரலாறு விளங்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதே இந்நூலின் நோக்கமாகவுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கையின் தேசியம் குறித்த முரண்பாடுகள் சமகால அரசியலின் யதார்த்தங்கள், அவற்றுக்கப்பால் இத்தீவில் மனிதப் பண்பாட்டின் மூலங்களைப் புரிந்து கொள்ள மாண்டவியலாளர் விசாகனின் இந்நூல் பெரிதும் உதவுகிறது.

தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம்:

விரிவுரையாளராக இலங்கையில் பணியாற்றிய தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம் அவர்கள், பின்னாளில் லண்டனுக்கு புலம் பெயர்ந்து வந்து குடும்பத்தினருடன் வாழ்ந்து

வருகிறார். 2000ம் ஆண்டு முதல் லண்டனில் மொழிபெயர்ப்பாளராக பணியாற்றி வரும் இவர் பல சைவ சித்தாந்த, தத்துவ, விஞ்ஞான நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

இவை தவிர சிறுவர்களுக்காக பிராணிகள் ஊறும் அறிவியல் கதைகள் என்ற தொகுப்பில் உருவகக் கதைகள் மூலம் சமகால நிகழ்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் பதிவுகளை அறநெறியில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்ட ஆசிரியரின் ஆரோக்கியமான சமுதாயப் பார்வை அணி செய்கிறது. மேலும் இவர் ஆசிய ஆபிரிக்க ஐரோப்பிய இனங்களின் தனித்துவமான வரலாறுகள், குமரிக்கண்டம் முதல் சுமேரியா வரை தமிழர் வரலாறுகள், தமிழகப் பூர்வீக வரலாறும் அரிய செய்திகளும் போன்ற இன்னும் பல நூல்களை நமக்குத் தந்துள்ளார்.

அடைக்கலமுத்து அமுதசாகரன்:

அமுதுப் புலவர் என எம்மவரால் அன்புடன் அழைக்கப்படும் இளவாலை அடைக்கலமுத்து அமுதசாகரன், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் நெடுந்தீவைப் பிறப்பிடமாகவும் இளவாலைக் கிராமத்தை வாழிடமாகவும் கொண்டிருந்தவர். ஓய்வுபெற்ற முதலாம் தர ஆசிரியரான இவர் இளவாலை அமுது என்று ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பரவலாக அறிமுகமானவர். 1984ஆம் ஆண்டு முதல் தாயகத்திலிருந்து குடும்பத்துடன் புலம் பெயர்ந்து வந்து லண்டன் மிடில்செக்ஸ் பிரதேசத்திலுள்ள ஹரோ நகரின் நோர்த்த்ஹோல்ட் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தவர். சுமார் ஏழு தசாப்தங்களாக இலக்கியத் துறையில் வேரோடி விழுதெறிந்து, ஆலமரமாக வீற்றிருந்த அமுதுப் புலவரின் முதலாவது ஆக்கம் 1938ஆம் ஆண்டு சத்தியவேத பாதுகாவலனில் மாதா அஞ்சலி என்ற தலைப்பில் பிரசுரமாகியிருந்தது. பத்திரிகைகளிலும் பெரும் பாலான சஞ்சிகைகளிலும் உலகெங்கும் வெளியாகிய பல்வேறு சிறப்பு மலர்களிலும் அமுதுப் புலவரின் படைப்புக்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. நூலுருவில் வெளிவந்த இவரின் வெளியீடுகளான நெஞ்சே நினை, இவ்வழிச் சென்ற இனிய மனிதன், காக்கும் கரங்கள், அன்பின் கங்கை, அன்னை தெரேசா, மடுமாதா காவியம், அின்னம்மாள் ஆலய வரலாறு, அமுதுவின் கவிதைகள், இந்த வேலிக்குக் கதியால் போட்டவர்கள் ஆகிய நூல்கள் ஈழத்துத் தமிழ்

மக்களினதும் புலம் பெயர் தமிழ் மக்களினதும் இல்லம் தோறும் வலம் வருகின்றன. மனதைத் தொடும் வசனங்களாலும், மரபுக் கவிதைகளாலும் மணம் பரப்பி வருகின்றன.

அமுதுப் புலவர் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டினை கௌரவிக்கும் வகையில் பல்வேறு அறிவுசார் நிறுவனங்களும் அவரைக் கௌரவித்திருக்கின்றன. இவரது சமய இலக்கியத் தொண்டினைக் கௌரவித்து 2004ஆம் ஆண்டில் ரோமாபுரியில் பரிசுத்த பாப்பரசர் அவர்களால் செவாலியர் விருது வழங்கப்பட்டது. பின்னர் 2005இல் இலங்கை அரசாங்கம் அமுதுப் புலவருக்கு கலாபூஷணம் விருதையும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டத்தையும் அதே ஆண்டில் வழங்கியிருந்தன. 2006இல் கனடாவிலிருந்து தமிழர் தகவல் நிறுவனம் தமிழர் தகவல் விருதினையும் வழங்கியிருந்தது. 23.02.2010 ஆம் ஆண்டு அமுதுப் புலவர் தன் உலக வாழ்வை விட்டு இறைவனடி சேர்ந்தார்.

ஈ. கே. ராஜகோபால்:

லண்டனில் தொடர்ந்து 17 வருடங்களாக புதினம் பத்திரிகையை நடாத்தி வரும் புதினம் ஆசிரியர் ஈ. கே. ராஜகோபால் அவர்கள் 1985இல் தாயகத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து லண்டனில் வாழ்ந்து வருகிறார். இவர் எழுதிய வல்வெட்டிழ்துறையிலிருந்து **அமெரிக்கா வரை கப்பலோட்டிய தமிழர்கள்** என்ற நூல் பலரது பாராட்டுக்களையும் பெருமதிப்பையும் பெற்றது. மற்றும் வி. பி. யின் சோவியத் யணக் கதை என்ற நூலையும் இவர் எழுதியுள்ளார்.

வ.மா.குலேந்திரன்

லண்டனில் தமிழினி பத்திரிகையை நடாத்திவரும் வ.மா.குலேந்திரன் அவர்கள் அண்மையில் **கிங்கிளாந்து மகாராணி எலிசபெத்** என்ற மாட்சிமைமிக்க மகாராணியார் பற்றிய நூலை எழுதியுள்ளார். இந்நூல் தமிழில் மகாராணியார் பற்றி எழுதப்பட்ட முதலாவது நூல். இந்நூல் ஒரு சுவையான நாவலைச் சலிப்பின்றி படிப்பது போன்று அழகான நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இவர் தொகுத்து வழங்கிய முதலாவது நூலின் பெயர் **“கடல் அணர்த்தம்”** சனாமிப் பேரழிவினை மையமாக வைத்து இந்நூல் எழுதப்பட்டது.

ப.வை.ஜெயபாலன்:

தாயக உணர்வு பீறும் உள்ளத்தோடு புலம்பெயர்ந்து இலண்டனில் வாழும் கவிஞர் ப.வை.ஜெயபாலனின் முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பு 50 கவிதைகளைக் கொண்ட **நிழல் தேரும் தமிழன்**, என்ற சந்த ஓசை கெந்திடும் வார்த்தைகளால் தொகுக்கப்பட்ட தொகுப்பாகும்.

எஸ்.கருணானந்தராஜா:

‘யுகசாரதி’ என்ற புனைபெயரைக் கொண்ட எஸ்.கருணானந்தராஜா **ஈழத்தாய் சபதம்** என்ற நூலை வடித்துள்ளார். இந்நூல் பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதத்தை அடியொற்றி, ஈழத் தமிழரின் இதிகாச, சரித்திர, சமகால வரலாறுகளை ஆங்காங்கே கவிதை வடிவில் தொட்டுச் செல்கிறது.

இவர் எழுதிய **பாரதியின் குயில்பாட்டுள் தத்துவ மர்மம்** என்ற நூல் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் குயில்பாட்டு அவரது வாழ்க்கையின் சாரத்தை வேதாந்தத்தினூடாக நோக்கும் ஒரு முயற்சியாகக் கருதப்படுகிறது. அந்தக் குயில்பாட்டின் தத்துவ மர்மத்தை நூலாசிரியர் ஆய்வுக்குட்படுத்தியுள்ளார்.

இது தவிர **வள்ளுவன் காதல்** என்ற தலைப்பில் ஆறு தொடர்களில் திருக்குறளில் காமத்துப் பாலில் உள்ள குறள்வெண்பாக்கள் சிலவற்றின் கருவை சுவையான ஆறு கவிதை களாக்கி தந்துள்ளார். நூலாசிரியர் அத்துடன் நான்கு மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளும் 15 பிற அரசியல் நெடியற்ற கவிதைகளும், ஒரு சிறுகதையும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன.

த.ஜெயபாலன்:

லண்டனில் இயங்கும் பிரபல்யமான இணையத்தளமான தேசம்.கொம்இணையத்தள தாபகரான தம்பிராஜா ஜெயபாலன். சமூக அரசியல் பின்புலத்தில் நிறைய எழுதிவருபவர். சமூகச் சீர்கேடுகளை பொதுவெளியில் துணி கரமாக விசாரணைக்குட்படுத்தும் தேசம் கட்டுரைகள் பலவற்றின் உரித்தாளரான இவரது படைப்புக்கள் நூலுருவில் வெளி வந்துமுள்ளன.

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற தலைப்புடன் வெளிவந்த தேசம் சிறப்பிதழ், நூலகவியலாளர் என்.செல்வராஜாவுடன்

இணைந்து, த.ஜெயபாலன் தொகுத்து ஏப்ரல் 2003இல் வெளியிட்ட மலராகும். இலண்டனிலிருந்து சிற்றிதழாக ஆரம்பத்தில் வெளிவந்த தேசம் சஞ்சிகையின் வெளியீட்டாளரின் ஆதரவுடன் 05.04.2003 அன்று இலண்டன் Stratford Library Hall இல் மலேசிய தமிழ் இலக்கிய நிகழ்வும், மலேசிய தமிழ் நூல்கண்காட்சியும் இடம்பெற்றன. அத்தருணம் வெளியிடப்பட்ட தேசம் சிறப்பிதழ் இது. இவ்விதழில் மலேசிய இலக்கியம் பற்றிய ஈழத்து, மலேசிய எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களும், கண்காட்சியில் வைக்கப்பட்ட 200க்கும் மேற்பட்ட மலேசிய சஞ்சிகைகள், நூல்கள் ஆகியவற்றின் விபரங்கள் கொண்ட மலேசிய நூல்தேட்டம் பதிவுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இலங்கையின் தமிழ்க் கல்விச் சமூகம்: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் ஒரு யார்வை என்ற நூல் நவம்பர் 2010இல் வெளிவந்தது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் நடவடிக்கைகளை விமர்சனத்துக்குள்ளாக்குவதனுடாக இலங்கையின் தமிழ்க்கல்விச் சமூகம் பற்றிய தனது பார்வையை இதிலுள்ள ஐந்து ஆக்கங்களினூடாக ஊடகவியலாளர் த.ஜெயபாலன் முன் வைக்கின்றார். லண்டனிலிருந்து இயங்கும் தனது 'தேசம்' இணையத்தளத்தில் வெளியாகிய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் பற்றிய மூன்று விரிவான கட்டுரைகளும், பேராசிரியர் ரட்ணஜீவன் ஹூல் அவர்களுடனான விரிவான நேர்காணல் ஒன்றும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. தேசம் சஞ்சிகையில் இக்கட்டுரைகள் ஜூலை 2010-நவம்பர் 2010 இடைப்பட்ட காலப்பகுதிகளில் வெளியாகிய வேளையில் பலராலும் இக்கட்டுரைகள் தொடர்பாகவும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் தொடர்பாகவும் வழங்கப்பட்ட தேர்ந்த பின்னூட்டங்களும் பின்னிணைப்பாக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

சாதியப் போராட்டம் சில குறிப்புகள் என்ற நூல், சி.கா.செந்தில்வேல் அவர்களுடனான ஒரு நேர்காணலாகும். த.ஜெயபாலன் இதனை பெப்ரவரி 2008இல் எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்க வரலாற்றிலும் வட இலங்கையில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டங்களிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டவர்

சி.கா.செந்தில்வேல். 1963இல் தன் 20ஆவது வயதில் தன்னை கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைத்துக்கொண்டவர். 1989இலிருந்து புதிய ஜனநாயகக் கட்சியில் பொதுச் செயலாளராகப் பணியாற்றியவர். 45 வருட இடதுசாரி அரசியல் வரலாற்றையும் போராட்ட வரலாற்றையும் கொண்ட இச்சமூகப் போராளியின் பார்வைப் பதிவுகளாக இந்த நேர்காணல் அமைகின்றது. இந்நேர்காணல் 6.1.2008இல் பாரிசில் வைத்து தேசம் சஞ்சிகை ஆசிரியர் த.ஜெயபாலனுக்கு வழங்கப்பட்டது.

Tamillain Barre Syndromeமும் தமிழ் சமூகத்திற்கான புதிய அரசியல் கலாசாரத்தின் அவசியமும் என்ற நூல் செப்டம்பர் 2010இல் வெளியிடப்பட்டது. **யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் எதிர்காலம்** என்ற மேலட்டைத் தலைப்புடன் வெளியிடப்பட்டுள்ள இந்நூல், தேசம்நெற் இணையத்தளத்தில் வெளியாகிய ஒரு கட்டுரையின் நூல்வடிவமாகும். Guillaín-Barre Syndrome என்பது மனித நரம்புத் தொகுதியின் முடிவுப் புள்ளிகளைத்தாக்கி படிப்படியாக மனிதனை செயலிழக்கச் செய்யும் கொடிய நோயாகும். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் புத்திஜீவிகள் மத்தியில் அவர்களது சுதந்திரமான சிந்தனைத் திறனைத் தாக்கி அவர்களைச் செயலிழக்கப்பண்ணி ஒட்டுமொத்த தமிழ்ச் சமூகத்தின் செயல்திறனையே அழிக்கும் ஆபத்தான சமூக அரசியல் போக்கினை மேற்கண்ட நோயுடன் ஒப்பிட்டு இவ்விமர்சனக் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழ்ப் புத்திஜீவிகளின் சமூக அரசியல்போக்குகளை வெளிப்படையாகவும், நேரடியாகவும், சமூக சுத்திகரிப்புச் சிந்தனையுடனும் இனங்கண்டு சாடுவதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

மயூரன் அம்பலவாணர்:

வவுனியன் என்ற புனைபெயரில் அரசியல் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை புகலிடத்திலிருந்து எழுதிவருபவர் மயூரன் அம்பலவாணர். இவர் எழுதிய இலக்கிய ஆய்வு நூல் **இராமாயணத்தின் வரலாற்று நம்பகத்தன்மை: விமர்சனரீதியான ஒரு மதிப்பீடு** என்ற நூலாகும். 2010இல் வெளிவந்த இந்நூல், இராமாயணம் ஒரு வரலாறா, இலக்கியமா என்ற சர்ச்சைக்கான அடிப்படைக் காரணிகளை இனங்காணும் ஒரு முயற்சியாக

வெளிவந்துள்ளது. இராமாயணத்தின் வகைகள், மூல இராமாயணத்தின் தோற்று வாய், அயோத்தி பற்றிய குழப்பநிலை, இராமாயணம் எழுந்த காலம் பற்றிய சர்ச்சை, சங்க இலக்கியங்களில் இராமாயணம் பற்றிய குறிப்புகள், இராமர்-சீதை பற்றிக் கூறப்படும் மாற்றுக் கருத்துகள், இராவணனின் பத்துத் தலைகள் பற்றிய குழப்பநிலை, இலங்கை பற்றிய குழப்பம், சர்ச்சைக்குட்படும் இராமர் பாலம், கம்பன் ஓர் அபரபிரமணம், இராமாயணத்தில் இடைச் செருகல்கள், இலங்கை மாமன்னன் இராவணேஸ்வரன், சிவதாண்ட தோத்திரத்தை அருளிய இராவணன், சித்தவைத்தியன் இராவணன், இலங்கையில் பதிந்த இராவணன் தடங்கள், இலங்கைக்கு அப்பால் இராவணனின் தடங்கள், இராவணன் பற்றி எழுந்த நூல்கள் என்பன போன்ற இன்னோரன்ன தலைப்புகளினூடாக இவ்வாய்வு சுவைபட விரிகின்றது. இந்நூல் சிந்தனை வட்டத்தின் 316ஆவது நூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஈழத்தின் வன்னிப் பிரதேசத்தின் வவனிக்குளத்தில் 24.9.1979இல் பிறந்த அ.மயூரன், தனது உயர் கல்வியை வவுனியா விபுலானந்தர் மகாவித்தியாலயத்தில் பெற்றவர். தற்போது புலம்பெயர்ந்து லண்டனில் வாழ்ந்து வருகின்றார்.

பசுந்திரா சசி

இளம் எழுத்தாளரான பசுந்திரா சசி என அழைக்கப்படும் பசுபதி சசிகரன் நெடுந்தீவில் பிறந்து பின்னர் வவுனியா - முதலியார்குளம் செட்டிக்குளத்தில் வாழ்ந்து தற்பொழுது இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்து வருகிறார். 2013ஆம் ஆண்டு எழுத்துலகத்திற்குள் பிரவேசித்த இவர் கனடா உதயன், ஒரு பேப்பர், மன ஓசை, காற்றுவெளி, வெற்றிமணி போன்ற புகலிடத்துப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் தாயகத்தில் வீரகேசரி, தினக்குரல் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். இவரது மடு என்ற தலைப்பிலான நாவல் வீரகேசரி வார இதழில் தொடர்கதையாக வெளிவந்தது. அண்மையில் கட்டக்காடு என்ற நாவலையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

நவஜோதி யோகரட்ணம்:

கவிஞரும் சிறுகதை எழுத்தாளரும் கட்டுரை எழுத்தாளருமான நவஜோதி

யோகரட்ணம் லண்டனில் நடைபெறும் ஈழத்து இலக்கிய நிகழ்வுகளை சன்ரைஸ் வானொலி வாயிலாகப் பதிவு செய்து வருபவர். ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியவாதியான பிரபல எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியரின் மூத்த புதல்வியான இவரது எனக்கு மட்டும் உதிக்கும் கூரியன் என்ற கவிதைத் தொகுப்பு 2005ஆம் ஆண்டில் வெளியாகி லண்டனில் வெளியான முதல் தமிழ் பெண் கவிஞரின் தொகுப்பாக பாராட்டுப் பெற்றது. இவர் லண்டனில் தமிழ் பணம் எழுத்தாளர்கள் என்ற தலைப்பில் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரை பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது.

நிவேதா உதயராயன்

இளம் பெண் எழுத்தாளரான நிவேதா உதயராயன் கடந்த 27 ஆண்டுகளாக புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து வருகிறார். ஜேர்மனியில் பல வருடங்கள் வாழ்ந்து தற்பொழுது லண்டனில் வாழ்ந்துவரும் இவர் தமிழ் மீது மிகவும் ஆர்வம் காட்டிவரும் ஒருவர். கடந்த 14 வருடங்களாக தமிழ் சிறார்களுக்கு தமிழ் மொழிக்கல்வி பயிற்றுவித்து வருகிறார். இவரது நிறம் மாறாத உறவுகள் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு புலம்பெயர் தேசத்து தமிழ் உறவுகளை, அவர்களது நடைமுறை வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை, மாறிவரும் கலாசார பண்பாட்டுச் சிக்கல்களைக் கருப்பொருள்களாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டது. இது தவிர வரலாற்றைத் தொலைத்த தமிழர்கள் என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார்.

இங்கிலாந்தில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஒரு சில எழுத்தாளர்களது பெயர்களும் ஆக்கங்களும் கிடைக்காத காரணத்தால் இக்கட்டுரையில் அவர்கள் உள்வாங்கப்படாது விடுபட்டிருக்கலாம். அவர்களையும் உள்வாங்கினால் இந்தக் கட்டுரை முழுமைபெறும் என்பது எனது நம்பிக்கை. இந்தக் கட்டுரையை வரைவதற்கு நூலகர் என்.செல்வராஜாவின் தொகுப்புகளான நூல்தேட்டம் தொகுதிகள் பெரிதும் உதவின என்ற உண்மையை நன்றியுடன் இங்கே பதிவு செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

கீழ்ப் பிளந்த
மீன்களின் வயிற்றிலிருந்து
உருவிய குடல்களை
ஒரு பக்கத்தே ஒதுக்கியபடி நான்..

இன்னும் சில நிமிடங்கள்தான்
நாரிக்கடுப்பை சற்று ஆற்றுவதற்கு
மதிய உணவு இடைவேளை மணி
ஒலித்து விடும்...
குவியும் மீன்குடல்கள்...

நீ ஏன் அதிகம் பேசுவதில்லை?

எதைப்பேசுவது?

வேலைப்பழு தெரியாமலிருக்க
ஏதாவது பேச!

கறுகறுப்பாக மீன்களைக் கீழ்ப் பிளக்கும்
பெண்மணி 'சிக்கறி'

உங்கள் தேசத்தின்
விசேட பறவை எது?

என்ன நினைத்தாவோ 'சிக்கறி'
சிரித்தபடி....

அப்படி எதுவும் எனக்குத் தெரியாது.

விசேட மரங்கள்?

நீ விசேடமென்று
எதனைக் கருதுகிறாய்?
அதே புன்னகையுடன் சிக்கறி.

'நத்தார்' தினத்துக்கு
'கிறான்' மரம் அப்படி விசேடமோ

அப்படி
இலையுதிர் காலம்,
இளவேனிற் காலம்,
வசந்த காலங்களில்... ?

இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட மீன்களை
கீழி ஏறிந்து விட்டு,
மரங்களையும் பறவைகளையும் பற்றியே
பேசுகிறாயே
மனிதர்களைப்பற்றிப் பேச மாட்டாயா?

அம்மணி!

மனிதத்தைப்பற்றிப் பேசியதாலும்
எழுதியதாலுமே நான்
எனது மண்ணைவிட்டு
ஓடவர நேர்ந்தது.

அதனால்..?

மனிதர்களைப்பற்றி பேசுவதில்லையென்றே
தீர்மானித்து விட்டாயா?

அப்படியென்று ஏதுமில்லை..!
கன்னத்தில் தெறித்த
மீன் ஊனை துடைக்கவும் முடியாத
நிலையில் நான்..!

நான் அழகானவனா?
என்னை உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?

பெண்ணே!

நீ அழகானவள் என்பதில்
எந்தப் பொய்யுமே இல்லை.
உன்னை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.
ஆனால்,
நான்தான் உன்னை
ரசிக்கமுடியாத நிலையிலுள்ளேன்.

நீ ஒரு புதுமையானவன்
உனது பேச்சுக்கள் புதிரானவை.

மதிய உணவு இடைவேளை மணி
விடுதலையளிக்க அலறியது.
நாரிக் கடுப்பு இப்போ
முக்கியத்துவமற்றுப் போயிருந்தது.

நத்தலி என்றால் அன்பு, கருணை, மனிதநேசம், அழகு என்று அர்த்தம் சொல்லலாம். அவனை நான் என்றுமே மறக்கமுடியாது. குழம்பிக் கொதித்த மன உலையை மெல்ல அன்பு நீர் வார்த்து வருடிய உள்ளத்தை எப்படி மறப்பது? அந்த நீலக்கண்கள், லேசான ஆசிய சாயல் கொண்ட வட்டமுகம், அழுத்தமான நாடி, பின்னோக்கிவாரி கலைத்து விடப்பட்ட பொன்னிறக்கூந்தல், வெள்ளைநிறச் சங்கில் மின்னும் ஒற்றைச் சங்கிலி என மன வெளியின் நிரந்தர ஓவியக்கீற்றல்கள்.

அவனை நான் முதலில் சந்தித்தது தாதி உடையில்தான். அப்போது பைத்தியக்கார வைத்திய விடுதியிலிருந்தேன். எனக்கு பிரமை என்றும் பைத்தியம் என்று பொருட்பட பிரெஞ்சில் ஏதோ ஒரு பெயர் சொன்னார்கள். இப்போது அது எனக்கு ஞாபகமில்லை. அந்த நிலையம் பாரிசின் புறநகர்ப்பகுதியிலிருந்தது. கூப்பிடு தூரத்தில் செயின் நதி அழகாக ஓடியபடி இருந்தது. அமைதி தழுவும் கட்டிடம். புற்றரைகளுக்கிடையில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் பாதைகள்.

இருபக்கமும் பூமரங்கள், செடிகொடிகள், பூக்களிலிருந்து வரும் வாசம் மனதை கிளர்த்தும், ஓவியக்கூடம் சங்கீதகூடம் பெருநகர கெடுபிடிகொழுவில் செத்த மனங்களை உயிர்ப்புறச் செய்ய கலைக்கூடங்கள். ம.... மனிதனுக்கு இன்னும் கலைகள் ஞாபகம் இருக்கிறது.

எனக்கு எல்லாமே நன்றாக நினைவிருக்கிறது பார்த்தவர்கள், பேசியவர்கள், நடந்த சம்பவங்கள், சிலர் பாடினர், சிலர்

அரற்றினர், சிலர் எங்கோ மூலையை நிலைகுத்தி வெறித்தபடி இருந்தனர். ஒரு இளவயதுப்பெண் ஆடைகளைக் களைந்து விட்டு அம்மணமாய் ஓடினாள். தாதிமார்

கலைத்தார்கள். அவள் அவர்களுக்கு தண்ணி காட்டியபடியே இருந்தாள். பாடியவர் பாடியபடி, நிலைக்குத்தி வெறித்தவர் வெறித்தபடியே, அவர்கள் அவர்கள் தமதுலகில். ஒரு சிலர் அவள் நிர்வாணத்தை தம்மை மறந்து ரசித்த படி. ஒரு பெண்ணின் நிர்வாண உடல் எவ்வளவு அழகானது என்பதை பட்டப்பகலில் அன்றுதான் கண்டுகொண்டேன்.

சித்தர்களையும் ஞானிகளையும் உதைக்க வேண்டும். நான் அமைதியாக இருந்தேன். எதிலும் ஓட்டுதல் இல்லை. எண்ணங்கள் குறியில்லா அம்பாய்ப் பாய்ந்தது. வானத்தைப் பார்த்த படியிருந்தேன். நிர்மலமான நீல வானம். மேகக்குஞ்சுகள் நீந்தின.

நிலா.... அட. வெண்ணிலா. உற்றுப் பார்த்தேன். சூழல் எங்கும் அமுத துளியில் தோய்ந்திருந்தன. எத்தனை நாளாயிற்று நிலாவைப் பார்த்து? பாரிசுக்கு

ச.தில்லைநடேசன் (பிரான்ஸ்)

வந்து நான்கு ஆண்டு களாக யார் எனக்கு நிலவை காட்டாமல் ஒளித்தார்கள்? எனக்கும் நிலவுக்குமான உறவு எப்படி அறுந்தது? எத்தனை இரவுகள் செக்கல் சோற்றோடு நிலவுக்கும் தீத்தி நான் சோறு சாப்பிட்டிருப்பேன்.

என்னை மறந்து பால்துளியில் நனைந்தபடி உறங்கியிருப்பேன்.... நிலாக்கால இரவுகளில் காதலி முகம்பார்க்க எத்தனை தடைகள் தாண்டியிருப்பேன்.

மேகக்குஞ்சுகளுக்கிடையில் என் காதற்கிளி தோன்றினாள். அழுதாள். குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். மன்னிப்புக் கேட்டாள். மன்றாடினாள். பின் மேகத்தில் கரைந்தாள். எனக்கு லேசாக கண்ணீர் துளிர்ந்தது. இப்போது அவள் இன்னொருவனின் மனைவி.

அந்த அழுத்தமா? அது மட்டுமா? என் மனத்திரையில் பல உருவங்கள், தொடர்ச்சியின்றி விம்பங்கள். கையில் துடுப்பாட்ட மட்டையுடன் சர்வதேச களமொன்றில் விளா சிக்கொண்டிருந்தேன். அம்மன் கோவில் வீதி கூத்துக்களரியில் பாண்டவர்க்காய் கிருஷ்ணனாக கௌரவர்களிடம் தூதுபோய்க் கொண்டிருந்தேன். சகல வசதியும் கொண்ட ஒரு வைத்தியசாலையில் கழுத்தில் ஸ்டதஸ் கோப்புடன் நோயாளிகளை பார்வை யிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று விம்பங்கள் மாறின. முண்டாசு கட்டிய பாரதியாய், பெரியாராய், தாடியுடன் மார்க்சாய், குறுந்தாடியுடன் லெனினாய் உலகமெங்கும் புரட்சிகள். மக்களின் குதூகல முகங்கள். நான் அமைதியாக தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தேன்.

நத்தலிதான் தட்டி எழுப்பினாள். எவ்வளவு நேரம் தூங்கியிருப்பேன். எத்தனை மணி, எதுவும் தெரியாது. அலாரம் ஏதும் காதருகில் அலறாதது இதம். ஒரு நாளின் அதிகாலை பறவைகளின் கொஞ்சல்கள், சிணுங்கல்கள், தேனாய் காதில் பாய்ந்தது. எவ்வளவு நாளாயிற்று அனுபவித்து. கண்ணை மூடிக்கொண்டு அமைதியாகக் காதைத் தீட்டினேன். என்னை யாரோ தூக்கிப்போய் ஊரில் விட்ட நினைவு. இன்னும் உற்றுக் கேட்டேன் நதி தவழும் இனிய ஓசை. ஓ.... மனம் மெல்ல...மெல்ல எந்தக் கணத்தில் என்னை நான் கொன்றேன்? நானா என்னைக் கொன்றது? இல்லை. இல்லை....திரும்பவும் தட்டினாள். கண்களை திறந்து அவளைப் பார்த்தேன். அன்று மலர்ந்த செம்பரத்தம் பூப்போல அழகு முகம்.

எனக்கு அப்போது பிரெஞ்சு அவ்வளவு தெரியாது ஆங்கிலமும், சர்வதேச அபிநயமும் உதவி செய்தது. நான் நத்தலி உருவில் என்

**இன வெறிப்பேய் வளர,
போர்ப் பிசாசு
மையம்கொள்ள, பிசாசு
கலைக்கவந்த பூசாரியும்
களத்தில் இறங்க, மனம்
எனும் முனியும் உதைக்க,
செயின் நதிக்கரையில்
வந்து விழுந்தேன்.
உழைத்தேன். பணம்
வந்தது. ஆனால் சுற்றம்,
மண்வாசனை? நான்
மரத்துக்
கொண்டிருந்தேன்.**

தாயைக் கண்டேன். வெறும் கூலிக்கு மாறடிக்கும் உணர்வு அவளிடம் நான் என்றுமே காணவில்லை. அவள் உடனிருந்தபோது என் சிந்தனைகள் எகிறவில்லை. அவள் போனதும் கரையை நோக்கி எழும் பேரலைகள் போல் நினைவுகள் தாக்கின. எந்தக் கணத்தில் இப்படி ஆனது? எனக்கு ரூபக மில்லை. இந்நிலை ஏற்கனவே ஒருமுறை நாட்டிலிருந்தது. அதிலிருந்து வெற்றிகரமாக மீண்டிருக்கிறேன். நம்பிக்கையிருந்தது. நான் சீராகிவிடுவேன். குழப்பம் நினைவலைகள் அமைதியாகிவிடும்.

சிறு வயதில் எனக்கொரு அழகான உலகம் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தது. அது அமைதி, தியாகம், உண்மையால் செதுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அற்புத உலகக் கனவில் வளர்ந்தேன். எதிலுமே சூரன் நான். படிப்பு, விளையாட்டு, கலை. எங்கள் கிராமத்தில் எனது பரம்பரைக்கும் எனது குடும்பத்திற்கும் தனி மரியாதை. சொத்து பணத்திற்காகவோ கிடைத்ததல்ல அது. அது வேறு கதை. சமூகத்திற்குப் பயன்படா மனிதன் மனிதனையல்ல என்பது என் அப்பாவின் தத்துவம். அதை என் மனமும் பற்றிக்கொண்டது வியப்பல்ல.

கல்லூரிக் காலங்களில் எனக்கொரு தேவதை காதலியாய் இருந்தாள். பின்பு பிரிக்கப்பட்டாள். அரைகுறையாய் பாடசாலை யிலிருந்து பியக்கப்பட்டாள். சாதி அரசுகள் அவள் கூந்தலைப் பிடித்து வீசி எறிந்தான். அவள் போய் விழுந்த இடம் அவள் சாதி

மணமகன் கால்களில். இருமரபும் துய்ய வந்த உயர்குல சைவப்பெண்ணைக் காதலித்தல் யாழ்ப்பாணதேச வழமைப்படி குற்றமாமே. உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா? எனக்குச் சத்தியமாகத் தெரியாது. வயலும் தோட்டமும், வத்தையும் தோணியும் கல்யாணம் செய்வது குற்றமென்றால் என் மனம் என்ன செய்யும். மனம் கவிதைகளால் அழுதது.

அடுத்த அடி என் கல்வியில் விழுந்தது. அதுதான் என் கனவுலகைச் சிதைத்திருக்க வேண்டும். இடையில் நடந்த கதை ஒன்று சொல்ல வேண்டும். என் முதற் காதலியின் பிரிவிற்கு ஒத்ததம் போட்டது ஒரு கிராமத்துக் கிளி. நீண்ட காலமாய் ஓரப்பார்வைகள், புன்சிரிப்புகள், உபசரணைகள், குறும்புகள் என் மனதிற்கு அமைதி தந்தது. அந்த அமைதியில் லயித்த வேளை என் இதயத்துக்குள் புகுந்து சிம்மாசனம் போட்டு அமர்ந்து விட்டாள்.

நான் சற்றும் எதிர்பாராமல் நடந்த இந்த நிகழ்வு எனக்கு இன்பமளிப்பதாக இருந்தது. ஆனால் அதுவே என்னை நரகத்தின் பள்ளத்தாக்குகளை நோக்கி வீசம் என கனவிலும் நான் நினைக்கவில்லை. வெளிநாட்டுப் பணம் கிராமத்தைச் சிதைத்துக் கொண்டிருந்த காலமது. என் கல்வியில் விழுந்த அடி காதலில் விழுந்தது. பரம்பரை மானத்தில் வீழ்ந்தது. நண்பர்கள் உடலில் வீழ்ந்தது.

ஒரு வகையில் வெறுக்கும் நாளது. இன்னொரு வகையில் கனவு மயிரிழை அறுந்து பூமியில் நான் கால் பதித்த நாளும் அதுதான். அது எனது மரண நாளாயிருக்க வேண்டும். தப்பிவிட்டேன். மனித சந்தடியில்லாத வீதியது. மதில் மறைக்கும் வீடுகள். வேலி கட்டிய வீடுகள். உச்சியில் சூரியன். கொதிக்கும் வெய்யில். குடிவெறியில் நால்வர். தனிமையில் நான்.

அடிவாங்கிக் கொண்டிருந்தேன். மயங்கும் வரை அடித்தார்கள். உதடு வெடித்து ரத்தம் வழிந்தது. நிற்க முடியவில்லை. வீதியில் விழுந்துவிட்டேன். தலைசுற்றி மயங்கும் நிலை. மெல்ல.... மெல்ல மயக்க....

“பளிர்” ஒரு சத்தம் மதில்மீது போத்தல் மோதும் ஓசை பீங்கான்கள் சிதறி உடம்பிலும் பட்டது. ஆபத்து. என் உயிருக்கு ஆபத்து. உள்ளுணர்வு ஆவேசமாய் திரண்டது. குப்புற கிடந்த நான் நரசிங்க வெறியோடு எழுந்தேன். தப்பியாக வேண்டும். திருப்பி அடிக்க முடியாது. வாய்விட்டு அலறினேன்.

“அம்...மா...மா”

யாரோ ஒருவன் வந்தான். அவன் கையில் தென்னம் மட்டை இருந்தது. அதன் பின்பு ஊரில் ஒரு குருசேத்திரமே நடந்தது. மனதின் முதற்சிதைவு அப்போதுதான் ஆரம்ப மாயிருக்கவேண்டும்.

கிராமத்துக்கிளி பச்சோந்தியாகிவிட்டது. என்னைத் தனக்கு யார் என்றே தெரியாது என்றே சொல்லிவிட்டாள். அன்றுதான் நான் உடைந்துபோனேன். மனச்சிதைவு, தெளிவு, வாழ்க்கைப்பற்றிய மூர்க்கத் தேடல். இன வெறிப்பேய் வளர, போர்ப் பிசாசு மையம் கொள்ள பிசாசு கலைக்கவந்த பூசாரியும் களத்தில் இறங்க, மனம் எனும் முனியும் உதைக்க, செயின் நதிக்கரையில் வந்து விழுந்தேன்.

உழைத்தேன். பணம் வந்தது. ஆனால் சுற்றும், மண்வாசனை? நான் மரத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

நான் திரும்பவும் கிளியைக் கண்டே யிருக்கக்கூடாது அவளும் பிரான்சில் தான் இருக்கிறாள் என்று தெரிந்திருந்தால் இங்கிருந்து எப்போதே ஓடியிருப்பேன். நான் வெளிநாடு வருவேனென்று அவள்

இயல்பாசலீவ ரீதச்சு, அத்தியம் பண்ணை ஆணுடனேதான் என் வாழ்வைப் பகீர்ச்சு சொன்ன முடியும். அப்படியொரு ஆணை இவ்வைய சந்திக்கவில்லை. சந்தித்தால் தீருமணம் செய்ய சொல்லீவன் என்றான்.

நான் மொனமாத ஜவன் சொல்லும் விசுவாசத்தை கீழ்ச்சுக்கொண்டு வந்தேன். தனக்கு ஆண் நண்பர்கள் இருப்பதாக கண்ணைச் சமீபடியபடி சொன்னான். எங்கள் சமுதாயம் இப்படியொரு பெண் சொன்னால் எப்படியிருக்கும் என்று என்னால் நினைத்துப் பரிசீலனை செய்ய இயலவில்லை. எத்தனை சொல்லால் கீழ்ச்சுக்கும் கழுஞ்சான், கல்யாணம் செய்ய சொன்னாவிட்டாலும் குழந்தை பெற்றுக்கொள்ள ஆசை என்றான். சிந்தியடி சொன்னான்.

கனவு கண்டாளா என்ன, இல்லை நான்தான் கண்டேனா!

எதிர்பாராத வேளை ஒன்றில் அவளைக் கண்டேன். அதனை எப்படிச் சொல்வது உருக்குலைந்த சிற்பம் ஒன்று உயிர்கொண்டு வந்ததுபோல். இதற்குமேல் என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. அவள் கணவனுக்கு ஏற்கெனவே இங்கு வேறொரு பெண்ணோடு தொடர்பாம். நான் கேள்விப்பட்டது உண்மை தான். அவள் விழிகள் கெஞ்சியது. நடந்த சம்பவங்களுக்கான பாவமன்னிப்பையா அவள் விழிகள் இறைஞ்சுகின்றது. என்னால் அவளை கோபிக்க முடியவில்லை. அந்தக் கணத்தில் தான் நான் இரண்டாவது தடவையாக உடைந்து போனேன்.

வைத்தியமும், நத்தலியின் கவனிப்பும், இயற்கையும் சுகமாக்க மனம் அமைதி அடைந்தது. வீட்டுக்கு வரவெளிக்கிட்டேன். கொஞ்சநாள் ஓய்வுக்குப் பின்பு வேலைக்குப் போகலாம். டாக்டரின் ஆலோசனை. நத்தலியிடம் விடை பெறவேண்டும். அன்று நத்தலி லீவு.

மீண்டும் தற்செயலாய் நத்தலியைக் கண்டேன். அவள்தான் என்னை முதலில் கண்டாள். சுரங்க ரெயில் நிலையத்தில் ரெயினுக்காக காத்திருந்தபோது திடீரென்று ஒரு கரம் எந்தோளைத் தொட்டது. நிமிர்ந்தேன். நத்தலி. அதே மலர்ந்த சிரிப்பு கவுண் போட்டிருந்தாள். தூர இருந்து பார்த்தபோது என்னை மாதிரி இருந்ததாகவும் கிட்ட வந்து பார்க்கலாம் என்று வந்ததாகவும் சொன்னாள். என்னை அடையாளம் கண்டதற்கு சந்தோசம் என்றேன்.

அவள் பிறந்த இடம் நோர்மோந்தி. படிப்பு எல்லாம் அங்குதான். வேலைக்காக பாரிசில். பெற்றோர் இல்லை. அவள் தன் தாய் தந்தையர் இறந்ததை மிக அழகாக தேர்ந்த நாட்டியக்காரியின் அபிநயத்துடன் செய்து காட்டினாள். எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவள் மனம் புண்படுமே என மறைத்தேன். ரயில் வந்தது. ஏறினோம். அதிக கூட்டமில்லை. எதிர் எதிராக முகம்பார்க்க இருந்தோம். ரயில் கீ..... ஓலி எழுப்பி கதவை மூடியபடி அசைந்தது.

அது சனிக்கிழமை ஒன்றின் இராப்பொழுது. அவள் வயதைக் கேட்டேன். 33 என்றாள். இன்னும் திருமணமாகவில்லையா என்று கேட்டேன். சிரித்தாள். ஏன் சிரிக்கிறாய்

என்றேன். ஒரு மாதத்திற்கு முன்பும் ஒரு இந்தியன் தன் வயதைக் கேட்டுவிட்டு இன்னும் திருமணமாகவில்லையா என்று கேட்டானாம். நான் அசடு வழிந்தேன்.

இயல்பாகவே நேசித்து, அதிகாரம் பண்ணாத ஆணுடனேதான் என் வாழ்வைப் பகிர்ந்து கொள்ளமுடியும். அப்படியொரு ஆணை இது வரை சந்திக்கவில்லை. சந்தித்தால் திருமணம் செய்துகொள்வேன் என்றாள்.

நான் மௌனமாக அவள் சொல்லும் விசயங்களை கிரகித்துக்கொண்டு வந்தேன். தனக்கு ஆண் நண்பர்கள் இருப்பதாக கண்ணைச் சிமிட்டியபடி சொன்னாள். எங்கள் சமூகத்தில் இப்படியொரு பெண் சொன்னால் எப்படியிருக்கும் என்று என்னால் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. எத்தனை சொல்லால் கிழிக்கும் கழுமுகள், கல்யாணம் செய்து கொள்ளாவிட்டாலும் குழந்தை பெற்றுக்கொள்ள ஆசை என்றாள். சிரித்தபடி சொன்னாள். தனக்கு குழந்தைகள் மீது கொள்ளை ஆசை என்று.

எனக்கு இவை எல்லாம் இப்போது அதிர்ச்சி தருவதில்லை. உடல் மனநிலைபற்றி விசாரித்தாள் சுகம் சொன்னேன். இனி ஒருக்காலும் மனதைச் சிதையவிடக்கூடாது. இப்படியான ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு போகக் கூடாது. அவள் எனக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அறிவுரையா அது அல்ல. அவள் கண்கள் கெஞ்சியது. அவள் மனமெல்லாம் என நல்வாழ்வுக்காய் யாசிப்பதுபோல் கெஞ்சினாள். எனது உடல் சிலிர்த்தது. மனம் கரைந்தது. இவள் யார், நான் யார்? எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்த எனக்கும் இவளுக்கும் என்ன பந்தம்? எனக்கு அழகை வந்துவிடும்போல் இருந்தது. நெஞ்சு நெக்கி உருகியது. என்மன நெகிழ்ச்சியை எப்படி இவளிடம் சொல்வது! வார்த்தைகள் இடக்குப்பண்ணும் கணநேரத்தில் அவள் கரங்களைப் பற்றினேன். என் உணர்வுகளை ஒன்று குவித்துக் கையில் முத்தமிட்டேன். என் கன்னத்தோடு அவள் கைகளை ஒற்றினேன். அவள் உணர்வுகளை வாங்கிக் கொண்டாள். பதிலுக்கு நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். அவள் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்தது. இறங்கினாள். இருளில் மறைந்தாள்.

(நன்றி: 1998 அம்மா இதழ்)

தமிழகத்தில்

ஈழத்துப் புலம் பெயர்ந்தோர்

இலக்கிய முயற்சிகள்

(இந்தியா)

கே. ஜி. சுகாதேவா

ஈழமண்ணில் இருந்து தமிழகத்துக்குப் புலம்பெயர்தல் என்பது சங்க காலத்திலிருந்தே இடம்பெற்றுவருகிறது. ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்ற கவிஞர் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் சென்று வாழ்ந்ததாக இலக்கியச் சான்றுகளிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இவரைத் தொடர்ந்து காலத்துக்குக் காலம் பலர் தமிழகத்துக்குச் சென்று தமது தமிழ்ப்புலமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். 19ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்துக்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழ்வளர்த்த அறிஞர்களாக நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர், உடுப்பிட்டிச் சிவசம்பு புலவர், புலோலியூர் கணபதிப்பிள்ளை, வண்ணார்பண்ணை கணேச பண்டிதர், புலோலியூர் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, கோப்பாய் சபாபதி நாவலர், சிறுப்பிட்டி தாமோதரம்பிள்ளை, நல்லூர் திருஞானம் பிள்ளை, சுன்னாகம் முருகேச பண்டிதர், ஆகியோர் அடங்கலாக இன்னும் பலர் அறியப்படுகின்றர். இவர்களுடைய புலப் பெயர்வு புலமை சார்ந்ததாக அமைந்தது.

1980 களுக்குப் பின்னர், ஈழமண்ணில் இடம்பெற்ற தமிழின விடுதலைப்போரின் காரணமாக, உயிர்ப் பாதுகாப்புத் தேடிப் பலர் உலகின் பலபாகங்களுக்கும் சிதறுண்டு சென்றனர். அவ்வாறு சென்றவர்களில் பெருந்தொகையானோர் பனிபடர்ந்த நாடுகளான ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்றனர். அவ்வாறு செல்ல முடியாதவர்களில் கணிசமானோர் ஈழத்துக்கு அணிமீத்ததாக உள்ள

தமிழகத்துக்குச் சென்றனர். தமிழகத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட இலங்கை மலையகத் தமிழர்களில் கணிசமானோரும் தமிழகம் சென்றனர். தமிழகம் சென்றவர்களில் அனேகமானோர் அகதிகளாகத் தமிழக அரசால் பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றனர். பலர் தமது சொந்த முயற்சியில் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தனர்.

இவ்வாறு தமிழகத்துக்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்றோரில் பலர் இலக்கிய முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டனர். இவ்வாறு இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டோரின் விபரங்களைத் தருவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்

சி.பன்னீர்செல்வம்

இலங்கை மத்திய மாகாணத்தின், நக்கிள்ஸ் மலைத்தொடரின் கொற்றகங்கை நதிக்கரையின் முதல் எழுத்தாளன். 1948 முதல் மார்ச் 1973வரை இந்தப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தவர். இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் சிறுகதைப்போட்டியில் முதல் பரிசான தங்கப்பதக்கம் பெற்றதன் மூலம் பிரபலமாகி, இன்றளவும் இடையறாது எழுதிக் கொண்டிருப்பவர். கலைக்கழக நாடகப்போட்டியிலும் இரண்டாம் முறை அனைவருக்குமான சாகித்திய மண்டலப் போட்டியிலும் முதல் பரிசுகளையும் 'வீரகேசரி' யின் மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கான சிறுகதைப் போட்டியில் இருமுறை பரிசுகளையும் பெற்று மலையக இலக்கியத்துக்கு புதுவளம் சேர்த்தவர்.

1980 கனடாவுக்குப் பின்னர், அமெரிக்காவில்

இடம்பெற்ற தமிழின

விடுதலைப் போரின்

காரணமாக, உயிர்ப்

பராகரத்துக்குரிய பலர்

உலகின் பலபாகங்களுக்கும்

சிற்றுண்டு சென்றனர். அவ்வாறு

சென்றவர்களில் பெருந்தொகையாளர்கள்

புரிந்துகொள்ளும் நாள்களான ஐரோப்பிய

நாடுகளுக்குச் சென்றனர். அவ்வாறு

செல்ல இடையாடல்களில் கணிசமானவர்கள்

அழிந்துகொண்டு அணைத்துக்கொண்ட உள்ள

தமிழகத்துக்குச் சென்றனர். தமிழகத்தைப்

புரட்சிகரமாகக் கொண்ட இலங்கை

மலையகத் தமிழர்களில் கணிசமானவர்களும்

தமிழகம் சென்றனர். தமிழகம் சென்றவர்களில்

அனாதைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தவர்களும்

அரசால் பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றனர்.

பலர் தமது சொந்த இயற்கையில்

வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தனர்.

இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் பிரபல இதழ்கள் அனைத்திலும் எழுதியுள்ளார். கதை, கவிதை, நாடகம், கட்டுரை, நாவல் என இவரது படைப்புலகம் நீண்டது.

இலங்கையின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளான கதைக்கணிகள், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துச்சிறுகதைகள், மலையகச் சிறுகதைகள், சுதந்திரன் சிறுகதைகள், Ocean Boat (ஆங்கிலத் தொகுப்பு) ஆகியவற்றில் இவரது கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஐரோப்பிய எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் சிறுகதைக்கான பரிசு, லண்டன் கூடரொளி வெளியீட்டுக்கழகத்தின் கவிதைக்கான பரிசு, தமிழ்நாடு இயல் இசை நாடக மன்றத்தின் நாடகத்திற்கான பரிசு, தமிழ் நாடு கலை இலக்கிய மன்றப்பரிசு, நாவலுக்காக 'கலை மகள்' சஞ்சிகையின் முதற்பரிசு, இலக்கிய சிந்தனை பரிசு உட்பட ஏராளமான பரிசுகளை தனது ஐவகைப்படைப்புகளுக்காகப் பெற்றவர். இலங்கை, இந்திய வானொலிகளில் இவரது நாடகங்கள் ஒலிபரப்பாகியுள்ளன.

'ஒருசாலையின் சரிதம்' கவிதைத் தொகுப்பினை, சிவகாசி மகளிர் கல்லூரி மாணவி ஒருவர், மதுரை காமராஜர் பல்கலைக் கழக எம்.ஏ. பட்டத்தேர்வுக்காக ஆய்வுசெய்து எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றுள்ளார்.

'எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள்' என்ற ஆய்வு நூலின் ஆசிரியர்களில் இவரும் ஒருவர்.

இவரது நூல்கள்: (சிறுகதைத் தொகுதிகள் - 3) திறந்த வெளிச் சிறைகள், ஜென்ம பூமி, அகதிகள் தெரு.

கவிதை நூல்கள்: ஒரு சாலையின் சரிதம், திறந்தே கிடக்கும் வீடு,

காவியம்: தேயிலைப்பூக்கள்

நாவல்: வரங்கள்

இவைதவிர மனித உரிமைகள் ஆய்வு குறித்து 10க்குப் மேற்பட்ட சிறு வெளியீடுகள்.

இலங்கையில் டிஸ்பத்துவ அரசினர் கலவன் பள்ளியில் GCE முடித்த இவர், தமிழ் நாட்டில் மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியல் விஞ்ஞானத்தில் எம்.ஏ.பட்டம் பெற்றுள்ளார்.

'சென்ற வாரம்' மனித உரிமைகளுக்கான ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவர்.

பத்திரிகைப்பணியை ஊழியமாகக் கொண்ட கே.ஜி. மகாதேவா

கே.ஜி. மகாதேவா, மிக இளம் வயதி லேயே பத்திரிகைத்துறையைத் தமது பணியாகவும் ஊழியமாகவும் தைரியத்துடன் தேர்ந்தெடுத்து, அத்துறையிலிருந்து தம்மை அந்நியப்படுத்தாத ஒரு வாழ்க்கையை இன்றும் தொடருகின்றார்.

பதினொரு வயதில் பேனாபிடித்து, சுன்னாகம் 'ஈழகேசரி' வார இதழ் மாணவர் பகுதிக்கு குட்டிக்கதைகளும் கட்டுரைகளும் எழுத ஆரம்பித்த கே.ஜி.மகாதேவா, இருபத்தோராவது வயதில் யாழ். 'ஈழநாடு' பத்திரிகை ஆசிரியர் பகுதிக்குள் காலடி பதித்து பின்னர் செய்தி ஆசிரியரான காலப்பகுதியில் 1981 மற்றும் 1988ம் ஆண்டுகளில் 'ஈழநாடு' பத்திரிகை ஸ்தாபனம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டு நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்கியவர். 'ஈழநாடு' பீனிக்ஸாக மீண்டதும் தனது செய்திப் பணியைத் தொடர்ந்து, இலங்கை ராணுவ நெருக்கடிகளினால் 1991ல் தமிழ்நாடு வந்து சேர்ந்தார். தமிழகத்தில் இவர், சுதந்திர பத்திரிகையாளரானார்.

தன்னை வளர்த்து முகவரி தேடிக்கொடுத்த 'ஈழநாடு' பத்திரிகையின் வரலாற்றினை பொறுப்புணர்ச்சியுடன் ஆவணப்படுத்துவதை தமிழகத்தில் தனது முதல் பணியாக மேற்கொண்ட கே.ஜி.மகாதேவா இலங்கை, கனடா, லண்டன் என்று தனது செய்திப்பணியை விஸ்தரித்தார். பத்திரிகைகளுக்கு இன்றும் அவர் எழுதும் படைப்புகள் நூல்வடிவம் பெற்று, சரியான பாதையில் தனது தேடுதலைத் தொடருகின்றது. இவரது எழுத்து முயற்சிகள் பத்திரிகையாளராய், தான் வாழ்தலின் ஆவணமாக இந்த ஆண்டு வரை, 'நினைவலைகள்', 'கதையல்ல நிஜம்', 'Reminiscences', 'தர்மத்தின் குரல்கள்', 'நிஜங்களின் பதிவுகள்' என்று ஐந்து நூல்கள் சென்னை 'மித்ரா' வெளியீடுகளாக வந்துள்ளன. 'ஈழநாடு' பத்திரிகையில் பணி யாற்றிய காலத்தில் இடைப்பட்ட சில ஆண்டுகள், கண்டி 'செய்தி' வார இதழின் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். எழுத்தாளன் என்றும் ஓய்வுபெறுவதில்லை. இதற்கமைய, இவருக்கு வாலாயமான எளிய இலகு தமிழில் செய்திகளை வாசகர்முன் வைக்கின்றார். தமிழகத்திலிருந்து இலங்கை 'தினக்குரல்', 'ஞானம்', மற்றும் லண்டனிலிருந்து கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக வெளிவரும் 'புதினம்' சஞ்சிகைக்கும் இன்றும் தொடர்ச்சியாக எழுதிவருகின்றார்.

ஈழத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து தமிழ்நாட்டில் வாழும் கே.ஜி.மகாதேவாவின் பத்திரிகையாளர் பணி, தமிழ்நாட்டிலிருக்கும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தவர்கள் தொடராத பணியாகும்.

வண்ணச்சிறகு என்கிற சிவானந்தன்

1960களில் கொற்றகங்கை நதிக்கரையில் உருவான கவிஞர்களில் இவரும் ஒருவர். சி.பன்னீர்செல்வத்தின் சித்தப்பா மகன்.

புதுக்கவிதையை மலையக இலக்கியப்பரப்பில் புது வீச்சுடன் கையாண்டவர்களில் ஒருவர்.

'சென்று வருகிறேன் ஜென்மபூமியே' கவிதை இவருக்குப் பரவலான புகழைப் பெற்றுத்தந்தது. இலங்கைச்சாகித்தியமண்டலம் நடத்திய கவிதை நாடகப் போட்டியில் இவரது 'அமர பறவை' பரிசுபெற்றது. தமிழகத்திற்கு வந்தபின் 'வண்ணச் சிறகு கவிதைகள்' என்ற கவிதை நூலை வெளியிட்டார்.

1950ல் கண்டிப்பகுதியில் பிறந்த இவர் 1977ல் தமிழ் நாடு திரும்பினார். 2001ல் அகால மரணம் அடையும் வரை இலக்கியம் அவரது மூச்சாக இருந்தது.

'சிராக்' அமைப்பு வெளியிட்ட 'எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள்' என்ற நூல் வெளியீட்டில் பெரும்பங்கு வகித்தவர்.

பி.எஸ்.நாதன்

கொற்றகங்கை நதிக்கரையில் முகிழ்ந்த படைப்பாளிகளில் ஒருவர். சி. பன்னீர் செல்வத்தின் சித்தப்பா மகன். வீரகேசரி மல்லிகை இதழ்களில் எழுதியுள்ளார். 'எங்கெங்கும் அன்னியமாக்கப்பட்டவர்கள்' நூலின் படைப்பாளிகளில் ஒருவர்.

தமிழகத்தின் 'பசுந்தளிர்' என்ற இயற்கை விவசாய இதழின் ஆசிரியராகப் பணி ஆற்றியவர்.

மார்க்சியக் கண்ணோட்டம் கண்ட கூர்மையான விமர்சகர்.

1949ல் பிறந்த இவர் 1973ல் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தவர். தற்போது திருச்சி காவல்காரன் பட்டியில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

மு.சி.கந்தையா

கண்டிப்பகுதியின் கொற்றகங்கை நதிக்கரையில் 1970களில் உருவான படைப்பாளிகளில் ஒருவர். சி.பன்னீர்செல்வம், சிவானந்தன் ஆகியோரைத் தொடர்ந்து இலக்கியப்பிரவேசம் செய்தவர்.

1944ல் பிறந்த இவர் 1977ல் தமிழ்நாடு திரும்பி தற்போது கூடலூரில் வாழ்ந்து வருகிறார். இலங்கையில் தேசாபிமானி, குமரன், கழனி, நதி தமிழ் நாட்டில் உலகு, தமிழ் தேசம், வளரி தமிழ்க்காவிரி, தமிழ்நதி ஆகிய இதழ்களில் எழுதியுள்ளார்.

இவர் வெளியிட்டுள்ள கவிதை நூல் 'நிசங்களின் சத்தம்'

நீலகிரி மாவட்டம் கூடலூரில் செயற்படும் 'மலையக மக்கள் சனநாயக இயக்கத்தின் அமைப்பாளர் இவர்.

இரா.சிவலிங்கம்

1960களில் மலையகத்தில் எழுந்த விழிப்புணர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்களில் முக்கியமானவர். எழுத்தாற்றலும் பேச்சாற்றலும் மிக்க இவர் ஓர் இலக்கிய விமர்சகரும் கூட. கட்டுரைகளும் சிறுகதைகளும் படைத்துள்ளார்.

இலங்கையில் அட்டன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் பணியாற்றியவர். அரசின் கல்வி அலுவலராகவும் பணிபுரிந்தார். மலையக இளைஞர் முன்னணி என்ற அமைப்பை மலையகத்தில் உருவாக்கி செயல்பட்டார்.

தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தபின் 'மலையக மக்கள் மறுவாழ்வு மன்றம்' என்ற அமைப்பை உருவாக்கி செயல்பட்டார். 'எக்சோடல்' என்ற ஆங்கில இதழையும் நடத்தினார். தாயகம் திரும்பியோரின் நிலை குறித்த நூல் ஒன்றையும் வெளியிட்டார். தன் கடைசி முச்சுவரை சமூகப்பணி ஆற்றினார்.

பேனா மனோகரன்

இலங்கை மன்னார் பகுதியில் 18.07.1950ல் பிறந்த இவர் 1976ல் ஸ்ரீமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் தமிழகத்திற்கு குடிபெயர்ந்தவர்.

1969ல் தொடங்கிய இவரது கவிதைப் பயணம் இன்றும் தொடர்கிறது. இவரது முதலாவது கவிதைத்தொகுப்பான 'சுமைகள்'

இலங்கையில் 1976ல் வெளியிடப்பட்டது. 'கற்றறிந்த காக்கைகள்' கவிதைத் தொகுப்பை நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனம் 2009ல் வெளியிட்டது.

'வேப்பமரத்திடம் ஒரு விசாரணை' என்ற கவிதை அகில இந்திய வானொலி கவிதை வாசிப்பிற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு சுமார் 23 மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. மதுரைக்காமராசர் பல்கலைக்கழக இளங்கலை தமிழ்ப்பாடத்திட்டத்தில் இவரது 'வீடும் கூடும்' கவிதை இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சுபமங்களா, தினமணிக்கதிர், யுகமாயினி, கவிதை உறவு, வானம் பாடி, கணையாழி உட்பட பல தமிழக இதழ்களில் இவரது கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

அனுராதபுரம் புனிதவளனார் கல்லூரியில் கல்வியைத் தொடங்கியவர். தமிழகத்தில் காவல் துறையில் உதவி ஆய்வாளராக பணியைத் தொடங்கி DSP யாக பதவி உயர்வு பெற்று, தற்போது ஓய்வுபெற்று மதுரை கூடல் புதூரில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

'வளரி' கவிதை இதழின் ஆசிரியர் குழுவில் அங்கம் வகிக்கிறார். பெ.மனோகரன் என்னும் பெயருடைய இவர், 'பேனா மனோகரன்' என்னும் பெயரால் அறியப்பட்டவர்.

கவிஞர் அருணா சுந்தராஜன்

கொழும்பில் பிறந்தவர். எட்டாம் வகுப்பு படித்தபோதே கையெழுத்துப் பத்திரிகை நடத்தியவர். 1971ல் தமிழகம் வந்த இவர் பத்திரிகைகளில் செய்தியாளராகப் பணி ஆற்றினார். இலங்கையில் வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி, தினபதி, மல்லிகை, பத்திகை களில் இவரது கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன. இலங்கை வானொலியிலும் இவரது கவிதைகள் ஒலிபரப்பாகியுள்ளன.

'அந்நிய முகங்கள்', 'மழைத்தூறலும் முதல்காதலும்' 'கடவுளைக் கொன்றுவிடு', 'இன்றைக்கும் உயிரோடு இருக்கிறேன்' ஆகிய நான்கு கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

'வளரி' என்னும் கவிதை மாத இதழை 2009ஆம் ஆண்டு முதல் நடத்திவருகிறார்.

பூபாலன்

இலங்கையில் வீரகேசரி, சிந்தாமணி பத்திரிகைகளில் கதைகளும் கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார். தமிழ்நாடு திரும்பிய இவர், கனடா வங்கியில் மேலாளராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

செ.நீலமோகன்

இலங்கை பண்டாரவளையில் பிறந்த இவர் 1974ல் தாயகம் திரும்பினார். இலங்கை வானொலியிலும் திருச்சி வானொலியிலும் கவிதைகள் பாடியுள்ளார். தாழம்பூ, மக்கள் உறவு இதழ்களில் படைப்புகள் வெளி வந்துள்ளன. 'விழி' என்ற பத்திரிகையில் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றி உள்ளார். 'அக்னி விரல்' என்ற இதழினை நடத்தி வருகிறார்.

தமிழகன் (எ) ஆ.இராமச்சந்திரன்

இலங்கையில் இரத்தினபுரியில் பிறந்த இவர் 1981ல் தமிழ் நாடு திரும்பியவர். மலையக இளைஞர் பேரவையின் இரத்தினபுரி மாவட்ட அமைப்பாளராகப் பணி ஆற்றியவர். இலங்கை வானொலியில் இவரது கவிதைகள் ஒலிபரப்பாகி உள்ளன. 1979ல் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றவர்.

மலைமடல், சிந்தாமணி பத்திரிகைகளில் பணி ஆற்றியுள்ளார். தமிழ்நாட்டில் புனர் வாழ்வு, சென்றவாரம், மனிதமேம்பாடு, மக்கள் மன்றம் உள்ளிட்ட பல இதழ்களின் பொறுப்பாசிரியராகப் பணி ஆற்றியுள்ளார். 'தினமணி' ஜனசக்கி பத்திரிகைகளில் ஏராளமான கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

ஆய்வரங்கம், தமிழ்நதி இதழ்களை வெளியிட்டுள்ளார். தமிழ்க்காவிரி இதழை 14 ஆண்டுகளாக வெளியிட்டு வருகிறார். 'முட்செடிகளும் பூக்கும்' எனும் கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார்.

குடந்தை பரிபுரணன்

இலங்கை பதுளைப்பகுதியில் பிறந்தவர். 1984ஆம் ஆண்டு தாயகம் திரும்பியவர். இவர் இலங்கையின் மூத்த எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் தம்பியாவார்.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய 2 சிறுகதைப்போட்டிகளில் இவரது கதைகள் பரிசு பெற்றுள்ளன. இலங்கையில் மல்லிகை, செவ்வந்தி, வீரகேசரி, சிந்தாமணி சுடர், புதிய உலகம், குன்றின் குரல், ஞானம் ஆகிய இதழ்களிலும் தமிழகத்தில் கணையாழி, தளம், உயிர்மை, வடக்கு வாசல், லெழுரியா, கவிதா சரண், ராணி, தேவி, நந்தனவனம், தினமணிக்கதிர் உட்படப் பலபத்திரிகைகளிலும் எழுதி வருகிறார்.

தற்போது கும்பகோணத்தில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

திருச்செந்தூரன்

இலங்கை மலையகத்தில் கல்வித்துறையில் பணியாற்றியவர். மலையக இளைஞர்களை எழுத்தூண்டி, பல புதிய எழுத்தாளர்களை வளரச் செய்தார். சிறுகதைகளும் கட்டுரைகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. தமிழ்நாட்டிலிருந்து 'கல்கி' வார இதழ் நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் 'உரிமை எங்கே?' என்ற சிறுகதை பரிசு பெற்று இவருக்குப் பாராட்டைப் பெற்றுத்தந்தது.

1983ல் தாயகம் திரும்பி கோத்தகிரியில் இரா. சிவலிங்கத்துடன் இணைந்து 'மலையக மக்கள் மறுவாழ்வு மன்றத்தை' உருவாக்கி செயற்பட்டார். இறுதிக்காலம் வரை தாயகம் திரும்பிய மக்கள் பணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

தொ.சீக்கன் ராஜு

நுவரெலியாப் பகுதி மேக மலைத் தோட்டத்தில் 1944ல் பிறந்தவர். கட்டுரை, குறுநாவல், நாவல், மலையக நாட்டுப்புறப் பாடல் தொகுப்பு எனப் பல முனைப்படைப்பாளி இவர். 'செய்தி' வார இதழிலும் தமிழ் நாட்டில் 'மக்கள் மறுவாழ்வு', 'கலங்கரை', 'மணியோசை', குங்குமம், முத்தாரம், இதழ்களிலும் பணியாற்றியுள்ளார்.

தாயகம், வேறுபந்த மரங்கள் ஆகிய குறுநாவல்களை மலையகத்தின் சாரல் வெளியீட்டகம் வெளியிட்டுள்ளது. 'செய்தி' வார இதழில் 'நெடுந்தூரம்' என்ற நாவல் தொடராக வெளிவந்தது. திருச்சி எதுமலையில் 2010ல் மரணம் அடையும் வரை எழுத்தும் பத்திரிகையுமே அவரது ஆசையும் கனவுமாக இருந்தன.

தவமுதல்வன்

இலங்கை பதுளைப் பகுதியில் பிறந்த இவர் 1977ல் தமிழ்நாடு வந்தார். சிறுகதைக்காக இலக்கியச் சிந்தனை பரிசு பெற்றுள்ளார். திரைப்படத்துறையிலும் ஈடுபட்டுவருகிறார். 'பச்சை ரத்தம்' என்ற தாயகம் திரும்பிய மக்களின் வாழ்க்கைநிலை பற்றிய இவரது ஆவணப்படம், பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது.

எஸ்.ஓசுட.ஜெயசிங்

இலங்கையில் அரசியல் அறிவியலில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றவர். பேராசனையப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியல் அறிவியல் பேராசிரியராகப் பணி ஆற்றியவர்.

1974-ல் 'இலங்கை வாழ் இந்தியர்களின் குடி அகல்வு' என்ற நூலை வெளியிட்டார். இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு சென்ற தொழிலாளர்கள் குறித்தும் அவர்களது வாழ்நிலை குறித்தும் வெளிவந்த முதல் நூல் இதுவாகும். தமிழகத்தில் வங்கியில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

த.சந்திரசேகரன்

வவுனியாவில் 1971ல் பிறந்த இவர், 1981ல் தமிழகம் வந்தார். புதுக்கோட்டை மாவட்டம், தாயகம் திரும்பியோருக்கான சிறப்புப்பள்ளியில் ஆரம்பக் கல்வி முதல் உயர்நிலைக்கல்வியை படித்து திருச்சி தொழிற்கல்வி நிறுவனத்தில் தொழிற்கல்வி பெற்று, திருச்சியில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் விற்பனை முகவராகப் பணியாற்றி, 1998 முதல் 'இனிய நந்தவனம்' மக்கள் மேம்பாட்டு மாத இதழை வெளியிட்டு வந்தார். 2009 ஜூன் முதல் 2010 வரை இவர் சிங்கப்பூருக்காக 'தி. சிராங்குன் டைம்ஸ்' என்ற தமிழ் மாத இதழில் ஆசிரியர் பொறுப்பில் இருந்துள்ளார்.

2011ல் 'ஏழுதேவதைகள்' என்ற திரைப்படத்திற்கு பாடல் இயற்றி, அலுவலக மேலாளராக முழுப்பொறுப்பேற்று பணியாற்றிய தி.சந்திரசேகரன் 'காகிதப்பூவில் தேன்துளிகள்' கவிதை நூல் 'வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் மீது நத்தைக் கூடுகள்' ஹைக் கூநூல் (இந் நூல் மலேசியா

பத்துமலை முருகன் கோவில் மண்டபத்தில் வெளியிடப்பட்டது. தமிழகத்திற்கு வெளியே வெளிநாட்டில் வெளியிட்ட முதல் ஹைக் கூநூல் இதுவாகும்.) 'புல்லாங்குழலின் பூபாளம்' கவிதை நூல், 'சிகரங்களின் கதவுகள் திறந்திருக்கின்றன' கட்டுரை நூல் ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

உலகத்தமிழ் சிற்றிதழ்கள் சங்கத்தின் பொருளாளராகவும், தமிழ்நாடு பத்திரிகையாளர் நலப்பேரவை மாநிலத் துணைச் செயலாளராகவும் இவர் 2000ஆம் ஆண்டு முதல் 2013ஆம் ஆண்டுவரை பல்வேறு துறைகளிலும் மொத்தம் பதினெட்டு இலக்கிய விருதுகள் பெற்றுள்ளார். இன்று முழுநேர பத்திரிகையாளராகவும், எழுத்தாளராகவும் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்.

எ.நிச்சன்

ஈழபாரதி கிளிநொச்சியை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், புதுக்கோட்டையில் வசித்து வருகின்றார். காரைக்குடி அழகப்பா பொறியியல் கல்லூரியில் பட்டப்படிப்பை முடித்து, புதுக்கோட்டை தனியார் தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் ஏ.நிச்சன் 'சருகுகள்' கவிதைத் தொகுப்பு நூலை வெளியிட்டுள்ளார். புதுச்சேரி கலைமாமணி கல்லாடன் அறக்கட்டளையில் 'இளங்கவிஞன்' விருது பெற்ற இவர், பல இதழ்களிலும் கவிதை, கட்டுரை எழுதி வருகின்றார். புதுக்கோட்டை தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், அனைத்துலக தமிழ் மாமன்றம் ஆகிய அமைப்புகளில் இயங்கிவருகிறார்.

முழவுரை

எனது தேடலில் கிடைக்கப்பெற்ற இலக்கியவாதிகளின் விபரங்களே இங்கு தரப்பட்டுள்ளன. சிலரது பெயர்கள் தவற விடப்பட்டிருக்கலாம். எதிர்காலத்தில் அவர்களது விபரங்களைத்தேடிப்பெற்று நிறைவு செய்யப்படவேண்டிய தேவையுள்ளது.

(மிராண்டிஸ்)

அரவிந் அய்யாதுரை கவிதை

சூரியனின் வட்டமான சிவந்த விழியிலிருந்து வெண்புறாக்கள் வெளியெறுகின்றன.
அப்படியே பார்க்கின்றான், திறக்கைகள் கொழுந்து விட்டெரிந்து அஸ்தமனத்தில்
சரணடைகின்றன.

அப்படியே ஊற்றிய மது துடுதுடுப்பான பூதமாக குடலை மிதிக்கின்றது.
அப்படியே குடிக்கின்றான்.

பிரபஞ்சத்தில் பல சூட்சுமங்கள் மதுவினால் சர்ச்சையாகின்றன.
ஈராக்கில் போர் நடக்கிறது. தீது சர்ச்சையல்ல சரித்திரம்
தீது சரித்திரத்தின் ஆகுபெயரான துயரம்.

காற்றால் அறுத்தெறியப்பட்ட தேங்காய் தரையில் விழுகிறது.
காலம் எதையோ கசக்கிக் கொண்டிருப்பதை என்னால் உணரமுடிகிறது.

அது நகரத்தின் திறப்பாணியா மோட்சத்தின் திறப்பாணியா தெரியவில்லை.
சொப்பன ரதம் ஓடுகின்றது. விழிகள் சோர்வால் மூடப்படுகின்றன.

(நன்றி : சலம்பகம் 2)

நீண்டு கொண்டிருக்கின்ற வெளிகளெல்லாம்
தன் திருப்பின் சுருக்குகளை கொடுக்குகளைக்கும்
தேவைப்போலாயிற்று தீவிர நோக்கள்.
யானைப் பார்த்தாலும் வெறுப்பு நீள்கிறது
அனல்பயம் நெய்ப்பயம் கற்றுத் தந்தவர்கள்
எல்லோரும் இதனாகவென் திருக்க
தன்கையின் கதறல்களைக் கேட்கமுடியாத
கதவெய்கிறது
பாட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.
சூனியத்தின் வாசல்களையெல்லாம் திறந்தபடி
துறைநிலைகள் நண்பர்கள்.
வகுப்பறை நாட்கள் திறந்து வைத்திருக்கிறது
எழுந்து போக முடியாதபடி
தொடங்குகிற புள்ளியெல்லாம் வந்து நிற்கிறேன்.
பழைய கிடங்குகள் மட்டும் வாழத்தொடர்ந்த
வெள்களைப்போல
தெரியாத வெளிகள் அச்சுறுத்துகிறது.

அறிவு கிவைய

(கண்டா)

(நன்றி : மார் 2008, ப 25)

முருபா (ஜேரமணி)

கொஞ்சம் தாருங்கோ

எங்கள்பற்றி நீங்கள் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருப்பியள். எங்களுக்கெண்டு ஒருநாடு இல்ல. வீடுவாசலும் இல்ல. சிலநேரங்களில் சொந்தமா பெயர்கூட இருக்காது.

நாங்கள் உள்நாட்டுக்குள்ள ஓடி ஓடி ஓய்ஞ்சு போனம். ஏலாத நிலயிலதான் உங்களத்தேடி வர வெளிக்கிட்டம்.

எங்களுக்கெண்டு இருக்கிறதெல்லாம் சின்னச் சின்ன ஆசையள்தான். ரண்டு அல்லது மூண்டு வேள சாப்பாடு. தண்ணி, இருக்க இடம், பாதுகாப்பு, ஏன் உங்கள் ஒவ்வொருத்தருக்கும் இந்த ஆசையள் இல்லையோ? நீங்கள் வெளிக்கிட்டு பத்துப் பதினைஞ்சு வரியங்கள். பயமெண்டா உங்களுக்கு என்னெண்டு தெரியுமோ? ஒமோம். எங்கள்பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருப்பியள். பெருங்கதையள். குட்டிக் கதையள். கொறில்லாக் கதையள். சோகக் கதையள்....

கொஞ்சம் பொறுங்கோ. இப்ப கதவத் திறக்கிறது ஆர்? அந்தத் தடியனாத்தான் இருக்க வேணும். நினைச்சு முடிக்கிறதுக்குள்ள வந்து நிக்கிறான். அவன்ர சப்பாத்து, துடையள், முகம், கையள், அதில தொங்கிற விரல்கள் எல்லாம் மொத்தம் மொத்தமா பெரிசா இருக்குது. இவன்ர முஞ்சிக்குச் சிரிப்புக் கொஞ்சம் வாங்கி ஓட்டினாலும் நிற்காது. கழண்டு விழுந்திடும்.

ஒரு சின்னச் சிறையெண்டாலும் அது இப்ப எங்களுக்குச் சொந்தமானதுதான். உள்ள வரேக்க கதவத் தட்டிற்று வரலாம்தானே. நாங்கள் அரைகுறையா படுத்திருப்பம். கக்கசுக்குப் போவம். உடுப்பக் களட்டிவிட்டு

முதுகு சொறிஞ்சுகொண்டிருப்பம். பேனெடுத்துக் குத்திக்கொண்டிருப்பம்.

அடிக்கடி வாறாங்கள். போறாங்கள். எங்கட கையைப் பிடிச்சுப் பாக் கிறாங்கள். கொழும்பில நாங்கள் லொட்சிலை தங்கியிருக்கேக்க அங்கயிருந்த அரவிந்தன் அண்ணா, கண்ணன் அண்ணை, ஜீவன் எல்லாரும் எவ்வளவு மரியாதையா எங்களோடை நடந்தவை. றூம் கதவில தட்டிற்றுத்தான் உள்ள வருவினம்.

பின்னேரத்தில வடை அல்லது உறைப்பு ரொட்டி. இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு இடியப்பம், புட்டு அவயள்தான் போய் வாங்கிக்கொண்டு வருவினம். பின்னேரங்களில் எல்லாரும் ஒண்டு கூடி முஸ்பாத்திதான். முன்வளவில இருக்கிற தென்னமரத்துக்குக் கீழ் பெரிய கல்லொண்டு இருக்கு. அதிலதான் சந்திக்கிறது. ஒரே ஊர்க்கதையள்தான். அநேகமா பள்ளிக்கூடம். பிறகு இயக்கம். ஆர் ஆர் செத்துப்போனது. ஆற்ற வீடுகள் உடைஞ்சது. வங்கர் கதையள் நிறைய.

ஜீவன் மட்டும் நிறையக் கதைக்கமாட்டான். அவன்ர காதல் கடித்தப் பார்த்து எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்துது.

“உங்களிலும் எனக்கு வயசு குறைய வெண்டு பாக்கிறியளோ?”

“இல்லை ஜீவன். எனக்கு ஜேர்மனில பேசித்தான், இப்ப அவரிட்ட போக நிக்கிறன் எண்டு உமக்குத் தெரியும்தானே.”

கொஞ்சநாளா தென்ன மரத்த சந்திக்கவோ கல்லோட கதக்கவோ ஜீவன் வாறேல்ல.

மின்ஸ்க்கில இருந்த தமிழ்ப் பெடியள் தறுதலையள். எல்லோருக்கும் ஒரே ஒரு அறைதான். ஒழுங்கா நித்திரை கொள்ள ஏலாது. சட்ட மாத்தேலாது. முதுகு சொறியேலாது. இதுக்கெண்டே இலங்கயில இருந்து வெளிக்கிட்டு வந்தமாதிரி இன்னும் நிக்ருதுகள் கொஞ்சப்பேர்.

ஒருநாள் நல்ல நித்திர. ஏதோ கனவிலதான் நடக்குது எண்டு முதல் நினைச்சன். எழும்பிப் பார்த்தா தறுதல ஒண்டு தடவிக்கொண்டு இருக்குது.

“என்ன வேல செய்யிறீர்? நீர் நினைக்கிற

மாதிரிப் பொம்பிள இல்ல நான்”

“இங்க இதெல்லாம் சகஜம் அக்கா. நீங்கள் கண்டும் காணாதமாதிரி இருக்கிறது நல்லது.”

“கப்பல் ஏறி வந்தாப்பிறகு எங்களுக்கு கலாச்சாரம், மானம் ஒண்டும் இல்லையெண்டு நினைச்சிட்டியளோ?”

“கற்புக் கிற்பெல்லாத்தையும் அங்க இலங்கையோட வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ. சும்மா நடக்காதையுங்கோடி”

மிச்ச எல்லா ஆம்பிளையளும் பாத்துக் கொண்டிருக்கினம். ஒருத்தரும் வாய்திறந்து கதைக்கினம் இல்லை. இவனுக்கு இவள் ஒமெண்டா நாங்களும் தேச்சுப்பாக்கலாம் எண்டமாதிரி ஆவெண்டு பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறாங்கள். உங்களுக்குத் தேவையெண்டா சுவரோட போய்த்தேயுங்கோடா.

என்ற பாஸ்போட் துலைஞ்சு போச்சுதாம். ஏன் பாஸ்போட் துலைஞ்சது எண்டு எனக்கெல்லோ தெரியும். அவனுக்குப் பெயர் குணசீலன். கோதாரில போவான். ஏஜென்சிகாரங்களெண்டா இவ்வளவு கெட்ட வங்களெண்டு நானெண்டா நினைச்சே பாக்கேல்ல. பொம்பிள எண்டு பரிதாபம் பாத்துத்தான் இவ்வளவு ஆம்பிளையளோடையும் தனியத் தங்கவிடாமல் தன்ர வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போறான் எண்டு முதல்ல நினைச்சன். படுக்கிறதத் தவிர ஆம்பிளையளினர் தலேக்குள்ள வேற ஒண்டும் இல்லையே? யோசிச்சுப் பாக்கவே அரியண்டமாக் கிடக்குது. இப்ப பாஸ்போட் துலைஞ்சு போச்சுதாம். அவன் பாஸ்போட்ட தேடி எடுக்கிறதுக்குள்ள நானே துலைஞ்சுபோவன்போல.

எங்கேயோ தொடங்கி எங்கேயோ வந்திட்டனாக்கும். பொலிஸ் தடியன் இன்னும் நிக்கிறான். அவன் ஜேர்மனில கதச்சா எங்களுக்கு விளங்குமே? இவன் அறுப் பானுக்கு இங்கிலீசும் ஒழுங்காத் தெரியாது. தடக்கித் தடக்கி நம்பருகளை மட்டும் சொல்றான். நம்பர் 75 நானிலல். சமதி உள்ளங்கையைப் பிரட்டிக்காட்ட தலய சூரன் ஆட்டிறமாதிரி ஆட்டிற்று அவளினர் கைய இழுத்துக்கொண்டு போறான்.

காலம் எட்டுமணிக்கே வந்திட்டாங்கள். ஒரு தமிழரும் வந்தார். அவன் தடியன் சொன்னத அவர் தமிழில சொன்னார். ஒவ்வொருத்தரா கூப்பிட்டு விசாரிக்கப்போயினமாம். தமிழ

ருக்கும் சிரிப்பு கொஞ்சம் வாங்கித்தான் ஓட்டவேணும்.

பொலிசுக்காரன் - எங்களில ஒருத்தி-மொழிபெயர்ப்பாளன்

“எந்த நாட்டுக்குள்ளால வந்தனியள்?”

“தெரியாது”

“உங்கட பாஸ்போட் எங்க?”

“ஏஜென்ஸி பறிச்சுப்போட்டார்”

நீங்கள் ஆறு பொம்பிளையள் ஒரேயடியா வந்திருக்கிறியள். ஏதேன் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தனியளோ?”

“இல்ல. இயக்கம் எண்டால் எங்களுக்குப் பயம். ஆமிக்கும் பயம். வீடெல்லாம் உடைச்சுப் போட்டினம். நான் நிறையநாள் ஜெயிலுக்குள்ள இருந்தனான். அங்க பொம்பிளையளும் பலாத்தாரம் செய்யினம். எங்கட உயிருக்கு ஆபத்து. அதுதான் வந்தனாங்கள்”

“நான் கேக்கிற கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொன்னாக் காணும். இப்ப நான் ஐந்து படங்களைக் காட்டுவன். அதில உங்கட ஏஜென்ர் இருக்கிறாரோ எண்டு சொல்லவேணும்”

எங்களப்பற்றி உங்களுக்கு என்னதான் தெரியும்? எங்களுக்குச் சொந்தமில்லாத நாடுகள் நிறைய. எங்கள நாடோடிகள் எண்டும் சொல்லலாமோ? நாங்கள் பண்டங்கள்மாதிரி. பண்டங்களையும், பணங்களையும் ஏஜென் லிட்ட குடுப்பினம். ஏஜென்ஸி பணத்த கொழும் பில வச்சுக்கொண்டு எங்கள அடியாக்களிட்ட மாத்திமாத்திக் குடுப்பினம். வெள்ளக்காரர்கள், கறுப்புக்காரர்கள், தமிழ்காரர்கள், சிங்கள காரர்கள், வங்காளகாரர்கள்...

அண்ணாக்களினர் சிநேகிதர்மார் வீட்டுக்கு வந்திருந்தால் தேத்தண்ணி கொண்டுபோய்க் குடுக்கவே கை நடுங்கும் எங்களுக்கு. சின்னச் சின்னக் கிராமங்களில இருந்து நகரமே தெரியாமல் வளந்தனாங்கள். இப்ப கொழும்பு லொஜ்சுகள், பாங்கொக், மொஸ்கோ விமான நிலையங்கள், போலந்து காடுகள், நதிகள், ஐரோப்பாவினர் சிறையள் எல்லாத்துக்கும் எங்கட கதயள் தெரியும். எங்களுக்கெண்டு ஒரு சொந்தவீடு இருக்கவேணுமெண்டு ஆசைப்பட்டம். எங்களுக்கெண்டு இருந்த ஒரே ஒரு சொத்தான சொந்தங்கள்கூட இப்ப இல்ல.

கொஞ்சம் பொறுங்கோ. எனக்கு சரியா தலைய சுத்துது. களைக்குது. ஒழுங்கா சாப்பிட்டு எத்தினை நாளாச்சு? மத்தியானம்

ரண்டு துண்டு பாண். ஒரு சின்னப் பால்பெட்டி. தேத்தண்ணி தேத்தண்ணி எண்டு சொல்லிப் பாத்தம். பச்சத்தண்ணிகூட இல்ல. உடம்பெல்லாம் சரியாக் குளிருது. போர்வசூட இல்ல. நாங்கள் ராத்திரி பிடிபடேக்க வெளியால சரியான சினோ.

எங்களில ஒருத்தி - பொலிகக்காரன் - மொழிபெயர்ப்பாளன்.

“ஏன் நடுங்கிக்கொண்டு இருக்கிறியன் உண்மையைச் சொல்லீட்டிங்களெண்டா பிரச்சினை இல்ல”

“குளிருது. சப்பாத்து இல்ல. சொக்கசுக்கூட ஈரமாப்போச்சு”

“எங்க சப்பாத்து”

“ஏஜென்ஸி கழட்டி எறியச் சொல்ல ஒரு காட்டுக்குள்ள எறிஞ்சிட்டம்”

“அது எந்த நாடு எண்டு தெரியுமோ?”

“தெரியாது”

“எங்கள விசரர் எண்டு மட்டும் நினைக்க வேண்டாம். ஏன் தெரியாது. பயணம் செய்யேக்கை எந்த நாட்டுக்குப் போறம். ஏதால போறம் எண்டு அறிஞ்சு வச்சிருக்கிறேல்லயா?”

“எங்கட ஏஜென்ஸியோட அப்பிட்யெல்லாம் கதைக்கேலாது. பெடியன் கொஞ்சப்பேர் கேட்டதுக்கு அடிச்சப்போட்டினம்.”

“நீங்கள் பிடிபடுறத்துக்கு முதல் ஒரு வாகனத்தில வந்துதான் இறங்கியிருக்கிறியன். அது என்ன வாகனம்? அதை ஓட்டி வந்தது ஆர்? எண்டு சொல்லமுடியுமோ”

“அது ஒருகார். வெள்ளைக்காரர்தான் ஓட்டி வந்தவர்”

“அது ரக்ஸியோ? காரோ? என்ன நிறம்?”

“தெரியாது”

எங்களபற்றி நாளுக்கு நாள் கேள்விப் படுறியளெல்லே? நாங்கள் வாற வழியளிலயே செத்துப் போறம். வந்து சேர்ந்தாலும் திருப்பி அனுப்புறாங்கள். பொலிகக்காரர் மட்டுமில்ல, எங்கட மாப்பிளமாரும்தான். ஏதோ வாற வழியளில துலைஞ்சு போச்சதாம். எனக்கு மறதி நிறைய. துலைஞ்சு போறதின்ற முதல் எழுத்து ஏதோ ‘க’விலை தொடங்குது. மாதக்கணக்கா காடுகளிலயும் சின்னச்சின்ன அறையளிலையும் கிடந்து வேதனைப்படுறம். இதுகள் எல்லாம் என்னத்துக்காக?

நீங்கள் வந்து பதினைஞ்சு வரியங்கள். எங்களுக்காக என்ன செய்தியன்? ஒரு

ஊர்வலம் வச்சியனோ? பொலிகக்காரரோட சண்டை போட்டனியனோ? உங்கட சோசல்காக கிடைக்காமல் போனாலுமெண்டு அரசாங்கத்த எதிர்க்கமாட்டியன்.

தடியன் பொலிகக்காரன் திரும்பவும் வந்திட்டான். இப்ப இவன் சொன்னது என்ற நம்பர். எட்டாம் நம்பர் எனக்குப் பொருத்தமே இல்ல. நான் கையக்காட்டினன். அவன் இறுக்கிப் பிடிச்சான். கைய இல்ல, தோள. இவன்ர பிடியில இருந்து தப்ப ஏலாது. இவன நான் எதிர்க்கவும் ஏலாது. பிறகு தஞ்சம் தரமாட்டாங்களெல்லே. நாங்கள் பதினொரு மாதங்களா எத்தனை கஸ்டப் பட்டம். அதுக்கெல்லாம் இனி விடிவு கிடைக்குமே? அவன்ர சப்பாத்து தொப் தொப் எண்டு கேக்குது. நான் முன்னுக்கு ஒரு கோழிக்குஞ்சு மாதிரி நடக்கிறன்.

பொலிகக்காரன்-எங்களிலை ஒருத்தியாகிய நான்- மொழிபெயர்ப்பாளன்.

“எங்கட உயிருக்கு ஆபத்து. திருப்பி அனுப்பினா கொல்லிப் போடுவினம். என்ற அண்ணர் ஒருத்தர் இன்னும் ஜெயிலுக்க இருக்கிறார். தம்பிய புலியன் பிடிச்சுக்கொண்டு போட்டினம். எனக்குத் தஞ்சம் தாருங்கோ. திருப்பி அனுப்பிப் போடாதயுங்கோ.”

“நாங்கள் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு மட்டும்தான் பதில் சொல்லவேணும். நீங்கள் போலந்துக்குள்ளாலைதான் வந்தனியன் எண்டு எங்களுக்குத் தெரியும். அதனால் அங்க எத்தன நாள் நிண்டனியன் எண்டு சொல்லுங்கோ”

“நாங்கள் மொஸ்கோவில இறங்கினதுதான் தெரியும். பிறகு எந்த நாடுகளில நிண்டனாங்கள் எண்டு தெரியாது.”

“நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லிட்டால் எல்லாருக்கும் இலகுவாக இருக்கும்”

“எனக்கு ஒண்டும் தெரியாது. நான் இவ்வளவு நேரமும் சொன்னது உண்மைதான்.. எங்கட உயிருக்கு ஆபத்து திருப்பி மட்டும் அனுப்பவேண்டாம்”

எங்களபற்றி உங்களுக்கு நிறையத் தெரியும்தானே. எனக்குத் தலையெல்லாம் சுத்துது. எந்தக் காடு எண்டு தெரியாது. நாங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கிறம். சுமதிக்குப் பொக்கிளிப்பான். நேற்று அவள் திடீரெண்டு மயங்கிவிழுந்திட்டான். பிறகு எழும்பவெயில்லை. அவள விட்டிட்டுத்தான்

போறம். ஏஜென்ஸிய நாங்கள் இனி எங்க கண்டு பிடிக்கிறது?

பி.கு.

நீங்கள் இதுவர காலமும் என்ன செய்தியள் எண்டு எனக்குத் தெரியாது. சிலநேரம் ஒரு கதை அல்லது ஒரு கவிதை எழுதியிருப்பியள். மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் ஒரு கூட்டம் வச்சிருப்பியள்.

உங்களுக்குத்தான் நேரம் போறது தெரியாதே. கள்ளக்குடிக்கிறவங்கதான் சில விசயங்கள கதைக்கலாமெண்டு அடிபட்டுக் கொண்டும், விமரிசனங்களுக்கெல்லாம் எப்பிடி சாட்டையடி போடலாம் எண்டு பக்கங்கள கிழிச்செறிஞ்சுகொண்டும், உங்கட கண்ண நீங்களே தோண்டி எடுத்திட்டு அதுக்குப் பிறகும் நவீனமா பாக்கலாம் எண்டு நம்பிக் கொண்டும் இன்னும் இன்னும்...

ஒண்டு சொல்லுறன் கேளுங்கோ.

ஒவ்வொருத்தரும் உங்கட உங்கட வீடுகளில ஒவ்வொரு மெழுகுவர்த்தி கொழுத்தி வையுங்கோ (Rudies Reste Rampe எண்டு ஒரு கட இருக்கு. அங்க பெரிய அழகானதுகள் நல்ல மலிவில வேண்டலாம். இது ஜேர்மனியில இருக்கிற ஆக்களுக்கு மட்டும்தான். ஒவ்வொரு நாடுகளிலையும் உப்பிடி வேற பேரில இருக்கும்)

மெழுகுவர்த்தி இந்த வினர்ர் நேரத்தில romantic ஆக இருக்கும். அதுக்குப் பிறகு அது கொஞ்சம் கொஞ்சமா உருகிறத பார்த்து ரசியுங்கோ. ஏலாட்டி அழுங்கோ. இது முதலக்கண்ணீர் இல்லையெண்டு விவாதிக் கலாம். எழுதலாம். கடைசியா மெழுகுவர்த்தி செத்துப்போச்சது எண்டு கண்ணீர் அஞ்சலி அடிச்ச வெளியிடுங்கோ சிறப்பா இருக்கும்.

(நன்றி - தோற்றுத்தான் போவோமா)

□□□

மரண்த்து

சீல பொழுதுகளே

ய்ணமென்ற பேரோடு...

உறங்க்ப்போன உறவுகள்

உறங்காத என்னவள்

“எல்லா போகங்களையும்

ஐரணத்தவனாக வாழ்ந்த”

வாழாத இவள்

எனக்காக இழுக்கறாள்.

இவள் இழுவுதற்கோ

சீர்ப்புதற்கோ

“சந்திப்புதற்கோ இவகாசம்ருந்ததல்லை”

காரணமான பொழுதுகள் பல

இவ்வேளை புத்து

எனக்காக இழுக்கறாள்

இருபத்தினாங்கு கை, காலுடன்

வலம் வந்தவளின்

“ஒரு கையாகக் கூட

இருந்த வேளையல்லலை”

எல்லாம் ஒடிந்து போனதாய்

ஒப்பார் இரும் என்னவளே

எனக்காக இழுக்கறாள்.

அவன்

-சோசல்யா

நான்

தாலயை விற்பும் போகையல்

போலக் கணவனாக இவளுடன்.

தாலயே போய் விட்டதாக

விழ்த்தும் கணவனாக

உழுப்பின் களைப்பால்

ருங்கும் கரைந்த நாட்கள்

ருங்கும் குலைந்ததாக

ருறும் என்மனைவ்

இது புதிய வேளை

என் ஆத்மாவை சுருக்கிது.

எங்கள் ஜாதகம் பொருத்தம்

பொய்த்து விட்டதாக

புலம்பும் என்னவள்

“பொருத்தமற்றே இவளோடு

வாழ்த்து முடிந்த பொழுதுகள்

ஆகாத போதும் ஆகாரம் தேரும்

ஆத்தினான நாட்கள்”

ஆறுவேளைகள் ஆகாரமற்ற

இழுது புலம்பும் என்னவளே

ஆறாது! ஆறாது!!

ஆன்மாவை சுருக்கிது.

(நன்றி: பெண்கள் சந்திப்பு மலர் 1993)

புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ப்படைப்பாளிகளின் நாவல்கள்

கே.எஸ்.சுதாசுார்
[அவுஸ்திரேலியா]

‘புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் நாவல்கள் எனும்போது அவர்கள் தாயகத்தில் இருக்கும் போது எழுதி வெளியிட்ட நாவல்களை இங்கு நான் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. மேலும் இங்கே குறிப்பிடும் எல்லா நாவல்களையும் வாசிக்கும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டவில்லை. இருப்பினும் தரவிற்காக அவற்றையும் சேர்த்துள்ளேன்.’

உலகில் எத்தனையோ நாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் படைப்புகள், சமகாலத் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு முக்கிய கூறாக இருக்கின்றது. காலத்துக்குக் காலம் மக்கள் பல்வேறு காரணங்களுக்காகப் புலம்பெயர்ந்துள்ளார்கள். இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்களில் தமிழர்கள் படைக்கும் படைப்புகளை “புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம்” எனவும் “புகலிட தமிழ் இலக்கியம்” எனவும் இரு தொடர்களால் அழைக்கின்றோம். இதில்கூட சில மாற்றுக்கருத்துகள் நிலவுவதைக் காணலாம். திறனாய்வாளர் கே.எஸ். சிவகுமாரன், “புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்” என்று கூறுவது தவறு என்றும், அதை “அந்தந்த நாட்டு தமிழ் இலக்கியம்” என்று சொல்லலாம் என்றும் சொல்கின்றார். அவர் கூறும் சொற்றொடர் ஓரளவிற்கு “புகலிட தமிழ் இலக்கியம்” என்பதையே சுட்டி நிற்கின்றது.

“புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்” என்னும் போது அதில் “மக்கள்” முன்னிலைப் படுத்தப்படுகின்றனர். “புகலிட இலக்கியம்” என்னும்போது அதில் “வாழ்விடம்” முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றது.

புலம்பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள் எனப்படுபவர்கள் யார்? ஈழத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு பல்வேறு நாடுகளில் வாழ்ந்துவருபவர்களை, சிலர் புலம்

பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் என்று தவறாகச் சொல்லிவிடுகின்றார்கள். “புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களே! எங்கள் அவலங்களை உங்கள் இருப்புக்காகப் பயன்படுத்தாதீர்கள்” என்கின்றார் செங்கை ஆழியான். “புலம்பெயர் இலக்கியம், புலம்பல் இலக்கியம்” என்கின்றார் ஜெயகாந்தன். “பிரச்சினைகளுக்குப் பயந்து பிறந்த நாட்டையும் வாழ்ந்த வீட்டையும் இனசனங்களையும் விட்டு ஓடும் காக்கசுட்டம்” என்கின்றார் டொமினிக் ஜீவா. மேலும் கம்பவாரிதி ஜெயராஜும் இவர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்துள்ளார். “புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களுள் மருத்துவர்கள் பொறியியலாளர்கள் இன்னும் பலதுறை விற்பன்னர்களும் வந்துகொண்டிருக்கும் வேளையில் எழுத்தாளர்களும் உருவாகியிருக்கின்றார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது” என்று தெளிவாகவே சொல்லிவிடுகின்றார் சுஜாதா.

அக, புற நெருக்கடிகளான சமூக அரசியல் பொருளாதாரக் காரணங்களால் தமது வாழ்விடங்களை விட்டுப் புதிய இடங்களை நோக்கிச் சென்றவர்களை புலம்பெயர்ந்தவர்கள் என சுருக்கமாகச் சொல்லலாம். அவர்களின் படைப்புகளை “புலம்பெயர்ந்த தமிழ் படைப்பாளிகளின் படைப்புகள்” என்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

உண்மையில் மன்னர் காலத்திலிருந்தே இந்தப்புலம்பெயர்வு ஆரம்பமாகிவிட்டது. அதன்பின்னர் திரைகடலோடி திரவியம் தேடப் புறப்பட்டவர்களும், காலனியாட்சியாளர்களால் தமது தேவைக்காக இழுத்துச் செல்லப்பட்டவர்களுமாக மக்களைப் புலம்பெயரவைத்தது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை சாதிய ஒடுக்குமுறை, பஞ்சம், பொருளாதாரச்

சுரண்டல்களிலிருந்து விடுபடும் நோக்கில் அடித்தட்டுத் தமிழர்களில் பெரும்பான்மை யானவர்கள் கப்பலேறியதாகவும், இழுத்துச் செல்லப்பட்டதாகவும் தரவுகள் சொல்கின்றன. மலேசியாவில் பிளாங்கிற்கும், இலங்கையில் மலையகத்திற்கும் மற்றும் சிங்கப்பூர், பர்மா, மொரிஷியஸ், தென்னாபிரிக்கா, பிஜி போன்ற நாடுகளுக்கும் இந்தியத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்தார்கள். அடுத்து சுயமாக - வேலைதேடி சீக்கியர்கள் மலையாளிகள் தெலுங்கர்கள் செட்டியார்கள் முஸ்லிம் வணிகர்கள் மற்றும் ஆங்கிலம் தெரிந்த இலங்கைத் தமிழர்களும் குடியேறினார்கள். ஈழத்துமக்கள் புலம் பெயர்ந்தமைக்கும் இந்திய மக்கள் புலம் பெயர்ந்தமைக்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு. ஈழத்துமக்கள் அரசியல் மற்றும் பொருள் தேடும் காரணங் களால் புலம் பெயர்ந்தார்கள். 1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின் பின்னர்தான் இலங்கைத்தமிழர்கள் பெருமளவில் புலம் பெயர்ந்தார்கள். வசதி வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் ஐரோப்பியநாடுகள் கனடா அவுஸ்திரேலியா செல்ல, ஏனையோர் தமிழ்நாடு சென்றார்கள்.

மலேசியாவின் முதல் தமிழ் நாவல் எழுதியவர்களாக தமிழகத்தின் வெங்கட ரத்தினமும் புலோலியூர் க.சுப்பிரமணியம் என்ற ஈழத்தவரும் சொல்லப்படுகின்றார்கள். அடுத்து மலேசியாவின் புலம்பெயர்வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் நூல்களாக ப.சிங்காரம் எழுதிய “புயலிலே ஒரு தோணி”(1962), “கடலுக்கு அப்பால்”(1950) என்ற நாவல்களும் ஆர். சண்முகம் எழுதிய “சயாம் மரண ரயில்”, ரங்கசாமியின் “லங்கா நதிக்கரையில்”, குமரனின் “செம்மண்ணில் நீல மலர்கள்”, இளம்வழுதியின் “லட்சியப்பாதை” என்ப வற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றுள் “புயலிலே ஒரு தோணி” தமிழுக்கு வளம் சேர்க்கும் நாவல்களில் ஒன்று எனலாம். தாயகம் பற்றிய கனவுகளுடன் வாழும் ஒருவனை இரண்டாவது உலகமகாயுத்தம் எப்படிச் சவிகரித்துக் கொள் கின்றது என்பதையும், யுத்தத்தின் வெற்றி தோல்விகள் அப்பாவி மக்களின் தினசரி வாழ்க்கையை எப்படிப் பாதிக்கின்றன என்பதையும் எழுதியுள்ளார் சிங்காரம். 1942இல் ஐப்பான் நாடு சயாமிலிருந்து (தாய்லாந்து) பர்மா வரையிலும் மலை காடுகளுடாக ஒரு ரயில்பாதையை நிர்மாணித்தனர். இதில் 15000

போர்க்கைதிகளுடன் மலேசியாவிலுள்ள ரப்பர் தோட்டங்களில் வேலை பார்த்த ஆசியத்தொழிலாளர்களும் ஈடுபட்டனர். கடும் உழைப்பு, உணவின்மை, தொற்றுநோய் காரணமாக பலர் இறந்தனர். இவற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டது “சயாம் மரண ரயில்” நாவல்.

மலேசியாவில் இன்று ரெ.கார்த்திகேசு, கே.பாலமுருகன் போன்றோர் நாவல் எழுதி வருகின்றனர்.

சிங்கப்பூரிலிருந்து இளங்கோவன், ஜெயந்தி சங்கர் போன்றவர்கள் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். பர்மா, மொரிஷியஸ், தென்னாபிரிக்கா, பிஜி போன்ற நாடுகளிற்குச் சென்றவர்களின் வாரிசுகள் இன்று தமிழே தெரியாமல் தமிழ் அடையாளங்களுடன் வாழ்கின்றார்கள். இந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழ்ப்படைப்பாளிகளின் இலக்கியப்பதிவுகள் எப்படியிருக்கின்றன என்பதைப்பற்றித் தெரிய வில்லை. இலங்கையின் மலையகத்திற்கு கோப்பி, தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களை நிறுவுவதற்காக எண்ணற்ற தமிழர்கள் பிடித்துச் செல்லப்பட்டார்கள். இவர்கள் படைக்கும் இலக்கியங்களையும் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற வகைக்குள்ள்தான் அடக்கவேண்டும்.

தமிழரின் புலம்பெயர்ந்த இலக்கியம் என்றதும் எல்லோருக்கும் உடனடியாக நினைவுக்கு வருவது ஈழத்தமிழர்களின் எழுத் துக்கள்தான். இலங்கை அரசியல் நிலவரம், இராணுவத்தாக்குதல்கள், இயக்கங்களிடை யேயான சகோதரச் சண்டைகள் காரணமாக பலர் தமிழகத்திற்கும் பிரான்ஸ், கனடா, நோர்வே, ஜெர்மனி, சுவிஸ், டென்மார்க், அவுஸ்திரேலியாவிிற்கும் புலம்பெயர்ந்தனர்.

கனடா நாவலாசிரியர்களில் தேவகாந்தன், அ.முத்துலிங்கம், கதிர்.பாலசுந்தரம், வ.ந.கிரி தரன், அகில், கே.எஸ்.பாலச்சந்திரன், குரு. அரவிந்தன் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள்.

தேவகாந்தன் ஈழப்பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டு 1981இல் இருந்து 2001 வரையான இருபது வருடகாலத்தை “திருப்படையாட்சி” (1998), “வினாக் காலம்” (1998), “அக்னி திரவம்”(2000), “உதிர்வின் ஓசை”(2001), “ஒரு புதிய காலம்” (2001) என்ற ஐந்து பாகங்கள் கொண்ட “கனவுச்சிறை” என்ற நாவலாகத் தந்திருக்கின்றார். இவரது “யுத்தத்தின் முதலாம் அத்தியாயம்” என்ற

நாவல் 1981இற்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சொல்கின்றது.

“உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள்” என்ற படைப்பை அமுத்துலிங்கம் எழுதியுள்ளார். எண்ணற்ற பல நல்ல சிறுகதைகளைத் தந்த முத்துலிங்கத்தின் இப்படைப்பு நாவலெனச் சொல்லப்பட்டாலும் உண்மையில் இது ஒரு புனைவு சார்ந்த சுயசரிதைக்குறிப்பு என்றே சொல்லவேண்டும்.

“மறைவில் ஐந்து முகங்கள்” (2004), “கனடாவில் சாவித்திரி” (2003), “சிவப்பு நரி” (2004) என்பன ‘மனித உரிமைவாதி’ எனக்கூறும் கதிர்.பாலசுந்தரத்தின் தமிழ் நாவல்கள். ஐந்து தமிழ்தேசியவாத இயக்கங்களை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட “மறைவில் ஐந்து முகங்கள்” தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி சார்பானது. இவரது “Blood and Terror” (2006), ‘His Royal Highness, The Tamil Tiger’ (2012) ஆங்கில நாவல்களில் முதலாவது நாவல் “மறைவில் ஐந்து முகங்கள்” நாவலை ஒட்டி யது. அமெரிக்க பிரபல நூல் வெளியீட்டு நிறுவனம் ஒன்று வெளியிட்டுள்ள இரண்டாவது ஆங்கில நாவல் விடுதலைப்புலிகளின் சமாதானகால வரி வசூலிப்பை கருவாகக்

கொண்டது. வேம்படி மகளிர் கல்லூரி அதிபர் - ஆசிரியர் - மாணவிகளை மையமாகக் கொண்ட “சிவப்பு நரி” நாவல் கதையைத் தழுவி யது. உள்நாட்டு போர்க்கால அரசியல் புயலும், மனித அவலங்களும் நாவல்களின் சதையும் உயிருமாயுள்ளன.

மற்றும் “மண்ணின் குரல்”, அமெரிக்கத் தடுப்பு முகாம் அனுபவத்தை விபரிக்கும் “அமெரிக்கா”, தப்பிப் பிழைத்தலுக்கான அமெரிக்க அனுபவங்களை விபரிக்கும் -குடிவரவாளன் (AN IMMIGRANT)’ என்ற நாவல்களை எழுதிய வ.ந.கிரிதரன் -

“திசை மாறிய தென்றல்”, “கண்ணின் மணி நீயெனக்கு” நாவல்களை எழுதிய அகில் -

“கரையைத் தேடும் கட்டுமரங்கள்” (2009) எழுதிய கே.எஸ்.பாலசுந்திரன் -

“உன்னருகே நான் இருந்தால்”, “எங்கே அந்த வெண்ணிலா” (2006), “உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம்” (போர்க்காலச் சூழ்நிலையைக் கொண்டது), விகடனில் வெளிவந்த ‘நீர் மூழ்கி நீரில் மூழ்கி’ போன்ற படைப்புகளைத் தந்த குரு. அரவிந்தன் போன்றவர்கள் கனடாவில் நாவல் படைப்போராக உள்ளனர்.

ஜேர்மனியிலிருந்து நாவல்கள் எழுதிய வர்களில் பார்த்திபன், பொ.கருணாகரமூர்த்தி குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள்.

பார்த்திபனின் படைப்புகளும் பெரும் பாலும் சாதிப்பிரச்சினை, சீதனப்பிரச்சினைகளை மையப் படுத்தியே உள்ளன. புகலிடத்தில் குழந்தை வளர்ப்பு பற்றி எழுதிய “பாதி உறவு” என்ற குறுநாவலுடன் “வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்”, “ஆண்கள்

விற்பனைக்கு” (1988), “கனவை மிதித்தவன்”, “சித்திரா” ஆகிய நாவல்களை இவர் எழுதியுள்ளார்.

பொ.கருணாகரமூர்த்தி புதிய முயற்சிகளுடன் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். மூன்று குறுநாவல்கள் கொண்ட “ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்” என்ற படைப்பைத் தந்திருக்கின்றார்.

சிரி தாம் தாயகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தைவிட புகலிடத்தில் நீண்ட காலங்கள் வாழ்ந்துவிட்டார்கள். ஆனால் இன்னமும் சாதிப்பிரச்சினை, சீதனக்கொடுமை, ஈழத்து அரசியல் நிகழ்வுகள் போன்றவற்றையே நாவல்கள் சுற்றி வருகின்றன.

பிரான்ஸ்

நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா --- தமிழகத்துப் படைப்பாளி--- 'நீலக்கடல்'(2005), 'மாத்தாஹரி' (2008) என்ற நாவல்களையும் 'காதலன்'(2008), 'வணக்கம் துயரமே' என்ற பிரெஞ்சு மொழி பெயர்ப்பு நாவல்களையும் தந்துள்ளார். 'நீலக்கடல்' நாவல் 18ஆம் நூற்றாண்டில் மொரிஷியஸ் தீவுக்குப் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் அடிமைகளாகக் கொண்டு சென்ற தமிழர்களின் துயரவாழ்க்கையைச் சொல்கின்றது.

ஷோபாசக்தி - கதைக்களத்தில் மட்டுமல்லாது புனைவிலும் வித்தியாசத்தைக் கொண்டிருக்கும் 'கொரில்லா' நாவல், போராட்ட இயக்கங்களின் முரண்பாட்டினைச் சொல்கிறது. ஆயுதம் ஏந்திப் போராடுவதற்காக இயக்கத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட 15 வயதுச் சிறுவனாகிய ஷோபாசக்தியின் துயரங்களைச் சொல்லும் இந்த நாவல் பல சர்ச்சைகளை ஏற்படுத்தியது. இவரின் அடுத்த நாவல் "ம்". வெலிக்கடை சிறைக்கொலைகள், மட்டக்களப்பு சிறையுடைப்பு என்பவற்றுடன் தொடர்புபடும் நேசகுமாரன் என்ற பாத்திரமும், புலம்பெயர்ந்தநாட்டில் அவனின் பதினம வயது மகள் நிறமியின் கர்ப்பத்தையும் இணைக்கும் பின் நவீனத் துவப் போக்குக் கொண்ட நாவல் இது.

மற்றும் தூயவன் - "யுத்த காண்டம்" (2006) மா.கி.கிறிஸ்தியன்- "உள்ளத்தில் மட்டும்" (1998), "புயலுக்குப்பின்" போன்ற வர்களும் பிரான்ஸில் நாவல் படைப்போராக உள்ளனர்.

பிரான்ஸ்

2013ஆம் ஆண்டு வந்த நாவல்களில், சயந்தனின் "ஆறாவடு" பெரிதாகப் பேசப் படுகின்றது. தமிழினி பதிப்பக நூலாக வந்திருக்கும் இந்த நாவலில் புதிதாக ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை என்றாலும் நடுநிலைமையுடன் அங்கதச்சுவை கொண்டு எழுதப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இந்திய அமைதிப்படை இலங்கையில் நிலைகொண்ட காலத்து சம்பவங்கள் தொடக்கம் (1988 - 2002)

சமாதான காலம்வரை நடந்த சம்பவங்கள் பற்றி பேசும் நாவல் இது.

டென்மார்க்கிலிருந்து எழுதும் ஜீவகுமாரன் - 'மக்கள்... மக்களால்... மக்களுக்காக...' (2009), 'கடவுச் சீட்டு' (2013) என்ற நாவல்களையும், 'சங்கானைச் சண்டியன்' (2010) என்ற குறுநாவலையும் எழுதியுள்ளார். அ.பால மனோகரன் 'தாய்வழி தாகங்கள்' என்றொரு நாவலை வெளியிட்டுள்ளார்

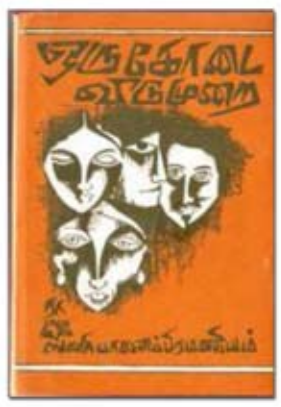
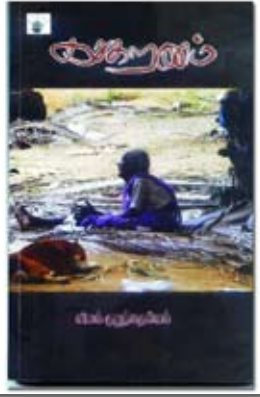
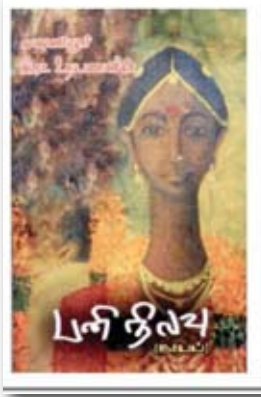
நோர்வேயில் வாழும் படைப்பாளியான இ.தியாகலிங்கம் அழிவின் அழைப்பிதழ் (1994), நாளை(1999), பரதேசி(2008), திரிபு (2010), எங்கே (2011), வரம் (2009) என்று பல நாவல்களைத் தந்திருந்தபோதிலும் இவை எதுவுமே பரவலாகப் பேசப்படவில்லை.

லண்டன்

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் "ஒரு கோடை விடுமுறை", "தேம்ஸ் நதிக்கரையில்", "அம்மா என்றொரு பெண்", "தில்லையாற்றங்கரையில்", "உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள்" போன்ற பல நாவல்களை எழுதியிருக்கின்றார். இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினையில் பல மாறுபாடான கருத்துக்களைக் கொண்ட "ஒரு கோடை விடுமுறை" பலராலும் பேசப்பட்ட நாவலாகும்.

வவுனியூர் இரா.உதயணன் "சுருதி பேதமடைகிறது" (2008), "விதி வரைந்த பாதையிலே" (2009), "நூல் அறுந்த பட்டங்கள்" (2009), "பனி நிலவு" (2010), "உயிர்க்காற்று" (2010) ஆகிய நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இதில் பனி நிலவு, உயிர்க்காற்று இரண்டும் இலங்கையின் உள்நாட்டுப் போருக்குப் பின்னரான அவலங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அங்கவீனமான ஓர் இளம்விதவை தன்னையும் பிள்ளைகளையும் எவ்வாறு போரின் வடுக்களிலிருந்து மீட்டு, சமூகத்துக்கும் தேசத்துக்கும் முன்னுதாரணமாகச் செயற்படமுடியும் என்பதைப் 'பனிநிலவு' நாவல் சொல்கின்றது. இது இலங்கையில் வழங்கப்படும் கொடகே விருது மற்றும் இந்தியாவில் வழங்கப்படும் சின்னப்பாரதி அறக்கட்டளை விருது ஆகியவற்றையும் பெற்றது.

இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த விமல் குழந்தைவேல் எழுதிய "வெள்ளாவி" நாவல் சலவைத்தொழிலாளர்கள் பற்றிப் பேசுகின்றது. இதுவும் விடுதலைப்

காக இலங்கை சாகித்திய விருது, இலங்கை சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பு விருது என்பவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டவர்.

புலிகளால் தடைசெய்யப்பட்டது. இவரது இன்னொருநாவல் “கசகறணம்”, தமிழ் முஸ்லிம் மக்களின் அன்பு கலந்த வாழ்வை ஆயுதக்குழுக்கள் எப்படிச் சிதைத்தார்கள் என்பதைச் சொல்கிறது. இனத்தகராறில் எரிக்கப்பட்ட அக்கரைபற்றுச் சந்தையில் வியாபாரம் செய்யும் நான்குபேரைச் சுற்றிச் செல்லும் கதை.

‘விமோசனம் நாளை’, ‘ஸ்நேகம்’, ‘பட்டங்கள் சுமக்கிறான்’, ‘யாகம்’, “முடிந்த கதை தொடர்வதில்லை” (1999) ஆகிய நாவல்களை முல்லை அமுதன் (இ.மகேந்திரன்) எழுதியிருக்கின்றார்.

அவுஸ்திரேலியா தமிழ்ப்படைப்பாளிகளின் நாவல்கள்

அவுஸ்திரேலியாவில் எஸ்.பொ, மாத்தளை சோமு, முருகபூபதி, என்.எஸ்.நடேசன், தெ. நித்தியசீர்த்தி, மனோ. ஜெகேந்திரன், கபிலன் வைரமுத்து என்போர் நாவல் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

எஸ்.பொ எவரும் எழுதத்துணியாத படைப்புகளைத் தந்தவர். இலங்கை அரசியலில் பிரதான பாத்திரம் வகித்த தமிழ் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களைப் பின்னிப்படரும் நாவல் “மாயினி” (2007). இதில் சில அரசியல் தலைவர்களின் அந்தரங்க வாழ்க்கை அலசப் படுகின்றது.

மாத்தளை சோமுவின் பேசப்படும் படைப்புகளாக “அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்”, “எல்லை தாண்டா அகதிகள்”, “மூலஸ்தானம்”, “நான்காவது உலகம்” என்பவற்றைச் சொல்லலாம். இவர் நாவல்கள்

முருகபூபதியின் நாவல் “பறவைகள்” (2001) சாகித்திய விருது பெற்றது. “என்ன தான் பறவைகள் ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுப் பறந்தாலும் ஆகாரத்திற்காக தரைக்கு வந்துதான் ஆகவேண்டும்” என்ற உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தைக் கொண்டிருக்கும் நாவல் இது.

என்.எஸ். நடேசனின் “வண்ணாத்திக்குளம்” (2003) 80-83 கால அரசியல் பின்னணியில், ஒரு தமிழ் இளைஞனுக்கும் ஒரு சிங்களப் பெண்ணுக்குமிடையே நடக்கும் காதலைச் சொல்லும் குறுநாவல். ஆசிரியரின் பல அனுபவங்களைத் தொட்டுச் செல்லும் மேம்போக்கான படைப்பு. “உனையே மயல் கொண்டு” (2007) - ஈழத்து அரசியலின் இருண்டவாழ்வினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பெண், மகப்பேறின் பின்னர் பைபோலர் (bipolar) நோயினால் பாதிப்படைதல், அவளிற்கும் கணவனுக்குமிடையே ஏற்படும் உடலின்பம் சார்ந்த பிரச்சினை, புகலிடத்தில் ஏற்படும் நிம்மதியற்ற வாழ்க்கை இவற்றைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டது. இதுவரை புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் சொல்லப்படாத பல புதிய அனுபவங்களைச் சொன்னாலும் ஆழமற்ற அகலப்பாங்கான படைப்பாகவே உள்ளது. இவற்றுள் வண்ணாத்திக்குளம் ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் (Butterfly Lake – Samanala Weva) மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. “உனையே மயல் கொண்டு” ஆங்கிலத்தில் (Lost In You) மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. மற்றும் ‘அசோகனின் வைத்தியசாலை’ (2013) - முழுமையாக அவுஸ்திரேலியாவைக் களமாகக்கொண்டு ஒரு மிருக மருத்துவரின் வாழ்வனுபங்களையும் வெள்ளை இனத்த

வர்களின் கலாசாரம் அதிலிருக்கும் சிக்கல்கள் முடிச்சுகள் பற்றி பேசும் நாவல்.

கபிலன் வைரமுத்துவின் படைப்பு “உயிர்ச் சொல்” (2011) மருத்துவம் சம்பந்தமான தமிழுக்கு அறிமுகமில்லாத இன்னொரு கதைக்கரு. இயற்கையாகக் குழந்தை பிறக்க சாத்தியமில்லாத தம்பதிகள் fertility treatment மூலம் கருத்தரிக்கின்றார்கள். குழந்தை பிறக்கும்போது தாய் post natal depression ஆல் பாதிப்படைகின்றார். குடும்பத்தில் நிகழும் குழப்பத்திற்கு இணையாக தமிழகத்து அரசியல் குழப்பத்தையும் இணைத்து நாவல் செல்கின்றது.

மறைந்த எழுத்தாளர் தெ.நித்தியகீர்த்தியின் “தொப்புள்கொடி உறவு”- பிறந்த நாட்டினை விட்டு தொலைதூரம் கடந்து வந்த பின்னும், தாய் நாட்டுடனான தொப்புள்கொடி உறவு விடவே இயலாத உறவாக தொடர்ந்து வரும் என்பதைச் சொல்கிறது. எது புனைவு? எது நிஜம்? என்று தெரியாதவகையில் நிஜமனிதர்களின் உண்மைச் சம்பவங்கள் கொண்ட நாவல் இது.

மற்றும் மனோ ஜெகேந்திரன் எழுதிய “நல்லதோர் வீணை செய்தே” (2000), பாமினி செல்லத்துரை எழுதிய “சிதறிய சித்தார்த்தன்” North, South & Death (2000) என்ற நாவல்களும் அவுஸ்திரேலியாவில் வந்துள்ளன. ஆங்கில வாசகர்களிடையே பரவலாகப் பேசப்படும் நிரோமினி டி சொய்சாவின் Tamil Tigress (2001) ஆங்கில நாவல் - பதினேழு வயதில் யாழ் சுண்டிக்குழி

மகளிர் கல்லூரியிலிருந்து தலைமறைவாகி விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் சேர்ந்து, இரு ஆண்டுகளைக்கூடப் பூர்த்தி செய்யாமல் வீடு திரும்பும் மேட்டுக்குடி கத்தோலிக்க போராளியின் ஆக்கமாகும் - யதார்த்த நாவல் என்று சொல்வாருமுண்டு. ஓய்வுக்குத் தூக்கிப் போடாமல் வாசிப்பதற்குப் பொருத்தமான முதல் ஜம்பது நூல்களில் ஒன்றாக அவுஸ் திரேலியாவில் தெரிவுபெற்ற ஆக்கம். “நல்லதையும் கெட்டதையும் பேசுகின்றது” என்று வி.சூரியநாராயணன் சொல்கின்றார். இங்கிலாந்து அமெரிக்க நாடுகளில் 2012இல் மீள் பதிப்பாக வெளிவந்துள்ள ஆக்கத்தின் பிரகாசமான வரலாற்றுத் தவறுகள் அதன் உன்னத உயிரோட்டத்தைப் பாதிக்கின்றன.

புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகளின் நாவல்கள் கொண்டிருக்கும் உட்கருத்துகளை பின் வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1. தாய்நாட்டுப் பிரச்சினைகள் - நினைவுகள்
2. அகதி நிலை
3. என்றாவது ஒருநாள் தாயகம் திரும்பி வாழுவோம் என்ற மனநிலையில் உள்ளவர்களுக்கும் - புதிய சூழலோடு இயையாக்கமடைந்து வாழும் அவர்களின் இளைய சந்ததியினருக்குமிடையே முரண்பாடுகள்
4. தாயகத்திற்கும் புகலிடத்திற்கு மிடையேயான குடும்ப உறவுகள், உணவுப்பழக்கங்கள், காலநிலை வேறுபாடுகள், மொழி, ஆண் - பெண் உறவுகள், பெண்ணியம் தொடர்பானவற்றை ஒப்பீடு செய்தல்
5. அறிவியல், தகவல் தொழில்நுட்பம் சார்ந்தவை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் இரண்டாவது

மூன்றாவது தலைமுறையினரின் படைப்புகள் எப்படியிருக்கப் போகின்றன? இவர்கள் தமிழ் மொழியில் எழுதும் வல்லமை உடையவர்களாக இருப்பார்களா அல்லது பிரெஞ், டொச் அல்லது நோர்வேஜிய மொழிகளில் எழுதுவார்களா? புலம்பெயர்ந்து சென்ற கலாமோகன், சுசீந்திரன், பாலமனோகரன் (Bleedings Hearts) போன்றவர்கள் ஆங்கிலம் தவிர்த்த, தாம் வாழும் நாட்டு மொழிகளிலும் எழுதக்கூடியவர்களாக உள்ளனர்.

கனடாவில் வாழும் இலங்கையரான சியாம் செல்வதுரை, கதிர் பாலசுந்தரம், அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் நிரோமினி டி சொய்சா ஆங்கிலத்தில் எழுதும் வல்லமையுடையவராக இருக்கின்றனர். தமிழ்ப்படைப்பாளிகளின் ஆங்கில ஆக்க இலக்கியங்களை, தமிழர் இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு கிளை என்று ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று சிலர் சொல்லி வருகின்றனர். அதேபோல தமிழிலே பரிச்சயமில்லாமல் பிரெஞ், டொச், நோர்வேஜிய மொழிகளில் எழுதும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் படைப்புகளையும் தமிழர் இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு கிளை என்று ஏற்றுக் கொள்ளலாமா?

அநேகமான ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் 1983 ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர்தான் புலம்பெயர்ந்து சென்றார்கள் என்று வைத்துக் கொண்டால், இன்று அவர்களின் புகலிடப்படைப்புகளுக்கு முப்பது வயது வந்துவிட்டது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் அவர்களில் சிலருக்கு தாம் தாயகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தைவிட புகலிடத்தில் நீண்ட காலங்கள் வாழ்ந்துவிட்டார்கள். இன்னும் அதிக அளவில் புகலிடப் படைப்புகள் அல்லது அறிவியல் புதினங்கள் வந்திருக்கவேண்டும். உண்மையில் புலம்பெயர்ந்தநாடுகளில் கிடைக்கும் புதிய சூழல், சுதந்திரம், வாய்ப்புவசதி போன்றவற்றை வைத்துக் கொண்டு நல்ல புகலிடப் படைப்புகள் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இன்னமும் சாதிப்பிரச்சினை, சீதனக்கொடுமை, ஈழத்து அரசியல் நிகழ்வுகள் போன்றவற்றையே நாவல்கள் சுற்றி வருகின்றன. புலம்பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமது பார்வையை வேறு திசைகளுக்குத் திருப்பாதவரைக்கும் வளம்சேர்க்கும் நாவல்களைக் காண்பது மிகவும் அரிதாகவே இருக்கும்.

□□□

கோடைகால அறிவிப்பு

வீ. எஸ். சீவநாதன்வளவன்

(எடென்ஸார்க்)

பனிகலைந்து, குளிர் உறங்க

புத்துயிர்ப்புக்காய்

துளிர் அவிழ்த்து, மொட்டவிழ்க்க

வணீணங்களும்

வணீணங்களுடன் பசுமையும்

தவழ்ந்து வரும்.

சூரியக் குளியலுக்காய்

வெண்சிட்டுக்களும்

வெண்சிட்டுக்களுடன் அண்டங்காக்களும்

ஆடையவிழ்க்கும் அவசியமும்

அவதிகளும்...

பனிகலைந்து, குளிர் உறங்க

புத்துயிர்ப்புக்காய்

துளிர் அவிழ்த்து, மொட்டவிழ்க்க வணீணங்களும்

வணீணங்களுடன் பசுமையும் தவழ்ந்து வரும்

பனிக்காலத்து, குளிர் உறங்க புத்துயிர்ப்பும்,

சூரியக்குளியலும் பொய்பாக

சுட்பெரிக்கும் வெய்யினை

நானோ

நிழல்தேடி! நிழல்தேடி!

(நன்றி - காகம்)

இரண்டு செய்திப் பத்திரிகைகளிலும் தேடுதல் நடாத்தி ஒருவாறு சிறிய தனிவீடு கண்டுபிடித்தாகியாச்சு. உடனே போன் பண்ணி நான்கு நாள் வாடகைக்கு ஒதுக்கி விட வேண்டும். எதுக்கும் ஒருக்கா மனுசிக்கு சொல்லிப்போட்டு புக் பண்ணுவம். மனுசி யிட்டச் சொல்லிப்போட்டு செய்தால் மறுப் புத்தான் எனத் தெரிந்தும் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்புக்கு விட்டேன்.

“நான் வரமாட்டேன் என்கா வரமாட்டன் நீங்களும் பிள்ளையளும் போறதெண்டாப் போங்கள்” கடிந்தாள்.

பூமியில் எத்தனை கணவன் மனைவி மார்கள் எத்தனை காரியங்களை இருமன ஒருமைப்பாட்டோடும் ஒற்றுமையோடும் செய்கிறார்கள்? முரண்பாடும் மறுப்பும் குதர்க்கமும் குழப்பமும், விவாதமும் போராட்டமும் தொடர்வதனால்தான் மனித, சமூக, குடும்ப உறவுகள் சூடாய் சுவையாய் சுவாரசியமாய்த் தொடர்கின்றன. தேவை, தேடலாய் இயங்குகிறது.

கலியாணம் கட்டின நாள்நயிருந்து எனக்கும், மனுசிக்குமிடையில் எல்லா விசயமும் இழுபறி, மறுப்பு, முரண்பாடுதான். சூடடிப்பில் நிண்ட

ஒரு மாட்டையும், வண்டில் இழுத்துக்கொண்டு நிண்ட ஒரு மாட்டையும் ஒரு வண்டில்ல பூட்டினா ஒண்டு சுத்தி இழுக்கப்பாக்கும் மற்றது நேர இழுக்கப்பாக்கும். இப்பிடயே போனால் கடைசியில் போய்ச்சேரவேண்டிய இடத்துக்குச் சணங்கித்தான் போய்ச்சேரும். அதுமாதிரித்தான் எங்கட எல்லாச் செய்காரியங்களும்.

“அப்ப நானும் பிள்ளைகளும் போறம்”
“எந்த உலகத்தில் இப்பிட நடக்குது? பொஞ்

சாதியத் தனிய விட்டுட்டுப் போற பழக்கம். தாய விட்டுட்டுப் பிள்ளையள் வருங்களே, லீவெண்டா வக்கன்ஸ் (விடுமுறை) எண்டா குடும்பமா ஒற்றுமையாப் போறதுதான் முறை அதவிட்டுப்போட்டுத் தனிய பிள்ளையளுக்கு “சித்தி” பிடிக்கவா போறீங்க....?”

அடுப்பிற்குள் போட்ட உப்பாய் பொரிந்து வெடித்தாள்.

“இப்ப பிள்ளையளுக்கு கடல் காட்ட, காடு காட்டப் போறீங்க, இதுகளத்தான் பிள்ளையள் ரி.வி.யில் எந்தநாளும் பாக்குதுகள்.”

“நீயும் உன்ர அக்காவையும் பிள்ளையளையும் பேர்த்தே கசட்டைப்போட்டு ரி.வி.யில் பாக்கலாமே, எல்லாத்தையும் ரி.வி.யில் பாத்துக் கொண்டும் இன்டர்நெற்றிலும் செய்து கொண்டும் இருந்தா மனுசன் திண்மப் பொருளாப்போயிடுவான்.”

மகன் வந்து என் வாயைப் பொத்தினான். மகள் வந்து “தம்பி கைய எடு அப்பா கதைக் கட்டும்” “மகளுக்கு ஆறு வயது. மகனுக்கு நாலு வயது. மகன் தமக்கையைத் தள்ளிவிட்டு “அறத்துப்பர்லே” (நிப்பாட்டு பேசுவதை) அப்பா அம்மாவைப் பேசாதீங்க....”

“அக்கா புஷ்துவா” (விலத்து) “லெஸ் தம்பி” (சும்மாவிடு) அப்பா சில்வூபிளே “அறத்துப்பர்லே....”

மகன் அம்மா சார்பாகவும் மகள் அப்பா சார்பாகவும் ஆஜராகினர். “மொண்டியூ.... மொண்டியூ.... (என்ர கடவுளே) இதுகளோட இருக்கிறத்திலும் பாக்க தற்கொலை செய் திடலாம்” மகன் இப்படிப் போட்டான்.

தமிழகத் தொலைக்காட்சிகளின் தொடர் நாடகங்களையெல்லாம் வீடியோக் கசட்டில் பார்த்து நாங்கள் வீட்டில் பேசாத சொற்களையெல்லாம் பிள்ளைகள் பிரெஞ்சுடன் கலந்து பேசுகையில் ரசிப்பும் பொருளுறத்தும் பாங்கும் அலாதியானவை. எங்கட வழிப்பட்டுவராத சில பண்புகளை பழக்க வழக்கங்களை நாங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் குடுக்கக் கூடாதெண்டு நினைச்சாலும் இந்த தமிழக வீடியோ படங்களில் இருந்து கற்றுக்கொள்கின்றனர்.

“வக்கன்ஸ் எண்டா லண்டன், சுவிஸ், ஜேர்மன், இந்தியா, சிங்கப்பூர் எண்டு வெளி நாடுகளுக்குப்போய் சந்தோசமா இனசனம் வீட்ட போறத்த விட்டுப்போட்டு கண்டறியாத கடல் பாக்கப் போறதெண்டு நிச்சுகிறியள்.”

“போன வருசம் ஜேர்மனுக்கு அக்கா

வீட்டப்போய் கொழுவுப்பட்டுக் கொண்டு டெல்லோ வந்தனாமன்”

“அது நோமல்தானேயப்பா உறவு பிரிவு, சண்டை சமாதானம் வாறது இயல்புதான இஞ்சவந்து அடுத்தநாள் எல்லாம் சமாதானமாப் போச்சுதான” மனைவி தன் பக்கத்தை நியாயப்படுத்தியே வழக்காடினா.

போன வருசம் மனுசியின்ர தமக்க வீட்டப்போய், போன அண்டைக்கே சகலன் வேலையால வரேக்க ஒரு மனுசனோட (யோனிவோல்க்கர் விஸ்கி) வந்தார். மனுசன் மனுசனோட வர மனுசி போட்டுக் கேளாத கேள்வி கேட்டுது. சகலன் நல்லாக் குடிச் சாரெண்டா ஆருக்காவது அடிக்க வேணு மெண்ட மனோநிலை வருமாம், வந்தால் வீடு போர்க்களம்தான். இது பலருக்கும் தெரிந்த எங்களுக்கும் தெரிந்த விசயம்தான்.

என்ர மனுசி இடையில் புகுந்து “அத்தான் கரைச்சல் இல்லாமக் குடிக்கிறதெண்டால் குடியுங்க. போத்தில முடிக்கிறதுக்காக குடிக்காதீங்க.... குடிக்கிறதுக்காக குடியுங்க. சாப்பிடுங்க.”

முன்னிபந்தனைகளோடு அனுமதிப்பத்திரம் கிடைத்தது. இருவரும் குடித்தோம். வாழ்விடச் சூழலையும் மறந்து சற்றே மகிழ்ந்திருந்தோம். தாயக நினைவுத் தடாகத்தில் இறங்கி பள்ளிப்பருவகால நிகழ்வுகள், விளையாட்டு, கடற்கரை, குளக்கரை, அரசியல், தமிழியல் இன்னபிறவாய் கூட்டல் மீட்டலாய் குடியில் மகிழ்ந்திருந்தோம்.

நான் அளவோடு நிறுத்தி சாப்பிட எழுந்தேன். ரெண்டுபேரும் குடிச்ச முடிச்சிட்டு ஓண்டாச் சாப்பிடுவோமெ சகலன் தடுத்தார். மிச்சத்தை நாளைக்கு வையுங்க சாப்பிடுவம் வாங்க. பேச்சை மென்மையாக்கி அழைப்பாக்கினேன். இல்ல இரு. இரண்டுபேரும் சேந்து முடிப்பம். எனக்குப் பசிக்குது சாப்பிடுறதுக்கு உரிமை இல்லையா? பேச்சைத் திருப்பினேன். என்ர வீட்டுக்கு விசிட்டரா வந்தனி வடிவாக்குடி, சாப்பிடு. வந்தவைய வடிவா உபசரிக்க வேணும். அதுதான் மனுசன்ர பண்பு. என்னோட குடிக்க விருப்பம் இல்லையெண்டா போய்ச் சாப்பிடு. நீ தப்பப் பாக்கிற என்ன மாட்டிவிட்டுட்டு. நீ போ இண்டையோட எல்லாம் முடிஞ்சுது. நீ என்ன வெறுக்கிற.... இண்டையில் இருந்து நீ என்னோட கதைக்காத. நான் குற்றம் சாட்டப்பட்டேன். நான் சாப்பிட உட்கார்ந்தேன். எங்கட வீட்டில்

சமைக்கும் அதே சோறு. கறி சற்று காரமாய் ஆனைக்கோட்டை நல்லெண்ணையும் யாழ்ப்பாணத்துக் கையால் வறுத்து இடித்த வாசமான உறைப்பான மிளகாய்த்தூளும் உடன் கோழியுடன் கூடி இரைப்பையை கிள்ளியது. குடலை அறுத்தது. ஆனைக்கோட்டையில் ஆமி நல்லெண்ண பிழியப் போனானா, புலி பிடிக்கப் போனானா? எண்ட குழப்பம் எனக்குள். சாப்பிடச் சாப்பிட கோப்பை நிறையக் கேள்விகள் கிடந்தன. புகலிடம் வந்த பெண்கள் அல்லது ஆண்கள் மிளகாய் வறுத்து கையால் இடிக்கிறார்களா? அல்லது அங்கிருந்து இடிச்ச அனுப்புகிறார்களா? கேள்விகளால் கை நிறைய, வாய் நிறைய, சேட் பொக்கெட் நிறைய, தலை நிறைந்தது. வயிறு நிறைந்து நாளை வயிற்றை வலிக்கப் போகுதே. வலித்தா...? மறுக்க மறுக்க கறியும் சோறும் திணிந்தது என்னில். கேள்விகளும் திணிந்தன.

அடுக்கியிருந்த தமிழ்ப்பட வீடியோக் கசட்டுக்களை கிளறி “அப்பா நம்ம வீட்ல கிடந்த கொப்பியளெல்லாம் இஞ்சேயும் கிடக்குது. அன்றா நீங்களும் சித்தி பாக்கிறீங்களா?” ஓம்மமா இஞ்சேயும் எல்லாமிருக்கு கனிதன். உங்களுக்கு என்ன படம் விருப்பம்.”

“ரமணி..... ரமணி” பிள்ளையள் தமிழ் அதிகம் வாசிக்கத் தெரியாவிட்டாலும் வீடியோ கசட்டுக்களில் எழுதப்பட்டிருக்கும் சொற்களை பார்த்து ஓரளவு வாசித்தும் புரிந்தும் கொள்வார்கள்.

“அப்பா இஞ்சேயும் வாழ்க்க படம் இருக்கு போட்டுப் பார்க்கலாமா அப்பா?”

மகன் “அப்பா நம்மடையும் இதுவும் “மெம்” வாழ்க்கையா?”

“அன்றாவைப் போய்க் கேளுங்க”

“மெம்ம எப்படித் தமிழ் சொல்லுறது?”

“ஓரே மாதிரி”

மகன் கசட்டுடன் போய் அன்றா எங்கட வீட்டு வாழ்க்கையும் இதுவும் ஒண்டா.....அதே மாதிரித்தானா இதுவும்.

“ஓரே வாழ்க்க தான். பாக்கப் போறீங்களா? பாக்கிறதெண்டால் சாப்பிட்டுட்டுப் பாருங்கள்.”

சோறு உடன் கோழி தூள் எண்ணையால் நிரம்பி செற்றியில் அமர்ந்தேன். ஆனைக் கோட்டை நல்லெண்ணையும் தூளும் வலித்தது. சகலன் சாப்பிடப் போய் உட்கார்ந்தார்.

“நான் நினைச்ச மாதிரியே எண்ணையும்

தூளும் செய்யிது” என்றேன்.

“என்ன வயிறு வலிக்குதா..... வலிச்சா டொக்டரிட்ட போவம் யோசிக்காத.....எல்லாம் வெல்லலாம். அண்ணன் எல்லாம் வெல்லு வான். யோசிக்காத. நீ என்ன விட்டுட்டுச் சாப்பிட்டுட்ட.... இது பெரிய தப்பு...ஆனால் வருத்தம் எண்டால் உதவ வேணும்.”

“டொக்டரிட்ட போனால், உண்மையைச் சொன்னால், தூள் வாங்கின கடைய இழுத்துப் பூட்டி சீல் வைத்து விடுவார்கள். அப்புறம் காட்டிக்குடுத்திட்டான், சொல்லிக் குடுத்திட்டான் எண்டு நெடுங்கதை பெருங்கதையெல்லாம் பேசி கரைச்சலாப் போயிடும்.” இது சகலன் இப்ப இருக்கிற நிலையில் சொன்னா விளங்காது.

“இலேசாத்தான் வலிக்குது” என்று சொல்லிச் சகித்து சமாளித்தேன். நாங்க உலகத்த ஊராக்கி நாடுகள் வீடுகளாக்கி மத்தியானம் ஜோர்மனில தங்கச்சி வீட்ட சாப்பாடு. பின்னேரம் கொலண்டில அண்ணன் வீட்ட சாப்பாடு. பிரான்சில குளிச்சிட்டு லண்டனில் தலை துவட்டுறம். இந்த அளவுக்கு எல்லாம் சுருங்கி வேகமாக வந்தீட்டுது. இது மாதிரித்தான் பிள்ளையளிர் பள்ளிக் கூட லீவுக்கும், பெரியவையினர் வேல லீவுக்கும் அயல்நாடுகளுக்குப் போய் இங்க செய்ததையே அங்கயும் செய்து அங்க நம்ம உறவுகளோட, நட்புகளோட சந்தோசித்து குறை, நிறை கொழுவல் எண்டு இத்தியாதிகளோட திரும்புறதுக்குத்தான் நாங்கள் வக்கன்சப் பயன்படுத்திறம்.

“அக்கா வீட்ட போயிற்று வந்து கடலுக்குப் போவம்” மனைவி தீர்ப்பாக்கினா!

“வசந்தம் என்ற லீவுக்கு நான் உலாத்த ஆசைப்படயில்ல. எனக்குக் கடல் பாக்க குளிக்க வேணுமெண்டில்ல. கடல், கடற் கரைக்காட்சி, காடு, மரம், காற்று, செடி கொடியளைப் பிள்ளையளுக்கு இயல்பாக் காட்ட வேணும். இந்த ரவுணுக்க இருந்து ஓரே மனுசரையும், வாகனங்களையும் பாத்துப்பாத்து வெறுத்துப் போச்சு, இது ரெண்டுமில்லாத இடத்துக்குப்போய் ஆறு தலாக இருக்கவேணும். லீவு நாட்கள் பிள்ளையளின்ரை மனவளர்ச்சிக்கு அறிவு வளர்ச்சிக்கு பயன்படுத்த வேணுமெண்டுதான் நான் நினைக்கிறேன். இதுதான் எனக்கு முக்கியமாப்படுவது. ரெண்டு இடத்துக்கும் போக காசில்ல, உனக்கு அக்கா முக்கிய

மெண்டால் அக்காவீட்ட நீ தனியப்போ ஒரு மாட்டில பால் கறந்து ஊர்முழுக்க தயிர் யாபாரம் செய்ய ஏலாது. நெல்லுக்குப் பாச்சுற தண்ணிய மறிச்சு கஞ்சாத்தோட்டத்துக்குப் பாச்ச நான் விரும்பயில்ல. ரெண்டுக்குப் பாய்ச்ச என்னட்ட தண்ணியில்லை.

“அப்பா உங்கட புறோப்ளத்துக்கு யே துறுவே பொன்னிடே” நான் (நல்ல ஆலோசனை கண்டுபிடித்திருக்கிறேன்)

“எங்களுக்கு அம்மாவும் முக்கியம் அப்பா வும் முக்கியம். உங்களுக்கு பிள்ளையள் முக்கியம். அக்காவும் அம்மாவும் ஜேர்மனுக்குப் போகட்டும், நானும் அப்பாவும் கடலுக்குப் போறம். பொம்பிள பொம்பிளயோட, ஆம்பிள ஆம்பிளயோட.”

“தம்பி நீ கடல் பாத்தா நான் கடல் பாக்கிறதில்லையா? புண்ணாக்கு மாடு பரதேசி”

“இப்பிடி ஒருத்தரையும் பேசக் கூடா தம்மா”

“அவ படத்தப் பாத்து பாத்து வடிவேலு பேசினமாதிரி என்னப் பேசுறா” இருவரும் ஆளுக்கு ஆள் தர்க்கிக்க, நான் விலகி விட்டேன்.

“நான் சொல்லுறது பொன்னிடே” (நல்ல ஆலோசனை) மகள் முன்வந்தாள். எங்கள் பிரச்சினையை அவர்கள் வாங்கினர். நாங்கள் பார்வையாளர்கள் ஆனோம்.

“பிள்ளைகள் பெற்றோர்களின் விளை யாட்டுப் பொருள்களல்ல. பெற்றோர்களுக்காக பிள்ளைகளல்ல. பிள்ளைகளுக்காக பெற்றோர்கள். ஆண் எழுத பெண் வெளியிடும் புத்தகங்களே பிள்ளைகள். இந்தப் புத்தகங்கள் அரசியல், தத்துவம், விஞ்ஞானம், நாவல், கவிதை என அற்புதமான உள்ளடக்கங்கள் கொண்டவை. புத்தகங்கள் உறைபோட்டு அடுக்கி வைப்பதற்கல்ல.

பிள்ளை வளர்த்தல் என்பதில் நாங்கள் முக்கியப்படுத்திக் கொள்வது விதவிதமான நகைகளையும் ஆடைகளையும் வாங்கி அணிந்து அலங்கரித்து அழகு பார்த்து, எங்கட வைபவங்களுக்கும் கோயிலுக்கும் கூட்டிச் செல்வதையே. எங்கட தேவைகளுக்கு ஏற்ற மாதிரி எங்கட விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இசைவு படுத்தி பிள்ளைகளை வளர்க்க முயல்கிறோம். விரும்புகிறோம். இது பிழை என்று தெரிந்து கொண்டும் செய்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

தமிழகத் தொலைக்காட்சிகளின் தொடர் நாடகங்களையெல்லாம் வீடியோக் கசப்டீஸ் பார்த்து நாங்கள் வீட்டில் பேசாத சொற்களையெல்லாம் பிள்ளைகள் பிரெஞ்சுடன் கலந்து பேசுகையில் ரசிப்பும் பொருளுறுத்தும் பாங்கும் அலாதியானவை. எங்கட வழிப்பட்டுவராத சில பண்புகளை பழக்க வழக்கங்களை நாங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் குடுக்கக் கூடாதெண்டு நினைச்சாலும் இந்த தமிழக வீடியோ படங்களில் இருந்து கற்றுக்கொள் கின்றனர்.

“அம்மா உங்கட அக்கா வீட்ட நீங்கள் போங்க. அப்பா உங்களுக்கு விரும்பின இடத்துக்கு நீங்க போங்க. நானும் தம்பியும் வீட்டில இருக்கிறம்” என்று சொல்லி விட்டு கோபத்தோடு அடுத்த அறைக்குள் போயினார். சில நிமிடங்களின் பின் அறையுள் போய் பார்த்தபோது எங்களோடு பேச மறுத்தனர். கோபத்தாலும் அழுகையாலும் நிறைந்திருந்தனர்.

“எல்லோரும் கடற்கரை பார்க்கப் போவதாய் முடிவானோம்”

“சரி போன் பண்ணி வீட்ட புக் பண்ணுங்க” மனைவியின் அங்கீகாரம் கிடைத்தது.

இந்த இயந்திர ஓட்டத்தில் நிலவைப் பார்க்க நேரமில்லை. இரசிக்கும் மனோநிலையில்லை. சூரியன் உதயமாவதையும் மறைவதையும் கூட பாத்து இரசிக்க நேரமில்லை. இந்தக் காட்சிகளை நகரத்து மாடிக்கட்டிட தோப்புக்குள் காண இயலா. நாம் தாய்நாட்டில் கண்டு அனுபவித்திருக்கின்றோம். நம் பிள்ளைகள் காண ஒரு சந்தர்ப்பம் கடற்கரை, கடல்வாழ் உயிரினங்கள், மணல் மண், காடு, மரம், செடி கொடி, சுத்தமான காற்று, நிலவு, சூரியன் இந்த இரண்டும் டியூற்றி மாறும் நேரம். இந்த இயற்கையே கடவுள். கடவுளே இயற்கை இதை புகைப்படத்திலும் தொலைக்காட்சியிலும் காணும்போது கிடைக்காத உணர்வுபூர்வ அனுபவிப்பு. இரசிப்பு, மகிழ்வு, சிந்தனை இயற்கையோடு பேசி மகிழ்....

(2002)

□□□

புலம்பெயர்

தமிழ் அரங்கின் இருப்புகள்

- ச. ஜெயப்பிரகாசு

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், நிகழ்த்து கலைத்துறை,
பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகம்

பண்பாடு, பாரம்பரியம் என அனைத்திலும் புதிய தன்மையினாலான சூழலுக்கு இவர்கள் முகம் கொடுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள் ஆளானார்கள். முதலில் சென்றவர்கள் தம்மை நிலைப்படுத்தவும் தமது தேவைகளை நிறைவு செய்யவும் அச்சூழலைத்

அறிமுகம்

(1)

இலங்கை நான்கு பக்கமும் கடலால் சூழப்பட்ட தீவு என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. இத்தீவில் 1498ஆம் ஆண்டு முதல் 1948ஆம் ஆண்டுவரை அந்நியரின் தலையீட்டுடன் மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அதன்பின் நம்மை நாமே ஆளும் தன்மையைப் பெற்றிருந்தும் ஒரு சுமுகமான வாழ்க்கை முறைமையை வழிநடத்திச் செல்லவில்லை என்பது தெரிந்ததே. மொழி, இனம் என்ற கோசங்கள் எங்களுடைய உறவுப்பாலத்தை தகர்த்து எறிந்தன. இதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் ஆரம்பத்தில் சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள். அத்தலைவர்களின் சுழற்சியில் வீழ்ந்தனர் தமிழ்த் தலைவர்கள்.

அதனைத் தொடர்ந்து குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் தமிழ்மொழி பேசும் மக்கள் தமது வாழ்வாதாரத்தை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ள தமது இருப்புக்களை விட்டு புலம்பெயர் வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இப்புலம்பெயர்வு ஆரம்பத்தில் உள்நாட்டுக்குள்ளும், தொடர்ந்து வெளிநாடுகளுக்குமாக தன் எல்லை வெளியை விரித்துப் பரவத்தொடங்கியது.

இனம், மொழி, சூழல், கலாசாரம்,

தமக்கு சொந்தமாக்கிய வண்ணம் தமது திறமைகளை தமது விருப்புகளுக்கு இடம் கொடுக்கும் சந்தர்ப்பத்தை வளர்த்துக் கொண்டனர்.

இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்கள் தனிப்பட்ட ஒரு நாட்டில் தமது இருப்பை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஒரு காலத்தில் சூரியன் மறையாத நாடாக இங்கிலாந்து இருந்தது. ஆனால் இன்று சூரியனே ஓய்வெடுக்க சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் இவர்களுக்காக வேலை செய்கின்றது என்றால் அது ஈழத்தமிழர் களுக்காகத்தான். அவ்வாறு இவர்கள் தமது தடயங்களை உலகின் அனைத்து நாடுகளிலும் பதித்திருக்கின்றார்கள்.

வளர்ச்சி

ஈழத்திலிருந்து (இனமுரண்பாட்டினால்) இடம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள் வாழும் (கனடா, இலண்டன், சுவீடன், பிரான்ஸ்) நாடுகளில் தமிழர்கள் அரங்கியல் செயற்பாட்டினை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். இவ்வாறு புலம்பெயர் நாடுகளில் அகதிகளாக தமது வாழ்வாதாரத்தை மேற்கொண்டு வரும் ஈழத் தமிழர்கள், தாம் எதிர்கொள்ளும் இடையூறுகளுக்கு அப்பால் தம்முடைய

அடையாளத்தைப் பேணுகின்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். இம்முயற்சியில் அவர்கள் தமது படைப்பாக்கங்களை மேற்கொள்கின்றனர். இவர்களுடைய படைப்புக்கள் இயல், இசை, நாடக வகை சார்ந்ததாக அமைவதைக் காணலாம்.

புலம் பெயர்நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்படும் அரங்கச் செயற்பாடு, மண்ணை இழந்து நிற்கும் மக்களின் காலக்குரலாக அமைந்து காணப்படுகின்றது. அந்நிய நாடுகளில் வாழ்கின்ற ஈழத்தமிழர்களிடையே இன, மொழி, கலை, கலாசாரங்களை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. இவற்றில் ஒன்றுதான் இந்த அரங்கியல் கலை வடிவம்.

இவ்வரங்கச் செயற்பாட்டின் முக்கியத்துவம்.

கலையானது பொழுது போக்குக்கு அப்பால் மக்கள் தமது சிந்தனைகளையும் முரண்பாட்டு உணர்வுகளையும் தமது ஆக்கத்தின் செயற்பாட்டினூடாக வெளிப்படுத்த ஒரு களமாக அமைகிறது. அத்துடன் ஈழத்தில் இருந்தபோது தமது ஆற்றலையும் ஆர்வத்தையும் எந்தத் திசைநோக்கியதாகச் செயற்பட விட்ட கலைஞர்கள் அத்திசைசார்ந்த துறையில் நாட்டத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். புதிய சூழலில் தமது தாய்நாடு பற்றிய நினைவை நிலை நிறுத்திக்கொள்ள, அரங்கச் செயற்பாடு முக்கியமடைகின்றது.

புலம் பெயர்ந்த அரங்கியலாளர்கள்..

(II)

இந்நிலையில் ஈழத்தில் 1983ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இன அழிப்பின் வழியாக வெளிநாடுகளிற்கு கற்றறிந்தவர்களும், பணக்காரர்களும் தமது இருப்பிடத்தை மாற்றிக்கொண்டனர். அந்தவகையில் முக்கிய இளம் கலைஞர்கள், அரங்கியல்சார் துறையில் நாட்டம் உடையவர்களான க.பாலேந்திரா (தமிழர் அவைக்காற்று கழகம்), தாஸீஸியஸ் (களரி), ஜயகரன், அன்ரன் பொன்ராசா (மன வெளி), நிர்மலா நித்தியானந்தன். என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

நாடகக் குழுக்கள்.

அரங்கியல்சார் செயற்பாடுகளை தீவிர

மாகச் செயற்படுத்திவரும் குழுக்களாக சிலவற்றை இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அந்த வகையில்

1. இங்கிலாந்து - அவைக்காற்றுக் கழகம், களரி

2. கனடா- நாளை நாடகப்பட்டறை, மனவெளி அரங்கு

3. சுவீஸ் - தமிழ் நாடகக் கல்லூரி. என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். அங்கு சென்றவர்கள் தமது கடமை நேரத்தினைத்தவிர அருந்தலாகக் கிடைக்கும் கணங்களில் ஒன்று சேர்ந்து செயற்படுகிறார்கள். இவ்வரங்கியல் செயற்பாடு வரவேற்கத்தக்கதாகும்.

இங்கிலாந்தில் -தாசீசியஸ்

இலண்டனில் வசித்துவரும் ஈழத்து தமிழ் நாடகக் கலைஞர் தாசீசியஸ். களரி என்னும் அமைப்பினை லண்டனில் உருவாக்கி அத னூடாக கலைப் பயணத்தை மேற்கொண்டு வருபவர். அரங்கியலில் பன்முக ஆளுமை கொண்டவர்.

இவர் எமது மண்ணில் நடிகர் ஒன்றியத்தின் செயற்பாட்டுடன் இணைந்திருந்து அரங்கியற் செயற்பாட்டுக்கு வித்திட்டவர். இவர் நாடக வியலாளராகவும், ஊடகவியலாளராகவும் சென்ற இடங்களில் செயற்படத்தொடங்கியவர், ஐ.பி.சிசர்வதேச ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தாபனத்தின் முக்கியகர்த்தாவான இவர், சுவீஸ் அரங்கின் 700ஆம் ஆண்டு விழாவின் கலாசார நிகழ்வின் ஆலோசகர். 2007 கனடிய தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் தமிழ் இலக்கிய சாதனைக்கான 'இயல் விருது' பெற்றவர். பல்வேறுபட்ட இன மொழிக்குழுக்களுடன் இணைந்து பல்வேறு நாடுகளில் நாடகப் பயிற்சிப்பட்டறைகளை நடாத்துகின்றவர். அத்துடன் அதற்கான தகுதியும் பெற்றவர்

'ஸ்ரீசலாமி' - இந்நாடகம் சுவீஸ் நாட்டில் சுமார் 24 தடவைகள் மேடையேற்றப்பட்டது. தமிழ் - சுவீஸ் கலைஞர்கள் ஒன்றிணைந்து மொழி என்னும் தடைகளை உடைத்து தமிழ், டொச், ஆங்கிலம் என்னும் மொழிகளில் தயாரிக்கப்பட்டது. இது ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஈழத்தமிழர்கள் பற்றிய ஒரு புரிதலை வெளிப்படுத்தியது.

‘களரி’ என்னும் அமைப்பு

தமிழ் மக்களின் கலைகளை வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்னும் அர்ப்பணிப்பு உணர்வோடு லண்டனில் களரி என்னும் கலைக் கூடத்தை செயற்படுத்தி வருகின்றார் தாசீசியஸ்.

தாயக மண்ணில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் மறக்கப்படுவதற்கு முன்னமே அதற்கு நாடக வடிவம் கொடுத்து மக்கள் முன் கொண்டுவருவதில் முனைப்பாக ‘உடனடி அரங்கு’ (Instant Theatre) என்னும் அகதிப் புகலிடத்துக்குப் பொருந்தும் அரங்கவடிவை உருவாக்கியவர்.

லண்டனில் நடுவன் பகுதியில் 2600 பார்வையாளர் அமரக்கூடிய அரங்கில், இளைய பத்மநாதன் எழுதிய **இராமாயணம், மீண்டும் மகாபாரதம், பொறுத்தது போதும்** ஆகிய நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன.

நாடக வெளியை அகலப்படுத்துவதற்கென, லண்டன் களரி தென் இந்தியாவுக்கு ‘நாராய் நாராய்’ கலைப் பயணத்தை மெற்கொண்டது. 1997.03.26 - 1997.04.12வரை நடைபெற்ற பயணத்தில் **பொறுத்தது போதும், புதியதொரு வீடு, எந்தையும் தாயும்** ஆகிய நாடகங்கள் அரங்கேற்றப்பட்டன.

(எந்தையும் தாயும் - கனடாவில் வசிக்கின்ற ஈழத்து தமிழர்கள் நடிப்பதற்காக குழந்தை. ம.சண்முகலிங்கம் அவர்களின் மகனது வேண்டுகல்க்கு இணங்க தந்தையாரால் எழுதப்பட்ட நாடகம்.)

புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வசிக்கின்ற பிள்ளைகளை மனதிற்கொண்டு இந்த நாடகம் எழுதப்பட்டது. எனவே இந்த நாடகத்தின் இலக்குப் பார்வையாளர்களாக வெளிநாடுகளிற்கு பிள்ளைகளை அனுப்பி விட்டு ஈழத்தில் தனித்திருந்து தவிக்கும் பெற்றோர்களே ஆவர். புலம் பெயர்ந்த தன்மையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தும் தெளிவான நாடகம் இந்த ‘எந்தையும் தாயும்’.

தாசீசியஸ் லண்டனில் மேடையேற்றியபோது அதற்கான பார்வையாளர்களின் எதிர்விளைவு குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைந்திருந்தது. பல புலம்பெயர் தமிழர்கள் தமது உறவுகளையும் ஈழத்து நினைவுகளையும் மீட்டிப்பார்ப்பதற்கான சந்தர்ப்பத்தை இந்நாடக ஆற்றுகை பலருக்கு வழங்கியிருந்தது. அத்துடன் பலர் ஈழத்திற்கு வந்து உறவுகளுடன் உறவாடிவிட்டுச் சென்ற

செய்தியும் இந்நாடகத்தினூடாக நடைபெற்றது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கனடாவில் இந்நாடகம் மேடையேற்றப் பட்டதுடன் ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றிலும் மேடையேற்றப்பட்டது.

லண்டனில் அவைக்காற்று கலைக்கழக அரங்குச் செயற்பாடு

1980களில் இலங்கையின் தமிழ் நவீன நாடகத்தினை வளப்படுத்திய முக்கிய கர்த்தாக்களில் கா.பாலேந்திராவும் ஒருவர். யாழ்ப்பாணத்தில் நாடகத்துறையை வளர்ப்பதற்கென ‘அவைக்காற்றுக் கலைக் கழகம்’ என்னும் அமைப்பினை நிறுவியவர். தற்போது அவைக்காற்று கலைக்கழகம் லண்டனில் இயங்கி வருகின்றது. அங்கு நாடகப் பள்ளியை அமைத்து சிறுவர்களுக்கான நாடகங்களைப் பயிற்றுவித்து வருகின்றது.

இக்கலைக்கழகம் பல சிறப்பான அரங்கியற் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றது. அந்த வகையில் - **யுரமார்த்த குருவும் சீடர்களும், வேடனை உச்சிய வெள்ளையுறா, பார்வைக் கோளறு, கண்ணாறு வார்ப்புக்கள், எப்போ வருவாரோ, ஒருபயணத்தின் கதை, பெயர், மிரத்தியேகக் காட்சிகள், போகிற வழிக்கு ஒன்று போன்றவை** அரங்கேற்றப்பட்ட நாடகங்களாகும். இவர் பிற மொழி நாடகங்களை தமிழில் தருவதில் பெரும் பங்காற்றிவருகின்றார்.

சுவீஸ் தமிழ் நாடக அரங்குக் கல்லூரி

யாழ் நாடக அரங்குக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்ற அன்ரன் பொன்னுராசா என்பவர் சுவீஸ் தமிழ் நாடக அரங்குக் கல்லூரியின் இயக்குநராவார், ‘மறளம்’ என்னும் தொழில்சார் நாடக்குழுவின் ஆரம்பகர்த்தாக்களில் ஒருவர், தொழில் முறையாகவும் பணியாற்றியவர்.

சுவீஸ் நாட்டில் வாழ்கின்றவர்களை இலக்கு வைத்து நாடகங்களை மெயின் ஸ்டீம் தியேட்டரில் மேடையேற்றி உள்ளார்.

தாசீசியஸினால் நெறியாள்கை செய்யப் பட்ட ‘ஸ்ரீ சலாமி’ என்னும் நாடகத்தில் முக்கிய பாத்திரம் ஏற்று நடித்திருந்ததுடன் அதன் நெறியாள்கையிலும் பங்கு கொண்டிருந்தார். மொழி என்னும் தன்மையை உடைத்து தன்னுடைய சிந்தனையை வெளிக்காட்ட முயன்ற அன்ரன் பொன்னுராசா இருமொழிகளில்

தமது நாடகங்களைப் படைப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார்.

ஜென்வாவில் அமைந்திருக்கும் ஐ.நா. தலைமைப் பணிமனையின் அனைத்துலகப் பொறுப்பாளராக இவர் விளங்கியவர். தாசீசியஸ் அதன் ஆலோசகராக இருந்தவர். புலம்பெயர் நாடுகளில் தாசீசியஸும் அன்றன் பொன்னுராசாவும் இணைந்து செயற்பட்டு வந்துள்ளமையை ஆற்றுகை மூலம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

சுவிஸ் தமிழ் நாடக அரங்கக் கல்லூரி அரங்கவியலாளர்களுக்கு மூன்று வருட அரங்கியல் பயிற்சியினை மேற்கொண்டு அதில் சித்தி எய்தியவர்களுக்கு உயர்நிலைச் சான்றிதழ், பட்டயச் சான்றிதழ் வழங்கிக் கௌரவிக்கின்றது. அத்துடன் அங்கு நடைபெற்று வருகின்ற விழாக்களில் நாடகங்களை ஆற்றுகை செய்து வருகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

தமிழ் நாடகங்களை மேடையேற்ற வேண்டும் என்னும் எண்ணம் அங்குள்ளவர்களுக்கு இருக்கின்றது. 1985ஆம் ஆண்டு முதல் தமிழர்கள் இதனை நிலை நாட்டியிருக்கின்றனர். ஆரம்பத்தில் பஞ்சம் பிழைக்க வந்தவர்கள் என்ற தன்மையில் பார்த்த அந்நாட்டுக்காரர்களின் எண்ணத்தை மாற்றியது இந்த அரங்கச் செயற்பாடுகள் ஆகும்.

கனடாவில் தமிழ் அரங்கக் குழுவினர்.

இன்று 200,000க்கும் அதிகமாக தமிழர்கள் இங்கு வாழ்கின்றார்கள். கனடாவில் மட்டும் ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் 10ற்கும் மேற்பட்ட குழுக்கள் நாடகம் தொடர்பான செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டு வருகின்றன.

1. வானவில் கலைக் குழுவினர்
2. நண்பர்கள் கழகம்
3. மாகாணக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம்
4. உலகத் தமிழ் நாடக அமைப்பு
5. மனவெளி கலையாற்றுகைக் குழு
6. வாகை துறை வள நிலையம் (தேடயம்)
7. அகட விகடம்
8. காலம்
9. நாளை

புதிய சூழலில் தமது தாய்நாடு பற்றிய நினைவை நிலை நிறுத்திக்கொள்ள அரங்கச் செயற்பாடு முக்கியமடைகின்றது

மனவெளி கலையாற்றுகைக் குழு

கனடாவில் இயங்கி வருகின்ற புலம்பெயர் தமிழ் நாடகக் குழுக்களில் இது குறிப்பிடத்தக்க செயற்பாடுகளைச் செய்து வந்திருக்கின்றது. இக்குழு 1996ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. புதியன புனைதலையும் கற்பனைத் திறனையும் ஊக்குவிக்கும் மிகவும் சக்திவாய்ந்த அமைப்பாக விளங்குகிறது.

இன்றுவரை 40க்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களை இவ்வமைப்பு மேடையேற்றியுள்ளது. தாம் இழந்த வாழ்க்கையையும் வாழ்வந்த நாட்டில் சந்தித்த சவால்களையும் அவலங்களையும் கூறும் நாடகங்களை மட்டுமன்றி பிரைக், ஐனஸ்கே, செக்கோவ் போன்றோரது நாடகங்களையும் மொழிபெயர்த்து மேடையேற்றியுள்ளது.

அதேபோல் ப.அ.ஜயகரன், ஞானம், லம்பேட், சேரன், செழியன், க.நவம் ஆகியோர் தமது குறிப்பிடத்தக்க செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். இவர்களின் நாடகச் சிந்தனையாக புலம்பெயர் தமிழர்களின் சொல்லொணாத் துயரங்கள் அடிப்படையாக உள்ளன. இவர்களது நாடகப் பிரதியினுடைய முக்கியத்துவம் வாழ்வியல் நிலையில் காணப்படும் அக, புற முரண்படுகளை ஆய்வு செய்வதாகவும், தமிழ் கலாசார தொடர்புகளினூடாக சர்வதேசமயமாகும் தன்மையைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

1. பா.அ ஜயகரன் - எல்லாப் பக்கமும் வாசல், இன்னொரு வெளி
2. செழியன் - பெருங்கதையாடல், வேருக்குள் பெய்யும் மழை
3. சேரன் - அவன், அவள்

மனவெளிக் கலை ஆற்றுகைக் குழு தாசீசியஸ் பாலேந்திரா போன்றோரது நாடகங்களை மேடையேற்றிவருகின்றது.

நிறைவாக...

(III)

ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகமாக இன ரீதியான ஒடுக்குமுறைகளினதும் போராட்டங்களினதும் ஆறாத, காயங்களுடன் தாய கத்தைவிட்டு வெளியேறிய நம்மவர்கள் வாழ்வந்த இடங்களில் மீண்டும் சிறுபான்மை இனமாக மாறி அதே போராட்டங்களையும் பிரச்சினைகளையும் வேறு கோணங்களில் அணுகுகின்ற ஒரு துக்கித்த அவலத்தை எதிர் நோக்கியவாறு உள்ளனர்.

கடல் கடந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களின் ஆணிவேரை அவர்களது நியாயங்களையும், தேவைகளையும் அரசு வெளிக்கொணரகின்றது. இவை இழக்காரமாகப் பார்த்த பார்வையை மாற்றி சகோதரர்களாக பார்க்கும் பார்வைக்கு இட்டுச் சென்றதுடன் ஈழத்தமிழர்களின் எண்ணத்திற்கு ஒத்துழைப்பு தருபவர்களாக அவர்களினுடைய எண்ணப்போக்கை மாற்றியமைத்ததில் அரசு கிற்கும் பங்கு உண்டு.

இன முரண்பாடுகளின் ஊடாக வெளிக்கிளம்பிய இலங்கைத் தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து உலகமெங்கும் பரவத் தொடங்கினர். இதனால் கலை கலாசாரம் பண்பாடு என்பவற்றையும் பரவச் செய்தனர். “தேமதுர தமிழோசை உலகமெல்லாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்” என்னும் கனவை நனவாக்கியவர்கள் இலங்கைத் தமிழர்கள். தாம் இருக்கும் நாடுகளில் தமது இன அடையாளங்களை பதித்திருக்கின்றனர்.

ஈழத்து புலம் பெயர் அரசுக்கியற் செயற்பாடு என்னும்போது கடந்த காலங்களில் பேசப்பட்ட தாச்சியஸ், குழந்தை ம.சண்மூலிங்கம், கா. பாலேந்திரா, இளைய பத்மநாதன் போன்றோர்களின் பெயர்களை திரும்பத் திரும்ப உச்சரிக்க வேண்டி இருக்கின்றது.

இந்தப் புலம் பெயர்வில் அரசுக்கியற் செயற்பாட்டில் உள்ள முரண் என்னவென்றால், இவ்வாங்கச் செயற்பாடு உண்மையில் ஈழத்து அரசுக்கியற் செயற்பாட்டுடன் தொடர்புடையதாகக் கணிப்பதா, (புலம்பெயர் அரசுக்கியல் செயற்பாட்டை ஈழத்துடன்

தொடர்புபடுத்தமுடியாது என்று அதனை புறந்தள்ளிவிடமுடியாது. ஈழத்தரசுக்கியற் செயற்பாட்டுடன் தொடர்புடையதாகக் கொள்ள வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளன, காரணம் ஈழத்து தமிழர்கள்தான் அங்கு சென்று தமது அடையாளத்தை வெளிக்காட்டுகின்றனர். (அவர்களுடைய தாயகம் - ஈழம்) அதனை ஈழத்து அரசுக்கியல் வரலாற்றுடன் இணைப்பதாக அமையுமா? அல்லது அது தனித்துறையாக வளருவதா? என்பது முக்கியமான விடயம்.

இந்தப் புரிதலுடன் இதன் வரலாறு ஒழுங்கு முறைப்படுத்தப்பட வேண்டும். ஈழத்து வரலாற்றுடன் இணைக்கப்படுமாயின் அதற்கான அமைவிடத்தைத் தெரிந்து, தகுந்த இடவெளியில் அதனை நிரப்ப வேண்டும்.

இந்த புலம் பெயர் அரசுக்கியலின் எதிர் காலம் எவ்வாறானதாக இருக்கும் என்பது ஒரு முக்கிய கேள்வி. காரணம் இங்கு திறமையுடன் சென்றவர்கள் தம்மை அடையாளப்படுத்தவே பல செயற்பாட்டை மேற்கொண்டனர். ஆனால் அங்கு சென்றவர்களினுடைய பிள்ளைகள் அந்தப் பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களுடன் தொடர்புடையவர்களாக அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் அதைச் சார்ந்தே வளருவார்கள். (சென்றவர்களுடைய பேரப்பிள்ளைகள், பூட்டப்பிள்ளைகள்) இதனால் இந்தப் புலம் பெயர் அரசுக்கியல் என்பது எவ்வாறான தன்மையைப் பெறப்போகின்றது என்பது பொறுத்திருந்துதான் கணிக்கவேண்டும்.

ஒன்று தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் இன்று இலங்கைத் தமிழர்களுடைய செயற்பாடு குறுகிய வட்டத்துக்குள் நில்லாமல் பரந்து விரிந்த உலகத் தரத்திற்குச் செல்வதற்கு இந்தப் புலம்பெயர் மக்களினுடைய செயற்பாடுகள் முக்கியமானவை.

(இக்கட்டுரை பூரணமானதல்ல. இது பற்றிய தகவல்கள் புலம் பெயர் தமிழர்களின் பதிவில் (கட்டியம், உயிர் நிலம், காலம், கூத்தரங்கு) இருந்து பெறப்பட்டன. ஒரு தொடக்கப் புள்ளியாக இக்கட்டுரையை மேற்கொள்ளலாம்.)

மு.க.க. சிவகுமாரன் (ஜேர்மனி)

ஆண்பிள்ளை

- தேவா

தேங்காய்ப் பால் விட்டுக்கறி சமைத்துத் தந்துவிடும் பெருமையைப் பெரிதாகவே சிநேகிதிகளிடம் சொல்லிக்கொள்வாள் பாமினி.

“நான் அங்க மாடு மாதிரி பாடுபடுறன் இதுகள் படம் பாத்துக் கொண்டு திரியுதுகள்.

பாமினிக்கு லேசாய் இருப்புவலி இருந்தது. பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சமையலறைக்குப் போனாள். ‘இவருக்கு சாப்பாடு கொடுத்து விடவேண்டும்’ பொறுப்பு அவளை வருத்தியது. இரண்டு பேரே நிற்கக்கூடிய அந்தக் குசினியுள் அவள் அடுப்பைத் திறந்து அரிசியை கழுவி, குனிந்து பாத்திரங்களைத் தேடி.....

“என்ன செய்கிறீர்? எனக்கு நேரமாயிட்டுது...” கணவன் குனியல் அறையில் இருந்து குரல் கொடுக்கிறான். “என்னை என்ன சொல்லுறியள்? உவளெவயிட்ட உதவி செய்யச் சொல்லுங்கோவன் நானே கிடந்துசாகிறன்...”

இடுப்பு வலி இன்னும் கூடவே வருத்தியது பாமினியை. “உன்ர பெட்டையள்தானே நீ வளத்த வளப்பு! வாங்கடி இங்க கொம்மாவுக்கு எதென்டாலும் உதவி செய்யுங்களடி” என்று மோகன் குரல் கொடுத்தான்.

ஒருத்தி மட்டும் குசினியை எட்டிப்பார்த்தாள். கடைசி மகளின் நிழலைக் கண்ட பாமினிக்கு எரிச்சல் கூடியது. “இஞ்சு பாருங்கோவன். குமரிகள் எல்லாம் ரிவி பாக்குதுகள்... சின்னப் பெட்டையை மட்டும் இங்க அனுப்பியிருக்கிறாளவை...”

அடி ஏச்சு அழுகை இவையெல்லாம் ஒன்று திரண்டு சுவர்களில் முட்டி மோதின ரி.வி. நிற்பாட்டப்பட்டது. எல்லாப் பெண்களுமே ஓடிப்போய் பெற்றூமில் மறைந்து போனார்கள். ஒருத்திமட்டும் அம்மாவிடம் வந்தாள். “என்ன செய்யச் சொல்லுறாய்?” அவள் முழுக்கோபமும் அம்மாவில் இருந்தது. “தேங்காயைத் துருவித்தாவனடி” ஜேர்மனிக்கு வந்து இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும்

இதுகளுக்காக நான் மாஞ்சு போறன்...இதுகள்” மோகனுக்கு எதில் ஆத்திரம் என்று தெரியாமல் கத்திக்கொண்டிருந்தான்.

கணவனுடைய சாப்பாட்டைக் கரியலில்

போட்டு மூடும்போதே, பாமினிக்கும் அவன்பால் மிகவும் பரிவு ஏற்பட்டது. ‘பாவம் மனிசன்... எங்களுக்காகத்தானே இப்பிடி அவதிப்படுது? ஐந்து பெட்டையளுக்கும் எனக்கும் உழைக்கிற தெண்டால்...சும்மாவே? அந்த வெக்கேக்க வேலை செய்திட்டு வருது பாவம்... இந்த மனிசனும் என்ன மாதிரி

நீண்டு கிடந்த மூன்று கிழமைக்காலம் அவளுக்கு பெரிய பாரத்தைத் தந்தது. பெட்டையாய் பிறந்திட்டால்... ஊருக்கு போயிடுவன் இஞ்சை இருந்து என்ன செய்ய? ஒரே நோயும் குளிரும் தான். இந்த மனிசனும் பந்து வருஷமாய் உழைச்சு உழைச்சு என்னத்தைக் கண்டது ? பேசாம அங்கேயே இருந்திருக்கலாம். இடுப்பு வலி வருகிற மாதிரி இருந்தது. பூண்டு படுத்தாள். இன்னும் நாள் கிடக்குதானே ஆம்பிளையெண்டால் முந்திப் பிறக்கும் எண்டு சொல்லுவினம்.

உடைஞ்சிட்டுது?”

“நானுந்தான் இந்தக் குளிர் நாட்டுக்கு வந்து பாத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு வருஷத்துக்கு இந்த மனிசனுக்கு நாலுகிழமை லீவு எண்டுதான் பேர். ஆற அமர படுத்து எழும்பவும் எண்டு இருந்தால்தானே... எவனும் வந்திடுவாங்கள். பார்ட்டி எண்டு இரவு பகலாய் கூத்துத்தான் ம்... கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறதிகள்... வாடி! இஞ்சை கமலா சப்பாத்தைக் கொண்டு வா...”

அப்பா வீட்டைவிட்டு வெளியேறினால் போதும் என்ற அற்ப சந்தோஷத்தில் சின்னவள் சப்பாத்து, மேஸ் கொண்டு வந்து தந்தாள். மோகன் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியேறியதுதான் தாமதம். முத்தவள் ஓடிவந்து ரிவியைப் போட்டாள். மற்ற நால்வரும் ஓடிவந்து தங்கள் இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டனர்.

பாமினியின் இடுப்பு வலி குறைந்த மாதிரி இருந்தது. அவளும் வந்து வசதியாக உட்கார்ந்து கொண்டாள். “என்ன நடந்தது இடையில் நான் பாக்கேல்ல ரிவைன்ல விடன்” “நீங்கதான் அப்பாட்ட கோள்முட்டி விட்டனீங்க.....” கடைசிப் பெட்டை வாயாடி என்று பெயரெடுத்தவள். பாமினி கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். “உண்மைதானே! உதவி செய்தால்தானே சாப்பிடலாம். படமும் பாக்கலாம்.”

“தெரியும் எங்களுக்கு. இண்டைக்கும் எங்களுக்குப் பாண்தானே.”

“பெரிய சமையல் ஏன் உங்கட கொப்பருக்குச்

சமைச்சுக் கொடுத்துவிடேல்லையே? உழைக்கிற மனிசன். வரட்டும் சொல்லித்தான்...”

இந்த ஆயுதம் ஒன்றுதான் பாமினிக்கு எப்போதும் உதவிக்கு வரும். அவள் பேச்சை இந்த ஐந்து பெண்களும் கணக்கெடுக்கவே மாட்டார்கள். இப்படி நடப்பது ஜேர்மனிக்கு வந்துதானா? இல்லையே...

அதுவும் ஒரு படுக்கையறை. ஒரு வசிப்பறை, குளியலறை, குசினி, இதற்குள் ஐந்து பெண்களும் தானும் கணவனும் நடத்தும் வாழ்க்கை பாமினிக்கு பல சமயங்களில் வெறுப்பூட்டும். ‘ச... இதென்ன... விசர்வாழக்கை..’ என அலுத்துக் கொள்வாள். இதுக்கிடையில் இன்னொன்று. அவள் படம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும், மனம் என்னவோ அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது. ‘நான் வேணாம் என்டன். இந்த மனிசன் கேட்டால்தானே’ ஐந்து பெட்டைக்கு பிறகெண்டாலும் ஒரு பெடியன் வேணாமாம்.

இந்தச் சமயத்தில் அவளைப் பயம் பிடித்துக்கொண்டது. குசினிக்குப் போய் ஒரு கோப்பி குடித்தால் நல்லது போலிருந்தது. வயிற்றுக்குள் என்னென்னவோ நடந்து கொண்டிருந்தது. “எங்க போறீங்க? மறுபடி ரிவைன் பண்ணமாட்டம்... இருந்து பாருங்கோ” ஒருத்தி கத்தினாள்.

பாமினிக்கு பயம் ஒரு கோப்பி குடிப்பதனால் போய்விடுமா? மனசு புறுபுறுத்தது. இந்த மனிசன் விடியவும் சொல்லிப்போட்டுது... இந்த முறையும் பெட்டை யெண்டால்! ஆசுப்பத்திரிக்கு உன்னைப் பாக்கவும் வர மாட்டன்.

“அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது? உங்களுையெல்லாம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு காசு செலவழிச்சு கடன் வாங்கி எடுத்திருக்கிறன்.”

பாமினியால் இதற்கும் ஆண்பிள்ளைக்கும் என்ன ‘சம்மந்தம்’ என்று விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. ‘அவருக்கும் ஆசைதானே. எல்லாம் பெட்டைகளாய் பிறந்திட்டுதுகள். பெடியன் ஒண்டு வேணுந்தானே... இந்த மனிசன் சொன்னமாதிரி ஆசுப்பத்திரிக்கு வராமலும் விட்டிடும். அங்கு ஒரு இளவும் எனக்கு விளங்காது..’

“எனக்கு உக்காந்து நிம்மதியா எண்டாலும் இருக்கேலாது. இஞ்சபாரன் வயித்துள்ள உதை நடக்குது. ஓடி விளையாடுது.”

இரண்டாவது மகள் மட்டும் அம்மைவை ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் படத்தில் லயித்து விட்டாள். இந்தமுறையும் பெட்டை பிறந்திட்டால்?..

இவள் மூத்தவளுக்கும் அப்பிடி இப்பிடி எண்டு கொஞ்சம் டொக்கதைப்பாள். நான் எப்படி இதுகளைச் சமாளிக்கப் போறன்? கடவுளே! எனக்கு இந்தமுறை எப்பிட்யெண்டாலும் ஒரு ஆண்பிள்ளை பிறக்கவேணும். ஊரில இருக்கிற அம்மனுக்கு வைச்ச நேத்திக்கடனை எப்படியும் முடிப்பன்.

இன்னும் நாலு கிழமைக்குள் பிள்ளை பிறக்கும் என்று டொக்டரும் சொல்லிப் போட்டார். டொக்டர் சொல்றதெல்லாம் இதுக்கு விளங்குதோ? எல்லாத்துக்கும் தலையாட்டிப் போட்டுவரும். இஞ்ச என்னட்டைத்தான் எல்லாப் போடும் போடுவார்.

“முடுங்கடி ரி.வி.யை ஒரே பாத்தபடி. படிக்கிறதில்லையோ?” பாமினிக்கு எல்லா வற்றிலும் வெறுப்பு வந்தது. இந்தப்பெண்கள் சிரித்துக்கொண்டு சந்தோஷமாய் இருக்கிறார்கள். எதற்கோ எல்லாப் பெண்களும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள். அவள் வார்த்தையை யாரும் மதிப்பதாகத் தெரியவில்லை.

“இப்ப மூடப்போறீங்களோ... இல்லையோ...? கொப்பர் வரட்டும் சொல்லித் தாறன்.”

“கொப்பிய நாளைக்கு மாமா வந்து திரும்பிக் கொண்டுபோடுவார். பாத்துப் போட்டுத்தாறன் எண்டு நீங்கதானே

வேண்டினியள்...” வந்த எரிச்சலில் பாமினி, “ஓம்.. ஓம்.. பொழுது விடிஞ்சா உங்களுக்கு படம் தான்” என்றவளுக்கு படுத்தால் தேவலை என்றிருந்தது.

நீண்டுகிடந்த மூன்று கிழமைக்காலம் அவளுக்கு பெரிய பாரத்தைத் தந்தது. பெட்டையாய் பிறந்திட்டால்... ஊருக்கு போயிடுவன் இஞ்சை இருந்து என்ன செய்ய? ஒரே நோயும் குளிரும்தான். இந்த மனிசனும் பத்து வருஷமாய் உழைச்சு உழைச்சு என்னத்தைக் கண்டது ? பேசாம அங்கேயே இருந்திருக்கலாம். இடுப்பு வலி வருகிற மாதிரி இருந்தது. புரண்டு படுத்தான். இன்னும் நாள் கிடக்குதானே ஆம்பிளையெண்டால் முந்திப் பிறக்கும் எண்டு சொல்லுவினம்.

அவளுக்கு சில சமயம் சந்தோஷமாயும் இருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியில் உறங்கிப் போனாள். அவள் கணவன் வந்து தனது பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டதோ, தனது பெண்கள் சாப்பிட்டதோ அவளுக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை.

அவள் விழித்து எழுந்திருக்க முயற்சி செய்தபோது வயிறு மீண்டும் பாரம் கூடின மாதிரி தெரிந்தது. பாத்திரங்களைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தபோது மோகனும் எழுந்து விட்டான்.

“இண்டைக்கு டொக்டரிட்ட போவேணும் தெரியும்தானே?” பாமினியின் குரல் ஒரு எதிர்ப்பார்ப்போடு இருந்தது.

“இவள் மூத்தவளைக் கூட்டிக்கொண்டு போவன். நான் லீவு எடுக்கேலாது.”

“நேற்றும் எனக்கு சாடையா வலிவந்திட்டுது. சில வேளை ஆம்பிளபிள்ளையோ?” அவன் முகத்தை ஆவலோடு பார்த்தான் பாமினி. “பார்ப்போம் உம்மட லக் எப்பிடி எண்டு. நான் சொன்னபடி செய்வன். உமக்கு ரெண்டு பவுன் கொடியிலபோட வாங்கித் தருவன்” கணவன் கண்களைச் சிமிட்டி சொன்னபோது அவளுக்கு பெருமையாய் இருந்தது.

“ஆண்பிளப்பிள்ளை தான்...”

“சரி சரி தேத்தண்ணியகொண்டா. பகல் ஷிப்ருக்கு போக முந்தி இன்னொரு நித்திரை கொள்ளவேணும்.”

“இஞ்ச பாருங்கோ, பருப்பு, மரக்கறி வேண்டவேணும். காசை தந்திட்டுப் போய்ப்படுங்கோ”

“காசு காசு எண்டுதான் அழுவியள், பாங்குக்குத்தான் போகவேண்டும்” அவன் சேட்டை மாட்டிக்கொண்டு போகும்போது பாமினி நினைத்தாள்.

பாங்கில காசை எப்படி எடுக்கிறதெண்டு காட்டிக்குடுத்தால் நானும் போய் எடுப்பன் தானே?... தானும் பத்தும் ஐந்தும் ஆக வீட்டுச்செலவுக்கு கொடுக்கும் காசில் மிச்சம்பிடித்து வருவது இவருக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது? இவர் பத்து வருஷமா உழைச்சவராம் ! என்னத்தைக் கண்டார் ? நான் வந்து அப்பிடி இப்பிடி எண்டு ரெண்டு செயின் வாங்கிப் போட்டன். இவ்வளவு காலத்துக்கு நான் எண்டா எவ்வளவு சேத்திருப்பன்? பாமினிக்கு கொஞ்சம் அலைந்து திரிந்தால் தேவலை போலிருந்தது. வயிற்றுப்பாரம் முட்டிமுட்டி நெஞ்சுக்கு ஏறிக்கொண்டு இருந்தது. இந்தக்கிழமை பிறந்திட்டா...

அவள் நினைவுகள் தன் கணவன் விருப்பு வெறுப்புகளிலேயே நிலைத்தது. சில வேளை பிறந்திட்டால்... தன்மீதே வெறுப்பு வளர்ந்தது. பின்னேரம் டொக்டரிட்ட போகாமல் விட்டால்தான் என்ன...? ஒழுங்காய் செக் பண்ணினால், தானாமே ஏதோ உதவிக்காசும் கிடைக்குமாம். இல்லாட்டி இவரும் பேசுவார். போகத்தான் வேணும். இந்த மனிசன் வரமாட்டுதாமே... இவன் மூத்தவளைத்தான் கூட்டிக்கொண்டு போவம்.

அவளும் எவ்வளவு நாளா கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். நேடியோவுக்கு பற்றரி வேணுமெண்டு, அது வேண்டிக் கொடுத்தாத் தான் வருவாள். இவரிட்டக் கேப்பம். கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்ட மோகன் திரும்பி விட்டான். “இடுப்புவலி சாடையா வந்தபடியால் இண்டைக்கு டொக்டரிட்ட போ.” “நீங்க வாங்கோவன் லீவு போட்டுட்டு” அவனுடைய அன்பைத்தேடி அலைந்தது அவளது ஆத்மாவும் கூட... “உமக்கென்ன விசரே எத்தனை பெட்டயள பெத்திட்டீர். இன்று..... நான் லீவுபோட அவன் என்ன மச்சானா... காசை அவன் கையில் திணித்துவிட்டுப்

படுக்கப் போய்விட்டான். பாமினிக்கு உலகமே வெறுத்துப்போனது. பேசாம ஊரில் கிடந்திருக்கலாம்.”

மகளை இழுத்துக்கொண்டு போனாள் டொக்டரிட்டம்.

அங்கே பரிசோதனையின்பின் வெளியில் நின்ற மகள் உள்ளே வந்தாள். “உங்கள இப்பவே ஆசுப்பத்திரிக்கு போகட்டாம்...”

கால்கள் பலமிழந்து போயின. “நான் போகேலாது. நாள் கிடக்குத்தானே. சொல்லன்?” மகள் திருப்பி இவளிடமே வந்தாள், “அவளவ சொல்லினம் உங்கள ஆசுப்பத்திரிக்குப் போகட்டாம்...”

“அப்ப கொப்பருக்கு யார் சொல்லுறது? என்ற துணி மணிகள் எப்பிடி எடுக்கிறது?”

“நான் கொணந்து தானன். வாங்க போவம் ஆசுப்பத்திரிக்கு.”

பாமினிக்கு முழு உடம்பும் நடுங்க ஆரம்பித்தது. தன் உடம்பு ஏன் இப்படிப் பாரமாகிப் போனது? கால்கள் அடியெடுத்து வைக்கவே மறுத்தன.

‘பிள்ள இண்டைக்கே பிறந்திடுமோ? இந்த மனுசன் என்னைத் தேடிப் பாக்கவருமோ...’ எல்லாம் வெள்ளையாய் வெறுமையாய்த் தெரிந்தது. கட்டிலில் ஏறிப் படுத்தது மட்டும் தெரியும். ஒன்றையும் யோசிக்க முடியவில்லை. தான் செத்துப்போய்விட்டால் என்ன என்ற நினைப்பு மேலோங்கி நின்றுது. பாமினி நினைவிழந்தாள்.

யாரோ தொட்டுத் தன்னை எழுப்பின மாதிரி இருந்தது.. மோகனின் சிரித்த முகம் அவள் கனவில் வந்த மாதிரித் தெரிந்தது. வயிற்றைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். பாரம் குறைந்து சுருங்கி இருந்தது.

“பிள்ளை எங்கே...?” அதிர்ச்சியடைந்து போன பாமினியை மோகனின் கரங்கள் சமாதானப்படுத்தின. பக்கத்துத் தொட்டிலில் ஒரு சின்ன ஜீவன் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது.

(நன்றி: பனியும் பனையும்)

கறுப்பு சரித்திரம்

- தில்லை (அவிஸ்)

இரு பலஸ்தீன யுவதிகளை கண்டேன்
வாழ்தலின் மையம் தொலைத்தவர்கள்
என்று
அடையாளப்படுத்திக் கொண்டனர்
ஒரு தேசத்துக்காக கடலைத்தந்த
எனது கண்களைப் போன்று
அவர்கள் கண்களும் யூகிக்கே
தாழ்ந்திருந்தது
ஒட்ட ஒட்ட வெட்டப்பட்ட
அவர்களுடைய புன்னகை போன்றே
என்னுடைய புன்னகையும் இருந்தது
என்னைப் போன்றே மொழி தெரியாத
இரவல் முகங்கள் இரண்டை
அகதிகள் தேசத்தில்
அவர்களும் அணிந்திருந்தனர்
வாழ்விலும் மரணத்திலும்
அவர்களைப் போலவே
நாங்களும் இருக்கிறோம்
இரு தேசங்களின் கறுப்பு சரித்திரமாக

நன்றி - penniyam.com/

வீட்டுக் கூரையில் நின்று சிகப்புக் கொண்டைச் சேவல் கொக்கரக் கோ! கொக் கரக் கோ! என்று கூவியது. காகங்கள் “கா...கா” என்று கரைய, வேலிப் பொட்டுக்குள்ளால் நுழைந்து, பால் கொண்டுவந்த கலா கதவைத் தட்ட “எட மோனே இவ்வளவு நேரமா தூங்கி வழியிறியே! என்று சத்தம் வைத்தார் அவனது தாத்தா.

“டொக் டொக்” என்று மரங்கொத்தி மரம் கொத்துகிறது மாதிரி அவனுக்கு தூக்கத்தில் பாட்டி பாக்கு உரலில் வெற்றிலை பாக்கு இடிக்கின்ற சத்தம் கேட்டது. அவனின் அக்காவின் மகன் முன் விறாந்தையால் ஊர்ந்து கா! பூ! என்று மழலைச் சொல் தெறித்தபடி அவனின் மார்பில் ஏறி, தனது சிறு கையால் அவனின் மூக்கைக் கிள்ளியும் அவன் அசையாது கிடந்தான். அவனின் மார்பிலும் முதுகுக்குக் கீழும் ஈரம் பட்டு திடுக்கிட்டான் கண்ணன். அவன் படுத்திருந்த பனை ஓலை பாய்க்குக் கீழே சலம் வடிந்து சீமெந்து நிலத்தில் தேங்கி நின்றது. அவனின் மருமகப் பிள்ளை கால்களை அகல விரித்தபடி இருந்துகொண்டு தனது சிறு கையால் தட்டினான். தட்டும்போது பறக்கும் துமியைக் கண்டு குதூகலித்து மேலும் விரைவாகத் தட்டினான்.

“எனை ஆச்சி இஞ்ச பாரணை உவனை” என்று தூக்கத்தில் புசத்தினான் “டேய் பேராண்டி என்னடா செஞ்ச வச்சிருக்கிற மாமாவுக்கு” என்று செல்லமாய் அதட்டியபடி அவனை வாரியணைத்து இடுப்பில் கொண்டு போனான் ஆச்சி. இந்த கனவுகளோட தூங்கிக் கொண்டிருந்தவனை அலாம் “கீங் கீங் கீங்...” என்று அலறி எழுப்பியது. அம்புலன்ஸ் வண்டி நோயாளிகளை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றுகொண்டிருக்கும் போது போட்டுக் கொண்டு போற சத்தம் மாதிரி.

றாமுக்குள் மங்கிய வெளிச்சம் பரவத் தொடங்கியது. காவா பூச்சிகள் சுவரின் துளைக்குள் போய் ஒளிந்து கொள்வதும், வெளியில் வருவதுமாய் இருந்தன. அவை படை படையாக அவனது சிறிய றுமை ஆக் கிரமித்திருந்தன. அடிக்கிற மருந்துகளை எல்லாம் அவை பொருட் படுத்தவே இல்லை. கண்ணன் வேலைக்குப் போயிட்டானா என்று எட்டிப்பார்க்க வந்த மாதிரி சுவர் வெடிப்பு களுக்குள் இருந்து தலையை நீட்டின.

தெரு வோரமாக அவனது றூம் இருந்தது. சன்னல் ஊடாக பலத்த இரைச்சல்சத்தம்கேட்டது. றுாமுக்கு வெளியில் தொழுவத்தில் மாடு களின் குளம்புச் சத்தம் போல சப்பாத்துக் காலடி ஓசைகள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன. வாகனங்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

வீட்டிலிருந்து கழதம் ஏதும் வந்ததா என தயால் யெட்டியை திறந்து பார்த்தான் கண்ணீர்த் துளிச் சிதறல், மண் பழவுகள் பழந்த கழதம். பழங்கு குழிக்குள்ள எங்கேயிருந்து எழுதின கழதம் அது. அவன் கழதத்தை பிரித்துப் படித்தான். அட குட்டி மருமகனும், மாமா என்று விழித்து ஒரு வரி எழுதி இருக்கிறான். அவனது உள்ளம் குறாகலித்தது. ஒரு கணம் பெரிய மனக் குழறல் சமுத்திரம் எழுவுதுபோல எழுந்து அவனுக்குள் மோதியது.

கண்ணன் நாட்டிலிருந்து வந்ததிலிருந்து ரெஸ்ரோரண்ட் ஒன்றில் வேலை செய்யத் தொடங்கியிருந்தான்.

குளிர் அவனது உடலைக் கொல்லிடத் தழுவினது. அவனது பற்கள் கிடுகிடுத்தன. அவனது காதுகள் சிவந்து எரிவு கண்டது. எங்கட தாத்தா குளிருக்கு உதறுகிற மாதிரித்தான். நெருப்புக்குள் காலை வைத்தவன் மாதிரி ஒருவர் துள்ளித் துள்ளி ஓடினார். 'டிஸ்கோ' அபிநயங்கள் போட்டுக்கொண்டு ஒருவர் ஓடுவதும், நடப்பதுமாகப் போனார். காலில் சுடுதண்ணி ஊற்றுப்பட்டவள்போல ஒருத்தி ஓடிப்போனாள்.

கைகால் நகங்கள் குத்துகின்ற வலியின் அவஸ்தையால் துடித்தார்கள்.

குளிர் காற்று பலமாக வீச மரங்களில் இருந்து தங்க நிறத்தை ஒத்த இலைகள் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. சூரியன் பனிப் புகார்களை விலக்கிக்கொண்டு வரச் சிரமப் பட்டான்.

அவன் வேலை செய்யும் ரெஸ்ரோரண்டுக்கு முன்னால் கரும்பலகையில் "இன்றைய ஸ்பெஷல்" எவை எவை என எழுதி விலையும் போடப்பட்டிருந்தது. விளம்பரப் பலகைக்குள் சிவப்பு நிறமான விளக்கு மின்னியது. அவன் விளம்பரப் பலகையை உற்றுப் பார்த்தபடி உயரமான கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளித் திறந்தான். உள்ளே ஒலித்த ஆங்கிலப் பாடலுக்கு வெளியில் போய்க்கொண்டிருந்த

சுற்றுலாப் பயணி தலையை ஆட்டிக் கொண்டுபோனான்.

கண்ணன் கோப்பைகளைக் கழுவித் துடைத்து அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். பெரிய அண்டாக்களோடு அவனுக்கு சண்டை முடிந்திருந்தது. சிறைக் கம்பிகள் மாதிரி 'கிறில்' இதுல பச்சை இறச்சியைப் போட்டுச் சுடுவார்கள். கிறிலக் கழற்றி இரும்புப் பிறஷ்போட்டுத் தேய்த்தான். கொழுப்புப் படிவுகள் இலகுவில் போகாது. திமிர் பிடிச்சவனப் போல. தேய் தேயெண்டு தேய்த்தான் முடியவில்லை. ரீ.வி.யில பார்த்த விளம் பரம் கண்ணுக்கு பட்டுண்டு மின்னியது. யவல் எடுத்து வந்து ஊற்றி விளக்கினான். சிறைக் கம்பிகள் போன்ற கிறிலைத் தொட்டியில் நிறுத்தி வைத்து மருந்துகள் போட்டுத் தேய்த்தான்.

கை நகங்கள் காயப்பட்டன. மருந்துகள் கையின் தோல்களை எரிவுகாண வைத்தன.

கொழுப்புப் போனபாடில்லை களைத்துப் போனான். தப்பி ஓட வேண்டும் போல இருந்தது. கிறீலில் சில இடங்களில் ஊத்தை இருந்தது கண்டு குஸினியருக்கு மூக்கு கோணி இழுத்தது.

"கன்னன், கிறில் வடிவாக் கழுவேல்ல கொண்டு போய் மருந்துகளை ஊத்தி ஊறவிடும்" என்று சொன்னான். கண்ணன் மீண்டும் போய் கழுவினான். "சவப்பா" என்றார் குசினியர். கண்ணன் ஒன்றும் பேசாது இரும்புக் கிறீலை அடுப்புகளில் வைத்துப் பொருத்தினான். "கன்னன்" என்று குசினியர் மீண்டும் அழைத்தார். கோப்பை கழுவும் தொட்டி அடியில் நின்றபடியே திரும்பிப் பார்த்து "குவா?" என்று கேட்டான்.

"உருளைக் கிழங்கு ஒரு சாக்கு சீவி வைய்யும்." என்று கட்டளை இட்டான் குசினியர்.

உருளைக் கிழங்கு எடுக்க புராணக் கதைகளில் வரும் நரகத்துக்குப் போற படிக்கட்டுகளால் இறங்கிப் போனான். உருளைக் கிழங்கு சீவி முடித்ததும் அவற்றைப் பிறித்தாக அடிக்கச் சொன்னான். அதைச் செய்து முடித்தான். ஒரு கிலோ அளவிலான கிழங்கை எடுத்தான். அவற்றைத் தவில் சேப்பில் சீவச்சொன்னான். அது ஏயிட் குசினியரின் வேலை. கண்ணன் அலுத்துக் கொண்டான் அப்படிச் செய்துகொண்டிருக்கையில் "கன்னன்

என்ன நித்திரையோ?” என்று கேட்டான். “ஒரு பெட்டி கீரைய காம்பு நீக்கி கழுவி வையு” என்றார் குசினியர். அவன் சீவிய சில உருளைக்கிழங்கையும் தவில் சேப்பில் வரேல் என கோபமாகத் தூக்கி எறிந்தான்.

பசிக்கு என்ன கிடைச்சாலும் வாயில் அள்ளிப் போட்டு வயிற்ற நிறப்ப எவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டிருப்போம் என நினைத்தபடி கீரைக் காம்புகளை நீக்கி பழுத்த, அழுகிய இலைகளை “பூபல் வாளிக்குள்” போட்டான். பெரிய மீன்கள் செதில் அடித்துக் கழுவுவதற்கு தயாராக வந்திருந்தன. “கசக்கிப் பிழியிற தெண்டே நிக்கிறாங்கள்.” எனக் கலங்கினான்.

கண்ணன் ஒரு புலோஞ்சர். ஆனால் இவையெல்லாம் ஏயிட் குசினியருடைய வேலைகள். ஏயிட் குசினியர் லீவில் போனதால் ஒரு மூணு நாளைக்கு என்று சொல்லி. இப்ப மூணு வாரமாகிறது ஒரு கதையுமில்ல. ஆனா பத்திரோன் இடையில் ஒருநாள் கண்ணனைப் பார்த்து “நாங்கள் ஒரே குடும்பத்தவர்கள்” என்று சொன்னான். பத்திரோன் அவனோட சேர்ந்து ஒரு போட்டோவும் எடுத்திருந்தான்.

இதால கண்ணனுக்கு முகத்த முறிக்கவும் மனமில்ல முகத்துக்கு அஞ்சி வேசையாடவும் மனமில்ல. கோபமா இருந்தான்.

கீரையைக் கழுவி வைத்துவிட்டு விரை வாகத் தனது வேலைத்தளத்துக்குப் போனான்.

கோப்பைகளோடு கோப்பைகள் உரசின. கறண்டிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி ஒருவித நாதம் எழுந்தது.

சில கண்ணாடிக் கோப்பைகள் கையில் வேகம் குறைந்தபோது விழுந்து உடைந்தன.

கோப்பை உடைந்தது பத்திரோனுக்கு சந்தோசம். வியாபாரம் நடக்குமாம், பெரு விரலை உசத்தி காட்டி ‘Bonne Heure’ நல்லம் என்றான்.

“இவங்களுக்கு பரிசுக்க கார் ஓடுகிற மாதிரி வேலை செய்தா பிடிக்காது. சிக்னல்லைட் இல்லாத ஓட்டோ ரோட்டில் ஓடுகிறமாதிரி வேலை செய்தாத்தான் பிடிக்கும். அதுக்குக் குடிச்ச தாய்ப் பால் இந்த குளிர்ல கொஞ்ச நாளுக்குத்தானே நின்று பிடிக்கும்.” என மனத்துக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

ரெஸ்ரோறண்டுக்குள் ஒரே குதூகலச் சிரிப்பாகவே இருந்தது. கொஞ்சல்களும்,

நளினங்களும் நையாண்டிப் பேச்சுக்களும் பகிட்யும், சிரிப்புமாய் சந்தோசத்தில் புரண்டார்கள். குடிக்கிற வன், சாப்பிடுறவன், கொடுக்கிறவன், வாறவன், போறவன், நிறையப் போர்கள்.

பலவிதமான பூக்களின் வாசனை. இவையெல்லாம் சேர்ந்து முகர்ந்து தலையிடயில் திரிஞ்சான். இப்ப பழகிப்போயிற்று குசினியர் அப்படியே எல்லாம் விட்டிற்று இரண்டரை மணிபோலப் புறப்பட்டான். உறுமிக் கொண்டு போனது அவன் கார்.

கண்ணன் குசினியெல்லாம் கூட்டினான். குப்பைகளை அள்ளிக் கொட்டினான். நீர்நற்றி குசினியைக் கழுவினான். பகல் பூசை முடிந்து, இரவு பூசைக்கு ஆயத்தமாகிற முருகன் கோயில் மாதிரி. வருடம் பூராமே இப்படித்தான்.

நாலு மணி அளவில் தனது றூமை நோக்கிப் போனான். வீட்டிலிருந்து கடிதம் ஏதும் வந்ததா என தபால் பெட்டியை திறந்து பார்த்தான் கண்ணர் துளிச் சிதறல், மண்படிவுகள் படிந்த கடிதம். பதுங்கு குழிக்குள்ள எங்கோயிருந்து எழுதின கடிதம் அது. அவன் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தான். அட குட்டி மருமகனும், மாமா என்று விளித்து ஒரு வரி எழுதி இருக்கிறான். அவனது உள்ளம் குதூகலித்தது. ஒருகணம் பெரிய மனக் குமுறல் சமுத்திரம் எழுவதுபோல எழுந்து அவனுக்குள் மோதியது.

இரவு வேலைக்குக் கிளம்பத் தயாரானான். ஆறு மணியாயிற்று. ஊரிலையெண்டா வயல் வெளிகளில் கொக்குகளும் குருவிகளும் திக்குத் திக்காய் பறந்து சிறு காடுகளிலும், குளத்தம்கட்டுகளை அண்டி நிக்கிற செடிகளிலையும் தங்கிக் கொள்ளும். வயல் வேலைகள் முடிஞ்சு அந்த மண்ணை நம்பியே வாழும் விவசாயிகளும் வீடுகள் நோக்கி போய்க் கொண்டிருப்பார்கள்.

மாலை தெருவோரத்தில் மரங்களுக்குள் ஒளித்துக்கொண்டும் பதுங்கு குழிகளுக்குள்ள படுத்துக்கொண்டும், தெருக்களில் தம்பி அவங்கள் புலியாகவும் ஆயியாகவும் மாறி மாறி விளையாடிக் கொண்டிருப்பாங்கள். அவன்

அவனுடைய அக்கா, தங்கச்சி, அவனுடைய ஆச்சி, அப்பு எல்லோரது வாழ்வும் கண் முன் நின்றன. அவை அவனைத் தடுத்தன. கண்ணன் தன்னுள் எழுந்த தன்மான உணர்வை அடமானமாக வைத்துவிட்டு பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு வேலையில் இறங்கினான். கொஞ்ச நாளைக்கென்று அவன் தனக்குள் பல தடவை சொல்லிக் கொண்டான். இன்று விம்மலும் சேர அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டான்.

ரெஸ்ரோரண்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். பொழுது இன்னும் சாயவில்லை மாடிக் கட்டிடங்களில் சில சன்னல்கள் திரை இட்டன. சூரிய ஒளிக் குழந்தைகள் உயரிய கண்ணாடி மாடங்களில் தொற்றி விளையாடின. அம்புபோல எலும்புகளை உரசி குளிர் காற்றுச் சென்றது. மரங்கள் பசுமை இழந்து கொண்டே போயின.

ரெஸ்ரோரண்டில் பொலித்தீன் சாக்குகளில் கட்டி இருந்த குப்பைகளைத் தூக்கி வெளியில் வைத்தான். அப்படி அவன் தூக்கும்போது இடுப்புக்குள் “சுளுக்” என்றது. “அவன் பாட்டி சொல்லிக் கொண்டிருப்பாளே” “சதுரக்குத்து, வட்டக்குத்து” என்று, இவனிடம்தான் கேட்பாள். “அட மோனே! இஞ்சியக் கிஞ்சியத் தட்டி வென்னியக் கின்னியக் வச்சத் தாவன்” எண்டா நிண்டாத்தானே. இப்ப நினைச்சு வருந்தினான். தனக்கும் வட்டக் குத்தும் சதுரக் குத்தும் எண்டு ஆச்சியின்ற வருத்தம் தானோ. அவனுக்குக் கால்கள் உளைச்சல் கண்டது. கஸ்டமான வேலையாலையோ என்னவோ? கரும்பனை ஆட்டம் இருந்தவன். வேலைக்கு வந்து சேர்ந்திருந்த காலங்களில் எங்கட ஊரில நல்லெண்ணையப் போத்தலில் ஒட்டியிருக்கிற சாண்டோவைப் போல தூக்கினான்.

இதைப் பார்த்த மறுநாளே அவனுக்கு அங்கு தொடர்ச்சியான வேலை குடுத்தவன் பத்திரோன். இப்ப ஒரு களை வந்து இரண்டு வருடங்கள். என்ன வேலைக்களை இல்லை. என்ன களை எண்டு தான் தெரியேல்ல. எதையோ இழந்து கொண்டு போவதை உணர்ந்தான். அட இதுக்க வேற சிகரட்டப் பத்த வைக்கிறானே. இழுத்து இழுத்துவிட்டு சுகம் காண்கிறானே. எங்க போய் முடியப்போகுது.

“இத விட்டுத் தொலையடா” எண்டு அவனோட வேலை செய்கிற முத்து சொன்னான்.

அவன் அதுக்கு, “எப்பெண்டாலும் ஒரு நாளைக்கு சாகிறது தானே” எண்டு சொன்னான். முத்துவுக்கு எரிச்சலும் கோபமும்

வர “அதுக்கு இஞ்சையா?” எண்டு கேட்டான். அதுக்கு அவன் “தாவர சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திழைத்தேன்” என்று திருவாசகத்தைப் பாடினான்.

ஊர் ஆஸ்பத்திரித் தண்ணி மருந்து மாதிரி சிவப்பு நிறத்தில வயின் குடிச்சவாறு நிக்கிறான் குசினியர். வெள்ளை தப்பிலி, வெள்ளைச் சேட்டு சாக்கு மாதிரித் துணியில. ஆனா ஆளினர் மனசு வெளுப்பில்ல. தங்கம் மாதிரி துலங்கோணும் இந்த நெருப்புக்க நிற்கிற மாதிரி அதுதான் இல்லை.

“கன்னன்” கண்ணனைத்தான் கூப்பிட்டான் குசினியர்

பிறகும் “கன்னன்”

“உய்”

“கூப்பிட்டா வர வேணும்”

கண்ணன் கிட்டப் போனான்

“இந்த பிறிச் எல்லாம் ஜஸ் பிடிச்சிருக்கு அத உடச்சுப் கழுவிவிடும்.”

“ஏன் நீர் செய்யுமென்”

“மார்த்” நான் ஷெப்

“பரவாயில்லை செய்யும்”

“நான் சொன்னா நீர் செய்யமாட்டீரே”

“என்னால் எல்லாம் செய்ய முடியாது”

“நான் உன்னக் கவனிக்கிறன்” அடுப்பில் இருந்த தாச்சியை தூக்கி தொட்டி அடியில் எறிந்தபடி சொன்னான்.

திடீரென பழிவாங்கும் நோக்கில் வழக் கத்தைவிட ஏராளமான தட்டு முட்டுச் சாமான்கள் கழுவுவதற்கு வந்து குவிந்தன. கண்ணன் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கழுவினான்.

சனமோ திருவிழாவுக்கு வாற மாதிரி வந்து சேர்ந்தது. கோப்பைகள் கறண்டுகளுக்கான கேள்வி அதிகரித்தது. கண்ணன் நிண்டு பிடித்தான்.

“தயவு செய்து குசினியருக்கு உதவி செய்” பத்திரோன் கண்ணனிடம் போய்ச் சொன்னான்.

கண்ணன் தன்னால் முடியாதெண்டு மறுத்தான்.

அட்டை ஒட்டினது மாதிரி நிண்டு கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தான். வேலை, சம்பளம் பற்றி பிறகு பேசுவோம் என்று மூன்றாவது தடவையாகவும் உறுதி அளித்தான் பத்திரோன்.

அவன் அப்படிக்கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவனுடைய அக்கா, தங்கச்சி, அவனுடைய ஆச்சி, அப்பு எல்லோரது வாழ்வும் கண் முன் நின்றன. அவை அவனைத் தடுத்தன. கண்ணன் தன்னுள் எழுந்த தன்மான உணர்வை அடமானமாக வைத்து விட்டு பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு வேலையில் இறங்கினான். கொஞ்ச நாளாகக்கொண்டு அவன் தனக்குள் பல தடவை சொல்லிக் கொண்டான். இன்று விம்மலும் சேர அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டான். குசினியரோட சேர்ந்து உதவி செய்தான். ஆனால் அவன் பதினொரு மணி போல எல்லாத்தையும் அப்படியே இவன் தலையில் விட்டிற்றுப் போய்விட்டான். இரவுப் பூசை முடிஞ்சு கழுவித் துடைத்து அடுக்கி விட்டு இரவு பன்னிரண்டு மணி போல ஊரில சாமக் கோழி கூவுற நேரம் கண்ணன் றுமை நோக்கிப் போனான்.

அவனது நண்பர்களும் எங்கையோ அடித்துக் கொடுத்து விட்டு அந்தச் சிறிய றுமில் கிழங்கு அடுக்கினது போலப் படுத்திருந்தார்கள். களைப்பும் துயரமும்.. எல்லாவற்றுக்கும் மருந்தாக நினைத்துக்கொண்டு விஸ்க்கி குடித்தான். அதுவும் அவனை மெல்ல மெல்ல குடிக்கத் தொடங்கியது.

எழுந்து றுமின் சன்னலை திறந்து வைத்தான். காற்று ஊமையாய் இருந்தது. ஆள் அரவமற்றிருந்தது. வீதியில் மரங்கள் எல்லாம் இலை உதிர்த்தி வெறுமையாக நின்றதை பார்த்தான். அந்த மரங்கள் உதிர்த்திய தங்க நிறமான இலைகளின் வாசனை. அழகு. அது சூரிய ஒளியில் பட்டு ஜொலித்த ஜொலிப்பு, அது காற்றில் கலந்து ஒலித்து நாதம். எல்லாம் வெண் பனிக்குள் அகப்பட்டு அழிந்து கொண்டிருந்தன.

நாளையப் பொழுது பற்றிய ஏக்கம், கவலை, வேலை, அலுப்பு, சோர்வு, இத்தி யாதி துன்பங்கள் அவனது இமைகளை மூட வைத்தன.

(1992- ஏரிமலை)

□□□

புது அர்த்தங்கள்

எனக்கு விசா தந்த அதிகாரி
மனைவிக்கு
விசா மறுக்கிறான்.

யாழ்ப்பாண வடலிகளின் நிலுவில்
அம்மம்மா
'போய்ச் சேர்ந்து' விட்டாலும்
சென்று திரும்பல்
இயலாமோ சொல்

ரொறன்ரோவில் லண்டனில்
எனது சதைகளும் இரத்தமும்
ஆன சகோதரங்கள்.

எந்தத் தூதரகத்திலும்
எனது நிறுத்தை
நம்பத் தயாரில்லை

'அகதி' என்று தமிழ்ச் சொல்லின்
அர்த்தம் தேவை.

நான் விரும்பும் யாரையும் பாராமல்
வெண்புயிக்கும் முகங்களையே
பார்க்கும் விதி எனக்கு.

வேற்று கிரகத்து மனிதனால்
இந்தப் பூமிப்பந்தில்
வாழும் எனக்கு

'அகதி' என்று சொல்லின்
அர்த்தம் தேவை.

இளவாலை விஜயேந்திரன்
(நோர்வே)

[நன்றி - துருவச்சுவடுகள்]

ஈழத்தமிழர்கள் உயர்கல்வித் தேவை கருதியும், நாட்டில் வாழமுடியா அரசியல் நிலை கருதியும், பிற தேவைகள் கருதியும் தமது நாட்டின் அரசியல் எல்லையைத் தாண்டி மேற்கு ஐரோப்பிய, அவுஸ்திரேலிய நாடுகளை நோக்கிச் சென்றமையே புலம்பெயர்வு அல்லது புகலிடம் தேடல் என அழைக்கப்படுகின்றது. இப் புலம்பெயர்வானது சமூக, பொருளாதார, அரசியல், கலை, இலக்கிய பண்பாட்டுரீதியாக ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்தில் பாரிய மாற்றங்களையும் தாக்கங்களையும் செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. இது பற்றி மறைந்த பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியவர்கள் Ethnic Minority, ஆதிக்கப்பண்பாடு, மதம் வகிக்கும் இடம், மொழிச்சிக்கல் என்ற பரந்த வாழ்வியல் நோக்கில் இது நோக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

தமிழிற்கு இப்புலம்பெயர்வு என்பது யூத அனுபவங்கள் போல உலகநாடுகளில் அரசியல் அடைக்கலம் பெற்று வாழும் பத்து இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்வின் அடியான படைப்புக்கள் வழியேதான் முதன்மை பெற்றது.

புலம்பெயர் வாழ்வானது பல தலை முறைகளைத் தாண்டி இன்று பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியப் போக்கிலும் புதிய பல மாற்றங்களை இன்று தரிசிக்க முடிகின்றது. புலம்பெயரிகளாக.

- * 1980 களுக்கு முன் உயர்கல்வி, உத்தியோக தேவைகளுக்காக புலம்பெயர்ந்தோர்.
- * 1980 களுக்கு பின் நாட்டின் அசாதாரண அரசியல், போர்ச் சூழலில் புலம்பெயர்ந்தோர்.

இலக்கிய ரீதியாக நோக்கும்போது புலம்பெயர் தேசங்களில் இருந்து படைக்கப்படுகின்ற தமிழ் இலக்கியங்கள் “புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியங்கள்” என்றும், “புகலிட இலக்கியங்கள்” என்றும், “அயலகத்தமிழ் இலக்கியங்கள்” என்றும், “அலைவு உலைவு இலக்கியங்கள்” என்று பல வாறு அழைக்கப்படுகின்றன. இங்கு புலம்பெயர்ந்தோர் தமிழ் இலக்கியம் என்ற சொல் “Diaspora Tamil Literature” என்ற ஆங்கிலச் சொல்லால் அழைக்கப்படுகின்றது. Diaspora என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் வேர்ச்சொல் கிரேக்கத்தில் “சிதறுதல்” அல்லது “பரத்தல்” என்ற பொருளைக் கொண்டுள்ளது. இது தம் நாட்டை இழந்து அகதிகளாய் அலைந்த யூதர்களாலும், இஸ்ரேலியர்களாலும் பயன்படுத்தப்பட்ட சொல்லாக அமைந்துள்ளது.

- * போராட்ட இயக்கங்களின் தாக்குதல்கள், நெருக்கடிகளில் இருந்து தப்ப புலம்பெயர்ந்தோர்
- * வாழ்வின் பொருளாதார தேவைகளை ஈடுகட்ட புலம்பெயர்ந்தோர்
- * குடும்பமாக புலம்பெயர்ந்தோர், திருமணத் தேவைக்காக புலம்பெயர்ந்தோர். எனப்பலவகைப்பட்டவர்களை அடையாளப்படுத்த முடிகிறது. தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் உலகத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் மிகச் சிறந்த பல படைப்புக்களை படைப்பாளிகளை தந்துள்ளதுடன் பன்மொழிப் பரிவர்த்தனை, பன்மொழி ஆற்றல் என்பனவும் சாத்தியமாகியுள்ளது. இந்த வரிசையில் முத்துலிங்கம், கருணாகரமூர்த்தி, ஷோபாசக்தி, சேரன், கி.பி. அரவிந்தன், சக்கரவர்த்தி, திருமாவளவன்,

செழியன், நட்சத்திரன் செவ்வந்தியன், ஆழியான், ரஞ்சினி, மைத்திரேயி, நிருபா, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், விமல் குழந்தைவேல், சுமதி ரூபன், பார்த்திபன், தியாகலிங்கம், சு. ஸ்ரீகந்தராசா, ஆசி. கந்த ராசா, தம்பா, கலாமோகன், முல்லை யூரான், முல்லை அமுதன், அகில், வஐ.ச. ஜெயபாலன், மாத்தளை சோமு, முருக பூபதி, நவம், ஜீவகுமாரன் எனப் பட்டியலாய் நீளும் படைப்பாளிகளையும் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களையும் எமக்கு தந்து பெருமை பெற்றுள்ளதான் (தகவல் மூலம்: அலைவும் உலைவும் சு.குணேஸ்வரன்) கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு என வடிவரீதியாகவும் மிகச் சிறந்த படைப்புப் பிரதிகளையும் எமக்குத் தந்துள்ளது. அந்தந்தநாட்டு புதிய அனுபவங்களையும் மொழிகளையும் கூட இவை பரிச்சயமாக்கியுள்ளன. இந்த வகையில் புலம்பெயர் இலக்கியம் தோன்றி வளரத்தொடங்கிய ஆரம்ப காலத்தில் அவ் இலக்கியங்களின் பிரதான பாடுபொருளாக,

தாயகத்தை பிரிந்த ஏக்கம், அகதி வாழ்வின் அவலங்கள், உறவுப் பிரிவு போன்றனவே முதன்மை பெற்றன. காலஞ் செல்லச் செல்ல அவர்களது படைப்புச் செல்நெறியிலும் புதிய மாற்றங்களை அவதானிக்க முடிகிறது. குறிப்பாக அ.முத்துலிங்கம் போன்று மிக நீண்டகாலமாக (25 வருடங்களுக்குமேல்) வாழ்ந்து அங்கேயே வேர்கொண்ட அல்லது பதிவைக்கப்பட்ட வாழ்வு கொண்டவர்களின் எழுத்துக்களில் பலநாட்டு அனுபவங்களினதும் தரிசனமான புதிய விடயங்களை எம்மால் இனங் காணமுடிகிறது. இது பயண இலக்கியம் என்ற எல்லை தாண்டிய புதிய புனைவுக் கட்டுடைப்பாக, எழுதுமுறையாக தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்ப்பதை காணமுடிகின்றது. குறிப்பாக போருக்கு பிந்திய நிலையில் இன்று வெளிவருகிற புலம்பெயர் இலக்கியங்களில் இப்போக்கை அதிகம் காணமுடிகின்றது. புதிய பாடுபொருள், புதிய மொழி, புதிய களங்கள் என்று புலம் பெயர் இலக்கியம் விரிவடைவதை இப் படைப்புகள்வழி எம்மால் தரிசிக்க முடிகின்றது. அந்த வகையில் புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியத்தின் மிக அண்மைய புதிய வரவுகளான,

அ.முத்துலிங்கத்தின் “உண்மை கலந்த நாட்குறிய்புகள்” பசுந்திரா சசியின் “கட்டக்காடு” பொ.கருணாகரமூர்த்தியின் “வார்லின் நினைவுகள்” “அனந்தியின் டயரி” ஆகிய படைப்புக்களின் வழி புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியத்தின் அண்மைக் கால புதிய செல்திசைகளை அவற்றின் சிறப்புகளை எதிர்கால நோக்கில் அவற்றின் போக்குகளை படைப்பாளிகளை வெளிப்படுத்துவதாகவே இக்கட்டுரை அமைகிறது.

உண்மை கலந்த நாட்குறிய்புகள்

அந்த வகையில் முதலில் நாம் அ.முத்துலிங்கத்தின் “உண்மை கலந்த நாட்குறிய்புகள்” என்ற நாட்குறிப்பு வடிவம் கொண்ட சுயசரிதைத் தன்மைகொண்ட நினைவுகளின் மீட்டலாக அமையும் படைப்பை நோக்கும் போது, இது வழமையான புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கிய எழுதுமுறையில் இருந்து அதன் உருவ உள்ளடக்கத்தினால் வேறுபட்ட ஒன்றாக விளங்கிச் சிறப்புப்பெறுகிறது. இவ்விடத்தில் அ.முத்துலிங்கம் பற்றிச் சில விடயங்களைச் சொல்ல வேண்டும். உயர்கல்வி நோக்கோடு புலம்பெயர்ந்த முதலாம் தலைமுறையை சேர்ந்தவர் அ.முத்துலிங்கம். வெவ்வேறுபட்ட நாடுகளுக்கும் தன் தொழில் நிமித்தமாக சென்று பெறும் அனுபவங்களை சிறப்பான புனைவியல் மொழியாகத் தமிழுக்குத் தருவதால் இன்று இவரது படைப்புக்கள் பலராலும் சிலாகித்துப் பேசப்படுகின்றன. இவரது எழுத்துக்கள் வழியே உருவாகும் உலகம் மிகுந்த நவீனத்துவமும் பரந்த அனுபவங்களும் கொண்டது. தற்போது கனடாவில் வசித்துவரும் இவரது மிகச் சிறந்த படைப்புக்களாக அிக்கா (1964), திகடசக்கரம் (1995), வம்சவிருத்தி (1996), வடக்குவீதி (1998), மகராஜாவின் ரயில் வண்டி (2001), அ.முத்துலிங்கம் கதைகள் (2003), அங்கே இப்போ என்ன நேரம் (2004), வியத்தலும் இலமே (2006), கழகாரம் அமைதியாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது (2006) யூமியின் பாதி வயது (2007) Inauspicious Times (சிறுகதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புத் தொகுப்பு) மொழிபெயர்ப்பு பத்மா நாராயணன் “உண்மை கலந்த நாட்குறிய்புகள்” ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றில் ‘உண்மை

கலந்த நாட்குறிப்புக்கள்' என்ற இவரது படைப்பு உருவ உள்ளடக்கரீதியாக ஏனைய படைப்புக்களைவிட, வேறுபட்டு அமைந்து புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியத்தின் புதிய தடமாகச் சிறப்பு பெறுகிறது. உயிரமை பதிப்பக வெளியீடாக வந்துள்ள இந்நாவலை முத்துலிங்கம் அவர்கள் தன் அம்மா, அக்கா, தங்கை, மனைவி, மகள், பேத்தி, அப்சரா எனத் தன் வாழ்வில் சந்தித்த பெண்களுக்கு சமர்ப்பித்துள்ளதூடன் “இந்நாவலில் இருப்பது அத்தனையும் என் முளையில் உதித்த கற்பனை அதில் நீங்கள் ஏதாவது உண்மையைக் கண்டுபிடித்தால் அது தற்செயலானது அதற்கு நான் பொறுப்பாக மாட்டேன்” என்று எழுதியே நாவலைத் தொடங்கினாலும். இது அவரது வாழ்வின் பல உண்மைச் சம்பவங்களைக் கலந்து எழுதிய படைப்புத்தான் என்பதை இதனைப் படித்து முடிக்கும்போது எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இந்த நாவலின் தொடக்கம் அவர் வாழ்ந்த ஊர் குறித்த முதல் நினைவுடனேயே தொடங்குகிறது. செல்வி என்று அழைக்கப்படும் மாட்டு வண்டிற்காரான செல்லத்தம்பியுடன் தனக்கிருந்த உறவுகளை ஆசிரியர் மிகச் சிறப்பாக மீட்டுக்கொண்டு வருகின்றார். ஐயாவின் இரண்டாம் தாரம், நல்லூர் சம்பறத் திருவிழா, அதில் அம்மா தொலைந்து பின் கிடைத்தது எனப் பல ஞாபகங்களை மீட்டிச் செல்கிறார். குதிரைமேல் தாவணி என்ற பகுதியில் சந்திரமதி ரீச்சர் பற்றிய நினைவுகளும் முன்னுக்கு கொசுவம் வைத்து பின்னுக்கு கொய்யகம் வைக்கும் வழக்கம் மாறியதற்குரிய காரணத்தையும் சுவைபட மீட்டுச் செல்கின்றார். தனது அக்கா சங்கீதம் கற்கச் சென்ற அனுபவங்கள், வருடப் பிறப்புக்கு போர்த் தேங்காய் அடிப்பது அதில் ஒரு தாயின் வசையைச் சொல்லும் போது “உன்ரை கொப்பனிட்டை போய்ச் சொல்லடா, உன்ரை இளங்கொடியை தாட்ட இடத்தில் கிண்டிப்பார்க்கச் சொல்லு உன்ரை முளையிலை பாதி அதோடை போட்டுது” என்ற யாழ்ப்பாணத் திட்டு பேச்சுவழக்கை மிகச் சிறப்பாக இங்கு கையாண்டுள்ளார். தனக்கும் தன் தம்பிக்குமான உறவுகள் தனது பேச்சுப் போட்டி அனுபவங்கள், தான் பாடகன் ஆனகதை, அமெரிக்கப்

பெண் ஆச்சரியப்பட்ட கைக்குமேற் புள்ளடி இடும் தேர்தல் கால நினைவுகள். அம்மா இறந்தபின் மூன்று வருடங்களில் யாழ்ப்பாணத்து அமெரிக்க மிஷன் கல்லூரியில் கற்ற அனுபவம், பிரேமச்சந்திரன் குறித்த நினைவுகள் பௌதீக செய்முறை சோதனை அனுபவம், மவுன்லவினியாவில் இருந்த அனுபவம், அதன்பின் ஏற்பட்ட இனக்கலவர அனுபவம், ‘யாரோ போட்டு முடித்து தானமாகக் கிடைக்கும் இரவுச் சட்டை நான் பல வருடங்களாக பல தேசங்களுக்கும் ஒரு ஞாபகத்துக்காக காவித்திரிந்தேன். ஒரு காலத்தில் நான் வளர்ந்து பெரியவனாகி அந்த உடையை விரும்புவேன் என நினைத்தேன். அது நடக்கவே இல்லை அந்த உடையும் நாட்டை விட்டு இன்னொரு நாட்டுக்கு மாறும் இடைவெளியில் எங்கே எப்போதோ ஏதோ ஒரு தருணத்தில் தப்பியது’ என மிக அற்புதமாக குறிப்பிட்டுள்ளார். “குறியீட்டுப் பாங்கில் தன் புலம்பெயர் அவலத்தை வெளிப்படுத்தும் அவரது மொழியாட்சிதிறனுக்கு இது சிறந்த உம் ஆக அமைகிறது இதனைத் தொடர்ந்து தாமரைபூத்த தடாகம், துரோகியின் காதல், ஐந்தொகை, யுவராசாப் பட்டம், சாப்பாடு தூக்கி, போன்ற தலைப்புக்கள் மூலம் தனது காதல்சார் அலுவலகம்சார் பல்கலைக்கழகம் சார் அனுபவங்களைப்பகிர்ந்துள்ளார். இவ்வாறு நாவலின் முன்னரைப் பகுதியில் தனது ஊர் நினைவுகளை உண்மை கலந்து பகிர்ந்துள்ள ஆசிரியர் பிற்பட்ட ஆபிரிக்கா உட்பட பல்வேறுபட்ட நாடுகளுக்கும் தான் சென்று அங்கு சந்தித்த மனிதர்கள், வாழ்வுமுறை, பெற்ற அனுபவங்கள் என்பவற்றை ஒரு நாட்குறிப்பு வடிவிலே சொல்லிக் கொண்டு போகிறார். வாழ்வின் மிக அகண்ட அனுபவங்களை இந் நாவல்வாசிப்பு அனுபவம் எமக்குத் தருகிறது. ஒவ்வொரு விடயங்களும் மிகச் சுவையாகவும், நுணுக்கமாகவும் தன்கூற்றை சாட்சிப்படிமங்களாகவும் ஆசிரியர் நகர்த்திச் செல்வது இந் நாவல் வாசிப்புக்கு புதிய உத்வேகத்தை தருகிறது. இது பற்றி மனுஷ்யபுத்திரன் பின் அட்டையில் கூறும் போது “முத்துலிங்கத்தின் கவனம் பெறும் ஒவ்வொரு அனுபவமும் உயிர்ச்சித்திரங்களாக

விழித்தெழுகிறது என்றும் எந்த ஒரு சிறிய நிகழ்வையும் நினைவையும் ஒரு மர்மமான ரசவாதத்தால் வாழ்வின் தரிசனமாக மாற்றிவிடும் அவர் நவீனத் தமிழ் எழுத்துக்கு புதிய ஒரு உயிரோட்டத்தை வழங்குகின்றார்” என்றும் தனது மனக் கருத்தை பதிவுசெய்துள்ளார். இது நிதர்சனமானது என்பதனைப் படைப்பைப் படிக்கும்போது எம்மாலும் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

தான் ஆபிரிக்கா சென்றபோதுதான் உலகின் மூன்றாவது பெரிய வைரக்கல்லை கண்டுபிடித்தார்கள் எனக்கூறி அவை பற்றிய விடயங்கள், அங்கு சந்தித்த தாயும் மகளும் அவர்களது புகைப்படமும், ஆபிரிக்க சடங்குகள் பற்றிய பதிவுகள், சூடானில் தந்த இராப்போசன விருந்து, பாகிஸ்தான் அனுபவங்கள். பாகிஸ்தான் காதல் பற்றிய கதைகள், தலிபான் காலாட்படை பற்றிய குறிப்புக்கள், சோமாலிய அனுபவங்கள், நைரோபி அனுபவங்கள், நமிபிய அனுபவங்கள், நைரோபியாவில் தனது ஓய்வுபெற்ற நிலையும் பின்னர் மகளுடன் பொஸ்ரன் நகர வாழ்வு, அப்ஸரா பேத்தியுடன் பொழுது கழித்தல். இடையிடையே அம்மா, உற்றார் ஊர் பற்றிய நினைவுகள், இறுதியில் கனடாவில் குடியேறியதையும் அங்கு சந்தித்த அனுபவங்களையும் பதிவுசெய்கிறார். தனது முதுமைக்கால ஏக்கத்துடன் எஞ்சிய வாழ்நாள் மட்டும் குறைந்து கொண்டு வருகிறது எனவும், ‘சூதாடி’ நாவலோடு தொடர்புபடுத்தி தனது வாழ்வை நோக்குவதும் அகன்று கொண்டு இருக்கும் பூமியில் இனி உதிரும் காலம் ஒவ்வொருநாளும் சூரிய உதயம் ஒருநிமிடம் நாலுவினாடி பின்னுக்கு தள்ளிக்கொண்டே போகிறது என்ற தனது முதுமையுணர்வுடன் இந்நாவலை நிறைவு செய்கின்றார்.

இவ்வகையில் பல்வேறுபட்ட நாட்டின் அனுபவங்களையும் சில புனைவுகளை செய்தும் பல உண்மைகளைக் கலந்தும் உண்மை கலந்த நாட்குறிப்பு வடிவத்தில் ஊர் நினைவுகளையும் புலம்பெயர்ந்த தேச நினைவுகளையும் தமிழிற்கு கவையோடு தந்துள்ளார். இம்முயற்சி தற்புதுமை கொண்டதாக ஈழத்து இலக்கியத்தின் படைப்பின்

அனுபவத்தை அகலப்படுத்திற்று எதிர் காலத்தில் புலம்பெயர் படைப்பாளிகள் இது போன்ற முயற்சிகளைச் செய்ய இப் படைப்பு வழிகாட்டியாகவும் விளங்கி சிறப்பு பெறுகிறது. இன்னும் பல விடயங்களை அவர் கையாண்டுள்ள மொழிச்சிறப்பு உதாரணங்கள் மூலம் விளக்க முடியும் எனினும் பக்கவரையறை கருதி இதனை இத்துடன் நிறைவு செய்கின்றேன்.

அனந்தியின் டயரி, பெர்லின் நினைவுகள்

அடுத்து நாம் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் புதிய வரவாகப் பார்க்க இருப்பவை கருணாகரமூர்த்தியின் “அனந்தியின் டயரி”, “பெர்லின் நினைவுகள்” ஆகிய மிக அண்மைய இரு படைப்புக்கள். கருணாகரமூர்த்தியும் முத்துலிங்கத்தின் நிலையை ஒத்த ஒரு மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளியாக ஜேர்மன் நாட்டில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்பவர், புத்தூரைச் சொந்த இடமாகக் கொண்டவர். புத்தூர் சோமஸ்கந்தாவில் கற்றவர், புலம்பெயர் வாழ்வின் பின்னரே இவர் படைப்பாளியாக மாறினார். அந்தளவில் 1985 இல் கணையாழியில் வெளிவந்த “ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்” எனும் குறுநாவல் மூலம் சிறு பத்திரிகை வாசகருக்கு அறிமுகமானார். “யுதங்குருழி” என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு கனடா வாழ் இலக்கியத் தோட்டத்தினால் 2010ம் ஆண்டுக்கான சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. மிக அண்மையில் (ஒக்டோபர் 2014) இரு படைப்புக்களை வெளியிட்டுள்ளார். “பெர்லின் நினைவுகள்”, “அனந்தியின் டயரி” ஆகியனவே அவையாகும். ஏற்கனவே இவரால் வெளியிடப்பட்ட “பெர்லின் நினைவுகள்” என்ற தொகுப்பின் விரிவான ஒரு அனுபவத்திரட்டு மிக்க தொகுப்பாக “பெர்லின் நினைவுகள்” அமைந்துள்ளது. இதில் அவர் அங்கு சீருந்து சாரதியாக பணியாற்றும் அனுபவம் மூலம் ஜேர்மனியர், விதேசி, சுதேசி என்ற வேறுபாட்டு உணர்வுகளையும் ஜேர்மனிக்கு புலம்பெயர்ந்து சென்றது முதல் அங்கு தொடர்ந்து பெற்ற அனுபவங்களையும் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். பயண இலக்கியமாக அல்லது ஒரு வேறுபட்ட வடிவம் கொண்ட நாவலாக இப்படைப்பைப் பார்க்க

முடியும். ஆய்வாளர் நிலாந்தனின் மொழியிற் செல்வதாயின் இத்தகைய படைப்புக்கள் புலம்பெயர் வாழ்வில் பதிவைக்கப்பட்ட வாழ்வை கொண்டவர்களால் தரப்படும் அருங்கனிகள் எனக் கூறலாம்.

எம்.ஏ.நு.:மானது மிகச்சிறந்ததொரு அறிமுகக் குறிப்போடு 407 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு நினைவுப் பெட்டகமாய் இந் நூல் அமைந்துள்ளது. இதில் எம்.ஏ.நு.:மான் அவர்கள் 'தூவானம் கவனம்' என்ற தொடர் விளக்கத்தோடு தொடங்கி, புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் சிறப்புக்களாக "பல்பண்பாட்டுப் பின்புலத்தின் வாழ்பனுவலத்தை தமிழிற்கு கொண்டு வந்திடும் இவ்விலக்கியத் தொகுதி தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்ப்பது என்றும் இவை மூடுண்ட தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழலில் அதிர்வூட்டும் புதிய வரவுகளாகவும் உள்ளன என்றும் கூறியிருப்பதுடன் பெர்லின் நினைவுகள் ஒரு புனைகதையல்ல புனைகதைபோல் கற்பனைச் செறிவுள்ள சுய அனுபவக் குறிப்புகள்" என்றும் கூறியுள்ளார்.

இந்நூலின் முன் அரைவாசி அவர் ஜேர்மனுக்கு புலம்பெயர்ந்து சென்று அகதி அந்தஸ்து பெற்று தொழிலுக்காக சென்று பின் அங்கு நிலைபெற்று வேருன்றிய அனுபவங்களைக் கூறுகிறது. பெர்லின் வாழ்வு மாற்றங்கள் வளம்பெறும் அனுபவம் எம் மனக் கண்ணில் விரிவதும் சிறப்புக்குரியது. பின் அரைப்பகுதி பெர்லினின் இரவு வாழ்க்கை குறித்தும், இரவுப் பெண்களது பாலியல் வாழ்வு சார்ந்தும் அமைகிறது. இதில் சில விடயங்கள் எமது வாசகர்களுக்கு அதிர்ச்சியூட்டலாம். உதாரணமாக டாக்சிக்கு காச குறைந்ததற்காய் ஒரு கில் தரவா எனக் கேட்ட பெண் பற்றிய சித்தரிப்பை குறிப்பிடலாம். வீடு சென்று மார்க் கொண்டு வந்து கொடுக்க காத்திருந்த நம்பிக்கைக்காய் மேலும் 50 மார்க் கொடுத்த மனிதாபிமானத்தையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

இந்நூலை அவர் முத்துலிங்கத்துக்கு சமர்ப்பித்துள்ளதுடன் ஜேர்மன் அரும்பொருள் அகராதி என்பதைத் தந்து எமக்கான மொழிக் குழப்பங்களுக்கும், புரிதலுக்கும் தீர்வு கண்டுள்ளார். முன்னீடு, பல்லவி, அனுபல்லவி, நிரஸ்சங்கதி 1 2 3, சரணம், மங்களம் என்ற அமைப்பில் பல்வேறுபட்ட

வித்தியாசமான தலைப்புக்கள் ஊடாகத் தனது அனுபவங்களை பதிவு செய்துள்ளார். உதாரணத்திற்கு "ஆப்த்யாந்தவன்" "புலம் வயர்வு களின் மிகை அலைவுக்காலம்", "சாரதியுமாகினேன் "வெல்லின் வளமும் வனப்பும்", "அவன் மனைவி ழிவோசிற்கு சம்மதித்துவிட்டாளாம்", "தத்தாரிகளும் தகிருதத்தங்களும், "அதியுச்சம் எய்யழியுக்கும்", போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம். இடையிடையே உரையாடற் பாங்கிலும் நினைவுகளை மீட்டுள்ளார். தமிழிற்கு, பிறபண்பாட்டு உலகின் புதிய தரிசனத்தை தரும் இத்தகைய படைப்புக்களால் உலக அனுபவம் தமிழ் அனுபவங்களாக மாறுகிற புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் புதியதம் சாத்தியமாகியுள்ளது எமக்குப் பெருமையே.

இவரால் வெளியிடப்பட்டுள்ள மற்றொரு படைப்பு ஒரு வருட நாட்குறிப்பு வடிவில் அமைந்துள்ள 'அனந்தியின் டயறி' என்ற படைப்பாகும். தமிழில் ஜே ஜே சில குறிப்புகள் தொடங்கி, முத்துலிங்கத்தின் உண்மைகலந்த நாட்குறிப்புக்கள்வரை இத் தகைய வடிவம்கொண்ட இலக்கிய முயற்சிகள் நடந்துள்ளன. இதில் ஜேர்மனி, தமிழ் அனுபவம் கலந்து தரும் இவரது முயற்சி முத்துலிங்கத்தின் முயற்சியின் தொடர்ச்சியாகவும் அதிலிருந்து வேறுபட்டதாய், சீரு தான் பார்த்ததும் கேட்டதுமான வழி வரும் மனிதத் தொடர்பு அனுபவங்களாகவும் இது அமைந்துள்ளமை சிறப்புக்குரியதாகும். இந்த வகையில் காலச் சுவடு பதிப்பக வெளியீடாக அமையும் இப் புனைகதையைத் தனது சகோதர்களான சத்தியமூர்த்திக்கும், புண்ணியமூர்த்திக்கும் சமர்ப்பித்துள்ளார். "பெர்லினும் தமிழ் இலக்கியத்துள் வந்தாச்சு என்ற தலைப்பில் இப்புனைவுக்கான அணியுரையை வழங்கியுள்ள வெங்கட்சாமிநாதன் அவர்கள் "அனந்தி என்னும் 17 வயதுப் பெண்ணின் ஒரு வருடகால அவ்வவ்போது தன் மனதுக்குப்பட்ட சுற்றி நிகழும் நிகழ்வுகள், மனிதர்களைப் பற்றி கோவையற்று துண்டுதுண்டாய் பதிவு செய்யும் டயறிக் குறிப்புகளில் இருந்தே நமக்கு ஒரு சித்திரம் கிடைத்துவிடுகிறது. ஒரு கட்டுப்பாடான இலங்கைத் தமிழ்க் குடும்பம் கட்டுப்பாடற்ற சுதந்திரம் நிறைந்த ஜேர்மன் சமூகத்தின்

இடையே அவர்களுடனும் நெருக்கமாக வாழ்ந்து கொண்டு மாறியும் அதே சமயம் மாற மறுத்தும் தன் இலங்கை வாழ்வையும் சிந்தனைகளையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு வாழும் சக தமிழர்களுடனும் தொடர்பு விடாது தன்னை மாற்றிக் கொண்டும் மாற்றிக் கொள்ள மறுத்தும் தன் அடையாளங்களைக் காத்துக் கொண்டும் புதுப்பித்துக் கொண்டும் வாழும் ஒரு சமூகத்தின் சித்திரம் இப் புதிவுக் கீறல்களில் கிடைத்து விடுகிறது’ என தனது உரையில் இப்படைப்பின் சிறப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இப்படைப்பின் படைப்பாளியான கருணாமூர்த்தியவர்கள் தன்னுரையில் இப் புதினத்தை தான் 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதத் தொடங்கி அது கொம்பியூட்டர் வைரசால் அழிக்கப்பட்டு மீண்டும் பல ஆங்கில, ஜேர்மனி படைப்பு வாசிப்பினாலும் ஜே.ஜே சில குறிப்புக்களை வாசித்த அனுபவத்தாலும் நண்பர்களது தூண்டுதலாலும் நாட்குறிப்பு வடிவில் இதனை எழுதியதாகக் கூறியுள்ளதன் தன் பயணங்களில் முகநூலில், வலைத்தளங்களில், சினிமா காட்சி ஊடகங்களில் இலக்கியங்களில் அவதானித்த வற்றின் சிறு தொகுப்பாக அமையும் ஒரு பரிசோதனை முயற்சியே இது எனக் கூறியுள்ளார். இங்கு அனந்தி என்பது ஒருவகையில் படைப்பாளியின் அகமும் முக முமாகவே அமைகிறது. அல்லது அவரது மகளின் பெயராகவும் இருக்கலாம்.

Sunday January 1st 2012 Berlin என்ற திகதியோடு இது தொடங்குகிறது. புது வருட சங்கற்பங்கள் எனப் பிறருக்கு உண்மையாயிருத்தல் பிறருக்கு உதவுதல், திறமையையும், பலவீனத்தையும் பட்டியல் இடல், தினமும் அரைமணிநேரம் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எதையாவது வாசித்து மொழியறிவை மேம்படுத்துதல் என சிலவற்றை பிரகடனம் செய்கின்றார். பின்னர் ஒவ்வொரு திகதியிட்டு அதனுள் பல்வேறுபட்ட ஜேர்மன், மற்றும் இந்த மண்சார்ந்த பல விடயங்கள், தினக் குறிப்புப்போல் எழுதி Sunday December 30th உடன் கதையை முடிக்கிறார். 255 பக்கங்களில் அமையும் இப்புதினத்தின் பல இடங்களில் ஆங்கிலச்சொல், ஆங்கிலப் பெயர் கலந்த மொழி ஜேர்மனிய மொழி

கலந்த தமிழ் என வித்தியாசமானதொரு தமிழ்ப் புனைவு மொழியை இனங்காண முடிகின்றது. புதுவருடத்துக்கு விஸ்கி குடிப் பது, வெடி கொழுத்துவது, ஜேர்மனி மொழிச் சந்தேகங்கள், முதியோர் பராமரிப்பு, சமூக விஞ்ஞான வகுப்பு, நோய் ஏற்பட்டமை எனப் பல விடயங்கள் தொடர்ந்து செல்கின்றன. இடையிலேயே குறிப்பாக இருந்தாலும் எங்கள் பேச்சுவழக்காகக் கலந்து வரும் உரையாடல்கள் இப்படைப்புக்கு மற்றொரு வலிமையைத் தருகின்றன எடுத்துக்காட்டாக,
“அப்பா எனக்கு அனந்தி அடிச்சுப் போட்டா”

“என்னத்தால அடிச்சவ”

“செய்யச் செய்ய காத்து வரும் அதாவை” (பக் 33)

“சாய் இண்டைக்கு எட்டாந்தேதி போற காரியம் படுபட்சியாய்ப் போடும்” (39)

“ஏனப்பா கக்காச் சோடாவுக்கு கொக்கா கோலா கலக்கிறீங்கள்...”

“கோலா கலக்கா விட்டால் கைக்கு மடா.....”

“உடம்புளைஞ்ச கழுதை உப்பளம் போச் சாம்” என்றார் அம்மா (பழமொழி) பக் 62

போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம் கதையின் இடையிடையே கதாசிரியர் ஒரு கவிஞராகவும் விளங்குவதால், சில கவிதைகளையும் இணைத்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக

“குழந்தைகள் தம் பெயர்மைகளை

கூட்கேசினுள் பத்திர்ப்படுத்தின

தாய் குழந்தைகளை

தனக்குள் பத்திரப் படுத்தினாள்

இரகசியமாய்

புலம்பெயர வேண்டி தந்தை

குடும்பத்தை இரவுக்குள்

பத்திரப் படுத்தினாள்

உளரோ பல குடும்பங்களைத்

தனக்குள் பத்திரப்படுத்தியது

எல்லா உள்களையும் பேரலை

தனக்குள் பத்திரப்படுத்தியது” –

என்ற துருக்கிக் கவிதையின் மொழி பெயர்ப்பைக் குறிப்பிடலாம். அத்துடன் இப் புனைவில் மேலும் சினிமா பற்றிய விடயம், பெண்கள் பற்றிய விடயம், கலாசார கலப்பு சார் விடயங்கள் எனப் பல்வேறுபட்ட விடயங்கள்

வாசகரை மிகவும் தூண்டக்கூடிய வகையிலும் எங்கிருந்து வாசித்தாலும் சலிப்பு ஏற்படா வகையிலும், புதிய அனுபவ தரிசனங்களைச் சாத்தியமாக்கி, எம்முடைய கதைகளைக்கூட நாம் இப்படி எழுதலாம் என்ற உணர்வுகளை எம்மிடம் தொற்ற வைப்பதாய், புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் புதிய பயணத்திற்கு கட்டியம் கூறும் படைப்பனுபவமாய் இப் புதினம் அமைந்து சிறப்பு பெறுகிறது.

கட்டடக்காடு

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் புதிய தடங்களில் நாம் இறுதியாக நோக்க இருப்பது “கட்டடக்காடு” என்ற பசுந்திரா சசியின் நாவலாகும். சமகால புயம்பெயர் இலக்கியம், போர், தாயக அவலம் என்ற நிலைதாண்டி புதிய களங்களையும் புதிய பாடுபொருள்களையும் பேசத் தொடங்கிவிட்டது என்பதற்கு மற்றொரு உதாரணமாக எமக்கு கிடைத்திருப்பதே அமேசன் காட்டுவாசிப் பெண்ணுக்கும், ஈழத்தில் இருந்து ஆய்வுசெய்யச் சென்ற சீனுவுக்கும் இடையிலான காதலை பேசும் கட்டடக்காடு என்ற நாவலாகும்.

தமிழ்நாட்டு ஓவியரான மாருதியின் அழகிய ஓவியத்துடனும் மேமன் கவியின் அட்டை வடிவமைப்புடனும் வந்துள்ள இந்நாவலானது பூபாலசிங்கம் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக அமைந்துள்ளது. தன் தாய் தந்தையருக்கு இந் நாவலைச் சமர்ப்பித்துள்ளார். ஆசிரியர் பசுபதி சசிகரன் நெடுந்தீவுப் பூர்வீகத்தையும் வவுனியா செட்டிக்குளம், யாழ்கொட்டடிப் பகுதிகளை வாழ்விடமாகவும் கொண்டவர். இவர், தன்னுடைய ஆசிரியர்களான பலரை இதில் நினைவுகூர்ந்துள்ளார். குறிப்பாக சிற்பி சரவணபவன், அரசமலர் பாலசிங்கம், திருமதி.மனோரஞ்சிதம் சபாரத்தினம், திரு.க. தர்மராஜா, திருமதி. தர்மராஜா போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இந்த வகையில் இந்நாவலின் பாத்திரப் பெயர்களில் சில வற்றுக்கும் இவ் ஆசிரியர்களது பெயர்களை கையாண்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இந் நாவலின் அணிந்துரையில் சிற்பி சரவணபவன் அவர்கள் கூறும்போது ‘இலங்கையில் பிறந்து இங்கேயே கற்று இலண்டனில் இப்போது வாழ்ந்துவரும் எழுத்தாளரான பசுபதி

சசிகரன் எழுதிய கட்டடக்காடு காதலை மையப்படுத்தி தமிழில் வெளிவந்த நாவல்கள் பலவற்றில் இல்லாத பல சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது என்றும் புதிய களம், புதுமையான பாத்திரங்கள், புதிய கற்பனை, புதிய சுவை முதலியவற்றின் இனிய சங்கமமாய் இந் நாவல் திகழ்கின்றது’ என்றும் போற்றியுள்ளார். அத்துடன் ஆசிரியரின் மொழிநடைச் சிறப்புக்களையும் விதந்து பாராட்டியுள்ளார். இதேபோல மதிப்புரையில் கே.பொன்னுத்துரை அவர்கள் ‘இந் நாவலின் களமான அமேசன்காடுகள் பற்றிய பல தகவல்களைக் கூறி அமேசன் காட்டைப் பின்புலமாகக் கொண்டு தமிழில் வெளிவந்துள்ள ஒரே ஒரு புனைவிலக்கியம் என்ற வகையில் இந் நாவல் சிறப்புப் பெறுகிறது’ என்று கூறியுள்ளார். சுமார் 299 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு பெரும் நாவலாக இது அமைந்து, புதுமையான கற்பனை, கதைசொல் முறைமூலம் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் மற்றொரு புதிய தடத்தை எமக்கு வெளிக்காட்டி நிற்கிறது.

தனது மகனான சீனு என்ற பெயரை இந்நாவலின் கதாநாயகன் பெயராக்கி, விவேகா, வீரோ, சித்திரா, காந்தன், கிருபா, விக்டோறியா, டானியல், மனோரஞ்சிதம், சரவணபவன், தர்மராசா, தவராசா, சலீம், சம்பத், வீரசிங்க எனப் பல பாத்திரங்களைப் படைத்து காட்டுவாசிப் பெண்ணை கண்டு காதலித்து, அவளைத் தான் வாழ்ந்த பூவரசங்குளத்துக்கு அழைத்துவந்து, வருகின்ற போதெல்லாம், இதனை அவர் தன் சொந்த நிலப்பிரிவு ஏக்கங்களை வெளிப்படுத்தவும், போர், ஆசிரியர்கள்சார் விடயங்களை வெளிப்படுத்தவும் சிறப்பாகப் பயன்படுத்துகிறார். இறுதியில் மீண்டும் அவர் அந்த அமேசன் காட்டுக்குச் சென்று அவளோடு இணைந்து வாழ முற்படுவதாய் கதையை முடித்துள்ளார். காட்டு வாழ்வொன்றை கட்டிடங்கள் நிரம்பிய நாகரிக வாழ்வுக்கு மாற்ற முனைந்து தோற்றுப் போகும் நிலையில் காடு காடுதான் பேதங்கள் அற்றது கட்டிடவாழ்வு நாகரீகம் என்ற போர்வையில் உண்மையான மனஅன்பை புரிந்து கொள்ள முடியாத பேதங்கள் மிக்கது என்பதை சிறப்பாகக் காட்டியுள்ளார்.

பிரதேசப் பேச்சுமொழி வர்ணனை மொழி, கச்சோவா மொழி, என்பவற்றை கலந்து கையாண்டுள்ளமை சிறப்புக்குரியது. முதற் காட்சியிலேயே சமுத்திரக் கனி எனத் தலைப்பிட்டு அந்த ஆதிவாசிப் பெண்ணின் தோற்றம் குறித்து அவர் தந்துள்ள வர்ணனை யானது 'சற்றுத் தூரத்தில் நீருக்கடியில் இருந்து திடீரென ஒரு பனங்காய் மிதந்தது, அது மேலும் வளர்ந்து தலையாகி அருகில் கையும் முளைத்த கையில் ஒரு பழமும் காய்த்திருந்தது' என அமைந்திருப்பது சிறப்புக்குரியது. அத்துடன் அவரது உப தலைப்புக்களும் சிறப்புக்குரியனவாய் அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக "காதல் ஓவியமான கைக்குழந்தை", 'காதலைச் சொன்ன காட்டுவாசி' 'அவன் கண்ட அவள்', 'கறி புட்டுக் காட்டினான்' 'உன் பிரிவிலும்' 'காடுசுடும்' போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம். அமேசன் ஆய்வாளர்கள் காட்டை ஆய்வு செய்யப்போன ஆய்வாளர்கள் என கதையைத் தொடக்கி, அவர்களில் ஒருவனாக சீனுவைக் காட்டி பெருநதிக்கரையில் காட்சிகளை விரித்து அக் காட்டுவாசிப் பெண்ணிடம் அவனுக்கு காதலை ஏற்படுத்தி அதில் 'சு' உட்பட பல தொடர்பு மொழிகளைக் கையாண்டு விவேகா எனப் பெயர்வைத்து கச்சோவா மொழியில் உரையாடி (றிப்பிசன்சில் - போகலாமே, மைற்றாக் - எங்கே, வசிகிற்றா - உன்னுடையவீட்டுக்கு), ஆதிவாசிகள் பற்றிய சுவையான கதைகளை இடையிடையே தந்து, பின் அவளை இந்தியாவுடாக மன்னார் அழைத்துச் சென்று அங்கிருந்து செட்டிக்குளம் வந்ததுவரை அவளுக்கு பிட்டவிக்கப் பழக்கி, அவளை நடை, உடை, தலைமுடி உட்பட பல விடயங்களில் நகரத்திற்குரியவளாய் மாற்றப் பட்ட பாடுகளெல்லாம் மிக நகைச்சுவையோடு எடுத்துக்காட்டி இறுதியில் அங்கு இருந்த போது சமூகத்தினர், ஏனையோரும் ஒரு மாதிரிப் பார்த்ததாலும் அவளைக் கொடுமைப்படுத்த முயன்ற சம்பவத்தாலும் மீண்டும் அவளை அமேசன் காட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று அவளோடேயே வாழ்வதாக கதையை முடித்துள்ள ஆசிரியர் கதையோட்டத்திற்கு இடையே பல சமூகச் செய்திகளை எமக்கு சொல்லாமல் சொல்லியிருப்பது சிறப்புக்

குரியது. அத்துடன் 'இன்னுமொரு பூமி அவள் இயற்கை தந்த சாமி' என்பன போன்ற கவிதை நடை, இடையிடையே கம்பராமாயணப்பாடல், பன்றிச்சித்துப்பாடல்கள், எப்படி நானும் அண்ணாவும் கிழங்கானோம் என் கருணைக் கிழங்கான அம்மாவே.. என்றவரிகள் மரவள்ளிக்கிழங்கு அவியல், சம்பல் என ஊர் நினைவுகள் மீட்டும் தன்மை எனப் பல்வேறுபட்ட புனைவுசார் சிறப்புக் கூறுகளை இந் நாவலின் தரிசனமாக எம்மால் காணமுடிகிறது. எல்லாவற்றையும் சொல்ல வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் தெரிகின்றது. தாயகத்தைப் பிரிந்த ஏக்கம் தெரிகிறது. ரொமாண்டிசமான விறுவிறப்பு நாவலைவிடாது வாசிக்கத் தூண்டுகிறது. இத்தகைய கதையம்சம் சிந்தனை கொண்ட திரைப்படங்களை நாம் பார்த்துள்ளோம். ஈழத்து இலக்கியக் காதலின் களங்கள் இனி இப்படியும் கூட விரிவடையலாம் என்பதை ஒரு தொடக்கமாக காட்டியுள்ளார். இப்படைப்பு பசுந்திரா சசியின் முதற்படைப்பு என்று சொல்ல முடியாத அளவிற்கு புலம் பெயர்தமிழ் இலக்கியத்தின் புதிய தடத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. வீரகேசரியில் இவர் தொடராய் எழுதும் 'மடு' என்ற தொடரும் சிறப்பாக உள்ளது.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் புதிய தடங்களாய் அமையும் மேற்காட்டிய படைப்புக் களில் பல புதுமைகள் உள்ளபோதும் சில குறைபாடுகளும் இல்லாமல் இல்லை. அந்த வகையில் முதலில் அ.முத்துலிங்கத்தின் 'உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புக்களை' நோக்கின் இது குறித்து புலம்பெயர் இலக்கிய ஆய்வாளர் சு.குணேஸ்வரன் தமது 'உள்ளும் வெளியும்' என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பில் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் முக்கியமானவை. "முத்துலிங்கம் உலக அனுபவங்கள் ஊடாக கதை சொல்பவர்களில் முதன்மையானவர் இவரிடம் தாயக வாழ்வு பற்றிய ஏக்கத்தையோ கழிவிரக்கத்துடன் கூடிய புலம்பெயர் வாழ்வையோ எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனால் தனது தொழில் காரணமாக உலகமெல்லாம் பயணப்படும் முத்துலிங்கம் எமக்கு காட்டும் உலகம் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு புதியது" என்று கூறும் கட்டுரையாளர் உண்மை கலந்த

பேசவேண்டும்
யார் இருக்கிறீர்கள்
வெறுமையாகிப்போன தேநீர்க் கோப்பையில்
நிறைகிறது என் குரல்.

நீங்கள் எனக்காவும் பேசுவதாக இருந்தால்
தேநீர்க் கோப்பையை கவிழ்த்துவிடலாம்
என் வெற்றிடங்கள் நிறைந்து கொள்ளும்.

எதைப்பற்றி பேசுவீர்கள்..
வழிக்காத என் தாமையைப் பற்றி
கசங்கிப்போன என் ஆடையைப் பற்றி
கிழிந்துபோன காலணி பற்றி
அருகில் இருப்பவரைப் பற்றி..

ஓ நீங்கள்
என்னைப்பற்றி பேசவே மாட்டீர்களா?

ஓசைகளை கழற்றி எறிந்துவிட்டு
சொற்களைக் கொட்டுவீர்கள்
பின் எப்போது சிதை ஏற்றுவிர்கள்
நான் செத்தபின்பா
அப்போதாவது என்னைப் பற்றி பேசுவீர்களா என்ன?

எப்போதுதான் பேசுவீர்கள்
என்னைப்பற்றி?

எனக்குத் தெரியும்
உங்களால் பேசவே முடியாது.
ஒனென்றால்,
நீங்கள் உங்களிடம் சரணடைந்திருக்கிறீர்கள்
நான் உங்களிடம் சுதந்திரமாக இருக்கிறேன்.

என்னால் பேச முடியும்
ஒவ்வொருவரிடமும் சுதந்திரமாக இருப்பதால்,
ஒவ்வொருவரும் ஒருவராகவே இருப்பதால்,

இருந்தும்
நான் பேசப்போவதில்லை,
எனக்குத் தேவை
இப்போது ஒருகோப்பை தேநீர் மட்டுமே

நாட்குறிப்புக்கள் அ.முத்துலிங்கம்
நாவல் எனக் குறிப்பிடுகிறார் ஆனால்
அவை தனித்தனியே 46 சிறுகதைகளைக்
கொண்ட தொகுதி போலத் தோற்ற
மளிக்கிறது இத் தொகுப்பை நாவல்
அல்ல எனப் பலர் மறுக்கிறார்கள்
என்றும் இது தனித்தனியே எழுதப்
பட்ட சிறுகதைகளின் தொகுதி
எனவும் கட்டுரைத்தன்மையானது
எனவும் தன்னனுபவம் சார்ந்தது
எனவும் பலவாறான விமர்சனங்கள்
தமிழ்ச்சூழலில் எழுப்பப்பட்டுள்ள
தாகவும் கூறியுள்ளதுடன் இறுதியில்
தன்னுணர்வு சார்ந்த கதையாக
இருப்பினும் அதனைச் சொல்லும்
விதத்தில் அழகு இருக்கிறது வடிவம்
பற்றிய பிரக்ஞையின்றி கதைகளின்
போக்குக்கு ஏற்பவே விட்டுவிடுகிறார்
இவையெல்லாம் தமிழில் வந்துள்ள
ஏனைய புனைவுகளில் இருந்து இதனை
வித்தியாசப்படுத்திக் காட்டுகிறது என்றும்
கூறியுள்ள விடயங்கள் இவ்விடத்தில்
நோக்கத்தக்கன. இதேபோல பசுந்தி
ராச்சியின் 'கட்டடக்காடு' என்ற
நாவலும் யதார்த்தை மீறிய கற்பனை
கொண்டதாகவும், எவ்வாவற்றை
யும் சொல்ல வேண்டும் என
எண்ணியதன்மை கொண்டதாகவும்
சம்பவ விபரிப்புக்களை அதிகம்
கொண்டதாகவும் அமைந்துள்ளது.
நாவலின் முடிவிலும் புரட்சியைக்
காணமுடியா ஏமாற்றமே விஞ்சுகிறது.
இன்னமும் கட்டிற்றுக்கமாகவும், சுருக்க
மாகவும் சொல்லியிருக்கலாம் என
எண்ணத்தோன்றுவதுடன், எமது அவல
வாழ்வை இத்தகையதொரு காதலோடு
ஒன்றிணைப்பதன் பொருத்தப்பாடு
குறித்தும் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.
இத்தனைக்கும் அப்பாலும் அந்தநாவல்
எம்மைக் கவர அதன் தற்புதுமையே
காரணமாய் அமைகிறது.

இதேபோல பொ.கருணாகர
மூர்த்தியால் அண்மையில் வெளி
யிடப்பட்ட 'பெர்லின் நினைவுகள்'
என்ற படைப்பானது ஒரு பயண

இலக்கியத் தன்மையைக் கொண்டிருந்தாலும் முற்றுமுழுதாய் அவ்வாறு கூறப்பொருத்தமற்றதாகவும் இடையிடையே உரையாடல்களாவும் அமைந்து இது புனைவா, உண்மையா, புனைவுசாராப் படைப்பா என்ற வடிவக்குழப்பத்தை வாசகர்களுக்கு ஏற்படுத்துவதுடன் இரவு வாழ்வின் சித்திரிப்புக்களும் சில இடங்களில் சங்கடப்படவைக்கிறது. சீருந்து சாரதியாய் ஜேர்மன்வாழ் அனுபவங்களைப் பேசும் இப் படைப்பில் 'பெர்லின் இரவுகள்' நூலில் வந்த விடயங்களும் மீளச் சொல்லப்படுவதால் அதனை ஏற்கனவே படித்தவர்களுக்கு இது சலிப்பை ஏற்படுத்தக்கூடும். மற்றப்படி ஒரு மிகச் சிறந்த ஜேர்மனிய, பெர்லின்நகர நினைவோடைப்பதிவு என்ற வகையில் இப்படைப்பு சிறப்புப் பெறுகிறது. இதேபோல ஒரு வருட நாட்குறிப்பு வடிவில் இவரால் எழுதப்பட்ட 'அனந்தியின் டயரி' என்ற படைப்பும் நாவல் என்று கூறப்பட்டாலும் துண்டு துண்டாக சொல்லும் தன்மையால் மேலான வாசிப்பு அனுபவம் தடைப்படுவதுடன், சிறுகதைப் பண்பையே தருகிறது. சில நாட்களில் முக்கியமற்ற விடயங்கள் நினைவுகூரப்படுவதையும், முக்கிய விடயங்கள் தவறிவிடப்பட்டுள்ளதையும் காண முடிவதுடன் அனந்தியின் முடிவும், சிந்தனைகளும் அவள் குறித்த உயர்ந்த மனப்பதிவை ஏற்படுத்தத் தவறிவிடுவதுடன் அதிகமான ஆங்கில பிறமொழிக் கலப்புக்களும் தடையற்ற வாசிப்புக்குச் சவாலாக அமைந்துள்ளன. புனைவுக் குழப்பங்கள் பல இப்படைப்பில் காணப்பட்டாலும் அவற்றையும் தாண்டிய புதிய வடிவப் பரிசோதனையை தற்புதுமையை இப்படைப்புக் கொண்டுள்ளது, என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

எனவே தொகுத்து நோக்கும்போது தற்போதைய புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புக்கள் அதன் ஆரம்பகாலப் படைப்புக்களைவிட உருவ, உள்ளடக்கப் பொருண்மை சார்ந்து புதிய புதிய அனுபவ வெளிகளை, உலக சமூகங்களின் பண்பாட்டு வெளிகளை, ஈழத்து இலக்கிய உலகுடன் கலந்து வருகின்ற புதுமைகளை செய்யத் தொடங்கியுள்ளன என்பதற்கு மேற்சொன்ன புலம்பெயர்

தமிழ் இலக்கியத்தின் அண்மைக்காலப் படைப்புக்கள் சான்றாகின்றன. எனவே புலம்பெயர் படைப்பாளிகள் இத்தகைய புதிய புதிய அனுபவத் தரிசனங்களால் எங்கள் தமிழ் இலக்கியத்தை, ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தை வளப்படுத்துகின்றனர். மேலும் பண்பாட்டு விடயங்களையும் வாழும் நாடுகளில் உள்ள மேலைத்தேசத்தவர்கள் அறியும் வண்ணமான மொழிபெயர்ப்புச்சார் படைப்புக்களையும் இன்னமும் இப்படைப்பாளிகள் எழுதி வளம் சேர்க்கவேண்டும்.

**‘சிந்தனைச் சிறகால் புதிய வடம் பிறழ்போம்
சீரிளமைத் தமிழ்வெல்ல
உலகில் சேர்ந்துழைப்போம்’**

உசாத்துணைகள்:

1. கருணாகரமூர்த்தி. பொ: - 'பெர்லின் நினைவுகள்' காலச்சுவடு பதிப்பகம் மே - 2014
2. கருணாகரமூர்த்தி. பொ, - அனந்தியின் டயரி காலச்சுவடு பதிப்பகம் - ஒக்ரோபர் - 2014
3. குணேஸ்வரன்.சு 'அலைவும் உலைவும்', திணைப்பணம் வெளியீடு 2009,
4. குணேஸ்வரன்.சு 'புனைவும் புதிதும்' மீளுகை 2, 2012
5. குணேஸ்வரன்.சு 'உள்ளும் வெளியும்', 2014, Book Lap வெளியீடு (புலம்பெயர் இலக்கியக் கட்டுரைத் தொகுப்புக்கள்)
6. சிவத்தம்பி.கா 'ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கியத்தடம் 1980 - 2000
"பார்வைகளும் விமர்சனங்களும்" புலம்பெயர் தமிழர்வாழ்வு", மூன்றாவது மனிதன் பதிப்பகம், முதற் பதிப்பு, டிசம்பர் 2000
7. பசுந்திரா சசி கட்டடக்காடு (நாவல்)- பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் - 2014
8. முத்துலிங்கம்.அ, 'உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள்', உயிர்மைப் பதிப்பகம் - முதற்பதிப்பு, டிசம்பர் - 2008
9. றீற்றா பற்றிமாகரன் - 'அயலகத் தமிழ் இலக்கியம் சமூக உறவில் ஒரு மரத்தின் இரு கிளைகள்' அயல்நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் தொகுதி 1 - உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம் - 2012

எங்கையோ
வெறித்துக் கொண்டிருக்கிறது
என் கடந்த கால
காயங்களுக்கான
மன்னிய்யு.

என் பார்வையின் மீது
வாழ்க்கையின் எரிச்சல்களோடு
தீயிடித்து
எரிந்து கொண்டிருக்கிறது

என் இரவுகளில்..
உறக்கமற்று அலையும்
கனவுகளில்
தீர்ந்து போகாத
விரக்தி
கால் முளைத்து
மரண வாசனையுடன்
என்னைக் கடந்து
செல்லும்.

**இரவு எரிந்து
கொண்டிருக்கிறது**

-டானியல் ஜீவா
[கூட்டி]

வெளிச்சக்கோடு
இருட்டாயும்
பெரும் காட்டின்
அடர்ந்திருக்கும் இருள்
ஒளியாகவும்
ஏன் முரண்பட்டு
என் உயிர்க்கூடு
சுமக்கிறது..?

என்னிடம்
எதுவுமில்லாத போதும்
சாவின் வலி மட்டும்
நீண்டு..
மீண்டும் மீண்டும்
உறை நிலையில்.

விளங்கிக் கொள்ள முடியாத
வாழ்க்கைக்குள்
எத்தனை முடிச்சுகள்
அவிழ்ந்தும் அவிழாமலும்.

நான் கண்ணீராய்
கரைந்து
மெல்ல மெல்ல
தீர்ந்து போகிறேன்.

(நன்றி: சூன் 2010)

கோடைகாலத்தில் பூத்துக் குலுங்கும் அந்தப் பூங்கா, சிறுவர்களின் கும்மாளத்தில் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஓர் ஓரமாக தங்கையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் பிரதீபன். அநேகமாக சிறுவர்கள் பெற்றோருடன் வந்திருந்தனர். ஒன்றிரண்டு தமிழ் ஆட்களும் கண்ணில் தட்டுப்பட்டனர்.

கூட்டுக்குள் தங்களை அடைத்து வாழும் தமிழ் ஆட்கள் அவர்கள். தங்கள் இனத்துடன் கதைப்பது “அநாகரிகம்” என்று கருதியவர்கள் போன்றிருந்தது அவர்களின் தோற்றம்.

இன்னும் சரியாகக் கதைக்கத் தெரியாத தங்கை ஏதோ தேவையென்றுகேட்டு அழுகின்றாள். பிரதீபனுக்கு அது விளங்கவில்லை. சமாதானப்படுத்தி வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகின்றாள்.

தாய்மேல் கோபம் வருகிறது அவனுக்குப் பின்னேரம் பள்ளிக்கூட நண்பன் தோமசுடன் விளையாட வருவதாகச் சொல்லியிருந்தான். ஆனால் தாய் கார் பழகப் போனதனால், தங்கையைப் பார்க்கும் பொறுப்பு இவன் தலைமேல் விழுந்து விளையாடப் போகவில்லை.

பொறுப்பைச் சுமக்கும் பெரியவயதல்ல பிரதீபனுக்கு. ஏழுவயதில் தாயுடன் ஊரைவிட்டு இங்கு தகப்பனிடம் வந்துசேர்ந்தவன். வந்து மூன்று வருடமாகி விட்டது.

வந்த தொடக்கத்தில் அவனுக்கு எல்லாமே சந்தோஷமாகத்தான் இருந்தன. தங்கையும் பிறந்து, தாய் வேலைக்குப் போகத்தொடங்க, தனிமையுடன் சேர்ந்து சின்னச் சின்ன பொறுப்புகளாலும் திடீரென்று திணறிப்போனான்.

ஜெர்மன் பாஷை கஷ்டப்பட்டுப் படித்து, பள்ளி நண்பர்களுடன் உற்சாகமாகப் பழகத்தொடங்க அவனது வீட்டின் சூழல் வேறுமாதிரி ஆகிப்போனது. விடாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இயந்திர வாழ்க்கையில் தாயும் தகப்பனும் தன்னைக் கவனிக்கவில்லையே என்று ஏக்கங்கொண்டான்.

ஊரில் அம்மாச்சி, சின்னம்மாக்களுடன் தாயின் தேவை என்னவென்று உணராமல் வளர்ந்தவன். அவனுக்கு வேண்டியதைச் செய்யவென்றே அவர்கள் காத்துக்கிடப்பார்கள். நாள் முழுக்க விளையாட்டுத்தான். விளையாடிக் களைத்தவனை இதமாக மடியில் சாய்த்து, நிலவு வெளிச்சத்தில் கும்மாளமிட்டுப் பழையகதைகள் சொல்லி நித்திரையாக்க ஆள்மாறி ஆள் இருப்பார்கள். மொத்தத்தில் அங்கு வீடே கலகலத்தபடி இருக்கும்.

இங்கு எல்லாமே தலைகீழாக இருக்கின்றது.
தகப்பன் விடிய எட்டு

மணிக்கு முதல் வேலைக்குப் போய்விடுவார். தாய் அவனைப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பிவிட்டு, பிந்தித்தான் வேலைக்குப் போகின்றவ.

பள்ளிக்கூடத்தால் வரும் போது தங்கையைப் பார்க்க விடும் வீட்டிலிருந்து இவன்தான் கூட்டிக் கொண்டு வரவேண்டும். களைத்துப் பசித்து வருபவன், தானே பழைய சாப்பாட்டை சூடாக்கிச் சாப்பிட வேண்டும்.

-வதா உதயன்

(சுவிற்ஸலாந்து)

தகப்பன் வந்ததன் பிறகு வெளியில் விளையாடப் போகலாம் என்றால்,

அதற்கும் அனுமதிக்கிடையாது. “தங்கச்சியுடன் விளையாடு” என்று சொல்லிவிட்டுப் படுத்து விடுவார். தாய் வரும் மட்டும் தங்கையுடன் ஏதோ பொழுதைக் கழிப்பான். தாய் வந்தாலும் சமையலை முடித்துக் கையுடன் கொண்டு வந்த படக்கொப்பியைப் போட்டுவிட்டு நித்திரை வரும்மட்டும் இருந்து பார்ப்பா. இடையில் இவன் ஏதும் கதை போய்க்கேட்டால் எரிந்து விழுவா.

ஒருநாளாவது தாய் தகப்பன் இவன் பள்ளிக்கூடத்தில் என்ன? எப்படி படிக்கின்றான் என்று கேட்டதோ அல்லது வீட்டில் படிக்கும் போது பக்கத்தில் வந்து பார்ப்பதோ கிடையாது. மற்ற மாணவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களின் அக்கறையைப் பற்றிச் சொல்லும்போது இவனுக்கு அழகைவரும்.

தகப்பன் எதற்கெடுத்தாலும் “இவனை ஊரிலை நல்ல செல்லம் குடுத்துக் கெடுத்துப் போட்டினம்... வெளிநாட்டிலை கண்டிச்ச வளக்காட்டி சரிவராது” என்று உறுமு்வார்.

லீவு நாட்களிலாவது தாயுடன் இருக்க வேண்டும் போலிருக்கும் அவனுக்கு. ஆனால் அந்தச் சனி, ஞாயிறு நாட்களில்தான் தாயைப் பிடிக்க முடியாமல் ஏதாவது ஒரு தமிழர் கொண்டாட்டம் இருந்துகொண்டே இருக்கும்.

இவனுக்கும் தங்கைக்கும் விலையுயர்ந்த உடுப்புகள் போட்டு, கூட்டிக்கொண்டு போய் இருத்திவைத்து எந்த விளையாட்டும் இல்லாமல், லீவு நாட்களில் அப்படிப் பொழுதைப் போக்குவது அவனுக்கு எரிச்சலாக இருக்கும்.

கார் பழகி முடித்து வந்த தாய், வீடெல்லாம் குப்பையாக்கி வைத்திருப்பதாகச் சத்தம் போடுகின்றாள். இவன் ஒன்றும் கதைக்காமல், தனது ருமுக்குள் போய் அடைகின்றான்.

நாளைக்குச் செய்து காட்ட வேண்டிய வீட்டுப் பாடங்கள் குவிந்து போய்க்கிடந்தன, மேசை முழுக்க. அவற்றைச் செய்யவோ படிக்கவோ அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. மேசையின் மூலையில் கிடந்த தமிழ்ப் புத்தகத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

போன மாதம்வரை ஆசையாகத் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடம் போய்வந்தவன். தாய்தகப்பனின் கொண்டாட்டத் தினங்களுக்கு ஏற்றமாதிரி, வகுப்பு நேரம் இல்லையென்று பிரச்சினைப்பட்டு, அவனைப் பெற்றவர்களே

இனிப் போகவேண்டாம் என்று மறித்து விட்டார்கள்.

அத்துடன் இந்த நாட்டில் இருப்பதால் “இனி தமிழ் படிக்கத் தேவையில்லை” என்று ஆங்கிலம் படிப்பிப்பதற்குப் தகப்பன் ஆசிரியரைக் தேடிக்கொண்டு இருக்கின்றார்.

தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடத்தில் கட்டுரை, பேச்சு, வாசித்தல் என்று என்ன போட்டி வைத்தாலும் இவனுக்குத்தான் முதலிடம் கிடைக்கும். அந்தளவுக்கு இவன் தமிழ்ப் பாடத்தில் கெட்டிக்காரன்.

அதற்குக் காரணம் இவனுக்கு ஊரில் படிப்பித்த தம்பசிடி “ராசக்கா”தான். அம்மாச்சியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போய் நான்கு வயதிலேயே ராசக்காவிடம் “அ” எழுதப் பழகிவிட்டவன். பிஞ்சுமனதில் ஆழமாகப் பதியவைக்கும்படி இருக்கும் அவவின் படிப்பித்தல் முறை. எல்லோரையும் வட்டமாக நிற்கவைத்து “க், ங்” என்று முழு எழுத்துக்களையும் ஒவ்வொருவராகச் சொல்ல வைப்பா. இவனின் வகுப்பில் அவ்வளவு எழுத்துக்களையும் பிழையில்லாமல் இவன் தான் முதலில் சொல்லப் பழகி, எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பான்.

இவனின் தாய், சின்னம்மா என்று எல்லோருமே ராசக்காவிடம் படித்ததனால் இவனுக்குத் தனிக்கவனம் அங்கு இருக்கும். அவளது சும்பிப்போன ஒருகையை மறைத்து வைத்தபடி, படிப்பிக்கும் பொழுது சின்னஞ்சிறுவர்களுக்கு அவவிடம் அன்புடன் கூடிய மரியாதை, தங்களையறியாமல் ஏற்பட்டுவிடும். படிப்பு முடிய, கைநிறைய விளாம்பழமும், மாம்பழமும் ராசக்காவின் காணிகளில் பொறுக்கிக் கொண்டு வருவான்.

தமிழை அவன் இனிப்புடன் சேர்த்துத்தான் படித்தான்.

தாய்தகப்பனின் வசதிக்கு ஏற்றமாதிரி, தமிழ்ப் பாடத்தைப் படிக்காமலிருப்பது அவனுக்குப் பெரும் துக்கமாக இருந்தது. அந்தத் துக்கத்தில், பள்ளிப் பாடங்களைப் பாரமாக உணர்ந்தான்.

வேண்டா வெறுப்பாகப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்வந்து கொண்டிருந்தான். இனிவரும் வினாடருக்குப் பனிச்சறுக்கல் விளையாட்டுக்கு அநேகமான மாணவர்கள் பதிந்துள்ளார்கள். இவனுக்கு வீட்டில் அனுமதி கிடைக்காததால் பதியமுடியாத ஏமாற்றத்தில் வெம்பினான்.

“என்னப்பா விசர்க்கதை கதைக்கிறீங்கள்? இவனைவிடச் சின்னப்பெடியனை எல்லாம் விட்டிட்டுத் தாய்மார் வேலைக்குப் போகுதுகள்! வேலையை விட்டிட்டு வீட்டிலே இருந்து இதுகளோட என்னாலை மாரடிக்க ஏலாது. காரும் பழகி முடியுது.... இனிக்கார் எடுக்க கொஞ்ச காசவேணும்! எனக்குப் பிறகு வேலை செய்யத்தொடங்கின மாலா, கீதா ஆக்கள் எவ்வளவு நகை செய்து போட்டார்கள்? நான் இன்னும் ஒண்டும் செய்யேல்லை! இதுகளை ஒண்டும் விளங்காமல் நீங்களும் அவனோடே சேர்ந்து ஆட்டம் போடுறியள்....! அங்கை குண்டுச் சத்தங்களுக்கே இருக்க விடாமல் இஞ்சை கொண்டு வந்து சொகுசு வாழ்க்கையை நாங்கள் காட்டிவிட.... அதுகள் எங்களுக்கு பழப்பிச்சுக் காட்டுதுகள்.”

வினையாட்டுகளிலும் உற்சாகமின்றி வகுப்புக்குள்ளேயே சேர்ந்துகிடந்தான்.

தாய் இவன் மெலிந்து கொண்டுபோவதாக, மற்றவர்களிடம் சொல்லிக் கவலைப்பட்டா.

பெரியம்மா, மாமாக்களின் பிள்ளைகள் இவனுக்குக் கிடைத்த வெளிநாட்டு வாழ்க்கையையும், நல்ல பள்ளிப்படிப்பையும், வினையாட்டுகளையும் பற்றி கேட்டு ஏக்கத்துடன், சற்றுப் பொறாமைப்பட்டுக் கடிதம் எழுதுவார்கள்.

இவனின் இந்தக் கூட்டுப்புழு வாழ்க்கை அவர்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை. அனுப்பும் போட்டோக்களை வைத்து, தாங்களே கற்பனை பண்ணி வைத்திருக்கிறார்கள்.

பள்ளிக்கூடத்திலும் வின்டர்லீவு தொடங்கப் போகின்றது. அதற்குமுதல் பரீட்சை மதிப்பீடுகள் வந்துவிட்டன.

போன இரண்டு வகுப்புகளிலும் விட, இந்த வகுப்பில் மிகவும் குறைவான மதிப்பெண்களே இவனுக்குக் கிடைத்திருந்தன.

வகுப்பு ஆசிரியர், தாய்தகப்பனைக் கூட்டிக்கொண்டு வரும்படி சொல்லிவிட்டார். வீட்டில் சொல்லலாம் என்றால், ஒரு கிழமை யாகத் தாயும் தகப்பனும் எதற்காகவோ சண்டையிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தநேரம் தான் போய்ச் சொன்னால், தன்மீது சண்டைக்கோபம் திரும்பும் என்ற பயத்தில் சொல்லவில்லை.

ஆசிரியர் பிறகு டெலிபோன் நம்பரை வாங்கித் தகப்பனை வரும்படி கூப்பிட்டார். இவனையும் கூட்டிக்கொண்டு தகப்பன் சினந்த படி வந்தார்.

இவனின் நல்ல கெட்டித்தனங்களை முதலில் சொன்னவர், வகுப்பில் இவன் சேர்ந்து போய், குறைவான மதிப்பெண்கள்

எடுத்திருப்பதால், தனக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருப்பதாகவும் இதற்கு என்ன காரணம் என்றும் கேள்வி எழுப்பினார்.

தகப்பன் அவசரமாக “அவனுக்கு இஞ்சை எல்லா வசதியும் செய்து குடுத்திருக்கிறம்... நாங்கள் ஒரு வசதியுமில்லாமல் எவ்வளவு கஷ்டத்திலை படிச்சனாங்கள்.... இனி கண்டிச்ச வளர்த்தால்தான் படிப்பான்!” என்று தத்துவம் பேசினார்.

அதை மறுத்த ஆசிரியர் “நீங்கள் வளர்ந்த சூழல் வேறு... உங்கள் மகன் வளரும் சூழல் வேறு. கண்டித்தால் எதிர்ப்பும் வெறுப்பும் தான் மிஞ்சும். அதைவிட அன்பைக்காட்டி மகனைத் தனிமைப்படுத்தாமல் அவனுடன் கூடியளவு நேரத்தைச் செலவழித்தால் எல்லாம் சரி வரும்.....” என்று அறிவுரை கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

வீட்டுக்கு வந்த தகப்பன், தாயுடன் சத்தம் போட்டார். “இஞ்சை எல்லாத்துக்கும் நுணுக்கம் பாக்கிறாங்கள். இவங்களின்ரை நடைமுறைக்கு எங்களாலை பிள்ளை வளர்க்கேலாது! கேட்டதெல்லாம் வாங்கிக் குடுத்தால் அதுகள் எங்களை மிஞ்சுதுகள். நீர் கொஞ்ச நாளைக்கு வேலையை விட்டிட்டு வீட்டிலே நில்லும். அப்பதான் இவனைத் திருத்தி எடுக்கலாம்.”

“என்னப்பா விசர்க்கதை கதைக்கிறீங்கள்? இவனைவிடச் சின்னப்பெடியனை எல்லாம் விட்டிட்டுத் தாய்மார் வேலைக்குப் போகுதுகள்! வேலையை விட்டிட்டு வீட்டிலே இருந்து இதுகளோட என்னாலை மாரடிக்க ஏலாது. காரும் பழகி முடியுது.... இனிக் கார் எடுக்க கொஞ்ச காசவேணும்! எனக்குப் பிறகு வேலை செய்யத்தொடங்கின மாலா, கீதா ஆக்கள் எவ்வளவு நகை செய்து போட்டார்கள்?”

அகதி வாழ்வு

சோழகக் காற்றில்
பஞ்சாக
தூக்கி வீசப்பட்ட
ஒரு அந்நிய தேசத்தில்
என் வாழ்வை
எங்கே தேடுவேன்

-சும்பினான் டெக்ஸ்

அகதியின் வாழ்வின்
அவலமும்
நிற ரூகூர்த்தத்தில்
வெள்ளையாய் இல்லாமையும்
நெயாண்டிப் பேச்சுக்கள்
துளைத் தெடுக்க
வாழ்வு கூவிக் குறாகும்

வயல் எலிகளாய்
இவர்களும்
வதங்கி நாளுமாய்
அத்தனை காலம் தான்
சமரசம் செய்ய

என் வீட்டுத்
தோட்டத்தில்
சுதந்திரமாய் உலாவிய
நாட்களை
எப்படி மறக்க
நாளைய விடியலை எண்ணி
கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறேன்
அது என்னை
முறாய்க்கிறது

வாழ்வு!
அதுவோ தன்பாட்டிலும்
நாலோ என் பாட்டிலும்
ஒரு சமாந்தர
நிலையில்.

(நன்றி - ஓசை)

நான் இன்னும் ஒண்டும் செய்யேல்லை!
இதுகளை ஒண்டும் விளங்காமல் நீங்களும்
அவனோடை சேர்ந்து ஆட்டம் போடுறியள்...!
அங்கை குண்டுச் சத்தங்களுக்கை இருக்க
விடாமல் இஞ்சை கொண்டுவந்து சொகுசு
வாழ்க்கையை நாங்கள் காட்டிவிட.... அதுகள்
எங்களுக்கு படிப்பிச்சுக் காட்டுதுகள்.”

தாய்க்கும் தகப்பனும் இரத்தத்தில்
ஊறிப்பழக்கப்பட்ட ஊர்ப்பழக்கங்களுக்கும்,
தாங்களாகவே இங்கு பழக்கப்படுத்திக்
கொண்ட ஆடம்பரப் பழக்கங்களுக்கும்
இடையே சிக்கி உழன்று, பிரதீபனின் மன ஏக்
கத்தைப் புரிந்துகொள்ளத் தெரியவில்லை.
சுவரில் அடிபட்ட பந்தாக, மீண்டும் விழுந்து
விழுந்து வாழ்க்கையை முட்டிமோதினர்.

வினடர் லீவு தொடங்கிவிட்டது. தாய்க்கும்
தகப்பனுக்கும் லீவு இல்லாதபடியால்,
எங்கும் போகமுடியாமல் வீட்டுக்குள்ளேயே
அடைந்துகிடந்தான் பிரதீபன். தங்கை நாள்
முழுக்க, டிவியில் ஏதாவது பார்த்துக்கொண்டே
யிருப்பான். அவள் பிறந்ததிலிருந்து அவளின்
முழுநேரப் பொழுதுபோக்கு, விளையாட்டு
எல்லாம் டிவிதான். எதையும் புரிந்துகொள்ளும்
வயது அவளுக்கு இல்லாவிட்டாலும், தன்
வாழ்க்கை இப்படித்தான் என்று அதனோடு
வாழப்பழகிவிட்டாள்.

பிரதீபனும் இங்கு பிறந்திருந்தால் இப்படித்
தான் இருந்திருப்பானோ என்று அவனுக்குத்
தெளிவாக யோசிக்கத் தெரியவில்லை.
தங்கை செற்றியில் கார்ட்டூன் படம் பார்த்தபடி
உறங்கிவிட்டாள். அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு
போய், அறையினுள் கவனமாகப் படுக்க
வைத்தான்.

பின்னேரம் ஐந்துமணிகூட வராது.
வெளியே இருட்டு கும்மென்று பரவிக் கொண்டு
வந்தது.

தங்கை படுத்திருந்த அறைக்கதவை
சாத்திவிட்டு, டிவியில் தன் வயதுக்கு மீறிய
பாடல்களை நல்ல சத்தம் கூட்டிவைத்துப்
பார்க்கத் தொடங்கினான். அவன் மனதிலே
படிந்த தனிமையான ஏக்கங்கள் அதிரடிச் சத்தங்
களிலும், ஆர்ப்பாட்ட ஆபாச அசைவுகளிலும்
கரைந்து காணாமல் போய்க்கொண்டிருந்தன.

(ஒரு நதியின் தேடல் தொகுதியிலிருந்து)

□□□

பேச்சு அல்லது எழுத்து அல்லது சைகை அல்லது குறியீடு என்பவற்றின் மூலமாக, எண்ணங்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் தகவல்களையும் பகிர்ந்து கொள்ளும் வழிமுறையே பொதுவாக 'தொடர்பாடல்' அல்லது 'தொடர்புறுதல்' (communication) எனக் கூறப்படும். இதன்போது சிந்தனைகள், உணர்வுகள், கருத்துக்கள் என்பனவும் ஊடுபாவாக இதில் ஈடுபடுபவர்களுக்கிடையே பகிர்ந்துகொள்ளப்படுகின்றன. நேருக்குநேர் தொடர்புறு முடியாத தருணங்களில் அதனைச் செவ்வனே நிகழ்த்துவதற்கென, தொடர்புறு நர்களுக்கிடையே உகந்த 'ஊடகம்' (medium) ஒன்று தேவைப்படுகின்றது. இது ஒரு

அல்லது வர்த்தக சஞ்சிகைகள் என்றும், சிறுசஞ்சிகைகள் என்றும் வகைப்படுத்தலாம். ஜனரஞ்சகமானதாகவும், மிகப் பெருந்தொகை விநியோகம் உள்ளதாகவும், பெருமளவிலான முதலீட்டைக் கொண்டதாகவும் தயாரிக்கப்பட்டு, வியாபார நோக்குடன் நடத்தப்படுபவைகளே பாரிய அல்லது வர்த்தக சஞ்சிகைகள் எனக் கூறப்படும்.

இதேவேளை இலக்கிய ஈடுபாடுள்ளவர்களுக்கும், தரமான வாசகர்களுக்கும் ஏற்றவகையில் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையில் தயாரிக்கப்படும் சிறு சஞ்சிகைகளோ இலட்சியப் பிடிப்பும், கொள்கை உறுதியும், சோதனை முயற்சிகளில் ஈடுபாடும், புதுமைகளை வரவேற்று வளர்ப்பதில் உற்சாகமும், புதிய திறமைகளைக் கண்டு ஊக்கம் அளிக்கின்ற போக்கும் கொண்டவையாகும். பாரிய நிதி முதலீடுகளுடன் பெரும் அளவில் நடத்தப்படுகின்ற, அதிக விநியோகம் உள்ள, வியாபார ரீதியிலான, ஜனரஞ்சகமான சஞ்சிகைகளுக்கு முற்றிலும் மாறான சஞ்சிகை

க. ரமேஷ்

எதுவோ அதுவே சிறுசஞ்சிகை என்று பிறிதொரு வகையிலும் கூறலாம். இலக்கியத்துக்கு மட்டுமன்றி, பல்வேறு கலைகளுக்கும் அறிவியல் துறைகளுக்கும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, தொழில் மற்றும் தொழில் நுட்பத் துறைகளுக்கென்றும் சிறுசஞ்சிகைகள் இந்நாட்களில் வெளியிடப்படுகின்றன.

இவ்வாறாக, இருவகைப்பட்ட சஞ்சிகைகளின் பிரதான பண்புகளின் அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து, கடந்த சமார் கால் நூற்றாண்டு காலப் பகுதியில் கனடாவில் வெளியிடப்பட்ட தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளுள், ஒன்றேனும் வர்த்தக நோக்கினைக் கொண்டதல்ல என்ற உண்மை புலனாகும். எண்ணிக்கை, முதலீடு, இலாப நோக்கு என்பவற்றின் அடிப்படையில் அவை அனைத்துமே சிறுசஞ்சிகைகள் என்ற வரையறைக்குள் அடங்குவனவாகும்.

ஆங்கிலத்தையும் பிரெஞ்சையும் முதல் மொழிகளாகக் கொண்ட கனடாவில் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் தோன்றியமைக்கான காரணங்

கனடா

தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள்

கால் நூற்றாண்டுகால நீடிக்க

பத்திரிகையாகவோ, சஞ்சிகையாகவோ, விளம்பர வெளியீடாகவோ, வானொலியாகவோ, தொலைக்காட்சியாகவோ, தொலை பேசியாகவோ, திரைப்படமாகவோ அல்லது ஒரு மின்தளமாகவோ கூட இருக்கலாம்.

இந்தவகை ஊடகங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கும் துறையை 'ஊடகவியல்' எனக் கூறுவர். இந்த ஊடகங்களுள் எழுத்தினைப் பிரதான அலகாகக் கொண்டு, காலக் கிரமம் ஒன்றின் அடிப்படையில் தொடர்பாடற் பணியை மேற்கொள்ள உதவும் ஊடகத் துறையை 'இதழியல்' எனக் கூறலாம். புத்தக வடிவில் அமைக்கப்படும் இதழ்களைச் 'சஞ்சிகைகள்' எனவும், அவற்றைவிட நீள அகலம் கூடிய, பாரிய பரப்பளவைக் கொண்ட பக்கங்களுடன், பத்திகளால் பெரும்பாலும் நிரப்பப்படும் இதழ்களைப் 'பத்திரிகைகள்' எனவும் அழைக்கலாம். சஞ்சிகைகளை அவற்றின் எண்ணிக்கை, நோக்கம், நிதி முதலீடு என்பவற்றின் அடிப்படையில் பாரிய

களையும் அவற்றின் பின்னணியையும் முதலில் சற்று உற்று நோக்குவது சாலப் பொருந்தும். கனடா போன்ற பல் இன மக்கள் கூடிவாழும் நாடுகளில் ethnic minority என்ற கருத்துருவாக்கத்திற்கு ஒரு நீண்டகால வரலாறு உண்டு. இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் பின்னர் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் வளர்ச்சியின் காரணமாக ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளில் உடல் உழைப்பில் ஈடுபடக்கூடிய தொழிலாளர் களுக்கான பற்றாக்குறை ஒன்று ஏற்பட்டது. இப்பாற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்வதற்கென அண்டை அயல் நாடுகளிலும், சில ஆசிய நாடுகளிலும் இருந்து தொழிலாளர்கள் வருவிக் கப்பட்டனர். தமது நலன் கருதி இவ்வாறு வருவிக்கப்பட்டவர்களைப் புண்படுத்தாது, திருப்திப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய தேவை இந்த மேற்கு நாட்டவர்களுக்கு இருந்தது.

இதனைப் பரிபூரணமாக உணர்ந்துகொண்டவரான முன்னாள் கனடிய பிரதமர் பியர் ட்ரூடோ, பல்கலாசாரக் கொள்கையை இந்த நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தி, சிறுபான்மை இனத்தவரது நலன்களைப் பேணுவதில் ஆர்வம் காண்பித்தார். இந்த வகையில்தான் இலங்கைத் தமிழராகிய எங்களுக்கும் கனடாவின் மேலாதிக்கப் பண்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டு, அதேவேளை எமது மொழி, மதம், கலைகலாசாரம், பண்பாடு போன்றவற்றைப் பேணும் உரிமை வழங்கப்பெற்றது. இவ்வாறான உரிமைகளும் வாய்ப்புக்களும் கிடைக்கப்பெற்ற தமிழ் இனத்தவர்களுள் பெரும்பாலானோர் எண்பதுகளின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னரே கனடா வந்து சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுள் அநேகர் தமிழ் மொழி மட்டுமே தெரிந்தவர்களாக இருந்தனர். இதனால் தமக்கே உரிய பண்பாட்டுத் தன்மைகளுடன் கூடிய அடையாளத்தை நிலைநாட்டிக்கொள்வதற்கு கிடைத்த சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்தியாக வேண்டிய நிரப்பந்தமும் அதற்கான சந்தர்ப்பமும் அவர்களுக்கு இருந்தது. தமிழ் மொழியில் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் நடத்தவதற்கான வாய்ப்பும் இவற்றுள் ஒன்றாகும். இதுவே கனடாவில் பெருந் தொகையான சஞ்சிகைகள் தோன்றியதற்கான பின்னணியாகும்.

1985ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் மொன்றியால் நகரில் முதன்முறையாக வெளியிடப்பட்ட 'தமிழ் எழில்' என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையுடன், கனடிய தமிழ்ச் சஞ்சிகையின்

வரலாறு ஆரம்பமாகின்றது. பின்னர் அதே ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் தட்டச்சில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட இதழாக அது உருமாறுகின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து முதன்முதலாக கணினியில் தமிழ் எழுத்துருவைப் பயன்படுத்தி ரொறொன்ரோவில் வெளிவந்த 'நிழல்' எனும் சஞ்சிகை கனடியத் தமிழ் இதழியற் துறையில் ஒரு மைல் கல்லாக இடம்பெறுகின்றது. மொன்றியால், ரொறொன்ரோ ஆகிய இரு நகரங்களை அடுத்து தமிழர் கூடுதலாக வாழ்ந்துவரும் வன்குவர் நகரிலிருந்தும் 'புதிய காற்று' என்ற ஒரு சிறுசஞ்சிகை 1993இல் வெளிவந்தமையும் கனடிய தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளின் வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய ஒரு முக்கிய தகவலாகும்.

தமிழ் எழில், இளங்கீற்று, வீணைக்கொடி, நாயகன், நிழல், தேடல், புன்னகை, காலம், நான்காவது பரிமாணம், தமிழர் தகவல், நுட்பம், சுடரொளி, பொதிகை, தாயகம், மறுமொழி, ரோஜா, ரமில் ரைம்ஸ், முகரம், ஆலயமணி, ஆத்மஜோதி, அன்புநெறி, புதிய காற்று, குவியம், மருத்துவம், அமுதம், உலகத் தமிழோசை, மாற்று, பறை, நண்பன், கரித்துண்டு, கூர், வானமே எல்லை, தூறல் என சுமார் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் கனடாவில் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன.

இவற்றுள் கனடாவுக்குப் புதிதாக வந்துசேர்ந்தவர்கள் புதிய சூழலில் எதிர்நோக்கி வந்த, சவால்களைச் சந்திக்க உதவும் வகையில் அடிப்படைத் தகவல்களை தமிழ் மொழியில் வழங்கும் நோக்குடன், 1991ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, இனாமாக விநியோகிக்கப்படும் ஒரு சஞ்சிகை 'தமிழர் தகவல்'.

வேகமாக வளர்ந்து வரும் விஞ்ஞான, தொழில் நுட்பங்கள் தொடர்பான புதிய செய்திகளையும், தகவல்களையும் ஆங்கிலப் பரிச்சயமற்ற தமிழ் வாசகர்களுக்குத் தமிழில் தரும் நோக்குடன் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகை 'நுட்பம்'.

சொந்த மண்ணிலிருந்து பிடுங்கி வீசப்பட்ட தமிழினத்தவர்கள் தமது அடையாளத்தைப் பேணிப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு மொழியினைத் தொடர்ந்து மதத்தையும் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் பணிக்கு உதவும் கருவிகளாக வெளியிடப்பட்டவைகளே ஆத்ம ஜோதி, அன்புநெறி, ஆலயமணி போன்ற சமய சஞ்சிகைகளாகும்.

இதேபோன்று மருத்துவச் செய்திகள், தகவல்களை தமிழில் தருவதற்கென்று 'மருத்துவம்' என்ற சஞ்சிகையும், சுயமுன்னேற்றத்திற்கு உதவும் ஆக்கங்களை தமிழில் தருவதற்கென்று 'வானமே எல்லை' என்ற சஞ்சிகையும் இங்கு வெளியிடப்பட்டன.

காலம், நான்காவது பரிமாணம், மறுமொழி, முகரம், கூர், பொதிகை, புன்னகை என்பன முக்கியமாக நவீன தமிழ் இலக்கியத்திற்குக் களம் அமைத்துக் கொடுக்கும் நோக்குடன் வெளிவந்த இலக்கிய சஞ்சிகைகளாகும். இவை இலக்கிய தாகம் கொண்ட தரமான வாசகர்களை இலக்காக வைத்துப் படைப்புக் களைத் தாங்கிவந்தன.

நாயகன், தேடல், தாயகம், மாற்று, கரித்துண்டு என்பன தமிழ்த் தேசிய அரசியல் தொடர்பான மாற்றுக் கருத்தை வலியுறுத்தும் போக்கினைக்கொண்ட அரசியல் - இலக்கிய சஞ்சிகைகளாகத் தம்மை வெளிப்படையாக இனங்காட்டிக்கொண்ட சஞ்சிகைகளாகும்.

தமிழ் எழில், இளங்கீற்று, வீணைக்கொடி, நிழல், சுடரொளி, ரோஜா, ரமில் ரைம்ஸ், புதியகாற்று, குவியம், அமுதம், தமிழோசை, பறை, நண்பன், தூறல் போன்றவை எமதுமொழி, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு என்பவற்றுடன் பொழுதுபோக்கு அம்சங்களையும் தாங்கி, சாதாரண வாசகர்களையும் சந்தோஷப்படுத்தும் வகையில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளாகும்.

இவற்றுள் 'உலகத் தமிழோசை' பெருந்தொகையான மூலதன ஒதுக்கீட்டுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஒரு குறிப்பிடத் தகுந்த சஞ்சிகையாகும். பல வர்ணங்களில் அட்டைப் படங்களையும் ஆக்கங்களுக்கான படங்களையும் ஓவியங்களையும் கொண்டதாகவும் - பலதரப்பட்ட வாசகர்களையும் திருப்திப்படுத்தும் வகையிலான பரந்துபட்ட உள்ளடக்கங்களைக் கொண்டதாகவும் இதன் இதழ்கள் வெளிவந்திருந்தன.

கடந்த சுமார் 25 ஆண்டு காலப்

பகுதியில் வெளிவந்த முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட கனடிய தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளில் தமிழர் தகவல், காலம், ஆத்மஜோதி, அன்புநெறி ஆகியனவே இன்றுவரை தொடர்ந்து வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் சஞ்சிகைகளாகும். ஏனையவற்றுள் பெரும்பாலானவை பிறந்த கையோடு பிஞ்சுகளாக இறந்து போனவையே என்பது கனடிய தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் ஏமாற்றம் தரும் செய்தியாகும். இங்கு வெளிவந்த சஞ்சிகைகளின் தோற்றம், செயற்பாடு, மறைவு என்பவற்றை நோக்குமிடத்து, பெரும்பாலானவை வெறும் ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடுகளே தவிர, ஆற்றலின் மலர்ச்சியாக அமையவில்லை என்பது தெரியவரும். இதுவே அநேகமான கனடிய தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளின் மரணத்துக்கான முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாகும்.

நாமும் எழுத வேண்டும் நாம் எழுதுகின்றவைகளும் அச்சில் வரவேண்டும் என்றும் - கணினி உள்ளவர் எல்லோரும் எழுதுகின்றார்கள், பத்திரிகை நடத்துகிறார்கள், நாமும் ஒன்றை ஆரம்பித்து, நமது விருப்பம் போல எதையும் எழுதலாமே என்றும் - ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியராகிவிட்டால் அதற்கென சமூகத்தில் ஒரு தனி அந்தஸ்தும் கௌரவமும் கிட்டும் என்றும் - இவ்வாறான வேறுபல அசட்டுக் காரணங்களையும் மனதில் கொண்டே பலரும் சஞ்சிகைகளை வெளியிடத் துவங்குகிறார்கள்.

தூர நோக்கும், தெளிவான திட்டமிடலும், போதிய பொருளாதார பலமும் இன்றி, வெறுமனே இவ்வாறான மலினமான மனத் தூண்டுதல்களுடன் ஆரம்பிக்கும் சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகள் தோல்வியைத்தான் தழுவிக்கொள்கின்றன என்பதற்கு கனடிய தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாறு தக்க சான்றாகும். இதேவேளை ஆற்றல், ஆர்வம், ஆசை, கனவு, இலட்சியம் இவை அனைத்துமோ அல்லது இவற்றில் ஒரு சிலவோ உடையவர்கள்

தூர நோக்கும், தெளிவான திட்டமிடலும், போதிய பொருளாதார பலமும் இன்றி, வெறுமனே இவ்வாறான மலினமான மனத் தூண்டுதல்களுடன் ஆரம்பிக்கும் சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகள் தோல்வியைத்தான் தழுவிக்கொள்கின்றன என்பதற்கு கனடிய தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாறு தக்க சான்றாகும்.

பொருளாதார பலம் பெற்றிருப்பதில்லை. இது எடுத்த முயற்சியைப் பாதியில் போட்டுடைக்கவே வழிசெய்கிறது. பதிலாக, ஏற்கனவே தெரிந்துகொண்டே, கடினமான பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்து, குன்றாத ஊக்கத்தோடும், குலையாத உற்சாகத்தோடும், குறையாத தன்னம்பிக்கையோடும், சாதிக்க வேண்டும் என்ற பிடிவாதத்தோடும் செயற்பட்டு, வெற்றிபெற்றவர்கள் ஒரு சிலரே. இவர்களது சஞ்சிகைகளே இன்றுவரை தொடர்ந்து வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. காலம், தமிழர் தகவல், தூறல் என்பன அவற்றுக்கான உதாரணங்கள்.

மேலும் மனிதன் தனது வாழ்க்கையைப் பல்வேறு கோணங்களில் இருந்து, பல்வேறு வடிவங்களில் கற்பனை செய்துபார்த்து அளவிலா ஆனந்தம் அடைந்து வருகின்றான் என்பது நவீன உளவியலாளர்களின் கண்டு பிடிப்பு. இந்த மனிதன் வாழ்க்கையைக் கற்பனை செய்து, பேசி மகிழ்கின்றான். வாழ்க்கையை ஒவியமாக வடித்து, கண்டு மகிழ்கின்றான். வாழ்கையைப் படம்பிடித்து, பார்த்து மகிழ்கின்றான். வாழ்க்கையைக் கதையாக எழுதி, படித்து மகிழ்கின்றான். இவ்வாறாகக் கற்பனை செய்து பார்க்கும் வாழ்க்கையானது தனது உண்மை வாழ்க்கையை ஒத்ததாக இருந்தால், இக் கற்பனையை ஓர் உன்னதமான கற்பனை என எண்ணி அவன் பரவசம் அடைகின்றான். மனித வாழ்வில் இன்ப துன்பங்கள் போதுமான அளவுக்கு இல்லாதிருப்பதாலேயே இவ்விதமாக மனிதன் கற்பனையில் அவற்றைக் கண்டு களிக்கின்றான். எனவே வாழ்க்கையின் போதாமை காரணமாகத்தான் மனிதன் கலைகளையும் இலக்கியங்களையும் நாடுகின்றான் என்ற உண்மை இதிலிருந்து புலனாகின்றது!

ஆனால் கனடாவில் வாழ்ந்துவரும் தமிழரைப் பொறுத்தவரை, தமது இன்ப துன்பங்களைச் சுகிப்பதற்கென பல்வேறு வகையான சாதனங்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் அபரிமிதமாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுடன் இணையத்தளங்களும், தரங்கெட்ட தமிழ்ச் சினிமாவும், தொல்லைதரும் தொடர் நாடகங்களும் இவர்களது கற்பனைக்கும் கனவுகளுக்கும் தீனியிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. ஜனரஞ்சகமான பாணியில் சினிமா கூத்துக்களையும், மனோவிகாரங்களையும், ஆபாச நடனங்களையும்,

மலிவான கேளிக்கைகளையும் கொண்டுவந்து கொட்டிக் குவிப்பதற்கென ஏராளம் வெளியீடுகள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தருவிக்கப்பட்டு டொலரில் இங்கு சந்தைப்படுத்தப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்நிலையில் இங்கு தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் அருகிப்போனமை ஒன்றும் ஆச்சரியத்துக்குரிய சங்கதியல்ல. கனடிய தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு ஆரோக்கியமான - அவசியமான விடயங்களைத் தாங்கி வரும் சஞ்சிகைகள் தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டமை ஒரு வியப்புக்குரிய புதினமல்ல.

இதேவேளை ஒரு சஞ்சிகையை நடத்துவதற்குப் போதிய நிதிவசதி மட்டுமல்ல, பல்வேறு சிந்தனைகொண்ட படைப்பாளிகளின், வாசகர்களின் ஏகோபித்த ஆதரவைப் பெறுவதும், குழுநிலை அரசியலுக்கு அப்பால் தரமான வாசகர் சமூகம் ஒன்றையும் படைப்பாளிகளையும் சுதந்திரமான கழுவில் உருவாக்கி வளர்த்துச் செல்வதும் இலகுவான காரியம் அல்ல. இன்றைய களைய தமிழ்ச் கழுவில் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளை தொடர்ந்து நடத்துவது மிகச் சிரமமான காரியமாக இருப்பதற்கும், தோன்றும் வேகத்தில் அவை நின்று போவதற்கும் இவையும் காரணங்கள் என்பதை ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும்!

ஒரு சஞ்சிகையின் ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் தரமும் நயமும் பயனும் கலையும் உள்ளதாகத் தர முயற்சி செய்வதே சஞ்சிகைகளை நடத்துகின்றவர்களின் நோக்கமாக அமையவேண்டும். வெறும் பொழுது போக்குக்கான சஞ்சிகைகளாக இல்லாமல், படிக்கின்ற வாசகனது பொழுதைப் பொன்னாகக் கூடிய - அவனுக்கு மனநிறைவும், அவனது சிந்தனைக்கு உணவும், அறிவுப் பசிக்குத் தீனியும் தரக்கூடிய ஆக்கங்களைக் கொண்ட சஞ்சிகைகளாக அவை விளங்கவேண்டும். கால ஓட்டத்தில் அடிபட்டுப் போகின்ற வெறும் தாள் கட்டுக்களாக மட்டும் இருந்துவிடாது, காலத்தினூடு நிலைத்து நின்று சாதனை நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற இலட்சிய தாகத்தோடு வெளிவரும் சஞ்சிகைகளே சிறப்பானவையாக அமையும், இவையே எமது மொழிக்கும், இலக்கியத்திற்கும் நல்லது செய்யவல்லன.

இதனைக் கருத்தில் கொண்டு சஞ்சிகைகளை வெளியிடுதல், தமிழுக்கும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் தமிழ் இனத்துக்கும் செய்யக்கூடிய பெரிய உபகாரமாகவும் இருக்கும்!

ஒன்றாறியோ நீதிமன்றக் கட்டளைப்படி மகேஸ் தனது மகனை வாரத்தில் ஒரு தடவை சனிக்கிழமைகளில் காலை 9 மணிமுதல் மாலை 5 மணிவரை சந்திப்பதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அன்று சனிக்கிழமை. ஒரு வாரத்தின் பின் தன் மகனுடன் சில மணி நேரங்களைச் சந்தித்து தமது உறவை மேலும் வலுப்படுத்தப் போகும் ஆதங்கத்துடன் அதிகாலை எழுந்து, உற்சாகத்துடன் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டு சந்திப்பிற்காக மகேஸ் புறப்பட்டான்.

பிரிவு நிகழ்வதற்கு எட்டு வருடங்களின் முன் தாமிராவும் மகேசும் ஸ்காப் ரோவில் லோரன்ஸ்-வோடன் சந்திப்பில் தமது மகனுடன் தம் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார்கள். பிரிவின்பொழுது பிரிந்தனுக்கு ஆறு வயது. பிரிவிற்குப் பின் தாமிரா பிரிந்தனுடன் பிரம்ரன் நகரில் வாழ்ந்து வருகிறாள்.

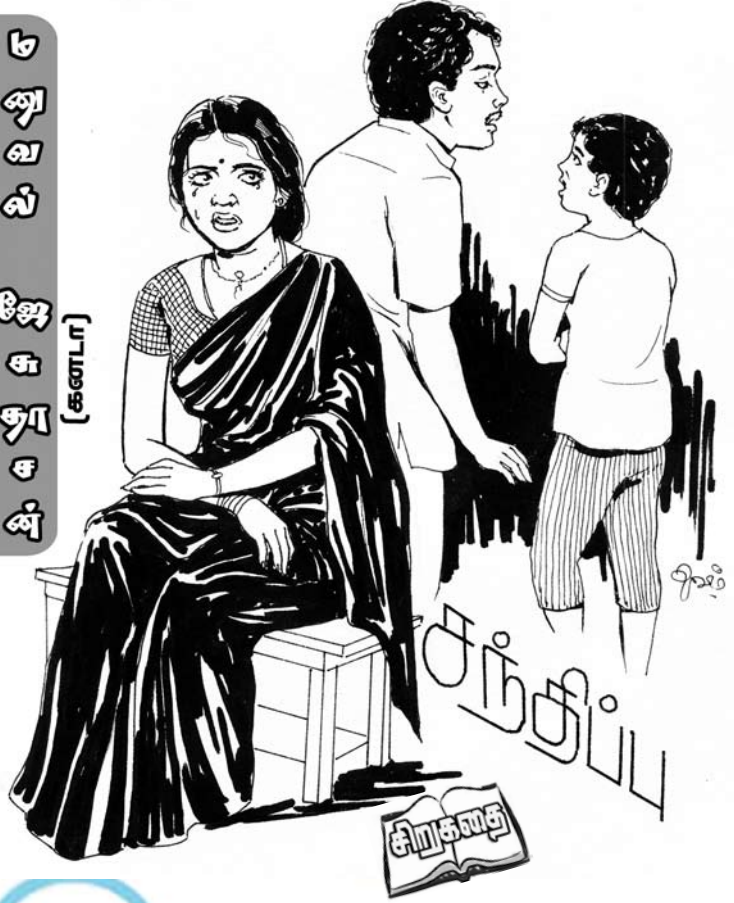
ஸ்காப்ரோவில் இருந்து பிரம்ரனுக்கு 401 பெரும் பாதை வழியாக வாகனத்தில் செல்வதற்கு சுமார் அரைமணி நேரம் தேவை. அதிலும் பெரும்பாக வீதியில் வாகன நெருக்கம் ஏற்பட்டால் மேலதிக நேரம் தேவைப்படும். அன்றும் மேற்கு நோக்கி 401 பெரும் பாதை விமான நிலையம் செல்வதற்காக கிளைவிட்டு வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் 409 பெரும்வீதி சந்திப்பில் வாகன விபத்து ஏற்பட்ட காரணத்தால் வாகன நெருக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. இதனால் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள வேகத்தில் மகேஸால் வாகனத்தைச் செலுத்த முடியாமல் ஊர்ந்து செல்லவேண்டி நேர்ந்தது.

வாகனம் போல் அவனது வாழ்க்கையும் ஆறு வருடங்களிற்கு முன் குடும்ப வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட உடைவினால் நந்தை வேகத்தில் நகர்ந்து கொண்டு செல்கிறது.

சனிக்கிழமைகளில் அவன் பிரிந்தனுடன் செல்வழிக்கும் நேரம் மட்டும் கண்மூடித் திறக்கும் முன் ஓடி மறைந்துவிடுகிறது.

அப்பாவும் அம்மாவும் தன்னில் அளவிலா அன்பு காட்டி வருவது பிரிந்தனுக்குத் தெரியும். பெற்றோர்கள் இருவரது வாழ்க்கையும் தன்னை மையமாக வைத்து நகர்ந்து செல்லு வதையும் அவன் அறிவான். அப்பாவும் அம்மாவும் பிரிந்த காரணம், பிரிவின் பொழுது அவனுக்குத் தெரியாது. அவன்

சிறுவன் சேகரா [கனடா]

சிறுவன்

சிறுவனாயிருந்த காரணத்தால். இப்பொழுது பதினாலு வயது நிரம்பிய இளம் வாலிபனாக வளர்ந்து விட்டவனுக்குப் பாடசாலையில் கற்பிக்கப்படும் பிள்ளை பராமரிப்பு வகுப்பு அளித்த அறிவு ரீதியான அனுபவத்தினால் தனது பெற்றோர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட விரிசல், அது அவர்களுக்கு உண்டாக்கிய பாதிப்பு, அதனால் தனக்கு

ஏற்பட்டுள்ள தாக்கம் பற்றி பல உண்மைகள் தெளிவாகியுள்ளன.

தனது பெற்றோர்கள் தாமாகவே தமது பிரிவின் காரணத்தைக் கூறும்வரை மீண்டும் அதுபற்றி அவர்களிடம் கேள்வி கேட்கக்கூடாது என்ற மனப்பக்குவத்தைப் பெற்றுவிட்டான். முன்பு ஒருநாள், தான் சிறுவனாக இருந்த பொழுது அப்பாவிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும் அதற்கு அப்பா, “பிரிந்தன், அம்மாபற்றி நானோ அல்லது என்னைப்பற்றி அம்மாவோ உனக்கு ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது. அப்படி நான் ஏதாவது சொன்னால் அது அம்மாவிடமிருந்து தெரிஞ்சு அம்மா அதனைக் கோர்ட்டிலை சொன்னால் உன்னை நான் கிழமைக்கு ஒருநாள் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கூட இல்லாமல் போயிடும்தான்...” எனக்கூறியது அவனுக்கு ஞாபகமிருக்கிறது.

வழமைபோல் 9 மணிக்கெல்லாம் அப்பா தன்னை அழைத்துச் செல்ல வந்துவிடுவார் என்ற எண்ணத்துடன் அன்றைய தினமும் நேரத்துடன் காலையில் எழுந்து தந்தைக்காகக் காத்திருந்த பிரிந்தனுக்கு 12 மணி ஆகியும் அவர் வராதது ஏக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அப்பாவின் கைத்தொலைபேசி என்னை அழைத்தும் அப்பாவின் பதில் கிடைக்காதது அவனுக்கு பயத்தை உண்டாக்கியது.

தன்னை அழைத்துச் செல்ல அப்பா இன்னும் வரவில்லை என்பதனால் தனக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளை அம்மாவிடம் கூறலாமா? கூறினாலும் அம்மாவால் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமா? அப்பாவின் நலன் பற்றி அம்மா எவ்வளவு அக்கறை கொண்டுள்ளா?... போன்ற கேள்விகள் அவன் உள்ளத்தெழுந்து அவனைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தியதுமல்லாது விரக்தியின் எல்லைக்கே இழுத்துச் சென்றன. இவ்வாறான விரக்தி ஏற்படும் தருணங்களில் காடைப் பொடியங்களுடன் சேர்ந்து திசைமாறிச் செல்லவேண்டும் போன்ற எண்ணங்கள் தோன்றுவதுண்டு. அதே உந்தல் இன்றும் பலமாக அவன் உள்ளத்தை உலுப்பியது.

மகேஸ் மகனைச் சந்திக்கும் சனிக்கிழமை களில் தாமிரா வீட்டில் இருப்பதில்லை. அன்றைய தினங்களில் மேலதிகநேர வேலை செய்வார், அல்லது தனது பெற்றோரின் வீட்டிற்கு சென்று தனது குடும்பத்துடன் நேரத்தைக் கழிப்பார்.

அன்றைய தினம் தனது பெற்றோரின் வீட்டிற்கு செல்வதற்குத் தயாராகியவன் பிரிந்தனின் முகத்தில் தோன்றிய ஏக்கத்தையும்

விரக்தியையும் அவதானித்த காரணத்தால் மகேஸ் வந்து பிரிந்தனை அழைத்துச் செல்லும்வரை வெளியேபோக வேண்டாமென வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டான்.

மகனின் மனதில் பெற்றோரின் பிரிவால் ஏற்பட்ட தாக்கத்தை தாயான அவளால் உணர முடியாமல் போகவில்லை. பாடசாலையில் விளையாட்டுப் போட்டிகளில் முன்நின்றவன், பாடங்களில் சிறந்த தரம் பெற்றுவந்தவன் இப்பொழுது பாடசாலையிலும், பாடங்களிலும் அக்கறை காட்டாமல் இருப்பதும் அவற்றில் மிகவும் குறைந்த தரம் பெறுவதும் தாய்க்குத் தவிப்பை ஏற்படுத்தியது. அண்மைக் காலத்தில் மகன் பாடசாலை முடிந்ததும் நேரத்திற்கு வீடு திரும்பாமல் இரவு பத்து பதினொரு மணிவரைக்கும் எங்கு யாருடன் என்ன செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ளான் என்பதை அறியாது அவன் மேலும் கவலைப்பட்டான். மகனின் நடத்தை பற்றிக் கண்டிப்பதற்கும் அவளால் முடியவில்லை. எதிர்த்துப் பேசத் தொடங்கிவிட்டான். அவனைக் கைநீட்டி அடிக்கவும்முடியாது. ஒருநாள் அவனை கண்டித்துத் தண்டிக்க முயன்றவேளை அவன், “எனக்கு அடித்தா நீ அப்பாவைப் பொலிசில் பிடிச்சுக் குடுத்த மாதிரி நானும் 911 அடித்து உன்னைப் பொலிசில் பிடிச்சுக் குடுப்பன்” என்று ஆவேசத்துடன் கூறியது அவள் மனக்கண் முன்தோன்றி அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது.

சீ!. நான் 911 அடித்து மகேஸைப் பொலிஸில் பிடிச்சுக் கொடுத்திருக்கக்கூடாது. ஆறு வருடங்களின் பின் என்றுமில்லாதவாறு அவள் மனதில் ஒரு விழிப்பு ஏற்பட்டது. அந்த உணர்வு அவளை அதிசயிக்க வைக்கும் விதத்தில் முதல் தடவையாக நாடி நரம்புகளை வருடி ஓடியது. தம் காதல் கனிந்தவிதம் மனதில் தோன்றியது.

கொழும்புமக்கள் வங்கியின்தலைமையகம், காலை ஏழரை மணியளவில் அன்றும் வழமைபோல் களை கட்டியிருந்தது. வங்கி ஊழியர்கள் துரிதவேகத்தில் பாய்ந்து பாய்ந்து தத்தமது வங்கிப் பகுதிகளுக்கு விரைந்து கொண்டிருந்தனர். இவர்களுக்கு எதிர்ப்பாறாக முண்டியடிக்காமல் தனக்குரிய நிதானத்துடன் கணிசமான உயரம், கட்டுக்கோப்பான உடலமைப்பு, காலத்திற்கேற்ப எடுப்பான உடை ஆணழகன் என்று கூறமுடியாது என்றாலும் அவன் மனம் கவர்ந்த இளஞன் ஒருவன் வங்கி மாடிக் கட்டிட வாசலில் நுழைவதை

முதல் முறையாக அவன் கைநீட்டி அவனை அடித்துவிட்டான். அதற்காக அவன் அனுபவித்த தண்டனைகள் அவன் புரிந்த குற்றச்செயலுக்கு மிகவும் அதிகமானவை. மனைவியை, மகனைப் பிரிந்தான். பொலிஸ் தடுப்புக் காவலில் மோசமான குற்றவாளிகளுடன் மூன்று நாட்களைக் கழித்ததுடன் நீதி மன்றத்தில் மனைவியைத் தாக்கிய குற்றத்தை ஏற்றுக்கொண்டு குற்றவாளி என்ற பட்டத்தையும் பெற்று இன்றுவரை அந்தப் பட்டத்தைச் சமந்து வருகின்றான்.

தாமிரா அவதானித்தபொழுது அவளது மனதில் நம்பிக்கையுடன் அமைதி ஏற்பட்டது. அவள் அன்றுதான் அந்த வங்கியில் முதல் நாள் வேலை ஆரம்பிக்கிறாள். எட்டு மணிக்கு அவளது வங்கிப்பிரிவின் முகாமையாளர் முன் சமூகமளிக்க வேண்டும். அரை மணிநேரத்துக்கு முன்னதாக கட்டிடத்தை அடைந்தபோதும், குறிப்பிட்ட தனது முகாமையாளரின் அலுவலகத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு வங்கிக் கட்டிடத்தைப் பற்றிப் பரிச்சயமுள்ள ஒருவரின் உதவி தேவைப்பட்டது. அவளும் பல நிமிடங்கள் யாரிடமாவது உதவி கேட்கலாம் என்ற நோக்கத்துடன் காத்து நின்றும் பயன் கிடைக்கவில்லை. வாயிலில் நுழையும் வங்கி ஊழியர்களின் அவசர வேகத்தின் காரணத்தால் அவர்கள் எவரையும் அணுகி உதவி கேட்க முடியவில்லை. அப்பொழுதுதான் நூற்றுக்கணக்கான அத்தனை ஆண் பெண்களிலும் அவளின் நிதானத் தோற்றம் அவனை அணுகி உதவி கோர அவளைத் தூண்டியது. அவளின் எதிர்பார்ப்புக்கேற்ப அவனும் வேண்டிய உதவிகளை அவளுக்கு அன்று திருப்தியுடன் செய்து முடித்தான். அந்த நாள் மகேஸ் அவள் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய பசுமையான தாக்கம், அதன் பின் தமது காதல் உறவு, திருமண வாழ்க்கை, பிரிந்தனின் பிறப்பு, கனடா வருகை, தனது வாழ்க்கையில் தன் பெற்றோரின் தலையீடு, அந்த நாள் விபரீதம் யாவும் பல வருடங்களின் பின் மீண்டும் இன்று அவள் உள்ளத்தில் தோன்றி தூக்கத்திலிருந்தவளை உலுப்பி எழுப்பியது. அவன் நினைவுகள் வியப்பையும், குற்ற உணர்வையும், சோகத்தையும் ஏற்படுத்தின.

கைநீட்டி அவன் அடித்த அந்த சம்பவத்திற்கு முன்பு அவன் தன்மேல் வைத்திருந்த அன்பு, பரிவு, அக்கறை அதற்கு மேலாக தமது காதல் லீலைகளின் ரூபகங்கள் அவன் நினைவலைகளில் தோன்றி எட்டு வருடங்களாக உறங்கிக்கிடந்த உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பின.

அன்று ஏன் பொறுமையிழந்தேன்...? மகேஸ் என்னைக் கை நீட்டி அடித்தது பிழைதான். இருப்பினும், நான் எனது அப்பா

அம்மாவிலும் தங்கச்சி, தம்பிமாரிலும் எவ்வளவு பாசம் வைத்திருந்தாலும் அவர்களுடன் சேர்ந்து மகேஸையும் அவனது குடும்பத்தினரையும் இகழ்ந்திருக்கக்கூடாது. பாவம் மகேஸ், எனக்கெண்டாலும் எல்லாரும் கனடாவில் இருக்கினம். மகேசுக்கு ஒருவருமில்லை. அப்பா அம்மா இறந்துவிட்டினம்.

ஒரு அக்காவும் அவளின் குடும்பம் மட்டும்... மருதமடுவில் அகதிகளாக... முகாமில்... ஐயோ நான் பிழை விட்டீட்டன் போல.....

தாமிராவின் பெற்றோர் சகோதரர்களால் மகேசுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தின் காரணமாகவும், தாமிரா அவனை நன்கு புரிந்து கொள்ளாது, அவனது உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்காது. அவனுக்கு ஆதரவு கொடுக்காது தனது பெற்றோர்கள் சார்பாக, அவர்களுடன் சேர்ந்து மகேஸை மதிப்புக் குறைவாக பேசியதில் ஏற்பட்ட கோபத்தில் முதல் முறையாக அவன் கைநீட்டி அவனை அடித்துவிட்டான். அதற்காக அவன் அனுபவித்த தண்டனைகள் அவன் புரிந்த குற்றச்செயலுக்கு மிகவும் அதிகமானவை. மனைவியை, மகனைப் பிரிந்தான். பொலிஸ் தடுப்புக் காவலில் மோசமான குற்றவாளிகளுடன் மூன்று நாட்களைக் கழித்ததுடன் நீதி மன்றத்தில் மனைவியைத் தாக்கிய குற்றத்தை ஏற்றுக்கொண்டு குற்றவாளி என்ற பட்டத்தையும் பெற்று இன்றுவரை அந்தப் பட்டத்தைச் சமந்து வருகின்றான். இந்த சூழ்நிலைகளிலும் பல தடவைகள் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டும் அவள் அவனை இதுவரை மன்னிக்கவுமில்லை. அவனை மீண்டும் தன் வாழ்க்கையில் ஏற்றுக்கொள்ளவுமில்லை.

முதல் தடவையாக தன் பெற்றோர் சகோதரர்களின் செயல்களில் சுயநலத்தையும், செய்நன்றி மறப்பையும் அவள் உணர்ந்தாள். “ஐயோ”. மகேஸின் உதவியும் உற்சாகமும் இல்லாவிட்டால் எனது பெற்றோர்களையும் சகோதரங்களையும் என்னால் ஸ்பொன்சர் பண்ணியிருக்க முடியுமா? நானும் நன்றி கெட்டவளாகிவிட்டேன்..” என அவள் உள்ளம் குமுறியது.

இன்று மகேஸில் தாமிராவுக்கு

ஏற்பட்ட மாறுதலான உணர்வு அவன்மேல் அக்கறையைத் தூண்டியது. “ஏன் இன்னும் மகேஸ் வரவில்லை? ஒருபோதும் அவர் இவ்வளவு பிந்தி வருவதில்லையே!... ஒருவேளை வாகன விபத்து, “ஃஃ! அப்படி ஒன்றும் நடந்திருக்காது” அவர் வந்து கதவைத் தட்டியதும் நான்தான் திறக்க வேண்டும். “ஆனால் எப்படி” திடீரென்று, பிரிந்தன் கூட எவ்வளவு தரம் அம்மா ஏன் அப்பாவோடு சேரக்கூடாது? என்று கேட்டிருக்கிறான். முதலில் அவனுக்குத்தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எனது மனமாற்றத்தைச் சொல்லவேண்டும்!” என் மனம் மாறினாலும் மகேஸ் என்னை ஏற்றுக்கொள்வாரா?... என் நினைவு அவர் உள்ளத்தில் இன்றும் பதிந்திருப்பதால்தான் ஆறு வருட பிரிவிலும் அவர் வேறொரு பெண்ணையும் ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை.... அவள் மனதில் நினைவுகளும் கற்பனைகளும் தாண்டவமாயின.

கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டது. சமையலறையில் இருந்து தன்னையும் அறியாமல் தாமிரா நுழைவாசல் கதவு நோக்கி வேகமாக பாய்ந்து வந்தாள்.

“அம்மா” அப்பா வந்திட்டார் நான் போயிற்று வாறன். எனக் கூறிக்கொண்டு முன் கதவைப் பலமாக அடித்துச் சாத்திவிட்டு வெளியேறினான் பிரிந்தன்.

தாமிரா ஏமாற்றத்துடன் கதிரையில் உணர்வற்ற நிலையில் அமர்ந்தாள்.

மின்தூக்கியில் கீழே இறங்கும் பொழுது “அப்பா எங்க போனீங்க?... ஏன் இண்டைக்கு பிந்தி வந்தீங்க? நான் பயந்திட்டன் எனப் பிரிந்தன் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டான்.

மகேசுக்கு மகனின் கேள்விகளுக்கு எங்கு எப்போ எந்த சூழ்நிலையில் எப்படி பதில் கூறுவது என்று தெரியாது மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. பிரிந்தனுக்கு அதிர்ச்சியைப் பலமாகக் கொடுக்கக்கூடாது இருப்பினும் அதை அவனுக்குத் தாமதமின்றி கூறியே ஆகவேண்டும் என்பதை உணர்ந்து அந்தக் கட்டத்தின் வரவேற்பு மண்டபத்தில் ஒரு ஓதுக்குப் பக்கமாக அவனை அழைத்துச் சென்று “பிரிந்தன்” நீங்க எவ்வளவு தரம்.. கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடமாக என்னைக் கேட்டாய். அப்பா நீங்க ஏன் இன்னும் அம்மாவுக்காக காத்திருக்க வேண்டும். அவ மனம் மாறுவதாகத் தெரியவில்லை.... நீங்க வேறொரு கல்யாணம் முடிக்கக் கூடாதா? என்று... நானும் கன காலமாக... நீ கேட்டதில்

இருந்து நல்லா யோசிச்சுத்தான் வந்தனான்.... இப்ப சொல்லுகிறேன் நான் ஏன் இன்று பிந்தி வந்தேன் என்று... நான் இப்ப உண்மை ஒன்று சொல்லப் போகிறேன்.... நீ அப்பாவில் கோபிக்க மாட்டியே! என்று கேட்டான்.

பிரிந்தனின் இதயம் வேகமாகத் துடிக்கத் தொடங்கியது. உண்மை என்னவென்று அறிய வேண்டுமென்ற ஆவல் அச்சிறுவனை ஒரு நிலை கொள்ளச் செய்யவில்லை. விரைவில் நடந்ததைக் கூறுமாறு வற்புறுத்தினான்.

மகனின் ஆவலின் உத்வேகத்தை அவ தானிட்ட மகேஸ் எப்படியும் அதை அவனுக்கு சொல்லித்தானே ஆகவேண்டும் அதை இப்பொழுதே கூறிவிட்டால் நல்லது என தீர்மானித்துத் தொடர்ந்தான்.

பிரிந்தன் உனக்கு யசோ ஆன்றியைத் தெரியும்தானே”, நானும் உன் அம்மாவும் பிரிந்து இரண்டு மூன்று வருடங்கள் இருக்கலாம் “என்னுடைய நட்பாகப் பழகினவ.. அவ” தன்னைக் கல்யாணம் செய்யும்படி பல தடவைகள் கேட்டவ. இதுவரை எனக்கு மனம் வரவில்லை. உன் அம்மாவின் மனம் மாறு மென்று இவ்வளவு காலமும் காத்திருந்த நான், இப்பொழுது நம்பிக்கை இழந்து விட்டேன்!. அதனால், இன்றுதான் உன்னைக் கூப்பிட வரும்பொழுது வழியில் ஏற்பட்ட கார் விபத்தினால் கன நேரம் ரோட்டினை நிற்க வேண்டுமென்று ரேடியோவிலை சொன்ன படியால் அப்படியே வெளியேறும் பாதை வழியாக எற்றோபிக்கோ போய் யசோ ஆன்றியைச் சந்தித்துப் பேசி ஒரு முடிவு எடுத்து, அதனால்தான் நேரம் போய்விட்டது. அவ உன்னோடு கதைக்க வேணும் எண்டவ. அதற்கு நான் சொன்னனான் பிறகு பார்க்கலாமென்று.

பிரிந்தன் மௌனமானான், அப்பாவை சந்திக்கவேண்டும் என்றிருந்த ஆர்வம் தளர்ந்தது. தடையை மீறிப் பீறிட்டு வரும் கண்ணீர்த்துளிகளை அப்பா பார்த்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக தன் முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பினான். தனது பெற்றோர் என்றோ ஒருநாள் இணைவார்கள் தன் வாழ்வில் வசந்தம் மலரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் காத்திருந்த பிரிந்தனின் மனம் உடைந்து நொருங்கியது. இருவரும் தொடர்ந்து வாகனம் நிறுத்தப்பட்ட இடம் நோக்கி மௌனமாக நடந்தனர்.

(நன்றி: வயது பதினாறு)

Untitled, 2013
6'x4' oil on canvas

றஷ்மி

புத்மா இளஞ்சீகாஷின் (தீராஷல்)

செந்தமிழ் மழலைப் பாடல்கள், செந்தமிழ் சிறுவர் பாடல் ஒரு பார்வை..!

கவிதையென்றால் என்ன..?

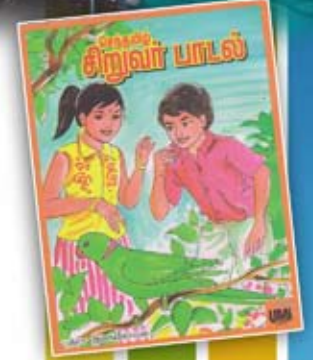
அதன் பாடுபொருள் தனிமனித வாழ்வா..? சமுதாயமா..? இயற்கையா..?

எதைப்பற்றியதாகவும் இருக்கலாம்..! ஆனாலும் மானுடத்தின் விடிவுக்காக ஏதாவது ஒன்றைச் சொல்லியிருக்க வேண்டும்..!

மனித வாழ்வின் மகிழ்ச்சி, புன்னகை சார்ந்திருப்பதோடு, கண்ணீர், வியர்வை, விம்மல், காயங்கள் எதையும் தவறாமல் கவனத்திலெடுத்து மொழியின் அழகுக் கூறுகளில் கலவையாக்கி ஓரளவாவது இலக்கண நீரூற்றிப் படைப்பாளி கவிதை மாளிகையை நிர்மாணிக்க வேண்டும். அங்கே வாசகர்கள் விருப்போடு உள்நுழைந்து அனுபவிக்க வேண்டும்.

சிறுவர்களுக்கான பாடல்கள் புனைவதென்பது சிரமத்திற்குரிய விடயமென்றே கூறிவிடலாம். பெருங்கவிஞர்கள் கூட இப்பணியிலிருந்து விலகிப் பின்வாங்கிவிடுவதுண்டு. சிறுவர் இலக்கியம் - பாடல்கள் படைக்கும்போது மிகமுக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது, எளிமையான நடைதனிலே - இலகுதமிழ்ச் சொற்களிலே பாடல்கள் அமைதல் வேண்டும். சிறுவர்களின் உள்ளங்களில் அப்பாடல்கள் அழிக்கமுடியா வர்ணங்களாய்த் தீட்டப்பட வேண்டும். ஓசை நயம் கோலோச்ச, எதுகைமோனைகைகோர்த்து, ஜோடியாக நடைபயின்று ஏதாவதொரு கருத்தை எடுத்துக்கூறி, சிறுவர்களின் சிந்தனா சக்தியைத் தூண்டித் தூண்டித் தூண்டாமணி விளக்காக ஒளிபெறச் செய்வதென்பது படைப்பாளியின் பாரிய கடமையாகும்.

இதுவரை யான் கூறியதிலிருந்து எள்ளளவும் பிசகாமல் மிகவும் நேர்த்தியாகச் சிறுவர் இலக்கியமான பாலர் பாடல்களைத் திருமதி புத்மா இளங்கோவன் படைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அண்மையில் அவர் வெளியிட்ட இரு நூல்களைப் பார்க்கக்கூடிய

“கஞ்சாஷன்”
இரா. சம்பந்தன்
(ராட்டிங்கள், ஜேர்மனி)

அரிய வாய்ப்பெனக்குக் கிட்டியிருந்தது.
முதலாவது செந்தமிழ் மழலைப் பாடல்கள்,
அடுத்தது செந்தமிழ் சிறுவர் பாடல்.
முதலாவது நூலில் முதலாவது பாடல்...
“குழந்தைகளே குழந்தைகளே
ஓடி வாருங்கள்
கொஞ்ச தமிழ்ப் பாடல்களைப்
பாழ்ப் பாருங்கள்..!”
எதுகை, மோனை மட்டுமல்லாமல் எளிமையான நடையுமல்லவா..!
இப்பாடல் குழந்தைகளின் உள்ளங்களில் பூச்சொரியும்.

“அல்லா, புத்தர், சிவன், யேசு
என்றே கடவுள் பல இருந்தும்
எல்லார் வழியும் ஒன்றே யாம்
அன்பே கடவுள் அறிவேம் நாம்..”
என்ற பாடல் ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன், அன்புதான் கடவுள் என்பதையும் ஆணித்தரமாக எடுத்தியம்புகின்றது.

“அழகிய சின்ன வீடு
அதுவே எமது ஊடு
அப்பா அம்மா வோடு
அன்பாய் வாழும் வீடு..”
இப்பாடலில் ஓசைநயம் சிம்மாசனமிட்டுக் கோலோச்சுகின்றது. மழலைகள் இப்பாடலை எக்காலத்திலும் மறந்துவிட முடியாது..!
“பசுவே பசுவே வருவாயா... ..” என்ற பாடலில் கன்று பட்டினியாக இருக்கக்கூடாது.. அதுகண்டு தாய்ப்பசுவும் வேதனையுறக்கூடாது.. கன்றுக்குப் பாதி, குழந்தைக்குப் பாதி..! இங்கே கவிஞரின் மனிதநேயம் எம் கண்முன்னே மின்னலடிக்கிறது.

“சின்னச் சின்னப் பூக்கள்... ..” பாடல் மூலம் பூக்களின் புன்னகையை எம் கண்முன்னே நிறுத்துகின்றார்.

“கா... கா... என்றே கரைந்திடுவாய்..” என்ற பாடலில், எள்ளானாலும் ஏழாய்ப் பகிர்ந்துண்.. என்ற வாக்கியத்தில் கூறப்படுவதுபோல் வாழ்வது மனிதனா..? காக்கைகளா..? சிறார்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதைத் தெளிவாகவே கூறியிருக்கிறார்.

“நம்பிக்கை” என்ற தலைப்பிலான பாடல் சிறுவர்களின் நெஞ்சங்களில் நம்பிக்கை விதைகளைத் தூவிச் செல்கின்றது.

“நெஞ்சில் உரம் கொண்டிருந்தால்
நொருங்கி விழும் துயர்களப்பா... ..”

எவ்வளவு அழகான வரிகள். துயர் துடைக்கும் சஞ்சீவி வரிகளப்பா..!
இந்த நூலின் பல பாடல்கள் இனிமையாகவும் எளிமையாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.

பல பாடல்கள் சிந்தனையைத் தூண்டும் கருத்துக்களை உவமையணியோடு இணைத்துப் பாலோடு தேன் கலந்து சிறுவர்களைப் பருகிடச் செய்திருக்கின்றார்.

இந்நூல் கவிஞரின் கவித்துவத்துக்கு அணிசேர்த்துள்ளது என்பதை எவரும் மறுத்துவிட முடியாது..!

சிறுவர் இலக்கியத்தளத்தில் தனக் கென்றோர் தனியிடத்தைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கும் பத்மா இளங்கோவனின் இன்னொரு நூலான செந்தமிழ் சிறுவர் பாடல் என் பார்வையில் பதிந்தபோது, பல பாடல்களை இலகுவான நடைதனில் மிகவும் நுணுக்கமாகவும், இலாவகமாகவும் கருத்துச்செறிவு அங்கங்கே கண்சிமிட்ட, ஓசைநயம் மெட்டமைக்க எல்லாப் பாடல்களுமே விரைந்து சென்று குழந்தைகளின் உள்ளங்களில் கொலுவிருக்கக்கூடியதாக வடிவமைத்துள்ளார்.

நீண்டகால ஆசிரியப்பணி, பாலர் கல்வியில் விசேட பயிற்சி பெற்றமை, கல்லூரி நாட்களில் கவிதாவுலகின் நீள அகலங்களைத் தெரிந்து வைத்திருந்தமை அவருக்குக் கைகொடுத்து அவரை ஏணியிலே ஏற்றிவிட்டிருக்கின்றது.

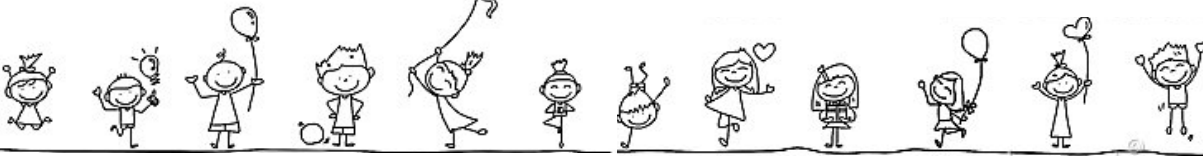
இந்நூலின் முதலாவது பாடலில் பொன்னையூற்றி வாரக்கும் வண்ண வரிகளாக இவ்வரிகளை வார்த்தெடுத்திருக்கின்றார்.

அந்த முத்துதிர்க்கும் பாடலிதோ...

“தாயின் பாலைப் போலவே
தாய் மொழியும் பலம்தரும்
வாயில் பேசு ஒலிக்கையில்
விரும்பிக் கேட்க வைத்திரும்..”

தாய்ப் பாலென்பது ஊடதம்போல் அமைவதோடு, அஜீர்ணமின்றி ஊட்டச் சத்துக்களை வழங்கி, நோயெதிர்ப்புச் சக்தியையும் வழங்குகின்றது. அதுபோல் தமிழ்மொழியும் அவசியமானதென்பதை அகிலத்தமிழினத்திற்கு அறியத் தந்திருக்கின்றார்.

“தாய்த் திருநாள்” என்ற தலைப்பிலான பாடலில்...

**“ஆயிரம் மலர்களின்
அழகினைக் காணலாம்
அம்மா உந்தன்
முகம் யோலாகுமா..?”**

மலர்களின் வர்ணங்களையும், வண்ணங்களையும் விஞ்சிவிட்ட வடிவழகு தாயின் வதனமென்றும் வாசமலர்களின் வாசத்தைவிடப் பாசமலரான தாய்ப்பாசமே உலகில் தலைசிறந்ததென்றும் அறிவிப்பதோடு, அவர் தாய்மேல் கொண்டுள்ள தணியாத தாகமும் அந்த வைர வரிகளில் மின்னுகின்றது.

“குருவிகளே... குருவிகளே...” என்ற தலைப்பிலான பாடலில், “தத்தித் தத்தித் ததிக்கிடத்தோம்..” என்ற வரிகளில் நாட்டிய - நடனக் கலையையும், “அருவிபோல் அழகாய் வந்து மண்ணில் இறங்குகிறீர்..” என்ற வரிகளில் இசையோடு பாடிக்கொண்டே அருவி மண்ணில் இறங்குவதுபோல் குருவிகளும் மண்ணில் இறங்குவதையும், மீண்டும் பறக்கும்போது ஏவுகணைகளைப்போல் மிக விரைவாகச் சிறகு விரிப்பதையும் எம் கண்முன்னே விரிக்கின்றார்.

இந்நூலின் கடைசிப் பக்கத்தில் அமைந்து விட்ட “அழகே தான்...” என்ற தலைப்பிலான பாடல்... இல்லை.. இல்லை கவிதையென்றே கூறலாம். எல்லாப் பாடல்களிலும் தலை சிறந்ததாகத் தெரிகின்றது. இந்தப் பாடலில் பெருங்கவிஞரையே நாம் தரிசிக்கக் கூடியதாகவிருக்கின்றது..!

**“சிரிக்கும் சின்ன விழிகளில்
கூடரும் ஒளி அழகுதான்
விரிந்து கிடக்கும் உலகிலே
வண்ணக் கோலம் நீங்களே..”**

என்ற வரிகளில், சின்ன விழிகளில் கூடரொளியையும், உலகத்தின் மொத்த அழகெல்லாம் மழலைகள் என்றும், தொடர்ந்து வரும் வரிகளில் பனிமலர்களென்றும், கிளி மொழி பேசுபவரென்றும், சிவந்த பாதம் கொண்டவரென்றும், வஞ்சமிலா நெஞ்சங் கொண்டு நெஞ்சைக் கொள்ளை கொள்பவர் என்றும் வர்ணனைகள் செய்கின்றார். அதே பாடலில்...

**“கறுப்பு சிவப்பு வெள்ளையென்று
கவலை ஏதும் கொள்ளாமல்**

**வெறும்பு பேதம் ஓன்றியே
வாழும் விந்தை அழகுதான்..!”**

என்று இன, மத, மொழி, நிற பேதங்கள் கடந்த சமத்துவ வாழ்வின் அழகினைக் காட்டுகின்றார்.

**“உலகம் உயர வேண்டி - நீங்கள்
உழைப்ப தென்றும் அழகுதான்
விலையே போக முடியா - உங்கள்
வீரம் மானம் அழகுதான்..!”**

இப்பாடலில் உனக்காக மட்டுமல்லாமல், உலகத்திற்காக உழைக்க வேண்டுமென்றும், விலை போகா வீரம், மானம் தமிழர்க்கு அழகு என்பதையும் உணர்த்துகின்றார்.

**“அகதி வாழ்வின் போதும் - நீங்கள்
உரைக்கும் தமிழ் அழகுதான்
சுகமாய் வாழ்ந்த போதும் - மண்ணின்
சாகா நினைவு அழகுதான்..!”**

இந்த நான்கு வரிகளுக்குள் எத்தனை உணர்வுகள் தெறிக்கின்றன. அகதி வாழ்வின் அவலங்களுக்குள்ளும் பெற்றோர் தம் சிறார்களுக்குத் தமிழைக் கற்பித்து வருகிறார்களென்றும், மண்ணின் நினைவுகள் மனதைவிட்டகலாதவை என்றும், சுகமாய் வாழ்ந்த போதும் துடைத்தெறிய முடியா சோகம் நெஞ்சக் கூட்டில் படிந்து கிடப்பதையும் நிதர்சனமாகக் காட்டுகின்றார்.

பத்மா இளங்கோவனின் இரு நூல்களான “செந்தமிழ் மழலைப் பாடல்கள்”, செந்தமிழ் சிறுவர் பாடல்” என்பன கவிநயம், ஓசைநயம், மொழியின் வீச்சு மட்டுமல்லாமல் பலவிதமான கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கியிருப்பதோடு, கல்வி கற்கும் சிறார்கள் மொழியில் ஆளுமை பெறுவதற்கும், கவித்துவமுள்ள சிறார்கள் எதிர்காலத்தில் கவிதைகள் எழுதுவதற்கும் இந்நூல்கள் கைநூல்களாக அமையும் என்பதையும் கூறிவிட முடியும்..!

தாயகத்தில் நன்கறியப்பட்ட ஆசிரியரும், படைப்பாளியுமான பத்மா இளங்கோவன் அவர்களது ஆக்கங்கள், ஐரோப்பாவிலும் வெளிவந்த, வெளிவருகின்ற பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும், வானொலி, தொலைக்காட்சிகளிலும் வெளியாகியுள்ளன. இவரது அரும்பணி மென்மேலும் தொடர வாழ்த்து வோமாக..!

தொலைவில்

வாசுதேவன்
[பிரான்ஸ்]

வாழ்வுக்குள் ஒரு போதுமே அகப்படாதது போலான தொலைவில் தொலைந்த யதார்த்தமொன்று சத்தமேதுமின்றித் தனிமையில் உடைந்து நொருங்கியின் தாழ்ந்துபோனவை போக மிகுதிகள் மிதப்பதுபோல்

யட்டுப்போன மரத்ததைவிட்டுப் பறவைகள் அகன்றபின் வறகாக வீழ்ப்போகும் கிளைகளின் சூக்குகளில் கிறூதி நாட்களைக் காத்து இன்னமும் எஞ்சியிருக்கும் ஏகாந்தக் கூடுகளைப்போல்

சடைத்த கிரண்டு வேய்மரங்கள் கனைய நான்கு பூவரசு மரங்கள் உவரநீர் உறும் ஒரு கிணறு கிணற்றுக்கரை வேங்கை மரம் எப்போதும் உலர்ந்து காய்ந்தே கிடக்கும் ஒரு முற்றம் கதியால்கள் யட்டுப்போன ஒரு வேலி காணும் நேரமெல்லாம் மலர்ந்திருக்கும் கடதாசியூச்சிசை என்பவை

எண்ணற்ற மிரயத்தனங்களின்மின்னும் பயணப்பொதியிலிருந்து இன்னமும் அகற்றப்படாதிருக்கின்றன.

கடந்து வந்த நகராங்களையும் கிராமங்களையும்சூடக் காவிக்கொண்டு ஆழங்களின் அலைவுகளை எப்பரிசித்துக்கொண்டே சலனமற்ற மேற்பரப்புகளில் பயணம் தொடர்கிறது.

சந்திக்கும் மனிதர்கள் எல்லோருமே எண்ணிக்கையற்ற தெருக்கள் சந்திக்கும் சந்திகளாக அவர்களிடமிருந்து ஒரு பாதையைத் தேர்வதும் பயணியபதுமாய்

ஒரு சந்தியிலிருந்து இன்னொரு சந்திக்கு ஒற்றையடிப்பாதைகளினூடு பைத்தியமாக பரதேசியாக வேரில்லா வெறுமை அணிந்து அழுவுதற்கான காரணங்களில் ஆகக்குறைந்தது ஒன்றேனும் இல்லையென்றாகாதா எனும் ஏக்கம் சுமந்து இல்லையென்றாகி விடுவதும் தொலைந்து விடுவதுமாக மேலும் மேலும் தொலைவிற்குச் செல்லலும் தொலைந்து செல்லலுமாக

கருவிலிருந்தபோது கற்பிக்கப்பட்ட ஆதிச்சோகத்தை உயிரிலிருந்து மிடுங்கமுடியாத தோல்வியில் வெறியில் சினத்தின் உக்கிரத்தில் மனிதமெனும் சாபத்துள் வீழ்ந்த நொண்டித்தனத்தை மட்டும் நொந்தபடி

தகரக்கூரையில் பொழியவிடுக்கும் ஒரு பெருமழையையும் பார்த்து இதுவரையும் கொள்ளாத என் தூக்கங்கள் காத்திருக்கின்றன.

வீட்டுப்பாடத்தை நிறைவு செய்யாமலேயே பாடசாலைக்குச் செல்லும் சிறுவனின் மனோநிலையில் எட்டமுடியாத தொலைவை நோக்கி நொண்டி நொண்டி விரைந்து கொண்டிருக்கிறது மொழியின் பெருவெளியில் தோல்வி கண்ட பிரக்கைகு.

எந்த வயல்களுக்கும் சொந்தமில்லாமல் வரப்புகளில் மட்டும் கால்கள் தடுமாறித் தடுமாறி நிரந்தரமற்ற எல்லைகளில் அலைவதும் தொலைவதும் மீண்டும் மீண்டும் தொலைவை யாசிப்பதுமாய்

இருள்பட முன் வீடுசெல்லும் எண்ணம் இழக்கப்படாமலே தொடர்கிறது தொலைதிரும் பயணம்.

முன்

முழலானால்...

கனடா

இடியும் மின்னலுமாக சிடுசிடுத்த பெருமழை ஓய்ந்துபோக வந்த அமைதி அழகாக ரசிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. வளவில் இருந்த மரங்கள் யாவும் மழையில் நனைந்து சிலிர்த்து ஒரு புத்துணர்வுடன் நிற்கின்றன. தெருக்கூட நீர்நற்றி அழகாக கழுவப்பட்டிருப்பது போன்ற தோற்றத்தில் மிளர்கிறது.

என் மனமும் போராடிப் போராடித் தெளிவு பெற்றிருக்கிறது. கையில் வைத்திருந்த என் மருமகளின் கடிதத்தை மீள வாசிக்கிறேன். 'மாமி, நன்கு யோசித்து முடிவு எடுங்கோ, உங்களுக்கு எது பிடிக்குதோ அதைச் செய்யுங்கோ, ஆனால் எடுக்கும் முடிவை விரைவாக எடுங்கோ. நீங்கள் இங்கிருந்து போய் 6 மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டதால் இனியும் தாமதிப்பது விசா புதிப்பிப்பதில் பிரச்சினையைத் தரும். ஒரு லட்சம் ரூபா அனுப்பியுள்ளோம். நீங்கள் வரவில்லை என்றால் மாமா ஆசைப்படி அதற்கு ஒரு கார் வாங்குங்கோ...'

பத்து மாதங்களின்முன் கனடா போவதற்கு என வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டபோது என்மனம் கனவுகளைச் சமந்து போகவில்லை, மாறாக குழப்பங்களையும் போராட்டங்களையுமே சமந்து சென்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவரும் பேப்பர்கள் எல்லாம் போட்டி போட்டுக் கதைகதையாகச் சொன்னது என் மனதில் பெரிய பாதிப்பை உண்டாக்கியது உண்மையே! எங்கோ, ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காக ஒரு விரிசல் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றவில்லை. என்னைக் கூப்பிடுவது பிள்ளை பார்க்கவும், சமைக்கவும்தான் என்று என்மனம் முடிவு கட்டிவிட்டது. பிள்ளைகள் சொல்வதற்கு உடன்படாவிட்டால் சமூக

உதவியும் முதியோர் இல்லங்களும்தான் வரப்பிரசாதம் என்றே என் மூளையில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. அதற்காக தற்பாது காப்புத்திட்டம் போடுவதிலேயே என் சக்தி முழுவதையும் விரயம் செய்தேன்.

பிள்ளைகளுக்கு நான் வேலைக்காரியாக இருக்கப் போவதில்லை, உழைத்து சீவித்த நான் அரசாங்கத்தின் பிச்சைப் பணத்தில் வாழப் போவதில்லை என்ற வைராக்கிய உணர்வுடனேயே கனடா விமானநிலையத்தில் காலடி வைத்தேன்.

அந்த நாள் இன்னும் மனதில் பசுமையாக இருக்கிறது. ஆறு மாதக்குழந்தை எழில் மருமகளின் கையில் இருந்து இறங்குவதற்கு அடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். மூன்று வயது மகள் மாதூரி தன்னுடன் எங்கோ வருமாறு என் மகனின் கையை இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். எப்படிப் பயணம் என ஆர்வமாக மகன் கேட்க அந்நியரைப் பார்ப்பது போல் பேரப்பிள்ளைகள். "தம்பி என்னால் வேலை செய்யமுடியாது, என்னிடம் எதுவுமே கேட்கக் கூடாது, நாடு பிடியாவிட்டால் உடனே ஊருக்கு போய்விடுவேன்" என்று அச்சாரம் வைத்தேன். "சரி உதைப்பிறகு கதைக்கலாம் இப்ப பயணத்தைப் பற்றிச் சொல்லு" என்றார் என் கணவர். "அம்மா நீங்கள் எங்களுக்கு ஒன்றும் செய்யத்தேவையில்லை ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதேயுங்கோ" இது என் மகன்

அதன்படி யாருமே எதைச் செய்யச் சொல்லியும் என்னிடம் கேட்பதில்லை. காலை யில் அவசர அவசரமாகச் சமைத்து வைத்து விட்டுப் போவார்கள். மாலை வந்து அதே அவசரத்துடன் அடுத்த சமையல் செய்வார்கள். பின் தமது பிள்ளைகளின் வேலை பார்த்து, அவர்களின் பாடங்களில் உதவி,

33

என் பார்வையில் யாருமே என்னையோ, என் கணவனையோ பொருட்டாக நினைத்ததாகத் தெரியவில்லை. நாம் ஏன் இப்படி ஒரு சட்பொருளாக நாலு சுவருக்குள் சீவிக்கவேண்டும். எங்கடை ஊரில் என்றால் கடைசி காலாற நாலு நடையாவது வளவுக்குள் நடக்கலாம். நாலு பயிரை நடலாம், நாலு பேரோடை கதைக்கலாம். கோயில், குளம் என்று ஆசைக்குப் போகலாம். இது என்ன வாழ்க்கை. கனடாவில் காரும் கட்டிடமும் தான் கண்ட மிச்சம் என்று மனதுள் ஆவேசம் எழுந்தது. நாங்கள் ஊருக்குப் போகப் போகிறோம் என அடம் பிடித்தேன். 22

பிள்ளைகளைப் படுக்கவைக்கப் பொழுது போய்விடும். சனி, ஞாயிறும் பிரத்தியேக வகுப்புக்கள், கடைக்குப்போவது, உடுப்புத் தோய்ப்பது, வீடு துப்பரவு செய்வது என்று கழிந்து விடும்.

என் பார்வையில் யாருமே என்னையோ, என் கணவனையோ பொருட்டாக நினைத்ததாகத் தெரியவில்லை. நாம் ஏன் இப்படி ஒரு சட்பொருளாக நாலு சுவருக்குள் சீவிக்க வேண்டும். எங்கடை ஊரில் என்றால் கடைசி காலாற நாலு நடையாவது வளவுக்குள் நடக்கலாம். நாலு பயிரை நடலாம், நாலு பேரோடை கதைக்கலாம். கோயில், குளம் என்று ஆசைக்குப் போகலாம். இது என்ன வாழ்க்கை. கனடாவில் காரும் கட்டிடமும் தான் கண்ட மிச்சம் என்று மனதுள் ஆவேசம் எழுந்தது. நாங்கள் ஊருக்குப் போகப் போகிறோம் என அடம் பிடித்தேன்.

ஒருவருட வாழ்வு ஒரு யுகம் போலிருந்தது. கடுகடுக்கும் குளிரில் Pants, boots, hood என்று எல்லாம் மாட்டி பேரப்பிள்ளைகளை பாடசாலைக்கோ, விளையாட்டு மைதானத் துக்கோ கூட்டித்திரியும் என் வயது ஒத்தவர்களைப் பார்க்கும்போது எனக்கு பரிதாபமாக இருக்கும். காசுக்கு வழியில்லாததால் கஷ்டப்

படுகுதுகள் என்றே எண்ணத் தோன்றியது.

எங்களுக்கு எங்கடை காச இருக்கும் போது நாம் யாருக்கும் அடிமைகள் அல்ல என்று வீம்பு பேசியதை நினைக்க இப்ப வெட்கமாக இருக்கிறது. அந்த முதியவர்கள் பேரப்பிள்ளைகளின் பொறுப்பை சந்தோஷமாகக் கூடச் செய்திருக்கலாம். நான் அல்லாத என்னை எனக்குள் நான் தேடித்தேடிப் பார்த்து ஏமாந்துபோனேன் நான்! இங்கு இப்ப எல்லாம் இருக்கின்றது. பணம், எல்லைகள் அகலப்படுத்தப்பட்ட பெரிய வளவு, வீடு எல்லாம் இருந்தும் என்ன? மனதில் அமைதி இல்லை. ஏதோ ஒரு தாகம்! பேரப்பிள்ளைகளுடன் இருக்கும் மனிதர்களைப் பார்க்கப் பொறாமையாக இருக்கிறது. ஏதோ ஒரு தாழ்வுணர்ச்சி! குற்ற உணர்வு! முடிவு எடுத்துவிட்டேன்.

நான் மீண்டும் கனடா போகத்தான் போகிறேன். ஆனால் புதிய கனவுகளுடனும் திட்டங்களுடனும் போகப்போகிறேன். ஆனால் போய் முன்புபோல் ஒட்டாமல் வாழப் போவதில்லை. இனி வாழப்போவதோ சில காலம்தான். வாழ்க்கையில் ஒரு அர்த்தம் இருக்கவேண்டும். அதனால் போய் என் மனத் தாங்கல்களைப் பேசித்தீர்ப்பேன்! இங்குபோல்

விறகு தேடி நெருப்பு ஊதி ஊதி புகையில் கண் வெந்து கலங்கி அழும் சமையலா அது! பேரப்பிள்ளைகளின் வேலைகளில் ஒரு பங்கு ஏற்பேன். அதேபோல் அவர்கள் பங்காகத் தினமும் அரைமணி நேரம் எனக்கு ஒதுக்கச் சொல்லி என் மகனைக் கேட்பேன். பேரப்பிள்ளைகளுடன் பாடசாலையில் நடந்த வற்றைக் கதைக்க அவர்கள் உணர்வுகளைப் பரிமாற என் பிள்ளை bedtime என தினமும் அவர்களுக்கு நேரம் ஒதுக்குவது போல் எனக்கும் ஒரு Chat time வேண்டும். வானொலியில் நான் கேட்டது பற்றி கதைக்க, தொலைபேசியில் உரையாடியதை பங்கிட என் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த என் மகனின் நேரம் எனக்குத் தேவை என உரிமையாகக் கேட்பேன். அவர்கள் சமையில் நான் பங்குகொள்வதை என் திருப்தியாக நான் நினைக்கும்போது என்னுடன் கதைப்பதை நிச்சயம் அவர்கள் சமையாக நினைக்க மாட்டார்கள். நேரத்துடன் ஓடும் அவர்களுக்கு அவகாசம் கிடைக்க நாமும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். இது ஒத்துழைப்புத்தான் அன்றி அடங்கிப்போதல் அல்ல.

விழாக்களுக்குப் போக பிள்ளைகளால் முடியாவிட்டால் நாம் வாடகைக் காரில் போகலாம். எங்கள் இருவரது பென்சனையும் கனடாவுக்கு மாற்றிவிட்டால் பிள்ளைகளின் காசைச் செலவழிக்கும் மன உளைச்சலும் இராது. யோசிக்க எல்லாமே பொருத்தமாகவும் அர்த்தமாகவும் இருக்கிறது. நான் எனக்காக வாழ்வதிலும் பார்க்க என் சந்ததிக்காக வாழப்போகிறேன் என்பதில் மனது இனிக்கிறது. நிறைய சமை குறைந்து காற்றில் பறப்பதுபோல் மனசு இலேசாக இருக்கிறது. பிள்ளைகளை வளர்த்தபோது பட்ட அவலங்களிலும் தியாகங்களிலும் கிடைத்த வெற்றி மனதை நிறைத்துப் பொருள் உள்ளதாக்கியதுபோல் என் இந்த முடிவும் எம் அனைவரதும் வாழ்வையும் பொருள் மிக்கதாக மாற்றும் என்ற நினைப்பில் சிலிர்த்துப் போகிறேன் நான்! நான் பாடம் சொல்வதிலும் விளையாடுவதிலும் நேரம் செலவழிக்கப் போவதால் முக்கிய ஒரு உறவாக நான் மாறி விட்ட என்னைவிட்டு விலகாமல் என்னைச்

சுற்றி வரப்போகும் என் பேரப்பிள்ளைகள் கண்முன் வந்து போகிறார்கள். எத்தனை ரம்மியமான உணர்வு அது!

வாழ்க்கை ஒரு போராட்டம்தான், ஆனால்

போராட்டம்தான் வாழ்க்கை அல்ல!

(ஞானம் 102 - நவம்பர் 2008)

□□□

உனி துனிமை - றுக்ஷி

நான் துனிய இருப்பதாய் பற்றி நீ கவலைப்படுவதாய் எனக்கு உன் துணை கட்டாயம் தேவையாக இருப்பதாய் 2. என் மேல் நிறையவே அனுதாபம் இருப்பதாய் 3. அதை நான் அறியாமல் இருப்பதாய் 4. என் பற்றி உனில் நிறையவே கதைகள் இருப்பதாய் 5. இப்படி நிறையவே பேசினாய், இவை எனக்குப் புதியவை இல்லை நண்பனே 6. நான் சுதந்திரமாக இருப்பதற்குக் காரணமே உன்துணை இல்லாமல் இருப்பதுதான் 7. இதை நீ அறிந்திருக்க ஞாயமில்லை 8. இனியாவது உன் தனிமைபற்றிப் பேசு 9. பயப்பிடாமல் மனம் திறந்து:

(நன்றி: எக்ஸில் - ஜேர்மனி)

அவுஸ்திரேலியாவில் ஈடித்துப் புலம்பெயர் இலக்கிய முயற்சிகள்

பாகுமீன் சு. ஸ்ரீகந்தராசா

ஒன்பது கோடித் தமிழ் மக்கள் உலகெங்கும் பரந்து வாழ்கின்றார்கள். தமிழகமும், இலங்கையும் தமிழரின் பாரம்பரியத் தாயகங்கள். அந்தத் தாயகங்களுக்கு வெளியே எண்பதுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளில் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள்.

உலகின் மூலை முடுக்குக்களிலெல்லாம் தமிழன் தன் காலைப் பதித்திருக்கிறான். காலைப் பதித்த இடமெல்லாம் வாழத் தலைப்பட்டுவிட்டான். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலங்களில் வாழ்வாதாரங்களுக்காகத் தாயகங்களைவிட்டு இடம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள் நிலை பிறழ்ந்து போனார்கள். மொழியிழந்து போனார்கள்; இனம் மறந்து போனார்கள். சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் குடிபெயர்ந்த தமிழ்மக்கள் தாயகங்களோடு தொடர்பிழந்து போனாலும் மொழி மறந்துபோகாமல், இனப்பிறழ்வுக்கு ஆளாகாமல் இன்னும் தமிழராய் இருக்கின்றார்கள். தென்னா பிரிக்காவில், மலேசியாவில், சிங்கப்பூரில் இலங்கையின் மலையகத்தில் எல்லாம் இனத்துவ அடையாளங்களைப் பேணி அந்த மக்கள் தனித்துவத்துடன் வாழ்கின்றார்கள். அண்மைக் காலத்தில் தாயகங்களில் இருந்து, குறிப்பாகத் இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள் அனைத்துலக நாடுகள் பலவற்றில் அந்தந்த நாடுகளின் பிரசைகளாக மாறியவர்களாயும், மாறாதவர்களாயும், அகதிகளாயும் வாழ்கின்றார்கள். அவர்களெல்லாம் தாயகங்களோடு இணைந்தவர்களாயும், தாயக நினைவுகளைச் சமந்தவர்களாயும், தாய்மொழிப் பற்று மிகுந்தவர்களாயும் அந்தந்த நாடுகளில் தம் வாழ்வினைத் தொடர்கின்றார்கள். வாழுகின்ற நாடுகளில் வழங்குகின்ற மொழிகளிலே

படிக்கவும், எழுதவும், பேசவும் வேண்டியது புலம் பெயர்ந்தவர்களுக்கு இன்றியமையாததாகின்றது.

அத்தகைய தமிழ் மக்கள் கணிசமான தொகையினராய் வாழ்ந்து வருகின்ற ஒரு நாடாக அவுஸ்திரேலியாவும் திகழ்கின்றது. அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் மக்கள் தம் இனத்தைப்பற்றியும், தம்மொழியைப்பற்றியும் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவர்களாயிருக்கின்றார்கள். தம் எதிர்காலச் சந்ததிகளிடம் தமிழ் மொழியைக் கற்கவைப்பதற்கும், தமிழ்ப் பண்பாடுகளைத் தக்க வைப்பதற்கும் அவர்கள் எடுக்கின்ற அயராத முயற்சிகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இங்கு வாழும் தமிழ்மக்களில் பெரும்பாலானவர்கள் இலங்கைத் தமிழர்களாக இருந்தபோதும் இந்தியத் தமிழர்களும் கணிசமான தொகையினர் உள்ளனர். தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை என்னதான் வசதியுடன் வாழ்ந்தாலும் எப்போதும் தாயக நினைவுகளுடனும், இறுதிக்காலத்திலாவது தாய்மண்ணில் வாழ வேண்டும் என்ற ஆவலுடனுமே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ் மக்களின் குடியேற்றம் 1965ஆம் ஆண்டிலிருந்து இடம்பெற்றிருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் இலங்கைத் தமிழர்கள் தொழில் வாய்ப்புப் பெற்று அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வரத் தொடங்கியிருந்தாலும், 1970ஆம் ஆண்டு குடியரிமைபெற்று வாழக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டதற்குப் பின்னரே அத்தகைய தமிழர்களின் குடியேற்றம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றது. ஆனால் 1983ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனப்படுகொலையினைத் தொடர்ந்து ஆண்டு

தோறும் ஆயிரக்கணக்கில் இலங்கைத் தமிழர்கள் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தனர். 2009 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இலங்கையிலிருந்தும், இந்தியாவிலிருந்தும் இலங்கைத் தமிழர்கள் படகுகளிலும் வரத் தொடங்கினார்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவில் ஆறு மாநிலங்களும், இரண்டு மண்டலங்களுமாக மொத்தம் எட்டு சமஸ்தி அரசாட்சிப் பிரிவுகள் உள்ளன. இந்த நாட்டின் சனத்தொகை ஏறத்தாழ இரண்டு கோடியாகும். அதாவது, அண்ணளவாக இலங்கையின் சனத்தொகைக்கு ஒப்பானது. ஆனால், நிலப் பரப்பளவில் அவுஸ்திரேலியா, இலங்கையைப்போல ஐம்பத்தியிரண்டு மடங்கு பெரியது.

அவுஸ்திரேலியத் தமிழர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையினரில் நான்கில் மூன்றுக்கும் அதிகமானோர் சிட்னியைத் தலைநகராகக் கொண்ட நியூசவுத் வேல்ஸ், மெல்பேண் தலை நகராகவுள்ள விக்ரோறியா ஆகிய இரு மாநிலங்களிலும் செறிந்து வாழ்கின்றனர். மேற்கு அவுஸ்திரேலியா (பேர்த்), சூய்ஸ்லாந்து (ப்றிஸ்பேண்), தெற்கு அவுஸ்திரேலியா (அடிலைட்), தலைநகர மண்டலம் (கன்பரா), வடமண்டலம் (டார்வின்), தஸ்மேனியா (ஹோபாட்) ஆகிய மற்றைய மாநிலங்களிலும் தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர். இன்றைய நிலைவரப்படி உறுதிப்படுத்தப்படாத கணக்கெடுப்பாக ஏறத்தாழ எழுபத்தியையாயிரம் தமிழ் மக்கள் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்கின்றார்கள். இவர்களில் பெரும் பகுதியினர் இலங்கைத் தமிழர்கள். மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையினரே இந்தியத் தமிழர்கள். மலேசியா, சிங்கப்பூர், தென்னாபிரிக்கா, பிஜித் தீவுகள், மியன்மார் (பர்மா) ஆகிய நாடுகளிலிருந்தும் தமிழ் மக்கள் இங்கு குடியேறியுள்ளனர்.

தமிழ் ஊடகங்கள்

இங்கு வாழும் இலங்கைத் தமிழர்கள் தாயக நினைவுகளை மறவாது வாழவும், தமது இனத்தின் அடையாளங்களை நிலையாகப் பேணவும் தமிழ்மொழி ஊடகங்களையும் துணையாகக் கொண்டுள்ளார்கள்.

தனித் தமிழ்த் தொலைக்காட்சிச் சேவைகள், வானொலிபரப்புக்கள், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், இணையத் தளங்கள்

என்றெல்லாம் பரந்துபட்ட ஊடகங்களைச் சிறந்த முறையில் நடாத்துகின்றார்கள். ஆரம்பிக்கப்பட்டுச் சில மாதங்களிலும், சில வருடங்களிலும் தடைப்பட்டுப்போன ஒளிபரப்புக்கள், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் அவற்றில் பல. அவை அவ்வாறு நின்று போனமைக்கு ஒவ்வொன்றுக்கும் வெவ்வேறு காரணங்கள் இருக்கமுடியும் என்றாலும், எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவானதும் அடிப்படை யானதுமான காரணம் போதிய நிதி வளம் இல்லாமைதான். ஆனால், அவற்றில் சம்பந்தப் பட்டவர்களுக்குத் தமிழ்மொழி, கலை, இலக்கியம் என்பவற்றினின்றுள்ள தணியாத அக்கறையும், அவற்றைப் பேணவேண்டும் என்ற அவர்களின் ஆர்வமும் தான் அவற்றை ஆரம்பிப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தன என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை.

தொலைக்காட்சி:

தமிழ் ஆர்வலர்கள் சிலரது அயராது முயற்சியின் விளைவாக, அவுஸ்திரேலியாவில் முதல் தமிழ் தொலைக்காட்சிச் சேவை விக்ரோறிய மாநிலத்தில், 1997ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 31 ஆம் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சனல் 31 இல் 30 நிமிட நிகழ்ச்சியாக ஒளிபரப்பப்பட்ட இந்த தொலைக்காட்சிச் சேவையின் இயக்குநராகவும், நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகவும், ஒளிபரப்பாளராகவும் இலங்கை வானொலியில் கடமையாற்றிய அனுபவம் மிக்க திரு. இரெத்தினம் கந்தசாமி பணிபுரிந்தார். தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் இனத்திற்கும் பயனுள்ள வகையில் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை உள்ளடக்கி நடைபெற்றுவந்த இந்த ஒளிபரப்பு தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் சில ஆண்டுகள் மட்டுமே நீடித்திருக்க முடிந்தமை கவலைக்குரியது.

2003ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 'சிகரம்' தமிழ்த் தொலைக்காட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்தியாவிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமன்றி, உள்ளூரில் தயாரிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளும், நிகழ்வுகளின் நேரடி ஒளிபரப்புக்களும் இடம்பெற்றன. சிகரம் தொலைக்காட்சி அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய இரண்டு நாடுகளிலும் ஒளிபரப்பை நடாத்தியது. சில வருடங்களில் சிகரம் தொலைக்காட்சிச் சேவை நின்றுவிட்டது. அதே காலகட்டத்தில், இங்கிலாந்திலிருந்து

ஒளிபரப்பாகும் தீபம் தொலைக்காட்சியும் சில மாதங்கள் ஒளிபரப்பானது. இப்போது இல்லை. இவை இரண்டுக்கும் முன்னர் 'பாரதி' தொலைக்காட்சி பணம்செலுத்தி அங்கத்த வராகுவோருக்கு மட்டும் என்ற வகையில் ஒளிபரப்பப்பட்டது. சில மாதங்களில் திடீரென அதன் ஒளிபரப்பு நிறுத்தப்பட்டு விட்டது.

இப்பொழுது மாதாந்தக் கட்டணம் செலுத்திப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய பல் வேறு தொலைக்காட்சிச் சேவைகள் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஜீடிவி, மற்றும், சண், விஜய், ராஜ், ஜெயா, மக்கள், கப்டன், தந்தி, கலைஞர், புதியதலைமுறை முதலிய பெயர்களில் உள்ள தமிழ்நாட்டுத் தொலைக்காட்சிகளின் சேவைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது. இவற்றில் 'சண்' தொலைக்காட்சியின் ஒளி பரப்பு 2004ஆம் ஆண்டிலேயே இங்கு வரத் தொடங்கிவிட்டது.

வானொலிச் சேவை:

1978 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே தமிழ் மொழி அவுஸ்திரேலிய வானலைகளில் மிதக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அக்காலத்தில் எத்தினிக் றேடியோ (Ethnic Radio) என்ற பெயரில் இயங்கிவந்த வானொலிச் சேவையில் ஏனைய மொழிகளுடன் தமிழ்மொழியும் 1978ஆம் ஆண்டில் இணக்கப்பட்டது. அரைமணி நேர நிகழ்ச்சி சில வாரங்களுக்கு ஒருதடவை என்ற வகையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, பின்னர் இரு வாரங்களுக்கு ஒருதடவையாகி அதன்பின்னர் வாராவாரம் நடைபெறும் அளவுக்கு வளர்ச்சியடைந்தது. இந்த ஒலிபரப்பினை திருமதி. தேவி பாலசப்பிரமணியம் என்பவர் ஆரம்பித்து நடாத்தி வந்தார். பின்னர் இந்த ஒலிபரப்புச் சேவை, 'விசேட ஒலிபரப்புச் சேவை' (SBS) என்ற பெயரில் 1993ஆம் ஆண்டிலிருந்து இயங்கத் தொடங்கியபோது விக்ரோறிய மாநிலத்திற்கும் விஸ்தரிக்கப் பட்டுக் காலக்கிரமத்தில் அவுஸ்திரேலியா முழுவதற்குமான ஒலிபரப்பினை நடாத்தத் தொடங்கியது. 1993 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நீண்டகாலமாக ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் அரை மணிநேரம் தமிழ் ஒலிபரப்பு நடாத்தப்பட்டு வந்தது. இப்பொழுது, 2013 இலிருந்து, திங்கள், புதன், வெள்ளிக்கிழமைகளில் வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் ஒவ்வொரு மணிநேரம்

நடைபெறுகின்றது. இதில் பணியாற்றும் அறிவிப்பாளர்கள், நிகழ்ச்சித்தயாரிப்பாளர்கள், செய்தியாளர்கள் ஆகியோருக்கு ஊதியமும் கொடுக்கப்படுகின்றது.

நாள் முழுக்க, அதாவது இருபத்துநான்கு மணிநேரமும் இடை விடாது தமிழில் ஒலிபரப்பைச் செய்யும் இரண்டு வானொலிச் சேவைகள் உள்ளன. 1995ஆம் ஆண்டு, பாலசிங்கம் பிரபாகரன் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'இன்பத்தமிழ் ஒலி' வானொலியும், 2002 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அவுஸ்திரேலிய ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன வானொலியுமே அவையாகும். இன்றுவரை தொடர்ந்து இயங்கிவரும் இவற்றில் தன்னார் வத் தொண்டர்களே ஊதியம் இல்லாது பணியாற்றுகின்றார்கள்.

இவை தவிர ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஒலிபரப்பைச் செய்யும் தமிழ் வானொலிகள் உள்ளன. சிட்னியில், தமிழ் முழக்கம், முத்தமிழ் மாலை, இன்பமான இரவினிலே, உதயகீதம், மெல்பேணில், தமிழ்க்குரல், நிதர்சனம், தமிழ்ஓசை, சங்கநாதம், தமிழ்ப் பூங்கா, வானமுதம், வானிசை, பிறிஸ்பனில், தமிழ் ஒலி, பேர்த்தில், தமிழ்ஓலி, தமிழ்ச்சோலை, கன்பராவில், தமிழ்வானொலி, தமிழ்வானொலி (இளைஞர்), டார்வினில், தமிழ்ச்சங்க வானொலி என்றிவ்வாறு ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் மொத்தமாக இருபதுக்கும் மேற்பட்ட வானொலிச் சேவைகள் தமிழ் ஒலிபரப்பை நடாத்துகின்றன.

இவை பெரும்பாலும் வாரமொருமுறை அல்லது இரண்டு முறை நடைபெறும் சேவைகளாகும். இவையெல்லாவற்றிலும் அறிவிப்பாளர்கள். நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர்களாகத் தன்னார்வத் தொண்டர்களே பணிபுரிகின்றார்கள். தமது நேரத்தையும், உழைப்பையும் மட்டுமன்றி, சிலவேளைகளில் சொந்தப் பணத்தையும் தியாகம் செய்வோராலேயே இந்த வானொலிச் சேவைகள் நடாத்தப்படுகின்றன.

பத்திரிகை, சஞ்சிகைகள்

அவுஸ்திரேலியாவில் முதல்முதல் வெளியிடப்பட்ட மாதப்பத்திரிகை 'தமிழ்க் குரல்' ஆகும். மாதத்தை சோமுவால் 1987 ஆம் ஆண்டு புகைப்படப் பிரதிகளாக

வெளியிடப்பட்ட இந்த இதழின் விலை ஒரு வெள்ளியாக இருந்திருக்கிறது.

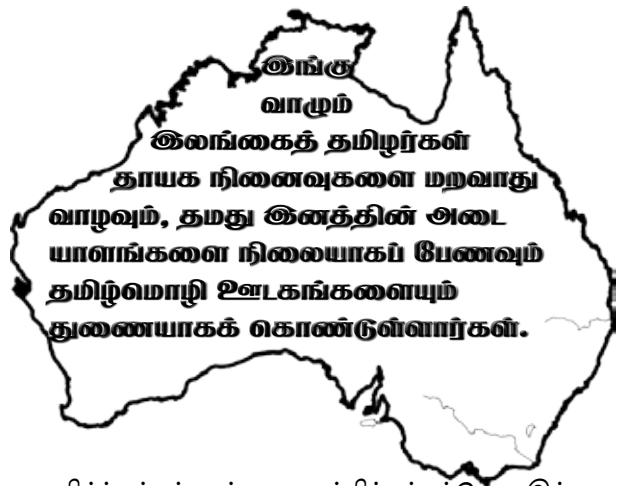
அரவிந்தனின் மரபு, யாழ் எஸ்.பாஸ்கரின் அக்கினிக்குஞ்சு ஆகிய சஞ்சிகைகள் 1990 களில் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. காலப் போக்கில் நின்றுவிட்டன. அக்கினிக்குஞ்சு இப்பொழுது இணையத்தளத்தில் வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

சட்டத்தரணி, பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசாவை ஆசிரியராகக்கொண்டு, மருத்துவகலாநிதி பொன்.சத்தியநாதன் அவர்களால் 1994 ஏப்பிரல் மாதத்திலிருந்து வெளியிடப்பட்ட “தமிழ்உலகம் (Tamil World)” என்ற இருமொழிப்பத்திரிகை, இருவாரங்களுக்கு ஒருதடவை என்ற வகையில் வெளிவந்தது. ஒருவருடம் தொடர்ந்து வெளிவந்த தமிழ்உலகம் பின்னர் நின்று போயிற்று. ‘உதயம்’ என்றபெயரில் 1997ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு மருத்துவ கலாநிதி எஸ்.நடேசன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட மாதப்பத்திரிகை பதினான்கு வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தது. 2010ஆம் ஆண்டு அதுவும் மூடுவிழாவை நாத்திவிட்டது. இவை அனைத்தும் மெல்பேணைத் தளமாகக்கொண்டு வெளியிடப்பட்டவையாகும்.

தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவின் ஆதரவுடன் 1999ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட ‘ஈழமுரசு’ என்னும் மாதப் பத்திரிகை மெல் பேணைத் தளமாகக்கொண்டு வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது.

2008ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிட்னியிலிருந்து, இந்தியத் தமிழரான திரு சுப்பிரமணியம் அவர்களால் பிரசுரிக்கப்படும் ‘தமிழ்ஓசை’ என்ற மாத சஞ்சிகை, தமிழ் இலக்கிய விடயங்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து, தவறாமல் வெளி வந்து கொண்டிருக்கின்றது. மாத்தளை சோமு அவர்கள் அதன் ஆசிரியராகவுள்ளார். மற்றும், திரு.ஜோண் நிவேன் அவர்களின் ‘தென்றல்’ என்ற சஞ்சிகை சிட்னியில் இருந்து வெளிவருகிறது. ‘தமிழ் அவுஸ்திரேலியன்’ என்ற சஞ்சிகை கடந்த 2013 ஆம் ஆண்டு ஓக்ரோபர் மாதத்திலிருந்து சட்டத்தரணி சந்திரிகா சுப்பிரமணியம் அவர்களை முதன்மை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவருகின்றது. இந்தப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் இலவசமாகவே விநியோகிக்கப்படுகின்றன.

1994ஆம் ஆண்டு, சிட்னி பல்கலைக்கழகத்

தமிழ்ச்சங்கத்தால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, இப்பொழுது அவுஸ்திரேலியப் பட்டதாரிகள் தமிழர்சங்கத்தினால் கொண்டு நாத்தப்படும் ‘கலப்பை’ என்னும் காலாண்டுச் சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றது. இந்தியத் தமிழரான அரவிந்தனின் ‘மெல்லினம்’ என்ற சஞ்சிகையும் மெல் பேணிலிருந்து வெளியிடப்படுகின்றது. இவை இரண்டும் சந்தாதாரர்களுக்கு மட்டுமே விநியோகிக்கப்படுகின்றன.

சந்தாதாரர்களுக்கு மட்டும் விநியோகிக்கப்படும் வகையில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த ‘உதயசூரியன்’ மாத சஞ்சிகை சிட்னியிலிருந்து திரு.குணரெட்ணம் அவர்களால் சில வருடங்கள் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டது. 2004 ஆம் ஆண்டுக் காலத்தில் ‘பாலம்’ ‘தரிசனம்’ ஆகிய சஞ்சிகைகளும் சிட்னியிலிருந்து வெளிவந்ததாக அறியக்கிடக்கின்றது. சிட்னியில் இருந்து பாலசிங்கம் பிரபாகரனை ஆசிரியராகக்கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட ‘இன்பத்தமிழ் ஓலி’ மாத சஞ்சிகை இரண்டாவது மாதத்துடன் நின்றுவிட்டது.

இவை தவிர இங்கு இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் அமைப்புக்கள் தமது அங்கத்தவர்களிடையே விநியோகிக்கும் நோக்கத்திற்காக, ஆண்டிதழ்களையும், காலாண்டிதழ்களையும், மாத இதழ்களையும் வெளியிட்டு வருகின்றன. அவற்றில் அமைப்புக்களின் செய்திகள் மட்டுமன்றி, சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என்பனவும் இடம்பெறுவது வழமையாகும். உதாரணமாக, விக்ரோறிய ஈழத்தமிழ்ச் சங்கத்தின் ‘தமிழ் முரசு’, அவுஸ்திரேலிய தமிழர் ஒன்றியத்தின் ‘அவுஸ்திரேலிய முரசு’ என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இணையத்தளச் சஞ்சிகைகளாக, உலகளாவிய விடயங்களைத் தாங்கிவரும் அக்கினிக்குஞ்சு, உள்ளூர் தகவல்களைப் பெரும்பாலும் உள்ளடக்கி திங்கட்கிழமை தோறும் பிரசுரமாகும் அவுஸ்திரேலிய முரசு ஆகியவை வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

எழுத்தாளர்கள், படைப்புக்கள்

புகழ்பெற்ற பல ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் அவுஸ்திரேலியாவைப் புகலிடமாகக் கொண்டுள்ளார்கள். எஸ்.பொ., கவிஞர் அம்பி, காவலூர் இராஜதுரை, லெ.முருகபூபதி, மாத்தளை சோமு, பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசா, மாவை நித்தியானந்தன், கோகிலா மகேந்திரன், நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன், தெ.நித்தியகீர்த்தி (காலமாகிவிட்டார்), வேந்தனார் இளங்கோ (காலமாகிவிட்டார்), நோயல் நடேசன், வானொலிமாமா நா.மகேசன், அருண் விஜயராணி, பாமினி செல்லத்துரை, ஆழியாள், ஆசி.கந்தராசா, கே.எஸ். சதாக்கர், நல்லைக்குமரன் க.குமாரசாமி, ஆவூரான் சந்திரன், இளமுருகனார் பாரதி, ஆ.கந்தையா (காலமாகிவிட்டார்), கலாநிதி பொ.பூலோகசிங்கம், பாலம் லக்ஷ்மணன், சந்திரிகா சுப்பிரமணியம், கலையரசி சின்னையா, மனோ ஜெகேந்திரன், இளைய பத்மநாதன், மெல்பேண் மணி, யாழ் எஸ். பாஸ்கர், நிரஞ்சக்குமார், சந்திரலேகா வாமதேவா, சிசு நாகேந்திரன், விக்டர் சதா, செ.பாஸ்கரன், சவுந்தரி கணேசன், அ.சந்திரகாசன், ஜெய்ராம் ஜெகதீசன், சிதம்பரநாதன், சாந்தா ஜெயராஜ், சாந்தினி புவனேந்திரராசா, கானா பிரபா, திருமலை மூர்த்தி, புவனா இராஜரெட்ணம், கல்லோடைக்கரன், முருகர் குணசிங்கம், விமல் அரவிந்தன், மணிவண்ணன், உஷா ஜவகர், எஸ்.கிருஷ்ணமூர்த்தி, மேகநாதன், எஸ்.சுந்தரதாஸ், சிறி நந்தகுமார் என்று இந்தப் பட்டியல் நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்களை உள்ளடக்கியதாக நீளும்.

இங்குள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் இங்கு வெளியிடப்படும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் மட்டுமன்றி இலங்கை, இந்திய மலேசிய பத்திரிகைகளிலும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழர்கள் நடாத்துகின்ற இதழ்களிலும் இணையத்தளங்களிலும் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. எழுத்தாளர்களின்

நூல் வெளியீடுகள் இங்கு அடிக்கடி இடம்பெறும். மேற்குறிப்பிடப்பட்ட எழுத்தாளர்களில் பலரின் நூல்கள் இங்கு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலான நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் மிகவும் நேர்த்தியாக ஒழுங்குசெய்யப்படுகின்றன. 1987ஆம் ஆண்டிலிருந்து இதுவரை அவுஸ்திரேலியா முழுவதிலும் நூற்றுக்கும் அதிகமான தமிழ் நூல்வெளியீட்டு விழாக்கள் நடைபெற்றுள்ளன.

லெ.முருகபூபதி, மாத்தளை சோமு, எஸ். பொ., கவிஞர் அம்பி, பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசா, நோயல் நடேசன் ஆ.கந்தையா, ஆசி. கந்தராசா முதலிய எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் வசிக்கும் மாநிலங்களில் மட்டுமன்றி, ஏனைய மாநிலங்களிலும் தங்கள் நூல் வெளியீட்டு விழாக்களை நடாத்தியுள்ளனர்.

அவுஸ்திரேலியாவில் மிக அதிகமான நூல்களை எழுதியவர்கள் என்ற வகையில் திரு. லெ.முருகபூபதி 18 நூல்களையும், திரு. மாத்தளைசோமு 13 நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளனர். திரு. லெ. முருகபூபதியின் 'சமாந்தரங்கள்' சிறுகதைத்தொகுதியின் வெளியீட்டு விழா 1989ஆம் ஆண்டு மெல்பேணில் நடைபெற்றது. இதுவே அவுஸ்திரேலியாவில் நடைபெற்ற முதலாவது தமிழ் நூல் வெளியீட்டு நிகழ்ச்சியாகும். சிட்னியில் முதன்முதலில் நூல் வெளியீட்டையும், பாரதியார் விழாவையும் நடாத்தியவர் திரு.மாத்தளை சோமு ஆவார். 1991 இல் நடைபெற்ற அந்த விழாவில் அவரது 'அவன் ஒருவனல்ல' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிடப்பட்டது.

மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்:

அவுஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகளின் இனத்தைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற படைப்பாளியான ஹென்றி லோசன் என்பவரின் சிறுகதைகளை, சிட்னியில் வசிக்கும் காவலூர் இராஜதுரையின் மகன் நவீனன் இராஜதுரை தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். தனது தந்தையாரின் சில கதைகளையும் அவர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். கன்பராவில் வசிக்கும் மதுபாஷினியும் (ஆழியாள்) ஆதிவாசிகளின் சில கதைகளையும், கவிதைகளையும் தமிழில் தந்திருக்கின்றார். குறிப்பாக ஆர்ச்சி வெல்லர், சாலிமோர்கன், மெர்லிண்டா போபிஸ், ஜாக்

டேவிஸ் எலிசபெத் ஹொஜ்சன், பான்சிரோஸ் நபல்ஜாரி ஆகியோரின் படைப்புக்களைக் கூறலாம்.

சிட்னியில் வாழும் மாத்தளை சோமுவும் ஆதிவாசிகளின் ஆங்கிலத்திலிருந்து கதைகள் சிலவற்றைத் தமிழில் தந்திருக்கின்றார்.

ஹிந்தி மொழியில், விஜய்தான் தோத்தா எழுதிய கதையொன்றினை அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து, 'துவிதம்' என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் காசிநாதன் அவர்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்து, திரு. விமல் அரவிந்தனை ஆசிரியராகக்கொண்டு, 1990 களில் வெளிவந்துகொண்டிருந்த 'மரபு' என்ற இலக்கியச் சிற்றிதழில் வெளியிட்டிருந்தார்.

சிட்னியில் வசிக்கும் எஸ்.பொ. ஆபிரிக்க இலக்கியங்கள் சிலவற்றைத் தமிழில் தந்திருக்கின்றார். சீனுவா ஆச்சுபே எழுதிய மக்களின் மனிதன், செம்பென் ஒஸ்மான் எழுதிய ஹால ஆகிய நாவல்கள் அவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மெல்பேணில் வசிக்கும், நல்லைக்குமரன் (குமாரசாமி) ஜோர்ஜ் ஓர்வெல் எழுதிய Animal Farm பிரபல்யமான நாவலை 'விலங்குப் பண்ணை' என்ற தலைப்பில் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். அத்துடன், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் 'வரையப்படாத சித்திரத்திற்கு எழுதப்படாத கவிதை' என்ற சுயசரிதை நூலை, Undrawn Portrait For Unwritten Poetry என்ற பெயரிலும், மருத்துவர் நடேசனின் 'வண்ணாத்திக்குளம்' என்ற நாவலை, Butterfly Lake என்றபெயரிலும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். நடேசனின் மற்றொரு நாவலான, 'உனையே மயல்கொண்டு' தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஆங்கிலத்துறைப் பேராசிரியர் பார்வதி வாசுதேவ் என்பவரால் Lost in you என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

சிட்னியில் வாழும் கவிஞர் அம்பி, தனது 'கிறீனின் அடிச்சுவட்டில்' என்ற நூலை Scientific Tamil Pioneer என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்து வெளியிட்டுள்ளார்.

சிட்னியில் உள்ள பேராசிரியர் ஆசி கந்தராசாவின் பத்துக்கதைகளின் தொகுப்பு ஆங்கிலத்தில் Horizon என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பேராசிரியர் பார்வதி வாசுதேவ் அதனை மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பிரபல கவிஞர் சுமதி தமிழ்ச்சி தங்கப்பாண்டியன் சில வருடங்களுக்கு முன்னர் தனது ஆய்வுப் பணிக்காக இங்கு வந்திருந்தபோது, மெல்பேணைச் சேர்ந்த திருமதி அருண் விஜயராணியின் 'தொத்து வியாதிகள்' என்ற சிறுகதையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தளித்தார்.

திருமதி. பாமினி செல்லத்துரை அவர்கள் தனது "North South and Death" என்னும் ஆங்கில நாவலையும் 'சிதறிய சித்தார்த்தன்' என்னும் அதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பையும் மெல்பேணில் வெளியிட்டுள்ளார்.

அவுஸ்திரேலியாவை நிரந்தர மற்றும் தற்காலிக வசிப்பிடமாகக் கொண்ட தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பதினைந்துபேரின் சிறுகதை களில் பதினான்கினைக் கனடாவில் வசிக்கும் சியாமளா நவரெத்தினமும், ஒன்றை நவீனன் இராஜதுரையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து Being Alive என்ற தலைப்பில் பிரசுரிக்கப்பட்ட நூல் 2011 ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் நடைபெற்ற சர்வதேச எழுத்தாளர் விழாவில் வெளியிடப்பட்டது. சியாமளா நவரெத்தினம் அருண்விஜயராணியின் 'கன்னிகாதானங்கள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பினையும் மொழி பெயர்த்திருந்தார். அது இன்னும் வெளியிடப்படவில்லை.

மெல்பேணைச் சேர்ந்த ரேணுகா தனுஸ் கந்தா முருகபூபதியின் 'புதர்க்காடுகள்' என்ற சிறுகதையை Bush Walk என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசாவின் நூல்களில் ஒன்று ஆங்கிலத்தில் வெளியாகியுள்ளது. 'சங்ககாலமும் சங்க இலக்கியங்களும்' என்ற அவரது தமிழ் நூலின் மொழிபெயர்ப்பாக "Sankam Period and Sankam Literature" என்ற நூலை ஆங்கிலத்தில் அவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஆலயங்களும், வணக்க முறைகளும்

தமிழர்களுக்கென்று தனியாகக் கிறீத்தவ ஆலயங்கள் இங்கே இல்லை என்றாலும் பல ஆலயங்களிலே தமிழ்க் குருமார்களால் தமிழிலே கிறீத்தவ வழிபாடுகளும், பூசைகளும் நடாத்தப்படுகின்றன.

உலகெங்கும் இப்பொழுது சைவசமயம், சாக்தசமயம், வைணவசமயம் முதலிய

வைதீகச் சமயங்களின் பெயர்கள் வழக் கொழிந்து போய் இந்துசமயம் என்ற தவிர்க்கப்படமுடியாத பொதுப்பெயரின் உள்ளே அவையெல்லாம் அடக்கப்பட்டு அழைக்கப்படுகின்ற காரணத்தால் இங்கும் சிவா விட்டுனு கோவில், பிள்ளையார் கோவில், முருகன் கோவில், காளிகோவில் எல்லாம் பொதுவாக இந்துக்கோவில்கள் என்றே கொள்ளப்படுகின்றன.

அவுஸ்திரேலிய நாட்டில் மொத்தமாக இருபதிற்கு மேற்பட்ட இந்து ஆலயங்களும், அதே தொகைக்குச் சற்று அதிகமான தற்காலிக வழிபாட்டு நிலையங்களும் உள்ளன. பெரும்பாலான ஆலயங்கள் அழகிய கட்டிட வேலைப்பாடுகளுடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சிட்னியிலும், மெல்பேனிலும் சில ஆலயங்கள் மிகப்பிரமாண்டமாக எழுந்து நிற்கின்றன.

இந்தியாவிலிருந்து அந்தண ஆச்சாரி யார்கள் வரவழைக்கப்பட்டு, ஆலயங்களுக்குக் குடமுழுக்கு வைப்பவர்கள் முறைப்படி செய்யப்படுகின்றன.

சிட்னியைத் தலை நகராகக் கொண்ட நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில், ஸ்ரீ வெங்க டேஸ்வரர் கோவில், சிட்னி முருகன் கோவில், மிளரோ சிவன் கோவில், ஓர்பன் கிருஷ்ணன் கோவில், தூர்க்கா தேவஸ்தானம், ஆகிய ஆலயங்கள் அமைந்துள்ளன. மெல்பேன் தலை நகராகவுள்ள விக்ரோறியா மாநிலத்தில், சிவாவிஷ்ணு கோயில், வக்கிரதுண்ட விநாயகர் கோயில், சண்சைன் முருகன் கோவில், குன்றத்துக்குமரன் கோயில், ஹரேகிருஷ்ணா ஆலயம், ஆகியன உள்ளன. இவை தவிர, தனிப்பட்டவர்களால் தற்காலிக கட்டிடங்களில் பூசைகள் நிகழ்த்தப்படும் விஷ்ணு தூர்க்கா ஆலயம் முதலிய வேறு சில கோயில்களும் உள்ளன. கன்பரா தலைநகர மண்டலத்தில் கன்பரா இந்துக்கோவில், விஷ்ணு சிவன் கோவில், ஆறுபடை முருகன் கோவில் ஆகியன அமைந்துள்ளன.

மேற்கு அவுஸ்திரேலிய மாநிலத்தில் பேத் இந்துக்கோவில், பேர்த் பாலமுருகன் கோவில், என்பனவும், தெற்கு அவுஸ்திரேலிய மாநிலத்தில் அடிலையட் கணேசர் ஆலயமும், குயின்ஸ்லாந்து மாநிலத்தில் செல்வ விநாயகர் கோவிலும், வடமண்டலத்தில் டார்வின் சித்திவிநாயகர் கோவிலும் அமைந்துள்ளன.

தமிழ் அமைப்புகள்

ஏறத்தாழ எழுபத்தியையாயிரம் தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்ற அவுஸ்திரேலியாவிலே நூற்றுக்கும் அதிகமான சங்கங்கள் உள்ளன. ஆரம்பத்தில் தமிழ் மக்களின் ஒன்று கூடலாகவும், தாயக மக்களின் துயர் துடைக்கும் நோக்கத்திற்காகவுமே சங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

காலப்போக்கில், அரசியல் உணர்வுகளால் அமைந்த சங்கங்கள், சமயக் கோட்பாடுகளார் சமைந்த சங்கங்கள், கலை ஈடுபாட்டினால் எழுந்த சங்கங்கள், உதவிசெய்யும் உயர்ந்த நோக்கத்தில் ஒன்றிரண்டு சங்கங்கள், பதவி ஆசையால் பிரிந்த சங்கங்கள், அரச உதவித் தொகைக்காக பதிந்த சங்கங்கள், தனிப்பட்ட குரோதங்களால் தழைத்த சங்கங்கள், உறவினர்கள் மட்டும் பதவிகளில் இருத்தி அமைத்த சங்கங்கள் என்று இப்படி,

கொள்கையால் தோன்றியவை, கோபத் தால் தோன்றியவை, பதவி மோகத்தால் தோன்றியவை, பிரிந்த வேகத்தில் தோன்றியவை, புகழின் தாகத்தால் தோன்றியவை என்றவாறு தாயகத்தைப் போலவே இங்கேயும் சங்கங்களுக்குக் குறைவில்லை.

ஆனாலும், காலத்தின் தேவைகருதி அமைக்கப்பட்டு, இன்றும் காத்திரமான பணி செய்துவரும் சங்கங்கள் பல உள்ளன.

1977ஆம் ஆண்டு வைத்தியகலாநிதி ஆர். சிவகுருநாதன் அவர்கள் தலைமையில் சிட்னியில் இலங்கைத் தமிழர் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. பின்னர் 1982ஆம் ஆண்டு முதல் ஈழத்தமிழர் கழகம் என்ற பெயரில் இன்று வரை தொடர்ந்து இயங்கி நற்பணியாற்றி வருகின்றது.

சிட்னி தமிழ் மன்றம் 1978ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

விக்ரோறிய மாநிலத்தில், 1978ஆம் ஆண்டு. பேராசிரியர் சீ.ஜே. எலியேசர் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'விக்ரோறிய இலங்கைத் தமிழ்ச்சங்கம்', 2000 ஆம் ஆண்டு ஜனவரிமாதம் 19 ஆம் திகதி, அப்போதைய தலைவர் சட்டத்தரணி, பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசா அவர்கள் தலைமையில் 'விக்ரோறிய ஈழத்தமிழ்ச் சங்கம்' என்று பெயர்மாற்றம் செய்யப்பட்டது.

மற்றும், மேற்கு அவுஸ்திரேலிய தமிழ்ச் சங்கம் (1979) மேற்கு அவுஸ்திரேலிய

**சிடுத்த தலைமுறைக்குத்
தமிழ்மொழியை
எடுத்துச்செல்லவேண்டுமே என்கின்ற
பொறுப்பும் கவலையும் சிலருக்கு
மட்டுமே இருக்கிறது.
தமிழராய்ப்பிறந்து தமிழராய் வளர்ந்து
தமிழராய் வாழ்ந்து வருபவர்கள் சிலர்.
தமிழராய்ப் பிறந்து தமிழராய்
வளர்ந்து, தமிழ் மொழியைத் துறந்து,
தமிழர் என்பதையும் மறந்து வாழ்ந்த
வருபவர்கள் பலர்.**

இலங்கைத் தமிழர் சங்கம் (1986), குயின்ஸ் லாந்து தமிழ்ச்சங்கம்(1984). குயின்ஸ் லாந்து ஈழத்தமிழ்ச்சங்கம் (1990), கன்பரா தமிழ்ச்சங்கம் (1983), தெற்கு அவுஸ்திரேலிய இலங்கைத் தமிழ்ச் சங்கம்(1983).வடமண்டலத் தமிழ்ச்சங்கம் (1983), தென் துருவத் தமிழ்ச் சம்மேளனம் (1984) என்ற வகையில் 'தமிழ்ச்சங்கம்' என்ற பெயரினைத் தாங்கியவாறு உள்ள மேற்படி சங்கங்களைத் தவிர மேலும் காத்திரமான பணிகளைச் செய்துவரும் அமைப்புக்கள் அவுஸ்திரேலியாவின் எல்லா மாநிலங்களிலும் உள்ளன. சிட்னியைத் தலைநகராகக் கொண்ட நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்திலும், மெல்பேனைத் தலைநகராகக்கொண்ட விக்ரோறிய மாநிலத்திலும் அத்தகைய சங்கங்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் உள்ளன. உதாரணமாக, சிட்னியைத் தளமாகக் கொண்ட இயங்கும் அவுஸ்திரேலிய பட்டதாரிகள் தமிழர் சங்கம், மெல்பேனில் அவுஸ்திரேலிய தமிழர் ஒன்றியம் (1990), விக்ரோறியதமிழ்க் கலாசாரக் கழகம் (1993), மெல்பேன் தமிழ்ச்சங்கம் (2003) விற்றல்சீ தமிழ்ச்சங்கம் (2005), அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கியக் கலைச் சங்கம், கேசீ தமிழ்மன்றம் ஆகியவற்றைக் கூறலாம்.

மேலும் இலங்கையில் தாம் படித்த பாடசாலைகளின் பெயரால் அவற்றின் பழைய மாணவர்கள் நடாத்துகின்ற சங்கங்கள் பல உள்ளன. உதாரணமாக யாழ் இந்துக்கல்லூரி, சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரி, சென். புற்றிக் கல்லூரி, மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயம், யாழ். வேம்படி மகளிர்கல்லூரி, சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி முதலியவற்றின் பழைய மாணவர் சங்கங்களைக் கூறலாம்.

மூத்த பிரசைகள் சங்கங்கள்

விக்ரோறியா, நியூசவுத் வேல்ஸ், மேற்கு அவுஸ்திரேலியா, குயின்ஸ்லாந்து ஆகிய மாநிலங்களில் மூத்த தமிழ்க்குடிமக்களுக்கான சங்கங்கள் உள்ளன. பெரும்பாலும் எல்லா மூத்த குடிமக்கள் சங்கங்களும் நல்ல முறையில் இயங்கிவருகின்றன. விக்ரோறிய மூத்த தமிழ்ப் பிரசைகள் சங்கமே முதன்முதலில் மூத்த தமிழ்க் குடிமக்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சங்கமாகும். 1987ஆம் ஆண்டு அது ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பொது அமைப்புக்களின் குறிப்பிடத்தக்க செயற்பாடுகளுக்கு, அவ்வந்த மாநில அரசாங்கங்களின் மானிய நிதி உதவிகளைப் பெறக்கூடியதாக உள்ளது எனினும், மூத்த பிரசைகளின் சங்கங்களுக்கு அத்தகைய மானியங்களைத் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்களில் தாராளமான நிலைமை உள்ளது. அதனால், தமது தனிமையைப் போக்குவதற்காக மாதாந்த ஒன்றுகூடலை நடாத்துதல், உடல்நலம், உளநலம் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடுதல், விரும்பிய இடங்களுக்குச் சுற்றுலாச் செல்லுதல், உள்ளூர், வெளியூர் அறிஞர்களை வரவழைத்துச் சிறப்புரைகளை ஒழுங்கு செய்தல், பொங்கல், சித்திரைப்பிறப்பு, தீபாவளி, நத்தார் முதலிய பண்டிகைகளைக் கொண்டாடுதல் முதலிய செயற்பாடுகளில் மூத்தபிரசைகளின் சங்கங்கள் மிகவும் முனைப்பாக ஈடுபடுகின்றன. மூத்த பிரசைகளில் பலர் எழுத்தாளர்களாகவும், கலைஞர்களாகவும் இருப்பதால் கலை இலக்கியச் சேவைகளிலும் ஈடுபடுகின்றார்கள். தத்தம் சங்கங்களால் செய்திமடல்களை வெளியிடுவதோடு, அவற்றில் இலக்கியப் படைப்புக்களையும் உள்ளடக்குகின்றார்கள். சிலர் நூல் வெளியீடுகளையும் செய்திருக்கிறார்கள்.

தமிழ் விழாக்களும், நிகழ்ச்சிகளும்

அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ் விழாக்களுக்குக் குறைவில்லை. தமிழ்க்கலை விழாக்களுக்கும் குறைவில்லை.

இங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளிலும், விழாக்களிலும் கலந்து சிறப்பிப்பதற்காக தமிழகத்திலிருந்தும், இலங்கையிலிருந்தும் தமிழ் அறிஞர் பெருமக்களும், கலைஞர்களும் வரவழைக்கப்படுகின்றார்கள்.

சிட்னியிலும், மெல்பேணிலும் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் இந்தச் சங்கங்களின் நிகழ்ச்சிகள் இருக்கும். சிலவேளை ஒருநாளில் இரண்டு மூன்று நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெறும். இப்பொழுது தவிர்க்கமுடியாத நிலையில் வெள்ளிக் கிழமைகளிலும் நடாத்தப்படும் அளவுக்கு நிகழ்ச்சிகள் அதிகரித்துவிட்டன.

பரதநாட்டியம், மிருதங்கம், வயலின், வாய்ப்பாட்டு முதலிய நுண்கலைகளின் அரங்கேற்ற நிகழ்ச்சிகளும் அடிக்கடி இடம்பெறும். இந்தக் கலைகளைப் பயிற்றுவிக்கும் நூற்றுக்கும் அதிகமான நுண்கலை ஆசிரியர்கள் தமிழ்ச் சமூகத்தில் உள்ளனர்.

அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ்மொழி. தமிழ் இலக்கியம், கலை, பண்பாடு என்பவற்றைப் பேணும் முயற்சியில் எல்லா மாநிலங்களிலும் பல்வேறு விழாக்களும், மாநாடுகளும் நடைபெற்றுள்ளன. இன்னும் தொடர்கின்றன. அவற்றில் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது.

உலகத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு மாநாடு

1992ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 3ஆம் திகதி சிட்னியில் உலகத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு மாநாடு நடைபெற்றது. தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் சிட்னிப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற இந்த மாநாட்டின் தலைவராக கலாநிதி. ஸ்ரீஸ்கந்தராசாவும், செயலாளராக பாலா பாலேந்திராவும் பணியாற்றினார்கள். பன்னாட்டு அறிஞர்கள், கலைஞர்கள், பேராளர்கள் இம் மாநாட்டில் கலந்து சிறப்பித்தனர்.

உலகச் சைவப் பேரவை மாநாடு

2006ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 27 ஆம்திகதி, உலகச் சைவப் பேரவையின் பத்தாவது சைவமாநாடு சிட்னியில் நடைபெற்றது. 1992 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட உலகச் சைவப் பேரவை முதல் ஒன்பது மாநாடுகளையும் உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும் சிங்கப்பூர், பிளாங், பாரிஸ். கொழும்பு, டேர்பன், தஞ்சாவூர், டொராண்டோ, மொர்சியஸ், கோலாலம்பூர் ஆகிய நகரங்களில் நடாத்தியிருந்தது. நான்கு நாட்கள் நடைபெற்ற சிட்னி மாநாட்டில் அருளுரைகள், சிறப்புரைகள், ஓவியக் கண்காட்சி, சிவ யோகப் பட்டறை, மலர்வெளியீடு முதலிய நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றிருந்தன.

பாரதி விழா:

அவுஸ்திரேலிய தமிழர் ஒன்றியம் 1991 பெப்ரவரி 16 ஆம் திகதி பாரதி விழாவை நடாத்தியது. எழுத்தாளர் லெ. முருகபுதியின் முன்னெடுப்பினால் இது நடாத்தப்பட்டது. அவுஸ்திரேலியாவில் பாரதிக்கு எடுக்கப்பட்ட முதலாவது விழா இதுவே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதே வருடம் மாத்தளை சோமு சிட்னியில் பாரதி விழாவைத் தனது நூல் வெளியீட்டுடன் ஒன்றாக நடாத்தியுள்ளார்.

முத்தமிழ் விழா

இலங்கைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சார்பில், பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசா 1993இல் மெல்பேணில் முத்தமிழ் விழாவை ஆரம்பித்து மாணவர்களுக்கான பேச்சு, இசைப் போட்டிகளையும் நடாத்தினார். முதலாவது முத்தமிழ் விழா மெல்பேணில் லட்றோப் பல்கலைக்கழக மண்டபத்தில் முழுநாள் நிகழ்ச்சியாக நடைபெற்றது. இலங்கைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில், தொடர்ந்து 11 வருடங்கள் அப்போட்டிகளையும், முத்தமிழ் விழாவினையும் அவர் நடாத்தினார். இன்று வரை அந்தப் போட்டிகளும், முத்தமிழ் விழாவும் சங்கத்தினால் கடந்த 22 வருடங்களாகத் தொடர்ந்து ஆண்டுதோறும் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றமை அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. முத்தமிழ் விழாவையொட்டி அனைத்துலக ரீதியிலான சிறுகதை. கவிதைப் போட்டிகளும் பதினொரு வருடங்கள் தொடர்ந்து நடாத்தப்பட்டன. இலங்கை, இந்திய பிரபல எழுத்தாளர்கள், இளம் எழுத்தாளர்கள் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் ஆண்டுதோறும் அந்தப் போட்டிகளில் பங்குபற்றினார்கள். வெற்றிபெற்றோர் பணப்பரிசுகளைப் பெற்றனர். முதல் மூன்று வருடங்கள் போட்டிக்குக் கிடைக்கப் பெற்றவற்றில் சிறந்த 20 சிறுகதைகள் 'புலம்பெயர்ந்த பூக்கள்' என்ற பெயரில் நூலாக 1996 இல் வெளியிடப்பட்டன.

தமிழ் இசை விழா!

அவுஸ்திரேலியாவிலேயே முதன் முதலாக தமிழிசை விழாவொன்றை ஈழத்தமிழ்ச்சங்கம் விக்ரோறியா நடாத்தியது. சங்கத்தின் அப்போதைய தலைவராயிருந்த பாடும்மீன் சு. ஸ்ரீகந்தராசா அவர்களின் முன்னெடுப்பினால்

2000ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 26ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்ட இந்தவிழா ஈழத்தமிழ்ச் சங்கம் என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டபின்னர் சங்கத்தின் பெயரில் ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட முதலாவது நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது. முற்று முழுதாகத் தமிழ்ப் பாடல்களே இடம்பெற்ற இந்தவிழாவுக்கு இங்குள்ள இசைமேதைகளும், வாத்தியக்கலை மேதைகளும் மிகுந்த ஆதரவும், ஒத்துழைப்பும் அளித்திருந்தார்கள். அதன் விளைவாக அடுத்தவருடமும் மார்ச் மாதம் 03 ஆம் திகதி இரண்டாவது தமிழிசைவிழா இன்னும் சிறப்பாக நடந்தது. ஒவ்வொரு இசைவிழாவிலும் ஒவ்வொரு இசைக் கலைஞரைப் பாராட்டி விருது வழங்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் காரணமாக முதலாவது இசைவிழாவில் பிரபல வயலின் வித்துவான் திரு. அ. சின்னத்துரை அவர்களும், இரண்டாவது இசைவிழாவில் பிரபல இசை மேதை திருமதி. வசுமதி சுப்பிரமணியம் அவர்களும் கௌரவிக்கப்பட்டார்கள்.

நடனவிழா!

தமிழ் இசை விழாவைப்போன்றே பாரம் பரியச் சங்கீதத் தமிழ்ப் பாடல்களுக்கு பரதம், கிராமியநடனம் ஆகிய நடனங்களைக் கொண்ட நடனவிழாவொன்று அவுஸ்திரேலியாவில் முதன்முதலாக ஈழத் தமிழ்ச் சங்கத்தினால் நடாத்தப்பட்டது. 2000 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 17 திகதி நடைபெற்ற இவ்விழா பலரின் பாராட்டையும் பெற்றது.

சிலம்பு விழா!

தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியப் போர்க் கலையானது தமிழினத்தின் பெருமைக்குச் சான்று பகர்வதும், இன்றும் பயிலப் படுவதுமாகும். 1999 ஜூன்மாதம் 12 ஆம் திகதி மெல்பேணில், கிளென்வேவலி இடைநிலைப் பாடசாலை மண்டபத்தில், மலேசியாவிலிருந்து வருகை தந்திருந்த 20 சிலம்பு வீரர்கள் இப்புராதனக் கலை இங்குள்ள மக்கள் கண்டுகளிக்கும் வாய்ப்பைத் தந்தார்கள். சிலம்புவிழாவில் பிரபல மலேசியப் பாடகர் திரு. ரே.சண்முகம், நகைச்சுவை நடிகர் மலேசிய சத்தியராஜ் - மகேஸ்வரன், மலேசிய நண்பன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் ஆதி குமணன், மற்றும் பிரபல எழுத்தாளர் திரு. பீர் முகம்மது ஆகியோர் கலந்துகொண்டு விழாவைச் சிறப்பித்தனர்.

பொங்கல் விழா:

தைப்பிறப்பும், தமிழ்ப் புத்தாண்டும் இங்கு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. மெல்பேணில் 1991ஆம் ஆண்டு, இளம் தென்றல் கலைமன்றம் பொங்கல் விழாவை ஆரம்பித்தது. தொடர்ந்து மூன்று வருடங்கள் பிரமாண்டமான நடாத்தப்பட்ட இந்த விழாவில் நடனங்கள், வரலாற்று நாடகங்கள், நகைச்சுவை நாடகங்கள், இசைநிகழ்ச்சிகள் என்பன இடம்பெற்றன.

பின்னர், 1994 ஆம் ஆண்டிலிருந்து திரு.க.ந. விக்கிரமசிங்கம் அவர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டுவரும் பொங்கல்விழா விக்ரோறிய தமிழ்க் கலாசாரக் கழகத்தினால் டன்டினோங் நகரமண்டபத்தில் இன்றுவரை ஆண்டுதோறும் தொடர்ந்து நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது. கலைநிகழ்ச்சிகள், பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மொழியில் சிறந்த தேர்ச்சிபெற்ற மாணவர்களுக்கான பரிசளிப்புக்கள் முதலியன இடம்பெறுகின்ற இந்தப் பொங்கல் விழாவில் அவுஸ்திரேலிய அமைச்சர்கள், மாநகர முதல்வர்கள். அரசியல்வாதிகள் என்போரும் விருந்தினர்களாகக் கலந்து சிறப்பிக்கின்றார்கள்.

வள்ளுவருக்கு எடுக்கப்பட்ட விழாக்கள்:

தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவருக்கு இங்கு எடுக்கப்பட்ட முதலாவது விழா 2000 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 23ஆம் திகதி நடைபெற்றது. அமரர் கலாநிதி ஆ.கந்தையா அவர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட இந்த விழாவில் வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசுகின்ற பல்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்த அறிஞர்களும் கலந்து சிறப்பித்தார்கள்.

பல்வேறு அமைப்புக்கள், காலத்திற்குக் காலம் திருக்குறள் மாநாடுகளையும், திருக்குறள் போட்டிகளையும் நடாத்தி வருகின்றன. விக்ரோறிய ஈழத்தமிழ்ச்சங்கம் முத்தமிழ் விழாவையொட்டி நடாத்தும் பேச்சுப் போட்டிகளில் திருக்குறள், திருவள்ளுவர் பற்றிய விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகின்றது. அவுஸ்திரேலிய பட்டதாரிகள் தமிழர் சங்கம் கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக நடாத்திவரும் தமிழ் ஊக்குவிப்புப் போட்டிகளில் ஒவ்வொருவரும் திருக்குறளின் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தின் பத்துக்குறள்களையும், அதன் பொழிப்புரையையும்

மாணவர்கள் மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிக்கும் போட்டி இடம்பெறுகின்றது.

2013இல் சிட்னி தமிழ் இலக்கியக் கலை மன்றத்தினர் சிட்னியில் திரு வள்ளுவரின் முழு உருவச் சிலையை நிறுவியுள்ளார்கள். இந்த வருடம் வள்ளுவர் விழாவைச் சிறப்பாக நடாத்தினார்கள்.

“தமிழ்ஓசை” சஞ்சிகையின் சார்பில் எழுத்தாளர் மாத்தளை சோமுவினின் முன்னெடுப்பில் திருக்குறள் மாநாடு (இக்கட்டுரை எழுதப்படும் தருணத்தில்) நடைபெறுவதற்கான ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இலங்கை உட்படப் பன்னாட்டு அறிஞர்களும் கலந்துகொண்டு சிறப்பிக்கவுள்ளார்கள் என்ற தகவல் கிடைத்துள்ளது. திருக்குறள் சம்பந்தமாக அறிஞர் பெருமக்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் அடங்கிய நூல் ஒன்று “திருக்குறள் மஞ்சரி” என்ற பெயரில் வெளியிடப்படவுள்ளது.

தமிழறிஞர் விழாக்கள்

மெல்பேண் தமிழ்ச்சங்கம், ஆறுமுக நாவலர், சுவாமி விபுலானந்தர், சி.பா. ஆதித்தனார், திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் ஆகியவர்களுக்கு விழாக்களை எடுத்துள்ளது. இந்த விழாக்களையொட்டி மாணவர்களிடையே பேச்சுப் போட்டிகள் நடாத்தப்பட்டன. விழாக்களில் அறிஞர் பெருமக்களின் உரைகளும் கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெற்றன. நாவலர் விழா 2004 ஆம் ஆண்டும், ஆதித்தனார் விழாவும், கிருபானந்தவாரியார் விழாவும் 2005 ஆம் ஆண்டும், சுவாமி விபுலானந்தர் விழா 2006 ஆம் ஆண்டும் நடைபெற்றன.

எழுத்தாளர் விழா

முதலாவது எழுத்தாளர் விழா 2001 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 6ஆம் 7ஆம் திகதிகளில் இரு நாள் விழாவாக நடைபெற்றது. அன்று முதல் ஆண்டுதோறும் நடாத்தப்பட்டு வரும் இந்த விழா இதுவரை மெல்பேண், சிட்னி,

கட்டவிழ்ப்பு

மேனாட்டு மங்கையர் உலகிலே
ஆடைக்குறைப்பு
உடலுக்கு விருதலை!

கோடைகாலம் வந்திட்டாலோ
கூட்டிலிருந்து தப்பும் பறவை பெய
உடம்பிலுக்கு ஓர் விருதலை!

அரைகுறை ஆடைகள் உறவாடி
மேனிகளின் வணப்புக்காட்டும்
சிற்றிடைகளோ உடைகண்டு நாயும்
சிற்றுடை அவசியமா?
முக்காலுக்கு மேல் தூறந்த மேனிக்கு எய
முறுமுறுக்கும் ஆடைகள்...

சிட்ருக்குவிக்குக் கட்டுப்பாடு இல்லை - இங்கு
கட்டும் உடைக்கும் அதில்லை.
கோடைகாலம் ஆடைக்கு விருதலை!

சூரியக் கதிரின் கண்களுமே
வெண்புறாக்களின் மென்மூடல் வணப்பில்
மயங்கிப் பித்தாகி
கரிய வுடலாக்கும் காம வெப்பத்தால்
ஆடைகளின் அலங்காரங்கள்
அணிந்திருக்கும் அலங்கோலங்கள்
புங்காவனக் காட்சியாகத் தோன்றும்
கீழைத்தேயக் கண்களுக்கு!

வாளிப்பான உடலிலே
ஆடைகளின் அதிகுறைப்பால்
கதிரவன் ஒளியும் வளியும்
தாராளமாக உள்ளே உலாவி வரும்
எங்கும் இல்லாத விருதலை!

மொனங் காக்கும் உடைதனில்
மேனாட்டில் பார்த்திடலாம்
மேனிகளை அளந்திடலாம்
அளவு நாடா வேண்டாம்!

-விக்னா பாக்கியநாதன்

(ஜேர்மனி)

(குரரத்து விழுவல்)

கன்பரா ஆகிய நகரங்களில் நடைபெற்றுள்ளது. இந்த வருடம் 14 ஆவது எழுத்தாளர் விழா நடைபெறுவள்ளது. எழுத்தாளர் திரு. லெ. முருகபூபதி அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த எழுத்தாளர் விழாவை, முதல் ஐந்து வருடங்களும் அவரே முதன்மை அமைப்பாளராகச் செயற்பட்டு முன்னெடுத்து வந்தார். 2006 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இதற்கெனத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட 'அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கியக் கலைச்சங்கம்' என்ற பதிவுசெய்யப்பட்ட அமைப்பின் பெயரால் எழுத்தாளர் விழா கொண்டு நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது.

'கலையும் இலக்கியமும் இனத்தின் கண்கள்' என்ற தொனிப் பொருளில் இடம்பெற்று வருகின்ற இந்த விழாவில் உலகின் பல பாகங்களிலும் இருந்தும் படைப்பாளிகள் அவ்வப்போது வந்து கலந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மூத்த எழுத்தாளர்கள் பலர் கலந்துகொண்டு தமது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துள்ளார்கள். வளர்ந்து வரும் படைப்பாளிகளுக்கொரு பயிற்சிக்களமாக இந்த விழா அமைந்திருக்கின்றது. எழுத்துலகிற்குச் சிலரை அறிமுகம் செய்து, புதிய எழுத்தாளர்களின் தோற்றத்திற்கான தூண்டுதல்களையும் இந்த விழா செய்திருக்கின்றது. பலரது நூல்களை வெளியிடுகின்ற பணியினையும் இந்த விழா முன்னெடுத்திருக்கின்றது.

சிறுவர் நிகழ்ச்சிகள், மாணவர் அரங்குகள் என்பவற்றை ஒழுங்கு செய்து இளையோரின் திறமைகளை வளர்த்தெடுக்கும் பணிகளிலும் எழுத்தாளர் விழா ஈடுபட்டு வருகின்றது. ஆண்டுதோறும், எழுத்தாளர் விழாவினை நடாத்துவதுடன் மட்டுமன்றி, தாயகங்களைப் பிரிந்து புலம்பெயர்ந்து வாழ்கின்ற எழுத்தாளர்களை, சிறப்பாக அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்கின்ற படைப்பாளிகளை ஒருங்கிணைக்கும் பணியிலும், அவர்களுக்கிடையிலான ஒன்றுகூடல்களையும், கலந்துரையாடல்களையும் ஒழுங்கு செய்வதிலும் எழுத்தாளர் விழாவுக்காகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அவுஸ்திரேலிய கலை இலக்கியச் சங்கம் ஈடுபட்டு வருகின்றது.

தமிழ்க் கல்வி

சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் தமிழ்ப்பாடசாலைகள் பெரும்பாலும் எல்லா மாநிலங்களிலும் நடாத்தப்படுகின்றன. பாலர் வகுப்பிலிருந்து பன்னிரண்டாம் வகுப்புவரை தமிழ்மொழி பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றது. சங்கங்களின் சார்பாகவும், தனிப்பட்டவர்கள் சார்பாகவும் இத்தகைய பாடசாலைகள் நடாத்தப்படுகின்றன. அவ்வாறு நமது பிள்ளைகளுக்கு நமது மொழியை நாம் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு இங்குள்ள மாநில அரசாங்கங்கள் படிக்கும் பிள்ளைகளின் தொகைக்கேற்ப மானிய உதவித்தொகையை வழங்குகின்றன. அதேவேளை அமைப்புக்களாலும், பாடசாலைகளாலும் நிகழ்ச்சிகள், விழாக்கள் என்பன நடாத்தப்பட்டு பாடசாலைகளை நிர்வகிப்பதற்கான மேலதிக நிதித்தேவை ஈடுசெய்யப்படுகின்றது. ஏற்கனவே இலங்கையில் ஆசிரியத் தொழிலில் அனுபவம் மிக்கவர்களே பெரும்பாலும் இங்குள்ள தமிழ்ப்பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களாயுள்ளனர்.

சிட்னியைத் தலைநகராகக்கொண்ட நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில் 1987 ஆம் ஆண்டில் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. ஹோம்புஸ், வென்வேத் வில், மவுண்ட்நாயிர், ஈஸ்ந்வுட் ஆகிய இடங்களில் தமிழ்க்கல்வி நிலையம் என்ற பெயரிலும், ஓபண் என்ற இடத்தில் தமிழ் ஆலயம் என்ற பெயரிலும் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் நடைபெறுகின்றன.

விக்ரோறிய மாநிலத்தில் ஈழத்தமிழ்ச்சங்கம் 1979 ஆம் ஆண்டிலேயே தமிழ்ப் பாடசாலையை ஆரம்பித்துவிட்டது. இப்பொழுது ஏழு தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நடாத்துகின்றது. இந்தப் பாடசாலைகளை நிர்வகிப்பதற்கென்று பாடசாலைகள் கூட்டமைப்பு என்ற அமைப்பை உருவாக்கியுள்ளது.

மற்றும், பாரதிபள்ளி என்ற அமைப்பின் கீழ் நான்கு தமிழ்ப் பாடசாலைகள் இயங்கி வருகின்றன. இவை தவிர விக்ரோறிய தமிழ் கலாசாரக்கழகம், மெல்பேண் தமிழ்ச்சங்கம் என்பனவும் தமிழ்ப்பாடசாலைகளை அண்மைக்

நாளைய நமது சந்ததிகள் மொழியாவும் இனத்தாவும் அநாதைகளாக ஆகிவிடக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. எண்ணிப் பார்க்கும் போது இதயம் கனக்கிறது.

காலம் வரை சில வருடங்கள் நடாத்தி வந்தன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சூயீன்ஸ்லாந்து மாநிலத்தில் பிறிஸ்பன் தமிழ்ப்பள்ளி மூன்று இடங்களில் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நடாத்திவருகின்றது. தலைநகர மாநிலமான கன்பராவில், தமிழ்ச்சங்கத்தின் இரண்டு தமிழ்ப்பள்ளிகளும், வள்ளுவர் தமிழ்ப்பள்ளி என்ற தனியார் பாடசாலையும் உள்ளன. மேற்கு அவுஸ்திரேலிய தமிழ்ச்சங்கம் பேர்த்தில் இரண்டு தமிழ்ப்பள்ளிகளை நடாத்துகின்றது. தெற்கு அவுஸ்திரேலிய மாநிலத்தில் இலங்கைத் தமிழ்ச்சங்கத்தினால் அடிமைட்டில் தமிழ்ப்பாடசாலை நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது. வடமாநிலமான டார்வினில் உள்ள தமிழ்ப்பள்ளி 1986ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டதாகும். அவுஸ்திரேலிய மாநிலங்களில் ஒன்றான தஸ்மேனியா ஒரு தீவு. தமிழ்ப்பாடசாலைகள் நடாத்தப்படும் அளவுக்குப் போதிய தமிழர்கள் அங்கு இல்லை.

விக்ரோறிய ஈழத்தமிழ்ச் சங்கத்தின் முனைப்பான முயற்சியின் பலனாக பல்கலைக்கழகப் புகழகப் பரீட்சையிலே, அதாவது பன்னிரண்டாவது ஆண்டு இறுதிப் பரீட்சையிலே தமிழ் மொழியையும் ஒரு பாடமாக எடுப்பதற்கான அங்கீகாரத்தினை விக்ரோறிய மாநில அரசாங்கம் 1995ஆம் ஆண்டு வழங்கியது. இரண்டு வருடங்களுக்குப் பின்னர் நியூ சவுத்வேல்ஸ் மாநில அரசாங்கத்தின் அனுமதி அங்குள்ள தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற்றது. இவற்றின் பலனாக, விக்ரோறியாவில் 1998 ஆம் ஆண்டிலிருந்தும், நியூசவுத்வேல்ஸில் 1999 இலிருந்தும் கணிசமான அளவு மாணவர்கள் ஆண்டுதோறும் தமிழ் மொழிப் பரீட்சையினை எடுத்து வருகின்றனர். பன்னிரண்டாம் வகுப்பு இறுதித் தேர்வில் தாய்மொழியை ஒரு பாடமாக எடுத்துக்கொள்ளும் மாணவர்களுக்கு, அவர்கள் பெறுகின்ற புள்ளிகளுக்கு மேலதிகமாக பத்துச்சதவீத சலுகைப் புள்ளிகளும் வழங்கப்படுகின்ற திட்டத்தின்கீழ், தமிழ்மொழியை ஒரு பாடமாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் மாணவர்களுக்கும் அந்தச் சலுகைப் புள்ளிகளும் வெகுமதியாக வழங்கப்படுவதால் சிறந்த பெறுபேறுகள் கிடைப்பதற்கும், பல்கலைக் கழகங்களில் உயர்ந்த துறைகளுக்குத் தெரிவுசெய்யப்படுவதற்கும் வாய்ப்பாக அமைகின்றது.

அத்துடன் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் இளம் தலைமுறையினருக்குத் தமிழ் மொழியில் ஆர்வமும், ஆற்றலும் உண்டாவதற்கு மிகப்பெரிய உந்துசக்தியாகவும் இந்த ஏற்பாடு விளங்குகின்றது.

தமிழ் நூலகங்கள்:

தொழில்முறை நூலகர்களான, கலாநிதி முருகர் குணசிங்கம், கலாநிதி.இ.வே. பாக்கியநாதன் ஆகியோரின் முயற்சியால் 1991 ஆம் ஆண்டு சிட்னி தமிழ் தகவல் நிலையம் என்ற பெயரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, பின்னர் சிட்னி தமிழ்அறிவகம் என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்ட தமிழ் நூலகம் நல்லமுறையில் இயங்கி வருகின்றது. வாரத்தில் நான்கு நாட்கள் திறந்திருக்கும் இந்த நூலகத்தில் இலங்கை, இந்தியப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள். நூல்கள், நாவல்கள், சிறுவர் நூல்கள் என்பன உள்ளன. தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவினரின் சிட்னிக்கிளையினால் லிட்கம் என்ற இடத்தில் தமிழர் நடுவக நூலகம் அமைக்கப்பட்டது. சிட்னி முருகன் கோயிலில் இன்னுமொரு நூலகம் பேணப்பட்டு வருகின்றது.

விக்ரோறியாவில் தனியானதொரு தமிழ் நூலகம் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் அமைக்கப்பட்டது. வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்ட வீடு ஒன்றில் மிகவும் நல்லமுறையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அந்த நூலகத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவதில் ஏற்பட்ட பல்வேறு சிரமங்களால் அது கைவிடப்பட்டது. மருத்துவர். பொன் சத்தியநாதன் அவர்களின் முயற்சியால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட இன்னுமொரு நூலகமும் காலப்போக்கில் செயலிழந்து போயிற்று. பாரதி பள்ளி நடாத்தும் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் இரண்டில் நூலகங்களை அமைத்து ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கான உசாத்துணை நூல்களையும், மாணவர்களுக்கான பிற நூல்களையும் இடம்பெறச் செய்துள்ளது.

கன்பராவில் மூத்தபிரசைகள் சங்கத்தினரால் 1999ஆம் ஆண்டில் 'கன்பரா தமிழர் ஏடகம்' என்ற பெயரில் தொடங்கப்பட்ட நூல் நிலையத்தில் ஏறத்தாழ ஆயிரம் நூல்கள் உள்ளன.

இவைதவிர நியூசவுத்வேல்ஸ், விக்ரோறியா, சூயீன்ஸ்லாந்து, தென்னவுஸ்திரேலியா, மேற்கு அவுஸ்திரேலியா ஆகிய மாநிலங்களில் சில அமைப்புக்களும், தனிப்பட்ட பிரமுகர்

களும் மேற்கொண்ட முயற்சிகளினால் நகர நூலகங்களிலும், சில உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் பொது நூலகங்களிலும் தமிழ் நூல்கள் கிடைக்கப்பெறுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அங்கெல்லாம் ஏராளமான தமிழ் நூல்கள் உள்ளன.

மேலும், விரும்பிய நூலை விலைக்குப் பெற்றுக்கொடுப்பதற்கான செயற்பாடுகளில் 'வண்ணம்' என்ற பெயரில் இயங்கும் அமைப்பு ஒன்று ஈடுபட்டுள்ளது. அவர்களிடம் ஏராளமான தமிழ் நூல்கள் விற்பனைக்கு உள்ளன. கைவசம் இல்லாத நூல்களையும் தருவித்துக் கொடுப்பார்கள். உடனடி வெளியீட்டுக்கு உகந்தவகையில் விரைவான நூற்பதிப்பு வேலைகளையும் செய்கிறார்கள்.

எனவே, வாசிப்பதற்குத் தமிழ் நூல்கள் இல்லை என்ற குறைபாடு பொதுவாக இங்கு இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆனால் ஆர்வத்துடன் வாசிப்பவர்கள் குறைவு. நூலகங்களைப் பயன்படுத்துவோரும் மிகக் குறைவு எனலாம்.

கலை முயற்சிகள்: (நாடகம்)

கலை முயற்சிகளைப் பொறுத்தளவில் வாய்ப்பாட்டு, பரதநாட்டியம், மிருதங்கம், வயலின் முதலிய நுண்கலைகளில் பாண்டித்தியம் மிக்கவர்களும், பயிற்சியுடையவர்களும் எண்ணிக்கை சொல்ல இயலாத அளவில் இங்கே உள்ளார்கள். இந்தக் கலைகளைப் பயிற்றுவிப்பவர்கள் கலைக்காக மட்டுமன்றி, வர்த்தக நோக்கிலும் பொருளீட்டும் தொழிலாகவே நாடாத்துகின்றார்கள். எண்ணிக்கையில் அதிகம் என்பதால் அவற்றையெல்லாம் இக்கட்டுரையில் அடக்குதல் இயலாததாகும். எனவே, வர்த்தக நோக்கமற்ற, தன்னிச்சையான, கலைமுயற்சிகளை மட்டும் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமென நினைக்கின்றேன்.

இலங்கையில் பிரபல்யமாகவிருந்த நாடகக்கலைஞர்கள் பலர் இங்கும் நாடகக் கலை வளர்ச்சிக்குப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கு நாடகக் கலையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களின் பட்டியல் மிகவும் நீளமானது. சிலரது பெயர்களையாவது குறிப்பிடுதல் அவசியமானது. அண்ணாவியார் இளைய பத்மநாதன், மாவை நித்தியானந்தன். மருத்துவர் ஜெயமோகன், எஸ்.பொ., கலாமணி, மனோகரன், விக்டர் சதா, க.பாலேந்திரா,

பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசா, செ.பாஸ்கரன், அ.சந்திசகாசன், சிசு நாகேந்திரன், சிறிபாலன், யாழ். எஸ் பாஸ்கர், ந.கருணாகரன், எட்வேட் அருள்நேசதாசன், எட்வேட் மரியதாசன், கண்ணன் சண்முகசுந்தரம், கௌரிகாந்தன், கதிராமத்தம்பி, சண்முகார், தயாளன், சூசராசா, அல்லமதேவன், சபார் நானா, கோகிலா மகேந்திரன், ஆறுமுகம் வித்தியானந்தன், மல்லிகா மனோகரன், தேவி இராசேந்திரம், சிறீ நந்தகுமார், நிர்மலன் சிவா, பவளம் சபேசன், முல்லை சிவா, முல்லை கிருஸ்ணமூர்த்தி, செல்வராசா, சாந்தன், தயாளன், ஜெயராம் ஜெகதீசன் முதலியோர் நாடகத்தயாரிப்பிலும், நடிப்பிலும் ஈடுபட்டுள்ளார்கள்.

அண்ணாவியார் இளைய பத்மநாதன், 'ஒரு பயணத்தின் கதை', 'காத்தவராயன் கூத்து', 'யாழ்ப்பாடி', 'செஞ்சோற்றுக்கடன்', 'தனு (பீஸ்மர்பற்றிய கதை)', 'அற்றைத் திங்கள்(பாரியின் கதை)' ஆகிய நாடகக் கூத்துக்களைச் சிட்னியிலும், மெல்பேனிலும் அரங்கேற்றியுள்ளார். சில கூத்துக்களில் பிரதான பாத்திரங்களில் அவர் நடித்தும் இருக்கின்றார். மேலும் அண்ணாவியார் அவர்கள் இங்கு நாடகப்பயிற்சிப் பட்டறைகளையும் நடாத்தியுள்ளார்.

சிட்னியில் சிலவருடங்கள் வாழ்ந்திருந்த யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு கலாமணி 'பூத்தம்பி' நாடகத்தை சிட்னி 1999 இல் ஹோம்புஸ் தமிழ்ப்பாடசாலை நிதியுதவி நிகழ்ச்சியிலும், 2001இல், மெல்பேனில் எழுத்தாளர் விழாவிலும் அரங்கேற்றினார். மேலும், 2001 ஆம் ஆண்டு சிட்னியில் நடைபெற்ற கோடை விழா அரங்கேற்றப்பட்ட 'பாஞ்சாலி சபதம்', அதே ஆண்டு சிட்னி சைவமன்றத்தின் கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில் மேடையேற்றப்பட்ட 'சத்தியவான் சாவித்திரி' ஆகிய இசை நாடகங்களையும் திரு. கலாமணி அண்ணாவியாராக நெறிப்படுத்தியுள்ளார்.

1997இலும், 1998இலும் ஆறையே சிட்னி சைவமன்றத்தின் கலைவிழாவிலும், கோடை விழாவிலும் திரு.மனோகரனின் நெறியாள்கையில் 'அரிச்சந்திர மயான காண்டம்' நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது.

1987ஆம் ஆண்டு மருத்துவர் பொன். சத்தியநாதன் எழுதி, நடித்த நாடகம்

‘அப்பவே சொன்னான்’. அதே காலப்பகுதியில் கண்ணன் சண்முகசுந்தரம் ‘ஈடுவைத்த வீடு’, ‘சொன்னதைச் செய்வேன்’, ரேணுகா சிவ குமாரன் எழுதிய ‘சம்சாரி சாமியாராகிறார்’, ஆகிய நாடகங்களைத் தயாரித்து மேடையேற்றினார். மேலும், ‘பரிசளிப்பு’, ‘அம்மா அம்மா’, ‘அப்பா அப்பா (தாள லயம்)’, ‘உங்களை விட்டால்’, ‘வில்லங்கம்’, அருண் விஜயராணி எழுதி, இயக்கிய ‘பொறுப்புக்கள் புரிகின்றன’ ஆகிய நாடகங்களையும் கண்ணன் தயாரித்து, நடத்தும் உள்ளார்.

1989 - 1993 ஆண்டு காலப்பகுதியில் மெல்பேண் கலை வட்டம் நாடக முயற்சிகளில் மிகவும் முனைப்பாக ஈடுபட்டது. மாவை நித்தியானந்தனின் ‘கண்டம் மாறியவர்கள்’, ‘அம்மா அம்மா’, ‘பரிசளிப்பு’, ‘ஐயா எலக்சன் கேட்கிறார்’ ‘தொலைபேசி மான்மியம்’ ஆகிய நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன.

1989 ஆம் ஆண்டு விக்ரோறியாவில், மூறாபின் என்ற இடத்தில் இயங்கிவந்த இளந்தென்றல் கலை மன்றத்தினரால், கலைமகள் விழா நடாத்தப்பட்டது. அவ்விழாவில் மன்றத்து உறுப்பினர்களால் ‘கலையும் கண்ணீரும்’ என்ற நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது. 1991 ஆம் ஆண்டு அதே மன்றத்தினர் முல்லை மணியின் ‘பண்டார வன்னியன்’ வரலாற்றுநாடகத்தை மெல்பேணிலும், 1993 ஆம் ஆண்டு பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசாவின் நெறியாள்கையில் சிட்னியிலும் அரங்கேற்றினர்.

1992 தைமாதம் மெல்பேணில் இளம் தென்றல் கலை மன்றத்தினர் நடாத்திய பொங்கல் விழாவில் பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசா எழுதி, இயக்கிய ‘மாவீரன் எல்லாளன்’ என்ற வரலாற்று நாடகமும் ‘மெல்பேண் கந்தையா’ என்ற நகைச்சுவை நாடகமும் மேடையேற்றப்பட்டன. மாவீரன் எல்லாளன் என்ற நாடகத்தில் அவரே எல்லாளனாக நடத்திருந்தார்.

1993ஆம் ஆண்டு, முதுபெரும் எழுத்தாளர். எஸ்.பொ. அவர்களின் ‘வலை’ என்ற நாடகத்தை பாடும்மீன் சு. ஸ்ரீகந்தராசா நெறியாள்கை செய்து அரங்கேற்றியுள்ளார். 1994 ஆம் ஆண்டு, ‘கன்னிமனம்’ சமூக நாடகம், ‘அப்படியோ சங்கதி’ தாளைய நாடகம் என்பன வற்றையும் எழுதி, நெறியாள்கை செய்து மெல்பேணில் மேடையேற்றியுள்ளார்.

1993ஆம் ஆண்டு, விக்ரோறிய இலங்கைத்

தமிழ்ச்சங்கத்தின் ‘முத்தமிழ் விழாவில்’ கதிராமத்தம்பியின் ‘எந்தையும் தாயும்’ என்ற நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது.

சிட்னியில். ஈழத்தமிழர் கழகம் 1990 இல் ‘மெழுகுவர்த்தி’ என்ற நாடகத்தையும், 1997 ஆம் ஆண்டு ‘பம்மாத்து’ என்ற நாடகத்தையும் அரங்கேற்றியது. மெழுகுவர்த்தி நாடகத்தை விக்ரர் சதா எழுதி நெறிப்படுத்தியிருந்தார். சிட்னியில் செ.பாஸ்கரன் பல நாடகங்களை எழுதியும், இயக்கியும், நடத்தும் மேடையேற்றியுள்ளார். அவற்றில். 1991இல் சிட்னிகிறிக்கெற் கழகத்தின் சார்பில் மேடையேற்றப்பட்ட ‘இப்படியும் மனிதர்கள்’, 2003இல் அரங்கக்கலைகள் சக இலக்கியப் பவரின் சார்பில் ‘எல்லாப்பக்கமும் வாசல்’ (2003), அபசரம் (2004), மற்றும் 2003 இலும் 2004 இலும் அவுஸ்திரேலிய தமிழ் ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தொடரத்தின் நிகழ்ச்சிகளுக்காக, முறையே ‘எல்லாப் பக்கமும் வாசல்’, ‘உண்ணாண நான் ஊருக்குப் போறன்’, சுவாமியே சரணம் ஐயப்பா சார்பில் ‘சுழலும் சில மனிதர்கள்’(2005), சிட்னி தமிழ் அறிவகத்திற்காக ‘திருந்தாத ஜென் மங்கள்’(2012), யாழ் பல்கலைக்கழக பழைய மாணவர்களின் நிகழ்ச்சிக்காக ‘துயரத்தின் சிரிப்பு’(2012) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். யாழ் பல்கலைக்கழகப் பழைய மாணவர்களின் நிகழ்ச்சிக்காக 2013 இல் கோகிலா மகேந்திரன் எழுதி நெறியாழ்கை செய்த ‘சேவல் கூவும்’ என்ற நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது.

சிட்னியில் நாடகக் கலைக்குக் காத்திரமான பங்களிப்பை, அரங்கக் கலைகள் சக இலக்கியப் பவர் என்ற அமைப்பு வழங்கியிருக்கின்றது. இந்த அமைப்பு 1992இல் எஸ்.பொ.வும் அ.சந்திரகாசனும் இணைந்து அளித்த ‘ஈடு’ என்ற நாடகத்தை அரங்கேற்றியது. 1993இல் மகாகவியின் ‘புதியதொரு வீடு’ கலைக்கோலங்கள் நிகழ்ச்சியில் அரங்கேறியது. அ.சந்திரகாசன் நெறிப்படுத்தியிருந்தார். இந்த அமைப்பின் சார்பில் அவைக்காற்றுக்கழகம் 1996 இல் நடாத்திய நாடக விழாவில், மழை, மன்னிக்கவும், சம்பந்தம், பாரத தர்மம், துன்பக்கேணியிலே ஆகிய ஐந்த நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. இந்த ஐந்து நாடகங்களையும் க.பாலேந்திரா நெறியாள்கை செய்திருந்தார். அரங்கக் கலைகள் சக

இலக்கியப்பவர் 1999, 2001, 2003, 2004 ஆகிய ஆண்டுகளில் நாடக விழாக்களை நடாத்தியது. அந்த நாடக விழாக்களில் அண்ணாவிடார் இளைய பத்மநாதனின் 'ஒரு பயணத்தின் கதை', 'இசைக்கோலம்', நா.சுந்தரலிங்கம் வழங்கிய அன்ரன் செக்கோவின் 'இரு துயரங்கள்', கௌரிகாந்தனின் 'வானம் வசப்படும்', அ.சந்திரகாசனின் 'வேரைத்தேடி', 'ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை', 'மீண்டும் வேதாளம்', மாவை நித்தியானந்தன் எழுதிய :அவசரக்காரர்கள்', காந்தி மக்கன் ரையரின் 'சாரம்' ஆகிய நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. 2005இல் சிட்னி தமிழ் அறிவகத்தின் சார்பில் ஜெய்ராம் ஜெகத்சன் எழுதி இயக்கிய 'ஆரொடு நோகேன்' என்ற நாடகம் அரங்கேறியது.

2010ஆம் ஆண்டு, யாழ் திருமறைக் கலாமன்றத்தின் அவுஸ்திரேலியக் கிளையினர் "கடன்பட்டார் நெஞ்சம்" என்ற தென்மோடி நாட்டுக்கூத்தினை அரங்கேற்றினர். 30 இற்கும் மேற்பட்ட பஸ்துறைக் கலைஞர்களின் பங்களிப்புடன் நவீன தொழில்நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தி இந்தக்கூத்து அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது. பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசா இந்தக் கூத்தினை அண்ணாவிடாராக, நெறியாள்கை செய்திருந்தார்.

சிட்னியில் வசிக்கும் மருத்துவர் ஜெயமோகன், 2004 ஆண்டிலிருந்து பல வருடங்களாக 'லாபிங் கோ லாபிங்' என்ற பெயரில் ஒரே மேடையில் நான்கு அல்லது ஐந்து நாடகங்களை அரங்கேற்றி வருகின்றார். அவ்வாறு இதுவரை ஏழு தடவைகள் 30 இற்கும் அதிகமான நாடகங்களைத் தயாரித்தளித்திருக்கும் மருத்துவர் ஜெயமோகன் சிட்னி, மெல்பேன், பிறிஸ்பன், கன்பரா ஆகிய இடங்களில் அவற்றை மேடையேற்றியுள்ளார். அனுமதிச் சீட்டுக்கள் விற்பனைசெய்யப்பட்டு நடாத்தப்படும் இந்த நாடக நிகழ்ச்சியின் மூலம் சேகரிக்கப்படும் பணம் அத்தியாவசியத்தேவைகளுக்காக அல்லப்படும் மக்களுக்குப் புனர்வாழ்வளிக்கும் நோக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

எதிர்காலம் சூருண்டு யோகுவா?

அவுஸ்திரேலியாவில் முன்னெடுக்கப்பட்ட கலை முயற்சிகள் பற்றி இந்தக் கட்டுரையில் இடம்பெற்றுள்ள தகவல்கள் இயலுமானவரை சேகரிக்கப்பட்டவையே. இன்னும் எத்தனையோ

நிகழ்வுகள், எத்தனையோ கலைஞர்கள் பற்றிய தகவல்கள் சேகரிப்பிற்கு எட்டாமலும், தவறியும் இருப்பதற்கு நிறையவே வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. அவையெல்லாம் பதிவு செய்யப்படவேண்டும். அதற்கான முயற்சி எடுக்கப்படும்.

இன்றைய நிலை இப்படியிருந்தாலும் நாளை என்ன நடைபெறப்போகின்றது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது நெஞ்சமெல்லாம் புண்ணாக வலிக்கின்றது. தமிழ் உள்ளம் வெந்து துடிக்கிறது.

அவுஸ்திரேலியாவிலே கடந்த பல வருடங்கள், சிறப்பாக 1990 இலிருந்து - 2010 ஆண்டுவரையான காலப்பகுதியில் மேலோங்கிப் பிரகாசித்த தமிழ் உணர்வு சூப்பொழுது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மங்கிக்கொண்டே வருகின்றது. தமிழ் மொழி, தமிழ் இலக்கியம், பண்பாடு சம்பந்தமானவையெல்லாம் மக்களிடையே குறைந்தகொண்டு வருகின்றது என்றே சிறவேண்டியுள்ளது. மேலைத்தேய கலாசாரத்தில் கலந்துவிடும் தன்மையும், தமிழ் என்றால், சினிமாத் தனமான நிகழ்ச்சிகளையும், சினிமா, தொலைக்காட்சி என்பவற்றையுமே விரும்புகின்ற நிலைமையும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டு வருவதை உணரமுடிகிறது.

இப்போதெல்லாம் தமிழ் மொழியில் தமிழர்களுக்கு ஆர்வம் குறைந்த வருகின்றது. எத்தனையோ பெருமக்கள் எடுத்த முயற்சி யெல்லாம் வீணாகிப்போகுமோ என்று இதயம் கனக்கிறது.

அடுத்த தலைமுறைக்குத் தமிழ்மொழியை எடுத்துச் செல்லவேண்டுமே என்கின்ற பொறுப்பும் கவலையும் சிலருக்கு மட்டுமே இருக்கிறது.

தமிழராய்ப் பிறந்து தமிழராய் வளர்ந்து தமிழராய் வாழ்ந்து வருபவர்கள் சிலர்.

தமிழராய்ப் பிறந்து தமிழராய் வளர்ந்து, தமிழ் மொழியைத் துறந்து, தமிழர் என்பதையும் மறந்து வாழ்ந்த வருபவர்கள் பலர். தமிழராய்ப் பிறந்த தங்கள் குழந்தைகளை தாய் மொழியைப் புரியாதவர்களாக, தங்கள் இனத்தை அறியாதவர்களாக, தமிழ்ப் பண்பாடுகள் தெரியாதவர்களாக வளர்த்து வருபவர்களோ இன்னும் பலர். நாளை நமது சந்ததிகள் மொழியாலும் இனத்தாலும் அநாதைகளாக ஆகிவிடக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. எண்ணிப் பார்க்கும் போது இதயம் கனக்கிறது.

விழுதுகள் உள்ள உராய்...

நோய் இல்லா மேனி வேண்டும்
அய்யன் வேண்டிநிற்க...
அய்யன் முருகா நீ எனக்கு
மகனாய் வரின்
வரம்பேறு வேண்டுகமோ உலகில்
அம்மா உருகி நிற்கிறாள்
அவள் சுற்றிய அரசமரத்து
வேருக்கும் வரலாறு இருந்தது அன்று...

விழுது கட்டி வாழ்ந்து நின்ற
உறவுக்கு மத்தியில்
மகன் என்று நானும் வளர்ந்து
நின்றேன் பெருமகனாக...

காலடி மண்ணிற்குள்ளும் சொந்தம்
வாழ்த்த வரலாறு இருந்தது.
அம்மி மிதித்து வாழ்வந்த
மனைவி
கின்னாரின் மகன் அல்லது
கூந்த மண்ணின் மகன் என
ஐயரும் ஐயம் வளர்த்தார்
மந்திரம் சொன்னார்.
மண்ணின் மக்களின் வேரடி
நிலத்து மண்ணும் மணத்தது...

மாலை உதிர்ந்து
தன் மண்ணில் வீழ்ந்தாலும்...
வாழைத்தட நாளும்...
மண்ணிற்கு உரிமை சேர்த்து
நானும் மணப்பேன் என்றது.

என் குருதி வழி வந்த என்
பிள்ளையின் வேர் எது?
அவன் உறவு எங்குள்ளது?

பொய்யரில்...
சுயர் சொனிக்கில்...
வேர் ஆழ விழ்ந்தது
கெலி புயலென வர...
பிடுங்கி எறியப்பட்டோம்...

விழுதுகள் எங்கே?
மொழி தெரியா...
மண்ணின் வரலாறு தெரியாத
உலகின் மூலையில்
என் மகன் அநாதையாய்...
என் பிரிய ஆண்டவனே
சொல்... என் மகன்
வேர் பிடித்து வாழவேண்டும்
விழுதுகள் உள்ள உன்
இன்று சொல் பார்ப்போம்.

-முல்லை அமுதன் (வண்டன்)

(ஞானம்-74-ஜூலை 2006)

சுதந்திர அடிமை

உராசுதேவன்

(அவுஸ்திரேலியா)

“டொமினிக்” கும் “குளோத்” தும் இன்று தேசியதின விழாக்கொண்டாட்டங்களில் கலந்து கொள்ளப் போகின்றார்கள். நீதான் முழு வேலையையும் தனியாகச் செய்யவேண்டும்” என்று குசினிக்குள் வந்து எனது முதலாளி தனது மொழியில் கூறியதைக்கேட்டு, மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் புரிந்துகொண்டு இலேசாகத் தலையாட்டிச் சம்மதிக்கும் எனது மனதுள் எரிமலை. மூவரின் வேலையை எவ்வாறு தனியே செய்து முடிக்கப்போகின்றேன் என்று எண்ணும்போதே என்னை அறியாத ஒரு தளர்வுணர்ச்சி என்னுள் பிரவாகமெடுப்பதை உணரமுடிகின்றது. எரிமலையாய்க் குமுறும் எனது கோபவுணர்ச்சி என்னுள் என்னைச் சித்திரவதை செய்வதையும், விரும்பியோ விரும்பாமலோ எனது உணர்ச்சிக்கு நானே பலியாவதையும் எண்ணும்போது எனக்குத் திடீரென்று சிரிப்பு வருகின்றது. சிரிப்பு என்ற சொல்லுக்கு எல்லா மொழியிலுமுள்ள அர்த்தங்களைச் சிதைத்து, இன்னொரு அர்த்தத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் இச்சிரிப்பில் எனது ஆழ்மன உணர்வுகள் விழிப்புறுவதுபோல் உணர்ந்துகொண்டு மீண்டும் சிரிக்கிறேன்.

மூன்று வருடமாக நான் வேலை செய்யும் இந்தப் பிரஞ்சு “ரெஸ்ரோறன்ட்”ல் என்னைப்போலவே ஏற்கெனவே பல தமிழர்கள் வந்து சிறிது காலம் வேலை செய்து விட்டுப் போனதாகவும், எல்லோருமே நல்லவர்களென்றும், ஆனால் திடீரென்று கோபப்படுவார்கள் என்றும் “டொமினிக்” சொல்லக் கேட்பேன். அவன் தனது மொழியில் அடிக்கடி ஏதோ சொல்லி என்னைப் பார்த்து மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து சிரிக்கும்போது, எனக்குக்கூட அவன்மீது வெறுப்புண்டாகும்.

இவன் கெட்டவன் என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொள்வேன். பின்னர் என்னுடன் வேலை செய்யும் அவன் எனக்கு ஆதரவு காட்டும்போது, எனக்குப் புரியாத விடயங்களை சைகைகளால் விளக்கும்போது, இவன் நல்லவன் என்று எண்ணிக் கொள்வேன். அநேகமாக இவன் பேசுவது எனக்குப் புரிவதில்லை. “குளோத்” தைப் பொறுத்தவரையிலும் என்னைத் தனது முதலாவது எதிரியாகவே எண்ணுகின்றான். முதலாளி எனக்குச் சொல்லும் வேலைகளை வேலைநேரம் முடிந்த பின்னர்கூட நின்று

இன்று யூலை 14-ம் திகதி சுதந்திரத்தைச் சுதந்திரமாய்ப் பெற்ற பிரஞ்சு மக்களின் சுதந்திரதினவிழா வாணவேடிக்கைகளை, எச்சில் கோப்பை கழுவிக்கொண்டு ஒரு குசினியின் பின்புறத்தில் நிற்கும் என்னால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லையெனினும் வெக்கை நிறைந்த இக்குசினியின் அடியில் நிற்கும் எனது வியர்வைத்துளிகளை வெளியில் கேட்கும் வெடிச்சத்தம் பரிசுசிக்கின்றது. பாதிநாளை நித்திரையிலும் மீதி நாளை கரட் சீவுவதற்கும் சலாட் இலை கழுவுவதற்கும் கழித்துக்கொண்டிருக்கும் நான் ஒரு பட்டதாரித் தமிழன். தண்டிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையில் கூட குற்றவாளி என்பதையுணராமுக்கும் அளவிற்கு அறியாமையால் ஆளப்படும் நான் எனது சமூகத்தில் அறிவாளி.

செய்துவிட்டுப்போகும் என்னைப் போன்ற விசுவாசமான ஊழியனால் அவனும் பல மணிநேரம் நின்று வேலைசெய்ய நிர்ப்பந்திக் கப்பட்டான். அறைக்குத் திரும்பிப்போய்த்தான் என்ன பண்ணப்போகின்றேன். இங்கு நின்று வேலை செய்தாலாவது என்னை முதலாளி நீண்ட காலத்திற்கு வேலையில் வைத்திருப்பார் என்று எண்ணி என்னை நான் நியாயப்படுத்திக் கொள்வேன். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் இன்னொரு தொழிலாளியான குளோத்தை அவனின் நாளாந்த வாழ்க்கையிலே நான் இடைஞ்சலுக்கு உள்ளாக்கியிருக்கின்றேன் என்று ஆரம்பத்தில் அறியாதிருந்தபோதும், பின்னர் அறியவந்தபோது அலட்சியம் பண்ணி விட்டேன். அவன் எனது பகைவனாகிவிட்டான். இன்று சுதந்திரதின விழாவைக் கொண்டாடிக் கழிப்பதற்கு முதலாளியிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அவர்கள் போய்விட்டார்கள். அங்கீகரிக்கப்படாத தொழிலாளியாக வாரத்தில் ஆறுநாள் அடிப்படைச் சம்பளத்திற்கு மாடாய் உழைக்கும் நான் ஒரு மூலையில் வெந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

மூவரின் வேலையையும் தனியாகச் செய்யும்படி கேட்டபோது நான் ஏன் சம்மதித்தேன்? முடியாது என்று கூடச் சொல்லியிருக்கலாம் தானே?

எங்கோவிருந்து எனக்குப் புலப்படாதவோர் குருட்டுச் சக்தி என்னை ஓம் என்று சம்மதித்துத் தலையாட்டத் தூண்டியதை மெதுவாக உணர்கின்றேன்.

சிக்கல்கள் நிறைந்த சமூகச் சங்கிலியின் ஒரு வட்டமாக என்னை நான் இப்போது கண்டு கொள்ளமுடிகின்றது. தூரத்துநிர்ப்பந்தங்களால் துண்டிக்கப்பட்டிருக்கும் எனது சுய இயக்க

கண்ணியொன்றைப்போன்று கடமை நோக்கில் திசை திருப்பப்பட்டுள்ளதைக் கண்விழித்துப் பார்க்கிறேன்.

சமூகம் என்ற அமைப்பின் இறுக்கத்திலிருந்து தளர்ந்துவிடுபட்டு தனியொரு மனிதனாக என்னை ஏற்றுக்கொண்டு சிந்திக்கும் பட்சத்திலேயே, என்னை நான் சுலபமாக, சுதந்திரமாக அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது. வெளியுலகம் என்பதை நான் புறக்கணித்துவிட்டேனா? அல்லது வெளியுலகம் என்னைப் புறக்கணித்து விட்டதா? என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்கும் மனோநிலையிலிருந்து வெகுதூரத்தில் விலகி நிற்கின்றேனென்ற போதும், வெளியுலகிற்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் விரிசலின் காரணத்தை ஆராய்ந்து பார்க்க எண்ணுகின்றேன். மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது எனது நாகரீகம் என்று இறுமாப்புடன் எண்ணும் நான், எனது மூதாதையருக்கும் எனக்கும் உள்ள இடைவெளியைக்கண்டு அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்கின்றேன்.

இன்று யூலை 14-ம் திகதி சுதந்திரத்தைச் சுதந்திரமாய்ப் பெற்ற பிரஞ்சு மக்களின் சுதந்திரதினவிழா வாணவேடிக்கைகளை, எச்சில் கோப்பை கழுவிக்கொண்டு ஒரு குசினியின் பின்புறத்தில் நிற்கும் என்னால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லையெனினும் வெக்கை நிறைந்த இக்குசினியின் அடியில் நிற்கும் எனது வியர்வைத் துளிகளை வெளியில் கேட்கும் வெடிச்சத்தம் பரிசுசிக்கின்றது. பாதிநாளை நித்திரையிலும் மீதி நாளை கரட் சீவுவதற்கும் சலாட் இலை கழுவுவதற்கும் கழித்துக் கொண்டிருக்கும் நான் ஒரு பட்டதாரித் தமிழன். தண்டிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையில் கூட

குற்றவாளி என்பதையுணராமறுக்கும் அளவிற்கு அறியாமையால் ஆளப்படும் நான் எனது சமூகத்தில் அறிவாளி.

எந்தச் சமூக நியமங்களால் எனது சிந்தனை வரையறுக்கப்பட்டுத் துண்டிக்கப்பட்டதோ அதே சமூக நியமங்களின் மலட்டுத்தன்மை நிறைந்த எனது சிந்தனையை வளரும் இளம் சமூகத்தின் தலையில் திணிக்கும் நான் எனது முகமுடிக்குள் தவிக்கின்றேன்.

சுதந்திரம் என்பது, சுதந்திரமாய்ச் சிரித்துச் சுயநலம் மறுத்துச் சுதந்திரமாய்ச் செயற்படும் புத்திஜீவிகள் பெரும்பான்மையாயுள்ள சமூகங்கள் எல்லாவற்றிற்குமுள்ள பொதுச் சொத்தாகும்.

தடுமாறும் கணத்தில் தன்னையழித்து தன்னால் தன்னைப் புனரமைப்பது ஒரு சமூகம் முன்னேறும் வழியென்பதைப் புரிந்துகொள்ளாத என்னைப் போன்ற போலிகள், அறிஞர்கள் என்ற முகமுடிக்குள் அவதிப்பட்டுத் தானும் அழிந்து சமூகத்தையும் அழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுகொண்டிருக்கும்போது மாற்றுவழி எவ்வாறு தோன்றப்போகின்றது?

பட்டிமன்றம் நடாத்தும் பண்டிதர்கள், பேச்சுவன்மையால் கருத்துமழை பொழியும் கற்றறிந்தோர் கூட்டம், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் நிறைந்த எனது இனமும் நானும் இன்னுமேன் அறியாமையிலும் அடிமைத் தனத்திலும் உழல்கின்றோம்? இவர்களின் அறிவாற்றல் சமூகத்தை மாற்றியமைக்கும் அளவிற்குப் பலம் வாய்ந்ததில்லையா?

எத்தனையாயிரம் பட்டிமன்றங்கள் நடைபெற்று விட்டன. இதிகாசங்களிலும் புராணங்களிலும் எடுத்துக்காட்டுகளைக் காட்டி எத்தனையோ பேர் முழங்கினார்கள். சீதனம் வாங்காதே என்று சிரசில் அடித்துச் சொன்னார்கள். ஒவ்வொரு பட்டிமன்றத்திலும் ஒவ்வொருவன் உறுதி எடுத்திருந்தால்கூட இதுவரையும் பாதிச் சமூகத்திற்குமேல் திருந்தியிருக்கும் அத்தனையாயிரம் பட்டி மன்றங்கள் நடந்தேறிவிட்டன. அத்தனையாயிரம் பட்டிமன்றத் தலைவர்கள் சீதனம் வாங்குவது மானிட நாகரிகத்திற்கு முரணானது என்று தீர்ப்பளித்துவிட்டார்கள்.

சுதந்திரத்தைச் சூறையாடி விட்டவர்கள், சுயநலத்திற்காய்ச் சுதந்திரப் போராட்டம் ஆரம்பித்தவர்கள், இவற்றையெல்லாம் கண்டு

நிஜமாகவே சுதந்திரம் வேண்டுமென்று சூழ்கொட்டி நிற்பவர்கள், தன்னிடம் இருந்து தானே சுதந்திரம் பெறமுடியாதபோதும் நடப்பது நமது புரட்சி என்று பெருமிதத்தோடும், புளகாங்கிதத்தோடும், நாளை மலரும் புதிய சமூகத்தை அசிங்கப்படுத்த எண்ணுபவர்கள், இவையெல்லாவற்றிற்கும் மத்தியில் கோழைத் தனமாக விடுதலையடைந்து, ஒதுங்கி, ஒரு குசினியின் மூலையில் சர்வதேச மனித உரிமைகள் சாசனத்தைப் பிரகடனம் செய்த தேசத்தவர்கள் சுதந்திரம் கொண்டாடும் நாளில் நான் அடிமையாகச் சிதைக்கின்றேன்.

புரட்சியைத் தனது ஆழமான உணர்வுகளில் ஏற்படுத்தத் தவறிய எனது சமூகம் தனது முயற்சியில் ஒருவேளை தோற்றுவிடுமோ என்று எண்ணும்போது "ஏதோ" வொன்று நெஞ்சைப் பிழிகின்றது.

அசாத்தியங்களை அத்திவாரமாக ஏற்றுக் கொண்ட அறியாமை நியாயங்கள் சமூகத்தின் தலைவதியை தறிகெட்டுப்போகும் வகையில் தண்டிக்கும்போது விழித்தெழாத மனித உணர்வுகள் விடிவுக்குப் பாதை சொல்லும் நாதியற்றவை.

வெளியில் வெடிச்சத்தம் கேட்கின்றது. சுதந்திரம் வேண்டிப் போராடும் எனது சமூகத்தின் தூரத்துத் துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தத்திலும், இதோ எனக்கருகே சுதந்திரம் கொண்டாடுவதற்குக் கொளுத்தப்படும் வெடிச் சத்திலும் குழம்பிப்போய், கூரையும் சுவர்களும் அற்ற சிறையின் கைதியாய், உணர்ச்சிகளின் வீதியில் அநாதையாகக் கைவிடப்பட்டு, உண்மை எனும் குளிர்க்காற்றில் உடல் நடுங்க வரட்டுக் கௌரவப்படிசைகளுக்குள் ஒருங்கிக் போய் கற்பனைகளைப் பிச்சையாய்த் தேடிக்கொண்டிருக்கும் நான் யார்?

நிஜ உலகில் என்னை நிரந்தர நோயாளி யாக்கியது யார்?

பெற்றுப்போட்ட அன்றே தனது குறுகிய மனிதாபிமானமற்ற சிந்தனைகளை ஊட்டத் தொடங்கிய, பாடசாலை ஆசிரியையான, அவ்வாறு ஆசிரியையாயிருந்து பலரது சிந்தனையைப் பழுதடைய வைத்ததை ஏற்க மறுக்கும் எனது தாய், படித்துப் பட்டம் பெற்று, மேலைநாட்டுக், கீழைநாட்டுச் சரித்திர, அரசியல், சமூகப்பட பொருளாதாரத்தில்

பேரறிவு பெற்ற எனது தந்தை, என்னைப் பட்டதாரிப் பாமரனாக்கிய இவர்களைப் பொறுத்தவரையில், இவர்களும் பாமரர்களே என்று சொல்லுவதில் என்ன தவறிருக்கின்றது? ஆயிரம் சாதி புகட்டினாள் அன்னை. அடுத்த வீட்டில் சென்று தண்ணி குடியாதே - அவர்கள் சாதி குறைந்தவர்கள் என்று கூறிய எனது தந்தை. நல்லறிஞர்.

இவர்களைப் போன்ற ஆயிரமாயிரம் தாய் தந்தையர்களை, வேதனையில் விழிப்புறும் சுய உணர்வுள்ள எந்த மனிதனால் சமூகக் குற்றவாளிகள் என்று ஏற்றுக்கொள்ளாதிருக்க முடியும்.

கசப்பான, காயப்படுத்தும் இவ்வுண்மைகளைக் கோழைத்தனமின்றி என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதெனில், நானும் ஓர் சமூகக் குற்றவாளிதான் என்பதையுணர்கிறேன்.

விண்ணைப் பிளக்கும் வெடிச்சத்தம் என்னைப் பிளந்து எனது முகமூடிகளைச் சின்னாபின்னமாக்குகின்றது.

இப்போது நான் கிளாஸ் துடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். இவ்வேலை முடிந்தவுடன் சலாட் இலை கழுவவேண்டும் என்பது எனது முதலாளியின் கட்டளை. நிறைவேற்றாவிட்டால் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிடுவார்கள். என்னை வெளியே தள்ளிவிட்டால் வரப்போவது வேறு யார்? இன்னொரு தமிழன். தன் மொழிப்பற்று நிறைந்த எனது சகோதரன் ஒருவன் இந்நாட்டு மொழியில் “வேலையுண்டா ஐயா?” என்று மட்டும் கேட்கத் தெரிந்த துணிவில் மறுநாள் காலை எனது இடத்தை நிரப்பிக் கொள்வான்.

மகளுக்குச் சீதனம் கொடுக்கவேண்டும் என்பவர்கள், சகோதரிக்குச் சீதனம் கொடுக்க வேண்டும் என்பவர்கள், யார் எப்படிப் போனால் என்ன, வங்கியில் பணம் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுபவர்கள், எதைப் பற்றியும் உணர்ச்சியற்று பெரியவர்கள் (?) காட்டிய வழியில் வாழவேண்டும் என்று அடம் பிடிப்பவர்கள்

எமது சொந்த உள்ளங்கையைப் பார்ப்பதற்கு முகக்கண்ணாடி தேடும் நானும் இவர்களும் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முத்தது எமது நாகரிகம் என்று புளகாங்கிதம்

அடைந்து கொள்கின்றோம்.

அயல்வீட்டில் பொரிக்கும் மீன் வாசனையில் பழஞ்சோறு உண்ணும் புத்திஜீவிகள்.

வெளியில் வெடிச்சத்தம் ஓய்ந்து விட்டது.

எதேச்சை வெள்ளத்தால் எத்தி வீசப்பட்டுக் கரையில் வீழ்ந்து துடிக்கும் மீனைப்போல் நான் துடிக்கிறேன்.

உடல்வலியொருபுறம், உளவலியொருபுறம் - வாழ்வின் அவலங்களை நிஜங்களின் முகங்களிலே பார்க்க நேர்ந்த கசப்பு ஒருபுறம், நான் மணிக்கூட்டைப் பார்க்கிறேன்.

பன்னிரண்டு மணி முப்பது நிமிடம்.

கழுவுவதற்கு இன்னும் சில சமையல் பாத்திரங்கள் மீதியுள்ளன.

ஏதோவொரு முடிவுக்கு வந்தவனாய், ஆரம்பத்தில் தனியே வேலைசெய்யத் தூண்டிய ஆனாலும் வேறு விதமானவோர் குருட்டுச் சக்தியினால் உந்தப்பட்டு வேலை அங்கியை மாற்றிக்கொண்டு முன்னால் வருகின்றேன்.

உணவு பரிமாறும் ஓய்யாரக் கன்னியுடன் வம்பளந்து கொண்டிருந்த எனது முதலாளி “அதற்கிடையில் வேலைகளை முடித்து விட்டாயா?” என்று கேட்டுமுடிப்பதற்கு முன்னர் “நான் நாளையிலிருந்து வேலைக்கு வரமாட்டேன் நாளை காலையில் கணக்கைத் தீர்த்து சம்பளம் வாங்க வருவேன்” என்று கூறிவிட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திராமல் வெளியேறுகின்றேன்.

வெளியில் விழா முடிந்துவிட்டது. ஜனங்கள் கலைந்து போய் விட்டிருந்தார்கள். சுதந்திரம் பெற்ற மக்கள் சுதந்திரக் களிப்பில் தங்களை மறந்து நடத்திய குதூகலக் களியாட்டங்களைக் கண்ட மமதையில் செய்வன் நதியின் சிற்றலைகள் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றன.

கோடைகாலத்தின் இதமான குளிர் காற்றைச் சுவாசித்தவாறு, நாளையைப் பற்றிய நிஜங்களை இழந்து நான் அறையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

“நம்பிக்கையற்றுகள்” ஜரோப்பிய எழுத்தாளர் ஒன்றியம் 5.9.1988

அறிமுகம்

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெண்களின் இடம் மிக முக்கியமானது. ஆரம்பகாலம் தொட்டே பெண்களின் பங்களிப்பு பல்வேறு வடிவங்களில் இருந்து வந்து போதிலும், 1980களுக்குப் பிறகு வந்து சேர்ந்த பெண்ணியச் சிந்தனைகள் இலக்கியப் போக்கில் புதிய மாற்றங்களையும் புதிய பாதைகளையும் உருவாக்கின. 1980களில் பெண்ணியச் சிந்தனையின் வரவும் போரின் எழுச்சியும் சிறுகதைத் துறையிலும் பெண்களின் பங்களிப்பை ஆழமாக்கியது. 1990களின் பின்னர் ஈழச்சிறுகதைகள் இன்னொரு பரந்த தளத்தை எட்டியது. பொருளாதார ரீதியான புலம்பெயர்வு, நாட்டின் அவலங்களிலிருந்து தப்புவதற்கான வெளியேற்றம் புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் தோன்ற வழிசெய்திற்று. புலம்பெயர் இலக்கியங்களில் பெண்களின் பங்களிப்பு புதிய சூழலை இலக்கியத்தில் ஏற்படுத்தியது. கவிதை, சிறுகதை, நாவல், குறும்படம், புனைவுசாரா எழுத்துக்கள், இதழியல், இணையத்தளச் செயற்பாடுகள், பெண்கள் சந்திப்புக்கள் என்று நீளும் முயற்சிகளில் சிறுகதைத் துறையில் அவர்களின் பங்களிப்பை, சிந்தனையின் நீட்சிகளை இவ் ஆய்வுக்கட்டுரை மூலம் வெளிப்படுத்த விழைகின்றேன்.

'முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉ வோடு இல்லை' என்று தொல்காப்பியம் கூறினாலும் ஈழத்துப் பெண்களின் வாழ்வும், பொருளாதார நிலையும், அவலமும் அவர்களை

புலம்பெயர் பெண் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள் சமூக பண்பாட்டு அடுக்குகள் மீதான வாசிப்பு

த. அனந்தகுமார்

தமிழ் முதுகுத்துவமணனி ஆய்வு மனைவன்,
வாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
இலங்கை.

புலம்பெயர்ந்து செல்லச் செய்தது. புலம்பெயர்ந்த பெண்களுக்கு அடிமை அனுபவங்கள் தொடர்கின்றன. சுதந்திரத் தருணங்களும் சிலநேரங்களில் வாய்க்கவே செய்கின்றன. எனவே தமது வாழ்வை புதிய சூழலில் அனுபவிக்கும் பெண்களின் 'ஆறாந்திணை' அனுபவங்கள் சமூக பண்பாட்டு அடுக்குகள் ஊடாக சிறுகதைகளில் எவ்வாறு வெளிப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நோக்குவோம்.

1.0 புலம்பெயர் பெண்களின் சிறுகதைகள்

புலம்பெயர்ந்து வாழும் பெண்களின் சிறுகதைகள் அங்கு வெளிவரும் இதழ்களிலும், இணையத் தளங்களிலும், சந்திப்புமலர்களிலும், கூட்டுத்தொகுதிகளிலும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆயினும் இக்கட்டுரை கூட்டுத் தொகுதியாகவும் தனித்தொகுதிகளாகவும் வெளிவந்தவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுதப்படுகிறது. அந்த வகையில் ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் நாளைக்கு இன்னொருத்தன் (1997) அம்மா என்றொரு பெண், அரைகுறை அழமைகள் (1998) இலையுதிர்காலத்தில் ஒரு மாலை நேரம் (2002)

சுமத்ரிபுனின் யாதூமாகிநின்றாள் (2003) உறையும் பணிப் பெண்கள் (2010) லதா உதயனின் ஒரு நதியின் தேடல் (2001) நிருபாவின் ... சுணைக்குது (2005) சந்திரா ரவீந்திரனின் நிலவுக்குத் தெரியும் (2012) அருண் விஜயராணியின் கன்னிகாதானங்கள் (1990) விக்னா பாக்கியநாதனின் இதயச்சிறை (2000) சந்திரவதனா செல்வக்குமாரனின் மனஓசை (2007) ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இதைத்தவிர 24 புலம்பெயர் பெண்களின் சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய 'புதுவசந்தம் எமை நோக்கி' என்றதொகுதி 1999 இல் வெளிவந்திருந்தது. இத்தொகுதியில் உள்ள சிறுகதைகள் ஜேர்மனி, நோர்வே, இலண்டன், சுவிஸ், கனடா ஆகிய நாட்டில் வாழும் பெண்களால் எழுதப்பட்டிருந்தன. புலம்பெயர் பெண்களின் இந்தச்சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தும் பொருண்மைகளும் அதில் வெளிப்படும் சமூக பண்பாட்டு அடுக்குகளில் பெண்ணிலை அனுபவங்களும் அவர்கள் முடிவுகளும் சிந்தனைகளும் ஆய்வுப் பொருளாகின்றன.

2.0 புலம்பெயர் பெண்களது சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கம்

பெண்களை இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளும் ஒரு சமூகத்தில் பெண் எழுத்தின் ஆளுமை என்பது அச்சமூகத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கையாகவும், சுத்திகரிப்புச் செயலாகவும் அமைகிறது. கிணற்றுத் தவளையாகவும், அடுக்களை அரசியாகவும் இருந்த பெண்கள் சர்வதேசத்தைத் தழுவி எழும் தம் அனுபவங்களையும் அங்கு சந்திக்கும் வலிகளையும் பால்நிலையில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சில சுதந்திரங்களையும் புலம்பெயர் தேசங்களில் பதிவு செய்து வருகிறார்கள்.

பெண் என்ற பால்நிலையின் மீதான ஒடுக்குமுறைகளையும், அவள் சுயத்துடன் தெரிவு செய்யும் ஒருபால் உறவு உள்ளிட்ட பாலியல் சுதந்திரத்தையும், ஆணின் அதிகாரத்தின் மீது கேள்வி எழுப்புவளாகவும், அதில் நசிபடுபவளாகவும், பண்பாட்டுப் பெறுமானங்களை அவாவுகின்ற அதே வேளையில் பண்பாட்டின் மீது மறுவாசிப்பைக் கோருபவளாகவும், மேற்கத்தைய கலாசாரத்துடனான இணைவையும், அதனால் வரும் சாதகபாதகங்களை ஆராய்பவளாகவும்,

தனது நாட்டில் ஏற்பட்ட போர் ஏற்படுத்திய அவலங்களையும், தனது உணர்வையும் துயரையும், தீர்க்கமான அரசியல் எண்ணங்களையும், புலம்பெயர்ந்து வந்த பெண்கள் சந்தித்து வரும் ஏமாற்றங்களையும் என்று இவர்கள் கதைகள் ஏராளமான விடயங்களை பேசுகின்றன. இவற்றைப்பற்றிய ஆய்வென்பது பெண்ணிய ஆய்வாகவும் சமூகவியல் ஆய்வாகவும் ஏன் மானிடவியலாய்வாகக் கூட பரிணாமம் கொள்வதைக் காணலாம்.

2.1 பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள்

புலம்பெயர் நாட்டுப் பெண்களின் சிறுகதைகளில் பெண்களின் பிரச்சினைகள் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். 1980களில் நுழைந்துகொண்ட பெண்ணியச் சிந்தனைகள் 1990களில் எழுச்சி கொண்ட வேளையில்தான் புலம்பெயர் நாடுகளிலிருந்தும் பெண்களால் சிறுகதைகள் படைக்கப்படத் தொடங்கின. இந்த இணைவும் எழுச்சியும் முக்கியமானதாகும்.

எவ்வளவு காலம் சென்றாலும் ஆண் - பெண் பாகுபாட்டில் ஓரவஞ்சனை தொடர்வது, ஆணுக்கான தயார்படுத்தலுக்காகவே பெண் தன்னை தகவமைத்துக் கொள்ளவேண்டிய சூழல், பாலியல் தொந்தரவை கணவனாலும் ஏனையவர்களாலும் எதிர்கொள்ளுதல், புரிதலற்ற கணவனுடனான வாழ்வுதரும் சிக்கல்கள், கானல்நீராய்த் தம் எதிர்பார்ப்புக்கள் கண்ணுக்கு முன்னாலேயே பொய்த்துப் போகும் அவலங்கள், தனது கணவன் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக இருந்தபோது ராஜகுமாரனை நினைத்தேங்கும் கனவுலக வாழ்க்கை, மகிழ்ச்சிக்கும் துயருக்குமிடையில் நிரந்தரமின்மைகளில் குறுகியிருக்கும் வாழ்வு, பெண்களைத் தவறு செய்யப் பிறந்தவர்கள் எனக்கருதும் சமூகத்தால் வரும் பிரச்சினைகள், போலி முகங்களுடன் பெண்ணை அணுகும் ஆண்களின் குருமுகங்கள், வேலைக்குப் போகமுடியாமல் இயந்திரங்களாக ஆண்களால் முடக்கப்பட்ட பெண்கள், விதவைப் பெண்கள் முதிர்கன்னிகளின் உணர்ச்சிகள், கணவன் கொடுமைக்கு ஆளாகுதலையும் அதனால் தற்கொலை செய்பவர்களாகவும், மனநோயாளிகளாகவும் மாறுகின்ற பெண்களையும் என்று புலம்பெயர் பெண்களின் சிறுகதைகள் பல பிரச்சினைகளை உக்கிரத்துடன் பேசுகின்றன.

‘புலம்பெயர்ந்திருக்கும் ஆசிய தமிழ்ப் பெண்களில் ஈழத்து வந்தோர் குழுவின் மனநிலை பற்றி ஆசிய தமிழ்ப் பெண்களின் கருத்து’

பெண் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகளுக்கான பிரதானமான காரணமாக விளங்குவது ஆணின் அதிகாரப் போக்கே ஆகும். காமத்துக்குரியவளாக அவளை எண்ணுதல், தனது தவறுகளை நியாயப் படுத்தல், தனக்குத் தகுதி இல்லாவிடினும் அதனைப் பெண்ணிடம் எதிர்பார்த்தல், தமக்கொரு நியாயம் பெண்ணுக்கொரு நியாயம் என எதிர்பார்த்தல், குடி சந்தேகம், அடி, தாம் தவறான வழியில் சென்று கொண்டு மனைவியும் அவ்வாறு இருப்பாளோ என நினைத்தல், எல்லாச் சமயங்களையும் பெண்களே சுமக்க வேண்டும் என்றும் சுகங்களை தாம் அனுபவிக்க வேண்டும் என நினைக்கும் ஆண்கள் என்று இவர்களின் அதிகாரக் கரங்கள் நீண்டு விரிவதை சிறுகதைகள் பிரதிபலிக்கின்றன. இதனூடாக பெண்களின் பிரச்சினைகள் வெளிக் கிளம்புவதை சில எடுத்துக்காட்டுகளினூடாகப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

ஆணுக்கான தயார்படுத்தலுக்காகவே பெண் இருக்கிறாள் என்பதை நந்தினியின் ‘மூளைக்குள் ஓர் சமையலறை’ என்ற கதை பேசி நிற்கின்றது. இங்கு இத்தலைப்பே எம் கவனத்தை ஈர்த்துவிடுகின்றது. சுருதியின் ‘ஓத்தைத் தண்டவாளமும் ஒரு கறுப்பு நீளமுடியும்’ என்ற சிறுகதை தனது பிள்ளையுடன் தண்டவாளத்தில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்ட பெண்ணை நினைத்து தண்டவாளம் எழுப்பும் கேள்விகள் பெண்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினைகளுக்கான மூலவேர்களை இனங்காட்டுகின்றன.

‘என்ன அவலமான சாவு? ஏன்? அவளைச் சிதைத்தவர்கள் யார்? நோகடிச்சு இந்த முடிவெடுக்கப் பண்ணி வதைத்தது எந்த மிருகம்? உன் உணர்வுகளைக் கொத்தி சிதைத்து குழியில் போட்டதுன் கணவனா? குடும்ப உறவுகளா? சமூகமா? ஏன்? அவளை விரும்பிய பாதையில் போகவிடாமல் தடுத்தது அவளது கலாசாரமா? அல்லது பெண்களையே தாயிலும் கீழாக இரண்டாம்தர பிரஜையாக உணர்வுகள் அற்றவளாக புருசனிலும் பிள்ளையிலும் தங்கி வாழ்ப்பண்ணி சேவகம் செய்யப் பண்ணும் மதமா?’¹

கணவனால் எவ்வகையான துன்பங்களை எல்லாம் உடலியல் ரீதியாக இவர்கள் அனுபவித்தார்கள் என்பதை ராஜேஸ்வரி

பாலசுப்பிரமணியத்தின் கற்புடைய விபச்சாரி என்ற கதை கூறி நிற்கின்றது.

‘அவன் உதைத்த தாக்கத்தில் அவள் மயங்கி விழுந்து எழுந்தபோது அவள் கால்களுக்கிடையில் இரத்தம் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது. ரொயிலெற்றில் தொப் என்று விழுந்து வெறும் இரத்தக்கட்டியல்ல. தான் சுமந்த குழந்தை என்றதும் அவள் துடித்துப் போய்விட்டாள்’

தனது பொருளாதார மேம்பாட்டிற்காக உழைக்கப்போய் குழந்தைகளைக் கவனிக்க முடியாமல் அவர்களின் நோய்களுக்கும், எதிர்கால சிதைவிற்கும் காரணமாக இருக்கும் பெண்ணின் உணர்வை ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் ‘வளர்மதியும் வாசிங்மிசினும்’ என்ற கதை காட்டுகிறது.

‘இந்த மிசினுக்கு ஆசைப்பட்டு லீவில்லாமல் வேலை செய்யாமல் குழந்தையின் வருத்தத்தை உடனே கண்டுபிடித்திருந்தால் இப்போது வளர்மதி இப்படி இருக்க வேண்டி வந்திருக்குமா?’²

இங்கிருந்து செல்லும் பெண்கள் புலம்பெயர் குழலில் கணவனால் நோயாளிகளாகவும் மனநோயாளிகளாகவும் ஆகிவரும் சூழலை பல கதைகள் பேசுகின்றன. சந்திரவதனா (ஜேர்மனி) என்பவர் தனது கட்டுரை ஒன்றில்,

‘புலம்பெயர்ந்திருக்கும் ஆசிய தமிழ்ப் பெண்களில் நூற்றுக்கு தொண்ணூறு வீதமானவர்கள் ஏதோ ஒருவித மன அழுத்தத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள்’³ என்று குறிப்பிடுவது முக்கியமானது இதையே ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் ‘மஞ்சளா’ என்ற கதை பேசுகிறது.

‘லண்டனில் ஏராளமான ஆசியப் பெண்களுக்குப் பைத்தியம் வருகிறது அவர்களுள் மஞ்சளாவும் ஒருத்தி என்று சொல்லப்படலாம்’⁴

விதவைப் பெண்களின் துன்பம் இலங்கையில் மட்டுமல்ல பண்பாட்டு அழுத்தத்துடன்

புலம்பெயர் பெண் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் எல்லாம் பண்பாட்டு மாதிரியாகத்தான் உள்ளன. அவைத் தையும் பண்பாட்டு மீறலை நிகழ்த்துவனவாகவும் விடுதலை நோக்கிய குரல்களை உடையனவாகவும் விளங்கியிருக்கின்றன. இவை பெண் எழுத்தாளர்களின் அடிநாதமாக உள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

கனடாவிலும் தொடர்வதை சுமதிருபனின் 'மூளி' என்ற கதை பேசுகிறது. முதிர்கன்னிகள் படும் துன்பத்தை அவர்களில் ஊற்றெடுக்கும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புக்களைப் புரிந்து கொள்ளாத சமூகத்தை, சுமதிருபனின் 'உறையும் பனிப்பெண்கள்' என்ற சிறுகதை பேசுகிறது. தன்னுடைய தம்பியை நோக்கி வனஜா என்ற பாத்திரம் எழுப்பும் மனக்கேள்விகள் கவனத்திற்குரியவை.

“உன்னால் சாப்பாடு போட முடியும். உடுப்பு வாங்கித்தரமுடியும். அதுக்கு மேலால் எனக்கொரு தேவை இருக்கிறது என்பது எப்படி உனக்குத் தெரியாமல் போனது ராஜன்? இரவில் உன் அறையில் கட்டிலின் சத்தம் என்னை ஒன்றும் செய்யாது என்று எப்படி நம்பினாய் அப்பா அம்மா கூட இப்பவும் ச்சீ எதையல்லாம் என் மனசு நினைக்கிறது”

பிள்ளைகள் இல்லாத பெண்களுக்கு நிகழும் சமூக ஒதுக்கத்தை 'எனக்கும் ஒரு வரம் கொடு' என்ற சுமதிருபனின் கதை பேசுகிறது. தன் கணவன் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக அமைந்திருக்கும்போது வேறொரு ராஜகுமாரனை நினைத்தேங்கும் கனவுலக வாழ்க்கை புலம்பெயர் பெண்களிடம் காணப்பட்டதை சுமதிருபனின் 'ராஜகுமாரனும் நானும்' என்ற சிறுகதையும், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'நாளளைக்கு இன்னொரு நுத்தன்' என்ற சிறுகதையும் பேசினிற்றின.

பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளில் மிகவும் பிரதானமானதாக பாலியல் ரீதியில் சுரண்டல் விளங்குகிறது. பெண்ணைப் பாலியல் இயந்திரமாகப் பார்த்தல் இதனைத் தீர்மானிக்கின்றது. சிறு பெண்பிள்ளைகள் முதல் இதற்குப் பலியாகின்ற கொடூரத்தை இவர் களின் கதைகள் பேசுகின்றன. முதுமை என்ற வேசத்திலும் உறவு என்ற போர்வையிலும் காட்டுமிருகமாய் வேட்டையாடுதல்(ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் மஞ்சளா, சொக் லேட் மாமா, சுமதி ரூபனின் வடு)

வெளிநாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லும்போது ஏஜென்சிக்காரர்கள் தெரியாத இடங்களுக்குப் பெண்களைக் கூட்டிச் சென்று வெருட்டி வன்புணர்வுக்கு ஆளாக்குதல் (நிருபாவின் தஞ்சம் தாருங்கோ, சுமதி ரூபனின் யாதுமாகி நின்றாள்) வேலைக்குச் செல்லுமிடங்களில் அவள் மீதான துஷ்பிரயோகங்கள் (தேவாவின் சுரண்டலின் கொடுக்குகள், உதயபானுவின் வேலைக்காரிகள் (ஒரு பெண்ணைப் புகழ்ந்து சபலமுற வைப்பது அவளை அடையநினைக்கும் வக்கிரம் (காவேரியின் நீயும் ஒரு சிமோன் தி போவுவா போல) தனது அக்காவின் கணவனால் சுரண்டப்படல் (சுமதி ரூபனின் அமானுஸ்ய சாட்சியங்கள்) பொது வெளியில் பாலியல் பண்டமாக அவளை நோக்குதல் என்று வரிசைப்படுத்திச் செல்லலாம்.

நிருபாவின் -கணைக்குது என்ற தொகுதியில் உள்ள கதைகள் முற்று முழுதாக சிறுவர்கள் மீது பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களைப் பேசுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு பொருளாதாரச் சூழலாலும் போலிப்பண்பாட்டுப் பெறுமானங்களாலும் பாலியல் சுரண்டலாலும் மேற்கத்தைய கலாசாரத்தாலும் குடும்ப அமைப்பினாலும் நாளும்நாளும் வேதனையை அனுபவிக்கும் பெண்களின் பிரச்சினைகள் அனுமான் வாலாய் நீண்டு செல்கின்றன. இப்பிரச்சினைகளைப் பெண்களின் சிறுகதைகள் ஒருவகையான கீற்றத்துடனும், ஆற்றாமையுடனும், அவலத்துடனும் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

2.2 பண்பாட்டுக் கட்டுப்பாடும் பெண்

எமது கலாசாரத்தை, பண்பாட்டை எமக்கான பாதுகாப்பு வேலியாகக் கருதுகிறோம். அது பல நேரங்களில் பெண்ணை அடக்குவதற்கான கருவியாகவும் அமைந்துவிடும் அபத்தம் நிகழ்ந்து விடுகின்றது.

நல்ல கணவனுக்காக அடக்கத்துடன்

காத்திருக்கும் பெண்களை, அடுப்படிக்குரியவளாய், பெண்ணை நினைக்கும் சமூகத்தை, ஆண்கள் எப்படியும் இருக்கலாம் பெண்தான் அடங்கி வாழ வேண்டும் என்ற அதிகாரத்தை, கணவன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடக்க வேண்டும் என்று ஏற்படுத்தப்படும் சூழலை, புருசன் துன்பப்படுத்தினாலும் அவனோடு வாழவேண்டும் என்று விதிக்கும் நிலையை, இத்தகைய தளைகள் மேற்கத்தைய பெண்களிடமிருந்து குறைந்த ஆற்றலுடையவர்களாய் இவர்களை ஆக்கியிருக்கும் தன்மையை புலம்பெயர் பெண்களின் சிறுகதைகள் பதிவு செய்துள்ளன. ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'மஞ்சளா' என்ற சிறுகதையில் மஞ்சளா என்ற பாத்திரம் இவ்வாறுதான் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“அந்தக் காலத்தில் மஞ்சளா அக்காமிகவும் அடக்கமான பெண்ணாக வீணை பழகி, கோயிலுக்குப் போய் விரதங்கள் பிடித்து சீதனம் சேர்த்து ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளைக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள்”

பண்பாட்டு இறுக்கத்தால் அடுப்படிக்குரியவளாகவே பெண் மாறிப் போன அவலத்தை ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'நாளாக்கு இன்னொருத்தன்' சிறுகதையிலும் 'மூளைக்குள் ஓர் சமையலறை' என்ற நந்தினியின் சிறுகதையிலும் காணலாம்.. நாம் உருவாக்கி வைத்திருக்கும் பண்பாட்டுப் பெறுமானங்களும் குடும்ப அமைப்பும் பெண்ணை அவளது சுதந்திரத்திலிருந்தும் உரிமையிலிருந்தும் பிரித்து விடுவதைக் காண்கிறோம். இலங்கையில் இருந்து சென்ற பெண்களுக்கும், அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்த பெண்களுக்குமான வேறுபாட்டை 'கற்புடைய விபச்சாரி', 'நாலாம் உலகம்' என்ற கதைகளில் ராஜேஸ்வரி காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு பண்பாடும் குடும்ப அமைப்பும் ஒழுங்கையும் பெருமையையும் எமக்களித்து வந்தாலும் பெண்ணிலை நின்று பார்க்கின்ற போது மறுவாசிப்புக்கான கோருதலை எமது பண்பாடு கொண்டிருக்கிறது.

2.3 புலம்பெயர் சூழலில் தமிழர் பண்பாடு எதிர்நோக்கும் சிக்கல்கள்

புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்கள் மேற்கத்தைய கலாசாரச் சூழலில் வாழ முற்படுகின்றபோது ஏற்படும் பண்பாடு சார்ந்த

சிக்கல்கள் கவனத்திற்குரியவை. எமது கலைகளும், பண்பாட்டுப் பெறுமானங்களும் அழிந்துபோதலும், மாற்றமுறுதலும், குடும்ப அமைப்புகளின் குலைவுகளும், மேற்கத்தைய பண்பாடுகளுடன் எமது தமிழ்ப்பெண்கள் சேருகின்ற நிலைமையும், சடங்குகளையும் கலாசாரங்களையும் பெண்களை அடக்குவதற்காக ஆண்கள் கையாளுகின்றபோது அவற்றின் மீது கேள்வியெழுப்பியபடி அவற்றில் தம்மளவிலான ஏற்படுத்தியபடி பெண்கள் பயணிக்கும் சூழலை இவர்களது சிறுகதைகள் காட்டி நிற்கின்றன.

புலம்பெயர் சூழலில் கலைகளுக்கு ஏற்பட்ட இழிவினை ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் 'எய்தவர் யார்?' என்ற கதையில் காட்டுகிறார்.

'கலைக்கும் காசுக்கும் என்ன தொடர்பு என்பது லண்டனுக்கு வந்த பின்னர்தான் விஸ்வரூபமாகத் தெரிந்தது. கலையின் தெய்வீகத்தன்மை காசின் காலடியில் சதிராடுகிறது. பரதத்தின் முத்திரைகள் பணத்தின் பிரதிபலிப்பாகின்றன'

பெண்ணைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் காப்பவளாகவும் தன்னை மேலைநாட்டுக் கலாசாரத்தின் சேவகனாகவும் கருதும் ஆண்களால் உருவாக்கப்படும் பண்பாட்டு இடைவெளிகளை லதா உதயனின் 'ஒருநதியின் தேடல்' விக்னா பாக்கியநாதனின் 'மாறியது நெஞ்சம்' ஆகிய கதைகளில் காண முடிகிறது.

“நான் சாதாரணமாக ஆரோடையும் சும்மா கதைச்சாலே சந்தேகப்படுகிற அவன் தன்னோட வேலை செய்யும் நட்பை படுக்கை வரையும் கொண்டு போயிருக்கிறான் நான் கேட்க இஞ்சத்தைய கலாசாரம் நான் ஆம்பிள என்று துணிவாய் விசர்க்கதை கதைக்கிறான் என்னை எங்கடை பண்பாட்டைச் சொல்லி எல்லா விதத்திலும் அடக்கி வைச்ச அவன் தான் மட்டும் எப்படி எல்லாத்தையும் மீறலாம். (ஒரு நதியின் தேடல்)

இவ்வாறான சூழலித்தான் திருமணம், கற்பு ஏன் ஒட்டுமொத்த கலாசாரம் மீது பெண்கள் கேள்வியெழுப்ப வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. இதனை ராஜினி தனது அத்துமீறல் என்ற கதையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

'நிலம் பார்த்து நடக்கின்ற பண்டைய

தமிழ்ப் பெண்களின் கேடுகெட்ட கதையைக் கூறிக்கூறியே இன்றைய காலத்துப் பெண்ணை ஆணுக்குப் பலியாக்கப் பார்க்கிறது யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அப்பழுக்கற்ற ஒழுக்கமுடைய ஒரு சமூகத்தைத் தன்னைக் கற்பனை செய்து கொள்வதில் திருப்தி அடைகிறது. அது மாத்திரமல்ல அந்தக் கற்பனையில் சஞ்சரித்த படி ஏனைய சமூகங்களின் கலாசார பழக்க வழக்கங்களுக்கு கண்ணாடி மாளிகையிலிருந்து கல்லெறியவும் செய்கிறது. என்று தான் இந்தக் கண்ணாடி மாளிகை நொறுங்கப் போகிறதோ பாவம் கற்புடைய தமிழ்ச் சமூகம்¹⁰

ராஜேஸ்வரியின் 'இன்னும் சில அரங்கேற்றங்கள்' கதையும் பண்பாட்டை விமர்சிக்கின்றது. தமிழ்ப் பண்பாடு புலம்பெயர் சூழலில் அழிந்துபோகும் அவலத்தை மூத்த தலைமுறையினரின் குரலாய்ப் பதிவு செய்தலை அருண் விஜயராணியின் 'கன்னிகா தானங்கள்' என்ற கதையில் காணலாம்.

'கன்னி கழிந்த தன் மகள் மீண்டும் கன்னிகா தானம் செய்யப்படுவதை கண் கலங்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் இராமநாதன்'¹¹

அதே நேரத்தில் இலங்கையிலுள்ள சடங்குகள் புலம்பெயர் தேசத்தில் அடையும் மாற்றத்தை சுமதிருபனின் 'முளி' என்ற கதைபேசுகிறது

மேலும் காமம், பொழுதுபோக்குக்காக வெள்ளைக்காரியையும் குடும்ப அமைப்பிற்காக தமிழ்ப் பெண்களையும் தெரிவு செய்யும் ஆண்களின் இரண்டக நிலையையும் இதனால் திருமணம் தேவையா? என்ற கேள்வியுடன் புறப்படும் பெண்களையும் காணமுடிகிறது. இதனை சுகந்தி, கலியாணச் சீரழிவுகள் என்ற கதையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

'தனது குடும்பத்திற்கென்றே உழைப்பது என்ற அவளது மனதில் இப்போது எந்தவித சலனமும் இல்லை கலியாணம் செய்வது ஒரு பெண்ணுக்கு இன்பம் ஒரு பொய் என உணர்ந்தாள்'¹²

தமிழ்ப்பெண்கள் மேற்கத்தைய பண்பாட்டிற்குள் உள்வாங்கப்பட்டு சீரழிந்து போகும் சூழலை சுமதிருபனின் பவர்கட், சூன்யம் ஆகிய கதைகள் பேசுகின்றன.

சாதி, இனம், வர்க்கம் ஆகியவற்றால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்கள் நிற்பாடுபாட்டினால்

**பத்துவருஷமுதல்
நானும் உயிரிழிந்தான்
உன்னைப் போலவே
முதன்முறை விமான நிலையத்திலிருந்து
திருப்பி அனுப்பப்பட்டேன்**

**அதிகாரி சொன்னான்
சிறுவர்கள் பெண்களுக்கு
பிரச்சினையில்லையென்று
அவர்கள் மனைவிபுரிகளாகத்தான்
கிங்கு வருகின்றார்களென்று**

**மீண்டும் திரும்பி வந்தேன்
அப்போது நாங்கள் 20 பேர் வந்தோம்
8 பேர் கிறித்தோம்
12 பேர் மனைவிபுரானோம்**

**எதுதான்
எமக்குச்
சாதுகயாக?**

கேள்

**பாருக்கென்று கேள்!
ஒருத்தி அந்நியனுக்கு
ஒருத்தி எருமைமாட்டிற்கு
ஒருத்தி கல்லுக்கு
ஒருத்தி ஆஸ்பத்திரிக்கு
ஒருத்தி எதிரிக்கு; கிப்படியாக...**

**இன்றும் ஒருத்தி வருகிறாள்
அதிகாரி சொல்வான் மனைவிபுராக...**

**எப்போதேனும் ஓர் குளிர் காலத்தில்
ஒருத்தி வருவான்
உன்னைக் கடத்திப்போக
எல்லாவழிகளும் அடைக்கப்பட்டபின்
வேறுவழியில்லாமல் போவாய் - மனைவிபுராக.**

சூன்யம்

அனுபவித்த துன்பங்களை இவர்கள் பேசுகின்றார்கள். நாங்கள் கறுப்பர்கள்தானே என்று தமிழர்களின் தாழ்வுணர்ச்சியும் கலப்பு நிறமான மனிதர்களை வேட்டையாடும் பொலிஸ், ஆசியர்களை நோய்பரப்ப வந்தவர்களாகவும் தமது காசையும் வேலையையும் சுரண்ட

வந்தவர்களாகப் பார்ப்பதையும் காணலாம். இதனை ராஜேஸ்வரியின் 'எய்தவர் யார்?', 'வளர்மதியும் வாசிங்மெசினும்', 'உஷா ஓடிவிட்டாள்' ஆகிய கதைகளில் காணலாம்.

“இன்னும் ஐம்பது வருடத்தில் இங்கி லாந்தில் வெள்ளைக்காரனுக்கு இருக்க இடமில்லாமல் போகப்போகுது இவர்கள் பன்றிக்குட்டிகள் மாதிரி பத்தும் பதினைந்தும் பெத்துப் போட்டு அவர்களை வளர்க்க வீடும் காசும் கொடுக்க வேண்டும்.. இந்த நாய்களை எல்லாம் நாட்டை விட்டே வெளியேற்ற வேண்டும்”¹³ (எய்தவர் யார்)

இவ்வாறாக புலம்பெயர் சூழலில் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு மாற்றத்தை, அழிவை, கேள்விகளை இவர்கள் கதைகள் ஆழமாகப் பேசி நிற்கின்றன.

2.4 பெண் விடுதலையுணர்வு

புலம்பெயர் சூழல் பெண் தனக்கெதிரான அடக்குமுறையில் இருந்து விழித்துக் கொள்வதற்கும், தனது பாதையை தனித்துவத் துடன் அமைப்பதற்கும், அதிகாரத்திற்கு எதிராகக் குரல் கொடுப்பதற்கும், குடும்ப அமைப்பில் இருந்து வெளியேறுவதற்கும், ஆணின் துணையைக் கூட நிராகரிப்பதற்கும் வழிவகைகளைச் செய்திருக்கிறது. தனது கலாசாரத்தின் தேவையற்ற பக்கங்களை உதறியெழும் பெண்களை இவர்களது கதைகள் காட்டுகின்றன.

குடும்பம் என்ற வட்டத்துள் அடங்கிவிடாமல் ஆண் - பெண் உறவைத் தொடருகின்ற பெண்களின் புதிய சூழலை சுமதிரூபனின் 'பெண்கள்', 'நான் கணிக்கின்றேன்', வசந்தி ராஜாவின் 'வடிகால்' ஆகிய கதைகளில் காணலாம். “நான் நினைக்கேல் நான் கலியாணம் கட்டுவன் என்று லிவிங் டு கெதர் இஸ் ஒக்கே வித் மீ”¹⁴

பெண்கள் தமது பாலியல் சுரண்டலுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்து நிற்பதனை ராஜேஸ்வரியின் 'இப்படியும் கப்பங்கள்' என்ற கதையில் காணுகின்றோம்.

“பெண்களுக்கு விடிவு பெண்மையின் சீற்றத்தில்தான் விடியும். பொறுமைக்கும் ஓர் அளவுண்டு. வலிதாவின் கைகள் பொலிசின் கைகளைச் சுழட்டுகிறது கண்ணகிகள் இன்னும் சாகவில்லை”¹⁵

குடும்பம் என்ற அமைப்பை விட்டு

சுதந்திரமாகப் புறப்படும் பெண்ணை, லதா உதயனின் 'ஒரு நதியின் தேடல்' சுகந்தியின் 'கானல் நீர்' ஆகிய கதைகளில் காண்கின்றோம். ஆணின் துணை கலை வளர்ச்சிக்கு தேவையில்லை என்றும் சில சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன. அது மட்டுமல்ல புலம்பெயர் சூழலில் சட்டங்கள் பெண்விடுதலையாகத் துணை செய்கின்றன. இதற்கு இலங்கையில் வாய்ப்பு இல்லை என்பதை இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் நாடகங்கள் தொடரும் என்ற கதையில் காட்டுகின்றார்.

“இலங்கையில் அரசாங்கம் காச கொடுத்தா எத்தனையோ பொம்பிளையள் தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என ஓடித்தான் போவினம்”¹⁶

இவ்வாறாக புலம்பெயர் பெண் படைப் பாளிகளின் சிறுகதைகள் சமூக பண்பாட்டு அடுக்குகள் ஊடாக பெண்ணின் பிரச்சினைகளை, பண்பாட்டுச் சிக்கல்களை, பெண்ணியச் சிந்தனைகளை அங்குள்ள சூழலின் ஊடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளதைக் காணலாம்.

3.0 வெளிப்பாடுகளும் தனித்துவங்களும்

பண்பாட்டின் அடையாள நெருக்கடி களையும், பண்பாட்டு மாதிரிகளாகச் செயற்பட வேண்டிய அவலங்களையும், தமிழர் பண்பாட்டோடு மேற்கத்தேய பண்பாட்டுச் சூழலில் வாழ வேண்டிய இரட்டைப் பண்பாட்டுச் சமை அனுபவங்களையும், இதி லெல்லாம் சமூக விளிம்புநிலைக் குழுவாக வன்முறையையும் ஓடுக்கு முறையையும் சந்திக்கும் பெண்களின் வாழ்க்கையையும் அவர்களின் கதைகள் தீவிரமாகப் பேசி இருப்பதைக் கண்டோம். இக் கதைகள் தனியே விமர்சனங்களாகவோ அனுபவங்களாகவோ விவரணங்களாகவோ மாத்திரம் குறுகி விடாமல் புதிய வெளிப்பாடுகளின் ஊடாக தம்மைச் செம்மைப்படுத்தியுள்ளன. புலம்பெயர் பெண் எழுத்தாளர்களில் சுமதிரூபன், நிருபா, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், தொகுதியாக வெளிவராவிட்டாலும் பிரதீபா தில்லைநாதன் ஆகியோர் கவனத்திற்குரியவர்கள்.

சுமதிரூபன் குறும்பட இயக்குநர் என்பதால் மிகவும் நுண்மையான முறையில் பெண்ணிலை அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவரது அனுபவமும் மொழியும் இணைந்து கொள்ளும் விதம் கவிதையைப் போன்றது.

நிருபாவின் கதைகள் பால்ய வயதில் இடம்பெறும் வன்முறைகளை சிறுவர்களின் உளவியலோடு சேர்ந்து சொல்லுகின்ற தனித்துவமான கதைகள். அதில் வெளிப்படும் உளவியலும் அனுபவமும் குழந்தை மொழியும் மிக உச்சமானவை. நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாக லண்டனில் வாழ்கின்ற இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் கதைகள் இங்கிருந்து செல்லும் பெண்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களை, விளிம்புநிலைப் பாத்திரமாய் தவிக்கும் நிலையைப் பல்வேறு கோணங்களில் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவரிடம் அரசியல் ரீதியான தீர்க்கமான எண்ணமும் இருக்கின்றது. மருத்துவத்துறை சார்ந்த அனுபவங்களையும் இவர் கதைகள் கொண்டிருப்பது முக்கியமானது. பிரதீபா தில்லைநாதனின் கதைகள் மொழியின் புதிய சாத்தியப்பாட்டை உருவாக்கி பெண்ணின் அனுபவங்களை முன்னிறுத்துப்பவை.

முடிவுரை

புலம்பெயர் பெண்களின் சிறுகதைகள் அவர்களின் மனவுணர்வுகளையும் கலாசாரக் காவிகளாகச் சிக்கித் தவிப்பதிலுள்ள தூர் அனுபவங்களையும், புலம்பெயர்நாடுகளில் அவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களையும், இவற்றிலிருந்து விடுபட நினைக்கும் துடிப்பையும் பெண்விடுதலை பற்றிய உணர்வையும் பெண்ணிலைவாதச் சிந்தனைகளின் வெளிப்பாடுகளையும் கொண்டிருக்கின்றன. சமூகத்தில் காலங் காலமாக நிலைத்துப் போன மரபுவழி நிறுவனங்களையும், மதிப்பீடுகளையும் பெரிய மாறுதல்களுக்கு உட்படுத்தாமல் அதேவேளையில் பெண்ணின் நிலையிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட மிதவாதப் பெண்ணியம், பாலின அடிப்படையில் நிலவும் சமத்துவமற்ற போக்கு மாற்றமுறும் வரை பெண் ஒரு மனிதப் பிறவியாக ஈர்க்கப்படுதல் கடினம் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டும் சமதர்மப் பெண்ணியம், திருமணம், குடும்ப அமைப்பு, தந்தை வழிச் சமூகக் கட்டுமானம் என்பவற்றை வெறுத்து மேற்கிளம்பும் தீவிரப் பெண்ணியம் ஆகிய மூன்றும் இப்பெண்களின் கதைகளில் வெளிப்படுவது கவனத்திற்குரியது.

மேற்கத்தேய பண்பாட்டுடன் நேரடிப் பரிச்சயம் கொள்ள இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட வாய்ப்பு தமது பண்பாட்டின் மீதான

மறுவாசிப்புக்கான அவசியத்தை வலியுறுத்தியது. இதனால்தான் புலம்பெயர் பெண் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் எல்லாம் பண்பாட்டு மாதிரியாகத்தான் உள்ளன. அவலத்தையும் பண்பாட்டு மீறலை நிகழ்த்து வனவாகவும் விடுதலை நோக்கிய குரல்களை உடையனவாகவும் விளங்கியிருக்கின்றன. இவை பெண் எழுத்தாளர்களின் அடிநாதமாக உள்ளமை கவனத்திற்குரியது. இவ்வாறு புலம்பெயர் பெண்களின் சிறுகதைகள் புதிய அனுபவங்களையும் சிந்தனைகளையும் கோட்பாடுகளையும் உள்ளீர்த்து தம்மைச் சரியான முறையில் வழிப்படுத்தி ஈழத்துப் பெண்களின் சிந்தனை வளர்ச்சியை அழகியல் உணர்வை பெண்மொழியின் சாத்தியப்பாட்டை பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன.

அழக்குறியீடுகள்

1. புது உலகம் எமை நோக்கி : பக். 129, சக்தி வெளியீடு, நோர்வே, 1999.
2. ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், நாளைக்கு இன்னொருத்தன், பக்.24, குமரன் பப்ளிசர்ஸ், சென்னை, 1997.
3. மேலது பக்.17
4. சந்திரவதனா <http://www.yarl.com/node/16>
5. ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், மேலது, பக்.38,.
6. சுமதி ரூபன், உறையும் பனிப்பெண்கள், பக்.94, கருப்புப் பிரதிகள், சென்னை, 2010.
7. ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், மேலது, பக்.32.
8. புது உலகம் எமை நோக்கி : பக். 58
9. லதா உதயன், ஒரு நதியின் தேடல், பக்.140, மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை, 2001.
10. புது உலகம் எமை நோக்கி : பக். 136
11. அருண் விஜயராணி, கன்னிகா தானங்கள், பக்.19, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், மெட்ராஸ், 1990.
12. புது உலகம் எமை நோக்கி : பக். 80.
13. புது உலகம் எமை நோக்கி : பக். 63
14. சுமதி ரூபன், மேலது, பக்.74.
15. ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், மேலது, பக்.96
16. ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், மேலது, பக்.107

பாரதிக்கு இன்று அதிகா லையில் இருந்து படபடப்புக் குறையவில்லை.

சுவிஸ் நாட்டிற்கு வந்து முதன்முதலில் கலந்துகொள் ளும் சுவிஸ்நாட்டவரின் திரு மணம்.

இங்கு வந்த இந்த நான்கு மாதங்களிலும் வந்த பதினாறு சனி ஞாயிறுகளில் எல்லாம் ஏதோ ஒரு தமிழரின் விசேடம் அல்லது விழா நடந்து கொண்டு இருந்தது. சில நாட்களில் இரண்டு அல்லது மூன்று விழாக்களுக்கும் போக வேண்டும்.

இலங்கையில் இருந்து கொண்டு வந்த அத்தனை சேலைகளும் கட்டிமுடித்தா யிற்று. இங்கிலாந்தில்

இருந்த தமக்கையார் சொல்லியிருந்தார், 'கவலைப்படாதே' நான் எனது சேலைகளை அனுப்புகின்றேன்' நீ உனது சேலைகளை இங்கே அனுப்பு' என்று.

மேலும், 'நான் சம்மர் விடுமுறைக்கு வரும் பொழுது எனது நகைகளைக் கொண்டு வந்து தருகின்றேன். நீ உனதைதா. இப்படி மாறி மாறிப் போடாவிட்டால் இங்கு சமாளிக்க முடியாது' என தமக்கையார் சொன்னபொழுது பாரதியால் இந்த உலகத்தை விளங்கவே முடியவில்லை.

பாரதிக்கு தனது தாயினதும் சிறிய தாயினதும் நினைவுகள் வந்தன.. இருவருக்கும் தமது தமது தாலிக்கொடிகள் மட்டும் இருந்தாலும் ஒருவரிடம் நல்ல கனமான ஒரு சங்கிலி இருந்தது. மற்றவரிடம் ஒரு சோடிக்காப்பு இருந்தது. இருவரும் சேர்ந்து எந்தக் கோயில் திருவிழாக்களுக்கோ அல்லது கோயிலுக்கோ போவதில்லை. காரணம் இந்த நகைகள்தான். ஒருவருடையதை மற்றவர் மாறிப்போட்டுக்கொண்டு போகவேண்டும். தாய் தாலிகட்டும் நேரத்திற்குப்போனால் சிறியதாயார் மாப்பிள்ளை பெண்பிள்ளை பார்க்கப் போவார்கள். அவ்வாறே சிறியதாய் தேருக்குப்போனால் தாய் தேரால் சுவாமி இறங்கும்பொழுது அல்லது அடுத்தநாள் தீர்த்தத்துக்குப் போவார். இது பாரதிக்கு சின்னவயதில் இருந்தே எரிச்சல் ஊட்டிய

செயலாய் இருந்துவந்தது. இப்பொழுது விரும்பியோ விரும்பாமலோ இந்த வலையுள் தான் மாட்டுப்பட்டது போலிருந்தது.

இந்த விழாக்களில் அதிகம் பேரையாருக்கும் யாரையும் தெரிவதில்லை.

போகும்பொழுது ஒரு சிறிய பலகாரப் பெட்டி, பின் உணவுவிருந்து, பின் வரிசையில் நின்று படப்பிடிப்பு, கையில் உள்ள என்வலப்பை கை அளித்தல், அவர்கள் தரும் ஒரு குங்குமச் சிமிழோ அல்லது குத்து விளக்கோ அதனை வேண்டிக்கொண்டு வீட்டை வர அன்றைய பொழுதுபோய்விடும். அவ்வாறே அடுத்த நாளும்போய்விடும்.

ஒவ்வொரு வெள்ளி வரும்பொழுதும், 'நல்ல விடுமுறை தினமாக அமையட்டும். ஓய்வையும் ஆரோக்கியத்தை கொடுக்கட்டும்' என வேலையிடத்தில் வாழ்த்துச் சொல்லிவிட்டு தங்கள் ஓய்வெடுக்கும் விடுதிக்குச் செல்லும் பொழுது பாரதிக்கு மனம் வேதனைப்படும். இனி அடுத்த திங்கள் வேலையிடத்துக்கு வரும்பொழுதுதான் அவளுக்கு அவர்கள் கூறிய ஓய்வின் அர்த்தம் புரியும்.

'மாலை முழுவதும் நான் நாயுடன் நடந்து திரிந்தேன்'

'புல்லை வெட்டி வளவைத் துப்பரவு செய்துவிட்டு மாலை இறைச்சி வாட்டி குடும்பத்துடன் இருந்து சாப்பிட்டோம்'

'இந்தக்கிழமை நல்ல ஒரு நாவல் வாசித்தேன்'

‘செஞ்சிலுவைச் சங்கத்திற்காக வீடு வீடாக சென்று பணம் வசூலித்தேன்’ என ஒவ்வொருவரும் சொல்லும் பொழுதும் பாரதி ஒவ்வொரு தடவையும் தான் திருமண, பிறந்த நாட்களுக்குச் செல்வதையே திரும்பத்திரும்ப சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

சிலவேளைகளில் வேணுமென்றே படத்திற்குப் போனோம். கடற்கரைக்குப் போனோம் என பொய் சொல்லவும் பழகிக்கொண்டாள்.

இப்படி சுற்றி வரும் செக்குமாடு போல ஓடிக்கொண்டு இருந்தவளுக்கு இந்த சுவிஸ் நாட்டவரின் திருமணத்திற்குச் செல்ல இருக்கின்றோம் என்பது அவளுக்குள் வேறுபட்ட ஒரு குதூகலத்தை உருவாக்கியிருந்ததில் எந்த வியப்பும் இருக்கவில்லை.

மாப்பிள்ளை பாரதியின் கணவன் ரஞ்சித் துடன் கணக்காளராக வேலைபார்த்துக் கொண்டு இருப்பவன். ரஞ்சித் 90களின் இறுதியில் சுவீசுக்கு வந்தபொழுது தொடக்கம் நல்ல நட்பு. அந்தவகையில் அவனின் வீட்டில் நடக்கும் விசேடங்களில் எப்பொழுதும் ரஞ்சித்துக்கு அழைப்பு உண்டு.

அவ்வாறே ரஞ்சித்தும் ஏதாவது விசேடங்களுக்கு அழைத்தால் அவனும் சென்று விடுவான்.

முள்ளிவாய்க்கால் ஊர்வலத்துக்குகூட ரஞ்சித் கேட்ட பொழுது அவனும் கூடச்சென்றான்.

மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து அவனும் கோஷம் இட்டான். அவனின் புகைப்படங்கள் பத்திரிகைகளிலும் வந்தது. ‘ஈழத்தமிழருக்காக குரல் கொடுக்கும் சுவிஸ் பிரஜை’ என.

“உங்கள் சுவிஸ் பிறன்ட் மிகவும் நல்லவர் போல இருக்கிறாரே” திருமணத்திற்கு அணிவதற்காக எடுத்து வைத்த தனது கூறைச்சேலையை அயன் பண்ணிக் கொண்டே பாரதி ரஞ்சித்திடம் கேட்டாள்.

“உண்மையில் அவன் நல்லவன்தான்..அவனின் திருமணத்தை வந்துபார்”

“அதிக கூட்டமாய் இருக்குமா?”

“இல்லை.. முப்பது பேர் வரையில் வருவார்கள் எனச் சொன்னான்.”

“அவ்வளவுதானே”

“ஆனால் அந்த முப்பது பேரும் அவனின் அல்லது அவனின் மனைவியின் வாழ்வில் மிக முக்கியமானவர்கள்”

“ஓ”

தேவாலயத்தின்முன் முன்றலில் அங்கும் இங்குமாக திருமணத்திற்கு வந்தவர்கள்

மௌனங்கள்

இதயத் துடிப்புகளின்
வேகங்களை இனங்காட்டி
என்னை அடிக்கடி பயமுறுத்துகிறாய்...
அன்பு பாசம் காதல்
என்பதற்கு
ஆயுள் முழுவதும்
அர்த்தம் தேடுகிறேன்...

என் குரலையே
வேறுக்கின்ற நீ
எப்படிச் சுறுவாய் நான்
உன்னை ஆத்திரமுட்டுவதாக...
உன் முந்தைய சுவடுகள்
என் தூசி படிந்த ஆன்மாவில்
அன்றாட காரியங்களில்
துளையிடும்
பெரும் ஓட்டை

எரியும் நட்சத்திரங்களிலும்
எரிக்கும் நாட்களிலும்
விழித்திருக்கும் போதெல்லாம்
எனக்கு மௌனங்கள்
கச்சிதமாய் அமைகின்றன...

நீ கிறுக்கிப்
பிறந்த
எம் குழந்தைகளின் எதிர்காலம்
சிக் குப்பட்டு
சிலந்திவலையாகிறது...
என் பணிகளிலும் என்
ஒழுக்கத்திலும் தான்...

(ஞானம்-78- நவம்பர் 2006)

நவஜோதி ஜோகர்ட்னம், இலக்கிவந்து

அனைவரும் தம்பதிகளாகவும் மூன்று நான்கு பேர் கூட்டமாயும் நின்று பேசிக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அனைவரும் வெளிநாட்டு நாகரீக உடுப்பில் நின்று கொண்டிருக்க பாரதி மட்டும் கூறைச்சேலையில் வந்தபொழுது அனைவரும் ஒரு தேவதையைப் பார்த்ததுபோல் பார்த்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் இரண்டு சிறுமிகள் வரவேற்புக்கு அளிக்கப்படும் வெள்ளை வைனை மெல்லிய உயரமான கிளாஸ்களில் நீட்டியபபடி வந்தார்கள். ரஞ்ஜித் எடுத்துக் கொண்டான்.

பாரதி வைன் குடிப்பதில்லை எனத் தெரிந்ததும் ஓடிச் சென்று வெள்ளை வைன் நிறத்தில் அமைந்த சோடா எடுத்துவந்தார்கள்.

பாரதியும் தாங்ஸ் சொல்லி வேண்டிக் கொண்டாள்.

அடுத்த அரைமணிநேரத்துள் வெள்ளை துணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு கறுப்பு நிறமான நீளமான காரில் மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் வந்து இறங்கினார்கள்.

முன்னால் இரட்டைப் பிள்ளைகள் பூக் கொத்துகளுடன் 'இலங்கைப் பிள்ளைகள் போல இருக்கு' பாரதியின் மனம் சொல்லிக் கொண்டது.

ரஞ்ஜித்தை திரும்பி பார்த்தாள்.

'ஆம்' என்பதுபோல கண்ணைச் சிமிட்டினான்.

மணப்பெண் கிட்டவாக வந்தபொழுது அவளின் வயிறு நன்கு பெரிதாக வீங்கியிருந்தது.

அடுத்தடுத்த மாதம் அவளுக்குக் குழந்தை பிறக்கவேண்டும் எனப் பாரதியின் மனம் சொன்னது.

மீண்டும் திரும்பி ரஞ்ஜித்தைப் பார்த்தாள்.

இப்பொழுதும் 'ஆம்' என்பது போல கண்ணைச் சிமிட்டினான்.

மணமக்களைத் தொடர்ந்து அனைவரும் தேவாலயத்துள் சென்றார்கள்.

அமைதியான ஒரு திருமணம்.

இது பாரதிக்கு முற்றிலும் புதிது.

பாதிரியாரின் முன்னே இருவரும் தங்களின் சம்மதத்தைச் சொன்னபொழுதும், இருவரும் மோதிரம் மாற்றியபொழுதும், இருவரும் முத்தமிட்டுக் கொண்டபொழுதும் அனைவரும் தங்கள் உண்மையான மகிழ்ச்சியை கையைத்

வயிறு வைக்கமுதல் கலியாணம் செய்திருக்கலாமே”

“அதில் என்ன தவறு? சிலர் பிள்ளை பிறந்த பின்பு பிள்ளையின் தலைதொடுதலையும் தங்கள் திருமணத்தையும் ஒன்றாகவே செய்வார்கள்”

“அப்ப திருமணம் என்பது”

“அது ஒரு ஓய்வந்தம். இந்தப் பிள்ளைக்கு நாங்கள்தான் பெற்றோர்கள் என அறிவிக்கும் சடங்கே தவிர தாலிகட்டினால் தான் நீ என்னைத் தொடலாம் என வழங்கும் அனுமதி இல்லை”

தட்டி வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

இருவரின் பெற்றோர்களின் கண்களிலும் கண்ணீர் கசிந்திருந்தது.

திருமணமண்டபத்துள் பாரதிக்கு ஆயிரம் ஆயிரம் கேள்விகள்?

யார் இந்த இரண்டு பிள்ளைகள்? அவளின் பிள்ளைகளா? அவளின் பிள்ளைகளா? அவள் கர்ப்பமாய் இருக்கின்றாளே? கர்ப்பத்திற்குப் பின்னான திருமணம் சாத்தியமா?

பல கேள்விகள் அவளைத் துளைத்துக் கொண்டு இருந்தன.

இலங்கையில் பெற்றோர் பேசிய திருமணங்கள் 'எழுத்தில்' கைகூடியபின்பு, இருவரும் சுதந்திரமாக திரிய அனுமதித்த பின்பு, சிலவேளைகளின் பெண் கர்ப்பமாகிவிட்டால் அவர்கள் திருமணத்தில் 'கன்னிக்கால் நடாமலும்', 'ஓமம் வளர்க்காமலும்' அது ஒரு தகுதி குறைந்த திருமணம்போல நாடாத்தப் படுகையில் இந்தத்திருமணம் பாரதிக்கு மிகவும் வியப்பாக இருந்தது.

எப்பொழுது தேவாலயத்திற்கு வெளியில் போவோம் அனைத்தையும் ரஞ்ஜித்திடம் கேட்போம் என அவள் மனம் படபடத்துக்

கொண்டு இருந்தது.

திருமணம் முடிந்து மணப்பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் வெளியில் வந்தபொழுது அனைவரும் அரிசியும் றோஜாப்பூவும் கொண்டு வாழ்த்தினார்கள்.

அடுத்து விருந்துபசாரம்.

லையில் நின்று சாப்பாடு எடுப்பதும் பின் இரண்டாம் தரம் சனநெரிச்சலுக்குள் போகாமலும் முதல் போட்ட சாப்பாட்டுடன் எழுந்து போவதுமான சுவிஸ் தமிழர்கள் திருமணங்களில் இருந்து இது வித்தியாசமாகப்பட்டது. சிலவேளை உணவு பரிமாறினாலும் எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் எல்லாமே கிடைப்பதில்லை.

வரிசை வரிசையாக சுவிஸ் நாட்டு இளம் பையன்களும் பெண்களும் வந்து உணவு பரிமாறினார்கள்.

முதலில் சூப்பும் உள்ளியில் வாட்டிய பாணும், அடுத்து வாட்டிய இறைச்சியும் வெவ்வேறு மரக்கறிகளும். மூன்றாவது பழங்களும் ஐஸ்கிறிம் கலந்த டெசேட்.

வைனைக்கொண்டு வந்து அனைவரின் கிளாஸ்களிலும் நிறைத்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு உணவுவகை முடிந்ததும் அவர்கள் குடும்பத்தில் எழுந்து நின்று சிற்றுரை நிகழ்த்தினார்கள்.

மாப்பிள்ளையின் தாயும் தந்தையும் ஆற்றிய உரையில் தமது பரம்பரையின் வாரிசுகளை தம்மருமகள் காவுவதுபற்றி மிகவும் பெருமைப்பட்டார்கள். அத்துடன் அவளின் இரு பெண்பிள்ளைகளும் தங்களுக்கும் பேரப்பிள்ளைகளே என சந்தோசப்பட்டார்கள். கறுப்பு மணிகள் என குதூகலப்பட்டார்கள்.

பாரதி ரஞ்சனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். 'பொறுமையாய் இரு' பின் சொல்கின்றேன் என அவன் கண்கள் சொன்னது.

விருந்திற்குபின் அவர்கள் நடனம் ஆரம்பமாகியது. நடுவில் மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் நடனமாடத்தொடங்க, பின் அவர்கள் பெற்றோரும் உறவினர்களும் இணைந்து கொண்டார்கள்.

பாரதியை ரஞ்சன் அழைக்க அழைக்க அவள் கூச்சத்தில் ஒதுங்கி ஒதுங்கிச் சென்றாள்.

பின் மாப்பிள்ளையின் வயதான தந்தை

வந்து அழைக்க மரியாதை காரணமாக அவளும் நடனத்தில் இணைந்து கொண்டாள்.

'ஆசிய நாட்டின் ஏஞ்சலுடன் நான் ஆடிக்கொண்டு இருக்கின்றேன்' என அவர் பெருமைபடக் கூறினார். பின் அவள் ரஞ்சனுடன் இணைந்து ஆடத்தொடங்கினாள்.

அவனின் இந்த அரவணைப்பு அவளுக்கு புதிதே. 'யார் அந்த இரு பெண்பிள்ளைகள்' மெதுவாய் காதினுள் கேட்டாள்.

"அவளுடைய குழந்தைகள்தான்"

"யார் அவற்றின் அப்பா"

"எங்கள் நாடுதான்... பிள்ளையைக் கொடுத்துவிட்டு சிற்றி மாறிவிட்டான். பக்கத்து சிற்றியில்தான் இருக்கின்றான். உரும்பிராயில் பெரிய சீதனத்துடன் திருமணம் செய்து இப்ப ஒரு பிள்ளையுடன் இருக்கின்றான்."

"உவன்களை சுடவேணும்"

"பிறகு எப்பிடி இந்த சுவிஸ்காரன்"

"அது தான் காதல்.. அது சாவதில்லை.. மலர்ந்து கொண்டே இருக்கும்"

'வயிறு வைக்க முதல் கலியாணம் செய்திருக்கலாமே"

"அதில் என்ன தவறு? சிலர் பிள்ளை பிறந்த பின்பு பிள்ளையின் தலைதொடுதலையும் தங்கள் திருமணத்தையும் ஒன்றாகவே செய்வார்கள்"

"அப்ப திருமணம் என்பது"

"அது ஒரு ஒப்பந்தம். இந்தப் பிள்ளைக்கு நாங்கள்தான் பெற்றோர்கள் என அறிவிக்கும் சடங்கே தவிர தாலி கட்டினால்தான் நீ என்னைத் தொடலாம் என வழங்கும் அனுமதி இல்லை"

ஆரோக்கியமான மாற்றங்கள் என மனது சொல்ல, "நாங்களும் இன்னோர் திருமணம் செய்வோமா" என பாரதி ரஞ்சனின் காதினுள் கேட்டாள்.

ரஞ்சன் "என்ன?" என வினவுவது போல கண் விழியை உயர்த்த "ஆமாம்" என்பது போல அவனது கையை பிடித்து தனது வயிற்றடியில் வைத்தான்.

இப்பொழுது ரஞ்சன் இன்னமும் பாரதியை இறுக இணைத்துக் கொண்டு ஆடிக்கொண்டு இருந்தான்.

(நன்றி: முகங்கள், விஸ்வசேது இலக்கிய யாலம்)

ஓன்ராறியோ மாகாணத்தில் சமூக சேவைகள் செய்யும் பல நிறுவனங்கள் இயங்குகின்றன. இவை இலாப நோக்கற்றவை, பொதுமக்களும் அரசாங்கமும் வழங்கும் நிதியுதவியில் இயங்குகின்றன. பொதுவாக ஆலோசனை, சட்ட உதவி, மொழிபெயர்ப்பு உதவி, சிறுவர் பராமரிப்பு, ஆங்கிலம் புகட்டும் வகுப்புகள், பொழுதுபோக்கு வசதிகளை அளித்தல் போன்ற சேவைகளில் பல அமைப்புகள் ஈடுபட்டுள்ளன. சில நிறுவனங்கள் குடிவரவாளர், வேலையற்ற இளைஞர், முதியோர், துன்பமுறும் பெண்கள் போன்றோருக்கு நிபுணத்துவ சேவைகளை (specialized services) ஆற்றிவருகின்றன. இச் சேவைகளுட் பல இலவசமானவை.

சமூக சேவை நிறுவனங்களை (1) குறிப்பிட்ட இனத்தவர்களுக்கு மட்டும் சேவைகள் செய்பவை (2) பல் கலாசாரமானவை என இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

பல் கலாசாரமானவை எல்லா இன மக்களுக்கும் சேவை செய்பவை. இவை தமது சேவைகள் பற்றிய விபரங்கள் அடங்கிய துண்டுப் பிரசுரங்களை ஆங்கிலம் பிரெஞ்சு தவிர்ந்த பிற மொழிகளிலும் வெளியிட்டு வருகின்றன. பன்மொழி உத்தியோகத்தர் மூலம் தமது சேவைகளை வழங்கிவருகின்றன.

இத்தகைய நிறுவனங்களில் ஒன்று கத்தோலிக்க பல்கலாசார சேவை நிலையம் (Catholic Cross - cultural Services). இது கத்தோலிக்க குடிவரவு நிலையம் (Catholic Immigration Bureau) என்ற பெயருடன் முன்பு இயங்கி வந்தது. இதன் தலைமை அலுவலகம் ரொறன்ரோவில் 291 யங் வீதியில் அமைந்துள்ளது. ஸ்காபரோ, மிசிசாகா, பிராம்டன் ஆகிய இடங்களில் பிராந்திய அலுவலகங்கள் இயங்குகின்றன.

கனடாவில் குடியேறும் புதியவர்களுக்குப் பலவகையான உதவிகள் செய்வதில் மிகவும் பெயர்பெற்ற இந் நிலையம் தமிழ் மொழி உட்பட 29 மொழிகளில் சேவைகளை வழங்கி வருகின்றது. தமிழ் மக்களுக்குக் குடிவரவு தொடர்பான ஆலோசனைகள், வழிமுறைகள், பிரச்சினைகள், குடியமர்த்தல் முதலாய சேவைகளைத் தமிழ் மொழியில் செய்வதற்குத் தகைமைவாய்ந்த தமிழ் ஆலோசகர்கள் நியமிக்கப் பட்டிருக்கின்றார்கள். படிவங்கள் நிரப்புதல், மொழிபெயர்ப்புகள், கடிதங்கள் வரைதல் முதலாய பிற சேவைகளும் வழங்கப்படுகின்றன. குடிவரவு விடயங்களில் நிபுணத்துவ சேவைகளை ஆற்றிவந்த இந் நிலையம் 1996ஆம் ஆண்டு முதல் அதன் நோக்கங்களையும் செயற்பாடுகளையும் விரிவு படுத்திப் பன்முகப்பட்ட சேவைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றது. இக்காலத்தில் அகதிகள் வருகை குறைந்துவருவதால் சில கிளை நிலையங்கள் மூடப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் மொழியிற் சேவை செய்யும் மற்றோர் அமைப்பு அகதிகள் தகவல் நிலையம் (Refugee Information Centre). ரொறன்ரோவில் 517 பாளிமென் வீதியில் அமைந்திருக்கும் இந் நிலையம் சமூக அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இயக்குநர் சபையினால் நடத்தப்படும் அரசு சார்பற்ற ஓர் இயக்கமாகும். சுய தகவற் படிவங்களை விளக்கிக்கொள்வதற்கும் அவற்றை நிரப்புவதற்கும் தேவையான ஆலோசனைகளும் உதவிகளும் தமிழ், ஆங்கிலம் உட்பட ஆறு மொழிகளில் வழங்கப்படுகின்றன.

சட்டம் சார்ந்த சேவைகளை வழங்குவதற்கும் சமூக அடிப்படையிலான பல நிறுவனங்கள் ஓன்ராறியோவில் உள்ளன. இவற்றுள்

கனடா ஓன்ராறியோ மாகாணத்தில் தமிழ்மொழியை உபயோகிக்கும் சில சமூக சேவை நிறுவனங்கள்
(Some Community Service organizations in Ontario Province that use Tamil Language)

கவிஞர் கந்தவனம்

பாக்டேல் சமூக சட்ட தேவைகள் (165 டவரின் வீதி, ரொறன்ரோ), ஒன்ராறியோ சமூக சட்டக் கல்வி அமைப்பு (700 கிங் வீதி, ரொறன்ரோ), ஸ்காபரோ சமூக சட்ட சேவைகள் (695 மாக்கம் தெரு) என்பன தமிழிலும் ஆலோசனைகள் கருத்தரங்கங்கள் போன்றவற்றை நடத்தி வருகின்றன. சில தமிழ்ப் பிரசுரங்களையும் பிற நிறுவனங்களுடன் இணைந்து வெளியிட்டுள்ளன.

மாநகர வாடகைக் குடியிருப்பாளர் சட்ட சேவைகள் (Metro Tenants Legal Services) என்னும் அமைப்பு ரொறன்ரோவில் 720 ஸ்படைனா அவெனியுவில் அமைந்துள்ளது. இது தனித்து இயங்கும் ஒரு சமூக சட்ட சேவை நிலையம். குறைந்த வருமானத்தைப் பெறும் வாடகைக் குடியிருப்பாளருக்கு, அரசாங்க சட்டம் சார்ந்த அறிவிப்புகள், வீட்டு வாடகை பற்றிய தகவல்கள், சட்டத்துக்கு மாறான வாடகை அறவிடல், வெளியேற்றல், முதலியவை தொடர்பாக இலவச உதவிகளை இந்நிலையம் வழங்கி வருகின்றது. இதன் தகவல் வெளியீடாகிய 'Tenant Issues' என்னும் ஆங்கில இதழ் தமிழிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்படுகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நிலையத்துடன் தொடர்பு கொண்டால் ரொறன்ரோ மாநகரத்தில் தமிழில் சேவைகளை வழங்கும் பிற சட்ட சேவை அமைப்புகளின் விவரங்களையும் பெறக்கூடியதாக இருக்கும்.

தொழிலாளர் தகவல் மற்றும் நடவடிக்கைகளுக்கான ரொறன்ரோ நிலையம் (Worker's Information and Action Centre of Toronto) ரொறன்ரோவில் 277 விக்டோரியா வீதியில் அமைந்துள்ளது. தொழிலாளர் உரிமைகள் தொடர்பான தகவல்களைத் தமிழிலும் அவ்வப்போது வெளியிட்டுவருகின்றது.

தமிழ் மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் மற்றுமோர் அமைப்பு CUP என்று பொதுவாக வழங்கப்படும் Community Unity Project. இது சமுதாய நல்லிணைப்புத் திட்டம் எனத் தமிழில் வழங்கப்படுகின்றது. இதன் தாரக மாந்திரம் 'வாழ்க்கையை வளப்படுத்தல்' என்பது. தமிழ், சோமாலி, பாரசி, கராறி, ஆங்கில இனம் சார்ந்த ஏழு அமைப்புகள் இதில் அங்கம் வகிக்கின்றன. இவ்விதமான பல்லினச் சமூக அமைப்புகளின் தொண்டர்களால் உருவாக்கப்பட்டு நடத்தப்படும் இத்திட்டம் தனியாள் வளர்ச்சிக்கும் பொதுநலத்

தொண்டுக்கும் சமூக ஒத்துழைப்புக்கும் வாய்ப்புகளை வழங்குவதை நோக்காகக் கொண்டது. ரொறன்ரோ மாநகர ஆட்சி மன்றம், வட யோக்கு நகர சபை, சிறுவர் உதவிச் சபை நிதியம் ஆகியன வழங்கும் நிதி உதவியுடன் இயங்கும் இச் சமுதாய நல்லிணைப்புத்திட்டம் பொதுமக்களிடமிருந்தும் நன்கொடைகளைப் பெறுகின்றது. இதன் நோக்கங்கள், செயற்பாடுகள், சேவைகள் பற்றிய தகவல்களை விளக்கிவரும் செய்தி இதழுக்கு 'குடும்பம்' என்று பெயர். தமிழ், சோமாலி, பாரசி, கராறி, ஆங்கிலம், ஆகிய மொழிகளில் 1955 தை முதல் மாதா மாதம் 'குடும்பம்' வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. தமிழ் மொழிபெயர்ப்புத் தெளிவாகவும் இனிதாகவும் உள்ளது. பொழிபெயர்ப்பாளர் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை.

பல சுகாதார அமைப்புகள் தமிழ் மக்களுக்கு உதவும் வகையில் சுகாதாரக் கருத்தரங்கங்களைத் தமிழ் மொழியில் நடத்திவருகின்றன. அறிவிப்புகள், தகவற் பிரசுரங்கள் போன்றவையும் தமிழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய அமைப்புகளில் ஒன்று 'முதியோர் உளநலத் திட்டம்'. இத்திட்டத்தை ரொறன்ரோ பல்கலைக் கழகத்தின் முதியோர் மனோ வைத்தியப் பிரிவு, சென் மைக்கல் வைத்தியசாலை, வெலஸ்லி போதனா வைத்தியசாலை, மவுண்ட் சயனாய் வைத்தியசாலை என்பனவற்றின் மனோ வைத்தியப் பிரிவுகள் இணைந்து நடத்துகின்றன. தமிழ் முதியோரும் நன்மையடையும் வகையில் அவர்கள் இந்த நாட்டில் எதிர்நோக்கும் உளவியற் பிரச்சினைகளாகிய தனிமை, மன அழுத்தம், விரக்தி என்பவை பற்றிக் கலந்துரையாடுவதற்கு முதியோர் குழுக்களை அமைத்தல், அவைபற்றி விரிவான ஆய்வுகளை நடத்துதல், பாதிக்கப்பட்டவருக்குத் தகுந்த உளவியற் சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதில் இருக்கக்கூடிய தடைகளைக் கண்டறிவது, எதிர்காலத்தில் அத்தகைய சேவைகளை தமிழர் கலாசார தேவைகளுக்கேற்ப எவ்வாறு மாற்றி அமைக்கலாம் என்பது பற்றி வைத்தியத் துறையினருக்கு ஆலோசனை வழங்குவது போன்ற பல விடயங்களை நோக்கங்களாகக் கொண்டு இவ்வமைப்புச் செயற்படுகின்றது. இவை தொடர்பான பல கருத்தரங்குகளைத் தமிழில், தமிழ் முதியோருக்கு நடத்தியும் வருகின்றது.

இடம் ஒதுக்கும் இணைப்புச் சேவைகள் (Placement Co-ordination Services) என்னும் அமைப்பு ஒரு தாதியர் பணிமனை அல்லது வயோதிபர் இல்லத்தில் நீண்டகாலப் பராமரிப்புத் தேவைப்படும்போது தேவைக்கும் விருப்புக்கும் தகுந்த முறையில் இடவசதியைப் பெற்றுக்கொள்ள மக்களுக்கு உதவிவருகின்றது. தமிழ் மொழியிலும் சேவைகளை வழங்கிவரும் இந்த அமைப்புடன் தொடர்புகொண்டு தமிழரும் நன்மைபெற்று வருகின்றனர்.

முதியோருக்கான ஸ்காப்ரோ உதவிச் சேவை நிறுவனம் முது தமிழர் மன்றத்துடன் இணைந்து தமிழ் முதியவருக்கும் சேவைகளைச் செய்து வருகின்றது. இதன் அண்மைக் காலத் திட்டம் ஒன்று ஸ்காப்ரோவில் உள்ள தமிழ் முதியவருக்கும் வலது குறைந்தவருக்கும் சத்து நிறைந்ததும் தமிழ் முறையில் தயாரிக்கப்படுவதுமான உணவை விநியோகித்தல். குறைந்த அளவிலான கட்டணம் உணவுக்கு அறவிடப்படுகின்றது. இது பற்றிய தகவல்களும் மாதிரி உணவுப் பட்டியலும் அடங்கிய துண்டுப் பிரசுரங்கள் தமிழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

வேலஸ்லி வைத்தியசாலை, ரொறன்ரோ குடும்ப சேவை தாபனம், ஒன்ராறியோ மார்பு புற்றுநோய் தடுப்பு நிலையம் ஆகியனவும் தமிழிற் சேவைகளை வழங்குகின்றன. இவற்றுடன் இலங்கைச் சிறுபான்மையினர் நலன்பேண் சங்கமும் (சேக்கம்) இணைந்து உருவாக்கிய 'தமிழர் சுகாதாரத் திட்டம்' அவ்வப்போது சுகாதாரம் தொடர்பான கருத் தரங்குகளையும் விழாக்களையும் தமிழில் நடத்திவருகின்றது.

குடியேறிய பெண்களுக்கும் அகதிகளாகத் தஞ்சம்கோரிய பெண்களுக்கும் பயன்தரக்கூடிய பல சேவைகளைச் செய்துவரும் 'கலாசார தொடர்பு' (Culturelink) என்னும் அமைப்புத் தமிழ் மொழியையும் உபயோகித்து வருகின்றது. ஒன்ராறியோ சுகாதார அமைச்சின் மகளிர் சுகாதார அலுவலகத்தின் நிதியுதவியுடன் இவ்வமைப்பு இயங்கிவருகின்றது.

தமிழில் உதவக்கூடிய, பெண்கள் தொடர்பான பிற சமூகசேவை நிறுவனங்கள் சில பின்வருமாறு:

தோன்கிளிப் அயலவர் சேவை நிலையம், குடும்ப சேவை அமைப்பு, சென் ஜோசப் பெண்கள் நல நிலையம், சித்திரவதைக்கு

உள்ளானவர்களுக்கான கனடிய நிலையம், குடியேறிய பெண்களுக்கான வேலைவாய்ப்பு நிலையம், இளம் கிறித்துவப் பெண்கள் சங்கம் (YWCA), தொழில் திறன் பயிற்சி நிலையம், றெக்ஸ்டேல் பெண்கள் நிலையம்.

தோன்கிளிப் அயலவர் சேவை அலுவலகமும் பிளமிங்டன் சுகாதார நிலையமும் இணைந்து 'மது அரக்கன் குடும்ப நாச காரணா?' என்ற பெயரில் அழகிய பிரசுரம் ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளது. மது போதைக்கு அடிமையானவர்களையும் அவர்களது குடும்பங்களையும் குடும்பச் சிக்கலிலிருந்து பாதுகாக்கும் நோக்குடன் வெளியிடப்பெற்ற இக்கைநூலின் ஆசிரியர் கலாநிதி பார்வதி கந்தசாமி அவர்கள்.

தெற்காசிய இனத்துடன் தொடர்புடைய பல அமைப்புகளும் தமிழ்மொழியை நன்கு உபயோகித்து வருகின்றன. சிலவற்றின் பெயர்கள் பின்வருமாறு:

தென் ஆசியப் பெண்கள் நிலையம், தமிழீழச் சங்கம், தென் ஆசிய சமூக சபை, தென் ஆசிய சமூக சேவை அமைப்பு, தென் ஆசிய குடும்ப உதவிச் சேவை, தென் ஆசிய குடும்ப நிலையம், இலங்கைக் குடும்ப சேவைகள் சங்கம்.

தென் ஆசிய சமூக சபை ஒன்ராறியோ இருதய, மாரடைப்பு நிதியத்தின் ஓர் அங்கமாக இயங்குகின்றது. இவ்வமைப்பு தெற்காசிய குடும்பத்தினரின் நலமான வாழ்க்கைக்கான வழிகாட்டியாக வெளியிட்டுள்ள 'Preventing Heart Disease and Heart Attack' என்னும் பிரசுரம் தமிழிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இதுவரை ஒன்ராறியோவில் பல கலாசாரப் பணியில் தமிழ் மொழியையும் உபயோகிக்கும் பல சமூக சேவை நிறுவனங்கள்பற்றிய தகவல்கள் விளக்கப்பட்டன. இந் நிறுவனங்களுக்குத் தொண்டாகவும் தொழிலீர்தியாகவும் உதவிவரும் தமிழ் அன்பர்கள் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள். இவர்களின் உதவி (1) பொதுவான ஆலோசனை (2) வாய்மொழி மொழிபெயர்ப்பு (3) எழுத்து அல்லது பிரசுர மொழிபெயர்ப்பு என மூவகையானது.

வாய்மொழித் தமிழ்ப் பிரயோகத்திலும் எழுத்துப் பணிகளுக்குத் தமிழ்மொழி அறிவு அதிகம் வேண்டும். இதனைச் சில சமூக சேவை நிறுவனங்கள் நன்கு புரிந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

□□□

கூச்சைகளின் அரசி சர்ப்பங்களை வசியம்செய்து
ஏவல் வாங்கினாள்;
சமிக்ளைகளைச் சிரமேற்கொள்ளவாய்க் கட்டுண்ட சர்ப்பங்களுக்கு
ஏக்கங்களை ஏற்றி உரு மறைந்து திரிய அவள் கற்மித்தாள்,
போகங்களின் நெருப்பைத் தீனியிட்டாள்

அஞ்சனயிட்ட நீள் விழிகளுக்கு
-அவை மத்தியில் சுறாய்ப் பிரியா கிணைந்த கட்டுருவமுடையன-
சைகைகளினால் போர்களை ஆணையிடும்
வலுவிருந்தது.

களங்களின் கூட்சுயங்கள் தேறிக்
கொய்த குறிகளை மாலை அணிந்தவளின் ஆழ் புலங்களில்
அவளை யாசு அற விசுவாசித்தவர்கள்
சேவகம் பணிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

ஆசைகளால் உருவேற்றி மந்திரித்த யாமியின் முட்டைகளை
காற்றில் தூவி ஆண்களில் தீரா வியாதிகளை ஏற்படுத்தியவள்
நேரங்களைக் குறுக்கீடுசெய்து
அவர்களைப் மித்து நிலையில் பேணிப் பதம்படுத்திவைத்திருக்கும்
வித்தை அறிந்திருந்தாள்.

வச்சுரத்தினால் வரம்பெற்றிருந்த அவளது நா
கபட மிகு கண்களின் வார்த்தைகளுக்கு
சூலி வழவு கொடுத்தது - அவை
மரபணுக்களில் போகங்களின் துயரச் சாயைகளைப்
பழயவைக்கிற ஆற்றல் பெற்றிருந்தன.

அவள் மேனியில் கமழும் வாசனை
தாமும் மடல்களினதும்
கொல்லையில் அவள் உரித்த தோல்களுள் வளரும்
குடைக்காளான்களினதுமாயிருந்தது.
அது தீண்டப்பெற்ற
கிணைஞர்களுக்குக் கட்டுருடு வந்தது
அவளை மட்டுமே முன்னிறுத்திய அந்தகம் சிந்தைக்கு.

சூடு நூறு ஆண்டுகள் காலம்
சித்து விணையாட்டுகள்பால் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருந்தவன்
பிறகொருநாள் துர்க் கனாவிலிருந்து
விழித்தெழுவதுபோல அந்தத் தோட்டத்திலிருந்து
வெளியேறியிருந்தேன்.

நச்சு இயல்புள்ள
குட்டையின் ஓரமாய்
ஒதுங்கிய உள்
குதிரைகள்
- ரஷ்மி
(இங்கிலாந்து)

தீரா வேட்கையின் வலியிருந்தது மின்
கொஞ்சம் நாட்களுக்கு. . .

எனது கிரவுகளின் கருமையில் மினுங்கிக்கொண்டிருந்த
சிவந்த, வெறிநாய்களின் மணிக் கண்களை
கூடறும்படி உருட்டிவிட்ட சூச்சைகளின் அரசி
குயுத்தி மிக்கதும் சாதூர்யமானதுமாய்-

என்னை நோக அழக்க
உயர்நிலைகளைத் தேர்ந்தெடுத்த
முதற்கட்டமாய்

உனக்கான வலைகளில் தானியங்களைத் தூவத் தொடங்கினான்.
உன்னை நோக்கி நெளிந்தன யாம்புகள்-
நெளிந்தவை தீண்டவாய்த் தோதுசெய்தாய் நீ.

நுரைதள்ளிற்று.

நச்சு கியல்புள்ள குட்டையின் ஓரமாய் ஒதுங்கிற்று உன் குதிரைகள். . .

பகட்டுமிக்க மாயத்தனங்களில் நீ
சிரசு பணிந்தபோது
நொய்மையான எனது உறுதிகளின் மீது
கேள்வி எழும்பிற்று.

அவளுடைய கிடைப்பட்டியில்
ஒரு விஷம் தோய்ந்த கத்தியாய்
உன்னைச் சொருகிக்கொண்டாய். . .
எனது காப்பு வியூகங்கள் ஆற்று மணல் அரண்போல்
உதிரத் தொடங்கியிருந்தன.

எச்சரிக்கைகளை உதாசீனம் செய்தவனாய்
நச்சு கியல்புள்ள குட்டையின் கரையில் குதிரைகளை
அவிழ்த்துவிட்டாய் ஆற,
குறி உதரிக் குளிக்கவாய் குதித்தாய் நிர்வாணம்கொண்டு.

நச்சு கியல்புள்ள குட்டையின் ஓரமாய் ஒதுங்கிற்று உன் குதிரைகள். . .

கீய்ப்புத்தான் முன்பொருக்கால்
நானும் என் குதிரையும் நண்ட. . .

(நன்றி : காலச்சுவடு)

அருந்ததி

முதல் நாள்

அன்று வழக்கம்போல் அனுஜா படிப்பு முடிந்து கம்பியூற்றரில் 'சாற்' பகுதியில் நுழைந்தாள். வலையில் ஒருவன் வந்தான்.

ஹாய் என் பெயர் மதன். நீ யார்?

நான் சுதா! எனக்கு உன்னோடு தொடர விருப்பமில்லை. (அனுஜாவின் வலைப் பெயர்)

பரவாயில்லை. சம்மா சிறிது நேரம் சாற் பண்ணலாமே.

சரி பரவாயில்லை. நீ என்ன செய்கிறாய்?

நான் யுனிவேர்சிறீறியில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நல்லது. எத்தனையாம் ஆண்டு?

இரண்டாம் ஆண்டு.

நீ என்ன செய்கிறாய் சுதா?

நானும் படித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன்.

நல்லது. எங்கே என்று அறியலாமா?

கல்லூரியில் பன்னிரண்டாம்

வகுப்பில்.

எந்தக் கல்லூரி?

தொரன்ரோவிலுள்ளது.

தொரன்ரோவில் எங்கே?

அது தேவையில்லை என

நினைக்கிறேன்.

சரி பரவாயில்லை..

உனக்கு விருப்பமான பொழுது

போக்கு என்ன?

எனக்கு தமிழ்ப் படங்கள் நல்லதாய்

இருந்தால் பார்ப்பேன்.

நல்ல படங்கள் என்றால் எப்படிப்பட்ட படங்கள்?

நல்ல கதையுள்ள, றியல் சம்பவங்களுள்ள கிராமக் கதைகள் பிடிக்கும்.

நல்லது நீயும் என்னைப் போன்ற ரசனையைக் கொண்டிருக்கிறாய். நல்ல சந்தோசம்.

மதன்
வேறு யாருமல்ல. பாலியல்
கூற்றம்புரிந்து சிறையிலிருந்து விடுபட்டு
நன்னடத்தைப் பிணையிலிருந்து
கீழ்ப்படிப் பள்ளிப்பிள்ளைகளை ஏமாற்றிக் கூட்டிச்சென்று
கற்பழிப்பவன் என்பது தெரியவந்தது.

என்ன மாதிரியான பாடல்கள் பிடிக்கும்?

சினிமாப் பாடல்களில் சோகப் பாடல்கள் மற்றது நல்ல கருத்துள்ள பாடல்கள் பிடிக்கும்.

ஏன் சோகப் பாடல்களில் நாட்டம் என்று அறியலாமோ?

அவைதான் மனதைத் தொடும். மேலும் நினைவிலும் நிற்கும்.

அப்படியா நானும்

உனக்கு சப்போட். இருவரது விருப்பங்களும் நல்லாதாய் ஒத்துப் போகின்றது.

நீர் நல்லாய்த் தமிழ் கதைக்கிறீர். கனடாவுக்கு வந்து கன காலமோ?

கனடாவுக்கு நான் வரவில்லை.

அப்ப நீர் இங்குதான் பிறந்ததோ?

ஓம்.. அப்பா அம்மா இங்கை வந்து இருபது வருசத்துக்கு மேலாகுது.

அப்படியா, நீர் ஏதோ இலங்கையிலிருந்து கிட்டடியில் வந்தவை மாதிரிக் கதைக்கிறீர்.

நாங்கள் வீட்டிலை தமிழிலைதான் கதைக்கிறது. அதோடை பள்ளியிலை என்றை பிறண்ட் சும் இடைக்கிடை தமிழிலை கதைப்பம்.

நல்லது. உம்மைப்பற்றி எல்லாம் சொல்லு நீர்... என்னைப் பற்றி ஒன்றும் கேக்க யில்லை.

எனக்கு அது தேவை இல்லை.

எண்டாலும் நான் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறன்.

விருப்பமெண்டால் சொல்லலாம்.

நான் ரொறன்றோ யுனிவெர்சிறிறியிலை தான் படிக்கிறன். எனக்கு அப்பா, அம்மாவை எல்லாம் சிறீலங்காவிலைதான் இருக்கினம்.

நான் இங்கை சொந்தக்காரரோடைதான் இருக்கிறன். அவை சரியான கடும்பிடி. கண்டபடி திரிய விடமாட்டினம். எவ்வளவோ கஷ்டப் பட்டுத்தான் இங்கை வந்தனான். எனது சின்னம்மா சவிசிலை இருக்கிறா. அவ காசு தந்துதான் நான் இங்கை வந்தனான். எந்த நேரமும் அறையிக்கைதான் என்றை சீவியம்.

பாவம் நீர். கேட்கக் கவலையாய்த்தான் இருக்குது.

உம்மை எனக்குத் தெரியாது எண்டாலும் இதுகளைச் சொல்லி மனம் ஆற ஆள் கிடைச்சதையிட்டு நல்ல சந்தோசம்.

நாங்கள் கன நேரம் கதைச்சிட்டம். ஆரோ வருகினம் போலக்கிடக்குது.

நன்றி நாளைக்கும் இந்த நேரம் கதைப்பமே.

பார்ப்பம். பாய்.

பாய்.

இரண்டாம் நாள்.

அனோஜா அன்று கணினியில் ஈமெயில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அடிக்கடி மதனின் பெயர் சற்றில் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தது.

சற் பகுதிக்குப் போகலாமா விடலாமா எனக் கடுமையாக யோசித்தாள். பாவம் என்ன விசயம் எனக் கேட்க மனம் தூண்டியது.

என்ன மதன். யாரென்று அறியலாமோ?

ஓம் நான் சுதா. என்ன விசயம்.

நேற்று நாங்கள் இன்றைக்கு சாற் பண்ணிறது என்று சொன்னீர் அதுதான் எடுத்தனான்.

ஓம், ஆனால் சும்மா தேவையில்லாமல் சற் பண்ண எனக்கு விருப்பமில்லை.

எனக்கு விளங்குது உமது மனோநிலை. தெரியாத ஆட்களோடை கதைக்கிறது எப்படி என்று நினைக்கிறீர். நான் யாரென்று சொல் லிப்போட்டன். இதிலை பயப்படுறதுக்கு ஒன்றுமில்லை.

சரியாச் சொல்லிப்போட்டியள். ஒன்லை னிலை இப்ப பல விசயங்கள் நடக்குது. அதுதான் நான் யோசித்தனான்.

ஓம் எனக்கும் தெரியும். நீர் பயப்படத் தேவையில்லை நான் என்னைப் பற்றி எல்லாம் சொல்லிப்போட்டன். விருப்பமில்லை என்றால் விடலாம்.

பரவாயில்லை உங்களை நினைத்துப் பார்த்தன். சொல்லுங்கோ.

உங்களோடை சற் பண்ணினால் எனக்கு ஒரு நிம்மதி. ஏதோ ஒரு சொந்தக்காரரோடை கதைத்த மாதிரி.

நல்லது. ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் கதைக்க ஏலாது.

பரவாயில்லை. நேரமுள்ள நேரம் கதைப் பம். உமக்கு ஒரு விசயம் தெரியுமோ? இப்ப ஸ்கைப்பிலை எல்லாரும் ஆக்களைப் பார்த்தெல்லோ கதைக்கினம்.

ஓம் எனக்கும் தெரியும். எனக்கு அது விருப்பமில்லை.

பரவாயில்லை. நான் உம்மை கட்டாயப் படுத்தவில்லை.

எப்படிப் படிப்பெல்லாம் போகுது.

படிப்புப் பிழையில்லை. இந்த மற்ஸ்தான் கஷ்டம்.

எனக்கு மற்ஸ் என்றால் நல்ல விருப்பம். நீர் ஒவ்வொரு நாளும் பிரக்ரிஸ் பண்ண வேணும்.

அப்பதான் சுலபமாய்க் கணக்குகள் செய்யலாம்.

கணக்கு விளங்கினால்தானே செய் யிறதுக்கு.

ஏன் ரீச்சரிட்டைக் கேட்கலாம்தானே.
அவ விளங்கப்படுத்திற்றுதான் விளங்கு
தில்லை.

நீர் பிறன்ஸ்சிடம் கேட்கலாம்தானே.
அவையும் அந்த நிலைமைதான்.
நான் சொல்லித்தர ரெடி. ஆனால், அது
தான் கஸ்டம் என்று நினைக்கிறேன்.

அதெல்லாம் சரிவராது. நான் சமாளிக்
கிறேன்.

எதுக்கும் வீட்டிலை கேட்டுப்பாருமன்.
சீச்சீ அது நடக்காத விசயம். அதை
விடுங்கோ.

அது உம்மடை விருப்பம். நான் வில்லங்கப்
படுத்தவில்லை.

உங்கட படிப்பெல்லாம் எப்பிடி.
படிப்பிலை பிரச்சனையிலலை. பணப்
பிரச்சனைதான் பெரிய பிரச்சனை.

உங்கடை சித்தி ஏதோ உதவி செய்யிறா
என்று சொன்னியள்.

ஓம். அவாவுக்கு இப்ப வேலை போட்
டுது. அவாவுக்கும் குடும்பப் பொறுப்பு
கள் இருக்குத்தானே. அவையைக் கஷ்டப்
படுத்தாமல் படிப்பை விட்டுப்போட்டு வேலை
தேடுவமோ என்று நினைக்கிறேன்.

இவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்பட்டு இரண்டு
வருசம் படிச்சிட்டு விடுகிறது நல்ல யோசனை
இல்லை. ஏன் ஸ்ருடன்ற் லோன் எடுக்க
ஏலாதோ?

எனக்கு என்னும் பேப்பர் கிடைக்கயில்லை.
அகதி விண்ணப்பம் அக்சபற் பண்ணியாச்சு.
அதுதான் லோன் எடுக்கேலாது.

பாட்ரைம் வேலை செய்து படிக்கலாம்
தானே.

இப்ப அப்படிச் செய்துதான் சமாளிக்கிறேன்.
ஸ்கூல் பீஸ்தான் கட்டுறது கஷ்டம்.

சொறி என்னாலை உதவி செய்ய
முடியாது.

நான் உம்மை உதவி செய்யச் சொல்லி
கேட்கயில்லை. என்ற நிலைமையைச் சொன்
னன் அவ்வளவுதான்.

எதுக்கும் கேட்டுப் பார்க்கலாம்தானே.
பாப்பம் அதுதான் யோசித்தனான். ஆனால்

இன்னும் இரண்டு வருசத்துக்கு ஏறக்குறைய
பத்தாயிரத்துக்குமேல வரும். அவ்வளவு தர
ஆர் முன்வருவினம் என்றுதான் யோசனை.

எதுக்கும் முயற்சி செய்து பாருங்கோ.

நான் நிற்பாட்டப்போறன்.

சரி. நாளைக்குச் சந்திப்பம், பாய்.

பாய், பிறகு பார்ப்பம்.

இவர்களது சற் நிகழ்வு பல நாட்களுக்கு
நீடித்தது.

அன்றொரு நாள்.

நான் மதன். யார் அங்கே சுதாவா?

சுதா என்று எப்படித் தெரியும்.

இது கூடத் தெரியாதா. இந்த நேரத்திலை
யார் என்னைத் தேடி வருவினம் என்று
சாத்திரம் பார்க்கவா வேணும்?

அது சரி. எப்படி நீங்கள் சமாளிக்
கிறியள்.

ஏதோ காலம் போகுது. நீங்கள்தான் எங்
களைக் கவனிக்கிறியள் இல்லை.

உங்களை நான் கவனிக்கவேண்டிய
அவசியமில்லை.

இவ்வளவு நாளும் நாங்கள் நெருக்கமாய்
கதைத்துப்போட்டு இப்படிச் சொல்லுகிறீர்.
எனக்குக் கவலையாய் இருக்குது.

எற்கும் திடீர் முடிவு எடுக்கக் கூடாது.
எல்லாம் யோசித்துத்தான் செய்ய வேணும்.

நீர் சொல்லுறது சரி. முடிவெடுக்கிறது
என்றால் நாங்கள் சந்திக்காமல் எப்படி முடி
வெடுக்கிறது.

நல்ல கேள்வி. ஆனால் நான் உங்களைச்
சந்திக்கிறது முடியாத காரியம்.

மனமிருந்தால் எல்லாம் முடியும். நீர்
நினைத்தால் எவ்வளவோ வழிகள் இருக்கு.
நான் சொல்லித்தரத் தேவையில்லை.

அப்படியா சங்கதி. இப்ப என்ன செய்யச்
சொல்லுறியள்.

அதுதான் உண்மையான அன்புக்கு அடை
யாளம். நான் சொல்லுறதை வடிவாய்க்
கேளும்.

சொல்லுங்கோ.

வாற சனிக்கிழமை மோனிங்சைட் பாக்
கிலை சந்திப்பமா?

வேண்டாம் அங்கை எங்கடை ஆக்கள்
கனக்க வருவினம். அங்கை நான் வர
இல்லை.

அப்ப எங்கை வசதி அப்படி என்றால்
காபறோ பிறிம்லி பார்க்குக்கு வாருங்கோ
இருந்து கதைப்பம்.

அது எங்கை இருக்குது.

இது தெரியாதா பிறிம்லியிலை எல்ஸ்மிய ருக்கும் லோறன்சுக்கும் இடையிலை.

எத்தனை மணிக்கு வாறது?

பின்னேரம் மூன்று மணிக்கு வாரும். நீர் தனியத்தானே வருவீர்.

ஏன் வேறே ஆக்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வாறதோ?

நல்ல பகிடி. அப்ப கட்டாயம் வருவீர் தானே.

நான் லேசிலை ஒண்டும் சொல்லுறதில்லை. சொன்னால் செய்வன்.

நானும் அப்பிடித்தான். இரண்டு பேருக்கும் எவ்வளவு பொருத்தம் பாருங்கோ.

நல்லது நான் போகட்டோ.

போட்டு வாறன் என்று சொல்லுங்கோ.

சரி போட்டு வாறன்.

நல்லது சுகமாய்ப்போட்டு வாங்கோ.

பாய். பாய்.

அன்று சனிக்கிழமை.

மதன் பார்க்கிலிருந்த கார் தரிப்பிடத்தில் 2.30 மணிக்கே வந்து காவலிருந்தான்.

ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஒரு மணித்தியாலம் போல் இருந்தது. 2.45 அளவில் ஒரு 18 வயது மதிக்கத் தக்க அழகான பெண்ணொருத்தி பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினாள்.

அவள் சதாவாகத்தான் இருக்குமென நினைத்து ஆவலோடு வாசலை நோக்கிச் சென்றான்.

அவள் தெருவைக் கடந்து அடுத்த பக்கம் சென்றாள்.

பெரும் ஏமாற்றம்.

சதா என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள். இந்தப் பொம்பிளயள் எல்லாரும் இப்படித்தான்.. ஒரு சதத்துக்கும் நம்ப ஏலாது. மிகவும் ஆத்திரத் தோடு காருக்குள் ஏறி இருந்தான்.

3.05 ஒரு சட்டை போட்ட பெண் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி பார்க்கை நோக்கி வந்தாள். அவன் காரைவிட்டு இறங்காமல் உற்று நோக்கினான். அவள் மெதுவாக நடந்து வாசலுக்குள் நுழைந்தாள்.

காரைவிட்டு இறங்கி அவளிடம் சென்று நீர் சதாதானே என்றான்.

அவள் தலை ஆட்டினாள். நல்ல உருவம். அவ்வளவு அழகில்லை என்றாலும் பரவாயில்லை. அவளை ஒரு நோட்டம்விட்டான்.

அவளும் அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். அவள் எதிர்பார்த்தமாதிரி அவன் இல்லை. ஒரு முரடனைப்போல் காட்சியளித்தான்.

என்ன பார்க்கிறீர். பயப்பிடவேண்டாம். காருக்கை இருந்து கதைப்பமா?

பரவாயில்லை இதிலை நிண்டு கதைப்பம்.

பேசிக்கொண்டே சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

என்ன பார்க்கிறீர்?

ஒன்றுமில்லை எங்கடை ஆக்கள் இருக்கினையோ என்று பார்த்தன்.

இந்த நேரத்திலை ஒருவரும் வராயினம். பயப்பிடாமல் காருக்கை ஏறும்.

அவள் தயங்கிக்கொண்டே நின்றாள்.

திடீரென்று ஒரு பொலிஸ் கார் வாசலுக்குள் நுழைந்து கார் தரிப்பிடத்தை நோக்கி வேகமாக வந்தது.

அதைப் பார்த்த மதன் ஓட ஆரம்பித்தான்.

இரு பொலிசார் அவனைக் கலைக்க ஆரம்பித்தனர்.

பொலிஸ் காரிலிருந்து அனுஜாவின் அப்பா இறங்கி வந்தார்.

“பயந்திட்டியா அனுஜா” என்றார்.

“இல்லையப்பா.. என்றாலும் அவனைப் பார்க்கவே பயமாகத்தான் இருந்தது.

இன்றைக்கு நீ நல்ல வேலை துணிந்து செய்து இருக்கிறாய்.

பொலிஸ்காரர் இருவரும் மதனைக் கைவிலங்கோடு கூட்டி வந்தனர்.

“Anuja you're a brave girl... You have done a good job. The police department will reward you”, என ஒரு பொலிஸ் அவளைப் பாராட்டினார்.

மதன் வேறு யாருமல்ல. பாலியல் குற்றம் புரிந்து சிறையிலிருந்து விடுபட்டு நன்னடத்தைப் பிணையிலிருந்தவன். இப்படிப் பள்ளிப்பிள்ளைகளை ஏமாற்றிக் கூட்டிச் சென்று கற்பழிப்பவன் என்பது தெரிய வந்தது.

(நன்றி: முகங்கள் - விஸ்வசேது இலக்கியப் பாலம்)

மெய்க்குடி அலைமகன்

சீயாட்டிஸ்

ஆர்நிங் ஸ்டிரீட்

Seattle (1786-1866)

‘எங்கள்

நிலத்தை தாங்கள் வாங்க விரும்புவதாக வாசிங்டனிலிருந்து பெருந்தலைமகன் சேதி அனுப்பியிருக்கிறார்’ வானத்தையும், நிலத்தின் நேயத்தையும் எப்படி உங்களால் வாங்கவோ, விற்கவோ முடியும்? எங்களுக்கு இது ஒரு விசித்திரமான எண்ணமாகவே தென்படுகிறது. காற்றின் தூய்மையும், நீரின் பளபளப்பும் எங்கள் சொத்துகள் ஆகா என்றால், அவற்றை எப்படி உங்களால் வாங்கமுடியும்? எனது மக்களைப் பொறுத்த வரை இந்த மண்ணின் ஒவ்வொரு கூறும் புனிதமானது. சவுக்கு மரத்தில் ஒளிரும் ஊசி-இலை ஒவ்வொன்றும், மணலோரம் ஒவ்வொன்றும், இருண்ட தோப்புகளைச் சூழும் புகார் ஒவ்வொன்றும், வெட்டைவெளி ஒவ்வொன்றும், இரைந்து திரியும் புழுபூச்சி ஒவ்வொன்றும் எனது மக்களின் உள்ளத்திலும் அனுபவத்திலும் ஒரு புனிதச் சின்னமாய் பதிந்துள்ளன. மரங்களில் உள்ளூரப் பாயும் சாறுகூட செங்குடி மக்களின் நினைவை ஏந்திச் செல்கிறது.

“எம்மவர்கள் இறந்தாலும், இந்த அழகிய நிலத்தை மறக்கப்போவதில்லை. ஏனெனில், இது செங்குடிமக்களின் தாய்நிலம், நாங்கள் இந்த நிலத்தின் அங்கம், இந்த நிலம் எங்கள் அங்கம். நறுமண மலர்கள் எங்கள் சகோதரிகள். மானும், குதிரையும், மாபெரும் கழுகும் எங்கள் சகோதரர்கள். பாறைச் சிகரங்கள், பசும்பல்வெளிகள், மட்டக்குதிரையின் உடற்கூடு, மனிதர்- எல்லாத் தரப்புகளும் ஒரே குடும்பத்தின் அங்கங்கள். எனவே, எங்கள் நிலத்தை வாங்க விரும்புவதாக வாசிங்டனிலிருந்து

தமிழில்: மணி ஜெயராஜ் (கனடா)

“ஏம்மவர்கள் இறந்தாலும், இந்த அழகிய நிலத்தை மறக்கப்போவதில்லை. ஏனெனில், இது செங்குடிமக்களின் தாய்நிலம், நாங்கள் இறந்த நிலத்தின் அங்கம், இந்த நிலம் எங்கள் அங்கம். நறுமண மலர்கள் எங்கள் சகோதரிகள். மானும், குதிரையும், மாபெரும் கழுகும் எங்கள் சகோதரர்கள். பாறைச் சிகரங்கள், பசும்பல்வெளிகள், மட்டக்குதிரையின் உடற்கூடு, மனிதர்- ஏல்லைத் தரப்புகளும் ஒரே குடும்பத்தின் அங்கங்கள். எனவே, எங்கள் நிலத்தை வாங்க விரும்புவதாக வாசிங்டனிலிருந்து வரவேற்கலைமகன் சேதி அனுப்பியுள்ளார். அந்த நிலத்தின் அங்கம், இந்த நிலம் எங்கள் அங்கம்.

“இது எங்கள் புனித நிலம். ஆறுகளிலும், கிணறுகளிலும் ஒளிச்சீர்ப் பாயும் இந்த நீர் வறையும் நீர்மை, இது எங்கள் மூதாதையரின் குருதி.

பெருந்தலைமகன் சேதி அனுப்பும்பொழுது, அவர் எங்களிடம் நிறையவே கேட்கிறார்.

“இது எங்கள் புனித நிலம். ஆறுகளிலும், ஓடைகளிலும் ஒளிவீசிப் பாயும் இந்த நீர் வெறும் நீரல்ல, இது எங்கள் மூதாதையரின் குருதி. நாங்கள் இந்த நிலத்தை உங்களுக்கு விற்றால், இது புனிதமான நிலம் என்பதை நீங்கள் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும். இது புனிதமான நிலம் என்பதையும், ஏரிகளின் தெளிந்த நீரில் புலப்படும் சாயை ஒவ்வொன்றும் எங்கள் மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் எதிர்கொண்ட நிகழ்வுகளையும், நினைவுகளையும் இயம்புவன என்பதையும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள் புகட்ட வேண்டும்.

“இந்த நீரின் சலசலப்பில் எனது பாட்டனாரின் குரலை நான்செவிமடுக்கின்றேன். இந்த ஆறுகள் எங்கள் சகோதரர்கள். எங்கள் விடாயை அவை தீர்ப்பவை, எங்கள் படகுகளை ஏந்திச் செல்பவை, எங்கள் பிள்ளைகளை ஊட்டி வளர்ப்பவை. நாங்கள் எங்கள் நிலத்தை உங்களுக்கு விற்றால், இந்த ஆறுகள் எங்கள் சகோதரர்கள் - உங்கள் சகோதரர்கள் - என்பதை நீங்கள் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும். அதனை உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள் புகட்ட வேண்டும். ஒரு சகோதரனுக்கு நீங்கள் காட்டும் அதே கனிவை, இந்த ஆறுகளுக்கும் நீங்கள் காட்ட வேண்டும்.

“காலையில் எழும் கதிர்வனைக் கண்டு, மூடுபனி மலைகளை விட்டு ஓடுவது போல, முன்னேறிவரும் வெள்ளையரைக் கண்டு, செங்குடிமக்கள் என்றுமே பின்வாங்கி வந்திருக்கிறார்கள். எனினும், எங்கள் தந்தையரின் சாம்பல் புனிதமானது. அவர்களுடைய இடுகாடுகள் எங்கள் புனித வலயங்கள். இவை எங்கள் புனிதமான குன்றுகள், மரங்கள், நிலபுலங்கள்.

“எங்கள் போக்கு வெள்ளையருக்குப் புரியாது என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். எங்களுக்கு முன்பின் தெரியாத வெள்ளையர், இரவில் இந்த நிலத்துக்கு வந்து, தங்களுக்கு வேண்டியதை எடுத்துச்செல்வர். ஆதலால் அவர்களுக்கு ஒரு நிலபுலமும், அடுத்த நிலபுலமும் ஒன்றே. நிலம் அவர்களுக்கு சகோதரன் அல்ல. நிலம் அவர்களுக்கு எதிரி.

அதனைக் கைப்பற்றிய பிறகு அவர்கள் அப்பால் நகர்கின்றனர். தமது தந்தையரின் இடுகாடுகளைப் பொருட்படுத்தாது, கைவிட்டுச் செல்கின்றனர். தமது தந்தையரின் இடுகாடுகளையும், தமது பிள்ளைகளின் பிறப்புரிமையையும் அவர்கள் மறந்து விடுகின்றனர். தமது தாய்நிலத்தையும், சகோதர வானத்தையும் ஆடுகளைப்போல் அல்லது ஒளிரும் மணிகளைப்போல் வாங்கியோ, கொள்ளையடித்தோ, விற்கும் பண்டங்களாகவே அவர்கள் கருதுகின்றனர். அவர்களின் பசி, நிலத்தை விழுங்கி, வெறும் பாலைவனத்தையே ஈயும். எனக்குத் தெரியாது. எங்கள் போக்கு, உங்கள் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டது.

“உங்கள் நகரங்களைக் காண்பதே எங்கள் கண்களைப் புண்படுத்துகிறது. செங் குடிமக்கள் வெறும் காட்டுமிராண்டிகள் என்பதால், அவர்களுக்கு எதுவும் புரியாது என்பதால், அப்படி நேர்கிறது போலும். வெள்ளையரின் நகரங்களில் அமைதிக்கு இடமில்லை. வசந்தகாலத்தில் இலைகள் விரிவதையோ, பூம்பூச்சிகளின் சிறகுகள் சரசரப்பதையோ செவிமடுப்பதற்கு அங்கு இடமில்லை. நான் ஒரு காட்டுமிராண்டி என்பதால், எனக்கு எதுவும் புரியாது என்பதால் அப்படி நேர்கிறது போலும். உங்கள் நகரத்து இரைச்சல் எங்கள் காதுகளை இகழ்வது போலவே கேட்கிறது. அல்லிப்புள்ளின் ஒற்றைக் கூவலையோ, அல்லிப்பொழுதில் ஒரு தடாகத்தைச் சூழும் தவளைகள் புரியும் வாதங்களையோ ஒருவரால் செவிமடுக்க முடியவில்லை என்றால், அவர் வாழ்வில் என்னதான் உண்டு? நான் ஒரு செங்குடிமகன். எனக்குப் புரியவில்லை.

“ஒரு தடாகத்தின் மேற்பரப்பை வருடி வீசும் காற்றின் மெல்லொலியையும், நண்பகலில் விழும் மழையில் குளித்து வீசும் காற்றின் மணத்தையும், அல்லது சவுக்குமர வாசம்கமழ்ந்து வீசும் காற்றின் மணத்தை யுமே செங்குடிமக்கள் நயக்கின்றனர். செங் குடிமக்களைப் பொறுத்தவரை காற்று விலை மதிப்பற்றது. ஏனெனில் மரமும், விலங்கும், மனிதரும் - எல்லாத் தரப்புகளும் ஒரே காற்றையே பகிர்கின்றன. வெள்ளையரோ தாங்கள் சுவாசிக்கும் காற்றைக் கவனிப்பதாகத்

தெரியவில்லை. எவ்வாறு இறந்து நாட்பட்டு மரத்த ஒருவனுக்கு எதுவுமே மணக்காதோ, அவ்வாறே வெள்ளையருக்கு எதுவுமே மணக்காது. எனினும் நாங்கள் எங்கள் நிலத்தை உங்களுக்கு விற்றால், எங்கள் காற்று விலைமதிப்பற்றது என்பதையும், தான் துணைநிற்கும் உயிரினங்கள் அனைத்துடனும் தன் உணர்வை அது பகிர்கின்றது என்பதையும் நீங்கள் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும். எங்கள் பாட்டனாரின் முதல்மூச்சை அவருக்கு ஈந்த அதே காற்றே அவருடைய இறுதிப் பெருமூச்சையும் ஏந்தியது. எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வாழும் உணர்வை வழங்க வேண்டியது காற்றே. நாங்கள் எங்கள் நிலத்தை உங்களுக்கு விற்றால், நீங்கள் அதனைப் புனித நிலமாக ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும். வெள்ளையரே சென்று பசும் புல்வெளி மலர்களின் இனிமை கமழும் காற்றைத் துய்க்கும் இடமாக அதனை நீங்கள் ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும்.

“எனவே, எங்கள் நிலத்தை வாங்கும் உங்கள் எண்ணத்தை நாங்கள் கருத்தில் கொள்வோம். உங்கள் எண்ணத்தை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால், நான் ஒரு நிபந்தனை விதிப்பேன்: வெள்ளையர் இந்த நிலத்து விலங்குகளை தமது சகோதரர்களாக நடத்த வேண்டும். நான் ஒரு காட்டுமிராண்டி. எனக்கு வேறு வழி எதுவும் புரியவில்லை.

“விரையும் தொடருந்திலிருந்து வெள்ளை யரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட ஓராயிரம் எருமைகள் எங்கள் புல்வெளிப்புலத்தில் கிடந்து அழுகுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். நான் ஒரு காட்டுமிராண்டி. நாங்கள் உயிர்வாழ்வதற்காக மட்டுமே கொன்று, உண்ணும் எருமையைவிட, புகைக்கக்கும் அந்த இரும்புக் குதிரை எப்படி முக்கியமானதாய் இருக்கமுடியும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. விலங்குகள் இல்லையேல், வெள்ளையர் என்னாவது? எல்லா விலங்குகளும் அழிந்தொழிந்தால், மாபெரும் தனிமையுணர்வினால் மானிடர் மாண்டுபோவர் அன்றோ! விலங்குகளுக்கு எது நேர்கிறதோ, அதுவே விரைவில் மனிதருக்கும் நேரும். எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்தவை.

“உங்கள் பிள்ளைகள் மிதிக்கும் நிலம் எங்கள் பாட்டன்மாரின் சாம்பலே என்பதை

உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள் புகட்ட வேண்டும். இந்த நிலத்தை அவர்கள் மதிக்கும் வண்ணம், இது எங்கள் மக்களின் வாழ்வினால் நிறைந்த நிலம் என்பதை அவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுங்கள். நிலம் எங்கள் தாய் என்று எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நாங்கள் புகட்டியதை, உங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் நீங்கள் புகட்டுங்கள். நிலத்துக்கு நேர்வதே நிலத்தின் புதல்வருக்கும் நேரும். நிலத்தில் உமிழும் மனிதர் தம்மீது உமிழும் மனிதரே.

“நிலம் மனிதருக்குச் சொந்தமல்ல, மனிதரே நிலத்துக்குச் சொந்தம். ஒரே குருதியால் இணைக்கப்பட்ட குடும்பத்தைப் போல, எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்தவை. நிலத்துக்கு நேர்வதே நிலத்தின் புதல்வருக்கும் நேரும். வாழ்க்கை-வலையை மனிதர் பின்னவில்லை. அந்த வலையில் மனிதர் ஓர் இழை மட்டுமே. அந்த வலைக்கு அவர்கள் என்ன செய்கிறார்களோ, அதையே அவர்கள் தமக்குச் செய்கிறார்கள். எனினும், எனது மக்களுக்கு நீங்கள் ஒதுக்கிய புலத்துக்கு நாங்கள் செல்லலாம் என்று நீங்கள் முன்வைத்த எண்ணத்தை நாங்கள் கருத்தில் கொள்வோம். நாங்கள் புறம்பாகவும், அமைதியாகவும் வாழ்வோம். எங்கள் எஞ்சிய நாட்களை நாங்கள் எங்கு கழிப்போம் என்பது அத்துணை முக்கியமில்லை.

“தங்கள் தந்தையர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அடிபணிய வைக்கப்பட்டுள்ளதை எங்கள் பிள்ளைகள் கண்டுள்ளார்கள். எங்கள் போராளிகள் வெட்கித் தலைகுனிந்து நிற்கின்றார்கள். தோல்வியை அடுத்து சோம்பித் திரிந்து, இனிக்க உணவுண்டு, வெறிக்க மதுவுண்டு, உடலைக் கெடுத்து, பொழுதைக் கழித்து வருகின்றார்கள்.

“எங்கள் எஞ்சிய நாட்களை நாங்கள் எங்கு கழிப்போம் என்பது அத்துணை முக்கியமில்லை. அது பல நாட்களுக்கும்ல்ல. இன்னும் ஒருசில நாழிகளே. இன்னும் ஒருசில மாரிகளே. முன்னொரு காலத்தில் உங்களைப் போலவே வலிமையுடனும் நம்பிக்கையுடனும் வாழ்ந்த ஒரு மக்கள்-திரளின் இருகாடுகளை நினைந்துருகுவதற்கு, அன்று இந்த நிலத்தில் வாழ்ந்த அல்லது இன்று இந்தக் காடுகளில் சிறுகுழுமங்களாகத் திரியும் மகத்தான குலத்தவரின் பிள்ளைகளுள் எவருமே

எஞ்சப்போவதில்லை. எனினும், எனது குலத்தவர் மறைவதை நான் ஏன் நினைந்துருக வேண்டும்? குலங்கள் மனிதரால் ஆனவை. அவ்வளவுதான். கடலின் அலைகளைப் போல மனிதர்கள் வருவார்கள், போவார்கள்.

“நண்பருடன் நண்பர் கதைப்பது போல், வெள்ளையரின் கடவுள் வெள்ளையருடன் உலவி, உரையாடுவதுண்டு. அத்தகைய வெள்ளையர்கூட பொதுவிதிக்கு விலக்கானோர் அல்லர். எவ்வாறாயினும், நாங்கள் எல்லோரும் சகோதரர்கள் ஆகலாம். பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். எங்கள் கடவுளும் அதே கடவுளே. அதனை வெள்ளையர் ஒருநாள் கண்டுபிடிக்கக்கூடும். எங்கள் நிலத்தை நீங்கள் சொந்தமாக்க விரும்புவது போல், கடவுள் உங்களுக்கே சொந்தம் என்று நீங்கள் நினைக்கக் கூடும். ஆனால் கடவுளை உங்கள் சொத்தாக்க முடியாது. அவர் மனிதரின் கடவுள். அவர் செங்குடியினருக்கும் வெள்ளையருக்கும் சரி நிகராகவே கருணை காட்டுபவர். அவரைப் பொறுத்தவரையும் இது விலைமதிப்பற்ற நிலமே. அத்தகைய நிலத்துக்கு தீங்கு விளைவிப்பது, அதனைப் படைத்தவரை அவமதிப்பதற்கு நிகர். இனி, வெள்ளையர் கூட மறையவே வேண்டும் - ஒருவேளை மற்றைய குலத்தவர் அனைவரையும்விட வேகமாக மறையவே வேண்டும். எனினும், நீங்கள் மாளும் வேளையில் ஒளிவீசுவீர்கள் - உங்களை இந்த நிலத்துக்கு கொண்டுவந்து, ஏதோவொரு விசேட நோக்கத்துக்காக, இந்த நிலத்தையும், மக்களையும் உங்கள் ஆட்சிக்கு அடிப்படுத்திய கடவுளின் வலிமையால், நீங்கள் மாளும் வேளையில் ஒளிவீசுவீர்கள். அந்த விதி எங்களுக்கு ஒரு புதிராகவே தென்படுகிறது.

“எருமைகள் எல்லாம் எப்பொழுது கொன்றொழிக்கப்படும், காட்டுக் குதிரைகள் எல்லாம் எப்பொழுது வீட்டுக் குதிரைகளாக்கப்படும், மானுட மணம் கமழும் காட்டின் மூலை முடுக்குகளும், முற்றிய குன்றுகளின் கண்கவர் தோற்றமும் தந்திக் கம்பிகளால் எப்பொழுது கறைபடுத்தப்படும் என்பது எங்களுக்குப் புரியவில்லை. புதர் எங்கே? ஒழிந்து போயிற்று. கழுகு எங்கே? ஒழிந்து போயிற்று. வேட்டைக்கும், வேகம்கொண்ட

மட்டக்குதிரைக்கும் விடைகொடுப்பது என்பது என்ன? அதுவே வாழ்வின் முடிவு, அதுவே பிழைப்பின் தொடக்கம்.

“எனவே, எங்கள் நிலத்தை வாங்கும் உங்கள் எண்ணத்தை நாங்கள் கருத்தில்கொள்வோம். அதற்கு நாங்கள் உடன்படுவோம் என்றால், நீங்கள் உறுதியளித்த ஒதுக்குப்புலத்தை ஈட்டிக்கொள்வதற்காகவே உடன்படுவோம். ஒருவேளை, அந்த ஒதுக்குப்புலத்தில் எங்கள் குறுகிய வாழ்நாளை நாங்கள் விரும்பியவாறு கழிக்கலாம். பிறந்த குழந்தை அதன் தாயின் இதயத்துடிப்பை நேசிப்பது போல, இந்த நிலத்தை நாங்கள் நேசிக்கின்றோம்.

ஆதலால், இந்த நிலத்திலிருந்து இறுதிச் செங்குடிமகன் மறைந்த பின்னரும், எங்களைப் பற்றிய நினைவு என்பது எங்கள் புல்வெளிப்புலத்தைக் கடந்துசெல்லும் ஒரு முகிலின் நிழலாய் மாறிய பின்னரும், இந்தக் காடுகளும் நீர்நிலையோரங்களும் எனது மக்களின் ஆவிகளைப் பேணிக் காக்கும். எனவே எங்கள் நிலத்தை நாங்கள் உங்களுக்கு விற்போம். நாங்கள் நேசித்தவாறு அதனை நேசியுங்கள். நாங்கள் பராமரித்தவாறு அதனைப் பராமரியுங்கள். இந்த நிலத்தை நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ளும் பொழுது, அது எப்படி இருக்கிறதோ, அப்படியே அதனைப் பற்றிய நினைவை உங்கள் உள்ளத்துள் பேணி வைத்திருங்கள். எங்கள் அனைவரையும் கடவுள் நேசிப்பதுபோல, உங்கள் பிள்ளைகளுக்காக, இந்த நிலத்தை இதயபூர்வமாக நேசித்துப் பேணுங்கள்.

“எங்கள் கடவுளும் அதே கடவுளே. அவரைப் பொறுத்தவரையும் இது விலைமதிப்பற்ற நிலமே. வெள்ளையரும் பொது விதிக்கு விலக்காக முடியாது. எவ்வாறாயினும், நாங்கள் அனைவரும் சகோதரர்களாக விளங்கலாம். பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்” (Seattle 1854).

கொள்ளிக்காசு

சனிக்கிழமை சண் தொலைக்காட்சியில் இலண்டனில் நடைபெற்ற மானாட மயிலாட இறுதி நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. நானும் மகள் ஆர்த்தியும் இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். மனைவி சகுந்தலா போய்ப்படுத்து விட்டாள். அவளுக்குத் தொலைக்காட்சித் தொடர் மட்டும் போதுமானது.

மானாட மயிலாட நிகழ்ச்சி முடிய இரவு ஒரு மணியாகிவிட்டது. கண் எரிச்சலாக இருந்தது. இருவரும் போய்ப்படுத்துக் கொண்டோம்.

எப்போது தூங்கினேன் என்பது தெரியாது. ஒவ்வொரு நாளுமும் படுக்கப் போகும்போது எப்போது தூங்கினேன் என்பதை ஞாபகம் வைத்திருக்க வெண்டும் என்று நினைப்பதுண்டு. ஒரு நாள் கூட நான் எப்போது தூங்கினேன் என்பதை என்னால் ஞாபகம் வைத்திருக்க முடியவில்லை.

“சண்முகம், தம்பி சண்முகம்”

யாரோ கூப்பிட்டது கேட்டது.

“சண்முகம் நான் போறன்.”

நித்திரைக்கூடாக அந்தக்குரல் கேட்டது.

ஆம், அது அம்மாவின் குரல்.

திடுக்கிட்டு எழும்பினேன்.

அறைக்கு வெளியே முன்ஹோலுக்கு வந்தேன். யாரும் இல்லை.

என்னுடைய பெயர் விக்கினேஸ்வரன்.

ஆனால் அம்மா மட்டும்தான் என்னை சண்முகம் என்று கூப்பிடுவா. அம்மாவின் குடும்பத்தினரின் குலதெய்வம் முருகன் என்பதனால் அம்மா என்னைச் சண்முகம் என்று கூப்பிடுவா.

என்றும்மில்லாமல் இன்றைக்கு என்ன அம்மாவின் குரல் கனவில். தூக்கக் கலக்கத்துடன் யோசித்தவாறு நின்றுருந்தேன்.

தொலைபேசி அழைத்தது. நேரத்தைப் பார்த்தேன் காலை ஐந்து மணி.

தொலைபேசியின் மறுமுனையில் சிறிலங்கா காவிலிருந்து அண்ணை.

“விக்னேஸ், அம்மா மோசம் போயிட்டா”

அண்ணை விக்கி விக்கி அழுதார்.

எனக்கு உடல் எல்லாம் நடுங்கியது.

அப்படியென்றால் என்னைக் கூப்பிட்டது அம்மாவா?

என்னை அறியாமலே கண்களில் கண்ணீர்

எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

வாழ்க்கை புரியாத புதிர்.

“விக்னேஸ் என்னடா குரலைக்காணம்.

என்ன வாறியா அக்காவைக்கும் சொல்லு.

வாறதெண்டா எப்ப எண்டு சொல்லு. அது

வரை பிரேதத்தை வைச்சிருக்க அலுவல்கள் பார்க்கவேணும்.”

அண்ணை பிரேதம் என்று சொன்னது எனக்கு நெருடலாக இருந்தது.

எனக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

குரல் வர மறுக்கிறது.

“என்ன விக்னேஸ் பேசண்டா. நீ

கடைசிப்பிள்ளை. நீதான் கொள்ளிவைக்க வேணும்.”

கே. கே. அருந்தவராஜா
(மேழிக்குமரன்)
[ஜோர்மனி]

“ஓம் அண்ணை நான் அக்காவையோடை கதைச்சுப்போட்டுச் சொல்லுறன்.”

தொலைபேசியை வைத்து விட்டுத் திரும்பினேன். சகுந்தலாவும் ஆர்த்தியும் படுக்கையறை வாசலில்.

“ஆரப்பா ரெலிபோன்? ஏன் கண்ணெல் லாம் கலங்கிக் கிடக்கு?”

ஆர்த்தி ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

“அப்பா அழாதையுங்கோ.” கண்களைத் துடைத்து விட்டாள்.

“ஏனப்பா அழுகிறீங்கள்?”

“அப்பம்மா இறந்து போய்விட்டா”

நான் ஆர்த்தியை இறுக அணைத்துக் கொண்டேன்.

என்னையறியாமலே கண்களில் நீர் வழிந்தது.

“அப்பாடா ஒரு தொல்லை தீர்ந்து போச்சு.” சகுந்தலா பெருமூச்சு விட்டாள்.

எனக்கு அவளைப்பார்க்க வெறுப்பாக இருந்தது.

சே என்ன மனுசர்கள்.

சகுந்தலாவோ ஆர்த்தியோ அம்மாவைப் பார்த்ததில்லை.

நான் ஜேர்மனியில் இருக்க சகுந்தலாவும் அகதியாய் வந்து தனது அண்ணனுடன் இருந்தாள். புறோக்கர் பேசிச் செய்த கல் யாணம்தான்.

இரண்டு பேருக்கும் ஒத்து வரவில்லை.

பிரச்சனை, நான் என்னுடைய வீட்டுக்கு ஒரு சதமும் கொடுக்கக் கூடாது என்பது தான்.

நானும் சண்டை பிடிச்சப் பிடிச்ச அக்கா வையையும் கூப்பிட்டு கல்யாணமும் செய்து வைச்சிட்டன். அண்ணையை கூப்பிட அவர் ஊரோடையே இருக்கப்போறன் என்று சொல்லிப்போட்டார்.

சகுந்தலா தன்ரை சொல்லைக்கேளாமல் அக்காவையைக் கூப்பிட்டுப் போட்டன் என்று அவையளோடை தேவையில்லாமல் கொளு விக் கோவிச்சுக் கொண்டாள். அக்காவை இரண்டு பேரும் என்றை வீட்டை வாறதில்லை. ரெலிபோனிலை கதைக்கிறதோடை சரி.

ஏதாவது பிரச்சனை வந்தா, தான் தற்கொலை செய்வெனண்டு வெருட்டுவாள். நானும் பயந்து பல விசயங்களில் பின்வாங்கி யிருக்கிறன்.

இப்பிடயே நாட்கள் ஓடி ஆர்த்தி பிறந்து அவளுக்கும் பதினாலு வயசாச்சு.

இப்பிடயே விட்டா இது சரிவராது என்று சகுந்தலா பிளான் பண்ணி வீடொன்றை வாங்க வைச்சாள். நானும் இரண்டு வேலை அவளும் வேலையெண்டு ஓய்வொழிச்சல் இல்லாமல் அலைஞ்சு வீட்டுக்கடன் கட்டிக் கொண்டு திரியிறம். ஒரு யூரோ கையிலை தங்கிறதெண்டால் பெரும்பாடு.

அம்மாவுக்குக் கூட எப்பவாவது இருந் திட்டுத்தான் பணம் அனுப்பிறது. அதுவும் சகுந்தலாவுக்குத் தெரியாமல் என்ற நண்பன் மனோவிட்ட நான் அப்ப அப்ப அம்பது அம்பதாய் கொடுத்து வைச்ச அனுப்பிறது.

பெத்த தாய்க்கே களவாய்ப் பணம் அனுப்ப வேண்டியதை நினைச்சாக் கவலையாய் இருக்கும். என்ன செய்யிறது சிலுவையைத் தோளிலை தூக்கி வைச்சாச்சு. சுமந்துதானே ஆகவேணும்.

அம்மா தன்னுடைய அண்ணனின் மகளைச் செய்யச் சொல்லிக் கேட்டவ. அவை பெரும் எடுப்புக்காரர். எனக்கு ஒத்து வராத்தெண்டு மறுத்துப்போட்டன். ஒருவேளை சொந்தத்துக்குள்ள மச்சாளை செய்திருந்தா இந்தப் பிரச்சினைகள் வந்திருக்காதோ. ஆருக்குத் தெரியும் மனம் அப்பப்ப கிடந்து கவலையிலை அடிச்சுக்கொள்ளும்.

கையாலாகாத் தனங்களுக்கான சமரசங் கள். மனச்சாட்சி சம்மட்டியால் அடித்தது.

நான் கதிரையில் இருந்தேன் “என்னப்பா போப்போறியளோ?” சகுந்தலா குரலை உயர்த்திக்கேட்டாள்.

“பின்ன போகாம”

“என்னெண்டு போறது. இந்த மாதம் லோன் காசு கட்டயில்லை.”

“அது கிடக்கட்டும் நான் போகப் போறன்.”

“அங்க நாட்டிலை நிலமை சரிவரயில்லை யாம். உங்களுக்கு ஏதும் நடந்தா நானும் பிள்ளையும் நடு றோட்டிலை.”

“உங்க எத்தனையோ சனம் போய் வருகுதுகள். அங்க ஒண்டும் பிரச்சனையில் லையாம்.”

சகுந்தலாவுக்கு என்ன செய்வதெண்டு தெரியவில்லை. தன்னுடைய கடைசி ஆயுதத் தைப் பாவிச்சாள்.

“நீங்கள் போனால், திரும்பி வந்து என்ற பிணத்தைத்தான் பார்ப்பியள்.”

“அம்மாவை நான் பார்த்துப் பதினாறு வருசமாச்சு. அவ சுகமில்லாமல் கிடக்கிறாண்டு அண்ணை சொன்னபோதும் நான் போகயில்லை. செத்த வீட்டுக்கும் நான் போகாமல் இருக்கேலாது. நீ என்ன செய்தாலும் பரவாயில்லை.. நான் போறது போறதுதான்.”

“உங்களுக்கு என்னைவிட கொம்மா பெரிசா போயிட்டாவோ. அவை செய்த தெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதோ.” சகுந்தலா சன்னதம் ஆடினாள்.

“அம்மா பேசாமல் இருங்கோ, அப்பம்மா வின்ரை செத்தவீட்டுக்கு அப்பா போகவேணும். அப்பா நீங்கள் போட்டு வாங்கோ.” ஆர்த்தி கோபத்துடன் பேசினாள்.

சகுந்தலா இதைக்கொஞ்சமும் எதிர்பாரக் கவில்லை. ஆர்த்தி வளர்ந்துவிட்டாள். அவளுக்கு நல்லது கெட்டது தெரியும் என்பது எனக்குப் புரிந்தது.

“என்ன கோதாரி எண்டாலும் செய்து தொலையுங்கோ.” அறைக்குள் போயிருந்து சகுந்தலா அழுவது கேட்டது. தன்னுடைய பசப்பு சரிவரவில்லை என்ற கோபம் அவளுக்கு.

அக்காவை இரண்டு பேருக்கும் எடுத்துச் சொன்னன். ஒப்பாரி வைச்சு அழுதிச்சினம்.

பெரியக்கா என்னட்டைக் கையிலை காசில்லை. அதுதான் என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை எண்டு சொன்னன்.

“விக்னேஸ் நான் வேலை செய்யிற தில்லை. அத்தானும் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார். தெரியும்தானே. மாறிக்கொண்டு போட்டு வா. ஏதோ பார்ப்பம்” மூக்கால அழுதா.

“விக்கி நான் ஒரு அறுநாறு யூரோ தாறன் பார்த்துப் போட்டுவா. பிறகு மிச்சத்தைப் பார்ப்பம்.” இது சின்னக்காவின் பதில்.

எனக்கு என்ன செய்வதெண்டு தெரியேல்லை.

போறவாறு செலவு. அங்க செத்த வீட்டுச் செலவு. அம்மாவுக்குக் கொள்ளி வைக்க கையிலை ஐஞ்சு சதம் இல்லை. வெளிநாட்டு வாழ்க்கை எண்டு பெயர். நினைக்கவே கவலையும் வெட்கமுமாய் இருந்தது. நாய்க்கு நடுக்கடலிலை போனாலும் நக்குத் தண்ணி தான்.

என்னுடைய நண்பன் மனோவுக்கு ரெலிபோன் அடிச்சு விசயத்தைச் சொன்னன்.

“மச்சான் நீ அப்பப்ப தந்த காசிலை ஒரு ஆயிரம் கிடக்கு. நானும் கொஞ்சம் தாறன் நீ யோசிக்காம போயிட்டு வா.”

மனோ சொன்னபோதுதான் நான் கொடுத்து வைச்ச காசு ரூபகத்தக்கு வந்தது. ரிக்கற் செலவுபோக மிச்சம் நாக்கு வழிக்கப்போதாது. வெளிநாட்டில் இருந்துபோய் கஞ்சத்தனம் பண்ணினா இனசனம் என்ன நினைக்கும்.

ஒரு மாதிரி மனோவிட்டைக்காசை வாங்கிக் கொண்டு அண்ணைக்கும் அடிச்சுச் சொல்லிப் போட்டு விமானத்தில் ஏறிவிட்டன்.

தூரமும் நேரமும் குறுகிக்கொண்டு போக எனக்கு மனம் பக்குப்பக்கெண்டு அடிக்கத் தொடங்கியது.

அம்மா சுகமில்லாமல் இருந்தபோது தொலைபேசியில் கதைத்தன்.

“சண்முகம் இந்தமுறை நான் தப்ப மாட்டன்.”

“ஏன் அம்மா அப்பிடிச் சொல்லறாய். நான் ஆர்த்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து காட்டுவன், நீ இருப்பாய்”

கையாலாகாத்தனங்களுக்கான சமரசங் கள். மனச்சாட்சி சம்மட்டியால் அடித்தது.

“இல்லைச் சண்முகம் எனக்குத் தெரியும் நீதான் கடைசிப்பிள்ளை. நீதான் கொள்ளி வைக்க வேணும்.” அம்மா இருமினா. எனக்கு உடம்புக்குள் என்னவோ செய்தது.

அம்மாவின் நினைவுகளை அடக்க முடியாமல் விமானத்தில் இருப்பதையும் மறந்து அழுதேன்.

செத்த வீட்டுச் செலவை எப்படிச் சமாளிக் கப்போறன்.

எனக்குச் சின்ன வயசில அப்பா செத்துப் போக என்ன கஷ்டப்பட்டு அம்மா எங்கள் வளர்த்தா. இப்ப நாங்கள் வெளிநாடுகளில்.

பெயருக்குத்தான் வெளிநாட்டு வாழ்க்கை. அம்மாவுக்குக் கொள்ளிவைக்கக் கையிலை காசில்லை. சே, என்ன வாழ்க்கை. என்மீதே எனக்கு வெறுப்பாயிருந்தது.

பேருக்கு வெளிநாட்டு சிற்றிசன். சொந்த வீடிருக்கு. காரிருக்கு எண்ட பேச்சுத்தான். கையில் ஒரு சதம் இல்லை. ஒரே நோலிங் தான்.

உலகமயமாக்கல் வந்தாலும் வந்தது.

வேலை செய்யிற நடுத்தரக் குடும்பங்கள் பாடு அதோ பாடுதான். சம்பள உயர்வு இல்லை. ஓவர்ரைம் இல்லை. டபுள் பேமென்ற இல்லை. விலைவாசி உச்சத்துக்குப் போட்டுது. எல்லாப்பாடும் பெரும்பாடாய்ப் போச்சு.

இது எல்லாருக்கும் விளங்கிறதும் இல்லை. விளங்கின எங்களைப்போல ஒரு சிலராலையும் ஒண்டும் செய்ய முடியிற தில்லை. செம்மறி ஆட்டுக் கூட்டங்களாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறம்.

கட்டுநாயக்காவுக்கு வந்திட்டன். வெளியாலை அண்ணை வந்து காவல் நின்றார். கண்டவுடன் ஓடிவந்து கட்டிப்பிடிச்ச அழுதார். என்னாலையும் அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அண்ணை சூட்கேசை வானிலை ஏற்றினார். அப்பதான் அண்ணையைப் பார்த்தன். நல்லா கறுத்து மெலிஞ்சு போயிருந்தார். தலை மயிரும் கொட்டி, கண்ணும் உள்ளுக்குப் போய் பாவம் இலங்கை வருமானத்திலை நாலு பிள்ளையளோடை எப்படிச் சீவிக்கிறது.

நாங்கள் ஆருமே அண்ணைக்கு உதவி செய்யிறதில்லை.

போலித்தனமான உறவும், பாசமும், வாழ்க்கையும்.

கையாலாகத்தனத்துக்கான சமரசங்கள். மனச்சாட்சி சம்மட்டியால் அடித்தது.

வான் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“அண்ணை எப்ப எடுக்கிறதாய் உத்தேசம்?”

“உன்னைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நாளைக்கே எடுப்பம் விக்கி”

“பெரிசா எடுப்பெடுக்கவேண்டாம். சிம்பியாய்...” என்றை கையாலாகத்தனத்தை மென்று விழுங்கினேன்.

“என்ன விக்கி சொல்லுறாய். மூன்று பேர் வெளிநாட்டிலை. அக்கம் பக்கத்திலை பெரிசா கதைக்கினம்.. நீ உப்பிடிச் சொல்லுறாய்”

“இல்லை அண்ணை. பொதுவாய்ச் சொன்னான். பார்த்துச் செய்வம்.”

அண்ணை மௌனமானார்.

எப்படிச் சமாளிக்கப் போறன், அம்மாவுக்குக் கொள்ளி வைக்கக் காசில்லாமல் இந்தப்பாடு. அந்த வீட்டை வாங்கியிருக்காவிட்டால் ஒரு மாதிரிச் சமாளிச்சிருக்கலாம். சகுந்தலாவின்ரை ஆட்டத்திற்குத் தலையாட்டினது என்ற பிழை.

கையாலாகத்தனங்களுக்கான சமரசங்கள். மனச்சாட்சி சம்மட்டியால் அடித்தது.

இருட்டிவிட்டது. வீடு வந்துவிட்டது எங்கள் வீட்டுக்குப்போகும் ஒழுங்கையால் வான் திரும்பியது.

வெளிநாடு போகும்போது கண்ணீருடன் கட்டிப்பிடிச்ச கொஞ்சி அழுது போய்வா ராசா எண்டு அனுப்பிவைச்ச அம்மாவை இப்பிணமாகப் பார்க்கப்போறன்.

வான் நின்றது. அண்ணை இறங்கி சூட்கேசை இறக்கினார். அண்ணை ஓடிவந்து கட்டிப்பிடிச்ச அழுதா. பெரியம்மா, ஒண்டை விட்ட அக்கா என்று எல்லோரும் ஒப்பாரிவைச்ச அழுது கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள்.

அம்மாவைப் பார்த்தன், என்னால் நம்ப முடியவில்லை. எலும்புக்கூடாய் கிடத்தியிருந்தார்கள். எனக்கு பதினாறு வருடங்களின் முன்னால் பார்த்த அம்மாவின் முகம்தான் ஞாபகம் இருந்தது. எல்லோரும் அழ நானும் அம்மாவின் காலைப்பிடித்து ஐயோ அம்மாவென்று அழுதேன். வெளியில் பறை அடித்தார்கள். என் உயிர் உருகியதை அன்றுதான் உணர்ந்தேன்.

வெளிநாடுகளில் அமைதியாக நடக்கும் மரணச்சடங்குகளில் உணர்வுகள் சங்கமிப்பதில்லை. நமது சடங்குகள் உயிரின் வேர்வரை உணர்வுகளுக்கு நீர்பாய்ச்சி விடுகின்றன.

எல்லோரும் சற்று அமைதியானார்கள்.

அண்ணையும் ஏனைய உறவினர்களான ஆண்களும் என்னை ஒரு அறைக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோனார்கள்.

“தம்பி வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறாய். அம்மாவின்ரை செத்த வீடு தடல்புடலாய் நடத்த வேணும். கொம்மா உங்களைக் கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தவ. அந்த மனிசி பெரிசா ஒரு சுகத்தையும் காணயில்லை.” என்னுடைய பெரியப்பா சொன்னார்.

முந்தி டேய் விக்கி எண்டு கூப்பிடுகிற பெரியப்பா என்னை நீங்கள் எண்டு மரியாதையாய்க் கதைச்சது ஒருமாதிரிக் கூச்சமாய் இருந்தது. வெளிநாட்டுக்குப் போனதால் உறவுகள் கூட அந்நியப்பட்டுப் போகுது.

“ஓம் பெரியப்பா, நான் எல்லாம் வரயிக்கை சொல்லிப்போட்டன். அண்ணை சொன்னார்.”

வெளிநாட்டு ஏழையான எனது வறுமைத் தனத்தை நினைக்க என்ன சொல்வதெண்டு தெரியவில்லை.

நான் ஒப்புக்கு தலையாட்டி வைச்சன்.

பிறகென்ன எல்லா ஆயத்தங்களையும் செய்யுங்கோ. அவர் கொஞ்சம் ஓய்வெடுக்கட்டும்.

பெரியப்பா சொல்ல எல்லாரும் ஒவ்வொரு வராய்க் கலைந்தார்கள்.

இவர்களின் எதிர்பார்ப்புக்கு நான் எப்படி ஈடுகொடுக்கப்போகிறேன்.

என்ன செய்யலாம் அண்ணையைக் கூப்பிட்டு ஏதாவது பிரட்ட முடியுமா எண்டு கேட்டுப்பார்ப்பம். சீ அண்ணை என்ன நினைப்பார். அண்ணைதானே உள்ளதைச் சொல்லுறதிலை பிழையில்லை. கருமம் கைமீறிப்போறதுக்கு முதல் ஏதாவது செய்ய வேணும்.

அண்ணையைக் கூப்பிட எழும்பினேன். அண்ணையின் மூத்த மகள் மஞ்சு உள்ளே வந்தாள்.

என்னைப்பார்த்துக் கவலை தோய்ந்த முகத்தில் மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

நான் அவளின் கையைப் பிடித்தேன் “எப்பிடி இருக்கிறாய்?”

“நல்லாய் இருக்கிறன் சித்தப்பா.” கையில் ஒரு கவர் வைத்திருந்தாள்.

“என்ன கையில் வைச்சிருக்கிறாய்?”

“சித்தப்பா, அப்பம்மா சுகமில்லாமல் படுத்திருந்தபோது என்னைக் கூப்பிட்டு இந்த என்பலப்பைத் தந்தவ. சித்தப்பா வரும்போது அவரிடம்கொடு எண்டு சொன்னவ.”

தந்துவிட்டு மஞ்சு வெளியில் போய் விட்டாள்.

எனக்கு நெஞ்சு படபடத்தது. என்ன உள்ளே இருக்கிறது.

என்பலப்பைக் கிழித்தேன்.

சண்முகம்,

நீ கட்டாயம் வருவாய் என்கு எனக்குத் தெரியும். நீ வெளிநாட்டிலை என்ன கஷ்டப்படுகிறாய் என்கு பக்கத்து வீட்டு மணியத்தின்ரை கடைசிப்பொழயன் வந்தபோது எல்லாம் சொன்னவன்.

அக்காவை ஔரண்பேரின்ரை நிலைமையும் எனக்குத் தெரியும். நீயும் சின்னக்காவும் அப்பப்ப காசு அனுப்பினாயிள்.. அண்ணை ஒரு குறையும் வைக்காம என்னைப்பார்த்தவர். எனக்கு ஒரு செலவும் இல்லை.

அதனால் நீங்கள் அனுப்பின காசை நான் சேர்த்துவைச்சு வங்கியில் மஞ்சுளா மூலமா போட்டுவைச்சிருக்கிறன். எனக்குத் தெரியும் நான் செத்தா நீ செத்தவீட்டுச் செலவுக்குக் கஷ்டப்படுவாய். அதனால் இத்தோட அந்தக் காசின்ரை பீய்ப்பும் வைச்சிருக்கிறன். நீ கவலைப்பாம அதை யெடுத்து செலவழிச்சு என்றை செத்த வீட்டை வழவாய்ச் செய். நான் செத்தாலும் என்றை பிள்ளையள் கொள்ளிக்காசுக்குக் கூடக் கஷ்டப்படக்கூடாது.

இப்படிக்கு, அம்மா.

கீழேயிருந்த மற்றப் பேப்பரைப் பார்த்தேன். ஐந்து இலட்சத்துக்கான நிரந்தரவைப்புக்கான சேரடிவிக்கட் அது. அம்மாவின் பெயரில் இருந்தது. பின்னுருத்து என்னுடைய பெயர் இருந்தது.

அம்மா என்று வாய்முணுமுணுத்தது. என் கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் தாரைதாரையாக ஒழுகி கடித்ததை நனைத்தது.

எவ். டியை எடுத்துக்கொண்டு அண்ணையைத் தேடிப்போனேன்.

(ஞானம் 163 – டிசம்பர் 2013)

□□□

நாமும் மனிதராய்

—மைத்ரேயி (நோர்வே)

காய்ந்து கறுத்த மரக்கொப்புகளில்
ரசவாதம்
தளிர் மொட்டுகள்
எழிப்பார்க்கும்
சூரியன் வணிகதீரில்
குளிர் காய்ந்து - பூம்
பச்சைப் பட்டுக் கட்டும்

மீண்டும் ரசவாதம்
பச்சை சீவப்பாகப் பொன்னாக
இலையுதிர்ந்து
மரங்கள் கறுப்பாக
துக்கம் காக்கும்.

வானத் தலையணை கழித்து
பஞ்சத் துகளென்ப
பளி பறக்கும்
பூம் வண்ப்பால்
போர்த்துறங்கும்.

பூம் மட்டுமா நாம் மாற்றி
வண்ணம் காட்டும்?
இல்லை
நீயும் தான் தேழி!

பூம் கட்டும் பட்டுக்கேற்ப
உன் உடை நீளமும்
தடிப்பும் மாறும்.

மாறும் ஸ்கண்டிநேவிய
நாகரீகத்துக்கேற்ப
அவற்றின் நிறமும் அமைப்பும் மாறும்

கைபோய்க் கறண்டி வரும்
உதட்டில் தமிழான்
நோர்வேஜியன் கொஞ்சம்

சீலவேளை 'பீசா' ஷன்
'ஓல்'லும் கூட
உனது மாற்றத்தின்
வேகத்தில் அயர்ந்தேள்.

என்றாலும் தேழி
அன்றொரு விருந்தில்
வழமைபோல்
ஆண்களும் பெண்களும்
தனித்தனியாய் குழும்புகுந்தபோது
ஏதோ பகடி கேட்டு
வாய்விட்டு நாம் சீர்த்தோம்.
நாம் நாமாய்
நாமும் மனிதராய்
எவ்வித தடங்கலும்ன்றி!

அப்போது நீ சொன்னாய்
'ஐயைய்யோ பெண் பிள்ளைகள்
இப்படிச் சீர்க்கலமா?'

மென் வெப்பம் பெற்று
மனிதராய் மாறியிருந்த நாம்
மீண்டும் 'ஐஸ்' என உறைந்து
போனோம்.

அப்போது தெரிந்து கொண்டேன்
உன் மாற்றத்தின் திசை
முன்னோக்கியல்ல
பின்னோக்கி
அதுவும் எம் பாட்டி காலத்துக்கு!
எம்மை நாமே மதிக்காவிட்டால்
மூன்றாம் மனிதர் எப்படி மதீப்பர்?

உன் மீது நீயே
பிரயோகக்கும் அடக்கு முறை பற்றி
ஒரே ஒரு கணம்
சின்தீப்பாயா?
ஸ்கண்டிநேவிய பெண்கள்பெருந்து
புற நாகரீகத்தை மட்டுமல்ல
உன்னை நீயே ஆழ்வுபடுத்தாதருப்பதையும்
ஆழ்வுபடுத்துவோரைப் புழுவென
ஒதுக்குவதையும்
உன் உரிமைகளைப் பூரணமாக
உணருவதையும்
அவற்றை மறுப்பவர்களுடன்
போராடுவதையும்
கூவே கற்றுக்கொள்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக
உனக்கு மட்டுமென விதிக்கப்பட்டுள்ள
சட்டங்களை அடையாளம் காணவும்
இருபாலார்க்கும் பொதுவென
அமுல்படுத்தாத விதிகளைத்
தூக்கியெறியவும் கற்றுக்கொள்.

இல்லாவிடில்
மனிதராய் அன்ற 'ஐஸா'ய் உறைந்து
போவாய்

எந்த நவநாகரீக ஆடையும் உன்னை
வெப்பமூட்டி
மனிதராக்கா!

(சக்தி -1991)

எந்த முட்டாள் சிகரெட்டை அணைக்க மறந்துபோய் படுக்கைக்குப் போனானோ தெரியவில்லை. அந்த விடிந்தும் விடியாத வேளையில் பேரோசை கிளப்பிக் கொண்டு போன “பொம்பியே”யின் (தீயணைக்கும் படை) சத்தத்தால்தான் பரமலிங்கம் தூக்கம் கலைந்தார் என்றில்லை. அவர் எப்போதோ விழித்துவிட்டிருந்தார். நினைவில் அவரது தாயின் கடிதம் வயலின் வாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அவரோகண லயத்தில்.

“தம்பி பரமு, காசு கழஞ்சி கையிலை இல்லை. உன்னைத்தான்ரா நம்பியிருக்கிறன். நான் சாகும்முன்னம் ஒருக்கா உன்னைப் பார்க்க ஆசை. முடிஞ்சா வந்திட்டுப் போடா மோனை.”

பரமலிங்கமும் பலதடவை ஊருக்குப் போய்த் தாயைப் பார்த்து விட்டுவர முயன்றார். அவர் கையிலையும் காசு கழஞ்சு இல்லை. வயசு வளரமுன்னம் நஞ்சை விழுங்கி நரையும் விழுந்திட்டுது. ஏதோ இருக்கிறதைக் கொண்டாவது போய்வருவம் என்றாலும் இயந்திரமனிதர்கள் நடமாடும் நாடு என்று நெஞ்சில் ஒரு பிசாசுப்பயம் ஏறுகின்றது.

ஒன்றும் வேண்டாம் போகட்டும், அம்மா ஊரில் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதற்காவது ஏதாவது அனுப்பிக் கொண்டிருப்பதே போதும் என்று அங்க லாச்ச மனசுக்கு அறைந்து ஒரு பூட்டுப் போட்டுப் பூட்டிவிட்டார். அதற்குள் அம்மா அந்த மருமோனை அங்கை கூப்பிடு, இந்த மருமோனை இஞ்சு கூப்பிடு, இருந்தா இதுகளும் இல்லாமல்போயிடும் என்று

எழுதிக் கொண்டுதான் இருக்கிறா. எப்படியாவது இன்றைக்கு காசு அனுப்ப வேண்டும் என்ற தன் முடிவுக்கு பெருமூச்சு முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டு மங்களம் பக்கம் திரும்பினார். மங்களம் எப்போதோ எழும்பியிருக்க வேண்டும். முகட்டைப் பார்த்துக் கண்ணை அடிக் கடி வெட்டிக்கொண்டிருந்தாள். “உனக்கு என்ன யோசனை?” சற்று செருமிக்

கூடுகளும்.....

கொண்டு கேட்டார்.

எப்போதும் பொறுப்பும் யோசனையும் ஆம்பிளையாளுக்கு மட்டும்தான் வரும் என்ற macho எண்ணம் பதினைந்து வருடகால பாரிஸ் சீவியத்தைப் பண்ணிப்பார் என்றது.

“இல்லை இன்றைக்கு சுபாங்கியின் பிறந்த நாள் எல்லோ?” மெல்லிய உவகை முகத்தில் மின்னியது.

ம்.... கூட்டிய பரமலிங்கம் எதுவும் பேச வில்லை.

“அவள் இன்று வருவாளா?”

“ம்.... வருவாள்” அவர் தன் மகளைப்பற்றி நிறையவே நினைத்துக் கொண்டாலும் எதையும் மங்களத்தோடு பெரிதாகப் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை. மகளைப்பற்றி எது கதைத்தாலும் இறுதியில் தான் அமுவுதோடுதான் கதைமுடியும் என்பதால் மங்களமும் பெரிதாக ஒன்றும் எதிர்பார்ப்பதும் இல்லை.

நாங்கள் அக்காலத்து ஆட்கள், பிள்ளைகள் இக்காலத்துப் பிள்ளைகள்.

எங்கள் நாடு இலங்கை, பிள்ளை பிரான்ஸ்.

நாங்கள் தமிழ்(?) கலாசாரம், பிள்ளை பிரஞ்சுக் கலாசாரம்.

நாங்கள் தமிழ், பிள்ளை பிரெஞ்சு. இது பரமலிங்கம் விவாதம்.

என்னதான் இருந்தாலும் பிள்ளை எங்கட பிள்ளை. எங்களுக்கு என்றொரு கலாசாரம் இருக்கு. அதில்தான் வளரவேணும்.

தமிழுக்காகவோ-கலாசாரத்திற்காகவோ, அக்காலத்திற்கோ - இக்காலத்திற்கோ எதிலும் சுபாங்கிக்கு அக்கறையில்லை. அந்த லிஸ்டில் அம்மா அப்பாவும் அடக்கம்.

- கலைச்செல்வன்
(ஓராஜஸ்)

மங்களம் கட்டிலைவிட்டு எழுந்துபோய் விட்டாள். அவள் தன் வழமையான சம்பள மில்லாத வேலையைத் தொடங்கிவிட்டாள் என்பது குசினிச் சத்தத்தில் தெரிந்தது.

பரமலிங்கத்திற்கு எழும்ப மனமில்லை. இரண்டு தாய்களும் சுற்றிச்சுற்றி, மாறிமாறிக் கயிறிழுத்தனர்.

“உன்னை நம்பித்தான்ரா இருக்கிறன்” - அம்மா.

இடையிடையே அக்கா தங்கைகள்.

“பிள்ளையை இப்படியே விட்டால் நாளைக்கு நாங்கள் யாரை நம்பியிருக்கிறது?” - மங்களம்.

“நான் இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறன்.”

“ம்.... இப்பவே பொண்டிப்போனியள் இனியெங்கை!”

தன்னை வித்து தமக்கைக்கும் கழுத்தில் மாட்டி நாலு வருஷம்.

இதற்கிடையில் மங்களத்தின் மடியில் சுபாங்கி.

எழுபத்தியேழுக் கலவரம்.

சுற்றம் சூழ உள்ள இளசுகளைப்போல் இயந்திரம் தின்ன பரமலிங்கம் பிரான்சுக்கு வந்தவர். வந்தவர் உழைக்க என்று சொல்லுறதைவிட மற்ற இரு தங்கைகளையும் பிடிச்சுக் கொடுக்கவந்தவர் என்பதுதான் அதிகப்பொருத்தம். சின்ன வயசிலேயே தேப்பனைத் தின்னட்டு ஒவ்வொரு கவளம் வாயில் போடேக்கையும் “மூன்று குமரடா” என்ற தாயின் முனகலோடு வளர்ந்தவர். வந்ததுதான் வந்தவர், தூளோடு வந்தாரே! அப்படி வந்தவர்கள் எல்லாம் அப்பவே வீடும் வாங்கி....

பரமலிங்கம் பன்னிரண்டு பேருடன் கெத்தை (Gaiter)யில் தங்கும் பாக்கியம் தான்..

அது ஒரு தொடர் மாடிக்கட்டிடம். எந்த நேரத்திலும் இடிந்துவிழலாம் மாதிரி! தங்கியிருந்த எல்லாருமே “ஆண்டபரம்பரை” யின் வாரிசுகள்!

எல்லாருக்குமாகக் கீழ்மாடியில் ஒரே யொரு மலசல கூடம். காலமை கக்கசடியில் இவர்களுக்காகத் தண்ணீர்ப்போத்தல்கள் கியூவில் தவமிருக்கும் நிலைமை. குடியிருந்த கட்டடத்தைக் “கொண்டம்” பண்ணி, குண்டிக்கு அலவாங்கு கொடுத்துத் தெண்டியும்

சனங்கள் எழும்பவில்லை.

“எலகறிசிறுறி கட” பண்ணி நடுஅறையுக்கை பென்னம் பெரிய ஓட்டையள் போட்டும் ம.... ஊம். எங்கை போறது?

வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி - எவன் வீட்டுக்குப் போனாலும், அவன் அடுப்படியில் தலை வைக்கிறான். இவன் கக்கசுக்குள் கால் போடுகிறான். இப்படித்தான் இஞ்சை படுத்தெழும்புறாங்கள் என்று குந்தியிருந்து கோப்பி குடிக்கவும் சங்கடப்படுத்தி அனுப்பிப்போடுவாங்கள். வேறயெங்கை போறது? வேலைதேடப்போறது? பசிச்சா சுப்பமார்க்கெற்றுக்குள் சாமான் தேடுகிற மாதிரி எதையாவது கொறிச்சு Coke கையும் குடிச்சிட்டு வெளியிலவாறது. இப்படியொருக்கா வருகிறபோதுதான் எல்லா ருடைய உடுப்பு பொக்கிஷங்கள் எல்லாம் அறையுக்கை இருக்கத்தக்கதாகவே பொலிசு கதவுக்கு கல்லடுக்கி மூடியே விட்டுப்போனது. அதோடை றோட்டுக்குவந்தவர். தற்கொலை எண்ணம் கூடத் தலைநீட்டியது. குசினிப் பொட்டுக்கை நாய் தலை நீட்டையுக்கை தாயார் அங்கு மட்டையாலை அடிக்கிறமாதிரி, தாயில் இருந்து சுபாங்கிவரை எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து தற்கொலைக்கு சணல் அடி. அவர்கள் எதிர்பார்ப்பு, வாழ்க்கை, கடவுள் எல்லாம் நிஜத்தில் நானே என்று மனசில் வச்சிரம் காச்சி ஊற்றியவர்தான். இன்னும் அந்த வச்சிரம் பழுதாய்ப்போய் விடவில்லை.

இடையில் வேண்டாம் இந்த பரி(சு)ஸ் கெட்டவாழ்க்கை என்று நாட்டுக்குத் திரும்ப யோசித்தபோது சுட்ட பன்றியைக்கூட இறந்த பின்பே கருக்கும் மனிதர்கள், மனிதர்களையே உயிருடன் கருக்கும் நிலைக்கு வளர்ந்திருந்தனர்.

பெடியன் வந்து இஞ்சை வேகவேணுமோ என நினைத்த தாய் - விசயம் இதுதான் என்று மங்களத்தையும் மகளையும் பிடிச்சு அனுப்பிவிட்டார். பதினைஞ்சு வருசம். சிறைக்குள் இருந்தமாதிரி உழைச்சு உழைச்சு ஒரு மிச்சமும் இல்லை. சுபாங்கிமட்டும்.... பார்த்தால் நெஞ்சில் ஒரு பெருமிதம் மிஞ்சும். அவ்வளவுதான்,

மங்களம் கோப்பியோடு வந்தாள்.

“இந்தக் கிழமை முழுக்க மகள் போன் பண்ணவில்லை.

“நீங்களாதல் ஒருக்கால் போன் பண்ணியிருக்கலாம்”

**நாங்கள் அக்காலத்து
ஆட்கள், பிள்ளைகள்
இக்காலத்துப்**

**பிள்ளைகள்.
எங்கள் நாடு
இலங்கை,
பிள்ளை
பிரான்ஸ்.
நாங்கள்
தமிழ்(?)
கலாசாரம்,
பிள்ளை
பிரஞ்சுக்
கலாசாரம்.
நாங்கள் தமிழ்,
பிள்ளை பிரெஞ்சு.**

“ஏன் நீ பண்ணியிருக்கலாமே?...”

“இப்ப சொல்லுவியன். பேந்து அவளை ஏன் இடைஞ்சல் படுத்துகிறாய் என்பியன்.”

உண்மைதான். வளர்த்த பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோருடன் கதைக்கப் பேசப் பெரிதாக எதுவும் இருப்பதில்லை - ஆனால் இந்தப் பெற்றோருக்கு நிறையவேதான் இருக்குமே - தன்பாட்டுக்கே நிறையக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள் - பிள்ளைதான் முழு உலகமும் ஆகி....

இரண்டு வரிக்கு மிஞ்சி அவளுடன் கதைக்க வெளிக்கிட்டால் ஏன் அம்மா அறுக்கிறீங்கள் என்று கேட்காத குறை. இனி அம்மா கொஞ்சம் நீட்டி நிமிர்த்தி, “வேலைக்குப் போறியா? காசை என்ன செய்யிறாய்? இரவு போன் பண்ணினன் காணேல்ல” என்றால் “இது எல்லாம் என் சொந்த விசயம் இதையெல்லாம் ஏன் நீங்கள் கேட்கின்றீர்கள்” என்ற கேள்வி வந்தாலும் வரலாம். அவள் வயசு அப்படி.

மங்களம் இதையெல்லாம் தாங்கிக் கொள்ளமாட்டாள். இதனால்தான் பரமலிங்கத்தார் அடிக்கடி போன் பண்ணுவதை விரும்பவில்லை. மங்களம் குசினிக்குள்ளேயே இருந்தான். பரமலிங்கம் கோப்பிக் கப்போடு குசினிக்குள் நுழைந்தபோது அந்த மாதிரி

ஒரு சமையல் ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தது. “இன்றைக்கு அம்மாவுக்கு காசு அனுப்பவேணும். பாங்கிலை கிடக்கிறது காணாமோ தெரியாது.” முகம் கழுவிப்படி முணுமுணுத்தார் பரமலிங்கம்.

“சுபாங்கிக்கு போன் பண்ணிக் கொஞ்சக் காசு கேட்டுப்பாருமன்” என்றவர் உடனே, “வேண்டாம், அவளின் எடுப்புச் சாய்ப்புக்கே அவளின் சம்பளம் போதாது. இதற்குள் நான் கேட்க! வேண்டாம் கிடக்கிறதை எப்படியும்....!”

ரெலிபோன் மணியடித்தது. பரமலிங்கம் நகருமுன் மங்களம் ரிசீவரைத் தூக்கினாள். கதையில் சுபாங்கிதான் என்பது புலனானது. பறுவமாகிக் கதைத்தவள் தேய்ப்பிறையாய் நழுவி சரி சரி என்ற முணுமுணுப்போடு அமாவாசையாகி ரிசீவரை வைத்தாள்.

என்னவாம் என்பதுபோல் பார்த்தார் பரமலிங்கம்.

“வேலைக்குப் போகிறாளாம். பின்னேரம் இஞ்சை வருவாளாம்”

“வாறாள்தானே பேந்தென்ன!” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டாலும் பரமலிங்கத்திற்கு மங்களத்தின் நிலை விளங்காமல் இல்லை.

“உதிலை பாங்கிற்கு ஒருக்கா இறங்கியிட்டு வாறன்” பரமலிங்கம் படியிறங்கினார். தாயும் மகளும் வந்தபோதும் அவர் இப்படியொரு ஆறாம் மாடியில்தான் இருந்தார். அது ஒரு குஞ்சு அறை. பதினைந்து சதுர மீற்றரும் தேறாது. குசினி குளியலெல்லாம் அதற்குள் தான். மங்களம் சுபாங்கியை வளர்க்க மிகவும் கஷ்டப்பட்டாள். அவளுக்கும் எட்டு வயசுவர இந்த வீட்டுக்குவந்தார்கள்.

தலையை நீட்டிப் பின்ன கழுத்தோடு வெட்டு என்று தொடங்கிய சண்டை, சங்கீதம் பழக யாஸ் பழகி, வீணை பழக கிற்றார் பழகி, பரத நாட்டியம் பழக டிஸ்கோ பழகி நீண்டது. மங்களமும் “லா சப்பெலில்” எத்தனையோ சேலைகள் வேண்டிப்பார்த்தாள். அவள் ஒரு நாள் கூடக் கட்டிப் பார்த்ததில்லை. மங்களமும் எவ்வளவோ செய்துபார்த்தும் அவளிடம் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பைக் கண்டு பிடிக்கவும் முடியவில்லை. இறுதியில் இந்தச் சண்டை அப்பா - அம்மா ஒரு நாட்டுப் புறத்தாக்கள் என்று கருத்ததான் வைத்தது.

அவள் விரும்பியதெல்லாம் செய்துகொடுக்க முடிந்தவரை கஷ்டப்பட்டார் பரமலிங்கம்.

அவளைச் சந்தோசப்படுத்தவேண்டும் என்ற நோக்கம் மட்டுமல்ல, பிரஞ்சுமொழியும் பிரெஞ்சு வாழ்க்கை முறையும் தெரியாப் பாமரத்தனமும் தான். மகள் கேட்பதெல்லாம் சரி பிழைக்கப்பால் “பிரெஞ்சுப் பிள்ளைகள் இப்படித்தான் இருப்பார்களாம்” என்று விட்டு விட்டார். பிள்ளையும் வளர பிரச்சனைகளும் வளர்ந்தன. பிரெஞ்சில் படித்து வளர்வதால் தமிழில் சரளமாகப் பேசக்கஷ்டப்பட்டாள். உற்சாகமாக இருக்கும் போதும் உணர்ச்சி வசப்படும்போதும் பிரெஞ்சில் கதைத்தாள். அப்பா அம்மாவிடமிருந்து விளங்குவதில்லை என்பதால் நாளடைவில் கதைப்பதும் குறைந்து விட்டது. ஒரு வகை ஊமை உறவு, ஊமை வாழ்க்கை. வெளியில் சென்றால் நண்பர்களை வீட்டுக்கு கூட்டிவர முடியவில்லை. “பூபெல்” “குப்பைவாளி” தளபாடங்களில் நிரம்பியது தான் தன் வீடு என்ற தாழ்வு மனப்பான்மையை விட, அப்பா அம்மாவின் பிரெஞ்சுக் கடலில் அவள் தற்கொலை செய்துகொள்வாள்.

இதையெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உணர்ந்து கொண்ட பரமலிங்கம் ஒருநாள் மங்களத்திற்கு சொல்லிக் கொண்டார். “ஊரில் எங்களுக்கு ஆயிரம் உறவுகள். அண்ணன் - தம்பி, மச்சான் - மச்சான், சித்தப்பா - பெரியப்பா, மாமா - மாமி.. உரிமைகொண்டாட ஊரெல்லாம் உறவுகள். அவளுக்கு யார் இங்கே? அவளுக்கு நல்ல நண்பர்கள்தான் உறவுகள். அதற்கு நாம் ஒருபோதும் இடைஞ்சலாக இருக்கக்கூடாது.”

வயசும் பதினாறாக ஒரு “கொப்பனும்” (Boy Friend) நெருக்கமானது. வெள்ளி பகல் நீண்டது. சில இரவுகளுக்கும் வீடு இல்லாமல் போனது. பரமலிங்கத்தாரும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார். மங்களமும் மன்றாடிப்பார்த்தாள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை கற்புடன் ஒரு கலியாணம் காட்சியை பார்த்து விடவேண்டும் என்ற ஆவல்தான். சுபாங்கி முடிவாகச் சொல்லி விட்டாள். “நான் உங்களை எல்லோருக்கும் மேலாக நேசிக்கின்றேன். அதைவிட என் சுதந்திரம், என் சந்தோசத்திற்கும் ஏன் உங்கள் சந்தோசத்திற்கும் மிக முக்கியமானது. நானே ஒரு நல்ல துணையை உருவாக்குகின்றேன். நீங்கள் தயவு செய்து இடைஞ்சல் செய்யா தீர்கள்.”

மங்களம் இதற்கு மிஞ்சி மூச்சும் காட்டவில்லை. பரமலிங்கமும் அடங்கிவிட்டார். சற்று நாட்களுக்கு முன் சார்சலில் (Sarcelles) நடந்த

அந்தச் சம்பவம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. மாடி வீட்டிற்குள் அடக்கிவைக்க முனைந்ததால் வெளியில் பாய்ந்து கோமாவில் இருக்கும் அந்தப் பதினெட்டு வயதுப்பெண்.

இரண்டு வருஷங்கள் பாரிசில் இருந்து தூர உள்ள யூனிவர்சிட்டியில் இருந்தாள். பாரிஸ் வந்ததும் தன் “கொப்பன்” உடன் தங்கிவிட்டாள். பரமலிங்கத்தார் நூலில் தொங்கும் உறவு அறுந்துபோகக்கூடாது என்று அவளிஷ்டப்படியே விட்டுவிட்டார். அவள் புறம்பாக இருந்தாளேயொழியே மற்றும்படி அவளுக்குத் தங்கள்மேல் இருந்த பாசம் குறைந்தமாதிரித் தெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில் அடிக்கடி வந்தாள். இப்போது இடையிடையே வருகிறாள். வருகிறபோது தன்வீடு மாதிரியே எல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு சில வேளைகளில் இங்கேயே தங்கியும் விடுகிறாள்.

எல்லாம் நாம் ஒரு குடும்பம் மாதிரியே காட்டிக்கொண்டாலும் ஒவ்வொருவரின் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களை இடைஞ்சல் செய்வதில்லை. அவ்வளவுதான். தாய் பிள்ளை உறவின் முழுப்பரிமாணங்களும் இவ்வளவுதான் என்பது போலாகிவிட்டது.

மாலை மகள் வந்தாள். பெரிய அழகிய பூங்கொத்தை தாயிடம் கொடுத்தாள். இரு வரையும் ஆசையாகக் கொஞ்சினாள். அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும் என்று தாய் செய்து வைத்திருந்த “கடலன்”றை அடிக்கடி சாப்பிட்டாள். அவள் முகத்தின் மலர்வையே தான்பெற்ற பாக்கியம் என்று அவளையே வலம் வந்துகொண்டிருந்தாள் மங்களம்.

பரமலிங்கம் வாங்கி வந்த “கத்தோ” (கேக்கை)வை வெட்டி ஒரு கோப்பியும் குடித்த கையுடன் சுபாங்கி எழுந்தாள். “இரவு கொப்பனோடு ரெஸ்ரோறன்றுக்கு போகிறேன்” என்று மிக இயல்பாகவே சொல்லிவிட்டு மீண்டும் மீண்டும் அழுத்திக் கொஞ்சி “நீங்கள் ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கவேண்டும்” என்று வாழ்த்திப் போய்விட்டாள்.

ஆசையாகச் செய்த புரியாணி மேசையில் அலட்சியமாகச் சிரித்தாலும், விக்கித்துப் போய் நின்ற மங்களத்தை தாங்கி அணைத்துக் கொண்டு உள்ளே போனார் பரமலிங்கம்.

ஓ! அவள் மீண்டும் வருவாள்.

(நன்றி-பனியும் பனையும்)

புலம்பெயர் இலக்கியம் : நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும்

ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் புலம்பெயர்வு தமிழ் இலக்கியத்தை இன்னொரு தளத்துக்குக் கொண்டு சென்றது எனலாம். இம்மக்களின் புலம்பெயர்வு தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்னும் பகுப்பைத் தோற்றுவித்தது. இலங்கையில் 1970களின் பின்னர் தமிழ் மக்கள் மீது கட்டவிழ்க்கப்பட்ட இன ஒழிப்பு நடவடிக்கை அதன்விளைவாக உருவாக்கப்பட்ட ஆயுதக் கலாசார முறைமை என்பன காரணமாகத் தமிழ்ச் சமுதாயம் நிலை குலைந்தது. சொந்த நாட்டில் மனித இருப்பு பற்றிய கேள்விகளின் குத்தல்கள் அம்மக்களை ஐரோப்பிய நாடுகள் வரை தூரத்தியது. இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்களின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகளையே புலம்பெயர் இலக்கியம் என்னும் பதம் குறித்துநிற்கின்றது. புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பது 'தம் சொந்த நாட்டை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்து சென்று ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, அவுஸ்ரேலியா போன்ற கண்டங்களில் வாழும் தமிழர்களால் அங்கிருந்து படைக்கப்படும் இலக்கியத் தொகுதியைக் குறிப்பதாகும்.'

புலம்பெயர் இலக்கியம் : நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் என்ற அம்சத் தைப் பின்வரும் மூன்று பகுதிகளாகப் பகுத்து நோக்கலாம்.

1. ஆரம்ப காலம்
2. சமகாலம்
3. எதிர்காலம்

இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர்வு பல்வேறு காரணங்களின் நிமிர்த்தம் இடம்பெற்றது. 1920 - 1930, 1950 - 1960 காலப் பகுதிகளில் பொருளியல் மேம்பாடு காரணமாகவே ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்றனர். ஆனால், 1970ஆம் ஆண்டுக்கப் பின்னர் இலங்கையில் முனைப்புப் பெற்ற ஆயுதப் போராட்டத்தின் விளைவாக இடம்பெற்ற புலம்பெயர்வு ஏற்கனவே இடம்பெற்ற புலம்பெயர்வுகளில் இருந்து வித்தியாசமானது. மூன்றாவது கட்டப் புலம்பெயர்வு என்பது உயிர் பாதுகாப்பை முன்னிறுத்தியதாகவே அமைந்தது.1 எனவே புலம்பெயர்

பெருமாள் சரவணகுமார்

விரிவுரையாளர்,

(தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

இலக்கியத்தின் ஆரம்ப காலம் என்பதினை 1970 - 1990க்கு இடைப்பட்ட பகுதியை வரையறை செய்து கொள்வது பொருத்தமானது.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் ஆரம்ப கால இலக்கிய வெளிப்பாடுகளின் ஊடகமாக கவிதை வடிவமே அமைந்துள்ளது. துப்பாக்கி மொழிகள் மட்டுமே பேசும் நாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டவர்களின் மன உந்துதல்களின் வெளிப்பாடுகளாகவும் எதிர்கால கனவுகளைப் பறக்கவிட்டவர்களின் ஏக்கங்களாகவுமே அக்கவிதைகள் அமைந்துள்ளமையினை அவதானிக்க முடிகின்றது. 'ஆரம்ப காலக் கவிதைகளின் உள்ளடக்கங்களை முன்னிறுத்திப் பார்க்கின்றபோது, அவற்றில் பெரும்பாலானோர் புலம்பெயர்ந்து சென்ற போது பிரயாண நிலையில் புலம்பெயர்ந்தோர் சந்திக்க வேண்டி வந்த அவலங்களையே முதன்மைப்படுத்தியுள்ளமையினைக் காண முடிகின்றது. இவ்வாறான கவிதைகள் மிகவும் தத்ரூபமானவைகளாகவும், படிப்பவர் மனதை மிகவும் பாதிப்பனவாகவும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது'.²

1990 க்குப் பின்னான காலப்பகுதியைச் சமகாலம் என்ற அடிப்படையில் நோக்கலாம். இக்காலப்பகுதியே 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்பதற்கான உள்ளடக்கப் பொருண்மையினை மிகச் சிறப்பாக பதிவுசெய்துள்ளது. அவ்வகையில் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் சமகாலமே அதன் முக்கியத்துவத்தினையும், தனித்துவத்தினையும் பதிவுசெய்த காலப் பகுதியாக விளங்குகின்றது. இக்காலப்பகுதி படைப்பாளிகளை பின்வருமாறு பகுத்து நோக்கலாம்.

1. புலம்பெயர்வதற்கு முன்னர் படைப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டோர்.
2. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் படைப்பாளிகளாக மேற்கிளம்பியவர்கள்.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் பகுப்புக்கு முதலாவது பிரிவினரின் பங்களிப்பு விதந் துரைக்கத்தக்கது. இப்பிரிவில் எஸ்.பொ., சேரன், மு. நித்தியானந்தன், முருகபூபதி, வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், கி. பி. அரவிந்தன், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், இளவாலை விஜேந்திரன், செவ்விந்தியன், பாலமோகன், அ. முத்துலிங்கம், பொ. கருணாகரமூர்த்தி முதலானவர்கள் தமது படைப்பாளுமையால் தனித்துவம் பெற்றவர்கள். புலம்பெயர்ந்த

சூழலில் படைப்பாளிகளாக முகிழ்ந்தவர்களுள் பிரதிபா தில்லைநாதன், ஷோபா சக்தி, தான்யா, சுமதிரூபன், அருந்ததி, துர்க்கா, புல்பராஜா, சுரேஸ் கனகராஜா, பிரசாந்தி சேகர், கல்லாறு சதீஸ், றஞ்சினி, நிருபா, ஆனந்தப்பிரசாத், அகில், விமல் குழந்தைவேல், பார்த்தீபன், இ. தியாகலிங்கம், செல்வம், ஆதவன் முதலானவர்களின் படைப்புகள் புலம்பெயர் இலக்கியப் பரப்பில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் சமகாலம் அதன் பல்வேறு பரிணாமங்களைக் கொண்டுள்ளது. கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என அதன் படைப்பு வெளி விரிந்து செல்வதைக் காணலாம். இவ்விலக்கிய வடிவங்களுள் கவிதைகள் சிறப்பாக நோக்கத்தக்கவை. ஈழத்தில் இடம்பெற்ற இனப்போராட்டத்தையும் அதன் இழப்புகளையும் அனுபவத்தினூடாக பெற்றும், பார்த்தும் வருபவர்களாக சமகாலப் படைப்பாளிகள் விளங்குகின்றனர். இந்தப் பின்புலம் அவர்களுடைய இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு வலுச்சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது. படைப்பாளி அனுபவத்தினூடாக இலக்கியத்தைப் படைப்பதால் ஓர் உயிரோட்டம் இழையோடுவதை உணர முடிகின்றது.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் புலம்பெயர் இலக்கியம் தனித்துவம் பெற்று விளங்குவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அதன் உள்ளடக்கமும் எடுத்துரைப்பு முறையுமாகும். இவ்வகை இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கங்களாகப் போர் காலச்சூழல் ஏற்படுத்திய தாக்கம், புலம்பெயர்ந்த போது ஏற்பட்ட பிரயாண நிலை அவலம், வசதியற்ற தங்குமிடம், விசாச்சிக்கல், புலம்பெயர்ந்த சூழலில் எதிர்நோக்கும் நிறப்பாகுபாடு, இயந்திரமயமான வாழ்வு, புரியாத தேசத்தில் தெரியாத மனிதர்களின் அந்நிய மனோபாவம், அகதி வாழ்வின் கொடுமை, தொழில் பிரச்சினை என்பன புலம்பெயர் இலக்கியம் எடுத்தியம்பும் அவல வாழ்வியலாகும். அத்தோடு, புகலிடச் சூழலில் பெண்ணியச் சிந்தனை பரவலாகப் பேசப் படுகின்றமை புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் இன்னொரு பரிமாணத்தைக் காட்டுகின்றது.

புலம்பெயர்ந்தவர்களின் மனக் குமுறல்களைப் பதிவுசெய்துள்ள இலக்கிய வடிவங்களுள் கவிதை சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றது. ஓர் அகதியின் பாடல்,

இருள்வெளி, றஞ்சினி கவிதைகள், காலத்தின் பதிவுகள், ஏகலைவபூமி, முகங்கொள், அதிகாலையைத்தேடி, எலும்புக்கூடுகளின் ஊர்வலம், துருவச்சுவடுகள், மறையாத மறுபாதி, கோசல்யா கவிதைகள், இனி ஒரு வைகறை, கட்டிடக்காட்டுக்குள், அகதி, சேரன் கவிதைகள் என்பன புகலிட நாட்டுக் கவிதைத் தொகுதிகளாகும். சொந்த நாட்டில் இனத்தின் பெயராலும் மொழியின் பெயராலும் அந்நியப்படுத்தப்பட்ட மக்கள், தெரியாத தேசத்தில் புரியாத மொழியில் தம் பண்பாட்டை இழந்து, அகதியாய்த் தவிக்கும் துன்ப வாழ்வியல் கவிதைகளில் மேலோங்கியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

பனித்திரளுக்கும்

செருகுண்ட வீதிகள்

விறைத்தப்போக

வெளிறிய மஞ்சள் விழிகளுடன்

மின்கம்பங்களுள்

அசையாது நிற்கும்

நான் மட்டும் அசைவது போல்

எழும் நினைப்பாலும் ஊட

அகதி என உணர்கிறேன்..³

சொந்த நாட்டில் உறவுகளை இழந்து, புலம்பெயர்ந்து செல்லும் வழியில் எதிர் கொண்ட பிரயாண நிலை அவலங்களையும், மன அழுத்தங்களையும் கவிதைகளில் காணமுடிகின்றது. பிரயாண நிலை அவலங்களைச் சித்திரிப்பதாக கி. பி. அரவிந்தனின் 'வரும் வழியில்' என்ற கவிதை அமைந்துள்ளது.

எப்போதேனும் சந்திக்கலாம்

என்றிருந்த நண்பர்கள்

நினைவுச் சுழற்சிக்குள்

கனவுப் பொருளாகிப் போயினர்.

சந்திக்காமலேயே

எனக்கும் அவர்களுக்கும்

இடைப்பட்ட பயணமோ

உயிர் துறக்கும் தூரம்

யார் அறிவார் இதனை

கிரேக்கக் கடலில் மூழ்கியும்

ஹங்கேரி நெடுஞ்சாலையில்

பாரவண்டியுள் மூச்சு முட்டியும்

பாதிவழியில் வழிந்தது அவர் கனவின் மீதி.⁴

சில கவிதைகள் சொந்த நாட்டு இருப்பு பற்றிப் பேசுகின்றன. ஆயுதக் கலாசாரத்தால் எம் தேசமே அழிந்துவிடுமோ என்ற ஏக்கம்

கவிதைகளில் இழையோடுவதைக் காணலாம். இவ்வாறான கவிதைகள் சிங்கள அரசு படையினரின் ஆயுதப் போராட்டத்தையும், தமிழ்ப் பேராளிகளின் போராட்டத்தையும் கேள்விக்குள்ளாக்குவதாக அமைந்துள்ளமை நோக்கத்தக்கது. (புகலிட நாவல்கள் இதனைச் சிறப்பாகப் பதிவுசெய்துள்ளன)

கட்டிட மலைகள் சூழ்ந்த நாட்டில் தம் வாழ்க்கையை அமைதியாய் நகர்த்த முடியாத மக்களின் அவல நிலையும் கவிதை பொருளாகியுள்ளது. அமைதியும், கிராமத்து மண் மணமும் நிறைந்த பகுதியின் மனப்பதிவுகளோடு வாழ்ந்தவர்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் இயந்திரமாய் மாறுகின்ற தன்மையினையும் வெளிப்படுத்துவதாகவே பின்வரும் கவிதை அமைந்துள்ளது.

'துருவம் தப்பி

வந்த என்னை

அலாரம் அழத்தெழுப்பும்

கழகார முள்

ஒரு முள் ஓடி

தாவலில் ஏறி

துள்ளலில் கிறங்க

மேல் மூச்சு வாங்கும்'

புலம்பெயர் இலக்கிய வடிவங்களுள் கவிதைகளின் எடுத்துரைப்பு முறை, அழகியல் சார் அம்சங்கள் என்பன தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனித்துவமானவையாகும். புதிய வாழ்வு, புதிய அனுபவம், என்பவற்றைப் பதிவுசெய்யும் மொழியும் அதனைக் கையாளும் விதமும் தமிழ்க் கவிதை உலகுக்குப் புதுமையானது. வேறுபட்ட மொழிகளுக்கிடையில் மௌனமாய் வாழும் வாழ்க்கை அவர்களின் கவிதைகளில் இழையோடுவதையும் உணரமுடிகின்றது. பாலமோகனின் பின்வரும் கவிதை இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது.

வானம் உமிழும்

கீழயிலும் மின்னலிலும்

கவச வாசகங்களையும்

காக்கிச்சட்டைகளையும்

கீப்போ காண்பதில்லைதான்

ஆனாலும்

பயங்கரம் உறங்கும்

மௌன கிரவில்

காலடி சத்தமும்

நாயின் உறமலும்

**இப்போது
இதயத்துள் இறங்கும்
நிலவின் வார்ப்பில்
மரத்தின் நிழலும் துவக்குடன் அசையும்.**

சொந்த நாட்டுக் கனவுகளோடு புலம்பெயர்ந்தவர்களில் சிலர் அந்நாடுகளில் நிரந்தர வதிவிடத்தைப் பெறத் தொடங்கினர். இவ்வகை இருப்பு பழைய வாழ்வியலின் பண்பாடுகளையும், உணர்வுகளையும் விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கியது. இவ்வகைச் சூழலில் பரந்துபட்ட வாழ்வியல் அம்சங்களைப் பதிவுசெய்ய வேண்டிய சூழல் உருவானது. இந்தப் பின்புலத்தில்தான் சிறுகதை, நாவல் முதலான இலக்கிய வடிவங்கள் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கின. குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டு அசைவியக்கத்தை படைப்புவெளிக்குள் கொண்டுவருவதற்கு புனைகதை இலக்கிய வடிவங்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. சுயபண்பாட்டுச் சமூகத் தளத்தினதும் புகலிடப் பண்பாட்டுத் தளத்தினதும் வாழ்வியலை புனைகதை இலக்கிய வடிவங்கள் மிகச் சிறப்பாகவே பதிவுசெய்துள்ளன. அவ்வகையில், இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் ஒரு கோடை விடுமுறை (1988) தில்லை ஆற்றங்கரை (1988) வசந்தம் வந்து போய்விட்டது, பனி பெய்யும் இரவுகள், தேம்ஸ் நதிக்கரையில், நாளை மனிதர்கள், அவனும் சில வருடங்களும், பார்த்தீபனின் ஆண்கள் விற்பனைக்கு, வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள் (1986), பாதி உறவு (1987) கனவை மிதித்தவன், பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் வாழ்வு வசப்படும், கடற் புத்திரனின் வெகுண்ட உள்ளங்கள், ஷோபா சக்தியின் 'ம்', கொரில்லா, ஆதவனின் மண்மணம், தேவகாந்தனின் கனவுச்சிறை ஆகிய நாவல்கள் புகலிட நாவல்களுள் சிறப்பிடம் பெறுவன.

புகலிட நாவல்களில் சில சிங்கள இராணுவத்தினரின் ஒடுக்கு முறைக்கும், தமிழ்த் தேசியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு போராடிய தமிழ்ப்போராளிகளின் போராட்டத்திற்கும் எதிரான கருத்தியல்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. கவிதைகளில் இவ் அம்சம் மேலோங்கி இருந்தாலும், நாவல்களே ஆதாரபூர்வமாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இவ்வகையில் ஷோபா சக்தியின் நாவல்கள்

தனித்து நோக்கத்தக்கவை. கொரில்லா 'இலங்கையில் - இந்திய இராணுவத்தினராலும், தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்களாலும் ஏற்பட்ட கொடுமைகளை விபரிக்கும் பாணியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. எழுதப்பட்ட முறைமையும், உண்மைச் சம்பவங்கள் அடிக்குறிப்புகளாக இடம்பெறுவதும் இப்படைப்பினை உண்மைத் தன்மை மிக்கதாகப் பரிணமிக்கச் செய்துள்ளது. இத்தகைய தன்மையால் இப்படைப்புத் தன்மைய ஓட்டத்துடன் உணர்வுபூர்வமாக நெருங்க வைக்கிறது.6

புலம்பெயர் இலக்கிய வடிவங்களுள் சிறுகதைகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. புதுஇடம், புதிய வாழ்வியல் தரும் மிக நுண்மையான அனுபவங்கள் சிறுகதையின் உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. பனை நிறைந்த பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள், பனி நிறைந்த தேசத்தில் படும் வேதனைகள் சிறுகதைகளில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. பனிப்படிவுகளால் உடல்படும் அவஸ்தை கொடுமையானது. இவ்வாழ்வியல் அனுபவம் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றுக்கு புதுமையானதாகும்.

“வாழ்க்கையில் பனிப்படிவுகளைப் பார்த்த தேயில்லை. அவற்றை உடலில் தாங்கிய போது எற்பட்டது ஆனந்தமா? இந்தப் பனிக் காட்சியின் அழகிற்கும் அதன் தாங்க முடியாத குளிர்க்கும் இடையே தவிக்கும் தவிப்பு, அந்தக் குளிர், சுவாசத்தை, சதையை, எலும்பை என்று எல்லா இடங்களையும் தாக்கித் தாக்கி இயற்கை வழங்கிய ஆயுளைப் பறித்தெடுத்து விரைவு மரணத்திற்கு வழி வழங்கிக் கொண்டிருப்பது தண்டனைதானே.”7

புலம்பெயர் இலக்கியப் பரப்பில் உருப் பெற்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகள் என்ற வகையில் கல்லாறு சதீசின் சொர்க்கங்களும் தண்டிக்கின்றன (2002), அ. முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள், ஷோபா சக்தியின் தேசத்துரோகி, எம்.ஜி.ஆர். கொலை வழக்கு, ஆ. சி. கந்தராசாவின் உயரப்பறக்கும் காகங்கள், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் நாளைக்கு இன்னொருத்தன் (1997), அம்மா என்றொரு பெண் (1996), இலையுதிர் காலத்தின் ஒரு மாலை நேரம் (2002) என்பன புகலிடச் சிறுகதைகளில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இவரது கதைகளில் பெண்ணியம்சார் சிந்தனைகள் வெளிப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்

தக்கது. மேலும், மண்ணைத் தேடும் மனங்கள், புலம்பெயர்ந்தோர் கதைகள், பனியும் பணையும், பார்த்தீபனின் நிஜங்கள், ஜனனம், அ. இரவியின் காலம் ஆகிவந்த கதை, விமல் குழந்தைவேலின் அகதி, சுமதிருபனின் யாதுமாகி நின்றாள், நிருபாவின் கணைக்கிது முதலான சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

புகலிட நாவல் துறையில் ஒரு வித்தியாசமான கதைசொல்லியாக விளங்கும் ஷோபா சக்தி சிறுகதைத் துறையிலும் தனது தனித்துவத்தினை வெளிக்காட்டுகின்றார். அவரது தேசத்துரோகி, எம்.ஜி.ஆர். கொலை வழக்கு ஆகிய இரு சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் தனித்துவம் பெறுகின்றன. தேசத்துரோகி சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ள பதினான்கு கதைகளும் தமிழ்ச் சூழலுக்கு புது வாசிப்பு அனுபவத்தைத் தருபவையாக அமைந்துள்ளன. ஷோபாவின் நையாண்டியோடு கூடிய மொழிக்கையாளுகை அவரது ஆளுமையைக் காட்டுகின்றது.

“பர்ஸ் அண்ணைக்கும் முப்பது வயசாய்ப் போச்சது. நான் லண்டனில், பெரியண்ணை ஜேர்மனியில், தம்பி சுவில்ல, பர்ஸ் அண்ணை தனியாளா இருந்து கஷ்டப்படுறார். தனிய இருக்கின்ற இளந்தாரிகளுக்குக் கெட்டுப்போறதற்கான ‘சான்ஸ்’ வெளிநாடுகளில் கூடுதலாக இருக்கு. அதால் பர்ஸ் அண்ணைக்கு கெதியா ஒரு கலியாணம் செய்து வைக்கணும் என்று தங்கை தொலைபேசியில் ஜேர்மனிக்கு வெடிக்க ஜேர்மனி ஊடாக சுவில், சுவில் ஊடாக கொழும்பு என்று இவளது திருமணப் பிரச்சினை சர்வதேச அளவில் வெடித்தது.8

ஷோபா சக்தியின் எம்.ஜி.ஆர். கொலை வழக்கு என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம்பெறும் கதைகளுள் குண்டுயானா என்ற கதை சிறப்புக்குரியது. அதன் உள்ளடக்கமும் உருவமும் அவரது படைப்பாளுமையைக் காட்டுகின்றன. கதைப்பொருளை மொழி வெளிக்குள் மிக லாவகமாக கதாசிரியர் கொண்டு வருவது சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

‘தென்திசை முகில்களுக்குள் மறைந்து வந்த விமானங்களிரண்டும் ஒரு கணத்தில் முகில்களில் சறுக்கி குத்திட்டு இறங்கி அதே கணத்தில் கூவிக்கொண்டே மூளாய் பிரசவ ஆஸ்பத்திரியின் மீது நெருப்புக் குண்டுகளை

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி தனித்து அடையாளப்படுத்தத்தக்கது. அதன் வளர்ச்சி தொடருமாயின் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்றழைக்கும் முறைமை மாறி, அந்தந்த நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியம் என்று கூறும் தன்மை உருவாகலாம். ஒவ்வொரு நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியமும் அவ்வவ் நாட்டு பொருளியல், கருத்தியல் பின்புலங்களில் இருந்து மேற்கிளம்புகின்றன. இதனால் புலம்பெயர் இலக்கியம் அதன் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் பல மாற்றங்களை பெறத் தொடங்கியுள்ளன.

வீசியபோது பேரோசையுடன் ஆஸ்பத்திரியின் அலுவலக அறையும் சமையற்கூடமும் சிதறிப்போயின. வெடியின் அதிர்வில் பிரசவ வார்ட்டின் ஓடுகள் காகிதங்களாய் புறக்க பிரசவ வார்ட் கந்தகப் புகையால் நிரம்பிற்று. அப்போது டயானா பிறந்து தொண்ணூறு நிமிடங்கள் மட்டுமே ஆகியிருந்தன. அம்மா இன்னும் பிரசவ மயக்கம் தெளியாமல் வெள்ளத்தில் கரைந்த மண் சிலையாகப் படுக்கையிலேயே கிடந்தார்.9

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி தனித்து அடையாளப்படுத்தத்தக்கது. அதன் வளர்ச்சி தொடருமாயின் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்றழைக்கும் முறைமை மாறி, அந்தந்த நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியம் என்று கூறும் தன்மை உருவாகலாம். ஒவ்வொரு நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியமும் அவ்வவ் நாட்டு பொருளியல், கருத்தியல் பின்புலங்களில் இருந்து மேற்கிளம்புகின்றன. இதனால் புலம்பெயர் இலக்கியம் அதன் உருவத்திலும்

உள்ளடக்கத்திலும் பல மாற்றங்களை பெறத் தொடங்கியுள்ளன. இந்த மாற்றமே ஜேர்மனி தமிழ் இலக்கியம், அவுஸ்ரேலிய தமிழ் இலக்கியம், பிரான்ஸ் தமிழ் இலக்கியம் என்றவகையில் நோக்குவதற்கான அடிப்படையாக அமைகின்றது எனலாம்.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் எதிர்காலப் படைப்பாளி யார்? அவர்களது வாழ்வியல் பின்புலம் எவ்வாறு அமையப்போகிறது என்பது பற்றிச் சிந்திப்பது பயனுடையது. புலம்பெயர்ந்து வாழும் இரு தலைமுறைகளால் வளப்படுத்தப்பட்ட புகலிட இலக்கியம், அடுத்த தலைமுறையின் கைகளில் எவ்வாறு வளம்பெறப்போகிறது என்பது ஆய்வுக்குரிய விடயமாகும். புலம்பெயர்ந்த முதலாவது தலைமுறையினர் சுயப்பண்பாட்டு வாழ்வுப் பின்புலத்தைக் கொண்டவர்கள். அந்த வாழ்வியல் முறையிலிருந்து விலகாமையினால், அவர்களது இலக்கியப் படைப்புகள் தமிழ்க் கலாசாரத்தோடும், மரபோடும் பின்னிப்பிணைந் திருக்கின்றன. ஆனால், மூன்றாவது தலைமுறை யினர் அத்தகைய வாழ்வியல் பின்புலங்களைக் கொண்டவர்கள் அல்லர். அறிந்து கொள்ளக்கூடிய புரிந்து கொள்ளக்கூடிய சூழலும் அவர்களுக்கு அமையவில்லை.

மூன்றாவது தலைமுறை பிறந்து வளர்கின்ற சூழல் அந்நியச் சூழல் ஆகும். அந்தந்த நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் மொழியும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. மூன்றாவது தலைமுறை இவற்றையே தமது பண்பாடாக வடிவமைத்துக் கொள்கின்றது. (புகலிட புனை கதைகள் இவற்றை மிகச் சிறப்பாக பதிவு செய்துள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கது) மூன்றாவது தலைமுறையினரின் தொடர்பாடல் ஊடகம் ஆங்கிலமாகவே இருக்கின்றது. ஆங்கிலக்கல்வி முறைக்குள் மேற்கிளம்புகின்றவர்களாகவே மூன்றாவது தலைமுறை அமைகின்றது. இக்கல்வி முறை அவர்களின் சிந்தனையில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. ஒரு சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் மொழியே பிரதான இடத்தைப் பெறுகின்றது. தாய்மொழி எதுவென்று புரியாத சூழலில் வாழ் நேரும் மூன்றாவது தலைமுறையினர் புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எவ்வகையில் பங்களிப்பு செய்வார்கள் என்பது ஆய்வுக்குரியது.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் பெற்றோர் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகள் கவலைக்குரியது. இயந்திரமயமான தொழில் முறையால் தம் பிள்ளைகளைக்கூடக் கவனிக்க முடியாத நிலை உருவாகியுள்ளது. பெற்றோரின் அரவணைப்பு கிடைக்காத பிள்ளைகள், தம்மைத் தாமே அந்நியப்படுத்திக் கொள்கின்றனர். ஆங்கிலப் பண்பாட்டு முறைக்கேற்ப தம்மை மாற்றிக் கொள்கின்றனர். (இவ்வகையான பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளை புலம்பெயர் நாவல்கள் சித்திரித்துள்ளன.) 'புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுக்கும் அவர்களது பண்பாட்டின் அடையாளங்களைத் தாம் சென்றடைந்த தேசங்களில் பேணுவது, பேணி அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கையளிப்பது முதலான விடயங்கள் பிரதானமான சவால்களாகவே உள்ளன.'¹⁰

புலம்பெயர் சூழலில் தொழில் புரியும் பெற்றோர்கள் தாங்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளைக் காரணம் காட்டி, தம்பிள்ளைகள் ஆங்கிலம் பேசவேண்டும் ஆங்கிலத்திலே கல்வி கற்கவேண்டும் என்று விரும்புகின்றனர். இந்நிலைக்கு அவர்கள் வாழும் அந்நியமான சூழலும் அடிப்படைக் காரணமாகும். எது எவ்வாறாயினும், ஆங்கில மொழிக்குக் கொடுக்கின்ற முக்கியத்துவத்தைச் சுயப்பண்பாட்டு மொழிக்கும் கொடுத்து, ஆங்கிலத்தை தொழிலுக்குரிய மொழியாகவும், தமிழ்மொழியைத் தம் பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் பேணவேண்டியது மூன்றாவது தலைமுறையினரின் பொறுப்பாகும். தாய்மொழி உணர்வே எதிர்கால படைப்பு முயற்சிகளை வளப்படுத்த முடியும்.

எனவே, புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் எதிர்காலம் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் பண்பாட்டு பேணுகையிலேயே தங்கியிருக்கின்றது. சுய பண்பாட்டு அம்சங்களை இழந்துவிடாமல் அவற்றைத் தம் வாழ்வியலோடு இணைத்துக் கொள்வார்களாயின் 'புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம்' பல புதிய தளங்களைப் பதிக்க முடியும். புதிய படைப்பு வெளிகளையும் கொண்டு வரமுடியும். அத்தோடு, பன்நாட்டு இலக்கியப் பரிச்சயம் பரந்துபட்ட அளவில் விரிவடையக்கூடிய சூழ்நிலையும் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. பிறமொழி ஆக்க இலக்கிய உத்திமுறைகள் உடனுக்குடன் கையாளக்கூடிய சந்தர்ப்பமும் ஏற்படும். பிற மொழிகளில்

உள்ள சிறந்த படைப்புகளை தமிழ்ப் படைப்புவெளிக்குள் கொண்டுவருவதற்கான வாய்ப்புகளும் நிறைய உண்டு. இவ்வாறு காத்திரமான முயற்சிகள் நிகழுமாயின், இருபத்தோரம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் பெரும் பரப்பினை 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' பெற்றுக்கொள்ளும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

அழகுநிபுகள்:

01. பார்க்க, நித்தியானந்தன், வி. (2002) புலம்பெயர் இலங்கைத் தமிழரின் பண்பாட்டுத் தனித்துவம் சில அவதானிப்புகள், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு.
02. விசாகரூபன், கி. (2004) புலம்பெயர் கவிதை : உருவமும் உள்ளடக்கம், உணர்த்துமுறை, கோப்பாய் : யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியற் கல்லூரி. ப. 9
03. பாலமோகன், (ரவி) (1995) செட்டை கழற்றிய நாங்கள், கோவை : விடியல் பதிப்பகம்

04. அரவிந்தன், கி.பி. (1999) கனவின் மீதி, சென்னை : பொன்னி பதிப்பகம். ப. 85.
05. பாலமோகன், (ரவி) (1995) முன்.கு.நூல். ப. 5.
06. யோகராசா. செ. (2002) புகலிட நாவல்கள், (கட்டுரை), சிந்தனை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு. ப. 55.
07. சதீஸ், கல்லாறு (2002) சொர்க்கங்களும் தண்டிக்கின்றன, சென்னை : மணிமேகலைப் பிரசுரம். ப. xviii
08. ஷோபா சக்தி, (2003) தேசத்துரோகி, வெளியீடு : அடையாளம். ப. 15
09. ஷோபா சக்தி, (2009) எம்.ஜி.ஆர். கொலை வழக்கு, கருப்பு பிரதிகள் வெளியீடு. பக்.36 - 37
10. விசாகரூபன், கி. (2002) முன். கு. நூல். ப. 63.

புலம்பெயர்ந்த கொலை - சக்திசாந்தன்

**ஆமி அழக்கிறான்
புலிகள் நாங்களென்று
அய்யுகாமி விவட்டுகிறான் - என்னை
'பறத்தெயிழா' என்று சொல்லி...**

**பள்ளிக்குப்போய் யழக்கேலா
இயக்கத்தில்சேரு என்கிறார்
காசு சேர்த்து வீடுகட்டினால்
கட்டடாவரி எனச்சொல்லி...**

**உயிர் தப்பிஐழுவந்து
கட்டுக்கதை பலசேர்த்து
அகதி நாங்களென்று - மாவிகள்
அனுமதிபெற்றுவிட்டு...**

**இயக்கமென்று ஆயுதமேந்தி
தயக்கமின்றி தவறுகள் செய்து
வியக்கவைக்கும் கொலைகளை - மது
மயக்கத்தில் செய்கின்றார்...**

**சேயின் முன்னால் வீடு புகுந்து
தாயை விவட்டிக்கொல்லும் மாதகர்கள்
சேலைக்கடை உரிமையாளரை
தாலிகட்டியவன்முன் கரும்காட்டேறிகளிவர்..**

**வானொலி தொலைக்காட்சியில்
வாரமொரு செய்தி தமிழ்ப்பற்றி
வராமல் விடுவதில்லை - கண்டாவில்
வந்தவர் செய்யுமிந்த கொலைகளால்...**

('மனோபாவம்' கவிதைத் தொகுதியிலிருந்து)

அபிக்குத் தனிமையாக இருக்க வேண்டும்போல ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது. ஜன்னல் வழியாகச் சுவிஸின் அழகைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்த அபி, அந்த மலையில் கொட்டியிருக்கும் 'ஸ்னோ'வையும் மலையின் அழகையும் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். இந்த மலைகள்தான் என்ன அழகு! எவ்வளவு இனிமையான காட்சிகள்! எவ்வளவு அமைதியாகத் தூங்குகின்றன! சூரியன் மறையும்போது இருக்கும் அந்த மலைகளின் வடிவை சொற்களால் கூறமுடியுமா? ஜன்னலின் ஊடாக வீசிய 'சினோ'வின் குளிர் மெல்லியதாக அபியின் உடம்பைச் சில்லிடச்செய்தது. குளிரின் மெல்லிய இதமான காற்றுடன், கோழிச் செட்டையிலான அந்தப்போர்வைக்குள் தன் உடம்பை புகுத்திக்கொண்ட அபியின் கண்கள் மெல்ல உறங்கத்தொடங்கின.

மணிக்கூட்டின் 'அலாம்' சத்தத்துடன் அபி கண்களைக் கசக்கியபடி எழுந்தபோது மணி ஐந்தரை ஆகிவிட்டது. வேலைக்குப் போகவேண்டிய அவசரத்தில் அவள் நேற்றுச் சாந்தா அக்காவின் வீட்டில் நடந்தவற்றை மறந்தே போயிருந்தாள். வழமைபோல் வேலைக்குப் போய்விட்டு நேராகச் சாந்தா அக்காவின் வீட்டுக்குப் போகும் 'ட்ராம்'ில் ஏறி இருந்தவளுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. அவள் மறந்தேபோயிருந்தாள். சாந்தா அக்கா கூறியவை நினைவுக்கு வர 'ட்ராம்'ம் மெதுவாக அசையத் தொடங்கியது. அபிக்குக் கண்கள் கலங்கின. சாந்தா அக்காவுக்கும் கதிர் அண்ணைக்கும் அபியைக் கிட்டத்தட்ட எட்டு வருடங்களாகத் தெரியும். ஆனாலும் அவர்கள் மற்றவர்களின் கதைகளுக்குச் செவிசாய்ப்பது இவளுக்கு அநாகரிகமாகத்தான் தெரிந்தது. இத்தனைக்கும் முற்போக்குக் கருத்துக்களையே கதைப்பவர்கள். அபி குழம்பிப்போயிருந்தாள்.

நான் என்ன தவறுசெய்தேன், அவர்கள் என்னைத் தங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டாம் என்று சொல்ல. அபி அவர்களின்

வீட்டுக்குப் போவதே, அவர்களின் குழந்தை இலக்கியாவின் மழலையைக் கேட்பதற்கே. இலக்கியாவுக்கும் அபி என்றால்போதும். இது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும் தங்கள் வீட்டுக்கு அபியை இனிமேல் வரவேண்டாம் என்று சாந்தா அக்கா கூறியதை, அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அபி தனது கடந்த கால வாழ்க்கையில் மூழ்கிப்போகின்றாள்.

அவள் சிறு வயதிலிருந்தே குடும்பம் என்ற சிறைக்குள் அடைபட்டவள். ஜீவனைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து அகதியாகச் சுவிஸ் சென்றவள். இருவரும் ஐந்து வருடகாலமாக ஒன்றாக வாழ்ந்தவர்கள். குடும்ப உறவில் விரிசல்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. ஜீவனின் ஆணாதிக்கக் கருத்துக்கள் மேலோங்கியேநின்றன. அபியும் லேசானவள் இல்லை. அவளும் தனது உரிமைகளை விட்டுக்கொடுக்க விரும்பாதவள் துணிச்சல்காரி. அத்துடன் எதையும் நிதானமாக யோசிப்பவள். ஆனால் மனதில் எதையும் வைத்துக்கொள்ளமாட்டாள். இந்தக் குணாம்சம் சிலவேளை ஜீவனுக்குச் சார்பாக அமைந்துவிடும். ஆனால் தொடக்கத்தில் அவர்களின் வாழ்க்கையில் இருந்த சந்தோஷம் போகப்போகப் விரிசல் ஏற்படத்தொடங்கியது. அவனின் சந்தேகக் கண்களை அபியால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

போல் முகங்கர்

சிறுகதை

அவள் சிறு வயதிலிருந்தே குடும்பம்
என்ற சிறைக்குள் அடைபட்டவள்.
ஜீவகைக் காதுலித்துத் திருமணம்
செய்து அகதியாகச் சுவில் சென்றவள்.
இருவரும் ஐந்து வருடகாலமாக
ஒன்றாக வாழ்ந்தவர்கள். குடும்ப
உறவில் விரிசல்கள் ஏற்படத்தொடங்கின.
ஜீவவின் ஆணாதிக்கக் கருத்துக்கள்
மேலோங்கியே நின்றன. அபியும்
லேசானவள் இல்லை. அவளும்
தனது உரிமைகளை விட்டுக்கொடுக்க
விரும்பாதவள். துணிச்சல்காரி.

அடி, உதை என்று நாளாந்தம் அனுபவிக்கத்
தொடங்கினாள். அவள் யோசித்து ஒரு
முடிவுக்கு வந்தாள்.

அதுதான் விவாகரத்து!

ஜீவனை விவாகரத்துச் செய்து கிட்டதட்ட
மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. சில நேரம்
சனங்கள் கதைக்கும் கதைகளைக்கேட்டு
விசனம் கொள்ளும் அபி இந்த உலகத்தையே
வெறுத்தாள். பெண்கள் விவாகரத்து எடுத்த
தால் மட்டும் பிழை சொல்லும் இந்தச் சமூகம்
ஆண்கள் செய்யும் எதையுமே கண்டும்
காணாததுமாக இருப்பதுதான் அவளுக்கு
இன்னும் இச்சமூகமேல் ஆத்திரம் கொள்ள
வைத்தது.

ஆனாலும் சாந்தா அக்காவும் ஜீவன்
அண்ணாவும் பரவாயில்லை. அவர்கள் இப்படி
யெல்லாம் கதைக்கமாட்டார்கள் என்று அபி
நம்பியது பிழையாகிவிட்டது.

யாரை இவ்வுலகில் நம்புவது? ஒரு பெண்
தனது உணர்வுகளைத் தனக்குப் பிடித்தவர்
களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளக்கூடாதா?

ஏன் எல்லோரும் சந்தேகக் கண்களுடன்
பார்க்க வேண்டும் என்று தனக்குள்ளேயே
புலம்பிய அபி, 'ட்ராம்' சாந்தா அக்காவின்
வீட்டையும் தாண்டி கடைசி 'ஹோல்ட்'டுக்கும்
வந்துவிட்டதை உணர்ந்தாள். திரும்பவும் அதே
'ட்ராம்'ில் சாந்தா அக்கா வீட்டை நோக்கிப்
புறப்பட்டாள். சாந்தா அக்காவின் வீட்டு

'பெல்'லை அமுத்தியபோது, இலக்கியா தனது
கொஞ்சம் மழலையுடன் கதவைத்திறந்து,
'அபி அன்ரி' என்று பாய்ந்து கொஞ்சினாள்.
அந்தக் குழந்தையின் மழலையைக் கேட்கவே
அவளுக்கு அனைத்தும் மறந்துபோய்விட்டன.
சாந்தா அக்கா முகத்தை உம்மென்று வைத்
திறுந்தாள்.

"என்ன சாந்தா அக்கா, கோபமா?"
என்றாள் அபி.

"இல்லை"

"உன்னை எல்லோ நான் இங்கு வர
வேண்டாம் என்றனான்."

"ஏன் அக்கா, நான் ஏதும் பிழை செய்
தனானே?"

"இல்லை"

"அப்போ ஏன் வரவேண்டாம் என்றீங்கள்?"

"இல்லை அபி, உன்னையும் ஜீவனையும்
பற்றி தேவையல்லாமல் இங்கு சனங்கள்
கதைக்கினம். அதுதான்.. என்று இழுத்தாள்"

"ஓ இப்போ எனக்குப் புரிகிறது உங்கள்
மனநிலை."

"அபி உன்னைப் பற்றி எனக்கும்
ஜீவனுக்கும் தெரியும். ஆனால் நாங்கள்
என்னதான் முற்போக்குக் கருத்துடையவர்கள்
என்றாலும் இந்த சமூகத்தை எதிர்த்து ஒன்றும்
செய்யமுடியாது" என்று சொன்ன சாந்தா
அக்காவைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்த
அபி, இந்த சாந்தா அக்காவா பெண்களின்
பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக கதைக்கிறவ
என்று ஆச்சரியப்பட்டாள்.

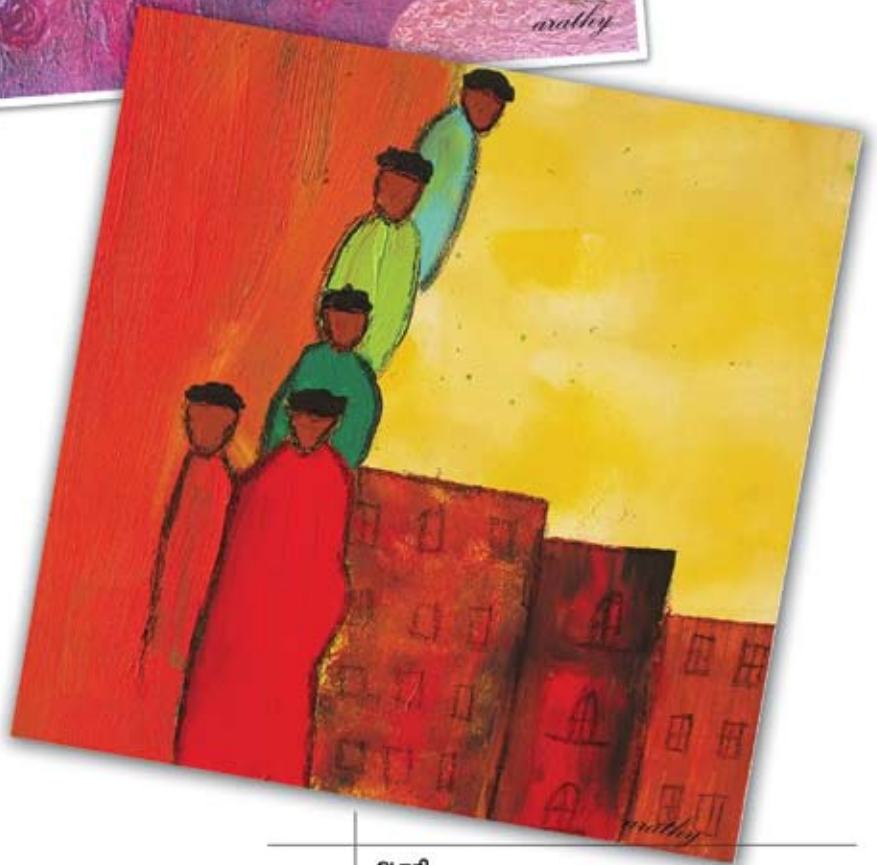
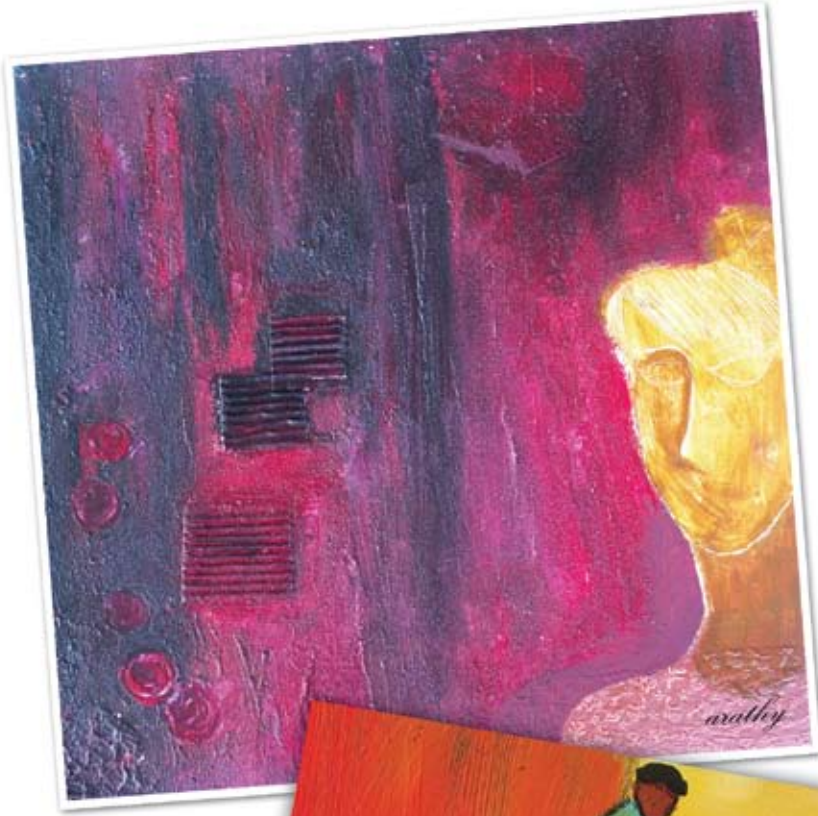
அபி டக்கென்று எழும்பினாள்.

"சாந்தா அக்கா, நான் இனிமேல் இங்கு
வரமாட்டன். ஆனால் உங்களின் போலி
முகத்தை இன்றைக்காவது காட்டினீர்களே,
அதுவே சந்தோஷம்" என்றவள், இலக்கியாவை
பார்த்து "இந்தப் பெண் குழந்தையும் பாவம்"
என்று கூறிச் சட்டென்று வெளியேறிவிட்டாள்.

தனது 'ரூமி'ன் யன்னலைத் திறந்த அபி
மலையின் 'ஸ்னோ' காட்சியை ரசிக்கும் மன
நிலையற்று அப்படியே கோழிச் செட்டையிலான
அந்தப் போர்வையோடு தனது ஆத்திரத்தைத்
தீர்த்துக்கொள்ள முயன்றுகொண்டிருந்தாள்.

(நன்றி: கண்ணில் தெரியுது வாணம்)

ஆரதி

நியூசிலாந்தில் தமிழினப் பத்திரம்

- தாஃமாதரம்புள்ளு ஆறுமுஃகம்
(நியூசிலாந்து)

தமிழர் தாயகத்திலிருந்து வெகு தூரத்திலிருக்கும் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிலும் அடுத்த பகுதிகளிலும் தமிழரின் வணிகம், அரசாட்சி, குடியேற்றம் என்பன வாயிலாகத் தமிழ்ப்பண்பாடு பரவியிருந்தமை பற்றி அறிந்திருக்கிறோம். சீனாவுடன் பெருமளவு வணிகத்தொடர்பு இருந்ததுடன் சிவன் கோயிலும் நிறுவப்பெற்றிருந்தமை குப்பிராயங்கான் காலத்தைச் சார்ந்த கீழ்ப்பகுதியிற் சீன எழுத்துக்களுடன் உள்ள இரு தமிழ்க் கல்வெட்டுகளால் அறியப்படும். மேலும், சீனாவுக்கு வடக்கேயிருக்கும் கொறியாவில் இரு பகுதிகளில் ஒன்றில் தமிழ் மன்னனும் மற்றொன்றில் இராணியும் அரசாண்ட செய்தி ஒரு கனடியக் கொறிய ஊடகவியலாளரின் மின்னஞ்சலிலிருந்து புலனாகிறது.

பசுபிக் மாகடலில் தெற்கே இருக்கும் நியூசிலாந்திலும் தமிழன் கால்பதித்துள்ளான் என்பதற்கான சான்றுகள் உள்ளன.

1. தென் துருவப் பகுதிவரையிற் பயணம்
2. தமிழ் எழுத்துடன் வார்க்கப்பெற்ற சிறிய கப்பல் மணி
3. மரக்கலச் சிதைவு
4. கருங்கற் பொளிவுகள்
5. குகை ஓவியம்
6. தமிழர் பரம்பரையினர்

நியூசிலாந்து

தென்பசுபிக் மாகடலில் அவுஸ்திரேலியாவுக்குக் கிழக்கே தென்துருவத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 3,000 கி.மீ. தூரத்தில் இரண்டு பெரிய தீவுகளும் சில சிறிய தீவுகளும் சேர்ந்த பெரிதும் மலைப் பாங்கான நாடு. 1250-1300 CE காலப்பகுதியில் பசுபிக் தீவுகளிலிருந்து மெளரி எனப்படும் இனத்தினர் வந்து குடியேறிப் பழங்குடியினர் என்ற நிலையில் வாழ்கின்றனர். அவர்கள் வருமுன்னர் மனிதகுலத்தவர் எவரும் வாழவில்லை. விலங்கினங்களும் பறவைகளுந்தான் இருந்தன என்பர். 1820 தொடக்கம் ஆங்கிலேயர் குடியேறினர்.

அவர்களுக்கும் மெளரிகளுக்கும் போர் மூள 1840இல் வைற்றாங்கி ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானது. மற்றைய ஐரோப்பியரும் ஆசியரும் குடியேறினர்.

டொமினியன் தர குடியரசின் தலைநகர் வெலிங்ரன் ஆங்கிலமும் மெளரியும் அரசமொழிகள் எனினும், பசுபிக், கிழக்காசிய, தென்னாசிய மொழிகள் மதிக்கப்படுகின்றன. கறையான், உயிர்வாங்கும் விஷப் பிராணிகள் காடுகளிலும் இல்லாமை சிறப்பம்சம்.

1. தென் துருவப் பகுதிப் பயணம்

இளைஞரான இத்தாலியப் பிரபு Ludovico di Varthema என்பவர் 1506ஆமாண்டு கிழக்கிந்திய மாலுமி ஒருவரின் கப்பலை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு போர்ணியோவுக்கும் யாவாவுக்கும் செல்லுகையில் அந்த மாலுமி இரண்டு சீனருக்கும் பிரபுவுக்கும் பின்வரும் புதுமையான கதை சொன்னதாக அப்பிரபு தமது பயணம் பற்றிய நூலில் எழுதியிருக்கிறார். “யாவாவின் மறுகரையிலிருந்து (இந்து மாகடல்) மாலுமியர் சிலர் தென்துருவ நட்சத்திரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு தெற்கே மிகக் குளிரான பிரதேசத்துக்குச் சென்றனாம். அங்கே பகற்பொழுது நாலு மணித்தியாலந்தானாம்”³ இக்கதையிலிருந்து அப்பயணிகள் தென்துருவப் பகுதியை அண்மித்திருந்தனர் என்பது தெளிவு. இவ்விடத்துக்குச் சென்றவர்கள் அங்கிருந்து வடக்கு நோக்கிய பயணத்தில் நியூசிலாந்துக் கரைக்கு வந்திருக்கலாம் என 1867இல் இங்கிலாந்திலிருந்து John Crawford எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரை தமிழர் தென் பகுதிக்குச் சென்றிருப்பர் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தும். இத்தென்துருவப்பகுதிப் பயணக் கதை பற்றி Mysteries of New Zealand என்ற நூலின் ஆசிரியர் Robyn Gosset, அப்பயணிகள் நாகபட்டினத்தைச் சார்ந்த இஸ்லாம் சமயத்தைத் தழுவின தமிழராக இருக்கலாம் எனக்கருதுவர். அந்நாளில் இந்துமா கடற் பிரதேசங்களில் வணிகம் செய்தோர் தமிழர், அராபியர், சீனர் ஆகியோரே. கதையைச் சொன்னவர் கிழக்கிந்தியர். Ludovico di Varthema பிரபுவுக்கு மொழிபெயர்த்தவர் சீனர். இச்செய்தியை எழுதிய பிரபு இத்தாலியர். மனிதர் இல்லாத நாடு⁴ ஒன்றுக்கு அராபியர் சென்றதாகக் கூறிய al-Idrisi என்ற அராபிய வரலாற்றாசிரியர் குளிர் பகுதிக்கு அவர்கள் சென்றதாகக் கூறவில்லை. அந்நாடு நியூசிலாந்தாகத்தான் இருக்கவேண்டும். எனவே, தென்துருவப் பகுதிக்குச் சென்றவர்கள் தமிழர்தான் என்ற முடிவுக்கு இரண்டாம் கருத்து இருக்க முடியாது. அவுஸ்திரேலியாவின் கிழக்கிலிருக்கும் Bankstown இல் 1980 ஆமாண்டு 20 அடி ஆழத்திற் தென்னிந்திய நாணயம் கிடைத்ததாக திரு Rex Gilroy கூறுவர். இப்போது எங்கே எனத் தெரியவில்லை. இச்செய்தியும் தமிழர் பயணத்தை உறுதிப்படுத்தும்.

2. தமிழ் மணி

தமிழ் எழுத்துப் பொறிக்கப்பெற்ற சிறிய கப்பல் மணி ஒன்று வெலிங்ரன் தொல்பொருட் காட்சியகத்திற் (Te Papa) பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் எழுத்திருப்பதனால் ‘தமிழ்மணி’ எனப் பெயர் பெறலாயிற்று. இச்செய்தியை தனிநாயகம் அடிகளார் சிங்கப்பூரிற் பேராசிரியராகச் சேவைசெய்த காலத்தில் அறிந்து தமிழலகுக்கு வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

மணி வெளிப்பாடு: மெளரிகன் வாழ்ந்த Tamterau என்ற கிராமத்துக்கு மதபோதகர் Robin William Colenso சென்றபோது உருளைக்கிழங்கு அவிந்து கொண்டிருந்த பாத்திரம் அவருடைய கவனத்தை ஈர்த்தது. கிட்டச்சென்று கூர்ந்துபார்த்தபோது ஏதோ எழுத்துகள் புடைப்பாக உள்ள சிறிய மணி எனத் தெளிந்தார். அந்த வீட்டிலுள்ளவர்களோடு கதைத்தபோது பல பரம்பரையாகத் தம்மிடம் அது இருப்பதாகவும் புயலில் விழுந்துகிடந்த பெரிய மர வேர்களுக்கு இடையிற் கிடந்து எடுத்ததாகத் தம் முன்னோர் சொன்னதாகவும் தெரிவித்தனர்.

அச் சமையற் பாத்திரத்தின் தொல்பொருட் சிறப்பை உணர்ந்து அடுத்தநாள் ஒரு இரும்புப் பாத்திரத்தைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து அதனை வாங்கினார். இது 1836ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. இக்கிராமம் நியூசிலாந்தின் வடக்கே இருக்கும் தொழிற்சாலை, வணிகநகராகிய ஓக்லாந்திலிருந்து (Auckland) 15கி.மீ. தூரத்தில் உள்ளது. அவர் மிகுந்த கரிசனையுடன் பாதுகாத்து வைத்திருந்து தனது அந்திம காலத்தில் வெலிங்ரன் தொல்பொருட் காட்சியகத்தில் ஒப்படைத்திருந்தார்.

மெளரிகளிற் பல இனமுண்டு. ஓரினத்தார் மறு இனத்தவர் வாழும் கிராமங்களுக்குச் சென்று கொள்ளையடிப்பர். Te Pahu என்ற மெளரி இன மக்களிடம் இருந்த கப்பல்மணி ஒன்று கொள்ளையடிப்போரால் வடக்கே கொண்டுசெல்லப்பட்டதாகச் செவிவழிச் செய்தி ஒன்று இருந்ததாகவும் அது றகலனுக்கு அண்மையில் நிகழ்ந்த மரக்கலச் சிதைவிலிருந்து பெறப்பட்ட மணியாக இருக்கவேண்டும் என Mysteries of New Zealand ஆசிரியர் கருதுகிறார்.

வெளி உலக அறிமுகம்: அருட்திரு Richard Taylor 1855 இல் எழுதிய Te Ika a Moari என்னும்

வெளிநரன் தொல்பொருளகத்திலிருக்கும் மணி

நூலில் முதன் முதலாகத் தமிழ்மணி பற்றிய குறிப்புக்காணப்படுகின்றது. தமிழ் மணியைச் சமையற் பாத்திர நிலையிலிருந்து மீட்டெடுத்த பாதிரியார் கொலன்சோ 1862இல் தென்தீவிலுள்ள டனிடின் என்ற இடத்தில் நிகழ்ந்த 'நியூசிலாந்துக் கண்காட்சியில் அம்மணியை கீழ்க்கண்ட வாறு குறிப்பும் எழுதி காட்சிக்கு வைத்திருந்தார்.

"This antique bell was found by the exhibiter in the interior of North Island in 1836. The inscription believed to be Javanese. It has been sent to England for translation."

அவுஸ்திரேலியாவில் மெல்பேர்ண் நகரில் நிகழ்ந்த மற்றொரு கண்காட்சிக்கு அனுப்ப Dr. Hector விரும்பியபோதும், ஆராய்வுக்காக Von Haast இங்கிலாந்துக்கு அனுப்ப விரும்பியபோதும் அருட்திரு கொலன்சோ இழக்க நேரிடக்கூடும் எனப் பயந்து மறுத்தமை அவர் அத்தமிழ்மணியை எத்துணைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தார் என்பதை உணர்த்தும். 1865இல் நிலஅளவையாளர் J.T. Thomson அந்த

மணியைப் படமெடுத்து இங்கிலாந்துக்கும் இந்தியாவுக்கும் அனுப்பினார். தென்னிந்திய அறிஞர் அதைப் பார்த்ததும் தமிழ் எழுத்தென்பதை உணர்ந்து அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் அனுப்பினார். அதன் பின்னர் அந்த மணியின் தனித்தன்மை உணரப் பெற்றது. மணி பற்றி அவர் ஆராய்ந்து எழுதி வைத்திருந்த தகவல்கள் அவர் இறந்தபின் தவறி விட்டனவாம்!

தமிழ்மணியின் உருவம்— சிறியதாயினும் கைமணி அன்று; அச்சிற் கொளுவி மேலே வளையொன்றிற் பூட்டிக் கீழே நின்று அடிக்கக் கூடியதாக வடிவமைத்து வார்ப்பு முறையில் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் நாக்கு இப்போதில்லை. கீழ்ப்பாகத்தில் நாலைந்து செ.மீ. வரையில் ஒழுங்கில்லாமல் உடைந்திருக்கிறது. 'மு' என்ற எழுத்தினூடாக ஐந்தாறு செ.மீ. உயரத்துக்கு மெல்லிய வெடிப்பிருக்கிறது. அச்சாணியிற் கொளுவுவதற்கான தலைப் பகுதியிலும் உடைவுகள் உள. கப்பல் சிதைந்து கிடந்தபோது கடல் அலையினாற் கற்களில் அடிபட்டு உடைந்திருக்கலாம். இதன் கூடிய விட்டம் 13 செ.மீ. உயரம் 9 செ.மீ. எழுத்து வார்ப்பும் காலமும் மணியின் கீழ்ப்பாகத்தில் சுற்றிவர இரண்டு பெரிய எழுத்துத் திரணைகள் உள. எழுத்துகள் சேதமாகாமற் பாதுகாக்க அந்தத் திரணைகளுக்கிடையே புடைப்புமுறையில் (emboss) 'முகையயதீனவகுகஉடையகயலஉடையமணி' என்ற எழுத்துகள் சுற்று வட்டத்தின் முக்காற் பகுதியில் உள. பெரியனவும் சிறியனவுமான திரணைகளும் எழுத்துகளும் வெண்கலத்தை உருக்கி மணியாக வார்க்க உதவுகின்ற அச்சிலேயே (mould) தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. எழுத்துகள் ஒரே அளவானவை அல்ல. சொற்களுக்கு இடைவெளி இல்லை. மெய்யெழுத்துகளுக்குப் புள்ளி இல்லை. உடைய என்ற சொல் இரண்டுமுறை வருகின்றது; அவற்றில் வரும் உகரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமானவை. 'தி' சிலர் கையால் எழுதுவது போலிருக்கிறது.

முன்னைய ஏடுகளும், உறுதிகளும் மெய்யெழுத்துகள் புள்ளி இல்லாமலே எழுதப்பட்டன. Von Haaast என்ற ஆய்வாளர் மணியிலுள்ள எழுத்துகளுக்கும் கன்ரபெரி (Christchurch)யின் வடபகுதியில் Weka Pass என்ற இடத்திலுள்ள குகை ஓவியங்களுக்கும் தொடர்பிருப்பதாகக் கூறுவர் (Weka Pass ஓவியங்களின் படங்களும் அவைபற்றிய குறிப்புகளும் பக்கத்திற் காணலாம்)

இந்திய அறிஞர் மணியின் எழுத்துகள் பழையபாணி எனக் கருதுவதனால் மணி சற்றுப் பழமையானதாக இருக்கவேண்டும் என J.T. Thomson, F.R.G.S. தனது ஆய்வுக் கட்டுரையிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். பேராசிரியர் விஸ்வநாதனும்

FAC-SIMILE OF INSCRIPTION ON BELL, & size.

“மணியின் எழுத்துப்பாணி தமிழ்நாட்டின் எக்காலப் பகுதியையும் சார்ந்ததாக இருக்க முடியாது எனவும் தமிழர் குடியேறி வாழ்ந்த யாவாவிலோ அல்லது அதனை அடுத்த தீவுகளிலோ 400 அல்லது 500 ஆண்டு களுக்கு முன் வார்க்கப்பட்டிருக்கலாம்” எனக் கூறியிருக்கிறார். அக்காலத்தில் மணி வார்ப்பித்த கப்பல் உரிமையாளரின் பிரதிநிதியோ வார்க்கும் தொழிலாளியோ சிறந்த தமிழறிவு உள்ளவராயிருந்திருப்பர் எனக்கருதமுடியாது. 15ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே முஸ்லிம்கள் தமிழ்நாட்டிற் கலக்கத் தொடங்கினர். எனவே, இந்த மணி சோழர் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிற் குடியேற்றம் நிறுவிய காலத்தில் யாவாவில் அல்லது அயல் தீவொன்றில் வார்க்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற கருத்தை ஏற்கலாம். John Crawford என்பவர் “போர்த்துக்கீசர் முதன் முதலிற் கிழக்கிந்தியத் தீவுக் கூட்டங்களுக்குச் சென்றபோது அங்குள்ளோர் திருந்தியவர்களாகவும் கமத் தொழிலிலும், இரும்பு வெண்கலங்களில் ஆயுதங்கள், ஆபரணங்கள் செய்வதிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். நியூசிலாந்திற் கண்டெடுக்கப்பட்ட மணி யாவாவிற் பண்டைய இந்துக் கோயில்களிற் பிராமணர் பயன் படுத்திய மணிகளைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கிறது” என 1867இல் எழுதிய தமது நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘யாவாவின் வரலாறு’ என்ற நூல் எழுதிய Sir Stamford Raffles நியூசிலாந்து மணி போன்ற இரண்டு மணிகளை அந்நூலிற் காட்டியுள்ளார்.

போர்த்துக்கீச வரலாற்றாசிரியர்களுட் பழையவரான Barbosa யாவாவிற் செய்யப்பட்ட மணி, சேமக்கலம் என்பன போர்த்துக்கீசக் கப்பல்களிற் காணப்பட்டன எனக் கூறியிருக்கிறார்.

மேலே காட்டிய கருத்துக்களை மனதிற் கொண்டால் தமிழ்மணி 15ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்திய இஸ்லாமிய வணிகரின் கப்பலுக் காக கிழக்கிந்திய தீவுகளில் ஒன்றில் வார்க்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கொள்ளமுடியும்.

மணி நியூசிலாந்துக்கு வந்த வழி

தமிழ்கில வேட்டைக்காரரின் கப்பலில் வந்திருக்கவேண்டும் என்பர். சிலர். Robert Langdon என்பவர் தமது The Lost Caravel நூலில் “கி.பி

1500 வரையில் பசுபிக் தீவுகளுக்குச் சென்ற ஸ்பானியரின் கப்பல் ருமோற்று (Tuamotu group) தீவுகளுக்கயலில் உடைந்துவிட அதிலிருந்த மணியைத் தப்பிப்பிழைத்தவர்கள் அல்லது அவர்களின் பரம்பரையினர் நியூசிலந்துக்குக் கொண்டுவந்திருக்க வேண்டும்” எனக் கூறுகிறார். போலினேசியன் தீவுகளுக்கயலில் உடைந்த கப்பலின் மணி அத்தீவு மெளரியரின் கையில் அகப்பட குலதனமாகப் பேணி நியூசிலாந்துக்குக் குடி பெயர்ந்தபோது கொண்டு வந்திருக்கலாம் என்பது Crawford ஆய்வுமுடிவு. மணியைத் தவிர வேறு இந்தியச் சின்னம் எதுவும் நியூசிலாந்தில் இல்லை ஆதலால், முகைதீனின் கப்பல் ஆபிரிக்க கிழக்குக்கரை நாடுகளில் வணிகத்தில் ஈடுபட்டபோது உடைந்துவிட மணியிருந்த கப்பலின் பாகம் நீரோட்டத்தில் அகப்பட்டு 5000 மைல் இழுபட்டு நியூசிலாந்துக் கரைக்கு வந்திருக்கலாம் என Brett Hilder எழுதுகிறார். “இந்தியவணிகருக்கு மலாயா, கிழக்கிந்திய தீவுகளில் வணிகத் தொடர்பிருந்தமை அங்கெல்லாம் காணப்படும் இந்தியப் பண்பாட்டுச் சின்னங்களால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. அவர்களுள் துணிவுள்ள ஒருவர் பசுபிக் மாகடலிற் பயணம் செய்திருக்கலாம். மணி புதிய கற்கால நிலையிலிருந்த போலினேசியரின் உடைமையாகிவிட அதனைப் பெருஞ் செல்வமாக மதித்துக் குடியேற இடம் தேடித்திரியும் போதெல்லாம் உடன் கொண்டு போயிருக்கலாம். அந்தவகையில் ஏறத்தாழ 1350க்குப் பிந்தாமல் நியூசிலாந்துக்குக் கொண்டுவந்திருக்கலாம்” என கொலன்சோவின் வரலாறு எழுதிய A.G. Bagnal & G.C. Paterson கூறுவர் - William Colenso, 1948 – A.G.Bagnal and G.C. Paterson – appendix E

ஐரோப்பிய ஆய்வாளர்கள் அந்த மணியுள்ள கப்பலைச் செலுத்திக்கொண்டு பசுபிக் மாகடற் பிரதேசங்களுக்கும் செல்லக் கூடிய ஆற்றல் உள்ளவர்கள் தமிழர் என்ற எண்ணக் கருவுக்கே இடமளிக்காமல், மணியிலே தமிழ் எழுத்து இருந்தாலும் ஐரோப்பியர்தான் பசுபிக் மாகடலிற் பயணம் செய்யும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள் என்ற முன்முடிவுடன் ஆய்வு செய்யத் தொடங்குவர் என அவர்களின் கூற்றுகள் குறித்துக் கருதக்கிடக்கிறது.

3. மரக்கலச் சிதைவு

New Zealand Mysteries என்னும் நூலின் ஆசிரியர் Robbyn Gosset அம்மையாரும் இங்கிலாந்து நீர்மூழ்கிக் கப்பற்படைக் கட்டளை அதிகாரியாக இருந்தவரும் ஆகிய Gavin Menzies மரக்கலச்சிதைவு, தமிழ்மணி, பாறைப்பொளிவு என்பன தமிழருடையனவே எனக்கருதுகின்றனர். ஓக்லந்து மாநிலத்தைச் சேர்ந்த Raglan, Kawhia என்ற பட்டினங்களுக்கு இடையேயுள்ள Ruapuka என்னும் இடத்துக்குக்கிட்ட மரக்கலச்சிதைவு மணலிற் புதையுண்டுகிடப்பதை 1875 ஆமாண்டு T.B.Hills என்ற மருந்தகத்தவரும் R.J.O'Sullivan என்ற கல்வி அதிகாரியும் கண்டனர். அயலில் வாழ்ந்த மெளரி இன முதியவரிடம் விசாரித்தபோது அது 80ஆண்டுகளுக்குமேலாகக் கிடப்பதாகவும் கப்ரின் குக் வரப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அம் மரக்கலச் சிதைவு இருந்ததாகவும் தனது பேரனார் சொன்னாராம். அப்பகுதியில் முன்னர் வாழ்ந்த மெளரிகள் 1819இல் இடம்பெயர் Waikato tribes மெளரிகள் குடியேறியமையால், சிதைவு பற்றிய சரியான விபரம் அறியமுடியவில்லை.

அம்மரக்கலச் சிதைவு புயற்காற்றுடன் கடல் பொங்கும் காலத்தில் தரைப்பகுதியினுள்ளே தள்ளப்பட்டு மணலால் முழுவதுமே மூடப்படுவதும் மற்றொரு பெருக்குக்காலத்தில் வெளிப்படுவதுமாக மாறி மாறி நிகழ்ந்தன. இங்ஙனம் 1877, 1893, 1902, 1912,-14 ஆமாண்டுகளில் வெளிப்பட்டன. வெளிப்படுங் காலத்தில். ஊர்மக்கள் சில துண்டுகளை எடுத்துச் சென்றிருக்கின்றனர். 1912இல் வெளிப்பட்டபோது வெடிப் பொருள்களினாற் பொருத்துகள் பிரிக்கப்பட்டன. அச்சிதைவின் பெரிய பாகங்களைத் தேக்கம் பலகையால் மூலைவிட்டமாகப் (diagonal planking) பொருத்திய பெரிய கப்பலின் மேல்தளத்தின் ஒருபகுதியும் கப்பற்கொட்டின் ஒருபகுதியும் எனக் கருதினர். வெண்கல ஆணிகளாலும் மரஆணிகளாலும் பலகைகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. வெண்கல ஆணிகள் 625மி.மீ. நீளமும் 6.3 கி.கி.நீளமுமானவை. அப்பகுதியைச் சார்ந்த E.Allan Aubin, C.S. Hunt என்ற இருவரும் பெரிதும் முயன்றபோதும் உறுதியான முடிவு எதுவும் எடுக்க முடியவில்லை. 1877இல் அக்கப்பலிலிருந்த இனந்தெரியாத எழுத்துப் பொறித்த வெண்கலத் தகட்டைப் பிரித்தெடுத்து அதே மாவட்டத்தின் ஓக்லந்துக்கு ஆராய்வுக்காக அனுப்பினர். துரதிஷ்டமாக அங்கே போய்ச்சேரவில்லையாம். வழியிலே தவறிவிட அது சின்னஞ்சிறிய பொருளா? வெண்கலத் தகடாகையால் 137ஆண்டாகியும் கிடையாதளவுக்கு வேறு நோக்கங் கொண்டோர் அழித்தாலன்றி உக்கித்தானாக அழியாது. அதிலிருந்த எழுத்து அருத்திரு கொலன்சோ மீட்டெடுத்த மணியிலுள்ள எழுத்துப்போன்றதெனக் T.B.Hill கருதினார்.

ஆங்கிலேயரான Gavin Menzies 1421இல் சீனரே உலகைக் கண்டறிந்தவர்கள் என்றும் அவர்கள் ஆக்கிய தேசப்படங்களை வைத்துக்கொண்டே கொலம்பஸ் முதலான ஐரோப்பிய தேச ஆராய்வாளர்கள் புறப்பட்டனர் என்றும் பண்டை நாளிற் புகழ்பெற்றிருந்த 'பட்டுவணிகவழி'யிற் சீனருடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால் சீனரின் தேசப்படங்களைப் பெற்றனர் என்றும் தமது நூலிற் கூறியுள்ளார். இப்போது மெளரிகள் தாம் முன்பு வாழ்ந்த தீவிலிருந்து கொண்டுவந்தபோது தவறிப் பின்னர் கிடைத்ததென வைத்திருக்கும் பறவை உருவக்கல் (இக்கட்டுரை இறுதியிற் குறிக்கப்படுவது) கப்பற்சிதைவு, தமிழ்மணி, பாறைப் பொளிவு, தமிழ் எழுத்து (சான்று4) என்பவற்றை இணைத்துப் பார்க்கும்போது அம்மரக்கலச்சிதைவு சீன தரமெ இனக்கப்பல் (பல பாய்மரக் கப்பல்) கூட்டத்துடன் வந்த தமிழரின் junk இனக் கப்பல் என ஓரளவு நிச்சயமாகக் கூறலாம் என்பர். இவர் சீனக் கடலோடிகளுக்கு முக்கியம் கொடுத்து கடற் கொள்ளையரிற் பாதுகாப்புக் கருதிச் சீனக்கப்பற் கூட்டத்துடன் வந்திருக்கலாம் என்பது அவரின் கருத்து. p. 176, -'1421 – The year Chinese discovered the world' by Gavin Menzies. Printed in Great Britain, Published 2002 by Bantam Press.

“மணியின் எழுத்துப்பாணி தமிழ்நாட்டின் எக்காலப் பகுதியையும் சார்ந்ததாக இருக்கமுடியாது. தமிழர் குடியேறி வாழ்ந்த பாவாவிலோ அல்லது அதனை அடுத்த தீவுகளிலோ 400 அல்லது 500 ஆண்டுகளுக்கு முன் வார்த்தைப்பட்டிருக்கலாம்”

வேறு ஆய்வாளர் கருத்து:-

கடந்த மூன்று நூற்றாண்டுகளில் இந்திய பூர்வீகக் குடிமக்களுடைய பல மரக்கலங்களைப் போர்த்துக்சர், டச்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர், ஸ்பானியர் ஆகியோர் கைப்பற்றித் தாங்கள் பயன்படுத்தியமை ஐயத்துக்கு இடமில்லாத நிகழ்வாகும் அந்தப் பூர்வீகக் குடிமக்களாற் செலுத்தப்பெற்ற மணி இருந்த கப்பல் நியூசீலந்துக் கரையிலே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கலாம்” P41, J.T. Thomson – The whence of Maori

நியூசீலந்தின் மேற்குக் கரையில் ஓக்லந்து மாநிலத்தைச் சார்ந்த றகலன் மணலிற் புதையுண்டுகிடந்து 1877இல் வெளிப்பட்ட ஆசிய நாட்டவரின் மரக்கலச் சிதைவிலிருந்த மணி அப்பகுதி வாழ்மக்கள் கண்டு எடுத்தது பதின்மூன்றாம் அல்லது பதினாறாம் நூற்றாண்டிலாயிருக்கலாம்” William Colenso, Appendices E, The Tamil Bell – A.G.Bagnell and G.C.Patersen - p468

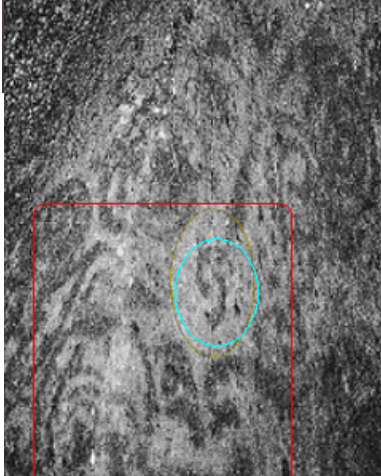
4. கருங்கற் பாறைப் பொளிவு

நியூசீலாந்து வடதீவின் மேற்குக் கரையில் ‘மநு’ குடாக்கரையில் (Manu Bay) பெரிய கருங்கற்பாறைகள் குப்பையாகக் கிடக்கின்றன. அவற்றுள் ஆறு பாறைகளில் அழகான பொளிவுகள் இருந்தனவாம். இயற்கைக் காரணிகளால் அழிய ஒருபாறை மட்டும் தப்பிப் பிழைத்திருந்தது. 2003 ஆமாண்டிலும் போக நேர்ந்தது. அப்போது அப்பாறையும் வெடித்து இரண்டாகப் பிளந்துகிடந்தது. கடற்பெருக்குவேளையிற் பெரும்பாலான பாறைகள் நீரில்மூடுண்டுவிடும். பெரும் அலையும் அடிக்கும். அத்தகைய இயற்கைக் காரணிகளால் பொளிவுகள் அழியும் வெகுகாலத்துக்குமுன் 12 பாறைகளிற் பொளிவு இருந்ததாகவும் செய்தி உளது. எனினும், 6 பாறைப்பொளிவுதான் ஆவணங்களில் உள. கொட்டுண்டவை போலக் கிடக்கும் பெருந்தொகையான பாறைகளில் ஏறி இறங்கியே செல்ல வேண்டும். வாகனங்கள் அங்கேகொண்டு போகமுடியாது. ஹெலிகொப்ரரில் தூக்கி அதைப்பாதுகாக்க எடுத்த முயற்சியும் பலன் அளிக்கவில்லை.

- 2003 மார்ச்சுமீயில் வெடித்துவிடும் நிலையிலிருந்த பாறை -

பாறையின் இரண்டுபக்கப் பொளிவுகள் தெரிய மூலை நடுவாக எடுத்த படத்திற் பச்சை நீள்வட்டத்தினுள் ‘ஓ’ என்ற எழுத்தும் சிவப்பு நீள்சதுரக் கீழ்ப்பகுதியில் அழிநிலையிற் பெண் முகமும் அடுத்த விசித்திரமுகமும் ஒரேமைய நீள்வட்டப் பொளிவுகளும் வேறு அழகுப் பொளிவுகளும் காணலாம்.

‘மரக்கலச் சிதைவிற் களைத்துக் கிடந்த மாலுமி களை அங்கேவந்த மெளரி இனத்தவர் சிறைசெய்து கொண்டுசென்றனர். அங்ஙனம் கொண்டுசெல்லப் பெற்றோர் றகலனுக்கு அண்மையில் இருக்கும் பாறைகளில் விசித்திரமான குறியீடுகளோ எனக் கருதத்தக்க கோலங்களிற் பொளிந்தனர்’ எனவும்

இப்பாறைகளிலே தமிழ் எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன என்ற செய்திக்குக் கன்ரபெரியின் வடபகுதியிலுள்ள Weka Pass இலிருக்கும் குகை ஓவியங்கள் தமிழ்க் கடலோடிகள் செய்தனவே என்ற Von Haast என்பவரின் கொள்கைக்குப் பொருத்தமானது” எனவும் New Zealand Mysteries நூலாசிரியர் கூறுகிறார்.

இங்கிலாந்து நீர்மூழ்கிக் கப்பற்படைக் கட்டளை அதிகாரி Gavin Menzies பெரிய பாறையில் தமிழ் எழுத்து அழகாகப் பொளிந்திருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். Robyn Gosset அம்மையார் ‘தமிழ் எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன என்ற

செய்தி' எனக் கூறினாலும், கட்டளை அதிகாரி Menzies இந்தியா, கொங்கோ முதலான பல நாடுகளுக்கும் சென்று பார்த்து '1421 The year Chinese discovered the world' என்ற தனது நூலிலே எழுதியவர் Tamil calligraphy எனக் கூறுவதனால் இந்தக்கருங்கற் பொளிவில் தமிழ் எழுத்து இருந்தது என்பதை ஐயமே இன்றி ஏற்கலாம். இக்கூற்றும் பச்சை வட்டத்துள் இருப்பது தமிழ் 'ஓ' என்ற எழுத்துத்தான் என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாகின்றது. இந்த இடத்துக்குக் கிட்டச் சிதைந்து கிடந்த மரக்கலத்தின் உரிமையாளர் இஸ்லாமியரானாலும் மாலுமியர் சைவத் தமிழர் எனக் கருதலாம். 'ஓம்' என்ற பிரணவ மந்திரத்தை முதற் பொளிந்து தமது அழகுக்கலைத்தாகந் தீர்க்கத் தொடங்கியிருக்கலாம். அங்ஙனமானால் மகரம் எங்கே என்ற கேள்வி எழுகிறது. அது அழிந்திருக்கலாம் என்ற கருத்துக்கு அழிநிலையிலிருக்கும் மற்றைய அழகுப்பொளிவுகள் சாட்சியாகும்.

5. குகை ஓவியம்

தென்தீவிலே கிறைஸ்ற் சேர்ஜ் (Christ Church) நகரத்திலிருந்து 60 கி.மீ. வரையில் வடக்கே வெகாபாஸ் (Weka pass) என்ற இடம் இருக்கிறது. ஏறத்தாழ ஒன்றரைக் கி.மீ. மேடு பள்ளமான விவசாய நிலத்தில் நடந்துபோனால், ஐந்தாறு மீற்றர் உயரமான சண்ணக்கற் பாறையின், உதயசூரிய ஒளி விழக்கூடிய உள்வளைவிலே, (இலங்கையிற் சிகிரியா வளைவு போன்றது) எழுதப் பட்டுள்ள ஓவியங்களைக்காணலாம். படைபடையாக அமைந்திருக்கும் இச்சண்ணக் கற்பாரிற் சில பகுதிகள் இயற்கைக் காரணிகளால் உடைந்து விழுந்துள்ளன. ஓவியம் உள்ள பாறைப் பகுதிகளும் இக்கதிக்கு உட்பட்டதனால் ஓவியங்கள் சீரழிந்துள்ளன. முதலாவது படத்தில் ஒருகைப் புயம் இருந்த கற்பாறை விழுந்துவிட்டதனால் எறியப்பெற்ற சூலம் ஒன்று செல்வதுபோலத் தோன்றுகிறது. கை, கால் விரல்கள் திரிகூல வடிவிலிருப்பது புதுமையாகும். இப்புதுமை ஓவியம் எழுதியோர் சைவத் தமிழர்களோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. கீழ் இடது பக்கப் படத்தில் இரண்டு சோடிப் பிராணிகள் உணவுப் பொருளுக்குப் போராடுவதுபோலத் தோன்றுகிறது. குட்டிக்கு உணவு ஊட்ட முயல்வதாகவும் கருதலாம். வயிறு எக்கியிருந்தாலும் வால் இல்லா மையும், கீழுள்ள இருஓவியங்களிலும் சிவப்பு மை இருப்பதும் கவனிக்கத்தகும். கீழ் இடது படத்தில் பழைய படங்கள் அழிந்திருப்பது கூர்ந்து பார்க்கப் புலனாகும். சில ஆண்டு முன்னரே ஓவியங்களுக்குப் பாதுகாப்புவேலி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு முன்னர் கரியால் எழுதப்பெற்றிருந்த ஓவியங்கள் சில இயற்கைக் காரணிகளால் அழிந்து விட, சில மையினாற் புதுப்பிக்கப் பெற்றும், சில புதிதாக எழுதப்பெற்றும் உள்ளன. ராப்போவிலிருக்கும் Perry Fletcher என்ற தொல்பொருளியலாளர் (archaeologist) 11.01.2006 இல் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தின் சுருக்கம்: 'முதலிற் கரியினால் தீட்டப்பட்டிருந்தன. பின்னர் அவற்றின் மேலே கறுப்பு மையினால் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன. 1870இற் கவனமாக எடுத்த படிகளில் (copy) கரியால் எழுதியன ஒன்பதும், சிவப்பு மையால் எழுதிய இருபத்தெட்டும் மட்டுமே இருந்தன.

பிற்கால ஓவியர் சிலவற்றைப் புதுப்பித்தனர். இவை மொரிகனின் ஓவியங்களே.’

Von Haast குறிப்பிட்ட ஓவியங்கள் அழிந்துவிட மெளரிகள் மீள எழுதியிருப்பதனால் இன்று காணப்படும் வெகா பாஸ் ஓவியங்கள் தமிழன் வந்தமைக்கு உறுதியான ஆதாரமாகா.

6. தமிழர் பரம்பரை

வடதீவின் மேற்குக்கரையிற் சிதைந்த மரக்கல மாலுமியர் நியூசிலாந்திலேயே தங்கி மெளரிஇனப் பெண்களைத் திருமணம்செய்து வாழ்ந்தனர். அவர்களுடைய பரம்பரையினர் Taupo ஏரிக்கு வடகிழக்கே Opotiki என்ற இடத்தில் வாழ்வதாக Robyn Gosset அம்மையார் Mysteries of New Zealand நூலிற் கூறுவர். Pre-Tasman Explorers நூலாசிரியர் (Taupo) ஏரிக்கு அண்மையில் வாழும் Perry Fletcher என்ற தொல்பொருளாய்வாளரிடம் பின்வரும் தகவல்கள் பெற்றதாக எழுதியுள்ளார்.

1. பழையகாலத்தில் இறந்தோரை எரித்தமைக்கான சான்றுகளிருந்தது. (மெளரி இனத்தவரிடம் எரிக்கும் வழக்கம் இல்லை. ஆதலால் எரித்தவர் தமிழ்ப் பரம்பரையினரே.

2. Perry Fletcher 08.03.1996 இல் எழுதிய கடிதத்தில் “என்னை அழைத்துச் சென்ற மெளரி ஒருவர் OPotiki என்ற இடத்துக்கு அண்மையான இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, அங்கே வாழ்ந்த கறுப்புநிற மக்களைத் தன் முன்னோர் போரில் வென்றனர். இச்செய்தி தங்கள் பரம்பரையாக வருகின்றது என்றார்” என எழுதியுள்ளார்.

(Perry Fletcher அத் தகவல்களைத் தான் கொடுத்ததாக எனக்கு உறுதிப்படுத்தி எழுதியிருக்கிறார்) மேலும், ‘அந்நூலாசிரியர் 1970 இல் Dausset Team World Survey FO Waikato, East Cape பகுதிகளில் காக்கேசியன் மரபணுவைக் கண்டறிந்தனர்.’ என்பர்.

நாலைந்து நூற்றாண்டாகிவிட்டமையால் Opotiki மக்கள் மெளரிகளுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டமையாலும் பழைய நிகழ்வுகளைக் கிளறுவதை அவர்களுட் சிலர் விரும்பாமையாலும் மரக்கல மாலுமியர் பரம்பரையை உறுதியாக அடையாளங்காண மேற்கொண்ட பெருமுயற்சி பலனளிக்கவில்லை.

பறவைச் சிற்பக் கல் :

விழுந்து கிடந்த மரவேர்களுக்கிடையிற் கண்டெடுத்தது எனச் சொல்லப்படும் பறவைச் சிற்பக்கல் யாவாத்தீவுக்கு அயல்தீவிற் செதுக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதச் சான்றுகள் உள. அதுவும் தமிழ்மணி போலத் தமிழரின் கப்பலில் வந்திருக்கக் கூடும். ஆயினும், மந்திர சக்தி வாய்ந்த தமது பறவைக்கல் என மெளரிகள் நம்பினர். Ngatimahuta என்ற மெளரி இன முதியவர் ‘சிறகு படிந்திருக்கும் செதுக்குவேலை இது மெளரிகளின் பறவைக்கல்

அன்று. வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கவேண்டும்’ எனக்கூறுவர். அங்ஙனமாகவும் Tainui இன மெளரிகளுக்கும் குடியேறிய ஆங்கிலேயருக்கும் இடையிலான நில உரிமைச் சிக்கலைத் தீர்க்க 1995இல் அரசாங்கம் இரவல் தேங்காயைப் பிள்ளையாருக்கு அடித்ததுபோல இந்தப்பறவைக் கல்லைக் கொடுத்துவிட்டமையால் தமிழர் வரவுக்கு ஏழாவது சான்றாகக் காட்ட முயலவில்லை. எனினும், எதிர்கால ஆய்வாளருக்காக இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.

முழவுரை :

தமிழர் நியூசிலாந்திற் பதித்த சுவடுகள் நாலைந்து நூற்றாண்டுகளாக இயல்பாக மறைந்தும் மறைக்கப்படும் உள்ளன., அருத்திரு கொலன்சோ மணிபற்றிச் சேகரித்து வைத்திருந்த குறிப்பு களும் மறைந்தமையும் சிதைந்த மரக்கலத்திலிருந்து பெயர்த்தெடுத்து, அண்மையிலிருக்கும் ஓக்லண்ட நகருக்குக் கொண்டுபோன வழியிலே தவறிய பெரிய வெண்கலத்தகடும் அழித்தாலன்றி அழியா. ‘தமிழ்மணியும்’ நகலன் பாறையில் தமிழ் எழுத்தும் மட்டுமே உறுதியாக உள்ளன. தமிழ் எழுத்து என்னால் வெளிப்படுத்தப் பட்டபின்னர் HUT NEWS என்ற பத்திரிகையும்

Including: The Spanish Helmet • The Tamil Bell • The Korowangi • Lost Ships • Buried Treasures • The Princess of Campbell Island • The Danish Princess • The Bloodstained Tombstone • The Severed Hand • The Phantom Cause • The Last Tribe • The Petrified Man • The New Zealand Otter • Strange Birds and Beasts • The Last Man • The Maori Dog • The Squire of Barrhill • The French Monastery • The Last Colony • Disappearing Islands • Close Encounters of the First Kind • and many other strange happenings • by

ROBYN GOSSET

வேறு சிலரும் கவனத்திற் கொண்டுள்ளனரெனினும் உறுதியாக இன்னும் ஏற்கவில்லை. 2003இல் வெடித்துப் பிளந்துகிடந்த அந்தப் பாறையும் இன்று அழிந்துவிட்டிருக்கக் கூடும். அப்பாறையைப் பெருஞ் செலவில் ஹெலிக்கொப்ரரிலேதான் வெளியே எடுத்துப் பாதுகாக்கலாம். தமிழ் நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை அல்லது அதுபோன்ற நிறுவனங்கள் அக்கறை எடுத்தால்தான் அதைப் பாதுகாக்கமுடியும்.

இணைப்பு

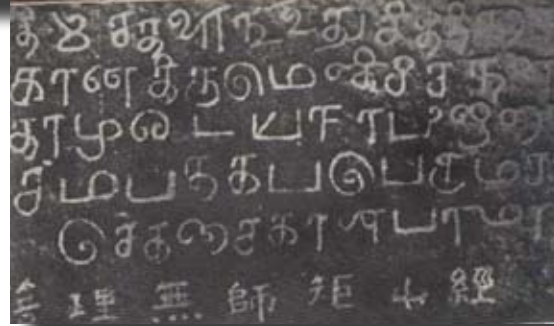
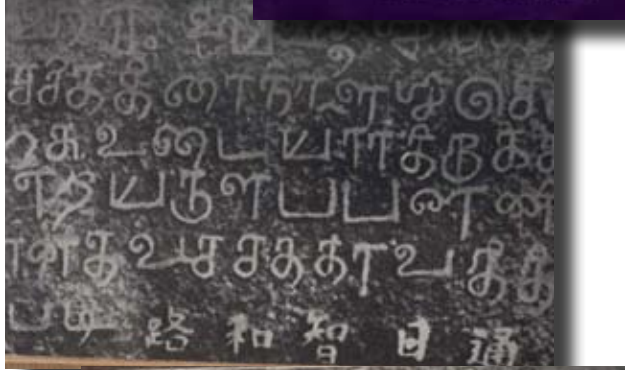
சீனாவில் தமிழ் எழுத்தும் கீழே சீன எழுத்துமுள்ள சாசனங்கள்

1. சீனாவில் குப்ளாய்கான் ஆட்சிக் காலத்தைச் (1260-1294) சார்ந்த சாசனங்கள் இவை. 'திசை ஐயாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர்' என்ற வணிகர் சங்கம் சீனாவிலும் அயல்நாடுகளிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. குப்ளாய்கானின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க சிவன் கோயில் ஒன்று நிறுவப்பெற்றது. இறைவனின் பெயர்: திருக்கதலீஸ்வரம் உடைய நாயனார்

2. கனடாவில் வாழும் கொரியாநாட்டு Jung Nam Kim என்ற ஊடகவியலாளரின் மின்னஞ்சலிற் பெற்ற செய்தி:

(அ) பண்டைக்காலத்தில் கொரியாவில் மூன்று அரசுகளிருந்தன. அவற்றுள் சில்லா அரசின் கி.மு (57-கிபி 935) நாலாவதுமன்னர் சோழ நாட்டவர். காயா அரசின் (கி.பி. 42-562) முதலாவது ராணி கோமதி எனப் பொருள்தரும் Ho Hwangok என்ற பெயருள்ளவர் ஒருதமிழ்ப் பெண்.

(ஆ) தமிழ்ச்சொற்கள் பல கொறிய, யப்பானிய மொழிகளிற் கலந்திருக்கின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

3) He also told us that on the other side Island(Java), towards the south, there are some other races, who navigate by the said foer or five stars (Nothern cross) opposite to others,and, more over they gave us to understand that beyod the said island does not last more than four hours, and that it was colder than in any other part of the world. The Travels of Ludvico Di Varthema A.D. 1503 to 1508 - But Fraklin Publidher New York - Page 251.

4) "a Large of mountainous country in the farthest Southern Ocean, beyond the far south- east of both ray, andBaralie, and as being uninhabited by man, and containing nothing but gigantic birds known asthe Seemoah "Pre Tasman Eplores - page 207. Ray -Barneo, Bartalie -New Guinea

5) Von Haast saw possible evidence of their visit in another form: He compared cave drawings founding lime stone shelter in Weka pass, North canterbury, withy the characters in the inscriptions on the bell, and saw some resemblance. Mysteries of New Zealand, p.18.

6) New Zeland Mysterirs p.18 -Robyn Gosset

7) " He (Gavin Menxies) also points toa big stone carved in Tamil calligraphy standing at the river mouth on the harbour" Page A4 Dominion post published on Nov.30,2002

பிரான்சு

பாரிஸில்... குறிப்பாக வட பாரிஸில் வணிக நிறுவனங்கள் குவிந்து காணப்படும் இடம் லா சப்பல் ஆகும்.

மேற்குலக நாடுகளில் வேறு எங்கும் காணக்கிடைக்காதவாறு தொகையான தமிழரின் சிறு வணிகங்கள் இங்கு அடுக்கடுக்காக இருக்கின்றன. 10 கட்ட தொகுதிகளுக்கு மேலாக இவ்வாறு கடைகள் அடுக்கடுக்காய் இருக்கின்றன. அதனால் இதனை குட்டித் தமிழீழம் என

அழைப்பதுண்டு. இந்த வணிகங்கள் கடந்த 30 ஆண்டுகளுக்குள் இங்கு புகலிடம் வந்த ஈழத்தமிழர்களாலும், பிரஞ்சுக் கொலனியாயிருந்த பாண்டிச்சேரியில் இருந்து வந்த தமிழர்களாலும் நடாத்தப்படுகின்றன.

அனேகமான கடைகளில் புலிகளின் சுவரொட்டிகள் காணப்படுகின்றன.

அவை தற்பொழுது நிறம் மங்கிக் காணப்படுகின்றன. அண்மையில் செம்மொழி மகாநாட்டுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தும், பார்வதி அம்மாவிடமிருந்து இந்தியா விசா கொடுக்காது மறுத்ததைக் கண்டித்தும் ஒட்டப்பட்ட சுவரொட்டிகள் துலக்கமாகத் தெரிகின்றன.

லாசப்பல் வீதிகளில் தமிழர்கள், குறிப்பாக தமிழ் இளையோர் ஆங்காங்கே கூடிக்கூடிக் கதைப்பதைக் காணக்கூடியதாய் இருக்கும்.

ஆபிரிக்கக்காரர்களிடம் இருந்து கஞ்சாவும் தாராளமாக இங்கு வேண்டலாம்.

மாலை நேரங்களில் பெண்பிள்ளைகள் இந்த தெருக்களில் போவதற்கு பெரிதாக விரும்புவதில்லை.

குறிப்பாக சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் இருட்டிய பின் புகையிரத நிலையத்திற்கு செல்லும் கீழ் சுரங்கப்பாதையில் போவதற்கு தமிழ்ப் பெண்பிள்ளைகள் பயப்படுவார்கள்.

லா சப்பலில் உள்ள மாணிக்க விநாயகருக்கு பிரான்சின் உருவாக்கப்பட்ட முதல் சைவ ஆலயம் என்ற பெருமை உண்டு.

- லோதலிங்கம், பிரான்ஸ்

1985ல் கட்டப்பட்ட இதனை 'பிரான்சின் முதலாவது சைவக்கோயில்' என அவர்கள் விளம்பரப்படுத்தும் பொழுது குறிப்பிடத் தவறுவதே இல்லை.

இந்த வருட சம்மர் வஞ்சகமில்லாது வாட்டி எடுத்தது. ஊரில் கத்தரி வெயில் போல்.

கடற்கரைகளில் வருடத்திற்கு ஒரு தடவை பழைய குப்பைகளைப் போட்டு, சூனியக்காரக் கிழவியைக் கொளுத்தி மகிழும் சம்பிரதாயச் சடங்குக்கு கூட பிரான்ஸ் அரசாங்கம் இந்த வருடம் தடை செய்திருந்தது ஏதாவது வயல்களில் நெருப்பு பிடித்துவிடும் என்ற பயத்தினால்.

ஆனாலும் மக்கள் கடற்கரைகளிலும் ஆற்றங்கரைகளிலும் ஒன்றாக இறைச்சி வாட்டி சாப்பிட்டும் தண்ணி அடித்தும் கொண்டாடுவதில் குறைவிராது.

பல்கலைக்கழக இரண்டாம் ஆண்டு நிறைவை சக மாணவ மாணவிகள் விரிவுரையாளர்களுடன் சேர்ந்து இன்று கொண்டாட ஏற்பாடாய் இருந்தது.

“அம்மா போயிட்டு வாறன்” என சொல்லிய படி புத்தகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வாசலடிக்கு போன சிவரஞ்சினியை, “கொஞ்சம் பொறு.. கண்ணாடியிலை வடிவாய் பார்த்தனியே” என்ற தாய் பரிமளத்தின் அதட்டும்

குரல் தடுத்து நிறுத்தியது.

“என்னம்மா...” சலித்தவளாக நின்றாள்.

“உங்கை பார்... கழுத்தடி பட்டினைப் பூட்டாமல் போறாய்”

“அது ரை கட்டினால்தான் பூட்டுறது அம்மா... ஆக்கள் பார்த்தால் சிரிப்பினம்”

“அது சிரித்தால் சிரிக்கட்டும், நீ இப்ப வடிவாய் பூட்டு... குமருகளுக்கு ஏதும் நடந்து முடிஞ்சாப் பிறகு ஊர் உலகம் சிரிக்கிறதுக்கு முதல் இது பறவாயில்லை”

பரிமளம் சிவரஞ்சினியை இழுத்து வைத்து கழுத்து பட்டனைப் போட்டுவிட்டாள்.

“கொப்பருக்கு சொன்னான் இந்த நரக ஊருக்கு நாங்கள் வரேல்லை...அங்கையே இருக்கிறம் எண்டு. கேட்டால்தானே” பரிமளத்தின் வழமையான இந்தச் சுப்பிரபாதத்தை காதில் வேண்டிக்கொள்ளாமல் சிவரஞ்சினி வீதிக்கு இறங்கினாள். அடுத்த 5 நிமிடத்தில் பஸ்ஸைப் பிடித்து பின் லா சப்பலில் ரெயினைப் பிடிக்கும் அவசரம் அவளுக்கு.

சிவரஞ்சினி கம்பியூட்டர் எஞ்சினியரிங் இரண்டாம் ஆண்டு. கறுத்தக் கோட்டும் தொப்பியும் போட்டு கையில் பேப்பர் சுருளும் வேண்ட இன்னும் 2 ஆண்டுகள் உண்டு.

சிவரஞ்சினி பரிமளம் பாக்கியநாதன் தம்பதிகளின் ஒரே பெண்.

எப்பொழுது அடுத்த 2 ஆண்டுகள் போகும்... இலங்கையில் உள்ள தமையனின் மகனுக்கு செய்து கொடுக்கலாம் என்பது பரிமளத்தின் கணக்கு.

‘ஒருத்தனுக்கு அவளைப் பிடிச்சுக் கொடுக்கும்வரை இவள் ஓயமாட்டாள்’ என்று மனதில் நினைத்தவராய் லங்காசிறியை பாக்கியநாதன் புரட்டிக் கொண்டு இருந்தார்.

ஆளுக்காள் விடும் அறிக்கைகளால் அனேக பக்கங்கள் நிறைந்திருந்தன.

மக்கள் இப்பொழுதும் கம்பி வேலிகளுக்கு அப்பால்தான்!

“நான் ஒருத்தி கத்துறன்... உங்களுக்கு தகப்பன் எண்டு ஒரு பொறுப்பாவது இருக்கோ..”

இப்பொழுது பரிமளம் பாக்கியநாதன் மீது திரும்பினாள்.

“நானும் உன்னோடை சேர்ந்து பட்டின் போட வரேல்லை எண்டு கோபமோ”

“நான் அடிவயித்திலை நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு திரியிறன்... உங்களுக்கு ஏன் தான் விளங்குதில்லையோ தெரியாது”

“அப்ப ஒரு வாளி தண்ணியை கொண்டு வந்து ஊத்தவோ..” என்றவாறு பாக்கியநாதன் ஆபீசுக்கு கிளம்ப ஆயத்தம் ஆனார்.

“உங்களுக்கு என்ன... நீங்கள் ஒவ்வீசு

அங்கு காத்திருந்த மியாஸிஸார் அவர்கள் கிருவரையும் அரவணைத்து அழைத்துக்கொண்டு சம்பவம் நடந்த பெண்களின் பெயர்வழிக்கு சட்டம்சென்றார்கள். காலையில் போட்டு வந்த உடம்பை மாற்றியது யாதி, மாற்றாதது யாதி... சிவரஞ்சினி மிணமாக சூய்றக்கிடந்தாள். “யிள்ளை” என அழக்குரலில் அழைத்தபடி சிவரஞ்சினியை திரும்பிய பரிமளம் அதிர்ந்து போய் நின்றாள். அவளின் மார்மலும் தோளிலும் நீலநிறத்தில் யச்சை குத்தியட்டிருந்தது.

எண்டு போயிடுவியள். ... அவள் இண்டைக்கு ஏதோ இறைச்சி வாட்டி சாப்பிடுறது எண்டு... இரவு பத்துக்குத்தான் வருவாள்... நான்தான் தனிய இருந்து புலம்பவேணும்... ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லிப் போட்டு நில்லடி எண்டாலும் கேக்கிறாள் இல்லை.. அந்தக் காலத்திலை எளிய சாதியன்தானாம் உப்பிடி நெருப்பிலை வாட்டிச் சாப்பிடுறது”

“சரி.. நீ கத்தாதை... பின்னேரம் நான் வேலையாலை வந்தபிறகு லா சப்பலுக்கு போய் மரக்கறியாளும் வாங்கிக்கொண்டு அப்பிடியே பிள்ளையார் கோயிலுக்கும் போட்டு வருவம். அவளும் வீட்டைவர கணக்காய் இருக்கும்”

“அப்ப பிள்ளையையும் அதிலை வைச்ச காரிலை ஏத்திக்கொண்டு வருவம்”

பாக்கியநாதன் போய் காரில் அமர்ந்தார். பரிமளம் இப்போது கொஞ்சம் அமைதி ஆனாள்.

சிவரஞ்ஜினி பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி அவசர அவசரமாய் புகையிரத நிலையத்தில் பயணிகள் பாதுகாப்பாய் தங்கள் உடமைகளை வைக்கும் பெட்டகத்தைத் திறந்து அதனுள் இருந்து தனது இரண்டொரு உடைகளை எடுத்துக்கொண்டு பெண்களுக்கான கழிவறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம்.. கழுத்து பட்டன் மட்டுமில்லை எந்த பட்டனுமே இல்லாத ஒரு ஆடையுடன் வெளியே வந்து தனது உடுப்புகளை பாதுகாப்புப் பெட்டகத்தில் வைத்துப்பூட்டினாள்.

தலை இழுப்பு மாறியிருந்தது!

கண் இமைக்கு பூசும் மை இன்னமும் நீட்டப்பட்டிருந்தது!!

உதடுகளில் சிவப்பு மை மறைந்து கறுத்த மை பூசப்பட்டு இருந்தது!!!

பிளாட்போமில் தனக்காக காத்திருந்த தன் வகுப்புத் தோழிகளுடன் சேர்ந்துகொண்டாள்.

“யூ ஆர் சோ சுவீற்” என நண்பிகள் பாராட்டியது அவளுக்கு மனமகிழ்வைக் கொடுத்தது.

இரவின் சொர்க்கம் எனப்படும் பாரிஸ் நகரம் மின் விளக்குகளால் மிளிர்ந்தது.

நேரம் ஒன்பதை அண்மித்துக்கொண்டு இருந்தது.

பரிமளத்தின் கால்கள் கோயில் வீதியைச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தாலும் மனம் என்னவோ சிவரஞ்ஜினியை சுற்றித்தான்.

“அப்பா.... அவளுக்கு டெலிபோன் அடிச்சு விங்களோ.. சரியா ஸ்ரேசனுக்கு பத்து மணிக்கு வரச்சொன்னான்”

“சொன்னால் வருவாள்தானே”

“எண்டாலும் ஒருக்கா அடியுங்கோ”

பாக்கியநாதன் கோயிலுக்கு வெளியால் போய் எண்களை அழுத்தினார். ரிங் டோன் போய்க்கொண்டு இருந்தது.

“என்ன சொல்லுறான்”

“அவள் சரியாய் பத்துக்கு வாறாளாம். நீ கும்பிட வந்தால் போய் கும்பிடு.”

சிவரஞ்ஜினி தொலைபேசியை எடுக்காதது அவருக்கு என்னவோபோல இருந்தது.

சிவரஞ்ஜினியின் பெயருக்கும் நட்சத்திரத்திற்கும் மாணிக்க விநாயருக்கு துளசிமாலை சாத்தி மனம் குளிர அர்ச்சனை செய்துகொண்டு வரும்போது பத்துமணிக்கு பத்துநிமிடம் இருந்தது.

“கெதியாய் நடவுங்கோ அப்பா... பிள்ளை பார்த்துக் கொண்டு நிற்பான்.”

“உனக்கு எப்பவும் அவசரம்தான்.. இன்னும் கொஞ்ச நேரம் கோயிலிலை பிந்தி இருந்தால் என்ன செய்திருப்பாய்”

“நான் கை மணிக்கூட்டைப் பார்த்துப் பார்த்து ஐயரைக் குடைஞ்சு கொண்டு நிண்டது உங்களுக்குத் தெரியுமே”

“சுத்தம்!”

இப்போ அவர்கள் லா சப்பல் வீதிக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

வீதியில் ஏதோ ஒரு வித்தியாசமான பரபரப்பு தெரிந்தது.

யாரோ பெண்பிள்ளை ஸ்ரேசன் ரொலி லற்றுக்குள் கொலை செய்யப்பட்டிருக்காம்.

ரேப்.. கேஸாம். பரிமளத்திற்கு ‘திக்’ என்றது.

பாக்கியநாதன் மீண்டும் சிவரஞ்ஜினியின் எண்ணை அழுத்தினார்.

ரிங்டோன் போய்க்கொண்டு இருந்தது.

“உவளுக்கு எப்பவும் சொல்லுறனான்

பள்ளிக்கூடத்திலை இருக்கிற நேரத்தைத் தவிர உதை நிப்பாட்டாதை என்று”

தூரத்தில் ஸ்டேசனுக்கு வெளியே பொலிஸ் வாகனங்களும் அம்புலன்ஸ்களும் நீல நிற விளக்குகளும் நன்கு தெரிந்தன.

பரிமளத்திற்கு ஏனோ கைகள் உதறியது... பாக்கிநாதனின் கையை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

இப்பொழுது தொலைபேசி அழைத்தது. “எங்கை நிற்கிறாள் எண்டு கேளுங்கோ” பாக்கியநாதனின் முகம் மாறிக்கொண்டு இருந்தது.

“என்னப்பா”
பரிமளத்தின் கையை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு ஸ்டேசன் சுரங்கப்பாதையில் இறங்கினார்.

அங்கு காத்திருந்த பொலிஸார் அவர்கள் இருவரையும் அரவணைத்து அழைத்துக் கொண்டு சம்பவம் நடந்த பெண்களின் டொயி லற்றுக்கு கூட்டிச்சென்றார்கள்.

காலையில் போட்டு வந்த உடுப்பை மாற்றியது பாதி. மாற்றாது பாதி...

சிவரஞ்ஜினி பிணமாக குப்புறக்கிடந்தாள். “பிள்ளை” என அடிக்குரலில் அழைத்தபடி சிவரஞ்ஜினியை திருப்பிய பரிமளம் அதிர்ந்து போய் நின்றாள்.

அவளின் மார்பிலும் தோளிலும் நீல நிறத்தில் பச்சை குத்தப்பட்டிருந்தது.

தொப்புள் அருகே வளையம் ஒன்றும் குத்தப்பட்டிருந்தது.

பரிமளத்திற்கு அழுவோ... கதைக்கவோ.. எதுவுமே தோன்றவில்லை.

பொலிசார் தங்கள் விசாரணையை ஆரம்பித்தார்கள்.

ஒரு மாதத்துக்குப் பின்பு ஸ்டேசன் பொறுப்பதிகாரி பாதுகாப்புப் பெட்டகத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த மற்றைய ஆடைகளைக் கொண்டுவந்து பரிமளத்திடமும் பாக்கிய நாதனிடமும் கொடுத்தார்கள்.

இப்பொழுது முதன் முதலாக பரிமளம் அழத்தொடங்கினாள்.

(நன்றி: முகங்கள் - விஸ்வசேது இலக்கியப்பாலம்)

□□□

அம்மாவுக்கு!

வாழ்க்கை
நினைத்ததைப் போல் அழகாக இல்லை.

வானவில்லின் நிறங்களைப் போல,
கைகளுக்கும் அகப்படாமல்
சிறகைசுத்துப் பறக்கும்
வண்ணத்துப் பூச்சிகளைப் போல்
வாழ்க்கையொன்று அழகாக இல்லை.
அருவருப்பான
மண்புழுவைப்போல்
சொதசொதவென
நாட்கள் நகர்கின்றது
அருப்பையில் பருத்துறங்கிய
பூனை
சோம்பல் முறித்தெழுவுவதைப் போல்;
சமயத்தில் வரும் உற்சாகம்
நகரத்தின் சந்தடியில்
அடிபட்டுப் போய்விடுகிறது.

முகவரியிட்ட கடிதங்களை
தபால் பெட்டியில்
சேர்த்து விட்டு காத்திருக்கும்
நம்பிக்கைகள் கூட இல்லை.

உலகப் புகழ் பெற்ற
நயாகரா வீழ்ச்சியைப் பார்ப்பதற்கும்
கடிதங்களை எழுத மட்டுமல்ல
ஒரு தலைவசைப்புக்கு கூட.

சிறு அவகாசம்
இல்லை.

நட்பு;
முத்திரைகள் சேர்க்கவும்
முத்தமிடவும் தான்.
உறவுகளை இடிந்து மணம்.

தவிப்பு
மட்டும் எஞ்சியிருக்கிறது.

சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?
அம்மா!
பூக்களைப் பார்க்கின்ற போதும்
புன்சிரிக்க முடிவதில்லை.

(சுத்காலையைத் தேடி)

- செழியன்
கனடா

யாழ் பாஸ்கர்
(அவுஸ்திரேலியா)

சிறுகதை

ஓய்வு நாள்

“தமிழன்
வயது அறுபது.
பேறு பேறு
இடத்தல் புதிய
சாத்யனை
உண்டாக்கிப்
பேருவான். 83
அமெரிக்கன்னை
OPEN VISA விலை
அள்ளுப்பட்டு
வந்தவை. இப்ப
தமிழ் தெரியாது
எண்டு தெய்யப்
அடிக்கினம். இவை
ஒரு புதுச்சாத்....”

தூக்கம் கலைந்தும் கலையாத கோலம்.

நன்றாக விடிந்துவிட்டது. “இண்டைக்குச் சனி தானே?... என்கிற நினைவிலே, சோம்பல் முறிக்கக்கூடப் பஞ்சிப்பட்டான்.

“மச்சான் எழும்படா நேரம் எட்டாகுது. கனக்க வேலையள் கிடக்கு...உனக்கு ரீ போடவே?”

“போடு மச்சான்... இவன் சிவா எழும்பீட்டானே?”

“அவனை எழுப்பிப் போட்டுத்தான் வாறன்....”

சாந்தனின் திருப்பள்ளி எழுச்சிக்கு, இளையராஜாவின் இசையமைப்பு வாகாக உதவியது.

“மச்சான் ரீயைக் கெதியிலை குடியுங்கோ....ஆறப்போகுது....” முரளி துரிதப் படுத்தினான்.

“இண்டைக்கு என்ன மச்சான் எங்கடை புறோகிராம்?”

“முதலிலை சொப்பிங்... போனகிழமையும் வடிவாச் செய்யேல்லை... இண்டைக்கு விட்டால் பிறகு வாற கிழமைதான்.”

“இண்டைக்கு நல்ல வெதர்.... நானும் சொப்பிங் வாறன்....” என்றான் சிவா டைய மிடறு முறித்தவாறு.

“ஒவ்வொரு கிழமையும் புறோகிராம் எண்டு ஓடுவாய்....”

“இப்ப சமர்தானே?... சவுத்லண்டிலை சோக்கான ஷோ அல்லோ? உந்த வெள்ளைத்தோல்காரியள் உள்ளுக்கை அவியுதெண்டு காட்டிக்கொண்டு வருவினம்... மூண்டு வரிசமா நாங்கள் இங்கைகிடந்து காயிறது ஆருக்குத்தெரியும்?” சில ஆசைகள் சப்புக் கொட்டின.

“அதுக்குப் பேயா அலையிறதே?... ஒண்டைக் கொழுவறதுதானே?”

“உதுகளுக்குப் பொசிப்பு இருக்கவேணும். புறோகிறாம் ஒண்டும் தவறவிடுறேல்லை...”

“பேந்து?”

“இவளவையளை முடிச்சுப் போட்டு ஆரால கட்டு அவிழ்க்க ஏலும்? எனக்கு மச்சான் இங்கிலீசு கத்திப்பிடி. இவளுகள் தமிழ் தெரியாதைபோலை இங்கிலீசிலையல்லே புழுத்துகினம்...”

“வெள்ளைக்காரங்கடை ஊத்தையளை எல்லாம் ஸ்டையில் எண்டு நினைச்சுக் கொப்பியடிப்பினம்...மத்த விஷயங்களிலை முதேசியள் பாத்தியிலை போட்ட பனங் கொட்டையள்...”

“எங்கடை சனங்கள் வெள்ளைக்காரரைக் கலியாணம் செய்துகொண்டால் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை...”

“உதுதான் ஆகப் பேய்க் கதை. தமிழனாய்ப் பிறந்தவன் சாதியைக் கைவிட்டால், பேந்து லெவல் அடிக்கிறதுக்கு எங்களிட்டை என்ன இருக்குது?... Student Visaவிலை வந்து P.R.ருக்காக வெள்ளைக்காரியளைக்கட்டி, பேந்து Divorce எண்டெல்லாம் சீரழிஞ்சதைக் கேள்விப்படேல்லையே...”

“இதுகும் ஒண்டு. தமிழன் வலு சுழியன். போற போற இடத்தில் புதிய சாதியளை உண்டாக்கிப் போடுவான். 83 அமளிக்கிள்ளை open visa விலை அள்ளப்பட்டு வந்தவை, இப்ப தமிழ் தெரியாது எண்டு கெப்பர் அடிக்கினம். இவை ஒரு புதுச்சாதி...”

“ஓமோம்... இவை கொழும்பிலை அடி வாங்கேக்க “மகே அம்மே...” எண்டு கத்தி யிருப்பினம்...”

“உப்பிடிப் பேய்க் கதையள் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தால்... எட, நேரம்பனிரெண்டாகுது. பேந்து இறைச்சியும் முடிஞ்சபோகும். கதையை விட்டிட்டுப் புறப்படுங்கோ...” என்று முரளி துரிதப்படுத்தினான்.

சொல்லச் சொல்லக் கேளாமல் வழிஞ்சு திரிஞ்சியள். இப்ப என்ன நேரம்?... மச்சான் கெதி கெதியாச் சமைப்பம்... சாந்தன் நீ இந்தக் கோழியை வெட்டு. சிவா, நீ மரக்கறியையும் வெங்காயத்தையும் வெட்டு. நான் சோத்தைப் போட்டிட்டு கறியளைச் சமைக்கிறன்...”

“அது சரி மச்சான். இண்டைக்கு மூண்டு பேரும் ஒண்டாய் வீட்டிலை நிக்கிறம். போத்தில் ஏதாவது எடுப்பமே?”

“உதென்ன Refugee Applicationனோ? எடுத்தாப்போச்சு.”

“வெயிலுக்கு பியர்தான் நல்லது...”

“சிவா பியர் வேண்டாம். அது சும்மா அம்மிக் கொண்டிருக்கும். பெரிசிலை எடுப்பம்.”

“றெட் லேபலோ...பிளாக் டக்ளலோ?”

“எதெண்டாலும் எடுத்துக்கொண்டு வாவன். உன்னெட்டைக் காசு இருக்குத்தானே? கொம்பனிக் கணக்கிலை போடுவம்.” சிவா புறப்பட்டான்.

டெலிபோன் மணி கிணுகிணுகிறது.

“மச்சான் டெலிபோனை ஒருக்கா எடு...”

“ஹலோ...”

“.....”

“...ஸ்பீக் டு சாந்தன்.... Who is Speaking there? மீரா...? From where...Preston...OK Just a minute....” பேசுமுனையைக் கையால் பொத்திக் கொண்டு, சாந்தன் உனக்குத்தான்....” என்றான் முரளி.

“ஆரடா?...நான் அறைக்குள்ளை போய் எடுக்கிறன்.”

“பேரை மாத்திச் சொன்னாப் போலை, உவள் ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியாதாக்கும்” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே போனை வைத்தான்.

“மச்சான் சமையல் எந்த அளவில் கிடக்கு?” சிவா போத்தலுடன் வந்தான்.

“எங்கே மச்சான்? அவன் போனோடை கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறான்....கறியள் கொதிக்கட்டும்...நீ போத்திலை உடையன்...”

“பொறு மச்சான்... அவனும் வரட்டும்...”

“நீ கடைக்குப் போன கையோட போனிலை குந்தினவன்... இன்னும் பேசி முடிக்கேல்லை... நாங்கள் அதுக்குள்ளை ஒரு ரவுண்ட் எடுப்பம்.”

சிவாவும், முரளியும் ஒவ்வொரு “சிப்” எடுத்துக் கிளாலை வைச்சபொழுது, கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கிறது.

“மச்சான், உதுகளை எடுத்து மறைச்சவை. ஆரும் பொம்பிளையள் வந்தாலும்...”

“ஆரடா எங்கடை வீட்டுக்குப் பொம்பிளையள் வரப்போகுது?” சிவா கதவைத் திறந்தான்.

“அண்ணையே.... வாருங்கோ.... கண்டும் கனகாலம்..”

“எங்கையடா தம்பி நேரம்? இப்பிடித்தான் எப்பவாவது இருந்திட்டு வெளிக்கிடுறது.”

தர்மா அண்ணர் உள்ளே வந்ததும், கதவு மீண்டும் சாத்தப்படுகிறது.

“அண்ணைக்கும் ஒரு கிளாஸ் எடுத்துக் குடு... எப்பிடியண்ணை வேலைப்பாடுகள்?”

“கிடக்கிறம்.”

“ஓவர் டைம் இல்லையோ?”

“இருந்திட்டுத்தான் கொத்தும். கையிலை நாலு காசு மிச்சம் பிடிப்பம் எண்டால் வலுவில்லங்கமாகக் கிடக்கு.”

‘கிழமைக்கு Tax போக 500 டொலர் எடுத்தும் வில்லங்கமாம். வந்த புதிசிலை 150 டொலர் கிடைச்சாலே, கிழமைக்கு 4500 ரூபாயல்லோ? பொல்லாலை அடிச்ச காசு எண்டு வாயைப் பிளந்தவர்’ என்று நினைத்த வாறே, இன்னும் இரண்டு கிளாஸ்களிலே உரிய சடங்குகளுடன் மதுவைக் கலந்த முரளி, “டேய் சாந்தன்! கதைச்சது போதும்... பொட்டையள் எண்டால் போனுக்குள்ளாலை வழிவானுகள்” என்று குரல் கொடுத்தான்.

“அப்பிடியான வயசுதானே தம்பி?”

“என்னண்ணை வயசு? உவன்ரை வயசுக்கு உவன் சுழட்டப் பாக்கிற பொடிச்சியள் உவன்ரை பிள்ளையள் மாதிரி.”

“என்னடா, நான் கிழவனே, முப்பத்திரண்டு, ஒரு வயசே?” என்று கேட்டவாறே சாந்தனும் வந்து கலந்துகொள்ள “சமா” களைகட்டத் துவங்கியது.

“நீ சொன்னது சரி” என்று தர்மா அண்ணர் சொன்னார்.

“அவன்ரை தலைமயிரை ஒருக்கா முன்னாலை தூக்கிப் பாருங்கோ. அரை வாசியும் நரை.”

“இங்க தையை சுடுதண்ணிக் கும் ஸம்போவுக்கும் நரைக்கிறதுதான். என்ற தலையைப் பாரும். ரெண்டு காதோரமும் நரைக்கேல்லையே?” தர்மா அண்ணர் தன் தலைமயிர்க் கறுப்பை வைத்துத் தமது இளமையைப் பறைசாற்றுவது வழக்கம்.

“நாங்கள் படுகிறபாடு எங்கடை அப்பன் ஆத்தைக்குத்தான் விளங்கேல்லை எண்டால், இந்த இமிகிரேஷன் காரங்களுக்கும் விளங்குதில்லையே! இப்பிட்யே கிடந்து காலத்தைக் கடத்திப்போட்டு மண்டையைப் போடத்தான் சரி.” சாந்தன் அலுத்தான்.

“மச்சான், ஒரு சோக்கான ஐடியா. உன்ரை நரைச்ச முடியைக் கொஞ்சம் வெட்டி கடித்ததுக்குள்ளே வைச்சு, இது நல்லூ ரானுக்கு நேந்தது எண்டு அனுப்பிப்பாரன்.

அப்ப எண்டாலும் பொடியனுக்கும் வயசாப் போச்சது எண்ட அறிவு அவையளுக்கு வருமோ பார்.”

“உந்த விசர்க்கதையளை விட்டிடு... மச்சான் கறியைக் கிளறிவிட்டு, கொஞ்சம் எலும்பிச்சம் புளியை விடு.”

“உப்புப் போட்டனியே? பேந்து வெறியிலை மறந்து போவாய்.”

“எல்லாம் சரி. மழைக்கால இருட் டெண்டாலும் மந்தி கொப்பிழக்கப் பாயாது. ஒரு ரவுண்ட் எடுக்கேல்லை. அதுக்குள்ள எனக்கு வெறியே? உந்தா, எல்லாக் கிளாஸும் காலியக் கிடக்கு.” அவன் எல்லா ருடைய கிளாஸையும் நிரப்பினான்.

மறு ரவுண்ட் இறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போதே, “அது தர்மா அண்ணை...உங்களைப்பற்றி ஒரே கிசுகிசு நடக்குது. நீங்க அந்தப் பொட்டையைக் காரிலை கொண்டு திரியிறியளாம். ஒரு சின்ன வீடு செட்டப்போ?” என்று சிவா ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டான்.

“எட, அம்மாவாணை... சனியங்களே, அப்பிடி ஒண்டும் இல்லை. அது தனியா வேறை இருக்கு. காரும் இல்லை. உதவி எண்டு கேட்டால், நேரம் இருந்தால் செய்யிறது தானே? சகோதரி மாதிரி...”

“ஓம் அண்ணை. சகோதரம், சகோதரம் எண்டுதான் முதலிலை பழகவேணும்!...” என்று சாந்தன் இழுத்தான்.

“டேய், நீ எப்ப பாத்தாலும் விசர்க்கதைதான் கதைக்கிற. அடுப்பை நிப்பாட்டு.” தர்மா அண்ணருக்குக் கோபம் வராமல் முரளி சமாளித்தான்.

“ஓமோம்... கொஞ்சமா ஊத்து மச்சான்.”

“எங்கடை ஆக்கள் யாரா இருந்தாலும் உதவி எண்டு கேட்டாச் செய்ய வேணும்.”

“எங்கடை ஆக்கள்... எங்கடை ஆக் களுக்கை ஒரு நாளும் ஒற்றுமை வராது. வெள்ளைக்காரங்கடை குண்டியைக் கழுவுவம். எங்கடை ஆக்கள் எண்டோடனை அந்தப் ப.... தெரியாதோ எண்டு நாக்கு வழிப்பம். ஊரிலை என்ன நடக்குது? என்னத்துக்கோ வெளிக்கிட்ட

வங்கள் எங்கேயோ போய் நிக்கிறாங்கள். தானும் செய்யானாம், தள்ளியும் படுக்கானாம் எண்ட கதை. செய்யிறவங்களையும் விடுறாங்கள் இல்லை.”

ஊர் வம்புகளை விடுத்து, வேதாளங்கள் அரசியல் என்ற முருங்கையில் தாவுவது கண்டு, முரளி சாப்பாடுகளைப் பரிமாற எடுத்து வைத்தான்.

“எங்கடை அரசியல் தலைவர்கள் பார்லிமேந்து கதிரைக்காக எங்களை வித்தவங்கள். ஆனால், புத்திசீவிகள் எண்டு தம்பட்டம் அடிக்கிறவங்கள் என்னத்தைச் செய்து கிழிச்சவை? செமியாக்குணத்திலை தத்துவம் பேசினது தானே மிச்சம்? சாதியையும் சீதனத்தையும் இப்பவும் கட்டிப் பிடிச்சக் கொண்டுதானே இருக்கினம்? தங்களுடைய சொந்தத் தொப்பையையும் சொகுசையும் பார்த்துக் கொண்டு தத்துவம் பேசிற உதுகளை.... எனக்கு வாற விசரிலை, லைட் போஸ்டுகளிலை கட்டித் தூக்க வேணும்.”

“அவசரப்படாதை மச்சான்! உதுகளும் நடக்கும். கனடாவிலை கத்திக்குத்துக் கொலை நடக்கேல்லையோ? சிநேகிதனின்ரை அம்மாவைக் கூட்டிக்கொண்டு போற கிலிசு கேடு நடக்கேல்லையோ? உந்தநாகரிகம் எல்லாம், எங்கடை ஆக்கள் இருக்கிற எல்லா நாடுகளுக்கும் பரவும் எண்டுதான் நான் நினைக்கிறன்.”

“இங்கையும் செட்டியார், விதானையார், தர்மகர்த்தா சேட்டை விடப் பாக்கிறவை இல்லையோ? சீதனம் டொலரிலை தரவேணும் எண்டு சொல்லத் தரக்கர்கள் பிடிக்கேல்லையோ?” என்று சொல்லிக்கொண்டே சிவா எலும்பைப் பக்குவமாகக் கடித்து நொருக்கினான்.

“நீங்கள் என்ன சொன்னாலும், படிச்சவன் படிச்சவன் தான்.” இவ்வளவு நேரமும் தாம் சாப்பாட்டிலே கவனமாக இருந்ததை மறைப்பதற்காக தர்மா அண்ணார் இடையில் புகுந்தார்.

“நீங்கள் மெடிக்கல் போய் வந்திட்டியள். பேந்தென்ன? இவன் முரளியைப் பாருங்கோ. ஐஞ்சு வருஷமாகப் போகுது. பெண்டில் பிள்ளையளை விட்டிட்டுத் தனியா இருக்கிறான். படுத்தால் Medicare இல்லை. ஆனால், படிச்சவங்கள் தலைவர் பதவிக்காக ஒவ்வொரு சங்கமாக உருவாக்கிக் கொண்டே

இருக்கிறாங்கள். பிள்ளைப்பேறு பார்க்க அம்மா வருவா. பிறகு Dole காசும் கிடைக்கும். அம்மம்மா பிள்ளையைக் கெடுத்துப்போடுவா எண்டு, வெள்ளைக்கார “செயில்ட் மயிண்டிங்.” நாவிதன் குப்பையைக் கிளறினால் மசித்தான் வரும். உதுகளை விட்டிட்டுச் சாப்பிடுங்கோ. முரளியே சமைச்சவன். அவன் உங்கினை ஒரு Sri Lankan Restaurant துவங்கினால் யாவாரம் புழையில்லாமல் போகும்.”

“மெய்யண்ண. கணேசு அவிட்டிருக்கிற கார் என்ன மேக்காம்.”

கார் பற்றிய அறிவு ஞானத்தைப் பறை சாற்றியவாறு தங்கள் சாப்பாட்டினை மிகவும் விமரிசையாக முடித்துக் கொண்டார்கள்.

சாப்பாட்டுப் பீங்கான்கள் கழுவிக் கொண்டிருக்கும்போது, “நீங்கள் உதுகளை ஒதுங்கவையுங்கோ. நான் கனடாவுக்கு ஒரு போன் எடுக்கவேணும். எடுத்திட்டு “டக்” கெண்டு வாறன்.”

“ஓ, நீ உந்தத் தண்ணியிலை போன் எடுத்திட்டு டக்கெண்டுதான் வரப்போறாய். மாடு மாதிரி உழச்சு டெலிபோனுக்குக் குடு”

ஹாலுக்கு வந்தார்கள். Spice Centre ல் எடுத்து வந்த “ரூயட்” படத்தை, டெக்கில் முரளி போட்டான்.

“ரூயட்டோ? நல்ல கொப்பியோ?”

“கமரா கொப்பிதானாம். ஆனால், பிழையில்லையாம்.”

“அப்ப நான் வரட்டே?” என்றார் தர்மா அண்ணார்.

“இரவைக்கு ஒரு இடத்தில் சாப்பாட்டுக்கு வரச்சொன்னவை. எனக்குக் கொஞ்சம் கூடியும் போச்சுது. நேரை வீட்டை போய்க் கொஞ்சம் கண் அயருவம்.”

“உங்களுக்கு என்ன அண்ணை? ஒவ்வொரு கிழமையும் எங்கையாவது காப்புக் கையாலை சாப்பாடு விழும்.”

“உதுக்கெல்லாம் ஒரு கொடுப்பனவு வேணும் தம்பி. அது கிடக்க, இரவைக்கு உங்கடை புறோகிராம் என்ன?”

“சிவாவுக்குக் கூத்துக் கட்டுற வேலை. இண்டைக்கு கறுவல் வீட்டில் ட்ராமா பற்றி டிஸ்கஷனாம். சாந்தனுக்கு சனிக்கிழமை இரவு புரோகிராம் என்ன எண்டது தெரியுந்தானே?”

“அவருக்கு எங்கேயடா உதுகள் விளங்கப்

போகுது? அவற்ற வயசுக்கு உதுகள் சரி வருமே?”

“தம்பி, வயசு ஒரு பிரச்சினையில்லை. இந்த இங்கீலீசுதான். அது மட்டும் வடிவாவந்தா, சிலரைப்போல நான் டிஸ்கோ எண்டெல்லாம் அலையமாட்டன். உங்கடை வயசிலை நாங்கள் ஆடாத ஆட்டமே.”

“ஓமோம். இப்ப கொஞ்சம் ஆட்டமா இருக்கிறியள் அண்ணை. இங்கை படுங்கோ. இப்ப கார் ஓடுறதும் வடிவில்லை. Fine கட்டினாப் பறவாயில்லை points அல்லோ வெட்டிப்போடுவான்.

“மச்சான், முரளி வீடியோவை நிப்பாட்டு. நல்ல சாப்பாடு. பேசாமல் கொஞ்சம் நித்திரை கொண்டு எழும்புவம். பொழுது சாயட்டும். எழும்பினாப் பிறகு, மற்றப் புரோக்கிறாமுகளைப் பற்றி யோசிப்பம்.”

“அண்ணை, நீங்கள் என்ர கட்டிலிலை சரியுங்கோ. நான் இந்த செற்றியிலை கொஞ்சம் சரியிறன்.”

அவுஸ்ரேலியாவின் மெல்பேர்ன் நகரிலே பூத்த அந்த சனிக்கிழமை, இரவு நோக்கி நீளுகின்றது.

(நன்றி: பனியும் பனையும்)

உள்ளங்களே தமிழ் உள்ளங்களே!
உலகெங்கும் வாழும் உள்ளங்களே!
நெஞ்சங்களே அன்பு நெஞ்சங்களே!
உலகெங்கும் வாழும் நெஞ்சங்களே!

ஈழத்தமிழரை எண்ணங்கள்
வாழவழியங்கு செய்யுங்கள்!
மானம் காக்கப் புறப்பட்டு
ஈனப் படுவதைப் பாருங்கள்!

தோழமை கொண்ட பேரினம்
தாக்கி வருவதை நினைவுங்கள்!
ஆள வந்த அரசுகள்
அழித்து மகிழ்வதை அறியுங்கள்!

வானமிருங்கு எரிகுண்டு
வங்கு வெடிப்பது வீட்டுக்குள்!
தான தருமத்தைக் கைவிட்டு
தீமைகள் புரியுது நாடுகள்!

தேனமுகு என்று அரசுக்கு
சாமரம் வீசுது ஒரு கூட்டம்!
ஆனவரையிலும் போராடி
அடித்துக் கலைக்குது ஒரு கூட்டம்!

பதறிப் பதறிப் பசியினால்
பரிதவிக்குது ஒரு கூட்டம்!
சிதறிச் சிதறிச் செத்து
சிதைகளாகுது ஒரு கூட்டம்!

உண்ணும் உணவுப் பண்டங்கள்
எண்ணுமளவு அங்கில்லை!
மண்ணில் விளையும் அமுதங்கள்
மண்ணாய்ப் போகுது பேரழிவால்!

மருங்குப் பொருட்கள் வரத்தில்லை
அரும்பெரும் கல்வி அவல நிலை!
திருவிளக்கு அணைந்த கோவில்கள்
குருப்பிடித்த வாகனங்கள்!

(‘கவிதைச் சரம்’ தொகுப்பிலிருந்து)

**புலம்பெயர்ந்த
உள்ளங்களே**

கவிஞர் செ. நாகேந்திரன்

பனிக்காட்டில் இருந்து - (நோர்வே) தர்பு இலக்கியம்

-நோர்வே நக்கீரா

சூரியன் மறையாத் தேசமான நோர்வேயின் துருவத்துப் பனிப்பாலைவனத்திலும் தமிழ் மணக்கிறது. பனிமலைகளிடையேயான பனிக்கரடிகளும் இனி இனிய தமிழ்பேசும். பாரதியின் பேரனுக்குக் கூடத்தமிழ்தெரியாது போகலாம் ஆனால் வெள்ளைச்சி பிள்ளைக்கும் தமிழ் தெரியும் அளவிற்கு தமிழ் ஆர்வமும், இலக்கியமும் இங்கு வளர்ந்துள்ளமை மகிழ்ச்சிக்குரியதே.

எம்மினத்தின் கிளைகளுக்கு வேர்களாயும் விழுதுகளாயும் நின்ற இலக்கியப்பணிகள் நினைவுகொள்ளப்பட வேண்டியது அவசியமானதே. நேரமின்மையால், பயணங்கள் மத்தியில் குறைந்தகால அவகாசத்தினுள் முழுமையான தேடலுடன் இந்தக் கட்டுரையை எழுதமுடியவில்லை. இது ஓர் ஆரம்பமாக இருக்கட்டும்.

1960இல் இலங்கையின் ஒரு ரூபாய் மூன்று நோர்வேயியக் குரோண்கள், 1984 அளவில் ஒரு நோர்வேயியக் குரோண் 3 இலங்கைரூபாய்கள், இன்று ஒருகுரோண் சுமார் 22 இலங்கை ரூபாயாக வளர்ந்துள்ளது. அதேபோல் நோர்வே நாடும் வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. 1983 - 84 களுக்கு முன்னர் நோர்வேக்கு வந்த அனேகமான இலங்கை இந்தியத் தமிழர்கள் வேலைவாய்ப்பு நோக்கியே வந்தனர். 1982க்கு முன்னும் பின்னுமாக நோர்வேக்கு வந்த தமிழர்கள் பெரும்பாலானோர் மாணவர்களாகவும், 1985க்குப்பின் வந்தவர்கள் அகதிகளாகவுமே வந்ததைக் காணமுடிகிறது.

வேலைநோக்கி வந்த ஆரம்பகாலத் தமிழர்கள் அளவில் குறைவாக இருந்த காரணத்தால் அவர்களுடைய உறவாடல்கள், தொடர்பாடல்கள் என்பன, வீடுகளுக்கு விஜயம் செய்வது, விருந்துண்பது, இணைந்து பயணம் செய்வது போன்ற சிறிய நடவடிக்கைகளுடாக மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்து. இதன்பின் பொங்கல், சரஸ்வதிபூசை போன்ற இந்துமத விழாக்களை வீடுகளில் கூடிக் கொண்டாடினர். தேவாரங்கள், கிறிஸ்தவப்பாடல்கள் எனத் தமிழ் பலர் காதுகளில் விழ ஆரம்பித்தது. அப்போது இந்து, கிறிஸ்தவர்கள் இணைந்தே இவற்றைக் கொண்டாடினாலும் கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தேவாலயங்கள் இருந்ததால் அவர்கள் தமது கிறிஸ்தவ நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் தேவாலயங்களிலே நடத்தினார்கள்.

தமிழ் மாணவர்களின் வருகை பெருமளவில் அதிகரித்தபோது விழாக்களை ஒரு பொது இடத்துக்கு நகர்த்தவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இவற்றின் வளர்ச்சி சங்கங்களாக, கழகங்களாக, குழுக்களாகப் பரிமாணம் பெற்றது. இவற்றுள் முக்கியமாக நோர்வே (ஒஸ்லோ), பேகன் தமிழ்சங்கங்களைக் குறிப்பிடலாம். இதேபோன்றே

விளையாட்டுக் கழகங்கள், உதைபந்தாட்டக் கழகங்கள், இசைக்குழுக்கள் உருவாயின. தமிழ்மட்டுமல்ல தமிழர்களின் விழுமியங்களும் வேரோடு இங்கே காவிவரப்பட்டன. தொழில் நோக்கிவந்த முத்தவர்களிடம் பணமும் வசதியும் இருந்ததால் சில பாராமுகங்களும் இருந்தன. இருப்பினும் அமைப்புகளாக ஒன்று கூடும் வேளை தொடர்புகள், நிகழ்ச்சிகளின் அதிகரிப்புக்கள் பரஸ்பர புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்தத் தொடங்கின. தொழில்கொண்ட தமிழர்கள் தமது உறவினர்களை மாணவர்களாக அழைக்கும் நிலை உருவானபோது மேலும் புரிதலும் இணைதலும் அதிகமாகின.

இதனை அடுத்து பெருந்தொகையான தமிழ் அகதிகள் வர ஆரம்பித்தனர். முன்பே இருந்த தமிழர்களின் பாராமுகம் அகதித் தமிழர் நோக்கித் திருப்பியது மட்டுமல்ல ஓரிரு கைகலப்புக்களும் நடந்தன. இது பொறாமை என்பது மட்டுமல்ல கௌரவப் பிரச்சினையாகவும் இருந்தது. அகதிகளாக வந்தவர்களுக்கு நோர்வே அரசாங்கம் அடிப்படையிலான வசதிகளையும், விரைவில் வதிவிட வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தது. ஆனால் மாணவர்களாக வந்தவர்கள் அனைவரும் கடன் எடுத்தே தம்தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டியநிலையும் இருந்தது. கல்லூரிகளிலோ பல்கலைக்கழகங்களிலோ தேர்ச்சி பெறாதவர்கள் திருப்பி அனுப்பப்படும் நிலையும் இருந்தது. இதனால் பல மாணவர்கள் அகதி அந்தஸ்துக் கோரி வதிவிட அனுமதியை உறுதிசெய்ய வேண்டியவர்களாயினர். இதனால் காழ்ப்புணர்வுகள் குறைந்து ஐக்கியம் வளர ஆரம்பித்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

பெருந்தொகையான தமிழர்களின் வருகைகள், பலர்கடும்பமாகி பிள்ளைகள் பெற்றுக்கொண்ட நிலைகள் வீடுகளிலே கற்றுக் கொடுத்த தமிழ், வீதிக்கு வரத்தொடங்கி சிறு சிறு தமிழ்ப்பாடசாலைகளாக உருவாகின. இதுவே நோர்வேயில் எப்படித் தமிழும் தமிழிலக்கியமும் வேரூன்றியது என்பதற்கான குறுகிய வரலாறு

சங்கங்கள், கழகங்கள், குழுக்கள், தமிழ்ப்பாடசாலைகளில் தமிழ் வளர ஆரம்பித்தது. தமிழ்ப்படங்கள் விவாபாரமயப்படுத்தப்பட்டன.

**தமிழ்மொழி தாய்மொழி
என்ற நிலையைத்தாண்டி
புலம்பெயர்மொழி தாய்மொழியாகும்
நிலை உருவாகுவதை யாரும் தடுக்க
இயலாது.
இது காலத்தின் கட்டாயம்.
இதற்கான விரிவாக்கத்தை
தமிழ்மொழியும் தமிழ் இலக்கியமும்
படைப்பாளிகளும் எப்படி
உள்வாங்கப்போகிறார்கள்.
என்பதே இன்றைய கேள்வியாக
உள்ளது.**

பின் மெல்ல மெல்ல நோர்வேயியத் திரையரங்குகளில் தமிழ்ப்படங்கள் காட்சிக்கு வந்தன. தமிழர்கள் பல்லின மக்களுடன் இணைந்து பாடசாலைகளுக்குச் செல்லும் வேளையில் அங்கேயும் எமது இலக்கியக் கலைப்படைப்புக்கள் பிரசன்னமாயின.

சங்கங்களில் நிகழ்ச்சிகள் தேவைப்பட்ட காரணத்தினால் கலைஞர்கள், படைப்பாளிகள் உருவானார்கள். கவிஞர்கள், பேச்சாளர்கள், கட்டுரையாளர்கள், நூலாசிரியர்கள், நாடக நடிகர்கள் எனப் பலவடிவங்களில் தமிழ் இலக்கியப்படைப்பாளிகள் தோற்றம் பெற்றனர். உள்ளூர்க் கலைஞர்களை வைத்துச் செய்த மேடைப் பெரு நிகழ்ச்சிகள் தென்னிந்தியக் கலைஞர்களையும் அழைத்து, இணைந்து உருவாகின. இலங்கையின் போரின் உக்கிரம் இங்கே தமிழின் வளர்ச்சியை ஆழமாக வேரூன்ற வைத்தது.

போராட்டம் நோக்கி பல அமைப்புகள் உருவாயின. அதனைத்தொடர்ந்து பலபடைப்புகளும் உருவாயின. அரசியல் நிலைவரங்களை தொலைபேசிவழி செய்தியாக முதலில் பேசினின் உருவானது. நாட்டில் நடந்த போராட்டத்தின் வலு இங்கும் பிரதிபலித்தது. கலை இலக்கியம் இயக்க அமைப்புகளினுள்ளும் புகுந்து கொண்டது. தமிழர்கள் என்றிருந்த பொதுத்தளம் பிரியத்தொடங்கியது. இதனால்

மாற்றீட்டுக்கான படைப்புகள் உருவாயின. கீரைக்கடைக்கும் எதிர்க்கடை வேண்டும் என்ற பழமொழியை நினைவு படுத்தும் எதிர்க்கடைகளாவே இன்றும் இருப்பது வேதனைக்குரியதே.

நோர்வே அரசாங்கம் புலம்பெயர்ந்த வர்களின் அமைப்புகளுக்கும், மொழி வளர்ச்சிக்கும் தாராளமாகப் பணவாதரவு கொடுக்கிறது. இது ஓரளவு இங்குள்ள தமிழர்களுக்கும், தமிழ்பிள்ளைகளுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டாலும் ஒருபகுதி துஷ்ப பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க இயலாது. இது தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருப்பதும் வேதனையானதே.

குழுக்களிடையேயான போட்டி பொறாமைகள் ஒற்றுமையினமாக மாறி பாடசாலைகள் அமைப்புகள் கோவில்கள் என வேறுபட்ட பரிணாமம் வளர ஆரம்பித்தது. இலக்கியம் வளர்ச்சி பெற்றாலும் அரசியல் காரணங்களால் பல இலக்கியத்திறமைகள், படைப்பாளிகள், படைப்பாளிகளின் உருவாக்கம் மறுக்கப்பட்டு மறைக்கப்பட்டே வந்தன. இது தொடர்ந்தும் நடப்பது தடுக்கப்படவேண்டியது. போரின் பின்பும்கூட தமிழ், தமிழர் என்ற ஒருமைப்பாட்டில் ஒருதளத்தில் சந்திப்பது கடினமாகவே இருக்கிறது.

முதன்முதலில் "துருவக்குரல்" என்ற ஒரு சிறு சஞ்சிகை போட்டோ கொப்பி முறையில் உருவாக்கம் பெற்றது. ஓரிரு வெளியீட்டுடன் நிறுத்தப்பட்டது என அறியமுடிகிறது. ஓஸ் லோவில் கருத்து வேறுபாடுகளை மறந்து சுவடுகள்" எனும் போட்டோ கொம்பிமுறை சஞ்சிகை உருவாக்கம் பெற்றது. கருத்துக்கள், பொறுப்புக்கள், மறுப்புக்கள் என பலவடிவங்களில் ஒத்துழைப்புக்கள் குறையத்தொடங்க சஞ்சிகையும் ஒழுங்கற்று வெளி வரலாகி பின் நிறுத்தப்பட்டது. இதற்கிடையில் பல சிற்றிதழ்கள் சஞ்சிகைகள் அமைப்புகளின் ஆண்டுமலர்கள் என பலபடைப்புக்கள் நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதி களில் தோன்றி மறைந்தன.

"சுமைகள்" என்ற பத்திரிகை உருவாக்கம் பெற்றது. "சக்தி" என்ற பெண்ணியம்சார் பத்திரிகை உருவாகி வளர்ந்து வந்தது.

வேலைப்பழுக்கள், சந்தா தேடல், கருத்தியல், நேரமின்மை, பொருளாதாரம் எனப் பலநெருக்கடிகளினுள் சிக்கி பல சஞ்சிகைகள், தோன்றி மறைந்தன. பத்திரிகை, சஞ்சிகை என்ற பரிமாணத்தினுள் இடைப்பட்ட நிலையில் 'சர்வதேசத்தமிழர்' வெளிவந்தது. இது அரச உதவிப்பணம், சந்தா உதவிகளுடன் வெளிவந்து பலநாடுகளுக்கும் அனுப்பப்பட்ட தோடு பல வாசகர்களையும் கொண்டிருந்தது. காலப்போக்கில் அதுவும் நின்றுவிட்டது.

பெண்ணிம்சார் சஞ்சிகையாக "உயிர்மெய்" உருவாகி வெளிவந்தாலும் அதுவும் மேற்கண்ட பிரச்சினைகளுக்கு முகம்கொடுக்க வேண்டியே இருந்தது. இன்று இணையத்தளங்கள், வலைத்தளங்கள் உருவாகிய காரணத்தால் சஞ்சிகைக்களங்கள் இலத்திரன் தளமேறின.

சில சஞ்சிகைகளை மட்டும் குறிப்பிடுகிறேன். அவை துருவக்குரல், சுவடுகள், சக்தி, சர்வதேசத்தமிழர், குவியம், வளர்நிலா, துருவத்தளிர்கள், பாலம், நோட்டம், வடலி. பத்திரிகைகள் தமிழ்முரசு (7தடவை) சுமைகள் (சுமார் 3-4தடவைகள்) என இன்னும் பலசஞ்சிகைகள் தோன்றி மறைந்தன.

நோர்வேயின் பத்திரிகை, சஞ்சிகை வானொலிகளின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான விடயத்தைக் காணமுடிகிறது. இணைத்து ஒன்றாக ஒருமைப்பாட்டுடன் தொடங்கிய அத்தனையும் சிதறிச் சின்னாபின்னமாகியே நிறுத்தப்பட்டன. ஆனால் தனிமனிதர்களாக நடத்திய வானொலி சஞ்சிகைகள் நீண்டகாலம் இயங்கியது என்பது கண்கூடு. உதாரணமாக தேன்தமிழ் ஓசை, சர்வதேசத்தமிழன், உயிர்மெய்.

அனைவரும் இணைந்து, கருத்தியல், காழ்ப்புணர்வு மறந்து நிறுவெதிர் நோர்வேயிய அமைப்பின் கீழ் தமிழ்நாதம் என்ற சிலமணிநேர வானொலி உருவாக்கப்பட்டு வெற்றிகரமாக இயங்கி வந்தது. சஞ்சிகைகள் சந்தித்த அதே பிரச்சினைகளை இதுவும் சந்தித்தபின் மெல்ல மெல்ல தமிழ்நாதம் தன் இறுதி நாதத்தை இயற்றி மறைந்தது.

புலிகளின் பிங்குரலாக உருவான 'தமிழ் முரசம்' இயங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. இதனை அடுத்து தமிழ்முன்று என்ற வானொலி

சிலவருடங்களுக்கு முன்னர் உருவாகி இயங்கி வருகிறது. தமிழ்நாதம் வானொலியின் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டு பேகன் "தேன் தமிழ் ஓசை" இன்றும் இயங்கிவருவது பாராட்டுக்குரியதே. இவை அனைத்தும் சில மணிநேரம் இயங்கும் வானொலிகளே.

நோர்வேயில் தமிழ், தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிப் பரிமாணங்களில் காலத்துக்கேற்ற மாற்றங்கள் கிரகிக்கப்பட்டே வந்துள்ளன. இன்றைய புலம்பெயர் இலக்கியம் புதியதொரு பரிமாணத்தில் பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கிறது. முதலாவது சந்ததிக்கு இலக்கியக்களமாக தமிழ் இருந்தது. காரணம் புலம்பெயர்பொழியில் ஆளுமையின்மையும், ஊரிலுள்ளவர்களைப் காக்கும் பொறுப்பும் மேலோங்கி இருந்ததால் பணம் தேடும் பிரச்சினைகளில் தமிழும் தடக்குப்பட்டது.

இரண்டாவது சந்ததி புலம்பெயர் மொழிகளில் ஆளுமை கொண்டபோதும் தமிழ் இலக்கிய வாசகவட்டம் குறைய ஆரம்பித்ததைக் காணமுடிகிறது. மூன்றாவது சந்ததியில் தமிழ் இலக்கியம் என்ன பரிமாணத்தை எடுக்கப்போகிறது என்பதும், அச்சந்ததி எமக்கு ஏற்றவாறு படைப்புகளைக் கொடுக்க முடியுமா அல்லது அச்சந்ததி எம்பக்கம் முகம் திருப்புமா என்ற பன்முகப்பட்ட கேள்விகளுடனுமே இன்றைய புலம்பெயர் இலக்கியம் நிற்கிறது.

இலங்கையை மட்டும் மையப்படுத்தி இயங்கிவந்த அமைப்புகளும், இலக்கியங்களும் எவ்வளவு காலம் அரைத்தமாவையே அரைத்து தொடர்ந்து தாக்குபிடிக்கும் என்பதும் கேள்விக்குறியே. தமிழ்மொழி தாய்மொழி என்ற நிலையைத்தாண்டி புலம்பெயர்மொழி தாய்மொழியாகும்நிலை உருவாகுவதையாரும் தடுக்க இயலாது. இது காலத்தின் கட்டாயம். இதற்கான விரிவாக்கத்தைத் தமிழ்மொழியும் தமிழ் இலக்கியமும் படைப்பாளிகளும் எப்படி உள்வாங்கப்போகிறார்கள், என்பதே இன்றைய கேள்வியாக உள்ளது.

14.10.2014

□□□

**நாங்கள்
எமது
தேசத்தவர்...**

கௌதமன்
(கோர்வே)

முட்கள் சமந்த
எங்கள் தேசத்தின்
அழகிய பூக்கள் எல்லாம்
துப்பாக்கிக் குழல்களால்
தொட்டுப்பார்க்கப்படுகின்றன

பனித்துளி ஏந்திய
காலைப் புல்லுனி
கண்ணி வெடிக்
கண்ணீர் வடக்கின்றது

வானம் தொட
வளர்ந்த
ஒரு பனைமரம்
சீருடையால் அலங்கரிக்கப்படலாமென
அச்சம் தெரிவிக்கின்றது.

ஆம்!
ஒரு தேசம்
நெருப்பினால் சலவை செய்யப்படுகிறது

நாங்கள்
நாட்களைத் தொலைத்து விட்டு
நிமிடங்களை எண்ணிக் கொள்கிறோம்
ஒரு ஐரோப்பிய முதலாளியின்
அடுப்பங்கரையில்
சாப்பாட்டுக் கோப்பைகளை
சலவை செய்து கொண்டு....!

(நன்றி: படிகள் - 1)

வண்ண மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேடையில் அழகுச்சிலையாக, ஆனால் சோகமே உருவாக அமர்ந்திருக்கிறாள் அனிதா. கண்களிலிருந்து வடிந்த கண்ணீர் அவளது கண்மையையும் கரைத்துக்கொண்டு கன்னங்களை நனைக்க, இரவு முழுவதும் அழுததால் சிவந்து வலித்த கண்களையும், கண்ணீரில் நனைந்து வெதுவெதுப்பாகியிருந்த கன்னங்களையும் கைகளால் துடைப்பதும், ஈரமாகிய கைகளைத் தன் பட்டுச்சீசலையில் துடைப்பதுமாக இருந்தாள் அனிதா.

அன்று காலையில் தான் அனிதாவுக்கும் அருணாக்கும் திருமணம் நடந்தது. மாலையில், இப்போது அவர்களின் திருமண வரவேற்பு வைபவம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த அமளியில், அனிதா அழுது கொண்டிருப்பதை எவரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் வரவேற்பு மண்டபத்தின் வாசலில், வருபவர்களை வரவேற்றுக்கொண்டு நின்ற அனிதாவின் தங்கை மாலதி, அங்கிருந்தே அக்கா அழுவதைக் கவனித்துவிடுகிறாள். தன் கையில் இருந்த கற்கண்டுத் தட்டத்தைப் பக்கத்தில் நின்ற தோழியிடம் கொடுத்துவிட்டு, ஓட்டமும் நடையுமாக அக்காவிடம் வருகிறாள். “என்னக்கா இது, நடந்தது நடந்திட்டுது, இப்ப அழுகிறதாலை ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. கண்ணைத் துடைச்சிட்டுக் கொஞ்சம் நோர்மலா இரு, ப்ளீஸ் அக்கா” என்று மெதுவாகக் கூறிக் கொண்டே தனது கைக்குட்டையையும் அவளிடம் கொடுக்கிறாள்.

இத்தனை நேரமும் மௌனமாகக் கண்ணீர்

வடித்த அனிதாவால் மாலதியின் அன்பான வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அழுகையை அடக்க முடியவில்லை. விம்மலுடன், குலுங்கிக் குலுங்கி அழும் அக்காவைப் பார்க்க மாலதிக்கும் அழுகையாக வந்தது. அவளுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அக்காவின் வேதனை அவளுக்குப் புரிந்தது. ஆனால், அவளால் என்னதான் செய்யமுடியும்? அனிதாவின் தோள்களை வாஞ்சையுடன் பற்றியவாறே “அழாதே அக்கா எல்லாரும் உன்னை வேடிக்கை பாக்கப்போகினம்” என்று சொல்லியவாறே மற்றவர்கள் கண்டு கொள்ளாதபடி அக்காவின் முகத்தை மறைத்துத் தன் முதுகுப்புறத்தை விருந்தினர் பக்கமாகக் காட்டியவாறு நின்றிருந்த மாலதிக்குப் பின்னால் “என்ன அக்காவும் தங்கச்சியும் ஏதோ ரகசியம் கதைக்கிறீங்கள் போல, ஏதாவது என்னைப்பற்றியோ” என்று கிண்டலாகச் சொல்லிக் கொண்டுவந்த அருணின் குரலைக் கேட்டுத் திரும்பியவள், அனிதாவை அழ வேண்டாம் என்று சைகையால் சொல்லிவிட்டு “அக்காவை இங்கை தனியா விட்டுட்டு உங்கடை பாட்டுக்கு friends ஓடை

“என்ன நடத்தது இவளுக்கு?

கரலமை கல்யாணம்

நடக்கேக்கையும் எதையோ இழுத்தது

பேரலைதான் இருந்ததான். கண்ணூர்

கலங்கன் மடத்தீர்ததான் இருந்தீச்சு.

ஓமப்புகையலை

கண்கலங்கியிருக்கும்

எண்டுதான் அப்ப

நனைச்சன். ஆனா

இப்பதான் தெரியுது

இவள் அப்ப இருந்தே

அடக்கறதான் எண்டது.

ஏன் இப்படி அடக்கறதான்?

ஒருவேளை என்னைப்

படிக்கேல்லையோ?

சுட்புள் செய்து குற்றமடி

சுந்தர் புனைந்ததொஹ - (அவுஸ்திரேலியா)

அரட்டையடிக்கப் போயிட்டீங்க, எனக்கு இது தேவைதான்” என்று துடுக்குத்தனமாகச் சொல்லிக்கொண்டே அவனுடைய பதிலுக்குக் காத்திராமல் நழுவினாள் மாலதி.

“இவங்களோட கதைச்சுக் கொண்டிருந்தா நேரம் போறதே தெரியிறேல்லை. உங்களைத் தனியா விட்டிட்டுப் போனதுக்கு sorry அனிதா” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவளுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தவன், அவள் அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அதிர்ந்து போகிறான். தலையைக்குனிந்தவாறே கைக்குட்டையால் கண்களைத் துடைத்துச் சமாளிக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள் அனிதா.

“என்ன நடந்தது இவளுக்கு? காலமை கல்யாணம் நடக்கேக்கையும் எதையோ இழந்தது போலதான் இருந்தாள். கண்ணும் கலங்கின மாதிரித்தான் இருந்திச்சு. ஓமப் புகையிலை கண்கலங்கியிருக்கும் எண்டுதான் அப்ப நினைச்சன். ஆனா இப்பதான் தெரியுது இவள் அப்ப இருந்தே அழுகிறாள் எண்டது. ஏன் இப்பிடி அழுகிறாள்? ஒருவேளை என்னைப் பிடிக்கேலையோ? என்று ஏதோவெல்லாம் நினைச்சுக் குழம்பியவன், ‘சரி அது என்னவா இருந்தாலும் இப்ப கேட்டு நாலு பேரைப் புதினம் பாக்க வைக்கவேண்டாம், எல்லாம் பிறகு கேட்டுத்தெரிஞ்சு கொள்ளலாம்’ என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டு, அவளது

கையை மெல்லப்பற்றிப், பின்னர், அந்தப்பிடிகையைக் கொஞ்சம் அழுத்தமாக்கினான், அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லும் வகையில்.

அவளது அந்த ஸ்பரிசும், அந்த முதல் ஸ்பரிசும், அவளுக்குள் கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தவில்லை. முதலில் அது அவளுக்கு அருவருப்பைத் தருவதுபோல்கூட இருந்தது. கையைச் சடாரென இழுத்துக் கொள்ளலாமா என்றுகூட நினைத்தாள். ஆனாலும் அவள் அப்படிச் செய்யவில்லை. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவள் உரிமையுடன் அவளது கையைப் பற்றி ஆறுதல் சொல்ல விழைந்தது, அவளது மனச்சுமையை சிறிது குறைக்

கத்தான் செய்தது. அந்தப் பரிவான ஸ்பரிசும் தந்த ஆறுதலுடன் அருணை மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தாள் அனிதா. அவளது கண்களிலும் ஏதோ ஒரு சோகம் நிழலாடியதுபோலப்பட்டது அவளுக்கு, அது என்னவாயிருக்கும் என்று அவளால் ஊகிக்க முடியவில்லை. ஊகிக்கும் நிலையிலும் அவள் இல்லை.

வரவேற்பு வைபவம் எல்லாம் முடிந்து, அருணின் வீட்டுக்கு அவர்கள் வந்தபோது நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டிவிட்டது. தனி அறையில் அருணுடன் அனிதா. அவளது தலை விண் விண்ணென்று வலித்தது. இரண்டு கைகளாலும் தலையைத் தாங்கியடி கட்டிலின் ஓரமாக அமர்ந்திருந்த அனிதாவின் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்த அருண், தலையைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்த அவளது கைகளைத் தன் கைகளால் பற்றியவாறு “என்ன அனிதா? ஏன் அழுகிறீங்கள்? என்ன நடந்தது? என்னவா இருந்தாலும் சொல்லுங்கோ, நான் ஒண்டும் பிழையா நினைக்க மாட்டன்” என்றவனை நிமிர்ந்து பார்த்த அனிதாவுக்கு, அருணிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட வேண்டும் போல் தானிருந்தது. ஆனால் வார்த்தைகளை மீறி அழுகை பொத்துக்கொண்டு வந்தது. அவளது கண்ணீரைத் தனது கைகளால் மெல்லத் துடைத்து, அவளது தலையை வாஞ்சையுடன் தடவிக் கொடுத்தவாறு

அப்பா “முந்தநாள் army பிடிச்சுக்கொண்டு போன பெடியங்களை பூசாக்குக் கொண்டு போட்டாங்களாம். பாவம் தாங்களும் தங்கடை படிப்பும் எண்டிருந்த பிள்ளையளை, tuitionக்கெண்டு போன இடத்திலை பிடிச்சவங்கள், விசாரிச்சிட்டு விட்டிருவாங்கள் எண்டுதான் நினைச்சன்..... மம்..... பூசாக்குள்ளை போனா உயிரோடை திரும்பி வாறதெண்டது கஸ்டம்தான். சித்திரவதை செய்தே சாக்காட்டிப் போடுவாங்கள். ஏதோ கடவுள்தான் காப்பாத்த வேணும்” என்று அப்பா பெருமூச்சோடை சொன்னதைக் கேட்டு அப்பிடியே இடிஞ்சு போயிட்டன். அதுக்குப்பிறகு நடைப்பிணம் மாதிரித்தான் பள்ளிக்கூடமும் வீடும் எண்டிருந்தன்.

இப்பிடியே ரெண்டு மாதம் போனபிறகு ஒரு நாள். சுமதி சந்தோஷமா ஓடி வந்தாள். “அனிதா குமாறை விட்டிட்டாங்களாம். குமாரிண்டை அப்பா ஒரு மாதிரி, ஆக்களைப் பிடிச்சுக் காயையும் சிலவழிச்சுக் குமாறை வெளிலை எடுத்திட்டாராம். இனிமேல் குமார் இங்கை இருக்கிறது நல்லதில்லை எண்டதாலை ஒரு ஏஜென்ஸிக்குள்ளாலை ஜேர்மனிக்கு அனுப்பிட்டாராம்.”

குமார் பூசாவிலை இருந்து விடுபட்டது எனக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தாலும், அவர் அங்கிருந்தே ஜேர்மனிக்குப் போனது சரியான கவலையா இருந்திச்சு. அவர் எப்பிடியும் கடிதம் போடுவார் எண்ட நம்பிக்கை யோடை காத்துக் கொண்டிருந்தன். ரெண்டு கிழமைக்குப்பிறகு ஒருநாள் சுமதி கையிலை இருந்த புத்தகத்துக்குள்ளை இருந்து ஆரும் காணாதபடி ஒரு கடிதத்தைத் தந்தாள், குமாரிண்டை கடிதத்தைக் கண்டது குமாரையே கண்டது போலை இருந்திச்சு. அப்பா சரியான கண்டிப்பானவர், குமாருக்குக் கடிதம் எழுதுறதும், அவரிண்டை கடிதங்கள் எனக்கு வாறதும்கூடக் கஸ்டமான காரியம்தான். ஆனாலும் அப்பாண்டை கண்டிப்பையும் மீறிச் சுமதிண்டை உதவியோடை கடிதத் தொடர்பை வைச்சிருந்தம், ஆனா இருந்தாப்போலை அப்பா உங்களோடை எனக்கு கலியாணம் நிச்சயம் பண்ணிட்டார், எனக்கு என்ன செய்யிறதெண்டே தெரியேல்லை. இதைப்பற்றிக் குமாருக்கு எழுதிப்போட்டன். அம்மாக்கும் இதைப்பற்றிச் சொல்லி அப்பாக்குத் தெரியப்படுத்தினனான். ஆனா அப்பா “ஜேர்மனிலை அகதியாக்

கண்ட வேலையும் செய்துகொண்டிருக்கிற ஒருத்தனுக்கு என்டை மகளைக் குடுக்கேலாது, நல்ல உத்தியோகத்திலை இருக்கிற படிச்ச மாப்பிளையை விடேலாது” என்று தாம் தோமெண்டு குதிக்கத் துவங்கிட்டார், அம்மா வாலையும் ஒண்டும் செய்ய முடியேல்லை.

பாவம் குமார், என்டை கடிதம் கிடைச்ச உடனயே பறந்தோடி வந்திருக்கிறார். அங்கை அவருக்கு PR கூட இன்னும் கிடைக்கேல்லையாம். இப்பிடி இடையிலை இங்கை வந்தாத் திரும்பிப் போகவும் ஏலாதாம். ஆனாலும் என்னிலை வைச்சிருந்த அன்பாலை வேறை ஒண்டையும் பற்றி யோசிக்காமல் ஓடி வந்திருக்கிறார். கொழும்பிலை இருந்து இங்கை யாழ்ப்பாணத்துக்கு வர மூண்டு நாள் எடுத்திருக்கு. இடையிலை கிளிநொச்சியிலை ஆமிக்கும் பெடியங்களுக்கும் நடந்த சண்டையாலை அவர் வந்த பஸ் ரெண்டு நாள் இடையிலை நிண்டிட்டுது. நேற்றுத்தான் இங்கை வந்து சேர்ந்திருக்கிறார். உடனயே எங்கடை வீட்டை ஓடிவந்த அவரை வர வேற்றது வாசல்லை கட்டியிருந்த மாவிலை தோரணமும், மணவறையும்தான். அதையும் தாண்டி உள்ளை வந்த குமார் அப்பாவோடை கதைச்சுப் பார்த்தார். அப்பா கொஞ்சமும் இறங்கி வரேல்லை, பத்தாததுக்கு பந்தல் போட்டுக் கொண்டு நிண்ட சொந்தக்காரர் எல்லாருமாச்சேந்து அவரை அடிச்சுக் கலைச்சுப் போட்டினம். அப்பாண்டை காலிலை விழுந்து கதறி அழுது கெஞ்சிப் பார்த்தன். அவர் விட்டுக்குடுக்கேல்லை, “நாளைக்கு இந்தக் கலியாணம் நடக்காட்டி என்டை செத்தவீடுதான் நடக்கும்” என்று சொல்லீட்டு வெளிலை போயிட்டார்.

மேலே பேசமுடியாமல் கண்களைக் கைகளால் பொத்தியவாறு கேவினாள் அனிதா. அப்படியே அவளைத் தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்ட அருண், “உங்கடை வேதனை எனக்கு விளங்குது அனிதா, ஏனெண்டால் நானும் உங்களைப் போலை காதல்லை தோத்துப் போனவன்தான். ஆனா ஒரு வித்தியாசம், உங்களாலை வெளியா அழமுடியுது. என்னாலை அது முடியாது. நான் உள்ளுக்குள்ளை அழுது கொண்டிருக்கிறன் - ஆம்பிளை எண்டதாலை”. எதிர்பார்க்காத ஒன்றைக்கேட்ட ஆச்சரியத்துடன் அவனைப் பார்க்கிறாள் அனிதா. அவன் தொடர்கிறான்.

“சுருக்கமாகவே சொல்லிற்ன் அனிதா, சின்ன வயசிலை இருந்தே என்டை மச்சாளை - அப்பாண்டை அக்காண்டை மகள் வசந்தியைக் காதலிச்சனான், அவளும் என்னை நம்பி இருந்தாள். இதுக்கு எங்கடை வீட்டிலையோ, வசந்திண்டை வீட்டிலையோ எதிர்ப்பொண்டும் இருக்கேல்லை. சின்ன வயசிலை இருந்தே எங்களை ஒண்டாச்சேத்து எல்லாரும் பகிடி பண்ணினதால்தான் எங்களுக்குள்ளை காதல் வந்திச்சோ தெரியேல்லை. ஆனா இடையிலை அப்பாவுக்கும் மாமிக்கும் குடுக்கல் வாங்கல் பிரச்சனை எண்டு வந்ததாலை ரெண்டு குடும்பங்களுக்கும் இடையிலை பேச்சுவார்த்தை இல்லாமல் போச்சு. நான் படிச்ச முடிச்ச, நல்ல வேலையும் கிடைச்சபிறகு வசந்தியைக் கலியாணம் செய்யிறதபற்றி அப்பாவோடை கதைச்சனான். ஆனா அப்பா குடும்பச் சண்டை ஒரு பக்கம், உன்ரை உத்தியோகத்துக்கு அவையளாலை என்ன சீதனம் தர ஏலும்? உனக்குப் பின்னாலை ரெண்டு தங்கச்சிமார் கலியாணத்திக்கு நிக்கினம், அதை மறந்திட்டியே நல்ல கொழுத்த சீதனத்தோடை வந்திருக்கிற இந்தக் கலியாணத்தை வேண்டாம் எண்டா, நீ என்டை பிள்ளை எண்டதை மறந்திடு” எண்டு கண்டிப்பாகச் சொல்லீட்டார். இதுக்கு மேலை என்னாலை ஒண்டும் செய்ய முடியேல்லை, என்டை காதலைக் கடமை வெண்டிட்டுது. இங்கை பாதிக்கப்பட்டது நாங்கள் ரெண்டுபேர் மட்டுமில்லை அனிதா, எங்களோடை சேர்த்து இன்னும் இரண்டு பேர். மொத்தமா நாலு பேர். நாலு பேரிண்டை வாழ்க்கை இப்பிடி நாலு சவருக்குள்ளை அழுது அடங்கிற மாதிரி ஆகினது ஆரிண்டை குற்றம்.....? என்று ஒரு பெருமூச்சுடன் சொல்லி முடித்தவனை நிமிர்ந்து பார்த்த அனிதா, அவனது அணைப்பை இன்னும் இறுக்கமாக்கிக் கொண்டு அழுதாள் - இப்போது நாலு பேருக்காக அழுதாள். அவளுடைய கண்களிலிருந்து பெருகிய கண்ணீர் அவனது மார்பை நனைத்தது. தமது காதல் தோல்விகளைப் பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொண்டது, அந்த நேரத்துக்கு அவர்களுக்கு ஆறுதலைத்தந்ததுதான். ஆனால் அந்த ஆறுதல் அவர்களது மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்ட வடுவின் வலியை ஆற்றுமா? இல்லை..... மாற்றுமா.....?

(ஞானம்: ஆகஸ்ட் 2008)

□□□

நீண்டகாலமாய் இருள்!
பகலையும், இரவையும்
முடிய இருள்!!
சூரியனும், நிலவும்
தொலைத்த தேசமிகு.
வானமிருக்கிறதா?
மனிதன் இருக்கிறானா?
யார் நண்பன்?
யார் விரோதி?
எதுவுமே புரியாத இருள்!

மனதில் இருள்!
உறவால் இருள்!!
வாழ்க்கையால் இருள்!!!
ஒரு பரம்பரையினர்
பார்த்து சலிக்க இருள்!

சகோதரனை
சகோதரன் கொன்றான்.
மனிதனை மனிதன் தின்றான்.
பிரபஞ்சத்தின் மீது
கவிந்து கிடந்தது இருள்!

முடிய கதவுகள்
திறக்கப்படவில்லை.
கட்டுங்கள் திறக்கப்படும்
என்ற வார்த்தைகள்
பொய்த்துப் போயின.

மனிதனைத் தேடுவதற்கு
இங்கு வெளிச்சம் வேண்டும்!
நானாவா மனிதனே!
இருளினுள் சுவாசித்து
இருளினுள்ளே
மரணித்துப் போனான் என்பது
இவனது வரலாறாகும்.

(நன்றி: தூய்மை - 57)

எம். விபானீஸ்வரன்
(ஊங்கிணாநடு)

புவனன் (பிரான்ஸ்)

நண்பன் குறட்டை விட்டான். எழும்பி உதையவேணும்போல் இருந்தது. என்ன பிறவி இவன்? எப்படி இவனால் முடிகிறது? அல்லது என்னில்தான் தவறா? வாழ்க்கை என்பது இப்படித்தான். எல்லாவற்றையும் இவன்போல் விதி என்றுவிட்டு இருக்கவேண்டும். வீணாக நான் ஏன் அவஸ்தைப் பட்டுக்கொள்கிறேன். அவஸ்தைப்பட்டு மன உளைச்சலை உண்டாக்கிக் கொள்வதைத் தவிர வேறு எதைத்தான் என்னால் சாதிக்க முடிகிறது? சமத்துவமான உலகம், இன்பகரமான வாழ்வு என்பதெல்லாம் மனித மனங்கள் பற்றிய ஆழமான தேடல்களில் தவிடுபொடியாகி விடுகின்றன. ஆயினும் கனவு காண்பதற்குரிய எனது உரிமையையும் இழந்துவிட நான் தயாராக இல்லை.

சிறிது நேரத்திற்கு முன்னால் ஒரு சிறிய பெட்ஷீட் துண்டில் இடம் கேட்டதற்கு அந்தக் கத்துக்கத்தி சன்னதம் ஆடியவன் பார்! வாய் பொச்சடிக்க அப்பாவி மாதிரி சுருண்டு கொண்டு கிடக்கிறான். உண்மையில் அவனை நினைக்க எனக்குப் பொறாமையாகவே இருந்தது. இடம், சூழல், தன்னிலை பற்றியெல்லாம் கவலை கிடையாது. வீட்டிலிருப்பது போலவே இருக்கிறான். நிறைவான நித்திரை. நாளை நிம்மதியாக வேலைக்கும் போவான். எனக்கோ இந்த ஒரு நாள் நித்திரையே மூன்று நாட்களுக்கு வாட்டப்போகிறது. அந்த மூன்று நாட்கள் வேலை, முதலாளி பற்றிய நினைப்பு

- எரிச்சலில் இப்போதே மனம் குடைகிறது.

பெட்ஷீட்டும், சாரம் ஒன்றும் கொண்டு வருகிறேன். நீயும் எடுத்து வை என்று அவன் சொன்னபோது நான் பகிடியாகவே எடுத்திருந்தேன். இங்கு வந்தபோதுதான் எனக்கும் சங்கடமாக இருந்தது.

நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்துவிட்டோம். என்ன ஆச்சரியம்! அதற்கிடையிலும் இருபது பேர்களுக்கு மேல் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். குடும்பச் சலுகைப் படி சராசரி ஆளுக்கு இருவர் என்று பார்த்தாலும் நாற்பது இலக்கங்கள் கழித்துத் தான் எமக்கு!

சிவனே! இன்றுமா?

இல்லை. இதில், நஷனாலிற்றி எடுக்க வருபவர்கள், புதிதாக விசா எடுப்பவர்கள், பிரயாண ஆவணங்கள் எடுக்க வருபவர்கள் என்றுபோக, எம்மைப்போல் முகவரி மாற்ற வருபவர்கள் பத்துப் பேருக்குள்தான் இருக்கும்.... கட்டாயம் நம்பர் கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கை தந்தான் நண்பன்.

பாரிலின் வடமேற்கான அந்தச் சிறிய கிராமம் தினமும் எம்போன்ற நாதியற்ற வெளிநாட்டவர்களின் கண்ணாவிக்காட்சிகளைக் கண்டு இரசித்த வண்ணம்தான் இருந்தது. அந்த அலுவலகத்தின் தெருவோர அரைக் குந்து மதிலுக்கும் ஒன்றரை மீற்றர் அகலத்திற்கு, நீளமாக அடிக்கப்பட்ட கம்பிகளிற்கும் இடையே, வரிசையான வெளிநாட்டவர்களுடன்

நாங்களும் வரிசையானோம். ஒழுங்காகக் கத்தரிக்கப்பட்ட கடதாசி மட்டைகள் பலரின் படுக்கைகளாயின. சிலர் வீட்டிலிருந்து நல்ல நித்திரைப் பைகளும் கொணர்ந்து நிம்மதியாகத் தூங்கினர். முதலாவதாகப் படுத்திருந்தது ஒரு பதினெட்டு வயது ஆபிரிக்க இளைஞி என்பதை அதிகாலையில் தான் அவதானிக்க முடிந்தது. அந்தளவுக்கு போர்த்து மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தான்.

போய்ச்சேர்ந்து சிலநிமிட நேரங்களுக்கெல்லாம் நண்பன் நல்ல கலகலப்பாக இருந்தான். முதலாமிடத்தை யாரோ முகம் தெரியாத நண்பரும், இரண்டாமிடத்தை அயம்பத்தைந்து வயதுடைய இலங்கை வயோதிபரும் - இவர் நஷனாலிற்றி எடுப்பதற்கு வந்திருந்தவர் - மூன்றாமிடத்தை இரண்டு வியட்னாமிய இளைஞர்களும் தட்டிக்கொண்டனர் என பிரெஞ்சிலும் தமிழிலுமான நேர்முக வர்ணனையோடு, பாடிக்கொண்டிருந்தான். கொண்டுபோன பிஸ்கற்றும் கொக்கோகோலாவும் அரைமணி நேரத்தில் தீர்ந்துபோக, என்னுடன் சண்டையும் போட்டுக்கொண்டு தூங்கிவிட்டான்.

பிரான்ஸில் வதிவிட அனுமதி எடுப்பது, முகவரி மாற்றம் தொடர்பான பிரச்சினைகள் பற்றி ஏற்கனவே அறிந்திருக்கிறேன். குறிப்பாக வெளிநாட்டவர் மிகுதியாக வாழும் பகுதிகளில் நிலைமை மிக மோசம். ஒரு நாளுக்கு அயம்பது பேருக்குத்தான் அந்த இடங்களில் அனுமதி வழங்கப்படும். ஆகவே இலக்கம் எடுப்பதற்காக ஒவ்வொருவரும் முந்திக்கொண்டனர். இந்த முந்துதல், ஒன்பது மணிக்குத் திறக்கப்படும் அலுவலகத்திற்காக எட்டு மணி, ஏழு மணி.... அதிகாலை நாலு மணி..... நள்ளிரவு..... முதல்நாள் இரவு வரை வளர்ந்திருக்கிறது. கடும் குளிர், கொட்டும் மழை இவற்றிற்கிடையிலெல்லாம் கைக்குழந்தைகளுடனும் நாம் காத்துக்கிடக்க வேண்டியுள்ளது. சில வேளைகளில் இப்படிக்காத்திருந்தும் எமக்கு இலக்கம் கிடைக்காது. அல்லது பின்னால் வரும் பலவான்கள் எம்மைத் தள்ளிவிட்டு முன்னுக்கு நிற்பார்கள். இதை முறையிட மொழியும் தெரியாது, அல்லது யாருக்குத்தான் முறையிடுவது? இதற்குள் ஒரு நாளைக்குமேல் லீவு எடுக்க முடியாது. முதலாளிக்கே இந்தப்பிரச்சனையைச் சொல்லி

விளங்கப்படுத்த முடிவதில்லை..... இப்படி நண்பர்கள் சலித்துக்கொண்ட போதெல்லாம் வெறும் செய்திகளாகவே இருந்தன. இப்போது எங்கள் இரத்தமும் சதையும் படும் அவலங்கள் போல எதையும் அனுபவிக்கும் போதுதான் புரியும்.

பக்கத்தில் படுத்திருந்த ரூமேனிய நாட்டுக் கிழவன் சுருட்டுக் குடித்தான். மணம் சகிக்க முடியவில்லை. எழும்பிப் போவதென்றாலும் எப்படிப்போவது? சுருட்டுக் குடிப்பது அவனது சுதந்திரம்தான். ஆனால் என்னையல்லவா தொந்தரவு செய்கிறான். எனது அப்பா வயதொத்த அந்தக் கிழவனை எனது அப்பாபோல் கருதிச் சகித்துக் கொண்டேன். மணிக்கூட்டு முள் ஒருவாறு கஷ்டப்பட்டு அதிகாலை நாலுக்கு நகர்ந்திருந்தது. நண்பன் முழித்துக்கொண்டான். அவனுக்கு குற்ற உணர்வு போலும், பெட்ஷீட்டில் இடம் ஒதுக்கி எனக்குத் தந்தான். நான் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டேன். அவனும் எழுந்து எங்கேயோ தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தவன் திடீரெனக் கேட்டான்: மச்சான் அடுத்த முறை வரேக்க ஒரு “கார்ட்ஸ் பக்கற்” கொண்டு வருவமே? அடி கழுதை! நான் முறைத்த முறைப்பில் அவன் திரும்பவும் படுத்துக்கொண்டான்.

இது எனக்கு நாலாவது தடவை. பாரிஸில் பத்து வருட அனுபவத்தில் முகவரி மாற்றுவதில் இப்படிச் சிக்கல் இருக்குமென்று நான் கொஞ்சமும் நினைத்திருக்கவில்லை. பிரான்ஸில் முகவரி மாறி எட்டு நாட்களுக்குள் அருகிலுள்ள பொலிஸ் அலுவலகத்தில் எமது மாற்றம் பற்றி அறிவித்தல் வேண்டும். இது சாதாரண பொதுச்சட்டம். பின் அனுமதி அட்டை வழங்கும் உயர் அலுவலகத்தில் சென்று எமது அட்டையில் முகவரி மாற்றம் செய்தல் வேண்டும். இல்லாவிடில் இது மிகப் பெரும் குற்றமாகக் கருதப்படாவிட்டாலும் நடைமுறையில் பல சிக்கல்களைச் சந்திக்க வேண்டியும். குளிர் காலத்தில் வீடு மாறியதால், சரி இனியென்ன நானும் பாரிஸில் பழைய காய்தானே கோடை காலத்தில் முகவரியை மாற்றுவோம் என்றுவிட்டு முதன் முறையாக அலுவலகம் நாடினேன். இந்தப்பகுதி அலுவலகம் பற்றியும் ஏற்கனவே நண்பர்கள் சொல்லக்கேள்விப்பட்டும்

இதை

முறையிட மொழியும்

தெரியாது, அல்லது யாருக்குத்தான் முறையிடுவது? இதற்குள் ஒரு நாளைக்குமேல் லீவு எடுக்க முடியாது. முதலாளிக்கே இந்தப்பிரச்சனையைச் சொல்லி விளங்கப்படுத்த முடிவதில்லை..... இப்படி நண்பர்கள் சலித்துக்கொண்ட போதெல்லாம் வெறும் செய்திகளாகவே இருந்தன. இப்போது எங்கள் இரத்தமும் சதையும் பும் அவலங்கள் போல எதையும் அனுபவிக்கும் போதுதான் புரியும்.

காலை பத்து மணியளவில்தான் வந்து சேர்ந்தேன். அலுவலக வாசல் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. வாசலில் இரு பொலிசார் மட்டும். எனது மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. சும்மா கதையளக்கும் எம்மவர்களை நினைத்தும் என்னுள் கோபப்பட்டுக் கொண்டேன். உள்ளே நுழைந்ததும் ஒரு தமிழரைக் கண்டேன் வேறொருவரிடம் போவானேன்? அவரிடமே கேட்டேன். முகவரி மாற்றும் பகுதி எங்கே இருக்கிறது என.

“நம்பர் எடுத்திட்டீங்களா?” திரும்ப என்னைக் கேள்வி கேட்டவர். “இல்லை” என்ற எனது பதிலுக்குப் பார்த்த பார்வையால் புழுப்போல் நெளிந்தேன். தான் அதிகாலை மூன்று மணிக்கு வந்ததாகவும், மற்றும் சூழ்நிலைகளையும் விரிவாக விளங்கப்படுத்தி அடுத்தமுறை கொஞ்சம் நேரத்துக்கு வாங்கோ என்று புத்தி சொல்லியும் அனுப்பி வைத்தார். அசடு வழியத் திரும்பினேன். நிலம் தெரியத் தொடங்கியது. நண்பனின் குறட்டை பழையபடி உச்சத்தை எட்டியது. முன்னாலும் வேறு சிலர் போட்டிக்கு வாசித்துக் கொண்டிருந்தனர். எனக்கு எதிராக ஒரு தமிழ் நண்பர். அப்போதுதான் வந்தவர் புதினங்கள் அறிந்து கொண்டிருந்தார். சுவரோரம் சாய்ந்து முழங்காலில் கைகட்டி தலையைக் கவிழ்த்தும், நிமிர்த்தியும் பத்திரிகையாளர் ஒருவர்போல் அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு எரிச்சலோடு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். கம்பிக்கு வெளியால் அவரையும், உள்ளுக்கு எங்களையும் பார்க்க மிருக்கக்காட்சிச்சாலை ஒன்றும் நினைவுக்கு வந்து போனது.

முதற்தடவை தவறு என்னுடையதுதான் என்று விட்டு இரண்டாம் தடவை எட்டு மணிக்கே போய்ச் சேர்ந்து கொண்டேன். அப்போதும் இலக்கம் பெற்றுக்கொள்ள

முடியவில்லை. ஓ! அவனவன் சாமம் சாமமாக வந்து கிடக்க நான் இப்ப வந்து எப்படி? மீண்டும் தவறை எனதாக்கிக்கொண்டு மறுநாள் ஆறு மணிக்கே வந்து நின்றுகொண்டேன். அப்போதும் பலர் வந்து குவிந்துவிட்டார்கள். இருந்தும் பொறுமையோடு கால்குக்க காத்து நின்றேன்.

நேரம் ஒன்பது மணியாக இலக்கங்கள் கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள். பத்து நிமிடங்கள் போயிருக்காது. நஷனாலிற்றிக்கு விண்ணப்பிக்க வந்தவர்களுக்கு இலக்கங்கள் என ஒரு அதிகாரி உரத்துக் குரல் கொடுத்தான். அவர்களுக்கு இன்று மூன்று இலக்கங்கள் மட்டும் தானாம். சரி. நஷனாலிற்றி எடுப்பவர்கள் தானே பரவாயில்லை என்று திரும்புமுன் புதிதாக விசா எடுப்பவர்களுக்கும் இலக்கம் தீர்ந்தது என அறிவிப்பு. முழிசியபடி நிற்க, முகவரி மாற்றுவதற்காக வந்தவர்களின் இலக்கங்களும் தீர்ந்தன.

என் பொறுமை எல்லை கடந்தது. மனம் குமுறியது. முன்னால் நின்ற சில துணிந்தவர்கள் அதிகாரிகளுடன் தர்க்கப்பட்டார்கள். ஆவேசமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். அதிகாரிகளுக்குப் பழகிப்போன விஷயங்களாச்சே! அமைதியாக நின்றார்கள். இது மேலிடத்து உத்தரவு. இவ்வளவு இலக்கங்கள் மட்டும் தான் தரமுடியும் இப்படியொரு குரலும் இடையில் கேட்டது. கூட்டம் கலைய அலுவலர்களுக்குக் கிட்டப்போனேன். என்ன என்பது போல என்னை பார்த்தனர். இல்லை - நீங்கள் மேலிடத்து உத்தரவுப்படி செய்யுங்கள். பிரச்சினையில்லை. ஆனால் எங்களது கஷ்டங்களையும் தினமும் பார்க்கிறீர்கள், ஏதாவது ஒழுங்கு முறைப்படுத்தலாம்தானே? தயவுடன் ஆலோசனை வழங்கப்போனேன். அவர்கள் காது கொடுப்பதாக இல்லை. சரி,

ஒங்கொரு தொடக்கர்களிலும்
கிழி வீழ்க்கொழிவு.
வீணும் ஏழொன்று ஏனும் மெய்க்கொயில்,
வீழ்ச்சு கசகொயில்லை.

யதார்த்தக்கலை ! யுத்தே யோனத்தில்
சுய்க்கு
நகைக்க யுத்தத்தில்
கிழியுக்கள் தகைக்கொக,
கெத்தொக்கள் ஒங்கொன்று
என்
கூழிட்டுக்கொயை மய்யுயது.

குத்து → கசகொயை → உத்தியும்
சமய்யொரு குழிட்டு நகொயில்
கிழிவுகொரு
யதொளித்துக்து எத்தொயில் கை.

ஒரு ரீராக்கொன்தும்
என் உத்தியும் வருக்க
யதொளி குண்கொயில் கூட
கூழிட்டுக்கு துயார்.

என்கொயை யார்த்து
கிழிவுகொரு கூழிட்டுகொன்
சீரிருக்கொயில் சீரி

கிழியொது!
யதார்த்தக்கலை யுத்தே
ஒரு
சிகத்தி தொழிவொளி கை.

கிழிவுகொரு
கேவலி கணொசன்
(கிணியும் கூல்கொள்)

இவ்வளவு நேரம் காத்து நின்றிருக்கிறேன். இன்றுதான் இலக்கம் இல்லை. நாளை, அல்லது மறுநாள் அல்லது பிற்தொரு நாளுக்காவது இன்று இலக்கம் தாருங்களைன். கெஞ்சுவது போலக் கேட்டுப் பார்த்தேன். முடியாது என்றனர். கடிதம் மூலம் அப்பொயின்மன்ற எடுக்கலாமா? திரும்பவும் கேட்டேன். அதற்கும் இல்லை என்றனர். இவர்களுடன் பேசிப் பயனில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. பத்து வருடங்களாக பிரான்ஸில் எவ்வளவோ போராட்டங்களைத் தாண்டி இப்போது இப்படி ஒரு சிறிய பிரச்சினைக்கு இவ்வளவு தூரம் அவஸ்தைப்பட வேண்டியுள்ளதே? ஓம், நாங்கள் அழையா விருந்தாளிகளாக இருக்கலாம். ஆனால் சில இடங்களில் மனிதர்களாகவும் மதிக்கப்படவில்லையே என எண்ணும்போது..... இந்நிலை யாரை வாட்டுகின்றதோ இல்லையோ என்னை வாட்டத்தான் செய்தது. இப்போ பிரச்சினைக்கு என்ன வழி? நண்பர்கள் பலரின் ஆலோசனையை நாடினேன். அதிகாலையோ நள்ளிரவோ போய்க்காத்து நின்று முகவரி மாற்றுவது எனக்குக் கொஞ்சமும் உடன் பாடாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் ஏனாமாகச் சிரித்தார்கள். “நாங்கள் ஆறேழு வருஷமா இந்தப்பாடுபடுகிறம், நீர் ஒருக்கால் போய் நிற்கிறதுக்கு கஷ்டப்படுகிறீர்!”

“மனுஷியையும் பிள்ளையையும் முதலே கூட்டிப் போகத் தேவையில்லை. நீர் நம்பர் எடுத்த பிறகு ஒன்பது மணிபோல் வரச் சொல்லும்.” என்று மேலதிக ஆலோசனை ஒன்றையும் வழங்கினார்கள். எனக்கோ மனம் ஒப்பவில்லை. இந்த நாட்டில் இப்படி இருக்காது. இதற்கு ஏதாவது ஒரு ஒழுங்கு முறை இருக்கும். விபரம் தெரியாது கஷ்டப்படுகிறோம்.

எமது பகுதியில் இருக்கும் நகராட்சி மன்ற உதவிகள் ஆலோசனைகள் வழங்கும் அரச சமூக அலுவலகம் ஒன்றை நாடினேன். எதிர்பார்த்ததுபோல் சனங்கள் அதிகம் இல்லை. வரவேற்பு பரவாயில்லை. ஓரளவுக்கு இதமாகத்தான் இருந்தது.

“வணக்கம்.”

“வணக்கம் அமருங்கள்.”

“நான் ஓர் இலங்கைத் தமிழன். உங்கள் நாட்டில் அகதியாக இருக்கிறேன். எனது மனைவி குழந்தையோடு.”

“ஓம், நல்லது.”

“இப்போது நான் உங்கள் பகுதிக்கு வீடு மாறி வந்திருக்கிறேன்.”

“நல்லது.”

“எனக்கு உங்களிடம் ஒரு உதவி தேவைப்படுகிறது.”

உதவி என்றதும் ஏதோ பண உதவிதான் என்பது போல முகம் சுருங்க நான் அவசரப் பட்டுக் கொண்டேன்.

“இல்லை, உங்களிடம் ஒரு ஆலோசனை கேட்க வந்திருக்கிறேன்.”

முகம் மலர்ந்தது. “ஓம், தாராளமாகச் சொல்லுங்கள்”

என் நிலைமையை விபரித்தேன்.

“சரி, இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“நீங்கள் ஒன்றும் செய்யத் தேவையில்லை. எனக்கு முகவரி மாற்றுவதற்கு ஒரு அப்பொயிற்றென்ற எடுத்துத் தாருங்கள்!” தலை அசைந்தது. பதில் வரவில்லை. நீண்ட இடைவேளையின் பின் அது எங்களுடைய வேலை இல்லை எனப் பதில் வந்தது.

“இப்போது நான் என்ன செய்வது?”

“சற்று நேரத்துடனேயே போய் நிலுங்கள்!”

“என்ன! நள்ளிரவேயா?” உரத்தே கேட்டேன்.

எனது தொனி அதிகமாக, பயந்திருக்க வேண்டும். பதில் வரச் சங்கடப்பட்டது.

“சிறிது யோசித்துப் பாருங்கள். எங்கள் ஆறு மாதக் குழந்தையுடன் நள்ளிரவில் எப்படிப் போய் நிற்பது?”

தோள்களைக் குலுக்கி சைகையால் எதுவும் செய்ய முடியாது எனப் பதில் வந்தது. இந்தத் தோள் குலுக்கல் பல இடங்களில் எனக்குச் சினத்தையே தந்திருக்கிறது.

“என்ன இது? ஏன் இப்படி? வளர்ச்சி யடையாத எங்கள் நாடுகளிலேயே எவ்வளவோ ஒழுங்கு முறைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் பிரான்ஸில் இப்படி ஒரு நிலை!” உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் ஆவேசமாகவே கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கள்” என்றுவிட்டு உள்ளே சென்ற அலுவலர், எனது ஆவேசம் அடங்க வெளியே வந்து மீண்டும் கையை விரித்தார். வேறு வழியின்றித் திரும்பினேன்.

ஐந்தரை மணியாகியது. கியூவில் முன்னூறு பேர் வரையில் சேர்ந்து கொண்டனர். முன் வரிசையில் நின்றவர்கள் மத்தியில் பெரும் சிரிப்பலையொன்று எழுந்தது. இந்த நிலையிலுமா? வாழப் பிறந்தவர்கள்! சபித்துக் கொண்டேன். விஷயத்தைக் கேட்டபோது எனக்கும் அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அப்போதுதான் தெருவின் மறுபுறத்தால் வந்து சேர்ந்த இருபத்தைந்து வயது யுவதி “இதுதானா, கடைசித் தொங்கல்” என்று கேட்டுவிட்டு முன்னால் படுத்திருந்த ஆபிரிக்க இளைஞிக்கு முன்னால் போய் நிற்க, இவர்கள் பதிலேதும் சொல்லாமல் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். யுவதி மெதுவாக நகரத் தொடங்கிவிட்டாள்.

எனது நண்பனும் எழுந்து விட்டான். பொக்கற்றிற்குள் இருந்து சீப்பொன்றை எடுத்து அழகாகத் தலை சீவினான். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். “உனக்கும் வேணுமா?” என்றவாறு சீப்பை நீட்டினான். எரிச்சலைப் பதிலாக்கினேன். பழையபடி அவன் கலகலப்பானான்.

நேரம் எட்டே முக்கால் ஆகியது. எல்லோரும் பரப்பரப்பானார்கள். பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அதிகாரிகளின் பெரிய கார்கள் சில உள்ளே நுழைந்தன. இலக்கங்கள் கொடுக்கும் அலுவலர்களும் வாசலுக்கு வந்துவிட்டனர். கியூ நகரத் தொடங்கியது. ஐந்து நிமிடங்கள் போயிருக்காது. நஷனாலிற்றி இலக்கம் தீர்ந்தன என்ற அறிவிப்பு வந்தது. முன்னால் நின்ற நண்பன் பேயறைந்தவன் போல் என்னைப் பார்த்தான். நெஞ்சு படக் படக் என்றது. ஒன்பது மணியளவில் வந்து சேர்வதாகக் கூறிக்கொண்ட மனைவியையும், குழந்தையையும் இன்னும் காணவில்லை. எனது அந்தகார நிலை இன்னும் அதிகரித்தது. கால்கள் தளம்பின. மனம் அந்தரித்தது. கியூ நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. நாமும் நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தோம்.

(1996- பத்தாவது ஆண்டுச் சிறப்புமலர், இலண்டன்)

பொய்ஸான்ட்ஸ் மரணம்

'பொய்ஸான்ட்ஸ்'

உலகின் நரம்புகளை ஓர்கணம்

அதிர்ச்சி செய்ததுன் மரணம்!

முகபிழந்த மனிதர்கள் மத்தியிலிருந்த

என் உரோமங்கள் சிலிர்ப்புற்றன,

தோழ!

வாழ்க்கை என்பது கடவுளின் தீர்மானமாகக்

கொண்டவர் மத்தியில்

உன்னைப் போன்ற எண்ணம் கொண்ட

நாங்களும் இருந்தோம்.

'வாழ்க்கை என்பது மனிதனின் சிருஷ்டி'

என்றபடிக்கு

மிகச்சிலபேராய் ஓங்கிய குரலில்

நாங்கள் கத்தினோம்!

வாழ்வு இல்லை என்பதை

உணர்ந்து

இன்றைக் கெங்கள் மக்கள்

எழுந்து வருகிறார்.

- நா. சபைசலி

எங்களால் இயன்ற வழிகளில்

நாங்கள் மானிடர் என்பதை

உரத்துக் கத்துவோம்!

நியூயோர்க் நகரத்திய் பூங்காவில்

காதலி மார்பில் நுவலும் மனிதனும்

'வேறக்' நகர நீதவான்களும்

இன்னும் எஞ்சிய எல்லா மனிதரும்

எங்கள் உறுதி உணர்வர்.

அலையலையாய் மக்கள் எழுந்துவரும்

இன்றைய காலைப் பொழுதிலும்

பனி உறைகிறது

பொய்ஸான்ட்ஸ்

உந்தன் நிகைவில்

வாழ்வை மீட்பதன் வலிமை உணர்கிறேன்!

(நன்றி: இனிவரும் காலம் - செப். 86)

பொதுவுட்க
இலக்கியம் என்஁ரால்
காவத்தன் கண்ணாடி
என்று சொல்லுவர்கள்.
சிப்பிடிச் சொல்லக் கூடிய
சித்தனை அம்சங்களும்
இவரன் கதைகளில்
தென்வுறுத்திப்பட்டுள்ளன.
இவரன் சிபுகதைகள்
ஏடேடி எழுத டீவண்டும்
என்பதற்குடக
எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதை
வுடக டீவண்டில் இருந்து
டீரூக்க முடிசீது.
ஒலீவுவுரு கதைமும்
மதைடீவ சிபுடி டீவருவன்
சிபுடித்திப் பதந்து வீடும்
கதைகளாகும்.

புலம்பெயர் எழுத்தாளர் ஜீவகுமாரனின் சிறுகதைகள்

- 2008 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 2014 வரையான
ஞானத்தில் வெளியான 19 சிறுகதைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட
கதைகள் பற்றிய இரசனைக் குறிப்புகள் -

- இனா 2டிபுலம்பர்

ஞானமும் ஜீவகுமாரனும்:

எழுத்தாளர் தி.ஞானசேகரனை பிரதம ஆசிரியராகக்கொண்டு 'ஞானம்' சஞ்சிகை கொழும்பிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. 14 ஆண்டுகளைப் பூர்த்திசெய்து இருக்கின்ற நிலையில் அதன் தொடக்கம் முதல் இற்றைவரை 175 இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன.

'பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்!' எனும் மகுட வாசகத்தோடு 'வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப் பெருக்கும் கவிப்பெருக்கும் மேஷுமாயின், பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம் விழிபெற்றுப் பதவிகொள்வர்' என்ற பாரதியின் பாடலை மகுடப் பாடலாகக் கொண்டும் ஞானம் தனது இலக்கியப் பணியினைச் செய்து வருகின்றது.

மேலும் கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், குறுநாவல், பத்தி, இரசனைக் குறிப்பு, சமகால இலக்கிய நிகழ்வு, வாசகர் பேசுகிறார், நூல் அறிமுகம், நூல் விமர்சனம், பயண இலக்கியம் எனப் பல்கலை சார்ந்த இலக்கிய அம்சங்களைத் தாங்கி கலை இலக்கிய சஞ்சிகையாக வெளியாகிக் கொண்டிருக்கும் ஞானம் சஞ்சிகைக்குப் பல பரிமாணங்கள் உண்டு.

அந்தவகையில், இலங்கையில் வெளி வரும் சஞ்சிகைகளில் புலம்பெயர் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் அதிகமாக விரும்பி எழுதும் சஞ்சிகையாகவும் உலகெங்கும் பரந்து வாழும் தமிழர்களை இணையவழி சென்றடையும் ஈழத்துச் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையாகவும் ஞானம் மிளிர்கிறது என்றால் மிகையாகாது.

பரிபாதி பதிர்

நிலவுக்குப் பவந்து பரதேசம் வறன்ஹை
 ஶிபாவ(ந)சைக்குப் பவந்தே ஏதாவலதேசம் வந்தேய்.
 பற்தி ஏசல்பப் பவந்து பவதுறம் வந்தேய்.
 பாத வறன்ஹை பவதுறம் போளேய்.

ஏவறன்ஹை ஏசல்பப் பதுங்கி இருந்தேய்.
 உற்தே இருந்ததால் ஏச(ந)வ்லடி பட்டேய்.
 ஏச(ந)வ்லடிபட்டும் உற்திருக்க வரும்பாலம்
 துற்து ஏபந்து ஏவறன்ஹை வந்தேய்.

இருட்டுக்குப் பவந்து வந்த அறக்கோ
 திரவுப் பகலும் நவ்வாய்குந்து.
 ஏவறன்ஹை மறவுயும் துற்திரவுக்குந்து.
 துற்திரவு மறவுயும் உற்திரவுக்குந்து.

உற்திரவுக்குந்தால் தாடி...
 துற்திரவு ஏதாவன்ஹை...அற்து
 துவக்க வைத்து - பற்திரவு
 துற்திரவுக்குந்தாடி நவ்வை மறவுக்குந்து - அற
 திரவு வைத்து

அங்கு தரும்பயும் பரிபாதி பதிர்
 ஶிபாதுக்குப் ஏபர் ஏபந்து
 ஏபாடி துற்திரவுக் காவறன்ஹை.
 பற்திரவு துற்திரவுக் காவற்திரவு
 துற்திரவுக் போட்டு துற்திரவுக் காவற்திரவு.

உற்திரவுக் காவறை மட்டுமல்ல
 உற்திரவுக் காவறையும் காவற்திரவு.
 துவை மட்டுமா காவற்திரவு.
 காவறையும் காவறன்ஹை துற்திரவு
 போவதால் காவற்திரவு - துற்திரவு
 பகலுக்குப் பவந்து இருளுக்குற்திரவு
 துற்திரவு போவதால்.

(மறையாதி மறையாதி தொகுப்பிலிருந்து)

-ஈர். சௌபுத்தி

ஞானம் சஞ்சிகைக்கு அதிகமாக எழுதுபவர்களில் ஒருவராகவே டென்மார்க் வி.ஜீவகுமாரன் பார்க்கப்படுகின்றார். சிறுகதை, குறுநாவல். நாவல் ஆகிய துறைகளில் எழுதிவரும் இவர், புலம் பெயர் சார்ந்த சிறுகதைகள், கவிதைகள் என்பவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட்டு இலக்கியப் பணி செய்து வருகின்றார்.

2008ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பரில் வெளிவந்த ஞானம் 100 ஆவது 'ஈழத்து இலக்கியச் சிறப்பிதழில்' 'மெயில் லோஞ்ச்' எனும் சிறுகதையோடு ஞானம் சஞ்சிகை வாசகர்களுக்கு அறிமுகமாகிய டென்மார்க் வி.ஜீவகுமாரன் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை ஞானம் சஞ்சிகையில் தொடர்ந்து எழுதிவருகிறார்.

டென்மார்க் வி.ஜீவகுமாரன் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பு:

யாழ்ப்பாணம் சங்கானையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் என்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் இருந்து இன்றுவரை டென்மார்க்கில் வசித்து வருகின்றார். மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் பழைய மாணவரான இவர் என்பதுகளின் ஆரம்ப காலங்களில் உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு பௌதிகவியல் (இயற்பியல்) பாடம் கற்பிப்பதில் மிகத் தேர்ச்சியுள்ள ஒருவராகத் திகழ்ந்தார்.

ஆங்கில இலக்கியக் கல்வியிலும் தமிழ் புனைகதை இலக்கியத்திலும் ஈடுபாடு கொண்ட இவர் 1988 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் டென்மார்க் அரச நூலகத்தில் வெளிநாட்டவர்களுக்கான பிரிவில் தமிழ் பகுதியின் பொறுப்பாளராகவும் ஆலோசகராகவும் கடமையாற்றி வந்தார். தற்போது, டென்மார்க் நகரசபை ஒன்றில் புவியியல் சார்ந்த தொழில்நுட்பப் பிரிவின் பொறுப்பாளராக விளங்குகிறார்.

2008ஆம் ஆண்டில் 'யாவும் கற்பனை அல்ல' என்ற இவரது முதல் நூல் வெளியாகியது.

'மக்கள்.. மக்களால்... மக்களுக்காக...' என்ற நாவல் 2010 ஆம் ஆண்டுக்கான இலங்கை தமிழியல் விருதினைப் பெற்றிருக்கிறது. 'சங்கானைச் சண்டியன்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி 10 சிறுகதைகளும் 2 குறு நாவல்களும்

உள்ளடக்கிய நல்லதொரு தொகுப்பாக வெளி வந்திருந்தது. இது 2011ஆம் ஆண்டுக்கான சின்னப்பாரதி விருதினைப் பெற்று, இவரின் இலக்கிய ஆளுமையினை நிரூபித்திருந்தது.

டென்மார்க் இளைய சந்ததியினர் இணையச் சஞ்சிகைகளில் எழுதிய கவிதைகளைத் தொகுத்து 'மெல்லத் தமிழ் இனித் துளிர்க்கும்' எனும் தலைப்பில் 2008 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டிருந்தார்.

2011ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைபெற்ற சர்வதேச எழுத்தாளர் விழாவை ஓட்டி புலம்பெயர் வாழ்வின் எழுச்சிகளையும், அதன் நிதர்சனங்களையும் காட்டும் வகையில் 18 நாடுகளில் வாழும் 50 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'முகங்கள்' என்ற மிகப்பெரிய சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிட்டிருந்தார்.

இத்தகைய ஆளுமைகொண்ட டென்மார்க் வி.ஜீவகுமாரன் ஞானம் சஞ்சிகையில் 2008 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 2014 ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் வரை வந்த 19 சிறுகதைகளை இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்குத் தந்திருக்கிறார்.

ஞானத்தில் வெளிவந்த இவரின் சிறுகதைகள் - படிமுறையாக:

2008ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் ஞானம் 100ஆவது இதழில் (1) மெயில் லோஞ்ச். என்ற கதையும், 2008ஆம் ஆண்டு மார்சுபி மாத 103 ஆவது இதழில் (2) 'கழிப்பு என்ற ஒரு சிறுகதையும், 2009ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாத 107ஆவது இதழில் (3) 'கிராமத்து பெரிய வீட்டுக்காரி' என்ற சிறுகதையும், புரட்டாதி மாத 112 ஆவது இதழில் (4) 'அகாலமரணம்' என்ற சிறுகதையும், 2010ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாத 119ஆவது இதழில் (5) 'ரணம்' என்ற சிறுகதையும், புரட்டாதி மாத 124 ஆவது இதழில் (6) 'ஆடு புலி ஆட்டம்' என்று சிறுகதையும், 2011 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாத 134ஆவது மாத இதழில் (7) 'ஜெர்மனிய கரப்பான்கள்' என்ற சிறுகதையும், புரட்டாதி மாத 136 ஆவது இதழில் (8) 'அழுக்கு' என்ற சிறுகதையும், கார்த்திகை மாத 138ஆவது இதழில் (9) 'மாங்கல்யம் தந்துதானே!' என்ற சிறுகதையும், 2012ஆம் ஆண்டு தை மாத 140 ஆவது இதழில் (10) 'நானும் எனதும்' என்ற சிறுகதையும், ஆவணி மாத 147 ஆவது இதழில் (11) 'தாம்பத்தியம்' என்ற சிறுகதையும் 2013ஆம்

ஆண்டு தை மாத 152 ஆவது இதழில் (12) 'இது இவர்களின் கதை' என்ற சிறுகதையும் ஆனி மாத 157 ஆவது இதழில் (13) 3013 என்ற சிறுகதையும், ஆவணி மாத 159 ஆவது இதழில் (14) 'பிள்ளைபடிக்காரம்.. பணக்கார அகதிகளும்.. அண்ணாவாகிய நானும்.. என்ற சிறுகதையும், மார்சுபி மாத 163 ஆவது இதழில் (15) 'இடைவெளி' என்ற சிறுகதையும் 2014 ஆண்டு பங்குனி 166 ஆவது இதழில் (16) 'தேவதூதர்கள்' என்று ஒரு சிறுகதையும் 2014ஆம் ஆண்டு வைகாசி இதழில்(17) சுனாமி 2014 என்ற கதையும் 2014 புரட்டாதி மாத இதழில் (18) காக்க. காக்க என்ற சிறுகதையும் 2014 மார்சுபி இதழில்(19) வீடு என்ற சிறுகதையும் எல்லாமாக மொத்தம் 19 சிறுகதைகள் இற்றை வரை வெளிவந்திருந்தன.

இச்சிறுகதைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எட்டு சிறுகதைகள் பற்றியும் அக்கதைகளில் கரு, கையாளப்பட்ட மொழி, கதை சொல்லும் உத்தி என்பவை பற்றியும் இரசனைக் குறிப்புகளாக இங்கே தரப்படுகின்றன.

(1) கழிப்பு

கரு: எந்தத் தேசம் சென்றாலும் பெரும் பாலான யாழ்ப்பாணத்தவரின் அடிப்படை எண்ணங்கள் மாறுவதில்லை என்பதனைச் சொல்லும் கதை இது. அவர்கள் எங்கு சென்றாலும் அங்கெல்லாம் சாதிசார்ந்த குறுகிய மனத்தோடு உலாவருதலையும் அவர்களின் சுயாதீனமற்ற குறுகிய மனப்போக்கினையும் எடுத்தியம்பும் கதை.

கதைச் சுருக்கம்:

ஆனந்தி என்ற சங்காணைப் பெண் டென்மார்க்கில் வசித்துவரும் சுதன் என்பவனைக் கல்யாணம் செய்கிறாள். அவள் கல்யாணம் செய்து சில வாரங்களிலேயே சுதனோடு, சுதனின் நண்பனுடைய மகளின் சாமத்திய வீட்டுக்குப் போகிறாள். அங்கே கனடா பெரியம்மா என்கிற வஞ்சகமான பெண்ணைக் காண்கிறாள். ஆனந்தியைக் கண்ட கனடா பெரியம்மா ஆனந்தியோடு உரையாடுகிறாள். உரையாடலின் நடுவே ஆனந்தியைப் பார்த்து எந்த ஊர் என்று விசாரிக்கிறாள். ஆனந்தி பதில் சொன்ன போது, அந்த ஊரில் எந்த வட்டாரம்? என்று கேட்க, தான் வாழும் அந்த எட்டாம் வட்டாரத்தைச்

சொல்லுகிறாள். அப்படிச் சொன்னபோது கனடா பெரியம்மாவின் முகம் மாறிவிடுகிறது. இதை ஆனந்தியும் கவனிக்கிறாள். அந்த நேரம் கனடா பெரியம்மாவை ஆரோ வந்து கூட்டிக்கொண்டு போகிறார்கள். அங்கே நடைபெறுகின்ற அத்தனை விடயங்களையும் ஆனந்தி கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவை அவளுக்குப் புதுமையாகவே தெரிகின்றன. கனடா பெரியம்மாவின் ஆலோசனைக்கு ஏற்றாற் போல் ஆலாத்தி எடுக்கும் படலம் தொடர்கிறது. அதற்காக முன் வரிசையில் உள்ள பெண்கள் அழைக்கப்படுகின்றனர். அடுத்தது தான்தான் அழைக்கப்படுவாள் என்ற ஆர்வம் அவளுக்கு உற்சாகம் தருகிறது. ஆனாலும், அவளுக்கு அடுத்துள்ள பெண் அழைக்கப்பட இவள் ஏமாற்றத்தின் உச்சத்திற்குச் சென்று விடுகிறாள். சாதி காரணமாக தான் அழைக்கப்படவில்லை என்ற ஏமாற்ற வலியில் விம்மலுடன் தன்னை அடக்கிக் கொள்கிறாள்.

(2) கிராமத்து பெரிய வீட்டுக்காரி:

கரு: தாய் தந்தையரோடு வாழும் காலத்தில் பணக்காரியாக வாழ்கிறாள், மேகலா. அவள் கல்யாணம் செய்து வாழும் பின்னைய காலங்களில் மிகவும் ஏழ்மை நிலை அடைகிறாள். ஏழ்மை நிலையிலும் யாருக்கும் அடி பணியாதவளாகவும், கடமைப்படாதவளாகவும் வாழும் ஒரு புதுமைப்பெண்ணின் கதை இது.

கதைச்சுருக்கம்:

மேகலா என்ற பெண் பெரிய வீட்டில் வாழும் ஒரு பணக்காரியாக வாழ்கிறாள். அவளும் அவள் வகுப்புத் தோழனும் (இக்கதை சொல்லி) நாலாம் வகுப்பில் இருந்தே சினேகிதர்களாக பழகுகிறார்கள். பருவ வயதுவர சமூகத்திற்கு அஞ்சி தங்கள் நட்புகளைக் குறைத்து அளவாகப் பழகுகிறார்கள். இருந்தாலும், பாடசாலைகளில் அவர்களின் குறும்புக் கதைகளும் ஊடல்களும் இன்பத்தைக் கொடுக்கின்றன. இருவரும் காதல் வசப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் நிறையவே வருகின்றன. ஆனாலும் அதை அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் காட்டிக் கொள்ளவே இல்லை. நாட்டின் போர்ச்சுழல் காரணமாக அவன் டென்மார்க் நாட்டிற்குப் பயணமாகிறான். இங்கே மேகலாவுக்கும் ஒரு

வங்கி உத்தியோகத்தருக்கும் கல்யாணம் நடைபெறுகிறது. இதை அவன் தன் நண்பன் மனோகரன் மூலமாக அறிகிறான். இரண்டு வருடங்கள் கழித்து சாந்தி என்ற பெண்ணை அவன் கல்யாணம் செய்கிறான். இருவருக்கும் சுகி என்ற பெண் குழந்தை பிறக்கிறாள். ஒரு நாள் சாந்தி கார் விபத்தில் இறந்து போகிறாள். அதற்குப் பிறகு வாழ்க்கையை இழந்த ஒரு இக்கட்டான சூழலுக்குள் அவன் தவிக்கிறான். அப்படியான ஒரு பொழுதில்தான் ஊரில் இருந்து வந்த தன் தங்கையினது மகளின் சாமத்திய விழா வீடியோ பார்க்கிறான். அங்கே மேகலாவும் அவள் புருசனும் பிள்ளைகளும் நிற்கிறார்கள். மேகலா தன் அழகு குலைந்து மிகக் கேவலமான ஒரு தோற்றத்தில் காணப்படுகிறாள். அவள் புருசன் இன்னும் மெலிந்து ஆளொரு குடிகாரன் என்பதை நிரூபிப்பது போல தெரிகின்றான். இந்த நிலையில் மேகலாவின் வாழ்வு நிலை அறிந்து அவன் வேதனை கொள்கிறான். தன் ஊருக்கு மகளோடு வருகிறான். தன் உறவுகள் சுற்றம் சுகிதம் கதைத்து ஆசை தீர்த்தவன், இரண்டாம் நாள் மேகலா வீட்டுக்குச் செல்கிறான். அங்கே மேகலா மட்டும் நிற்கிறாள். மேகலாவோடு ஊரையாடிவிட்டுத் திரும்பும்போது அவளது கைகளில் தான் கொண்டு சென்ற ஒரு லட்சம் ரூபா பணத்தைக் கொடுக்க எத்தனிக்கிறான். அவள் அதை வாங்க மறுக்கிறாள். அவளையும் ஏசுகிறாள். ஏழ்மை நிலையிலும் தன்மானம் இழக்காத ஒரு பெண்ணின் கதை.

(3) அிகால மரணம்:

கரு: தம்பிமுத்து என்ற வயோதிபரின் பேர்த்தி ஒரு விடுதலைப் போராளி. இறுதி யுத்தத்தில் அவள் இறந்து போய்க்கிடக்கிறாள். அவளது உடல் நிர்வாணமாக்கப்பட்ட நிலையிலுள்ள படம், இலங்கைப் பத்திரிகை மற்றும் இணையத் தளங்களில் வருகின்றது. அந்தப் படத்தையும் செய்தியையும் அறிந்த பெரிய தோட்டக்கார தம்பிமுத்து மருந்து குடித்து இறந்து போகிறார்.

கதைச்சுருக்கம்:

இவனுக்கு (இக்கதை சொல்லிக்கு) பெரிய தோட்டக்கார தம்பிமுத்து என்கிற தாய் மாமன் இருந்தார். தம்பிமுத்துவின் மகள் சுகந்தியை இவனுக்குத் திருமணம் செய்ய நிச்சயித்து இருந்தார்கள். ஆனாலும்,

சுகந்தி தான் விரும்பியவனோடு ஓடிச்சென்று கல்யாணம் செய்கிறாள். இவன் டென்மார்க் வந்து விடுகிறான். தம்பிமுத்து தன் மகளைக் கைகழுவி விட்டுவிடுகிறார். சுகந்திக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தாள். அவள் படிப்பில் மிகக் கெட்டிக்காரியாக இருந்தாள். விளையாட்டுப் போட்டிகளில் மாகாண மட்டப் போட்டிகளிலும் வெற்றி பெற்று சாதனை செய்கிறாள். அவை பற்றி விபரங்கள் பத்திரிகைகளில் வருகின்றன. இந்தச் செய்திகளை வாசிக்கிறபோது தம்பிமுத்து மனதில் சந்தோஷம் அடைகிறார். தன் பேர்த்தியின் போட்டோவோடு வந்த சாதனைத் தகவல் அடங்கிய பத்திரிகையினை தான் படுத்துறங்கும் தலையணைக்கு அடியில் வைத்து பாதுகாக்கிறார். பேர்த்தியின் ஞாபகம் வரும்போதெல்லாம் அதை எடுத்துப் பார்ப்பார். இப்படிப் பாசமாக இருக்கும் ஒரு தருணத்தில்தான் பேர்த்திக்குச் சாமத்தியச் சடங்கு நடக்கிறது. டென்மார்க்கில் இருக்கிற இக்கதைசொல்லி தன் மாமனுக்கு ஆறுதல் கதைகள் பலவற்றையும் சொல்லுகிறான். அவற்றை கேட்ட பிறகு தன் பேர்த்தியின் சாமத்திய விழாவிற்குப் போகிறார். அதற்குப் பிறகு பேர்த்தி, தம்பிமுத்துவின் வீட்டுக்குச் சைக்கிளில் வந்து போகத் தொடங்கினாள். அவள் அங்கு வந்தால் அந்த வீடே புதியதொரு களைகட்டி ஆரவாரமாக இருக்கும். தம்பிமுத்துவும் மகிழ்ச்சியோடு காணப்படுவார். இப்படியான ஒரு பொழுதில் பேர்த்தி இயக்கத்திற்குப் போகிறாள். இறுதி யுத்தகளத்தில் அவள் இறந்து போய்க்கிடக்கிறாள். அவள் நிர்வாணமான நிலையிலேயே கிடந்தாள். இவை பற்றிய செய்திகள் பத்திரிகைகள் இணையத்தளங்களில் படங்களோடு வருகின்றன. இதைப் பார்த்த பெரிய தோட்டக்கார தம்பிமுத்து மருந்து குடித்து இறந்து போகிறார்.

(4) ரணம்:

கரு: உயிர் இனங்களை பலியிட்டு அதை உணவாகப் புசிப்பதையும் ஆனால் அந்த உயிரினங்கள் வலியால் வதைபட்டு இறப்பதையும் யாரும் நினைப்பதில்லை என்பதை ஆசிரியர் சொல்லுகிறார். உணவுக்காக உயிர் துடிக்கத் துடிக்க பலியிடப்படுகின்றன. அதை விடக் கொடூரமாக ஈழ இறுதி யுத்தத்தில்

தமிழ் இளைஞர்கள் பலியிடப்படுவதையும் சொல்லும் ஒரு கதை.

கதைச்சுருக்கம்:

கதை சொல்லுபவர் டென்மார்க்கில் வசித்து வருகிறார். அவர் மனைவி சைவ உணவு விரும்பி. இவர் மாமிச உணவு விரும்பி. இளமைக்காலங்களில் கோழி, ஆடு உரித்து கறியாக்கிச் சாப்பிட்டு ருசித்த கதைகளைச் சொல்லும் இவர் அவை பலியிடப்படும் போது அவை துடித்து இறந்ததை தான் ஒளித்திருந்து பார்த்த கதைகளையும் சொல்லுகிறார். தன் இரட்டைக் குழந்தைகளின் தொட்டிலாட்டு விழாவிற்காக இரண்டு ஆடுகளைப் பிடித்து அவற்றினை இறைச்சியாக்கிக் கொண்டு வருகிறார். அப்படி அவை இறைச்சிக்காக வெட்டப்படும்போது அவை அடைந்த வலிகளை உணர்ந்து அன்றிலிருந்து மாமிச உணவுகளை உண்பதைத் தவிர்க்கிறார். இந்த உயிர்கள் கொல்லப்பட்டு பலியிடப்படுவதைக் காட்டிலும் தன் நாட்டு தமிழ் இளைஞர்களும் யுவதிகளும் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை விபரிக்கும் ஒரு அவலமான கதை.

(5) ஆடு புலி ஆட்டம்:

கரு: தானும் ஒரு பெண் என்று உணராத ஒரு தாய் தன் மகன் காதலித்த பெண் வீட்டாரிடமிருந்து அளவுக்கு மிஞ்சிய சீதனத்திற்கு ஆசைப்பட்டுக் கேட்கிறாள். அப்படியான ஒரு தாய்க்கு மருமகளாக வந்த அந்த பெண் தன் மாமிக்குத் தகுந்த பாடம் கற்பிக்கின்றாள். அப்பாடம் சொல்லாமல் சொல்லிக் கொடுப்பது மட்டுமல்லாமல் அதனால் மாமனுக்கு விருப்பமான மருமகளாகவும் மாறுகிறாள். சீதனம் பற்றிச் சிந்திக்கவும் சிரிக்கவும் தூண்டும் ஒரு கதை இது.

கதைச்சுருக்கும்:

கணினி எஞ்சினியரான ஒரு ஆணும் மருத்துவரான ஒரு பெண்ணும் ஒருவருக் கொருவர் காதலிக்கிறார்கள். எஞ்சினியரின் அம்மா அளவுக்கு அதிகமாக சீதனத்துக்கு ஆசைப்படுகிறாள். தாயின் சொல்கேட்கும்

ஒரு மகனாகவே வாழும் எஞ்சினியர் தாய் கேட்பது தப்பென்று தெரிந்தும் அது பற்றி எதுவுமே பேசாமல் விட்டு விடுகிறான். இருந்தும் பெண் வீட்டார் அவர்கள் கேட்கும் அத்தனை சீதனத்துக்கும் சம்மதம் சொல்லி விடுகிறார்கள். கல்யாணம் நடந்து ஒரு மாதம் கழிந்த நிலையில் எஞ்சினியரின் அம்மா வழமை போல் மகனின் மாதாந்த வருமானத்தை தன்னிடமே தந்து விட வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கிறாள். மகனும் அவ்விதமே செய்கிறான். இதை மருமகளிடமும் எதிர்பார்க்கிறாள். மருமகளும் அதை அப்படியே செய்கிறாள். மாமியார் உள்ளம் குளிர்கிறாள். ஆனாலும் அது நீடிக்க அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. மருமளின் மாதாந்த சம்பளம் எவ்வளவு என்று அறிந்து விடும் ஆவலில் மாமியார் அதை அப்படியே மருமகளிடம் கேட்டு விடுகிறாள். மாமியார் கேட்ட அத்தனை சீதனங்களும் தருவதற்கு அவள் வங்கி ஒன்றிலே கடன் எடுத்திருந்தாள். அதற்காக மருமகளின் மாதாந்த சம்பளத்திலிருந்து அதன் முக்கால் வாசிக்கும் அதிகமான பணத்தையும் கடனுக் காக வங்கி அறவிட்டுக்கொள்கிறது. இதனால் மாமி ஏமாற்றமடைகிறாள். மாமியின் ஆசைகள் நிராசையாகிப் போகின்றன.

(6) ஜெர்மனியக் கர்ப்பான்கள்:

கரு: ஒரு குறியீட்டுக் கதை. கடைசி யுத்தத்தில் வன்னி மக்கள் பட்ட அவலங்களின் அத்தியாயங்களைச் சொல்லும் ஒரு கதை.

கதைச்சுருக்கம்:

ஜெர்மனிய கர்ப்பான்கள் டென்மார்க்கில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பல்கிப் பெருகிவிட்டன. அவை வாழ்வது அந்த நாட்டு மக்களுக்கு பல விதத்திலும் உபத்திரவம் தருவதாக எண்ணுகிறார்கள். அதனை அழிக்கப் பல வழிகளைக் கையாள்கிறார்கள். இரசாயன மருந்துகளையும் தெளிக்கிறார்கள். அவை துடி துடித்துச் சாகின்றன. ஒரு வீட்டு முதலாளி தன் வீட்டுக் கர்ப்பான்களை அழிக்க அந்த நாட்டுச் சுகாதார அமைச்சுக்கு அறிவிக்கிறார். அவர் நிறுவன ஊழியர்களை அனுப்பி மருந்து விசிறி அழிக்க முற்படுகிறார். பிறகொரு நாள் அவரே அழிக்கத் துணிகிறார். அவற்றில் பல அந்த இடத்திலேயே அழிகின்றன. மற்றவை எங்கே அடைக்கலம் கிடைக்கும் என்று தப்பி அங்கேயே அழிந்துபோகின்றன.

அதாவது வன்னியில் வாழும் மக்களும் போராளிகளும் அதிகமானோர் யாழ்ப்பாணத்தவரே. இவர்கள் அங்கே குறித்த பிரதேசத்திற்குள்ளே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவர்களை அழிக்க அரசாங்கத்திற்கு ஆசிய நாடுகள் சிலவும் அமெரிக்காவும் பல விதங்களிலும் உதவி செய்கின்றன. பொதுவாக ஆயுத உதவிகளே வழங்கப்படுகின்றன. அதிலும் இரசாயன ஆயுதங்கள் வழங்குகிறார்கள். சண்டையின் இடை நடுவில் அகப்பட்ட மக்கள் அல்லற்பட்டு ஓடுகிறார்கள். பலர் அந்த இடத்திலேயே மாய்கிறார்கள். இன்னும் பலர் தப்பி அதே இராணுவத்தின் இன்னொரு குழுவிடம் சிக்கி மரணிக்கும் சம்பவத்தோடு ஒப்பிடக்கூடிய குறியீட்டுக் கதை இது.

(7) சிழுக்கு:

கரு: நாட்டிலே பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு கல்வி, பொருளாதாரம், சுகாதாரம், அபிவிருத்தி என எத்தனை முன்னேற்றம் வந்திருந்தாலும் மேல் தட்டு வர்க்கம் என்று தங்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற மக்களின் மனநிலை இன்னும் மாறவில்லை என்பதைச் சொல்லும் ஒரு சாதியக் கதை ஆகும்.

கதைச்சுருக்கம்:

இக்கதை சொல்லி 30 ஆண்டுகளுக்கு முன் தான் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்து மக்களில் பலரும் மலையகப் பகுதியில் அரச வேலை பார்த்திருக்கிறார்கள் என்றும் கல்வி அறிவு குறைந்த அந்த மக்களின் அன்பு நிலையை உணர்ந்த யாழ்ப்பாணத்து அறிவாளிகள் அவர்களைத் தங்கள் சுயநலத்திற்காக அதிகமாக வேலை வாங்கிக் கொண்டார்கள் என்பதையும் சொல்ல வருகிறார். மேலும் பாலியல் ரீதியாக மலையகப் பெண்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்றும் அவர்கள் கர்ப்பமானவுடன் கைகழுவி விட்டு யாழ்ப்பாணத்திலே வசதியான இடத்தில் கல்யாணம் செய்து வசதியாக வாழ்கிறார்கள் என்பதையும் சொல்லுகிறார். வெளிநாட்டில் இருந்துவந்த இவன் தன் குடும்பத்தோடு தனது நண்பன் சிற்பேசன் வீட்டில் தங்குகிறான். அங்கே குளித்து சாப்பிட்டு ஊர்ப் புதினங்கள் கதைத்து முடித்துத் தூங்குகிறார்கள். அதிகாலை 5 மணி போல் எழுந்த இவன் தங்கள் உடுப்புகள் எல்லாம் தோய்த்து

கொடியிலே காயப் போடப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து அதிசயித்து நிற்கிறான். இடம் பெயர்ந்து வந்து அங்கே கொட்டிலில் வசித்து வருகிற ஆக்கள்தான் வந்து தோய்த்து தருவார்கள் என்றும் வீடு வாசல் கூட்டித் தருவார்கள் என்றும் தாங்கள் குடுக்கிற காசை வாங்கிக் கொண்டு போவார்கள் என்றும் சிற்சபேசனின் மனைவி சொல்லவும் தனது ஊர் எந்த மாற்றமும் இன்றி இருக்கிறது என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொள்கிறான்.

(8) மாங்கல்யம் தந்துதானே:

கரு: மாங்கல்யம் ஒரு பெண்ணின் கழுத்தில் கட்டும் பண்பாட்டு அம்சம் அர்த்தம் இழந்து விட்ட ஒரு சூழலை மனக்கண் வழியே படம் பிடித்துக் காட்டும் ஒரு கதை.

கதைச்சுருக்கம்:

நாட்டின் இனப்போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. கட்டாய ஆள் சேர்ப்பு நடந்து கொண்டிருந்த நேரம். 18 வயதைப் பூர்த்தி செய்த ஆண்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ தாய் தந்தையரின் கட்டாய வற்புறுத்தலுக்கு ஏற்றாற்போல் திருமணம் நடக்கிறது. யுத்தம் நடந்து முடிந்து இறுதியில் அப்பாவிப் பெண்கள் பலரும் ஏமாற்றப்படுகின்றனர். அதில் ஒருத்தியாக சுகுணா என்ற பெண்ணும் அடங்குகிறாள். அவளின் ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் 30 ஆண்டுகள் கழித்து ஊருக்கு வருகிறான். அவள் ஒரு கைக்குழந்தையோடு வந்து நிற்பதைப் பார்த்த அவன் கண் கலங்கி வேதனை உறுகிறான். ஆண்களைச் சுய நலமானவர்களாக மாற்றுபவர்கள் பெற்றோர் சிலரே என்பதைச் சொல்லும் கதை இது.

பொது அம்சம்:

எல்லாக் கதைகளும் தன்னுணர்வானவை. 'ஆடு புலி ஆட்டம்' என்ற ஒரு கதையைத் தவிர மற்றைய ஏழு கதைகளும் ஈழ தேசத்து போர் நிலைமையை வெவ்வேறு தளங்களில் எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. புலம் பெயர் தேசத்தில் இருந்தபோது தன் ஆரம்ப காலச் சம்பவங்களையும் கதைகளில் சேர்த்து அந்த நாள் ஞாபகங்களாக தன் சிறுகதைகளில் மீட்டுப் பார்த்துள்ளார் ஆசிரியர், கதைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட தமிழ் வார்த்தைகள்

ஒவ்வொன்றும் யதார்த்தமான இலகு சொற்கள். கதை சொல்லிக்கொண்டு போகும் ஒழுங்கு படிப்பவர்களுக்கு எந்தவித சலிப்பினையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

ஆனாலும் சில கதைகள், சொல்லப்படுகிற காலத்தில் இருந்து 30 ஆண்டுகளை முன் நோக்கி நகர்த்திச் சொல்லப்படுகிறபோது கால அளவு முன்னுக்குப் பின் முரணாய் நிற்பதையும் காணக் கூடியதாக இருந்ததை உணரலாம்.

உதாரணமாக 'அழுக்கு' என்ற கதையில் அப்பிடியொரு கால அளவு தவறுதலாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்று கிறது.

கதையின் இரண்டாம் பந்தியில் 'இந்த 30 வருடத்தினுள் எத்தனை எத்தனையோ எல்லாம் நடந்து முடிந்தாயிற்று' என்று சொல்லிவிட்டு இக்கதையின் 2 ஆம் காட்சிப்படுத்தலில் இறுதிப் பந்தியில் 'தொடர்ந்து 83 கலவரமும் வந்தது. மாமாவின் மரணச் செய்தியும் வந்தது' என்று சொல்லுகிறார். பிறகு, 3 ஆம் காட்சிப்படுத்தலில் முதலாம் பந்தியில் '87 அல்லது 88 என்று நினைக்கின்றேன்' என்று கதை சொல்லத் தொடங்கி அக்காலத்தில் விசுவமடுவில் பணியாற்றச் சென்ற கதையைச் சொல்லுகிறார். இந்தக் காலமுரண்களை மாற்றினால் இக்கதைகளில் எந்தவொரு பிறழ்வையும் யாரும் சொல்லிவிட முடியாது.

முடிவு:

பொதுவாக இலக்கியம் என்றால் காலத்தின் கண்ணாடி என்று சொல்வார்கள். அப்படிச் சொல்லக் கூடிய அத்தனை அம்சங்களும் இவரின் கதைகளில் தெளிவுறுத்தப்பட்டுள்ளன. இவரின் சிறுகதைகள் ஏதோ எழுத வேண்டும் என்பதற்காக எழுதப்படவில்லை என்பதை வாசக நிலையில் இருந்து நோக்க முடிகிறது. ஒவ்வொரு கதையும் மனதிலே ஆழ வேருன்றி அழுத்திப் பதிந்துவிடும் கதைகளாகும்.

டென்மார்க் விஜீவகுமாரின் கதைகள் வாசகர் நெஞ்சங்களில் சலிப்பினை ஏற்படுத்தாதவை. கடந்தகால ஞாபகங்களை மீட்டிப் பார்த்து ஒத்தம் கொடுப்பவை.

கவரிப்புடன் உலகிவகுதோம் !

காலிலே செரும்பும்ன்ற
கனதியாய் உடுப்பும்ன்ற
வேலியால் வந்தமுள்ளூ
வீரலிலே குத்திற்றோம்

நாமதைப் பார்த்திடாமல்
நடந்திடுவோமே அங்கு
வேர்வையால் நனைந்ததேகம்
வளையிடும் கள்ளந்தனை

உரவலாம் நடந்தேசெல்வோம்
உரமுடை தேகத்தோடு
நீர்நலை கண்டேவிடால்
நீச்சலே நீளும்நாளும்

பள்ளிக்கும் நடந்தே சென்றோம்
பலவிடம் நடந்தே நின்றோம்
நல்லை நடந்த தன்று
நாமலாம் நலமாய் நின்றோம்

கண்டதை உண்டு நின்றோம்
களிப்புடன் உலவி வந்தோம்
நண்பர்கள் ஒன்று சேர
நாளெலாம் மகிழ்ந்து நின்றோம்

மரத்தினில் ஏற நிற்போம்
வாய்க்காலில் குத்தி நிற்போம்
உரத்துமே கத்தி நிற்போம்
ஒன்றுக்கும் அஞ்சமாட்டோம்

எம். ஜெயராமசர்மா

அவுஸ்திரேலியா

வருத்தமே வந்தபாது
வந்தாலும் ஓடி நிற்கும்
தெருக்களின் புழுதியெல்லாம்
தனமும் எம் உடலிலேதான்

அழக்கடி முழுக்கனாலும்
அணுகிப் பாதைக்காய்ச்சல்
துடிப்புடன் ஓடிநாளும்
துள்ளினாம் இருந்தோமன்று

விருப்புடன் விருந்து உண்போம்
விட்டாலும் நல்லாய் உண்போம்
தெருக்களில் தீர்ந்து நிற்போம்
சீர்ப்புடன் வாழ்ந்தோம் நாளும்

ஊரனை விட்டு நாங்கள்
உதறியே வந்த பின்னர்
பேரனை மாற்றி நின்றோம்
பித்தமும் பிடித்து நின்றோம்

வேரனை விட்டதாலே
வீரியம் குறைந்தே போச்சு
ஆர்ப்பும் சொல்வோம் நாங்கள்
அக்காலம் வருமா என்று

ஊரிலே இருந்தபோது
உலகமே ஊராய் ஆச்சு
தேரிலே சாம் வந்தால்
தெருவெலாம் சொர்க்கம் ஆச்சு

உறவுகள் வந்து நிற்பர்
ஊரவர் உடனும் நிற்பர்
அருமையாய் இருந்த அந்த
பெருமைகள் வருமா இங்கு

துலாவிலே நீர் அறைந்தோம்
நலாவிலே உலகச் சென்றோம்
அலையிலே பொங்கல் உண்டோம்
ஏக்கமாய் இருக்கு தப்போ

வண்டலைப் பூட்டிக் கொண்டு
வயல் வளை எங்கும்போனோம்
உண்டும் உணவு எல்லாம்
உவப்புடன் இருந்த தப்போ

கோலாட்டம் கும்ம் என்று
குதூகலம் எங்கள் வாழ்வில்
நூல்கொண்டு பட்டம் விட்டு
ஜாலியாய் இருந்தோம் அப்போ

சைக்கிளில் ஓடி ஓடி
சந்தைய சுற்றி பார்ப்போம்
தெருக்களில் வருவோர் எல்லாம்
தகைத்துமே பார்த்து நிற்பர்

உவப்புடன் பார்ப்போம் நாளும்
உரிமையாய் சீர்த்து நிற்போம்
நனைத்துமே பார்த்து விட்டால்
நம்மத் வருமா மீண்டும் !

കേ. കേ. ഗണ

X X X X X

இலட்சுமணக் கோடுகளும் எல்லை தாண்டாத கலை இலக்கியங்களும்

- யசோதா பத்மநாதன் (அவுஸ்திரேலியா)

கையெழுத்துப் பிரதிகளும் அச்சியந்திர சாலைகளும் மையூறும் பேனாக்களும் தலைப் பாகை கட்டிய தமிழமாக கொலுவீற்றிருந்த இலக்கியக் காட்சிப்பொருளாய் வரலாற்றுப் பக்கங்களின் கடந்துபோனதொரு அத்தியாய மாய் ஆகிப்போயிற்று

கால ஒளியில் துலங்கும் ஒரு நட்சத்திரமாய் எதிர்காலத்தில் அது நின்று ஜொலிக்கக் கூடும்.

விரும்பியோ விரும்பாமலோ பூகோளம் அவற்றைக் கடந்து வெகுதூரம் வந்தாயிற்று. மாற்றங்கள் மாறாது நிகழ, டிஜிட்டல் என்றொரு மாய உலகம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு புதிய உலகப்பண்பாடு ஒன்று தனித்தனி வீடுகளுக்குள்ளும் குடியிருக்கும் சிறு சிறு அறைகளுக்குள்ளும் புகுந்துகொண்டு வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிமிடங்களையும் புத்துரு வாக்கி திருப்பித் தந்திருக்கிறது.

அது வீட்டில் இருந்து தொடங்கி, வீதியில் இறங்கி, வாகனங்களில் பயணித்து, அலுவலகத்தில் உட்புகுந்து, மீண்டும் வீதி வாகனம் வழி திரும்பி, வரவேற்பறையில் உட்கார்ந்து ரீ. வி. பார்த்து சமையல் அறையில் பதார்த்தங்கள் செய்து, உலகு பரந்த உறவுகளோடு உரையாடி உறங்கப்போகும்வரை ஒரு மனிதனை தன் அத்தனை செயல்பாடுகளுடாகவும் அவனைக் கட்டிப்போட்டு வைத்திருக்கிறது. இதனை முதலாம் இரண்டாம் மூன்றாம் உலக நாடுகள் என்று பார்த்தால் என்ன, வளர்ந்த நாடுகள் வளர்ந்துவரும் நாடுகள் என்று பார்த்தால் என்ன, செல்வந்த நாடுகள் வறிய நாடுகள் என்று வகை பிரித்துக் கொண்டாலென்ன? - இவை எல்லாவற்றிலும் அது வேறுபாடு எதுவும் காட்டாமல் புகுந்து கொண்டிவிட்டது.

உலகத்தில் 4000இற்கும் அதிகமான மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. அதில் எட்டே எட்டுத்தான் செம்மொழிகள் எனக் கொண்டாடுகிறோம். அதில் தமிழ் ஒன்று என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளுகிறோம். யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்!! என நாம் இந்தியா இலங்கை என்ற எல்லைகளுக்கப்பால் உலகம் முழுக்கப் பரந்து போனோம்.

அதற்குக் காரணம் என்னவாக இருப்பினும் கூட சுதேச அரசியலைச் சற்றே ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் சொல்லும் ஏக்கப் பாடல்களை இன்னும் ஒரு புறமாக வைத்துவிட்டுத் தமிழ் வாழும் உலகைப் பார்த்தால் அது போகவேண்டி இருப்பது வெகு தூரம்.

பொது உலகம் புது வெளியில் நாமோ இன்னும் பழைய இருட்டில் இலட்சுமணன் கீறிய பாதுகாப்பு வளையத்தைத் தாண்டாத சீதை போல மரபு வெளியில் இன்னும் பழம் பெருமை பேசியபடிக்கு.

'எல்லாம் நன்மைக்கே' என்பதன் தாற்பரியத்தை ஏந்தியவாறு செல்ல அது சொல்வது யார் காதிலும் கேட்பதாயில்லை. தமிழினுடைய தளம் இப்போது வேறு. தமிழ் இணையத்துக்குள் புகுந்து தசாப்தங்கள் தாண்டிவிட்டது. உலகத் தமிழர் என்று ஒரு புதிய அடையாளம் தமிழுக்கு வாய்த்திருக்கிறது. தாம் தாம் வாழும் நாடுகளின் பண்பாடுகள் வாழ்க்கை முறைகள் முன்னெப்போதும் இல்லாதவாறு தமிழுக்குள், வாழ்க்கை முறைக்குள் சுவறுகின்றன. புதிய எல்லைகளை, புதிய பார்வைகளை அவை தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்குத் தருகின்றன. எல்லைகளற்ற கல்வி வேலைவாய்ப்புகள் புதிய புதிய விதைகளை வாழ்க்கை முழுக்கத்

தூவிச் செல்கின்றன. கல்வியிலும் பொருளா தாரத்திலும் வேலைவாய்ப்பிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் அவை தம் வனப்பினை எழுதிச் செல்கின்றன.

கலை இலக்கியங்கள் இவற்றை ஆவணங்களாய் ஆபரணங்களாய் ஆக்கியதாய், தனக்குச் சூட்டிக்கொண்டதாய் தெரியவில்லை.

நம் சந்ததிக்கும் நாம் எதை விட்டுச் செல்லப் போகிறோம்? பண்பாட்டுத் தொடரோட்டத்தில் தடி இப்போது நம் கையில் தொன்மையில் அல்ல தொடர்ச்சியில் இருக்கிறது பண்பாட்டுக் கான கையளிப்பு என்பர் எனின் மாறிச் செல்லும் அதன் இயல்புகளை நாம் பதிந்து செல்லக் கூடாதா?

விடுபட்ட 'பேசாய் பொருள்கள்' என்னென்ன? ஏன் அவை விடுபட்டன? இக்கேள்விகள் புலம்பலின் ஒப்பாரியிலும் அரசியல் கூப்பாடுகளிலும் தொலைந்துபோய் விடக்கூடாது கலை இலக்கிய கர்த்தாக்கள் தம் வலியகரங்களை சற்றே இளக்கி புது வெள்ளம் பாய இடம் தரவேண்டும்.

முதலில் மனதால்.

ஒரு வருடம் ஒன்றில் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் எத்தனை அரங்கேற்றங்கள் நிகழ்கின்றன? எத்தனை கவிதைகள் புனையப் படுகின்றன?

எத்தனை எத்தனை இசை வல்லுனர்கள் பட்டம்பெற்று வெளியேறுகிறார்கள்?

வாசிக்கும் வல்லமையுடன் எத்தனை எத்தனை விதமான வாத்தியக் கருவிகளும் கலைஞர்களும் 'மௌனப்பொக்கிஷங்களாய்' கடலுக்குள் முத்தாய் புதையுண்டு போயிருக்கிறார்கள்?

இவர்களிடம் இருந்து ஏன் ஒரு புதிய படையல் 'சொந்தப் பார்வையில்' புத்திரு வாக்கம் பெறவில்லை? மரபு தாண்டாத கேள்விகளாய் - இவை இன்னும் ஏன் கர்ப்பப் பைக்குள்ளேயே படுத்தாங்குகின்றன? சமாதரி நிலை கொள்கின்றன?

ஏதோ ஒரு நூற்றாண்டில் பாடியதையே மீண்டும் மீண்டும் பாடி

ஏதோ ஒரு நூற்றாண்டில் ஆடிய பரத்தையே மீண்டும் மீண்டும் ஆடி

வாசித்துக் காட்டிய விற்பன்னங்களையே மீண்டும் மீண்டும் வாசித்து ...

பழம்பெருமையை மீண்டும் மீண்டும் மேடைகளில் முழங்கி

இன்னும் இன்னுமாய்....

புதிய களங்களும் புதிய உத்திகளும் புதிய வாய்ப்புகளும் நம் முன்னே சீண்டுவாரற்று விரிந்து கிடக்கின்றன.

கற்பனையும் செயலாக்க வல்லமையும் ஆர்வமும் புழுதிமண்டிக் கிடக்கிறது.

மரபுகளைப் பிடித்திழுத்து ஈழத்துக் கலைக்குழந்தைக்கு பலவந்தமாய் சூப்பி மாட்டி பாரதத்தாயின் சேலைத்தலைப்பை பிடித்தபடி பின்னுக்கு பின்னுக்கு நின்றதில் கழிந்து போயிற்று ஈழக் கலை இலக்கியத்தின் கடந்த காலங்கள்.

ஈழத்தமிழ் தீவிரங்களின் நிலைக்கான தனக்கான தனியான பார்வையும் பாதையும் கொண்டது. அது இப்போது புலம்பெயர்ந்தோரின் உலகமும் எண்ணிமமும் அதனோடு இணைகிறது. அமானுஷமான பண்பாட்டு அச்சுறுத்தலுக்கெதிரான கலை இலக்கிய கடமைகளும் அதற்குப் பிரத்தியேகமாக இருக்கின்றன.

குறும்படம் ஒன்றை அதன் அத்தனை தாற்பரியங்களோடும் கைத்தொலைபேசி ஒன்றினாலேயே உருவாக்கி விடலாம்!

சிறந்த கவிதை ஒன்றை உள்ளூர் கலைஞர்களின் கலைக் கருவிகளில் மெல்லிசைப்பாடலாய் கொஞ்சம் மினைக்கெட்டால் பாடி மகிழ்ந்து குறுந்தகட்டில் பொதித்து வைத்துவிடலாம்.

பொப்பிசையைத் துள்ளிசையை நினைத்துப் பார்ப்பீர்களாக!

வெளிச்சத்துக்கு வராத விடயங்களை இலக்கியமாக்க தேவை மொழியும் மனத்துணிச்சலும் நேர்மையும் கொஞ்சம் மனசும் மட்டும்தான்.

கனவுத் தொழிற்சாலைகளை பாரதம் உற்பத்தி செய்தால், மகிழ்ச்சி! ஆனால்

ஈழத்தாய் தன் இயல்பு மாறாது குறும்படங்களை உற்பத்தி செய்யபட்டும்.

பாரதத்து சினிமாப்பாடல்கள் வெகு அருமை. ஆனால் அதில் புதைந்துபோய் விடாமல் ஈழ மங்கை மெல்லிசைப்பாடல்களில் தன்னை வெளிப்படுத்தட்டும்.

இலங்கைத்தமிழையும் இந்தியத்தமிழையும் இலக்கிய தராசால் தரநிர்ணயம் செய்யபட்டும் புத்தகங்கள்.

நம் பாரம்பரிய கலை வடிவங்கள் எண்ணிமத்தை ஏற்றுக் கொண்டபடி புது விசை கொண்டெழட்டும்.

போர்க்கால இலக்கியம் போல் புலம்பெயர் இலக்கியங்களும் புதிய திசையை உலகுக்கு காட்டட்டும்.

மலையகத்தின் வெப்பியாரமும் இஸ்லாமியரின் வியாகூலமும் ஒரே தீரத்தோடு கருத்தில் எடுக்கப்பட்டும்.

நாம் பெரு அலைகளில் அடிபட்டுப் போய் விடக்கூடாது! நம் சுயத்தை நாம் மீட்டெடுக்க வேண்டும் அடையாளத்தை அழுத்தாமாய் பதிக்கவேண்டும்.

பிரசுரமாக்க, படைப்பினைப் பகிர்ந்து கொண்டு மகிழ, யூரியூப்பும் வலைப்பூக்களும் வலைத்தளங்களும் மின் சஞ்சிகைகளும் கூட இருக்கவே இருக்கின்றன.

டிஜிட்டல் உலகில் நாம் செய்யக்கூடியது என்ன என்ற கேள்வியை உங்கள் சிந்தனைகளும் ஆற்றலுக்கும் விட்டு விடுகிறேன்.

தேங்கிய குட்டையில் எத்தனை நாளைக்கு மீன் பிடித்த படியும்....

அரைத்த மாவையே மீண்டும் மீண்டும் அரைத்த படியும்....

வீண்பெருமையை மேடைகளில் பேசிய படிக்கும்....

இலட்சுமணன் கீறிய வட்டத்தைத் தாண்டி வெளியே வா சீதா!

வானுக்குக் கீழே ஒரு பெரும் பூகோளப் பரப்பு உனக்காகக் காத்திருக்கிறது.

வெறுவாள் குரல் கொண்டு

-டியூ மனோ
(கனடா)

இலைகள் உதிர்க்கும் பெரு யாங்களின்கீழ்
வெறிச்சோழக் கிடக்கின்றன தெருக்கள்.

உச்சி மோந்து
உயிர் உறைய அணைக்கிறது
குளிர்.

சுவர்கள் மோதி
சுரையில் எதிரொலித்து வீழும்
வெளவால் குஞ்சுகளின் குரலாய்
மணச்சுவர்களுக்குள் அடங்குகிறது
எனது குரல்.

பதுங்குமுழிக்குள் ஓடுங்கும் தீவிரத்துடன்
அலையாய்ந்து ஐய்கின்றன என் கண்கள்.

மேரன்யு கொண்டவர்களே
என் மேலான மிரியத்தின் மேரால்
சுறையங்கள் எனக்கான ஓடு யதிவை.

எனக்குச் சற்றும் பொருந்தாத
இந்தக் குளிர் நிலத்தில்
நான் என்னதான் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

நன்றி: mayoomano.blogspot.com

தொலையம் முகவர்கள்

யு.எஸ்.ஆர் ஜி.இரத்தினவேலன்

ஏறத்தாழ விழா முடிவுற்றுவிட்டது.

விழா ஏற்பாட்டுக்குழுத் தலைவர் நன்றி யுரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். இயல்பாக நகைச்சுவை ததும்பக் கதைகள் சொல்லும் அவர் மேடையில் வலு 'சீரியஸாக', தனது நன்றியுரையில் எவரையும் தவறவிட்டு விடக்கூடாது என்பதிலேயே குறியாக இருந்தார். மண்டபத்தை நிறைத்திருந்த சனங்கள் இன்னும் கலைய ஆரம்பிக்கவில்லை. எங்களுரில், இலங்கையிலாக இருந்தால் நன்றியுரை கேட்க நாலைந்து பேர்தான் இருந்திருப்பார்கள். அவர்களும் அனேகமாக மேடையில் வீற்றிருப்போருக்கு மிக வேண்டப்பட்டவர்களாகவோ அல்லது அவர்களது வாகனத்தில் வந்தவர்களாகவோ இருப்பார்கள். ஆனால் லண்டனில் இந்த நூல் வெளியீட்டு விழாவிற்கு வந்தவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கும்போதுகூட எனக்கு சற்று வியப்பாக இருந்தது. நூற்றி ஐம்பது பேருக்கு மேலாவது இருக்க மாட்டார்களா?

தனது உரையில் ஆங்கிலப் பதங்கள் ஊடுருவி விடக்கூடாது என்பதில் விழாக் குழுத்தலைவர் மிக்க அவதானம் பேணிவந்தார். எனது பெயரைக்கூட அழகுதமிழில் அவர் உச்சரித்தது என்னை அதிசயிக்க வைத்தது. எங்களுர் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பித்த பெரியதம்பி வாத்தியாருக்குப் பிறகு எனது பெயரை இத்தனை அழகாகத் தமிழில் உச்சரித்தது இவராகத்தான் இருக்க முடியும். இந்த விழாக்குழுவினர்கூட ஊரில் உள்ள ஆரம்பப்பாடசாலை ஒன்றின் பழைய

மாணவர் சங்க லண்டன் கிளையினரே! தாயகப் பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்காக இப்பேர்ப்பட்ட விழாக்கள் மூலம் நிதி திரட்டி உதவி இன்று சர்வதேசப் புகழடைந்துள்ளார்.

உலகளாவிய ரீதியில் நடாத்திய சிறு கதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற கதைகளைத் தொகுத்து இன்று நூலாக வெளியிடுகிறார்கள். எழுத்தாளன் என்ற ரீதியில் இந்நிகழ்விற்குச் சிறப்பு அதிதியாக இவர்களால் அழைக்கப்பட்டு லண்டன் வந்துள்ளேன்.

இங்கு வருவதற்கு விசா எடுப்பதற்கு

முயற்சித்தபோது, இவர்களின் அனுசரணைக் கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டு, 'பத்து சதம்வீதம்தான் சாத்தியம் எதற்கும் போய் முயற்சித்துப் பார்!' என்றுதான் அனேகமாக எல்லோரும் சொன்னார்கள். ரவல் ஏஜன்சியில் பணிபுரியும் பள்ளி நண்பன் ஒருவன் மூலம் விசா விண்ணப்பப் பத்திரங்களை நிரப்பிக்கொண்டு ஒரு துணிச்சலுடன் தான் விசா எடுப்பதற்கென்று புறப்பட்டேன். விண்ணப்பத்தை ஏற்கும் அதிகாரிகளுக்கு விண்ணப்பதாரிகளுடன் சீரியலாக இருக்குமாறு திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பார்கள் போலும். கடுகடுப்பாகவே அந்த அதிகாரி முகத்தை வைத்திருந்தார்.

விசா விண்ணப்பப்பத்திரத்தையும் அனுசரணைக் கடிதத்தையும் பல்விவமாகச் சமர்ப்பித்தேன். அவற்றினை வாசித்துப் பார்த்துவிட்டு அதிகாரி ஒருதடவை என்னை உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை பார்த்தார். சிறப்பு அதிதியாக அழைக்கப்பட உனக்கென்ன தகுதியிருக்கு? என்பது போலிருந்தது அந்தப் பார்வை. கையோடு கொண்டு சென்ற நான் எழுதிய ஏழெட்டுப் புத்தகங்களையும் எடுத்து மேசையில் அடுக்கினேன். புத்தகங்களை ஒவ்வொன்றாக அட்டைப் படத்திலிருந்து பின் அட்டைவரை பனாட்டுத் தட்டைப்போல் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தார். புத்தகங்களின் தலைப்புக்களோ அதிலுள்ள விடயதானங்களோ அவருக்கு விளங்கியிருக்க நியாயமில்லைத்தான். பின் அட்டைகளில் எனது புகைப்படங்கள் இருந்தது நல்லதாகிப்போய் விட்டது. அப்படங்களைப் பார்த்ததும் அவரது கடுகடுப்பில் கணிசமான வீதம் குறைந்திருந்தது.

அதன் பின்னர் லண்டனில் யார்யாரைத் தெரியும் என்று கேட்டார். அனுசரணை வழங்கியவர்களைத்தவிர வேறொரு குருவியையும் தெரியாது என்று கற்பூரத்தில் அடித்துச் சத்தியம் பண்ணாத குறையாக பயபக்தியுடன் சொன்னேன். அனேகமாக அந்தப் பதில்தான் சாதகமாக அமைந்திருக்க வேண்டும். இரண்டு கிழமைக்குள் விசா கையில் கிடைத்துவிட்டது.

கையில் லண்டன் விசா குத்திய பாஸ்போட்டுடன் டுப்ளின்கேசன் வீதியிலிருந்து காலி வீதிவரை நடந்தபோது எனக்குக்

காற்றில் மிதந்து செல்வதுபோல் இருந்தது. சந்திர மண்டலத்தில் முதன் முதலில் காலடி பதித்த ஆம்ஸ்ரோங்கூட அங்கு மிதந்து திரிந்ததாக சின்னவயதில் எங்கோ வாசித்தபோது சந்தோச மிகுதியால்தான் அவர் மிதந்திருப்பார் என பலநாட்களாக நான் எண்ணிக் கொண்டது ஏனோ அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தது. எனது பதினெட்டு வயதில் முதலாவது கதை பத்திரிகையில் வெளிவந்தபோதும் இப்படித்தான் ஒரு தடவை ஆம்ஸ்ரோங்காக மாறியிருந்தேன்.

ஒருவாரகால பயண ஆயத்தங்களின் பின்னர் ஒரு வழியாக விமானமேறி லண்டனை வந்தடைந்துவிட்டேன். கீத்றோ விமான நிலையத்தில் குடிவரவு அதிகாரியிடம் பாஸ்போட்டை நீட்டியபோது அடுத்த தத்து காத்திருந்தது. இங்கும் அதிகாரியாக ஒரு நரசிம்மராவ்தான் இருந்தார். அவர் சிரித்து பத்துப் பதினைந்து வருடங்களாகியிருக்கும் போல் தோன்றியது. லண்டனுக்கு எதற்கு வந்ததாகவும் எங்கு தங்கியிருக்கப் போவதாகவும் அவர் வினவியதை கஷ்டப்பட்டு விளங்கிக் கொண்டேன். லண்டனுக்கு என்ன புண்ணாக்கு வாங்கவோ வந்திருப்பேன்? முக்கு முட்ட வந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு கைப்பைக்குள் தயாராக வைத்திருந்த அனுசரணைக் கடிதத்தின் நகல் பிரதியை நீட்டினேன். மளமளவென்று வாசித்து விட்டு என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். கோட்கூட்டுடன் சுமாராகத் தான் நின்றிருந்தாலும் என்னையே அறியாது எனக்குள் ஒரு பதட்டம் தொற்றிக் கொண்டது. இதயம் வேறு படக் படக் என்று தன் வேலையைக் காட்ட ஆரம்பித்தது. எவ்வளவு காலம் தங்கியிருக்கப் போகிறீர்கள்? என்று கேட்டார். "ஜஸ்ட் ரூ வீக்ஸ்" என்றவாறே றிட்டேன் ரிக்கெட்டை சமர்ப்பித்தேன். "ஓ.கே" என்று கூறியவாறே பாஸ்போட்டில் திகதியை குத்தி பொத்தென்று என்முன் போட்டுவிட்டு "நெக்ஸ்ட் பிளீஸ்" என்ற போதுதான் எனக்கு இதயம் 'நோமலாக' அடிக்க ஆரம்பித்தது.

குகைபோல் நீண்டுசென்ற 'எக்ஸிட்' வழியே புகுந்து வெளியே வந்தபோது எனது பெயரை கடதாசி மட்டையில் எழுதித் தாங்கியவாறே அனுசரணையாளர்கள் காத்து நின்றார்கள். தொலைபேசியில் கதைத்துப் பழகியவர்களை முதன் முதலாக நேரில் சந்தித்தேன். கந்தசஷ்டி

விரதம் இருந்து விட்டு வந்ததைப் போன்ற தோற்றங் கொண்ட என்னை தூரத்தில் வரும் போதே தான் ஊகித்துக் கொண்டதாக, தொலைபேசியில் என்னுடன் “அண்ணா, அண்ணா” எனக் கதைக்கும் அந்த இளைஞன் கரன் சொன்னான். நான் எதிர்பார்த்ததை விட இன்னும் இளமையுடன் காட்சியளித்த கரன் கூடவே நின்று, என்னைப்போல் நடுத்தர வயதுக் கனவானைக் காட்டி “இவர்தான் எங்கடை சங்கத் தலைவர் மிஸ்டர் நாதன் என்னுடைய அங்கிள்” என்றான். “ஆனால் ஒரு தூர் அதிஷ்டம் பாருங்கோ. எனக்கு மகள் ஒருதரும் இல்லை. ஒரு மகன் மட்டும் தான்” என்றார் மிஸ்டர் நாதன். மூவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம்.

இப்போது சபையிலும் சிரிப்பொலி கேட்கிறது. அதே சங்கத் தலைவர் மிஸ்டர் நாதன்தான் தனது உரையின் இறுதியில் ஏதோ நகைச்சுவையாகச் சொல்லியிருப்பார் போலும்.

“அடுத்த வருட எமது நிகழ்வில் மீண்டும் சந்திப்போம். அதுவரை உங்கள் அனைவரிடமிருந்தும் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன். நன்றி வணக்கம்!” என்றவாறே அவர் என்னருகே வந்தமர “இத்துடன், அழைப்பிதழில் குறிப்பிட்டபடியே சரியாக எழுமணிக்கு இந்நிகழ்வினை நிறைவு செய்து கொள்கின்றோம்” என விழாவிற் கு தலைமை வகித்த ‘அறிஞர்’ கூறிய பின்னர்தான் சனங்கள் கலையத் தொடங்கினார்கள்.

மேடையில் இருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தபோது சபை முன் வீற்றிருந்த சிலர் என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். புலம்பெயர்ந்து இங்கு வந்த நம்நாட்டு எழுத்தாளர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், நான் முன்னர் பணிபுரிந்த நிறுவனத்து நண்பர்கள், கல்லூரியில் என்னுடன் படித்தவர்கள், எங்களு ரவர்கள் எனப் பலரகத்தினராய் அவர்கள் இருந்தார்கள். “உங்கடை பேட்டி தீபம் தொலைக்காட்சியிலை நேற்றுப் பார்த்தம். அப்பதான் தெரிஞ்சது நீங்கள் இங்கை வந்திருக்கிற சங்கதி” என்று கையைக் குலுக் கியவாறே நாட்டு நிலவரங்கள், இலக்கியப் புதினங்கள் என பத்தையும் பலதையும் கதைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அப்போதுதான் சற்றுத் தூரத்தில் ஒருநடுத்தர

வயதுத் தம்பதியினர் என்னை எதிர்பார்த்தபடி நிற்பது தெரிந்தது. என் உறவினர்களாகவோ அல்லது நண்பர்களாகவோ அவர்களை இனங்காணமுடியாதிருந்தது. அதிலும் அசப் பிலே பார்த்தால் அந்தநாள் நவரச நடிக்கர் முத்துராமனைப்போல் காட்சியளித்த அந்த கனவானை இதற்கு முன்னர் ஒருபோதும் நான் சந்தித்திருக்கவில்லை. ஆனால் தமிழ் கலாசாரத்தையே மொத்தமாகக் குத்தகைக் கெடுத்தாற் போல் காட்சி தந்த அந்தப் பெண்மணியை, அவளின் அந்தக் கண்களை எங்கோ, எப்போதோ அருகில் வைத் துப் பார்த்ததைப் போன்ற ஒரு பிரமை. நண்பர்களிடம் “எக்சியூஸ் மீ” கேட்டவாறே அத்தம்பதியினரை நோக்கிச் செல்கிறேன். அவர்களும் என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

முதலில் அந்தப் பெண்மணிதான் கதைக்க ஆரம்பித்தாள்.

“என்ன ஆரெண்டு இன்னும் கண்டு பிடிக்கேல்லைப் போலை கிடக்கு?”

எனக்கோ தர்மசங்கடமாகி விட்டது. கொழும்பில் சில கல்யாண வைபவங்களில் இப்படித்தான் சில்லெடுப்புடன் வருவதுண்டு. ஒரு தடவை ஒன்றுவிட்ட தங்கையிடமே குறிப்பெடுக்க முடியாது வசமாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டதும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. லண்டனில் அப்படியான உறவுமுறையில் அக்கா, தங்கைகள் எவருமே எனக்கில்லையே? அவர்களைத் தெரிந்த மாதிரி நடித்து பின்னர் தெரிந்து கொள்வதா..... அல்லது யாரென்று இன்னமும் அடையாளங் காணமுடியவில்லை என்று சரணாகதியடைவதா?

“சந்திச்சக் கனகாலம் தானே... நேற்று தீபத்திலை பார்த்ததாலை உங்களை எனக்குத் தெரியுது. உரிமையோடை கதைக்க முடியுது. ஆனால் இருபத்தைஞ்சு வருசத்துக்குப் பிறகு சந்திக்கைக்குள்ளை திடீரென்று கண்டு பிடிக்கேலாது தானே.....”

இந்த நாடே ஒரு வியப்பு... அதற்குள் இப்படியும் இன்னொரு வியப்பா? எனக்கோ தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது.

“நான் பரமேஸ். இவர் என்னோட கணவர் பரந்தாமன்”

“ஓ! பரமேஸ்” என உச்சஸ்தாயியில் சொல்ல வந்தாலும் பக்கத்தில் பரந்தாமன்

“அங்கு தமிழனைப் புண்டோடு அடித்தாலும் அவன் புதுப்புதுப் பயிர்களாகத் தளிர்ந்து முளைத்துக் கொண்டேயிருப்பான். ஆனால் இங்கு முளைக்கும் பயிர்கள் எல்லாமே தமிழனின் அடையாளங்களைத் தொலைத்து நிற்கின்றனவே...?”

நின்றதால் அடக்கியே வாசித்தேன். “பரமேஸ்... எவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு? நீங்கள் யூ.எஸ். ஏயிலை எண்டெல்லா கேள்விப்பட்டனாள்.”

“கலியாணம் முடிச்ச கையோட, ஆரம்பத் திலை ஒரு ஐந்து வருஷம் அங்கையிருந்தம். இப்ப இங்க லண்டனிலை செற்றில்லடவுனாகி பதினெட்டு வருஷங்களாகுது”

பேதையாய், பெதும்பையாய் பள்ளி நாட்களில் என்னுடன் பழகிய பரமேசை இத்தனை நீண்டகால இடைவெளியின்பின் ஒரு பேரிளம் பெண்ணாய் இந்த அந்நிய மண்ணில் அதுவும் இப்படியான ஒரு இலக்கிய நிகழ்வில் வைத்துச் சந்திப்பேனென்று ஒரு கணமேனும் நான் எண்ணியிருந்ததில்லை!

“எங்களுநர் பள்ளிக் கூடத்தில் அரிவரியி லிருந்து ஏழாம் வகுப்பு வரை எழு வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக என்னுடன் படித்து வந்தவள்தான் இந்தப் பரமேஸ். வகுப்பில் முன்வாங்கில் இருப்பது மட்டுமல்லாது எப்பொழுதும் அவள் முதலாம் பிள்ளையாக வந்ததாகவே எனக்கு ஞாபகம். ஆறாம் வகுப்பிலாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஒரு தடவை பரமேசைவிட நான் கூடுதலாகப் புள்ளிகள் பெற்று முன்னணியில் திகழ்ந்தேன். மூத்ததம்பி வாத்தியார் கூட “இந்தத் தடவை பரமேஸ் அவுட் போலை கிடக்கு” என்று சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் பாழாய்ப்போன சங்கீத பாடத்தின் புள்ளிகள் வந்து நிலைமையைத் தலைகீழாக்கியது. சங்கீத பாடத்திற்கு என்னை விட பரமேசுக்கு முப்பது புள்ளிகள் கூட இருந்ததில் இரண்டு புள்ளிகள் வித்தியாசத்தில் அவள் முதலாம் பிள்ளையானாள்.

அப்படியாக... படிப்பில் என்றுமே என்னால் வெல்லப்படாத, என் பால்ய சிநேகிதி இத்தனை ஆண்டுகள் கடந்த நிலையிலும்... பவித்திரமான அந்த அன்பினைப் பேணிக் கொண்டு.....!

“நேற்று ரெலிவிஷனிலை உங்கடை பேட்டி போகக்குள்ளை உண்மையிலை

பெருமையாக இருந்தது. என்னோடை ஏழெட்டு வருஷங்கள் ஒன்றாகப் படித்த, பழகின ஒருதற்றை பேட்டி.. எனக்கு முதன் முதலா கொஞ்சம் வித்தியாசமாக இருந்தது. எங்கடை பள்ளிக்கூடத்தைப் பற்றி நீ சொல்லேக்குள்ளை கொஞ்ச நேரம் அந்தக்காலத்துக்கே போய்வர முடிஞ்சது. அந்தப் பள்ளிக்கூடம், பெரிய தம்பி வாத்தியார், மூத்ததம்பி வாத்தியார், நாகபூசணி ரீச்சர், ஆறுமுகப்பா கடை... ஓ என்ன அற்புதமான வாழ்க்கை அது? அதை றெக்கோட் பண்ணி வைச்ச இவருக்கும், இரண்டு டோட்டேசுக்கும்... எல்லாரும் வேலையாலை வந்த பிறகு போட்டுக் காட்டினன். பேட்டியின்றை முடிவிலை இந்த விழா நடக்கிற விபரங்களையும் சொன்னதாலை எப்பிடயும் உங்களை சந்திக்க வேணுமெண்டு விடாப்பிடயா நிண்டு இவரையும் இழுத்துக் கொண்டு வந்தன்!” படபட வென்று பரமேஸ் சொல்லிக்கொண்டு போனாள்.

“எங்கை தங்கியிருக்கிறீங்க?” முதன் முறையாகப் பரந்தாமன் வாய் திறந்தார்.

“எனக்கு ஸ்பொன்சர் பண்ணின தம்பி யோடை. மிடில் செக்சிலை..” என்றேன் தூரத்தில் நின்ற கரணைக் காட்டியவாரே.

“நல்லதாப் போச்சது. நாங்கள் ரூட்டிங் கிலைதான் இருக்கிறம். நீங்கள் எப்ப திரும்ப பிளைட்” பரந்தாமன்தான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“வாற சனிக்கிழமை”

“அதுக்கிடையிலை எங்கடை வீட்டுக்கு ஒருக்கால் விசிட் பண்ண வேணும். இவையளின்றை அடறஸ்சை ஒருக்கால் கேட்டு நோட் பண்ணுங்கோ அப்பா” என்றாள் பரமேஸ்.

அந்த நேரம் பார்த்து கையில் கனதியான ஏதோ பொருட்களுடன் அவசர அவசரமாக என்னருகே வந்த கரன் “போவோமா அண்ணா” என்று கேட்டான். பரமேசையும் பரந்தாமனையும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தேன். பரஸ்பரம் “ஹலோ” சொல்லிக்கொண்டனர்.

மறக்காது கரனின் விசிட்டிங் காட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு பரந்தாமனும் பரமேசும் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள்.

மூன்றாவது நாள் விடிந்தும் விடியாத அதிகாலைப் பொழுதில் தொலைபேசியில் என்னை யாரோ அழைப்பதாகக் கூறியவாறே கரன் என்னிடம் கையடக்கத் தொலைபேசியைத் தந்தான். மறுமுனையில் தொங்கிக்கொண்டு பரமேஸ் நின்றுள்ளான்.

“இண்டைக்கு உங்களுக்கு லஞ் குடுக்கலா மெண்டு இருக்கிறம். இன்னும் ‘ஷாப்பா’ வண் அவரிலை உங்களை ‘பிக்கப்’ பண்ண இவர அங்கை வருவார். ரெடியா இருங்கோ”

“என்ன இது திடீரென்று”

“இண்டைக்குத்தான் இவருக்கு லஞ் ரைமிலை கொஞ்சம் அஜெஸ்ட் பண்ணக்கூடிய தாய் இருக்குமாம். காலையிலையே வந்தீங்கள் எண்டால் இங்கை நிண்டுட்டு அப்பிடயே லஞ் எடுத்துட்டு ஆறுதலா ஆவ்ரநூன் மிடில் செக்கக்குப் போகலாம் என்ன?”

“ஓ.கே.” என நான் சொன்னதும் சொல்லாததுமாக இருந்த வேளையில் தொலைபேசியைத் துண்டித்துக்கொண்டாள் பரமேஸ்.

கரனிடம் விடயத்தைக் கூறி ஒரு மணித்தியாலத்தில் தயாராக நின்றேன். குறிப் பிட்ட நேரத்திற்கு ஒரு நிமிடமும் பிந்தாமல் பரந்தாமனின் வாகனம் வாசலில் வந்து நின்றது. வாகனத்தில் ஏறி முன் சீற்றில் அவர் அருகே அமர்ந்து சீற் பெல்ட்டை மாட்டிய பின்பே பயணம் தொடர்ந்தது. இலண்டனில் வாகனத்தில் ஏறியதும் மூச்சுவிட மறந்தாலும் பெல்ட்டை கட்ட மறக்கக்கூடாது. பெல்ட் மாட்டுவதற்குக் கூட தனியாகப் பயிற்சி எடுக்க வேண்டும் போல... நிதானத்துடன் அதைக் கற்கவேண்டும். வந்த முதல் இரு நாட்கள் பெரிதும் சிரமப்பட்டு இப்போ பெல்ட்டை மாட்ட நன்றாகப் பழக்கப்பட்டுக் கொண்டேன்.

“ரூட்டிங் செல்ல சரியா வண் அவர் ஆகும். M4 ஹைவேய்ஸ் சாலை போய்”, 205 றூட்டை எடுத்தமெண்டால் சிம்பிளா போயிட லாம்” என்றவாறே வாகனத்தை ஆர்முடுக்கிச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார் பரந்தாமன். நம்நாட்டு விமான நிலைய நெடுஞ்சாலை போல் வீதிகள் விசாலமாகவும் நீண்டும் கிடந்தன.

நவீன கடைத்தொகுதிகள், பெற்றோல் நிரப்பு நிலையங்கள் என நம்மவர்கள் ‘தும் படிக்கும்’ இடங்கள் யாவும் மிக வேகமாக பின்னோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன.

எங்களுர் பாடசாலையில் ஏழாம் வகுப்பு வரை படித்த பின்னர் புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியெய்தி ரவுணில் உள்ள ஆண்கள் கல்லூரிக்கு நானும் பெண்கள் கல்லூரிக்கு பரமேசும் சென்றுவிட்டோம். எல்லோரும் வியக்கும்படியாக அட்வான்ஸ் லெவலில் முதன்முறையிலேயே நல்ல றிசல்ட் எடுத்து பரமேஸ் பட்டப்படிப்பிற்காக பல்கலைக்கழகம் சென்றபின்பு அட்வான்ஸ் லெவலில் மூன்று முறையும் மட்டையடித்து விட்டுப் பணிபுரிவதற்காக நான் கொழும்பு வந்தடைந்தேன். சில வருடங்களின் பின், ஆடிக் கலவரத்தை அண்டிய நாட்களில் பட்டப்படிப்பை முடித்த பரமேஸ் அயல்கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சட்டத்தரணியைத் திருமணம் செய்து அமெரிக்கா சென்றுவிட்டதாக யாரோ சொல்லிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

“உங்கட டோட்டர்ஸ் மறி பண்ணிவிட்டார் களா?” மெளனத்தை கலைத்தவாறே பரந்தாமனிடம் வினவினேன்.

“முத்தவ முடிச்சிட்டா. சின்னவவுக்கு இன்னும் சில நாட்களிலை நடக்க இருக்கு” லாவகமாக ஸ்ரியறிங்கைச் சுழற்றியவாறே அவர் கூறினார்.

ஸ்ரூடன்ஸ் விசாவில் லண்டனுக்கு வந்திருக்கும் எங்களுர் ‘பொடியனாக’ அல்லது இங்கு உயர்பதவி வகிக்கும் உறவுக்கார பையனாக பார்த்து மகளுக்கு மணமுடித்து வைத்திருப்பார்கள் போலும். இங்கு வந்து சேர்ந்த எமது தேசத்து இளைஞர்கள் பகல் இரவு பாராது எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள். கரன் வீட்டில் இருக்கும் ராஜன், கோபு என்ற இரு இளைஞர்களும் தினமும் நான்கு அல்லது ஐந்து மணித்தியாலங்கள் மட்டுமே தூக்கம் கொள்வார்கள். அகால வேளைகளில் வீட்டுக்கு வரும்போது ‘தும்படிச்சப்போட்டு’ வாறும் என்பார்கள். அதன் அர்த்தம் விளங்காது நான் புருவங்களை உயர்த்தியபோதுதான் “வெவ்வேறு இடங்களில் தொடர்ச்சியாகப் பகுதிநேர வேலைகள் புரிவதுதான் தும் படிக்கிறது என்பது” என வியாக்கியானம் சொன்னார்கள்.

“இப்ப சிலோனிலை நிலவரங்கள் சரியான

மோசம் என்ன?” வாகன வானொலியில் ஏதோ ஒரு அலைவரிசையைப் பிடிப்பதற்கு முயற்சித்தவாறே பரந்தாமன் என்னிடம் வினவினார்.

“என்னென்ன நடக்கப் போகுதோ எண்ட பயப்பிராந்தியிலைதான் எல்லாரும் சீவிக் கிறம்”

“நீங்கள் ஏன் லண்டனிலை இப்படியே நிற்பதற்கு முயற்சிக்கக் கூடாது?” சுற்றுலா மொன்றில் வாகனத்தைத் திருப்பியவாறே, திடீரென ஆங்கிலத்தில் கேட்டார் பரந்தாமன்.

அவரது கேள்வியில் விக்கித்தேன். நான் பதில் கூற முன்னரே தனது உரையாடலைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்...

“இப்படியே நிக்கிறது ஸ்பொன்சேஸுக்கு பிரச்சினை எண்டால், உங்களுக்கு மல்டி விசாதானே தந்திருப்பினம். இப்ப போயிட்டு ஏதாவது காரணத்தைச் சொல்லி இரண்டொரு மாதத்திலை திரும்பவும் லண்டனுக்கு வாருங்கோ. பிறகு நாட்டு நிலவரத்தைக் காட்டி அப்பிட்யே இங்கை நில்லுங்கோ. அஸ் ஏ லோயர் பிறகு வாற சிக்கல்களுக்கு வேணுமெண்டால் நான் உங்களுக்கு கெல்ப் பண்ணுறன்”

வாகனத்தில் இப்போ ஒரே நிசப்தம்

ரம்மியமான இந்தத் தேசம். அமைதியான பதற்றமற்ற சூழல். எல்லாவற்றையும் விட பாதுகாப்புக்கு நூற்றுக்கு நூறுவீத உத்தர வாதம். வந்து இறங்கிய கணத்திலிருந்தே லண்டன் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஏற்கனவே சந்தித்திருந்த உறவினர் ஒருவர் வாயிலாக தற்காலிக தொழில்வாய்ப்பு ஒன்றிற்கும் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. இப்போது மீளவும் நான் இங்கு வருவதற்கும் தொடர்ந்து தங்குவதற்கும் தான் உதவுவதாக பரந்தாமனின் உறுதிமொழி வேறு. தானாகவே வந்து கொண்டிருக்கும் இந்தப் பொன்னான வாய்ப்புக்களை நழுவவிட்டு விட்டால்.....

“என்ன கனக்க யோசிக்கிறீங்கள்?”

“எல்லாம் என்றை வயதைப் பற்றித்தான்”

“அப்பிட்யே என்ன வயது? பரமேசின்டை வயதுதான் உங்களுக்குமெண்டால் இப்ப இது ஒரு பெரிய வயதோ? அறுபது வயதாக்கள் கூட உழைக்கிறதுக்கெண்டு இஞ்சை அடிச்ச விழுந்து கொண்டு வரைக்குள்ளை... ரேக் யுவர் ஒன் டைம். திங் இற ஒவர் அன்ட் லெட்

மீ நோ... இண்டைக்கு போறதுக்கிடையிலை உங்கடை முடிவைச் சொல்லுங்களேன்.”

பெரிய பூங்கா ஒன்றினைத் தாண்டி வாகனம் சென்று கொண்டிருந்தது.

“இதுதான் கியூ சார்டின். லண்டனிலை இருக்கிற ஒரு பெரிய தாவரவியல் பூங்கா... எங்கட நாட்டு பேராதனை மாதிரி” பரந்தாமன் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்.

ஆடிக் கலவரத்தை ஓட்டி வந்தவர்கள் தான் இப்போதிங்கு வீடும் வாகனமுமாக வசதியுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது எனக்குக் கிடைக்காத வாய்ப்பு கால் நூற்றாண்டு கடந்து இப்போது கிடைத் திருக்கிறது. பரந்தாமன் கூறுவது போலவே இச்சந்தர்ப்பத்தினை வாழ்வின் ஓர் திருப்பு முனையாக ஏன் நான் கொள்ளக்கூடாது?

வாகனத்தின் வானொலியில் இப்போது ஆங்கிலப் பாடல் ஒன்று ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. என்னையே ஆகர்ஷிக்கும் வகையில்.

நெடுஞ்சாலையிலிருந்து விலகி விளம்பரப் பலகை ஒன்றினை கோணலாகத் தாங்கி நின்ற வீதியொன்றின் வழியாக வாகனம் இப்போது சென்றுகொண்டிருந்தது.

“எங்கடை வீடு கிட்டிவிட்டது” என்று பரந்தாமன் கூறிய ஐந்து நிமிடங்களில், விளையாட்டு பில்லிங் புளொக்குகளில் கட்டி அடுக்கி வைத்தால்போல் அமைந்திருந்த ஒரே மாதிரியான வீடுகளில் மூலை வீடு ஒன்றின் முன் வாகனம் வந்து நின்றது. சீற்றோடு பிணைத்திருந்த பெல்ட்டை விடுவித்து வாகனத்தை விட்டு இறங்கியபோது வாசலில் வரவேற்குமாப்போல் பரமேஸ் நின்று கொண்டிருந்தான். அவளது கையில் பிறீவ் கேஸ் ஒன்றிருந்தது.

வாசல்வரை என்னுடன் வந்த பரந்தாமன் “பரமேஸ் உங்கடை பிரண்ட் இப்ப எனக்கும் நல்ல பிரண்டாகீட்டார்” என்று கூறியவாறே பரமேசின் கையில் இருந்த பிறீவ் கேசை வாங்கிக் கொண்டார். “அக்ஸ்வலி கீ இஸ் வெரி சொப்ட் பேசன். எல்லாரோடையுமே ஒத்துப்போகக் கூடியவர்” என்று பரமேஸ் கூறவே மூவரும் சிரித்தோம்.

“நீங்கள் உள்ளை போய் கதைச்சுக் கொண்டு இருங்கோ. ரூ அவஸ்சிலை நான் வந்திடுவேன்” என்று என்னைப் பார்த்துக்

பெரியவைகளுக்கு முகவரியடுவோம்

- சுருந்திவி சுதர்சன் (ஜேர்மனி)

சமுதாயப் பரப்புதலில் விழுப்புனர் அடைந்த
அரிதாரப் பழக்கங்கள் அதிகமாய் நிறம்
துரிதமாய் விரட்டுகையில் ஓரமாய் ஒதுங்க
வீரியமற்ற பெண்கள் அல்ல நாம்

புடைத்தெழும் துன்பங்களின் வார்ப்பில்
சிறைப்பட்டு நாளும் கசங்கிவிடாது
நிலத்திடைய மாதர்களின் நிலைமை
கீனீனும் விழிப்படைய வழிசமைப்போம்.

அற்ப சுகங்களுக்காய் அலையும் நிலைமாறி
துணைவினை சிற்பங்களாய் செதுக்கியும்
பக்கங்கள் நன்றாய் பயமிது போக்கிட
சுற்றங்களில் விழிப்புணர்வை பெற்றிருவோம்

வெட்டிப்பொழுது வேக்காடு போக்காது
பெண்ணியப்பார்வை நன்றென போட்டே
கட்டுப்பெட்டியாய் கனதியானது போக்கு
வெட்டி எழுவோம் தடைகளை கீன்றே

தேய்வனவு எமக்கா தேதியிடு எழுச்சிக்கு
மோதிவெழுந்து பிரச்சினைகளுக்கு முகவரியிடுவோம்
பாதி எமக்கு ஆண்கள் தரவேண்டாம்
சேதிநாம் பிறப்பாலே சமமென்று தெளியவேண்டும்

(நன்றி : பெண்கள் சந்திப்பு மலர் 2004)

சுறிவிட்டு பரமேசுக்கு கையசைத்தவாறே
சென்று மீண்டும் வாகனத்தில் ஏறினார்
பரந்தாமன்.

வாகனம் புறப்பட்டதும் வீட்டினுள்
நுழைந்தோம். இங்கு நான் சென்று விசித்
பண்ணிய வீடுகள் எல்லாவற்றையும் விட
இந்த வீட்டின் உள் அமைப்பு சற்று வித்தி
யாசமாக இருந்தது. கீழ் மாடியில் பெரிய
வரவேற்பறையும் இறுதியில் ஓடைபோல்
சென்று அதில் சமையலறையும் அதனருகே
மூலையில் ஓர் சிறிய அறையும் இருக்க
மற்றைய அறைகளெல்லாம் மேல்மாடி
யிலேயே அமைந்திருந்தன.

வரவேற்பறையின் மூலையை ஆக்கிர
மித்துக்கொண்டு குறுக்காக ஷோகேஸ்
ஒன்று இருந்தது. பள்ளிக்கூடம் போகிற
வயதுப் பருவத்துச் சிறுமிகள் இருவர்
சிரித்துக்கொண்டிருக்க பின்னால் அவர்கள்
தோள்களில் கைவைத்தவாறே பத்துப் பதி
னைந்து வருடங்களுக்கு முந்திய பரமேசம்
பரந்தாமனும் வாசலைப் பார்த்தவாறே
இருக்கும் பெரிய படமொன்றும் சில விருதுக்
கேடயங்களுமாய் ஷோகேசின் மேல்தட்டு
நிறைந்திருந்தது. தொங்கும் கேட்டின் துணி
காற்றில் அசையும்போது ஆளை மிஞ்சிய
உயரத்தில் ஒரு குளிர்சாதனப் பெட்டி மேல்
தட்டில் ஆப்பிள் பழங்களுடன் சமைய
லறையிலிருந்து எட்டி எட்டிப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தது.

“லண்டனுக்கு வந்ததிலை இருந்து
இங்கைதான் இருக்கிறம். வந்த புதுசிலை கடன்
பட்டு இந்த வீட்டை வாங்கினம். முழுக்காசும்
கட்டி முடிச்சு இன்னும் ஒரு வருஷம் கூட
ஆகேல்லை” என்னெதிரே இருந்த சோபாவில்
வந்தமர்ந்தவாறே பரமேஸ் சுறினார். விழாவி
லன்று பார்த்ததைவிட பரமேஸ் இன்று
முற்றிலும் வித்தியாசமாக காட்சியளித்தார்.
நெற்றிப் பொட்டைத் தவிர உடையலங்காரம்
எல்லாமே ஐரோப்பியமயப்பட்டிருந்தது.

என்னுடைய மனைவி, பிள்ளைகள் பெயர்
மற்றும் விபரங்களை பரமேஸ் ஒன்றுமே விடாது
கேட்டறிந்து கொண்டார். என் மனைவி சாந்தி,
ரவுணில் கல்லூரியில் படித்த காலங்களில்
அறிமுகம் இருந்ததாகவும் தன்னைவிட அவள்
ஜனியராக இருந்தாலும் நட்புடன் பழகியது

இவவுக்கு அழச்சுப் போட்டாலும் தமிழ் வராத்”

“ஏன் நீங்கள் சொல்லிக் குடுத்திருக்கலாமே...”

“எவ்வளவோ முயற்சித்தம். பாவம் இவர் எத்தனையோ தனிப்பட்ட வகுப்புகள் எல்லாம் ஒழுங்குபடுத்தியும் குடுத்துப் பார்த்தார். ‘வை ஷூட் வி லேண்ட் ரமில்’ எண்டு கேட்குதுகள். அப்பியே தொப்பெண்டு விட்டம்”

இன்னும் தனக்கு ஞாபகத்தில் இருப்பதாகவும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“எங்கனோடை படிச்ச காஞ்சனா, சாவித்திரி, பாரதி மற்றது உன்ரை பெஸ்ட் பிரண்ட் ரவிச்சந்திரன் எல்லாரும் எப்பிடி இருக்கினம்?”

“காஞ்சனாவையெண்டாள் ஊரிலை இரண்டு வருசத்துக்கு முந்தி ஆசுப்பத்திரியிலை ஒரு நாள் சந்திச்சுக் கதைச்சன். நேசாக இருக்கிறாள். இரண்டு மகள்மாரையும் மெடிசினுக்கு என்ர பண்ண வைச்சிருக்கிறாள். மற்றவையளைப் பற்றி அவ்வளவு விபரங்கள் தெரியேல்லை.” என்று நான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது மூலையில் இருந்த அறையிலிருந்து அரைத் தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்து வந்துபோல மூன்று வயது மதிக்கத்தக்க வெள்ளைக்காரச் சிறுமி ஒருத்தி கையில் ஏதோ விளையாட்டுப் பொம்மையை இழுத்தவாறே வந்து பரமேசின் மடியில் முகம் புதைத்தாள்.

“அன்பே! நீ நித்திரையை விட்டு எழுந்து விட்டாயா?” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டவாறே அக்குழந்தையை முத்தமிட்டாள் பரமேஸ்.

“யாரும் அடுத்தவீட்டு குழந்தையாக இருக்கலாம்” என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது இது என்ரை செல்லப் பேத்தி. முத்தவளின்ரை மகள்” என்றாள் பரமேஸ்.

எனக்கு மூச்சு ஒரு கணம் எட்ட மறுத்தது. சின்ன வயதில் கிணற்றடியில் அம்மா எனக்கு முழுகவார்க்கும்போது இப்படித்தான் சில சமயங்களில் மூச்சு எட்ட மறுப்பதுண்டு.

குஷன் கூடியதில் நான் அமர்ந்திருந்த சோபா என்னையே விழுங்கி விடும்போல் இருந்தது. அதில் இருக்கவே பிடிபடாது திணறிக்கொண்டிருந்தேன்.

“ஏன் உந்த சோபாவிலை இருக்கிறது அன்கொம்பட்டபிள்ளா இருக்குதா?”

“இல்லை, இல்லை, இப்ப ஓ.கே.” என்றவாறே எழுந்து மீண்டும் ஒரு தடவை

அமர்ந்து என்னை நான் சுதாகரித்துக் கொண்ட பின்னர் பரமேஸ் தொடர்ந்தாள்...

முத்தவள் மறி பண்ணினது லண்டனைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட ஒரு வெள்ளைக்கார போயைத்தான். இரண்டு பேரும் கேம்பிறிச்சிலை ஒண்டா வேக் பண்ணின இடத்திலை சந்தித்துப் பழகீட்டினம். லிவிங்குக்கெதரா இருக்கப்போறதா வீட்டைவிட்டு மகள் வெளிக்கிட்டா. ஒருமாதிரி அட்வைஸ் பண்ணி சிம்பிளா வெடிங்கை முடிச்சு வைச்சம். இப்ப எங்கனோடைதான் இருக்கினம். இரண்டு பேரும் காலையிலை வேளையோடையே வேலைக்குப் போய் விடுவினம். இனி அவை வருமட்டிலும் பேத்தி என்னோடைதான்”

முகம் புதைத்திருந்த அந்தக் குழந்தை இப்போ தாவி ஏறி பரமேசின் மடியில் குந்திக் கொண்டது.

“மம்மீ...” நிலவிய கணநேர நிசுபத்ததை குலைத்தவாறே மேல்மாடியிலிருந்து பெண் குரல் ஒன்று ஒலித்தது.

“எல்லாம் தயார் நீ கீழே வரலாம்” சோபாவில் இருந்தவாறே ஆங்கிலத்தில் கத்தினாள் பரமேஸ்.

“அது சின்னவள். கொம்பியூட்டர் பேம் ஒண்டிலை புறோகிறாமரா இருக்கிறா. நல்ல வேலை. கை நிறையச் சம்பளம். கொஞ்ச நேரத்திலை றாண்ஸ்போர்ட் வரும், பிக்கப் பண்ணிக்கொண்டு போக”

பரமேஸ் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது ‘டக்டக்’ என்று பலகைப்படிகள் எழுப்பிய தாளலயத்துடன் கீழே வந்து சேர்ந்தாள் சின்னவள்.

“கிளாட் ரு மீட் யூ அங்கிள்” என்றாள் என்னை நோக்கியவாறே.

மடந்தைப் பருவத்தில் பரமேஸ் எப்படி இருந்தாளோ அதையே உரிச்சு வைச்சிருந்தாள் சின்னவளும். அன்று பரமேஸ் பாவாடை சட்டை போட்டிருப்பாள். இன்று இவள்

ஜீன்ஸ் அணிந்திருக்கிறாள். அதுமட்டும்தான் வித்தியாசம்.

“கிளாட் ரூ மீட் யூ” என்று சின்னவளைப் பார்த்து கூறிவிட்டு, “உங்கடை பிள்ளையாளுக்கு என்ன பெயர் என்று இன்னும் சொல்லேல்லையே...” என்றேன் பரமேசைப் பார்த்தவாறே.

“முத்தவவுக்கு தமிழினி எண்டும் இவ வுக்கு தமிழ்ப்பிரியா எண்டும் வைச்சம்” என்ற பரமேஸ், “மத்தியானத்துக்கு கொண்டு செல்லும் சாப்பாடும் காலைச் சாப்பாடும் தயாராக மேசைமீது இருக்கிறது” என்று தமிழ்ப்பிரியாவிடம் ஆங்கிலத்தில் கூறினாள்.

“ஏன் பரமேஸ் பிள்ளைகளோடு நீங்கள் தமிழில் கதைப்பதில்லையா?” என்று நான் அங்கலாய்த்தேன்.

“தமிழினிக்கு ஓரளவு தமிழ் தெரியும். கதைக்கேலாட்டிலும் விளங்கிப் பதில் சொல் வாள். இவவுக்கு அடிச்சுப் போட்டாலும் தமிழ் வராது”

“ஏன் நீங்கள் சொல்லிக் குடுத்தி ருக்கலாமே...”

“எவ்வளவோ முயற்சித்தம். பாவம் இவர் எத்தனையோ தனிப்பட்ட வகுப்புகள் எல்லாம் ஒழுங்குபடுத்தியும் குடுத்துப் பார்த்தார். வைஷ்ட வி லேண் ரமில் எண்டு கேட்குதுகள். அப்பிட்யே தொப்பெண்டு விட்டுட்டம்”

வெளியில் வாகன ஹோண் சத்தம் கேட்கவே, “பிரியா உங்கள் வாகனம் வந்து விட்டது” என்று பரமேஸ் உள்ளேநோக்கி குரல் கொடுத்தாள். “கமிங் கமிங்” என்றவாறே உள்ளிருந்து ஓடிவந்த தமிழ்ப்பிரியா எங்களைப் பார்த்து “பாய்” சொல்லிவிட்டு பரமேசின் மடியிலிருந்து அக்குழந்தையையும் முத்தமிட்டு விட்டு வெளியே சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

“தமிழ்ப்பிரியாவுக்காவது தமிழ்ப் பொடியனாகப் பார்த்துச் செய்து வையுங்கோ” என்று நான் ஆதங்கப்பட்டபோது பரமேசின் முகம் உடனேயே வதங்கியது. மேலே கதைக்க முடியாது நின்றாள். முதன் முதலாகப் பெருமூச்சு ஒன்று உதிர்த்தவாறே பின்னர் மெல்ல மெல்ல சொல்லத் தொடங்கினாள்...

“பிரியாவுக்கு இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னம் ஒரு யாழ்ப்பாணத்துப் பொடியனாகப் பார்த்துத்தான் புறப்போஸ் பண்ணி செய்து வைச்சம். ஒரு மாதம் கூட ஒண்டா இருந்திருக்க

மாட்டினம். டிவோஸ் அளவுக்கு பிரச்சினை முத்தியிட்டுது.”

“அப்பிட்யே... என்ன...”

“சிலவற்றைக் சொல்லாமலிருக்கிறது தான் சிறப்பு. ஆனால் உனக்கு நான் எதையும் மறைக்க விரும்பேல்லை... எல்லாமே அடிப்படையிலை உள்ள பிரச்சினைதான். அந்தப் பொடியனுக்கு ஆங்கிலம் அவ்வளவாகத் தெரியாது. இங்கத்தைய வாழ்க்கை முறைகள் பழக்கப்படாதது. பிரியாவுக்கு தமிழே தெரியாது. அவள் வளர்ந்த முறை சிலோன் பொடியன்ரை கொள்கைகள் கோட்பாடுகளுக்கு ஒத்து வரேல்லை. நான் எண்டால் அந்தப் பொடியனையும் குறை சொல்லமாட்டன். பிரியாவிலும் குற்றஞ் சொல்லமாட்டன். சொல்லப்போனால் தமிழினி ஒரு வெள்ளைக்கு வாழ்க்கப்பட்டதுகூட நல்லதுக்குத்தான் எண்டு நாங்கள் இப்ப நினைக்கிறம்”

எனக்கு நெஞ்சில் ஏதோ வந்து அடைப்பது போல் இருந்தது. ஏதாவது குடித்தால் நல்லது போல் தோன்றியது.

“பரமேஸ் குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணி எடுக்கலாமோ?”

“சொறி மை டியர்... வீடு தேடி வந்த உங்களுக்கு குடிக்கக்கூட ஒண்டும் தராமல் என்றை பிரச்சினையைளைச் சொல்லி போற டிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறீன். கூலா முதலிலை ஏதாவது குடிக்கத் தரட்டுமா?”

“வேண்டாம் பரமேஸ் முதலிலை குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணி தாங்கோ”

ஒரு மிடறு தண்ணீர் தொண்டைக்குள் இறங்கிய பின்புதான் மீண்டும் எனக்கு கதைக்கக் கூடிய தெம்பு வந்தது.

“பிரியாவுக்கு இன்னும் கொஞ்ச நாளையிலை வெடிங் எண்டு பரந்தாமன் சொன்னாரே...” அப்பாவித்தனமாய் நான் கேட்டபோது.

“அதைப் பற்றித்தான் அடுத்ததாகச் சொல்ல இருந்தன். இப்ப பிரியாவுக்கு ஒரு போய் பிரண்ட் இருக்கிறார். பொடியன்ரை பூர்விகம் போச்சுக்கல். அருமையான போய். இப்ப பிரியாவோடைதான் வேக் பண்ணுறார். இன்னும் இரண்டொரு மாதங்களிலை பழைய பிரச்சினை எல்லாம் முடிஞ்சு டிவோஸ் கிடைச்சிடும். அதுக்குப் பிறகு

**“பிரியாவுக்கு இரண்டு
வருவத்துக்கு முன்னம் ஒரு
யாழ்ப்பாணத்துப் பொழுதுனாகப்
பார்த்துத்தான் புறப்போஸ்
பண்ணி செய்துவைச்சம்.
ஒருமாதம் கூட ஒண்டா
இருந்திருக்க மாட்டினம்.
பூவோஸ் அளவுக்கு பிரச்சினை
முத்தியிட்டது.”**

சிம்பிளா மறேஜை செய்து வைக்கலாம்
எண்டிருக்கிறம்.”

அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தை இப்போ என்னை
ஏறிட்டுப் பார்க்க ஆரம்பித்தது.

“கமோன் பேபி... கம் கியர்” என்றவாறே
கைகள் இரண்டினையும் நீட்டினேன். எங்களுர்
கோயில் கட்டுத்தேர் போல் மெல்ல மெல்ல
நகர்ந்து என்னை நோக்கி வந்தது. அருகில்
வந்ததும் என் கண்களை உற்றுப்பார்த்து பூ
மலர்ந்தாற் போல் புன்னகை சிந்திற்று. தூக்கி
என்னருகே அமர வைத்துக்கொண்டேன்.

“ஓகே இனி நாங்கள் பிறேக் பாஸ்ட்
எடுத்துட்டு நான் மெல்ல மெல்ல குக்கிங்கைத்
தொடங்குகிறேன். உங்களுக்கெண்டு ஸ்பெஷல்
லாக நேற்று சிலோன் றைஸ் வாங்கி
வைச்சிருக்கிறம். யாழ்ப்பாணத்து சனங்
களின்ரை கடை ஒண்டு இஞ்சை இருக்கு...
பருத்தித்துறை வடையிலிருந்து பச்சையரிசி
மாப்பக்கெட் வரைக்கும் எல்லாம் எடுக்கலாம்”
என்று கூறியவாறே பம்பரமாகச் சூழல்
ஆரம்பித்தாள் பரமேஸ்.

காலைச்சாப்பாடு முடிந்ததும் தேநீர்
நிரம்பிய கப்பைக் கையில் தந்தவாறே
“நீங்கள் ரீவியை பார்த்துக் கொண்டு
இருங்கோ. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை
இவரும் வந்திடுவார். கதைச்சுக் கொண்டு
இருக்கலாம்” என்றவாறே தொலைக்காட்
சியை ஒளிரவைத்துவிட்டு பரமேஸ் சமை
யலறைக்குள் சங்கமமானாள்.

தீபம் தொலைக்காட்சியில் நேர்காணல்
ஒன்று போய்க்கொண்டிருந்தது. இலங்கையில்
இருந்து இங்கு வந்திருக்கும் கட்டடக்கலைஞர்
ஒருவர் தனது கருத்துக்களையும் அனுபவங்
களையும் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தார். கீத்றோ
விமான நிலையத்தில் துளைத்து எடுத்

திருப்பார்கள் போலும். கட்டடக் கலைஞர்
மிகவும் களைத்துப்போனவர்போல் காட்சி
யளித்தார்.

இந்திய சனலொன்றில் புகுந்தேன். கொடி
யது எது, இனியது எது, புதியது எது என
தனது சந்தேகங்களுக்கு ஒளவையாரிடம்
முருகன் விளக்கங்கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இன்னொரு சனலிற்குத் தாவினேன்.
பட்டிமன்றம் ஒன்று போய்க்கொண்டிருந்தது.
இந்த நிலையில் மனம் அதையே நாடிற்று.
இரு பக்கத்தினரும் தமது நியாயங்களை
அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். தலைமை
வகித்தவர் அங்காலும் இங்காலும் பாடிக்
கொண்டிருந்தார். இப்போது என்மனதிலும்
ஒரு பட்டிமன்றம் களைக்கட்டிற்று. லண்டனுக்கு
புலம் பெயர்வதில் உள்ள சாதகபாதகங்களை
மனம் பட்டியலிட்டது. தீர்ப்புச் சொல்ல
வேண்டியது தான் பாக்கி.

நிலத்தில் குவிக்கப்பட்ட விளையாட்டுப்
பொம்மைகளுடன் குழந்தை போராடிக் கொண்
டிருந்தது. இடையிடையே நிமிர்ந்து பார்த்து என்
இருப்பை உறுதிப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

சனலை மீண்டும் தீபத்திற்கு மாற்றினேன்.
“இலங்கையில் வன்னியில் நடைபெற்ற
வான் தாக்குதலில் இருபதிற்கும் மேற்பட்ட
பாடசாலை மாணவர்கள் பலி” எனும் தலைப்புச்
செய்தியுடன் செய்திகள் ஆரம்பமாயின.

செய்திகேட்டு பரமேசும் ஒரு தடவை
வரவேற்பறை வந்து அதனைச் செவி
மடுத்தாள்.

“தமிழினைப் பூண்டோடை அழிக்கிற
தெண்டுதான் நிக்கிறாங்கள்” என்றவாறே என்
பதிலையும் எதிர்பார்க்காமல் உள்நுழைந்து
விட்டாள்.

“அங்கு தமிழினைப் பூண்டோடு அழித்
தாலும் அவன் புதுப்புதுப் பயிர்களாகத்
தளிர்ந்து முளைத்துக் கொண்டேயிருப்பான்.
ஆனால் இங்கு முளைக்கும் பயிர்கள்
எல்லாமே தமிழினின் அடையாளங்களைத்
தொலைத்து நிற்கின்றனவே...?” என்று நான்
நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது வாசல் கத
வைத் திறந்தவாறே பரந்தாமன் உள்ளே
நுழைந்தார்.

“ஓ! எங்கடை குட்டித்தேவதை உங்க
ளோடையும் ஓட்டீட்டா போலை கிடக்கு”
என்று சொல்லியவாறே அருகில்வந்து அக்
குழந்தையைத் தூக்கி அதன் வயிற்றில்

அடுத்த திரிப்பு

நித்திரையும் விழிப்பும்தான் யாருக்கு வேண்டியிருக்கிறது? இந்தியாவில் இரண்டு வருட அகதி வாழ்க்கையில் எத்தனை அனுபவங்களை...

இந்தப் பயணங்கள் நளினிக்கு என்றுதான் முடியுமோ?

இன்றைய காலை நளினிக்கு பஞ்சாப்பில் விடிகிறது. நேற்றைய பயணத்தின் அசதியில் படுத்திருக்க சுகமாகத் தானிருக்கிறது.

எதிரே லதா படுத்திருக்கிறாள்.

“எழும்புவமே?”

“இப்ப எழும்பினா ரொயிலற்றுக்கு கியூவிலதான் நிக்கோணும். ராத்திரி வந்த அவ்வளவு சனமும் இப்ப எழும்பி நிற்கும்.”

“அம்மாவிற்கு கடிதம் ஒன்று எழுதோணும்....”

எத்தனை நாளைக்கெண்டு பொய்யைப் பொய்யை எழுதுவது? இரண்டு நாளில் போயிடலாம் எண்டுதான் ஏஜென்ஸி நம்பிக்கையூட்டினார். இப்ப மூன்று மாதமாய் டெல்ஹி, பம்பாய் என்று இழுபட்டாச்சு. ஆனாலும், “எங்கு நிண்டாலும் கட்டாயம் கடிதம் போடு பிள்ளை” என்று அம்மா சொல்லிவிட்டது....

அம்மாவை நினைக்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது.

அந்த அறையின் ஒரு மூலையில் அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த சூட்டேசுகள் திறப்பாற்றுக் கிடந்தன. கையோடு வீட்டிற்குக் கடிதம் எழுதவேனக் கொண்டு வந்த “ஏரோக்கிராம்” கரும் கசங்கிய இந்திய ரூபாய்களும் மேசைமீது கிடந்தன.

சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கலண்டரில் பஞ்சாபி உடையில் தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டிருந்த ஒரு அழகிய பெண்ணின் காட்சி. நேற்றிரவு இந்த ஹோட்டேலுக்கு வந்தபோது அந்தக் கலண்டரில் இருந்தவன் பார்த்த பார்வை, இன்னும் ஏதோ சந்தேகமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது.

டெல்ஹியில் நின்றபோது அவளின் முன்னும் பின்னும் திரிந்த ஏஜென்ஸிக்கு காசு கட்டிய பொடியன்களின் பாடல்களும், நக்கல் கதைகளும். சிலவேளை ஏஜென்ஸிக் காரனின் ஒருவித பார்வையும் பெரும் நரகம். ஒரு பெண்ணின் விருப்பு வெறுப்புக்களை அறியாது அவளைக் கட்டிலுக்கு அழைக்கும் ஆண்களின் வெட்கமற்ற தனமும் அவளை அருவருக்க வைத்திருக்கின்றன.

தொடர்ந்து வரும் அவமானங்களினால் பெட்டி படுக்கைகளை எறிந்துவிட்டு சென்னைக்கு அம்மாவிடம் ஓடிவிட வேண்டும் போல் இருந்தது. பயணம் புறப்பட்டபின்னர் ஒவ்வொரு இரவுகளும் பயத்துடன் தான் கழிகின்றன. எங்கனோடு வந்த பொடியன்களும் சரி, ஏஜென்ஸியும் சரி, இவர்களுடன் போய்த் தங்கும் இடங்களின் ஆண்களும் சரி, எல்லோருமே வெறும் இச்சைக்கு அலையும் ஆண்களாகவே தெரிகின்றனர். தாய்க்குடும்,

தாய்க்குலம் என்று வாய் கிழியக் கத்தும் இந்திய மண்ணிலும் இந்த ஆண்களின்....

நேரம் இரவு பதினொன்று ஆகிவிட்டது. லதாவும், நளினியும் இந்த மூன்று மாத காலங்களில் இருவர் பற்றிய தங்கள் அனைத்து செய்திகளையும் பரிமாறிக்கொண்டனர்.

ஜேர்மனி, பிரான்ஸிலிருக்கும் அண்ணன் மார்கள், அந்த இடங்களில் கலியாணம் பேசியிருக்கும் பொடியன்கள் பற்றிய தெரிந்த தகவல்கள் இன்னும், இன்னும்....

ஆனால் பேசிக்கொள்ள இன்னும் ஏதோ இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது.

அடுத்த தரிப்பு பாகிஸ்தானாம்....

வெளியே யாரோ கதவை அண்மிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. மிக மெதுவாக இவர்களின் அறைக் கதவு தட்டப்படுகிறது. இருவருக்கும் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ள மட்டும் முடிகிறது.

கதவை யார் தட்டினாலும் திறக்க வேண்டாம் என்று ஏஜென்ஸி வேறு சொல்லியிருக்கிறார்.

இவர்களின் ரிக்கற் விடயம் சரிவந்தால் இரவு வந்து சந்திப்பதாக ஏஜென்ஸி சொல்லி விட்டிருந்தார். அவராயிருக்குமோ?

“ஏஜென்ஸி” என்று லதாவைப் பார்த்து வாயசைத்தாள் நளினி.

“ஊசும், ஊசும் பொடியள்” என்று மெல்லியதாக மறுதலித்தாள் லதா.

ஏஜென்ஸி, அல்லது பொடியள் என்றால் கட்டாயமாகப் பேர் சொல்லியிருப்பார்கள்....

நண்டநேர இடைவெளிக்குப்பின் மீண்டும் கதவு தட்டப்படுகிறது.

“யார்” எனக் கேட்டாள் நளினி. எதுவித பதிலுமில்லை. ஆனால் தொடர்ந்து தட்டப்பட்டது. கதவு.

ஒருவித துணியை வரவழைத்துக் கொண்டு கதவைத் திறந்தாள் நளினி.

அதே பஞ்சாப்காரன் அதிகாரத்துடன் அறைக்கதவைப் பூட்டினான்.

தொல்லை இரவுகள் மீண்டும் தொடர்கின்றன. இவனிடமிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு இன்னும் எத்தனை எத்தனை இரவுகளும் தப்பித்துக் கொள்ளலாம்?

(நன்றி: பனியும் பனையும்)

□□□

**அன்று
கலிப்படை
எனதுடலை
பதும் பார்த்தது.**

**மின்பு
அந்நிய இராணுவம்
தன்னை
திரும்பி செய்தது.**

**இன்று
மண்ணின்
மையந்தர்கள்
தமது
தேவைகளையும்
வேறுயாடேதும் இன்றி
செய்தே முடிந்தனர்.**

**இவையாவும்
தாய் நாட்டில்
என்றால்
மிராங்போட்
வந்திராங்கியும்,
ஐரோப்பிய சுகத்தில்
விரக்கியுற்றவர்கள்
தமது கைவரிசையை
இங்கும்
காட்டத் தவறவில்லை.**

**இவர்கள்
யார்?
எமது உடன்பிறப்புகள்
என்று
சொல்லிக் கொள்ள
நாக்சையும்
உதவாக்கரைகளே.**

ஆன்

பாபி
(ஜேர்மனி)

(நமது கரல் - 1990)

கி. பி. அரவிந்தனின்

‘கனவின் மீதி’

காட்கும்

புலம்பெயர் அனுபவங்கள்....

இன்று தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பிடித்துள்ள ஓர் இலக்கியம் புலம்பெயர் இலக்கியம். தமது தாய் நாட்டைவிட்டு அந்நிய தேசத்திற்குச் சென்று அங்கு இருந்து கொண்டு தம்முடைய சொந்த நாட்டு அனுபவங்களை இலக்கியமாக வெளிக்கொணர்வது புலம்பெயர் இலக்கியம் எனப்படும். ஏறத்தாழ மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் வெளிவந்த வண்ணம் உள்ளன.

குறிப்பாக ஈழத்திலிருந்து சென்றவர்களே அதிகம். இதற்குப் பல காரணங்கள் வழிசமைத்தன. அதில் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியது ஈழப் பிரச்சினை ஆகும். ஈழத்தில் காணப்பட்ட அரசியல் கெடுபிடிகளும், யுத்த நிலைமைகளும் பெரும்பாலான இளைஞர்களையும் யுவதிகளையும் புலம்பெயரச் செய்தன. அவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து ஐரோப்பிய நாடுகளான பிரித்தானியா, சுவீட்சர்லாந்து, ஜேர்மனி, நோர்வே, பிரான்ஸ் முதலான நாடுகளிலும் கனடா முதலான அமெரிக்க நாடுகளிலும் இந்தியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா முதலான ஆசிய நாடுகளிலும் அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து முதலான நாடுகளிலும் தஞ்சம் புகுந்தனர். இவ்வாறு தஞ்சம் புகுந்தவர்கள் தாம் புலம்பெயர்ந்து வாழ்கின்ற நாடுகளில் இருக்கின்ற வாழ்க்கை நடைமுறைகள் மற்றும் பழக்க வழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள் முதலானவற்றை எழுத்தில் வெளிப்படுத்தினர். அதே நேரத்தில் தமது சொந்தத் தாய்த் தேசத்து மாறா நினைவுகளையும் இனிமைகளையும் சோகங்களையும் தமது இலக்கியங்களினூடாக வெளிக்கொணர்ந்தனர். இவையே புலம்பெயர் இலக்கியம் எனும் வகைப்பாட்டிற்குள் அடங்குகின்றன.

தாய்நாட்டு அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தித் தமது சொந்த நிலத்துப் பண்பாடுகளையும் உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தும் புலம்பெயர் இலக்கியகர்த்தாக்களின் தொகை தற்காலத்தில் அதிகரித்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதிலும் போர் இடம்பெற்ற காலப்பகுதிகளில் புலம்பெயர்ந்தவர்களது உணர்வு வெளிப்பாடுகளும் உள்ளக் குமுறல்களும் மிக அதிகமாகவே புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன.

ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்களுள் கி.பி.அரவிந்தனும் ஒருவராவார். பிரான்சில் தற்போது வாழ்ந்து வருகின்றார். இவர் புலம்பெயர்ந்து சென்று தனது உணர்வுகளைக் கவிதைகளுக்கடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அந்த வகையில் இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பான ‘இனி ஒரு வைகறை’ 1991 இலும் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுப்பான ‘முகம் கொள்’ 1992 இலும் வெளிவந்தது. இங்கு விமர்சனத்திற்காக எடுத்துக் கொண்டுள்ள ‘கனவின் மீதி’ கவிதைத் தொகுப்பானது இவரது மூன்றாவது தொகுப்பாகும். இது 1999 இல் வெளிவந்தது. இதில் 31 கவிதைகள் அடங்கியுள்ளன.

இத்தொகுப்பிற்கு, ‘உலக இலக்கிய வாசற் கதவுகளைத் தட்டும் ஈழத்துத்

- சக்திவேல்
கமலகாந்தன்
(தமிழ் சிறப்புத்துறை
பேராதனைப்
பல்கலைக்கழகம்)

தமிழ் இலக்கியம் - கி.பி. அரவிந்தன் கவிதைகளுடன் ஓர் ஆள்நிலைத் துலங்கல் (a personal response) என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி முன்னுரை வழங்கியுள்ளதோடு 'உயிரொடியும் ஓசை' என்ற தலைப்பில் பாரதிபுத்திரனின் அறிமுகக் குறிப்புக்களுடனும் இத்தொகுதி வெளிவந்துள்ளது. இத்தொகுதியில் புலம் பெயர்ந்து வாழ்கின்றவர்கள் அனுபவிக்கின்ற/படுகின்ற துன்பங்களையே அதிகமாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். அவ்வாறு இத்தொகுதியில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள புலம் பெயர் அனுபவங்களினை எடுத்துக்கூறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

தாய்நாட்டை விட்டுச் சென்ற ஒவ்வொருவருக்கும் முதலில் தெரிவது அவர்களது சொந்த மண்தான். அதன் பிறகே புலம்பெயர்ந்திருக்கின்ற மண். புலம்பெயர்ந்த பின் சொந்த நிலம் பற்றிய எண்ணங்களும் மனப்பதிவுகளும் அவர்களை விட்டு நீங்கி விடுவதில்லை. மாறாக இன்னும் இன்னும் பதிய வைக்கப்படுமே தவிர மறக்கமுடியாதவை. கி.பி.அரவிந்தன் பல இடங்களில் தனது சொந்த நிலம் பற்றிய மனப்பதிவுகளைப் பதிவு செய்திருப்பதை அவரது கவிதைகளினூடாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவரின் 'திசைகள்' என்ற கவிதை சொந்த மண்ணின் மகிமையை எடுத்துக்கூறுவதாக அமைகிறது.

“வாடை, சோழகம்
குச்சான் கொண்டல் என்றே
திசைகள் உணர்த்தும்
காற்றின் பெயர்கள்.

அன்றைக்கு அம்மா சொல்லிடும்
எளிமையில்
திசைகள் துலக்கமாய் இருக்கும்.

இப்போவெல்லாம் திசைகள்
எனக்குத் துலக்கமாயில்லை
பெயர் சொல்லும்படியான
காற்றுக்களும் ஏதுமில்லை”

இதில் அவரது தனிமை பற்றிய ஏக்கங்கள் தாய் நாட்டை விட்டு வேற்று நாட்டில் வந்து அந்நியப்பட்டு நிற்கிறோமே என்ற அந்நிய உணர்வும் மேலோங்குவதைக் காணலாம். 'சொல் யாராக இருக்கலாம் நான்' என்ற

கவிதையிலும் இதைக் காண முடிகிறது.

“சொல்,

இலகானது என்றா நினைக்கிறாய்?

நீ யாரெனக் கேட்டால்

பதில் சொல்வதற்கு

.....

மூடுபனி வலயம் நீங்கி

எந்தனூர் பற்றைக் காடு தேடி

வந்து வந்து மீள்கின்றன

எல்லைகளில்லா பல்வகைப் பறவைகள்

சைபீரியன் டக் எனவாய்

தம் சொந்த ஊர்ப் பெயர்களுடன்

அடையாளத்துடன்”

என்றும்,

“ஆனால் பார்

எனக்கிட்ட பெயரோ

அகதி, அரபியல் அகதி

வெளிநாட்டான்”

என்றும் ஆதங்கப்படுகின்றார். எல்லைகள் கடந்து வருகின்ற பறவைகளுக்குக் கூட சொந்த ஊர், பெயர் என அடையாளம் இருக்கிறது. ஆனால் தாய் நாட்டை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்தவர்களுக்கான அடையாளம் 'அகதி' என்பது மட்டுமே எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

புலம்பெயர்ந்து வாழ்கின்ற நாடுகளில் தாம் அனுபவிக்கின்ற துன்பங்களையும் அரவிந்தன் தனது கவிதைகளினூடாக வெளிக்கொணர்கிறார்.

“பழகளில் நான்.

ஏறும்பழமில் ஒரு தடவையும்

இறங்கும் பழமில் மறுதடவையுமாய்

பட்டதுடன்.

உயிர்ப்பிண்டங்கள் பிதுங்கும்

நியான் ஒளிகசிந்த தரிப்பிடத்தில்

திரும்பும் முகம்

ஒவ்வொன்றினும் சாக்களை

.....

ஓடியும் குரத்தியும்

பிறபடாமல் போமோ வாழ்க்கை

நெரிசலின் சுழற்சியில்

உதறப்படுவேனோ நானும்..?”

என்று 'படி' என்ற கவிதையில் காட்டுகின்றார். அதாவது, புலம்பெயர் நாடுகளில்

எவ்வாறு இயந்திர வாழ்க்கை வாழ்கிறார்கள் என்பதையும் அவர்களது எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார். அத்தோடு தாய்நாட்டைப் போன்று அந்நாடுகளில் வாழமுடியாத நிலைகளையும் அங்கு நிலவுகின்ற கோடை, பனி முதலான காலநிலை மாற்றங்களையும் அதனால் தாம் அனுபவிக்கின்ற துன்பங்களையும் 'மழை', 'கோடை' முதலான கவிதைகளில் காட்டுகின்றார்.

“நகரம் குறண்டிப் போய்
எறிவிளக்கும் நனைந்தபடி
ஒளியுறிஞ்சும் புகாரில்
.....

அந்த மழை எப்போது விரும்
என்னை..?” (மழை)

“தாயகம் நீங்கிய என் சுகம் சீண்டும்
ஆறாவது கோடை இது
கோடை எல்லோரையும் அருட்டி விட
அயலெல்லாம் மெல்ல
வெறிச்சோழப்போகின்றது

தனித்துப் போகும் நான்
என்னையே தேற்ற முயல்கிறேன்” (கோடை)

ஈழத்தில் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த யுத்த நடவடிக்கைகளால் பாரிய அழிவுகள் இடம்பெற்றன. மக்கள் தமது சொந்த வாழிடங்களைவிட்டும் சொத்து சுகங்களை விட்டும் வேறிடம் சென்றனர். அதில் அவர்கள் இழந்த முக்கியமான ஒன்று உயிர். தமது உறவுகளின் விலைமதிப்பில்லா உயிர்கள் பலவற்றையும் போருக்கு விலை யாகக் கொடுத்தனர். அதனால் தமிழினம் அழிவடைந்து செல்கின்றது என்பதையும், காலப் போக்கில் தமிழினமே இல்லாது போய்விடும் என்பதையும் ஆசிரியர் புலப்படுத்துகிறார்.

“நீர் வற்றிப் போகும் எரித்திடலிடை
துழைத்துமூலும்மீன்கிளைகளென
என்சனம் மெல்ல அழிந்துபடுவதாய்
புலம்பும் உள்மனம்” (கோடை)

சொந்த மண் வாசத்தையும் தன் இரத்த உறவுகளின் பாசத்தையும் கவிதைகளில் கொண்டு வருகிறார்.

“புகை அடைந்து கரிபடர்ந்திருந்தது
முகட்டுக்கூரை

எரிந்தணைந்த கொள்ளி விறகுகளில்
பழுத்த நெருப்பு

இனி மெல்லத்தான் பூக்கும் சாம்பல்
அருப்புக்குள்

சீமனி விளக்கில் சட்டியைத் துழாவி
அம்மா தான்

சோறும் சொதியும் பிசைந்த குழையலாய்
கசியும் சொற்கள்
ஐயாதான் சொல்வார்

எனது கஸ்டம் என்னோட போகட்டும்” (சூழல்)
பெரும்பாலான கவிதைகளில் தாய் மண் பற்றிய கருத்துக்களையும் அதன் நினைவுகளையும் ஆசிரியர் பதிவு செய்திருப்பதை உணரலாம். அத்தோடு புலம்பெயர்ந்து தனிமைப்பட்டிருந்து அனுபவிக்கின்ற தனிமை உணர்வுகளையும் புலப்படுத்தி நிற்கிறார்.

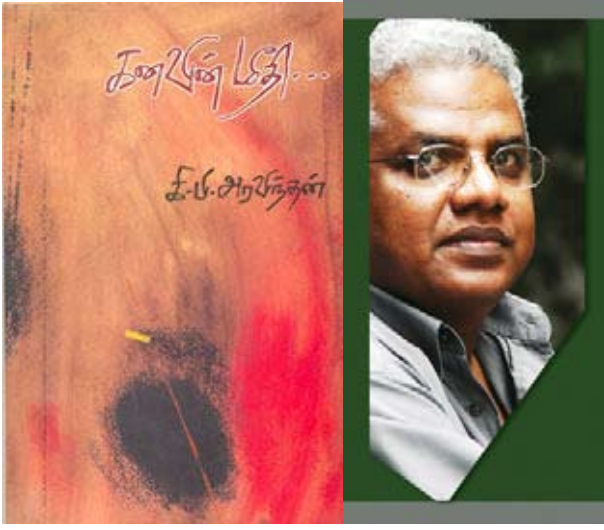
“காற்றெனைக் கைவிட்ட இக்கரை மீதிலே
உங்களைத் தான் நினைத்திருக்கேன்”

என்று உறவுகளை நினைத்துப் புலம்புவதனூடாக அவரது தனிமை உணர்வு வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. மேலும் தாய் நாட்டில் கிடைக்கின்ற உணவுப் பண்டங்கள் அங்குள்ள அடையாளப் பொருட்கள் முதலானவற்றையும் பதிவு செய்கிறார்.

“நெல்மணிக் கதிர்களாய்
குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தேனே
கறுத்தக் கொழுப்பான்
மாம்புழமாய்
நினைக்க நினைக்க இனித்தேனே

.....
முற்றத்து நிலவின் தண்மையாய்
வேய்ப்பங் காற்றின் இதமாய்
சித்திரை வெயிலில் நிழல் தோய்யாய்
மழை தூறிக் கிளம்பும்
புழுதி மண் மணமாய்” (காணாமல் போவோர் பற்றி)

புலம்பெயர் அனுபவங்கள் ஊடாகச் சொந்த மண்ணில் தான் புரிந்த சில செயற்பாடுகளின் எச்சத்தையும் தொட்டுச் செல்கிறார். 'வாராது போயிற்றுக் காண்' என்ற கவிதையில் சொந்த மண்ணில் காதல் செய்த அனுபவங்களையும் தன் காதலியுடன் பகிர்ந்து கொண்ட அனுபவங்களையும் கவிதையில் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

புலம்பெயர்ந்து செல்வதால் அங்கு எமக்கு எந்தவொரு நன்மையும் இல்லை என்றும், அதனால் ஏற்படுவது மாறாத கவலைகளே என்றும் ஆசிரியர் சுட்டுகின்றார்.

“வெளிச்சத்திற்கு அலைந்து நெருப்பில் வீழும்

விட்டிலோ நான்..!” (நூலக முன்றலில்)

என்பதன் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. புலம்பெயர் வாழ்க்கை வெளிச்சம் என்றெண்ணி அங்கு சென்று மடியும் விட்டில் பூச்சி போன்றதே வாழ்க்கை என்றும் புலம்பெயர் வாழ்க்கையை வெறுக்கின்றார். அதே கவிதையில்

“விழுந்தும் கிடந்தும்

போதையில் புரண்டும்

தலைநிமிர்த்த மாட்டாமல்

உலகம் வெறுத்தும்

தன்னுள் சுருண்டும்

அந்நியமானவனோ எனக்கொரு பாடலின்றி..!”

எனப் புலம்பெயர் வாழ்க்கையினது ஏக்கத்தினை, வெறுமை நிலையினை எண்ணுகின்றார்.

“உள்ளுக்குள் கொள்கிறீர் சுவர்களால்

கசியும் புழுக்கம்

வெளி வெக்கையை வாரி இறைக்கும்

வறண்ட காற்று

மூடிய அறையுள் அடைபட்டு அலைவது

கூடுபட்ட யுகனயல்ல

நான்” (மதியம்)

என்று கட்டட வாழ்க்கைக்குள்ளேயே முடங்கி வாழ்க்கையையும் அதன் துன்பியல் சம்பவங்களையும் காட்ட விரும்புகின்றார்.

சொந்த நாட்டை விட்டுப்போகின்றபோது இடை வழியில் ஏற்படுகின்ற கசப்பான உணர்வுகளையும் மரண பயத்தினையும் காட்டிச் செல்கின்றார். ‘சமநிலை’ என்ற கவிதையில்

“காற்றும் கடலுமாய்

திசையற்ற வெளி

அலையினில் புரள்கிறது

ஒரு சிறு படகு

.....

சாவின் வீச்சுஅலையில்

சுழித்து வரும் காற்றில்

திடமற்ற மனதில்”

என்றவாறாக அக்கவிதை அமைகிறது.

“பனங்கடலின் இருட்டொதுக்கில்
உன்னிதழ்கள் என்னில் பதிகையில்

.....

கொழிப்பந்தலிட்ட முற்றத்தில்

உரடங்கிய சாமத்தில்

நாம் அணைந்தெரிந்த தாயத்தில்

பிய்ந்துதிர்ந்ததே அந்த மல்லிகை இதழ்”

(வராது போயிற்று காண்)

ஒரு சந்ததியினர் புலம்பெயர்ந்து வாழ்வதால் அடுத்து வருகின்ற சந்ததிக்கும் புலம்பெயர் தேசமே தாய் நாடாகின்றது. அந்தத் தலைமுறையினருக்குச் சொந்த மண் எதுவென்றே தெரியாமல் போகின்ற நிலையே காணப்படுகிறது. இதனால் அத்தலைமுறையினர் தந்தையிடம் கேள்வி கேட்பதாகவும் அதற்குத் தந்தை பதிலளிப்பதாகவும் கவிதையாத்துள்ளார் அரவிந்தன்.

“உரைத் துறந்த அப்பாவாம்

தூர தேசம் வந்தாராம்

.....

அமைதி காணாது போனதாம்

அகதி நாங்களும் ஆனோமாம்

இனிமே போகவும் ஏலாதாம்

இங்கே கதையும் முடிந்ததாம்

.....

நீங்க அகதியானது உங்களுக்குச் சரி

என்னை ஏன் அகதியாக்கி..?”

என அடுத்த தலைமுறையினர் கேள்வி கேட்பதாக அதாவது, ஏன் எமது அன்னை மண்ணை விட்டு எம்மை இங்கு கொண்டு வந்தீர்கள் எனக் கேள்வி எழுப்புவதனூடாக வருங்காலச் சந்ததியினரும் தாய் மண்ணை விட்டே வாழவேண்டிய நிலை ஏற்படுவதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதன் மூலம் ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது, புலம்பெயர்ந்து செல்லும்போது எந்தவொரு பாதுகாப்புமின்றி மரணத்தைக் கையோடு கூட்டிச் செல்வதாகவும், அங்கு ஏற்படுகின்ற துன்பியல் நிகழ்வுகளையுமே. அதே உணர்வுகளை 'அழைப்பு' என்ற கவிதையினூடாகவும் முன்வைக்கிறார்.

“தலைகள் திரண்ட கடலிடை யாரென்று தேடுவேன்

மூன்றாம் சாமத்தில்தான் கண் விழித்தேன் பனிப்பாலையில் தான் எனது இருப்பு புகாரிருளில் குளிர் வெளியில் விறைத்த நான்”
தனிமையில் இருந்து வாடுவதையும் அதுவே கனவாகிப் போகின்ற நிலையினையும் அரவிந்தன் காட்டத் தவறில்லை. ‘கனவின் மீதி’ யில் இதைத் தெளிவாகக் காட்ட முயல்கின்றார்.

“அதுதானே அதுதானே நான் எங்கே தொலைந்து போனேன் நானாய்த்தான் தொலைந்தேனா? உருவற்றுப் போனேனா? என்னை யாரும் தொலைத்தாரா? மாயம் என்ன நிகழ்ந்தது? நான் எங்கே? நான் எங்கே? எங்கே நான்?” (கனவின் மீதி)

புலம்பெயர் தேசங்களில் வாழ்கின்ற வர்களின் சொல்லொணா வேதனைகளையும் துன்பங்களையும் கி.பி. அரவிந்தன் தன் கவிதை மொழிகளினால் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். புலம்பெயர்வு, புலம்பெயர் வாழ்க்கை, புலம்பெயர் நாடு என்பவை கற்றுத்தரும் பாடங்களும் அவற்றின் மூலம் புலம்பெயர்ந்து செல்கின்றவர்களும், சென்றவர்களும் தினமும் அனுபவிக்கின்ற கசப்பான அனுபவங்களையும், தாய் மண் பற்றிய மாறாத பசுமை நினைவுகளையும் தன் ‘கனவின் மீதி’ என்ற கவிதைத் தொகுதியில் சிறப்பாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ள அரவிந்தன், தாம் உணருகின்ற அதே உணர்வுகளையும் ஏக்கங்களையும் எம்மோடும் விட்டுச் செல்கின்றார்.

□□□

பெற்றோல் நிலைய இரவு

வசந்தம் வந்துவிட்டது.
நீ வரப் போகின்றாய் என்து சொல்கின்றாய்.

பெயர் தெரியா மரமெல்லாம் பூக்கள்
கிணையலா மரங்களிலும் பூக்கள்
முல்லை போல சீக்கள் பூக்கள்
பெரிய பூக்கள் சிரளி போல
செவ்விரத்தம் பூக்களையும் கடைகளில்
பார்த்துள்ளேன், செவ்வந்தியம்
விடுபுகைக்குண்டு.

மஞ்சள், மண்ணிறம், வெள்ளிபச்சை
ஊதா, சிவப்பு, நீலம் என
எல்லா நிறங்களிலும்
பூக்கள்
பூக்கள்
பூக்கள்

பூக்களோடு நின்று
புகைப்படமெடுக்கும் ஆகை
ஆண்டுக்களாய்த் தொடர்கிறது
கவலை, சகமயல், நித்திரையென
வாழ்க்கை படர்கிறது.

காந்திரோடு கைக்குழைக்கி
பூக்களோடு புள்ளகைக்க
காணமெல்லாம் நான் காத்திருக்கின்றேன்

நீ வரப்போகின்றாய்;
எண்டன் பூத்து குழைக்குது.

(சுவடுகள்)

ஒரு இனத்தின்

வரலாறு

-தேவன்

தீயனும் சீல வகுடங்களில்
தீயங்கையின்
மனதிறைப் பார்க்க முடியாது.
மண்கடையாடுகளைத்தான் பார்க்கலாம்.

மறைந்து வாழ்கிற
தீயங்களை
வனங்களில் பார்க்கலாம்.

அழிந்து போகிற தீயத்தின்
தீயங்கையின்
தமிழரும் அடங்கும்.

உணர்வுகளால்
அடக்கப்பட்ட தீயங்கள்
உணவு தீயமாலையே
தீயந்து போனார்கள் என்பதுதான்
நான்கைய சந்திரன்?

பாரிய செல்வடி
குண்டு வீச்சுக்களுக்கு
முயற்சிக்காமல்
தீயங்களால் எவ்வளவுகாலம் முடியும்?

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும்
அங்கொன்றும் தீயங்கொன்றுமாய்
வாழ்ந்த தீயன்
கூழ்நிலைகளுக்கேற்ப
குண்டு வீச்சுக்களுக்குள்
கூர்ப்படைய முடியாமல்
தீயபதாம் நூற்றாண்டு தீயத்தில்
முற்றாக அழிந்து போயின என்பது
கை, கால் தீயமாத
எதும்புகூட்டுக்குக் கீழ்
கட்டியம் போட்டிருப்பர்
நான்கைய விஞ்ஞானி.

(தூண்டல் - 40)

ஐம்பது வருட நண்பன் அவன், முப்பது வருடங்களாக அவனை நேரில் சந்திக்க வில்லை. பெயர் குமரன். நான் விடுமுறையில் சுவிஸ்சில் இருந்து மெல்பேண் வந்து எனது உறவினரது வீட்டில் தங்கியிருக்கிறேன். அவுஸ் திரேலியா வந்து நான்கு நாட்கள்தான் ஆகிறது. இந்த நான்கு நாட்களில் பத்துத்தடவை போனில் என்னைக் கூப்பிட்டு வீட்டுக்கு வா என அழைத்தான். அவன் இப்போது பல நாட்டுச் சாப்பாடு நன்றாகச் சமைப்பதாக சொன்னான். தான் சமைத்த சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டபின் வாழ்கையில் இப்பிடி ஒரு சாப்பாட்டைச் சாப்பிடவில்லை எனச் சொல்வான் என்றான்.

“ஏன் அவ்வளவு மோசமா?” கேட்டேன் கேலியாக.

“நீ இன்னும் மாறவில்லை, கிண்டல் உனது இரத்தத்துடன் ஒட்டியுள்ளது.” அவனது பதில்,

“நீ மட்டும் மாறிட்டியா? சாப்பாடு ஆசை இன்னும் தீரவில்லை.” நான் திருப்பிப் போட்டேன்.

“சாப்பாட்டை பற்றியோ ருசியைப் பற்றியோ எங்கடை சனத்துக்கு என்ன தெரியும். கோப்பை முட்ட சோத்தை குவித்துப் போட்டு நடுவில்லை குழம்பை ஊத்துவினம், அதில் ஒரு மீன் துண்டோ,

எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி

(அவுஸ்திரேலியா)

உருளைக் கிழங்குத்துண்டோ இருக்கும். பிறகு என்ன குழைத்து அடிக்க வேண்டியதுதானே. இது தானே, உங்கடை சாப்பாட்டுக் கலாசாரம். சமைப்பதே ஒரு கலை, அதை கோப்பையில் நேர்த்தியாக போடுவதும் ஒரு கலை, அதை பரிமாறுவதும் கலை, ஏன் சாப்பிடுவதிலேயே ஒரு ரசனையுடனும் அழகுடனும் இருக்கவேண்டும்.” ஒரு செக்கன் மூச்சு விட்டுவிட்டு தொடர்ந்தான்.

“மெல்பேண் சனம் விளையாட்டுக்கு அடுத்ததாக விரும்புவது என்னதெரியுமா? உணவு. அவர்கள் உணவுப்பிரியர்கள். மெல்பேணை பூட் சிற்றி என அழைப்பார்கள். நாங்கள் கொடுத்துவைத்தவர்கள். உலகின் எந்தநாட்டு உணவு உங்களுக்கு வேண்டுமானாலும் எங்கும் போகவேண்டாம் மெல்பேண் வாருங்கள். அது கிடைக்கும். ஏசியன், ஐரோப்பியன், அமரிக்கன், மிடலிஸ் என வெவ்வேறு பிரதேச உணவுவகைகள் கிடைக்கும். யப்பான் சுசி, சிங்கப்பூர் நூடிஸ், சைனீஸ் பிறைட்றைஸ், தாய்லாண்ட் கோழிகறி, இத்தாலியன் பீட்சா, மெக்சிக்கன் ராக்கோ, என்பவற்றுடன் அமரிக்கனின் குப்பைகளான, மக்டோனால்ட், கேப்சீ என சாப்பாட்டுக்கடைகள் நகரவீதி எல்லாம் பரவிக்கிடக்கும். ஏன் இந்தியன் உணவுகளான தண்டுரிச் சிக்கினும், எங்கடை இட்லி தோசை, வடை என்பனவும் தாராளமாக கிடைக்கும்.” ஒரேமூச்சில் எல்லாத்தையும் ஒப்புவித்தான்.

“எல்லாம் சரி, அவுஸ்திரேலியாவுக்கு என தனியான கலாசாரம்தான் இல்லை. உனது லிஸ்டரில் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு என தனியான உணவொண்டும் இல்லையோ?” என நானும் கேள்வியால் மடக்கினேன்.

“அவுஸ்திரேலியா பல்கலாசாரநாடு. அது போல உணவிலும் பல்தேசிய உணவுதான்.” அவனோ விட்டுக்கொடுக்கத் தயாரில்லை.

நான், அவனது கைவண்ண உணவு உண்பதற்கு வருவதாக உறுதி அளித்துவிட்டு தொலைபேசியை வைத்தேன்.

அன்று சனிக்கிழமை, அவனுக்கு உறுதி

அளித்தபடி மதியபோசனத்திற்காக அவனது வீட்டுக்குப் போனேன். கதவருகே இருந்த அழைப்பு மணியை அழுத்தினேன். சில நொடியில் கதவு திறக்கப்பட்டது. அரைச் சென்சரி தாண்டிய மெலிந்த உருவம் ஒன்று கதவைத் திறந்தது.

ஒரு செக்கன், எனது மூளை யார் இது எனக்கேட்டது. அடுத்த செக்கன் மூளை சொன்னது, இது உனது நண்பன் என்று. எனது கற்பனைத் தோற்றத்தில் பாதியாக இருந்தான். தலைமுடியின் நரையை மறைக்க கடும் முயற்சி எடுத்தது தெரிந்தது. அதையும் மீறி சில நரை மயிர்கள் எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. ஐரோப்பிய நாட்டு குளிரும் சீகம் போதாக்குறைக்கு பியரும் சேர்ந்து எனது உடலையும், முகத்தையும் சற்று ஊதவைத்தது. ஆனால் அவனோ எதிர்மாறாக இருந்தான்.

“என்ன யோசிக்கிறாய்? வா உள்ளே.” பழைய அதட்டலுடன் சொன்னான்.

“நீயோ என்ட சந்தேகம்..” நான் இழுத்தேன்.

“ஏன் கண்ணாடியில் உன்னை நீ பார்ப்பதில்லையா? வயது எனக்கு மட்டுமல்ல உனக்கும் ஏறிவிட்டது” எமக்கிருந்த சிறு இடைவெளியை அகற்றியது அவனது உரை.

வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துச் சென்றான். சமையல் அறைக்கு அருகே ஒரு மினிபார் ஒன்று இருந்தது. அதில் அழகாக போத்தல்கள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தன. அதில் எனக்குத் தெரிந்த சிவப்பு, கறுப்பு, பச்சை நீல லேபல் கொண்ட ஜேனிவோக்கர், சிவாஸ்தீகல், டிம் பிள், என விஸ்கி பிரண்டி வகைகள் அழகாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன. அருகில் பல வித சிவப்பு, வெள்ளை வைன் போத்தல்கள் எல்லாம் இருந்தன. குளிர்சாதனப் பெட்டிக்குள் பலவகை பியர்கள் சில்லென்ற குளிர்வுடன் இருந்தன.

“என்ன சாப்பிடப்போகிறாய்” அவன் கேட்டான்.

“சோறு” சொல்லிவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டேன்.

“என்ன குடிக்கப் போகிறாய் என்று கேட்டேன்” என்றான்.

“ஏதாவது விஸ்கி” என்றேன்.

அருகிலிருந்த அலுமாரியில் வைனுக்கு, விஸ்கிக்கு, பியருக்கு என வரிசையாக அடுக்கி வைக்கப்பட்ட பல வித கிளாஸ்களில் விஸ்கி கிளாஸ் ஒன்றை எடுத்து டிம்பிள் விஸ்கியை

எடுத்து அளவாக விட்டுவிட்டு,

“மிக்ஸ் பண்ண கோலா, லெமன், சோடா வாட்டர்” என கேட்டான்.

“லெமன்” என்றேன்.

“விஸ்கி குடிக்கும்போது எதுவும் கலக்காமல் குடிக்க வேணும். அல்லது வெறும் தண்ணீர் மட்டும் கலக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அதன் ருசி தெரியும்.” எனக் கூறியபடி லெமனை ஊற்றி விட்டு, இரண்டு துண்டு ஐஸ்ஸைப் போட்டான். பின்னர் கிளாசை என்னிடம் நீட்டினான்.

“உனக்கு” நான் கேட்டேன்.

“நான் மருந்து எடுத்திட்டேன். இதுகள் பாவிக்க ஏலாது.” என்றபடி ஒரு கிளாசை எடுத்து பைப்பைத் திறந்து தண்ணீரை ஏந்தினான். மற்றக் கையில் கோழிப் பொரியல் உருளைக் கிழங்கு பிரட்டல், கடலுணவு சலாட், முந்திரிகை வறுவல், எனப் பல வகை கொறிப்புத் தீன் அடங்கிய தட்டு கையிலிருந்தது.

பின்னர் நாங்கள் இருவரும் அவனது விருந்தினர் அறையில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். இளமையில் நாங்கள் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து இரவு இரவாக கடலேரியில் தீப்பந்தங்கள் கொண்டு நண்டு, இறால் மீன்கள் பிடித்து அதை நெருப்பில் போட்டு வாட்டியும், சமைத்ததும், அதன் சுவையையும் அதனால் ஏனையோர் எங்களை நண்டுகள் என்று அழைத்ததையும் நினைவுகூர்ந்தான். இளமையில் அவனது காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள் சோழப் பொரி, பொரிவிளாங்காய் என்பன நிறைந்திருக்கும். அதை எந்த நேரமும் கொறித்துக் கொண்டிருப்பான். அதனால் நாங்கள் அவனுக்கு சாப்பாட்டு ராமன் என்று வைத்த பட்டப் பெயரை நைசாக மறைத்துவிட்டான்.

இடைக்கிடை எனது கிளாசை விஸ்கியாலும் லெமன் யூசாலும் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தான். தனக்கு மட்டும் மெல்பேண் குழாய் நீரை ஊற்றிக் கொண்டிருந்தான். கடந்த காலத்திலிருந்து உரையாடல் தொடர்ந்து நிகழ்காலத்திற்கு வந்தது.

அவுஸ்திரேலியா நிலவரம் பேச்சில் அடிபட்டது. எங்கை சுற்றினாலும் இறுதியில் சாப்பாட்டில் வந்துநிற்கும். தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிபற்றிய உரையாடல் வந்தது. சனல் பத்தில் நடைபெறும் மாஸ்டர் செவ் நிகழ்ச்சி சமையல் போட்டி எவ்வளவு அழகாக

செய்கிறார்கள். அதே சனலில் நடைபெறும் லண்டனைச் சேர்ந்த ஜேம்ஸ் ஒலிபரின் சமையல் நிகழ்ச்சி சுப்பர். சனல் ஏழு கிச்சின் றூஸ் என்ற போட்டி நிகழ்ச்சியுடன் பேற்ற கோம்அன் காடன் போன்றவை. அத்துடன் எல்லாத் தொலைகாட்சி நிறுவனங்களும் இரண்டு மூன்று சமையல் நிகழ்ச்சிகளைக் காண்பிக்கின்றன. அவனது உரையாடலுக்கு இடையூறாக அவனது மனைவியின் குரல் ஒலித்தது.

“நேரம் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. சாப் பிடுகிற எண்ணமில்லையா?” அவனது மனைவி சாப்பிட அழைத்தாள்.

இருவரும் சாப்பிட எழுந்தோம். சாப்பாட்டு மேசையில் அழகாக பலவித உணவுகள் ஒழுங்காக வைக்கப்பட்டுள்ளன. சிக்கின் கால், ஆட்டு இறைச்சிக் கறி, சீன சமையலும் எங்களது சமையல் முறையையும் கலந்து இறாலில் வரட்டல், மீன் வறுவல் அத்துடன் அந்த ஊர் சந்தையில் இருக்கும் எல்லா மரக்கறிகளும் ஒவ்வொரு விதமாக மேசையை அலங்கரித்தன.

“வேறே விசிற்பேசும் வருவினமோ?” சந்தேகத்துடன் கேட்டேன்.

“இல்லை நாங்கள் மட்டும்தான்.” சொன்ன படி கிச்சினில் ஏதோ மரக்கறியை வெட்டிக் கொண்டிருந்தாள் அவனது மனைவி.

“இவ்வளவு நிறைய சமைத்துட்டு வேறே என்ன செய்கிறீர்கள்.” நான் கேட்டேன்.

“மற்றவர்களுக்கெல்லாம் அவர் சமைப்பார் அவருக்கு மட்டும் நான் சமைக்கவேணும்.” அவனது மனைவி சலிப்புடன் கூறியபடி அவனுக்கு முன்னால் கோப்பையை வைத் தாள். நான் எட்டிப்பார்த்தேன். கரட், பீன்ஸ், பூக்கோவாவில் ஒரு அரை அவியல். சில சலாட் இலைகள் அருகில் இரண்டு துண்டு தவிட்டுப் பாண்.

“வாய்க்கு ருசியா சமைக்கிறவருக்கு அதை சாப்பிடத்தான் கொடுத்து வைக்கவில்லை. சலரோகம், கொலஸ்ரோல், பிறசர் எண்டு உலகத்திலை இருக்கிற எல்லா வருத்தமும் இருக்கு. உப்புப் புளிகூட இல்லாமல் பதி னைந்து வருசமாக உதையே சாப்பிடுது இந்த மனிசன்.” என நாத் தளரச் சொன்னார் அவனது மனைவி.

(ஞானம் - 155 ஏப்ரல் 2013)

ஸ்கோல்!

இனிய ஐரோப்பிய நண்பர்களுக்கு. ஒவ்வொரு நத்தாருக்கும் உங்களுடன் நான் ஒன்றாக அமர்ந்து கொள்கிறேன்.

உங்களை நானும் என்னை நீங்களும் ஆழம் பார்க்க இது ஒரு நாள். உங்களிடம் இருப்பதில் விலைகூடிய ஆடைகளை அணிந்து வந்திருக்கிறீர்கள் என்னைப்போலவே.

இப்போது உங்களில் பலர் வயோதிர்பம் அடைந்திருக்கிறீர்கள் என்னினும் அப்படியே முதல் தடவையாக உங்கள் சிவரிடமிருந்தும் துவேசக் குரல்களைக் கேட்கிறேன்.

முப்பது முகங்களில் மூவர் துவேசக் கொடிபிடித்தனர். இனியவர்களே! என் உடன்பிறப்பு உயிர் கொடுத்தது உங்கள் நாட்டிலிருந்து இறக்கிய துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்குத்தான். இனியவர்களே! என் வீட்டு மாடு செத்ததும் உங்களின் நிலக்கண்ணிக் குத்தான்.

ஐரோப்பியக் கனவான்களே! உங்கள் நாட்டுப் பணமும் உங்கள் நாட்டு ஆயுதங்களும் எங்களை அகதியாக்குகின்றன.

இயேசுவிற்காவது சொல்ல நினைக்கிறேன். அவரையும் நீங்கள் வருடந்தோறும் பாலகனாகவே பிறப்பிப்பதால் உங்களோடு சேர்ந்து என் மதுக்கிண்ணத்தை உயர்த்தி ‘ஸ்கோல்’ என்கிறேன்.

*ஸ்கோல் - Cheers

—சன்னதமாடி
(டென்மார்க்)
(தள்ளி: இன்னொரு காலடி)

ஏழு மணி தாண்டியதும் இரவு நீளுகின் றது. பகல்போல சூரிய வெளிச்சம். இது 'சம்மர்' (Summer) காலம். இருட்டு படரு வதற்கு எட்டுக்கு மேலும் ஆகலாம். ஆறு மணிக்கே 'கிளிநிக்'கை மூடியிருக்கவேண்டும். அடுத்தடுத்து பலர் வந்தாலும், கடைசி யாக வந்த லேடி மாக்கில்லன் அவரிடம் நாற்பது நிமிடங்களை லாவகமாக பிடுங்கிக் கொண்டதாலும் இப்போதுதான் 'Sorry we are closed' என்ற போர்டை மாட்டமுடிந்தது.

லேடி மாக்கில்லன் நுழைந்ததுமே, 'இன்று வழக்கமான நேரத்திற்கு கிளிநிக்கை மூட முடியாது' என்பது அவருக்குப் புரிந்தது. செளக்கியம் சம்பந்தமாக அவள் எழுப்பும் சந்தேகங்களைத் தீர்க்க, அவர் தனியாக ஒரு படிப்புப் படிக்கவேண்டும். ஆனாலும் என்ன செய்வது? இந்த லேடியை இன்று நேற்றா தெரியும்? ஒரு மாமாங்கமாக அவள் அவருடைய வாடிக்கையான பேஷண்ட்....

முதன்முதலில் இந்த நாட்டிலே 'கிளிநிக்' கைத் திறந்தபோது, எந்த வெள்ளைக்காரரும் அதனை எட்டிப்பார்க்கவே இல்லை. தினமும் 'கிளிநிக்'கைத் திறந்து, ஓட்டுவதற்கு ஈக்கள் கூட இல்லாததனால் காற்றை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த பொழுதுதான், இந்த லேடி மாக்கில்லன் துணிந்து அவருடைய வைத்திய உதவி நாடி இங்கு வந்தாள். அவர் கொடுத்த முதல் 'பிரிஸ்கிறிப்ஷனே' அவளைச் சுகப் படுத்தி மயக்கியது. அவளுடைய செல்வாக்குப் பரவிய இடங்களில் எல்லாம் டாக்டர் 'சாம்யோ' வின் பெயர் பிரஸ்தாபமாயிற்று. அதுவே அவருடைய வாழ்க்கைக்கு ராஜபாட்டை அமைத்தது. இன்று சிட்னியில் அவருக்கு மூன்று கிளிநிக். ஒன்று 'நோர்த்லோர்' பகுதி யில்.. அவருடைய உபயோகத்திற்கு ஒரு

கெடிலாக் - ஒரு ஜக்குவார். மனைவியின் உபயோகத்திற்கு தனியே ஒரு நிஸான் பின்ராரா.. எனப் பல கார்கள். சிட்னியில் ஹை சொசைட்டி வாழும் பகுதியில் பல மில்லியன் டாலர் பெறுமதியுள்ள, நீச்சல் தடாகத்துடன் கூடிய 'எக்ஸ்குளுஸிவ்' ஹவுஸ்; வளம் பெருகியது போலவே அவர் லேடி மாக்கில்லனிலே பாராட்டிய கௌரவமும் உயர்ந்தது.

வீட்டுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னர், அந்தக் கடிதத்தை அவர் இரண்டாம் தடவையாக வாசித்தார். அம்மா எழுதிய கடிதம்.. பத்து நாட்களுக்கு ஒருதரமாவது ஓமந்தூரிலிருந்து கடிதம் அனுப்புவது அவள் வழக்கம். மூன்று கடிதங்களுக்கு ஒன்று என்கிற விகிதத்தில், இவர் பதில் எழுதுவார். பதில் எழுதுவேண்டிய காலம் அவரை நெருக்கியது. இதனாலும் இரண்டாம் தடவையாக வாசித்தார். நீலநிற மையில் 'குண்டு குண்டான' எழுத்துக்கள்.. கை நடுக்கம் அந்த எழுத்துக்களிலே கசியவில்லை.. ஓ! பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் தமிழ் எழுத்துக்களைப் பார்க்கிறார். அம்மா மட்டும் இல்லாவிட்டால், அவர் தமிழ் எழுத்துக்களை மறந்திருக்கக்கூடும். நாளமுமுவதும் உதட்டு நுனியிலே ஆங்கிலத்தை உருட்டும் பேஷண்டு கள்.. தொலைபேசி உரையாடல் ஆங்கிலத்தில். ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள், டி.வி. சானல்கள். 'டடி' என்றழைக்கும் மகன். 'டார்லிங்' என்று கெஞ்சுகிற மனைவி. கனவு காண்பதற்குக் கூட தமிழின் உதவி தேவையில்லை....

கடித மேய்ச்சலிலே அசைபோடும் அவர் மனத்திலே ஒரு நினைவுப்பொறி..

"என்னடா தூங்கிற! டியூஷனுக்குப் போகலியா?"

-மாத்தளை சோமு (அவுஸ்திரேலியா)

வெள்ளைக்காரர்கள்

“இன்னக்கி சண்டே! இன்னைக்குமா போவணும்?”

“படிக்கிறவனுக்கு என்னடா சண்டே” மண்டே. கூடக்கூட இடலி போட்டு வைச்சிருக்கேன். சாப்பிட்டு ஓடு! படிச்சி நாளைக்கி நல்ல வேலைக்குப் போனா எனக்கா சம்பளத்தை கொடுக்கப்போற?”

அரைகுறை மனத்தோடு படுக்கையை விட்டு எழுந்து டியூசனுக்குத் தயாரானான். இடலியை உள்ளே தள்ளி டவுன் பஸ் லைப் பிடிக்க ஓடி, பஸ்ஸின் நெரிசலிலே சராசரி இந்தியனாகச் சங்கமித்தான்....

அம்மாவின் கரிசனையான தூண்டுதலினால், படித்து டாக்டராகி பட்ட மேற்படிப்புக்காக ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு, மேலும் சில பட்டங்களை இணைத்த பின்னர் ஆஸ்திரேலியாவில் குடியேறினார். ‘லில்லி’யாகி விட்ட லலிதாவை மணந்தது அவருடைய ‘மைகிரேஷனை’ ஊக்கிவித்தது.

அம்மாவின் கடிதம் உறவினர் - ஊர்க்காரர் சுகநாமாவளியை முடித்து, ஊர்ச் சமாச்சாரங்களுக்குத் தாவுகின்றது. ஒமந்தூர் காமாட்சியம்மன் கோயில் திருவிழா சிறப்பாக நடந்தது. திருப்தி. பக்கத்து வீட்டு அன்னபூரணி பிள்ளைகள் சண்டை போட்டுப் பங்கு பிரித்துக்கொண்டார்கள். பரிதாபம். செல்லையாவின் மாடு கன்றுபோட்டது. அழகான நாகு! வெள்ளைச்சாமியின் ஆடு காணாமல் போய்விட்டது. ஊரில் ஆடு திருட்டு அதிகம். பெரிய சாமிப்பிள்ளையின் நாலாவது மகள் பெரிய மனுஷியாகிவிட்டாள். பாவம்..! வையாபுரியின் மகளுக்கு சிங்கப்பூர் மாப்பிள்ளை கிடைத்துள்ளது. மாப்பிள்ளையின் வேலைபற்றி ஒரே ‘கசமுசா’. டவுன் பஸ்சார்ஜ் கூடிவிட்டது. திருச்சி ஜங்ஷனுக்கு ஒண்ணரை ரூபா....

கடிதம் மீண்டும் குடும்ப சேதிக்கு வருகிறது.. ராஜா எப்படி இருக்கிறான்? ஒருமுறை அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு வா! கண்ணை மூடிவிடுவதற்குள் அவனுடைய மழலையைக் கேட்க ஆசை!...

ராஜாவுக்கு இப்போ வயது எட்டு. அவன் ஒரு வயதாக இருந்தபோது குலதெய்வத்திற்குப் பொறந்தமுடி எடுக்கப்போய்வந்ததோடு சரி. பின்னர் ஒருமுறை ஜப்பானுக்கும், இன்னொரு முறை மலேசியாவுக்கும் குடும்பத்துடன்

போயிருக்கிறான். அவன் உதடுகளில் ஆங்கிலம் மட்டுமே நடமாடுகிறது. இப்போது அவர் தன் மனைவியுடன் தமிழ் பேசினால் அவன் விழிக்கிறான்.

“வாட் ஆர் யூ டோக்கிங் டாடி?”

“வீ ஆர் டோக்கிங் டமில். இட் இஸ் அவர் மதர் டங்”

“இட் சவுண்ட்ஸ் ஏ சில்லி லாங்குவேஜ்” என்று சொல்லி அவன் சிரிப்பான். ஆங்கிலம் அவனுக்கு தாய்மொழி ஆகிவிட்டது.. அவன் பாட்டியுடன் எப்படி பேசுவான்?”

‘கெடிலாக்’ நகர அதன் ஸ்டீரியோவில் எஸ்.பி. நேரில் நின்று பாடுவதைப்போல் பாடிக்கொண்டிருந்தார். கிராமத்தில் சினிமா பார்த்தது அவர் நினைவில் வலம்வந்தது. ‘அடுத்தவீட்டு ராமலிங்கத்துடன் பத்து கிலோ மீட்டருக்கு அப்பாலிருக்கும் கொட்டகையில் சினிமா பார்ப்பதற்காக வாடகை சைக்கிள்களில் உயிர்போக மிதித்துக் கொண்டு..’

அது ஒரு காலம்....

வீட்டு கரேஜில் காரை நிறுத்தியபோது ராஜா எட்டிப் பார்த்தான். உள்ளே ஆங்கில நாவலொன்றை மேய்ந்து கொண்டிருந்த அம்மாவுக்கு, “மம்மி! டாடி ஹாஸ் கம்” என்று குதூகலத்துடன் குரல்கொடுத்தான்.

அவர் உள்ளே நுழைந்து காலாறவில்லை. டெலிபோன் ‘கிணுகிணுத்தது..’

‘ஹலோ சாம்யோ ஹியர்!’

இங்கு அவர் குடியேறிய நாட்களில் ‘கிறிஸ்டியன் நேம் சக சேர் நேம் சாமி நாதப்பிள்ளை யோகேஸ்வரன்’ என்று சொன்ன போதெல்லாம், “ஓ! யூ ஹாவ் ஏ லோங் நேம்” என்கிற சலிப்புகள் அவரைப் பல பக்கங்களிலும் தாக்கின. வெள்ளைக்காரர்களுடைய பற்களுக்கு கிடையிலும், நாக்குகளுக்கிடையிலும் அவர் பெயர் படாதபாடுபட்டது. ஒரு சமயம் ‘Saminatha Pillai Yogeswaran’ என்று எழுதிப் பார்த்தபோது சடுதியாக ஒரு பொறி. ‘Sam Yo – சாம் யோ’ என்று சுருக்கமாக அமைவதை அவதானித்தார். அன்றிலிருந்து தமது பெயரை ‘சாம் யோ’ எனச்சுருக்கிக் கொண்டார். இன்று அவருடைய பூர்வீகப்பெயர் மறைந்து ‘சாம்யோ’ என்கிற பெயர் இயல்பாகிவிட்டது..

“வாசு பேசுகிறேன்”

வாசு என்று அழைக்கப்படும் வாசுதேவன் தஞ்சாவூர்க்காரர். தமிழில் அவருக்கு ஒரு

வெறி என்று சொல்லலாம். 'லூஸ் - கிறுக்கன்' என்று பிறர் கேலிசெய்வதையும் அறிவார். கவலையில்லை. எந்தக் கூட்டத்திலேயும் தமிழர்களுடன் தமிழில்தான் பேசுவார். ஆங்கிலம் பொருளீட்ட உதவும் ஒருகருவி என்பது அவர் கொள்கை. தமது இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு தமிழ் கற்பித்தவர். சின்னிவாழ் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் வகுப்புகளை 'ஹோம்புஷ்' என்ற இடத்திலே நடத்துவதற்குப் பூர்வாங்க ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டார். பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதிலே பெற்றோருடைய ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதில் இப்பொழுது தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளார்.

“ஓ! ஹவ் ஆர் யூ?...”

“நலம். நான் சொன்ன தமிழ் வகுப்புகள் பற்றி”

“அதுவா? இஃ.ப் த சில்ரன் ஆர் இன்டர்ஸ்டட் வீ கேன் ஹெல்ப் தெம் இல்லையா?”

“அவர்கள் அக்கறைகாட்ட நாம்தான் தூண்டவேண்டும். நமது பிள்ளைகள் தமிழைப் புறக்கணிப்பதற்கு நாங்கள் மறைமுகமாக ஆதரவு தந்தால் அவர்கள் காலப்போக்கில் தங்கள் பெற்றோர்களை மறப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கின்றோம். தமிழை மறந்து ஆங்கிலப் புலமை பெறுவதனால் மட்டும் நமது பிள்ளைகள் வெள்ளைக்காரர்களாகி விடுவார்களா? அவர்கள் சுயத்தையும் அதனுடன் சேர்ந்த கௌரவத்தையும் இழந்து விடுவார்கள்.. காலம் கடப்பதற்கு முன்னர் நாங்கள் சிந்தித்து செயலாற்ற வேண்டும்” என்று வாசுதேவன் தொலைபேசியில் குட்டி லெக்சர் அடித்தார்.

வாசுதேவன் சின்னியிலே பெரும் புள்ளி. இங்கிலாந்தில் இன்ஜினியரிங் பட்டம் பெற்றாலும், பின்னர் ஏதோ நினைப்பில் அக்கவுண்டன்சியிலும் பட்டம் பெற்றவர். பிரிட்டிஷ் பிராஜையாகி அங்கு பெரிய தொழில் ஒன்றை வளர்த்தார். வெள்ளைக்காரப் பங்காளிகளுடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளினால் பிரிந்து, எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலேயே ஆஸ்திரேலியாவில் 'பிசிஎஸ் மைக்ரோஷனிஸ்' குடியேறினார். பணக்காரர் என்பதற்காகவும், மூத்த குடியினர் என்பதற்காகவும் அவருக்கு ஒரு மதிப்பு உண்டு. முகத்தில் அடித்தது போல் பதில்சொல்ல டாக்டருக்கு மனசு

ராஜாவுக்கு இப்போ வயது எட்டு. அவன் ஒரு வயதாக இருந்தபோது குலதெய்வத்திற்குப் பொறந்தமுற எடுக்கப்போய்வந்ததோடு சரி. பின்னர் ஒருமுறை ஜப்பானுக்கும், இன்னொரு முறை மலேசியாவுக்கும் குடும்பத்துடன் போயிருக்கிறான். அவன் உதடுகளில் ஆங்கிலம் மட்டுமே நடமாடுகிறது. இப்போது அவர் தன் மனைவியுடன் தமிழ் பேசினால் அவன் விழிக்கிறான். “வாட் ஆர் யூ டோக்கிங் டாடி?” “வீ ஆர் டோக்கிங் டமில். இட் இஸ் அவர் மதர் டன்” “இட் சவுண்டஸ் ஏ சில்லி லாங்குவேஜ்” என்று சொல்லி அவன் சிரிப்பான். ஆங்கிலம் அவனுக்கு தாய்மொழி ஆகிவிட்டது.. அவன் பாட்டியுடன் எப்படி பேசுவான்?”

வரவில்லை.

“கொஞ்சம் டைம் தாங்க! நானே உங்களுக்கு ஒரு போன் கால் தாரேன்”

“நன்றி. யார் ஒத்துழைக்கா விட்டாலும் என் பணி தொடரும்.. வணக்கம்!”

“பை”

டாக்டர் குளித்து உடைமாற்றி ரிலாக்ஸாக கையில் ஒரு 'டிரிங்குடன்' என்டர் டெய்ன்மென்ட்' அறைக்குள் வந்தார். அவர் வருகைக்காக மனைவி சோபாவில் காத்திருந்தாள்.

மகன் ராஜாவிடமிரு தனி அறை.. ஆஸ்திரேலியாவில் வெள்ளைக்காரர் சிறுவர்களைப் போல அவன் தன் அறையையே வீடாக மாற்றிவிட்டான்.

“ராஜா! வீ ஆர் கோயிங் டு வாட்ச் வீடியோ.. டூ யூ லைக் டு ஜாய்ன் அஸ்” என்று குரல் கொடுத்தார்.

அவன் தாய்க்குப் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தான்.

துவரம் பருப்பும், உளுத்தம் பருப்பும், சாம்பார் பொடியும், பெருங்காயமும், வாங்குகிற 'இந்தியன் ஸ்பைஸ் சென்டரில்' எடுத்து வந்த 'கரகாட்டக்காரன்' பட கேசுட்டை 'வீடியோ' வில் போட்டார். படம் ஓடியது. அவருடைய மனம் மீண்டும் பழைய நினைவுகளிலே மிதந்தது.

ராஜா மிகவும் சிரமத்துடன் பத்து நிமிடங்கள்வரை படத்தைப் பார்த்தான். பொறுமை கரைந்தது.

'டாடி' ஐ டோன்ட் அன்டர்ஸ்டான்ட்.. ப்ளீஸ் எக்ஸ்கியூஸ் மீ" என்று கூறி எழுந்த ராஜா தன் அறைக்குப் போனான். அங்குள்ள 'டி.வி'யைப் போட்டான்.. அவனுக்குப் பிடித்த "ஹொலிவுட் மூவி" சானல் பத்திலே ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஞாயிறு ஓய்வினை பூரணமாக அனுபவிக்கும் நாள்..

'சம்மர்' வெய்யிலின் உக்கிரம் வேறு. இந்த வெயிலியே எருமை களைப்போல் தண்ணீரிலே மூழ்கிக் கிடப்பதிலுள்ள சுகமே தனி. அந்தச் சுகத்தினை சாம்யோ தாராளமாக அனுபவிக்கின்றார். வீட்டின் பின்பக்கம் இருந்த நீச்சல் தடாகத்தில் கழுத்தளவு தண்ணீரிலே நேர ஓட்டத்தைப்பற்றி பிரக்ஞையின்றி விழுந்து கிடந்தார். அவரோடு 'லல்லி'யும் நீந்தினாள். தலைமுடியும், கண்களில் நிறமும் மாறியிருந்தால் அவள் அசல் வெள்ளைக்காரிதான். ராஜா ஏ.ஸி.யை முடுக்கிவிட்டு டி.வி.யில் லைட் ஆக ஒளிபரப்பிக் கொண்டிருந்த கிரிக்கெட் மாட்ச்சை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஜலக்கீரிடையின் கொள்ளை சுகத்தை அனுபவித்தவாறே, 'லல்லி! நம்ம ராஜா.. தமிழ் கத்துகிறதைப்பற்றி வாட் இஸ் யுவர் ஓப்பீனியன்?" என்று கேட்டார்.

"அது உங்க இஷ்டம் - அவன் இஷ்டம், லீவ் மை ஹெட் எலோன்."

இந்தியன் ஸ்பைஸ்

கல்யாணி

அப்பா தொடக்கம்
சமுதாயம் வரை
எங்கள் சம்மதம்
எதிர்்பார்ப்பதில்லை

நிர்வாணம் மறாக்கும்
துணி தொடக்கம்
வாழ்க்கைத் துணை
வாங்குதல் எதற்குமே
எங்கள் சம்மதம்
எதிர்்பார்ப்பதில்லை

அடக்கல் - அடங்கல்
வாழ்க்கை நெறியில்
எங்களை

எங்கள் உணர்வுகள்
பலவந்தமாகப்
பலியாகும் போது...
'கற்பிழந்தவள்'
பட்டியலுக்குள்
எமது பெயர்கள்

அப்பா தொடக்கம்
சமுதாயம் வரை
எம் மன உணர்வுகளை
என்றுமே
பலவந்தமாகத்தானே
பறிக்கிறீர்கள்

கிதை எந்தப் பட்டியலுக்குள்
பதியப் போகிறீர்கள்

ஆராய்
பட்டியல்கள்
திறப்பது பதிவதும் கூட
உங்கள் விருப்பில்

உலர்ந்து போய்
கிவவசக் கணவுகளில் மட்டுமும்
ஈரமாகும்
தாவணிகளாய்
கித்தளை நாட்களாய்...

கிணியும் கூடவர
எங்கள் வாழ்க்கை
உங்கள் பட்டியலுக்குள்
பதிவங்களுக்கவே...!!!

நன்றி - மனிதம் (ர) மே - ஜூன் 90
அவிஸ்

வாசுதேவன் போனில் சொன்னதை ஆங்கிலத்தில் ஒப்புவித்தார்.

"மதுரையிலே தமிழ்ச்சங்கம் தொடங்க வேண்டியவரு.. வை த ஹெல் டிட் ஹி கம் டு சிட்னி?" என்று கூறி மோகனச் சிரிப்பு ஒன்றினை உதிர்த்தான்.

அவள் வெள்ளி ஸ்பூனை வாயில் வைத்துக்கொண்டு பிறந்தவளாக்கும். அவளுடைய படிப்பு கான்வெண்டில் துவங்கியது. ஆங்கிலம்தான் அவளுக்கு தாய்மொழி போல...

ஒப்பாசாரத்திற்காக கொஞ்சம் தமிழையும்

பொறுக்கிக் கொண்டவள். மெட்ராசுக்கு அது தோது... இங்கு? மற்றைய தமிழ்ப்பெண்கள் மத்தியிலே கொஞ்சம் தமிழ் தெரியும் என்று காட்டிக்கொள்வதிலேசூட அவளுக்கு இஷ்ட மில்லை.

பதில் ஏதும் சொல்லாமல் புன்னகையோடு அவளை நெருங்கினார் அவர். விழிகள் இனிய சமாசாரம் ஒன்றினைப் பரிமாறின. இனி அவர் கைகள் சுமமா இருக்காது என்று லல்லிக்குத் தெரியும்.

“டடி! வன் பிளாக் மேன் ஹாஸ் கம் டீ சி யூ” என்று சொன்னபடி ராஜா வந்தான்.

முள்ளந்தண்டிலே ‘டிபோமெற்றோல்’ என்கிற ஸ்ரோயிட் இன்ஜெக்ஷன் போட்டது போன்ற அதிர்வு அவரைத் தாக்கியது.

‘ஹூ..மென்ட் யுவர் வேர்ட்ஸ். லெட் தெம் பீ சீட்டட். ஐ ஹாவ் கம்”

அவர் நீச்சல் தடாகத்தை விட்டு வெளியே வந்தார். உடை மாற்றப்போனார். அப்போதுதான் டாக்டர் சிவா தம்மை இன்று பதினொரு மணிக்கு வந்து சந்திப்பது பற்றிய அப்பாயின்ட்மென்ட் அவர் நினைவில் உறைத்தது.

கதவைத் திறந்தான் ராஜா. வெளியே ஒருவர். அப்பாவும் மகனுமாக இருக்கலாம். பெரியவர் நல்லெண்ணெய்க் கறுப்பு, பையன் ஆப்பிரிக்கக் கறுப்பு. அவர்களை, “கம் இன்.. டாடி வில் பி ஹியர் இன் ஏ மோமென்ட்” என்று வரவேற்றான். இருவரும் வரவேற்பு அறையிலே போடப்பட்டிருந்த படகு சோபாக் களிலே வசதியாக அமர்ந்தார்கள்.

“ஐ யாம் ராஜா! யூ.. ஆர்...” என்றவாறு வலக்கையை நீட்டினான். “ஐ யாம் குமார்.. கிளாட் டு மீட் யூ” என்று கறுத்தப் பையன் வெண்சிரிப்பு உதிர்த்து அவன் கையைப் பற்றிக் குலுக்கினான்.

கையை விடுத்துக்கொண்ட ராஜா கண்களால் ஒருமுறை கறுத்தப் பையனை உற்றுப்பார்த்து விட்டு “அங்கிள்! இஸ் ஹி யுவர் சன்?” என்று பெரியவரிடம் கேட்டான். பிறகு என்ன நினைத்தானோ அவர் பதில் சொல்வதற்குள், “வை இஸ் ஹி லோ பிளாக்?” என்று கேட்டான்.

குமார் பரிதாபமாகத் தன் அப்பாவைப் பார்த்தான். அவர் எதுவும் பேசவில்லை... முகத்தில் மட்டும் ஒருவகை இறுக்கம்.

ராஜா திரும்பத் திரும்ப கறுத்தப் பையனையே பார்த்தான். பள்ளியில் பேசுவது, பழகுவது எல்லாம் வெள்ளைக்கார சிறுவர்களுடன்தான். அவனை யாரும் கறுப்பன் என்று சொல்வதில்லை. ஆனால் இந்தியர்கள் பொதுவாக கறுப்பு நிறம்; நீ மட்டும் எப்படி வெள்ளை நிறமாக இருக்கிறாய் என்று மட்டும் அடிக்கடி கேட்பார்கள். இந்த நிறம் பரம்பரையானது. அப்பாவும் அம்மாவும் நல்ல வெள்ளைநிறம். என்று பெருமையாகச் சொல்வான். அவன் வகுப்பில் ஒரே ஒரு கறுப்பு நிற இந்தியன் படிக்கிறான். அவனை இவன் வெள்ளைக்காரர் சிறுவர்களோடு சேர்ந்து ‘பிளாக்ஸ்’ என்று சொல்லிச் சிரிப்பான்.

“கும்! ரியலி ஐ :.பீல் :.போர் யூ!, யூ ஆர் டீ டார்க் வீ வில் ஹாவ் நோ கேர்ல் :.பிரண்ட்ஸ்.. டெல் மி ஹூ இஸ் கோயிங் டு மெரி யூ?”

ராஜா மகத்தான நகைச்சுவைத் துணுக்கினைச் சொல்லிவிட்டவனைப்போல் குரல் எழுப்பிச் சிரித்தான்.

சிவாவுக்கு நா உலர்ந்தது. ஆயிரம் எரி நட்சத்திரங்கள் ஏக காலத்தில் தமது தலைமீது அறுந்து விழுந்ததுபோல் அவர் அவதிப் படலானார். இந்த அவமதிப்பு அவலங்களில் இருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவதுபோல் சாமயோ வந்து சேர்ந்தார். ராஜா தன் அறைக்கு மீண்டான். டி.வி.யில் கிரிக்கெட் மாட்ச் தொடர்ந்தது.

டாக்டர் சிவா சிட்னி முருகன் ஆலய திருப்பணி சபையின் பொருளாளர். யாரைச் சந்தித்தாலும் முருகன் ஆலயத்திற்காக வந்துள்ள வரைபடங்கள், தேவைப்படும் நிதி, இடையிடையே முருகன் அற்புதங்கள், தமிழ் நாட்டு முருகனின் தலங்கள், அவற்றின் ஸ்தலபுராணங்கள் பற்றியெல்லாம் நேரம் தெரியாமல் பேசுவது அவர் சுபாவம். பேச்சுகளுக்கு நடுவில் இரண்டு கப் காபியாவது குடிப்பார். “ஐ யாம் ஏ சவுத் இந்தியன் காபி அடிக்கட்!” என்று கூறுவார். ஆனால் இன்று? அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை முருக பக்தர்களின் விசேட கூட்டமொன்று ரொக் டேல் கேர்ல்ஸ் ஹை ஸ்கூலில் நடைபெறுமென்று சொல்லப்பட்ட சமாச்சாரத்திற்குமேல் அவருடைய பேச்சு விரியவில்லை. காபியைக் கூட மறுத்துவிட்டார். அதிசயம்! கூட்டம் பற்றிய

தகவலை சொல்வதற்கு மட்டும் மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு ஞாயிற்றுக்கிழமையின் இரண்டு மணி நேரத்தினை விரயமாக்குவதற்கு அவர் வேலையற்றவரும் அல்லர்...

சிவா அவசரமாக தன் மகனுடன் புறப்பட்டார். ஏன்? என்ன நேர்ந்தது? சாமியோ குழம்பினார். அநேக வினாக்கள் மனதிலே குதியாட்டம் இட்டன.. இனந்தெரியாத உணர்வின் உந்துதல் நெஞ்சிலே.. ஒரு ட்ரிங்ஸ் பிக்ஸ் செய்து எடுத்து 'சிந்தனை மூலையிலே' சென்று அமர்ந்தார். ஒரு ஞாயிறு வீட்டின் அந்த "மூலையை" அவர் நாடுவது வழக்கத்திற்கு விரோதமானது.

லல்லி எதுவும் பேசவில்லை. அவருக்கு மூட் அவுட்டாகிவிட்டால் அவரை தனிமையிலேயே விட்டுவிடவேண்டும் என்பதை நீண்ட தாம்பத்திய அனுபவத்தில் அவள் தெளிவாக அறிந்திருந்தாள்.

அசாதாரணமாக அப்பியிருந்த மௌனத்தை ஊடறுத்து போன் கிணுகிணுத்தது. "த கோல் ஃபர்ம் சிவா" என்று கூறி கோடலெஸ் போனைக் கொண்டு வந்து அவரிடம் லல்லி கொடுத்தாள்.

சிவா நிறுத்தி மிகவும் நிதானமாக பேசினார்.

முதலில் வீட்டிலே நடந்த சம்பவத்தை நேரில் சொல்லாததற்கு மன்னிப்புக்கோரி நடந்த வர்த்தமானத்தினை அப்படியே கூறினார். 'ராஜாவை மனம் நோகச் செய்ய விரும்பவில்லை.. அவன் சிறுவன்.. கிளிப்பிள்ளை போல, எங்கேயோ உலவும் கருத்துக்கள் அவனைத் தாக்கி இருப்பது அவன் குற்றமல்ல. குடியேறிய நாட்டிலே நாங்கள் காலுன்ற வேண்டும் என்ற வெறியிலே புதிய தலைமுறை அனுபவிக்கும் அவலத்தினை உணரச் செய்த ஞானி, என்று ராஜாவைப் பாராட்டினார். இதுவரை வாசுதேவனை "லூஸ்.." என்றும் .. கிறுக்கன்.. என்றும் புறங்கூறியதற்கு வருத்தம் தெரிவித்தார். பல பஜனை மையங்களையும் முருகன் கோயில்களையும் நிறுவுவதிலும் பார்க்க நமது வருங்காலச் சந்ததியினர் தமிழ் கற்பதற்கு நிலையான ஒரு நிறுவனம் தோற்றுவிப்பதிலுள்ள மகத்துவம் பற்றிய ஞானவிடிவு தமக்கு ஏற்பட்டுள்ளதாகக் கூறினார்.

வாசுதேவன் சொல்வதுபோல் இன்று நம்ம

வர்கள் கடைப்பிடிக்கும் போக்கு நீளுமானால் அடுத்த நூற்றாண்டில் நமது மூன்றாவது அல்லது நான்காவது தலைமுறையினர் அமெரிக்காவில் குடியேற்றப்பட்ட அடிமை நீக்ரோக்களின் வம்சாவழியினரைப் போல் நமது "வேர்களைத்" தேடி யாத்திரை மேற்கொள்ளும் அவலம் ஏற்படும் என அச்சம் தெரிவித்தார். ஈற்றிலே தம்முடைய மனப்பாரத்தினை இறக்கி வைப்பதற்காக மன்னிப்புக்கோரி முடித்தார்.

பதிலுக்கு எதுவுமே பேசாது "உம்" கொட்டிக் கொண்டிருந்த சாமியோ, "சிவா! இப்பொழுதுதான் என்னுடைய குழப்பங்களும் தெளிவு பெறத்தொடங்கியுள்ளன" தாங்கியு. "போர் யுவர் பிராங்நஸ்" என்று கூறி முடித்தார்.

மறுநாள்.. அன்று முழுவதும் வீட்டுடன் தொடர்பு கொள்வதை சாமியோ தவிர்ந்தார். அவர் வீடு திரும்பியபோது இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

"ராஜா எங்கே?... " வழக்கமான ஆங்கிலத்தை தவிர்ந்தார்.

"ஒன் பெட்" லல்லியின் பதில்.

"தூங்கிறான் என்று சொல். அடுத்த தலைமுறையைத் தூங்க வைப்பதிலேதான் நாங்கள் வளமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கிறோம். டிசம்பர் பன்னிரண்டு, ராஜா வின் வெக்கேஷன் துவங்குது. பதினாலு, மூணுபேரும் மெட்ராஸ் போகிறோம்" பிளைட்கன். போம் பண்ணிவிட்டேன். நம்மைப் பற்றியும் நமது எதிர்காலம் பற்றியும் யோசிப்பதற்கு ஓர் ஓய்வு தேவை. ராஜா தானும் பிளாக்மேன்தான், தனது பரம்பரை பிளாக்தான் என்பதை உணர்வதற்கான காலம் வந்தாச்சு..

பேசுவதற்கு லலிதாவுக்கு வார்த்தைப் பஞ்சம் ஏற்பட்டது.

"திரும்ப வந்ததும் ராஜா ஒழுங்காகத் தமிழ் வகுப்புகளுக்குப் போவான்" இந்த வீட்டிலும் தமிழ்மணம் வீசும்!" மௌனமானார். ஓமந்தூரிலிருந்து சுடச்சுட இறக்கப்படும் மல்லிகைப் பூ இடலியின் மணம் அவர் மூக்கிலே தவழ்ந்துவருவது போன்ற சுகம் மானசீகமாக அவருக்கு ஏற்படலாயிற்று.

(அவர்களின் தேசம் தொகுப்பிலிருந்து)

All of them gone, charcoal on paper

வினோதினி (அமெரிக்கா)

வெய்யிலைக் கண்டால்தான் வெளியிலே சென்று இதமான காற்றைச் சுவாசிக்க முடிகிறது. கடந்த இரு மாதங்களாகக் குளிர்க்குப் பயமில்லாமல் வீட்டை விட்டு எங்காவது போய்வர விருப்பமாயிருந்தது. பாரீஸில் அப்படியும் அடிக்கடி மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது. இது கூட மனசுக்கு இதமான காலநிலையாகவே இருக்கிறது. இப்படியாக வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துப் பார்த்து இந்தக் கோடைகால விடுமுறையில் பூங்காக்களைத் தேடிச்சென்று சுத்தமான காற்றை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன். எமது சுற்றாடலில் வசிப்பவர்களும் அங்கு வருவார்கள். அப்போதுதான் அயலவர்கள் ஒன்றாக அமர்ந்திருந்து கதைக்க நேரம் கிடைத்தது போலிருக்கும்.

அங்கிருந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்த பெண்ணொருவர் தன் மகளுக்குக் கட்டாயம் பருவமடைந்ததற்கான சடங்கைச் செய்ய வேண்டும் என்றார். அந்தச் சிறுமிக்கு பதினொரு வயது. அது நடந்து ஆறு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்ட போதும் அவரது கவலையெல்லாம் மகளுடைய சாமத்தியச் சடங்கை ஒரு கொண்டாட்டமாகத் தாங்கள் செய்யாமல் விட்டால், மற்றவர்கள் தங்களை மதிக்க மாட்டார்கள் என்பதாக இருந்தது.

- சூர்யினி

அடுத்த வருடத்திலாவது அக்கொண்டாட்டத்தை நடத்தியே தீருவது என்பதே அவர் பேச்சாயிருந்தது.

எதற்கு அந்த அநாவசிய வேலை? அது உடலில் இயற்கையாக நடக்கும் ஒரு செயற்பாடு. அப்படியான சடங்கொன்றைச் செய்ய ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும்? எங்கள் பழக்கவழக்கம், கலாச்சாரம் எனும் சாட்டுப்போக்குகள் நமக்கு இப்போது என்ன அவசியத்துக்கு? என்று நான் அவருடன் கதைத்ததை அவரால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. “அது எப்பிடிச் செய்யாமல் இருக்கிறது?” என்பதுதான் அவரது அழுத்தமான கேள்வி.

அது பற்றி மகளுக்குத் தெளிவு ஏற்படுத்துவதும் பயப்பிட எதுவுமில்லை என்று உரையாடவதும் தானே தாய் செய்ய வேண்டியது. அசௌகரியமாக உணர்ந்து கொள்ளும் மகளை ஆதரவாக அரவணைப்பதும் அது பற்றிப் பேசுவதும்ல்லவா செய்ய வேண்டியது. ஆனால் பெற்றோர் உடனடியாக பெரும் எடுப்பில் ஒரு கொண்டாட்டம் செய்வதுதான் பிரதான வேலை என்று ஓடித்திரிவார்கள்.

பலரும் இந்த நீராட்டுவிழா பற்றிப் பேசிவிட்டார்கள். ஆனாலும் வெகுசனம் மத்தியில் அது மாற்றப்படாத எண்ணம்தான். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் பலரும் சனி, ஞாயிறு என்றால் கிலிகொள்கிறார்கள். அவை ஓய்வெடுக்க வேண்டி விடுமுறை நாட்களாயிருந்தாலும் எம்மக்கள் ஏதாவதொரு சாட்டுச் சொல்லிக் கொண்டாட்டங்களைச் செய்யத் தொடங்கிவிடுவார்கள். நல்ல குளிர்காலத்தில்தான் இந்தப் பிரச்சினைகள் சற்று ஓய்ந்திருக்கும். ஒரே நாளில் இரண்டு மூன்று விழாக்களுக்குச் சுற்றிச் சுழன்றோடுபவர்களெல்லாம் இருக்கிறார்கள்.

நேரம் விரயமாவது ஒருபுறமெனில் அதற்கான ஆடை, அணிகலன்கள் வாங்குவது, அன்பளிப்புச் செய்யப் பணம் ஒதுக்குவது என்று சிரமங்களை அடைகிறார்கள். கோப்பிப்பார்கள், குறைநினைப்பார்கள் என்று எல்லாக் கொண்டாட்டத்திலும் தலை காட்டுவதே கடமை எனப் பலர் துன்புறுகின்றனர். ஆயினும் நெருக்கமானவர்களின் வைபவங்களில் உளமாரப்

ஒரு மகிழ்ச்சி தரும் கொண்டாட்டத்தில் பங்குபற்றுவதை இனிய அனுபவமாக உணராமல் அதுவொரு துன்பமாக மற்றவர்களால் நினைக்கப்படுகிறது. அதற்குக் காரணங்கள் அவை வெறும் பணச் சடங்குகளாக இருக்கின்றன. அவரவர் பரிசும் பலரும் காட்ட இக்கொண்டாட்டங்களை நடாத்துகின்றனர்.

பங்கெடுப்பதென்பது வேறு. ஆனால் பறுபறுத்துக் கொண்டே சென்று வருபவர்கள் தான் பலரும். ஆனாலும் அதே துயரத்தை விரைவில் மற்றவர்களுக்கும் அவர்கள் வழங்கத் தயாராகிவிடுவர். ஒரு மகிழ்ச்சி தரும் கொண்டாட்டத்தில் பங்குபற்றுவதை இனிய அனுபவமாக உணராமல் அதுவொரு துன்பமாக மற்றவர்களால் நினைக்கப்படுகிறது. அதற்குக் காரணங்கள் அவை வெறும் பணச் சடங்குகளாக இருக்கின்றன. அவரவர் பரிசும் பலரும் காட்ட இக்கொண்டாட்டங்களை நடாத்துகின்றனர்.

வருடாவருடம் வந்து கொண்டிருக்கும் பிறந்த நாளை மண்டபம் வாடகைக்கு எடுத்துச் செய்கின்றனர். அதுவும் நாற்பது, ஐம்பது, அறுபது, வயதான கொண்டாட்டங்கள் நடாத்தப்படுவதும் நடக்கின்றது. கத்தோலிக்க ரென்றால் ஞானஸ்நானம், முதல் நன்மை என்று இன்னும் நீள்கிறது. திருமணங்கள் போட்டி போட்டுப் பெரும் எடுப்புகளுடன் கடன்பட்டு நடத்தப்படுகின்றன.

தங்கள் பெண்பிள்ளைகள் பருவமடைந்தால் அது ஒன்றிரண்டு வருடங்களாகத் திட்டம் போடப்பட்டு நடத்தும் விழாவாகிவிடுகிறது. தற்போதைய உணவுகளால் பெண்கள் சிறுவயதிலேயே தம் முதல்மாதவிடையை அடைந்துவிடுகின்றனர். பத்துப் பதினொரு வயதுச் சிறுமிகள் இச்சடங்கிற்கான காரணம் என்ன என்ற கேள்வியையே யோசிக்க முடியாமல் இருக்கின்றனர். அவர்கள் சிறுவயதிலிருந்து சென்று வரும் விழாக்கள் அது வழமை தானே என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். தமது உறவுச் சிறுமிகள், தமிழ் நண்பிகள் அலங்கரிக்கப்பட்டு அந்நிகழ்வின் கதாநாயகியாக நிற்பது கவர்ந்திருக்கலாம். விதம் விதமாகப் போட்டோவும் வீடியோவும் எடுப்பது பிடித்திருக்கலாம். பெற்றோர் செய்வது சரியென்று நம்பலாம். ஆனால் அக்குழந்தைகளின் பெற்றோர் எல்லாம் அறிந்தும் அக்கொண்டாட்டத்தைச் செய்கின்றனர். பல ஆண்டுகளாக உறவினர்களதும் நண்பர்களதும் விழாக்களுக்குச் சென்று

அன்பளிப்பாகக் கொடுத்ததை வசூலிக்க இது ஒரு வாய்ப்பென்று கணக்குப் போடுகின்றனர். பல மாதங்களாக மண்டபம் தேடி அலைகின்றனர். அழைப்பிதழ்களை அச்சடிக்கின்றனர். தமது பெண் குழந்தையை சில நூறு பேர் முன்னிலையில் அலங்கரித்துக் காட்சிக்கு நிறுத்துகின்றனர். இவை போதா தென்று பார்ப்பனை அழைத்து விளங்காத மந்திரங்களைச் சொல்ல வைத்து காசம் கொடுத்துவிடுகின்றனர். அச்சிறுமியை மண்டபத்தின் நடுவில் நிறுத்தி தமக்கான வரவுகளை வசூலித்துக் கொள்கின்றனர். இதைத் தவிர வேறென்ன உண்டு?

பலரும் சொல்லும் காரணம் இதுதான், 'உறவுகள், ஊரவர்கள் ஒன்று சேர்வது'. நண்பர்களை உறவுகளைச் சந்திக்க ஒன்றாக உணவருந்திக் களிக்க ஒரு நாளைத் தீர்மானித்து ஒன்று சேரலாமே. அவ்வாறான உறவுகளும் நட்புகளும் மகிழ்ச்சியாக ஒன்று சேரத் தயாராவதில்லை. அவரவர்கள் தாம் கொடுத்த பணத்தை வாங்குவதற்குக் கணக்குப் போட்டபடியே தான் காசை மடித்து என்வலப்பில் வைக்கிறார்கள். சனங்கள் தமக்குள் அப்படித் தான் கதைத்துக் கொள்கிறார்கள். இத்தனை வருடங்களாகக் கஸ்ரப்பட்டு உழைத்துக் கொண்டு போய்க் கொடுத்த காசை திரும்ப வாங்க வேண்டுமென்கிறார்கள்.

இன்னும் அதிக வேதனையைத் தருவது தமது பெண்குழந்தைகளைக் காட்சிப் பொருளாக்கிக் காசை வசூலிப்பதுதான். புலம்பெயர்ந்து வந்த பின்னர் கூட தேவையற்ற இச்சடங்கை ஏன் செய்ய வேண்டுமென்று பிள்ளைகளே சிந்திக்க முடியாதளவு இதெல்லாம் நம் கலாசாரம் என்று சொல்லிச் சொல்லி அவர்களைச் சுயமாகச் சிந்திக்க முடியாதவாறு தான் வளர்த்து வருகின்றனர்.

இங்கு கொண்டாட்டங்கள் என்பது வெறும் கொடுக்கல் வாங்கல்களை வைத்துச் செய்யப்படும் வியாபாரங்களாகிவிட்டன. தமது பகட்டைக் காட்டும் அளவு கோல்களுக்கு கின்றனர்.

யாதும் ஊரே

யாவரும் டீகளிர்..!

யாதும் ஊரே
யாவரும் கேளிர்
அற்புத வரிகள்..!
அழகாய் தந்தான்
தமிழ்க் கவிஞன்..

“ஈபிள்” கோபுரம்
உலக அதிசயங்களில்
ஒன்றுதான்..

ஊரின் பெயரைச்
சொல்லியே
அடிபட்டான் தமிழன்..
மாய்ந்தவன் போக
தப்பியவன்
பிழைக்க வழிதேடிப்
பறந்தான்.. பறந்தான்
பாடிரல்லாம்... ..

கோபுரத்தைத் தாங்கும் நாடு
அதன் மக்கள்
பேரதிசயம் தான்..!

யாதும் ஊரே
யாவரும் கேளிர்
என்றே
உலக இனம் பலவும்
ஒன்று கூடி வாழும்
உத்தம நாடு..!

புலம்பெயர் குருவிகளாய்க்
கலைந்தான்
அலைந்தான்
அல்லாடினான்
புகலிடம் தேடி
உலகெங்கும்... ..

அழகு புன்சிரிப்பு
கலை கலாசாரம்
கல்வி பண்பாடு
பொருளியல் வளர்ச்சி
என்ன வளம் இல்லை..?
இல்லை என்பதே
இல்லாத நாடென்பர்..!

கண்டான் தமிழன்..
கறுப்பென்ன
வெளுப்பென்ன
எந்நாட்டில்
இருந்தாவென்ன
சொன்னான்..
யாதும் ஊரே
யாவரும் கேளிர்..!

புரட்சியில்
பூத்த செழுமை
பண்பு
மனித நேயம்..

“சுதந்திரம்
சமத்துவம்
சகோதரத்துவம்..”
பூண்டொழுக்கும்
பெரு மனிதர் பலர்
வாழும் நாடு..

பட்டுத் தெளிந்ததோ
படித்து அறிந்ததோ
வளைந்து போனதோ
வளர்ந்து விட்டதோ
தமிழ் இனம்..?

வந்தோரை
வரவேற்றது பிரான்சு..
அடைக்கலம் புகுந்தான்
தமிழன்... ..

பெண்ணுக்கு
பெருமை கொடுத்து
சமத்துவத்தைக்
கையிலெடுத்து
உலக வல்லரசாய்
தலை நிமிர்ந்து
நிற்குமொரு நாடு..!

தாரக மந்திரமாய்
தமிழ் முழங்குகிறது
செம்மொழியாய்ச்
சிலிர்த்துகிறது
யாதும் ஊரே
யாவரும் கேளிர்..!

-பத்மா இளங்கோவடி,
புரையன்

சீக்கிய இளைஞன் போல இருந்தான். ஆனால், தலையில் சிறிய கொண்டையோ, சுற்றிய துணியோ.. இருக்கவில்லை. வேறு யாரோவோ? வோக்கருடன், அவனுடைய உடம்பு அங்கும் இங்கும் ஆட காலை இழுத்து இழுத்து வந்தான். பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தான். என் வயசைவிட குறைவாகவே இருப்பான். உருவத்தில் என்னைவிட பெரிய தோற்றம். மற்ற நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் சிறிலங்கனைவிடப் பெரிய தோற்றத்துடன் தான் இருக்கிறார்கள். அவன், நான் ஓடுகின்ற சிற்றூர்ந்தில் ஏற சிறிது நேரம் எடுத்தது. மூளை வளர்ச்சி குறைந்தவர்களைப்போல தோற்றம். வெகுளியான சிரிப்புடன் 'அக்கோடா' என்று பெலத்தாக கேட்டான். எனக்கு அவனுடைய மொழி புரியவில்லை "என்ன பாசை" என்று கேட்டேன். "எப்படி இருக்கிறாய்?", பேர்சியன் மொழியில்.. என்று சிரித்தான். அவன் சரியாய்த்தான் அந்த மொழியில் சொல்கிறானா.. என்பதெல்லாம் எனக்கு தெரியாது. சீக்கியன் போல இருக்கிறவன் பஞ்சாபி அல்லவா பேசவேண்டும். இந்தியனைப் போல இருக்கிறவனுக்கு எப்படி பேர்சியன் மொழி தெரியும். ஒருவேளை இரண்டு மூன்று சொற்களைத் தெரிந்து கொண்டு வெளுத்து வாங்கிறானோ! இல்லாவிட்டால் ஈரானியன் தானோ?

"ஸ்ரோக்" வந்து பாதிக்கப்பட்டு தேறிய வனாக இருக்க வேண்டும். சிற்றூர்ந்தின் யன்னல் கண்ணாடிகளை எல்லாம் இறக்கி விட்டிருந்தேன்.

வீதியில் பக்கத்தில் செல்கிற நடைபாதை பயணிகளிடமும் 'அக்கோடா' என்று அட்டகாசமாக கேட்டான். சந்தோசமாக இருக்கிறான் போலும். மீற்றரை ஒன் பண்ண அது, \$3 என சிவப்பு வெளிச்சத்தில் காட்டியது. "எங்கே போகணும்" கேட்டேன். "முதலில் சேர்ச் அன்ட் வெலஸ்லியில் இருக்கிற TD வங்கிக்கு விடு" என்றான். செலுத்தினேன்.

"உனக்கு என்ன நடந்தது? இப்படி கால்,கை விபத்துக்குள்ளானாயா?" கேட்டேன்.

"நானும் சிற்றூர்ந்து ரைவராக இருந்தவன் தான்" என்று ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தினான்.

"அப்புறம்..?".

"இரவு நேரம், ஜனநாயகத்தின் காவலர்கள் (பொலிஸ்), அதிவேக கார்க் குற்றவாளிகளைப்

பிடிக்க துரத்தியபோது, சந்தியில்.. நின்ற என்னுடைய சிற்றூர்ந்தை மோசமாக மோதித் தள்ளிவிட்டார்கள். நான் உள்ளே நசுங்கிப் போனேன்" என்றான் வருத்தத்துடன்.

இந்த காவலர்களின் கட்டுபாடற்ற ஓட்டங்களை நானும் ஓரிரு அதிகாலைகளில் பார்த்திருக்கிறேன். போதைப்பொருளைப் பாவித்துவிட்டு ஓடுறவர்களைப்போல துரத்தல் களைச் செய்வார்கள். அதிகாலையிலே அந்த ஓட்டங்கள் அதிகம். பகல்நேரத்தில் சிற்றூர்ந்து ஓடுறவர்கள் எல்லாம் ஏன் அதிகாலையிலே வேலை தொடங்குவதில்லை என்பது எனக்குப் புரிந்தது. அவர்களில் பலர், அதிவேகமாக ஓடவேண்டும்.. என்ற தம் ஆசைக்காகவும் துரத்தல்களைச் செய்கிறார்கள். துரத்திய

வர்களை குற்றவாளிகள் என்று பிடிக்கிறார்கள். சட்டத்திற்குமுன் எல்லோரும் சமம் என்ற அளப்புகள் எல்லாம்.. 'அரசு தான் புனிதம்'.. என்று சொல்லிக் காட்டத்தான். மிச்சப்படி.. கடைப்பிடிக்கப் படுவதில்லை.

"எவ்வளவு காலம் சிற்றூர்ந்து ஓடினாய்?" கேட்டேன்.

"இரண்டு வருசம்" என்றான். அடப்பாவியே!, லைசென்சுக்கு இறைத்து.., கஸ்டப்பட்டு ஓட வெளிக்கிட்ட காலத்திலேயேவந்து மோதித் தள்ளி இருக்கிறார்கள். காவலரின் கார்களுக்கு முன்னால் இரும்பு பாதுகாப்பு வேற மேலதிகமாக இருக்கிறது. சிற்றூர்ந்து, அமெரிக்கன் காராக இருந்தாலும்கூட அப்பளமாக போய் விடுகிறது.

ஒருசமயம், ஒருவழிப்பாதையில், பல காவலர்களின் கார்கள் சைரன் ஒலியுடன் துரத்தி பல பக்கங்களிலும் ஒருகாரை மோதி நிறுத்தியதை நேரிலே பார்த்து அதிர்ச்சி

**“ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிற
போது, டாக்டர்கள் என்
மனைவியிடம் மெசினுடன் உள்ள
இணைப்புக்களை அகற்றி
'கருணைக்கொலை' செய்ய
விருப்பமா? என்று கேட்டார்கள்.
அவள் “ஓம்” என்றிருந்தாள்.
என்னுடைய சகோதரங்கள்
தடுத்தாவிட்டார்கள்.பிறகு அவள்
பிரிந்து.. மகளுடன் சிங்கிள்
மதராகப் போய்விட்டாள்..!”**

அடைந்திருந்தேன். அடுத்த நாள் பேப்பரில், குற்றவாளி எனக் கருதியவனின் சொந்தக் கார் அது என்றும், சந்தேகத்திற்குரிய விதத்தில் ஓடியதால் மோதி நிறுத்தவேண்டியிருந்தது.. எனச் செய்தி வந்திருந்தது. காரின் ‘பாடி’ வேலையை நிச்சயமாகக் காவலர்களின் காப்புறுதி செய்திருக்காது.. என நினைக்கிறேன். அவர்கள் சிக்கனப் பேர்வழிகள். அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படுகிற பணம் பத்தாது என்பதற்காக ‘பார்க்கிங் டிக்கற்றுக்களை வைத்து பணம் பண்ணலாம்’ என முனிசிபல் அரசாங்கம் அவர்களுக்கு அனுமதி அளித்திருக்கிறது.

“ஒன்று இரண்டு வருசமில்லை, நாலு வருசம் ஆஸ்பத்திரியிலேயே கிடந்தேன்” என்றான் கண்ணீர்பொங்க. “கையிலே, காலிலே, உடம்பிலே என நிறைய சத்திரசிகிச்சைகள். கம்பி வைத்தார்கள். கோமாவில் கூட போய் கிடந்தேன்” என்றான். அவன் பொய் பேசவில்லை என்று புரிந்தது. “எவ்வளவு காலம் கோமாவில் கிடந்தாய்” எனக் கேட்க மறந்துபோனேன்.

சந்தியில் சிவப்பு சிக்கன லைட்டில் சிற்றூர்ந்து நின்றது. பக்கத்துக் கோட்டில், சமர் வந்துவிட்டதால் மெல்லிய அழகான

ஆடையில்.. ஆடைக்குறைப்புப் பற்றிய கவலை இல்லாமல்.., ஓரிளம் பெண்ணின் கார் நின்றுருந்தது. இவன் அவளைப் பார்த்து ‘அக்கோடா’ என்று கத்தினான். அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். “கௌவ் ஆர் யூ? வெரி நைஸ் டே” என்றான் சிரிப்புடன். வலது குறைந்தவன் போன்ற வெகுளித்தோற்றம் அவனுடையது. அவன் அனுதாபமாக பார்த்து சிரித்து விட்டு “:பைன். ரூ மச் சனி, பட் ஐலைக் இட்” என்றான். இவன் என்னென்னவோ பேர்சியனில் சொல்லி கதைத்தான். அவள் சிரித்துக் கொண்டு கையை காட்டி விட்டு போய்விட்டாள்.

நான் சிற்றூர்ந்ததை TD வங்கிக்கு அருகாமையில் நிறுத்தினேன். அவன் இறங்கி வோக்கருடன் போனான். தனது அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டு வந்தான். திரும்ப ஏறிய பிறகு “ஜாவிஸ் அன்ட் குவினுக்குப் போ” என்றான். செலுத்தினேன்.

“உனக்கு கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா?” கேட்டேன். அவன் வெறுப்புடன் சிரித்தான்.

“ஒரு மகள் கூட இருக்கிறது. ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறபோது, டாக்டர்கள் என் மனைவியிடம் மெசினுடன் உள்ள இணைப்புக்களை அகற்றி ‘கருணைக்கொலை’ செய்ய விருப்பமா? என்று கேட்டார்கள். அவள் “ஓம்” என்றிருந்தாள். என்னுடைய சகோதரங்கள் தடுத்தாவிட்டார்கள். பிறகு அவள் பிரிந்து.. மகளுடன் சிங்கிள் மதராகப் போய்விட்டாள்..!” வருத்தத்துடன் சொன்னான். அவன் மனைவியை நேசிக்கிறான் என்பது புரிந்தது. ஆனால், நான்கு வருசங்கள் என்பது கொஞ்சக் காலமில்லை, நிலைமை மோசமானதுதான்.

அவனை இறக்கிவிட்டு.. அன்றைய நாளை ஓடி முடித்தேன். சிற்றூர்ந்துக்கு எரிபொருளை நிரப்பிவிட்டு திரும்புகின்ற போது, அவனுடைய அப்பார்ட்மெண்ட் கட்டிடத்திற்கு முன்னால் உள்ள வீதிக்கு வரும் நடைபாதையின் ஓரத்தில், வோக்கரை நிறுத்தி, அதிலிருக்கிற இருக்கையில் இருந்து கொண்டு வீதியில் போறவாறவர்களை அவன் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

□□□

அந்த சிட்டுக்குருவிக்கு வயதாகி விட்டது !
 ஆனாலும் அதன் தோல் சுருக்கம் சிறகுகளால்
 வெளிவிய தெரியவில்லை.
 கால்கள் அது பிறக்கும்போதும் பொருக்கு வெடித்து
 வயதான கால் போலத்தான் இருந்தது.
 இதனாலோ என்னவோ
 அதன் வலியாதிபம் யாருக்கும் தெரியவில்லை.
 முன்பு அது பறந்ததால் உண்டது, உண்டதால் பறந்தது.
 இப்போது அதிகம் பசிக்கவும் இல்லை.
 பறக்கவும் முடியவில்லை
 கண்ணில் மட்டும் ஒரு ஏக்கம் உறைந்திருந்தது.

**சிட்டுக்
 குருவிக்கு
 வயதாகி
 விட்டது**

பாவம் சிட்டுக்குருவிக்கு வயதாகி விட்டது.
 அடி பலமில்லாமல் ஆடும் அந்த முருங்கை மர நுனி
 கொப்பில்
 காற்றிறகு வானை விரித்து முடிந்தவரை தடுத்து
 சில நாட்களாய் உசலாடியது.
 முட்டை போட்ட காலத்தில் தான்
 அது பெட்டையாக இருந்தது.
 அதன் குஞ்சுகள் இப்போது எங்கோ குஞ்சுகளொடு இருந்தன.
 கூடொ குலைந்து ஓரிரு குச்சுகளே மிஞ்சி இருந்தது.

**பசுந்திரா சசி
 (இங்கிலாந்து)**

பூவும் பிஞ்சும் காயும் கனியுமாய் நின்ற மாஞ்சீசாலை
 குருவிகள் ஓசை பின்வீட்டு கோடியில் தான் சேகட்டது.
 ஆனாலும் அதை திரும்பிப்பார்க்கவும் விருப்பமில்லாதிருந்தது.
 சிட்டுக்குருவிக்கு வயதாகி விட்டது என
 பெரியவர் கண்களுக்கு தெரியுமுன் இந்த
 சின்ன சின்ன எறும்புகளுக்கு தான் தெரியவந்தது.
 குடும்பம் குடும்பமாக வந்து எட்டி பார்த்தது.
 பார்க்கவந்த பாசத்தை எண்ணியோ என்னவோ
 விழித்தே இருந்தது சிட்டுவின் கண்கள்.

“சிட்டு கிழவியின் சிலமனை காரணாம்..” என்ற
 முன்வீட்டு எஃமானியம்மாவின் பேச்சு
 கிழவியின் காதுகளுக்கு சேக்கவே இல்லை.
 கிழவிக்கு அருகிலேயே கூரையை பொத்து விழுந்த
 சிட்டுக்குருவியும் செத்து கிடந்தது .

03.11.14.

எல்லாம் இழந்த

பெண்களும்....

- சமுத்திரினி வரதராஜன் (ஜேர்மனி)

அந்த வீட்டிலிருந்து வெளியே வரும் பொழுதெல்லாம் இப்படித்தான் அந்த முயலும் சிங்கத்தின் குகையிலிருந்து வெளியே வந்திருக்கும் என்ற நினைப்பு எப்பவும் வரும். வரும் வழியெல்லாம் முப்பது ஈரோவைப் பற்றிய கனவும் அது இருக்கா இருக்கா என்று ஜின்ஸ் பொக்கற்றை தடவி பார்ப்பதும் வெளியே எடுத்துப்பார்த்து தொலைத்த நாட்கள் நினைவில்வர மனம் எதை எதையோ நினைத்து பெருமூச்சை வெளியே தள்ளியது.

இப்பொழுதெல்லாம் வாழ்வின் பிடிப்பு மெல்ல நழுவுவதுபோல் உணர்வு எழுந்து கொண்டே இருக்கிறது. எல்லாமே கொஞ்ச நாட்களில் சலிப்பு தட்டிவிடுகிறது. எப்பவும் வேலையையும் காசையும் அசைபோடும் மனசு எந்த வேலையென்றாலும் என்னைக்கேட்காமல் ஓம் என்று தலையாட்டுகிறது.

எல்லா வேலையையும் ஒருநாள் தூக்கி எறிந்துவிட்டு எந்த அழுத்தமும் இல்லாமல் பழையபடி கவிதையை, கதையை அசை போட்டபடி,

இப்படி பலமுறை முடிவுகள் எடுத்திருக்கின்றேன். அப்பொழுதெல்லாம் இல்லாமை பல வழிகளில் மனவெளியில் தன் இருப்பை உணர்த்தி என் உறுதியைப் பொலபொலவென உடைத்தெறியும். ஆனால் இம்முறை

அப்படியல்ல இனி இயலாது என்று கைகளும் கால்களும் கூட மறுக்கத்தொடங்கிவிட்டன. மனமோ வங்கிக்கடனை கணக்குப்பார்த்து உடைந்து விழுத்தொடங்கியது. என்ன செய்ய? அம்மா புத்தகம் வாங்க நிறைய காசு வேணும். மகனின் குரல் திரும்பத்திரும்ப கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. நான் உடைந்து விழும்பொழுதெல்லாம் காற்றோடு அடிபட்டு போகும் சருகைப்போல.

வெள்ளைக்காரியும் என்னை அப்படித்தான் நினைத்திருக்கிறாள். இல்லாவிட்டால் ஒரு சின்னத் தவறுக்காக படிகளில் நடக்க முடியாவிட்டாலும் தவண்டுகொண்டுவாயில் துடைக்கும் துணியை கவ்வியபடி பாய்ந்து

வந்த தோற்றம் ஏதோ ஒரு பெரிய நாய் என்னை கடித்துத் துப்புவதற்கு வருவதுபோல். ராகினிவீட்டு ஜில்லும் அப்படித்தான் வந்தது. அதுக்கு தன் குட்டிகளை நான் தூக்கிவிடு வேனோ என்ற பயம்.

ஆனால் வெள்ளைக்காரி தான் எஜமானி யாகவும் நான் ஏதோ அடிமைமாதிரியும் அப்படித் தான் நினைத்திருக்கிறா. நான் பிறந்து வளர்ந்த என்ர மண்ணிலையும் கூனிக்குறுகி அவர்கள் கேட்கும் பொழுதெல்லாம் கர்ணனோடு ஒட்டிய கவசம்மாதிரி காவித்திரியும் அடையாள அட்டையைக் காட்டி களைத்து இவைகள் எல்லாம் வேண்டாம் என்றுதானே

ஓடிவந்தனான். வந்த இடத்திலும்...

இந்த பொழுதுகளிலெல்லாம் அண்ணா பொகவந்தலாவிலிருந்து வீட்டுவேலைக்கு அனுப்பிய ஒவ்வொரு முகமும் என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுபோல் இருக்கும். அதிலும் கடைசியாக வந்த குமார் அவன் இப்ப கொழும்பில் பெரிய மொத்த வியாபாரி. காலம் எப்படி எல்லாம் சுழன்றுகொண்டு ஓடுகிறது.

ஏணிப்படியின் உச்சத்தில் இருந்த வாழ்க்கை என்ன நடக்கிறது என்று சிந்திக்கும் முன் மலைப்பாம்பின் வாய்க்குள் அகப்பட்டு சட்டென்று கீழ் இறங்கிய விளையாட்டுப்போல் எல்லாம் நடந்துமுடிந்துவிட்டது. இயலாமையும், இல்லாமையும் இணைந்து வேதனைத் தீயை வளர்த்தபடி இருக்க இவைகளிலிருந்து மீளமுடியாத மனசு பெரும்குரல் எடுத்து அழுகிறது.

இருட்டு எங்கும் இருட்டு. இலைகளை இழந்த மரங்களும், மௌனித்து கிடக்கும் வெளிகளும் வெறும் வெள்ளைச்சுவர்களும். சிலசமயம் இந்த வெள்ளைச்சுவர்கள் என்னை நெரிப்பதுபோல் இருக்கும் பல சமயம் விரல்களை நீட்டியும் மடித்தும் என்னைக் குற்றவாளி ஆக்கும். இனி இயலாது வெள்ளைக்காரியின் வீட்டுச் சுவர்களும் கதவு களும் கூட என்னை இப்படித்தான் அடிக்கடி முறைத்துப் பார்க்கும். அங்கு வேலை செய்யும் பொழுதெல்லாம் மனம் ஏதோ ஏதோ நினைத்து அழுதாலும். கை கூவர் பிடிக்க, கண் மணிக்கூட்டை பார்க்க, மனம் பெருக்கல்

வாய்ப்பாட்டை பெருக்கிப்பார்க்கும்.

இந்த மாதம் அண்ணாவுக்கு காசு அனுப்பவேணும். அனுவுக்கும் புத்தகம் வாங்க நிரம்ப காசு தேவை எண்டு சொன்னவர். கிறிஸ்மஸ் காசு ஜம்பது ஈரோ தருவா அதையும் சேர்த்து அனுப்புவம். இப்படி பல கற்பனைகள் முப்பது ஈரோவை சுற்றிச்சுற்றி ஓடும். கை படிகளைத் துடைக்கும்.

வெள்ளைக்காரி கண்ணாடி முன்னால இருந்துகொண்டு ஒரு கண் என்னிலும் மறு கண் கண்ணாடியிலுமாக இருப்பதைப் பார்த்தால் ஆறு குள்ளரும் இளவரசியும் கதைதான் ரூபகத்தில் வரும். அதிலையும் இப்படித்தான் சூனியக்காரி இளவரசியை வீடுதுடைக்கவிட்டிட்டு எந்தநேரமும் கண்ணாடிக்கு முன்னால இருந்து கொண்டு “கண்ணாடி கண்ணாடி இப்ப சொல்லு நான் அழகா இல்லை அவள் அழகா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே இருப்பா. இவாவும் அப்படித்தான் கேட்கிறாவோ? நான் எனக்குள் சிரிப்பதை பார்த்தால் போதும். நான் நினைக்கிறேன் நீ எங்கேயோ போய்வாராய்போல இருக்குது எனக்கு அப்பவும் சிரிப்புவரும்.

இந்த வெள்ளைக்காரர் எப்படி எப்படி இருப்பினம் என்று சொல்லவே முடியாது.

போனகிழமை சிரிச்ச மனுசிதானே எண்டு சிரிச்சா இந்தக்கிழமை பிடரியை சிலுப்பிக் கொண்டு இருக்கும். கறுப்பிக்குக் காசு வேணும் அவள் என்ன சொன்னாலும் வருவாள். இவள் அகதிதானே. இவளுக்கு மாணம்

பாடசாலையால் வந்து பிள்ளைகள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு சில வேளைகளில் என்னிடம் பதிலே இருக்காது. “நாங்கள் ஏன் அம்மா கறுப்பா பிறந்தனாங்கள்? இந்த சோப்போட்டு குளிச்சா வெள்ளையா வருவமோ? லூக்காஸ் இதுபோட்டுத்தான் குளிக்கிறவனாம். அதுதான் அவன் வெள்ளையா இருக்கிறானோ? அம்மா ஏன் சாத்தானையும் கள்ளனையும் கறுப்பா காட்டினம்? பள்ளிக்கூடத்தில் எல்லாரும் படம் கீறேக்க என்னை பார்க்கினம். எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பெரியமகன். மை பல்லியை பற்றி (துடைக்கிறமனுசி) எண்டே எழுதிறது. மற்ற பிள்ளையள் எல்லாம் தல்கட அம்மா லோரா (ஆசியா), பார்க்கில் புக்கள்ரரின் (கணக்காளர்), எண்டு எழுதிக் கொண்டு வருவினம். எவ்கட அம்மாவும் ஐ ஏ பி எல்லாம் படிச்சவ எண்டுதானே அப்பா சொன்னவர். பிறகேன் சுமர்சிக் (ஊதகை) வேலையெல்லாம் செய்யறா? எவ்களோட படிக்கிறவை ஆராவது கண்டிட்டா எவ்களுக்கு வெக்கமா இருக்கு அம்மா.”

ரோசம் ஒன்றும் இருக்காது இருக்கவும் கூடாது அப்படித்தான் மனதுக்குள் என்னைப்பற்றிய ஒரு வரைவிலக்கணத்தை வைத்திருப்பா.

ஒரு நாள் வேலை செய்யும் பொழுது கேட்டாள். உனக்கு உன்ர நாட்டைப் பார்க்க ஆசை இல்லையே?

ஏன் இல்லை ஒரு நாள் எண்டாலும் நான் பிறந்தவீட்டை பார்க்கவேணும்.

அப்ப என்னத்துக்கு இங்க வந்தனீ? மனிதனுடைய உணர்வுகளை புரிந்துகொள்ள முடியாத ஜென்மத்திடம் என் உணர்வைக் கொட்டியதை நினைத்து வெட்கப்பட்டுப் போனேன்.

ஓம் நான் ஏன் எல்லாவற்றையும் உதறிப்போட்டு இங்க வந்தனான்? ஏன் இப்படி ஒரு வேலைக்காரி வாழ்க்கைக்குள் உழன்று கொண்டு இருக்கவேணும். வேலையை முடித்துவிட்டு வீட்டுக்கு போனால் அங்கேயும் அதே தும்புத்தடியும் மொப்பண்ணிறதடியும் எனக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கும். எப்படி யெல்லாம் என்னை அம்மா வளர்த்தா. நினைவுகள் பெருகப்பெருக இனி இந்த வீடு இருக்கும் தெருவுக்குள் என் கால்கள் வராது என்ற நினைப்பும்சேர விறுவிறுவென கால்கள் நடைபோடத்தொடங்கும். ஆனால் எங்கேயோ என் முதுகிலயோ, அல்லது புறங்காலிலையோ எங்கேயோ அந்த வீட்டு தும்புத்தடியும் மொப் பண்ணிற தடியும் என் னோட ஓட்டிக்கொண்டே வரும்.

இப்படித்தான் எனக்குள் எழும் எல்லா உணர்வுகளும். நம்பிக்கையும் எதிர்பார்ப்பும் பொய்யாகிப் போகும்பொழுது வாழ்க்கை வெறுத்து போய்விடுகிறது. வருவன் என்று சொல்லிவிட்டுத்தானே வந்தனான்.

கட்டிப்பிடித்து பின் கைகள் இறுகி, விரல் நுனி தடவி, கண்கள் கலங்கி, ஏங்கி அம்மா நின்ற காட்சி அப்போதும் கால்கள் தன்பாட்டில் நீட்சியான பாதையை நோக்கி நடைபோட்டன. இடைவெளிகள் நீளநீள மனம் பெருங்குரல் எடுத்து அலைபோல் அழுதிருக்கும்.

அலைகள் அழுவது யாருக்கும் புரியாது. இலைகள் உதிரும்பொழுது மரங்கள் மௌனித்து அழுவதுபோல்தான் அலை களும்.

நடந்து நடந்து பாதைகள் இல்லாத இடமெல்லாம் பாதைகள் வகுத்தபொழுது எத்தனை முகங்கள் நடைபோடத்தொடங்கின.

வேர்களின் முகங்களில் காலால் புழுதியை வாரி இறைத்தபடி நடந்தன. புழுதி அப்பிய முகங்களில் வழிந்த கண்ணீரால் புழுதியை கழுவவே முடியவில்லை.

இப்பொழுது நான் வேராகி வேர்களில் முளைத்ததெல்லாம் மலர்கள் என முகிழ்த்து நின்றபொழுது அவை நெருஞ்சி முட்களாக முகம் காட்டிச் சிரித்தன. அப்போதுதான் நான் முதல்முதலாக உடைந்து போனேன். மறுபடியும் என் வேர்களைத் தேடினேன். அழு தழுது தேடினேன். அவை அழுது, களைத்து, உக்கி, நெருப்போடுபோன சேதி காலம் கடந்து...

கரைகடந்து, கடல்கடந்து விலகிவரும் பொழுது அலைகள் உடைந்து சிதறி அழுத பொழுது என் காதுக்கு கிட்டவே இல்லை. மல்லாந்து படுத்து தனக்குதானே துப்புகிறது என்றல்லவா நினைத்திருந்தேன். யாரும் அறிய முடியாத ஆழத்தில் துயர்கள் நிரம்பி வழியும் பொழுது வெடித்து ஓவென பெரும் இரைச்சல் கொண்டு எழுந்து பாறாங்கற்களில் மோதிமோதி அழுதது. அழுத அலைகள் கரைகளுக்கு வருவதும் பின் பெரும்துயர் சுமந்து திரும்பியதையும் அது யாருக்கும் சொல்லவே இல்லை.

கணவர் என்ற பெரும்சுவர் எல்லா வற்றையும் மறைத்துவிட்டது. எல்லா நினைவு களுமே குளத்தில் போட்ட கல்லாக அடங்கிக் கிடக்கிறது. அவை மேலெழும் பொழுது கலங்கிப்போகும் குளம்போல்தான் நானும்.

எந்த நினைவையும் என்னால் தூர வீசி எறிய முடியவில்லை. அவை எப்போதும் ஒரு மூலையில் பதுங்கியிருந்து சில சமயம் என்னைப் பார்த்து சிரிக்கும் பல சமயம் முறைக்கும்.

அது எல்லோருடைய குரலிலும் என்னைக் கேள்வி கேட்கும்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த அக்காவிடம் எதை எதையோ கேட்க மனம் துடித்தது. ஆனால் பாலைமரம் எப்படியிருக்கிறது? என்று மட்டும்தான் கேட்கமுடிந்தது. கடந்தகாலங்கள் என்னை பிடித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறதா? அல்லது நான் அதைப்பிடித்து வைத்திருக்கின்றேனா? எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டுத் தானே வந்தேன்.

பகலைத் தொலைத்த நாட்கள் அவை. வெறும் இருட்டுமட்டுமே பரவிக் கிடந்தது.

எல்லாவற்றையும் தொலைத்த வெறுமை. மனிதர்களின் புரியாதமனம் குழம்பிப்போய் கிடந்தது, குழம்பிப்போய் கிடக்கும் வானத்தை போல. சில வேளைகளில்மட்டும் வெளிச்சம் பரவும் அதுவும் சில நிமிடங்களில் ஓடி ஒளிந்து கொள்ளும். இரவின் அமைதி தொலைந்து போயிருந்தது.

ஏராளமான கனவுகளை தொலைத்து நடுங்கிய இரவில் வீடும், காற்றும், அந்த ஊரும், சந்தியும் எல்லாவற்றையும் உள்வாங்கி தனக்குள் புதைத்து வைத்துக்கொண்டிருந்தது. யாழ்ப்பாண வீதிகள் அங்கு வாழ்ந்தவர்களின் மனதை பிரதிபலித்துக்கொண்டிருந்த காலம் வேற்று முகங்களினால் பறிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எல்லா நிகழ்வும் நிரப்பப்படாத இடைவெளியாய் நீண்டுகொண்டே போனது. காட்டிக் கொடுப்போரின் விரல்களும் எல்லா திசைகளிலும் நீளநீள காணாமல் போவோரின் பட்டியலும் நீண்டுகொண்டே போனது.

அதே விரல்கள் என் தோழியின் கணவர் முன் நீண்ட பொழுதுதான் எனக்குள் பயம் இன்னும் அதிகமாக படரத் தொடங்கியது.

இலைகள் அசைந்தாலும், இரவு கவியத் தொடங்கினாலும், நாய்கள் குரைத்தாலும் எல்லாவற்றுக்குமே பயம். பயம் வாழ்க்கையை ஆதிக்கம் பண்ணத்தொடங்கியது.

கற்பனைகளை சுமந்த முகங்களெல்லாம் மரணபயத்தை சுமந்தபடி உலவியதை பார்க்க வாழ்க்கையின் கொடூரம் புரியத் தொடங்கியது.

சிரித்தும், கதைத்தும் கழிந்த வாழ்க்கை அடங்கி, ஓடுங்கி, நடுங்கி வாழமுயன்றபோது நாளைய வாழ்வு கேள்விக்குறியானது. கேள்விகள் நிறைந்து நிறைந்து வழியத் தொடங்கியது. அத்தனை முகங்களிலும் துயரமும், பயமும், கேள்வியும் மட்டுமே. போரின் நிஜமுகத்தை எதிர்கொள்ள என்னால் முடியவில்லை, என் முகத்தை எங்கேயாவது ஒளிக்க வேண்டும்.

பனிப்புகார் என் அடையாளத்தை மறைக்கத்தொடங்கியது. வீட்டைவிட்டு ஓடிய கால்கள் பனிகளுக்குள்ளும், ஆற்றிலும் புதைந்து விறைத்தன. புதைந்த கால்களின் அழகுரல் ஊரில் கேட்டது போலவே. ஆனால் இங்கு ஊர் அசையவே இல்லை. ஏது இயலாது என்று ஓடி வந்தேனோ அது

இங்கேயும்...

வழமைபோலவே என் கால்கள் புதிய பாதையை நோக்கி நடந்து நடந்து முற்றுப் புள்ளியில் நின்றபோது அடையாளங்களை அழித்தும் ஒழித்தும் முகத்தில் பொய்களை அப்பியபடி இங்கேயும் விஷ ஜந்துக்கள் பற்களை நீட்டியபடி காத்திருக்கின்றன என்பதை அறியாத அப்பாவியாய்.

அப்போது எல்லாவற்றிற்கும் பெயர் இருந்தது. வீட்டுக்கும், அறைகளுக்கும், எங்களுக்கும். இப்போ வெறும் கற்குவியலும் மணலுமாக இருக்கும் வீட்டுக்கு என்ன பெயர்? இங்கு நாங்கள் இருக்கும் வீட்டுக்கு பெயர் அகதி முகாம். எனக்கும் அகதி பொம்பிளை. விறாந்தை, கோல், குசினி, சாப்பாட்டறை, சாமி அறை, படிக்கிற அறை, படுக்கை அறை எல்லாமே ஒரு அறை.

அம்மாவுக்கு கடிதம் எழுதுவம் என்று நினைத்தவுடன் மனம் வரிகளை எழுதி எழுதி அழித்துக்கொண்டு இருக்கும். நான் நலம் அதுபோல் நமசிவாய பள்ளிக்கூடத்தில் சிவஞான ரீச்சர் கடிதம் எழுதுவது எப்படி? எண்டு என்ன காட்டித்தந்தாவோ அதில இருந்து இப்படித்தான் எழுதினன்.

வெளியில் போனாலும் வெள்ளைக்காரர் எப்பிடி சுகமா? என்று கேட்டால் போதும் எங்கிருந்துதான் இந்தப் பொய்ச் சிரிப்பு வந்து ஓட்டிக்கொள்கிறதோ தெரியவில்லை.

எல்லாமே பொய்யாகி நான் உடைந்து அழும்பொழுது வழியும் கண்ணீர்கூட பனியில் இறுகி நிற்கும்.

அழுவதற்கும் நேரம் இல்லாத வாழ்க்கை. எவர் கண்களுக்கும் புலப்படாத விலங்கு கால்களில் பூட்டப்பட்டுக்கிடந்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் நடந்து நடந்து அலுக்கும் மனதை இசைக்கும் கருவியாகப் பழைய நினைவுகள்.

நினைவுகள் தழும்பி தழும்பி பல சமயம் அதுவும் எழும். அம்மா, வீடு, ஜிம்மி என்னை அழவைக்க வேறு எதுவும் தேவையேயில்லை. என்மேல் யார் கைபட்டாலும் பாய்ந்து கடிக்கும் ஜிம்மி. அம்மா சொல்லுவா நீ ஜிம்மிவேணுமென்று ஜில்லிட்ட கடி வாங்கினனிதானே. அதனால்தான் உனக்கு ஆர் அடிச்சாலும் அவையளைக் கடிக்குது. எங்கட நோட்டில் உள்ள எல்லாரும் சொல்லுவினம்.

“இது நாய் இல்லை கடவுள்”

ஓம் நானும் அப்பிடித்தான் நினைக்கிறன்
எண்டு அம்மாவும் சொல்லுவா. அது
எப்பவும் இப்பிடித்தான் சரியா நாலுமணிக்கு
அம்மாவோட சேர்ந்து கேற்றில காவல் நிற்கும்.
சந்தியில் என்ரை வெள்ளை சாறி தெரிஞ்சா
போதும் பாய்ந்து கொண்டுவரும். தண்ணி
எடுக்க றோட்டில் நிற்கிற எல்லாரும் சொல்லு
வினம் சுகந்தி பள்ளிக்கூடத்தால் வாறாள்.

என்ற அம்மா மாதிரியே ஜிம்மியும்
எப்பவும் என்னோடையே இருக்கும். எல்லா
ரையும் கடிக்கிற ஜிம்மி ஏன் கணக்கு
மாஸ்ரரை கடிக்கிதில்? விடியாத இருட்டில்
இருட்டு மாதிரியே இருக்கிற அவரினட நிழல்
விறாந்தை யன்னல் கண்ணாடியால் தெரியும்.
பிறகு ராகினி, கமலா வருவினம் எனக்கும்
ராகினிக்கும் மடக்கை கணக்கு படிப்பிக்கத்
தொடங்குவார்.

மார்சுழி மாதம் வந்தாப்போதும் பண்ணைப்
பாலச்சத்தம், நல்லூர்மணி, பெருமாள் கோவில்
சுப்பிரபாதம், எல்லாம் யாழ்ந்தேவிகூட காதுக்க
கூவும் அதில நாங்கள் நித்திரை தூங்கிறதை
பாங்கொலி காட்டிக்கொடுக்கும். இறுக்கி
குட்டுவார். ஆனால் ஜிம்மி பார்த்துக்கொண்டு
சும்மா இருக்கும்.

சோதனை வந்தாப்போதும் நானும்
அக்காவும் சரஸ்வதி கலண்டருக்கு சண்டை
போடத் தொடங்கிவிடுவம். பிறகு அம்மா
பூபாலசிங்கம் கடையில இரண்டு மெய்கண்டான்
கலண்டர் வாங்குவா. நான் கலண்டரில் எனக்கு
மட்டும் விளங்கிறமாதிரி ஏதாவது குறிப்பு
குறிச்ச வைச்சிட்டு அதில கட்டியிருக்கிற
சணலில பிடிச்ச ஆட்டிக்கொண்டு போவன்.
அக்கா சொல்லுவா எனக்கென்ன கடவுள்
உன்னை போப்பிப்பார்.

அக்கா எப்பவும் இப்பிடித்தான். நல்லா
பொய் சொல்லிறன் எண்டு அம்மாட்டை
கோள்மூட்டுவா. அம்மாவும் நல்லூர் உதய
பூஜைக்குபோற நேரமெல்லாம் திருஞான
சம்பந்தர் ஆதீனத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்
மணி அய்யரிடம் சொல்லுவா. சுவாமி இவள்
வாய் திறந்தா பொய் சொல்லிக்கொண்டே
இருக்கிறாள். அவரும் ஆதீனத்தில பெரிய
கரும்பலகையில ஓட்டியிருக்கிற படத்தைக்
காட்டுவார்.

“இங்க பார் பொய் சொன்னா என்ன
தண்டனை கிடைக்கும் கண்டியோ? அதில
அம்புலி மாமாவில வருகிறவைமாதிரி கொம்பு

பூதங்களின் எழுச்சி

அல்பா லோத்தக் யாப்பா வித்தியா" என்று
எனக்கு புரியாமக்காக அவர்கள் பா.
எனக்குத் தெரிவதில்லை என்று நான் நினைத்திருந்தேன்
நூர்த்தித் தாக்குதல் நடக்க
செக்கலில் சிவந்த மேனி
குளிரில் கிடக்க
அவற்றைப் கற்று
ரெவரென்ட் மொகமத்காசன்
நிஜம் - எகிப்த் 10.10.1997 26°0' ஆனார்
காலில்தான் பெரணைம் என்று
ஆராய்ச்சி செய்தபடி
நிர்மலரென் குளிரில் கிடந்தான்
"சொரிக்கவாரை"
தொடக்கூட முடியாமற்போன
எங்கோருக்கும்
இத்தாலிக்கருகே நடுக்கடலில்
சமாதிக் கிடந்தது.
(நன்றி: சும்மா கிழர் - மீராள்)

வைச்ச பெரியயீசை வைச்ச அரக்கர்கள்
நகங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு இருப்பினம்.
மற்றவை கொதிக்கிற எண்ணைக்குள்ள
கைவைச்ச அமுக்குவினம்.' எனக்குப் பயம்
வந்திடும். அக்கா என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பா.
பிறகு சுடச்சுட கற்கண்டு போட்ட பால்தீர்த்தம்
தருவார்.

இரண்டு தரம் வாங்கி குடிச்சதுக்கு
அம்மாட்டை நுள்ள வாங்குவன். அக்கா அம்மா
சொல்லிற மாதிரியெல்லாம் கும்பிடுவா. ஆனால்
நான், நாங்கள் வீட்டை போறதுக்கிடையில
காப்புக்கடைக்காறன் பலூன் கடைக்காறன்,
இனிப்பு விற்கிற பொரிகடலை வண்டில்காரன்
எல்லாரும் எழும்பி கடையைத் திறந்திட
வேணும் கடவுளே எண்டு முருகனிட்டை

கேட்டுக்கொண்டே இருப்பன்.

அக்காவினர் பள்ளிக்கூட சூட்கேஸ் உள்முடியில் சரஸ்வதி, பிள்ளையார் எல்லா ரையும் ஓட்டிவைச்சிட்டு படிக்க முதல் கும்பிட்டிட்டுத்தான் படிக்கத்தொடங்குவா. சமய பாடத்தில் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டே இருப்பா.

நரியை பரி ஆக்கினது ஆரெண்டு சொல்லு, திருமறைக் கதவை திறக்க பாடினது யார்? மூடப் பாடினது யார்?

நீ முதல்ல சமயப்புத்தகத்தை மூடு இவையளுக்கு வேறவேலை இல்லாமல் அற்புதங்கள செய்தவை. இவையால்தான் சமயபாடத்தில் கேள்வி கூடிக்கொண்டே போகுது. அதுக்கும் அம்மாட்டை கோள்மூட்டி அடிவாங்கி தருவா.

சோதனை முடிந்தபிறகு இரண்டு விரலில் ஒண்டைத் தொடு எண்டு நெடுகலும் கேப்பா. ரஞ்சன், ராஜன், ரவி, பபா எல்லாரும் பிறேமக்கா வீட்டுக்கு பின்னால் இருக்கிற சோனக வளவுக்கபோய் வெடிக்கிற காய்க்கு எச்சில துப்பிப்போட்டு கண்ணை மூடிக்கொண்டு வெய்யிலில் பிடிப்பம். அது வெடிச்சா பாஸ் அக்காந்ர காய் சத்தத்தோட வெடிக்கும்.

பிறகு பள்ளிக்கூடத்தால் வரேக்க இந்த கல்லை வீடுமட்டும் காலால தள்ளிக்கொண்டு போனா நான் பாஸ் பண்ணுவன் எண்டு சொல்லி தள்ளிக்கொண்டே வருவா அக்காவுக்கு எல்லாம் சரியாத்தான் இருக்கும்.

ஆனா சோதனை மறுமொழி மட்டும் மாறிவரும். பிறகு கொஞ்ச நாளைக்கு எனக்கு பிறேமக்கா வீட்டுக்குப் போய் எங்கட வீட்டில் இல்லாத திருவாத்தி பூ பிய்க்கிற வேலை இருக்காது. எனக்கு ஒரே யோசனையா இருக்கும் எல்லாம் சரியாத்தானே வந்தது. பிறகேன் அக்கா பாஸ்பண்ணைல்ல?

எந்தக்கேள்விக்கும் எனக்கு சரியா விடைகிடைப்பதே இல்லை. எந்த வேலை தேடிப்போனாலும் முன் அனுபவம் இருக்கா..?

நீங்க வேலை தந்தால்தானே முன் அனுபவம் வரும். வெள்ளையனினர் முகம் மெல்ல சிவக்கும் இந்த வேலைக்கு படிச்சனியோ?

“உங்கட அரசாங்கம் என்னை மொழியே படிக்க விடேல்லை.”

“ஆனா உனக்கு வாய் பெரிசா இருக்கு”

“எல்லாம் உங்கட ஆட்களோட பழகி பிடிச்சது”

“உனக்கு சரியான வேலை ஒன்று இருக்குது. காலையில் கடை திறக்க முதல்வந்து கூட்டி துடைச்சிட்டு போ.”

‘இப்ப எனக்கு காது எரியும் ஏன் அதுக்கு முன் அனுபவம் வேண்டாமோ?’ என்ற கோபத்தை கதவில் மட்டும்தான் காட்ட முடிந்தது.

பகல் வருவதும் போவதுமாக இருந்தது. ஆனால் இரவுமட்டும் நிரந்தரமாக தங்கியிருந்தது. கடலையும் காற்றையும் தொலைத்து உயர்ந்த கட்டிடங்களுக்கிடையில் சிறுகுப்பையாக வாழும் வாழ்க்கை சலிப்பும் வெறுப்பும் கலந்த கலவையாக.

தொலைக்காட்சி தன்பாட்டில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அங்கேயும் வெள்ளைக்காரி கதிரையில் இருக்க அமெரிக்க கறுப்பு இன மனுசி மண்டியிட்டு வீட்டை துடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

எரிச்சலுடன் சனலை மாற்றினேன். ஓட்டப் போட்டி வெள்ளையர்களுடன் கறுத்தவர்களும் விடாதே விடாதே என மனம் பதைபதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பாடசாலையால் வந்துபிள்ளைகள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு சில வேளைகளில் என்னிடம் பதிலே இருக்காது. நாங்கள் ஏன் அம்மா கறுப்பா பிறந்தனாங்கள்? இந்த சோப்போட்டு குளிச்சா வெள்ளையா வருவமோ? லூக்காஸ் இதுபோட்டுத்தான் குளிக்கிறவனாம். அதுதான் அவன் வெள்ளையா இருக்கிறானோ? அம்மா ஏன் சாத்தானையும் கள்ளனையும் கறுப்பா காட்டினம்? பள்ளிக்கூடத்தில் எல்லாரும் படம் கீழேக்க என்னை பார்க்கினம். எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பெரியமகன். மை பமிலியை பற்றி (துடைக்கிறமனுசி) எண்டே எழுதிறது. மற்ற பிள்ளையள் எல்லாம் தங்கட அம்மா லோரா (ஆசிரியர்), பாங்கில புக்கள்ரரின் (கணக்காளர்), எண்டு எழுதிக் கொண்டு வருவினம். எங்கட அம்மாவும் ஐ ஏ பி எல்லாம் படிச்சவ எண்டுதானே அப்பா சொன்னவர். பிறகேன் சுமீற்சிக் (ஊத்தை) வேலையெல்லாம் செய்யிறா? எங்களோட படிக்கிறவை ஆராவது கண்டிட்டா எங்களுக்கு வெக்கமா இருக்கு அம்மா.

ஓம் என்கிறமாதிரி மற்றபிள்ளைகளும் என்ற முகத்தை பார்ப்பினம். பிள்ளைகளின் ஆதங்கம்

ஓவ்வொன்றாய் எதிரொலித்துக்கொண்டிருக்க முள்ளந்தண்டில் குளிர் ஊசியை ஏற்றியபடி இருந்தது. கால்கள் சிங்கத்தின் குகையை நோக்கி தன்பாட்டில் நடைபோட்டது. காலம் என்னோடு வர மறுக்கின்றது. நானும் அதுவும் எப்போதும் விலகியபடி.

பள்ளிக்கூட யூனிபோமை கஞ்சிபோட்டு அலம்பி அயன்பண்ணி கசங்காம கை முட்டாமல் றோட்டுக்கு வந்தா தேவிகாவினர் அம்மா குப்பை லொறிக்குள் குப்பையை அள்ளிபோடும்பொழுது எழும் புழுதியில் கோபம் வரும். என்னுடைய கோபம் தேவிகாவை அழவைக்கும். மரங்களும் வெள்ளைக்காரி மாதிரியே. சருகுகளை அள்ளிப்போட்டிட்டு முதுகைதடவியபடி திரும்பி பார்த்த அடங்கா பிடாரிமாதிரி தலையை உலுப்பி திரும்பவும் கொட்டிப்போட்டு என்னைப் பார்க்கும். அள்ளின சருகுகளை குப்பை வாளிக்குள் கொட்டும் பொழுது பாடசாலைக்கு போகும் ஓவ்வொரு சிறுவர்களின் பார்வையிலும் தேவிகா தெரிவாள்.

கொட்டடிப் பள்ளிக்கூடத்தில் மாமரத்துக்கு கீழே வட்டமாக இருந்துகொண்டு முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்று அர்த்தமே புரியாது கத்திக்கத்திப் பாடமாக்கின தன் அர்த்தம் இப்பொழுதுதான்.... ரொயிலற்றை கழுவும்பொழுது தண்ணீரைவிட கண்ணீரால் கழுவுவது அதிகமாக இருக்கும். வாளியின் கம்பிச் சத்தம் எதையெல்லாமோ நினைவுபடுத்தும். கோடியால் வந்துபோகும் ஊத்தை துரை வந்திட்டான் என்று அம்மாவுக்கு அடையாளம் காட்டுவது இந்த வாளியின் கம்பிச்சத்தம்தான்.

ஒருநாள் வாளியை வாங்கும்பொழுது ஊத்தை துரையின் விரல் என் கைமீது பட்டுவிட்டது என்பதற்காக இழுத்துவைத்து முழுகுவார்த்த அம்மா. இப்போ எதைவைத்து என்னை முழுகுவார்ப்பா? பொய்யாகிபோன வாழ்க்கையில் இனி சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை கேட்பதற்கும் ஆரும் இல்லை.

தொலைக்காட்சியில் பிரிந்த ஜேர்மனி ஒன்றான நாளைபற்றிய விமர்சனம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வெள்ளைக்காரி ஒருகையில் பாண்துண்டும் மறுகையில் கோப்பியுமாக மிக ஆர்வமாக பார்த்துக்கொண்டிருந்தா.

நானும் ஒரு கையில் துடைக்கிற துணியும் மறுகையில் தும்புத்தடியுமாக ஓடிக்

கொண்டிருந்தேன். ஒருநொடியில் மதில் கீழே சரிந்து கொண்டிருந்தது. பலர் அதன் துண்டுகளை இடிபட்டு எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு பக்கமாக உறவுகளை பிரித்து வைத்திருந்த மதிலின் சரிவை வாணங்கள் எழுந்து வெடித்து மகிழ்வை தெரிவித்துக்கொண்டிருக்க பிரிந்த உறவுகள் கட்டிப்பிடித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்க, எனக்கும் அழுகைவந்தது. இப்படித்தான் 99 பாதை திறக்கும்பொழுது இருந்தாக அண்ணா எழுதியிருந்தார்.

இதை மூடும்பொழுது எத்தனை உயிர்களின் இரத்தம் இந்த மண்ணில் சிந்தி யிருக்கும். எத்தனை உறவுகள் பிரிக்கப் பட்டிருக்கும். எத்தனையோ நாட்களாக மெழுகு திரியை ஏற்றிக்கொண்டு ஒரு ஓரத்தில் நின்று வயதுமுதிர்ந்த அன்னையர்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் பெயர்களை சொல்லிச் சொல்லி அழைத்தார்களாம். அவர்களின் ஒப்பாரிகளை ஏக்கங்களை எல்லாவற்றையும் உள்வாங்கியும் இரங்காத சுவர் இப்போ மண்ணில் சாய்ந்துகிடந்தது.

அந்தக்காட்சியும் பிள்ளைகளை இறுதிக் காலம்வரையும் காணாது ஏக்கத்துடன் இறந்த அத்தனை அம்மாவைப்பற்றிய நினைவும் என்னை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருக்க என் கையிலிருந்த பூனையின் கோப்பை என்னை அறியாமலே விழுந்து சிதறியது. ஒரு கணம் நடுங்கிப்போனேன். வெள்ளைக்காரியின் உள்ளிருந்து பிடரியை சிலுப்பிக்கொண்டு சிங்கம் எழும்பியது. என் உயிர் சிங்கத்தின் கோரப்பற்களுக்குள் அகப்பட்டு துடிக்கும் காட்சி என் கண்முன்னே விரிந்தது.

சிங்கத்தின் கண்கள் என் அச்சத்தையும், துயரையும் உள்வாங்கியபடி நெருப்பை கக்கத் தொடங்கின.

என்னுள் இருந்த இரத்தம் வேர்வையாக கொட்டியது. உடல் அனலின் பிடியில் சிக்கியது. இம்முறை அகதி வேலைக்காரியின் கையிலிருந்த தும்புத்தடியும் ஊத்தைத் துணியும் அதற்கான இடத்தில் போய் சுழன்று கொண்டு விழுந்தது.

வெளியே பாரம் தாங்காமல் மேகம் கீழ் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அட்டிலாந்திக் சமுத்திரத்தின் நடுவில் இங்கிலாந்திற்கு கிழக்குப் பக்கமாகவும் ஜேர்மனிக்கு மேல் பக்கமாகவும் (ஒரு பகுதி இணைந்தவாறும்) சுவீடனுக்கு மேற்கு பக்கமாகவும் நோர்வேக்கு தெற்கு மற்றும் தென்மேற்குப் பக்கமாகவும் அமைந்துள்ள பல தீவுகளைக் கொண்ட மிகச் சிறிய நாடு டென்மார்க். சுமார் 500 தீவுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டிருப்பினும் 106 தீவுகளில் மட்டுமே மனிதர்கள் வாழ்கின்றார்கள்.

இங்கு பேசப்படும் மொழி டெனிஸ். ஆங்கிலம்போல் 26 எழுத்துக்களையும் அதை விட பிரத்தியேகமாக 3 உயிர் எழுத்துக்களையும் கொண்டு மொத்தமாக 8 உயிர் எழுத்துக்களையும் 23 மெய் எழுத்துக்களையும் கொண்டது. ஆனால் உச்சரிப்பை உற்று நோக்கின் ஆங்கில மொழியைவிட டெனிஸ் மொழியின் உச்சரிப்பு முற்றுமுழுதாக வேறானது.

இந்த நாட்டின் பரப்பளவு 43.094 சதுர கிலோ மீற்றர்கள். அதாவது இலங்கையின் பரப்பளவைவிட கிட்டத்தட்ட மூன்றில் ஒரு

பேணும் நாடுகளில் முன்னிலை வகித்தாலும் அதிகளவு விவாகரத்துகளும் தற்கொலைகளும் நடைபெறும் நாடுகளில் ஒன்றாக விளங்குவது துரப்பாக்கியமே.

டென்மார்க்கில் தமிழ் அகதிகளும் குடியேறியவர்களும்:

இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளுக்கு இலங்கையைச் சார்ந்தவர்கள் உயர்கல்வி கற்கவும் தொழில் நிமித்தமும் சென்று பின்பு நிரந்தரமாய்த் தங்கியது போன்று டென்மார்க் நாட்டுக்கு உயர்கல்விக்காகவும் தொழில் நிமித்தமும் வந்து இங்கேயே குடியேறியவர்கள் மிக மிகக் குறைவு. அதற்கு ஆங்கிலம் அல்லாத பிற மொழி ஒன்று இங்கு பேசப்படுவது காரணமாக இருக்கலாம்.

1983ல் இலங்கையில் நடைபெற்ற இனக்கலவரம் காரணமாகவே 83இன் பிற்பகுதியிலும் 84, 85, 86இலும் அதிகமான இலங்கைத் தமிழர்கள் இங்கு அகதிகளாக வந்தார்கள்.

டென்மார்க் புலம்பெயர் இலக்கிய முயற்சிகள்

கலாந்த ஜீவகுமாரன்
(டென்மார்க்)

பகுதி குறைந்தது. மக்கள் 5.3 மில்லியன். இலங்கையுடன் ஒப்பிடும்பொழுது சுமாராக நாலு பங்கில் ஒரு பங்கே இவர்களின் அளவு. இங்கு குடிசன நெருக்கம் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படும்.

இந்த நாட்டின் பிரதான உற்பத்தி விவசாயமும் அதனுடன் சேர்ந்த இறைச்சி, பால், வெண்ணெய்யுமாகும். மேலாக இவர்களின் அறிவைப் பெரும் முதலீடாகக் கொண்டு உலக வணிகத்தில் முன்னே நிற்கின்றார்கள்.

உலகத்தில் ஜனநாயகப் பண்புகளைப்

1951ஆம் ஆண்டு ஐக்கியநாடுகள் சபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின்படி தமது சொந்த நாட்டில் தனது இனம், மொழி, மதம், அரசியல் காரணங்களால் வாழமுடியாது இடம்பெயர்ந்து வேறு ஒரு நாட்டில் தஞ்சம் புகுந்தவர்களை அகதிகள் என அழைத்தார்கள்.

இவர்களின் மனநிலை, கல்வி, தொழில் காரணமாக குடிபெயர்ந்த மக்களைவிட மிகவும் வேறுபட்டதாய் இருக்கும்.

வானம் பார்த்த பூமியில் இருந்த ஒரு

மரத்தைப் பிடிங்கிக் கொண்டுவந்து பனிப்பாறையில் நட்டு அதன் வேர்களைப் புதிய மண்ணில் ஊன்ற வைத்து புதுவாழ்வு கொடுக்கும் முயற்சியை அகதிகள் சங்கமும் செஞ்சிலுவைச் சங்கமும் தம் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அகதியான மக்கள் கூட்டத்துடன் தங்களை இணைத்துக் கொண்டு பெரும் பணி ஆற்றியுள்ளார்கள்.

வினர்ர் காலத்தில் நிலத்தின் கீழே போன கிழங்குகள் மேலே தலை தூக்குவதுபோல எங்கள் இன மக்களும் மெதுமெதுவாக சுய வாழ்வுக்குத் திரும்பி வந்தபொழுது அவர்களுடன் இயல்பாக இருந்த கலை, கலாசார விழுமியங்களை முன்னே கொண்டு வருவதற்கு பெரு விருப்புக் கொண்டார்கள்.

ஆரம்பத்தில் டெனிஷ்மக்களுக்கு எங்கள் கலை, கலாசாரங்களைக் காட்டுவதற்காக புருவருட அல்லது தைப்பொங்கல் தினங்களில் ஆரம்பமான முயற்சிகள், பின்பு சஞ்சிகைகள், பிரமாண்டமான நாடகங்கள், குறும்படங்கள், நூல் வெளியீடுகள், திரைப்படங்கள், இணையத்தளங்கள் என டென்மார்க்கின் முத்திரையை இலங்கைத் தமிழரின் புலம் பெயர்வாழ்வின் சரித்திரத்தில் பொறிக்கும் அளவுக்கு நிறைவேறியிருக்கின்றது! நிறைவேறிக்கொண்டு இருக்கின்றது!!

சஞ்சிகைகள்:

இணையத்தில் தமிழ் வசதி இல்லாத, 1984 காலகட்டத்தில் டென்மார்க்கில் தமிழர்களின் கூட்டுமுயற்சியாக டென்மார்க் முரசு என்றொரு சஞ்சிகை வெளியானது. அதற்கு அடுத்து டென்மார்க்வாழ் அனைத்துத் தமிழரின் ஆதரவுடன் எழுத்தாளர்கள் ஓவியர்களை இணைத்து குயிலோசை என்ற சஞ்சிகையை வி.ஜீவகுமாரன் தம்பதிகள் வெளியிட்டார்கள். இச்சஞ்சிகை

நான் மன நோயாளியா?

நான் யார்?
தாய் மண்ணின் தகனத்தால்
மேற்காவுகை சருகாகி
அின்னியரின் யாதங்களின்
அடைக்கலம் கேட்ட அகதியா?

அல்லது

ஈழத்தாயின் சேலையில்

'தீ' யுள்...

அதையனைக்க சகோதரர்கள் முயல...

அவர்கள் சாம்பல் காற்றில் கலக்க...

கண்டு காணாதவனாய்

அின்னிய மண் தேறய

அறிவிழந்தவனா?

நான் யார்?

'அின்னாச்சி அின்னாச்சி ஐயும் வாங்கித்தா'

என்ற என் தங்கை - இன்று

எனை வெறுத்து

ஈழத்தாயின் மானம் காக்க

இயந்திரத் துய்யாக்கி சுமக்கிறானாமே!

நான் கோழை என்பதனால் தானே!

நான் யார்?

'என் இதயம் துழப்பதெல்லாம் உனக்காகத்தான்'

என்ற - என்காதலி

உடையின்றி, உணவின்றி, உயிரின்றி

இரானுவ முகாமருகே

உருக்குலைந்து கிடந்தானாமே!

நான் உணர்ச்சியற்றவன் தானே!

நான் யார்?

அழமை விலங்கொழக்க

வீறு கொண்ட எந்தம்மி

தியாகிகள் நினைவாலயத்தில்

'காலவரையற்று' துக்கின்றானாமே!

ஆனால் இங்கு - எனக்கு

காலவரையற்ற வதிவிட உரிமை

நான் உணர்விழந்தவன் தானே!

நான் யார்?

அின்னியரிடம்

முனைச் சலவை பெற்ற முடவனா?

['உதன்' ஓதாநூலியிடுக்து]

ரமேஷ் வவுனியன்

சிளிமாவைப் புறந்தள்ளி கலை, இலக்கிய, அரசியல் சஞ்சிகை என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் மாதாமாதம் 60 பக்கங்களுடன் கையெழுத்துப் பிரதியாக வந்து டென்மார்க் முழுக்க பரவலாய் பேசப்பட்டது. இந்தியன் ஆமியின் வருகை இலங்கைத் தமிழர்களைத் திருப்பி அனுப்புவது என்ற அரசியல் சூடுபிடித்திருந்த காலத்தில் அனைத்துத் தமிழ் மக்களும் ஆவலுடன் அதனை வாசித்தார்கள். கையெழுத்துப் பிரதியாகக் கொண்டு வருவதில் பல நடைமுறைச் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டதால் பன்னிரண்டாவது இதழுடன் அதன் பணி நின்றுபோனது. பின்பு குயிலோசையின் வெற்றிடத்தை நிரப்ப சஞ்சீவி வெளியாகியது. அதுவும் ஆரம்பத்தில் குயிலோசை போன்று முற்றுமுழுதான கலை, இலக்கிய, சஞ்சிகையாக மலர்ந்து பின்னாளில் பல அரசியல் தளங்கள் மேற்கொண்ட விமர்சனங்கள், அலைக்கழிப்புகளினால் அது எந்தத்தோற்றத்தையும் பெறமுடியாமல் போனது துர்பாக்கியமே. ஆனால் சஞ்சீவியின் காலகட்டத்தில் பல எழுத்தாளர்கள் வெளி வந்தமை மிக ஆரோக்கியமான செயல். சஞ்சீவியும் கையெழுத்தும் தட்டச்சும் கணினியும் சேர்ந்த எழுத்துகளுடன் போட்டோப் பிரதிகளை இணைத்து புத்தக வடிவமாக வெளிவந்தது.

அதனைத் தொடர்து காலஞ்சென்று முல்லையூரான் முழுக்க முழுக்க அச்ச வடிவில் 'காகம்' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். இது இலக்கியச் சஞ்சிகையாக மிகத்தரமானதாக வெளிவந்தது. பொருளாதார நிலைக்கும் அவரின் தேகாரோக்கியத்துக்கும் ஈடுகொடுக்காத நிலையில் அதுவும் நின்று போயிற்று.

அதனைத் தொடர்ந்து இனி என்னும் இதழ் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. தற்சமயம் வெளிவருவதில்லை. ஆனால், அது விரைவில் மீண்டும் வெளிவரும் என்று அதன் இணை ஆசிரியர் திரு. சத்தியதாஸ் நம்பிக்கை தெரிவிக்கின்றார்.

கவிதை:

முத்த கவிஞர்கள் வரவையில் அண்மையில் அகவை 80ஐ எட்டிய வேலணையூர் பொன்னண்ணாவையும் அதற்கு

அடுத்ததாக காலஞ்சென்று முல்லையூரான், வேதா இலங்கா திலகம், கலாநிதி ஜீவகுமாரன், இணுவையூர் சக்திதாசன், கரவைதாசன், பாரதி பாலன், எம். சி. லோகநாதன், நடா சுப்பிரமணியம், போன்றோரின் பெயர்கள் குறிப்பிடக் கூடியவையாகும்

வேலணையூர் பென்னண்ணா:

இவர் 'நிலமாகி' (கவிதைத் தொகுப்பு 1993), 'வெந்தவனம்' (கவிதைத் தொகுப்பு 1997), டென்மார்க் அபிராமி பக்திப் பஜனைப் பாமாலை (1998), டென்மார்க் பிள்ளையார் பக்திப் பஜனைபாமாலை (2000), பச்சை இறகு (ஹைக்கு கவிதை 2001), உளிகள் (ஹைக்கு கவிதை 2003), வேலணை பெருங்குளம் முத்துமாரி அம்மன் திரட்டு, அருளமுதம் (வேலணை கிராமத்தின் வரலாறு. அந்த மண்ணின் பெருமைக்காக உழைத்த பிரமுகர்கள் வரலாறு. அங்குள்ள பாடசாலைகளின் வரலாறு. பெருங்குளம் முத்துமாரி அம்மன் கோவில் வரலாறு), நெஞ்சத்து நெருப்பு (கவிதைத் தொகுப்பு 2007), பனிமலை தாண்டிய பாதச்சுவடு (தனிமனித வாழ்க்கை வரலாறு - 50 வது திருமணநாள் வெளியீடு), வெற்றி நிச்சயம் (இறுவட்டு. 2009)

ஜெயக்குமார் குமாரசாமி (பாரதிபாலன்)

ஜெயக்குமார் என்ற இயற்பெயர்கொண்ட கவி வேழம்பாரதி பாலனின் 'கடற்கன்னி காவியம்' என்ற நூலையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். எச்.சி அனசனின் 'ஒரு சின்ன கடற்பெண்' என்ற காவியத்தை இவர் தமிழாக்கித் தந்திருக்கிறார். நல்ல மேடைக் கவிஞர். சந்தக் கவிஞர். 'அரை மனிதர்கள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியையும், 'சமரசூழி' என்ற நாவலையும் வெளியிட்டு இருக்கின்றார்.

காலஞ்சென்று முல்லையூரான் (சிவராஜா)

கவிதை, மேடைப் பேச்சு, நாடகம், சிளிமா எனப் பல்வேறு தளங்களில் பயணம்செய்யும் இவர் நல்ல ஒரு சமூக ஆர்வலர்.

முல்லைத்தீவைப் பிறப்பிடமாக கொண்ட யாழ். பல்கலைக்கழக மாணவனான முல்லையூரான் சிறந்த ஓர் மேடைக்கவிஞரும்

எழுத்தாளரும் ஆவர். போர்க்காற்று (கவிதை), ஈழம் எழுந்து வருகிறது (நாவல்), குங்குமம் (நாவல்), நிர்வாண விழிகள் (கவிதை), சேலை (சிறுகதைத் தொகுப்பு) என்பன இவரின் வெளியீடாக வந்தது. இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் டென்டார்க்கிலும் மற்றைய நாட்டுச் சஞ்சிகைகளிலும் இவரின் கவிதைகள், கதைகள் வெளிவந்துகொண்டு இருந்தன. அது மட்டுமின்றி அந்தச் சஞ்சிகைகளுக்கு ஒரு கனதியையும் கொடுத்தது.

வேதா இலங்கா திலகம்

யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திருமதி. வேதா இலங்காதிலகம் வேதாவின் கவிதைகள் (2002), குழந்தை இளையோர் சிறக்க (கட்டுரைத் தொகுப்பு 2004) உணர்வுப் பூக்கள் (கவிதைத் தொகுப்பு 2007) ஆகியவற்றை வெளியீடு செய்துள்ளார். தொடர்ந்தும் பல சஞ்சிகைகளிலும் வானொலி தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குபற்றி வருகின்றார்.

கலாநிதி ஜீவகுமரன்

சந்தக் கவிதைகள், கட்டுரைகள் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதும் யாழ். பல்கலைக் கழகப் பழைய மாணவியான இவர் கவிதை வடிவில் டெனிஷ் மொழியில் எழுதிய நாவல் தமிழில் 'இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா' என்ற பெயரில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து அந்த நாவல் ஹிந்தி, மலையாளம், ஆங்கில மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு புலம்பெயர்ந்த தாயின் இறந்தகால, நிகழ்கால வாழ்க்கையைக் காட்டும் இந்தக் கவிதை நூல் இரண்டு சிறந்த விருதுகளைப் பெற்றுள்ளது.

இனுவையூர் சக்திதாசன்

நல்ல குரல்வளம் உடைய அறிவிப்பாளர், நாடக இயக்குநர் கவிதை எழுதுபவராக அறியப்பட்ட சக்திதாசன் ஒரு அகதியின் கைரேகை, நெஞ்சத்து நெருப்பு ஆகிய இரு கவிதை நூல்களையும், கவியோசை என்ற இறுவட்டையும் வெளியிட்டுள்ளார். இந்த இறுவட்டில் தென்னிந்திய பிரபல பாடகர்களான சீர்காழி சிவசிதம்பரம், மாணிக்கவிநாயகம் மற்றும் பலர் சக்திதாசனின் கவிதைவரிகளுக்கு உயிர் கொடுத்துள்ளார்கள்.

நடா சப்பிரமணியம்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மாணவரான இவர் மிக நல்ல கவிஞர். காகம், மற்றும் சஞ்சிகைகளில், குறிப்பாக முகநூல்களில் இவரின் கவிதைகளைக் காணலாம். இவரது கவிதைகள் பெரும்பாலும் ஒரு நண்பனுடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் பழைய நாட்களின் நினைவுகளை மீட்பவையாய் இருக்கும்.

எம் சி. லோகநாதன்

புதுக்கவிதைகளில் பெரிதும் ஈடுபாடுள்ள கவிஞர் எம். சி. லோகநாதன் பல சஞ்சிகை களில் எழுதிக்கொண்டு இருப்பவர். இவரின் அண்மைய வெளியீடு 'நனவெரிந்த சாம்பலில்'.

டென்மார்க் இளைஞர்களின் தொகுப்பு - மெல்லத் தமிழ் இனித் துளிர்க்கும்

இந்தநூல் டென்மார்க்கில் முன்பு வெளிவந்த வானம் என்ற இளையோருக்கான இணையத்தளத்தில் அழகிய வர்ணப்படங்களுடன் அவர்கள் எழுதிய கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்தது.

இந்தநூல் பல நாடுகளில் வாழும் இளைய சந்ததிக்கும் அவர்களின் பெற்றோருக்கும் இது போன்ற வெளியீடுகளை முன்கொணர உந்துதலைக் கொடுத்தது.

சிறுகதை, நாவல் 'நிலக்கிளி' பாலமனோகரன்

இலங்கையில் சாகித்தியப் மண்டலப் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர் திரு. பாலமனோகரன் 1985ல் இருந்து டென்மார்க்கில் வசித்து வருகின்றார்.

டென்மார்க்கிலும் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகை களில் அவர் எழுத்துகள் தொடர்ந்தவண்ணம் உள்ளன.

தீவிரமாக அவர் இன்று எழுதாவிட்டாலும் எழுதும் கதைகளில் இன்றும் அவரின் அமைதி யான தனித்துவ முத்திரை பதிக்கிறது.

இவர் டென்மார்க்கில் "தாய் வழித்தாகங்கள்" என்ற ஒரு நாவலை வெளியிட்டுள்ளார்.

அத்துடன் டென்மார்க் கடற்கன்னியின் வரலாற்றை உரைநடைக்கவிதையிலும் பதிவு செய்துள்ளார்.

கே. எஸ். துரை (கே. செல்லத்துரை)

டென்மார்க்கில் மூத்த எழுத்தாளர். இன்றும் துடிப்புடன் செயல்படும் இளைஞர் என்று சொல்லக்கூடிய வகையில் இயங்கிக் கொண்டு இருப்பவர் திரு. கே. எஸ். துரை.

டென்மார்க்கிற்கு 86ல் வந்த காலத்தில் கலைவிழாக்கள், மேடை நாடகங்கள், தமிழ்க் கல்வி ஆகியவற்றுடன் தன்னை இணைத்திருந்த திரு. கே. எஸ். துரை நல்ல ஓர் எழுத்தாளர்; மேடைப் பேச்சாளராவார். அவர் பல சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் நாவல்களையும் வெளியிட்டு இருக்கின்றார். தனது வளர்ச்சியின் அடுத்தகட்டமாக 'அலைகள்' என்ற இணையத்தளத்தை உருவாக்கி டென்மார்க் மற்றும் உலகச்செய்திகளை தினம் தினம் வெளிக்கொணரும் பணியில் பல ஆண்டு காலமாக செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார். டென்மார்க்கில் தமிழ்த் திரைப்படம் தயாரிக்கும் முயற்சியில் 3 படங்களுக்கு இயக்குநராகப் பணியாற்றியுள்ளார். 'பூக்கள்', 'இளம் புயல்', 'உயிர்வரை நினைத்தாய்' ஆகிய படங்களை இயக்கியுள்ளார்.

தருமன் தர்மகுலசிங்கம்

அரசியல்துறையில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள இவர் டென்மார்க்கின் தேசியக் கவிஞர் எனப் போற்றப்படும் எச். சி.அன்டர்சனின் கதைகளை தமிழ் வடிவில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

வி. ஜீவகுமாரன்

டென்மார்க்கில் 86களில் குயிலோசை என்று கையெழுத்துச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்த இவர் பின்னாளில் தன்னை முழுமையான சிறுகதை ஆசிரியராக மாற்றிக் கொண்டார். இவரின் 50 ஆவது வயதில் "யாவும் கற்பனை இல்லை" என்ற தொகுப்பையும், 'மக்கள்... மக்களால்... மக்களுக்காக...' என்ற நாவலையும், 2009ல் ஆயுதங்கள் மௌனமாக்கப்பட்டபொழுது 10 சிறுகதைகளும் 2 குறுநாவலும் அடங்கிய 'சங்கானைச் சண்டியன்' என்ற தொகுப்பு பிணையும் வெளியிட்டார்.

சர்வதேச எழுத்தாளர் சந்திப்பை முன்னிட்டு 'முகங்கள்' என்ற 50 எழுத்தாளர்களின் தொகுப்பையும், 'மெல்லத் தமிழ் இனித் துளிர்க்கும்' என்ற டென்மார்க் வாழும் இளம் கவிஞர்களின் கவிதைகளையும் வர்ணத்தில் அச்சிட்டு வெளிக்கொணர்ந்தார்.

தனது மனைவியான கலாநிதி ஜீவகுமாரன், கவிதையும் உரைநடையும் சேர்ந்த வடிவில் டெனிஷ் மொழியில் எழுதிய நாவலை தமிழில் 'இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா' என மொழிமாற்றம் செய்துள்ளார்.

தவிரவும் டெனிஷ் -தமிழ் -ஆங்கில மருத்துவக் கையேடு ஒன்றையும் அகராதி ஒன்றையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

சத்தியதாஸ்

இனி சஞ்சிகையின் ஆசிரியரும், 'இனி' இணைத்தளத்தின் நடத்துநருமான திரு. சத்தியதாஸ் சிறுகதை எழுதுபவர். இவரின் படைப்புகள், பல தொகுப்புகளில் டென்மார்க்கைப் பிரதிபடுத்தும்வண்ணம் வெளியாகி இருக்கின்றன.

முரளிதாஸ் நடராஜா

புகைப்படக் கலைஞரான முரளிதாஸ் நல்ல ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளர். சஞ்சீவி இதழில் மிகத் தீவிரமாகத் தொடங்கிய இவரின் பணி இன்று மிகவும் மெருகேறிய வகையில் நல்லதோர் கதைசொல்லியாகத் திகழ்கின்றார்.

தமிழ்ப்பணியுடன் இணைந்த

இணையத்தளங்கள்:

<http://www.alaikal.com/>

<http://www.dantamil.blogspot.dk/>

http://anthimaalai.blogspot.dk/2014/04/blog-post_5092.html

<http://kovaikkavi.wordpress.com/>

<http://jeevakumaran.com>

முத்தியனைகள்

அகம்

நிழலாடும்

பார்வதி மாமியின் இறுதிக் காரியங்கள் யாவும் சிறப்பாக நடந்து முடிந்துவிட்டன.

அவரின் இயற்பெயர் பார்வதி கணபதிப் பிள்ளை. திருமணத்தின்பின் பார்வதி இராஜ ரட்ணம்.

நியூசிலாந்தில் அவர்மேல் மற்றவர் களுக்கு உள்ள மரியாதையும் அவரின் பண்பும் இணைந்து அவரை பார்வதி மாமி ஆக்கியிருந்தது.

அவரின் இறுதிச் சடங்கிற்கு உற்றம் சுற்றம் என உலகத்தின் எல்லாப் பாகத்திலும் இருந்து உறவினர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலேயே பெயர்பெற்ற குடும்பம். கணவன் இராஜரட்ணம் அதிபராய் இருந்துபின் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு இடம் பெயர்ந்துபின் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் ஆங்கில விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி யவர்.

பின்பு ஒரு நியூசிலாந்து அமைச்சில் உயர் பதவி கிடைத்ததால் நியூசிலாந்துக்கு வந்து தலைநிமிர்ந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தவர்.

நான்கு வருடத்துக்குமுதல் இதய அடைப்பு வந்துபின் மூன்றாம்நாள் அதி காலையில் ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலிலேயே கண்ணை மூடிவிட்டார். மூத்தமகன் அதே ஆஸ்பத்திரியில் இதயசத்திர சிகிச்சை நிபுணர். ஆனாலும் மரணத்தை தடுக்கமுடிய வில்லை.

கடைசிவரை இராஜரட்ணத்திற்கு இருந்த கவலை தனது மூன்று மகன்களில் யாரோ ஒருவரின் மனைவியையோ அல்லது பேரக் குழந்தையையோ காணாததுதான். இதே கவலை பார்வதி மாமிக்கும் இருந்தது.

எட்டுச் செலவுக்கு பார்வதி மாமிக்கு விருப்பமானவற்றை படைக்கவேண்டும் என்று ஆயத்தங்கள் செய்தபொழுது வாய்த் துடுக்கான உறவுக்காரப் பெண் ஒருத்தி சொன்னாள், “உந்த றோட்டாலை போற

மூன்று பெட்டையளை பிடிச்சுக்கொண்டு வந்து படையலுக்கு முன்னாலை நிற்பாட்டுங்கோ. பார்வதி மாமியின்றை ஆவி அந்தரப்படாமல் போய்ச்சேரும்” என்று.

நான் தான் மூத்தமகன் சேர்ஜன் சிவருபன். எனக்கு இப்போ வயது 46. அப்பா அம்மா தங்கடை மருமக்களை பார்க்காமல் போனதுக்கு நாங்கள் மூன்று ஆம்பிளைப்பிள்ளைகளும் காரணமாய் போனோம் என்று எங்கடை எல்லா ரிலேற்றிவசும் குற்றம் சாட்டினம். என்றை யங்க பிறதேர்ஸ் பற்றித்தெரியாது. நான் அவங்கட பேர்சனல் அலுவல்களிலை தலையிடுறதும் இல்லை. மற்றது நான் கட்டாமல் இருந்து கொண்டு அவன்களை கட்டு எண்டு அடவைஸ் பண்ணுறதும் நியாயம் இல்லை.

அப்பா அம்மாவுக்கு வடிவாய் தெரியும் ஏன் நான் திருமணம் செய்யவில்லை எண்டு. அவர்கள்தான் காரணம்.

நிர்மலா எங்கள் யுனிவேசிறிற்றுக்கு வந்த பொழுது அவளுக்கு 22. எனக்கு 26. ஒரு நாள் வீட்டை கூட்டிக் கொண்டுவுந்தேன்.

அப்பா, அம்மாவுக்கும் நல்லாய் அவளை பிடித்திருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் அவள் ஊரையும் அவள் உறவினரையும் அப்பா அம்மா விசாரித்த பொழுது பிடிக்காமல் போய்விட்டது.

இருபத்தியொராம் நூற்றாண்டில் இப்படி ஒரு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு மனிதர்களாக அப்பா அம்மா நடந்துகொள்வார்கள் என நான் நினைக்கவே இல்லை. கடைசிவரை நிர்மலாவைத்தான் கட்டுவேன் என பிடிவாத மாய் இருந்தேன்.

அப்பாவுக்கு பழைய எம்.பிக்கள் சட்டத் தரணிகளுடன் பழகி சரியான கிரிமினல் மூளை. நேரே நிர்மலா வீட்டாருடன் தொடர்பு கொண்டு, “சாதியிலை மேலை வருகிறதுக்கு தானே இந்தப் பாடுபடுகிறியள்” என்று கேட்டிருக்கிறார்.

அப்பா எறிந்த இந்த ஈட்டி நிர்மலா

குடும்பத்தை நன்கு தாக்கிவிட்டது. நிர்மலா வாகவே விலகிக் கொண்டாள்.

எக்ஸ்கியூஸ் கேட்டு எத்தனையோ தடவை நிர்மலாவை தொடர்பு கொண்டேன்.

“சிவரூபன்.. எங்கள் காதலுக்காக என்னைக் கஷ்டப்பட்டு வளர்த்த அப்பா, அம்மா, மேலாக எங்கள் சாதி உங்கள் குடும்பத்திற்கு முன்னால் கைகட்டி நிற்க வேண்டாம்” என உறுதியாகச் சொல்லி விட்டாள்.

பின் எனக்கு எல்லாமே வெறுத்த மாதிரிப் போட்டுது. ஆஸ்பத்திரியும் யுனிவேசிறியும் தான் தஞ்சமாய் போச்சு.

பெரிய ஹாட் சேர்ஜன் என்று பெயர். பட்.. ஹார்ட்லெர்ஸ் பேரன்ஸ்க்கு பிள்ளையாக பிறந்திட்டன்.

பின்பு அப்பா அம்மா எத்தனையோ இடங்களில் எத்தனையோ பார்த்தவர்கள். எனக்கு எதிலுமே என்னை இன்றுவரை கொம்பிறமைஸ் பண்ண முடியேல்லை. அது அப்பா அம்மாவுக்கு தெரியும். அப்பா அம்மா இறந்த பொழுது கூட என்னுடன் இருந்த இருவர் மிஸ்ஸிங் என யோசித்தேனேதவிர இந்த உலகத்தில் இருந்து இரு நல்லவர்கள் செத்து விட்டார்கள் எனக் கவலைப்படவில்லை.

நான்தான் இரண்டாவது மகன் சிவ நேசன். வயது 39. மறைன் எஞ்ஜினியராக இருக்கின்றேன். கொன்றோய் றிமோவல் லிமிற்றட் என்ற பிரபல கம்பனிக்கு சொந்தமான ஒரு கப்பலின் தலையாய எஞ்ஜினியராக இருக்கின்றேன்.

நான் கல்யாணம் செய்யாமல் இருந்ததுக்கு காரணம் அப்பா அம்மா இல்லை.

நான்தான்!

நாள் கணக்காக அல்லது மாதக்கணக்காக கடலினுள்ளும் கடலின் எஞ்ஜின் ருமுக்குள்ளும் இருக்கின்ற என்னைப் போன்ற சீமென்களுக்கு கடற்கரையும் கடற்கரையில் சந்திக்கும் கன்னிகளும்தான் சுவர்க்கம். எந்த நாட்டின் கரையில் கப்பல் நங்கூரம் இருகின்றதோ அந்த நாட்டில் எங்களுக்கு முதலிரவுதான்.

ஐந்து கண்டங்களிலும் வறுமையும் விபச் சாரமும் இருக்கும் வரையும் எங்களைப் போன்ற பணம் படைத்த சீமான்களின் வாழ்க்கையில் உடலின்பத்திற்கு குறையிராது.

இந்த வாழ்க்கையை இயல்பாக எடுத்து விட்ட எனக்கு அப்பா அம்மா பார்த்த பெண்களையும் சாதகங்களுடன், கூடிய அவர்களின்

படங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்க்கும் பொழுது பாவங்களாய் இருக்கும். அந்தப் படங்களை செக்ஸ் கண்ணோட்டத்துடன் மட்டுமே பார்த்தேன். அவர்களில் யாராவது ஒருவரை திருமணம் செய்தாலும் அடுத்த முறைக்கடற்பயணத்தில் யாரோ ஒரு ஆபிரிக்க பெண்ணுடன் அல்லது இத்தாலிப் பெண்ணுடன் என் கபின் கட்டிலை பகிர்ந்து கொள்ளத்தான் போகின்றேன். இதற்குப் பிறகு இந்த கற்பு, ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற எந்த சதுரங்களுக்கும் நடுவில்நின்று என்னையும் அவளையும் ஏமாற்றிக்கொண்டு நிற்க முடியாது. அதைவிட எத்தனை பேருக்கு தெரியுமோ தெரியாது நாங்கள் கடலில் நாட்டுக்கு நாடு பொருட்களையுடும் ஏற்றிச் செல்வதில்லை.

நாட்டுக்குநாடு பாலியல் நோய்களையும் தான் எடுத்துச் செல்கின்றோம். எல்லாம் பாதுகாப்பான உடலுறுவுதான். ஆனால் அதையும்தாண்டி சில அசம்பாவிதங்கள் நடந்து விடுகிறது. மரணத்தின் கதவுகள் தட்டும்பொழுதுதான் அதன் பெறுபேறுகள் தெரியும்.

இது தெரிந்தும் யாரோ ஒருவர் பெற்று சீராட்டி வளர்த்து நியூசிலாந்தில் எஞ்ஜினியர் மாப்பிள்ளையாம் எனவரும் ஒருபெண்ணுக்கு எதற்காக இன்றில்லாவிட்டாலும் நாளை ஒரு நோயைக் கொடுக்கவேண்டும்? ஆஸ்பத்திரிக்கட்டிலில் எதற்காக அவள் படுத்திருந்து எதற்காக தனது பிறப்புறுப்புக்களை வைத்தியர்களுக்கு காட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்?

குழந்தை பேறு வேறு.. இது கொடுமை தனக்கு எதனால் நோய் வந்தது எனத் தெரியாமல் வைத்தியம் செய்வது கொடுமை! எனவேதான் நான் திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லை.

இது அப்பா அம்மாவுக்கு கடைசிவரை வருத்தம்தான். இதற்கான காரணங்களை அவர்களுக்கு சொல்லவே இல்லை. அதனால் கடைசிவரை இலங்கையிலும், கனடாவிலும், அவுஸ்திரேலியாவிலும், இங்கிலாந்திலும் இருக்கிற சாத்திரிமார்களுக்கும் புறோக்கர் மார்களுக்கும் அம்மா காசைச் செலவழித்துக் கொண்டே இருந்தா. படங்களும் வந்து கொண்டு இருந்தன. சேலைகளுடன் பஞ்சாபி களுடன் சரிதார்களுடன் வீட்டுக்கு உள்ளேயும் பூந்தோட்டங்களிலும் இருந்து.

ஒவ்வொரு முறையும் அப்பா அம்மா வீட்டுக்கு வர இருக்கும் மகாலட்சுமி எனப் பார்ப்பார்கள். நான் அனுதாபத்துடன் அவற்றைப் பார்த்துவிட்டு வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுப்போவேன்.

“தமிழ் பிள்ளைகளின் அருமை உனக்கு தெரியவில்லை” என அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா. ‘கப்பல் சிங்கப்பூருக்கோ, மலேசியாக்கோ, இந்தியாக்கோ அல்லது கொழும்புக்கோ போகும்பொழுது பார்த்துக் கொள்ளலாம்’, என மனதுள் நினைத்துக் கொள்வேன்.

இப்போ அம்மாவும் போயிட்டா.. இனிப் படங்களும் வரா.

சிவரூபன், சிவநேசன் வரிசையில் நான் சிவச்செல்வன்.

வயது 32. மூன்றாவது ஆண்பிள்ளை. கடைக்குட்டி.

அப்பா அம்மா விருப்பப்பட்டபடி பைலற ஆகவும் விமானத்துறையுடன் சார்ந்த கொம்பி யூட்டர் துறையிலும் பட்டப்படிப்பையும் முடித்திருக்கின்றேன்.

சிறிய வயதில் கறுத்த அல்லது நீல உடையுடன் எய்கொஸ்றேர்ஸ் பின்தொடர கைப்பெட்டியை இழுத்துக்கொண்டு வரும் கனவு இருந்தாலும் பின்பு வளரவளர எனக்கு போர்விமானங்கள் மீது நாட்டங்கள் ஏற்பட்டது.

அந்தத் துறையில் படிப்பதற்கு அதிக பணம் தேவைப்பட்டது. அப்பா அதுபற்றி நீ கவலைப்படாதே எனச் சொல்லிவிட்டார்.

அமெரிக்காவில்தான் திறமான போர் விமானப் பயிற்சிக்கூடம் இருக்கு என அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அம்மா தினமும் தொலைபேசியில் அழைப்பா. குளித்தாயா? சாப்பிட்டாயா? எனத் தினம் தொலைபேசிகள் வந்து கொண்டிருக்கும். காசு வீண் வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் கேட்கமாட்டா.

மூத்த அண்ணா அவர்களுடன் இருந்ததால் அவருக்கு அந்த தொலைபேசிப் பிரச்சினை இல்லை.

இரண்டாவது அண்ணா எந்தக் கடலில் இருந்தாலும் வயலஸ் மூலம் கதைக்க வேண்டும் எனக் கட்டளை. என்னை அவர் நித்திரையால் எழுப்பிவிட்டுத்தான் அவர் நித்திரைக்குச் செல்வா.

நியூசிலாந்தில் இரவு பத்தரையாகும் பொழுது நியூயோர்க்கில் காலை ஆறரையாகும்.

எனது பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு அம்மாவும் அப்பாவும் இரண்டு அண்ணாமாரும் நியூயோக்கிற்கு வந்திருந்தார்கள்.

கூடவே கலிபோணியாவில் இருக்கிற மாமா மாமியும் அவர்களின் ஒரே மகளான சியாமியும் வந்திருந்தாள்.

பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு பின்பாக ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில் எமக்கு மாமா குடும்பத்தினர் அளித்த விருந்துபசாரம் ஒரு வகையில் எனக்கான நிச்சயதார்த்தமாகவே பட்டது.

ஆனால் எதையும் யாரும் நேரடியாக பேசிக்கொள்ளவில்லை. அம்மா அவளை வடிவாக பார்த்துவிட்டு வா எனச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தா.

நான் அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவளும் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

அடுத்த இரண்டு வருடங்களில் அவளது சட்டத்தரணி படிப்பு முடியுது என மாமா சொன்னார். அதற்கு அர்த்தம் நீங்கள் இருவரும் பொறுத்திருக்கவேண்டும் என்பது தான்.

அடுத்த வருடம் ஈராக் யுத்தம் ஆரம்பமானது.

ஒரு போர் விமானத்திற்கு விமானியோட்டி நான்.

பின்பென்ன? வானத்தில் வாணவேடிக்கை தான்.

கட்டளைக்கு காத்திருத்தல்.. நகரங்களுக்கும் பாலைவனங்களுக்கும் மேலான பறப்புகள்.. சொன்ன இடத்தில் குண்டுகளை பொழிதல்....

விளைவுகள், அதன்பின்னான அரசியல்கள் எது பற்றியும் நான் கவலைப்படவில்லை.

குண்டுகளை பொழிவதும் தாக்கவரும் றொக்கட்டுகளில் இருந்து தப்புவதும் விளையாட்டாகவே இருந்தது.

மாலையில் சென்ற விமானங்கள் அனைத்தும் தளத்திற்கு திரும்பியிருக்கமாட்டா.

அதனைப் பற்றி யாரும் கேட்கவும்மாட்டார்கள். கேட்கவும்கூடாது. இது இராணுவவிதி.

சதாமின் கைதிற்குபிறகு எங்கள் குழு அமெரிக்காவிற்கு திரும்பிவிட்டது.

நானும் மூன்றுமாத லீவில் நியூசிலாந்திற்கு

சிப்பிராவிமக்கள் பலர் இதில் அழியப்போகிறார்கள் என்பது மட்டும் எனக்குப் புரிந்தது. போர் தொடங்கி விட்டது.

சிலரையாவது என்னால் கர்ப்பாற்றி இடியாரு? என என்னை நான் கேட்டுக்கொண்டே பத்துக் கணிப்பீடுகளில் ஒன்றையாவது வேண்டுகொண்டு பிறையாக அனுப்பினேன். ஒரு நாள் விமானத்தில் இருந்து போட்டுக் கொண்டு ஒன்று இராணுவமிகளின் மேல் விழுந்தது.

நான் கைதுசெய்யப்பட்டு அமெரிக்க இராணுவச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டேன்.

விடுதலை அமைப்புகளுக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம் என துணுவித்துவிட்டு விசாரணைகள், துறும்பும் என்னிடம் பதில் இடுக்கவில்லை நான் மனிதாபிமானத்தில் செய்வேன் என்பதைவிட.

திரும்பிவிட்டேன்.

அந்த ஓய்வில் ஈராக்கில் மனிதக் கொடுமைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளி வரத்தொடங்க எனக்கு மனம் படபடக்கத் தொடங்கியது. அங்கிருக்கும்வரை எதுவும் தெரியவில்லை. ஆனாலும் அந்தப்போரில் மறைமுகச் சாட்சியாக இருந்தது மனதை வாட்டியது.

ஒரு மனோதத்துவ வைத்தியரைச் சந்தித்தேன்.

சில குளிசைகள் தந்தார். அவை கை நடுக்கத்தைக் குறைக்க கொஞ்சம் உதவியது. ஆனால் மனத்தில்வரும் படபடப்பும் அம்மா ஆசையுடன் என்னை அளவுக்கு மீறிக் கவனிக்க வரும்பொழுது அவா மீது வரும் தேவையற்ற கோபத்தையும் பெரிதாக குறைக்கவில்லை.

இது எதுவும் அப்பா அம்மாவுக்கு தெரியாது. தெரிந்தால் கவலைப்படுவார்கள் எனச் சொல்லவில்லை.

மூன்று மாதம் முடிய வேலைக்குத் திரும்ப வேண்டும்.

மனமில்லாது மீண்டும் அமெரிக்க பயணம்.

விமான நிலையத்துக்கு சியாமியும் மாமாவும் வந்திருந்தனர். நான் நன்கு களைத்திருப்பது போல இருப்பதாகவும் எனது பழைய உற்சாகம் மறைந்திருப்பதாகவும் சொன்னார்கள்.

மருந்துகள் என்னைக் களைக்க வைக்கின்றது என மனதுள் சொல்லிக் கொண்டேன்.

எங்கள் விமானத்தளபதியிடம் எனது பிரச்சனையை சொன்னேன்.

நான் ஏற்கனவே கற்ற விமானத்துறையுடன் சார்ந்த கம்பியூட்டர் துறையில் கடமையாற்றச் சொன்னார்.

மனமகிழ்வுடன் ஏற்றுக்கொண்டேன்.

அடுத்த அவர்களது புரஜட் இலங்கைப் போர்.

தரையில் இருந்து 500 மீற்றர் உயரத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட வன்னிப்பிரதேசத்தின் படங்கள் கம்பியூட்டரில் வந்து கொட்டிக் கொண்டு இருந்தன.

ஒழுங்கையில் செல்லும் ஒரு சின்ன ரைக்டர் தொடக்கம் வீதிகளில் செல்லும் பெரிய கவசவாகனங்கள் வரை வடிவாகத்தெரியும். புவியியல் படங்களின் அடிப்படையில் காற்றின் வேகத்தையும் கருத்தில்கொண்டு எந்த உயரத்தில் பறந்து கொண்டு என்ன வேகத்தில் குண்டு வீசவேண்டும் என்று கணிப்பது எங்கள் குழுவின் வேலையாக இருந்தது. எங்கிருந்து இந்த தகவல்கள் வருகின்றன, எங்கு இவை அனுப்பப்படுகின்றன என்ற விபரங்களை அறியமுடியாமல் இருந்தது.

அனைத்து மெயிலும் எங்கள் இராணுவ முகாமின் மெயில் ஐடியுடன் வந்தது. அவ்வாறே பதில்களும் இராணுவமுகாமின் மெயில் ஐடிக்குச்சென்றது.

எனக்கு அது பிடிக்கவே இல்லை. எனக்குள் இருந்த பதட்டம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. அதிகமாக குளிசைகளை பாவிக்கத் தொடங்கினேன்.

நான் இந்த வேலையில் இருந்து விலகினால் இன்னொருவன் வரப்போகின்றான்.

எனவே வேலையை விடுவது இல்லை எனத் தீர்மானித்தேன். அப்பாவிமக்கள் பலர் இதில் அழியப் போகிறார்கள் என்பது மட்டும் எனக்குப் புரிந்தது. போர் தொடங்கிவிட்டது.

சிலரையாவது என்னால் காப்பாற்ற முடியாதா? என என்னை நான் கேட்டுக் கொண்டே பத்துக் கணிப்பீடுகளில் ஒன்றையாவது வேண்டுமென்று பிழையாக அனுப்பினேன். ஒருநாள் விமானத்தில் இருந்து போட்ட குண்டு ஒன்று இராணுவமுகாமின் மேல் விழுந்தது.

நான் கைது செய்யப்பட்டு அமெரிக்க

இராணுவச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டேன்.

விடுதலை அமைப்புகளுக்கும் எனக்கும் என்ன சம்மந்தம் என துருவித்துருவி விசாரணைகள்.

எதற்கும் என்னிடம் பதில் இருக்கவில்லை நான் மனிதாபிமானத்தில் செய்தேன் என்பதை விட.

விசாரணையின் போது எனது டிப்பிரேசன் அதிகமாக இராணுவ ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டேன். பின்பு எதுவுமே தெரியவில்லை. ஊசிகளும் மருந்துகளும் தான்.

மருந்துகள் எனது எடையைக் கூட்டி எனது தோற்றத்தையே மாற்றி வைத்திருந்தது. இந்த மருந்துகள் ஒருவரின் ஆண்மையை அல்லது பெண்மையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழக்கப்பண்ணிவிடும் என்ற உண்மையை அறிந்த பின்பு சியாமியை வேறு இடத்தில் கட்டிக் கொடுக்கச் சொல்லிவிட்டு அம்மாவுக்கு கடிதம் எழுதிவிட்டேன்.

அம்மாவுடன் தொலைபேசியில் கதைக்க அனுமதி மறுக்கப்பட்டு கடிதம் மூலம் மட்டுமே தொடர்புகொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டது. அதுவும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு சிறையதிகாரிகள் பார்த்தபின்புதான் கடிதம் எனக்குத் தரப்படும்.

இலங்கை யுத்தமும் எனது தண்டனைக் காலமும் முடிய நியூசிலாந்துக்கு வந்து விட்டேன்.

கட்பியூட்டரும் றீ.வி.யும் இமெயில்களும் தான் என் உலகமாக மாறியது. இடையில் நான் பதவி இழந்தது நல்லதுதான்.

இல்லாவிட்டால் இன்னும் பல விடயங்களுக்கு நான் மௌன சாட்சியாகி வாழ்நாள் முழுக்க அவை என்னை கொன்றிருக்கும்.

அம்மாவைக் கடைசிறைத்தில் நல்ல வடிவாக பார்த்த திருப்தி எனக்கு.

ஆனால் அம்மா அப்பா ஆசைப்பட்டபடி எங்கள் மூவருக்கும் திருமணம் ஆகவில்லை.

இனியும் திருமணம் என்பது இல்லை என்பதனை என்னால் உணரமுடிகிறது.

செத்த வீட்டுக்கு சியாமி வந்தபொழுது அவளின் கழுத்தில் தாலி இருந்தது.

வயிறு பெருத்திருந்தது.

அறையைப் பூட்டிவிட்டு அதிகமாக அழுதிருந்தேன்.

(நன்றி: முகங்கள், விஸ்வசேது இலக்கிய பாலம்)

□□□

புரியாத புதிர்

நிலவுக்குப் பயந்து பரதேசம் வரவில்லை
அமாவ(ர)சைக்குப் பயந்தே தொலைதேசம் வந்தேன்.
பள்ளி செல்லப் பயந்து பழுதாரம் வந்தேன்.
பாதி வழியிலே பழுதாகிப் போனேன்.

-சா. ஜெயந்தி

வெளியில் செல்லப் பதுங்கி இருந்தேன்.
உள்ளே இருந்ததால் செ(ர)ல்லடி பட்டேன்.
செ(ர)ல்லடிபட்டும் உள்ளிருக்க விரும்பாமல்
துணிவு பெற்று வெளியில் வந்தேன்.

இருட்டுக்குப் பயந்து வந்த எனக்கோ
இரவும் பகலும் நிலவாயிருந்தது.
வெயிலும் மழையும் குளிராயிருந்தது.
குழியும் மலையும் உயரமாயிருந்தது.

உயரமாயிருந்ததால் தான்...
சூரியன் தெரியவில்லையோ...என்று
வியக்க வைத்து - பின்னர்
மின்விளக்குத்தான் நிலவை மறைத்தது - என
புரிய வைத்தது

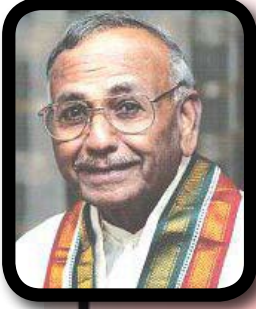
எங்கு திரும்பியும் புரியாத புதிர்
அமுதுக்குப் பெயர் பெற்ற
பொன் தமிழைக் காணவில்லை.
பன்னீர் நான்கும் கழுத்திலே
சுருக்குப் போட்டு இறுக்கக் கண்டேன்.

உயிரியல் கொலை மட்டுமல்ல
உடலியல் கொலையும் கண்டேன்.
இவை மட்டுமா கண்டேன்.
'கலைகளும்' காலையில் குற்றயிராய்
போவதாய் காண்கிறேன் - இனியென்ன
பகலுக்குப் பயந்து இருளுக்குள்
ஓடி ஓடியப் போகிறேன்.

நன்றி: மறைபாத மறுபாதி

மு.க.ச. சிவகுமாரன் (ஜேர்மனி)

**கோபன் மகாதேவா
(இங்கிலாந்து)**

'மகிழ்வரும்' வாழ்க்கையும் வெண்காய்ப் பொரியலும்

அந்தத் தமிழர், காலை ஒன்பதிற்குப் படுக்கையை விட்டெழுந்து, வழக்கம் போல் அன்று சவரம் செய்வதிலிருந்து தப்பலாமா எனக் கண்ணாடியில் பார்த்தார். ஒரு மில்லிமீற்றர் நீளத்தில் அவரின் நாடியிலிருந்து கீழே தூங்கிய நரை வளர்த்தி, கோதுமை-மா இடியப்பம் பிழியும் போது வரும் வெள்ளைப் 'புழு-வால்கள் போல்' தோன்றிற்று. அதை இன்னும் ஒருநாள் இருக்க விடமுடியுமென முடிவெடுத்த மறுகணம், வளரும் 'புழுக்களுக்கும்' தான் போட்டிருந்த சட்டையின் கழுத்து-வெட்டுக்கும் மத்தியில், நெஞ்சின் மேற்பக்கம் ஒரு பெரிய கரிய இலையான்போல் ஏதோ ஒன்று ஒட்டிக்கொண்டு இருப்பதைக் கண்டார். சாவகாசமாக அதை நுள்ளிப் பிடுங்கிக் கண்ணால் பார்த்து, நுகர்ந்தும்பார்த்தார். அவருக்கு மிகவும் பிடித்த வாசனை களில் ஒன்று! நல்லதான எதையும் எறிந்து வீணாக்கமாட்டாதார், அதைத் தன் வாயினுள்போட்டு நாக்கில் வைத்துத் துழாவித் தாலாட்டி அன்புடன் மெல்லமாகக் கடித்து அதை மிகமிகச் சுவைத்து உண்டார். அதன்பின்னர் பல்விளக்கி முகம்கழுவித் தன் காலை உணவைத் தயாரிக்கக் குசினிக்குச் சென்று ஓரத்தில் இருந்த சிற்றலை மின்னடுப்பின் கதவைத் திறந்து எதையோ உள்வைத்தார்.

சென்ற இரவு இருவர் கொண்டுவந்து அளவளாவிச் சென்றபின் அவர் மகிழ்ந்து உண்டு, அதே பிளாஸ்டிக் இயத்தில்

**"நீங்கள்
எல்லாரும்
கொன்றையினருக்குள் பயணித்து
உயிரைப் பணயம்
வைத்து கையில் ஒருசதமும் இல்லாமல்
வந்து, மூண்டு பிள்ளையளையும் படிப்பித்துப்
பட்டநாரியளாக்கிக் கலியாணாங்கனும் முடித்து
வைத்து பேரப்பிள்ளையளோடும் சீவிக்கிறியள்.
அது எவ்வளவு கெட்டித்தனம்.
அங்கை எம் இலங்கையிலை
அதுகள் முடிக்கிராது.**

முடிக்க குளிர்ச் செய்தியுள் கவனமாகச் சேமித்து வைத்த மிச்சம் அரைப் பங்கு மாட்டிழைச்சிக் கொத்து றொட்டியைச் சூடாக்கி, வழக்கம் போல் ஒரு வாழைப்பழம், தன் நீரிழிவுக் குளிசைகள் முதலியவற்றுடன் ஆறு சக்கரீன் வில்லைகளால் இனிப்பூட்டிய கறுத்தக் கோப்பியுடன் அருந்திக்கொண்டே இணைய வலையில் தன் காலைநேர 10-20 ஈமெயில்களைப் பார்த்து உரிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துவிட்டு, தொலைக் காட்சியில் எஞ்சியிருந்த ஆங்கிலச் சிரிப்புத் தொடர் நிகழ்ச்சிகளைப் பதினொன்றுவரை பார்த்து மகிழ்ந்து ரசித்துவிட்டுத் தனது புதிதாகத் தொடங்கிய வாழ்க்கைத் திட்டத்தை அன்றின் 24 மணிகளைப் பொறுத்தவரை தொடர்ந்து நடத்த முனைந்தார். முதலில் ஒருகிளாசு பச்சைத் தண்ணீருடன் தன் படுக்கையில் ஏறிக் கால்களை நீட்டியவாறு தலை அணைகளில் சொகுசாகச் சாய்ந்து அமர்ந்து இரவு நடந்த மூன்று மணித்தியாலச் சம்பாசனைகள் - சம்பவங்களைக் கண்களை முடியவாறு மேல்வாரியாக மீளாய்ந்து மகிழ்ந்தார்.

“ஐயா, ஏழுமணிக்கு வரச்சொன்னியள். சரியாய் வந்திட்டம், உங்கடை கொள்கையை மீறாமல்!”

“ஓம் தெரியுது. மிக்க நல்லம். ஏழு ஆசனங்கள் இருக்குது. வசதியாய் எதிலையும் இருங்கோ.”

“வழக்கத்துக்கு மாறாய் நாங்கள் வீட்டிலை சாப்பிட்டிட்டு உங்களுக்கும் கொண்டு வந்தம் ஐயா.”

“அது பறவாயில்லை. ஆனால், இங்கை வரும் நேரமெல்லாம் சாப்பாடு கொண்டரத்தான் வேணும் என்று இல்லை. நீங்கள் எப்பவும் அறிவித்து விட்டுச் சும்மா வரலாம். நாங்கள் இலக்கியத்தோடு குடும்ப விசயங்களையும் ஒளிவுமறைவின்றிக் கதைப்பம். என்னைப்பற்றி நல்லாய் தெரியும்தானே!”

“ஓம் ஐயா. அதுதானே, எங்கடை பெற்றோர் போனபிறகு உங்களையும் அம்மாவையும் எங்கள் தாய்-தகப்பன் மாதிரி நாங்களாய் வரித்துத் தத்தெடுத்துப் பேணிக் கொண்டும் வாறம். மற்றது, அம்மா உங்களை எவ்வளவு கரிசனமாய்ச் சாப்பாடுதந்து மெலியாமல் பார்த்தவ. நாங்களும் இங்கை எத்தினை தரம் சாப்பிட்டிருக்கிறம். அதுதான் நாங்களும் ஏதும் உணவு கொண்டுவாறது.”

“சரி, சரி. எல்லாத்துக்கும் நன்றி. முக்கியமாய் ஒவ்வொரு முறையும் எனக்கு அமிர்தம் போன்ற வெண்காயப்பொரியல், தவறாமல் தருகிறீர்கள். ஆனால் வழக்கமாய் நீங்களும் நாங்களும் தொடாத மாட்டிழைச்சியை ஏன் இன்று நினைச்சியள்? நான் சாப்பிடுறது தான்... ஆனால் சும்மா கேட்கிறன்...”

“அது ஐயா, நீங்களும் போனகிழமை வந்த, எங்கடை மகனின்ரை கலியாணத்துக்கு அடுத்தநாள் நாங்கள் எங்கடை ஊர் ஆக்களை பஸ் ஒண்டு பிடிச்சுக் கடல் பக்கம் கூட்டிக் கொண்டுபோய்த் திரும்பேக்கை இரவுக்கு ஆட்டிழைச்சி தேடினம். போன ஊரிலை அது அன்று கிடைக்கேல்லை. அதுதான் பன்றியிலும் பார்க்க மாடு சுத்தம் எண்டு மாட்டிழைச்சி வேண்டினது. நாம் சாப்பிட வேணுமே?! அதுசரி ஐயா, எங்கடை கலியாண வீடு எப்பிடி? உங்களை அதைக் கேக்கவும்தான் வந்தம்!”

“சுருக்கமாய்ச் சொன்னால், எல்லா லண்டன் தமிழ்க் கலியாணங்களையும் போலவே நடந்தது. உங்கடை குடும்பம், இனத்தார், பெண்ணின் குடும்பம் எல்லாரும் ஒத்துழைத்து மிகவும் சிரமப்பட்டு விஷயம் முடிஞ்சுட்டுது. இனி ஏன் முடிஞ்சதுகளைக் கிண்டுவான்? எனக்கு எல்லாமே சந்தோசம். பின்னேரம் நடந்த விருந்துகளும் நடனங்களும் மிகவும் திறம். உங்கள் மகனும் இங்கிலீசிலை தங்கு தடை இல்லாமல் 15 நிமிடம் கடுதாசிக் குறிப்பு ஒண்டும் பார்க்காமல் நன்றாய்ப் பேசினார். எனக்கு மிகவும் பெருமையாய் இருந்தது. நீங்கள் இருவரும் எப்பிடியோ கெட்டிக்காற்ற்தான்!”

“தாங்கல் ஐயா. இவருக்கு எண்டால் மனம் சரியில்லை. ஐஞ்சு மணிக்கு ஆக்களை வரவேற்க நிற்க வேண்டிய நாங்களே கார்த் திறப்பை எங்கேயோ வைச்சதாலை சுணங்கி ஏழரைக்குத்தான் வந்துசேர்ந்தம். நீங்களோ சொன்னமாதிரி ஏழுக்குப் போட்டியள். பிறகு, கொஞ்சமாய்க் குடிச்சுட்டு அது சமிக்க, நல்லாய்த் திறமாக டான்சும் ஆடிப் போட்டு பத்துக்கு வெளிக்கிட்டுப் போட்டியள். கடைசிவிருந்தும் சாப்பிடேல்லை. அதுக்கும் சேர்த்துத்தான் வெண்காயப் பொரியலுடன் இன்று உங்களுக்குச் சாப்பாடோடை வந்தம். ஆனால், அன்று சுணங்கினதுக்கு என்னைத் தான் ஏசுறார்.”

“அப்பிடி இல்லை ஐயா, மற்றவையின்றை கலியாணங்களிலை வீட்டை வந்து பிழையள் பிடிச்சுக் கதைக்கிற நாங்கள். எங்கடை கலியாணத்தைச் சரியாய் நேரத்துக்கு நடத்தாட்டி?... உங்கடை இரண்டு பிள்ளையளுக்கு எப்பிடி எல்லாம் நீங்கள் ஒரு நிமிடம் பிந்தாமல் நடத்தி முடிச்சியள்!”

“தம்பி, கலியாணத்தைச் செய்துபார், வீட்டைக் கட்டிப்பார், என்று எங்கள் சான்றோர் சும்மாவே சொல்லி வைத்தார்கள்? எனக்கு இது இரண்டிலும் வேண்டிய அனுபவம் இருக்குது. திட்டமிட்டபடி நேரத்துக்கு ஐயர்மார் நடத்திற தமிழ்ச் சைவக் கலியாணங்களை நான் இங்கை காணவேயில்லை. ஆனால் கலியாணச் சிரமங்களையும் பின்வருத்தங்களையும் மிகமிகக் குறைக்க வழிமுறையள் எத்தினையோ இருக்குது, தம்பி. ஒருநாளைக்கு நான் அவற்றை விவரித்து எழுதவும் முடியும்.”

“அதையும், எல்லாருக்கும் திருப்தியாய் கூட்டங்களை நடத்துவது எப்பிடி, இன்றைய எலியுக-ஓட்ட உலகில் தொல்லைகள் இன்றி நிம்மதியாய் வாழ்வது எப்பிடி எண்டும் எழுதி வெளியிடுங்கோ ஐயா!”

“அப்பிடி எத்தனையோ எண்ணங்கள், ஆசைகள் எனக்கு இருந்ததுதான், தம்பி. ஆனால் எங்கடை அம்மா போனபின் எனது வாழ்க்கையும் மனமும் பெருமளவு மாறீட்டுது தம்பி. ஒன்றிலும் ஆசை எண்டு இல்லை. நான் இனி ஏன் இருப்பான்? ஏன் எதையும் சாதிப்பான்? என்றுகூட யோசிக்கிறன். என் பகுத்தறிவு, எதையும் இருட்டாக நோக்காமல் பிரகாசமாகப் பார்க்கவேணும் என்று ஒரு பக்கம் என்னை நச்சரிக்குது. இருந்தாலும் இலங்கை அரசியல் விட்டுவைத்த ஓரளவு என் நம்பிக்கையையும் அம்மாவின்றை சடுதி மறைவு அழிச்சப் போட்டுது, வேறொன்றுமே எனக்கு வேண்டாம் போல! கடைசியில், துறவறம் பூணவும் சமயத்துள் மாளவும் என் இயல்பு விடாமல், ‘மகிழ்வறம்’ எனும் வாழ்க்கை முறையை என்னளவில் நிறுவி, அதையே பின்பற்றி வாழவும் முடிவு செய்துள்ளேன்.”

“உது ஓரளவு விளங்குது ஐயா. ஆனால் இன்னும் கொஞ்சமாவது விவரமாய்ச் சொல்லுங்களேன்!”

“அதிலை சொல்ல அதிகம் இல்லைத் தம்பி. நான் தொடங்கி உள்ள மகிழ்வறத்தில், பெரிய ஆசையளைத் துறந்து, மற்றையோருக்கு

மனதிலும் தீங்கு நினையாமல், நாளாந்தப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொண்டு, என் பிள்ளைகள் கேட்கும்போதே ஆலோசனைகள், உதவிகள் செய்துகொண்டு, எனைத் தேடிவரும் நண்பரைப் பேணிக்கொண்டு, நாளாந்தம் மனத் துன்பத்தைத் தவிர்க்க, எனக்கு மகிழ்வறமும், செலவு இல்லாத எல்லாச் சிறுசிறு ஆசைகளையும் தெண்டித்து நிறைவேற்றி, பசிக்கும் நேரம் மட்டும் உண்டு, உடம்பு கேட்கும் நேரமெல்லாம் உறங்கி, தேகத்தையும் சுகாதாரத்தையும் பேணி, வருங்காலத்தைப்பற்றி அலட்டாமல் மகிழ்வுடன் தரிப்பதுதான் என் மகிழ்வறம்.”

“ஐயையோ! அப்ப உங்கடை இலக்கியப் பணிகளை அப்பிடயே கைவிடவே ஐயா போறியள்?”

“இலக்கியத்தை விடமாட்டன். அது எனக்கு மகிழ்வைத்தரும் விசயம். எனது தட்டு வீட்டிலை இன்று இருக்கும் நூல்களை வாசிக்கவே பல ஆண்டுகள் வேணும். அது என் மகிழ்வறத்தில் ஓர் முக்கிய பங்கை வகிக்கும். ஆனால் முன்போல பெரிய திட்டங்கள் ஒன்றுமே இல்லாமல்!...”

“நான் உங்கள் மகிழ்வறத்தைப் பற்றிக் கூடவிளங்கிக் கொள்ளக் கேட்கிறன். குறை நினைக்க வேண்டாம். அது ஒரு original concept உம் terminologyயும். நல்லாயிருக்குது. Necessity is the Mother of Invention என்று சொல்லுவார்கள். உங்கள் இன்றைய மனோநிலையுடன்... தொடர்ந்து... வாழ்ந்து கொண்டிருக்க உகந்த philosophy ஒன்றை உருவாக்கிக் கொண்டு வாழ்கிறீர்கள். இதில் உள்ள விசேடமான அம்சங்கள் சிலவற்றை விளக்கிச் சொல்ல முடியுமா ஐயா, தயவு செய்து.”

“சரி. நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒரே பொது-இனக் கலாச்சாரத்தில் பிறந்து வளர்ந்தாலும், வெவ்வேறு ஆளுமைகளுடனும் தனித்துவமான விருப்பு வெறுப்புகளுடனும் வளர்ந்து உருவாகி உள்ளோம். சிறுவயதில் எம்மை மகிழ்வித்த சில வாழ்க்கை அம்சங்களைப் பின்னர் சமுதாயத்தின் பார்வைக்குப் பயந்து துறந்து, எம் மகிழ்வுமட்டத்தைக் குறையவிட்டுத் துக்கத்துடன் வாழ்கின்றோம். ஏன் அப்பிடி, எமக்கு நாங்களே மகிழ்வை மறுத்துத் தன்மம்பிக்கையையும் இழந்து குறுகி, குனிந்து, முறுகி, வறண்டு வாழவேணும்? ஒரு நல்ல உதாரணம்: நீங்கள் எனக்கு இன்று கொண்டுவந்த வெண்காய்ப்

பொரியல்! இதைநான் எம் அம்மாவுக்கு முன்சொல்லி, அவ எனக்குத் தொடர்ந்து தாராளமாக அதைச்செய்து தருவதுண்டு. நீங்கள் அதை அவவிடமிருந்து கேட்டுவைத்து இப்போ எனக்குச் செய்துகொண்டு வந்து தருகிறீர்கள். அது ஒரு செலவுகுறைந்த, மகிழ்வூற அம்சம். எம்மை மகிழ்விக்கிறது. இன்னொன்று, சிறுவயதில் நாம் கொறித்து மகிழ்ந்த கடலைவகை. அளவுடன் நாளாந்தம் உண்டால் அவை சுகாதாரத்துக்கும் பற்களின் உறுதிக்கும் உதவும். மற்றது, சீனி பாவிப்பதை என் நீரிழிவு வருமுன்னர் இலங்கையிலேயே விட்டிட்டன், அன்று வளரும் பருவத்து, எம் பிள்ளைகளுக்கு ஊட்ட! ஆனால் இனிப்பாய் மகிழ்வதும் சக்கரீனை அன்றிருந்தே பாவிக்கிறேன். கறுத்தக்கோப்பிக்கு ஆறு - வில்லை, பால்கோப்பிக்குப் பத்து, என்ற அளவில் போட்டுமகிழ்கிறேன். ஒருகாலத்தில் பட்டாள அதிகாரியாக ஒவ்வொரு இரவும் 10-12 அளவு சாராயம் அருந்தி நாம் மகிழ்ந்தோம். இன்று 1-2-3 ஷினாப்ஸ், சீனியற்ற கோலாவுடன் கலந்து உறிஞ்சி, ஒரு மணிவரை கண்களை மூடிச் சிந்தனை செய்து மகிழ்கிறேன். மேலும், சிறுவனாகப் படுக்கையில் முழங்கால்களில் குந்தித் தலையணையில் சிரத்தை வைத்துச் சிலநிமிடங்கள் உறங்கி ஆறுதல் அடைவேன். அதை இன்று மறுமலர்ப்பித்துச் செய்து மகிழ்கிறேன். காலை-மாலை, 12 தேவாரங்களை உரத்துப் படித்தும் மகிழ்கிறேன்... ..”

“அப்ப எங்கடை கலியாண வீட்டிலை நடந்த குறையளைப் பற்றி ஒண்டும் இனிச் சிந்தனை செய்ய வேண்டாம் என்றே சொல்லுறியள் ஐயா? அல்லது அது திறமாய் நடந்தது என்றோ சொல்லுறியள்?”

“தங்கச்சி, நேற்றும் ஒரு தமிழ் இந்துக் கலியாணத்துக்குப் போயிட்டு வந்தநான். நான் தவிர்க்கவே முடியாத, இனத்தார்! லண்டன் பாராளுமன்றத்துக்குக் கிட்ட ஒருபெரிய ஹோட்டலிலை தடல்புலாய் வைத்தார்கள். ஆனால் எல்லாம் தாமதம். பதினொண்டுக்கும் ஒண்டுக்கும் இடையிலை கலியாணம் மேலும், பத்துக்குச் சிற்றுண்டி தொடங்கும், ஒன்றுக்கு மத்தியானச் சாப்பாடுதருவம் என்று எல்லாம் பொன் எழுத்திலை பிரமாதமாய் அடிச்ச அனுப்பிப்போட்டு கலியாண மணமண்டபக் கதவு திறந்தது பதினொண்டரைக்கு. தாலி

கட்டு, முகூர்த்தத்துக்குப் பல நிமிடங்கள் பிந்தி, ஒன்றரைக்கு. சாப்பாடோ இரண்டுக்குப் பிந்தி. நான் வீட்டைவந்தது நாலுமணிக்கு. எழுந்தது ஏழுக்கு. வெளிச்சென்றது ஒன்பதுக்கு. சரியாய் களைத்து வந்து இரண்டு மணித்தியாலம் உடனே நித்திரைகொண்டு ஆறவேண்டி வந்திட்டுது. அதோடை ஒப்பிட்டால் உங்கடை கலியாண ஐயர் திறம். ஆனால்... நேற்று... அங்கை... ஒரு நல்ல அம்சம்: வெண்காயப் பொரியல் மட்டும் மிகப்பிரமாதம், அந்தக் கலியாண வீட்டிலை!”

“சரி, வரப் போறும் ஐயா. கடைசிப் பொடியன் என்று, சீட்டும் ஒண்டிரண்டு எடுத்து, மற்ற இரண்டு பிள்ளையாக்கும் செய்த மாதிரிச் செய்துவிட்டம், அதுக்கும் வஞ்சகம் செய்யாமல்! மற்றப் பிள்ளையளும் ஆயிரமும் மூவாயிரமும் தந்ததுகள். எங்களுக்கும் எட்டோ பத்தோ வரை போட்டுது. நீங்களும், அம்மா இல்லாட்டிலும் கலியாணத்துக்கும், மாலையிலும் வந்ததுக்கு மிக்க நன்றி ஐயா.”

“நீங்கள் எல்லாரும் கொன்றெயினருக்குள் பயணித்து உயிரைப் பணயம்வைத்து கையில் ஒருசதமும் இல்லாமல் வந்து, மூண்டு பிள்ளையளையும் படிப்பித்துப் பட்டதாரிய ளாக்கிக் கலியாணங்களும் முடித்து வைத்து பேரப்பிள்ளையளோடும் சீவிக்கிறியள். அது எவ்வளவு கெட்டித்தனம். அங்கை எம் இலங்கையிலை அதுகள் முடிந்திராது. உங்களைப் பற்றி நான் எவ்வளவோ பெருமையாய்த் தான் நினைக்கிறேன். சந்தோசமாய்ப் போய் வாருங்கோ. வேண்டியநேரம் என்னை வந்து பார்க்கலாம். நன்றி.”

கசிந்த கண்களுடன் பாத-நமஸ்காரம் செய்து அவர் விருந்தினர் தங்கள் வீடுதிரும்பி, அறிவித்தனர். எம் மகிழ்வுத் தமிழர் மீழாய்விலிருந்து மகிழ்ந்து வெளியேறி, அந்நாட்களில் வாசித்துக்கொண்டு இருந்த புதுமைப்பித்தன், ஜெயகாந்தனின் சிறுகதை களின் ஒப்பியல் ஆராய்ச்சி நூலில் இரண்டு அத்தியாயங்களை வாசித்து மகிழ்ந்து, தன் குளிர்ப் பெட்டியிலிருந்து அளவாய் ஏதோ ஐஸ்லன்ட் பொதியுணவைச் சூடாக்கி உண்டபின், ஏழுமட்டும் இணையவலைக்குள், கழியோடப் புகுந்தார்.

ஈழத்துப் புலப்பெயர்வு இலக்கியம்

மலையக இலக்கியத்தின் முன் நவத்து.....

1

ஈழத்துப் புலப்பெயர்வு இலக்கியத்தைப் பற்றி பேசமுனையும் பொழுதெல்லாம் 80களுக்கு பின்னான காலகட்டத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குப் புலப்பெயர்ந்த வட-கிழக்குத் தமிழ்மக்களின் புலப்பெயர்வைப் பற்றியும், அவர்தம் கலை இலக்கியத்தைப் பற்றியும் நாம் விரிவாகவும் அடிக்கடியும் பேசிவந்துள்ளோம். ஆனால் அதற்கு முன்னதான காலகட்டத்தில் ஈழத்துத் தமிழர்களாகக் கணிக்கப்படத் தவறிய மலையக மக்கள் இந்தியாவுக்குப் பலாத்காரமாகவும், ஒப்பந்தங்களாலும் மேற்கொள்ள வைக்கப்பட்ட புலப்பெயர்வைப் பற்றியோ, அவர்தம் கலை இலக்கியங்களைப் பற்றியோ உரத்துப் பேசுவதில்லை.

2

மலையக மக்களின் புலப்பெயர்வும் அவர்தம் கலை இலக்கியங்களும் ஈழத்துப் புலப்பெயர்வு இலக்கியத்தில் அடங்கும் என்பதைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு முன்னதாக, நம் ஆய்வு மற்றும் சமூக ஊடாட்டத்தில் புழக்கத்தில் இருக்கும் இரு சொல்லாடல்களைப் பற்றிச் சிறிது தெளிவினை முன்வைப்பது நல்லது என நினைக்கிறேன். அச்சொல்லாடல்களில் ஒன்று இடப்பெயர்வு, அடுத்தது புலப்பெயர்வு.

உலகளாவிய சமூக ஆய்வுச் சூழலில் குறிப்பாகப் பின்காலனிய ஆய்வு களில் இரண்டுமே இடப்பெயர்வாகவே பார்க்கப்பட்டாலும், நமது சூழலிலே இரண்டும் வெவ்வேறானவை என்பதை நாம் அறிவோம்.

நமது சூழலில்,

இடப்பெயர்வு என்பது, ஓர் ஆட்சி அதிகாரம் நிலவுகின்ற ஒரு நிலப்பகுதியிலிருந்து அதே ஆட்சி அதிகாரம் நிலவுகின்ற இன்னுமொரு நிலப்பகுதியை வாழ்விடமாய்க் கொண்டு செல்வது அல்லது அனுப்பப்படுவது.

புலப்பெயர்வு என்பது ஓர் ஆட்சி அதிகாரம் கொண்ட ஒரு பகுதியிலிருந்து இன்னுமொரு ஆட்சி அதிகாரம் கொண்ட நிலப்பகுதியை வாழ்விடமாய்க் கொண்டு செல்வது அல்லது அனுப்பப்படுவது.

என்பதாகவே பார்க்கப்படுகிறது.

-மேமன்கவி

இங்கு ஆட்சி அதிகாரம் என்றெல்லாம் அழுத்திச் சொல்வதற்குக் காரணம், ஆட்சி அல்லது அதிகாரம் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளின் காரணமாகத்தான் இந்தப் புலப்பெயர்வும், இடப்பெயர்வும் நிகழ்கின்றன என்பது நாம் அறிந்த செய்தி.

ஆக, 70களில் அதற்கு முன்னதான காலகட்டத்தில் ஈழத்துத் தமிழர்களாகக் கணிக்கப்பட்ட, 1948ஆம் ஆண்டு பிரஜா உரிமை பறிக்கப்பட்ட, மலையக மக்களை இந்தியாவுக்குப் பலாத்காரமாகவும், ஒப்பந்தங்களாலும் மேற்கொள்ளவைக்கப்பட்ட புலப்பெயர்வும் ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் புலம்பெயர்வாகப் பார்க்கப்படவேண்டும்.

3

இங்கு நாம் புலப்பெயர்வைப் பற்றிப் பேசுவதனால், புலம்பெயரும் மக்களின் பிரச்சினையாகவும், அவர்தம் கலை இலக்கியங்களில் ஒலிக்கும் குரலாகவும் இருப்பது, பரம்பரை பரம்பரையாக பிறந்த, வாழ்ந்த, மடிந்த, சொந்த மண்ணை இழந்தவர்களின், பிரிந்தவர்களின், அதற்காக ஏங்குபவர்களின் குரலாக அது ஒலிப்பதுதான்.

அத்தகைய குரல் நாம் 80களுக்குப் பிறகான காலகட்டத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்த வட-கிழக்குத் தமிழ் மக்களின் முதல் தலைமுறையினரின் கலை இலக்கியங்களில் ஒலித்தது போல், 60களுக்குப் பின்னான காலகட்டத்தில் இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்க்கப்பட்ட மலையக மக்களின் கலை இலக்கியங்களிலும் அக்குரல் ஒலித்தது. அத்தோடு இங்கிருந்த மலையகப் படைப்பாளிகளாலும், மலையகம் சாராத பிற பிரதேச எழுத்தாளர்களால் அவர்களுக்காகப் படைக்கப்பட்ட கலை இலக்கியங்களிலும் அக்குரல் ஒலித்தது.

இன்னும் ஆழ்ந்து சொன்னால் மண்ணை இழந்தவர்களின் குரலும், மண்ணைப் பிரிந்துப் போனவர்களின் குரலும், மண்ணுக்காய்ப் போராடியவர்களின் குரலும், முதல் முதலாக ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மலையகக் கலை இலக்கியத்திலேயே ஒலித்தது என்பது மிகக்கூற்று அல்ல.

இதற்கு ஆதாரமாக 60 களுக்குப் பின்னான இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த மலையக மக்களின் கலை இலக்கியங்களையும், இங்கிருந்த மலையகப் படைப்பாளிகளாலும்,

மலையகம் சாராத பிற பிரதேச எழுத்தாளர்களாலும், படைக்கப்பட்ட கலை இலக்கியங்களில் அக்குரல் ஒலிக்கும் பல கலை இலக்கியப் படைப்புக்களை எடுத்துக் காட்டலாம்.

4

அவ்வாறான பிரதிகளாக 70களில் இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்க்கப்பட்ட மலையகப் படைப்பாளிகளாலும், படைக்கப்பட்ட பிரதிகள் பலவற்றைச் சொல்லாம். தோ.சிக்கனராஜின் 'தாயகம்' (நாவல்), சி.பன்னீர்செல்வத்தின் 'திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலைகள்' (சிறுகதைத்தொகுதி), வண்ணச்சிறகின் 'சென்று வருகிறேன் ஜெம்மியூயே!' (கவிதைத்தொகுப்பு), தமிழ்மகனின் 'வனவாசி' (நாவல்)

அத்தோடு இங்கிருந்த மலையகப் படைப்பாளிகளால் அவர்களுக்காகப் படைக்கப்பட்ட கலை இலக்கியப் பிரதிகளில் அக்குரல் பரவலாகக் கேட்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் 'இனிப்பமாதேன்' (நாவல்) அ.செ.முருகானந்தனின் 'காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை' (சிறுகதை), திருச்செந்துரரின் 'உரிமை எங்கே?' (சிறுகதை), இரா.சிவலிங்கத்தின் 'முனைவன் சொத்து' (சிறுகதை), சி.வி. வேலுப்பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் எழுதி தமிழில் சக்தி பாலையா மொழிபெயர்த்த 'In Ceylon tea Garden (தேயிலைத் தோட்டத்திலே - கவிதைத்தொகுப்பு), தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'நாமிருக்கும் நாடே' (சிறுகதை), தி.ஞானசேகரனின் 'பிறந்த மண்' (சிறுகதை), மு.சிவலிங்கத்தின் 'ஓப்பாரிக் கோச்சி' (சிறுகதை), ப. ஆப்பினின் 'புதுப்படி கிராமத்திற்கு கடைசி டிக்கெட்' (சிறுகதை), ரத்தினசபாதி அய்யரின் 'அம்மாசி இலங்கைப் பிரஜையானான்' (சிறுகதை)

இப்படியாகப் பல பிரதிகளைச் சொல்லாம். விரிவாஞ்சியும், உடனடியாக நினைவுக்கு வந்தவையும் மட்டுமே இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய பல படைப்புக்கள் மலையக மக்கள் மண் இழந்த நிலையைச் சித்திரித்து இருக்கின்றன. (இது பூரணமான பட்டியல் அல்ல).

இப்படியான பல படைப்புக்களின் மூலம், மலையகச் சமூகத்தளத்திலும், அவர்களின் கலை இலக்கியங்களிலும் அக்குரல் எவ்வாறு ஒலித்திருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது.

பிரஜா உரிமைபறிக்கப்பட்டதன் மூலம், தாம் புலம்பெயர்வேண்டிய நாடு எது எனத் தெரியாத

நிலையில், சி.வி யின் மொழியில் சொல்வது என்றால், மலையக மக்கள் நாடற்றவர்களாக, வீடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டவர்கள் என்பதை பெருந்தொகையான இலக்கியப் பிரதிகள் சித்திரித்து இருக்கின்றன.

சி.வி. அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதி சக்தீ பாலையா அவர்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்த In Ceylon tea Garden (தேயிலைத் தோட்டத்திலே) எனும் கவிதைத் தொகுப்பில் வரும் கவிதை ஒன்றில், மலையக மக்களது மலையக (இலங்கை) மண்ணின் மீதான உயிருக்கு உயிரான உரிமையை எடுத்துக் காட்டும் வகையில்

“தேயிலைத் தோட்டத்தில்- உடல்
தேய்ந்து தேய்ந்து துரும்பாகி மெலிந்திட
ஓய்வின்றி நாமுழைத்தோம்- மக்கள்
நோய் கண்டு தானிளைத்தோம்-உடல்
ஊறிச் சுரந்திரும் வேர்வை புனல்பாய்ச்சி
ஓங்கும் பயிர் வளர்த்தோம்.-வளம்
தாங்கும் உயிர் கொடுத்தோம்.-வரும்
சாவிலும் நாமிந்த தேயிலைக்கே-உடல்
ஆகப் புதைந்திருவோம்.-பெரும்
தியாகம் புரிந்திருவோம்.”

எனப் பாடுகிறார்.

அவ்வாறாக ‘சாவிலும்’ இம்மண்ணில் உடல் ‘புதைந்த’ ஒருவரின் பேரன் ஒருவன், இம்மண்ணில் தனக்கான உரிமையை, அதாவது பறிக்கப்பட்ட பிரஜா உரிமை வழங்குவதற்கும், வாக்குரிமை பெற்றுக் கொள்வதற்கும் தேவையான அத்தாட்சியைக் கோரும் அதிகாரிகளிடம், தான் இந்த மண்ணின் மைந்தன்தான் என்பதை அத்தாட்சிப்படுத்த மேற்கொள்ளும் கலகத்தை, மலையகப் பிரதேசத்தைச் சாராதவராக இருப்பினும், மலையக மக்களின் மண்ணுக்கான போராட்டத்தைச் சித்திரிக்கும் வகையிலான இலக்கியப் பிரதியை முதல் முதலாகத் தந்த அ.செ. முருகானந்தனின் ‘காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை’ எனும் பிரதி சித்திரிக்கிறது.

“வாருங்கள், அத்தாட்சி காட்டுகிறேன்” என்று வாக்குப் பதிவு உத்தியோகஸ்தர்களைக் காளிமுத்து ஒரு தினம் வீட்டின் பின் பக்கமாய், தேயிலைக் காட்டுக்குள்ளே அழைத்துச் சென்றான்”

மேலும் அப்பிரதியில்

‘அரசன்கன்றை அழ மரத்தோடு வெட்டி வீழ்த்தி விட்டு மண்ணுக்குக் கீழே புதையுண்டிருந்த மரத்தின் வேர்ப் பாகத்தை அவன் கிளப்பத் தொடங்கினான்

என அப்பிரதி நகர்ந்து, அதன் இறுதியில்,

‘இதோ அத்தாட்சி கிடைத்துவிட்டது’ என சப்தமிட்டவாறே அவன் தோண்டியிருந்த புதைகுழியிருந்து ஒரு மனிதப் பிரதேத்தின் கை எலும்பு ஒன்றினை அந்த அதிகாரிகளை நோக்கி வீசிவனாக,

“ஐயா துரைமார்களே, இது என் பாட்டானரின் கை எலும்பு, எத்தனையோ வருசங்களுக்கு முன்னே அவர் இங்கு புதைக்கப்பட்டவர். என்னை இலங்கைப் பிரஜையாக்க உங்களுக்கு இந்த அத்தாட்சி போதவில்லையென்றால் என்னை இந்தக் குழியிலே வைத்து உங்கள் கையினாலேயே தள்ளிவிட்டுப் புதையுங்கள்” எனக் காளிமுத்து மறுபடியும் சத்தம் செய்தான்.

காளிமுத்துவின் இச்செயற்பாடு அ.செ.மு வின் அத்தீத கற்பனை எனச் சொல்லப்பட்டாலும், மலையக மக்கள் இந்த நாட்டு மைந்தர்கள்தான் என்பதற்கான காகித அத்தாட்சி இல்லாமல் இருந்தாலும், காயாத மண்ணில் இருக்கிறது என்பதை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டவேண்டி, இத்தகைய கலகத் தன்மைமிக்க சித்திரிப்பின் அவசியம் இருக்கிறது. அதன் பிரகாரம் அ.செ.மு. வின் அப்பிரதி யதார்த்தமானது என்பதே நமது கணிப்பு.

மலையக மக்களின் இப்பிரச்சினையைப் பற்றி எழுதப்பட்ட இலக்கியப் பிரதிகளில் அதிகம் பேசப்பட்ட இன்னுமொரு பிரதி மலையகப் படைப்பாளிகளில் ஒருவரான திருச் செந்தூரன் அவர்களின் “உரிமை எங்கே?”

இப்பிரதியில் பறிக்கப்பட்ட பிரஜா உரிமை மீண்டும் வழங்கப்பட்ட மலையக மக்கள் எவ்வாறெல்லாம் அலைக்கழிக்கப்பட்டார்கள் என்பதை எடுத்துச் சொல்லுகிறது. இறுதியில் அப்பிரதி இவ்வாறாக முடிகிறது.

“காடாகக் கிடந்த இந்த நாட்டை வற்றாத வளங்கொழுக்கும் நாடாக உயர்த்தி உலக அரங்கிலே இதனைக் காட்சிக்கு வைத்த அவ்வேழைத் தொழிலாளிக்கு இன்று இந்தநாட்டிலே உரிமையில்லை. இந்த நாட்டில் மட்டுமா? அவருக்கு எந்த நாட்டிலுமே இனி உரிமையில்லை!”

அடுத்து, வெறும் வெளி ஒன்றுக்குக் கடத்தப்பட்ட மாதிரியாகிவிட்ட, கேள்விக் குறியாகிவிட்ட மலையக மக்களின் வாழ்வின் அவலத்தைக் காட்டும் வண்ணம் அமைந்த இரா. சிவலிங்கத்தின் ‘முனைவன் சொத்து’ சிறுகதையில் பிரஜா உரிமை கேட்டு விண்ணப்பித்த மலையக இளைஞன் ஒருவனின் விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டு

விட்டதை அறிந்து அவனது நலன் விரும்பி இப்படி யோசிக்கிறார்.

“இலங்கை அரசாங்கம் அவனுக்கு பாஸ்போர்ட் தராது. அவன் இலங்கைப் பிரஜை அல்ல. இந்திய அரசாங்கத் தூதுவராலயத்திலும் பாஸ்போர்ட் தர மாட்டார்கள். அவன் இந்தியனுமல்ல. பின் எப்படிப் போவான்?”

அதைப்போல் தி.ஞானசேகரனின் ‘பிறந்த மண்’ சிறுகதைப் பிரதியில் குடும்பத்துடன் இந்தியா போகத் தீர்மானித்திருக்கும் மலையகத் தந்தை ஒருவரிடம் அவரது மகன் இப்படிக்கூறுகிறான்

“பிரஜாவுரிமை கிடைக்கிறதென்னா எத்தனையோ சட்ட திட்டங்கள் இருக்கப்போ அந்த உரிமை எனக்குக் கிடையாமலே யோகலாம். ஆனா நான் இந்த நாட்டில பொறந்தவன் என்கிற நெனைப்பை, அந்த நெனப்பில் கிடைக்கிற சொகத்தை என் மனசில இருந்து அழிக்க முடியாதுப்பா..”

இவ்வாறான மலையக இலக்கியப் பிரதிகள் முற்றும் முழுதுமான கற்பனையானவை அல்ல. மலையக மக்களின் இம்மண் னுடனான பிணைப்பையும், இணைப்பையும் ஆத்மார்த்தமான உறவையும், மறுதலிக்க முடியாத உரிமையையும், எடுத்துக் காட்டும் யதார்த்தப் பிரதிகள் அவை என்பதை நிரூபிப்பதன் மூலம், என்னதான் ஒப்பந்தங்களாலும், சட்டங்களாலும் இவர்கள் நாடு கடத்தப்பட்டாலும், புலம் பெயர்க்கப்பட்டாலும், எல்லாவகையான ஒப்பந்தங்களையும் மீறி, எல்லாச் சட்டங்களையும் மீறி, இந்த மண்ணுக் காய் உழைத்த, இந்த மண்ணிலேயே பிறந்த, மடிந்த இவர்களும் இந்த நாட்டின் தமிழ்ப் பிரஜைகள் என்பதைப் பறைச்சாற்றும் இலக்கிய ஆவணப் பிரதிகள் அவை என்பதுதான் உண்மை.

இதன் பிரகாரம் 70களில் மனித உரிமை களுக்கு மாறாக, பண்டங்கள்போல் பரிமாறப் பட்டு, நாடு கடத்தப்பட்டாலும், அவர்களின் அப்புலப்பெயர்வும் தமிழ் மக்களின் புலப் பெயர்வுதான். அந்த வகையில் 1948 ஆம் ஆண்டு அவர்களது பிரஜா உரிமை பறிக்கப்பட்ட காலம் தொடக்கம், அவர்களாலும், அவர்களுக்காகவும் படைக்கப்பட்ட கலை இலக்கியங்கள், ஈழத்துப் புலப்பெயர்வு இலக்கியமாகக் கருதப்படவேண்டும் என்பது எமது கணிப்பு; அவாவும்கூட.

மேற்குறித்த நிலைவரத்தை மேலும் எடுத்துக் காட்டும் வகையில், பின்காலனிசச் சூழலில் ஈழத்துச் சமூக அரசியல் நிகழ்வுகளையும், மலையக மக்களாலும், அவர்களுக்காவும் படைக்கப்பட்ட கலை இலக்கியப் பிரதிகளையும் மேலும் விரிவாக ஆராயும்பொழுது, ஈழத்துப் புலப்பெயர்வு இலக்கியத்தில் அவர்களின் பங்கினைச் சரியாகவும் விரிவாகவும் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். ஈழத்துப் புலப்பெயர்வு இலக்கியமும் மலையக மக்களும் என்ற தலைப்பில் பேச, ஒருநூல் எழுதும் அளவான, அது சார்ந்த பிரதிகள் மலையகக் கலை இலக்கியப் பரப்பில் நிறைந்து இருக்கின்றன என்பதையும் இங்கு சொல்லிவைக்கவேண்டி இருக்கிறது.

70களில் மலையகத்திருந்து வெளியேற்றப் பட்ட கவிஞர் வண்ணச்சிறகின் ‘சென்று வருகிறேன் ஜென்மபூமியே!’ எனும் கவிதையின் சில வரிகளுடன் இக் குறிப்பை நிறைவு செய்வதுவதன் மூலம், ஈழத்துப் புலப்பெயர்வு இலக்கியத்தில் மலையக மக்களின் பங்கும், புலப்பெயர்வு இலக்கியத்தின் ஓர் அம்சமான மண்ணை இழந்தவர்களின் குரலும் இக்கவிதையில் எவ்வளவு தூரம் அழுத்தமாகவும், இதயத்தை நெகிழவைக்கும் வகையிலும் வெளிப்பட்டுள்ளது எனத் தெரியவரும்.

‘தாம் பிறந்த நாடுகளை
நேசிக்காத மக்களில்லை’
‘நாட்கள் கழிகின்றன.
நாடுகடக்கும் வேளை நெருக்கின்றது.’
‘நான் பிறந்த நாட்டினிலே
நான் இருக்க விதியில்லை
என் ஜென்ம பூமியிலே
எனக்கு உரிமையில்லை.’
‘உங்களுக்கும் ஒரு நாள்
உங்களது நாட்டை
பிரிகின்ற நிலை வந்தால்
உங்களது மனநிலையில்
உவ்வா மேலேங்கும்?’
‘சென்று வருகிறேன்
ஜென்ம பூமியே!’

'திசோ' வின் கவிதை (திசோ)

'புகலில் வேலை
தேடிய கால்கள்
'பழிக்குப்பழி' என
வலித்தன....
வெறித்த சுவர்கள்
அதே முகமென
அலுப்புடன்
முறைத்தன...
எனது நம்பிக்கை
நம்பாசையில்
'முயற்சி' என
முனகியது..
கழதங்கள் 'எனை யிரி'
என ஓதுங்கிக் கிடந்தன.
அதே கட்டில் "வந்து விட்டாயா?"
என ஏளனம் செய்தது..
மேலும் இல்லாத கண்ணீர்த்துளி
'ஆழ்ந்த அநுதாயம்' என
கீழ் விழுந்தது
ஆம்...
மீண்டும் நான் உறங்கப் பார்க்கிறேன்."

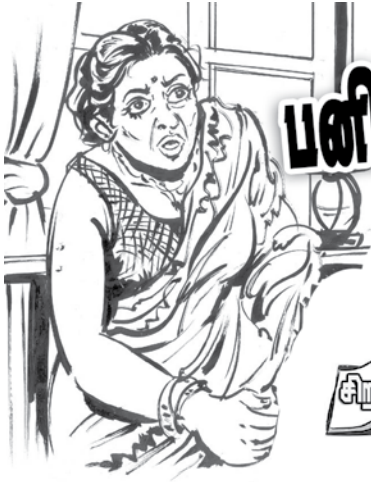
"பாஸ்கா" வின் ஸ்ரீகுக் கறைகள்
படிகளின் நெற்றியில் அப்பியபடி
ஸ்ரீணம்
ஓசைகளால் வீடுகள்
சரவின் கண்ணத்தில் சுவையறியா
புச்சிகள் டட்டும்
சரவிற்குக் கட்டியம் சொன்னவர் டட்டும்

புவித்திட்டிக்களில்
காக்கும் தின்று விட
அவர்களை
உகை முக்காடிட்ட ஓசல்
எட்டுவதில்லை
வீசும் காற்றில் சரியும் கொப்பாக
ஓசத்தில் புவி
புவித்திட்டிக்களில் டட்டும் உயிர்கள் சலையற்று
கறுப்பு ஏக்கம் நெருப்பு தூகம் பகை
வானத்தில் இருந்து நூல்கள் டட்டும் நொங்குகின்றன
ஏச்சங்களான நம்பிக்கைகளாய்

(நன்றி : சிம்மா - பிரான்ஸ்)

தலைப்பிடாத கவிதை

- அனா டோஸ்

பனிப்பாறைகளும் சூடுகின்றன

-கல்லாறு சதீஸ்

(சுதீசுசலாந்து)

வாசுகி தாயிடம், ஆசிரியை கொடுத்த கடிதத்தை நீட்டினாள். கடிதத்தை வாசித்துப் பார்த்த தாய்க்கு உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது.

“நான்கு நாட்கள் பாடசாலைச் சுற்றுலாவிற்கு உங்களுடைய மகளும் வருவ தானால், பதினான்கு வயதுடைய அந்தப் பிள்ளையின் எதிர்காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு கருத்தடை மாத்திரைகளை கொடுத்து அனுப்பவும்” என்றிருந்தது.

உடனே தொலைபேசி எடுத்து, ஆசிரியையுடன் கதைத்தார்.

“ஏன் ரீச்சர் நீங்கள் இந்தச் சின்னக் குழந்தையிடம் கருத்தடை மாத்திரை வாங்கி வரச்சொல்லி எழுதியுள்ளீர்கள்.

“அது சின்னப்பிள்ளையில்லை, ஒரு ஆணுடன் உறவுகொண்டால் குழந்தை உருவாகிவிடும் வயது. அதைத் தடுக்கத்தான் கருத்தடை மாத்திரை கொண்டு வரச்சொன்னேன்.”

“நீங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இடம் காட்டக் கூட்டிப் போகின்றீர்களா உடல் உறவைப் பயிற்றுவிக்கக் கூட்டிப்போகின்றீர்களா?”

“எனது பொறுப்பில் பதினைந்து பெண்பிள்ளைகளும் இருபத்தைந்து ஆண்பிள்ளைகளும் வருகின்றார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பதினான்கு, பதினைந்து வயதுக்குட்பட்டவர்கள். நான் ஒவ்வொருவரையும் என்ன செய்கிறார்களென்று, எந்த நேரமும் கவனித்துக்கொண்டு இருக்க முடியாது. அப்படி அவர்கள் விரும்பி என்ன செய்தாலும்

அதைத் தடுக்கும் உரிமையும் எனக்குக் கிடையாது, அதனால் முன் னெச் சரிக் கையாகக் கருத்தடை மாத்திரைகளைக் கொண்டுவரக் கூறினேன்.”

“இது சரியான அநியாயம் ரீச்சர், இதை எங்கட சமுதாயம் ஒரு போதும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டாது.”

“உங்களுடைய சமூகம் ஏற்றுக்கொண்டாலும், கொள்ளாவிட்டாலும், நாங்கள் மனித சமூகத்தின் இயல்பான வாழ்க்கையை, உயிரினங்களின் தன் ஊக்க வாழ்க்கையை

ஏற்றுக்கொண்ட சமூகம். நீங்களும் எங்களுடைய சமூகத்தில் மன நிறைவுடன் வாழ வேண்டுமானால், எங்களைப் போலவே வெளிப்படையாக வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அதுதான் உங்களுக்கும் நல்லது எங்களுக்கும் நல்லது.”

“நீங்கள் என்ன சொன்னாலும், ஒரு பெண்பிள்ளை பதினான்கு வயதில் உடலுறவு கொள்வதென்பது எங்களுடைய சமூகத்தில் கிடையவே கிடையாது, தமிழ் நாட்டில்கூட பெண்களின் திருமண வயது இருபத்தியொன்றென்று சட்டமியற்றியுள்ளனர்.”

“இப்பொழுது, உங்கள் நாட்டு இனப் பெருக்க அதிகரிப்பால், அப்படிச் சட்டம் கொண்டு வந்திருப்பார்கள். நீங்களும் கருத்தடை மாத்திரையை இதேபோல் பயன்படுத்தப் பழகினால் சனத்தொகை பெருக்கமே ஏற்பட்டிருக்காது. அத்துடன் உங்களுடைய சமூகத்தில் பாலர் திருமணம், பலதாரமணம், உடன்கட்டையேறுதல் போன்ற மூடப்பழக்கமெல்லாம் இருந்தது. இப்பொழுது அவை நீக்கப்பட்டிருந்தாலும், மனதளவிலும், கலாச்சார ரீதியிலும், நீங்கள் வாழும் சமூகத்துடன் ஒன்றுபட்டுப் போகவேண்டும்.”

“என்னால் இதை நினைத்துப் பார்ப்பதே பாவம்போல் இருக்கின்றது. எங்களுடைய சமூகத்தில் எனது திருமணம்கூட, எமது

அம்மா, அப்பா பேசித் சீதனம் கொடுத்துத் தான் செய்து வைத்தார்கள். அதே போல்தான் எனது மகளுக்கு நான் நாங்கள் திருமணம் செய்துவைப்போம் அதைவிட்டுப் பிள்ளை விரும்பியவரை மணம்முடிக்கவோ திருமணத்திற்கு முன்னர் வெளியே சுற்றுவதையோ நான் ஒருபோதும் அனுமதிக்கமாட்டேன்.”

“உங்களுடைய சமூகத்தின் திருமண ஒழுங்கு என்பது விசித்திரமானது. சீதனம் கொடுத்தல், அதற்காகப் பெண்ணை நெருப்பில் கொளுத்துதல், தற்கொலை செய்தல் என்பதெல்லாம் உங்கள் சமூகத்தின் குறைபாட்டின் எச்சங்கள்தான்.”

“அது ஒரு சிலர்தான் செய்கின்றார்கள், எல்லோரும் இல்லை, எங்களைப் பாருங்கள். நாங்கள் எவ்வளவு அன்பாக மூன்று பேரும் குடும்பம் நடாத்துகின்றோம். எங்களுக்கு ஒரே யொரு மகன்தான், அவன்தான் எங்களின் உயிர். அவளுக்கு ஏதுமென்றால், நாங்கள் தற்கொலையே செய்துகொள்வோம்.”

“நீங்கள் வேலைக்குச் செல்கின்றீர்களா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“எனது மகளையும் கணவனையும் பராமரிப்பதற்கே எனக்கு நேரம் போதாமல் இருக்கின்றது. அப்படியிருக்க எப்படி நான் வேலைக்குச் செல்லமுடியும்?”

“உங்களின் இந்த நிலைப்பாட்டால்தான் நீங்கள், மகளுக்கு ஏதுமென்றால் தற்கொலையே செய்துகொள்வோம் எனும் மனநிலைக்கு வருகின்றீர்கள்.”

“உங்களின் சொந்த நாட்டுச் சமூகத்தில் இந்தப் பிள்ளைப்பாசம் என்பது எதிர்காலப் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடாகவும் நான் காண்கின்றேன். ஏனென்று சொன்னால், அரசு உத்தியோகம் இல்லாத பலருக்கு வயதானால் பிள்ளைகளின் பராமரிப்புத்தான் அவசிய தேவையாக இருக்கின்றது. பிள்ளைகள், அன்பு செலுத்தப்படாமல் வளர்க்கப்பட்டால், எதிர்காலத்தில் அவர்களும், எங்களைக் கைவிட்டுவிடுவார்கள் என்று அஞ்சுகின்றீர்கள். “அப்படி இல்லை, மிருகங்களுக்குக்கூடப் பிள்ளைப் பாசம் எவ்வளவு தூரம் இருக்கின்றது. கோழி தன் குஞ்சைக் கொத்தவரும் காகத்திடமிருந்து எப்படித் தனது குஞ்சைக் காப்பாற்றுகின்றதோ அப்படித்தான், இயற்கையாகவே நாங்களும்

எந்தப் பிரதிபலனையும் எதிர்பாராமல் அன்பு செலுத்துகின்றோம்.”

“நீங்கள் கூறுவது சரிதான், ஆனால், இயற்கையாக வரும் இயல்புக்கத்தை இந்த அன்பைச் செலுத்தி நீங்கள் சிதைக்கின்றீர்கள். உங்கள் மகளின் உடைகளைக் கழுவுவது யார்?”

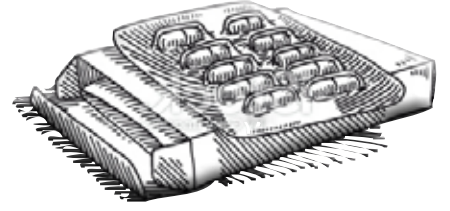
“நான்தான், உடைகளை மட்டுமல்ல, எனது மகளுக்கு வேண்டிய, சூ, சொக்ஸ், எல்லாம் எடுத்து வைப்பதிலிருந்து, அவளின் படிப்பறை, படுக்கையறை, என்பனவற்றை ஒழுங்குபடுத்திக் கொடுப்பதும் நான்தான் இதற்கும் மேலாக, அனேகமாக உணவைக் கூட நான்தான் மகளுக்கு ஊட்டிவிடுவேன். அப்படி வளரும் குழந்தைக்கு எப்படி ரீச்சர் நான் கருத்தடை மாத்திரைகளைக் கொடுப்பேன்?”

“இங்கே தான் நீங்கள் பெரிய தவறை விடுகின்றீர்கள் தாய், சேய் பாசம் என்பதும் ஒரு வரையறையில் இருக்க வேண்டும், இதையும் கடந்து நீங்கள் சென்றுவிடுகின்றீர்கள். இதனால்தான் உங்கள் சமூகத்தில் மாமியார், மருமகள் சண்டைகூட கூர்மையடைந்து போய் உள்ளது. அதைவிட, பிள்ளை வளர்ப்பு என்று சொல்லி, உங்கள் சக்தியை வீணாக்கி உழைக்காமலே காலத்தைக் கடத்தி உங்களையும், மன உழைச்சலுக்கு உள்ளாக்கிப் பிள்ளையின் ஆரோக்கியமான எதிர்காலத்தையும் சிதைக்கின்றீர்கள்.”

“அது எப்படி ரீச்சர் நீங்கள் கூறமுடியும்?”

“நீங்கள் நாளெல்லாம் வீட்டிலேயே அடைந்துகிடக்கின்றீர்கள். உங்கள் உலகம் மகள், கணவன் என்பதுடனே நின்று போகின்றது. எனவே அதிகமாக எனது மகள் எப்போது பாடசாலையில் வருவாள் எனும் அத்தீத எதிர்பார்ப்புடன் இருக்கின்றீர்கள் அவளின்றி உலகம் இல்லை எனும் முடிவுக்கு வருகின்றீர்கள். ஆனால், நீங்கள் வேலைக்குச் சென்றால், உங்களின் உலகம் வேறுபடும். வேலையின் தாக்கம், உங்களை உங்கள் மேல் அக்கறை கொள்ள வைக்கும்: வீட்டுக்கு வந்தால் ஓய்வெடுக்கத் தூண்டும் மற்றவர்களை அவரவர் வேலையை அவரவர் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லத் தூண்டும் அதைவிட உங்கள் இறுதிக் காலத்துக்கு பென்சன் பணம் கிடைக்கும், சேமலாப நிதி கிடைக்கும். இப்படி உங்கள்

“நீச்சயமாக, பத்முன்று, பத்னாண்டு வயடிப்பிள்ளைகளில்
 சில, மாணவர்களால் மட்டுமல்ல, சாமவெறிபடித்த
 சில ஓசியர்களாலும் சதைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.
 ஒப்படிப்பட்ட நீகும்வல் இருந்தே கப்பாற்றுவதற்காகத்தான்,
 பாடசாலை முடிவன்படி இப்படி,
 முன்று, நான்கு இவர்களைக் கழிக்கும் விடுமுறைப்
 பயணங்களுக்கு மாத்திரைகளைக் கொண்டுவுச் சொல்லி வலியுறுத்தக்கின்றோம்.”

தனிவாழ்க்கை ஸ்திரம் அடைந்திருந்தால், மகளுக்கு ஏதுமென்றால் தற்கொலை செய்து கொள்வோம் எனும் மன நிலை உங்களுக்கு ஏற்படாது. எனவே இந்தச் சவில் சமூகத்தில் வாழும் நீங்கள் அவர்களின் மனோபாவத்தைப் புரிந்து கொண்டு அவர்களைப்போல் வாழக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். எனவே, மகளை குறிப்பிட்ட மாத்திரைகளுடன் பயணத்திற்கு அனுப்பிவையுங்கள்.”

“இல்லை நீச்சர் என்னால் முடியாது. நான் அப்படி மகளை அனுப்பமாட்டேன்.”

நீச்சருக்கும் சற்றுக் குழப்பமாகப் போய் விட்டது. பாடசாலையிலேயே மிகவும் திறமையாகப் படிக்கும் மாணவி, இந்தத் தமிழ்ப் பெண், இவர்கள் இந்தப் பிள்ளை “மற்றவர்களுடன் பழகுதல்” எனும் பாடத்தில் குறைவாகப் புள்ளிகள் பெறக்காரணமாக இருக்கின்றார்கள் என்று நினைத்தார்.

“சகோதரி, உங்களுடைய மகள், இங்குள்ள எமது நாட்டு மாணவிகளைக் காட்டிலும், மாணவர்களைவிடவும் கெட்டிக்காரியாக இருக்கின்றார். அந்தப் புத்திசாலித்தனத்தால், மற்ற மாணவர்கள் மத்தியில் அவளுக்கென்று தனிமரியாதை உள்ளது. ஆனால், ஆண்பிள்ளைகளைக் கண்டால் கதைக்காமல் தலையைக் குனிந்து செல்கின்றாள். அதுவும்கூடாது. இங்கே மற்றப்பிள்ளைகள் எப்படியோ, அதே போல் சகஜமாகப் பழகவேண்டும். அப்படிப் பழகாவிட்டால், “பழகுவதற்கான” புள்ளிகள் கிடைக்காது. பிற்காலத்தில் வேலை செய்யும் இடங்களிலும், சரியான முறையில் மற்றவர்கள் ஒத்துழைக்காமல் போவார்கள். ஏற்கனவே, வெளிநாட்டுக்காரர், அகதிகள், கறுப்பர்கள், கையால் சாப்பிடுவார்கள், என்று எமது மாணவர்கள் மத்தியில் உங்களைக் குறித்த விமர்சனங்கள் உண்டு. எனவே, இவற்றையெல்லாம் கடந்து படிப்பதில் காட்டும் அத்த புத்திசாலித்தனத்தால், உங்கள் பிள்ளைகள்

முன்னேறிவிடுவார்கள். ஆனால் படிப்பு மட்டுமே போதுமென்று இருக்காது, மனம் விட்டுப் பழகவும்வேண்டும்.”

“என்ன நீச்சர் இந்த வயதிலேயே ஆணும், பெண்ணும் இணைந்திருக்கலாம் என்று கூறுகின்றீர்களா?”

“சகோதரி, எங்களுடைய எச்சரிக்கையான கருத்துக்களை நீங்கள் இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. எமது நாட்டுச்சட்டத்தின்படி ஒரு பெண், ஒரு ஆணுடன் பதினெட்டு வயதுகளின் பின்னர்தான் வாழமுடியும். ஆனால், அது நடைமுறையில் சாத்தியமாக இங்கே இல்லை. சுமார் மூன்று சகாப்தங்களுக்கு முன்னர், எங்களுடைய சவில் சமூகம் உங்களுடைய இன்றைய மனோபாவத்தில்தான் இருந்தது. ஆனால், இப்பொழுது அது கடந்தகாலம் மட்டும்தான். அப்படிப்பட்ட சமூகத்தில் வாழும் நீங்கள் அவற்றை அனுசரித்துப் போவதுதான் சரி. இந்தச் சவில் பூமியில் அப்பிள் மரங்களும், பியர்ஸ் மரங்களும் தான் வளரும் மாமரங்களும், கொய்யா மரங்களும் வளராது. இந்த இயற்கையே இப்படியிருக்கும்போது, நீங்கள் மட்டும் எப்படி இயற்கைக்கு விரோதமாக வாழலாம்?”

“இங்குள்ள காலநிலையால்தான் மாமரங்கள் இங்கே முளைப்பதில்லை.”

“ஆம், அதே காலநிலையால்தான், இவையதிலே காதலர்கள் இங்கே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றார்கள். அதே காலநிலையால்தான், அதிகமான இளைஞர்கள், இளைஞிகள் புகைக்கக் கற்றுக் கொள்கின்றார்கள். இயற்கையோடு உடன்பட்டுப் போகும் இவற்றைப் பெற்றோர்களான நாங்கள் பெரிதாக விரும்புவதேயில்லை. ஆனால் நிலைமை அப்படியிருக்கின்றது. எங்களுடைய ஆசைகள், நடைமுறை வாழ்க்கையோடு வேறுபட்டுக் கிடக்கின்றது. ஆசைகளையும், யதார்த்தத்தையும் போட்டு நாம் குழப்பிக்

கொள்ளக்கூடாது.”

இப்பொழுது தாயின் ஸ்தானத்துக்கு வந்த ரீச்சர் விளங்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

“சகோதரி, உங்கள் கணவர் ஆயுள் காப்புறுதி செய்துள்ளாரா? அல்லது விபத்துக் காப்புறுதி செய்துள்ளாரா?”

“ஆம், ரீச்சர், இரண்டுமே செய்துள்ளார்.”

“எதற்காக இந்தக் காப்புறுதிகளைச் செய்துள்ளார்?”

“சிலவேளை விபத்து நடந்தால், அதற்கான நஷ்ட ஈட்டைப் பெறவும், உயிருக்கு ஏது மென்றால் குடும்பத்தை நல்ல நிலையில் காப்பாற்றவும்.”

“விபத்தோ, மரணமோ நடப்பதை நீங்கள் விரும்புகின்றீர்களா?”

“ஐயோ, கடவுளே, அப்படி ஏதுவும் நடந்திடக்கூடாது. நடந்தால் நாங்கள் இருக்க வேமாட்டோம்.”

“பார்த்தீர்களா? உங்களுக்கு விபத்து நடப்பதும் விருப்பமில்லை, மரணம் நடப்பதும் விருப்பமில்லை. ஆனால், அப்படி ஏதும் நடந்தால், அவற்றிலிருந்து விடுதலையடைய காப்புறுதி செய்துகொண்டுள்ளீர்கள். அதே போலதான், எந்தவொரு பிள்ளையும் கண்டபடி கூடவும், சேரவும், ஆசிரியர்களான நாங்களோ, பெற்றோர்களான நீங்களோ விரும்புவதில்லை. ஆனால், தப்பித்தவறி ஏதாவது விபத்து நடக்காமல் இருப்பதற்காகத்தான் நாங்கள், ஒரு காப்புறுதிபோல மாத்திரைகளைக் கொண்டு வரக் கூறுகின்றோம்.”

“ஏன் ரீச்சர், யாராவது பெண் பிள்ளைகளுக்கு இப்படி ஏதாவது கடந்தகாலத்தில் நடந்துள்ளதா?” தாயின் குரலில் வேதனை தெரிந்தது.

“நிச்சயமாக, பதிமூன்று, பதினான்கு வயதுப்பிள்ளைகளில் சிலர், மாணவர்களால் மட்டுமல்ல, காமவெறிபிடித்த சில ஆசிரியர்களாலும் சிதைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட நிகழ்வில் இருந்து காப்பாற்றுவதற்காகத்தான், பாடசாலை முடிவின்படி இப்படி, மூன்று, நான்கு இரவுகளைக் கழிக்கும் விடுமுறைப் பயணங்களுக்கு மாத்திரைகளைக் கொண்டுவரச் சொல்லி வலியுறுத்துகின்றோம்.”

“என்னால் முடியாது ரீச்சர். நீங்கள் என்னதான் கூறினாலும், எனது பிள்ளைக்கு மாத்திரையை மட்டுமல்ல, பிள்ளையைக்

கூடப் பாடசாலைக்கு இனி அனுப்புவதையே நான் நிறுத்தி விடுவேன்.”

“சகோதரி, தயவு செய்து அப்படியெதுவும் செய்து விடாதீர்கள். எனக்குக்கூட இரண்டு பெண்கள் இருக்கின்றார்கள். ஒருவருக்கு பதினாறு வயது, மற்றவருக்கு பதினெட்டு வயது. இரண்டு பேருமே பாடசாலையில் மிகவும் கெட்டித்தனமாகப் படிப்பவர்கள். ஆனால், இளைய பெண்ணுக்கு, பல ஆண் நண்பர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவள் புகை பிடிக்கின்றாள். சில வேளைகளில் பியறும் அருந்துகின்றாள். மூத்த பெண்ணுக்கு எந்த ஆண் நண்பர்களும், வீட்டிற்கு வந்து தங்கு மளவிற்கோ, சினிமாவிற்சுச் சென்று வரும் அளவிற்கோ கிடையாது. இது எல்லாமே எனது இரண்டாவது பெண்ணிற்கு இருக்கின்றது. இரண்டாவது பெண் இப்படியிருக்கிறாளே என்று பெரிதாக நாம் துக்கப்படுவதில்லை. காரணம், அவளை எங்கள் துக்கமோ, ஆலோசனைகளோ மாற்றியமைக்கமாட்டாது என்று நம்புகின்றோம்.

“ஒரு நாள், ஒரு இளைஞனைக் கூட்டி வந்து, எனது நண்பன் என்றான். இவர் என்னுடன்தான் வீட்டில் இன்று தங்கியிருக்கப் போகின்றார் என்றான். நான் இல்லை, என்று சொன்னால், அந்த இளைஞனின் வீட்டிலேயே சென்று தங்கிவிடுவான். அதனால் நாங்கள் மௌனமாக இருக்கின்றோம். அவ்வப்போது சில ஆலோசனைகளைக் கூறுகின்றோம். இந்த இருவரிலும் எமக்கு முதல்பிள்ளையில்தான் அதிக அன்பு. எங்கள் வாழ்க்கை, இந்தச் சமூகத்தில் இப்படித்தான் இருக்கின்றது. இனி நீங்கள் யோசித்து முடிவு செய்யுங்கள். ஏனென்றால், நீங்கள் உங்களுடைய நாட்டில் பட்டப் படிப்பு வரை பயின்றவர்கள்.”

நீண்ட இந்த உரையாடலின் பின்னர் தொலைபேசியைத் துண்டித்துக் கொண்டார்கள். ஆனால், அந்தத் தாயின் மனமோ நிம்மதியின்றித் தவித்தது.

கணவனின் வரவை, விழியோரம் சேர்ந்த கண்ணீருடன் எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கணவன் வந்ததும் வராதுமாய், இன்று நடந்த விடயங்களைக் கூறினாள். அத்துடன், “அப்பா, என்னால், இனிமேலும், இங்கே இருக்கமுடியாது. நாங்கள் இந்தியாவுக்கு, அல்லது இலங்கைக்குப் போவோம்.

உங்களுக்கு வரமுடியாவிட்டால், எங்களை யென்றாலும் உடனடியாக அனுப்பி வையுங்கோ” என்றாள்.

“என்ற அன்பானவளே! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். இந்த நாட்டில் வந்துவாழ ஆரம்பித்தபோதே, இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் வரும் என்பதை நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், நாட்டை விட்டுப்போக நீ ஆசைப் படுவாயென நான் நம்பவில்லை.

“இன்று எமது சொந்தப் பிரதேசம் சுடுகாடாகக் காட்சியளிக்கின்றது. பாடசாலைக்குச் சென்று வரும் மாணவிகள் கற்பழிக்கப்பட்டு, உடல்கூட எடுக்க முடியாமல் எரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். எத்தனை அழகழகான எமது தமிழ்க் குஞ்சுகள் இப்படி இனவெறிபிடித்த காமக்கழுக்களால் அழிக்கப்பட்டுவிட்டனர். நாம் அங்கே சென்று வாழ்ந்தால், இந்த நிலையில் நிம்மதியிருக்குமென்பது என்ன நிச்சயம்? எனக்கும் எனது தாய் நாட்டிற்குச் சென்று வாழத்தான் ஆசை. ஆனால், அங்குள்ள புதைகுழிகளை நினைக்கும்போது நெஞ்சம் பயத்தால் உறைந்து போகின்றது. எனக்கு அங்கே என்ன நடந்ததென்று உனக்குத் தெரியும்தானே!

“எமது சுதந்திர தாயகம் நாளை விடுதலைபெறும், எமது சகோதரர்களான எம்மின மக்கள் மகிழ்ச்சியில் திளைப்பார்கள். அப்பொழுது நாங்களும் சென்று, இந்த ஐரோப்பிய நாடுகளில் நாம் கற்றுக் கொண்ட உயர்தொழில் நுட்பங்களையும், உற்பத்திகளையும் பெருக்குவோம். போராட்ட சக்தி, பொருளாதார சக்தியாக மாற்றப்பட்டு, உலகத் தரத்திற்கு எமது தாயகம் வளர்ந்து நிற்கும். இங்கே அன்போடும் ஆசையோடும், வளர்க்கப்படும், எமது மகளைப் போன்ற பிள்ளைகள் டொக்டர்களாக, விஞ்ஞானிகளாக, எஞ்சினியர்களாக அங்கே தொழில் செய்வார்கள். இங்கே உழைத்துச் சேமித்த பணம் எங்கள் தாயகத்தில் முதலீடு செய்யப்படும். அந்தநாள் வரும்வரை என்னால் நாட்டிற்குச் சென்று வாழ்வதை நினைத்தே பார்க்க முடியாது. அதேபோல், உங்களையும் பிரிந்து வாழ முடியாது.”

“அப்படியென்றால், இந்தியாவிற்குச் சென்று வாழ்வோமா?”

“இல்லையம்மா, இந்தியாவில் உயிர்ப்

பிரச்சினை இல்லைதான். சவிஸ்ப் பணத்தில் சிறந்த வீட்டை வாங்கமுடியும்தான், அந்த வீட்டைக் குளிர் சாதனங்களைப் பயன்படுத்திக் குளுமைப்படுத்தலாம். ஆனால், அங்கேயுள்ள வெயிலைத் தாங்கமுடியாது. அண்மையில் சென்னைக்குச் சென்றுவந்த குமார் சொன்னான். சென்னை வீதியில் தான் சூரியன் அடிக்கடி பிரயாணம் செய்கின்றானாம். சிலவேளை அங்கேயே சூரியன் தங்கிவிட்டானோ என்று சந்தேகம் வருமாம். அப்படிக்கோர வெயிலாம். எங்களால், உயர்தரமான கார்களை வாங்கமுடியுமாம். ஆனால், ஓட்டுவதற்குத்தான் ஒழுங்கான இடம் இல்லை யாம். சனத்தொகைப் பெருக்கமும், சாலை வசதிகளின் குறைபாடும், மக்கள் வாழ்க்கையை அங்கே வெகுவாகப் பாதிக்கின்றதாம்.”

“அங்கேயும் மனிதர்கள் வாழ்கின்றார்கள் தானே?”

“அதையும் குமார் சொன்னான். உதவியைச் செய்து விட்டு நன்றியைக்கூட எதிர்பார்க்காத மிகச் சிறந்த மனிதர்களை அடிக்கடி பார்க்கலாமாம். ஆனால், அங்குள்ள இயற்கையும், அரசியல் ஸ்திரமின்மையும் வாழ்க்கையை கடினமாக்கியுள்ளதாம்.”

“அப்படியென்றால், கண்டி போன்ற குளிர்ப்பிரதேசங்கள் அங்கே இல்லையா?”

“இருக்குத்தான், ஊட்டி, கொடைக்கானல், ஏற்காடு போன்ற இடங்களெல்லாம் குளிர்ப் பிரதேசங்களாம். அங்கே சென்றால், எமது மகளின் எதிர்காலம் இன்னும் கேள்விக் குறியாகும்.”

“இல்லையப்பா இங்கே மாதிரி இந்த மாத்திரையெல்லாம் கொண்டுவிடுவார்களா?”

“அது சரிதான், எமது பிள்ளை இரண்டாம் வகுப்பு படித்தபோது நாங்கள் சவிஸிற்கு வந்தோம். அப்பொழுது அந்தப் பிஞ்சு சவிஸ்ப் பாடசாலையில் ஜேர்மன் மொழியைக்கற்று, அங்குள்ள மாணவிகளுக்குள் முதல்தர மாணவியாக வர அவள் பட்டபாட்டை நீ மறந்திருக்கமாட்டாய். இப்பொழுது எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கும் பிள்ளையை மீண்டும், தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டு சென்று அங்குள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலையிலோ, தமிழ்ப்பாட சாலையிலோ சேர்க்கும்பொழுது அந்தப் பிள்ளை அனுபவிக்கப்போகும் கஸரத்தை

நீ நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். எனவே, இந்த நாடு எமக்குச் சகல வசதிகளையும், எதிர்காலப் பாதுகாப்பையும் சட்டப்படி செய்து தந்துள்ளது. இயன்றவரை இந்த நாட்டிற்கு நன்றிக்கடன் உள்ளவர்களாக வாழ்வோம். அதே நேரம் இந்த நாட்டின் சட்ட திட்டங்களை மதிப்பவர்களாகவும் வாழ்வோம். எனவே, உனது மகளில் நம்பிக்கை வைத்து அந்த மாத்திரைகளை மகளிடம் கொடுத்து அனுப்பு மிகுதியை ஆசிரியை கவனமாகச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள்.”

அந்த தாய் மிகுந்த துயருடன் கருத்தடை மாத்திரைகளை மகளிடம் நீட்டினாள். அப்பொழுது. வானம் இடிந்து வீழ்ந்து கொண்டிருப்பதுபோல் பனித்துளிகள் விடாது கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. முழங்கால் மட்டத்திற்கு மேல் பனிப்பாறைகள் தேங்கிப் போய்க் கிடந்தன. வீட்டில் உள்ள வெப்ப மாக்கியை முடிந்தவரை போட்டிருந்தும் குளிர் உடலை நடுங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது. மகளின் அன்பே உருவான, அழகு ததும்பும் முகத்தைப் பார்த்தாள். அது அமைதியாக இருந்தது. மாத்திரைகளை நீட்டும்பொழுது மகள் வாங்கித் தனது கைப் பையில் வைத்துக் கொண்டாள். இந்தப் பனிப்பாறைகள் வீட்டின் கூரையிலும், வீட்டைச் சுற்றியும் கிடந்தபோதும் தாயின் முகம், மாத்திரைகளைக் கொடுத்தபோது வியர்த்துப் போய்விட்டது. சற்று நேரத்தில் தலை வலிக்கத் தொடங்கியது. கூடவே உடம்பும் சுட்டது. மகள், தலையை வருடிவிட்டவாறு கூறினாள். “அம்மா, நான் உங்கள் மகள். நீங்கள் எந்தக் கவலையும்படவேண்டாம். இந்தாங்கோ, இந்த மாத்திரைகளைக் குடிபுகுக்கோ.” தாய் அதிர்ந்து எழுந்தபோது, பனிடோலும், தண்ணீரும் மகள் நீட்டினாள்.

காலம், பல வருடத்தைத் தொலைத்து நின்றிருந்தது. வாசுகி, படித்துப் பட்டம் பெற்று இதயமாற்றுச் சிகிச்சை நிபுணராக வெளிவந்தாள். தாயும், தகப்பனும், தனது மகள் ஏனைய சில பிள்ளைகள்போல், ஆண் நண்பர்களுடன் சேராமலும், டிஸ்க்கோ என்று சுற்றாமலும் தனது நேரத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி, இந்தப் புலம்பெயர் வாழ்விலும், ஒரு விடிவெள்ளியாக வெளிவந்ததை நினைத்துப் பெருமையடைந்தபோது, வாசுகி,

தாயிடம் ஒரு கடித உறையை நீட்டினாள்.

தாயும், தகப்பனும் உடைத்துப் பார்த்தார்கள். என்றோ, பல வருடங்களுக்கு முன்னர் காலாவதியாகிப்போன, அதே கருத்தடை மாத்திரைகளும், அத்துடன் ஒரு சிறுகடிதமும். அதில் மாத்திரையை அவள் பெற்றுக் கொண்ட திகதி இருந்தது. அத்துடன்

“இனிய அம்மா, அப்பாவுக்கு இந்த மாத்திரைகளை என்னிடம் தரும்போது நீங்கள் அடைந்த துயரை நான் அறிவேன். ஆனாலும், பாடசாலை விதிக்காக எடுத்துச் செல்கின்றேன். இதைப் பாவிக்கவேண்டிய தேவை, எனது திருமணத்திற்குமுன் ஒரு போதும் ஏற்படமாட்டாது. நான் படித்துப் பட்டம் பெற்று வரும் நாளில் இந்த மாத்திரைகளை உங்களிடம் மீண்டும் ஒப்படைப்பேன். அம்மா, நான் உங்களுடைய மகள். தமிழ்த் தாய்க்கும், தமிழ்த் தந்தைக்கும் உருவான தமிழ் மகள்”

என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

பின் குறிப்பு:

“பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன” எனும் கதை முழுக்க முழுக்கக் கற்பனையே! கலாசார அதிர்ச்சியை வெளிக்கொண்டுவரும் முகமாகக் கருத்தடை மாத்திரைகள் எனும் பதம் கருத்தடைச் சாதனங்களின் குறியீடாகவும் எழுத்தலங்கார உத்தியாகவும் கையாளப்பட்டுள்ளது. இப்படியும் நடக்குமா என்று யாராவது கேள்வியெழுப்பினால், இது ஒரு கதாசிரியரின் கற்பனை மட்டுமே. ஆனால், இன்றைய நிகழ்கால நிஜங்கள், கற்பனைகளையும் மிஞ்சி நிற்கின்றன. தொலைக்காட்சிகளும், பத்திரிகைகளும் பாலியல் காட்சிகளுக்கு எந்தத் தடையும் விதிக்காத சமுதாயத்தில் பன்னிரெண்டு வயதுப் பிள்ளைகூட பாலியல் அறிவு பெற்றவர்களாக மேலைத்தேய சமூகத்தில் காணப்படுவது இயற்கையே!

□□□

அருந்ததி

கா ந் து

சந்திரா ரவீந்திரன் (கேலண்டர்)

கனவுகள் இனிமையாக இருந்தன. மேகப் பொதிகளினூடாய், பசும் புற்களின் மேலாய், வியர்வையின் வாய்ப்புற வாசனைத் தரைகளின் வண்ணப் பூச்சுகளினிடையாய், சொர்க்கத்தின் கூரையைத் தொடுவதும் குதிப்பதுமாய்க் கனவுகள் மிதந்தன!

மாலைக் குளிரின் சிலிர்ப்பும், நிலத்தின் அடியிலிருந்து வீசும் வெயிலின்கடுப்பும் ஆறாமல் உடலை இரண்டுபடுத்திக்கொண்டிருந்த போதும் கனவுகள் விரிந்துகொண்டேயிருந்தன!

நியாமியின் பகல் வெயிலும் இரவுக் குளிரும் ஒன்றிற்கொன்று ஒட்டாமல் மனிதர்களைத் தூக்கியடித்துக் கொண்டிருந்தன!

சற்று முன்னர்தான் மரங்களிலிருந்து தாவிக்குதித்து இறங்கி வந்தவர்கள்போல ஒவ்வொருவரின் தோற்றமும்! அந்தக் கிழட்டு விடுதியின் மொட்டைமாடியில் நின்று பார்ப்பது மிகவும் சுவாரஸ்யமாய் இருக்கும்.

அதற்காகவே காத்திருப்பதுபோல இரவு உணவருந்தும் நேரம் பார்த்து அவள் மொட்டை மாடிக்குப் போய்விடுவாள். சூரியன் மிகவும் ஆரவாரப்படாமல், சின்ன வட்டத்துக்குள் அடங்கி ஒளி முழுவதையும் பூமியில் பாய்ச்சிக் களைத்த தோரணையில் பல்வியமாய் ஒதுங்கிப்போய் நிற்பான்! விழிகளை விரித்து விரித்துப் பார்த்தாலும் மணிகள் சுருங்காது!

வீதியில் கூக்குரல்கள் கேட்கும். இவள் முழங்கைகளை மாடியின் அரைச் சுவரில் ஊன்றியபடி நெடுநேரம் அப்படியே நிற்பாள்.

முன்னால் ஒரு பள்ளிவாசல்! எட்டுமணித் தொழுகை ஒலிபெருக்கியூடாய் அந்த நகரம் முழுவதையும் ஆக்கிரமிக்கும்.

அந்த நேரம் தொழுகைக்குச் செல்லாத பெண்கள்தான், அந்த வீதியில் அதிகமாய்த் திரிவார்கள்.

குழந்தைகளை முதுகில் சேர்த்துக் கட்டிவிட்டு எண்ணுக்கணக்கற்ற சமைகளைத் தலையில் தாங்கிக்கொண்டு உடலை அதற்கேற்பச் சமப்படுத்தி நடப்பதனால்தானோ, இந்தப் பெண்களின் பிருஷ்டம் இப்படி மலையென மிதந்து நிற்கின்றது!

ஒட்டகத்தின் சுட்ட இறைச்சியைத் தடிகளில் குத்தி இப்பவும் ஒருவன் விற்றுக்கொண்டு திரிகின்றான். கீழே சமையல் பகுதியில் தடல்புடலாய்ச் சாப்பாட்டுப் பாத்திரங்கள் இடிபடும் ஓசை கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“இந்த சிறிலங்கன்ஸ் வந்ததிலிருந்து ஒரே மிளகாய்த்தான் கமறலும் பருப்புக்கறி வாசனையும்தான்” என்று விடுதிக்காரக் கிழவன் கூறியது எத்தனை உண்மை. இரவு பாணும் பருப்புக் கறியுமாய்த்தான் இருக்கும். இன்றைக்குக் கமலாக்காவினதும் அனுசியாவினதும் சமையல் முறை!

சாப்பிட்டிக் குந்தும் இருபத்துமூன்று பேரும் அவர்களின் கறியைப் புகழ வேண்டும் என்ற ஆவலில் நன்றாகவே உள்ளி மிளகு குற்றிப் போடுகின்றார்கள் போலும்! வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது.

சூரியன் முற்றிலும் காணாமல் போய் விட்டான். வளர்பிறை முகிலுக்குள் மறைந்து நின்றது. வீதிக் கம்பங்களிலிருந்து வரும் மஞ்சள் ஒளி, மொட்டை மாடியில் சில கட்டிடங்களின் நிழல்களைத் திட்டுத்திட்டாய் விழுத்தியிருந்தது. “றஞ்சினி...” என்ற கிசுகிசுப்பான குரல்! திடுக்குற்றாள். காற்றுக் கூந்தலை அளைந்துகொண்டிருந்த போதும் உடல் முழுவதும் வியர்ப்பதான உணர்வு !

‘என்ன இது?! காற்றோடுதான் அவர் குரல் வந்ததோ? அல்லது

மாலை நேரம்
 இந்தச் சிறுமி வந்தாள்.
 கையில் ஒரு புத்தகமும்
 இரண்டு கொப்பிகளும் !
 அங்குமிங்கும் அணில்
 பார்வை பார்த்துவிட்டு
 அறைக்குள் மெதுவாய்
 நுழைந்தாள்.
 அதற்கப்புறம் இரண்டு
 மணிநேரத்தின் பின்தான்
 வெளியில் வந்தாள்.
 வரும்போது கையில்
 சொக்லேட் இருந்தது.

இதயத்தைப் பிரித்துக்கொண்டு வந்து சீண்டு கின்றதோ?

கைகோர்த்த மூன்று மாதங்களில் அவனை விட்டு வெகுதூரம் போய்விட்டதிலிருந்து அடிக்கடி கேட்கும் காற்றுச் சீண்டல் இது! கணவர் பின்னால் நிற்கும் மாயத்தோற்றம்.

கைகளை விசுக்கி விசுக்கி நீண்ட பாதங்களை ஊன்றிப் பதித்து நிமிர்ந்து நடந்துவரும் மெல்லிய அதிர்வு. உதடுகளை மலரும் புன்னகை. கண்களுக்குள் ஓடிவிளையாடும் குறும்பு. காற்றெல்லாம் ஒரே வாசனை வீசும்! அது அவரின் வாசனை! அவருக்கே உரிய வாசனை !

அவரின் ஷேட்டில், றவுசரில், சாரத்தில், துவாயில், தலையணையில், பிறிவ்கேசில், சப்பாத்தில், சீப்பில், கைக்குட்டையில், கடிதங்களில்... எங்கெல்லாம் அவரின் உடைமைகள் இருக்கின்றதோ அங்கெல்லாம்.. ! என்னைத் தொட்டபின் என்னிலும் சில கணங்கள்..! இப்போ என் நாசியில் நிரந்தரமாய்..!

எனக்குப் பைத்தியம், புருஷ பைத்தியம், என் ஆளுமையையே அபகரித்துக்கொண்டு

போகின்ற அதிர்ச்சி! நொந்து நொந்து உருகிக்கொண்டே போகிற நோயாளி மாதிரி... வாழ்க்கையைக் கனவுகளாகவே கழித்துக் கொண்டிருக்கிற பைத்தியம்..!

அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. சுயப் பிதற்றலை எண்ணிச் சிரிப்பு வந்தது. “றஞ்சனி அடி றஞ்சனி...” உண்மையாகவே மொட்டைமாடித் தரை அதிர்கின்றது.

“பருப்புக்கறி முடியப் போகுது... பாண் ஒரு துண்டுதான் கிடக்குது. ஓடிப்போய்ச் சாப்பிடு” கமலாக்கா கத்திக்கொண்டு வந்தா. அவவிற்குப் பின்னால் சாப்பிட்டு முடித்த பரிவாரங்கள். “றஞ்சனி அக்காவுக்கு... இனி லண்டனிலை இருந்து ஒரு call வந்தால்தான் ரொனிக் குடிச்ச மாதிரி இருக்கும். அதுக்குப் பிறகுதான் அவவுக்குப் பசி வரும்...”

“சும்மா இரடி அனு. உனக்கிந்தச் சோகம் ஒண்டும் இப்ப விளங்காது. சுவிஸ்க்குப் போனபிறகு கொண்ணன் பார்த்து வைச் சிருக்கிற பெடியனுக்குத் தலையைக் குடுத்த பிறகுதான் உந்தக் கண்ணாவிக்கள் விளங்கும்...” சிரிப்பலைகளால் மொட்டை

மாடி அதிர்ந்துகொண்டிருந்தது.

அவர்கள் உலரப்போட்ட உடைகளை அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு படியிறங்கினார்கள்.

“வாடி, சுவருக்கு முண்டு குடுத்தது காணும். மனுசன் அங்கையிலிருந்து லட்சம் லட்சமாய்க் கட்டிப் போட்டுக் காத்துக்கொண்டு கிடக்கிறார். நீ உதிலை வந்து நிண்டு நிண்டு, சாப்பிடாமல் குடிக்காமல் காய்ஞ்ச சுள்ளியாகவே போய்ச்சேரப் போகிறாய்.. ?”

“போங்கோ வாறன்...” அவள் சற்றே தாமதித்தாள். இப்ப... உடனே கீழே போனால், பெடியங்கள் எல்லோரும் என்றை முகத்தைத் தான் விண்ணாணமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு நிப்பாங்கள். ஏதும் சொட்டைப் பகிடையும் விடுவான்கள்...

பத்துநிமிடங்கள் கழித்துப் படியிறங்கினாள். சமையலறை இரண்டுபட்டுக் கிடந்தது. அடிச்சட்டியில் கொஞ்சம் பருப்புக்கறி! கமலாக்கா சொன்ன பாண் துண்டைத் தேடிப் பார்த்தும் அங்கு காணவில்லை! இவள் யோசித்துக்கொண்டு நின்றாள். மங்கை, கண்ணாடியைக் கழற்றிவிட்டு வந்து நின்றா. முகம் வேறுமாதிரி இருந்தது.

“கழுதைகள்..., முக்குப் புடைக்கச் சாப் பிட்டுக் கழுவாமலே போட்டுதுகள்” நாறல் அர்ச்சனைகளோடு பாத்திரங்களை ஒழுங்கு படுத்திக் கழுவத் தொடங்கினாள்.

இவள் தரையைக் கூட்டி அள்ளிக்கொண்டிருந்தாள். “றஞ்சினி..., கனநேரமாய் உம்மை இந்தப் பக்கம் காணேல்லை, சாப்பிட்ட நீர்தானே?” என்று சந்தேகமாய்க் கேட்டா.

“இல்லை... ஒரு பாண்துண்டு இருக் கெண்டு கமலாக்கா சொன்னா, ஆனால் காணேல்லை...” அவள் கூறியவாறே தேநீர் ஊற்றத் தயாரானாள்.

“கடவுளே! எந்தக் காய்ஞ்ச மூதேசி அதையும் விழுங்கிச்சோ?...” மங்கை தனக்கே யுரிய தனித்துவப் பதங்களை ஊசிகளாய் வீசியெறிந்து கொண்டிருந்தா. அவளுக்கு ஜேர்மனியில் மாப்பிள்ளை, தாலிக்கு ஓடர் கொடுத்திட்டுக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். சொந்தச் செலவில் அவரே கூப்பிடுகிறார்.

நியாமியில் நின்ற இந்தப் பதினெட்டு நாட்களும் போனில் கதைத்துக்கொண்டே யிருந்தா. இருபத்தெட்டு வயசிலும் நாற்பது

வயதுக்காரியின் பேச்சும் மிடுக்கும் அனுபவ அறிவும்! எல்லோரது கைகளையும் விரித்து விரித்துச் சாத்திரம் கூடப்பார்க்கிறா!

“றஞ்சினியின் கணவர் சொக்கத் தங்கம், இவள் லண்டனிலை கால்வைச்சதும் ஓகோ என்று உயரப் போகிறாள்...” என்றும் சொன்னா. இவளுக்கு அப்பவும் சிரிப்பு வந்தது. “லண்டனிலை கால் வைச்சதும் உடனை என்ன நடக்கப் போகுது எண்டது எனக்கெல்லோ தெரியும்... நான் வரப்போகிறென்று இரண்டறை வீடொன்று ஒழுங்குபடுத்திப் போட்டாராம்...”

“நானமர்ந்து கவிதையெழுத ஒரு மேசையும் ஆனந்தமாய் சயனிக்க ஒரு Royal கட்டிலும் நீராட ஒரு மலர்த் தொட்டியும்... பிறகு, பின்னுக்கு ஒரு புல்லுப் பூங்காவும் பசியெடுக்கும் போதெல்லாம் ருசிருசியாய்ச் சாப்பிட வகைவகையாய் உணவு வகைகளும், அப்புறம்... அழகழகான குளிருடைகளும்... என்று ஏகப்பட்ட ஏற்பாடுகளாம்.. !”

“வந்திடு றஞ்சினி... கெதியா வந்திடு...” என்கிறபோது, மூச்சுக்காற்று, தொலைபேசியை நொறுக்கிவிடும்போல் தவிக்கிறது !

“இராப்பகலாய் over time செய்கிறாராம். றஞ்சினி வந்த பிறகு ரெண்டு மாசம் வேலைக்குப் போகாமலிருக்க...”

அவள் தேநீரை உறிஞ்சிக் குடித்துக்கொண்டிருந்தாள். மங்கை எல்லாம் கழுவி வைத்துவிட்டுப் படுக்கைக்கு இடம் பிடிக்க ஓடிவிட்டா. பத்துச் சதுர அடி அறையில், பன்னிரண்டு பெண்களுக்கிடையில் மூச்சு முட்டித் திணறாமல் படுக்க வேண்டுமென்றால் இந்த அவசர நித்திரை அவசியம்தான் !

ஆண்கள் Down floorஇல் உள்ள பெரிய அறையில் பாணும் பருப்புக் கறியும் கொடுத்த உசாரில் பெரிய சத்தமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாளைக்கு யார் அனுப்பப்படப் போகினம்..? நினைவுகளுடே கேள்விப் பொறியும் மின்னி மின்னிக் குறுக்கிட்டது !

அடுத்து வந்த மாலையிலும், வெப்பமும் குளிரும் கலந்துபிசைந்துகொண்டானிருந்தது. ஆனால் சூரியனின் அமைதியும் போதை நிலையும் அழகாயிருந்தன! இரவு வானில் நட்சத்திரங்கள் கொள்ளையாய்க் கண் சிமிட்டுமென்றே தோன்றின. முகில்கள்

வெண் பஞ்சாய் அள்ளுண்டு தவழ்ந்தன! இடையிடையே நீலவளித்துளிகள் வேவு பார்த்துக்கொண்டு மறுபுறம் நகர்வதாய்ப் பாவம் காட்டின!

அழகான நைல் நதியின் ஒரு துண்டு நியாமியின் பெருந்தெருவைக் கிழித்துக் கொண்டு கீழாக ஓடியது! பாலத்தின் கம்பிகளைப் பற்றியபடி எல்லோரும்! “இதுவா... உலகப் புகழ்பெற்ற நைல்...?” வெப்பம் தாளாமல் பொங்கி ஆவியாகி, இப்போ நன்றாக வற்றி... திட்டுத் திட்டாய்க் குளம் கட்டிக்கொண்டு நிற்கிறது !

சூரிய ஒளியின் செம்மை கலந்து காற்றின் அசைவில் அங்கங்கு பளீரிடுகிறது! கிழக்குத் தொலைவில் மட்டும் அகன்ற மஞ்சள் நீர்ப் பரப்பு பளபளப்போடு அசைந்து கொண்டிருந்தது!

ஆனாலும் சிறுவர்கள் பாலத்தை அண்டியிருந்த சேற்றையும் நீர்த்திட்டுகளையும் பொருட்படுத்தாமல் கோவணத் துண்டுகளுடன் தாவிக் குதித்துக்கொண்டு திரிந்தார்கள். குமாரின் குரல் பின்னால் கேட்டது.

“பெனினைவிட இது பரவாயில்லை... ஐய்...யோ தண்ணீரே இல்லாத அந்த பெனின் காட்டில்...இன்னும் இரண்டுநாள் நிற்கிறதைவிட, இலங்கை ஆமிக்குக் கிட்டப்போய் நிண்டு துணிஞ்சு கண்ணடிக்கலாம்...” எல்லோரும் மங்கையைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

“குஸ்குஸ் ஒரே குஷியாக இருக்கிறார். இரவைக்குக் குஸ்குஸ்தான்... போலை...” அனுசியா மெதுவாய்க் கூறினாள். சிரிப்பலை களில் பாலக் கம்பிகள் அதிர்ந்தன.

“குமாருக்கு ‘குஸ்குஸ்’ பட்டம் வைச்சதைப் பற்றித் தெரியவேணும், அவ்வளவுதான்! பிறகு பாணுமில்லை பருப்புக் கறியுமில்லை...”

“அவர் ஜேர்மனியில் ஒரு வருஷமும் இருந்த பிறகு திருப்பி அனுப்பிப் போட்டாங்களாம் ! அந்த ஒரு வருஷமும்... அங்கையொரு ரெஸ்ரோறண்டில் வேலை பார்த்தவர் எண்ட துக்காக, பாணும் பருப்பும் வாங்கி கடைக்கு அனுப்பினால் ‘குஸ்குஸ்’ம் ரின் மீனும் வாங்கி வந்து சமைச்சுத் தள்ளுகிறார். நல்ல சத்துணவாம் ருசியாம் சாப்பிட்டாம்...”

பழக்கமில்லாத உணவு என்றாலும் பலருக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றாலும் யாரும் முகம் சுளிக்கவில்லை.

ஜெகதீஸனின் கணிப்புப்படி குமார் அனுபவசாலி என்பதால் எல்லோருக்கும் அவர்தான் பொறுப்பு. பாணும் பருப்பும் வாங்கி வருவதற்கும் அவர்தான் பொறுப்பு. எல்லோரும் நல்ல ருசி என்றே சாப்பிட்டார்கள்!

திடுமென்று கருமுகில்கள், பஞ்சுப் பொதிகளை உருட்டித் தள்ளிவிட்டு நுழைகின்றன! சூரியன் எங்கோ தொலைந்து விட்டான்! பாலக் கம்பிகளில் ‘ணங்ணங்’ என்ற ஓசையுடன் வேகமாகச் சில மழைத்துளிகள்!

சூதல் காற்றில் உரோமக் கணுக்கள் சிலிர்த்துக்கொண்டன ! எல்லோரும் கைகளால் தலையைப் பொத்தியபடி !

இவள் மட்டும் இருளும் வெளியைத் துளைத்துக்கொண்டு, காற்றில் கண்களை அலைய விட்டபடி !

நைல் நதிக்கரையிலும் நானுந்தன் நினைவுடன் !

காற்றிலும் சேற்றிலும் நானுந்தன் கனவுடன் !

மழையிலும் குளிரிலும் நானுந்தன் அணைவுடன் !

கரும் வெயிலிலும் கூட நானுந்தன் நிழலுடன் !

நைல் நதிக்கரையிலும் கனவுகள் விரிந்தன! காற்றில் அலைந்தன! முகில்களைத் தொட்டலைந்து சூரியனைத் தேடி... விடை தெரியா விளாக்களைத் தொடுத்துவிட்டு மீண்டும் மீண்டும் அவள் உணர்வுகளைச் சுற்றின !

“சரி... நாங்கள் நடப்பம், மழை பெருக்கப் போகுதுபோலை கிடக்குது...” கமலாக்கா சொல்ல எல்லோரும் விடுதி நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களையறியாமலே சின்னச் சின்ன சிநேகக் குழுக்களாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

விடுதி வாசலில் அந்தச் சிறுமி! மூன்று நாட்களுக்குமுன் வந்த அதே சிறுமி! இவளுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. சட்டென்று உணர்வுகளெல்லாம் ஒடுங்கிப் போய் நெஞ்சில் பாரமேறுகிற ஒரு தவிப்பு!

வழித்துத் துடைத்து வடித்தெடுத்த கருஞ்சிலைபோல் சிறுமி நின்றாள். தலையில் பாத்தி பாத்தியாய் வகிடுபிரித்து ஏராளம் பின்னல்கள்! பருத்திச் சட்டையும் சின்ன பாவடையும் அணிந்திருந்தாள். தென்னம் பூவிதழ்களை உடைத்துக் கொண்டு கிளம்பும் சின்னக் குரும்பைகளின் மலர்ச்சி!

இவளைப் பார்த்து இலேசாகச் சிரித்தாள். மூன்று நாட்களின் முன் இவளோடு மூன்று வரிகள் பேசிய ஞாபகத்தின் சிரிப்பு அது.

சிரிப்பினூடே அந்தத் தினம் தான் இவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அன்றைக்கு யாரோ ஒரு பெரிய புள்ளி அங்கு வந்திருந்தான். சரிகை உடைகளால் போர்த்து மூடிக்கொண்டு கைவிரல்கள் மின்ன, வெள்ளை நிற 'பென்ஸ்' இல் வந்திறங்கினான்.

அநேகமாகப் பூட்டியபடியே கிடக்கும் சில விஷேட அறைகளுள் ஒன்று, வந்தவனுக்காக அன்று திறக்கப் பட்டு ஆரவாரமான வரவேற்பு!

அவன் வந்ததிலிருந்து விடுதி முழுவதும் வாசனைத் தைலங்களின் நாற்றம்! சிலசமயம் தலை வலித்தது... சில சமயம் இதமாயும் இருந்தது.

கீழே சமையல் பகுதியில் தடல்புடலான சமையல்கள், சமையற் காரர்கள் அன்று சந்தோஷமான பம் பரங்களாய் நின்றார்கள். பசியைக் கிளறும் முட்டைப் பொரியல் வாசனையெல்லாம் வந்துவந்து வயிற்றை வதைத்தது !

மாலை நேரம் இந்தச் சிறுமி வந்தாள்.

கையில் ஒரு புத்தகமும் இரண்டு கொப்பிகளும்! அங்குமிங்கும் அணில் பார்வை பார்த்துவிட்டு அறைக்குள் மெதுவாய் நுழைந்தாள். அதற்கப்புறம் இரண்டு மணிநேரத்தின் பின்தான் வெளியில் வந்தாள். வரும்போது கையில் சொக்லேற் இருந்தது. வாசலைக் குறுக்கறுத்து இவள்தான் வந்து கொண்டிருந்தாள். சிரித்தாள். அவளும் சிரித்தாள்.

றஞ்சனியின் கையிலிருந்த உலர்ந்த உடைகளுள் ஒன்று நழுவிக்கீழே விழுந்தது. சிறுமி குனிந்து பொறுக்கிக் கொடுத்தாள்.

“நீ ஸ்கூலுக்குப் போறனியா?” என்று றஞ்சினி நன்றிச் சிரிப்போடு கேட்டாள். அவளுக்கு ஆங்கிலம் அவ்வளவாகப் புரியவில்லை. ஆனாலும் தனக்குப் பன்னிரண்டு வயதென்றும் பாடசாலைக்குப் போகிறவளென்றும் ஏதோ விதமாய்த் தெரிவித்தாள். பிறகும் சிரித்தாள், அப்புறம் போய்விட்டாள்.

சுயம் - ஓளவை

(கனடா)

காலம் கொடியது
எத்தனை காலம் என்னை கீழுத்தழ ழூயிருக்கிறது?
நான் யார்?
யாரென்று கூட அறிய முடியாமல்
காலம் என் கண்பொத்தி ழூயிருக்கிறது.
அதிகாலை விழிப்பு,
கீயந்திரமாய் வேலை,
உண்ணுதல்
உடுத்தல்
உறங்குதல் என
குமிய வாழ்வு விரிந்து சென்றது.
என்னை நானறிய அவகாசம் தராமல்
காலம் என்னை கீழுத்தழ ழூயிருக்கிறது.

காலம் கீழுத்த பாதையில்
கீழுயட்டு, கீழுயட்டு
வேறுந்து, விழுந்து, புரண்டு...
நான் யார்?

ழூ ழூ உழைத்துக் களைத்து
வாழ்வு சலித்து
வாழ்ந்து களைத்து
கீய்போது, கீய்போது தான் என்னை மீட்டு
எடுத்திருக்கிறேன்.
அடக்குமுறைக்குள்ளிருந்தும்
அச்சம் தரும் கிருளிலிருந்தும்
உணர்வுகள் மிடுங்கி எறியப்பட்ட வாழ்விலிருந்தும்
என்னை மீட்டுள்ளேன்.
ழுளியை மிறய்மீத்தழ செல்லும் சின்னஞ்சிறு
மின்மினிப் பூச்சியாய் என்னைக் கண்டு எடுத்துள்ளேன்.
யாவருமறிய நிலைவயம்போல கிரவல் ழுளியில்
வாழ்தலில் உயிர்பயில்லை.
சிறிய மின்மினியாய் சுயழுளியில் வாழ்தலே
கீன்று சுகமென்றறிந்தேன்!
பூவின் மலர்விலும் வாழ்வு உயிரிக்கிறது
காற்றின் அசைவிலும் வாழ்வு விரிகிறது!

(- 2000, என்னை கடற்கூல்)

அன்றைக்கு அவள்போய் நீண்ட நேரமாகிவிட்ட பின்பும் றஞ்சினிக்கு நெஞ்செல்லாம் ஏனோ பாரமாக அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. எல்லையற்ற எண்ணங்கள், படுக்கையிலும் உடலைப் புரட்டிப் புரட்டி விரட்டின! 'பன்னிரண்டு வயசில் எனக்கொரு தங்கச்சி இருக்கிறாள்' அவளுக்கு இப்பவும் வடிவாகக் கொலரை இழுத்துச் சரிப்படுத்திச் சட்டை அணியத் தெரியாது. வறுத்த புளியங்கொட்டை சப்பிக்கொண்டு ஊஞ்சல் ஆடுவாள்... றஞ்சினிக்கு அழவேணும் போல் இருந்தது. அன்றிரவு முழுவதும் இனம்புரியாத அவஸ்தையோடு ஊமையாக அழுதுகொண்டிருந்தாள்!

விடிந்த பின்பு லண்டனிலிருந்து call வந்தது. சொல்லும்போது இவளுக்குக் குரல் பதறியது. கண்களுக்குள் ஈரம் கசிந்தது !

“றஞ்சி! உதொண்டும் வெளிநாடுகளில் பெரிய விசயமில்லை! உதுக்கேன் நீர் கவலைப்படுகிறீர்? அதை மறவும். நாளைக்கு அனுப்புகிற ஆக்கனிலை நீர் வாறதைப் பற்றி ஜெகதீசனைக் கேளும்...” என்றார் அவர்.

இவள் நைலின் அழகை அவருக்கும் சொல்லியிருக்கவேணும் என்று நினைத்துக் கொண்டு படியேறினாள்.

இரவு ஜெகதீசன் வந்தார். உடை முழுவதும் சுகந்தத்தை அள்ளிச் சுமந்துகொண்டு வந்து நின்றார். ‘ரை’ யும் ‘ஸ’ வும் கண்களைப் பறித்தன! ஏதோ ஒரு முக்கியமான தகவலாக இருக்கவேண்டும். எல்லோரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்தபடி நின்றார்கள்.

“நான் மேலதிகமாய்க் கேட்ட நாற் பதினாயிரம் றஞ்சினிக்கும் அனுசியாவுக்கும் மட்டும்தான் வந்து சேர்ந்திருக்கு. நாளைக்கு ரெண்டுபேரும் வெளிக்கிட்டுநீங்கள். எல்லாத் தையும் ‘ரெடி’ பண்ணுங்கோ”

அப்புறம் three starக்குப் போய்விட்டார். அவர் சாய்ந்து நின்ற தூணிலிருந்து தொடர்ந்து சுகந்தம் பரவிக்கொண்டிருந்தது. மங்கை கத்தத் தொடங்கிவிட்டாள்.

“அஞ்சு லட்சம் கொடுத்துக் கணக்கெல்லாம் முடிச்சபிறகுதானே, வெளிக்கிட்டனாங்கள். இப்ப அரை வழியிலை வைச்சு ‘கொண்டு வா’

எண்டு அறுக்கிறான் பாவி ! அவனுக்கென்ன... கொள்ளுப்பிட்டியிலை கோடிக்கணக்காகச் செலவழிச்சுக் கோட்டைமாதிரி ஒண்டு கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். குளியலறைக்கு வைரக்கல் பதிக்கப் போறானாக்கும் எங்களை வைச்ச வறுக்கிறான்...”

“சத்தம் போடாதையுங்கோ மங்கையக்கா எங்களுக்குள்ளேயே ஆரும் போய் அங்கை அண்டி விட்டுவிடுவினம். பிறகு நாங்கள் அரைவழியிலை அம்போதான் !” என்று குட்டிச் சகுந்தலா குசுகுசுத்தாள்! குட்டிச் சகுந்தலா, ஊரில் காதலனை விட்டு வருகிறாள். ஜேர்மனியில் தமையனுடன் போய்ச்சேர்ந்து, கெதியா உழைத்து, கெதியா அவனைக் கூப்பிடவேணும் என்த தவிப்பு அவளுக்கு ! இரவு, படுக்கைக்குப்போகும் நேரம்பார்த்து குஸ்குஸ் வந்து குரல் கொடுத்தார்.

“றஞ்சினியையும் அனுஷியாவையும் கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொல்லி, ஜெகதீசன் இப்ப போன் பண்ணினவர், பயண விபரம் கதைக்க வேணுமாம்...”

அனுஷியா துள்ளிக்கொண்டு எழுந்தாள். றஞ்சினி இரவுடையை அவசரமாய் மாற்றிக் கொண்டு புறப்படத் தயாரானாள்.

அரைமைல்தூரம் தெரு விளக்கினொளியில் நடந்து, நைல் நதிக்கரையிலிருக்கும் பளிங்கு விடுதிப் பக்கமாய்த் திரும்பி, பேர்ச்சை மரங்களின் நிழல்களை மிதித்துக் கொண்டு சிவப்பு ரோஜாக்களின் மெல்லிய வாசனையை நுகர்ந்தவாறே படியேறியபோது கால்கள் கூசின! தரையில் முகம் பார்க்கலாம் போல் பிரமிப்பு! ஜெகதீசனின் அறைவாசலை நெருங்கியபோதே கதவு திறக்கப்பட்டது! “வாங்கோ” என்றார். ‘எப்படி இவருக்குத் தெரிந்தது. ஏதும் கமரா இருக்கோ ?’ உள்ளே இருபது அங்குல TVயில் ‘கிரிக்கற் மட்ச’ போய்க்கொண்டிருந்தது. அறை முழுவதும் ஜெகதீசனின் வழமையான சுகந்தம். பெரிய Double bed பளபளக்கும் Head board பட்டு விரிப்புக்கள், சிவப்புக் கம்பளம், மெத்தென்ற மெத்தை, பஞ்சுத் தலையணைகள் !

ஜெகதீசனின் கையில் World mapபோலும், இரவு உடையுடன் மெத்தைக்குள் புதைந்தபடி

சாய்ந்தமர்ந்திருந்தார். அருகில் ஒரு சின்ன பீங்கானில் சீஸ்பிஸ்கற்ப.

றஞ்சனியின் கண்களைப் பார்த்தவர் “சாப்பிடுமன்” என்றார். குமார் வெளியில் போய் இருந்து கொண்டார். “சரி... இப்பிடி இருங்கோ...” என்றார். ‘கட்டிலையையோ..?’ அனுஷியா இவளைப் பார்த்து விழித்தாள்.

“என்ன முழுசிறிங்கள்.. ? இருங்கோவன்...” இருந்து விட்டார்கள். அப்பா... என்ன இதம்! இது தான் royal bedஓ. ?

ஐந்து இலட்சத்து நாற்பதினாயிரம் கொடுத்து... மல்லிகைப் பூ மணக்க, வேப்பங் காற்று வீச, நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்த வீட்டு விறாந்தாவையும் விட்டுவிட்டு நடுவழியில் வந்து நின்று, பத்துச் சதுர அடி அறைக்குள் பன்னிரண்டு பேர் வியர்வை மணக்க, நெருங்கிப் படுக்கும் விடுதி அறையின் வெற்றுத்தரை ஒரு கணம் நினைவில் வந்தது?

“சரி... இப்ப என்னெண்டால் நீங்கள் ரெண்டு பேரும் friends. Touristஆக லண்டனுக்குப் போறீங்கள்... Hair style உடுப்புகள் எல்லாம் அந்தமாதிரி எடுப்பாயிருக்க வேணும்... இதெல்லாம் லண்டன் வரைக்கும்தான்... லண்டனிலை கால்வைச்ச உடனே எல்லாம் இழந்த அகதி! அகதி மட்டும்தான்...”

ஜெகதீசன் சொல்லிக்கொண்டே போனார். அவரின் கண்கள் அடிக்கடி கதையை மேவி அவர்களுக்குள் ஊடுருவி மீண்டு கொண்டிருந்தன. அப்பப்போ நழுட்டுச் சிரிப்பொன்று சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தச் சிரிப்பு எப்பவும் அவளுக்குப் பிடிக்காமல் இருந்தது.

“பிழைவிட்டால்... பிடிபட்டால் நான் பொறுப்பில்லை... பிறகு என்றை பெயர் ஜெகதீசனும் இல்லை...”

அனுஷியா இவளைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். கண்கள் கலங்கித் தயாராவது போலிருந்தது. றஞ்சினிக்குப் பயணப்பதற்றம், இப்போதான் மிகச் சரியாக ஆரம்பமானது ! காற்றில் கணவரின் குரலைத் தேடினாள் !

விழிகளிற்குள் ஜெகதீசனின் நழுட்டுச் சிரிப்புத்தான் மீளவும் அகப்பட்டது !

“அவ்வளவுதான்... ‘பாஸ்போட்’ வெளிக்கி டேக்கை தருவன்...”

அவர் படுக்கையால் இறங்கினார். இவர்கள் எழுந்தார்கள். “wish you all the best” ஜெகதீசன் நெருங்கிவந்து அவளின் கைகளைப் பற்றினார். நழுட்டுச் சிரிப்பு மிக அருகாய் வந்து இவள் கண்களுக்குள் நுழைந்தது! முதுகில் ஒரு கை இலேசாய்ப் படர்வதாய் உணருமுன், சட்டென்ற இழுப்பில், ஜெகதீசனின் சுகந்தம், மாற்பெங்கும் நாற்றமாய்ப் படிந்தது! மேலெழுந்த மூச்சுத்திணறலுடன் தேகத்தின் பாகமெங்கும் தீப்பொறிகள் சிதறின..! திகைத்தாள். பிடுங்கி உதறவிட்டு நகர்ந்தாள். றஞ்சினிக்குக் கண்களிற்குள் நீர் முட்டியது!

“சரி... கவனமாய்ப் போய் எல்லாத்தையும் ரெடி பண்ணுங்கோ...”

மீண்டும் அதே நழுட்டுச் சிரிப்பு ! அனுஷியாவுக்கு என்ன நடந்தது? பேயடித்தது போல் சிரித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தாள்.

விடிந்தால் பயணம்! எல்லாம் தயார். எல்லோரினதும் தூக்கக் குறட்டைகளைத் தவிர இரவின் நிசப்தம் அழகாய் அபூர்வமாய்த் தோன்றியது! அவளுக்கு நித்திரை வரவில்லை. மொட்டை மாடிக்கு ஓடினாள்! நட்சத்திரங்கள் இவளுக்காகவே காத்திருப்பவைபோல் கண் சிமிட்டிச் சிரித்தன! உச்சிக்கு வந்திருந்த பத்தாம் பிறை, நாடியில் கைவைத்து, பரிகசிப்பதும் சீண்டுவதுமாய் நகரும் முகிலோடு நளினம் செய்கிறது! கூதல் காற்று மெலிதாய் உடலைத் தழுவியது. கண்கள் காரணம் புரியாமல் பனித்தன! புண்ணாகிச் சுட்டதெல்லாம் தண்ணென்று ஆறுவது போல்! அகமும் புறமும் மெல்ல மெல்லக் குளிர்மையின் ஸ்பரிசம்! ‘றஞ்சினி... றஞ்சி...’ காற்றோடு அவரின் குரல்...! நாசியைச் சீண்டும் வாசனை! அது அவரின் குரல்..! நாசியைச் சீண்டும் வாசனை! அது அவரின் வாசனை..! அவருக்கேயுரிய வாசனை..!

“நிலவுக்குத் தெரியும்” தொகுப்பிலிருந்து

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் சமயம் கற்பித்தலில் கையாளப்படும் - கையாளப்பட வேண்டிய அணுகு முறைகள்

எம். ஜெயராமசர்மா
(அவுஸ்திரேலியா)

“சமயம்” என்றால் என்ன? ‘மதம்’ என்றால் என்ன? என்பதை நாங்கள் நன்றாக அறிந்துவைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இவை இரண்டும் ஒன்றா அல்லது இரண்டுமே வேறா என்பதே எம்மில் பலருக்கும் தெரியாத பொழுது, எமது பிள்ளைகளுக்கு எப்படி இதனைப் பற்றி விளக்கிச் சொல்லமுடியும். இக்காலத்தில் வளருகின்ற பிள்ளைகள் எம்மைப் போன்றவர்கள் அல்லர் என்பதை நம்மில் பலரும் தெரிந்துகொள்ளுவது இல்லை. அவர்களது சிந்தனைகளும், செயற்பாடுகளும் வித்தியாசமானதாக இருக்கும். நாங்கள் வளர்ந்த சூழல் வேறு. நாங்கள் படித்த சூழல் வேறு. எங்களைச் சுற்றியிருந்த சூழலும் வேறு. அப்படியான சூழலில் இருந்து வளர்ந்தவர்களான நாங்கள்.... எங்கள் பிள்ளைகளை எங்களைப்போல அவர்கள் நடக்கவில்லையே என்று மனக்குழப்பம் அடைதல்கூடாது.

சமயம் என்பது நல்ல வழியைக்காட்டுவது. மதம் என்று அதற்கு இன்னுமொரு பெயர். மனிதனிடம் காணப்படுகின்ற ஆணவம் என்கின்ற மதத்தை இல்லாமல் செய்ய உதவுவதால் ஒரு காரணப்பெயராக இப்படி அழைத்தனர். நான் என்னும் தன்முனைப்பு வாழ்க்கையில் இருக்குமானால் எவ்வளவு வரமும் உரமும் இருந்தும் அவை யாவும் விழலுக்கு இறைத்த நீர்போலவே ஆகிவிடும். ஆகவே தன்முனைப்பு அற்ற நல்ல பாதை அமையுமானால் அதுவே மனித வாழ்வில் கிடைக்கும் நல்ல சமயமாக அமையும்.

இப்படி நல்ல வாய்ப்பே சமயமானது. எனவே வேறு பெயர்களும் வேறு காரணங்களும் அடிப்படையாக அமைந்த பொழுதிலும் ‘சமயமும்’ ‘மதமும்’ ஒன்றேதான் என்பதை நாமும் தெரிந்திருப்பதோடு நமது பிள்ளைகளுக்கும் விளக்கி நிற்கவேண்டும்.

வெளிநாட்டில் பல்வேறுவிதமான கலாசாரச் சூழல்களில் நாமே திக்கித் திணறுகின்றோம். நாங்களே இப்படி என்றால் எங்களின் பிள்ளைகள் என்னதான் செய்வார்கள்.? இப்படியான சூழலில் வாழும் நாங்கள் சமயத்தை எப்படி அணுகவேண்டும் என்பது மிகவும் இலகுவான ஒரு காரியமல்ல.

ஊரிலே எங்களுக்குச் சமயம் கற்பது பாடசாலைகளிலே கட்டாயமானது. விரும்பியோ விரும்பாமலோ சமய அறிவு பாடசாலைகள் மூலம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆசிரியரின் பிரம்படிக்குப் பயந்து திருவருட்பயனும், தேவாரங்களும் பாடமாக்கினோம். இளம் பருவத்தில் விருப்பமில்லாமல் படித்தாலும் வயது வந்தபின்னர் அவை விளங்கிய பொழுதுதான் அவற்றின் அருமையும் பெருமையும் எங்களுக்கெல்லாம் தெரிய வந்தது எனலாம். அதைவிட எங்களது அப்பா, அம்மா, தாத்தா, பாட்டி ஏனைய உறவினர்கள் அத்தனை பேருமே எங்களின் சமய வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணை புரிந்தார்கள் என்பதை மறுத்துவிட முடியாது. நாங்கள் சற்று வழிதடுமாற நினைத்தாலும் அவர்கள் அனைவருமே எம்மைத் தாங்கிப்பிடித்து மனமாற்றம் செய்து நின்றார்கள். இவை

எல்லாவற்றையும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்வந்த அத்தனை பேரும் மனங் கொள்வது அவசியமானதாகும்.

எங்கள் பிள்ளைகள் படிக்கும் சூழல், பழகும் சூழல் யாவும் எமக்குப் புதிதானவை. அவர்களது பாடசாலைச் சூழலும் மிகவும் வித்தியாசமானதாகும். அங்கே சந்திக்கும் பலதரப்பட்ட சமூகச் சூழலிலிருந்து வந்த பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்களும் எங்கள் பிள்ளைகளில் பல தாக்கங்கள் ஏற்படக் காரணமாகிவிடுகிறார்கள்.

பெரும்பாலானவர்களுக்குச் சமயம் பற்றிய அக்கறையும் இல்லை. ஆர்வமும் இல்லை. அதைப்பற்றியே பெரிதாக எடுத்துக் கொள்வதுமில்லை. இந்த நிலையில் போய்ப்படிக்கும் எங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சமயத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவதில் கட்டாயம் இருக்கவேகூடாது. அவர்களுக்குச் சமயத்தை மிகவும் இலகுவாக - அவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பொருத்தமாக மறுமொழி சொல்லியே - விளங்கவைக்க முனைதல் வேண்டும். எங்களுக்குச் சமயம் போதித்த முறைகளை அடிமனத்தில் வைத்துக்கொண்டு - செயற்பட முற்பட்டோமேயானால் யாவும் ஆரம்பத்திலேயே ஆட்டம்காண ஆரம்பித்து விடலாம்.

புராணக்கதைகளைப் பிள்ளைகளுக்குக் கூறலாமா? புராணக்கதைகளைச் சமயம் கற்பித்தலுக்குப் பயன்படுத்தலாமா? என்றெல்லாம் கேள்விகள் தோன்றுகின்றன அல்லவா? மிகவும் கவனமாகக் கதைகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் பொழுது எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் பன்றிக்குட்டிகள் சில வந்துவிட்டன. எனது மனைவி அருவருப்போடு அவற்றைப் பார்த்து வெறுப்படைந்து கல்லெடுத்து எறிந்து விரட்டி அடித்தார். உள்ளே இருந்த எனது ஏழுவயது டைய மகள் ஓடிவந்து “அம்மா -- அம்மா-- என்ன செய்துவிட்டீர்கள். நீங்கள் செய்தது பாவம் இல்லையா?” எனக் கேட்டதும் எனது மனைவிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. மகளை முறைத்துப் பார்த்து “அசிங்கத்தை விரட்டாமல் அடுப்படியிலா வைப்பார்கள்” என்று பொரிந்து தள்ளிவிட்டார். அம்மாவின் கத்தலுக்குச் சற்றும் அசையாத எனதுமகள் -- அம்மாவைப் பார்த்து -- “அம்மா இந்தக் குட்டிகளுக்குச் சிவபெருமான் தாயாக வந்து பால் கொடுத்தார் என்று நீதானே நேற்று எனக்குப் புராணக்கதை சொல்லித்தந்துவிட்டு

இப்போது அசிங்கம் என்று விரட்டுகிறாயே! சிவன் தாயாகிவந்து பால் கொடுத்தபடியால் இவையும் சிவனின் பிள்ளைகள்தானே” என்றதும் -- அம்மா அதாவது எனது மனைவி வாயடைத்து மொளியாகிவிட்டார். இதனை ஓரத்தில் நின்று கவனித்த நான் எனது பிள்ளையின் சமய அறிதலையும் உணர்தலையும் பார்த்து மெய்சிலிர்த்தேன்.

அதே மகளுடன் புலம்பெயர்ந்து இங்கு வந்தபின் அவளுக்குப் பிறந்த மகள் எனது பேரப்பிள்ளை ‘சூரன்போரைப் பார்த்து’ தாயிடம் கேட்டாள் --- “சாமி ஏன் அம்மா மற்றவர்களைக் கொலை செய்யவேண்டும்? சாமி என்றால் நல்லது என்றுதானே நீங்கள் சொல்லித்தந்த நீங்கள்.” இதைக் கேட்டதும் எனது மகள் தனது மகளுக்குத் தலையில் ஒரு குட்டுக் குட்டினாள். அவள் அழுதபடியே கோவிலில் நின்றாள். அதைத் தொடர்ந்து அவள் கோவில் என்றாலே விருப்பம் இல்லாத நிலைக்கு வந்துவிட்டாள்

இது ஒரு குடும்பப் பிரச்சனை போல இருந்தாலும் இங்குதான் -- புலம்பெயர் நாடுகளில் சமயத்தை எவ்வாறு கையாள வேண்டும் என்னும் பாடம் உருவாகிறது என நினைக்கின்றேன். பெரிய புராணத்திலே வருகின்ற கதைகள் பலவற்றை எந்தவிதக் கேள்விகளும் இல்லாமல் பயபக்தியோடு நாங்கள் படித்தோம். பிரசங்கங்கள் மூலமாகவும் கேட்டோம். ஆனால் அதைப்பற்றிய சந்தேகங்கள் எங்களுக்கு வந்தாலும் அப்பா இடமோ அம்மா இடமோ கேட்கவே மாட்டோம். காரணம் அது தெய்வக்குற்றம் ஆகிவிடும் என்று மனத்தில் இருந்தபயமாகும். ஆனாலும் எங்கள் மனத்திலும் கேள்விகள் இருந்தன என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். எங்கள் சூழலால் அவை அப்படியே மனத்துள் புதைந்தேவிட்டன என்றே எண்ணமுடிகிறது.

இன்றைய புலம்பெயர் சூழல் அப்படிப்பட்ட தல்ல. கண்ணப்பர் கதை, சிறுத் தொண்டர்கதை, திருநீலகண்டர் கதை, நால்வர் வரலாறுகளில் காணப்படும் சம்பவங்கள்-- இவைபற்றி யெல்லாம் சமயத்தினூடாகக் கற்பிக்கும் பொழுது மிகவும் அவதானமாகவே கையாள வேண்டியுள்ளது. இங்கு வளரும் பிள்ளைகள் பலவித விஞ்ஞானக் கருவிகளோடு உறவாடுகிறார்கள். விரல் நுனியிலே விஞ்ஞானம் நிற்கிறது. எதற்கெடுத்தாலும் விஞ்ஞான விளக்கங்கள்தான் முன்னிற்கின்றன. இதனால் சமயத்தைக் கற்பிப்பது என்பது புலம்பெயர் நாடுகளில் மிகவும் இலகுவானது

எடுத்து விடக்கூடாது.

கோவில்களில் இடம்பெறும் யாவுமே இங்கு வளரும் பிள்ளைகளுக்கு விளங்காதன. அவற்றைச் சமயத்தோடு இணைக்கும் பொழுது அவர்கள் தடுமாறாமல் இணைத்துக் காட்டும் வகையில் சமயக்கல்வியைப் போதிக்க வேண்டும். சந்தேகமோ, தடுமாற்றமோ ஏற்படாவண்ணம் சமயபாடபோதனை அமைதல் கட்டாயமானது. சந்தேகம் எழுந்தால் அதற்குத் தக்கபடி பதிலைக் கொடுக்கவேண்டும். இதுவாக இருக்கலாம், அல்லது அதுவாக இருக்கலாம் என்னும் வகையில் சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கக்கூடாது.

சமயம் என்பது அறிவு ஆராய்ச்சிக்கு உட்பட்டதன்று. அது உணர்வு ரீதியானது என்பதை வலியுறுத்துவது சமயபோதனையில் மிக அவசியமானதாகும். விஞ்ஞான கூடப் பரிசோதனை - சமயம் அல்ல என்று சொல்ல வேண்டும். கற்கண்டு இனிக்கும். மிளகாய் உறைக்கும். ஐஸ்கிரீம் இனிக்கும். பிஸ்கற்றுக்கள் ஒவ்வொன்றுமே ஒவ்வொரு - சுவை. இவற்றை எப்படி அறிவீர்கள் என்று அவர்களையே சமய பாடவேளையில் கேட்கும்பொழுது ஒவ்வொருவரும் ஆர்வத்துடன் பதில் சொல்ல முன்வருவார்கள். அப்பொழுது அவர்களை எங்கள் விஷயத்துக்குள் இலகு வாகக் கொண்டுவந்துவிட முடியுமல்லவா?

சுவைகள் பல. அவற்றின் உருவம் எமக்குத்தெரியாது. ஆனால் அவற்றைச் சுவைத்தால்தான் என்ன சுவை என்பதை அறியமுடிகிறது. இங்கே சுவை என்பது உணர்வினால்தான் எமக்கு வந்து சேர்கிறது. அந்த உணர்வுதான் சமயம். அந்த உணர்வால் வரும் சுவைதான் கடவுள் என்று சமய போதனையை நடத்திப் பார்த்தோமேயானால் பிள்ளைகளிடம் நல்ல வரவேற்புக் கிடைப்பதோடு மனத்திலும் பதிந்து விடும்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் சமயம் போதிக்க வருகின்றவர்கள் தாம் முன்னர் படித்த வைகளையும், தமக்கு ஆசிரியர் எப்படிப் படிப்பித்தாரோ அப்படியே படிப்பிக்க நினைத்துச் செயற்படும் பொழுதுதான் எடுத்துக்கொண்ட நோக்கம் குறைபடுகிறது. எனவே சமயம் போதிப்பதில் பல புதிய அணுகு முறைகளைக் கையாண்டால்தான் எமது நினைப்பு நிறைவேறும் என்பதை மனங்கொள்வது பொருத்தம் என நினைக்கின்றேன்.

1) சமயத்தை ஆழமாகப் படிப்பித்தல் நல்லதல்ல.

- 2) தேவையற்ற கதைகளை சொல்லிப் படிப்பித்து குழப்பமான மனநிலை உருவாக்கல் ஏற்றதல்ல.
- 3) கூடியவரை இலகுவான மொழிப்பிரயோகமே கையாழ்தல் நன்று.
- 4) மனத்தில்பதியும்வண்ணம் திருமுறைகளைப் பாடிக்காட்டி விளக்குதல் வேண்டும்.
- 5) கோவிலுக்குக் கூட்டிப்போய் அங்குநடக்கும் விஷயங்களை அவதானிக்க வைப்பதுடன் அவற்றுக்கான விளங்கங்களையும் எளிதாகக் கொடுக்கவேண்டும்.
- 6) பண்ணோடு பாடப் பழக்கலாம் சமய ஆசாரங்களை இலகுவடுத்திச் சொல்லலாம்.
- 7) கும்பிடும் பழக்கத்தின் விஞ்ஞான அணுகு முறையை எடுத்துச் சொல்லலாம்.
- 8) ஒளியின் முக்கியம், ஒலியின் முக்கியம், இவற்றைச் சமயத்துடன் சேர்த்து விளக்கலாம்.
- 9) அதிர்வுகள் பற்றிப் பிள்ளைகள் அறிந்துள்ளதால் அதற்கும் சமயத்துக்குமான நெருக்கத்தை விளக்கலாம்.
- 10) கொண்டாட்டங்களின் உட்பொருள், திருவிழாக்களின் சமூகத்தொடர்பு, சேவை செய்தலின் உயர்வு, கலைகளுக்கான முக்கியத்துவம், இவற்றோடு உண்மை, நேர்மை, உழைப்பு, பணிவு, இரக்கம், அன்பு, அன்னதானம், வறியவர்க்கு உதவுதல், பொதுச்சேவை, பெரியோரை மதித்தல், விட்டுக்கொடுத்தல், முரண்படாமை, புறங்கூறல், கொல்லாமை, மதுவை மனத்தாலும் நினையாமை, தாயைப்போற்றல், தந்தையை மதித்தல், குருவைப் பணிதல், இவையெல்லாம் எங்கள் சமயத்தின் கரு என்பதைக் கட்டாயம் சமய போதனையின் பொழுது சொல்லிக் கொடுத்தல் வேண்டும், சமய வாழ்வு வாழத்தான் இவைகள் யாவும் தேவைப்படுகின்றன. எவ்வளவு படித்தாலும் அந்தப்படிப்பு இறையுணர்வையும் நல்வழியையும் ஏற்படுத்துவதாக இருக்கவேண்டும். “இளையோரின் முழு மனவளர்ச்சிக்கு சமயக் கல்விதான் முக்கியமானது” என்பதே சமய இயலாளரது அசையாத நம்பிக்கையாகும்.

“கற்றதனால் ஆயபயன் இறையுணர்வு பெறுதலே” இதை மனத்திற்கொண்டு செயற்பட்டால் எண்ணியது நிறைவேறும்.

நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் சூட்கேஸ்மேல் ஒரு கண்ணும், கண்ணாடித் தடுப்புக்கப்பால் தெரிகின்ற மனித முகங்கள், எது தன் ஆளாக இருக்கும், ஓர் ஆராய்வுப் பார்வையுமாக நிலை கொள்ளாது தவித்தாள் கல்பனா. சூட்கேசம் வந்த பாடல்லை. அரைகுறையாக

இரண்டொரு தடவை மட்டுமே புகைப்படத்தில் சிரத்தையின்றிப் பார்த்த அந்த முகமும் பிடிபடவில்லை. பல இந்தியத் தன்மையான முகங்கள் தெரிந்தன. அதில் வெள்ளவெளேரென்று இருப்பவர்களை, வட இந்தியர் என்று ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்த்தபோது நான்கைந்து பேர்களே எஞ்சினர். அதில் மிகவும் கரையோரமாகத் தயங்கியபடி நின்றிருந்த இரு வாலிபர்களில் ஒருவன்தான் தன் வருங்காலக் கணவன் என்பது புரிய அவன் யார் என்பதை அறிய ஆவலானாள்.

ஒருவன் மாநிறமாக, அலையலையான கேசத்துடன் திடகாத்திரமாகவும், மற்றவன் சிறிது கறுவலாக உயரமாக பயற்றங்காய் போலவும் தெரிந்தான்.

கோட்டுச்சூட்டுடன் பார்த்த புகைப்பட உருவத்தை, இவ்விரு உருவங்களுடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க, இருவருடனும் ஒத்துவரவில்லை. வெளியே போனால் தெரியும்தானே என்று, தன் ஆராய்ச்சியைப் புறக்கணிக்க முயன்றாலும், பயற்றங்காய் உருவத்தின்மீது ஒருவித ஈர்ப்பு ஏற்பட்டதை உணர முடிந்தது.

சூட்கேசை எடுத்துக்கொண்டு அவள் வெளியே வரவும், அடையாளம் கண்டு கொண்ட அவர்கள் அவளை நோக்கி வரவும் சரியாக இருந்தது.

தன்னை நோக்கிவரும் வேகத்திலிருந்து, அத்திடகாத்திரமான இளைஞனே தன் கணவன் சுரேஷ் என்று புரிந்துபோக, ஆரம்பமே சப்பென்று ஆகிவிட்டது கல்பனாவிற்கு.

“இதென்ன விவஸ்தை கெட்ட சிந்தனைகள். நாடு இருக்கும் சூழ்நிலையில் உயிர்தப்பினாலே போதும் என்று

சதுரங்கம்

-வசந்த - ராஜா

பேசிச் செய்யும் திருமணத்துக்கு சம்மதித்து விட்டு, சுயம்வரமா நடத்துகிறேன்.” தன்னையே கடிந்துகொண்டாள்.

“என்ன கல்பா, பிரயாணமெல்லாம் நல்லாயிருந்ததா” என்றபடி அருகில் வந்த வண்டியைப் பெற்றுக்கொண்டவன், அருகில் நின்றவனை “என் நண்பன் ரவி” என்று அறிமுகம் செய்துவைத்தான்.

அதற்குள் ரவி கார் நிற்பாட்டி யிருந்த இடத்திற்குச் சென்று காருடன் வந்து பிளாட்போம் ஓரமாக நிற்பாட்டினான். “எப்பிடி கல்பனா என்னுடைய அக்குறா. கிட்டடியிலைதான் வாங்கின னான்” எனும் சுரேஷ்க்கு பதில் கூறத்தெரியாது திருதிருவென விழிக்கும் கல்பனாவைக் கவனித்த ரவி, “என்னடா இப்பத்தான் வந்திறங்கியிருக்கிறா. அவ வுக்கு என்ன தெரியும்.” என்று கூறுவதைக்கூடக் கவனிக்காது, வழியெல்லாம் தன்காரின் விலைபற்றி, அதை வாங்குவதற்குத் தான் செய்த ஓவரைம் பற்றி, அதன் நிறம்பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு பின்சீட்டில் அவள் தூங்கிப் போனது தெரிந்திருக்க நியாய மில்லைத்தான். கார் குலுங்கி நிற்கவும், திடுக்கிட்டுக்

இன்னும் சிறீலங்கா சேட்டுகளோடையற்றங்காய் உடம்பைக் காட்டுகிறமாதிரிப் போட்டுக்கொண்டு... இவ்வளவு காலமும் இருக்கிறார். ஒரு நாலுபேரோடைய இங்கிலிஸிலை ஸ்ரைலாக் கதைக்கிறாரே? எப்பவும் தமிழும், கதையும், கவிதையும் பற்றித்தான் கதைக்கிறார். எனக்கு அவரோடு வாழமுடியாமல் இருக்கக்கா.”

கண்விழித்தாள் கல்பனா. சிறிது நேரம் எங்கிருக்கிறோம் என்று புரியாமல் விழித்தவள், வெளியே குட்கேஸ்களை இறக்குவதில் மும்முரமாயிருக்கும் சுரேஷையும் ரவியையும் கண்டு. “ஓ! கனடா வந்து விட்டோமல்லவா” என்று எண்ணியபோது, தன்னையுமறியாமல் ஒருவித ஏமாற்ற உணர்வும் அதனால் அடவயிற்றில் ஒரு கலக்கமும் தோன்றுவதை உணர்ந்தாள்.

“இதென்ன, இவ்வளவு பணம் செலவழித்து முன்பின் தெரியாத ஒரு ஜீவன் வீடு, கார் என்று வசதிகளுடன் என்னை அரவணைக்கக் காத்திருக்கின்றது. இன்னும் ஒருநாள்கூட அவனுடன் பழகி, அவனைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கவில்லை. அதற்குள் இதென்ன உணர்வு...”

மனசுடன் சேர்த்து உடலையும் குலுக்கிக் கொண்டவள், வலிந்து உற்சாகத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு சுரேஷைப் பின் தொடர்ந்தாள். வீட்டின் கதவைத் திறந்தவன், “கல்பா நான் உமக்காக வாங்கிய வசந்த மாளிகை பிடித்திருக்கிறதா பாடும்” என்று கூற, அவனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தாள் அவள்.

‘அட அசடே, வசந்தமாளிகை காதலின் சின்னமல்லவா? முதலில் எமக்குள் காதல் வருகிறதா என்று பார்ப்போம். அதன்பின் பெயர் வைப்போம். முதலில் உன் நடத்தைகள் மூலம், என் காதலைப் பெற்றுக்கொள்ள முயற்சியேண்டா கண்ணா. அதுவரை இது ஒரு வீடாகவே இருக்கட்டும்.’ மனதுள் எண்ணியவாறு வலதுகாலை எடுத்து உள்ளே வைத்தாள்.

வீடு உட்புறம் கண்ணைப்பறிக்கும் வர்ணங்களில் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பூவேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்ட சோபா, விலை உயர்ந்த காப்பெட், ரி.வி., வோல் யூனிட், அலங்காரப் பூக்கள் என்று சிறிது மிகையாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

“எப்படியப்பா என்றை செலக்ஷன்ஸ், நீர் வரப்போகிறீர் என்று தெரிந்தவுடனேயே பழைய பொருட்களைக் கழித்துவிட்டுப் புதுசா டெக்கறேற் பண்ணினேன்.”

அப்பாவிடாக, அவள் எண்ண ஓட்டங்கள் பற்றிப் புரிந்துகொள்ளாமல், அடுக்கிக்கொண்டே செல்கின்றான் சுரேஷ்.

‘அட, பெண்ணின் உணர்வுகள் பற்றிச் சிந்திக்கத் தெரியாத ஆண்மகனே, நான்தான் வருகின்றேன் என்று தெரியுமே, வந்தபின் கலந்தாலோசித்து வாங்கவேண்டும் என்று தோன்றவில்லையா உனக்கு? கணவன் விருப்பம் தான் மனைவியினதும் என்று எண்ணும் சராசரி ஆண்மகன்தானா நீயும். எனக்கு மென்றிறங்கள்தானே பிடிக்கும். இக்கண்ணைப் பறிக்கும் வர்ணங்களுக்குள் எப்படி என் நாட்களைக் கழிக்கப் போகின்றேனோ...’ பலவாறும் எண்ணியவாறு, பிடித்திருப்பதான பாவனையில் புன்னகைத்தாள்.

இப்படியாய் எல்லா விஷயங்களிலும் தானே முடிவெடுப்பவனாயும், மனைவி என்பவளுக்கும் விருப்பவெறுப்பு என்று ஒன்று உள்ளது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவனாயும் இருந்த அவனுடன் வாழமுடிந்தது. ஆனால் காதல் பிறக்கவில்லை.

காதல் பற்றி எண்ணியபோது, சினிமாவில், கதை கவிதைகளில் கூறப்படும் உணர்வுகள் எல்லாம் உண்மைதானா? என்றிருக்கும். ‘காதலுக்காய் உயிரைக் கொடுப்பதாகக் கூறுகிறார்களே, அது வெறும் கதைக்காக எழுதப்படும் மிகையானகூற்றா? அல்லது அது உண்மையிலேயே ஒரு தெய்வீக அனுபவமாயிருப்பின், நான் அதை இழந்து விட்டேனா? அவசரப்பட்டு, பேசிச் செய்யும் திருமணத்திற்கு சம்மதித்துவிட்டேனா? அங்கு இருந்திருந்தால் பல்கலைக்கழக இறுதி யாண்டுகளில், என் அலைவரிசையில் சிந்திக்கக்கூடிய ஒருவனைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியிருக்குமோ...?’

பலவாறும் சிந்தித்து மனதைக் குழப்பிக் கொண்டவள் மனதில் ரவியின் முகம் ஒருமுறை தோன்றி மறைந்தது.

விமானநிலையத்தில் கண்ணாடித் தடுப்புக் கப்பால் அவன் தோற்றம் கண்டு சின்னதாக ஈர்க்கப்பட்டது ஞாபகம் வர, 'ஓ! இதைத்தான் சினிமாவில் சட்டென்று சலனம் வருவதாகச் சொல்கிறார்களோ' என எண்ணிக்கொண்டாள். தோற்றத்தால் மட்டுமா, தன் பண்பான நடத்தைகளினாற்கூட ரவி அவள் மனதைத் ஈர்க்கவே செய்தான். பணம் சம்பாதிப்பதும் ஷோவாக வாழ்வதுமே குறிக்கோளான தன் கணவனுக்கு, ஒரு வேலைமட்டும் பார்த்துக்கொண்டு உழைக்கும் பணத்தில் கதை, கவிதைப் புத்தகங்களாக வாங்கிக் குவித்துக் கொண்டு எளிமையாக வாழும் இவன் எப்படி நண்பனானான் என்று அவள் அதிசயிப்பதுண்டு.

“இப்படியே இரு. நாளைக்கு ஒரு மனிசி வந்து உன்னைக் குறைசொல்லட்டும் பிறகு தான் திருந்துவாய்” என்று சுரேஷ் கேலி செய்யும் போதெல்லாம் “என் வருமானத்துக்குள் குடும்பம் நடத்தத் தெரிந்த, புரிந்துணர்வுள்ள பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டால் சரிதானே. என்னுடன் சேர்ந்து கவிதை படிக்க ஒருத்தி கிடைக்கமாட்டாளா என்ன” என்று பதிலுக்குக் கூறுவான் ரவி.

கல்பனாவுக்கு இவர்கள் இருவரில் யார் சொல்லுவது சரி, என்பது பற்றிக்கூடக் குழப்பமாக இருக்கம். கவிதை, கதை, எளிமை சொல்லுவதற்கு அழகாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் இக்குளிர்ப் பிரதேசத்தில் மனைவி, குழந்தைகள் என்று குடும்பம் விரிவடையும் போது பணம் இல்லாமல் நிம்மதியான வாழ்க்கை சாத்தியமா? என்றுகூட இருக்கும் ஆனாலும் தன் கணவனுடைய தன் மையமான ஆடம்பர வாழ்க்கையை விட, இவனுடன் கூழ் குடித்து வாழ்ந்தாலும் அதில் ஒரு அர்த்தம் இருக்கும் என்று படும்.

பெண் வெளியே சென்று வேலை செய்து வாழ்வதில் தன் கணவனுக்கு இஷ்டமில்லை என்பதை அறிந்து முதலில் அதிர்ந்து போனாலும், சரி விட்டுப்பிடிப்போம். நாளடைவில் மனம் மாறாமாட்டானா என்பதாய் விட்டுவிட்டாள்.

நாளை நாயகி

-கவிஞர் இராசநாயகம்

சமுதாயங்களைச் சாட்டி - எம்
சந்தர்ப்பங்களைப் பறித்த
சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கு
கனவுகளிலும் வந்து
தொல்லை கொடுக்காதீர்கள்.
ஒவ்வொன்றில்,
கதந்திரத்தின் ககத்தைத்
தூங்கிக் கொண்டிட கனவக்க
இன்றைய நாயகிகளுக்கு மட்டுந்தான்
தெரிந்திருக்கிறது.
உங்களை நேசிக்கவும்,
உதயங்களைச் சுவாசிக்கவும்
நம் இமைகள்
சொருகிட வேண்டும்.
இதெல்லாம் புரிந்து மென்ன..
புரினாள் பூட்டிவைக்க
புரையோடிய புதைபல்களைத் தீதழ
இன்றைய நாயகிகள்...!
நமது நிஷங்களில்
எமது தலைகள்
நிமிர மறுத்து..
இரவின் கனவில்
நாளை நாயகிகளை
உருவகம் பண்ணி...
நம் நிதர்சனம் இனிவரும்
நாளை நாயகிக்காக.

பொழுதுபோகாமல் திண்டாடியபோது, ரவி கொண்டுவந்துதந்த கதை, கவிதைப் புத்தகங்கள் கைகொடுத்தன. அரைகுறை இலக்கிய அறிவுடன் இருந்தவள் ரவியுடன் பேசியதில் நிறையப் புரிந்து கொண்டாள். கவிதை எழுத நிறைய நேரம் செலவழித்தாள்.

கவிதைப் பிரசவத்துக்காய் அதிகாலை, பறவைகள் ஒலி எழுப்பும் சமயம் உலாவப் போனாள் அதிகாலைச் சூரியன் முகத்தில் மஞ்சள் பூச, பச்சைப் புல்லையும், புல் நுனிப் பனித்துளியையும் கூட்டமாய்ப் பறக்கும் சிட்டுக் குருவிகளையும் கண்டு குதூகலித்தாள்.

இயற்கையை அனுபவிக்கப் பழகியதில் வாழ்வின் குறைகள் மறந்துபோயின.

தான் மட்டும் தனியாக அனுபவிக்கும் அக் குதூகலத்தைக் கணவனுடன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பித் தன்னுடன் காலையில் வரும்படி அழைப்பாள். இரவு வேலை செய்துவிட்டு வந்து அதிகாலைத் தூக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவன் மறுத்துவிடுவான். தனியே போக என்னமோபோல் இருக்கும்.

‘ரவி என் கணவனாக அமைந்திருந்தால் வாழ்க்கை எத்தனை இனித்திருக்கும். பேசிச் செய்த திருமணம்தானே. இவனுக்குப் பதிலாய் அவன் அமைந்திருக்கலாம்தானே.’ என்று தோன்றும். அதேசமயம் ரவி போன்றவர்களிடம் ஒரு பெண்ணை ஊரிலிருந்து அழைக்க டிக்கட்டுக்குகூட பணம் இருக்காதே என்பது உறைக்க, வாழ்வின் யதார்த்தத்தை எண்ணிச் சிரித்துக்கொள்வாள்.

இந்நிலையில் ஒருநாள் ரவியின் தாயாரிடம் இருந்து கடிதம் வந்தது. கனடாவில் இருக்கும் தங்கள் உறவுக்காரர் தங்கள் மகளுக்கு ரவியைத் திருமணம் செய்துவைக்க விரும்புவதாகவும் மொன்றியலில் அவர்களைப் போய்ச்சந்திக்கும் படியும் ரவி கடத்திவிடுவான் என்றும் சுரேசையே முன்னின்று நடத்தி வைக்கும்படி எழுதியிருந்தார்.

தன்னால் இப்போ திருமணம் செய்ய முடியாது என்று ரவி மறுத்தும், விடாமல் வற்புறுத்திக் கூட்டிச்சென்று பேசிமுடித்து, திருமணத்தையும் முன்னின்று நடத்தி வைத்தான் சுரேஷ்.

ஒருமாதம் கழிய ரவியையும் அவன் இளம் மனைவியையும் மதிய உணவுக்கு அழைத்திருந்தனர் சுரேஷ் தம்பதினர். திருமண வீட்டில் அரைகுறையாகவே கண்ட அந்த இளம் பெண்ணை, இப்போ நெருக்கமாக ரவியுடன் காண, மனதில் சிறிது நெருடலை உணர்ந்தாள் கல்பனா.

‘இதென்ன திருமணமாகிக் கணவனுடன் வாழ்ந்துகொண்டுவிவஸ்தைகெட்டமனது.’ என்று மனதைத் திட்டிக்கொண்டாலும் அவன் மனைவி மீது காட்டும் பரிவு, அவளைக் கேட்டுக்கேட்டு செய்யும் பண்பு, பேசும்போது அந்த இனிமை... எல்லாம் சிலமணி நேரங்களுக்குள்ளாகவே கண்டுகொள்ளக்கூடியதாகவிருந்தது.

‘ஏன் இதெல்லாம் இவருக்குத் தெரிய வில்லை. காரும் வீடுமே வாழ்க்கை

என்று நினைக்கின்றாரா? பெண்மையை மதிக்கும் பண்பை இவருக்கு ஒருவருமே சொல்லித்தரவில்லையா? கவிதை, கதை படிப்பவராயிருந்தால் புரிந்திருக்குமோ...?’

பலவாறு மனதைப்போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு, அவர்கள் போனாலே போதும் என்பது போலிருந்தது.

உணவுவேளை கழிந்ததும் ஆண்கள் இருவரும் வெளியே சென்றுவிட, பெண்கள் இருவரும் தனித்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

‘இப்போ நானிருக்கும் மனநிலையில் இவளோடு எதைப்பேசுவது?’ என்று குழம்பிய வளாக காலநிலைபற்றி, ஊர்நிலவரம் பற்றி ஒப்புக்குப் பேசிக்கொண்டிருந்த போதுதான் அது நடந்தது..

சாதாரணமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த அப்பெண் திடீரென்று கண்கலங்கினாள். “அக்கா, என்னை ஏமாற்றித் திருமணம் செய்து வைத்துவிட்டார்கள். கனடாவில் கனகாலம் இருக்கிறார். வசதியாக இருப்பவர் என்று எண்ணித்தான் சம்மதித்தேன். ஒரு வீட்டில்லை, காரில்லை, ஆசைப்பட்ட சாமான் வாங்க வழியுமில்லை. வீடு நிறையப் புத்தகங்கள்தான். எந்த நேரமும் கவிதை எழுத்தும் வாசிப்பும்தான். உங்கடை அவரும் இவரோடையே வந்தவர். என்னமாதிரி உங்களை வைத்திருக்கிறார். இரண்டு வேலை செய்துகொண்டு எவ்வளவு சுறுசுறுப்பு. தானாவது ஆருக்கும் காட்டத்தக்கதா ஸ்ரேலா இருக்கலாம்தானே. எளிமையாம் என்று இன்னும் சிறீலங்கா சேட்டுகளோடையற்றங்காய் உடம்பைக் காட்டுகிறமாதிரிப் போட்டுக் கொண்டு... இவ்வளவு காலமும் இருக்கிறார். ஒரு நாலுபேரோடையே இங்கிலிஸ்தை ஸ்ரேலாக் கதைக்கிறாரே? எப்பவும் தமிழும், கதையும், கவிதையும் பற்றித்தான் கதைக்கிறார். எனக்கு அவரோடு வாழமுடியாமல் இருக்கக்கா.”

கேவிக்கொண்டு தன்னைக் கட்டியணைத்துக் கதறும் அப்பெண்ணை ஆதரவுடன் அணைத்துக் கொள்கிறாள் கல்பனா.

(நன்றி: உயிர்நிழல் – மார்ச்-ஏப்ரல் 1999)

உள்ளங் கைக்குள் உலகம்
எல்லாமும் கண்டபொழுதில்
எத்தகைய மொய் இத.
எப்போதேனும் சந்திக்கலாம்
என்றிருந்த நண்பர்கள்
நினைவுச் சுழற்சிக் குள்
கனவும் பொருளாகிப் போயினார்.
சந்திக்காமலேயே!

எனக்கும் அவர்க்குமான
இடைப்பட்ட பயணமோ
உயிர் துறக்கும் துரயம்
யார் அறிவார் இதனை?
கிரேக்க கடலில் மூழ்கியும்,
ஹாங்கேரி நெடுஞ்சாலையில்
பாரவண்டியுள் மூச்சு முட்டியும்,
பாதிவழியில் வழிந்தது
அவர் கனவின் மீதி...!

முகில்!
விமான நிலையம் வரையில்
வழியனுப்ப வந்திருந்தாய்
"போகுமிடத்தில் பத்தியாய் இரு
நலமாக நாளை நீ திரும்பி வா"
என்றுதானே சொன்னாய்.
இங்கு நான் வந்த மின்பு
திரும்பும் நான் குறித்துள்ளேன்.
என்றதை நீ நம்பலாமா
நானிருக்கும் இடம் நாழிப் புறப்பட்டாய்?
உள்ளங்கைக்குள் உலகம் சுருங்கியது
அகதிகளுக்கல்ல மச்சான!
கிரேக்கக் கடல் மடியில்
குளிரில் நீ விறைக்கையில்
என்னை நீ நினைத்தாயோ!
உன் பெயரை நான்
பத்திரிகைகளில் கண்ணுற்றேன்
கொம்பளித்து பொருடியது
வெழக்காமல் போயிற்று நெஞ்சு!

வருஷ வட்டியில்

- கி.பி.அரவிந்தன்
(மிராண்டி)

3

மகேஷ்

இந்தப் பெயர் உனக்கு
நான் தான் சூட்டியிருக்கக்கூடும்
அப்பெயர் என்னை ஈர்த்தில்லை
அக்கரையற்று வினாயக மூர்த்திதான்
என் நினைவில் வருகிறான்.

கால் எலும்பின் மச்சம்வரை
ஆறாக் காயம் பட்டிருந்தும்
சிறையிலிருந்து மீண்ட நீ
களம்பணியில் முன் நின்றாய்.
நாம் தோழமை கண்ட மையம் -
உளுத்தும் போனதால்
தனியராய் கலைந்து போனோம்.
அப்போதோ இல்லையேல்
அதற்கும் முன்போசட
மயிரிழையில் பலமுறை
மரணத்தை எட்டி உதைத்திருந்தாய்
நான் அறிவேன்.

ஆனால் ஆறாயிரம் மைல் தொலைவில்
அதன் பொறியில் அகப்பட்டாய் பார்
ஆச்சரியந்தான்
மாயமான் வேட்டையில்
உன்னைப் போல் எத்தனையோ பேர்
தோழா!

ஹாங்கேரி நெடுஞ்சாலையில்
பலருடன் மூச்சிழுந்தாய்
உலுக்கி விட்டாய்
நான் பணியாளமாகாமல்
உயிர்த்தேன்
பணியின் திசையறிவித்தாய்

வாகனத்திற்கும் வாழ்க்கைக்கும் நிறைய பொருத்தம் இருப்பதாக குகனேஸ்வரன் புரிந்து கொள்ளத்தொடங்கியது மகள் சப்னாவுக்கு கார் வாங்க அலைந்தபோதுதான்.

பல்கலைக்கழக பிரவேசப் பரீட்சையில் சிறந்த சித்தி பெற்றுவிட்டால் நிச்சயமாக கார் வாங்கித்தருவதாக ஏதோ பேச்சுவாக்கில் மகளுக்குச் சொல்லிவிட்டார். சொன்ன சொல்லை காப்பாற்றவேண்டும்.

அதற்காக கார் விற்பனைக் காட்சிக் கூடங்களுக்கும் அலைந்தார். இணையத் தளங்களிலும் தேடினார். இலவசமாக வீட்டு தபால்பெட்டியில் சேரும் பத்திரிகைகளிலும் கார் விளம்பரங்களில் கண்களை மேய விட்டார். குடும்ப நண்பர்களிடமும் 'வரன்' விசாரிப்பதுபோன்று சொல்லி வைத்தார்.

மாதங்கள் ஓடின. ஆனால் மகளுக்குப் பிடித்தமான கார்தான் இன்னமும் வீட்டு வாசலுக்கு ஓடிவரவில்லை.

“இவளுக்கு ஒரு நல்ல கார் தேடி வாங்கிக்கொடுப்பதற்கே இவ்வளவு சிரம் படுறியன். மாப்பிள்ளை எப்படித் தேடப் போறீங்க..?” என்று மனைவி வேறு சீண்டத் தொடங்கிவிட்டாள்.

அப்பொழுதுதான் குகனேஸ்வரனுக்கு வாழ்க்கையும் வாகனமும் ஒன்றுதானோ என்று மனதில் உறைக்கத் தொடங்கியது.

வாகனத்தைமாற்றுவதுபோல்வாழ்க்கைத் துணையையும் மாற்றும் காலத்தில் வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கும் விதியை நொந்துகொண்டார். அவரது தொழிலகத்தில் ஒருவன் இது விடயத்தில் பலே கில்லாடி.

வெள்ளை இனத்தவன் என்பதனால் வெள்ளை மனத்தினன் என்பதும் குகனேஸ்வரனின் முடிவு. எதனையும் அவன் இவரிடம் ஒளிவு மறைவின்றி பேசுவான்.

“குகேன்... வாகனமும் வாழ்க்கையும் எங்களுக்கு ஒன்றுதான். நீங்கள் ஆசிய நாட்டவர் என்பதனால் நான் சொல்வது உங்களுக்குப் புதிதாகவும் இருக்கலாம். ஒரு கார் வாங்கி ஓடுகிறோம். சில சமயம் அது பழுதாகிவிடலாம். திருத்தி ஓடுவோம். பிறகும் பிரச்சினை தரலாம். என்ன

செய்வோம்? அதனை விற்றுவிட்டு அல்லது அப்புறப்படுத்திவிட்டு வேறு புதிய கார் வாங்குவோம். சிலவேளை வீதியில் ஓடும்போது விபத்துக்குள்ளாகி உயிர் தப்பினால் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லுவோம். இனி ஓடுவதற்கே தகுதியற்றது என்று அறிந்தால் வேறு ஒரு புதிய கார் வாங்குவோம். இப்படித்தான் வாழ்க்கைத்துணையும்.”

அவன் சொன்னதை அப்படியே வந்து வீட்டில் மனைவியிடம் அவர் சொன்னபோது, “ஓஹோ... நாளை ஒருநாள் நானும் உங்களுடன் பிரச்சினைப்பட்டால், விட்டுப்போட்டுப்போய் வேறொன்று தேடுவீங்களாக்கும். அவன் கிடக்கிறான். அது அவன் நாகரீகம். அவன் நம்பும் கலாசாரம். வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாகத்தான் பார்க்கவேணும். வாகனத்தை வாகனமாகத்தான் பார்க்கவேணும். இந்த விசர் கதையை விட்டிட்டு அடுத்த புதன்கிழமை லீவு எடுங்கோ... சப்னா தன்னை கார் ஏலத்துக்கு விடும் அல்லோனா

என்ற இடத்துக்கு தன்னை கூட்டிக்கொண்டு போகட்டுமாம். என்ன... போறியளே...”

சுகனேஸ்வரன் ஒருகணம் ஆழ்ந்து யோசித்துவிட்டு, “ஏலத்தில் கார் எடுக்கலாம் என்று எனக்கும் தெரியும். ஆனால், எப்படி நல்லகார் தெரிவு செய்யிறது? ஓடிப்பார்க்க முடியாது. ஏற்கனவே விபத்துக்குள்ளான கார்தானா என்பதையெல்லாம் அறியமுடியாது. ஏலத்தில் வாங்கிப்போட்டு பிறகு ஏதும் எஞ்சின்கோளாறு என்றாலும் அங்கேபோய் முறையிட முடியாது. பழுதடைஞ்ச காரங்களையும் வடிவா பெயின்ற அடிச்ச புதுக்கார் மாதிரி மாற்றி எங்கட தலையில் கட்டிவிடுவாங்கள். அதுதான் யோசிக்கிறன்.” என்றார்.

“இப்படி யோசிச்சக் கொண்டிருந்திய ளெண்டால் மகளுக்குக் கார் வாங்கின மாதிரித் தான். எதுக்கும் ஒருக்கால் அவள் சொல்ற அந்த அல்டோனாவோ பெல்டோனாவோ... அங்கே அடுத்த புதன்கிழமைக்கு கூட்டிக்கொண்டுதான் போங்கோவன். காசைப்பற்றி யோசிக்க வேணாம். பல்கலைக்கழகம் போனால் கார் வாங்கித்தருவன் என்று அவளுக்கு வாக்குக்கொடுக்க மாத்திரம்தான் உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் நான் அவளுக்காக ஏலச்சீட்டுமபோட்டு பத்தாயிரம் டொலர் எடுத்து வைச்சிருக்கிறன்.”

“ஏலச்சீட்டு, ஏலத்தில் கார். இப்படியே போனால் வாழ்க்கைத்துணைகளும் ஏலத்தில்

வாகனமும் வாழ்க்கையும் எங்களுக்கு ஒன்றுதான். நீங்கள் ஆசிய நாட்டவர் என்பதனால் நான் சொல்வது உங்களுக்குப் புதிராகவும் இருக்கலாம். ஒரு கார் வாங்க ஒருகறோம். சல சமயம் அது பழுதாகவல்லாம். தருத்த ஒருவோம். பிறகும் ப்ரச்சனை தரலாம். என்ன செய்வோம்? அதனை வற்றுவிட்டு அல்லது அப்பறும்புடுத்தவிட்டு வேறு புதிய கார் வாங்குவோம். சலவேளை வீதமில் ஓடும்போது வபத்துக்குள்ளாக உயர் தப்பினால் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லுவோம். இன் ஒருவதற்கே தகுதியற்றது என்று அறந்தால் வேறு ஒரு புதிய கார் வாங்குவோம். இப்படித்தான் வாழ்க்கைத் துணையும்.”

தான் வருங்காலத்தில் கிடைக்குமோ...?” என்றார் சுகனேஸ்வரன்.

“உந்த விசர் கதையளுக்கு மட்டும் உங்களிட்ட குறைச்சல் இல்லை. என்னையும் ஏலத்திலா எடுத்தனீங்கள்? படம்பார்த்து, பொருத்தம் பார்த்து உங்கட கொம்மா சீதனம் பேசி... இப்படி எத்தனைக்குப்பிறகு வாழ்க்கைப்பட்டன்.”

“சரி.. சரி.. புலம்பாதையும்... புதன் கிழமைக்கு லீவுபோடுறன்.”

□□□

புதன்கிழமை வந்தது. கார் ஏலமிடும் அல்டோனாவுக்குப் போவதற்கு சுகனேஸ் வரனும் மனைவியும் மகள் சபீனாவும் தயாரானார்கள். மனைவி சான்ட்விச் தயாரிப்பதற்கு சுகனேஸ்வரன் வெங்காயம் தக்காளி நறுக்கிக்கொடுத்தார். பால்கோப்பி தயாரித்து பிளாக்ஸில் விட்டு எடுத்துச்செல்ல மனைவி தயாரானபோது அவருக்கு கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

“என்ன பிக்னிக்கா போறோம். பாய், தலையணையும் கொண்டுவரப்போறீரோ...

அங்கே கோப்பி தேநீர் எல்லாம் கிடைக்கும். சான்ட்விச் மாத்திரம் போதும்.”

மகள் அவரது காரில் அவருக்குப்பக்கத்தில் அமர்ந்து வீதி ‘மெப்’பை பார்த்து வழி காட்டினாள்.

மனைவி பின்னாசனத்தில் அமர்ந்து, கார் வாங்கியவுடன் எந்தக் கோயிலுக்குப் போய் காருக்காக அர்ச்சனை செய்து காட்சியில்லு களுக்கு அடியில் எலுமிச்சம்பழம் வைத்து நசுக்குவது என்று யோசிக்கத்தொடங்கினாள்.

அவுஸ்திரேலியாவில் கோயில்களுக்கு குறைவில்லை. அவர்களின் குடும்பம் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த காலப்பகுதியில் மெல்பனில் ஒரு கோயில்தான் இருந்தது. கடவுளர்களுக்கும் பக்தர்கள் தனக்குடித்தனம் தரவெளிக்கிட்டதனால் வெவ்வேறு இடங்களில் கோயில்கள் எழுந்துவிட்டன.

மகள் பல்கலைக்கழகம் பிரவேசித்தவுடன் எந்தக்கோயிலுக்கு அழைத்துவந்தார்களோ அந்தக்கோயிலுக்கே மகள் ஏலத்தில் வாங்கப் போகும் காரையும் கொண்டு வந்து அர்ச்சனை செய்து எலுமிச்சம்பழம் நசுக்கவேண்டும் என்று தாய் தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டாள்.

மகள் கார் ஓட்டப்பழகி சாரதி அனுமதிப் பத்திரம் பெற்றபோதும் அதே கோயிலுக்குத் தான் நேர்த்திவைத்ததும் அவளுக்கு அப்போது நினைவுக்கு வந்தது.

“அப்பா... இப்பவே ஒன்பது மணி ஆகிட்டுது. கெதியா போவோம். பத்து மணிக்கு ஏலம் தொடங்கிவிடும். அரைமணிநேரம் முன்பே போனால் கார்களை பார்த்து மனதுக்குள் தெரிவுசெய்துகொள்ளலாம்.” என்றாள் மகள் சபீனா.

“கிட்டத்தட்ட ஒரு சுயம்வரம்தான்.” என்றார் குகனேஸ்வரன்.

“சுயம்வரம் எண்டால் என்னப்பா?” என்று கேட்டாள் நான்கு வயதில் அவுஸ்திரேலியா பார்த்த சபீனா.

“சுயம்வரம் என்றால் பிள்ளை... இராமாயணத்தில் சீதை இராமனை தெரிவுசெய்த மாதிரி, மகாபாரதத்தில் திரௌபதி பாண்ட வர்களை தெரிவுசெய்த மாதிரி.” “அப்பா வாகனத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் முடிச்சுப் போடுறார். அப்பாவுக்கு வயசுபோகுது. கொஞ்சக்காலமாக இப்படித்தான் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் உளறிக்கொட்டுகிறார்.”

யுத்தமும் தீர்மமும்

இன்னும்பொரு வணர்
வெறிகொண்ட குண்டாக வீசியெறியப் பட்டாள்
ஐந்து மாதக் கருவும் போருக்குத் தேவையாம்
இனி எம் கர்வங்கள் கண்காணிக்கப்படும்
உயிவ வயிறுகளும் உரியப்படும்
தாய்மையை ஆயுதமாக்கிய வீரமாம்!

சில மாதங்களான குழந்தைகளை நோக்கியும்
சில வருடங்களான சிறுவர்களைக் குறிவைத்தும்
தாயின் கதறலை வென்ற
துய்வாக்கிகளின் ஓசைகள்
வீரர்கள் போர் செய்கின்றனர்
செய்து கொண்டேயிருக்கின்றனர்

எங்கள் வண்களும் குழந்தைகளும்
அவ்விட இளைஞரும்
துய்வாக்கிகள் மீதும்
அதிகாரங்கள் மீதும்
வெறிகொண்டவர்களால் மட்டுமே
கூழப்பட்டுள்ளனர்
கிழக்கிலும் மேற்கிலும்
வடக்கிலும் தெற்கிலும்
தீவின் திசைவெங்கும்
வெறிகொண்டவர் அலைகின்றனர்.

(நன்றி : மை கவிதைத் தொகுதி 2007)

தாமினி - பிரான்ஸ்

என்று சொன்ன தாயை திரும்பிப்பார்த்து சபீனா சிரித்தாள்.

“தாயும் மகனும் கூட்டணி அமைச்சிட லங்களாக்கும்.” என்றார் குகனேஸ்வரன்.

□□□

மகள் இடம், வலம் என்று வழிகாட்ட, கார் ஏலம் விடும் அல்டோனாவுக்கு ஏலம் ஆரம்பிப்பதற்கு அரைமணிநேரத்துக்கு முன்பே வந்துவிட்டது குகனேஸ்வரனின் கார்.

சபீனா விசாரணைப்பகுதிக்குச்சென்று பதிவிலக்கம் பெற்று, அன்றையதினம் ஏலம் விடப்படும் கார்களின் பெயர் விபரம், உற்பத்தி செய்த ஆண்டு, எத்தனை கிலோ மீட்டர் ஓடியிருக்கிறது முதலான விபரங்கள் பதிவுசெய்த கையேடுகளின் பிரதிகளையும் பெற்றுவந்தாள்.

அந்தத் திறந்தவெளியில் கார்கள் பார்வையிட வந்த, வாங்க வந்தவர்களின் எண்ணிக்கை ஆயிரத்துக்கும் அதிகம் இருக்கும்.

பழைய கார்களை ஏலத்தில் வாங்கித் திருத்தி நல்ல லாபத்துடன் விற்கும் கார் தரகர்கள், காதலிகளுக்குக் கார் வாங்கித் தருவதாக வாக்குக்கொடுத்த காதலன்கள், பிள்ளைகளுக்காக கார் தெரிவுசெய்ய வந்த பெற்றவர்கள், கார்ச்சந்தையில் கார் களின் சமகால விற்பனை விலை பற்றி அறிந்து கொள்ள வந்த கார் வியாபாரிகள், கார் உதிரிப்பாகங்களுக்காக விபத்துக் குள்ளான கார்களைக் குறைந்த விலையில் ஏலத்தில் பெற்றுக்கொள்ள வந்த கார் மெக்கானிக்குகள்.... இப்படி பலதரப்பட்ட வர்களுமாக அந்தப்பிரதேசம் கார்களுடன் நிரம்பியிருந்தது.

அந்த விசாலமான மண்டபத்துக்கு வெளியே திறந்தவெளியில் ஏராளமான கார்கள் ஒழுங்காக வரிசைக்கிரமத்தில் நின்றன. சில கார்களுக்கு இலக்கத்தகடு இல்லை. பிளாஸ்ஸில் எடுத்து பணம் ஒழுங்காக கடன் வட்டியுடன் செலுத்தாதமையால் பறிக்கப் பட்ட கார்கள் என்று மகளுக்கு விளக்கம் சொன்னார் குகனேஸ்வரன். அத்துடன் அவர் நின்றுருக்கலாம். சொன்னபடி சீதனம் தர வில்லையென்று பெற்றவர்களிடம் அனுப்பப் படும் பெண்களைப்போன்றதுதான் இந்த இலக்கத்தகடு இல்லாத கார்களும் என்று மேலதிக விளக்கம் அவர் சொன்னதைக்கேட்டு

மனைவிக்கு கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

“உந்த விசர் மனுஷனுக்கு எங்கே என்ன பேசுவது என்று தெரிய இல்லை. சபீனா கெதியா காரை வாங்கு... இனி உன்னோடதான் நான் இனி வெளிய வெளிக்கிடுறது. இந்த மனுஷன் பேசிப்பேசியே எனக்கு டென்ஷனை ஏத்திப்போடும்.”

“அம்மா மெதுவா பேசங்க... உங்கட பிரச்சினைகளை வீட்டிலை வைச்சுக் கொள் ளுங்க... அப்பா... அந்தப்பக்கம் அரசாங்க அலுவலகங்களில் பாவிச்ச கார்கள் நிற்குது. அந்தக்கார்கள் நல்ல கண்டிஷன்ல இருக்கும்.” என்று சொன்ன சபீனா, தகப்பனை அந்தப் பக்கம் அழைத்துச்சென்றாள்.

தாய், மகளின் பிறந்த திகதிக்குப் பொருத்தமான வாகனத்தகடுகளின் இலக் கங்களை எண் சோதிடப்பிரகாரம் மனதில் கூட்டிப்பார்த்துக்கொண்டு கார்களைச் சுற்றி வலம்வந்து கொண்டிருந்தா. அவற்றின் முன்புறக்கண்ணாடிகளில் ஓட்டப்பட்டிருந்த காகி தத்தில் பதிவாகியிருந்த குறுந்தகவல்களை புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

சபீனாவும் குகனேஸ்வரனும் கார்களின் பொனட்டையும் திறந்து பார்த்து எத்தனை கிலோ மீட்டர் ஓடியிருக்கின்றன என்பதையும் தயாரிப்பு ஆண்டையும் கவனித்து கையேட்டில் குறித்துக்கொண்டார்கள். தெரிவுசெய்யக்கூடிய கார்களை சிவப்புமை பேனாவினால் அடையாளம் இட்டனர்.

இடையில் தாயைத் தேடிக்கொண்டு வந்த சபீனா, மண்டபத்தின் உள்ளே அழைத்துச் சென்று கோப்பியும் வாங்கிக்கொடுத்தாள்.

“என்ன பிள்ளை இன்றைக்கு நல்ல கார் ஒன்று கிடைக்குமா?” சற்று கவலையுடன் கேட்ட தாயிடம், “பார்ப்போம் அம்மா. ஒரு முயற்சிதானே.” என்றாள் சபீனா.

பத்துமணியானதும் ஏலம் ஆரம்பமாகப் போவ தாக ஒலிபெருக்கியில் அறிவிக்கப்பட்டது.

ஏலம் நடக்கும் மண்டபத்தின் பக்கம் சென்றபின்புதான் அங்கு முதல்தடவையாக வந்தவர்களுக்கு சில உண்மைகள் தெரிந்தன. அடுத்தடுத்து ஐந்து மண்டபங்கள். ஒவ்வொன் றிலும் ஆசனங்கள். எந்தக்கார் எந்த மண்ட பத்துக்கூடாகப் பிரவேசிக்கும் என்பது தெரியாதநிலை.

“கார் தெரிவுசெய்வதும் லேசுப்பட்ட வேலை இல்லைத்தான் என்னம்மா...” சோர்வுடன் வந்த மகளின் தோள்பற்றிச்சொன்ன மனைவியின் முகம்பார்த்து, “வாழ்க்கைத்துணை தெரிவு செய்வதும் லேசுப்பட்ட வேலை இல்லைத்தான்” என்று சொல்வதற்குக் குகனேஸ்வரன் நினைத்தார்.

வந்தவர்கள் அங்கும் இங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். திருமதி குகனேஸ்வரன் சிதம்பரசக்கரத்தை பேய் பார்ப்பதுபோல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றா. ஐந்தாம் இலக்க மண்டபத்துக்குள் சென்று பார்த்துவிட்டு மூன்றாம் இலக்க மண்டபத்துக்குள் நின்ற மகளிடம் ஓடிவந்து, “பிள்ளை அந்த ஹோலுக்கை ஐநூறு டொலருக்கும் வடிவான கார் ஏலத்துக்கு வருது பிள்ளை... வா... அங்கே போவோம்.” என்றா.

“அம்மா... அந்தக்கார்களை வாங்கினால் தெருவில்தான் நிக்கவேண்டிவரும். பிறகு ஆயிரக்கணக்கில் செலவழிக்கவேணும். அவ சர்ப்படவேணாம் கொஞ்சம் பொறுங்கோ.”

ஒவ்வொரு மண்டபத்திற்கூடாகவும் விதம் விதமான கார்கள் வந்துகொண்டிருந்தன. ஏலம் கூறுபவர்கள் கையிலே சிறிய சுத்தியலை வைத்துக்கொண்டு உரத்த குரலில் காரின் விபரம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் குரலில் தாளையம் இருந்தது.

இரண்டாயிரமாம் ஆண்டில் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு காரின் விலை ஏழாயிரத்து ஐநூறு என்று ஏலம் கூறப்பட்டபோது சபீனா தன்வசம் இருந்த இலக்கம் பதிவான அட்டையை தூக்கிக் காண்பித்தாள்.

ஏலமிட்டவருக்கு அருகில் நின்ற ஒரு யுவதி சபீனாவை அருகே அழைத்து ஒரு ஆசனத்தில் அமரவைத்தாள். பெற்றவர்களும் மகள் கார் தெரிவுசெய்த பெருமிதத்தில் மகள் அருகில் சென்றனர்.

அடுத்தடுத்துச் சில கார்கள் ஏலம் கூறப்பட்டும் கூறப்படாமலும் நகர்ந்துகொண்டிருந்தன.

கைவசம் காருக்காகப் பத்தாயிரம் டொலர் வைத்திருக்கும் சபீனாவின் அம்மாவுக்கு மகள் ஏழாயிரத்து ஐநூறுக்குள் காரைத் தெரிவு செய்ததில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி வந்துவிட்டது. எஞ்சிய இரண்டாயிரத்து ஐநூறு டொலருக்கு மகளுக்கு புதிய அட்டியல் வாங்கலாம் என்று மனக்கணக்குப் போட்டுக்கொண்டா.

சபீனாவை அழைத்த அந்த யுவதி, ஒரு காகிதத்துடன் அருகில் வந்தாள். எல்லாம் சரிதான். இனி காருடன்தான் வீட்டுக்குத் திரும்பப்போகிறோம் என்ற பூரிப்பில் சபீனா அந்த யுவதியைப்பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

கைநீட்டி குலுக்கிக்கொண்டாள். பெற்றோரையும் அறிமுகப்படுத்தினாள்.

வந்த யுவதி சொன்ன தகவல் அவர்களுக்கு சற்று அதிர்ச்சியூட்டியது.

“மன்னிக்கவும். நீங்கள் தெரிவுசெய்த காரின் பெறுமதி 12 ஆயிரம் டொலர்கள். அந்த விலைக்கு வந்தால்தான் விற்பது என்று எங்கள் நிர்வாகம் தீர்மானித்திருக்கிறது.”

“அப்படியென்டால் என்ன மசிருக்கு இந்த ஏலம்” குகனேஸ்வரன் மனதிற்குள் தமிழில் புலம்பினார்.

சபீனாவுக்கு சலிப்பு வந்தது.

“போவோம்... அப்பா... இந்த ஏலம் எங்களுக்குச்சரிவராது. கார் வாங்குறதும் லக் பை சான்ஸ்தான்.” சபீனா பெருமூச்சு விட்டாள்.

சுமார் மூன்று மணிநேரத்தில் அந்தத் திறந்தவெளியில் நின்ற பல கார்கள் அந்த மண்டபங்களுக்கூடாக வந்து ஏலம் கூறப்பட்டு மற்றும் சில வாயில்களால் வெளியேறிவிட்டன. கார்களை தெரிவுசெய்தவர்கள் முற்பணம் கட்டுவதற்கு வரிசையில் நின்றார்கள்.

“கார் தெரிவுசெய்வதும் லேசுப்பட்ட வேலை இல்லைத்தான் என்னம்மா...” சோர்வுடன் வந்த மகளின் தோள்பற்றிச்சொன்ன மனைவியின் முகம் பார்த்து, “வாழ்க்கைத்துணை தெரிவு செய்வதும் லேசுப்பட்ட வேலை இல்லைத்தான்” என்று சொல்வதற்குக் குகனேஸ்வரன் நினைத்தார்.

ஆனால் சொல்லவில்லை.

(ஞானம்- பெர்வரி 2012)

முல்லை அமுதனுடன்

தேர்ச்சி

1954ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் இணுவிலில் பிறந்த மகேந்திரன் என்கிற இயற்பெயர் கொண்ட முல்லை அமுதன் லண்டனுக்கு 1997ஆம் ஆண்டு அகதியாக வந்து, இப்போது லண்டனிலே நிரந்தர வதிவிட உரிமைபெற்று வாழ்ந்துவருகிறார். 10,000க்கும் அதிகமான சஞ்சிகைகள் மற்றும் நூல்களைச் சேகரித்து வைத்திருக்கிறார். நூல்களை ஆவணப்படுத்தல், கண்காட்சிகள் அவருடைய முக்கியமான நோக்கமாக இருக்கிறது. லண்டனில் மட்டுமல்ல ஐரோப்பா முழுவதும் அறியப்பட்ட எழுத்தாளர், கவிஞர், முல்லை அமுதன் அவர்களை ஞானம் சஞ்சிகையின் ஈழத்துப் புலம்பெயர் சிறப்பிதழுக்காகச் சந்தித்தேன்.

ஆரம்ப காலங்களில் சஞ்சிகை தொடர்பான ஆர்வம் புலம்பெயர் நாடுகளில் எப்போதிருந்து ஆரம்பித்தது?

ஈழத்தமிழர்களால் நடாத்தப்பட்ட இலண்டன் முரசு என்ற சஞ்சிகையே தட்டச்சுப் பத்திரிகையாக முதன்முதலில் இலண்டனில் வெளியாகியது இது 70களிலே வெளிவந்ததாக அறிய முடிகிறது. திரு.சதானந்தன் என்பவர் அதனுடைய ஆசிரியராக இருந்திருக்கிறார். அவர் பல வருடங்களின் பின் மீண்டும் ஒரு கணினிப்படுத்தப்பட்ட சஞ்சிகையைக் கொண்டு வந்தார். அது சிலகாலத்தில் நின்றுவிட்டது.

நீ கடித்தியார்:
இளைய அய்துல்லாஹ் - லண்டன்

லண்டன் முரசுக்குப் பிறகு வந்த சஞ்சிகைகள் எவை என அறிகிறீர்கள் ?

‘நாழிகை’ என்றொரு சஞ்சிகை. அது ‘இந்தியா ருடே’ சஞ்சிகை போன்ற அமைப்பில் வெளிவந்தது. இலங்கையில் தினகரன், ஈழநாடு மூலம் அறியப்பட்ட திரு. இராஜகோபால் நண்பர் காசிலிங்கம் என்பவருடன் இணைந்து ‘தமிழன்’ என்ற பத்திரிகையையும் பின்பு தனித்து ‘புதினம்’ என்ற பத்திரிகையையும் வெளிக்கொணர்ந்தார். பின்பு ‘மனம் பேசுது’ ஈழகேசரி என்ற இரு சஞ்சிகைகளையும் வாசகர்களுக்குத் தந்துள்ளார். அவரது அயராத முயற்சி இன்னும் தொடர்கிறது. சர்வதேசத் தமிழர்களுக்கான ஒரு சஞ்சிகையையும் அவர் வெளிக்கொணர முயற்சிகள் மேற்கொள்வதாக அறிய முடிகிறது. அதேபோல சிவானந்தசோதி ‘தமிழர் தகவல்’ என்ற சஞ்சிகையை லண்டனில் வெளியிடுகிறார்.

இவற்றைவிட இலங்கையில் ‘மூன்றாவது மனிதன்’ மூலம் அறியப்பட்டவர் பெளசர். இவர் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர், கவிஞர். ‘எதுவரை’ என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டுள்ளார். இப்போது அந்த இதழ், இணைய இதழாக வெளிவருகிறது.

ஜெயபாலன் என்பவர் ஈழத்து அரசியல் பற்றிப் பேசுகின்ற ‘தேசம்’ என்ற சஞ்சிகையை ஒரு மாற்று வடிவம் உருவாக்குகின்ற சஞ்சிகையாக வெளிக்கொணர்ந்தார். அவரால் அதனைத் தொடர்ந்து வெளியிட முடியவில்லை பின்பு அவர் நண்பர்களுடன் இணைந்து ‘லண்டன் குரல்’ என்றொரு பத்திரிகை நடத்தி வருகிறார்.

இதைவிட ‘இருள் மெல்ல விலகும்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியின் ஆசிரியரான திரு. நா. சபேசன் ‘பனிமலர்’ என்ற சஞ்சிகையை வெளிக்கொணர்ந்தார். அது போன்று ‘தமிழர் தகவல்’ நிலைய வரதகுமார் ‘மீட்சி’ என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். பின்னர் அதனைப் பத்திரிகை வடிவில் வெளிக்கொணர்ந்தார். ‘அகதி’ என்றொரு சஞ்சிகையையும் அவர் வெளியிட்டார் என அறிய முடிகிறது. ‘தாகம்’ என்ற சஞ்சிகை கீரன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. நான்கு இதழ்கள் மட்டுமே இந்த இதழ் வெளிவந்தது. ‘தமிழ் உலகம்’ என்ற சஞ்சிகை, நாடகம், சிறுகதை, அரசங்கியல் தொடர்கதை ஆகிய அம்சங்களுடன் வெளிவந்தது.

‘உயிர்ப்பு’ என்ற சஞ்சிகை சில நண்பர்கள் சேர்ந்து குழுவாக இயங்கி வெளியிட்டனர். இதில் நான்கைந்து இதழ்களே எனக்குப் பார்க்கக் கிடைத்தன.

I.B.C வானொலி நிலையம் ‘புலம்’ என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டது.

ஈழத்து எழுத்தாளரான தொல்லியல் ஆய்வாளர் க. நவசோதி, ஆசிரியர் குழுவில் இருந்து ‘சிந்தனை’ என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். பாலரவி என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு ‘அலையோசை’ என்ற சஞ்சிகை வெளிவந்தது. இவற்றைவிட இடையிடையே ‘வைகறை’ என்ற சஞ்சிகை வெளிவந்தது. ‘சுடரொளி’ என்ற சஞ்சிகை ஐ. ரி. சம்பந்தன் அவர்களால் வெளியிடப்படுகிறது.

‘காலஓளி’ என்ற சஞ்சிகையும் வெளிவந்தது. இவற்றைவிட நேசநாதனால் ‘வெண்ணிலா’ என்ற சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்டது. அதிக பிரதிகள் வரவில்லை. ‘காற்று வெளி’ என்று என்னால் வெளியிடப்படும் சஞ்சிகை 16 இதழ்கள் வெளிவந்தது. அது இப்போது மின் இதழாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. பற்றிமாகரனை ஆசிரியராக கொண்டு ‘சமகாலம்’ எனும் சஞ்சிகை வெளிவந்தது எனக்கு ஞாபகமுள்ளது. இவை இங்கிலாந்தில் இருந்து வெளிவந்த இதழ்கள்.

நியூசிலாந்தில் இருந்து வெண்ணிலா எனும் சஞ்சிகை வந்தது.

அவுஸ்திரேலியாவை எடுத்துக்கொண்டால், 'மரபு', 'அக்கினிக்குஞ்சு', 'கலப்பை', 'மெல்லினம்', 'தமிழ் முரசு' ஆகிய சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. இப்பொழுது மெல்லினம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. 'தமிழ் முரசு' என்ற பத்திரிகை வருவதாகவும் அறிய முடிகிறது. அக்கினிக்குஞ்சு யாழ் பாஸ்கர் என்பவரால் எஸ். பொ.வுடன் இணைந்து வெளியிடப்பட்டது. 'கலப்பை' என்ற சஞ்சிகை பல்கலைக்கழக மாணவர்களால் தொடர்ந்து வெளியிடப்படுகிறது. மரபு, 'ஓஸ்ரேலிய முரசு' போன்றவை எஸ். பொ. அவர்களாலும் அருண்விஜயராணி அவர்களாலும் கொண்டுவரப்பட்டன.

சுவிற்சலாந்தை எடுத்துக் கொண்டால் 'ஆனந்தி' என்ற சஞ்சிகை, 'மனிதம்' என்ற அரசியல் சஞ்சிகை, 'வாழை' என்ற இலக்கியச் சஞ்சிகை ஆகியன வெளிவந்துள்ளன.

பிரான்னை எடுத்துக் கொண்டால், கி.பி. அரவிந்தன் கொண்டு வந்த 'மௌனம்', மனோ அவர்களினால் 'அம்மா', 'ஓசை' போன்ற சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. 'தமிழ் நெஞ்சம்' என்ற சஞ்சிகையும் வெளிவந்தது. லக்ஷ்மி, கலைச்செல்வன் மற்றும் நண்பர்கள் இணைந்து 'எக்ஸில்', 'உயிர் நிழல்' ஆகிய சஞ்சிகைகள் வெளிக்கொணரப்பட்டன.

பெண்கள் சார்ந்த சஞ்சிகையாக "கண்" என்ற சஞ்சிகையும், தயாபரன் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட "சமர்", விடுதலைப்புலிகளின் தமிழ் மேம்பாட்டுக் கழகம் வெளியிட்ட 'எரிமலை' சஞ்சிகை, மற்றும் 'சுட்டுப்புள்ளி' ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். மறைந்த எழுத்தாளரான ஈழத்துப் படைப்பாளி ரமேஷ், 'வான்மதி' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டார்.

பாரீஸிலிருந்து வி. ரி இளங்கோவனால் 'விழுது' சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்டது. மற்றும் 'கதலி', 'ஆதங்கம்', 'சிந்து' 'தேடல்' 'சிரித்திரு', 'தளிர்' 'முற்றம்' 'நிலா', 'வெம்மை', 'வடு', 'பள்ளம்' ஆகியவை மீண்டும் மீண்டும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. திருமறைக் கலாமன்றத்தின் பண்பாட்டுப் பிரிவினரால், 'முற்றம்' என்ற சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்டது. அது பார்வைக்கு யேசுராசா நடத்திய 'தெரிதல்' பத்திரிகையின் வடிவத்தை ஒத்ததாக இருந்தது. அதனைப் பத்திரிகை என்ற வடிவத்தில் அடக்குவதா அல்லது சஞ்சிகை என்ற வடிவத்தில் அடக்குவதா என்று தெரியவில்லை.

டென்மார்க் கிலிருந்து முல்லையூரன் வெளியிட்ட 'காலம்' மற்றும் 'இடி' 'கற்பகம்', 'குயில்' 'அரும்பு' போன்ற சஞ்சிகைகள் வந்துள்ளன. கற்பகம், இடி என்ற இரண்டு சஞ்சிகைகளும் கரவைதாசனால் வெளியிடப்பட்டன. 'குயில்' என்ற சஞ்சிகை ஜீவகுமாரனால் வெளியிடப்பட்டது.

ஜேர்மனியை எடுத்துக்கொண்டால், 'தூண்டில்', மற்றும் சிவராசாவை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'மண்' சஞ்சிகை வெளிவருகிறது. ஈழத்தில் இருந்தும் மண்சஞ்சிகைக்கு கதை, கட்டுரை உட்பட சிறுவர் இலக்கியங்களும் உள்ளடக்கங்களாக உள்ளன. இந்து மகேஷ் வெளியிட்ட 'பூவரசு' சஞ்சிகை இப்போது நின்றுவிட்டது. 'ஊதா', 'தமிழ் நாதம்', 'கமலம்', 'கலைவிளக்கு' 'சிறுவர் அமுதம்', 'அகரம்', 'சிந்தனை' 'தேனி', 'கதிர்' ஆகிய சஞ்சிகைகளும் வெளிவந்தன. 'கலை விளக்கு' சிறுவர் சஞ்சிகையாக வெளிவந்தது.

நோர்வேயில் 'சக்தி', 'சுவடுகள்', 'உயிர் மெய்', 'பறை' 'சுமைகள்', 'சர்வதேச தமிழர்' ஆகிய சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. உயிர்மெய் தமயந்தியை ஆசிரியராகக் கொண்டும், சர்வதேச தமிழர் நோர்வே பிரபுவை ஆசிரியராகக்கொண்டும் வெளிவந்தன. சுவடுகள் 15 -20 இதழ்கள் வரை வெளிவந்தது.

கனடாவில் அதிகமான சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன.

'காலம்', 'ரோஜா', 'தேடல்', 'மண்' 'வாசம்', மற்றும் நான்காவது பரிமாணம், க. நவம் அவர்களை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவந்தன. 'தமிழர் தகவல்' திருச்செல்வம் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தது. 'காலம்'- செல்வம் அருளானந்தனை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவருகிறது. இது ஆசிரியர் குழு ஒன்றினைக் கொண்டுள்ளது. இரா. தணிகாசலம் என்பவர். 'மண்வாசம்' என்ற சஞ்சிகையை 12 இதழ்கள்வரை வெளியிட்டார். 'ழகரம்' குறிப்பிடத்தக்க சஞ்சிகையாக இன்றுவரை பேசப்படுகிறது. 'தேடல்' குருசேவ் அவர்கள் 'தாயகம்' பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்திருக்கிறார்.

நெதர்லாந்தை எடுத்துக்கொண்டால்

‘அ.. ஆ.. இ’. என்ற சஞ்சிகை சாள்ஸ் அவர்களை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவந்தது. சிறுகதைச் சிறப்பிதழையும் அது வெளியிட்டது. ‘சுமைகள்’ என்ற சஞ்சிகையும் அங்கு வந்துள்ளது. வேறு சிலர் ஆரம்ப காலங்களில் கையெழுத்துப்பத்திரிகைகள் நடத்தியதாக அறிகிறேன். இவற்றின் பெயர் தெரியவில்லை.

புலம்பெயர் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் ஆரம்பத்தில் கையெழுத்துப் பிரதியாக வந்து அவை போட்டோ கொப்பி செய்யப்பட்டு வெளிவந்தன. இந்த சஞ்சிகைகளை வெளியிடும் நோக்கம் ஆரம்பத்தில் என்னவாக இருந்தது?

ஆர்வம்தான் காரணம். சிறுகதை, கவிதை எழுதும் எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புகளை வெளியிட ஓர் ஊடகமாக இச்சஞ்சிகைகளை வெளிக்கொணர்ந்தனர். அதைவிட நிறுவனம் சார்ந்து, அரசியல், கல்வி பொது விடயங்களை வெளியிடவும் இத்தகைய சஞ்சிகைகளை வெளிக்கொணர்ந்தனர். அச்சப்பிரதி செய்யமுடியாத சூழலில் அவற்றைக் கையெழுத்துப் போட்டோ பிரதிகளாகவும் ரோணியோ பிரதிகளாகவும் வெளிக்கொணர்ந்தனர். நான்காவது பரிமாணம், சுவடுகள் போன்ற சஞ்சிகைகள் அந்த உற்சாகத்தைத் தூண்டியவையாக அமைந்திருக்கலாம்.

இப்போது கணினிவயப்பட்டுள்ளது. காலம், நாழிகை, தமிழர் தகவல், ஆனந்தி, ஜேர்மனியில் இருந்து அகரம் போன்ற பலவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்தச் சஞ்சிகைகளின் நோக்கம் தமிழை வளர்ப்பது என்று சொல்லலாமா?

முதலாவதாக ஆர்வம் மேலீட்டால்தான் இச்சஞ்சிகைகள் தோன்றுகின்றன. தமிழை வளர்க்க வேண்டும் என்பது இரண்டாம் பட்சம். தமிழ் இயல்பாகவே வளரும். நாங்கள் தமிழை வளர்க்கிறோம் என்று சொன்னாலும்கூட தமிழ் சார்ந்தே பயணிக்கிறோம் என்பது மறக்க முடியாத உண்மை.

இந்தச் சஞ்சிகைகள் வெளியிடப்பட்டதன் நோக்கத்தை அடைந்துவிட்டன என்று சொல்லலாமா?

நோக்கத்தை அடைந்து விட்டதாகத் திருப்திப்படுபவர்கள் உலகத்தில் யாருமே இல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை ஒவ்வொரு இதழ் ஆசிரியர்களும் திருப்தியின்மையைத்தான் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எனது சஞ்சிகையாகிய காற்றுவெளியை எடுத்துக்கொண்டால் அதனை முழுத்திருப்தியுடன் என்னால் வெளியிடமுடியவில்லை என்ற ஆதங்கம் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. ஒரு இதழைக்கூட தம்மால் வெளியிட முடியவில்லை என்று ஆதங்கப்படுகின்ற படைப்பாளிகளை நான் அறிவேன். நிறுவனம் சார்ந்து தமது கொள்கைகளைப்பரப்ப அவ்வப்போது வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் உள்ளன. உதாரணத்துக்கு தூண்டில், முன்னணி, தேசம் போன்ற சஞ்சிகைகள். பிரான்ஸிலிருந்து எரிமலை இலக்கியமும் அரசியலும் சார்ந்து வெளியிடப்பட்டது. பற்றிமாகரன் ‘காலம்’ என்ற சஞ்சிகையை வெளிக்கொணர்ந்தார். ‘திருவருள்’ என்ற சஞ்சிகை நிறுவனம் சார்ந்து சமய அறிவினை சமயக் கிரியைகளைச் சொல்கின்ற சஞ்சிகையாக வெளிவந்தது. சைவ முன்னேற்றச்சங்கம் ‘கலசம்’ என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டது.

கனடாவில் இருக்கின்ற கோயில்கள் சார்பாக ‘ஆத்மஜோதி’ என்ற சஞ்சிகை வெளிவருகிறது.

இவர்கள் யாவரும் முழுமையாகத் திருப்தி அடைந்தார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை.

இயக்கங்கள் சார்ந்து வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் தமது இயக்கக் கொள்கைகளைத் தமிழர் மத்தியிலே பரப்புவெளிவந்தன. அவை பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

‘எரிமலை’ விடுதலைப்புலிகளின் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக் கழகத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகை. அதில் அரசியல் பேசப்பட்டது. கலை இலக்கியம் சார்ந்தும் எழுதப்பட்டது. இதர இயக்கங்களிலிருந்தும் ‘முன்னணி’ என்ற சஞ்சிகை வெளிவந்ததாக ஞாபகம். அதேபோன்று முழக்கம், சர்வதேசத் தமிழர் போன்ற சஞ்சிகைகள் கனடாவில் இருந்து வந்தன. முழக்கம் இப்போது வெளிவருகிறதோ தெரியவில்லை. எனது மொழியில் சொல்வதானால் பெரும்பாலானவை நினைத்தபோது வெளிவரும் இதழ்கள் என்றே சொல்லலாம். நான் இந்தியாவிற்கு சென்றவேளை சுப்ரபாரதி மணியன் சொன்னார் ஒரு வெள்ளாமை முடிய மற்ற வெள்ளாமையில் வரும் இதழ்கள் என்று நகைச்சுவையாகச் சொன்னார். இதுதான் புலம்பெயர் நாடுகளில் வெளிவந்த தமிழ் படைப்பாளிகளின் சஞ்சிகைகளின் நிலைமை.

புலம்பெயர் நாடுகளில் இலக்கிய முயற்சிகளை நீங்கள் எப்படிப்பார்க்கிறீர்கள். 1997ல் நீங்கள் இங்கு வந்தீர்கள். இந்த நீண்டகால இலக்கிய வளர்ச்சியை நீங்கள் எப்படிப்பார்க்கிறீர்கள்?

என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு வகையில் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறது என்றுதான் சொல்வேன். இங்கிலாந்தை எடுத்துக்கொண்டால் குழுக்களாகப் பலர் இயங்குகிறார்கள். அதனை மறுப்பதற்கில்லை. அவர்களுடைய கொள்கை சார்ந்து, நட்பு சார்ந்து ஒவ்வொரு வட்டங்களை உருவாக்கி நடத்துகிறார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அதேபோல தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்து வளர்வதற்கு ஒவ்வொரு நாடுகளிலும் முயற்சி செய்கிறார்கள். உதாரணமாக இலண்டனை எடுத்துக்கொண்டால் ‘வேலன் இலக்கிய வட்டம்’, ஈலாப் இலக்கிய வட்டம், பௌஸர் போன்றவர்கள் நடத்துகின்ற ‘சமூக செயற்பாட்டகம்’ போன்றவை கருத்து முரண்பாடுகள் இருந்தாலும் ஆரோக்கியமான வகையில் இயங்குகின்றன என்று சொல்லலாம். பிரான்ஸில் ‘ஆட்காட்டி என்ற சஞ்சிகை வருகிறது. ‘முகடு’ என்ற சஞ்சிகை வரவிருக்கிறது என அறிகிறேன் . இப்படி தமிழ் நோக்கிய நகர்வு ஆரோக்கியமாக நகர்கிறது. ஆரோக்கியமாக நகரவேண்டும் என்ற ஆதங்கம் ஒவ்வொரு படைப்பாளிக்கும் இருக்கிறது என்பது எனது கணிப்பு. கணினி யுகம் வந்து விட்டது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் சஞ்சிகைகளை அச்சுவடிவில் பார்க்கின்ற சூழல் என்றும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கும்.

இங்குள்ள நூல் வெளியீடுகள் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

பல நூல்கள் வெளிவருகின்றன; மகிழ்ச்சிதான். நாங்கள் ஆரம்பத்தில் எழுதத் தொடங்கிய போது குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களையே ஆதர்சமாகக் கொண்டிருந்தோம். எங்கள் சமகாலத்தில் கணிசமான எழுத்தாளர்கள் எழுதினார்கள். ஆனால் தற்போதுள்ள சூழலில் புலம்பெயர் சூழலில் இனமுரண்பாடு, படுகொலை இவற்றிற்கு அப்பால் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய கல்வி விருத்தி அல்லது ஆங்கிலமொழிப்பரிச்சயம், மொழி பெயர்ப்புத் திறன் அல்லது வேறு வசதி வாய்ப்புகள், எழுதும் சுதந்திரம் போன்ற பின்னணிகளில் தொடர்ச்சியாக இயங்குகிறார்கள். அது வரவேற்கப்பட வேண்டியது. தமிழ் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. அது ஆரோக்கியமானதாகவோ அல்லது ஆரோக்கியமற்றதாகவோ இருக்கலாம் ஒரு காலகட்டத்தில் இந்த நூல்களும் ஆசிரியர்களும் நினைவு கூரப்படுவார்களா என்பதைக் காலந்தான் சொல்ல வேண்டும்

புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பான உங்கள் பார்வை என்ன?

புலம்பெயர் இலக்கியம் என்று சொல்லும்போது நாம் 5 வருடங்கள் எமது மண்ணில் வாழ்ந்தாலும், 50 வருடங்கள் புலம்பெயர் சூழலில் வாழ்ந்தாலும் எமது 5 வருட அனுபவங்கள் தான் எமக்கு மீண்டும் மீண்டும் வந்து கொண்டிருக்கும். புலம்பெயர்சூழலில் எமது எழுத்துக்கள் தாயகம் நோக்கியே பயணிக்கின்றன. குறைந்தது 2-3 வீதத்தினர்தான் புலம்பெயர் தளத்தில் தங்களைப்பதித்து அந்த புலம்பெயர் சூழலுக்கு ஏற்ப எழுதுகிறார்கள். அடுத்த தலைமுறை

புலம்பெயர் சூழலில் எழுத, ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி ஒரு நிறைவான ஒரு அனுபவத்தைப் பெறுவார்களாக இருந்தால் நிச்சயமாக ஒரு புலம்பெயர் சூழல் இலக்கியம் உருவாகும். அதுவரை எமது அனுபவ வெளிப்பாடுகளை வெளிப்படுத்துகிறோமே அன்றி ஒரு ஆரோக்கியமான புலம்பெயர் இலக்கியம் சார்ந்ததாக நான் அறியவில்லை.

உங்களுடைய ஆவணக்காய்கத்தில் 1000க்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் சஞ்சிகைகளை நீங்கள் தனிமனிதனாக நின்று சேகரித்துள்ளீர்கள். உங்களுடைய இந்த முயற்சியை ஏன் எப்போது ஆரம்பித்தீர்கள்? இலங்கையில் இருக்கும்போதே உங்களுக்கு இந்த ஆர்வம் ஏற்பட்டதா?

இலங்கையில் இருக்கும்போதே நான் நூல்களை வாங்கிச் சேகரிக்க ஆரம்பித்தேன். காலச் சூழல், எனது வாழ்க்கைச் சூழல் இனமுரண்பாட்டினால் எல்லாம் அழிந்துவிட்டன அழிவில் இருந்து மீட்டெடுக்கப்பட்ட சிலநூல்களையும் இங்கு வந்தபின் சேகரித்த நூல்களையும் நான் வடிவமைத்துள்ளேன். பல நூல்களைத் தனிப்பட்ட முறையிலும் பதிப்பகங்கள் ஊடாகவும் வாங்கிச் சேகரித்தேன். அதனால் அவற்றைக் காட்சிப்படுத்தவும் ஆவணப்படுத்தவும் முடிந்திருக்கிறது.

இந்த நூல்களை ஆவணப்படுத்தியதன் நோக்கம் என்ன?

நீண்டகாலமாக எனக்கு நூலகக் கனவு இருந்தது. ஆனால் காலம் சரியாக ஒத்துழைக்க வில்லை. புலம்பெயர் சூழலில் ஈழத்தமிழர்களுக்கான ஒரு நூலகம் அமைய வேண்டும் என முயற்சி செய்தேன். அது எனக்குச் சாத்தியப்படவில்லை. இப்போதுள்ள நிலையில் நான் அடித்துக் கூறுவேன் எமக்கொரு தேசம் கிடைக்கும், அந்தத் தேசத்தில் ஈழத்தமிழருக்கான ஒரு நூலகம் அமைப்பேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இன்னும் இருக்கிறது.

உங்களுடைய இந்தப் பணிக்கு எத்தகைய உதவிகளைப் பெறுகிறீர்கள்? யார் யார் உதவி செய்கிறார்கள்?

உதவி என்று நான் யாரையும் கேட்டதில்லை. எனது வாசிப்புக்காக எனது எழுத்துக்காக வாங்கப்படுகின்ற நூல்களைத்தான் நான் சேகரித்து வைத்துள்ளேன். காலச்சுவடு அல்லது பத்மநாப ஐயர் ஊடாக நான் நூல்களை வாங்கக் கூடியதாக இருந்தது. அவர்கள் தங்கள் அனுபவத்தினூடாகப் பெறப்படுகின்ற நூல்களையும் மற்றும் இணையம் மற்றும் ஊடகம் மூலமாகத் தேர்ந்தெடுத்த நூல்களையும் வாங்குவதற்கு பத்மநாப ஐயர் போன்றவர்கள் எனக்கு உதவுகிறார்கள். இதைவிடப் பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலையத்திலிருந்தும் நூல்களைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.

உங்களுடைய நூல்கண்காட்சிக்கு வரும் வாசகர்கள் மனநிலை எப்படியாக இருக்கிறது?

குறைந்தது மூன்று லட்சம் மக்கள் இங்கு வாழ்கிறார்கள். விற்பனை இல்லாத ஒரு கண்காட்சியாகத்தான் நான் இதனை நடத்துகிறேன் நூல்கண்காட்சியைப் பார்ப்பதற்கு நிறையவே ஆவலோடு வருகிறார்கள். படைப்பாளர்கள், வாசகர்கள் தாங்கள் தேடுகின்ற முயற்சியில் இந்தப் பலன் கிடைக்கிறதா என்று கேட்டால் அதற்குச் சாதகமான பதிலைத் தரமுடியவில்லை. சமகால எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வாங்குவதற்கோ வாசிப்பதற்கோ தயக்கம் காட்டுகின்றனர். தமது நூல்கள் வெளிவரவேண்டும் என்று மட்டும் விருப்பம் காட்டுகின்ற எழுத்தாளர்கள் மத்தியில், வாசகர்கள் நிறையவே வாசிக்க விரும்புகிறார்கள். நூல்களைத் தேடுகிறார்கள் என்ற நம்பிக்கைக்குரிய செய்தியை நான் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் நூல்களின் விநியோகம் அல்லது வாகர்களைச் சென்றடைதல் சரியான முறையில் இருக்கிறதா?

அதிகமாக நூல்கள் தேவையானவர்கள் இணையங்கள் மூலமாகவும் நூலகங்கள் நூல்கலைக்குச் சென்று வாங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். விடுமுறையில் செல்பவர்கள் அந்தந்த நாடுகளில் உள்ள புத்தக சாலைகளில் நூல்களை வாங்கிக் கொண்டுதான் வருகிறார்கள் அவ்வாறு வரும்போது கையில் ஒரு சிறு நூல் பொதியாவது இருக்கும். வாசகர்களுக்கு எங்கே கிடைக்கும் என்ற கேள்வி இருக்கும்போது இலங்கைக்கோ இந்தியாவுக்கோ வேறுநாடுகளுக்கோ

செல்லும்போது நல்ல நூல்களைத் தேடுகிறார்கள். அரசியல் இலக்கியம் மட்டுமல்லாது குறைந்த பட்சம் இந்திய ஜனாஞ்சக எழுத்தாளர்களது நூல்களையாவது தேடிவாங்கத்தான் செய்கிறார்கள். இலங்கையில் செங்கை ஆழியானின் நூல்களைப் பரவலாக வாசிப்பது போல இந்தியாவில் பாலகுமாரன், அகிலன், செல்வன் போன்றவர்களைத் தேடி வாசித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

தரமான இலக்கை நோக்கிப் புலம்பெயர் இலக்கியம் செல்கிறது என்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களா?

புலம்பெயர் இலக்கியம் நிச்சயமாக தரமான இலக்கிய நோக்கிச் செல்கிறது என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. புலம்பெயர் சூழலில் தரமான எழுத்தாளர்கள் முகிழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். நிச்சயமாக புலம்பெயர் எழுத்துக்கள் தரமான இலக்கியத்தைத் தரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அப்படியான தேடல்கள், வித்தியாசமாகச் சிந்திக்கிற தன்மை, சிறந்த பாத்திரங்களை உருவாக்குகின்ற எழுத்தாளர்கள் நம்மிடையே உருவாகிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

வாசகர்கள் படைப்பாளர்கள் அவர்களின் நினைவின் ஊடாக இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சி நினைத்தபோது வெளிவரும் என்ற வார்த்தையைத் தவிர்ந்து தரமான சஞ்சிகைகள் வருவதற்கு எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் உழைக்க வேண்டும் பதிப்பகங்கள், விநியோகத்தர்கள் அதற்கு உதவ வேண்டும் அதன் மூலம் ஒவ்வொரு நாடுகளிலும் நல்ல சஞ்சிகைகள் வெளிவரவேண்டும். வாசகர்கள் குழுநிலை சாராது பரந்துபட்ட அளவில் வாங்கவும் வாசிக்கவும் இலக்கியம் வாசல்களைத் திறந்து கொண்டே இருக்கிறது; திறக்கும்.

எமது படைப்பாளர்களின் படைப்புக்களைத் தருகின்ற சஞ்சிகைகளுடன் இணைய, வானொலி, பத்திரிகைகளும் தங்களைப் பதிவுசெய்துவருகின்றன.

பதிவுகள், வணக்கம் லண்டன், அவுஸ்திரேலியமுரசு, அக்கினிக்குஞ்சு, யாழ் இணையம், லங்காசிறி, தமிழ் ஒதேர்ஸ், வார்ப்பு, தேசம், ஊடறு, காற்றுவெளி, வளர்நிலா எனப் பல உண்டு.

பத்திரிகைகள் அதிகமாவே வெளிவந்துள்ளன. தமிழன், ஐரோப்பிய முரசு போன்றவற்றைத் தொடர்ந்து புதினம், அஞ்சல், நிருபம், லண்டன்சுடரொளி, காலைக்கதிர், மீட்சி, லண்டன் குரல், தென்றல், அருவி, வெளி, வெற்றிமணி, வானவில், தாயகம், தூறல், முகவரி, விளம்பரம், உதயம், உதயன், ஈழமுரசு, ஈழநாடு, நம்நாடு, வான்முரசு, சேவகன், பூங்கா, சுதந்திரன், தாயகம், வைகறை எனப் பலவற்றை சொல்லலாம்.

ந.கிரிதரன் தன் நண்பர்களுடன் இணைந்து குரல் என்கிற சஞ்சிகையை கொண்டுவந்தார். அவரே இன்று பதிவுகள் இணையத்தை நடத்துகிறார்.

ஈழநாடு, ஈழமுரசு, நம்நாடு போன்றன கனடா, பிரான்ஸ், அவுஸ்திரேலிய பதிப்புக்களாக வெளிவருகின்றமையையும், நம்நாடு நின்றுவிட்டதாகவும் அறிகிறோம்.

சஞ்சிகைகள் முடங்கிப்போவதற்கு காரணம் வாசகர் பரப்பு அதிகமில்லை. சஞ்சிகைகளும் தனி நபர் அல்லது குழுநிலை சார்ந்ததாக இருப்பதாலும் அவர்களின் நிதி நிலைமை ஆரோக்கியமாக இல்லாததாலும் நின்றுவிடுகின்றன. 'காலம்' இதழ் ஆனந்தவிகடன் சிறப்பு விருதினைப் பெற்றமையைப் பாராட்டவேண்டும். சில இதழ்கள், பத்திரிகைகள் விளம்பரங்களால் நிறைந்துள்ளதால் ஆரோக்கியமான விமர்சனத்தை உள்வாங்குமா என்பது காலம் சொல்லவேண்டும். இதழியல் பயிற்சி, அனுபவம் பெற்றவர்களும் ஊடகங்களில் கால் பதித்துள்ளமை வரவேற்கத்தக்கது. சிவநேசச்செல்வன், திருச்செல்வம், இராஜகோபால், மாலி போன்றோரைச் சொல்லலாம்.

மேலும் அவ்வப்போது இலக்கியப்படைப்புகளைத் தாங்கிப் பருவ இதழ்களாகக் கூர், யாதும் போன்ற இதழ்களும் வருகின்றமையும் பல படைப்புக்கள் பதிவு பெறுகின்றமையும் போற்றத்தக்கது.

தமயந்தி (நோர்வே)

ஈலை நிகழ்வு ஆரம்பமாகியிருந்தது. மென்னொளி பரவிற்று. செந்நிறத்திரை மெல்ல மெல்ல விலகிற்று. இனிய வயலினிசை மிருதுவாய்ச் செவி தழுவியது. மறுகணத்தில் பளீர் ஒளி மேடையில் விரிந்தது. அதன் மத்தியில் அழகிய பெண் ஒருத்தி செந்தீவரணப் புடைவையில் தோன்றினாள். உடையின் பச்சைக்கரை மயில் கழுத்தாய் மினுக்கம் காட்டியது. நாட்டியாஞ்சலி ஆரம்பம். வெண்மலர்கள் தூவியாடிய வரவேற்பு நடனம் முடிவுறப் பாடலுக்கு இறங்கியது பெண். அற்புதமான உடல் அசைவுகள். ஒவ்வொரு அசைவிலும் நளினம் தெறித்து விழுந்தது.

“குயிலே உனக்கனந்த கோடி நமஸ்காரம் - குமரன்
வரக் கூவுவாய்”

இனிய தமிழின் ஆதிக்கம் மேடையின் பின்னணி இசையாய் எழுந்து சபையெங்கும் வழிந்தது. புலம்பெயர் தமிழின் புதிய சந்ததி தமிழைக் கிறங்கிப் பாடி ஆட மயிர்க்கூச்செறிந்தது. கண்களிமைக்க மறந்தன.

உரையாடல் குரல்களகன்ற அமைதியுள் திடீரெனப் புதைந்த செயற்கைச் சூடேறிய மண்டபம் அது. விரிந்து கிடக்கும் மென்னீல் ஒளி, ஆண்கள். பெண்கள். இளமைத்துள்ளல். அவ்வளவுதானா உலகம்? வேறில்லையா? அங்குமிங்கும் பரந்திருந்தன சாப்பாட்டு மேசைகள். விதவிதமான இரவுணவுகள் கண்களை வர்ணங்களால் கவர்ந்து கொண்டு நாசிவழியையும் தம்வசப்படுத்தியிருந்தன. தொடுகைக்கு விரல்களைத் தூண்டின. அருகே முள்கரண்டிகள். குடிபானங்கள்‘தொடுங்கள் போதையேற்றுவோம்’ என்று மௌனமொழி பேசின. உணவுப் பொழுதில் ஏற்றப்படுவதற்காக மெழுகுவர்த்திகள் தியாக அர்ப்பணிப்புக்குத் தயாராய் நிமிர்ந்து நின்று கொண்டிருந்தன. மிகையான ஆடம்பரத்தின் பகட்டு ஒவ்வொரு மனித அசைவிலும் அசையாப் பொருட்களிலும் மிகையாக அப்பியிருந்தது.

“மலைமாங்கனிச் சோலையிலே
மருவி யெனப்பிரிந்த - குமரன்
வரக் கூவுவாய்....”

சபையின் முழுக்கவனமும் தன்மீது குவியப்படுத்தியிருந்த பெண்ணின் கீத மொழி அங்கிருந்த மிகப் பலரால் வெறும் சங்கீதமாகவே உணரப்பட்டாலும் அவள் உடல் மொழியின் லாவண்யம் அக்குறையை ஈடுகட்டியிருந்தது. நடனம் நிறைவுற மீண்டும் செந்நிறத் திரை. நிகழ்ச்சி இடைவெளிகளை உதடுரசி விலகும் மென்சிரிப்பும் அறிமுக வார்த்தைகளும் நிரப்பின.

“ஹாய்! ஐம் அமரந்தா....”

சிங்களப் பாரம்பரிய உடையிலிருந்த ஒரு பெண் சினேகமாய் என்னோடு கைகுலுக்கினாள். பட்டுப்புடைவையும் நெற்றிக் குங்குமமும் என் தேசியத்தைப் பறைசாற்றியிருக்கக்கூடும். ஆனால் காலகாலமாய் விரோதித்திருந்த இரு சந்ததிகளின் கிளைகள் என்ற நினைப்பின்றிய, புலம்பெயர்ந்திருந்த ஒருதேசப் பிள்ளைகள் என்ற ஒற்றுமை கருதிய நெகிழ்வினை இணைந்த கைகளில் உணர்ந்தேன். சமாதானக் காலத்தின் சந்தோஷங்களை மகிழ்ச்சியோடு பரிமாறிக் கொண்டோம். தன்னிருபது வயதுவரை இலங்கையில் வாழ்ந்திருந்தும் வடதிசையில் கால்பதித்த தில்லை என்று வருத்தத்தோடு சொன்னாள். தனது தந்தை ஓய்வுபெற்ற இராணுவ

குத்தியனை
சிறுகதை
சாரங்கா தயாநந்தன்
(இங்க்லாந்து)

‘மென் வீணையே சுருதி
தவறி ருத்ரவீணையாய் முகம்
காட்டும்போது அந்த ஆடலே
உயிரொன்றிய நங்கை என்ன
செய்வாளோ! என்ற மனப்
பயந்தான். வேறில்லை.
வெறுமை யடர்ந்த என்
விழிகளில் ஒரு கலாசார
வெளிறலின் மிரதிநிதியாகத்
தன்னுணர்வு சூழ்ந்து
கொண்டிருக்கும் அந்தத்
‘தமிழ்பெண்’ மிதந்து
கொண்டிருந்தான்.

அதிகாரி என்று அவள் சொன்னபோது புதிய சந்ததியில் புரிதல்கள் நிகழ்ந்திருப்பது பற்றிய மகிழ்வு என்னைக் ‘கப்’பென மூடிப் பரவிறு. மீண்டும் திரை விலகியபோது வீணையோடு அழகான பதுமைபோல அமர்ந்திருந்தாள் ஒரு பெண். பதினெட்டு வயது இருக்கும். சுருண்டகேசம் அலையலையாய்க் கழுத்தின் கீழ் சிறிது இறங்கியிருந்தது. கூந்தலில் கூடையாய் வெண்மலர்மாலை சுற்றியிருந்தாள். நெற்றியில் சிந்தூரத் திலகம். கருவிழிகளில் சாந்தம். காதுகளில் இருசிறு வெண்கற்கள் சுடர்ந்தன. தங்கநிறக் கழுத்தில் சுர்ந்து பார்த்தால் மட்டும் தெரிவதாய் மெல்லிய சங்கிலி. வெண்பட்டு உடையில் ‘தேவி சரஸ் வதிதான் எழுந்தருளினாளோ’ என்றெண்ண வைக்கும் தோற்றம். யாரோ மெல்ல என் தோளில் தொட்டதுணர்ந்து திரும்பினேன். “நீங்கள் தமிழோ...?”

இன்பத்தேன் வந்து பாய்ந்ததோ காதினில்? அருகிலிருந்த பெண்மணிதான் கேட்டார். நாற்பது வயது மதிக்கலாம்.

“ஓமோம்...”

கிடைத்த ஒரேயொரு தமிழ் உறவைத் தவறவிட்டுவிடக் கூடாதென்று துடிப்பு என் பதிலின் வேகத்தில் இருந்தது. வழமைபோல அறிமுகமாகிக் கொண்டோம்.

“இந்த நாட்டிலையும் இப்பிடிப் பிள்ளை யளை வளர்க்க முடியுதுதானே...”

நானும் அதையே நினைத்திருந்ததில் ஆமோதிப்பாய்த் தலையாட்டினேன். தொடர்ந்த முப்பதுநிமிடங்கள் வீணா கானப் பெருவெளியுள்

அமிழ்ந்து அமிழ்ந்து திளைத்தோம். தியாகராஜ பாகவதரின் கீர்த்தனையில் உயிர் நெகிழ்ந்தது. வீணைப்பெண்ணின் விழிகள் சில பொழுதில் மூடியிருந்தன. அழகிய இசைத்தமிழின் பாடல் வரிகளில் மனமொன்றியிருக்கக்கூடும். நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

□□□

உணவுவேளை, இனிய மேற்கத்திய இசைப் பின்னணியில் மெழுகு வர்த்திகளின் மெல்லொளியில் புதுப்புது நட்புகளின் அறி முகங்களோடு மிருதுவான பாடலாய்க் கடந்து போனது. அப்போதுதான் நான் சற்றும் எதிர்பார்த்திராத அந்த நிகழ்வு நடந்தது.

“ஹலோ... ஐம் ஆர்த்தி ...”

அறிமுகச் சிரிப்போடு அருகில் வந்தமர்ந்தாள் அந்த வீணை வாசித்த பெண்.

“ஹலோ... ஐம் கீதா...”

“ஆர் பூ ஏ ரமில்...?”

“ம்.. சிறீலங்கன் ரமில்....” சொன்னபடியே தொடர்ந்து கேட்டேன்.

“ஷால் வீ ரோக் இன் ரமில்..?”

“சொறி... ஐ கான்ற் ஸ்பீக் ரமில்...”

ஓரளவு எதிர்பார்த்ததுதான். நீண்ட பல வருடங்களாய் நிலம் கடந்து வாழ்கின்ற தமிழ்க்குடிகளின் பிள்ளைகள் இப்படித்தான் இருக்கிறார்கள்.

“இற்ஸ் ஓகே...”

ஏமாற்றத்தை மென்புன்னகையால் மறைத்தேன். தொடர்ந்த பொழுதில் சிற்றுணவு களைக் கொறித்துக் கொண்டே உரையாடல்

தொடர்ந்தோம். பெற்றவர்கள் புலம்பெயர்ந்து முப்பது வருடங்களாகியதாக, தான் ஒற்றைப் பெண்பிள்ளை என்பதாக, பெற்றவர்களின் விருப்பிற்காக வீணை பயின்றதாகச் சொன்னாள். அவளின் பெற்றவர்களைச் சந்திக்க முடியுமா? என்று கேட்டபோது அவர்கள் ஒரு பிறந்ததின் விழாவிற்குப் போயிருப்பதாகவும் தான் டேவிட்டுடன் வந்திருப்பதாகவும் சொன்னாள்.

நடனமாடிய பெண் நிலக்ஷி தன் சினேகிதி என்றும் அவளுக்கும் தமிழ் தெரியாதென்றும் அவள் சொன்னபோது அதிர்ந்தேன். பாடலுக்கான பாவனையை மொழிபெயர்ப்பின் உதவியோடு அறிந்து கொண்டு அதை இசையத்தோடு மனதில் ஒன்றவைத்து அதற்கேற்ப நளினம் சொரிய ஆடுவதென்பது உண்மையில் அபரிமிதமான கெட்டித்தனந்தான். வீணை வாசிப்பிற்காக நான் பாராட்டியபோது அவளது முகம் மலர்ந்து இன்னும் அழகோடு பிரகாசித்த தாய்த் தோன்றற்று.

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ... ஷால் வீ மூவ் ஆர்த்தி...”

ஒரு ‘வெள்ளை’ வாலிபன் இயல்பாய் அவளது தோள்குற்றிய கரங்களுடன் கேட்டான். “மீர் மை (B)போய் பிரெண்ட் டேவிட்...”

சந்தித்துக் கொண்டதற்குச் சந்தோஷம் சொல்லிக் கைகுலுக்கிக் கொண்டோம். சிறிது நேர உரையாடலுக்குப் பிறகு விலகிப் போனார்கள்.

நிறைவு நேரம் அண்மித்திருந்தது. மேற்கத்திய மெல்லிசை இழையத் தொடங்கியது. வெள்ளிச்சரங்களை விசிறும் ஒரு சாரல் மழையை யன்னலாடு கைநீட்டி ஏந்தி மகிழ்ந்த சிறுவயதுச் சந்தோஷத்தை மனம் மீட்டுணர்ந்தது. இசைச்சாரல் சொரியச் சொரிய இதமான நடனமும் கண்களுக்கு விருந்தாகிக் கொண்டிருந்தது. மெல்ல மெல்லக் கூட்டம் முழுவதும் இசை வழிப்பட்டு ஆடத் தொடங்கியது.

சந்தோஷங்களை முற்றுமாய்ப் பிழிந்துறிஞ்சும் வாழ்க்கைமுறை இவர்களது. சலிப் பில்லாத உழைப்பிலும் ஆடல் பாடலிலும் குடியிலும் கூடலிலும் கரைந்த வாழ்வு. கடமைப்பாடுகள் நிறைந்த பலவேளைகளில் ஒரு சமையாய்க் கொண்டிருக்கப்படுகின்ற எந்தேசத்து நடுத்தர வாழ்க்கை முறையை மனம் ஒருகணம் சிந்தித்துப் பார்த்தது. இத்தனைக்கும் இடையில் என் உள் மனத்தில்

அந்த மிருதுவான வீணாகானம் இழைந்து கொண்டிருந்தது. ‘எங்கே அந்தப் பெண்?’ தேடலில் இயல்பானேன்.

சோடிகளின் கூட்டங்களுள் அந்த சாத்தவிகம் பொழியும் அழகுமுகத்தைத் தேடத் தொடங்கினேன். அவள் என் விழிகளில் சிக்கிய பொழுதில் அதிர்வில் உறைந்தேன். இப்போது மிக மெல்லிய தேவதைச் சிறகாய் வெண்ணிறத்தில் நழுவிவது அவளது ஊடு புகவிடுந் தகவுடை மேலாடை. இசையூறிய அவளுடல் தாளையத்திற்கேற்ப நளினமாய் அசைந்து கொண்டிருந்தது. உறுதியாய் ஊன்ற முடியாது துவளும் கால்களும் துணையாக ஆடிய டேவிட்டில் அவள் சாய்ந்திருந்த விதமும் அவள் நன்றாகக் குடித்திருந்ததைச் சொல்லாமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன. இசை இடைவெளிகளில் மதுக்கிண்ணத்தை நிரப்புவதில் கவனமாக இருந்தார்கள். சாரல் இசை இப்போது பெரும் ஊற்றாய்ப் பிரவகிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. இசையும் தன் மென்போக்கை முற்றுமாய் இழந்திருந்தது.

‘கலைத்தேவியோ இவள்’ எனச் சற்று முன் வியந்து மலர்ந்திருந்த என்மனம் மஹாசக்தியின் ருத்ரக் கோலம் கண்டதாய் மெல்லக் கூம்பியது.

“சாம்பசிவனே வா!

உகந்தாரூக உழுக்கூத்து!

என்மனச்சுடலை உனதாபரங்கு”

என்றோ வாசித்திருந்த கவிஞர் சு. வில்வரத்தினத்தின் அழகிய கவி வரிகள் சிந்தனையைக் குறுக்கறுத்தன. இப்போது பாகவதரின் கீர்த்தனை இழைகள் அழிந்திருந்த என்மனம் மயானவெளியாய்க் கிடந்தது. ஏனென்று புரியாத, ஓட்டுமொத்த சந்தோஷமும் வழித்தெறியப்பட்ட வெறுமையை உணர்ந்தேன். நிலக்ஷியின் நினைவு குறுக்கறுத்தாலும் அப்பெண்ணைத் தேடுவதை இயல்பாய்த் தவிர்த்தன என் கண்கள். ‘மென் வீணையே சுருதி தவறி ருத்ரவீணையாய் முகம் காட்டும் போது அந்த ஆடலே உயிரொன்றிய நங்கை என்ன செய்வாளோ! என்ற மனப் பயந்தான். வேறில்லை. வெறுமை படர்ந்த என் விழிகளில் ஒரு கலாசார வெளிறலின் பிரதிநிதியாகத் தன்னுணர்வு இழந்து கொண்டிருக்கும் அந்தத் ‘தமிழ்பெண்’ மிதந்து கொண்டிருந்தான்.

(ஞானம்: ஆகஸ்ட் 2004)

அவரக் கதவு

மெல்கூச் முத்தன்
(கனடா)

என் அருமையான வாசகரே/ யாரோ என்னைக் கூட்டிச்சென்றார்கள். அவர்கள் யாரோ வீட்டில்விட்டார்கள்.

நான் யாரென்ற புற அடையாளத்திற்குத் தொலைவில் நின்றபோது “நீங்கள் யார்” என்று யாரோ கேட்டார்கள். அதைத்தான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றேன் நான். அந்த ஓற்றைச் சாளர அறையில் என்னைத் தனியேவிட்டு அவர்கள் மறைந்து போனார்கள். மறைவதற்கு முன்னர் “பிடிபட்டு விடாதே” என்று சொல்லிச் சென்றார்கள்.

மனதின் குக்குமமான வேர் துயரச் சுனையில் விழுந்துவிட்டாற்போல் அறிவுக்கண் அடைத்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த மந்தாரமான வெளியில் ‘சாளரக் கதவைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு நான் தனியனில்லையெனும் மனநிலையைத் தோற்றுவிக்கும் பாசாங்குமிசுந்த முயற்சியில் இறங்கியிருக்கும் நான் என்னை முந்திக் கடந்துவந்த சொற்களைக் கூட்டியள்ளி

உங்களோடு பேச முயல்கிறேன்...’

என் தலைமாட்டில் சவக்காலையொன்று திறந்து கிடப்பதையும், செழும்பு பிடித்த பிணைச்சல்களோடு அதன் பழமையான கதவுகள்

கொலையாளியோடு

போராடியிருக்கிறான் என்பது

அவளது கோலத்தில் தெரிந்தது.

பனையிலிருந்து நோட்டம் விட்டுக்

கொண்டிருந்த கொலையாளி மிகுந்த

பிரயாசைப்பட்டு இக்கொலையைச்

செய்துவிட்டுத் தப்பிச்சென்றிருக்கிறான்

என்று சனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் கண்டுபிடிக்கப்படாத

கொலையாளிகளால்

அந்தச் சூழல் நிரம்பிக் கிடந்தது

என்பது மட்டும் அப்போது

உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

‘கொலைகளை

நியாயப்படுத்துபவர்களை

விட கொலைகளை

இரகசியப்படுத்துபவர்கள்

கெட்டிக்காரர்கள் போலும்’ என்று

நினைத்துக் கொண்டேன்.

நெஞ்சு

பொறுக்குதில்லைடிய..!

கஞ்சிக்கு உப்பு
கடல்பட மறுத்து
உப்பில்லாக் கஞ்சியுண்ட
என்றினம்..!
இன்று..

அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்கு
அருத்தவனை எதிர் பார்க்கும் நிலையறிந்து
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே! - என
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே

மண்கும்பரன் மணல்
மகிமையில்லை என்று
பரபரக்கும் நல்ல
பரவிபாற்று மண்பெருத்து - தம்
பரம்பரைக்கு வீடுசெய்த என்றினம்..!

இன்று
தாராத வேதனையில் தறப்பரன்
கொட்டிலிலே தன்னந்தனி மரமாய்
நெஞ்சுச் சுமையோடும் நோயோடும் போராடும்
நிலைமாதனை எண்ணுகையில்
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே! - என
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே..!

**-வேலணையூர் பொன்னண்ணா,
டென்மார்க்.**

கொடிய இரக்கமில்லா சிங்கரத்தின்
கொடுங்கோல் இரணியர் ஆட்சியோ
தொண்டு சபைதனை சென்றிடத் தடுத்தது
தொற்றிய நோய்க்கு மருந்தைத் தடுத்தது
கொட்டி எரிக் கிறான்!
தமிழன் உயிர்களைப் பறிக்கிறான்!
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே! - என
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே..!

இது மட்டுமா..?
ஒரு குழுதியில் நீச்சலடித்தபடி
தாண்டில் ஊசிமாய் துவக்கைப் பிடித்தபடி
முகமூடித் தமிழன் சிவந்
செய்யும் கொடுஞ்செய்வை
எண்ணிவெண்ணி
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே! - என
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே..!

ஒரு அலாரத்தைப் போல கிற்சிட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். சவக்காலையின் அலாரம் கணிக்க முடியாததொரு காலத்தில் இரைந்து கொண்டிருப்பதையும், தலைமாட்டில் சவக்காலையை வைத்துக்கொண்டு உறங்கும் அனுபவத்தையும் உங்களுக்கு உணர்த்தவேண்டும்.

நேற்றுக் காலையும் ஒரு மனிசியின் உடலைக் கொண்டுவந்து புதைத்தார்கள், புதைக்கும் முன்னர் குழியில் வைத்து கடைசியாய்த்

திறந்து பார்த்தார்கள். சீவன் போனதன் பின்னர் அர்த்தம் குறைந்த அடையாளமாய்க் கிடந்த அந்த முகத்தைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிந்தார்கள். பின்னர் கண்ணீரையும் சேர்த்து மண்ணால் மூடிவிட்டுப்போனார்கள். அந்த மனிசியோடு கலவிகொண்டவனின் கண்ணீரின் சாரத்தை நான் கூர்ந்து அவதானிப்பவனாய் இருந்தேன். அவன் விம்மி, விம்மி அழுதபோது அவனது நினைவுப் பரப்பில் கசிந்தபடி வெளிவந்துகொண்டிருந்து கண்ணீர்.

மூடிய குழியின் மேலே பூச்செண்டுகளை வைத்தார்கள். அந்தப் பூக்களின் வாசம் காற்றில் பரவி என் சாளரத்துக்கு வந்தபோது அதில் பிணவாடையும் கலந்திருப்பதை நான் உணர்ந்தேன். மண்ணால் மூடிக்கிடந்த அந்த மனிசியின் நித்திரையை யோசித்தபடியே நான் நித்திரையாகிப் போனேன். அந்த மனிசியும் உடல் மைத்தாலும் பரவாயில்லையென்று நித்திரையாகிக் கிடந்தான். அவளது உடல் மைத்திருக்கும் என்று நான் கருதிய ஒரு காலத்தில் அவன் மீண்டும் வந்தான். கொஞ்சக் கண்ணீரை கல்லறையில் உதிர்த்தான், பின்னர் பூச்செண்டுகளை அங்கே நட்டபடி நினைவுப் பரப்பில் நகர்ந்தான். அவள் உடல் மைத்த பின்னும் மனங்களுக்குள் நடந்து கொண்டிருந்தது கலவி.

நான் அவளோடு பேச ஆசைப்பட்டேன் அவன் சவக்காலைக் கதவுகள் கீழ்ச்சிட வெளியே வந்தான். நான் எதிர்பாராத கணத்தில் என சாளரத்தைப் பார்த்தான். அதனூடு என் வெளிறிய முகத்தைக் குறுகுறுவெனப் பார்த்துவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினான்... நான் வீட்டிலிருந்து இறங்கி அவனிடம் போவதற்குள் ஏதோவொரு குறுக்கு வீதியில் நுழைந்து மறைந்துபோனான்.

சவக்காலையிலிருந்த அழகிய பூச்செடியொன்றை என் அறையிலும் வளர்த்து வந்தேன். ஒருநாள் எனது அறைக் கதவை எதிர்பாராத விதமாக வந்து அவன் தட்டினான். நான் கதவைத் திறந்தபோது ஒரு பயித்தியக்காரனைப் போல காட்சிளித்த அவன் எனது அனுமதியின்றியே என் அறைக்குள் வந்து குந்தினான், சிரித்தபடியே கேட்டான் “துயரம் அழகானதா” என்று. “அன்பு அழகானது அதன் அடியில் ஊடுபாவி இருப்பதால் துயரமும் அழகானது” என்றேன். வாய்க்குள் சிரித்தபடியே அதே குறுகுறு பார்வையைப் பார்த்துவிட்டு “முள்ளுக் கம்பிகளை அறுக்கும் ஆயுதங்களேதும் உன்னெட்ட இருக்கோ” என்று கேட்டான். பின்னர் “இந்தப் பூச்செடியை நான் கொண்டுபோறன்” என்றபடி எனது அறையிலுள்ள பூச்செடியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறி நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவனுக்குத் தெரியாமலே நான் அவனைப் பின்தொடர்ந்தபடி இருந்தேன்.

கிராமத்தின் ஓர் ஒதுக்குப் புறமான இடத்திலிருந்தது அவனது வீடு. ஓர் பெரு வீதியிலிருந்து கிளைபிரிந்த ஒற்றையடிப் பாதையின் வழி அவனைப் பின்தொடர்ந்தபோது அவன் எனைக் கண்டுகொண்டான்.

“என் பின்னே எதற்கு வருகிறாய்” என்று என்னைக் கேட்டான். காலத்தில் சுருங்கி விரியும் என் நிழலைப் பற்றி யோசிப்பதற்காக என்றேன் அவனிடம். ஆமாம் மேடுகளிலும், பள்ளங்களிலும் நெளிந்து பயணிக்கும் உனது நிழல் ஒளிபடாத உன் பக்கமொன்றிலிருந்து தோன்றுவதை அவதானிக்கிறாயா? என்று கேட்டான். நானும் தலையசைத்துக் கொண்டேன். “சரி சரி என் வீடு பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது வந்துவிட்டுச்செல்” என்றான்.

அவன் வீட்டில் தேநீர் அருந்தியபடி இருக்கும்போது “நீ யாருடைய சாயல்” என்று கேட்டான். எனக்கோ பதில் தெரியவில்லை. அவன் சிரித்தபடி உனது சாயலில் எனக்கோர் நண்பனைத் தெரியும் என்று தன் நண்பன் பற்றிய கதையொன்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

கதை

வாழ்க்கையை துடுக்குத்தனமாக அணுகிய காலமொன்றில் எனக்கொரு நண்பன் இருந்தான். என்னைப்போலவே பலவற்றைத் தொலைத்துவிட்டு இடம்பெயர்ந்தோர் முகாமொன்றில் என்ன தொழில் செய்யலாமென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது கையில் கூப்பன் கடையில் உடைத்துக் களவாடிய பலகைத் துண்டொன்று இருந்தது. முகாம் கொட்டில்கள் போடுவதற்கு வெட்டிய தடியொன்றினை எடுத்து ஒரு மரச்சுத்தியல் செய்துகொண்டான். கொட்டில்களுக்கு குந்து வைக்கும் தொழிலாளியென்று தன்னை ஆக்கிக்கொண்டான்.

பின்னர் ஓரிடத்திற்கு இடம்பெயர்ந்த போதும் அவனிடம் தொழில் இருந்தது. கடலை அண்டிய அந்தப் பிரதேசத்தில் கடலட்டைகள் எடுத்துக் கொழும்புக்கு அனுப்பக்கூடிய சூழல்

இருந்தது. ஆனால் சுழியோடும் பாதணிமட்டும் கொழும்பிலிருந்து கொண்டு வருவதற்கு தடையிருந்தது. தொழிலாளிகளோ தோசைச் சட்டியில் ஓட்டைகளிட்டு சைக்கிள் 'ரியூப்' துண்டால் கட்டிக்கொண்டு சுழியோடினார்கள். அந்தவேளை நம்மாள் தனது வித்தைகைக் காட்டத் தொடங்கினான்.! 'பிளாஸ்டிக்' பீப்பாய்களை சிறகுபோல வெட்டி பந்து தைக்கும் ஊசியொன்றின் உதவியோடு 'மோட்டார் சைக்கிள் ரியூப்' துண்டுகளை மேலே பொருத்தி சுழியோடிகளின் பாதணி 300 ரூபாயென விற்றான். இடங்கள் பெயர்ப் பெயர அவனது தொழில்களும் மாறிக்கொண்டிருந்தன. அவன் வேறிடமும், நான் வேறிடமுமாய்ப் பெயர்ந்துபோனோம்.

சமாதான காலமொன்றில் மீண்டும் ஊர் திரும்பியபோது மனிதர்கள் வித்தியா சமாக இருந்தார்கள். வன்னியில் இருந்து வந்தவர்களும், கொழும்பிலிருந்து வந்தவர்களும், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தவர்களுக்கும் வித்தியாசம் இருந்தது. ஒட்டாத மூன்று குழுக்களாய் அவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களின் கதைகளும், நடவடிக்கைகளும் வித்தியாசமாக இருந்தன. கொழும்பிலிருந்து வந்த பெண்கள் கல்லு வீதிகளில் குதிக்கால் உயர்ந்த பாதணிகளோடு நொடுக்கு நொடுக்கென்று அந்தரப்பட்டு நடந்தார்கள். வன்னியிலிருந்து வந்தவர்கள் போர்த்து மூடிக்கொண்டு திரிந்தார்கள், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தவர்களோ ஏதோ மாயமுடிச்சுகளை சோட்டித் துண்டுகளில் முடிந்து திரிந்தார்கள்.

பலரது வீடுகளில் தலைகீழான திறப்போட்டைகள் இருந்தன. தீராந்திகளால் மூத்திரக் கொல்லைகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தன! பல வீடுகளின் சிதறிய துண்டுகள் பொருந்திய ஒற்றை வீடுகள் நிறைந்திருந்தன.

நண்பன் அயலூரில்தான் இருந்தான். நான் வந்திருப்பது தெரிந்தும் அதை அவன் பெரிதுபடுத்தவில்லை. அவனைக்காண நான் முயற்சித்த போதும் அவன் எனக்கு ஒளித்துத் திரிபவனாகவே இருந்தான். ஒருநாள் அவனது நெற்றிக்கு முன்னே நான் நின்றபோது எதுவும் செய்யமுடியாதவனாய் விம்மி, விம்மி

அழத்தொடங்கினான்.

நண்பன் மிகவும் மென்மையானவன். நடப்பதுகூட பெண்களை ஒத்திருக்கும், சாரத்தின் உள்ளே எப்போதுமே காற்சட்டை போட்டு இறுக்கி முடிந்திருப்பான், அரியல் சாரத்தால் யாரும் எதையும் கண்டுவிடக்கூடாதென்ற அவதானம் அவனிடம் இருந்தது. எப்போது பார்த்தாலும் அவனது ஓரல் முகத்தில் சிரிப்பும் இருந்தது. ஆயினும் அவன்பேரில் ஒரு திருட்டுக் குற்றமும், கொலைக் குற்றமும் இருந்தது. அந்தக் கொலைக் குற்றவாளி நிச்சயமாக அவனில்லையென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆதலால் அந்தக் கொலையைச் சுற்றியிருந்த மாயங்களோடே அவனது நட்பை ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் ஒருநாள் பனங்கூடல் வழியாக வேலைக்குச் சென்றுவந்த அவனது மனைவி வீதியின் அருகில் பெரிய வாகனச்சில்லுப் பள்ளமொன்றில் தேங்கிக் கிடந்த மழைநீரில் அழுக்கப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடந்தாள். மூன்றுமாதக் கருவைச் சமந்த அவளது உடல்முழுதும் சேறாயிருந்தது.

கொலையாளியோடு போராடியிருக்கிறாள் என்பது அவளது கோலத்தில் தெரிந்தது. பனையிலிருந்து நோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்த கொலையாளி மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு இக்கொலையைச் செய்து விட்டுத் தப்பிச்சென்றிருக்கிறான். என்று சனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். ஆனால் கண்டுபிடிக்கப்படாத கொலையாளிகளால் அந்தச் சூழல் நிரம்பிக் கிடந்தது என்பது மட்டும் அப்போது உணரக்கூடியதாக இருந்தது. 'கொலைகளை நியாயப்படுத்துபவர்களை விட கொலைகளை இரகசியப்படுத்துபவர்கள் கெட்டிக்காரர்கள் போலும்' என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

சேற்றில் மூழ்கடிக்கப்பட்ட அவன் மனைவியின் முகம் அவனது கனவுகளில் வந்து அழுதுவிட்டுப் போயிருந்தது. பின்னர் பிரச்சினை தொடங்கியபோது அவன் வன்னிக்கு இடம் பெயர்ந்ததாகவும், துணைப் படையில் இணைந்து கொண்டதாகவும் அறிந்தேன். என்றான்! அவனது நண்பனின்

கதை தந்த சுமையோடே எழுந்து நடக்கத் தொடங்கினேன்.....

அந்தத் தெருவில் அப்போது வியாகுலம் நிறைந்ததொரு காட்சியைக் கண்டேன். செழுமையான பச்சைப் புத்தரையிலிருந்து தார் வீதியில் விழுந்த புழுவொன்று வெய்யிலில் அவதியுற்றபடி கிடந்ததைக் கண்டேன். நான் அதைக் காப்பாற்ற நினைத்து ஒரு சிறிய ஈக்கிற் குச்சியை அதனருகில் கொண்டு போனேன். புழு அதன் மேலே ஏறினால் அந்தப் புத்தரையில் அதனைக் கொண்டு சேர்க்கலாம் என்பதே எனது நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால் அந்த ஈக்கிற்குச்சி அருகில் சென்றதும் புழுவோ அதன் தலையிலிருந்து ஒரு குமிழியை வெளியேற்றி விட்டு சுருண்டு கொண்டது. புழுவுக்கு என்மீது நம்பிக்கையில்லை, அதற்கு அந்த வேளையில் என்ன தேவையென்பதைப் புரிந்து கொள்ளவும் என்னால் முடியவில்லை. மிகுந்த தோல்வியும், துயரமும் என்னை ஆட்கொண்டது சற்று நான் தலையைச் சாய்த்து நீண்டுகிடந்த அந்தத் தெருவைப் பார்த்தபோது என்னால் தாங்க முடியவில்லை. கைகளில் உணவுத் தட்டுகளுடனும், உடல் முழுவதும் வடிந்த குருதியுடனும் ஆயிரமாயிரம் புழுக்களைக் கண்டேன்.. “ஐயோ இது என்ன நீதி” என்று தலையில் கை வைத்துக் குளறியபடி நடக்கத் தொடங்கினேன்....

யாராவது என்னைத் தேடலாம், ‘நாடு கடந்த அரசு பற்றி’ பேச என் நண்பர்கள் என்னையும் அழைக்கலாம். என் பிரியமான வாசகர்களே உங்களிடமிருந்தும் இப்போது பிரிந்து செல்கிறேன். எனக்கு வேண்டியது தனிமை. பிணங்களையும் புணரும் மன நிலைகொண்ட மனிதர்களை இந்த நூற்றாண்டு கொண்டிருக்கிறதென்றால், இப்போதிருக்கும் நாம் யாருடைய சாயலாய் இருக்கிறோம் என்று நான் கொஞ்சம் யோசிக்கவேண்டும்.

(நன்றி: கூர் 2010)

படகில் நுழையாக்கடல் த. அகிலன் (கனடா)

அத்தவன எளிதன்று
அகதியாதவன்
அதனினன்று விடுபடவன்

நீண்ட அவைதவின் ழடிவில்
நதி மருங்கில் இடங்கிய
குறும்பைப் பாலவனவா
அல்லது
கடல் வீசியவறிந்த
தகரப் பணியைப் பாலவனவா
எறியப்பட்டிருக்கிறது வாழ்வு.

குறும்பைத் திரும்பவும்
அவைகளில் எறியும் அறியாச் சிறுவனின்
எத்தனங்களோடு இருக்கிறது உலகம்.
அவைதவன் தொடவைதவன்
எறியப்படுதவின் வலியும்
குறும்பை அறியும்

திடுக்கிட்டு விழிக்கும்
எல்லாக் கனவுகளும்
விசாரவணையிலவைய தொடங்குகிறது.

நான் ஓர் அகதி
என்னிடமிருப்பதோ
அவையென் ஈசர்வதான எத்தனங்களும்
விசாரவணக்கான பதில்களும்
கொஞ்சம் காக்கிடுங்களும்

திரும்பவும் திரும்பவும்
பெருகும் விசாரவணைக் களவிகள்
செவிகளில் நுழையுமையில்
நான் நியனைக்கத் தொடங்குவென்
படகில் நுழையாக்கடலைக் குறித்து,

அத்தவன எளிதன்று
அகதியாதவன்
அதனினன்று விடுபடுதவன்

நன்றி : www.agiilan.com

அறிமுகம்

ஈழத்தமிழரின் முதலாவது புலப்பெயர்வு மலாயாவை நோக்கியதாக 1870களில் தொடங்கிய வேளையில் அவர்களால் அங்கு படைக்கப்பெற்ற இலக்கியங்கள் எவையும், புலப்பெயர்வின் வலிகளைத் தாங்கியதாக இருக்கவில்லை. மாறாக, தாயக நினைவுகளை புதிய வாழ்க்கைச் சூழலில் பொருத்திப் பார்ப்பதாகவும், குடும்பங்களை விட்டுப் பிரிந்துவாழும் வேதனைகளையும் பதிவுசெய்வதாகவுமே அமைந்திருந்தன. பொருளாதாரப் புலப்பெயர்வாகவே எம் மவரின் முதலாம் கட்டப் புலப்பெயர்வு அமைந்திருந்தது.

1958இல் தொடங்கி 1977, 1983 காலகட்டங்களில் தொடர்ந்த ஈழத்தமிழர் மீதான இனவெறித் தாக்குதல்கள், அவர்களை இலங்கையர்கள் என்ற பொதுக்குறியீட்டுக்கு உரியவர்கள் என்ற உணர்விலிருந்து விடுபட வைத்ததுடன், படிப்படியாக வடக்கும் கிழக்குமே

முன்னர் எப்பொழுதும் அறிந்திராத அந்நிய தேசங்களில் புதிய சூழலில் புலப்பெயர் வாழ்க்கையைத் தொடரவும் இலங்கையின் நிரந்தரமானதும், தீவிரமானதுமான இனப் பாகுபாட்டுக் கொள்கையே வழிவகுத்தது. இதுவே இரண்டாம் கட்டப் புலப்பெயர்வாகப் பதிவுபெறுகின்றது. யூதர்களின் புலப்பெயர்வு இலக்கியங்களையொத்த புலப்பெயர்வு சார்ந்த படைப்புக்களை ஈழத்தமிழர்களிடமிருந்து உருவாக இப்புலப்பெயர்வே வழிசமைத்துக் கொடுத்தது.

ஆரம்பத்தில் புலப்பெயர்ந்த தமிழர்களின் பிரிவுத் துயரமும், தாயக வாழ்வின் எஞ்சிய நினைவுகளுமே இலக்கியங்களினூடாகத் தமது உணர்வின் வடிகாலாக வெளிப்படுத்தப்பட்டன. அங்கு இலக்கண இலக்கிய விதிமுறைகள் உடைக்கப்பட்டன. உணர்வுகளுக்கே முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டன. விதிவிலக்குகளும் இருந்தன. அவை பெரும்பாலும் இலக்கிய அனுபவம்மிக்க

ஈழத்தமிழரின் புலப்பெயர்வு இலக்கியச் செல்நெறியின் சீல தடப்பத்வுகள்

என்.செல்வராஜா, நூலகவியலாளர், லண்டன்.

தமிழரின் தாயகம் என்ற ஓர் உணர்வினைத் தோற்றுவித்தது. இதுவே ஈழத்தமிழரின் தனித் தேசிய இனச் சிந்தனையையும், உரிமைப்போராட்டத்தையும் வலுப்பெறச் செய்தது. இறுதியில் கணிசமானதொரு பகுதியினரைத் தாயகத்தைவிட்டுப் புலம் பெயரவும் வைத்தது.

எண்பதுகளின் பின்னர் இலங்கையை விட்டு வெளியேறிய, ஈழத் தமிழர் தாம்

புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகளினால் படைக்கப் பெற்றவையாகவே இருந்தன. அவர்களின் அனுபவத்தின் வெளிப்பாடு அப்படைப்புகளில் பொதிந்திருந்தன. தாயகத்திலும் தமிழகத்திலும் அப்படைப்புகள் வரவேற்கப்பட்டன. அவை பற்றி விவாதிக்கப்பட்டன.

இதே வேளை, இலக்கியப் பின்புலமற்ற சாதாரண புகலிடத் தமிழர்களின் படைப்புக்கள் ஆரம்பத்தில் நண்பர்கள் வட்டத்துக்குள்ளும், தாம் புலம்பெயர்ந்து வாழத் தலைப்பட்ட பிராந்தியத்துக்குள்ளும் தங்கிவிட்டன. அத்தகைய இலக்கியங்களுக்கு தமிழ்மொழியில் வெளிவந்த புகலிடச் சஞ்சிகைகள், மாதாந்த புதினப் பத்திரிகைகள் என்பனவும், பின்னர் வளர்ச்சிகண்ட புகலிட வானொலிகளும் தாராளமாகக் களம் அமைத்துக்கொடுத்தன. தரப்படுத்தல் என்ற செயற்பாடோ, வெளியிடத் தகுதியான வையா என்ற தேர்வோ அங்கு இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. மன உணர்வுகளுக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டது.

புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழரின் இலக்கியங்கள் படிப்படியாகத் தமிழகத்தையும், தாயகத்தையும் பரவலாகச் சென்றடையத் தொடங்கிய பின்னர் புகலிட இலக்கியம், புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம், புலம்பெயர்வு இலக்கியம் என்றவாறான சொற்பதங்கள் பரவலான பேசுபொருளாயிற்று. எது எவ்வாறெனினும், இப்பதங்கள் அனைத்தும் ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியங்களையே குறிப்பாக உணர்த்தி நின்றன. அன்றும், இன்றும் பொருளாதாரக் காரணிகளுக்காகப் புலம்பெயர்ந்து உலகெங்கும் வாழ்ந்துவரும் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் இலக்கியங்கள் எவையும் இந்தத் தனித்துவமான வகைக்குள் உள்வாங்கப்படவில்லை.

புகலிட இலக்கியங்களின் மேற்கூறிய சொற்பதங்கள் புலம்பெயர்ந்தோரின் படைப்புக்களை நுணுக்கமாகப் பிரித்துப் பார்ப்பதையும் தற்போது நாம் அவதானிக்கின்றோம்.

1. புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் ஆரம்ப காலங்களில் எழுதத் தொடங்கி இன்றும் எழுதி வரும் தாயகத்தின் நினைவுகளை மட்டுமே இரையீடும் படைப்புகள்.

2. தாயகத்தில் இடம்பெறும் அன்றாட போராட்டங்களையும், சமூக மாற்றங்களையும்

கண்டும் கேட்டும் வாசித்தும் உள்வாங்கிய விடயங்களை வைத்துக் கற்பனையில் (Armchair writers) தூரதேசத்திலிருந்து எழுதப்படும் படைப்புக்கள்.

3. புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கையின் தரிசனங்களோடு தாம் விட்டுச்சென்ற தாயக வாழ்க்கையையும் இணைத்து இலக்கிய மாக்கும் படைப்புக்கள்.

4. முழுமையான புலம்பெயர் வாழ்வைத் தரிசித்து அதன் பாற்பட்ட உணர்வுகளை மட்டும் பதிவுசெய்யும் படைப்புக்கள். (Exodus Literature)

5. தமது பெற்றோர் அறிந்தே தேர்ந்தெடுத்த புலம்பெயர் வாழ்வில், தமது விருப்பவெறுப்புகளுக்கு இடமற்றநிலையில், விதியேயென்று வலிந்து இணைந்துகொண்ட இரண்டாம் தலைமுறையினரின் தமிழ் மற்றும் வேற்றுமொழிப் படைப்புக்கள்.

மேற்கண்ட பிரிவுகளில் படைக்கப்பட்டு வந்த அனைத்து நூல்கள் பற்றியும் இக்கட்டுரையில் பதிவுசெய்வதென்பது இயலாத காரியமாகும். இக்கட்டுரையாளரின் நூல் தேட்டம் தொகுதிகள் அதனை ஏற்கெனவே பதிவுசெய்துள்ள நிலையில் அதனை தமது தேவைக்கேற்ப ஆய்வாளர்கள் தேடுகைக்குட்படுத்திக்கொள்ளலாம். (பார்க்க: நூல் தேட்டம் டொட் கொம்).

இக்கட்டுரையின் நோக்கம் எண்பதுகளில் தொடங்கிய ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர்வு இலக்கியச் செல்நெறியில் அவ்வப்போது மாற்றங்களை உள்வாங்கிக் கவனத்தை ஈர்த்த சில படைப்புகளை மாதிரிப்படைப்புகளாகக் காட்டிச் செல்வதேயாகும்.

புலம்பெயர்வின் பின்புலம்

ஈழத்தமிழரின் பொதுவான புலம்பெயர்வு இலக்கியங்கள் பற்றிய அறிவைப் பரவலாகப் பெறுவதற்கு இதுவரை சில நூல்கள் எம்மவரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர்வாழ்வு பற்றி ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் எவரும் அத்தகைய அலைந்துமுலும் வாழ்வின் வாழ்ந்துவரும் மக்களின் புகலிட வாழ்வியல் பின்னணி பற்றிய அறிவை முதலில் தேடிப்பெறவேண்டியது முக்கியமாகும். அத்தகைய பின்புலத்தை அறியாமல் ஆராயப்

புகும் எவராலும் முழுமையாகப் புகலிட வாழ்வியலைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது போகலாம்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர் நல மாநாடு சிறப்புமலர் ஒன்று தமிழகத்திலிருந்து எஸ்.வி.இராஜதுரை, ச.சீ.கண்ணன், மற்றும் பலரின் உருவாக்கத்தில் 1994இல் வெளிவந்திருந்தது. திருச்சியில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர் நல மாநாடு டிசம்பர் 18, 1994 இல் இடம்பெற்றபோது வெளியிடப்பட்ட சிறப்புமலர் இதுவாகும். இன்குலாப், எஸ். வி.இராஜதுரை, பா.கல்யாணி, மற்றும் நிற்பிரிகை ஆசிரியர் குழுவினரால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட இம்மாநாட்டில் வெளியிடப்பட்ட இம்மலரில் தமிழ்நாடு உட்பட உலகெங்கிலுமுள்ள ஈழத்தமிழ் அகதிகள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளைத் தொகுத் தளிக்க முயன்றிருக்கிறார்கள். புகலிடத் தமிழர்களின் உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்படும் உணர்ச்சிகளையும் அனுபவங்களையும் இம் மலரில் இலக்கியப்பகுதியில் ஆக்க இலக்கியங்களாகவும் தொகுத்துள்ளார்கள்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழன் என்ற தலைப்பில் சாமி அப்பாத்துரை அவர்கள் கனடாவிலிருந்து எழுதிய நூல் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிடலாம். இரண்டு பகுதிகளாக எழுதப்பட்டுள்ள இந் நூலில் முதற் பகுதியில் அகிலமெங்கிலும் தமிழ் அகதிகள், கனடாவும் அகதிகளும், குடிவரவுச் சட்டம், 21ம் நூற்றாண்டில் கனடியக் குடிவரவு இனவெறி ஆகிய தலைப்புக்களில் அமைந்த கட்டுரைகளும், இரண்டாம் பகுதியில் புகுந்தகத்தில் புது வாழ்வு, புலத்தில் தமிழ்மொழி ஏன் கற்க வேண்டும், எவ்வாறு புகட்டலாம், தேசப்பற்று, உக்கிரேனியரின் உதாரணம், தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் குடியேற்றத் திட்டங்கள், உலகிற்கு உணர்த்தப்படும் உண்மைகள், போராட்டங்கள் அவசியமா, கல்வித்துறையில் பாரபட்சம் ஆகிய தலைப்புகளில் அடங்கிய கட்டுரைகளும் காணப்படுகின்றன. (புகலிட நாடுகளில் தமது சொற்பிரயோகங்களில் 'புலம்' என்ற பதத்தைப் 'புகலிடம்' என்ற கருத்தில் பரவலாகப் பயன்படுத்துகின்றார்கள் என்பதை வாசகர் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும்.)

புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத்தமிழரின் பண் பாட்டுத் தனித்துவம்: சில அவதானிப்புகள் என்ற தலைப்பில் வி.நித்தியானந்தம். அவர்கள்

இணைப்பு:

இவ்வாய்வில் குறிப்பிடப்பட்ட நூல்களின் விபரம்:

- 1.அகதி வாழ்க்கை:** ஓர் இலங்கைத் தமிழ் அகதியின் அனுபவக் குறிப்புகள். கலையரசன். சென்னை 600018: கிழக்கு பதிப்பகம், இல.33/15, எஸ்டாம்ஸ் சாலை, ஆள்வார்ப்பேட்டை, 1வது பதிப்பு, ஜூலை 2010. (சென்னை 600018: கிழக்கு பதிப்பகம், New Horizon Media Pvt Ltd., இல.33/15, எஸ்டாம்ஸ் சாலை, ஆள்வார்ப்பேட்டை). 190 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 100., அளவு: 21.5x13.5 சமீ., ISBN: 978-81-8493-477-9.
- 2.அண்ணை நான் தற்கொலை செய்யப்போகிறேன்.** சென்னை 600018: உயிர்மை பதிப்பகம், 11/29 சுப்ரமணியம் தெரு, அபிராமபுரம், 1வது பதிப்பு, ஓக்டோபர் 2010. (சென்னை: மணி ஆ.ப்செட்). 192 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 120., அளவு: 21.5x14 சமீ., ISBN: 978-93-80072-97-5.
- 3.அலைவும் உலைவும்.** சு.குணேஸ்வரன். இலங்கை: தினைப்புனம் வெளியீடு, 1வது பதிப்பு, புரட்டாதி 2009. (யாழ்ப்பாணம்: மதுரன் கிராப்பிக்ஸ், அல்வாய்). vii, 116 பக்கம், புகைப்படங்கள், விலை: ரூபா 200., அளவு: 21x14 சமீ., ISBN: 978-955-51949-0-7.
- 4.இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா: கவிதை நடையில் ஒரு காவியம்.** கலாநிதி ஜீவகுமாரன் (டெனிஷ் மூலம்), வி.ஜீவகுமாரன் (தமிழாக்கம்). டென்மார்க்: விஷ்வசேது இலக்கியப் பாலம், 1வது தொகுப்பு, டிசம்பர் 2010. (தமிழ்நாடு: அச்சக விபரம் தரப்படவில்லை). 163 பக்கம், கணனிச் சித்திரங்கள், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 21.5x14 சமீ.
- 5.இருப்பும் விருப்பும்.** கி.பி. அரவிந்தன். சென்னை 600 091: சாளரம், 2.1758, சாரதி நகர், என்பீல்ட் அவென்யூ, மடிப்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, ஜூன் 2009. (சென்னை: பொன்னி அச்சகம்).143 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 70., அளவு: 21x14 சமீ.
- 6.இல்லாமல் போன இன்பங்கள்.** கோவினூர் செல் வராஜன். சென்னை 600094: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 20.2 சக்காரியா காலனி, 1வது தெரு, சூளைமேடு, 1வது பதிப்பு, மார்ச் 2013. (சென்னை 600094: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 20.2 சக்காரியா காலனி, 1வது தெரு, சூளைமேடு). 272 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 150., அளவு: 21x13.5 சமீ., ISBN: 978-93-81322-15-4.

ஒரு சிறு நூலை வெளியிட்டிருந்தார். புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்தவேளையில், நியூசிலாந்து, மஸ்ஸி பல்கலைக்கழகத்தின் அல்பனி வளாகத்தில் பணியாற்றிய வேளையில் திரு. வி.நித்தியானந்தம் அவர்கள் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஆற்றிய உரையின் நூல் வடிவம் இதுவாகும்.

அகதி வாழ்க்கை: ஓர் இலங்கைத் தமிழ் அகதியின் அனுபவக் குறிப்புகள் என்ற நூல் கலையரசன் என்பவரால் சென்னையில் 2010 இல் வெளியிடப்பட்டது. இலங்கைத் தமிழரான கலையரசன், பல ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் பயணம்செய்து, அங்குள்ள அரசியல் சமூக நிலவரங்களை குறிப்பாக, வெகுஜன ஊடகங்களால் மக்களுக்குச் சொல்லப்படாத, அல்லது முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படாத, அல்லது மறைக்கப்பட்ட செய்திகளை ஆய்வுசெய்து கட்டுரைகளாக வெளியிட்டு வருகிறார். உலகளாவிய தமிழரின்- குறிப்பாக ஈழத்தமிழரின் அகதிவாழ்க்கை பற்றிக் கூறும் இந்நூலில் 5 பிரிவுகள் உள்ளன. பயணங்கள், சர்வதேச அகதி அரசியல், திரைகடலோடியும் புகலிடம் தேடு, சத்திய சோதனை, லண்டன் உங்களை வரவேற்கிறது ஆகிய தலைப்புகளில் 45 கட்டுரைகள் இந் நூலில் ஒழுங்கமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இருப்பும் விருப்பும் என்ற தலைப்பில் கி.பி. அரவிந்தன் தனது கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலை வெளியிட்டிருந்தார். 1990களில் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்துக்கவிஞராக அதிகம் அறியப்பட்டவர் கி.பி.அரவிந்தன் என்னும் கிறிஸ்தோப்பர் பிரான்சிஸ். தோழர் சுந்தர் என்றும் ஈரோஸ் இயக்க விடுதலைப் போராளியாகவும் அறியப்பட்டவர். தற்போது புலம்பெயர்ந்து பிரான்சில் வாழ்பவர். தமிழகம் இந்நூலை கைகளில் ஏந்தட்டும் என்ற வைகறையின் முன்னுரையான அறிமுகக் கட்டுரையுடன் இது அணிந்துரை அல்ல தோழர்களே என்ற தலைப்பில் பாமரன் எழுதிய உணர்வுபூர்வமான கட்டுரையும், அப்படித்தானா அரவிந்தன்? என்ற கே.எம்.வேணுகோபாலின் கட்டுரையும் இத்தொகுதிக்கும் அதன் படைப்பாளி கி. பி. அரவிந்தனுக்குமான விரிவான அறிமுகத்தை வழங்குகின்றன. உள்ளே உள்ள கி.பி.அரவிந்தனின் பத்துக் கட்டுரைகளும் முறையே இருப்பும் விருப்பும்,

ஒற்றுமையை ஒதுவோருக்கு, காலம் அரித்திடாது எம் இணைப்பை, எங்கள் நினைவுகளை உங்களிடம் கையளித்துள்ளோம், இலங்கையில் இன்னொரு போரை நாங்கள் விரும்பவில்லை, சாத்வீகப் பாதையில் சந்தி பிரித்தவன்: பொன்.சிவகுமாரன், யாசர் அரபாத்: ஒரு முடிவுறாத வரலாறு, ஓர் அகதியின் தாயும் தாயகமும், ஒரு பயணமும் சில நினைவுகளும், அகதியாகவே வாழ்ந்துவிட்டுப் போகிறேன் ஆகிய தலைப்புகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன. புலம்பெயர் வாழ்வியலின் வலிகளின் ஆழத்தை இந்நூலின் கட்டுரைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

தமது பூர்வீக மண் பற்றியும், அதில் தாமும் தம் முன்னோர்களும் எப்படியெல்லாம் இனிதே வாழ்ந்தார்கள் என்றும் பதிவுசெய்துவைக்கும் இலக்கியப்பண்பாடு புகலிடத்தில் வளர்ந்து வருகின்றது. தாம் தேர்ந்த புகலிட வாழ்க்கையில் இணைந்துகொண்டு பெருகி வரும் பின்னைய சந்ததியினருக்குக் கனவாகிப்போன அந்தத் தாயக மண்ணின் வாசனையை கற்பனையிலாவது நுகரும் வகையில் இலக்கியப் பதிவாக்கிவிட்டுச் செல்லும் குற்றவுணர்வு இப்படைப்புகளின் உருவாக்கத்துக்குக் காரணமாகலாம்.

டென்மார்க்கில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து இரண்டு தலைமுறைகளைக் கண்டுவிட்ட வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் 'பனி மலை தாண்டிய பாதச் சுவடு' என்ற தலைப்பில் ஒரு புகலிடத்தமிழனின் பயண இலக்கியமாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. புகலிடத்தின் ஈழத் தமிழரின் எதிர்காலச் சந்ததியினர் தமது மூதாதையர் பற்றி, அவர்கள் கைவிட்டுவந்த வாழ்க்கைமுறைபற்றி, அந்தச் சமூகத்தினரின் சமய, சமூக, கலாசார வாழ்வு பற்றி, பண்பாடு பற்றி நாம் கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களையும் வடிவங்களையும் நாம் புலம்பெயர்ந்து வந்து பதியம்வைத்துள்ள மண்ணில் வாழப்போகும் எமது அடுத்த தலைமுறையினருக்கு காலம் காலமாக எடுத்துச்சொல்லவேண்டிய கடமை எமக்குள்ளது என்பதை இந்தச் சுயவரலாற்று நூல் உணர்த்துகின்றது. பிறப்பு இளமைக்காலம், ஆரம்பப் பள்ளி வாழ்க்கை, இளமைக்கால நினைவுகள், அரசியல் பொதுப்பணிப் பிரவேசம், என்று

இந்நூல் தொடர்கிறது. பொது வாழ்க்கையில் இவர் வேலணையில் துணைவியாருடன் அவரது தாலிக்கொடியை விற்று பொது வீதியை செப்பனிட்ட செய்தி வருகின்றது. 1981இல் இவர் குடும்பத்துடன் புலம்பெயர்ந்த கதை தொடர்கின்றது. 1981 முதல் பிரான்ஸ் வாழ்க்கை, பின்னர் 1987முதல் டென்மார்க் வாழ்க்கை என்று இவரது சுய வாழ்க்கை அனுபவம் நிச்சயம் ஐரோப்பிய நிரந்தரப் பிரஜைகளான எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு நிரந்தரமாக நிலைத்திருக்கும் ஒரு சுவையான கதையாக அமையப்போகின்றது.

பிறந்த மண்ணும் புகலிடமும்: சில அவதானிப்புகள் என்ற நூல், கலைவளன் சி.சு.நாகேந்திரன் அவர்களால் எழுதப்பட்டது. மலையகத்தில் பிறந்து, யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்ந்து இன்று புலம்பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் நூலாசிரியரின் இந்த நூல் எமக்கு ஈழத் தமிழினத்தின் புலம்பெயர் வாழ்வியலை, கூட இருந்து அவதானித்து ஒரு நேர்முக வர்ணனையாகத் தருகின்றது. ஈழத்தமிழராகப் புலம்பெயர்ந்து இன்று ஐரோப்பிய, அமெரிக்க, கனேடிய, அவுஸ்திரேலியத் தமிழர்களாக மாற்றம்பெற்றுவரும் உலகத் தமிழர் பற்றிய சமூகவியல் வாழ்வை ஆராயப்போகும் எதிர்காலத்துப் புத்தி ஜீவிகளின் ஆய்வுத் தேவைகளுக்கு இந்த உள்வீட்டுப்பிள்ளையின் கருத்துக்கள், அவ தானிப்புகள் மிக அவசியமானதாகலாம். புகலிட வாழ்வில் லண்டனில் ஒன்பது ஆண்டுகளும், அவுஸ்திரேலியாவில் 13 ஆண்டுகளுமாக மொத்தம் 22 ஆண்டுகளைக் கழித்த நிலையில் இந்நூலை திரு நாகேந்திரன் எழுதியிருக்கிறார். இவரது பரந்த அவதானிப்பினதும் அனுபவத்தினதும் வெளிப்பாடாக இதிலுள்ள சம்பவங்கள் அமைகின்றன. ஒரு கதைசொல்லியாக மாத்திரமல்லாது ஆங்காங்கே தன் தனிப் பட்ட கருத்துக்களையும் தனது பார்வையில் பட்டவாறு வெளிப்படையாகச் சொல்லியிருக்கிறார். தமிழர் புலம்பெயர்ந்து வாழும் பல மேலைத்தேய நாடுகளுக்கும் இவர் சென்று வந்திருக்கிறார். அத்துடன் லண்டனிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் தன் அவதானிப்புகளையும் சேர்த்துத் தொகுத்து ஒரு பொதுமைப்பாட்டுடனேயே தன் கருத்துக்களை இந்நூலில் முன்வைத்திருக்கிறார்.

7. **இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியம்.** சித்திர லேகா மொளனகுரு. நுகேகொடை: சுதந்திர இலக்கியவிழா அமைப்புக்குழு, 61, பழைய கொட்டாவ வீதி, மிரிஹான, 1வது பதிப்பு, மே 1995. (தெகிவளை: டெக்னோ பிரின்ட், 6, ஜெயவர்த்தன அவென்யு). 24 பக்கம், விலை: ரூபா 30. அளவு: 20.5x14 சமீ.
8. **இலட்சியப் பாதையில்.** ஷஹீகா சிவநாதன். சென்னை 600004: ஓள பதிப்பகம், இல. 25, ஸ்ரீநிவாசா ரோடு, மயிலாப்பூர், 1வது பதிப்பு, ஜனவரி 2011. (சென்னை: ஸ்பீட் பிரின்ட்). 72 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 60., அளவு: 21.5x14 சமீ.
9. **ஈழத் தமிழர் புகலிட வாழ்வும் படைப்பும்.** தெ. வெற்றிச்செல்வன். சென்னை 600078: சோழன் படைப்பகம், 5D, பொன்னம்பலம் சாலை, கே.கே.நகர், 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2009. (சென்னை: அம்மன் பிரிண்டிங் வேர்க்ஸ்). 312 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 200., அளவு: 21.5x14 சமீ.
10. **உறைக்கும் உண்மைகள்.** நிலா (இயற்பெயர்: உதயகுமாரி பரமலிங்கம்). London HAO 2HW: உதயகுமாரி பரமலிங்கம், சிவம் தரம் பதிப்பகம், குடயவ 1, Ithell Court, 18, Crawford Avenue, Wembley, 1வது பதிப்பு, ஒக்டோபர் 2010. (திருச்சி 620 001: தி பிரிண்டர்ஸ் இந்தியா). 94 பக்கம், விலை: ஸ்டேர்லிங் பவுண் 5., இந்திய ரூபா 60., அளவு: 21x14 சமீ.
11. **என் ஏதேன் தோட்டம்.** கவிதா. சென்னை 600 024: நேர்நிரை வெளியீடு, D1/15 TNHB, தெற்கு சிவன் கோவில் தெரு, கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2009. (சென்னை: அச்சக விபரம் தரப்படவில்லை). 104 பக்கம், சித்திரங்கள், விலை: இந்திய ரூபா 70., நோர்வே 70 குரோனர், அளவு: 21x14 சமீ., ISBN: 978-81-903664-9-6.
12. **என் மகளினும் மேலானவள்.** மாலதி பாலேந்திரன். சென்னை 600017: மணிமேகலைப் பிரசுரம், தபால் பெட்டி எண் 1447, இல.7, தணிகாசலம் சாலை, தியாகராய நகர், 1வது பதிப்பு, 2009. (சென்னை 600094: B.V.R. ஆப்ஸெட்). vi 158 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 55., அளவு: 18x12 சமீ.
13. **ஒரு அகதியின் கைரேகை.** இணுவை சக்திதா சன். டென்மார்க்: இணுவை இளந் தென்றல் வெளியீடு, Kiledvangsparken 36, 4390 vipperod, 1வது பதிப்பு, ஏப்ரல் 2009. (டென்மார்க்: சத்யன் லே அவுட்). 128 பக்கம், விலை: ரூபா 70., அளவு: 21.5x14 சமீ.

இல்லாமல் போன இன்பங்கள் என்ற தலைப்பில் லண்டனில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் கோவிலூர் செல்வராஜன் ஒரு நூலை எழுதியிருந்தார். இணையத்தளங்களில் ஆசிரியர் எழுதிய கட்டுரைகளில் தேர்ந்த 60 கட்டுரைகள் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. தாயகத்திலும் புகலிடத்திலும் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறைகள், வாழ்வியல் பிரச்சினைகள், எம்மக்களின் மனங்களில் புகுந்து முகிழ்ந்து புரையோடிப் போயுள்ள வெறுக்கத்தக்க குணாம்சங்கள், புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களால் அவர்களின் தாயக உறவுகளின் வாழ்வில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள் எனப் பல்வேறு சமூகவியல் சார்ந்த கருத்துக்களை ஆசிரியர் தனது கட்டுரைகளில் முன்வைக்கின்றார். இக்கருத்துக்களில் பல வாசகரின் சிந்தனையைத் தூண்டிவிடும் சமூக வலுவைப்பெற்றுள்ளன. சில வாசகர்களின் பார்வையில் மாற்றுக் கருத்தையும் தோற்றுவிக்கின்றன. மொத்தத்தில் ஒரு புலம்பெயர் தமிழரின் தெளிவான பார்வையில் ஈழத்தமிழ்ச்சமூகம் நுணுக்கமாக அணுகப்பட்டுள்ளது.

புலம் பெயரும் மண்வாசம்: தாயக -புலம்பெயர் மக்களிடையே ஒரு நோக்கு என்ற தலைப்பில் வெளியான நூல் ஜேர்மனியில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து தற்போது தாயகம் திரும்பியுள்ள, க.அருந்தவராஜா அவர்கள் எழுதியுள்ள நூல் வரலாற்று ரீதியாக தமிழர்களுடைய இடப்பெயர்வுகள் எவ்வாறு இடம்பெற்றிருக்கின்றன, தாயகத்தில் உள்ள மக்களுடைய வாழ்க்கை முறைகள் எப்படி அமைந்திருக்கின்றன, இலங்கையிலிருந்து தமிழர்கள் அகதிகளாக மேலைத்தேய நாடுகளுக்குப் பயணித்தபோது அவர்களால் எதிர்கொள்ளப்பட்ட இடர்கள், புலம்பெயர் நாடுகளிலுள்ள மக்களின் சமகால வாழ்க்கை நிலைமைகள், கலாசார வாழ்வியல் போன்ற விடயங்களை சாதாரண மொழிவழக்கில் விளக்குகின்றது. தமிழர் கண்ட நகர்வு, தாயக வாழ்வு, கண்ணீர்ப் பயணம், புலம்பெயர் தமிழர் வாழ்வு, வீதி, பெரியபிள்ளை, கலாசார வாழ்வு, புலம்பெயர் வாழ்வில் புதிய தேவைகள் ஆகிய எட்டு தலைப்புகளில் இந்நூல் விரிகின்றது.

குடும்பத்துள் வாழ்தல் என்ற நூல் இவர் தமது துணைவியார் அன்பரசி அருந்தவராஜா வுடன் இணைந்து எழுதியது. தாயகத்திலும் புலம்பெயர் வாழ்விலும் கிடைத்தவையும், கண்டுகொண்டவையுமான அனுபவங்கள், தமது கற்றல், கற்பித்தல் செயற்பாடுகள் ஊடாகக் கிடைத்த அறிதல்கள், பட்டறிவுகள் ஆகியவற்றின் துணைகொண்டு இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. பெற்றோரின் உன்னதமான பாத்திரத்தை இந்நூல் எடுத்து விளக்குகின்றது. சமூகத்தின் அத்திவாரமான குடும்பத்தில் நிகழும் சந்தோஷம், துக்கம், நெருக்கடி, ஆபத்துக்காலங்களில் அதன் தலைமைப் பாத்திரம் ஏற்பவரும்; குடும்ப உறுப்பினர்களும் எவ்வாறு நடந்துகொண்டு நல்ல தீர்வினை எய்தலாம் என்பதையும் இந்நூல் கோடிட்டுக்காட்டுகின்றது. நடைமுறையில் நிலவுகின்ற குடும்ப நிர்வாக முறைகளான தந்தைமுறை, சர்வாதிகார முறை, ஜனநாயக முறை, சந்தர்ப்ப அணுகுமுறை என்பவற்றை பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்தி விவாதிப்பது சுவையாக உள்ளது. இவை அனைத்தும் அறிமுகம், வழிகாட்டுதல்கள் ஏன், பிள்ளைகளை அறிந்து கொள்ளல், குடும்பமும் தலைமைத்துவமும், தமிழர் இல்ஊடகம், குடும்ப முறிவுகள் ஆகிய ஆறு இயல்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

தாயகத்திலிருந்தும் எழும் குரல்கள்

புலம்பெயர்வாழ்வு பற்றித் தாயகத்திலிருந்து எழுதப்பட்ட சில நூல்களையும் இங்கு விரிவான பார்வைக்காகக் குறிப்பிடலாம். தாயகத்தில் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகளை எழுதுபவர் என்ற வகையில் தனித்துத் தெரிபவராக சு.குணேஸ்வரன் இனம்காணப்படுகின்றார். இவர் பற்றிய விரிவானதொரு கட்டுரை 'ஞானம்' இதழில் ஏற்கெனவே எழுதப்பட்டுள்ளதால், இவரது இரண்டு படைப்புக்களை மட்டும் இங்கே பதிவுக்காகக் குறிப்பிடுகின்றேன். (மேலும் பார்க்க: புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியத்தின் உரைகல் ஒன்று: ஈழத்துப் படைப்பாளி சு.குணேஸ்வரன் பற்றிய ஒரு பார்வை. ஞானம், கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை, இதழ் 162, ஒளி 14, சுடர் 6, நவம்பர் 2013, ப. 28-31.)

அலைவும் உலைவும் என்ற தலைப்பில் சு.குணேஸ்வரன் எழுதிய ஒரு நூலில் இவரது 12 கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை புலம்பெயர்ந்தோர் சென்ற இடங்களில் தாம்பட்ட கஷ்டங்கள், ஏற்றுக்கொண்ட வசைமொழிகள், பெண்கள் அனுபவித்த துயரங்கள் என்பன பற்றிப் பேசுகின்றன. புலம்பெயர் இலக்கியம், புகலிடச் சஞ்சிகைகள், மொழிபெயர்ப்புகள், தமிழ்மொழிப் பிரதேசச் செல்வாக்கு என்பன பற்றியும் இந்நூலில் விபரிக்கப்படுகின்றன. புனைவும் புதிதும் என்றதலைப்பில் இவர் எழுதிய மற்றும் ஒரு நூலில் புகலிட இலக்கியம் சார்ந்த நான்கு ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் ஈழத்து இலக்கியம் சார்ந்த மூன்று கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் புகலிடச் சிற்றிதழ்களின் அரசியல், இலத்திரனியல் சூழலில் புகலிடச் சிற்றிதழ்கள், புகலிட இலக்கியமும் பண்பாடும் ஆகிய இரு கட்டுரைகளுடன், பார்த்திபன், தாட்சாயணி, ந.சத்தியபாலன், என்.எஸ்.எம்.இராமையா ஆகிய ஆளுமைகள் பற்றிய இரு கட்டுரைகளும் உள்ளன. ஆய்வாளர்களுக்கும், பல் கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும், இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் பயன்தரக்கூடிய கட்டுரைகள் இவை.

புலம் பெயர்ந்தவர்களின் பொருளாதாரப் பங்களிப்புக்கள் என்ற தலைப்பில் என்.சிறிரஞ்சன் எழுதிய நூல் புலம்பெயர்ந்தவர்களுக்கும் தாயகத்திற்கும் இடையிலான பொருளாதார உறவுகள் பற்றியது. பொருளாதாரப் பங்களிப்புகள் எதிர்காலத்தில் குறைவடைந்து செல்வதாக இருக்கும் என்பதனைச் சுட்டிக் காட்டுவதனை நோக்கமாகக் கொண்ட இந் நூலில் அவ்வாறான நிலையினை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது, தாயகத்திற்கான புலம்பெயர்ந்தவர்களின் பல்தரப்பட்ட பொருளாதாரப் பங்களிப்புக்கள் எத்தகையவை, அவற்றின் முக்கியத்துவம் யாவை, அவை மேலும் எவ்வாறு அதிகரிக்கப்படலாம் என்பன உட்படப் பலவிடயங்களைக் கொண்டுள்ளது. சாதாரண வாசகர்களை இலக்காகக் கொண்ட இந்நூலில் அடங்கியுள்ள 25 கட்டுரைகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையன என்ற போதும் தனியே ஒரு கட்டுரையினை வாசிக்கும் வாசகருக்குக் கூடப் பயனுள்ள செய்தியொன்றை வழங்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

14. **ஒலிக்காத இளவேனில்.** நிர்மலா (தான்யா), பிரதீபா கனகா - தில்லைநாதன் (தொகுப்பு பாசிரியர்கள்). சென்னை 600024: வடலி வெளியீடு, 13/54, 10ஆவது குறுக்குத் தெரு. டர்ஸ்ட் புரம், கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2009. (அச்சு விபரம் தரப்படவில்லை). 172 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 135., அளவு: 21.5x13.5 சமீ., ISBN: 819084056-8.
15. **கடவுளின் நிலம்.** இளைய அப்துல்லாஹ் (இயற்பெயர்: M.N.M.அனஸ்). டென்மார்க்: வி.ஜீவகுமாரன், விஸ்வசேது இலக்கியப் பாலம், Hojvangsparken 7, 4300 Holbaek, 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2010. (சென்னை: அச்சு விபரம் தரப்படவில்லை). 174 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 21.5x14 சமீ.
16. **காற்றைக் காணமாக்கும் புல்லாங்குழல்.** இணுவை க.சக்திதாசன். கொழும்பு 13: மல்லிகைப் பந்தல், 201/4, ஸ்ரீ கதிர்சன் வீதி, 1வது பதிப்பு, ஜூன் 2008. (கொழும்பு 12: Happy Digital Centre (Pvt) Ltd, 75, 1/1 Sri Sumanatissa Mawathe). xxii, 72 பக்கம், விலை: ரூபா 150., அளவு: 22x15 சமீ., ISBN: 978-955-8250-41-9.
17. **சூழம்பத்துள் வாழ்தல்:** தாயக புலம்பெயர் மக்களிடையே ஒரு நோக்கு. க.அருந்தவராஜா, அன்பரசி அருந்தவராஜா. சவிட்சர்லாந்து: கலை இலக்கியப் பேரவை, ஜெனீவா, 1வது பதிப்பு, ஆண்டு விபரம் தரப்படவில்லை. (கொழும்பு 6: றண்யாஸ் கிறப்பிக்கல்). xii, 101 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 20x14.5 சமீ.
18. **குருதி வரையும் தேசம்.** பா.உதயகுமார். நோர்வே: பா.உதயகுமார், நோர்வே தமிழர் கலை பண்பாட்டுக் கழகம், Dr. Dedichens V 84, 0675 Oslo, 1வது பதிப்பு, நவம்பர் 2007. (அச்சு விபரம் தரப்படவில்லை). (7), 66 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 21x14 சமீ.
19. **சிதம்பர சக்கரம்.** பாலகிருஷ்ணா ஸ்ரீதரன். லண்டன்: கிருஷ்ணா பப்ளிகேஷன்ஸ், த.பெ.இலக்கம் 35326, 1வது பதிப்பு, ஜனவரி 2001. (அச்சு விபரம் அறியமுடியவில்லை) (10), 198 பக்கம். விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை. அளவு: 21.5x14 சமீ.
20. **சுருதிபேதமடைகிறது.** வவுனியூர் இரா.உதயணன். கொழும்பு 8: அருணா வெளியீட்டகம், A 15, 1/1, மனிங் ரவுண் வீடமைப்புத் தொகுதி, மங்கள வீதி, 1வது பதிப்பு, மார்ச் 2008. (கொழும்பு 13: யுனி ஆர்ட்ஸ் பிரைவேட் லிமிட்டெட், 48 B, புளமெண்டால் வீதி). viii, 156 பக்கம், விலை: ரூபா 150., அளவு: 17x12 சமீ., ISBN: 978-955-1347-03-1.

புலம்பெயர்வு இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகள்

புலம்பெயர்ந்தோரின் இலக்கியப் படைப்புகளையும் புகலிட இலக்கியங்களையும் ஆய்வுசெய்யும் பாங்கில் எழுந்த சில நூல்களை இனிக்காண்போம். இவ்வகையில், பனிக்குள் நெருப்பு: புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை என்ற தலைப்பில் எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் எழுதிய நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்தமிழர்களின் புதிய தான புலம்பெயர்வுகளின் விளைவாக முகிழ்த்துவரும் தமிழ் இலக்கிய வகையான புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் தொடர்பாக எஸ்.பொ. தமிழ்நாட்டில் புதுவைப் பல்கலைக் கழகத்தின் சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற் புலத்திலே 22.3.2006 அன்று நிகழ்த்திய பேருரையே பனிக்குள் நெருப்பு என்ற இந்த நூலின் உள்ளடக்கமாகும். The Tamil Diaspora என்ற கருத்துருவம் குறித்து விளக்கமளிக்கும் நூல் இது. இந்நூலின் கருத்துருவம் பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்கள் இன்றும் தொடர்ந்தவண்ணமுள்ளமையே இந் நூலின் சிறப்பாகும்.

புகலிடத்தில் உருவான இலக்கியங்களில் அதிக எண்ணிக்கையில் உருவானவை கவிதைகளாகும், சிறுகதைகள், நாவல்கள் என்பன அடுத்தடுத்த இடங்களைப் பிடித்துக் கொள்கின்றன. அதனால்தானோ என்னவோ, புலம்பெயர் தமிழரின் இலக்கியப் படைப்புக்களை ஆய்வுசெய்யும் பலரும் கவிதைப் படைப்புக்களையே தமது ஆய்வுப் பொருளாகக் கொள்கிறார்கள்.

புலம்பெயர் கவிதை: உருவம், உள்ளடக்கம், உணர்த்துமுறை என்ற ஆய்வுநூல் கிருஷ்ணபிள்ளை விசாகரூபன் அவர்களால் எழுதப்பட்டது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையின் முதுநிலை விரிவுரையாளரான நூலாசிரியரின் இவ்வாய்வு, புலம்பெயர்ந்தோரின் இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றிப் பொதுவாகவும், கவிதைத்துறையின் போக்குகள் பற்றிக் குறிப்பாகவும் ஆராய்கின்றது. புலம்பெயர்ந்தோரின் இலக்கியப்படைப்புக்கள் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் புதியதொரு போக்கை ஏற்படுத்தியுள்ளதை இவ்வாய்வு நன்கு

சித்திரிக்கின்றது. இலங்கைத் தமிழர்களின் புலம்பெயர்ச்சி, அதன் பன்முகத் தன்மை, அதற்கான ஏதுநிலைகள், புலம்பெயர் கவிதைகளின் உருவம், உள்ளடக்கம், உணர்த்துமுறை ஆகியன குறித்து விரிவாக எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன.

ஈழத் தமிழர் புகலிட வாழ்வும் படைப்பும் என்ற நூலை தெ.வெற்றிச்செல்வன் தமிழகத்திலிருந்து எழுதியிருந்தார். புகலிடமும் தமிழ்க் கவிதையும் வளர்ச்சிப்போக்கும் பற்றிய அறிமுகத்துடன் தொடங்கும் இந்நூலில் வெற்றிச்செல்வன் புகலிடக் கவிதைகளின் உள்ளீட்டியல், வெளியீட்டியல், உளவியல், அழகியல், ஒப்பீட்டியல் ஆகியவற்றைப்பற்றித் தனித்தனி அத்தியாயங்களில் ஆய்வு செய்திருக்கிறார். அத்துடன் புகலிடத் தமிழ்ப் புதினங்கள், புகலிடத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றியும் இவரது ஆய்வு இந்நூலில் நீண்டுள்ளது. புலம்பெயர்க்கப்பட்டு பன்னாடுகளிலும் அலைந்துலை வாழ்வு வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் ஆக்க இலக்கியப் படைப்புக்களை வாசித்து அவற்றின் சாரத்தை ஆழமாக, விரிவாக, அழகியலோடு இதர மொழிகளிலுள்ள போராட்ட இலக்கியங்களோடு ஒப்புநோக்கி இவ்வாய்வு ஒரு தமிழகத்தவரால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளமை சிறப்பாகும்.

பின்நவீனத்துவச் சூழலில் புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதைகளும் பெண்ணியக் கவிதைகளும் என்ற நூலை எழுதியவரும் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவருமான திரு யாழினி முனுசாமி நவீன இலக்கியம் சார்ந்து இயங்குபவர். இவரது விமர்சனங்கள் சிறுபத்திரிகைச் சூழலில் பரவலான வரவேற்பைப் பெற்றவை. புதிய பார்வை, புத்தகம் பேசுது, உங்கள் நூலகம், கல்வெட்டு பேசுகிறது, தாமரை முதலான பல இதழ்களில் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை நூல்கள், புலம்பெயர் படைப்புகள் குறித்த இவரது விமர்சனங்கள் வெளியாகியுள்ளன. அவ்விமர்சனங்களின் தேர்ந்த தொகுப்பாக இந்நூல் வெளிவருகின்றது. ஆய்வரங்குகளில் சமர்ப்பித்த சில ஆய்வுகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதைகளிலே பிரிவுத் துயரமும் மீளும் நம்பிக்கையும் இத்தொகுப்பில் காணப்படும் குறிப்பிடத்தக்கதொரு கட்டுரையாகும். ஈழத் தமிழ்ப்படைப்புகள் பற்றிய குறிப்புகள்

இவரது கட்டுரைகளில் பரவலாகக் காணப் படுகின்றன.

இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற தலைப்பில் சித்திரலேகா மௌனகுரு ஒரு சிறுநூலை எழுதியிருந்தார். வந்தாறுமூலை, செங்கல்லடியில் இயங்கும் கிழக்குப்பல்கலைக்கழக மொழியியல்துறைத் தலைவராகவுள்ள நூலாசிரியர், விபவி நிறுவனம் நடாத்திய சுதந்திர இலக்கிய விழா 92இல் ஆற்றிய உரையின் திருத்திய பதிப்பு இதுவாகும். தமிழ்ப்புலம்பெயர் சமூகம் பற்றியும், அதன் கலாசாரச் செயற்பாடுகள் பற்றியும் இவர் மேற்கொள்ளும் ஆய்வின் ஆரம்பத்தின் ஒரு பகுதியாக இச்சிறு பிரசுரம் வெளிவந்திருந்தது. (இவ்வாய்வு நூலுருவில் பின்னர் வெளிவந்ததாகத் தகவல் இல்லை).

இனி, புகலிடத்தில் ஆங்காங்கே உருவான சில கவிதைத் தொகுதிகளைப் பற்றிய தகவல்களை பதிவுசெய்கின்றேன். இது எவ்வகையிலும் முழுமையான தொகுப்பாக அமைய முடியாது. புகலிடக் கவிதைகளின் விரிவான பதிவினை அறிய விரும்பும் ஆய்வாளர்கள் நூல்தேட்டம் தொகுதிகளில் தமிழ்க் கவிதைகள் என்ற பிரிவில் அவற்றைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

புலம் பெயர்ந்தோர் கவிதைகள் என்ற தலைப்பில் தமிழகத்திலிருந்து ப.திருநாவுக்கரசு அவர்கள் தொகுத்த தேர்ந்த கவிதைத் தொகுப்பொன்றை இங்கு முதலாவது பதிவாக வழங்குவது பொருத்தமாகும். புகலிடமும் புதிய நூற்றாண்டும் (தி.உமாகாந்தன்), புகலிட இலக்கிய விமர்சனம் பற்றி (கலைச்செல்வன்), ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சி (சுரேஷ் கனகராஜா) ஆகிய அறிமுகக் கட்டுரைகளுடன் 58 புகலிடக் கவிஞர்களின் 89 கவிதைகள் இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை ஜேர்மன். கனடா, பிரான்ஸ், இங்கி லாந்து, சுவிஸ், நோர்வே, டென்மார்க், அவுஸ்திரேலியா, நெதர்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் வெளியாகிய சிறுசஞ்சிகைகள், தொகுப்பாக்கங்கள் போன்றவற்றிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. புலம்பெயர்ந் தோரின் கவி ஆளுமைபற்றிய ஒரு சோற்றுப் பதமாக இத்தொகுப்பு தமிழகத்தில் பரவலாக அறியப்பெற்றுள்ளது.

21. **தலைப்பு இழந்தவை: ஈழவாணி கவிதைகள்.** ஈழ வாணி (இயற்பெயர்: வாணி ஜெயாதிபன்). கோயம்புத்தூர் 641017: தகிதா பதிப்பகம், 4/833 தீபம் பூங்கா, கே.வடமதுரை, 1வது பதிப்பு, ஆவணி 2010. (கோயம்புத்தூர்: ஐடி யாஸ் பிரின்டர்ஸ்). ஒளை, 60 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 40., அளவு: 18.5x12.5 சமீ.
22. **திரிபு:** நாவல். இ.தியாகலிங்கம். சென்னை 600094: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 20/2 சக்காரியா காலனி, 1வது தெரு, சூளைமேடு, 1வது பதிப்பு, செப்டெம்பர் 2010. (சென்னை 600094: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 20/2 சக்காரியா காலனி, 1வது தெரு, சூளைமேடு). 176 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 100., அளவு: 21.5x14 சமீ., ISBN: 978-81-89748-92-0.
23. **துருவத் துளிகள்.** இ.தியாகலிங்கம். சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 32/9 ஆர்க்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, ஒக்டோபர் 2009. (சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 32/9 ஆர்க்காடு சாலை). 64 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 95., அளவு: 11.5x17.5 சமீ., ISBN: 978-81-89748-79-1.
24. **தொட்டிப் பூ.** கவிதா. சென்னை 600 024: நேர்நிரை வெளியீடு, D1/15 TNHB, தெற்கு சிவன் கோவில் தெரு, கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2009. (சென்னை: யுகமாயினி, சித்தன் கலைக்கூடம்). 128 பக்கம், சித்திரங்கள், விலை: இந்திய ரூபா 70., நோர்வே 70 குரோனர், அளவு: 21x14 சமீ.
25. **தொலைதூரக் கனவுகள்.** சக்கரவர்த்தி இராச லிங்கம். சென்னை 600083: சந்தியா பதிப்பகம், நியூ டெக் வைபவ், 57A, 53ஆவது தெரு, அசோக் நகர், 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2006. (சென்னை: மைக்ரோ பிரின்ட் லிமிட்டெட்). 420 பக்கம், விலை: ரூபா 200., அளவு: 21.5x14 சமீ.
26. **நாங்கள்:** தமிழ் இளையோர் கவிதைகள். வ.சிவராஜா, க.அருந்தவராஜா, பொ.சிறிஜீவகன், அ.புவனேந்திரன் (பதிப்பாசிரியர்கள்). ஜேர்மன்: தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், V. Sivarajah, Am Windhoevel – 18a, 47249, Duisburg, 1வது பதிப்பு, 2012. (கொழும்பு 13: கீதா பப்ளிக்கேஷன்). 96 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 22x14 சமீ.
27. **நாடற்றவனின் குறிப்புகள்.** இளங்கோ. கனடா: அம்பனா வெளியீடு, 330, McCowan Road, #1306, Toronto, Ontario, M1J 3N3, 1வது பதிப்பு, 2007. (சென்னை 600005: மணி ஓப்செட்). 102 பக்கம், விலை: ரூபா 100., இந்திய ரூபா 60., அளவு: 22x14 சமீ.

அலைந்துமூல் வாழ்வு பற்றிப் பேசும் சில கவிதைகளின் மாதிரிகள் சில.

டென்மார்க்கிலிருந்து வெளியிடப்படும் இணுவை இளந்தென்றல் பதிப்பகத்தின் முதலாவது வெளியீடாக இணுவை சக்திதாசனின், ஒரு அகதியின் கைகேகை என்ற கவிதைத் தொகுதி வெளிவந்திருந்தது. புலம்பெயர் வாழ்விலும் தமிழின் செவ்விய உயிரோட்டம் கொண்டு ஆற்றலுடன் கவிதை எழுதும் இளம் படைப்பாளிகளுள் சக்திதாசன் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவரது கவிதைகள் புலம்பெயர்ந்த வாழ்வின் வேதனைகளை வெளிப்படுத்தும் அதே வீச்சில் அன்றாடம் இலங்கையில் நடக்கும் இன அழிப்பைக் கண்டு மனம் கொதிக்கிறார். உடல் புகலிடத்திலும், ஆன்மா புலத்திலுமாக அவலப்படும் இரு தலைக்கொள்ளி எறும்பின் நிலை அவரது கவிதைகளில் பிரதிபலிக்கின்றன. ஏற்கெனவே காற்றைக் காணமாக்கிய புல்லாங்குழல் என்ற தலைப்பில் இவரது கவிதைநூல் வெளிவந்தது. பத்திரிகைகளிலும், புகலிட வானலையிலும் ஒலிபரப்பான கவிதைகளின் தொகுப்பாக காற்றைக் காணமாக்கும் புல்லாங்குழல் அமைந்திருந்தது. ஆச்சியின் வளவு முதற்கொண்டு, தாழ்வாரத்தில் குந்தியிருந்து இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்த வாழ்வு தொலைந்துபோய், தாழ்வார அளவேயான ஒரு வீட்டில் சிறைப்பட்டுப்போன இருப்புகளின் குரல்களாய் சக்திதாசனின் கவிதைகள் அமைகின்றன. இக்கவிதைச் சித்திரங்களின் மூலம் நாம் ஒரு ஸ்கன்டினேவிய நாட்டின் நிலப்பரப்பின் வரைபடங்களையும் தரிசிக்க முடிகின்றது. அவ்வரைபடங்களை அவர் உள்ளடக்க வழியாக மட்டுமன்றி, அவற்றை எடுத்துச் செல்லும் மொழியில் அந்நிலப்பரப்பின் வாசனையையும் கலந்து ஒன்றிப்போக வைக்கின்றார்.

துருவத் துளிகள் கவிதைத்தொகுதியின் ஆசிரியர் இதிகாசலிங்கம். இவர் தற்போது புலம்பெயர்ந்து நோர்வேயின் தலைநகர் ஓஸ்லோவில் வாழ்ந்துவருகிறார். 1994இல் 'அழிவின் அழைப்பிதழ்' என்ற நாவலினூடாக இலக்கிய உலகில் அறிமுகமான இவர், 'அழிவின் அழைப்பிதழ்', 'நாளை', 'பரதேசி', 'வரம்' ஆகிய வெற்றிகரமான நாவல்களை தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டவர். புகலிட வாழ்வின்

துயரங்களையும் புலம்பெயர் நாடுகளில் ஈழத்தமிழர் எதிர்நோக்குகின்ற பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் பின்புலமாகக் கொண்டு இக்குறுங் கவிதைகள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. மொத்தம் நாற்பது கவிதைகளை இச்சிறு நூல் உள்ளடக்கியுள்ளது.

நிர்மலா (தான்யா), பிரதீபா கனகா - தில்லைநாதன் ஆகிய இருவரும் ஒலிக்காத இளவேனில் என்ற தலைப்பில் தொகுத்து வழங்கியுள்ள கவிதைகளும் இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டியவை. ஈழத்தின் கவிதை வழியினைக் கடந்தும் தொடர்ந்தும் ஈழத்தோடு அவர்களுடைய பண்பாட்டையும் நினைவையும்- வெவ்வேறு விகிதங்களில் பகிர்கின்ற அல்லது பகிராத குறிப்பிட்ட சில பெண்களின் அனுபவங்களினூடாக, ஓர் அந்நியப்பட்ட சமகால வாழ்வினை இத் தொகுப்பு பதிய முனைகின்றது. இந் நூல் உருவாகிப் பதிப்பாக்கப்படும் 2003-2009 காலப் பகுதிகளில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற அரசியல் நிகழ்வுகள், யுத்த நிலத்துக்கு வெளியில் வாழும் இப்பெண்களது எழுத்திலும் பதிவாகியுள்ளன. தமது நிலத்தினதும், அந்நிலத்திலிருந்து பெயர்ந்து திரியும் தேசங்களினதும் நிகழ்காலத்தை, தமதான எல்லைகளுடன் இந்தக் கவிதைகள் பதிவுசெய்கின்றன.

நாடற்றவனின் குறியீடுகள் என்ற கவிதை நூலின் ஆசிரியரான புகலிடத்து இளம் படைப்பாளி இளங்கோ, யாழ்ப்பாணம் அம்பனையில் பிறந்தவர். போர் மூர்க்கமாய் எற்றித்தள்ள உள்நாட்டிலேயே அகதியாக அலைந்து தன் பதினாறாவது வயதில் கனடாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர். போர்க்கால அவலங்களினதும், புலம்பெயர் வாழ்வின் அலைக்கழிதல்களினதும் மௌன சாட்சியமாக விளங்குவன இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள இவருடைய அனுபவபூர்வமான 53 கவிதைகள். இளங்கோ டிசே தமிழன் என்ற புனைபெயருடன் பல இதழ்களிலும், இணையத் தளங்களிலும் கவிதைகள், கட்டுரைகள் மற்றும் விமர்சனங்கள் எழுதியுள்ளார்.

தலைப்பு சூழந்தவை என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த ஈழவாணியின் கவிதைத் தொகுதியும் இங்கு பதிவுக்காகக் குறிப்பிடத்தக்கது. வாணி ஜெயா தீபன் என்ற

இயற்பெயர் கொண்ட ஈழவாணி இலங்கையில் வவுனியாவில் பிறந்தவர். கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் ஊடகத்துறையில் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டவர். தேடல், செந்தணல் ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். தற்பொழுது புலம்பெயர்ந்து மலேசியாவிலும், இந்தியாவிலுமாக வசித்து வருபவர். 'கடந்து போன பொழுதுகளில்' லயித்தும், வெறுத்தும் எழுதிப்போட்ட மன ஓலங்கள் தொகுப்பாய் நூலாகின்றபோது பழைய நினைவுகளும் வாழ்வதாய் தோன்றுகின்றது. சில கவிதைகளோடு சில நிமிடங்களில் பேசலாம். சில கவிதைகளோடு கண்ணீர்த்துளிகள் வீழலாம். எல்லா மீட்டல்களுமே பயண இறுதியில் மிஞ்சும் பயணச் சீட்டுகள்தான். கண்களில் தடுக்கும் பொழுதுகளில் எழும் பயண நினைவுகளாய் இவையும் நீண்டு வீழ்ந்து கிடக்கும் இறந்துபோன நாட்களாயும் தொலைந்துபோன சந்தோஷங்களாயும் மீதம் தலைப்புகள் இடும் முன்னமே எதிர்பாராமல் நிகழ்ந்து முடிந்துவிடும் திடீர் நிகழ்வுகளாயும் தங்கிவிட்டன. இவை தலைப்புகள் இல்லாமலே வாழ்வில் நிகழ்ந்து மறையும். ஒரே தலைப்பில் நிகழ்ந்து போகும். இவற்றிற்கெல்லாம் எப்படி வெவ்வேறு தலைப்புகளிடுவது? இதனாலேயே தலைப்பு இழந்தவையாகப் பிறந்து விட்டது இக்கவிதை 'நூல்' எனத் தனது முகவுரையில் ஆசிரியர் குறிப்பிடும் வரிகளே இந்நூல் பற்றிய அறிமுகத்துக்குப் போதுமானவை.

குருதி வரையும் தேசம் என்ற நூலின் படைப்பாளி நோர்வேயில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் பா.உதயகுமார். தாயகத்தில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் சரவணையில் பிறந்து வளர்ந்து வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் கல்வி பயின்ற உதயகுமார் 1988ம் ஆண்டு முதல் நோர்வே தலைநகர் ஒஸ்லோவில் வாழ்ந்து வருகின்றார். ஒஸ்லோ பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியல்துறையில் உயர்கல்வி முடித்து, நோர்வேயின் தொழில்வாய்ப்புத் திணைக்களத்தில் அதிகாரியாகக் கடமையாற்றுகின்றார். இக்கவிதைத் தொகுதியில் உள்ள உதயகுமாரின் கவிதைகள் நான்கு வகைகளுக்குள் அடங்குகின்றன. கொட்டிய குருதியால் கட்டப்படும் தேசமென ஈழத்துக்

28. **நாம் பேசிக்கொண்டிருந்த போது பெய்திராத மழை.** மய்ய மனோ. சென்னை 600 024: வடலி வெளியீடு, B2/5, அரசு வீட்டு வசதி வாரியக் குடியிருப்பு, தெற்கு சிவன் கோவில் தெரு, கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, மே 2011. (சென்னை 600005: ஜோதி என்டர்பிரைசஸ்). 95 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 60., அளவு: 21.5x14 சமீ.
29. **நிர்வாணம்.** டாக்டர் ஸ்ரீதரன் (இயற்பெயர்: பாலகிருஷ்ணா ஸ்ரீதரன்). London SW 17 7EZ: புதினம் வெளியீடு, 38, Moffat Road, 1வது பதிப்பு, ஜனவரி 2004. (Chennai 600 014: The Parkar, 293 Ahamed Complex, 2nd Floor, Royapettah High Road). 192 பக்கம், விலை: ஸ்டேர்லிங் பவுண்ட் 5., அளவு: 21x14 சமீ.
30. **நிலம் பிரிந்தவளின் கவிதை.** சுஜந்தன். நாகர்கோயில் 629001: காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669, கே.பி.சாலை, 1வது பதிப்பு, நவம்பர் 2011. (சென்னை 600005: மணி ஓப்செட்). 78 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 70.00, அளவு: 21.5x14 சமீ., ISBN: 978-93-80240-67-1.
31. **நிஷ்டை:** புகலிடச் சிறுகதைகள். க.கலாமோகன். பிரான்ஸ்: எக்சில் வெளியீடு, 94 Rue de La Chapelle, 75018, Paris, 1வது பதிப்பு, ஏப்ரல் 1999. (தமிழ்நாடு: செய்யது ஸ்கிரீன்ஸ் அன் கிரா: பிக்ஸ் A.M.S.P. காம்பிளெக்ஸ், திருநெல்வேலி). 108 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 45., அளவு: 22x14 சமீ.
32. **புரதேசி.** இ.தியாகலிங்கம். சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 32/9 ஆர்க்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, ஜூன் 2008. (சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 32/9 ஆர்க்காடு சாலை). 256 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 160., அளவு: 21.5x14.5 சமீ., ISBN: 978-81-89748-57-2.
33. **பனி மலை தாண்டிய பாதச் சுவடு.** வேலணையூர் பொன்னண்ணா. டென்மார்க்: அறிவகம், Fyrreaenget-311, 7190 Billund, Denmark, 1வது பதிப்பு, 2012. (சென்னை 600094: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 20/2 சக்காரியா காலனி, 1வது தெரு, சூளைமேடு). 304 பக்கம், புகைப்படங்கள், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 22x15 சமீ.
34. **பனிக்குள் நெருப்பு: புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை.** எஸ்.பொன்னுத்துரை. சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 32/9 ஆர்க்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, ஜூன் 2006. (சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 32/9 ஆர்க்காடு சாலை). 112 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 55., அளவு: 18.5x13.5 சமீ., ISBN: 81-89748-17-3.

கவிஞன் பாடிய தேசத்தின் துயர் உணராத உலகமென்ன உலகம் என்று சர்வதேசத்தின் இரண்டகத்தினை விழிப்பது ஒரு வகை. விடுதலைக்காக வித்தான வீரர்கள் பற்றிய நலம் பாராட்டல் இரண்டாம் வகை. மாறும் இந்த உலகில் மாறாமல் பழமைப்பிடிப்போடு வாழும் எமது புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகம் பற்றிய மடமை விளம்பல் ஒரு வகை, அலைந்துலை வாழ்வின் பிரிவுத் துயரைப் பாடும் கவிதைகள் நான்காம் வகை. இந்நூல்வகைக் கவிதைகளின் சங்கமமாகவே இத்தொகுப்பு அமைந்துள்ளது.

புலம் பெயர்ந்தோரின் புலம்பெயரா நெஞ்சங்கள் என்ற கவிதைத் தொகுப்பு, அவுஸ்திரேலியா விலிருந்து எஸ்.எம்.சேமகரன் அவர்களால் எழுதி வெளியிடப்பட்டது.

அவுஸ்திரேலியாவில் சிட்னி மாநகரில் ஹோம்புஷ் ஆண்கள் உயர்தரக் கல்லூரி மண்டபத்தில் வெளியிடப்பட்ட இக்கவிதைத் தொகுப்பில், அவுஸ்திரேலியாவில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் கல்லோடை கரன் என்ற புனைபெயர்கொண்ட சேமகரனின் புகலிடக் கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. புலம்பெயர்வாழ்வின் அவலங்களை வேதனை யுடன் எடுத்தியம்பும் இக்கவிதைகள், தாயகத்தைப் பிரிந்து வாழும் சோகத்தையும் சேர்த்தே எடுத்தியம்புகின்றன. மெல்லத் தமிழ் இனி வாழும் என்ற இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுதியை அடுத்து இது இரண்டாவதாக வெளிவந்துள்ளது.

புலம்பெயர் சூழலில் நோர்வேயில் உருவாகிய ஒரு ஈழத்து இளம் கவிஞராகக் கவிதா அறிமுகமாகியுள்ளார். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் குரும்பசிட்டியில் பிறந்து நோர்வேயில் வளர்ந்த பெண் கவிஞரின் தொட்டிப் பூ, என் ஏதேன் தோட்டம் ஆகிய இரு நூல்களும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கவை. தாய்நிலத்து சோகங்களும் அந்த சோகத்தின் ஊடாக வெளிப்படும் குமுறல்களும் ஆத்திரமும் கவிதாவின் கவிதை மொழியாக அறியலாம். நடன ஆசிரியையாகவும் ஓவியராகவும் வளர்ந்துள்ள கவிதாவின் மொழி ஆளுமை, சிந்தனைச் செழுமை, தாய்மணம் பற்றின் வலி, வாழ்விட உள்வாங்கல், உலக அரசியல், அனைத்தும் கலந்த கலவையாக இக்கவிதைகள் அமைகின்றன. தன் கவிதை

களுக்கான ஓவியங்களை இவரே வரைந்து தன்னை தரமான ஓவியராகவும் நிலைநிறுத்திக் கொண்டுள்ளார்.

நாம் பேசிக்கொண்டிருந்த போது பெய்திராத மழை என்ற கவிதைத் தொகுதி, மயூ மனோவின் புகலிடக் கவிதைகளைக் கொண்டுள்ளது. காதலும் அதன் பின்னரான தனிமையும் நிலம் விட்டேகிய ஆற்றாமையின் இருள்வெளியும் விரவிக் கிடக்கும் மயூ மனோவின் சொற்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழும் அவருடைய தலைமுறையின் சாட்சியம். வீட்டின் கதவுகளுக்கு உள்ளே பிறந்த நிலத்தின் கலாசாரத்தையும் கதவுகளைத் தாண்டி தாம் வாழும் நிலத்தின் கலாசாரத்தையும் சமன்செய்யமுடியாமல் இரண்டுக்கும் நடுவில் நசுங்கியபடி இருக்கிறது புலம்பெயர் தமிழர்களின் அடுத்த தலைமுறை. அவ்வகையான தன் நிகழ்காலத்தை சொற்கள் கொண்டு கடக்கமுனையும் அக்காலத்தின்மீது கேள்வியெழுப்பும் பெண் மனத்தின் அகப் பாடல்களே இங்கு கவிதைகளாக விரிகின்றன. இணையத் தளங்களிலும், பத்திரிகைகளிலும் வெளியாகி கவனஈர்ப்பைப் பெற்ற மயூ மனோவின் கவிதைகளின் தொகுப்பு இது.

புவியியல் ரீதியாகக் கடல்தாண்டிப் புலம்பெயராத போதிலும், உள்ளக இடப் பெயர்வால் பாதிக்கப்பட்ட கவிஞரின் கவிதைகளிலும் புலம்பெயர்வு பற்றிய காட்சிப்படிமங்களை ஆங்காங்கே காண முடிகின்றது. அவ்வகைக்கொரு உதாரணமாக அமைவது நிலம் பிரிந்தவனின் கவிதை என்ற தலைப்பில் சுஜந்தன் எழுதிய கவிதைகளின் தேர்ந்த தொகுப்பு. பத்தினியன் சுஜந்தன் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள சம்பூர் பிரதேசத்தில் பிறந்தவர். தனது ஆரம்பக் கல்வியை சம்பூர் மகாவித்தியாலயத்தில் பயின்று கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் சிறப்புத் துறையில் பட்டப்படிப்பை நிறைவுசெய்தவர். 'மறுக்கப்பட்ட நியாயங்கள்' (2006) இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுதி. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், சமூக வலைத்தளங்கள் போன்றவற்றில் தொடர்ந்து எழுதிவரும் இவர் 2006 ஏப்ரலில் ஏற்பட்ட யுத்தத்தின்போது தனது ஊரிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து இன்றுவரை அகதிமுகாமில் தனது பெற்றோருடன் வசித்து வருகின்றார். இழப்பிலிருந்து எழும் கவிதை நமக்குள்

எழுப்புகின்ற வலி நமக்குப் பழகிப்போனதாக இருந்தாலும் சுஜந்தன் கவிதைகள் ஏற்படுத்துகின்ற காயங்கள் ஆறாதவையாக இருக்கின்றன.

இரண்டாம், மூன்றாம் தலைமுறைப் படைப்புகள்

புலம்பெயர்வாழ்வின் சூழலில் படைக்கப் பெறும் படைப்பாக்கங்களில் தனித்துவமாகப் பார்க்கப்படவேண்டியதொரு நீட்சியாக புலம்பெயர்ந்த தேசங்களில் அத்தேசத்து தேசிய மொழிகளில் கல்விபயின்று தமிழை இரண்டாம், மூன்றாம் மொழியாகப் பயில நிர்ப்பந்திக்கப்பெற்ற இரண்டாம் தலைமுறையினரின் இலக்கியப்படைப்புகள் அமைந்துள்ளன.

மல்லத் தமிழ் இனித் துளிர்க்கும் என்ற கவிதைத் தொகுப்பை இதற்கு ஒரு உதாரணமாக்கலாம். வி.ஜீவகுமாரன் அவர்களைத் தொகுப்பாசிரியராகக் கொண்டு டென்மார்க்கில் வெளியிடப்பெற்ற நூல் இது. டென்மார்க்கில் இயங்கும் vaanam.dk என்ற இணையத்தளத்தில் இலக்கியப் பக்கத்தில் வெளியான புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களின் முதலாம் இரண்டாம் தலைமுறையினரின் கவிதைகள் எண்ணச் சிதறல்களாக இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கணனி வடிவமைப்பில் பக்கம்தோறும் வண்ணக் கலவைகொண்டு உருவாக்கப்பட்ட கையடக்க நூல் இது. பாசம், நட்பு, காதல் போன்ற உறவுகள் சம்பந்தப்பட்ட கவிதைகளாகவும், சமுதாயச் சிந்தனைகளைத் தத்தமது மனவளர்ச்சிக்கேற்ப வெளிப்படுத்துவதாகவும், இயற்கை, கடவுள் பற்றிய தத்தமது பார்வைக் கோணங்களைப் பிரகடனப்படுத்துவதாகவும், புலம்பெயர் வாழ்வில் ஏற்படும் மன உளைச்சல்கள், தனிமை, முதுமை போன்ற வாழ்நிலைகளைப் புலப்படுத்துவதாகவும் கவிதைகள் இடம்பெறுகின்றன.

இலட்சியப் பாதையில் என்ற கவிதைத் தொகுதி ஜேர்மனியிலிருந்து ஷ்ரீகா சிவநாதன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. ஜேர்மனியில் பிறந்து வளர்ந்த இளம் படைப்பாளி ஷ்ரீகா புகலிட எழுத்தாளர் திருமதி நகுலா சிவநாதனின் மகள். ஆண்டு 12இல் பயிலும் இவர் ஜேர்மன் மொழியை பயில்மொழியாகக்

35.பாரிஸ் கதைகள். கி.பி.அரவிந்தன் (தொகுப்பாசிரியர்). பாரிஸ்: அப்பால் தமிழ், 1வது பதிப்பு, ஜூலை, 2004. (கொழும்பு 13: ஈசுவா லிட்டி கிரப்பிக்ஸ், 315 ஜெம்பட்டா வீதி). xiv, 128 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 21.5x14.5 சமீ.

36.பிறந்த மண்ணும் புகலிடமும்: சில அவதானிப்புகள். கலைவளன் சிசு.நாகேந்திரன். அவுஸ்திரேலியா: அவுஸ்திரேலிய தமிழ்-இலக்கிய கலைச் சங்கம், ATLAS, P.O.Box 620, Preston, Victoria 3072, 1வது பதிப்பு, பங்குனி 2008. (கொழும்பு 6: கிரிபிஸ்). 213 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 22x15 சமீ.

37.பின்னணித்துவச் சூழலில் புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதைகளும் பெண்ணியக் கவிதைகளும். யாழினி முனுசாமி. சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 32/9 ஆர்க்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2007. (சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 32/9 ஆர்க்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம்). 112 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 70., அளவு: 21.5x13.5 சமீ., ISBN: 81-89748-44-0.

38.புகலிடத் தமிழ் சினிமா. அருந்ததி, யமுனா ராஜேந்திரன் (தொகுப்பாசிரியர்கள்). பிரான்ஸ்: முகம் பதிப்பகம், இல. 2, Rue Charles Fourier, 93700 France, இணை வெளியீட்டாளர்கள், லண்டன் E12 6BT: தமிழர் தகவல் நடுவம், 720, Romford Road, 1வது பதிப்பு, ஓகஸ்ட் 2000. (சென்னை 5: மணி ஓப்செட்). 176 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 60., அளவு: 21.5x14 சமீ.

39.புலம்பெயர் கவிதை: உருவம், உள்ளடக்கம், உணர்த்துமுறை. கிருஷ்ணபிள்ளை விசாகரூபன். யாழ்ப்பாணம்: தேசிய கல்வியியற் கல் லூரி, கோப்பாய், 1வது பதிப்பு, பங்குனி 2004. (யாழ்ப்பாணம்: ஹரிகணன் பிரின்டர்ஸ், 424, காங்கேசன்துறை வீதி). xi, 115 பக்கம், விலை: ரூபா 150., அளவு: 18x12.5 சமீ., ISBN: 955 98618 0 8.

40.புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத்தமிழரின் பண் பாட்டுத் தனித்துவம்: சில அவதானிப்புகள். வி.நித்தியா னந்தம். கொழும்பு 6: தமிழ்ச்சங்கம், 7, 57வது ஓழுங்கை, 1வது பதிப்பு, தை 2002. (அச்சக விபரம் அறியமுடியவில்லை). 16 பக்கம், விலை: ரூபா 30. அளவு: 20x14.5 சமீ.

கொண்டிருந்தபோதும், தமிழ்மொழியில் ஆளுமைமிக்கவர். இந் நூலில் இவர் தமிழ் மொழியில் எழுதிய பாடல்களும் டொச் மொழியில் எழுதிய கவிதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

நாங்கள்: தமிழ் இளையோர் கவிதைகள் என்ற நூல் வ.சிவராஜா, க.அருந்தவராஜா, பொ. சிறிஜீவகன், அ.புவனேந்திரன் ஆகியோரைப் பதிப்பாசிரியர்களாகக் கொண்ட போதிலும், ஜேர்மனியில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களிடையே உருவாகிய இரண்டாவது தலைமுறையினரின் கவிதைத் தொகுப்பாக இந்நூல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பிற மொழிகளைக் கற்று அந்த மொழிகளுக்கூடாகச் சிந்தித்து எழுதிய தமிழ் இளம் சந்ததியினரில் ஒரு சிறு பிரிவினர் தாம் டொச் மொழியில் எழுதிய 25 கவிதைகளையும் அதன் தமிழாக்கங்களையும் இந்நூலில் பதிவுசெய்துள்ளனர். கவிதைகளையாத்தவர்களின் புகைப்படங்களும் அவர்கள் பற்றிய குறிப்புகளும் இந்நூலில் காணப்படுகின்றன.

எம்மவர்களின் புகலிடமொழிப் படைப்புகள்

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் மற்றொரு தடப் பதிவாக அமைந்துள்ளது, ஈழத்தமிழர்களின் அந்நியமொழிப் படைப்புகளாகும். ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்வியலை தமிழர் அல்லாதவர்களிடம் கொண்டுசேர்க்கும் இப் பணியின் ஒரு தடப்பதிவாக இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா என்ற நூல் அமைந்துள்ளது. டேனிஷ் மொழியில் திருமதி கலாநிதி ஜீவகுமாரன் அவர்கள் டென்மார்க்கில் இருந்து எழுதிய கவிதை நடையில் அமைந்ததொரு காவியமாக இந்நூல் அமைகின்றது. இதனைத் தமிழாக்கம் செய்திருப்பவர் அவரது துணைவர் வி.ஜீவகுமாரன் அவர்கள். கண்களில் நீரை வரவழைக்கும் வலிமிகுந்த காவியக் கவிதைப் படைப்பு. ஈழத்திலிருந்து டென்மார்க்கிற்கு புலம்பெயர்ந்த ஒரு 90 வயது மூதாட்டி யசோ அம்மாவின் பார்வையில், நிகழ்காலத்திற்கும் இறந்தகாலத்திற்குமிடையே நடக்கும் ஒரு போராட்டமே கதை. ஈழத்தில் இன விடுதலைப்போரில் இறந்த தனது மகன் ஹரியின் மறைவை ஏற்றுக்கொள்ளாத இந்தத் தாய், தனது இறுதிக்காலத்தில் மகன் உயிருடன் இருப்பதாக நினைத்து

எழுதும் பத்துக் கடிதங்களின் உணர்ச்சித் தொகுப்பே இக்காவியமாகும். அழகு தமிழில் ஆங்காங்கே ஈழத் தமிழுக்கு இழையோட தாயின் வலியோடு, இலங்கையின் தமிழினம் மீதான தாக்குதலில் உண்டான வலியையும் புலம்பெயர்ந்தபின் தாய்மண்ணின் நினைவு தரும் வலியையும் சேர்த்துக் குழைத்து நமது உயிருக்குள் வலியை ஏற்படுத்தும் உன்னத காவியம் இது. ஒரு அன்னையர் தினத்தில் தொடங்கிய இக்கதை அடுத்த ஆண்டின் அன்னையர் தினத்தில் முடிவடைய உள்ளது. கதையா, கவிதையா, காவியமா என்று வரையறைக்குட்படுத்த முடியாத குழப்பகரமான நிலைக்கு எம்மைத்தள்ளும் புதியதொரு இலக்கிய முயற்சி இதுவெனவும் கூறலாம்.

வட இலங்கையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கந்தசாமி கலாமோகன் இலங்கையில் பத்திரிகையாளராகப் பணியாற்றியவர். 1983இன் இனப்படுகொலையிலிருந்து தப்பி பிரான்சில் அரசியல் தஞ்சம் கோரியவர். சிறந்த இலக்கிய விமர்சகரான இவர் பிரெஞ்சு மொழியிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். 'நாளையும்' என்ற தலைப்பிலான இவரது கவிதைத் தொகுப்பு நூலொன்று (Et Demain) பிரெஞ்சு மொழியில் வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அலைந்துழல் வாழ்வு பற்றிப் பேசும் சிறுகதைகள் சில.

புலம்பெயர் படைப்பாளிகளிடையே கவிதைத்துறை வளர்ச்சிகண்டுள்ள வேகத்தில் சிறுகதைத் தொகுதிகள் வளர்ச்சிகாணவில்லை என்பது பலராலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. புகலிட ஊடகங்களில் பல கதைகள் இடம் பெற்றிருப்பினும், அவை நூலுருவில் தொகுக்கப்பெற்று வெளியிடப்படும் சூழல் மந்தகெதியிலேயே நடைபெற்றுவந்துள்ளது. தமிழகம் மற்றும் தமிழ்நாடுவரை புகலிடச் சிற்றிதழ்கள் சென்றடைவதில்லை. அதனால் அவற்றில் எழுதப்படும் கதைகளும் கூட அற்ப ஆயுள்கொண்டவையாகவே மறைந்து விடுகின்றன. 1994ம் ஆண்டு, பாரிஸ் மகாஜனக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் சங்கத்தினர் இணைந்து புலம் பெயர்ந்தோர் கதைகள் என்ற தொகுப்பை வெளியிட்டிருந்தார்கள். 1994ம்

ஆண்டு தெல்லிப்பளை மகாஜன கல்லூரியின் தாபகர் பாவலர் தெ.அ.துரையப்பாபிள்ளை நினைவாக நடத்திய சிறுகதைப்போட்டிக்கு வந்த ஆக்கங்களில் தேர்ந்த 10 சிறுகதைகள் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றிருந்தன. அனலை யூர் அன்ரன் (பாரிஸ்), பசபதி (ஜேர்மனி), மாவை. நித்தியானந்தன் (அவுஸ்திரேலியா), புவனன் (பாரிஸ்), தமயந்தி (நோர்வே), வி.த.மயில்மேலழகன் (பாரிஸ்), ஏ.ஜே. ஞானேந்திரன் (சுவிஸ்), சக்திப்புயல் (பாரிஸ்), ஜயசுதன் (கனடா), க.ஆதவன் (டென்மார்க்) ஆகியோரது புகலிடக்கதைகள் இதில் இடம் பெற்றன.

1996இல் புலம் பெயர்ந்த பூக்கள் என்ற சிறுகதைத் தொகுதி அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து க.ஸ்ரீகந்தராஜா அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு விக்ரோரிய இலங்கைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அளவெட்டி ஸ்ரீஸ்கந்தராசா, புவனா இராஜரட்ணம், ஸ்ரீசிவகௌரி, துரைசாமி சுப்பிரமணியம், பரமேஸ்வரி பாலசிங்கம், எஸ்.ராமேஸ்வரன், கலாவதி விக்னேஸ்வரன், கிரிஸ்டியன் கிரகரி, இளைய அப்துல்லாஹ், சீ.துரைசிங்கம், எஸ்.சக்தி, ஆர்.தியாகலிங்கம், அனூராதா பாக்கியராஜா, கே.கோபாலபிள்ளை, செ.குணரத்தினம், தமிழினி, ஆரையம்பதியோகேந்திரன், மகாத்மசீலன் ஆகிய எழுத்தாளர்களின் 20 சிறுகதைகள் இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. முன்னைய நான்கு வருடங்களாக நடைபெற்ற சிறுகதைப் போட்டிகளில் வெற்றியீட்டியவர்களின் கதைகளாக இவை அமைந்திருந்தன.

1999இல் நிஷ்டை என்ற தலைப்பில் புகலிடச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பொன்றினை க.கலாமோகன் பிரான்ஸிலிருந்து எக்ஸில் வெளியீடாக வெளியிட்டிருந்தார். மழை, நிழல், மூன்று நகரங்களின் கதை, உருக்கம், இரா, இழப்பு, எனது தேசம், கோடை, நிஷ்டை, ஈரம், தெரு, கனி ஆகிய தலைப்புகளிலான கலாமோகனின் 12 புகலிடச் சிறுகதைகள் இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

பாரிஸ் கதைகள் என்ற நூல் கி.பி. அரவிந்தனால் தொகுக்கப்பெற்று பாரிஸ், அப்பால் தமிழ் இணைய வெளியீடாக 2004இல் வெளிவந்திருந்தது. பிரான்சின் புலம்பெயர் வாழ்வியலை பொதுவாக 1985இலிருந்து

41. **புலம்பெயர்ந்த தமிழர் நல மாநாடு சிறப்புமலர்.** எஸ்.வி.இராஜதுரை, ச.சீ.கண்ணன், மற்றும் பலர். பாண்டிச்சேரி, 605001: நிறுப்பிரிகை, அஞ்சல்பெட்டி எண். 192, 1வது பதிப்பு டிசம்பர் 1994. (சென்னை 600024: அலைகள் அச்சகம், 36, தெற்குச்சிவன் கோவில் தெரு, கோடம்பாக்கம்). 144 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை. அளவு: 24.5x18.5 சமீ.
42. **புலம்பெயர்ந்த தமிழன்.** சாமி அப்பாத்துரை. கனடா: ஈழநாடு பதிப்பகம், த.பெ. 873, ஸ்டேஷன் கியூ, ரொரன்ரோ, ஒன்ராறியோ, 1வது பதிப்பு, ஆனி 1995. (கனடா: குவாலிட்டி பிரின்டர்ஸ், ஒன்ராறியோ). (10), 133 பக்கம், விலை: கனேடிய டாலர் 7., அளவு: 21x14 சமீ.
43. **புலம் பெயர்ந்த பூக்கள்: சிறுகதைத் தொகுதி.** க.ஸ்ரீகந்தராஜா (தொகுப்பாசிரியர்). அவுஸ்திரேலியா: விக்ரோரிய இலங்கைத் தமிழ்ச்சங்கம், த.பெ.எண். 103, Glenhuntley, Victoria, 3163, 1வது பதிப்பு, மே 1996. (வெளியிட்ட இடம் தரப்படவில்லை: Limat Publishing). (10), 162 பக்கம், விலை: அவுஸ்திரேலிய டொலர் 5., அளவு: 20.5x15 சமீ.
44. **புலம் பெயர்ந்தவர்களின் பொருளாதாரப் பங்களிப்புகள்.** என்.சிறிரஞ்சன். கொழும்பு 12: குமரன் புத்தக இல்லம், 361, 1/2, டாம் வீதி, 1வது பதிப்பு, 2005. (கொழும்பு 12: குமரன் பதிப்பகம், 361, 1/2, டாம் வீதி). xii, 124 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 22x15 சமீ., ISBN: 955-9429-74-4.
45. **புலம் பெயர்ந்தோர் கதைகள்.** புவனன் (தொகுப்பாசிரியர்). பாரிஸ்: மகாஜன வெளியீடு, மகாஜன பழைய மாணவர்கள் சங்கம், 1வது பதிப்பு, புரட்டாதி 1994. (அச்சகவிபரம் அறியமுடியவில்லை). 54 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை. அளவு: 20x13 சமீ.
46. **புலம் பெயர்ந்தோர் கவிதைகள்.** ப.திருநாவுக்கரசு (தொகுப்பாசிரியர்). சென்னை 600 078: நிழல், 31/48 இராணி அண்ணா நகர், கலைஞர் நகர், 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2001. (சென்னை 5: மணி ஆப்செட்). 192 பக்கம், ஓவியங்கள், விலை: இந்திய ரூபா 75., அளவு: 21x13.5 சமீ.
47. **புலம் பெயர்ந்தோரின் புலம்பெயரா நெஞ்சங்கள்.** எஸ்.எம்.சேமகரன். சென்னை 600017: மணி மேகலைப் பிரசுரம், தபால் பெட்டி எண் 1447, இல. 7, தணிகாசலம் சாலை, தியாகராய நகர், 1வது பதிப்பு, 2004. (சென்னை 94: ஸ்கிரிப்ட் ஆப்செட்). 88 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 25., அளவு: 18x12.5 சமீ.

பிரதிபலிப்பதாக அமைந்ததாகவும், குறிப்பாக பாரிஸ் வாழ் ஈழத்தமிழர்களின் அகதி முகத்தை அறியத்தரும் ஒரு சமூக வரலாற்றுப் பதிவாக அமைந்ததாகவும் இத்தொகுப்பு பெரிதும் பேசப்பெற்றது. பதினைந்து படைப்பாளிகளின் கதைகள் இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பிரான்ஸ் மண்ணையும், அம்மண்ணில் நம்மவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் மையமாகக் கொண்டு அமைந்த கதைகள் இவை.

சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர்களின் புலம்பெயர் வாழ்வு பற்றி 2011இல் உருவான சிறுகதைத் தொகுதியாக **முகங்கள்** என்ற நூல் டென்மார்க்கிலிருந்து வி.ஜீவகுமாரன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. மனித உணர்ச்சிகளின் விம்பங்களைக் காட்டும் கண்ணாடியாக இக் கதைகள் அமைகின்றன. சொந்த தேசத்தின் எல்லைகளைத் தாண்டும்போது இதே முகங்கள் தம் முகத்தை இழக்கின்றன. அல்லது முகமூடி போட்டுக்கொள்கின்றன. புலம்பெயர் வாழ்வில் சந்தித்த வேதனைகளும் சாதனைகளும் தான் இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள சிறுகதைகள். ஐம்பது கதாசிரியர்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்கள் சிறுகதைகளாக இங்கே இறக்கவைக்கப்படுகின்றன.

அலைந்துமூல் வாழ்வு பற்றிப் பேசும் நாவல்கள் சில.

இலங்கையில் நாடற்றவர்களாக மலையகத்தில் வாழ்ந்துவந்த 975000 இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களின் எதிர்காலம் தொடர்பாக இலங்கைப் பிரதமராகவிருந்த ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கவுக்கும் இந்தியப் பிரதமராகவிருந்த லால்பகதூர் சாஸ்திரிக்கும் இடையில் 1964இல் ஒக்டோபர் மாதம் 30ம் திகதி ஒப்பந்தமொன்று கைச்சாத்திடப்பட்டது. இதனை சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் என்பர். இவ்வொப்பந்தத்தின்படி 525000 பேரை இந்தியா ஏற்றுக்கொள்வதெனவும், 300000 பேருக்கு இலங்கையில் குடியரிமை வழங்குவதெனவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வொப்பந்தத்துக்கமைய இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தோரில் சிலர் மலையகத்தில் அனுபவமுள்ள இலக்கியவாதிகளாகவும் அறியப்பெற்றிருந்தனர். இவர்களது தாயகம்

நோக்கிய மீன்பெயர்வும் நல்ல சில இலக்கியங்களை தமிழ்ப்படைப்புலகிற்கு வழங்கியிருந்தது. சிக்கன்ன ராஜுவின் வேரறுந்த மரங்கள் என்ற நாவல் இதற்கு ஒரு உதாரணம். இலங்கையில் 1960-70களில் இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்பட்டிருந்தவர் சிக்கன்ன ராஜு. முன்னர் மலையக மக்கள் மறுவாழ்வு என்ற சஞ்சிகையை சில ஆண்டுகள் நடத்தியவர். இவர் பின்னாளில் சிறிமா- சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் காரணமாக புலம்பெயர்ந்து தமிழகத்தில் வாழ்ந்தபோது பிரசுரமான இவரது குறுநாவலே வேரறுந்த மரங்களாகும். தன் கதையில் சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தில் நெஞ்சில் கனவுகளை வளர்த்துக்கொண்டு தாயகம் திரும்பியவர்கள், கல்வி வசதி, வீட்டுக்கடன், தொழில்வாய்ப்பு என்று நம்பிப்போனவர்கள் படுகின்ற அவதி களை தானே அனுபவித்து இந்நாவலை எழுதியிருக்கிறார்.

சுருதி பேதமடைகிறது என்ற நாவலை எழுதியவர் லண்டனில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் வவுனியூர் இரா.உதயணன் (உதயணன் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணா). இலங்கையின் வவுனியாவில் குடியிருப்பு கிராமத்தில் 1960ம் ஆண்டு பிறந்த இவர் 20ஆவது வயதில் படைப்பிலக்கியத் துறையில் கால்பதித்தவர். கணக்கியல், நிர்வாக முகாமைத்துவத் துறைகளில் உயர்கல்வி பெற்றவர். 25 வருடங்களாகத் தொடர்ந்து வவுனியூர் இரா உதயணன் என்ற பெயரில் எழுதிவரும் இவரது கதைகள் பல இலங்கையிலும் புலம்பெயர் நாடுகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. பிரித்தானியாவின் ஸ்கொட்லாந்து பின்னணியில் சுருதி பேதமடைகின்றது என்ற நாவல் ஒரு காதல் கதையாக ஆரதி, பிரசன்னா, பைரவி, அகல்யா ஆகிய பிரதான பாத்திரங்களினூடாக நகர்த்தப்படுகின்றது. பட்டப்படிப்பு, வெளிநாடு என்று பல்வேறு சூழல்களிலும் சிரமப்படும் ஒரு சிலரின் மனோநிலையை இந்நாவல் அழகாக எடுத்துச்சொல்ல முனைகின்றது.

மக்கள்... மக்களால் மக்களுக்காக என்ற நாவல் வி.ஜீவகுமாரன் அவர்களால் டென்மார்க்கிலிருந்து எழுதப்பட்டது. ஈழத்தில் தமிழினத்தை அடிமைகளாக்க நடைபெறும் வலோற்காரம் எவ்வாறு தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கைப் போக்குகளைப் பாதிக்கின்றது என்பதை நேர்மையாகவும் நேர்த்தியாகவும்

இந்நாவலில் சித்திரித்துள்ளார். அத்துடன் அந்த அரசியலின் நீட்சியாகப் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் உருவாகிக்கொண்டிருக்கும் அவலச் சூழலையும் ஜீவகுமாரன் தமது நாவலுக்கான பேசுபொருளாக்கியுள்ளார். சகோதரச் சண்டை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளுக்குக் கடத்தப் பட்டுள்ளது என்பது போன்ற ஒரு கோலம் காட்டினாலும் இறுதியில், அனைத்துக் குறையுடிகளையும் உற்பவித்து, பிரசவித்து, ஆட்சிக்குக் கொண்டுவந்துள்ளதில் கண்ணுக்குச் சடுதியாகப் புலனாகாத ஓர் அமைப்புக்குப் பங்குண்டு என்பது சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. ஆழமாகச் சமுத்திரத்திலே அமிழ்ந்துள்ள பனிக்கட்டிப்பாறையின் சிறிய முகடு மேலே தெரிவதுபோல அந்த அமைப்பினைச் சார்ந்தவர்களை ஜீவகுமாரன் அடையாளம் காட்டியுள்ளார்.

விஜயநாதன் இயுஜின் மசனெட் என்ற 'மெலிஞ்சிமுத்தன்' எழுதிய நாவலே வேருலகு. யாழ்ப்பாண மாவட்டம் மெலிஞ்சிமுனையில் 20.10.1975இல் பிறந்தவர் மெலிஞ்சிமுத்தன். கனடாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் அவரது நான்காவது நூலாக இக்குறையாவல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மெலிஞ்சிமுத்தனின் கனவுகள் வாழ்வாதாரங்களைப் பறிகொடுத்த வலியிலிருந்து உருவான புகலிடக் கலைஞனின் குரல். அவன் அலைக்கழிந்து திரிந்த வாழ்க்கையை, அதன் ரணங்களை, தன்னிடமிருந்து பறிபோன அடையாளத்தை அவர் கனவுகளின் வழியே எதிர்கொள்கின்றார். கவிதையைப்போன்ற படிமங்களும் உருவ கங்களும் நிரம்பிய அற்புதமான உரைநடை அவருடையது. கனவுகளின் வழியே அவர் சொல்லும் கதை, யுத்தம் உருவாக்கிய மனிதனைப்பற்றிய உண்மையான வெளிப் பாடாகப் பதிவுசெய்யப்படுகின்றது.

இ.தியாகலிங்கம் எழுதிய திரிபு என்ற நாவல் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். நூலாசிரியர் தற்போது புலம்பெயர்ந்து நோர்வேயின் தலைநகர் ஓஸ்லோவில் வாழ்ந்துவருகிறார். 1994இல் அழிவின் அழைப்பிதழ் என்ற நாவலினூடாக இலக்கிய உலகில் அறிமுகமான இவர், விறுவிறுப்பான கதைசொல்லியாக இயங்கி, புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ்க் குடும்பமொன்றைத் தாக்கும் புதிய நெருக்கடியை ஒரு துப்பறியும் நாவல் போன்ற உணர்வினை வாசகர்களிடம்

48.புலம் பெயரும் மண்வாசம்: தாயக-புலம்பெயர் மக்களிடையே ஒரு நோக்கு. க.அருந்தவராஜா. சுவிட்சர்லாந்து: கலை இலக்கியப் பேரவை, ஜெனீவா, 1வது பதிப்பு, ஆண்டு விபரம் தரப்படவில்லை. (கொழும்பு 6: றண்யாஸ் கிறப்பிக்கல்). xiv,109 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 20x14.5 சமீ.

49.புனைவும் புதிதும்: ஆய்வுக்கட்டுரைகளும் பிறவும். சு.குணேஸ்வரன். யாழ்ப்பாணம்: மீளுகை 2, திணைப்புணம், அல்வாய், 1வது பதிப்பு, சித்திரை 2012. (யாழ்ப்பாணம்: மதுரன் கிராப் பிக்கல், அல்வாய்).111 பக்கம், விலை: ரூபா 250., அளவு: 21x14 சமீ., ISBN: 978-955-951949-1-4.

50.மக்கள்.. மக்களால் மக்களுக்காக. வி.ஜீவகுமாரன். சென்னை 600024: மித்ர வெளியீடு, 32/9, ஆற்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, மார்ச் 2009. (சென்னை 600024: மித்ர வெளியீடு, 32/9, ஆற்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம்). 352 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 190, அளவு: 18x12சமீ., ISBN:978-81-89748-73-9.

51.முகங்கள். வி.ஜீவகுமாரன் (தொகுப்பாசிரியர்). டென்மார்க்: வி.ஜீவகுமாரன், விஸ்வசேது இலக்கியப் பாலம், Hojvangsparken 7, 4300 Holbaek, 1வது பதிப்பு, ஜனவரி 2011. (சென்னை: அச்சக விபரம் தரப்படவில்லை). 551 பக்கம், ஓவியங்கள், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 21x15 சமீ.

52.மெல்லத் தமிழ் இனித் துளிர்க்கும்: டென்மார்க் இளைய தலைமுறையின் கவிதைத் தொகுப்பு. வி.ஜீவகுமாரன் (தொகுப்பாசிரியர்). சென்னை 600024: மித்ர வெளியீடு, 32/9, ஆற்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, ஜூன் 2008. (சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன் கிரியேஷன்ஸ், 32/9, ஆர்க்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம்). 272 பக்கம், வண்ணப்படங்கள், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 11.5x18 சமீ., ISBN: 81-89748-56-4.

53.மேலைக் கடலில் ஈழக் காற்று: இது ஓர் ஒளிக் கலைஞனின் பப்பதிவும் மனப்பதிவும். த.கவியரசு. சென்னை 600078: சோழன் படைப்பகம், 5D, பொன்னம்பலம் சாலை, கே.கே.நகர், 1வது பதிப்பு, மார்ச் 2009. (சென்னை: அம்மன் பிரிண்டிங் வேர்க்ஸ்). 232 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 125., அளவு: 21.5x14 சமீ.

ஆரம்பத்தில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் பிரிவுத் துயரமும், தாயக வாழ்வின் எஞ்சிய நினைவுகளுமே இலக்கியங்களினூடாகத் தமது உணர்வின் வழிகாடக வெளிப்படுத்தப்பட்டன. அங்கு இலக்கண இலக்கிய விதிமுறைகள் உடைக்கப்பட்டன. உணர்வுகளுக்கே முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டன. அவர்களின் அனுபவத்தின் வெளிப்பாடு அப்படைப்புகளில் பொதிந்திருந்தன. தாயகத்திலும் தமிழகத்திலும் அப்படைப்புகள் வரவேற்கப்பட்டன. அவை பற்றி விவாதிக்கப்பட்டன.

ஏற்படுத்துவதில் தியாகலிங்கம் வெற்றி கண்டுள்ளார். தமிழர்களின் பாரம்பரியமாக வந்த மரபுசார் விழுமியங்கள் புகலிட வாழ்வின் சிக்கல்களுக்குள்ளாவது இக்கதையில் அறிவு பூர்வமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

இவர் எழுதிய யுதேசி என்ற மற்றொரு நாவலும் இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டும்.

பாரதியார் கனவுகண்ட புதுமைப்பெண் ஈழத்தமிழர்களிடையே தோன்றுதல் அவசியம் என்று இந்நாவல் வலியுறுத்துகின்றது. பெண்ணியம் ஒரு மலிவான கோஷமல்ல. அது நமது வாழ்வியலைச் செப்பமிடுவதற்கு அவசியமான தர்மம் என்பதை அழுத்தமாகப் பதியம் வைக்கும் இந்நாவல், எம்மிடையே குறிப்பாக புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஐரோப்பியத் தமிழரிடையே சீதனக் கொடுமைகளும் சாதிய மேட்டிமைகளும் இல்லாதொழிக்கப்பட்டு ஆரோக்கியமானதொரு வாழ்வை இளைய தலைமுறையினரின் தேர்வுக்கு விடவேண்டும் என்று உரத்துச் சொல்கின்றமையால் இக் கட்டுரைக்குப் பொருத்தமானதாகக்கருதிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

வரம் என்ற நாவலும் இ.தியாகலிங்கம் எழுதியதே. இந்நூலில் வரம், விளையாட்டு, மாசு, முடங்கள் ஆகிய நான்கு குறுநாவல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. வரம் என்ற தலைப்புக் கதை கருணைக்கொலை பற்றிய கருத்துக்களை யதார்த்தச் சூழலில் முன்வைக்கின்றது. நோர்வே மருத்துவ விடுதியொன்றில்

தாதியாகக் கடமையாற்றும் வேணியின் பணிகளினூடாகக் கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. மற்றைய மூன்று கதைகளிலும் ஊடுபாவாக ஓடும் கருத்துக்களும் மேற்குலகின் சமூக அக்கறையாளர் சிரத்தைகொள்ளும் விடயங்களே.

புலம்பெயர் வாழ்வின் வலிகளுக்குள், தம் வாழ்வு பற்றிய அவதூறுகள் பொறுப்பற்ற முறையில் தாயகத்தில் சுவாரஸ்யமாகப் பரப்பப்படும்போது ஏற்படும் எரிச்சலும் சிலசமயங்களில் உள்ளடங்கிவிடுவதுமுண்டு. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களைப் பற்றிய தனது உணர்வினை மேலைக் கடலில் ஈழக் காற்று என்ற நூலில், தமிழகத்தின் தகவியரசு அவர்கள் குறிப்பிடும் பதிவு இங்கு பொருத்தமானது. கவியரசு தமிழகத்தின் நாமக்கல் அருகே பாண்டமங்கலத்தைச் சேர்ந்தவர். சென்னை திரைப்படக் கல்லூரியின் ஒளிப்பதிவுத் துறையில் கற்றவர். ஈழத்தமிழ் ஆர்வலர்களால் லண்டனில் எடுக்கப்பட்ட தூண்டில் என்ற படத்தின் ஒளிப்பதிவாளராகப் பணியாற்றி இரு மாதங்கள் வரையில் லண்டனில் தங்கியிருந்து ஈழத்தமிழர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டவர். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் பற்றிய தவறான அபிப்பிராயத்தை நீக்கும் வகையில், 'உறவுகளை விட்டுச் சுயநலத்துடன் போருக்குத் தப்பியோடி சுகவாழ்க்கை வாழ்பவர்கள்' என்ற பிழையான எண்ணத்தைப் போக்கத் தனக்கு இந்த இருமாத லண்டன் வாழ்க்கை உதவியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த மனநிலையைத் தமிழகத்தினர் மாத்திரம் தான் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது தவறாகும். ஈழத்திலேயே ஒரு காலகட்டத்தில் வெளிவந்த பல கவிதைகள் புலம்பெயர்ந்தோரை ஏளன வார்த்தைகளால் கொட்டித்தீர்த்திருந்தன என்பதும் இங்கு வருத்தத்துடன் பதிவுசெய்ய வேண்டிய ஒன்றாகும்.

என்மகளிலும்மேலானவள் என்ற நாவல்மாலதி பாலேந்திரன் அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

இலங்கையிலிருந்து தத்தெடுக்கப்பட்ட ஒருகுழந்தை சுவீடனில் மேலைத்தேய கலாச்சாரத்தில் வளர்க்கப்படும் பின்னணியில் இந்நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இலங்கையிலிருந்து வெளிநாடுகளுக்கு சுவீகாரம்பெற்று எடுத்துச் செல்லப்படும் குழந்தைகள் அங்கு செல்லப்பிராணிகளாக வளர்க்கப்படுவதாக இலங்கை ஊடகங்களில் வந்த தவறான ஒரு செய்தியின் பாதிப்பு ஆசிரியரை

இந்நாவலை எழுதத் தூண்டியுள்ளது. தனது மகன் அனுதரன் மற்றும் சவீடிஷ் மருமகன் கிளேயா ஹால் ஐக்கன் ஆகியோரின் ஆதரவுடன், இயற்கையை நேசிக்கும் சவீடன் நாட்டு கலாசாரம் பற்றிய ஆழமான அவதானிப்புகளை இந்நாவலில் ஆசிரியரால் பதிவுசெய்ய முடிந்துள்ளது.

நிலா என்ற புனைபெயர் கொண்ட உதயகுமாரி பரமலிங்கம், லண்டனில் வாழ்ந்து வருகின்றார்.

உறைக்கும் உண்மைகள் என்ற இவரது நாவல் லண்டன் வாழ்வைச் சித்திரிக்கின்றது. வித்தியா என்ற இளம்பெண்ணின் வாழ்வின் ஒரு சிறு அத்தியாயமாக இந்நாவல் அமைகின்றது. போர்ச் சூழலால் இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து மாணவியாக லண்டன் வரும் வித்தியாவின் அந்நியதேச வாழ்வியல் சூழலில் நிகழும் பல நிகழ்வுகள் இங்கு கதையை வளர்த்துச் செல்கின்றன.

சக்கரவர்த்தி இராசலிங்கம் எழுதிய **தொலைநூற்றாண்டுகள்** என்ற நாவலும் ஐரோப்பிய வாழ்வின் புலம்பெயர் இலக்கியப் பதிவுகளாக சித்திரிக்கப்படுகின்றது. லண்டனிலும் பின்னாளில் பாரிசிலும் வெளியாகிய தமிழன் பத்திரிகையில் பல்வேறு துறைகளிலும் எழுதிவருபவர் இந்நாவலாசிரியர். தற்போது புலம்பெயர்ந்து சுவீட்சர்லாந்தில் வாழ்பவர். காதலைச் சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தில் விபரிப்பதுடன், தாம் வாழ்ந்த தாயக வாழ்வை மறந்து தாமும் ஐரோப்பியர் என்றும் தமது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழே வராது என்றும் பெருமைபேசும் ஒருபிரிவினரை இந்நாவல் எள்ளலுடன் நகைக்கின்றது. ஈழத்தமிழரின் அவலங்களை மட்டுமல்ல அவர்கள் வாழுகின்ற புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் சந்தித்துவரும் வாழ்வியல் முறைமைகளையும் மிக யதார்த்தமாக இந்நாவல் எடுத்தியம்புகின்றது.

பத்தி இலக்கியங்களில் புகலிட வாழ்வு

புலம்பெயர் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் இலக்கிய வகைகளுள் பத்தி இலக்கியத்தையும் உள்ளடக்கலாம் என்று கருதுகின்றேன். இளைய அப்துல்லாஹ் என்ற புனைபெயரில் அறியப்படும் M.N.M. அனஸ் 2000ம் ஆண்டுமுதல் லண்டனில் ஒரு ஊடகவியலாளராகத் தீபம் தொலைக்காட்சியின் நீண்டகாலப் பணியாற்றியவர். **அண்ணை நான்**

தற்கொலை செய்யப்போகிறேன், கடவுளின் நிலம், லண்டன் உங்களை வரவேற்பதில்லை ஆகியவை இவரது பத்தி எழுத்துக்களின் தொகுதிகளாக வெளி வந்த சில நூல்களாகும்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் தமிழர்களின் வாழ்வு, அகதிகள் பிரச்சினை, சாதி, சமயம், பணக்காரர், ஏழைகள், பெண்கள் என்று பல்வேறு ஏற்றத்தாழ்வுகளை எம்மிடையே நடைமுறையில் கண்டு விமர்சிக்கும் இவர் ஐரோப்பிய நாடுகளில் விபச்சாரம், போதை வஸ்து பாவனை, தமிழரின் திருமணச் சம்பிரதாயங்கள், இளைய தலைமுறையினரின் வேகம் என்று எதையுமே விட்டுவைக்கவில்லை. **லண்டன் உங்களை வரவேற்பதில்லை.** என்ற இவரது நூலில், ஓர் அகதியாக லண்டனில் குடியேறி இன்று பிரபல்யமான தமிழ் ஊடகப் பணியாளராகப் பணியாற்றுகின்ற தன் அனுபவத்தின் வழியாக, லண்டன் என்ற கனவு தேசத்தின் இருவேறு இயல்புகளையும் முன்வைக்கிறார். மேற்குலகைச் சேர்ந்த வர்களின் லண்டன் காட்சிகள் ஒளி நிரம்பியவை, உற்சாகமளிப்பவை. ஆயினும் அங்குவாழும் பெரும்பான்மையான ஈழத்தவர் உள்ளிட்ட கீழைத்தேசத்தவரின் லண்டன் காட்சிகள் துயர இருள்படிந்தவை. இவ்விரு வெவ்வேறுபட்ட மனநிலைகளையும் பிரித்தறிந்து தனது பத்தி எழுத்துகளில் லாவகமாகத் தீட்டுபவர் அனஸ்.

பாலகிருஷ்ணா ஸ்ரீதரன் The London School of Economics and Political Science இன் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். 20 வருடங்களாக லண்டனில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். டாக்டர் ஸ்ரீதரன் என்ற பெயரில் புதினம் பத்திரிகையில் எழுதிவருகின்றார். **சீதம்பர சக்கரம்** என்ற இவரது நூல் லண்டனின் புகலிட வாழ்வியலை வித்தியாசமாக அணுகுகின்றது. நாம் வாழும் இந்த உலகம் நமக்குப் புறம்பான ஒரு தனிமையா? அல்லது நாம்தான் இந்த உலகமா? மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே ஆரம்பித்த இக் கேள்விக்கு நமது அன்றாட வாழ்க்கைச் சம்பவங்களையே உதாரணம் காட்டி, நாம் பார்க்கும் இந்த உலகம் நம்மாலேயே உருவாக்கப்பட்டது. நாம்தான் இந்த உலகம் என்று கூறுவதுதான் இந்த நூலின் சாராம்சம். சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் தூண்டும் குறுங்கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இவரது மற்றொரு

நூல் நிர்வாணம் என்பதாகும். இலண்டனிலிருந்து வெளிவரும் புதினம் மாதப் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்த இந்த சமூகவியல்சார்ந்த பத்தி இலக்கியத்தில் புகலிடத்துத் தமிழர்கள் காணமறுக்கும் கோணங்களை மிகத்தெளிவாகத் தோலுரித்துக் காட்டியிருக்கின்றார். புலத்தில் வாழும் தமிழர்களின் போலி வேடங்களைத் தொட்டுக்காட்டிப் பொய்யான போர்வைகள் களையப்பட்டு நிர்வாணமாக்கப்படுவதுடன், சமூகத்தின் பரம்பரை நோய்களின் வேர்களுக்கு மருந்திடுவதாகவும் இந்நூலிலுள்ள 32 சொற் சித்திரங்களும் அமைகின்றன.

புலம்பெயர்ந்தோர் வாழ்வைப் பதிவாக்கும் புகலிடச் சினிமா

புகலிட வாழ்வியலை, புலம்பெயர்ந்தோர் வாழ்வை ஆக்க இலக்கியங்கள் எவ்வளவு தூரம் பதிவு செய்திருக்கின்றதோ அதே வேகத்தில் கட்புல செவிப்புல ஊடகத் துறையும் பதிவுசெய்திருக்கின்றது. இன்று புகலிடத்தில் வெளிவரும் பல குறும் படங்கள் இதற்குச் சாட்சியங்களாக அமைந்துள்ளன. எழுத்தில் வடிக்கவியலாத உணர்வுக்கூறுகளை சில நிமிடநேரமே காட்சிப்படுத்தப்படும் குறும் திரைப்படங்கள் ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் எமது மனதில் பதிவுசெய்கின்றன. புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியங்கள் போன்றே புகலிடச் சினிமாவும் விரிவான ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படவேண்டிய கூறாகும்.

புகலிடத் தமிழ் சினிமா என்ற நூல் குறும் திரைப்படத்துறையில் ஈடுபாடுகொண்ட அருந்ததி, யமுனா ராஜேந்திரன் ஆகிய இருவரின் முயற்சியின் பெறுபேறாக 2000ம் ஆண்டு பிரான்சில் வெளிவந்திருந்தது. புகலிடத் தமிழ்த் திரைப்பட உலகம் சார்ந்த 21 விமர்சனக் கட்டுரைகளைக் கொண்ட தொகுப்பு நூலான இதிலுள்ள கட்டுரைகளை மு.புஷ்பராஜன், அருந்ததி, ஜீவன், அபிநயன், சுவின் றஞ்சி, கதிரகாமநாதன், அழகு குணசீலன், புவனன், எஸ்.பி.ஜெகாதரன், யமுனா ராஜேந்திரன் ஆகியோர் புகலிட தமிழ் சினிமா எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் பற்றி இங்கு எழுதியுள்ளனர். புலம்பெயர் சினிமாவுக்கான கருப்பொருள் பற்றியதாகவும், வாழ்வுக்கும் கலைக் கருத்தேர்வுக்கும் இருக்கவேண்டிய தர்க்கபூர்வமான உறவு பற்றியதாகவும்

கட்டுரைகள் அமைகின்றன. மேலும் சினிமா வரலாற்றை அரசியலரீதியாகவும், புகலிட வாழ்க்கையை அதனது தொடர் அரசியலாகவும் பார்க்கும் கட்டுரைகளாகவும் இவை அமைந்துள்ளன.

இவ்வாய்வில் புகலிட இலக்கியப் பெரும் பரப்பில் புலம்பெயர்ந்தோர் பற்றிய இலக்கியக் கூறுகளைக் கொண்ட ஈழத்தவரின் படைப்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கியிருக்கின்றேன். இத் துறையில் ஆய்வுகளை எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ள விரும்புவோருக்கு இக்கட்டுரை ஒரு பயனுள்ள ஆவணமாக அமையலாம் என்பதால், இவ்வாய்வில் எடுத்தாளப்பட்ட நூல்களின் விபரங்களை கட்டுரையின் இணைப்பில் வழங்கியுள்ளேன்.

54.லண்டன் உங்களை வரவேற்பதில்லை. இளைய அப்துல்லாஹ் (இயற்பெயர்: எம்.என்.எம். அனஸ்). நாகர்கோயில் 629001: காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669, கே.பி.சாலை, 1வது பதிப்பு, அக்டோபர் 2011. (சென்னை 600005: மணி ஓப்செட்). 174 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 125.00, அளவு: 21.5x14 சமீ., ISBN:978-93-80240-56-5.

55.வரம். இ.தியாகலிங்கம். சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 32/9 ஆர்க்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம், 1வது பதிப்பு, ஏப்ரல் 2009. (சென்னை 600024: மித்ர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் க்ரியேஷன்ஸ், 32/9 ஆர்க்காடு சாலை). 232 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 90., அளவு: 21x13.5 சமீ., ISBN:978-81-89748-75-3.

56.வேறுபட்ட மரங்கள். சிக்கன்ன ராஜ். கொட்டகலை: சாரல் வெளியீட்டகம், 7 பஸ்கூட்டுச் சந்தை, 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2002. (கொட்டகலை: Global Com System-IT, 135 Main Street). 85 பக்கம், விலை: ரூபா 120., அளவு: 17.5x13.5 சமீ., ISBN: 955-8589-05-5.

57.வேருலகு: கனவுகளின் தொகுப்பு. மெலிஞ்சி முத்தன். (இயற்பெயர்: விஜயநாதன் இயஜித் மசனென்ட்). சென்னை 600018: உயிர்மை பதிப்பகம், 11/29, சுப்பிரமணியம் தெரு, அபிராமபுரம், 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2009. (சென்னை 600005: மணி ஆப்செட்). 64 பக்கம், விலை: இந்திய ரூபா 40., அளவு: 21.5x14 சமீ., ISBN: 978-93-80072-73-9.

(ஞானம் சிறப்பிதழுக்காகத் தயாரித்து
II.1.2014 அன்று அனுப்பிவைக்கப்பட்டது)

உவ்வளி

அவன் கனடாவிற்கு வந்ததன்பிறகு இப்போதுதான் முதன்முதலாக இலங்கைக்குப் போகிறான். குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு ஒரு முறை மலரும் குறிஞ்சிப் பூக்களைப் காண்பதைப்போன்ற உணர்வுடன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு கட்டுநாயக்காவை விமானத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். குடிவரவிற்கான அதிகாரி, “உனது நாடு எது?” எனக் கேட்டதற்கு இலங்கையைக் கூறுவதா அல்லது கனடாவைக் கூறுவதா என்ற குழப்பம் ஏற்பட்டது. இப்படியான அரசியல் சிக்கல்கள் தனக்கு நேரக்கூடாதென்றுதான் ஒரு ஆலோசகரை இவன் எப்போதும் தன் அருகிலேயே வைத்திருப்பான். அவளின் பெயர் குகதர்மினி. அழகான முழுப்பெயரை தர்மினி என வெளிநாகர்க்கத்திற்கு ஏற்ப மாற்றிவைத்திருந்தாள். பிறகு இவன், அவள் தன் காதலி என்ற ஏகபோக உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கென அந்தப்பெயரை மினி ஆக மாற்றியிருந்தான்.

இந்த இடத்தில் மினியைப் பற்றிய சிறு அறிமுகத்தைத் தந்தாகவேண்டும். இல்லா விட்டால் அவர் முறைப்பாரோ இல்லையோ ஆண் வாசகர்கள் நிச்சயம் கோபிப்பார்கள். மினி தன் ஏழு வயதிலேயே இலங்கையை விட்டு இந்தியாவிற்குப்போய், பிறகு மலேசியாவில் சிலவருடங்கள் இருந்துவிட்டு பெற்றோரோடு கனடாவிற்கு நிரந்தரமாய் குடிபெயர்ந்தவர். மினிக்கு தானொரு தமிழ்ச்சி என்பதில் எப்போதும் பெருமைதான். ஏழு வயதில் இலங்கையைவிட்டு வந்தவருக்கு எப்படி இந்த உணர்வு வந்ததென்றெல்லாம் கேட்கக் கூடாது. கருவிலே குழந்தை உருவாக முன்னரே சாதியை நுழைக்கும் கலை கைவந்த தமிழர் பரம்பரைக்கு இது மிகச்சிறிய விடயம். ஆனால் தான் ஒரு யாழ்ப்பாணத்தி என்று பெருமைப்படக் கதைக்கும் மினியிடம் “மினி உங்களுக்குத் தெரிந்த யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றிக் கூறுங்கள்?” எனக் கேட்டால், எங்கள் வீட்டு முன்றலில் இரண்டு தென்னைகளும், வலது பக்கத்தில் ஒரு முருங்கையும், பின்வளவில் ஏழு பனைகளும் நிற்கும் என்பார். “என்ன மினி யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றிக்கேட்டால் உங்கள் வீட்டின் சரித்திரத்தைக் கூறுகின்றீர்களே?” எனச் சொன்னால் அதற்கும் மினியிடம் ஒரு பதிலிருக்கும். “இப்படி என்வீட்டை

பல்லாயிரக்கணக்கில் பிரதிசெய்து பார்த்தால் முழு யாழ்ப்பாணத்திற்குமான வரைபடம் கிடைக்கும்” எனப் புத்திசாலித்தனமாய்க் கூறுவார்.

இதைவிட மினியிடம் இன்னொரு முக்கிய இரகசியமும் இருக்கிறது. எல்லோரிடமும் இந்த இரகசியத்தைக் கூறிவிட்டு, ‘தயவுசெய்து இந்த இரகசியத்தை எங்கும் சொல்லிவிடவேண்டாம். பிறகு எங்கள் குடும்பத்தின் உயிருக்கே ஆபத்து’ என்று கூறுவார். மலேசியாவில் மினி இருந்தபோதுதான், அவரின் தகப்பனின் ஊடாக பெடியங்களுக்கு கிளைடர் செய்வதற்கான பகுதிகள் கப்பலில் போனது என்பதுதான் அந்த இரகசியம். இவனுக்கு இதை முதன்முதலில் மினி சொன்னபோது சிரிப்புத்தான் வந்தது. ஏழு வருடங்களிற்குமுன் கிளைடருக்கான சாமான்களையெல்லாம் அனுப்பியிருந்தால் ஏனின்னும் பெடியள் அதைப் பறக்கவிடாது

பதுக்கி வைத்திருக்கின்றார்கள் எனத் திருப்பிக்கேட்டால் மினி முறைக்கின்ற முனியாகிவிடுவார்.

இப்போது இலங்கைக்குப் போகின்ற இந்தத் திட்டத்தைக்கூட மினிதான் முன் வைத்தான். தானும் மினியும் இவ்வளவு பணம் செலவு செய்து இலங்கைக்குப் போவதில் என்ன பிரயோசனம் என்றுதான் இவன் முதலில் யோசித்தான். “பிள்ளையும் இங்கை சின்ன வயசிலையே வந்துவிட்டான், ஊர் பற்றி அவ்வளவு ஞாபகமில்லை, ஒருக்காய் கூட்டிக்கொண்டு காட்டினால் நல்லம்தானே” என்று மினியின் எரிகின்ற ஆசைக்கு இவனின் வருங்கால மாமியார் வேறு எண்ணெய் ஊற்றிக்கொண்டு இருந்தார். திருமணம் என்கின்ற ஓர் உடன்படிக்கை வரும்வரை எத்தனை பேரோடு போராடித் தோற்கவேண்டி யிருக்கிறதென தன்விதியை இவன் நொந்து கொண்டான்.

பயணத்திற்கான ரிக்கெட்டுக்களை வாங்கியபின், “எனக்குத்தான் வீட்டையோ

“கொழும்போ, ஏன் உங்களுக்கு 15 வயதில் முதல் கிஸ் பண்ணின சிங்களத்திக்கு மீண்டும் கிஸ் கொடுக்கப் போகிறியளோ” என்றான் மினி. எப்போதாவது காதல் கிறக்கத்தில் இருக்கும்போது பெண்கள், “அன்பே நீங்கள் இதற்கு முன் யாரையாவது காதலித்த அனுபவம் உண்டா?” எனக் கேட்டவுடன் இவனைப் போன்றவர்கள் பெருமிதத்துடன் கடந்தகாலத்தை உளறிவிடுவார்கள். அது பின்னாளில் ஒரு கொள்ளிவால் பிசாசைப் போல அவ்வப்போது இப்படித்தான் செவிட்டில் அறையச் செய்யும். “இப்போது ஏன் மினி இப்படிக்கோபப்படுகின்றீர்கள்” என உரத்துச் சொல்லிவிட்டு “ஓமோம், நீங்கள் வன்னிக்குப் போய் மாமா கப்பலில் அனுப்பிய கிளைடரில் ஏறிப் பறக்கப் போவதை நானும் பார்க்கத்தானே போகின்றேன்” என இவன் தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

இலங்கை கடந்த பன்னிரண்டு வருடங்களில் நிறையவே மாறியிருந்தது. மினியின் தந்தையார் விமான நிலையத்திலிருந்து நேரே

இலங்கை கடந்த பன்னிரண்டு வருடங்களில் நிறையவே மாறியிருந்தது. மினியின் தந்தையார் விமான நிலையத்திலிருந்து நேரே வன்னிக்குப் போவதற்கு ஒரு வாகனத்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இரண்டுபேர் இவர்களுக்காய்க் காத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ஊரையோ பார்க்கமுடியாது, அது உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தில் இருக்கிறது. உங்களுக்கு விரும்பியமாதிரி பயணத் திட்டத்தைத் தயாரியுங்கள்” என இவன் மினியிடம் கூறி விட்டான். மினியும் தகப்பனும் இரண்டு மூன்று நாட்களாய் அங்கே இங்கேயென தொலைபேசி அடித்து, இணையத்தில் துழாவி எடுத்து ஒரு திட்டத்தை போட்டிருந்தனர். கட்டுநாயக்காவில் போய் இறங்கியவுடன் நேரே பெடியள் இருக்கின்ற வன்னிக்குப் போவது, பிறகு சில வாரங்கள் யாழ்ப்பாணம், அதன்பின்னும் நாட்கள் மிஞ்சினால் இலங்கையின் மிச்ச இடங்களைப் பார்ப்பதென என ஒரு திட்டம் வகுப்பட்டிருந்தது. “ஏன் மினி உடனேயே வன்னிக்குப் போகவேண்டும், கொஞ்சநாள் கொழும்பில் நின்றுவிட்டு போனால்தான் என்ன?” என்று இவன் கேட்டான்.

வன்னிக்குப் போவதற்கு ஒரு வாகனத்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இரண்டுபேர் இவர்களுக்காய்க் காத்துக்கொண்டிருந்தனர். பயணப்பொதிகளை வானில் பின்பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு மினியோடுபோய் உள்ளே அமர்ந்தான். விமானநிலையத்தின் வெளியே, வறிய பலமுடகங்கள் ஏதாவது கிடைக்காதா என்ற எதிர்பார்ப்போடு தடுப்பு வேலிக்குள்ளால் கைகளை ஏந்தியபடி இருந்தன. அந்த விழிகளின் வேதனையைப் பார்க்கச் சகிக்காது இவன் தலையைக் கீழே தாழ்த்திக் கொண்டான். இவர்கள் சென்றிறங்கிய நேரம் காலை வேளையாகையால் பாடசாலைக்குப் போகின்றவர்களும் சுதந்திர வர்த்தக வலயத்தில் வேலை செய்பவர்களும் நடந்த படியும், பஸ்க்காய்க் காத்துக்கொண்டும் இருந்தார்கள். இவன்தன் பதினைந்து வயது

சம்பிக்கா, இப்போது எப்படி இருப்பாள் என யோசித்துப்பார்த்தான். ஒருபொழுது இப்படித்தானே தானும் சம்பிக்காவும் எல்லாக் கவலைகளையும் மறந்தபடி பேசிக்கொண்டு வீதியெங்கிலும் நடந்து திரிந்துகொண்டிருந்தோம் என நினைத்துக் கொண்டான். போர் எல்லோர் மனதிலும் நஞ்சினை விதைத்துப் போயிருக்கிறது. வன்மம் மட்டும் அறுவடை ஆகி ஆகி இந்நாடு கோபத்தால் ஆளப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது போலும். இந்தச் சமாதான காலமாவது இனி ஒரு போர் வேண்டாம் என்ற நிலையை எல்லோரிடமும் உருவாக்கினால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்குமென இவன் நினைத்துக் கொண்டான். மினி பயணக்களைப்பில் இவன் தோளில் தலைசாய்த்தபடி தூங்கத்தொடங்கி விட்டான். 'நாமெல்லோரும் நேசிக்கவும் நேசிக்கப் படவுந்தான் பிறந்திருக்கின்றோமே அன்றி, வெறுக்கப்படவும் அல்ல' என ஒருமுறை சம்பிக்கா கூறியது இவனுக்குள் கதகதப்பாய்ப் பரவ, தளும்பும் நேசத்துடன் மினியின் நெற்றியில் முத்தமிட்டுக்கொண்டான்.

பின்னேரமளவில் வவுனியா நகரை வந்தடைந்திருந்தார்கள் நகரைத் தாண்டிச் செல்லச் செல்ல இராணுவத்தின் நடமாட்டங்கள் தெரியத்தொடங்கின. ஒவ்வொரு பத்தடிக்கும் இடையில் பலமான காவலரண்கள் தென்னங்குற்றிகளாலும், மண்பூட்டைகளாலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மினிக்கு எல்லாமே புதிதாய்த் தெரிந்தன. இதைவிட அதிக பலமிக்க இடங்களைத்தான் பெடியன் ஓயாத அலைகளில் அடித்துப் பிடித்தார்கள் என்று மினி கடந்தகால வரலாற்றை இவனுக்கு நினைவூட்டினான். ஆனால் வெட்டை வெளியில் பரந்து கிடந்த ஆனையிறவு முகாமைப் பெடியன் கைப்பற்றியதுதான் இவனால் ஒருபோதுமே நம்பமுடியாத விடயமாக இருந்தது.

ஓமந்தையைத் தாண்டி பெடியனின் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்துக்குப் போனபோது பெயர்களைப் பதிந்து உள்ளே செல்ல அனுமதி பெறவேண்டும் என்றார்கள். இவனதும் மினி யினதும் பெயரைப் பதிந்துகொண்டிருந்த பெண் "உங்களின் பின் இலக்கம் என்ன?" என்றார். இவனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை, ஏன் தன் வங்கியின் பின் இலக்கம் கேட்கிறார், அது பகிர்வதற்குரியது அல்லவே

என்று நினைத்து குழம்பத்தொடங்கினான். இவன் இப்படி முழிப்பதைப் பார்த்த அந்தப் பெண், "நீங்கள் வெளிநாட்டில் இயக்கத்துக்கு காசு கொடுப்பதில்லையா, அந்தப்பின் இலக்கத்தைத்தான் நான் கேட்கிறேன்?" என விரித்துக் கேட்டார். நான் திருகோணமலையில் இருக்கும் விபுலானந்தர் சிறுவர் இல்லத்திற்குத்தான் கொஞ்சக் காசு கொடுத்திருக்கின்றேன். மற்றபடி இயக்கத்துக்கு மட்டுமில்லை இலங்கை அரசுக்கும் நான் எந்தப் பணத்தையும் வழங்கியதில்லை" என இவன் கூற அந்தப் பெண் மட்டுமில்லை மினியும் கூட முறைத்துப் பார்த்தாள். இப்படியே இவனைப் பேசவிட்டால் வன்னிக்குள் நுழைந்தபாடுதான் என்று எண்ணியோ என்னவோ மினி, "நாங்கள் இயக்கத்துக்கு காசு கொடுக்கிறீர்கள், இதுதான் அந்தப் பின் இலக்கம்" எனக்கூறி அந்த இலக்கங்களைக் கூறினாள்.

பதிவு எல்லாம் சமூகமாய் முடிந்தபின் 99 வீதியால் கிளிநொச்சிக்குப் போனார்கள். வெளிநாட்டிலிருந்து வருபவர்கள் செல்கின்ற நந்தவனத்திற்கு போனார்கள். அங்கே... என்பவரைச் சந்தித்தால் அவர் இவர்கள் நிற்பதற்கான ஒழுங்குசெய்வார் எனவும் மினியின் அப்பா கூறியிருந்தார். நந்தவனத்திற்கு முன்னிருந்த தொலைபேசி நிலையத்திலிருந்து மினி தங்கள் வீட்டுக்கு தொலைபேசியில் பேசத் தொடங்கினாள். இவன் மினியைக் கதைக்க விட்டுவிட்டு நந்தவனத்திற்கு எதிர்ப்புறம் இருந்த அறிவமுது புத்தகநிலையத்தில் பேப்பர் வாங்கினான். தலைப்புச் செய்தியாக, "கொழும்பு கொள்ளப்பிட்டியில் அமைச்சர்... மீது குறிவைத்து தற்கொலைக் குண்டுத்தாக்குதல், அமைச்சர் மயிரிழையில் தப்பினார்" என்றிருந்தது. நல்லவேளை தாங்கள் கொழும்பில் நிற்கவில்லை, இங்கால பக்கம் வந்துவிட்டோம், இல்லாவிட்டால் வீணான சிக்கலிற்குள் மாட்டிக்கொள்ள நேர்ந்திருக்கும் என நினைத்தபடி நந்தவனத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

அதற்குள் இவர்கள் தங்குவதற்கு வசதி செய்யவரும் நந்தவனத்திற்கு வந்திருந்தார். வெளிநாட்டிலிருந்து வருபவர்கள் தங்கி நிற்க வென கனகாம்பிகை அம்மன் கோயிலிருந்த வீதியில் கட்டியிருந்த விடுதியில் இவர்களுக்கு இடம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது.

இவர்களோடு கூடவே வந்த..... அண்ணா, அடுத்தநாள் மாலை தான் வருவதாகவும் கனகாம்பிகை குளத்தோடு அண்டியுள்ள பகுதியை வேண்டுமென்றால் பகலில் பாருங்கள் எனவும் கூறினார். மினிக்குச் சரியான சந்தோசம். கனடாவில் பிறந்தநாள் கொண்டு டாட்டங்களுக்கும், சாமத்திய வீடுகளுக்கும் ஒரேயொருமுறை அணிந்துவிட்டு டிராயரில் சும்மா உறங்கிக்கிடந்த சுடிதார்களை எல்லாம் அள்ளிக்கட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தாள் மினி. தினம் தினம் அவற்றைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியே உலாப்போகலாம் என்பதில் மினிக்கு அளவில்லா மகிழ்ச்சி. மறுநாள் காலையுணவைச் சாப்பிட்டுவிட்டு ஏ9 வீதியிலிருந்து கனகாம்பிகை அம்மன் கோயில் பக்கமாய் நீளும் வீதியில் மினியும் இவனும் நடக்கத் தொடங்கினார்கள். சற்றுத் தூரம் தாண்டியவுடனேயே தார் ரோட்டு முடிவடைந்து செம்மண் புழுதி வீதி தொடங்கத் தொடங்கியது. அந்த வீதியில் இடதுபக்கமாய் செஞ்சோலை இருந்தது. நீண்ட மதிலும் அந்த மறைப்புப் போதாதென்று மதில் மேல் ஓலைகளால் வேய்ந்த இன்னொரு அரிக்கையும் கட்டியிருந்தார்கள். அங்கேபெண்பிள்ளைகள் இருக்கின்றார்கள். அதுதான் இப்படி எனச் சொன்னார்கள். நிறையப் பேர் சைக்கிளில் இவர்களைத் தாண்டிப்போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். மினி அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு “நீங்களும் என்னைச் சைக்கிளில் டபுள் ஏற்றிக்கொண்டு போகவேண்டும்” எனத் தன் ஆசையை இவனிடம் வெளிப்படுத்தினார். “சைக்கிள் என்னுக்கு? நான் உங்களை கிளைடரில் ஏற்றிக்கொண்டு பறக்கலாம் என்றல்லவா யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று நக்கலாய்ச் சொன்னான் இவன்.

இப்படியே இவர்கள் நடந்து கனகராயன் அணைக்கட்டுவரை போயிருந்தார்கள். அணைக்கட்டடியில் பெடியள் துவக்கோடு சென்றிக்கு நின்றார்கள். கீழே ஓடிக் கொண்டிருந்த மதகில் சிறுவர்கள் நீத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். இவன் திரும்பும் வழியில் வீதியில் நின்ற புளியமரத்திலிருந்து புளியம்பூவை ஆய்ந்து “இதைச் சாப்பாட்டுப் பாருங்கள் நல்ல சுவையாக இருக்கும்” என மினியிடம் கொடுத்தான். “ஆ.. இ... என்று பல்லைக் கடிக்கிது” என்றான். “பல்லைக்

கடிக்கிறது இல்லை, பல்லு கூசுது” என்று இவன் மினியைத் திருத்தினான். “வெயில் எறிக்கிறது என்று சொல்லாமல் எப்பவும் வெயில் அடிக்கிறது என்று தமிழைப் பிழையாகப் பேசுகிறவர் என்னைத் திருத்த வந்திட்டாராக்கும்” என மினி திரும்ப சொன்னாள். இவளுக்கு எல்லாம் இப்படி எங்கே தமிழ் நன்கு தெரியப்போகிறது? தான் இப்படி விடும் தவறுகளை தன் வருங்கால மாமனார் தான் கண்டுபிடித்து மினியிடம் போட்டுக் கொடுத்திருக்கின்றார் என்பது இவனுக்கு நன்கு விளங்கியது. இவனின் வருங்கால மாமனார் தமிழ் வாத்தியராக இலங்கையில் இருந்ததை இப்படித்தான் மற்ற வர்களிடம் நிரூபித்துக்கொள்வார். அதுவும் மருமகன்முன் தான் அறிவாளி என நிரூபிக்க விரும்பாத மாமனார்கள் இவ்வலகில்தான் உண்டா என்ன?

மாலை... அண்ணா வந்திருந்தார். “உங்களுக்கு வன்னியை வடிவாய்ச் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும் என்றால் ஒருசந்தர்ப்பம் இருக்கிது. வருகிற கிழமை வெளிநாட்டிலை இருந்து நிறைய மாணவர்கள் வருகின்றார்கள். அவர்களுக்கு இயக்கம் இடங்களைக் காட்ட ஒழுங்கு செய்திருக்கிறது. நீங்களும் அந்த மாணவர்களோடு இணைந்து கொள்ளலாம். இரண்டு வாரங்கள் அந்நிகழ்வு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஆம்பிளைகள் தனிய பொம்பியைகள் தனியத்தான் தங்கவேண்டும்” என்றார்.... அண்ணா. மினிக்கு இதைக்கேட்டு சரியான சந்தோசம். இவனோடு கலந்து யோசிக்காமலே உடனேயே ஒமென்று கூறிவிட்டாள். இவனுக்கு அவ்வளவு விருப்பமிருக்கவில்லை. சரிதான் போய்ப் பார்ப்பமே என்று சம்மதித்தான்.... அண்ணா போகும்போது, “அண்ணை இங்கே கள்ளுக் குடிக்கிற இடம் எதுவும் உங்களுக்குத் தெரியுமோ” என்று கேட்டான். ஏதோ தன்னிடம் விசம் குடிக்க சயனைட்டைக் கேட்டமாதிரி அவருக்கு முகம் எல்லாம் சிவந்துபோய்விட்டது. ஒன்றும் கூறாமல் போய்விட்டார். “ஏன் மினி... அண்ணை இப்படிக் கோபப்பட்டார்” என மினியிடம் கேட்டபோது, “இந்த அங்கிள் எங்கள் அப்பாவிடம் படித்தவர். பிறகு இயக்கத்தில் நீண்டகாலம் இருந்து அண்மையில்தான் ஒரு

இயக்கப் பிள்ளையைத் திருமணம் செய்தவர். அதனால் இப்போது அட்மினிஸ்ட்ரேசன் வேலை செய்கின்றார். ஆனால் அவர் இன்னமும் இயக்கந்தான்” என்றாள். “இதை முதலிலே எனக்குச் சொல்லக்கூடாதே, நான் ஏற்கனவே அவர் இயக்கத்தில் இருக்கிறார் என்று தெரிந்து நக்கலுக்குத்தான் கள்ளுக்குடிக்கிறதைப் பற்றிக்கேட்டேன் என நினைக்கப்போகிறார்” என்றான் இவன். யாழில் முந்தி இருந்தபோது ஒரு நிகழ்வில் புதுவை “எதிரியே உன் படுக்கையை உதறிவிட்டுப் படு உன் கட்டிலுக்கு கீழேயே புலி சூருப்பான்” எனக் கவிதை பாடியது இவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. எதிரியின் கட்டிலுக்கு கீழேயே பதுங்கியிருக்கக்கூடிய பெடியள், ஏன் தனக்கு விளங்காமல் போனது என இவன் தன்னையே நொந்துகொண்டான். இனி அன்ன, ஆகாரம் தவிர வெறொன்றுக்கும் சும்மா வாயைத் திறப்பதில்லையென தனக்குத்தானே சத்தியப் பிரமாணம் செய்துகொண்டான்.

இவனைப்போன்ற ஆண்களை புதுக்குடியிருப்புப் பக்கமாய் இருந்த ஓர் அறிவியல் கல்லூரியில்தான் தங்க வைத்திருந்தார்கள். பெடியள் பல இடங்களுக்கு இவர்களைக் கூட்டிச் சென்றார்கள். பல்வேறு மட்டங்களில் இருந்தவர்களைச் சந்திக்க வைத்தார்கள். வந்திருந்த மாணவர்களில் பலருக்கு இயக்கத்தைப் பற்றி நிறைய அறிய ஆர்வம் இருந்தது. நிறையக் கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இவனுக்கு அப்படியொரு நெருக்கம் வரவில்லை, ஆனால் எல்லாவற்றையும் உற்று அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் முகமாலை முன்னணிக் காவலர்களுக்கு கூட்டிச் சென்றார்கள். பெரிய பெரிய பண்டுகள் கிலோமீற்றர் கணக்கில் நீண்டு கிடந்தது. அந்தப் பெரிய பண்டுகளை இணைத்து ஒருவர் ஊர்ந்துகொண்டு போவதற்கான அளவில் பங்கர்கள் வெட்டப்பட்டிருந்தன. பெண் பிள்ளைகள்தான் அந்தக் காவலர்களில் நின்றார்கள். அதைச்சுற்றி சின்னச் சின்னதாய் பூக்கன்றுகளை ஏற்கனவே விழுந்து வெடித்த செல்லின் கோதுகளில் நட்பிருந்தார்கள். சிலவற்றில் மஞ்சளும் சிவப்புமாய் பூக்களும் அரும்புகளும் நிறைந்து இருந்தன. இராணுவத்திற்கு

இயக்கத்தின் நடமாட்டங்களையும் மற்றும் காவலர்களுக்கும் மறைக்க என, இவை எல்லாவற்றுக்கு முன்னால் பனையோலைகளால் செய்த நீண்ட வேலி உருமறைப்புச் செய்து கொண்டிருந்தது. அதேபோன்று இராணுவத்தின் நடமாட்டங்களைக் கவனிக்க என, பரண் மாதிரி சில இடங்களில் அமைத்தும் இருந்தனர். அவை பனையோலை வேலியை தொட்டும் தொடாத உயரத்தில் இருந்தன. அப்போது முகமாலைக்கு பொறுப்பாய் இருந்த கேணல்..... பனையோலையைப் பிரித்து முன்னே இவர்களைக் கூட்டிச் சென்றார். இவனுக்கு இப்படிப் போனால், மற்றப்பக்கமிருக்கிற ஆமி தப்பித்தவறித் தங்களைச் சுட்டுவிடாதோ என்ற பயம் வந்தது. மறுபுறத்தில் ஆமியும் தகரத்தால் தங்களை உருமறைப்புச் செய்திருந்தது. ஆனால் ஆமிக்காரர்களும் பயமின்றி நடமாடிக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. இவன், தான் ஏதோ நோர்வேயிலிருந்தோ ஐப்பாளிலிருந்தோ வந்த சமாதானத்தாதர் போன்ற நினைப்பில் ஆமியை நோக்கிக் கையை அசைத்து தனது நல்லெண்ணத்தைத் தெரிவித்தான்.

அந்தக் காலப்பகுதியிலேயே விக்கி இவனுக்கு அங்கே அறிமுகமானான். விக்கி பிறந்தது வளர்ந்தது எல்லாம் வெளிநாடொன்றில். தமிழில் ஒரு வார்த்தை முழுதாய்ப் பேசுவதற்கே மிகவும் கஷ்டப்படுவான். எப்படி உனக்கு வன்னிக்கு வருவதற்கு ஆர்வம் வந்ததென இவன் கேட்டான். தனக்கு இலங்கையைப் பார்ப்பதென்பது நெடுநாள் ஆசை என்றும், அப்படி கொழும்பில் வந்து நின்றபோதுதான் பெடியள் வெளிநாட்டு மாணவர்களுக்கென இப்படியொரு சிறப்பு நிகழ்வு செய்வதை அறிந்து வந்தேன் எனவும் விக்கி கூறினான். கொஞ்ச நாட்களிலேயே விக்கியும் இவனும் நல்ல நண்பர்களாகி விட்டார்கள்.

அதேவேளை வெளியில் போகாத நேரம் தவிர, விக்கி ஒருவித மர்மமாய்த்தான் உள்ளே திரிவான். எல்லாவற்றையும் நின்று நிதானித்து பொறுமையாய் ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பான். சிலவேளைகளில் வன்னிக்கு முதன்முதலில் விக்கி வந்திருப்பதால் அவனுக்கு எல்லாம் புதிய விடயங்களாய்த் தெரிவதால்தான் இப்படி இருக்கின்றான் என இவனும் எண்ணிக் கொள்வான்.

பதுங்கு குழியும் கூட
பாதுகாப்பற்றதே
எமது கின்றை வாழ்வு

அன்தமித்த குரியன்
அரங்கிற்கு வருமுன்பே
குண்டுக்கொட்டிச்
செல்லும் கொலைவிமரணங்கள்

நாசிக் குப்பழக்கமரண
கந்தகக் காற்றும்
காதுக்கு பெருக்கமரண
கடைத்த ஒலியும்
கரணைப் பெரழுதுகள்
எமக்கு

கிந்நிலையில்
அம்மா
படிப்பு சாதியுடைய
அந்தஸ்து கெடாவுமுடைய
குடும்பத்தினை தேடியவைகிறாள்
ஒர் மரபினினை வாங்குவதற்காய்.

அண்ணாவும் தம்பியும்
கூடவே அக்காவும்
அடிமை நிலைதீர்க்க
அக்கறையோடு புறப்பட்டு
விருதவை பற்றி
விளக்கமேயின்றி
கியந்திரத்தால் பேசிக் கொண்டதும்

தலைப்பெயராத கவிதை

தயாநிதி

அடுத்தடுத்து ஏற்பட்ட
அநியாய கிழப்புகள்
உன்னை கிந்த
மனித சந்தைக்கு தள்ளியதா
அவ்வது,
நீ
சுமந்து வந்த
எமது சமூகத்தின்
அழுக்குகள் அத்தனைமும்
நானும் சுமக்கவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பா

அம்மா!
மனிதனை மனிதரைக்
பார்க்க முதலில்
பழகிக் கொள்வோம்.

நானாய் கிரூப்பு பற்றிய
நம்பிக்கையற்ற நடமாடும்
உயிர்ப்பிணங்கள் நாம்
உயிர்த்தர்ப வேண்டாமாணால்
ஊரைவிட்டு ஒருவோம்
ஆனால் விவை கொடுத்து
வாங்கியவனுடன் மட்டும்தான்
ஒரு நாள் தயாரில்லை.

(நன்றி : சக்தி 1991-நேர்வே)

ஆனால் விக்கி அடிக்கடி தான் கொண்டு வந்திருந்த பையைத் திறந்து பார்ப்பதும் இவனைப் போன்ற யாராவது அருகில் வருவதாகத் தெரிந்தால், உடனேயே பையை மூடிவிடுபவனாகவும் இருப்பது ஏன் என்று இவனால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. வெளியில் போகும் நேரத்தில் கூட தனது இரண்டு பயணப்பைகளையும் நன்கு இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு திறப்பையும் தன்னோடே கொண்டு வருவான்.

ஒருநாள் பெடியள் தம் நாளாந்த வாழ்வு எப்படியிருக்குமெனக் காட்டப்போகின்றோம் எனக்கூறி அடுத்தநாள் எல்லோரும் விடிகாலை 5.00 மணிக்கு எழும்பி மைதானத்திற்கு வரவேண்டும் என்றனர். சொன்னதுபோலவே அடுத்தநாள் 5.00 மணிக்கு விசிலடித்து எல்லோரையும் எழுப்பினார்கள். இவன் தூக்கக் கலக்கத்தோடு பல்லும் மினுக்காமல் மைதானத்திற்கு அரக்கப்பறக்கப் போனான். உங்களுக்கு உடற்பயிற்சி சொல்லித்

தரப்போகின்றோம் முதலில் இப்படியே ஒழுங்கைகளுக்குள்ளால் ஐந்து கிலோமீற்றர் ஓடவேண்டும் என்றார்கள். இவனுக்கு இந்த வெள்ளனவே இப்படி ஓடவேண்டியிருக்கிறதென ஒரே எரிச்சலாயிருந்தது. மறுபக்கம் பார்த்தால் மினி போன்ற பெண்கள் இப்படி ஐந்து கிலோமீற்றர் ஓடிவிட்டு, கடலுக்குள்ளும் இன்னும் ஐந்து கிலோமீற்றர் நீந்திவிடுவோம் போன்ற உற்சாகத்தோடு இருந்தார்கள். இந்த நிலையில் தன்னால் ஓட ஏலாது என்றால் பெரிய அவமானமாய்ப் போய்விடும் என்பது இவனுக்கு நன்கு விளங்கியது. முதலில் பெண்கள் அணி ஓடத்தொடங்கியது. அவர்கள் போய் 1/2 மணித்தியாலத்திற்குப் பிறகுதான் ஆண்கள் அணி ஓடத்தொடங்கியது. உடனேயே ஆண்களைப் பெண்களுக்குப் பின்னே ஓடவிட்டால் ஓடுகின்ற பெண்களோடு அவர்கள் சேட்டை விடக்கூடும் என்ற முற் கூட்டிய பாதுகாப்பு உணர்வே இதற்குக் காரணம், சும்மா சொல்லக்கூடாது வெளிநாடு போனாலும் ஆண்கள் எப்பவும் ஆண்கள் என்பதைச் சரியாகவே இயக்கம் விளங்கி வைத்திருந்திருக்கிறது.

இவனும் ஓடத்தொடங்கினான். இவனோடு ஓடிய மற்ற ஆண்கள் எல்லோரும் நல்ல திடகாத்திரமாய் இருந்தார்கள். காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு போவதுபோல ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலவேளை முன்னே ஓடும் பெண்களைப் பிடித்துவிடும் எண்ணம் அவர்களுக்கு ஓடிற்றோ தெரியாது. இவன் மட்டுமே மூசி மூசி தனியே கடைசியாக ஓடிக் கொண்டிருந்தான். ஓடுவது ஒரு துன்பமாக இருந்ததென்றால், இன்னொரு பக்கம் வீடுகளுக்குள் இருந்த நாய்களெல்லாம் ஒழுங்கைக்குள் வந்து இவனைத் துரத்தத் தொடங்கியது வேறொரு சித்திரவதையாக இருந்தது. இடையில் எங்கேயாவது குறுக்கு வழி எடுத்து மீண்டும் தான் நின்ற அறிவியல் கூடத்திற்குப் போகலாம் என்றாலும் போய்ச் சேருவதற்கான திசை ஒன்றுமாய்ப் புரியவில்லை. இவனுக்கு அந்த நேரத்திலும் மினியின் தந்தையார்தான் தன்னை நுட்பமாய் இப்படி பழிவாங்குகிறார் என்ற நினைப்பு மேலெழுந்து அவரை நாய்களுக்கு மேலால் ஆத்திரத்தோடு மனதுக்குள் திட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

முதல்நாள் பெற்ற அனுபவத்தால் அடுத்த நாள் விசில் அடித்து எழுப்பியபோதும் தெரியாதமாதிரி போர்வை போர்த்திக் கொண்டு சத்தம் போடாமல் இருந்துவிட்டான். இவன் ஓட வரவில்லை என்று தெரிந்ததும் பெடியள் எவரும் வந்து இவனை எழுப்பவும் இல்லை. மினி இவன் வேண்டுமென்றுதான் ஓடுவதைத் தவிர்க்கிறான் என்று அறிந்தால் கோபப்படத்தான் செய்வாள். ஆனால் அதற்காய் நாய்களிடம் கடிவாங்க இவன் தயாராகவில்லை.

விசில் சத்தமும் காலடிச் சத்தங்களும் மெல்ல மெல்லமாகத் தேய்ந்து கொண்டிருக்க, இவன் தன் எட்டோ ஒன்பதோ வயதுகளில் அறிந்த ஒரு விசில் கதையை நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டான். ஒரு பாடசாலையில் ஒரு குழப்படிக்கார மூன்றாம் வகுப்பு இருந்தது. அந்த வகுப்பில் படிப்பிக்கும் ஆசிரியரை இந்தப் பையன்கள் வகுப்பை ஒழுங்காக நடத்த விடாது குழப்பிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். வகுப்பு நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே ஒவ்வொருத்தராய் எழுந்து ரீச்சர் ஒண்ணுக்கு போக வேண்டும். மூத்திரம் பெய்யப் போகிறேன் எனக் குழப்பிக்கொண்டிருப்பார்களாம். ஒருநாள் ரீச்சர் வகுப்பில் எப்படிப் படிப்பிக்கின்றார் என்று பரிசோதிக்க கல்வித்திணைக்களத்திலிருந்து அதிகாரிகள் வந்திருக்கின்றார்கள். பிள்ளைகள் எல்லாம் நான் ஒண்ணுக்கு இருக்கப்போகிறேன் என்றெல்லாம் வழமைபோலக் கேட்டுக் குழப்ப ஆசிரியருக்கு சரியான அவமானமாகப் போய்விட்டது. இவர்களை எப்படித் திருத்தலாம் என்று யோசித்த ஆசிரியர் தனக்குத் தெரிந்த இடக்கரடக்கல் முறையைப் பாவித்திருக்கின்றார். இனி இப்படி வெளிப்படையாக எல்லாம் கேட்கக்கூடாது சிறுநீர் கழிக்கப்போவதாய் இருந்தால், என்னிடம் வந்து “விசில் அடிக்கப் போகிறேன்” என்றால், எனக்கு அதன் உள்ளார்த்தம் விளங்கும், எனவே உங்களை பாத்திரமிற்குப்போக அனுமதி தருவேன் எனக் கூறியிருக்கின்றார். அதன்பிறகு அந்த வகுப்பிலிருந்த பிள்ளைகளும் விசில் அடிக்கப்போகிறேன் எனச் சொல்லிப் போவார்களாம். ஒருநாள் இந்த வகுப்பிலிருந்த பையன் ஒருவன் தன் வீட்டில் நள்ளிரவு நித்திரையில் எழும்பி

தான் விசிலடிக்கப் போகின்றேன், என்னை வெளியில் கூட்டிச்செல்லுங்கள் எனக் கேட்டிருக்கின்றான். அவனின் தந்தையாரோ, இப்படி இரவில் விசிலடிக்கக்கூடாது, பிறகு சத்தத்தில் பாம்பு, பூச்சி எல்லாம் வீட்டுக்குள் வந்துவிடும். வேண்டுமென்றால் நாளை காலையில் விசிலடிக்கலாம் என்று கூறியிருக்கின்றார். ஆனால் பையன் நான் இப்பவே விசிலடிக்க வேண்டும் என்று அடம்பிடித்திருக்கின்றான். இப்படியே இவனை விட்டால் இவன் தன்னைத் தூங்கவே விடமாட்டான் என்பதை விளங்கிய தகப்பன் இறுதியாகச் சொன்னார். சரி விசிலடிக்க போகின்றாய் என்றால் வெளியில் போய் விசிலடிக்க வேண்டாம். வேண்டுமென்றால் என் காதடிக்கு வந்து மெல்லமாய் விசிலடி என்றிருக்கின்றார். இவனுக்கு இப்பவும் அந்தக் கதையை நினைக்கச் சிரிப்பு சிரிப்பாய் வந்தது. சத்தமாய்ச் சிரித்தால் தான் படுத்திருப்பதைக் காட்டிக்கொடுத்துவிடும் என்பதற்காய் கஷ்டப்பட்டுத் தன் சிரிப்பை அடக்க முயன்று கொண்டிருந்தான்.

எல்லா அமளியும் ஓய்ந்தபோது போர்வைக்குள் இருந்து மெல்லத் தன் தலையை வெளியே எடுத்துப் பார்த்தான். இவனைப் போலவே விக்கியும் விடிய எழும்பி ஓடப்போகவில்லை என்பதை அவன் படுத்திருந்த பகுதியில் கேட்ட சத்தத்தை வைத்துத் தெரிந்தது. ஆனால் விக்கி எதையோ கட்டிலில் விரித்து வைத்தபடி பேனையால் குறித்துக் கொண்டிருந்தது இவனுக்குத் தெரிந்தது. விக்கி இவனுக்கு முதுகுப்புறத்தைக் காட்டிக்கொண்டு மற்றக் குடிலில் இருந்ததால் நல்லவேளையாக இவனை விக்கி பார்க்கவில்லை. பிறகு தன் தோள்பையில் இருந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துக்கொண்டு சற்றுத் தள்ளியிருந்த பாத்திரமிற்கு நடந்து போகத்தொடங்கினான். எல்லோரும் ஓடப்போய்விட்டார்கள் என்ற நினைப்பில் விக்கி, பையின் சிப்பை சுமமா இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு வழமையாகப் போடும் கொளுவியைப் போட்டு பூட்டாமல் போயிருந்தான்.

விக்கி என்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றான் எனக் கையும்மெய்யுமாகப் பிடிக்க இதுதான் தருணம் என எண்ணி, இவன் ஓடிப்போய் விக்கியின் பையைத் திறந்துபார்த்தான்.

உடுப்புகளுக்கு மேலே ஒரு விரிவான வன்னி மாவட்டத்தின் வரைபடம் இருந்தது. சின்னச்சின்ன ஊர்களின் பெயர்கள் கூட அவ்வரைபடத்தில் துல்லியமாய் இருந்தன. அதில் சில இடங்கள் சிவப்புப் புள்ளியில் குறிக்கப்பட்டிருந்தன. விக்கி சாதாரண ஆளல்ல ஏதோவொரு பெரும் திட்டத்தோடுதான் வன்னிக்குள் வந்திருக்கின்றான் என்பது இப்போது இவனுக்குத் விளங்கிவிட்டது. வேறு ஏதாவது தடயங்கள் பையின் அடியில் இருக்கிறதா என இவன் தேடிப் பார்க்க இன்னும் ஓர் அதிர்ச்சியான விடயத்தைக் கண்டுபிடித்தான். ஒரு முழம் அளவு நீளத்துக்கு கத்தியொன்று அடிப்பாகத்தில் இருந்தது. ஆனால் அது சற்றுத் துருப்பேறி பழைய கத்தி போலத் தெரிந்தது. இப்போது தெளிவாக எல்லாம் இவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. விக்கி ஒரு உளவாளியேதான் வரைபடம் மட்டும் இல்லாது கத்தியும் வைத்திருப்பதால் பெடியளிலை யாராவது பெரிய தலையை போட்டுத்தள்ளும் திட்டத்தோடு வந்திருக்கின்றான் என்பதும் விளங்கிவிட்டது. விக்கி வருவதற்குள் எல்லாவற்றையும் முன்பு இருந்தமாதிரி அடுக்கிவைத்துவிட்டு, பையின் சிப்பையும் மூடிவிட்டு சத்தம்போடாது இவன் வந்து படுத்துவிட்டான். விக்கி எப்போதும் திரும்பிவரக் கூடும். தான் அவசரப்பட்டு எதையாவது செய்துவிட்டால் ஒருவேளை விக்கி தப்பி ஓடியும் விடுவான், ஆறுதலாக அவனை மடக்கிப் பிடிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

சற்று நேரத்துக்குப்பின் எதுவுமே தெரியாது போல படுக்கையிலிருந்து இவன் எழும்பினான். விக்கி அதற்குள் குளித்துவிட்டு வந்திருந்தான். “என்ன விக்கி நீ ஓடப்போகவில்லையா” என அப்போதுதான் விக்கியைப் பார்த்தவன்போல முகத்தை வைத்தபடி இவன் கேட்டான். உடனே விக்கி கையில் வைத்து அதுவரை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு படத்தை சட்டென்று படுக்கைக்கு கீழே மறைப்பதை இவன் கண்டான். இந்தப்படத்தில் இருப்பவரைத்தான் விக்கி போட்டுத்தள்ள இருக்கின்றான் போல என இவன் எண்ணிக்கொண்டான். ஏற்கனவே வன்னிக்குள் இராணுவத்தின் ஆழ ஊடுருவும் குழுக்கள் நுழைந்து இயக்கத்தில் பல பேரைப் போட்டுத் தள்ளிக்கொண்டிருந்ததும் இவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

விடிகாலையில் ஓடப்போனவர்களுடன் துணைக்குப் போன இயக்கப் பெடியங்களுக்கு இந்தவிடயத்தை உடனடியாகக் தெரிவிக்க வேண்டும் என இவனது மனம் பரபரத்தது. இயக்கம் கண்ணில் விளக்கெண்ணெய் ஊற்றிக் கொண்டுதானே எல்லோரையும் பரிசோதிக்கும், அப்படியிருந்தும் எப்படி விக்கியால் கத்தியோடு உள்ளே வன்னிக்குள் உள்ளே நுழையமுடிந்தது என இவன் யோசித்துப் பார்த்தான். கத்தியையே இப்படி தன்னோடு கூடக் காவிக்கொண்டு திரிகின்றவன், பிஸ்ரல் மாதிரி சத்தமின்றி வேலை முடிக்கும் சாமான் களையும் எங்கேயாவது ஒளித்து வைத்துத் திரியக்கூடும் என இவனது மனம் கணக்குப் போட்டது.

வெளிநாட்டில் எவனெவன் எவ்வளவு காசு கொடுக்கிறான் என்பது பற்றி இயக்கம் எடுக்கும் கவனத்தில் ஒரு வீதம் கூட, வன்னிக்குள் யார் யார் நுழைகின்றார்கள் என்றறிய எடுப்பதில்லையெனவும் அந்த வேளையில் அலுத்துக்கொண்டான். அப்படியே கவனம் எடுத்தால்கூட விக்கிக்கு அதில் எப்படி மண்ணைத் தூவிவிட்டு வருவதெனத் தெரியுந்தானே. ஏனெனில் விக்கியே ஒரு உளவாளி, ஆகவே வரும்போதே எப்படி வன்னிக்குள்ளேயிருந்தது வேலை செய்வது

தொடங்கியது. நான் இப்போது விக்கி ஓர் உளவாளி என்று இயக்கத்திடம் பிடித்துக் கொடுத்தால் இயக்கம் அவனை இன்னும் தீவிரமாக விசாரிக்கும். விக்கிக்கு நெருக்கமாய் இருந்தது அடுத்தது யார் என்று பார்த்தால் இவன் தான் முதலிடத்தில் இருப்பான். கடைசியில் இயக்கம் தன்னையும் சந்தேகித்து பங்கருக்குள் போடாது என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? விக்கி தான் தப்பவேண்டும் என்பதற்காய் எதையாவது புதுக்கதை கூறி தன்னை மாட்டிவிட்டாலும் விடக்கூடும். விக்கி ஓர் உளவாளி அவன் எதையும் திறமையாய்த்தான் செய்வான் என்று நினைத்தும் இவன் இன்னும் குழம்பத்தொடங்கினான். மேலும் கிழக்கு மாகாணத்திலை..... பிரிந்ததன் பிறகு யார் தங்கடை ஆள், யார் வெளியாளர் என்று தெரியாது இயக்கமே அந்தரித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, சற்று சந்தேகம் வந்தாலே தன்னையும் நிச்சயம் இயக்கம் பங்கருக்குள் போடத்தான் செய்யும் என்ற பீதி இவனுக்குள் வழிந்தோடத் தொடங்கியது.

இதற்கெல்லாம் ஒரேயொரு தெளிவான வழி, விக்கியைக் காட்டிக்கொடுக்காமல் வன்னிக்குள் இருந்து தான் தப்பி ஓடுவதுதான் என இவன் முடிவு செய்தான். அன்றைக்கு

•••••
 • “அண்ணை, வன்னியைப் பார்க்க வந்த மாணவர்களில் விக்கி என்பவர் •
 • ஒரு உளவாளி போலத்தெரிகிறது, மப், கத்தி எல்லாம் பாக்கிற்குள் •
 • வைத்துக்கொண்டு ஒருபோக்காய்த் திரிகிறார். ஒருக்காய் அவரை •
 • இயக்கத்தைவிட்டு விசாரிக்கச் சொல்லுங்கோ” •
 •••••

எனத் தீவிரமாய்ப் பயிற்சியெடுத்து, நன்கு திட்டமிட்டுத்தானே வந்திருப்பான் எனவும் ஒரு காரணத்தைத் தனக்குள் இவன் உருவாக்கிக்கொண்டான். இப்படி இயக்கத்தையே நுட்பமாய் ஏமாற்றி வந்த விக்கியைத் தான் கையும்மெய்யுமாய்க் கண்டு பிடித்துவிட்டேன் என்பதையெண்ணி இவனுக்குச் சற்றுப் பெருமீதம் வந்திருந்தது.

இந்தச் சிக்கலான பிரச்சினையை எப்படிக்கையாளுவது என்று யோசிக்கும்போதுதான் இவனுக்குள் இன்னொரு எண்ணமும் ஓடத்

மத்தியானம் சேர்ந்து சாப்பிடும்போது மினியிடம் “எனக்கு சரியாய் மூச்சிழுப்பது கஷ்டமாயிருக்கிறது. வன்னி வெயில் ஒத்து வரவில்லைப் போல, நாங்கள் நாளைக்கே கொழும்புக்குப் போவோம்” எனச் சொன்னான். “இன்னும் ஒருவாரம் பெடியனோடு நின்று விட்டுப்போவோம், கொஞ்சம் சமாளியுங்களேன், ப்ளீஸ்...!” என மினி இவனிடம் கெஞ்சினான். கொஞ்சம்விட்டால் இவனே தன்னைப் பெடியனிடம் பிடித்துக் கொடுத்துவிடுவான் போலிருக்கிறதே என்று

இவனுக்குள் சிந்தனை ஓடியது. “என்னாலை முடியாது. இன்னும் ஒரு வாரம் நான் இங்கே இருந்தேன் என்றால் என்னைப் பிறகு சவப்பெட்டிக்குள்தான் வைத்துக்கொண்டு போக வேண்டியிருக்கும். அதுதான் உமக்கு விருப்பம் என்றால் நீர் வன்னிக்குள் நில்லும், நான் நாளைக்கே வெளிக்கிடப்போகிறேன்” என்று இவன் கறாராகக் கூறிவிட்டான்.

அடுத்தநாள் காலை மினி எல்லோரிடமும் அரை மனதோடு விடைபெற்றுக்கொண்டாள். இவன் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தன்னை ஒரு நோயாளி போலக் காட்டிக்கொண்டான். ஓமந்தை தாண்டிப் போகும்வரை, இயக்கம் பின்னாலை வந்து தன் தோளில் கைவைத்து கைது செய்துவிடும் என்ற கலக்கத்தோடே போய்க்கொண்டிருந்தான். கொழும்புக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும், முதல் தாங்கள் நின்ற ஹோட்டலில் நிற்காமல் வேறு ஒரு ஹோட்டலில் மினியோடு போய்த் தங்கினான். பிறகு இவன் ஆறுதலாக இருந்து யோசித்தபோதுதான் விக்கியோடு நட்பாக இருந்த நாட்களில், வன்னியை விட்டு வந்ததன்பிறகு தொடர்புகொள்ள என தன் தொலைபேசி எண், மின்னஞ்சல் முகவரி எல்லாம் கொடுத்தது இவனுக்கு நினைவு வந்தது. விக்கியைத் தப்பித்தவறி இயக்கம் பிடித்தால், தனக்கும் விக்கியிற்கும் தொடர்பு இருக்கிறது பற்றிய விபரம் எல்லாம் பெடியளுக்குத் தெரிந்துவிடும். தான் இடையில் வன்னியைவிட்டு வந்ததோடு அதையும் தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தால் நிலைமை இன்னும் சிக்கலாகிவிடும் என்பதும் இவனுக்குப் புரிந்தது. புதுவை “பெடியள் கட்டிலுக்கு கீழேயும் இருப்பான்கள்” என்று சொன்ன கவிதையும் இடையில் நினைவுக்கு வந்து இவனை பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஒன்றரை மாதத்திற்கென திட்டமிட்ட இலங்கைப் பயணத்தை இவன் ஒன்றரை வாரத்திலேயே முடித்துக்கொண்டு போவோம் என மினியைக் கட்டாயப்படுத்தினான். கொழும்பை விட்டு கனடா புறப்படுவதற்கு முன்னர், பெடியள் தன்னைத்தேடி வர முன்னர், தானே பெடியளிடம் நிரபராதியெனக் கூறிச் சரணடைந்துவிடுவோம் எனத் தீர்மானித்து, தான் சந்தித்த.. அண்ணாவை நந்தவனத்தில் முன் இருந்த தொலைபேசி நிலையத்தி

னூடு தொடர்பு கொண்டான். அவர் லைனுக்கு வந்தபோது, “அண்ணை, வன்னியைப் பார்க்க வந்த மாணவர்களில் விக்கி என்பவர் ஒரு உளவாளி போலத் தெரிகிறது, மப், கத்தி எல்லாம் பாக்கிற்குள் வைத்துத் கொண்டு ஒருபோக்காய்த் திரிகிறார். ஒருக்காய் அவரை இயக்கத்தைவிட்டு விசாரிக்கச் சொல்லுங்கோ” என தான் பார்த்த அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாது அவரிடம் இவன் விபரமாய்க் கூறினான். இறுதியாய், “அண்ணை விக்கியிடம் எனக்கு எந்தத் தொடர்புமில்லை. வன்னிக்குள் முதன் முதலில் அவனைச் சந்தித்தனான்” என்பதையும் அழுத்தம் திருத்தமாய்க் கூறினான். அதற்கு அவரும் “தம்பி, நீங்கள்... மாஸ்டருக்கு வேண்டியவர். உங்களையெல்லாம் நாங்கள் சந்தேகப்படமாட்டோம். எப்படி இப்ப அஸ்த்மா இருக்கிறது? கவனமாக உங்கள் உடம்பைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

ஆனால் இப்படி நடந்தது பற்றியோ... அண்ணாவுடன் தொலைபேசியில் கதைத்தது பற்றியோ மினியிடம் எதுவும் கூறாமல் இவன் கவனமாக மறைத்துக் கொண்டான். இயக்கத்தினிம்து அத்தப் பற்றிருக்கும் மினி, “இந்தச் சின்ன விசயத்திற்கா இப்படிப் பெரும் நாடகமாடினீர்கள்” எனக்கூறிவிட்டு தன்னைத் திரும்பவும் வன்னிக்குள் கூட்டிச்சென்றாலும் சென்றுவிடுவாள் என்ற பயந்தான் இதைச் சொல்லாததற்கான காரணம். இவளுக்கெங்கே இயக்கத்தைப்பற்றி முழுதாய்த் தெரியப்போகிறது. இவ்வாறான விடயங்களை இயக்கம் எப்படி நாசுக்காய் கையாளும் என்பதை இயக்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வளர்ந்த எனக்குத்தெரியாதா என்ன? என இவன் தனக்குள் சொல்லியும்கொண்டான்.

இவன் இலங்கைக்குப் போய்வந்து ஒரு வருடத்திற்கு மேலாக இருக்கும். ஒருநாள் விக்கி என்ற பெயருடன் ஒரு மின்னஞ்சல் வந்திருந்தது. இவனுக்கு அதைப்பார்த்தபோது ஆச்சரியமாயிருந்தது. எப்படியோ விக்கி இயக்கத்தைச் சுழித்துத் தப்பிவிட்டான் என்பது மட்டும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. கடிதத்தில் “தன்னை நினைவிருக்கிறதா?” என்று கேட்டுவிட்டு மேலோட்டமாய் சில விடயங்களை விக்கி அதில் எழுதியிருந்தான். இவனுக்குள் ஓர் உளவாளியான விக்கி எப்படித் தப்பினான் என்றறியும் ஆவல் எழத்தொடங்கியது.

உடனே ஒரு பதில் கடிதமாய், “என்னால் முழு வன்னிப் பயணத்திலும் பங்குபெற முடியாமற் போய்விட்டது. உனது மிகுதிப் பயணம் எப்படியிருந்தது?” எனக்கேட்டு ஓர் கடிதம் அனுப்பினான். விக்கி அதற்கு, “துரதிஷ்டவசமாய் எனது பயணமும் இடை நடுவிலே முடிந்துவிட்டது. அங்கே வந்திருந்த மாணவர்களில் யாரோ ஒருவர் நான் உளவு பார்க்க வன்னிக்குள் வந்திருப்பாய்த் தவறான தகவலைக் கொடுத்திருக்கின்றார். இயக்கம் என்னை ஒருநாள் அழைத்து விசாரணை செய்தது. நான் நடந்த உண்மையைக் கூறியபின், அவர்கள் என்னை ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. ஆனால் வன்னிக்குள் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டாம். திரும்பிப் போகச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டார்கள்’ என எழுதியிருந்தான். இவனுக்கு விக்கியின் இந்தப் பதிலைப் பார்த்தவுடன் என்ன முழுதாய் நடந்தது என்பதை அறியும் குறுகுறுப்பு இன்னும் கூடிவிட்டது. ‘அப்படியெனில் நீ வன்னிக்குப் போனதன் உண்மையான காரணம் என்ன? உனக்குப் பிரச்சினையில்லாவிட்டால் என்னோடு பகிர்ந்துகொள்ளேன்’ என விக்கியைக் காட்டிக்கொடுத்தவன் இவன் தான் என்ற சந்தேகம் வராது ஒரு கடிதத்தை எழுதி அனுப்பினான்.

‘ம்... அதுவா? அதற்கு நான் எங்கள் பாட்டியின் காலம்வரை செல்லவேண்டும். எங்கள் பாட்டியைத் திருமணஞ் செய்த வருக்கும் பாட்டிக்கும் 20 வயது வித்தியாசம். பாட்டியின் பல விடயங்களில் தாத்தாவால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. அந்தக் காலத்தில்தான் பாட்டிக்கு இன்னொருவரோடு உறவு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஆரம்பத்தில் இதைக்கண்டும் காணாததுமாய் இருந்த தாத்தாவிற்கு பிறகு அடிக்கடி கோபம் வர பாட்டியை அடித்துத் துன்புறுத்தத் தொடங்கிவிட்டார். ஒருநாள் இந்தச் சித்திர வதை தாங்காது பாட்டி தாத்தாவைக் கத்தியால் குத்திக்கொன்றுவிட்டார். பிறகு தான் நடந்த விபரீதம் உறைக்க, தான் சிறைக்குள் போனால் தன் இரண்டு பிள்ளை களின் எதிர்காலமும் நாசமாகிவிடும் என்று நினைத்து தாத்தாவின் உடலை, பாட்டி தன்னோடு உறவாயிருந்தவரின் துணையோடு இரகசியமாய் ஓரிடத்தில் புதைத்திருக்கின்றார்.

மீண்டும் வருவேன்

—கிளைரி மனோகர்—
[பிரான்ஸ்]

கடற்கரைகள் காதுக்கினிய
காணயிசைக்க
மணற்பரப்புகள்
மஞ்சட் கம்பளக்களாக...
முட்களும் சைடிகளும்
முந்தானை விரிப்புகளாய்
அந்த நூட்கள்...

கூலைகள் வீழ்ந்து விட்டாலும்
கூழைகள் கூட கோபித்து
கொண்டாலும்
சிதறும் பனியிலும்
சிலையாய் துன்று கொண்டு
கரிய கம்புகளாய் காட்சிதரும்
வேளையிலும்

வளரும் தளிரையும்
வசந்தத்தின் வரவையுமெண்ணி
காத்திரப்பதிகை
மரங்கள் மட்டுமல்ல - என்
மனமுக்கூடத்தான்.

[நன்றி : சூனியும் சூல்கொள்]

பின்னர் ‘தாத்தாவைக் காணவில்லை, அவர் எங்கையோ ஓடிப்போய்விட்டார்’ என்று எல்லோரிடமும் கூறியிருக்கின்றார். அதன் பிறகு என்ன நடந்தது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இது அறுபதுகளில் இலங்கையில் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்ட ஒரு விடயம். எங்களை எங்கள் அம்மா, இப்படி பாட்டி பற்றி எதுவும் கூறாமல்தான் வளர்த்தவர். சில வருடங்களுக்கு முன் அம்மா கடும் சுகவீனமுற்று இருந்தபோதுதான் பாட்டியின் கதையை எனக்கும் என்

தங்கைக்கும் கூறினார். 'ஊர் உலகம் பாட்டியைக் கொலைகாரி என்று கூறினாலும் என்னால் எங்கள் அம்மாவை ஒருபோதும் வெறுக்கமுடியாது' எனச் சொல்லிவிட்டுத்தான் அண்மையில் அம்மா காலமாகினார். அந்தச் சமயத்தில்தான், எங்கள் அம்மா பாட்டியின் நினைவாக வைத்திருந்த ஒரு கத்தியையும் என்னிடம் தந்தவர். எனக்கும் அம்மாவினதும் பாட்டியினதும் பிறந்த இடத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆர்வம் வந்தது. இந்தச் சமாதான காலத்தில் வன்னிக்குள் போய் அவர்களின் ஊரைப் பார்ப்பது சரியாக இருக்குமென நினைத்துத்தான் இலங்கைக்கு புறப்பட்டனான். ஆனால் பாட்டியின் வேரைத் தேடித்தான் இலங்கைக்கு வந்தேன் என நான் ஒருவரிடமும் கூறவில்லை. அப்படிச் கூறினாலும் பாட்டியைப் பற்றித் தவறாகத்தான் அவர்கள் கூறுவார்கள், அதைக் கேட்க எனக்கு விருப்பமில்லை என்பதும் ஒரு காரணம். உனக்கு நினைவிருக்கா, நீயொரு நாள் எனது கட்டிலுக்கு அருகில் வரும்போது ஒரு புகைப்படத்தை மறைத்தேனே, அது எனது அம்மாவும் பாட்டியும் நிற்கும் ஒரு கறுப்பு வெள்ளை படந்தான். நான் எவரிடமும் பாட்டியைப் பற்றிக் கூறாததைப் போலவே உன்னிடமும் அந்தவேளையில் இதுபற்றிக் கூறவிரும்பவில்லை. அதற்காய் என்னை மன்னித்துவிடு. அதுபோலவே இப்போது எதற்காய் நான் உனக்கு என் பாட்டியின் கதையைக் கூறுகின்றேன் என்பதும் தெரியவில்லை' என விக்கி அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தான். இவனுக்கு இதை வாசித்தபோது சரியான அந்தரமாகப் போய்விட்டது. ஒரு நல்ல விடயத்திற்காய் வந்தவனை அவசரப்பட்டு வீணாய்க் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டேனே என நினைத்து வருந்தியதோடு குற்றத்தின் குறுகுறுப்பில் நடந்த அனைத்தையும் மினிக்குச் சொல்லியும் வருந்தினான்.

இதெல்லாம் நடந்து சில வருடங்களுக்குப் பின் பெடியள் அனூராதபுர விமானத்தளத்தைத் தாக்கியபோது, தம்மிடம் இருந்த விமானங்களையும் அந்தத் தாக்குதலிற்குப் பயன்படுத்தியதை இவன் மட்டுமில்லை முழு உலகமுமே கண்டுகொண்டது. மினி முன்பு இயக்கத்திடம் விமானம் இருக்கிறதெனக் கூறியபோதெல்லாம்

தான் நக்கலடித்து அவளைக் காயப்படுத்தியதையும் இவன் அந்தக்கணத்தில் எண்ணிக்கொண்டான். பிறகு இயக்கத்தின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த நிலப்பகுதிகள் எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பறிபோய்க் கொண்டிருந்த கடைசிக்காலத்தில் பெடியள் தங்களிடமிருந்த இரண்டு விமானங்களையும் வேறுவழியின்றி கொழும்பில் கொண்டுபோய் மோதித் தகர்த்ததையும் கனத்துப்போன மனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். விமானங்களுக்காய் அல்ல, இவ்வளவு காலமும் இந்தியாவின் ரேடர்களையே சுழித்துவிட்டு பறந்துகொண்டிருந்த திறமையான பெடியள் அநியாயமாய்ப் போய்விட்டார்களே எனத்தான் கவலைப்பட்டான். இந்த விடயங்களை அறிந்தால் மினியும், மினியின் தகப்பனும் எவ்விதமான மனோநிலையில் இருப்பார்கள் என்பதையும் இவனால் ஊகித்தறிய முடிந்திருந்தது.

இவன் வன்னிக்குள் போய்வந்ததற்கும், மீண்டும் போர் தொடங்கிய காலத்திற்கும் இடையில் ஒரு பனிக்காலத்தில் இவனுக்கும் மினிக்கும் இடையிலான உறவு முறிந்திருந்தது. ஒரு காரணந்தான் என்றில்லாது பல்வேறு காரணங்களால் இனி நிலைப்பதற்கு இந்த உறவில் எதுவுமில்லை என்றே இருவரும் பிரிந்திருந்தார்கள். மினியுடனான கடைசிச் சந்திப்பின்போது, "எனக்கென்னவோ நீங்கள் என்னோடு வன்னிக்கு வந்ததும், அங்கே நீங்கள் செய்த கூத்துக்களையும்பார்க்கும்போது நீங்கள் யாருக்கோ உளவுபார்க்க வந்தது போலத்தான் தெரிகிறது. உங்களுக்குள் இருக்கும் கள்ளத் தனம் எல்லாம் ஒரு உளவாளிக்கு உரியதே" எனச் சற்றுக் கடுமையாக இவனிடம் கூறிவிட்டுத்தான் மினி போயிருந்தாள். "எல்லோருமே இந்த உலகில் நேசிக்கவும் நேசிக்கப்படவுந்தான் பிறந்திருக்கின்றார்களே அன்றி, வெறுக்கவும் வெறுக்கப்படவும் அல்ல" எனக் கூறிய சம்பிக்காகூட இப்படித் தன்னைப் பற்றிக் கூறவில்லையே என்ற கவலை இவனுக்குள் பெருகத்தொடங்கியது. இவ்வாறாகத்தான் இவன் ஓர் உளவாளியான கதை ஆரம்பிக்கின்றது.

(நன்றி: காலம், ஜனவரி 2013)

□□□

பா(ழ்?)ல்..!

உள்ளுக்குள் கசிந்து, ஓழுதி,
உள்ளாடை நனைந்துவிட்டது....
உறைசாதனம் பெட்டிக்குள்
- முலைப்பால்
"உறைந்து" போயிருந்தது...

ஆறுவாரக் குழந்தை
அஞ்சலிக்காக,
ஆயிரம் கட்டைகளுக்கப்பாலுள்ள
'அழலேய்ட்'க்கு
அஞ்சலில்
அனுப்பவேண்டிய
அந்தப்பால்,
அநாதையாய்க் கிடந்தது?
அருப்பங்கரை உறைசாதனத்தில்....

கிரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்
இயேசு பிறந்தது,
இப்போதல்லவா இவர்களுக்கு
இழக்கிறது.....!
கிரண்டுநான் அஞ்சல் லீவு!!

புடைத்து, கனத்து, வலித்து,
வழிகின்ற பால்.....,
வீணாய்ப் போகிறதே.....! - அந்தோ
பாழாய்ப் போகிறதே.....!!

பாவமடா குழந்தை, அங்கு
பாட்டியின் மாற்புகுள்
பாலைத் தேடுகிறாள்.....!

**— ஞா. பாலச்சந்திரன்
(ஜமுனா)**

[சிட்னி, ஆவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து]

ஞானம் - 45 - பெப்ரவரி 2004

முலைக் காய்பிற்கும்
முகவாயிற்கும் உள்ள உறவு
முடங்கிப்போய்...,
முந்தி நிற்கிறது
துபாற்காரன்.... வருகை!

காய்பை பிள்ளை
கழித்துக் குழித்துக்
காந்தும் சுகத்தையெல்லாம்
வேண்டும் 'டொலர்'களுக்கு
வித்துவிட்ட எம் சனங்கள்...!

"தமிழ் இனி மெல்லச் சாகும்"
வெறும் மிதற்றல்...!

"புலம்பெயர் 'தமிழனை' இனி மெல்லச் சாவான்"

'இன்டர்நெட்'இல் தாயின்
முத்தங்கள் பரிமாறப்படும்....

'டிஜிட்டல்'ல் தாய்ப்பால் விற்பனை
அறிமுகப்படுத்தப்படும்.....

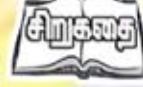
பால் கொடுக்கவல்ல
'ரயர்' தாய்மார்
விற்கப்படவர்.....

அதுவும்,
'கிறிஸ்தம்ஸ்' என்றால்
கழிவு விளையவில்!!

சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன்
எதுவுமே புரியவில்லை
ஏதேதோ நடக்குகிறங்கே!

மனித படி

டி.ஞானசிகரன்
(இலங்கை)

சித்திரவேலருக்கு அந்தக் காட்சி அருவருப்பாக இருந்தது. சன நடமாட்டம் நிறைந்த அந்தப் பகுதியில் காதலர்கள் போன்று ஒருவரை ஒருவர் அணைத்தபடி சல்லாபம் புரிந்துகொண்டு, கொஞ்சங் கூடச் சங்கோசப்படாத நிலையில்....

இரு ஆண்கள்!

- வெள்ளையர்கள்.

“என்ன ‘கண்ணாவி’யடா இது” - அவர் தனக்குள் முணுமுணுத்தார்.

அவரின் பக்கத்திலே அவரது பேரன் முருகநேசன். அவனுக்கு இப்போதுதான் வாலிப முறுக்குத் திரளும் வயது. தான் கண்ட காட்சியைப் பேரனும் பார்த்துவிடக்கூடாதே என்ற பதைபதைப்பு அவருக்கு. அப்படிப்பார்த்துவிட்டாலும் தான் அந்தக் காட்சியைக் கண்டு கொண்டதாகப் பேரன் அறிந்து கொள்ளக்கூடாது என்ற கவலையும் அவருள் எழுந்தது.

சித்திரவேலரும் அவரது மனைவியும் அவஸ்திரேலியாவுக்கு வந்து ஒரு கிழமைதான் ஆகிறது. பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் அகதியாக அவஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த அவரது மகன் சிவராசாவுக்கு இப்போதுதான் ஸ்பொன்சர் செய்து தாயையும், தகப்பனையும் தன்னுடன் நிரந்தரமாக வைத்துக்கொள்ளச் சட்டரீதியான வசதி கிடைத்திருக்கிறது. ஒரு கிழமையாக வீட்டுக்குள் அடைந்துகிடந்த சித்திரவேலருக்கு வெளியே ஊர் சுற்றிப் பார்க்க ஆசை.

மகனுக்கும் மருமகளுக்கும் பேரப் பிள்ளைகளுக்கும் புதிதுபுதிதாய் சமைத்துப் போடுவதிலேயே நேரம் கழிந்துவிடும் அவரது மனைவிக்கு. ஆனால் அவருக்கோ நேரங்கழிவது மிகச்சிரமமாக இருந்தது. சிவராசனும் மருமகளும் மாறி மாறி வேலை வேலை என்று பறந்து கொண்டிருந்தார்கள். எப்படித்தான் அவர்களிடம் தன்னை வெளியே அழைத்துச் செல்லும்படி கேட்பது என்று யோசித்து மனதைக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டார். அவர்களுக்கு லீவு கிடைக்கும் நாட்களிலும் வேறேதாவது சொந்த வேலைகள் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

சனி, ஞாயிறு நாட்களிலாவது ஓய்வாக வீட்டிலிருப்பார்கள் என்று பார்த்தால், மூத்தவன் சித்திராவுக்கு டான்ஸ் கிளாஸ். பிறகு சங்கீத கிளாஸ், ரியூசன் வகுப்பு... இளையவன் சசிக்கு தமிழ்க் கிளாஸ்.. இப்படி எங்காவது பிள்ளைகளைத் தாயும் தகப்பனும் அழைத்துச் செல்வார்கள். பிள்ளைகளும் யந்திரமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பேரன் முருகநேசன் வீட்டிலிருக்கும் நேரங்களில் எப்போதும் கொம்பியூட்டருடன் மல்லாடிக் கொண்டிருப்பான். அவனுடைய போக்கு தனிப்போக்கு. வீட்டில் யாருடனும் அதிகம் பேசமாட்டான். அறையிலேதான் அடைந்து கிடப்பான்.

இன்று அவன் தனது அறையிலே இருப்பதைச் சித்திரவேலர் கவனித்தார். அவனுடைய அறையைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே எட்டிப்பார்த்தார்.

கண்ணராவிக் காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு 'எங்கடை பேரப்பிள்ளையள் இந்த அசிங்கங்களைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் வளரப் போகுதுகள்' என்று புலம் பத் தொடங்கியிருப்பாள்.

“தாத்தா, இது சிட்னி நகரத்தின் முக்கிய பகுதி. உல்லாசப் பயணிகள் இங்கேதான் முதலில் வருவார்கள்” என்று கூறித் தான் அவரை அந்த இடத்துக்கு அழைத்து வந்தான் முருகநேசன்.

சித்திரவேலர் இந்தக் காட்சியைப் பார்க்கும்வரை குதூகலமாகத்தான் இருந்தார். நகரின் அழகைத் தன்னை மறந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆ! என்ன கொள்ளையழகு! நகரத்தின் மணி விளக்குகள் நீலம், பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள் என விதம் விதமாய் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன. வானுயர்ந்த கட்டிடங்கள் கம்பீரமாய்க் காட்சியளித்தன. உலகப் புகழ்பெற்ற 'ஓப்ரா ஹவுஸ்' சந்திர ஒளியில் தகதகக்கிறது. உலகின் அதியுயரமான அலங்கார வளைவுப் பாலத்தில் வாகனங்கள் ஒளிபாய்ச்சியபடி அங்கு மிங்கும் ஓடுகின்றன. தூரத்தே துறைமுகத்தில் வள்ளங்கள் ஒளியை உமிழ்ந்தபடி விரைகின்றன. நீல வானில் தெரியும் நட்சத்திரப் பூக்களையும் விஞ்சிக்கொண்டு பூலோக மின்விளக்குள் வர்ணஜாலம் காட்டுகின்றன - நகரின் அழகுக் காட்சிகளில் வியந்து நின்றவருக்கு இந்தக் கண்ணராவிக்காட்சி மனதிலே அருவருப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது.

சித்திரவேலர் மறுபக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார். பக்கத்திலே அமைந்திருந்த ஓப்ரா ஹவுஸின் பாங்கரில், ஆங்காங்கே ஆண்பெண் காதல் ஜோடிகள்.

கால் நிர்வாணம்!

அரை நிர்வாணம்!

முக்கால் நிர்வாணம்!

“ஹாய் தாத்தா..., கம் இன்” என்றான்.

இவன் என்ன 'ஹாய்' என்கிறான்? காகம் கலைக்கிறானா? 'வாருங்கோ தாத்தா' என்று வாய் நிறையக் கூறினால் என்ன - மனம் ஏங்கியது. இவற்றையெல்லாம் வந்த புதிதில் காட்டிக்கொள்ளக்கூடாது. காலப் போக்கில் சொல்லிச் சரிப்படுத்தி விடவேண்டியதுதான்.

“தம்பி முருகு, வீட்டுக்குள்ள அடஞ்சு கிடக்க கஸ்டமாய் இருக்கடா. ஒருக்கா வெளியில் எங்கையாவது கூட்டிக்கொண்டு போறியோடா மோனை?” அவர் தயக்கத்துடன் கேட்டார்.

“ஈவினிங் ஐ ஆம் பிறி... நீங்களும் பாட்டியும் ரெடியாய் இருங்கோ வெளியில் போவம்” என்றான்.

மாலையில் புறப்படும்போது சித்திரவேலர் மனைவியையும் வரும்படி அழைத்தார். “எனக்கு வேலை இருக்கு... பிள்ளையள் வருகிற நேரம்.. சாப்பாடு செய்யவேணும். நீங்கள் மட்டும் போட்டுவாங்கோ” எனக்கூறி வேலையால் களைத்து வரப்போகும் மகன் சிவராசாவுக்கும் மருமகளுக்கும் இடியப்பம் அவித்து வெந்தயக்குழம்பு வைப்பதில் மூழ்கத் தொடங்கினாள் அவள்.

மனைவி வராது நல்லதாய்ப் போய் விட்டது. இல்லாவிட்டால் அவரும் இந்தக்

முழுநிர்வாணம் ஆக யாரும் இருந்து விடக்கூடாதே என்ற பதைபதைப்புச் சித்திர வேலருக்கு.

“வாடா முருகு... திரும்பிப் போவம்... கால் உளையுதா” முருகநேசன் மறுப்பு ஏதும் கூறாமல் “சரி தாத்தா” என்று சொல்லித் திரும்பினான்.

“ஹாய் முறுக்ஸ்” என்றபடி யாரோ அவர்கள் நின்று இடம்நோக்கி வந்தார்கள்.

ஆ! அதே ‘அரை நிர்வாணப் பக்கிரி’தான். ஆணுடன் ஆணாக சல்லாபித்துக் கொண்டு இருந்தவர்களில் ஒருவன். சித்திரவேலருக்கு அவனைப் பார்க்கவே அருவருப்பாக இருந்தது.

“ஹாய்” என்று பதிலுக்குக் கூறியபடி முருகநேசன் அவனது கையைப் பற்றிக் கொண்டு உரையாடத் தொடங்கினான். அவர்களது ஆங்கிலம் அவருக்கு விளங்க வில்லை. பக்கத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தால், முருகநேசன் தன்னை அவனுக்கு அறிமுகஞ் செய்துவைத்துவிடவும்கூடும் என்ற பயம் அவருக்குப் பிடித்துக்கொண்டது. மெதுவாக நழுவிச்சென்று தூரத்தில் அமைந்திருந்த சீமெந்துப்படியில் அமர்ந்துகொண்டார்.

அவன் அட்டகாசமான குரலில் முருக நேசனுடன் பேசினான். இப்போது அவனுடன் இருந்த மற்றவனும் அவர்களுக்கு அருகில் வருவது தெரிந்தது.

“முறுக்ஸ்.... முறுக்ஸ்...” என்று அவர்கள் முருகநேசனை வாயோயாமல் அழைத்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதென்ன முறுக்ஸ்! முருகநேசன் என்று அவர் வைத்த அழகான பெயரை இவர்கள் ‘முறுக்கு’ ஆக்கிறார்கள்.

முருகநேசன் பிறந்தபொழுது, “அப்பு உங்களுடைய பெயரைத்தான் நான் பிள்ளைக்கு வைக்கப்போறன்” என்று சிவராசா கூறியது இப்போதும் மனதில் இருக்கிறது.

பேரர்களின் பெயரை வைத்தால் பரம்பரை விளங்கும், அவர்கள் செய்த புண்ணியங்கள், தான தருமங்கள் பரம்பரைக்கும் தொடரும் என்றுதான் எங்களுடைய ஆட்கள் பிறக்கும் பிள்ளைகளுக்கு பேரர்களின் பெயர்களை வைப்பார்கள். சிவராசனின் விருப்பம் சித்திரவேலருக்கு மகிழ்ச்சி அளித்தது. ஆனாலும் அவர் தனது தகப்பனின் பெயரையே பேரனுக்கு வைக்கவேண்டும் என்று கூறி

“முறுக்ஸ்....

முறுக்ஸ்...” என்று அவர்கள் முருகநேசனை வாயோயாமல் அழைத்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதென்ன முறுக்ஸ்! முருகநேசன் என்று அவர் வைத்த அழகான பெயரை இவர்கள் ‘முறுக்கு’ ஆக்கிறார்கள். முருகநேசன் பிறந்தபொழுது, “அப்பு உங்களுடைய பெயரைத்தான் நான் பிள்ளைக்கு வைக்கப்போறன்” என்று சிவராசா கூறியது இப்போதும் மனதில் இருக்கிறது.

முருகநேசன் என்ற பெயரை வைத்தார்.

அவர்களின் தோற்றம் சித்திரவேலருக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்தது. அவர்களில் ஒருவன் தலையில் வகிடு எடுத்து ஒருபக்கத்தை மழித்திருந்தான். மறுபக்கத்துத் தலைமயிர் பன்றிமுள்ளாய்க் குத்தி நின்றது. மற்றவன் காதினிலே கடுக்கன் அணிந்திருந்தான். ‘புருவம் குத்தி’ தோடு அணிந்திருந்தான். இரண்டு கையிலும் பித்தளை வளையங்கள்.

இதுதான் தற்போதைய ‘ஸ்டைல்’ ஆக இருக்க வேண்டும் என அவர் நினைத்துக் கொண்டார். இப்படியான தோற்றத்துடன் அங்கு வேறும் சிலர் தெருவீதிகளில் அலைவதை அவர் பார்த்திருக்கிறார்.

முருகநேசன் அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு அவரை நோக்கி வந்தான்.

“பார்த்தது போதும்... போவமடா முருகு” என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்தார் சித்திரவேலர்.

இருவரும் கார் நிறுத்தப் பட்டிருக்கும் இடத்துக்கு நடந்து சென்று காரில் ஏறிக் கொண்டார்கள். முருகநேசன் காரை ஓட்டத் தொடங்கினான்.

காருக்குள் நீண்டதொரு மௌனம்.

“வட் ஹப்பிண்ட் ரு யூ...? யூ ஆர் வொறிட் லைக்” - உங்களுக்கு என்ன நடந்தது.

கவலையடைந்ததுபோல் இருக்கிறீர்கள் - முருகநேசன்தான் முதலில் மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

“ஒண்டும் இல்லையடா முருகு, களைப் பாய் கிடக்கு. அதுதான்”.

மீண்டும் மௌனம் தொடர்ந்தது.

முருகநேசன்தான் மீண்டும் அதனைக் கலைக்கவேண்டியிருந்தது.

“ஓப்ரா ஹவுஸ் பக்கத்தில் சந்தித்த வர்களைப் பற்றித்தானே நீங்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்”

“....”

“அவர்கள் ‘Gays’”

தன்னிசைச்சேர்க்கையில் ஈடுபடுபவர்களை ‘கெய்ஸ்’ என்று சொல்வதை அவர் அறிந்திருந்தார். ஆனாலும் பேரன் அதுபற்றி தன்னிடம் கதைப்பது அவருக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. எங்களது நாட்டில் என்றால் இப்படியான விசயங்களை தாத்தாமார்களிடம் எந்தப் பேரர்களும் கதைக்க மாட்டார்கள்.

அவன் தொடர்ந்து கூறினான், “அவர்கள் இருவரும் Marry பண்ணியிருக்கிறார்கள்”.

“என்ன இரண்டுபேரும் கலியாணம் செய்திருக்கினமோ, தம்பதிகளோ!?”

“யெஸ், இந்த நாட்டுச் சட்டப்படி அவர்கள் கலியாணம் செய்யலாம், ஒன்றாய் சேர்ந்து குடும்பம் நடத்தலாம். வேண்டும்போது விவாகரத்துச் செய்து கொள்ளலாம்”.

சித்திரவேலர் உறைந்துபோய் இருந்தார்.

“இங்கு அவர்கள் வாழும் பகுதி தனியாக இருக்கிறது. அவர்களுக்குத் தனியாக ‘கிளப்’ இருக்கிறது. வருடத்தில் ஒருமுறை பெரிதாக ‘கெய்ஸ் பெஸ்ரிவல்’ (களியாட்ட விழா) நடத்துவார்கள்”.

சித்திரவேலர் முருகநேசனைத் திரும்பிப் பார்த்தார். சிறிதுநேரம் அவனையே பார்த்தபடி இருந்தார்.

“உனக்கு எப்படி இவங்களைத் தெரியும்?” திடீரென ஒரு கேள்வியைத் தூக்கிப்போட்டார் சித்திரவேலர்.

“....”

முருகநேசன் சிறிதுநேரம் பதில் பேசவில்லை. மௌனமாகக் கார் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனது முகத்தில் சஞ்சலம் தெரிந்தது.

அவனிடம் அப்படியானதொரு கேள்வியைக் கேட்டது அநாகரிமமானது என்பதைச் சித்திரவேலர் உணர்ந்து கொண்டார். இந்த நாட்டில் இப்படியெல்லாம் கேள்விகள் கேட்கப் படாது.

“தாத்தா, நான் பாங்க் ஒன்றில் பார்ட் ரைம் வேலை செய்யிறேன். அவர்கள் இருவரும் வீடு வாங்குவதற்காக லோன் எடுப்பதற்கு பாங்கிற்கு அடிக்கடி வருவார்கள். அதனால் ஏற்பட்ட அறிமுகம்தான்....”

அப்படியான ஓர் அறிமுகம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறைபற்றி

“இதெல்லாம் இந்த மண் செய்யிறவேலை

சித்தா.... மண்ணுக்கும் கலாசாரம்

பண்பாடுகளுக்கும் தொடர்பிருக்கு.

வேற்று மண்ணில எங்கட கலாசாரம்

பண்பாடுகள் வேர் விசுகிறது கஸ்டம்...

கூழல் விடாது.

எங்கட பிள்ளையள் வேற்று மண்ணிலை

வேற்றுச் கூழல்லை வளருதுகள்.

இதிலையிருந்து

இந்தத் தலைமுறை தப்பினாலும்

சிடுத்த தலைமுறை தப்புமோ தெரியாது”

இவன் எப்படித் துல்லியமாக அறிந்து வைத்திருக்கிறான்? - கேட்க நினைத்தார். கேட்கவில்லை.

அதன் பின்பு வீடு வந்து சேரும்வரை அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொள்ளவில்லை.

□□□

அன்று விடுமுறை நாள்.

வழக்கத்துக்கு மாறாக எல்லோருமே வீட்டில் இருந்தார்கள். முருகநேசன் சற்று முன்னர்தான் எங்கோ வெளியே சென்றிருந்தான்.

சித்திரவேலர் ஷவரில் குளித்துவிட்டு ஈரவேட்டியுடன் சுவாமி அறைக்குச் சென்று, சுவாமி படத்தின் முன்னால் இருந்த விபூதித் தட்டில் விரல்களைப் புதைத்தெடுத்து “சிவ சிவா” என்று சொல்லி நெற்றியிலே திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டார். அப்போது அவருக்கு ஊரில் தன்வீட்டு விறாந்தை ‘இறப்பில்’ தொங்கும் திருநீற்றுக் குட்டானுக்குள் விரல் புதைத்து விபூதி பூசம் ஞாபகம் வந்தது.

புலம்பெயர்ந்து வந்துவிட்ட போதிலும் சிவராசா பரம்பரை பரம்பரையாகப் பேணிவந்த பண்பாட்டையும் கலாசாரத்தையும் கட்டிக்காத்து வருவதை அவர் இந்த ஒரு கிழமையில் நன்றாகவே அவதானித்தார். அது அவருக்கு பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

பிள்ளைகள் சரணமாகத் தமிழ் பேசிக்கொள்கிறார்கள். காலையிலெழுந்ததும் முகம் கைகால் கழுவி, சுவாமி கும்பிட்டபின்புதான் அவர்கள் வெளியே செல்வதை அவர் கவனித்திருந்தார். பெரியவன் சித்திராவும், பத்துவயதுகூட நிரம்பாத சசியும் தேவாரம் பாடும் இனிமை அவரது காதுகளில் தேனாகப் பாயும்.

சித்திரவேலரும் மனைவியும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தபின் அன்றுதான் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்தார்கள். முருகநேசன் வெளியே சென்றுவிட்டது சித்திரவேலருக்கு மனதில் சிறிது குறையாக இருந்தது. அவனும் இருந்திருந்தால் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து சாப்பிடும்போது சந்தோசமாக இருக்கும்.

“அப்பு, எங்கட சித்திராவின்ர பரத நாட்டிய அரங்கேற்றம் வாற மாசம் வைக்கிறம். அண்டைக்கு நீங்களும் அம்மாவும்தான் குத்துவிளக்கேத்தி அதை ஆரம்பித்து வைக்கப் போறியள். நீங்கள் ரெண்டுபேரும் வந்த

பிறகுதான் அரங்கேற்றம் வைக்கிறதுக்கு நாள் குறிக்க வேண்டும் எண்டு இவ்வளவு நாளும் காத்திருந்தம்” மகன் சிவராசா இப்படிக்கூறியபோது சித்திரவேலருக்கு உணர்ச்சி மேலீட்டால் கண்ணில் நீர் ததும்பியது.

“இங்க பரதநாட்டியத்தை ஒழுங்காய்ச் சொல்லிக்குடுக்க ஆக்கள் இருக்கினமே?”

“ஓம் அப்பு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலை படிச்சுப் பட்டம் பெற்றவை கனபேர் இருக்கினம். அவையள் டான்ஸ், வாய்ப்பாட்டு, மிருதங்கம், வீணை, வயலின் எல்லாம் படிப்பிக்கினம். எங்கட ஊரைவிட இதுகள் பழகுறதுக்கு இங்கை வசதியள் கூட” சிவராசா இப்படிக்கூறியபோது சித்திரவேலருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“தாத்தா, நான் நல்லாய்ப் பாடுவன்... சங்கீதம் படிக்கிறன். என்ற சங்கீத அரங்கேற்றத்துக்கும் நீங்களும் பாட்டியும்தான் விளக்கேத்த வேணும்” என்று கூறி பின்னால் வந்து அவரது கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள் சசி.

“ஓம் குஞ்சு” சித்திரவேலர் அவளை முன்னால் இழுத்து உச்சி மோந்தார். அவரது உடல் குலுங்கியது. கண்களில் தேங்கிய கண்ணீர் கன்னத்தில் வழியத் தொடங்கியது - ஆனந்தக் கண்ணீர்.

□□□

சிட்னி நகரக் கலைக்கூட மண்டபம். சித்திராவின் பரதநாட்டிய அரங்கேற்றம். வாசலில் நிறைகுடம், குத்து விளக்கு, குங்குமம், சந்தனம். தலையை உரசும் மாவிலை தோரணங்கள்.

சி.டி. பிளேயரில் நாதஸ்வர இசை. வாசலில் நிறைகுடத்தினருகில் சித்திரவேலரும் மனைவியும் நின்று அங்கு வருபவர்களை சந்தனம், குங்குமம் கொடுத்து வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

பதினைந்து வருட அவுஸ்திரேலிய வாழ்க்கையில் சிவராசாவும் மருமகளும் பல நண்பர்களைத் தேடிவைத்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிந்தது.

தமிழ்மணம் கமழ ஆண்கள், பெண்கள் மண்டபத்தில் நிறையத் தொடங்கினார்கள். பெண்களில் பலர் பட்டுச்சேலை, கொண்டை மாலை, குங்குமப்பொட்டுச் சகிதம் மங்கலமாய் நிறைந்திருந்தனர்.

சித்திராவின் வெள்ளைக்காரப் பாடசாலை

நண்பிகளும் அங்கே வந்திருந்தனர். சிவரா சாவுடனும் மருமகளுடனும் வேலை செய்யும் வெள்ளைக்கார உத்தியோகத்தர்கள் சிலரும் அங்கு காணப்பட்டனர்.

சித்திரவேலரின் தோளின் பின்புறமாக யாரோ கையை வைத்தார்கள்.

“என்ன சித்திரவேலர், அடையாளம் தெரியேல்லையோ?”. சற்று நேரம் யோசித்தபடி நின்று சித்திரவேலர்.

“எங்கடை அம்பலவாணர் அண்ணையெல்லோ! - மனைவிதான் அவருக்கு அடையாளம் காட்டினாள்”.

“ஓ, அம்பலவியே, நல்லாய் மாறிப் போனாய். தலை வழக்கை விழுந்ததிலை மட்டுக்கட்ட முடியேல்லை” என்று கூறிய சித்திரவேலர், அம்பலவாணரைக் கட்டிய ணைத்துக்கொண்டார்.

சித்திரவேலரும் அம்பலவாணரும் ஊரில் ஓரே பாடசாலையில் படித்தவர்கள். பின்னர் கொழும்பில் வேலை செய்யும்போதும் தொடர் மாடியொன்றில் பக்கத்து வீடுகளில் வாழ்ந்தவர்கள். நெருக்கமாக உறவாடியவர்கள். அம்பலவாணருக்கு கண்டிக்கு மாற்றம் வந்த பின்புதான் அவர்களது தொடர்பு விட்டுப் போயிருந்தது.

இப்போது அந்நியமண்ணில் எதிர்பாராத சந்திப்பு.

“பின்ன, சொல்லு அம்பலவி.... எப்பிடி உன்ர பாடெல்லாம்.... எப்ப இங்க வந்தனி?”

“மனிசி காள்ஸரில போட்டுது சித்தா. நான் தனிச்சுப்போனன். இளையவன் கந்த சாமி இங்கைதான் இருக்கிறான். இப்ப அவனோடைதான் இருக்கிறன்”

“என்னதான் செய்யிறது காலநேரம் வந்தால் தடுக்க முடியுமே?... நான் போன மாசம்தான் இங்கை வந்தனான். என்ர பேத்திக்குத்தான் இண்டைக்கு அரங்கேற்றம்... ஏன் உன்ர மேன் கந்தசாமியையும் கூட்டியந்திருக்கலாம் தானே?”

“அது முடியாது சித்தா, அவன் இப்பெல்லாம் இதுகளுக்கு வரமாட்டான். நான் எல்லாம் பிறகு விபரமாய்ச் சொல்லுறன்” என்றார் அம்பலவாணர்.

“புலம்பெயர்ந்து வந்தாலும் எங்கட சனம் தங்களினர் பண்பாடுகளை, கலாசாரங்களை விடேல்லை. ஊரிலை நடக்கிற விழாமாதிரி யெல்லே இங்கையும் எல்லாம் நடக்குது. பாக்கச் சந்தோசமாக் கிடக்கு”.

“சரி சித்தா, ஆட்கள் வருகினம் நீ அவையைக் கவனி பிறகு ஆறுதலாய்க் கதைப்பம்”.

“மகனோடை இருக்கிறதெண்டு சொல்லுறாய் எங்க தூரவோ கிட்டவோ? நாங்கள் ஒருநாளைக்கு வீட்டுக்கு வந்து உன்னைப் பாக்கிறம்” என்றார் சித்திரவேலர்.

“வேண்டாம் சித்தா. நீ அங்கை வரவேண்டாம். நான் வந்து உங்களைப் பாக்கிறன்”.

“உன்ர மேன் கந்தசாமி கொழும்பிலை இருக்கேக்க நல்ல தெய்வபக்தியோட இருந்தவனெல்லே. தேவார திருவாசகங்களை பண்ணோடு பாடி இசைத்தட்டுக்களா வெளியிட்டவனெல்லே... இப்பவும் அவன்ர குரல் கண்ரென்று என்ர காதுக்க ஒலிக்குது”

“அதெல்லாம் ஒருகாலம் சித்தா, இப்ப அவன் இங்கை வந்து ஒரு வெள்ளைக்காரியைக் கலியாணங் கட்டி ரெண்டு பிள்ளையளும் இருக்கு. இஞ்ச வந்த பிறகுதான் எனக்குத் தெரியும். நல்லவேளை என்ர மனிசி இதையெல்லாம் பாக்காமல் கண்ணை மூடிட்டான்” அம்பலவாணரின் கண்கள் கலங்கின.

சித்திரவேலருக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

“இதெல்லாம் இந்த மண் செய்யிறவேலை சித்தா.... மண்ணுக்கும் கலாசாரம் பண்பாடுகளுக்கும் தொடர்பிருக்கு. வேற்று மண்ணில எங்கட கலாசாரம் பண்பாடுகள் வேர் விடுகிறது கஸ்டம்... சூழல் விடாது. எங்கட பிள்ளையள் வேற்று மண்ணிலை வேற்றுச் சூழல்லை வளருதுகள். இதிலையிருந்து இந்தத் தலைமுறை தப்பினாலும் அடுத்த தலைமுறை தப்புமோ தெரியாது”

அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்த வேளையில், முருகநேசன் யாரோ தனது நண்பர்களுடன் அங்கு வந்துசேர்ந்தான்.

அவனிலே பெரியதொரு மாற்றம்! தலையிலே வகிட்டுத்து, அரைவாசித் தலையை மழித்திருந்தான். மறுபக்கத்தில் தலைமயிரிகள் பன்றி முட்களாய்க் குத்தி நின்றன. புருவங்குத்தித் தோடணிந்திருந்தான்.

அவனைக் கவனித்த சித்திரவேலர் வெறுப்புடன் மறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டார். அவரது அடி நெஞ்சிலிருந்து பெருமூச்சொன்று பெரிதாய் வெளிப்பட்டது.

(ஞானம்: டிசம்பர் 2004)

□□□

குறிப்புகளுக்கீ

குறிப்புகளுக்கு

குறிப்புகளுக்கீ
